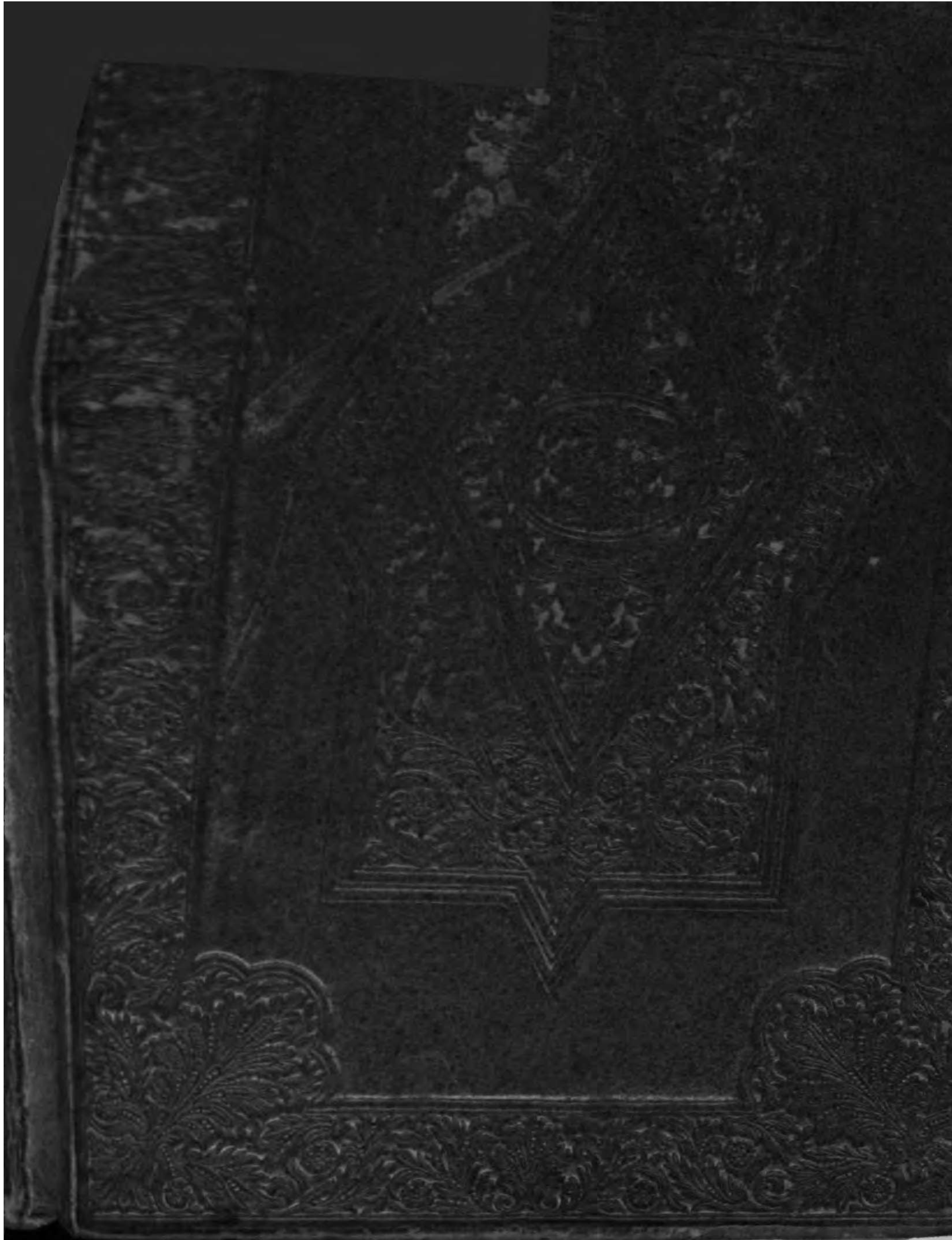

Bibelen,

eller

Then Heliga Skrift,

innehållande

Gamla och Nya Testamentets

Canoniska Böcker,

efter Swenska Bibel-Sällskapets

octav-upplaga;

på

Brittiska och Utländska Bibel-Sällskapets föranstaltande

och bekostnad

utgifwen af

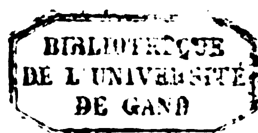
J. P. Wåhlin, A.M.

Hof- och Legations-Predikant.

London:

Tryckt af R. Watts.

1828.

Gamla Testamentets Böcker.

Nya Testamentets Böcker.

Första Mose Bok.

1. Capitel.

I begynnelsen skapade Gud Himmel och Jord.
2. Och jorden war öde och tom, och mörker war på djupet, och Guds Ande swäfwade öfwer watnet.
3. Och Gud sade: Warde ljus; och thet wardt ljus.
4. Och Gud såg ljuset, at thet war godt. Tå skilde Gud ljuset ifrå mörkret;
5. Och kallade ljuset Dag, och mörkret Natt. Och wardt af afton och morgon then första dagen.
6. Och Gud sade: Warde et fäste emellan watnen, och åtskilje watn ifrå watn.
7. Och Gud gjorde fästet, och åtskilde thet watnet, som war under fästet, ifrå thet watn, som war ofwan fästet; och thet skedde så.
8. Och Gud kallade fästet Himmel. Och wardt af afton och morgon then andra dagen.
9. Och Gud sade: Församle sig watnet, som är under himmelen, uti besynnerligt rum, at thet torra må synas; och thet skedde så.
10. Och Gud kallade thet torra Jord, och watnens samlingar kallade han Haf. Och Gud såg at thet war godt.
11. Och Gud sade: Bäre jorden gräs och örter, som frö hafwa, och fruktsamma trän, at hwart och et bär frukt efter sin art, och hafwer sitt egit frö i sig sjelf på jorden; och thet skedde så.
12. Och jorden bar gräs och örter, som frö hade, hwart efter sin art, och trä, som frukt buro, och hade sitt egit frö i sig sjelfwa, hwart efter sin art. Och Gud såg at thet war godt.
13. Och wardt af afton och morgon then tredje dagen.
14. Och Gud sade: Warde ljus uti himmelens fäste, och åtskilje dag och natt, och gifwe tekn, månader, dagar och år;
15. Och ware för ljus uti himmelens fäste, och lyse på jorden. Och thet skedde så.
16. Och Gud gjorde twå stora ljus: et stort ljus, som regerade dagen, och et litet ljus, som regerade natten, och stjernor.
17. Och Gud satte them uti himmelens fäste, at the skina skulle på jorden,
18. Och regera dagen och natten, och åtskilja ljuset och mörkret. Och Gud såg at thet war godt.
19. Och wardt af afton och morgon then fjerde dagen.
20. Och Gud sade: Göre watnet af sig kräkande och lefwande djur, och foglar, som på jorden flyga under himmelens fäste.
21. Och Gud skapade stora hwalar, och allahanda lefwande och kräkande djur, som watnet af sig gör, hwart efter sin art, och allahanda fjäder-foglar, hwart efter sin art; och Gud såg at thet war godt.
22. Och wälsignade them, och sade: Warer fruktsamme, och förökens, och upfyller hafsens watn; och foglarna föröke sig på jorden.
23. Och wardt af afton och morgon then femte dagen.
24. Och Gud sade: Göre jorden af sig lefwande djur, hwart efter sin art, fänad, kräkande djur, och wildjur på jorden, hwart efter sin art; och thet skedde så.
25. Och Gud gjorde wildjur på jorden, hwart efter sin art, fänad, efter sin art, allahanda kräkande djur på jorden, efter sin art. Och Gud såg at thet war godt.
26. Och Gud sade: Låt oß göra Menniskan til et beläte, thet oß likt är, then

råda skal öfwer fiskarna i hafwet, och öfwer foglarna under himmelen, och öfwer fånaden, och öfwer hela jorden, och öfwer alt thet som kråker på jorden.

27. Och Gud skapade menniskan sig til et beläte, til Guds beläte skapade han honom, Man och Qwinna skapade han them.

28. Och Gud wälsignade them, och sade till them: Warer fruktsamme, och föröker eder, och upfyller jorden, och hafwer henne under eder, och råder öfwer fiskarna i hafwet, och öfwer foglarna under himmelen, och öfwer alla djur som kråla på jorden.

29. Och Gud sade: Si, jag hafwer gifwit eder allahanda örter, som frö hafwa på hela jorden, och allahanda fruktsamma trän, och trän, som frö hafwa i sig sjelfwa, eder til mat.

30. Och alla djur på jorden, och alla foglar under himmelen, och alt thet som kråker på jorden, och lif hafwer, at the skola hafwa allahanda gröna örter til at äta; och thet skedde så.

31. Och Gud såg på alt thet han gjort hade, och si, thet war alt ganska godt. Och wardt af afton och morgon then sjette dagen.

2. Capitel.

Så wardt nu himmel och jord fullkomnad, med all sin här.

2. Och Gud fullkomnade på sjunde dagen sitt werk, som han gjort hade, och hwilade på sjunde dagen af alt sitt werk, som han gjort hade.

3. Och wälsignade sjunde dagen, och helgade honom, therföre at han på honom hwilade af alt sitt werk, som Gud skapade och gjorde.

4. Altså äro himmel och jord tilkomne, tå the skapade wordo på then tid, tå HERren Gud gjorde himmel och jord.

5. Förr än någon stjälk war på marken, och förr än någon ört wäxte på jorden; förty HERren Gud hade än tå intet låtit regna på jorden, och ingen menniska war som brukade jorden.

6. Men en dimma gick up af jorden, och watnade hela marken.

7. Och HERren Gud gjorde menniskan af jordens stoft, och inblåste uti hans näsa en lefwande anda; och så wardt menniskan en lefwande själ.

8. Och HERren Gud planterade en lustgård uti Eden öster ut, och satte ther in menniskan, som han gjort hade.

9. Och HERren Gud lät upwäxa af jorden allahanda trän, lustiga til at se, och goda til at äta, och lifsens trä midt i lustgården, och kunskapsens trä på godt och ondt.

10. Och utaf Eden gick en ström til at watna lustgården; och han delade sig i fyra hufwudfloder.

11. Then första kallas Pison; then löper om hela Hawila land; och ther finnes guld;

12. Och thet landets guld är kosteligt; och ther finnes Bedellion, och then ädla stenen Onix.

13. Then andre floden heter Gihon; then löper kring om hela Ethiopien.

14. Then tredje floden kallas Hiddekel; then löper fram för Aßyrien. Then fjerde floden är Phrath.

15. Och HERren Gud tog menniskan, och satte honom in uti lustgården Eden, at han honom bruka och bewara skulle.

16. Och HERren Gud böd menniskan, och sade: Tu skal äta af allahanda trä i lustgården;

17. Men af kunskapsens trä på godt och ondt skal tu icke äta; förty på hwad dag tu ther af äter, skal tu döden dö.

18. Och HERren Gud sade: Thet är icke godt at menniskan är allena; Jag wil göra honom en hjelp, then sig til honom hålla må.

19. Som nu HERren Gud gjort hade af jorden allahanda djur på marken, och allahanda foglar under himmelen, hade Han them fram för menniskan, at Han skulle se huru han skulle nämna them; ty såsom menniskan allahanda lefwande djur nämnde, så skulle the heta.

20. Och menniskan gaf hwart och et fånad, och foglarna under himmelen, och djuren på marken sina namn. Men til menniskan wardt icke funnen någon hjelp, then sig til honom hålla måtte.

21. Tå låt HErren Gud falla en tung sömn på menniskan; och wid han sof, tog Han et af hans sidoref, och upfyllde kött i samma ställe.

22. Och HErren Gud byggde en Qwinna utaf refwet, som han uttagit hade af menniskan, och hade henne fram för honom.

23. Tå sade menniskan: Thetta är dock ben af mina ben, och kött af mitt kött: hon skal heta Manna, therföre at hon är tagen utaf mannen.

24. Förthenskul skal en man öfwergifwa fader och moder, och blifwa wid sin hustru; och skola warda til et kött.

25. Och the woro båda nakne, menniskan och hans hustru; och the blygdes intet.

3. Capitel.

Och ormen war listigare än alla djur på jorden, som HErren Gud gjort hade, och sade til qwinnan: Ja, skulle Gud hafwa sagt, J skolen icke äta af allahanda trän i lustgården?

2. Tå sade qwinnan til ormen: Wi äte af the träns frukt, som äro i lustgården;

3. Men af frukten af thet trä, som är midt i lustgården, hafwer Gud sagt: Äter icke ther af, och kommer icke heller ther wid, at J icke dön.

4. Tå sade ormen til qwinnan: Ingalunda skolen J döden dö;

5. Förty Gud wet at på hwad dag J äten theraf, skola edra ögon öpnas, och J warden såsom Gud, wetande hwad godt och ondt är.

6. Och qwinnan såg til, at trät war godt at äta af, och ljufligt uppå se, och at thet et lustigt trä war, efter thet gaf förstånd; och tog utaf frukten, och åt, och gaf theslikes sin man theraf; och han åt.

7. Tå öpnades bägges theras ögon, och the wordo warse, at the woro nakne; och the bundo tilhopa fikonalöf, och gjorde sig skörten.

8. Och the hörde HErrans Guds röst gående i lustgården, tå dagen swalkades; och Adam undstack sig, med sin hustru, för HErrans Guds ansigte ibland trän i lustgården.

9. Och HErren Gud kallade Adam, och sade til honom: Hwar äst tu?

10. Och han sade: Jag hörde tin röst i lustgården, och fruktade mig; ty jag är naken: therföre undstack jag mig.

11. Han sade: Ho hafwer låtit tig förstå at tu äst naken? Hafwer tu icke ätit af thet trä, om hwilket jag tig budit hafwer, at tu ther af icke äta skulle?

12. Tå sade Adam: Qwinnan, som tu mig gifwit hafwer, gaf mig af trät, så at jag åt.

13. Tå sade HErren Gud til qwinnan: Hwi hafwer tu thet gjort? Qwinnan sade: Ormen bedrog mig, så at jag åt.

14. Och HErren Gud sade til ormen: Efter tu thetta gjort hafwer, förbannad ware tu öfwer alt thet som lif hafwer, och öfwer alla djur på marken: tu skal gå på tin buk, och äta jord i alla tina lifsdagar.

15. Och jag skal sätta fiendskap emellan tig och qwinnan, och emellan tin säd och hennes säd. Then samme skal söndertrampa titt hufwud, och tu skal stinga honom i hans häl.

16. Och til qwinnan sade han: Jag skal få tig mycken wedermöda, tå tu aflat hafwer. Tu skal föda tina barn med sweda, och tin wilje skal tin man undergifwen wara, och han skal wara tin herre.

17. Och til Adam sade han: Efter tu lydde tin hustrus röst, och åt af trät, om hwilket jag tig böd och sade: Tu skal icke äta ther af; förbannad ware marken för tin skul; med bekymmer skal tu nära tig på henne i alla tina lifsdagar.

18. Törne och tistlar skal hon bära tig; och tu skal äta örter på marken.

19. Tu skal äta titt bröd i tin anletes swett, til thes tu warder åter til jord igen, ther tu af tagen äst; ty tu äst jord, och til jord skal tu warda.

20. Och Adam kallade sin hustrus namn Ewa, therföre at hon en moder är åt alla lefwande.

21. Och HErren Gud gjorde Adam och hans hustru kjortlar af skin, och klädde uppå them.

22. Och HErren Gud sade: Si, Adam är worden såsom en af oß, och wet hwad

godt och ondt är: men nu, på thet han icke utrácka skal sin hand, och taga theslikes af lifsens trä, och äta, och lefwa ewinnerligen;
23. Så lät HERren Gud honom utu lustgården Eden, på thet han skulle bruka jorden, ther han af tagen war.
24. Och dref Adam ut, och satte för lustgården Eden Cherubim, med et bart huggande swärd, til at förwara wägen til lifsens trä.

4. Capitel.

Och Adam kände sin hustru Ewa; och hon aflade, och födde Cain, och sade: Jag hafwer fått HERrans Man.
2. Och hon födde framdeles Abel, hans broder. Och wardt Abel en fåraherde; men Cain wardt en åkerman.
3. Och thet begaf sig, efter några dagar, at Cain offrade HERranom gåfwor af jordens frukt.
4. Och Abel offrade theslikes af förstlingen af sina får, och af theras talg. Och HERren såg täckeligen til Abel och hans offer;
5. Men til Cain och hans offer såg han icke täckeligen. Tå wardt Cain swårligen wred, och hans hy förwandlades.
6. Sade HERren til Cain: Hwi äst tu wred? Eller hwi förwandlas tin hy?
7. Är thet icke så? Om tu äst from, så äst tu tacknemlig; men äst tu icke from, så blifwer icke synden säker eller fördold: men ståd henne icke hennes wilja; utan råd öfwer henne.
8. Tå talade Cain med sin broder Abel. Och thet begaf sig, tå the woro på marken, gaf Cain sig up emot sin broder Abel, och slog honom ihjäl.
9. Tå sade HERren til Cain: Hwar är tin broder Abel? Han swarade: Jag wet thet icke: skal jag taga wara på min broder?
10. Och han sade til honom: Hwad hafwer tu gjort? Tin broders blods röst ropar til mig utaf jorden.
11. Och nu, förbannad ware tu på jorden, som sin mun öpnat hafwer, och tagit tin broders blod utu tina händer.
12. Tå tu brukar jorden, skal hon icke strax gifwa tig efter sin förmåga; ostadig och flygtig skal tu blifwa på jorden.
13. Och Cain sade til HERren: Min missgerning är större, än at hon må mig förlåten warda.
14. Si, tu drifwer mig i dag utaf landet, och jag måste gömma mig undan titt ansigte, och måste ostadig och flygtig blifwa på jorden: så warder mig gående, at hwilken som hälst mig finner, han slår mig ihjäl.
15. Men HERren sade til honom: Nej, utan then som slår Cain ihjäl, thet skal sjufalt hämnadt warda. Och HERren satte et tekn på Cain, at hwilken som hälst honom funne, skulle icke slå honom ihjäl.
16. Och så gick Cain ifrå HERrans ansikte, och bodde i thet landet Nod, öster ut, på hinsidan Eden.
17. Och Cain kände sin hustru; och hon aflade, och födde Hanoch; och han byggde en stad, hwilken han nämnde, efter sin sons namn, Hanoch.
18. Men Hanoch födde Yrad: Yrad födde Mahujael: Mahujael födde Methusael: Methusael födde Lamech.
19. Men Lamech tog sig twå hustrur: then ena het Ada, then andra Zilla.
20. Och Ada födde Jabal: af honom kommo the som bodde under tjäll, och hade boskap.
21. Och hans broder hette Jubal: af honom kommo the som brukade harpor och pipor.
22. Födde ock theslikes Zilla, nemligen Tubalkain, som war en mästare i allahanda koppar- och jernwerk: och Tubalkains syster war Naema.
23. Och Lamech sade til sina hustrur Ada och Zilla: I Lamechs hustrur, hörer min röst, och märker hwad jag säger: Jag hafwer dräpit en man, mig til sår, och en yngling, mig til blånad.
24. Cain skal warda hämnad sjufalt, men Lamech sju och sjuttiofalt.
25. Adam kände åter sin hustru; och hon födde en son, och kallade honom Seth, sägande: Gud hafwer satt mig en annan säd för Abel, som Cain ihjäl slog.
26. Wardt också Seth född en son, then

han kallade Enos. Och på then samma
tiden begynte man predika om HERrans
namn.

5. Capitel.

Thetta är boken af menniskans slägt,
på then tiden tå Gud skapade menniskan,
och gjorde henne efter Guds liknelse.
2. Til man och qwinna skapade han
them, och wälsignade them, och kallade
theras namn Menniska, på then tiden
the wordo skapade.
3. Och Adam war hundrade och trettio
år gammal; och han födde en son, som
hans beläte lik war, och kallade honom
Seth.
4. Och wordo hans dagar, sedan han
hade födt Seth, åttahundrade år; och
han födde söner och döttrar.
5. Och war tiden på hela hans ålder
niohundrade och trettio år; och blef död.
6. Seth war hundrade och fem år gam-
mal, och födde Enos.
7. Och lefde therefter åttahundrade och
sju år, och födde söner och döttrar.
8. Och wardt tiden på hela hans ålder
niohundrade och tolf år; och blef död.
9. Enos war niotio år gammal, och
födde Kenan.
10. Och lefde therefter åttahundrade och
femton år, och födde söner och döttrar.
11. Så at hans hela ålder wardt nio-
hundrade och fem år; och blef död.
12. Kenan war sjuttio år gammal, och
födde Mahalaleel.
13. Och lefde therefter åttahundrade och
fyratio år, och födde söner och döttrar.
14. Så at hans hela ålder wardt nio-
hundrade och tio år; och blef död.
15. Mahalaleel war sextio och fem år
gammal, och födde Jared.
16. Och lefde sedan åttahundrade och
trettio år, och födde söner och döttrar.
17. Så at hans hela ålder wardt åtta-
hundrade fem och niotio år; och blef död.
18. Jared war hundrade tu och sextio
år gammal, och födde Henoch.
19. Och lefde therefter åttahundrade år,
och födde söner och döttrar.
20. Så at hans hela ålder wardt nio-
hundrade sextio och tu år; och blef död.
21. Henoch war sextio fem år gammal,
och födde Methusalah.
22. Och förde et gudeligt lefwerne i tre-
hundrade år ther efter, och födde söner och
döttrar.
23. Så at hans hela ålder wardt tre-
hundrade sextio och fem år.
24. Och efter han förde et gudeligt
lefwerne, tog Gud honom bort; och
han wardt sedan intet sedd.
25. Methusalah war hundrade åttatio
och sju år gammal, och födde Lamech.
26. Och lefde therefter i sjuhundrade
åttatio och tu år, och födde söner och
döttrar.
27. Så at hans hela ålder wardt nio
hundrade sextio och nio år; och blef död.
28. Lamech war hundrade åttatio och
tu år gammal, och födde en son,
29. Och kallade honom Noah, och sade:
Thenne här warder oß tröstandes i wåra
mödor och arbete på jorden, then HER-
ren förbannat hafwer.
30. Therefter lefde han femhundrade
niotio och fem år, och födde söner och
döttrar.
31. Så at hans hela ålder wardt sju-
hundrade sjuttio och sju år; och blef död.
32. Noah war femhundrade år gam-
mal, och födde Sem, Ham och Japhet.

6. Capitel.

Tå menniskorna begynte förökas på
jorden, och födde sig döttrar,
2. Tå sågo Guds söner menniskornas
döttrar, at the woro dägeliga, och togo
til hustrur hwilka the hälst wille.
3. Tå sade HERren: Menniskorna
wilja icke mer låta min Anda straffa sig,
ty the äro kött. Jag wil ännu gifwa
them hundrade och tjugu års dag.
4. På then tiden woro ock tyranner på
jorden, förty, sedan Guds söner ingingo
til menniskors döttrar, och the födde barn,
wordo ther af wäldige och fast beryktade
män i werlden.
5. Men tå HERren såg, at menniskans
ondska war stor på jorden, och alt hennes
hjertas upsåt och tanke war altid benägen
til thet ondt war,
6. Tå ångrade HERranom, at han hade

gjort menniskan på jorden, och thet bekymrade honom i hans hjerta.

7. Och HErren sade: Menniskan, som jag skapade, skal jag förgöra utaf jorden, ifrå menniska alt in til fänaden, och in til matkar, och in til foglarna under himmelen; förty thet ångrar mig, at jag them gjort hafwer.

8. Men Noah fann nåd för HErranom.

9. Thetta är Noahs slägt. Noah war en from man och fullkomlig, och förde et gudeligt lefwerne i sin tid.

10. Och födde tre söner, Sem, Ham, Japhet.

11. Men jorden war förderfwad för Guds åsyn, och full med orätt.

12. Tå såg Gud på jorden, och si, hon war förderfwad; ty alt kött hade förderfwat sin wäg på jorden.

13. Tå sade Gud til Noah: Alt kötts ändalykt är kommen för mig; ty jorden är full med orätt af them; och si, jag wil förderfwa them med jorden.

14. Gör tig en ark utaf furuträ; och gör kamrar ther inne, och becka honom utan och innan.

15. Och gör honom alt så: Trehundrade alnar skal wara längden, femtio alnar bredden, och trettio alnar högden.

16. Et fenster skal tu göra ther ofwan uppå, en aln stort. Dören skal tu sätta midt på sidan, och skal han hafwa tre bottnar, en nederst, then andra midt uti, then tredje öfwerst.

17. Ty si, jag skal låta komma en watuflod öfwer jorden, til at förderfwa alt kött, ther en lefwande ande uti är under himmelen; och alt thet på jorden är skal förgås.

18. Men med tig wil jag göra et förbund; och tu skal gå in i arken med tina söner, med tin hustru, och med tina söners hustrur.

19. Och tu skal låta komma in i arken allahanda djur af alt kött, ju et par, mankön och qwinkön, at the måga blifwa lefwande när tig:

20. Af foglarna efter theras slag, af fänaden efter sitt slag, och af allahanda kräkande djur på jorden efter theras slag. Af alla thessa skal ju et par ingå til tig, på thet at the skola blifwa lefwande.

21. Och tu skal til tig taga allahanda mat, som man täres, och skal samka honom til tig, at han warder tig och them til föda.

22. Och Noah gjorde alt thet Gud böd honom.

7. Capitel.

Och HErren sade til Noah: Gack in uti arken, tu och titt hela hus; ty tig hafwer jag sett rättfärdig för mig i thenna tid.

2. Af allahanda ren fänad tag til tig, ju sju och sju, mankön och qwinkön; men af oren fänad, ju et par, mankön och qwinkön.

3. Sammalunda af foglarna under himmelen, ju sju och sju, mankön och qwinkön, på thet at säd må blifwa lefwande på hela jorden.

4. Ty ännu efter sju dagar skal jag låta regna på jorden fyratio dagar och fyratio nätter, och förgöra utaf jorden alt thet som warelse hafwer, thet jag gjort hafwer.

5. Och Noah gjorde alt thet HErren böd honom.

6. Och han war sexhundrade år gammal, tå flodens watn flödade på jorden.

7. Och han gick in i arken med sina söner, sin hustru och sina söners hustrur, för flodens watn skul.

8. Af then rena fänaden, och af then orena, af foglar, och af alt thet som kräker på jorden,

9. Gingo til honom in i arken, parom, ju mankön och qwinkön, såsom Gud honom budit hade.

10. Och tå the sju dagar framlidne woro, kom flodens watn uppå jorden.

11. Uti thet sjette hundrade året i Noahs ålder, på sjuttonde dagen, i then andra månaden, thet är then dagen, tå upbrusto alla stora djupsens källor, och himmelens fenster öpnade sig.

12. Och et regn kom på jorden i fyratio dagar och fyratio nätter.

13. Rätt på samma dagen, gick Noah in i arken med Sem, Ham och Japhet

sina söner, och med sin hustru, och med tre sina söners hustrur.

14. Ther til allahanda djur efter sitt slag, allahanda fänad efter sitt slag, och alt thet på jorden kråker efter sitt slag, och allahanda foglar efter sitt slag, alt thet flyga kunde, och alt thet wingar hade:

15. Thet gick alt til Noah in uti arken, parom af alt kött, ther en lefwande ande uti war.

16. Och thet war mankön och qwinkön utaf allahanda kött, och gingo ther in, såsom Gud honom budit hade; och HERren lät igen efter honom.

17. Tå kom floden fyratio dagar på jorden, och watnet wäxte, och lyfte arken up, och förde honom högt up öfwer jorden.

18. Så fick tå watnet öfwermagt, och wäxte storligen på jorden, så at arken dref på watnet.

19. Och watnet fick öfwerhand, och wäxte så mägta på jorden, at alla höga berg under hela himmelen wordo öfwertäckte.

20. Femton alnar högt gick watnet öfwer bergen, som öfwertäckte wordo.

21. Tå förgicks alt kött, som på jorden kråker, foglar, fänad, wildjur, och alt thet som sig rörer på jorden, och alla menniskor.

22. Alt thet som en lefwande anda hade på thet torra, thet blef dödt.

23. Så wardt tå förgjordt alt thet på jorden war, frå menniskan alt in til fänaden, in til kråkande djur, och in til foglarna under himmelen; alt wardt förgjordt utaf jorden. Allena Noah blef behållen, och hwad med honom war i arken.

24. Och watnet stod på jorden hundrade och femtio dagar.

8. Capitel.

Tå tänkte Gud på Noah, och på alla djur, och på all fänad, som med honom i arken war, och lät komma wäder på jorden, och watnet minskades.

2. Och djupsens källor förstoppades, så ock himmelens fenster, och regnet af himmelen wardt stilladt.

3. Och watnet förlopp utaf jorden mer och mer, och wardt mindre, efter hundrade och femtio dagar.

4. På sjuttonde dagen i then sjunde månaden blef arken ståndande på the berg Ararat.

5. Men watnet förlopp framgent af, och wardt ju mindre, alt in til tionde månaden. På första dagen i tionde månaden syntes thet öfwersta på bergen.

6. Efter fyratio dagar lät Noah fenstret up på arken, som han gjort hade.

7. Och lät flyga en korp ut; och han flög bort åter och fram, til thes at watnet aftorkades af jorden.

8. Sedan lät han en dufwa utflyga ifrå sig, på thet han skulle försöka, om watnet på jorden war affallit.

9. Tå dufwan fann icke hwar hon kunde hwila sin fot uppå, kom hon igen til honom i arken, ty watnet war ännu på hela jorden. Så räckte han handen ut, och tog henne til sig in i arken.

10. Och bidde ännu andra sju dagar, och lät än en tid flyga ut dufwan af arken.

11. Hon kom til honom emot aftonen, och si, hon förde i sin mun et afbrutit oliwelöf. Så förnam Noah at watnet war affallit på jorden.

12. Men han töfwade ännu andra sju dagar, och lät så en dufwa flyga ut, hwilken intet igen kom til honom.

13. På första och sjettehundrade året af Noahs ålder, på första dagen i första månaden, förtorkades watnet på jorden. Tå lät Noah taket up på arken, och såg at jorden war torr.

14. Så wardt tå jorden aldeles torr på sjunde och tjugonde dagen, i then andra månaden.

15. Tå talade Gud til Noah, och sade:

16. Gack utu arken, tu och tin hustru, tine söner och tina söners hustrur med tig.

17. Allahanda djur, som när tig äro, utaf hwart och et kött, både i foglar och fänad, och thet som på jorden kråker, thet gånge ut med tig. Och förkofrer eder uppå jorden, och warer fruktsamme, och föröker eder på jorden.

18. Så gick Noah ut med sina söner,

och med sin hustru, och sina söners hu-
strur.
19. Ther til allahanda djur, allahanda
krypande, allahanda foglar, och alt thet
som på jorden kråker, thet gick utur ar-
ken, och hwart och et til sitt slag.
20. Och Noah byggde HErranom et
altare, och tog utaf allahanda ren få-
nad, och utaf allahanda rena foglar, och
offrade brännoffer på altaret.
21. Och HErren luktade en söt lukt,
och sade i sitt hjerta: Ingalunda skal jag
mer härefter förbanna jorden för men-
niskans skul; förty menniskans hjertas
upsåt är ondt alt ifrån ungdomen. Och
skal jag nu icke mer härefter slå alt
thet som lefwande är, såsom jag gjort
hafwer.
22. Så länge jorden står, skal icke åter-
wända sående och upskärande, köld och
hetta, sommar och winter, dag och natt.

9. Capitel.

Och Gud wälsignade Noah och hans
söner, och sade: Warer fruktsamme, och
förökens, och upfyller jorden.
2. Eder fruktan och rädsla ware öfwer
alla djur på jorden, öfwer alla foglar
under himmelen, och öfwer alt thet som
kråker på jorden; och alle fiskar i hafwet
ware gifne i edra händer.
3. Alt thet som röres och lefwer, thet
ware eder til mat; såsom gröna örter
hafwer jag alt thet gifwit eder.
4. Allena äter icke kött, thet ännu lef-
wer i sitt blod.
5. Förty jag wil ock hämnas öfwer
eder kropps blod, och wil hämnat uppå
alla djur, och wil hämnas menniskans
lif på hwar och en menniska, eho hon är.
6. Then som utgjuter menniskoblod,
hans blod skal ock af menniskor utgjutit
warda; förty Gud hafwer gjort men-
niskan efter sitt beläte.
7. Warer fruktsamme, och förökens, och
förkofrer eder på jorden, at I upfyllen
henne.
8. Yttermera sade Gud til Noah, och
hans söner med honom:
9. Si, jag gör med eder et förbund, och
med eder säd efter eder.
10. Och med alla lefwande djur, som
med eder äro, i foglar, i fänad, och i
alla djur, som på jorden när eder äro:
af alt thet, som utu arken gångit är,
ehwad djur thet är på jorden.
11. Och wil göra mitt förbund med
eder, i så måtto, at här efter skal nu icke
mer alt kött förderfwadt warda med
flodens watn; och skal här efter ingen
flod mer komma, then jorden förderfwa
skal.
12. Och Gud sade: Thetta är teknet til
mitt förbund, som jag gjort hafwer
emellan mig och eder, och alla lefwande
djur med eder, här efter til ewig tid:
13. Min boga hafwer jag satt i skyn;
then skal wara teknet til mitt förbund
emellan mig och jorden.
14. Och när så sker, at jag förer skyn
öfwer jorden, så skal man se min boga i
skyn.
15. Och så skal jag tänka på mitt för-
bund emellan mig och eder och alla lef-
wande djur, i hwart och et kött, at icke
mer skal komma flod här efter, then alt
kött förderfwa skal.
16. Therföre skal min boga wara i skyn,
at jag skal se uppå honom, och tänka
uppå thet ewiga förbund emellan Gud
och alla lefwande djur i hwart och et
kött, som på jorden är.
17. Thet samma sade ock Gud til Noah:
Thetta skal wara teknet til thet förbund,
som jag gjort hafwer emellan mig och
alt kött på jorden.
18. Noahs söner, som utu arken gingo,
äro theße: Sem, Ham, Japhet. Men
Ham är fadren til Canaan.
19. Theße tre äro Noahs söner, af
hwilka alla länder befolkade wordo.
20. Och Noah begynte och wardt en å-
kerman, och planterade en wingård.
21. Och tå han drack af winet, wardt
han drucken, och låg oskyld uti sin hydda.
22. Tå nu Ham, Canaans fader, såg
sin faders blygd, sade han thet båda sina
bröder, som ute woro.
23. Tå togo Sem och Japhet et kläde,
och lade på bägges theras skuldror, och
gingo baklänges til, och öfwertäckte theras
faders blygd; och theras ansikte war ifrå

wändt, så at the theras faders blygd icke sågo.

24. Som nu Noah upwaknade af sitt win, ock fick weta hwad hans yngste son honom gjort hade, sade han:

25. Förbannad ware Canaan, och ware en träl under alla trälar ibland hans bröder.

26. Och sade yttermera: Låfwad ware HERren Sems Gud; och Canaan ware hans träl.

27. Gud förwidge Japhet, och låte honom bo i Sems hyddor; och Canaan ware hans träl.

28. Och Noah lefde efter floden trehundrade och femtio år.

29. Så at hans hela ålder wardt niohundrade och femtio år; och blef död.

10. Capitel.

Thetta är Noahs söners slägt: Sem, Ham, Japhet: och the födde barn efter floden.

2. Japhets barn äro theße: Gomer, Magog, Madaj, Jawan, Thubal, Mesech och Thiras.

3. Men Gomers barn äro theße: Ascenas, Riphath och Thogarma.

4. Jawans barn äro theße: Elisa, Tharsis, Chittim och Dodanim.

5. Utaf theße äro utspridde Hedningarnas öar i theras land, hwar efter sitt mål, slägte och folk.

6. Hams barn äro theße: Chus, Mizraim, Phut och Canaan.

7. Chus barn äro theße: Seba, Hawila, Sabtha, Raema och Sabthecha. Raemas barn äro theße: Scheba och Dedan.

8. Men Chus födde Nimrod. Han begynte en wäldig Herre wara på jorden,

9. Och war en wäldig jägare för HERranom. Ther af är thet ordspråket: Thet är en wäldig jägare för HERranom, såsom Nimrod.

10. Och hans rikes begynnelse war Babel, Erech, Acad och Calne uti Sinear land.

11. Utaf thet landet är sedan kommen Aßur; och han byggde Nineve och Rehoboth och Calah.

12. Och ther til Resen emellan Nineve och Calah: thetta är en stor stad.

13. Mizraim födde Ludim, Anamim, Lehabim, Naphtuhim,

14. Patrusim och Casluhim. Af hwilka utkomne äro the Philistim och Caphthorim.

15. Men Canaan födde Zidon, sin första son, och Heth,

16. Jebusi, Emori, Girgasi,

17. Hiwi, Archi, Sini,

18. Arwadi, Semari och Hamathi. Af them äro utspridde the Cananeers slägter.

19. Och theras gränser woro ifrå Zidon genom Gerar alt in til Gaza, til thes man kommer in til Sodom, Gomorra, Adama, Zeboim, och in til Lasa.

20. Theße äro nu Hams barn, i theras slägter, tungomål, land och folk.

21. Men Sem, Japhets broder, then äldste, födde ock barn, hwilken en fader är til alla Ebers barn.

22. Och theße äro hans barn: Elam, Aßur, Arphachsad, Lud och Aram.

23. Arams barn äro theße: Uz, Hul, Gether och Mas.

24. Arphachsad födde Salah: Salah födde Eber:

25. Eber födde twå söner; en het Peleg, therföre at i hans tid wardt werlden delad; hans broder het Jaketan:

26. Och Jaketan födde Almoda, Saleph, Hazarmaveth, Jarah,

27. Hadoram, Usal, Dikela,

28. Obal, Abimael, Seba,

29. Ophir, Hawila och Jobab. Alle theße äro Jaketans söner.

30. Och theras boning war ifrå Mesa, in til man kommer til Sephar, på berget öster ut.

31. Theße äro Sems barn, uti theras slägter, tungomål, land och folk.

32. Thetta är Noahs barns afföda, uti theras slägter och folk. Af hwilka utspridt är folket på jorden efter floden.

11. Capitel.

Och hela werlden hade enahanda tunga och mål.

2. Tå the nu drogo öster ut, funno the

en plan uti Sinear land, och bodde ther.

3. Och sade til hwar annan: Kommer, låter oß slå tegel och bränna. Och togo tegel för sten, och ler för kalk.

4. Och sade: Kommer, låter oß bygga en stad och et torn, hwilkets högd skal räcka up i himmelen, at wi måge göra oß et namn; förty wi warde til äfwentyrs spridde uti alla land.

5. Tå steg HErren ned, at han skulle se staden och tornet, som menniskans barn byggde.

6. Och HErren sade: Si, thet är enahanda folk, och enahanda mål ibland them alla; och hafwa thetta begynt at göra; the warda icke aflåtande af alt thet the hafwa sig företagit at göra.

7. Kommer, låter oß stiga ned, och förbistra ther theras tungomål, så at ingen skal förstå then andras mål.

8. Och så skingrade HErren them tådan i alla länder, så at the återwände bygga staden.

9. Therföre kallades hans namn Babel, ty at HErren ther förbistrade alla lands tungomål: och HErren spridde them tådan uti alla länder.

10. Thetta är Sems slägt: Sem war hundrade år gammal, och födde Arphachsad, tu år efter floden.

11. Och lefde therefter i femhundrade år, och födde söner och döttrar.

12. Arphachsad war fem och trettio år gammal, och födde Salah.

13. Och lefde therefter fyrahundrade och tre år, och födde söner och döttrar.

14. Salah war trettio år gammal, och födde Eber.

15. Och lefde therefter fyrahundrade och tre år, och födde söner och döttrar.

16. Eber war trettio och fyra år gammal, och födde Peleg.

17. Och lefde therefter fyrahundrade och trettio år, och födde söner och döttrar.

18. Peleg war trettio år gammal, och födde Regu.

19. Och lefde therefter i tuhundrade och nio år, och födde söner och döttrar.

20. Regu war tu och trettio år gammal, och födde Serug.

21. Och lefde therefter tuhundrade och sju år, och födde söner och döttrar.

22. Serug war trettio år gammal, och födde Nahor.

23. Och lefde therefter tuhundrade år, och födde söner och döttrar.

24. Nahor war nio och tjugu år gammal, och födde Tharah.

25. Och lefde therefter hundrade och nitton år, och födde söner och döttrar.

26. Tharah war sjuttio år gammal, och födde Abram, Nahor och Haran.

27. Theße äro Tharahs slägter: Tharah födde Abram, Nahor och Haran: Haran födde Lot.

28. Och dödde Haran när sin fader Tharah, uti hans faders land, i Ur i Chaldeen.

29. Tå togo Abram och Nahor sig hustrur: Abrams hustru het Sarai, och Nahors hustru Milca, Harans dotter, then fader war åt Milca och åt Jisca.

30. Men Sarai war ofruktsam, och hade inga barn.

31. Så tog Tharah sin son Abram, och Lot sin sons Harans son, och sin sonahustru Sarai, sin sons Abrams hustru, och förde them ifrån Ur utur Chaldeen, på thet the skulle fara i Canaans land; och the kommo til Haran, och bodde ther.

32. Och Tharah wardt tuhundrade och fem år gammal, och blef död i Haran.

12. Capitel.

Och HErren talade til Abram: Gack utu titt fädernesland, och ifrå tin slägt, och ifrå tin faders hus, uti et land, som jag tig wisa wil.

2. Och jag skal göra tig til et stort folk; jag skal wälsigna tig, och göra tig et stort namn; och tu skal wara en wälsignelse.

3. Jag skal wälsigna them som tig wälsigna, och förbanna them som tig förbanna: Och i tig skola wälsignade warda alla slägter på jorden.

4. Tå for Abram ut, såsom HErren honom sagt hade, och Lot for med honom. Men Abram war sjuttio och fem år gammal, tå han for utaf Haran.

5. Så tog Abram sin hustru Sarai och Lot sin broderson, med alla theras häfwor, som the förwärfwat hade, och the själar, som the födt hade i Haran; och

foro ut til at resa in i Canaans land.
6. Och som the komne woro in i landet,
drog han ther igenom, alt in til thet rum=
met Sichem, och in til then lunden More.
På then tiden bodde the Cananeer ther i
landet.
7. Tå syntes HERren Abram, och sade:
Tin såd skal jag gifwa thetta land. Och
han byggde ther sammastådes et altare
HERranom, som honom synts hade.
8. Sedan drog han båttre fram tådan
til et berg, som låg öster ut ifrå BethEl,
och slog ther sitt tjåll up, så at han hade
BethEl wåster ut, och Ai öster ut, och
byggde ther HERranom et altare, och
predikade om HERrans namn.
9. Och for Abram tådan fram båttre,
och drog söder ut.
10. Tå wardt en hård tid ther i landet:
therföre drog Abram ned uti Egypten,
at han ther en främling blifwa måtte;
förty tiden war ganska hård i landet.
11. Och tå han kom hardt in mot Egyp=
ten, talade han til sin hustru Sarai: Si,
jag wet at tu åst en dågelig qwinna un=
der ansiktet.
12. Tå nu the Egyptier få se tig, skola
the såga: Thet år hans hustru, och slå
mig ihjål, och behålla tig.
13. Kåre, såg förthenskul, at tu åst min
syster, at mig måtte ske godt för tin skul,
och at min själ må lefwa för tin skul.
14. Som han nu kom uti Egypten, sågo
the Egyptier qwinnan, at hon war gan=
ska dågelig.
15. Och Pharaos Öfwerstar sågo henne,
och prisade henne för honom. Tå wardt
hon tagen in uti Pharaos hus.
16. Och Abram wederfors godt för hen=
nes skul. Och han hade får, få, åsnor,
tjenare och tjenarinnor, åsninnor och ca=
meler.
17. Men HERren plågade Pharao med
stora plågor, och hans hus, för Sarai
Abrams hustrus skul.
18. Tå kallade Pharao Abram til sig,
och sade til honom: Hwi hafwer tu så=
dant gjort mig? Hwi sade tu mig icke
at hon war tin hustru?
19. Hwi sade tu, at thet war tin syster?
Förthenskul wille jag taga mig henne til
hustru. Och si, nu hafwer tu hår tin
hustru; tag henne, och gack.
20. Och han befallte sina mån om ho=
nom, at the skulle fordra honom, och hans
hustru, och alt thet han hade.

13. Capitel.

Så for tå Abram up utur Egypten med
sin hustru, och med alt thet han hade,
och Lot ock med honom, söder ut.
2. Och Abram war ganska rik på boskap,
silfwer och guld.
3. Och han for båttre fram, ifrå sönnan
alt in til BethEl, til thet rummet, ther
han sitt tjåll tilförene haft hade, emel=
lan BethEl och Ai;
4. Rått på samma rum, ther han til=
förene hade byggt altaret. Och ther pre=
dikade han HERrans namn.
5. Men Lot, som med Abram for, hade
också får och få och tjåll.
6. Och landet kunde icke fördragat at
the bodde tilhopa; förty theras håfwor
woro stora, och kunde icke bo med hwar=
annan.
7. Och war ju altid tråta emellan
herdarna öfwer Abrams boskap, och her=
darna öfwer Lots boskap. Och bodde thes=
likes i then tiden the Cananeer och Phere=
seer ther i landet.
8. Tå sade Abram til Lot: Kåre, låtom
icke wara tråta emellan mig och tig, och
emellan mina och tina herdar; ty wi åre
bröder.
9. Står icke alt landet tig öppet? Kåre,
skilj tig ifrå mig. Wil tu til wånstra
handen, så wil jag til then högra; eller
wil tu til then högra, så wil jag til then
wånstra.
10. Tå hof Lot sina ögon up, och besåg
then hela ångden wid Jordan; förty
förr ån HERren förderfwade Sodom och
Gomorra, war hon watturik, alt in til
man kommer til Zoar, såsom en HER=
rans lustgård, lika som Egypti land.
11. Så utwalde sig Lot then hela ång=
den wid Jordan, och drog öster ut. Och så
skildes then ena brodren ifrå then andra;
12. At Abram bodde i Canaans land,
och Lot i samma ångdens ståder, och slog
sitt tjåll up in mot Sodom.

13. Men thet folk i Sodom war ondt, och syndade swårligen mot HErran.
14. Tå nu Lot hade skiljt sig ifrån Abram, sade HErren til Abram: Håf up tina ögon, och se ifrå thet rummet, ther tu nu bor, norr ut, söder ut, öster ut, och wäster ut;
15. Förty alt thetta landet, som tu ser, wil jag gifwa tig och tin säd til ewig tid.
16. Och wil göra tin säd, såsom stoftet på jorden: kan en menniska räkna stoftet på jorden, så må hon ock räkna tin säd.
17. Therföre up, och drag genom landet, twärs och ändlångs; förty tig wil jag gifwa thet.
18. Så tog Abram sitt tjäll up, och kom och bodde wid then lunden Mamre, hwilken i Hebron är, och byggde ther sammastädes HErranom et altare.

14. Capitel.

Och thet begaf sig i Amraphels tid Konungen af Sinear, Ariochs Konungen i Ellasar, KedorLaomers Konungen i Elam, och Thideals Hedningarnas Konung,
2. At the örligade med Bera Konungen i Sodom, och med Birsa Konungen i Gomorra, och med Sineab Konungen i Adama, och med Semeber Konungen i Zeboim, och med Konungen i Bela, thet är Zoar.
3. Theße kommo alle tilsammans i then dalen Siddim, ther nu är salthafwet.
4. Förty the hade warit i tolf år under Konung KedorLaomer, och uti thet trettonde året woro the honom affallne.
5. Therföre kom KedorLaomer, och the Konungar som med honom woro, uti thet fjortonde året, och slogo the Resar i Astaroth Karnaim, och the Susim i Ham, och the Emim på then planen Kiriathaim,
6. Och the Horeer på theras berg Seir, in til then planen Pharan, som skjuter in på öknen.
7. Sedan wände the om, och kommo til then brunnen Mispat, thet är Kades, och slogo hela the Amalekiters land, ther til the Amoreer, som i HazezonThamar bodde.
8. Tå drogo ut Konungen i Sodom, Konungen i Gomorra, Konungen i Adama, Konungen i Zeboim, och Konungen af Bela, thet Zoar heter, och rustade sig til at strida i then dalen Siddim.
9. Men KedorLaomer, Konungen i Elam, och med Thideal, Hedningarnas Konung, och med Amraphel Konungen i Sinear, och med Arioch Konungen i Ellasar: fyra Konungar emot fem.
10. Och then dalen Siddim hade många lergropar. Men Konungarne i Sodom och Gomorra wordo ther slagne på flygten och nederlagde; och the som öfwerblefwo flydde uppå bergen.
11. Så togo the alla ägodelar i Sodom och Gomorra, och alla fetalia, och drogo sina färde.
12. Och togo theslikes med sig Lot, Abrams broders son, och hans ägodelar, ty han bodde i Sodom, och drogo sin wäg.
13. Tå kom en, som undsluppen war, och sade thet för Abram, then en utländning war, och bodde i then lunden Mamre then Amoreens, hwilken Escols och Aners broder war: theße woro i förbund med Abram.
14. Som nu Abram hörde at hans broder war fången, wäpnade han sina egna hemfödda tjenare, trehundrade och aderton, och drog efter them alt in til Dan:
15. Delade sig, och föll til them med sina tjenare om natten, och slog them, och fullföljde them alt in til Hoba, som ligger på wänstra handen wid then staden Damascus.
16. Och tog alla ägodelar igen, och ther til Lot sin broder, och hans ägodelar, och qwinnorna och folket.
17. Tå han nu igen kom, och hade afslagit KedorLaomer, och the Konungar med honom, gick Konungen i Sodom emot honom på then planen, som het Konungsdalen.
18. Men Melchisedech, Konung i Salem, bar fram bröd och win; och han war then högstes Guds Prest.
19. Och wälsignade honom och sade: Wälsignad ware tu Abram af then högsta Gudi, then himmel och jord tilhörer:
20. Och låfwad ware Gud then högste, som tina fiender beslutit hafwer i tin

hand. Och honom gaf Abram tionde af alt byte.
21. Tå sade Konungen af Sodom til Abram: Gif mig folket, och ågodelarna behåll för tig.
22. Men Abram sade til Konungen af Sodom: Jag uphäfwer mina händer til HERran then högsta Gud, som himmel och jord tilhörer,
23. At jag af alt thet titt är icke en tråd eller en skorem taga wil, at tu icke skal säga: Jag hafwer riktat Abram:
24. Undantagandes thet the unge karlar förtärt hafwa, och the män som med mig drogo, Aner, Escol och Mamre; them lät taga theras del.

15. Capitel.

Sedan thetta så skedt war, begaf sig at HERrans ord i en syn kom til Abram, sägande: Frukta tig intet Abram; jag är titt beskärm, och tin ganska stora lön.
2. Men Abram sade: HERre, HERre, hwad wil tu mig gifwa? Jag går barnlös, och min redeswen, thenne Eleasar af Damasko, hafwer en son.
3. Och Abram sade ytterligare: Men mig hafwer tu ingen säd gifwit; och si, min tjenares son skal wara min arfwinge.
4. Och si, HERrans ord kom til honom, sägande: Han skal icke wara tin arfwinge; utan then som utaf titt lif komma skal, han skal wara tin arfwinge.
5. Och han hade honom ut, och sade: Se up til himmelen, och räkna stjernorna, om tu kan räkna them. Och sade til honom: Så skal tin säd wara.
6. Abram trodde HERranom; och han räknade honom thet til rättfärdighet.
7. Och han sade til honom: Jag är HERren, som tig utfört hafwer ifrå Ur utu Chaldeen, at jag tig thetta land gifwa skal til besittning.
8. Abram sade: HERre, HERre, hwar uppå skal jag märka at jag skal besitta thet?
9. Och han sade til honom: Tag mig en treårig ko, och en treårig get, och en treårig wädur, och en turturdufwa, och en ung dufwa.
10. Och han tog alt thetta, och delade thet midt i tu ifrå hwart annat, och lade hwar del twärt emot then andra. Men foglarne delade han intet.
11. Och foglarne kommo ned på kropparna, och Abram dref bort them.
12. Tå solen nedergången war, föll en swår sömn på Abram; och si, en förskräckelse och et stort mörker kom öfwer honom.
13. Tå sade han til Abram: Thetta skal tu weta, at tin säd skal warda främmande uti et land, thet them icke tilhörer; och man skal ther göra them til trälar, och fara illa med them i fyrahundrade år.
14. Men öfwer thet folk, som the tjenande warda, skal jag domare wara: sedan skola the draga ut med stora häfwor.
15. Och tu skal fara til tina fäder med frid, och i en god ålder begrafwen warda.
16. Men the skola i fjerde mans ålder komma hit igen; förty the Amoreers ondska är icke ännu all fullkomnad.
17. Tå nu solen war nedergången, och mörker wordet, si, tå rök en ugn, och en eld for emellan styckena.
18. På then dagen gjorde HERren et förbund med Abram, och sade: Tin säd skal jag gifwa thetta landet, ifrå then älfwen i Egypten, alt in til then stora älfwen Phrat:
19. The Keneer, the Keniseer, the Kadmoneer,
20. The Hetheer, the Phereseer, the Reser,
21. The Amoreer, the Cananeer, the Girgaseer, the Jebuseer.

16. Capitel.

Sarai Abrams hustru födde honom intet; men hon hade en Egyptisk tjenstequinna, som het Hagar.
2. Och sade til Abram: Si, HERren hafwer igenlyckt mig, at jag icke kan få barn: Käre, lägg tig när min tjenstequinna, at jag dock til äfwentyrs måtte upbyggd warda af henne. Abram hörde Sarais röst.
3. Och Sarai Abrams hustru tog sin Egyptiska tjenstequinna Hagar, och gaf henne Abram sin man til hustru, sedan the hade bott i tio år i Canaans land.

4. Och han lade sig när Hagar; och hon wardt hafwande: tå hon nu såg at hon war hafwande, föraktade hon sin fru.

5. Tå sade Sarai til Abram: Tu gör orått emot mig. Jag hafwer lagt min tjensteqwinna när tig; nu efter hon ser at hon är hafwande worden, måste jag ringa aktad warda för henne: HERren dömme emellan mig och tig.

6. Men Abram sade til Sarai: Si, tin tjensteqwinna är under titt wåld; gör med henne som tig täckes. Tå nu Sarai wille späka henne, flydde hon ifrå henne.

7. Men HERrans Ängel fann henne wid en wattubrunn i öknen, nemligen, wid then brunnen, som är på then wägen til Sur;

8. Och sade til henne: Hagar, Sarais tjensteqwinna, hwadan kommer tu? Eller hwart will tu? Hon sade: Jag hafwer flytt ifrå min fru Sarai.

9. Och HERrans Ängel sade til henne: Wänd om til tin fru igen, och ödmjuka tig under hennes hand.

10. Och HERrans Ängel sade til henne: Jag skal så föröka tin säd, at för stor myckenhet skal hon icke kunna räknas.

11. Ytter mera sade HERrans Ängel til henne: Si, tu är hafwande worden, och skal föda en son; hans namn skal tu kalla Ismael, therföre at HERren hafwer sett tin wedermöda.

12. Han skal wara en grym man; hans hand emot hwar man, och hwars mans hand emot honom; och han skal bo emot alla sina bröder.

13. Och hon kallade HERrans namn, som talade med henne: Tu, Gud, ser mig; ty hon sade: Wißerligen hafwer jag här sett ryggen på honom, som mig ser.

14. Therföre kallade hon brunnen en brunn then Lefwandes, som mig ser; hwilken är emellan Kades och Bared.

15. Och Hagar födde Abram en son; och Abram kallade then sonen, som Hagar födde honom, Ismael.

16. Och Abram war sex och åttatio år gammal, tå Hagar födde honom Ismael.

17. Capitel.

Tå nu Abram nio och niotio år gammal war, syntes honom HERren, och sade til honom: Jag är Gud alsmägtig: wandra för mig, och war fullkomlig.

2. Och jag skal göra mitt förbund emellan mig och tig, och jag skal föröka tig storligen.

3. Och Abram föll på sitt ansikte; och Gud talade yttermera med honom och sade:

4. Si, Jag äret, och hafwer mitt förbund med tig; och tu skal warda en fader för mycket folk.

5. Therföre skal tu icke mer heta Abram, utan Abraham skal wara titt namn; ty jag hafwer gjort tig til en fader för mycket folk.

6. Och skal göra tig ganska mycket fruktsam, och skal göra folk af tig: skola ock Konungar komma af tig.

7. Och jag wil göra mitt förbund emellan mig och tig, och tin säd efter tig, i theras afkommande, at thet skal wara et ewigt förbund, så at jag skal wara tin Gud, och tin säds efter tig.

8. Och skal gifwa tig, och tin säd efter tig, thet land ther tu en främling uti är, nemligen, thet hela landet Canaan, til ewig besittning; och skal wara theras Gud.

9. Och Gud sade yttermera til Abraham: Så häll nu mitt förbund, tu, och tin säd efter tig, i theras afkommande.

10. Och thetta är förbundet, som I hålla skolen emellan mig och tig, och tin säd efter tig: Alt thet mankön ibland eder är, skal omskäras.

11. Men I skolen omskära edert kötts förhud: thet samma skal wara et tekn til förbundet emellan mig och eder.

12. Hwart och et piltebarn, tå thet är åtta dagar gammalt, skolen I omskära i edra efterkommande: sammalunda hwar och en tjenare, hemma född eller köpt, eller eljes främmande, och icke af eder säd är.

13. Och så skal mitt förbund wara på edert kött til et ewigt förbund.

14. Och hwar något piltebarn icke warder omskuret i hans kötts förhud, hans själ skal utrotas utu hans folk, therföre at han mitt förbund icke hällit hafwer.

15. Och Gud sade åter til Abraham:

Tin hustru Sarai skal tu icke mer kalla Sarai; utan Sara skal wara hennes namn.
16. Ty jag skal wälsigna henne; och af henne skal jag gifwa tig en son, hwilken jag skal wälsigna; och folk skola warda af honom, och Konungar öfwer mycket folk.
17. Tå föll Abraham på sitt ansikte, och log, och sade i sitt hjerta: Skulle mig, som hundrade år gammal är, födas en son; och Sara, som niotio år gammal är, skulle föda?
18. Och Abraham sade til Gud: Ack, at dock Ismael måtte få lefwa för tig.
19. Tå sade Gud: Ja, Sara tin hustru skal föda tig en son, hwilken tu skal kalla Isaac; ty med honom skal jag uprätta mitt ewiga förbund, och med hans säd efter honom.
20. Ther til hafwer jag ock bönhört tig om Ismael: si, jag hafwer wälsignat honom, och skal göra honom fruktsam, och föröka honom ganska storligen: tolf förstar skal han föda; och jag skal göra honom til mycket folk.
21. Men mitt förbund skal jag uprätta med Isaac, then Sara tig föda skal, på thenna tiden åt året.
22. Och som talet wardt ändadt, for Gud up ifrån Abraham.
23. Och Abraham tog sin son Ismael och alla tjenare, hemma födda och köpta, och alt thet mankön war i hans hus, och omskar förhuden på theras kött, strax på samma dagen, som Gud honom sagt hade.
24. Och Abraham war nio och niotio år gammal, tå han omskar förhuden på sitt kött.
25. Men Ismael hans son war tretton år gammal, tå hans kötts förhud omskuren wardt.
26. Alt på en dag wordo the alle omskurne, Abraham och hans son Ismael;
27. Och alt thet som mankön war i hans hus, både hemfödde tjenare och köpte, och eljes främmande, alle wordo the omskurne med honom.

18. Capitel.

Och HERren syntes honom i then lunden Mamre, ther han satt wid sin tjälls dör, tå hetast war på dagen.
2. Och som han uplyfte sina ögon och såg, tå stodo tre män för honom. Och tå han såg them, lopp han emot them ifrå sin tjälls dör, och bugade sig ned på jorden,
3. Och sade: HERre, hafwer jag funnit nåd för tina ögon, så gack icke fram om tin tjenare.
4. Man wil hämta eder litet af watn, och twå edra fötter; och hwiler eder under trädet.
5. Och jag wil lägga för eder et stycke bröd, at I wederqwicken edra hjertan: sedan gån I tå fram bättre; förty therföre ären I komne til eder tjenare. The sade: Gör som tu hafwer sagt.
6. Abraham skyndade sig in i tjället til Sara, och sade henne: Skynda tig, och blanda tre mått semlomjöl, och baka kakor.
7. Men han lopp bort til boskapen, och tog en god späd kalf, och fick drängen; han skyndade sig, och tilredde thet.
8. Och han tog fram smör och mjölk, och af kalfwen, som han tilredt hade, och satte för them, och gick fram för them under trädet; och the åto.
9. Tå sade the til honom: Hwar är tin hustru Sara? Han swarade: Ther inne i tjället.
10. Han sade: När jag igenkommer til tig, om man lefwer, si, tå skal Sara tin hustru hafwa en son. Thetta hörde Sara ther hon stod bakom tjälldören.
11. Och the woro, både Abraham och Sara, gamle och wäl til ålders komne, så at Sara nu icke mer hade som qwinnor pläga hafwa.
12. Therföre log hon wid sig sjelf, och sade: Nu jag gammal är, och min herre theslikes ålderstigen, skal jag ännu gifwa mig til lusta?
13. Tå sade HERren til Abraham: Hwi log Sara, sägande: Menar tu at thet kan wara, at jag ännu föda skal, så gammal som jag är?
14. Män HERranom något wara omöjligt? I sinom tid wil jag komma til tig igen, om man lefwer, och tå skal Sara hafwa en son.
15. Tå nekade Sara, och sade: Jag

log intet; och wardt förfärad. Men han sade: Thet är icke så; tu log.

16. Tå stodo männerne up tädan, och wände sig åt Sodom; och Abraham följde them, och ledsagade them.

17. Och HERren sade: Huru kan jag dölja för Abraham thet jag gör?

18. Efter han skal warda til et stort och mägtigt folk, och alla folk på jorden skola warda wälsignade i honom.

19. Ty jag wet, at han befaller sina barn, och sitt hus efter sig, at the skola hålla HERrans wägar, och göra hwad rätt och godt är, på thet at HERren skal låta komma öfwer Abraham alt thet han honom lofwat hafwer.

20. Och HERren sade: J Sodom och Gomorra är et rop; thet är stort, och theras synder äro ganska swåra.

21. Therföre skal jag fara ned, och se til om the alt gjort hafwa efter ropet, som för mig kommit är; eller om thet icke så är, at jag må wetat.

22. Och männerne wände sitt ansikte, och gingo åt Sodom. Men Abraham wardt ståndande för HERranom.

23. Och trädde fram til honom, och sade: Wil tu tå förgöra then rättfärdiga med then ogudaktiga?

24. Kunde hända, at i staden woro femtio rättfärdiga, wille tu them förgöra, och icke skona thet rummet för femtio rättfärdigas skul, som ther inne woro?

25. Bort thet ifrå tig, at tu thet göra skulle, och döda then rättfärdiga med then ogudaktiga, och at then rättfärdiga skulle gå lika som the ogudagtiga: bort thet ifrå tig, som all werldens domare äst; sådana straff låter tu icke gå.

26. HERren sade: Finner jag femtio rättfärdiga i Sodoms stad, så wil jag skona allestädes i alla rum för theras skul.

27. Abraham swarade och sade: Ack si, jag hafwer tagit mig före at tala med HERranom, ändock jag är stoft och aska:

28. Om ther woro fem mindre än femtio rättfärdige inne, wille tu tå förgöra hela staden för the fem skul? Han sade: Finner jag ther inne fem och fyratio, så wil jag icke förgöra them.

29. Och han talade äntå ytterligare til honom, och sade: Måtte hända at man finner ther fyratio inne. Och han sade: Jag wil intet göra thet för the fyratio skul.

30. Och Abraham sade: HERre, tag icke til mißtycke, om jag ännu talar något: Måtte hända at man finner ther trettio inne. Han swarade: Finner jag ther trettio inne, så wil jag intet göra thet.

31. Och han sade: Ack si, jag hafwer tagit mig före at tala med min HERra: Måtte hända at man finner tjugu ther inne. Han swarade: Jag wil icke förgöra them för the tjugu skul.

32. Och han sade: Tag icke til mißtycke, HERre, om jag talar än en tid: Måtte hända at man finner tio ther inne. Han sade: Jag wil icke förgöra them för the tio skul.

33. Och HERren gick bort, sedan han hade uttalat med Abraham; och Abraham wände om, och gick hem til sitt igen.

19. Capitel.

Och the twå Änglarne kommo om aftonen til Sodom; och Lot satt i Sodom i porten, och tå han såg them, stod han up emot them, och bugade sig med sitt ansikte ned på jorden,

2. Och sade: Si, HErrar, kommer uti eder tjenares hus, och blifwer ther öfwer natten; låter twå edra fötter, och i morgon stån J bittida up, och faren eder wäg. The sade: Nej, men wi wilje blifwa öfwer natten på gatan.

3. Tå nödgade han them fast; och the gingo in med honom, och the kommo uti hans hus: och han gjorde them en måltid, och bakade them osyradt bröd; och the åto.

4. Men förr än the lade sig, kommo the män af staden Sodom, och omhwärfde huset, unge och gamle, och alt folket tilhopa.

5. Och kallade Lot ut, och sade til honom: Hwar äro männerne, som til tig ingångne äro i thenna natt? Låt them gå här ut til oß, at wi måge känna them.

6. Lot gick ut til them för dören, och smällde dören igen efter sig,

7. Och sade: Ack, kåre bröder, görer icke
så illa.
8. Si, jag hafwer twå döttrar; the
hafwa ännu ingen man kånt; them wil
jag få ut til eder, och farer med them
som eder tåckes, at I ju intet ondt gören
theßa männerna; ty therföre äro the
ingångne under mitt taks skugga.
9. Men the sade: Kom hit. Tå sade
the: Äst icke tu allena en främling här
inne, och wil nu regera? Nu wäl, wi
wilje göra tig mera ondt än them. Och
the trängde sig hårdeligen med wåld in
på mannen Lot, och the lupo til, och
wille slå up dören.
10. Men männerne räckte handen ut,
och togo Lot in til sig i huset, och smällde
dören til.
11. Och männerne, som för dören
woro af huset, slogo the med blindhet,
både små och stora, så at the icke kunde
finna dören.
12. Och männerne sade til Lot: Haf-
wer tu ock här inne några mågar, eller
söner, eller döttrar? Alla the som tig
tilhöra i staden, them haf här utu thetta
rummet;
13. Ty wi skole förgöra thetta rum-
met, therföre at theras rop är stort för
HErranom; och HErren hafwer ut-
sändt oß til at förgöra them.
14. Tå gick Lot ut, och talade med sina
mågar, som skulle hafwa hans döttrar,
och sade: Görer redo, och går utu thetta
rum; förty HErren skal förgöra thenna
stad. Men them syntes thet wara be-
gabberi.
15. När nu morgonrodnan upgick, skyn-
dade Änglarne på Lot, at han skulle ha-
sta, och sade: Gör tig redo; tag tin hustru
och tina twå döttrar som tu hafwer, at
tu ock icke förgås uti thenna stadens miß-
gerningar.
16. Som han ännu fördröjde, togo män-
nerne honom wid handen, och hans
hustru och hans twå döttrar, efter HEr-
ren wille skona them, och ledde honom ut,
och läto honom ut för staden.
17. Och som the hade haft honom ut,
sade the: Förwara tin själ, och se icke til-
baka, och statt icke i hela thenna ängd;
men på berget undsätt tig, at tu icke
förgås.
18. Tå sade Lot til them: Ack nej, min
Herre.
19. Si, efter tin tjenare hafwer funnit
nåd för tina ögon, så gör dock tin barm-
hertighet stor, som tu på mig bewist haf-
wer, at tu skulle behålla min själ wid
lif. Jag kan icke förwara mig på berget:
mig måtte något ondt wederkomma, at
jag blefwe död.
20. Si, ther är en stad icke långt hädan,
ther jag infly må, och han är liten; ther
wil jag förwara mig: är han dock liten,
at min själ må ther blifwa wid lif.
21. Tå sade han til honom: Si, i thetta
stycke hafwer jag ock sett til tig, at jag
icke wil omstörta then staden, ther tu om
talade.
22. Skynda tig, och förwara tig ther;
ty jag kan intet göra, til thes tu kommer
ther in. Ther af är then staden nämnd
Zoar.
23. Och solen war upgången på jor-
den, tå Lot kom in uti Zoar.
24. Tå lät HErren regna swafwel och
eld ifrå HErranom af himmelen öfwer
Sodom och Gomorra;
25. Och omstörtade the städer i hela
then ängden, och alla them som i städer-
na bodde, och alt thet på landet wäxt war.
26. Och hans hustru såg tilbaka, och
wardt en saltstod.
27. Men Abraham stod up om morgo-
nen bittida, på thet rummet ther han
förr hade stått för HErranom;
28. Och såg ut emot Sodom och Go-
morra, och hela landet i then ängden, och
fick se at ther upgick et damm af landet,
lika som en rök af en ugn.
29. Ty tå Gud omstörtade the städer
i then ängden, tänkte han på Abraham,
och frälste Lot utu the städer som han
omstörtade, ther Lot uti bodde.
30. Och Lot for utu Zoar, och blef på
berget med båda sina döttrar, ty han
fruktade at blifwa i Zoar; och låg uti
en bergskrefwa, han och båda hans döt-
trar.
31. Tå sade then äldsta til then yngsta:
Wår fader är gammal, och ingen man

är mer på jorden, som til oß ingå kan, efter all werldens sedwänja.

32. Kom, låt oß gifwa wår fader dricka win, och läggom oß när honom, at wi måge behålla säd af wår fader.

33. Och så gåfwo the theras fader dricka win i then natten: och then äldsta gick in och lade sig när sin fader; och han wardt intet warse när hon lade sig, ej heller när hon stod up.

34. Om morgonen sade then äldsta til then yngsta: Si, jag låg i går när min fader: låt oß ock i thenna natten gifwa honom dricka win, at tu ock må gå in til honom, och lägga tig när honom, at wi behålle säd af wår fader.

35. Och så gåfwo the theslikes i then natten sin fader dricka win: och then yngsta gick ock in, och lade sig när honom; och han wardt thet intet warse när hon lade sig ned, ej heller när hon stod up.

36. Och så wordo the båda Lots döttrar hafwande af sin fader.

37. Och then äldsta födde en son, then hon kallade Moab. Af honom kommo the Moabiter, alt in til thenna dag.

38. Och then yngsta födde ock en son; och hon kallade hans namn Ammi barn. Af honom kommo Ammons barn, alt in til thenna dag.

20. Capitel.

Så for Abraham tädan in i landet söder ut, och bodde emellan Kades och Zur, och wardt en främling i Gerar.

2. Och sade om sin hustru Sara: thet är min syster. Tå sände Abimelech Konungen i Gerar efter henne, och lät hämta henne.

3. Men Gud kom til Abimelech om natten i en dröm, och sade til honom: Si, tu måste dö för then qwinnans skull, som tu tagit hafwer; ty hon är en mans ägta hustru.

4. Men Abimelech hade ännu intet kommit wid henne, och han sade: HErre, wil tu ock dräpa et rättfärdigt folk?

5. Sade han icke til mig: Hon är min syster? Och hon sade theslikes: Han är min broder. Hafwer jag dock thetta gjort med enfaldigt hjerta och oskyldiga händer.

6. Och Gud sade til honom i drömmen: Jag wet ock, at tu thet med enfaldigt hjerta gjort hafwer; therföre hafwer jag ock bewarat tig, at tu icke skulle synda emot mig, och hafwer icke tilstadt at tu skulle komma wid henne.

7. Så få nu mannen sin hustru igen; ty han är en Prophet, och låt honom bedja för tig, så behåller tu lifwet: hwar tu icke öfwergifwer henne, så wet at tu måste döden dö, och alt thet tig tilhörer.

8. Tå stod Abimelech bittida up om morgonen, och kallade alla sina tjenare, och sade alt thetta i theras åhöro: och the män fruktade sig alle swårligen.

9. Och Abimelech kallade också Abraham, och sade til honom: Hwi hafwer tu oß thetta gjort? och hwad hafwer jag brutit tig emot, at tu wille komma så stor synd uppå mig och mitt rike? Tu hafwer icke så gjort emot oß som man göra skulle.

10. Och Abimelech sade ytterligare til Abraham: Hwad hafwer tu ansett, at tu så gjorde?

11. Abraham sade: Jag tänkte, til äfwentyrs i thetta rum är ingen Gudsfruktan, och the slå mig ihjäl för min hustrus skul.

12. Och är hon sannerligen min syster; ty hon är min faders dotter, men icke min moders dotter: och jag tog mig henne til hustru.

13. Och tå Gud böd mig, at jag skulle wandra utu min faders hus, sade jag til henne: Gör thenna barmhertighet med mig, hwart wi komme, at tu säger at jag är tin broder.

14. Tå tog Abimelech får och fä, tjenare och tjenarinnor, och gaf Abraham, och fick honom igen hans hustru Sara.

15. Och sade: Si, mitt land står tig öppet: bo hwar tig täckes.

16. Och sade til Sara: Si, jag hafwer gifwit tin broder tusende silfwerpenningar: si, han skal wara tig til en ögnatäckelse för alla them som när tig äro, ehwart tu far, och en försmarare.

17. Och Abraham bad til Gud; och

Gud botade Abimelech, och hans hustru, och hans tjensteqwinnor, at the födde barn.
18. Ty HErren hade tilförne hårdeligen tillyckt alla qweder i Abimelechs hus, för Sara Abrahams hustrus skul.

21. Capitel.

Och HErren sökte Sara, såsom han sagt hade, och HErren gjorde med henne, såsom han talat hade.
2. Och Sara wardt hafwande, och födde Abraham en son i sin ålderdom, wid then tiden som Gud honom föresagt hade.
3. Och Abraham nämnde sin son, som honom född war, Isaac, then honom Sara födt hade.
4. Och omskar honom på åttonde dagen, som Gud honom budit hade.
5. Hundrade år gammal war Abraham, tå honom hans son Isaac född war.
6. Och Sara sade: Gud hafwer gjort mig et löje; ty hwilken thet får höra, han får le åt mig.
7. Och sade ytterligare: Ho torde ock säga Abraham sjelf, at Sara dägde barn, och hade födt honom en son i sin ålderdom?
8. Och barnet wäxte, och wardt afwandt: och Abraham gjorde et stort gästabud then dagen tå Isaac afwandes.
9. Och Sara fick se then Egyptiska qwinnans Hagars son, then hon Abraham födt hade, at han war en bespottare.
10. Och sade til Abraham: Drif thenna tjensteqwinnan ut, med hennes son; ty thenne tjensteqwinnans son skal icke ärfwa med min son Isaac.
11. Thetta ordet behagade Abraham ganska illa, för sin sons skul.
12. Men Gud sade til honom: Låt tig icke tycka hårdt wara om pilten och tjensteqwinnan. Alt thet Sara tig sagt hafwer, så lyd henne; förty i Isaac skal säden tig nämnd warda.
13. Jag skal ock göra tjensteqwinnans son til folk, therföre at han tin säd är.
14. Tå stod Abraham bittida up om morgonen, och tog bröd och en flaska med watn, och lade på Hagars rygg, och pilten med, och lät gå henne. Hon gick sin wäg, och for wilse i öknen, wid Ber-Saba.
15. Tå nu watnet i flaskan war förtärdt, kastade hon pilten under en buske.
16. Och gick bort och satte sig twärs öfwer, långt ifrå wid et armborst-skott; ty hon sade: Jag gitter icke se uppå at pilten dör. Och wid hon satt twärs öfwer, hof hon up sin röst och gret.
17. Tå hörde Gud piltens röst; och Guds Ängel kallade Hagar af himmelen, sägande: Hwad skadar tig Hagar? Frukta tig intet; förty Gud hafwer hört piltens röst, ther han ligger.
18. Statt up, tag pilten, och håll honom med tina händer; ty jag skal göra honom til stort folk.
19. Och Gud öpnade hennes ögon, at hon fick se en wattubrunn: tå gick hon til, och fyllde sin flaska med watn, och gaf pilten dricka.
20. Och Gud war med pilten; han wäxte, och bodde i öknen, och wardt en god skytt;
21. Och bodde i then öknen Pharan. Och hans moder tog honom hustru utu Egypti land.
22. På samma tiden talade Abimelech och Phicol hans härhöfwitsman med Abraham, och sade: Gud är med tig uti alt thet tu gör.
23. Så swär mig nu wid Gud, at tu är mig icke arg, eller mina barn, eller mina barnabarn; utan then barmhertighet, som jag hafwer gjort med tig, then gör ock tu med mig och landet, ther tu en främling uti är.
24. Tå sade Abraham: Jag wil swärja.
25. Och Abraham straffade Abimelech för then wattubrunnens skul, som Abimelechs tjenare hade tagit med wåld.
26. Tå swarade Abimelech: Jag hafwer icke wetat ho thet gjorde; ej heller sade tu mig thet; ther til hafwer jag icke hört thet förr än i dag.
27. Tå tog Abraham får och fä, och gaf Abimelech; och gjorde båda et förbund med hwarannan.
28. Och Abraham stälte sju lamm afsides.
29. Sade Abimelech til Abraham: Hwad skola the sju lamm, som tu hafwer stält ther afsides?

30. Han swarade: Sju lamm skal tu taga af min hand, at the skola wara mig til et wittnesbörd, at jag thenna brunn grafwit hafwer.
31. Ther af heter thet rummet BerSaba, at the båda med hwarannan ther så swuro.
32. Och altså gjorde the thet förbund i BerSaba: tå stodo Abimelech och hans härhöfwitsman Phicol up, och drogo in i the Philisteers land igen.
33. Och Abraham plantade trä i BerSaba, och predikade ther om HErrans ewiga Guds namn;
34. Och war en främling uti the Philisteers land i lång tid.

22. Capitel.

Sedan thet skedt war, försökte Gud Abraham, och sade til honom: Abraham! Och han swarade: Här är jag.
2. Och han sade: Tag Isaac tin enda son, then tu kär hafwer, och gack bort uti Moria land, och offra honom ther til et bränneoffer på et berg, thet jag tig sägande warder.
3. Tå stod Abraham bittida up om morgonen, och sadlade sin åsna, och tog med sig twå drängar, och sin son Isaac, och högg sönder wed til bränneoffer, stod up, och gick bort til thet rum, som Gud honom sagt hade.
4. På tredje dagen hof Abraham sina ögon up, och såg rummet långt ifrå.
5. Och sade til sina drängar: Blifwer I här med åsnan; jag och pilten wilje gå tit bort, och när wi tilbedit hafwe, wilje wi komma igen til eder.
6. Och Abraham tog weden til bränneoffret, och lade then på sin son Isaac; men han tog elden och knifwen i sin hand: och gingo så båda tilsamman.
7. Tå sade Isaac til sin fader Abraham: Min fader! Abraham swarade: Här är jag, min son. Och han sade: Si, här är elden och weden; hwar är nu fåret til bränneoffret?
8. Abraham swarade: Gud förser wäl fåret, min son, til bränneoffret. Och the gingo båda tilsamman.
9. Och som the kommo til rummet, ther Gud honom af sagt hade, byggde Abraham ther et altare, och lade weden ther uppå, bandt sin son Isaac, och lade honom på altaret, ofwan på weden,
10. Och uträckte sin hand, och tog til knifwen, at han skulle slagta sin son.
11. Tå ropade honom HErrans Ängel af himmelen, och sade: Abraham! Abraham! Han swarade: Här är jag.
12. Han sade: Kom intet tin hand wid pilten, och gör honom intet; ty nu wet jag at tu fruktar Gud, och hafwer icke skonat tin enda son för min skul.
13. Tå hof Abraham sina ögon up, och såg en wädur bakom sig, bekajad med hornen uti en törnbuske, och gick tit, och tog then wäduren, och offrade honom til et bränneoffer, i sin sons stad.
14. Och Abraham kallade thet rummet, HErren=Ser: af hwilket man ännu i dag säger: På berget, ther HErren sedd warder.
15. Och HErrans Ängel ropade åter til Abraham af himmelen,
16. Och sade: Jag hafwer swurit wid mig sielf, säger HErren, efter tu thetta gjorde, och icke skonade tin enda son,
17. At jag skal wälsigna, och föröka tin säd såsom stjernorna på himmelen, och såsom sanden på haffsens strand; och tin säd skal besitta sina fienders portar.
18. Och i tin säd skal alt folk på jorden wälsignadt warda, therföre at tu min röst lydt hafwer.
19. Sedan gick Abraham til drängarna igen, och gjorde sig redo, och drogo tilsammans til BerSaba, och bodde ther.
20. Tå thetta så skedt war, begaf sig at Abraham wardt sagdt: Si, Milca hafwer ock födt barn åt tin broder Nahor;
21. Nemligen, Uz then förstfödda, och Bus hans broder, och Kemuel, af hwilken the Syrier komne äro,
22. Och Kesed, och Haso, och Pildas, och Jidlaph, och Bethuel.
23. Men Bethuel födde Rebecka. Thessa åtta födde Milca åt Nahor, Abrahams broder.
24. Och hans frilla, benämnd Rehuma födde ock, nemligen, Tebah, Gaham, Thahas, och Maacha.

23. Capitel.

Sara lefde i hundrade sju och tjugu år;
2. Och blef död i then hufwudstaden, som kallas Hebron, i Canaans land: tå kom Abraham til at sörja och begråta henne.
3. Sedan stod han up ifrå hennes lik, och talade til Heths barn, och sade:
4. Jag är en främling och en gäst när eder: gifwer mig en arfrätt til begrafning när eder, at jag må begrafwa min döda, som för mig ligger.
5. Tå swarade Heths barn Abraham, och sade til honom:
6. Hör oß, käre Herre; tu är en Guds förste när oß; begraf tin döda uti wåra bästa grifter: ingen menniska af oß skal förwägra tig at tu begrafwer tin döda i hans graf.
7. Tå stod Abraham up, och bugade sig för landets folk, nemligen för Heths barn.
8. Och han talade med them, och sade: Är thet eder i sinnet at jag begrafwer min döda, som för mig ligger, så hörer mig, och beder för mig in för Ephron Zohars son,
9. At han gifwer mig sin dubbelkula, then han hafwer i ändan på sin åker, för reda penningar; låter mig henne få när eder til en arfgrift.
10. Ty Ephron bodde ibland Heths barn. Tå swarade Ephron then Hetheen Abraham, i Heths barns åhöro, för alla them som ut- och ingingo genom hans stads port, och sade:
11. Nej, min Herre; utan hör til hwad jag säga wil: Jag gifwer tig åkren, och then kulan med, som ther inne är, och gifwer tig honom för mitt folks barns åsyn, til at begrafwa tin döda.
12. Tå bugade sig Abraham för landets folk,
13. Och talade til Ephron, i landets folks åhöro, och sade: Wil tu höra mig, så tag penningar af mig för åkren, them jag tig gifwa wil; och så wil jag ther begrafwa min döda.
14. Ephron swarade Abraham, och talade til honom:
15. Min Herre, hör dock mig: Marken är wärd fyrahundrade siklar silfwer; men hwad kan thet draga emellan mig och tig? Begraf man tin döda.
16. Abraham hörde Ephron, och wägde honom penningarna til, som han nämnt hade, hwilket Heths barn åhörde, nemligen, fyrahundrade siklar silfwer, som tå gäfwe och gängse woro.
17. Och så wardt Ephrons åker, ther then dubbelkulan inne war, twärs öfwer Mamre, tilägnad Abraham til ewärdelig egendom, med kulan ther inne, och med alla trän omkring åkren,
18. I Heths barns, och allas theras åsyn, som genom hans stadsport ut- och ingingo.
19. Sedan begrof tå Abraham Sara sin hustru uti kulan i åkren, then dubbel war, twärs öfwer ifrå Mamre, thet är Hebron i Canaans land.
20. Och altså wardt Abraham stadfäst then åkren, och kulan til begrafningsegendom, af Heths barn.

24. Capitel.

Och Abraham war gammal och wäl ålderstigen; och HErren hade wälsignat honom i alla stycken.
2. Tå sade han til sin äldsta hustjenare, then all hans ting förestod: Lägg tin hand under min länd,
3. Och swär mig wid HErran, himmelens och jordens Gud, at tu icke tager min son hustru af Canaans döttrar, ibland hwilka jag bor:
4. Utan far in uti mitt fäderneslând, och til min slägt, och tag min son Isaac hustru.
5. Tjenaren sade: Om så hände, at qwinnan icke wille komma med mig in i thetta land, skal jag tå låta tin son komma tit i landet igen, tädan tu kommen äst?
6. Abraham sade til honom: Wakta tig therföre, at tu icke förer min son tit igen.
7. HErren himmelens Gud, som mig tog utu min faders hus, och utu mitt födsloland, then med mig talat, och mig theslikes swurit och sagt hafwer: Thetta landet wil jag gifwa tin säd; han skal

sända sin Ängel fram för tig, at tu skal
taga min son ther hustru.
8. Hwar nu qwinnan tig icke följa wil,
så äst tu qwitt thenna ed: allenast låt icke
min son komma tit igen.
9. Tå lade tjenaren sin hand under
Abrahams sin herres länd, och swor ho-
nom här uppå.
10. Så tog tjenaren tio cameler, af sin
herres cameler, och drog åstad, och hade
med sig af allehanda sin herres håfwor,
och war uppe, och for til Mesopotamien,
til Nahors stad.
11. Ther lät han camelerna blifwa
utan för staden, wid en wattubrunn, om
aftonen tå qwinfolken plägade ther kom-
ma och taga watn;
12. Och sade: HErre, min herres A-
brahams Gud, kom i dag emot mig, och
gör barmhertighet med min herre Abra-
ham.
13. Si, jag står här när wattubrunnen,
och theras döttrar, som bo i thenna stad,
warda här utkommande til at taga watn.
14. Hwar nu någon piga kommer, och
jag säger til henne: Håll hit tin kruka,
och låt mig dricka, och hon säger: Drick;
jag wil ock gifwa tina cameler dricka; at
hon är then samma, som tu hafwer be-
skärt tin tjenare Isaac, och at jag ther på
må förstå, at tu hafwer gjort barmher-
tighet med min herre.
15. Och förr än han uttalat hade, si,
Rebecka Bethuels dotter kom ut, hwilken
är Milcas son, then Nahors Abrahams
broders hustru war; hon bar en kruka på
axlarna.
16. Och war en ganska dägelig piga
under ansiktet, och war ännu jungfru,
och ingen man hade känt henne: hon
kom ned til brunnen, och fyllde krukan,
och wille gå hem igen.
17. Tå lopp tjenaren emot henne, och
sade: Låt mig dricka något litet watn af
tin kruka.
18. Och hon sade: Drick min herre;
och strax tog hon krukan ned på sin hand,
och gaf honom dricka.
19. Och tå hon hade gifwit honom
dricka, sade hon: Jag wil ock ösa watn åt
tina cameler, til thes at the få alle dricka.
20. Och hon slog strax watnet utu kru-
kan i hoen, och lopp åter til brunnen til
at ösa, och watnade alla hans cameler.
21. Men mannen undrade på henne,
och war stilla, til thes han kunde få we-
ta om HErren hade gjort hans resa
lyckosam eller ej.
22. Tå nu alle camelerne hade druc-
kit, tog han fram et gyldene ännespann,
wägande en half sikel, och twå armrin-
gar til hennes händer, wägande tio sik-
lar guld.
23. Och sade: Min dotter, hwem hö-
rer tu til? Säg mig dock thet. Hafwe
wi ock rum til at få herberge i tin faders
hus?
24. Hon sade til honom: Jag är Be-
thuels dotter, Milcas sons, som hon
hafwer födt Nahor.
25. Och hon sade ytterligare til honom:
Är också mycket halm och foder när oß,
och rum nog til herberge.
26. Tå böjde mannen sig ned, och bad
til HErran,
27. Och sade: Låfwad ware HErren,
min herres Abrahams Gud, som icke
hafwer tagit sin barmhertighet och sin
sanning ifrå min herre; förty HEr-
ren hafwer fört mig then rätta wägen
til min herres broders hus.
28. Och pigan lopp och sade alt thetta
i sin moders hus.
29. Och Rebecka hade en broder, som
hette Laban; och Laban lopp ut til man-
nen wid brunnen.
30. Och när han såg ännespannet, och
armringarna i sin systers händer, och
hörde Rebeckas sin systers ord, at hon
sade: Så hafwer mannen sagt mig; kom
han til mannen: och si, han stod när ca-
melerna wid brunnen,
31. Och sade: Kom här in, tu HEr-
rans wälsignade; hwi står tu här ute?
Jag hafwer rymt huset, och gjort rum
för camelerna.
32. Så hade han mannen in i huset,
och lade af camelerna, och gaf them halm
och foder, och watn til at twå hans fötter,
och männernas som med honom woro,
33. Och satte mat för honom. Tå sade
han: Jag wil icke äta, förr än jag haf-

wer wårfwat mitt årende. The swarade: Säg.

34. Han sade: Jag är Abrahams tjenare.

35. Och HErren hafwer rikeligen wälsignat min herre, och han är stor worden; och Han hafwer gifwit honom får och fä, silfwer och guld, tjenare och tjenarinnor, cameler och åsnor.

36. Ther til hafwer Sara min herres hustru födt min herre en son i sin ålderdom: honom hafwer han gifwit alt thet han hafwer.

37. Och min herre hafwer tagit en ed af mig, och sagt: Tu skal icke taga min son någon hustru af the Cananeers döttrar, i hwilkas land jag bor:

38. Utan far bort til min faders hus, och til min slägt: tag ther åt min son hustru.

39. Men jag sade til min herre: Huru? Om qwinnan icke wil följa mig?

40. Tå sade han til mig: HErren, för hwilken jag wandrar, warder sändande sin Ängel med tig, och skal göra tin wäg lyckosam, så at tu skal taga åt min son hustru af min slägt, och af min faders hus.

41. Tå skal tu wara min ed qwitt, när tu kommer til min slägt: gifwa the tig icke, så är tu min ed qwitt.

42. Så kom jag i dag til brunnen, och sade: HErre, min herres Abrahams Gud, hafwer tu gjort min wäg lyckosam, then jag nu reser:

43. Si, så står jag här wid wattubrunnen; när nu en jungfru kommer här ut til at taga watn, och jag säger til henne: Gif mig litet watn at dricka af tin kruka;

44. Och hon warder sägande: Drick tu; jag wil ock watna tina cameler; thet är then qwinna, som HErren hafwer beskärt min herres son.

45. Förr än jag nu sådana ord utsagt hade i mitt hjerta, si, tå kom Rebecka ut, med en kruka på sin axel, och gick ned åt brunnen til at taga watn. Tå sade jag til henne: Gif mig dricka.

46. Och hon tog snarligen krukan af sin axel, och sade: Drick; tina cameler wil jag ock watna. Så drack jag; och hon watnade också camelerna.

47. Och jag frågade henne, och sade: Hwars dotter är tu? Hon swarade: Jag är Bethuels dotter, Nahors sons, som Milca honom födt hafwer. Tå hängde jag et ånnespann på hennes anlete, och armringar öfwer hennes händer;

48. Och böjde mig ned, och bad til HErran, och låfwade HErran min herres Abrahams Gud, som mig hade fört rätta wägen, at jag skulle taga åt hans son min herres broders dotter.

49. Om I nu ären the som bewisen min herre barmhertighet och sanning, så säger mig thet: hwar ock icke, så säger mig ock thet, at jag wänder mig antingen til then högra sidan, eller til then wänstra.

50. Tå swarade Laban och Bethuel, och sade: Thet är utgångit af HErranom; therföre kunne wi intet säga tig emot, hwarken ondt eller godt.

51. Ther är Rebecka för tig: tag henne, och far tin wäg, at hon blifwer tin herres sons hustru, som HErren sagt hafwer.

52. Tå Abrahams tjenare hörde thessa ord, bugade han sig til jorden för HErranom.

53. Och tog fram silfwer och gyldene klenodier och kläder, och gaf them Rebecka; men hennes broder och moder gaf han örter.

54. Tå åt han och drack, samt med männerna som med honom woro, och blefwo ther öfwer natten. Om morgonen stod han up, och sade: Låter mig fara til min herre.

55. Men hennes broder och moder sade: Låt dock blifwa pigan wid tio dagar när oss; sedan skal tu fara.

56. Tå sade han til them: Förhåller mig icke; förty HErren hafwer gjort min wäg lyckosam: släpper mig, at jag far til min herre.

57. Tå sade the: Låter oss kalla pigan och fråga hwad hon säger ther til.

58. Och the kallade Rebecka, och sade til henne: Wil tu fara med thenna mannen? Hon swarade: Ja, jag wil med honom.

59. Så läto the Rebecka sin syster fara med hennes amma, och Abrahams tjenare, och hans följare.

60. Och the wälsignade Rebecka, och sade til henne: Tu äst wår syster; förkofra tig til tusende tusende; och tin säd besitte sina fienders portar.
61. Så redde Rebecka sig til med sina pigor, och satte sig på camelerna, och följde mannen efter. Och tjenaren tog Rebecka til sig, och for sin wäg.
62. Men Isaac kom ifrå then brunnen, som kallades then lefwandes och seendes; ty han bodde i thet landet söder ut.
63. Och war utgången til at bedja i marken om aftonen, och hof up sina ögon, och såg at camelerna kommo ther.
64. Och Rebecka hof up sina ögon, och såg Isaac: tå steg hon af camelen,
65. Och sade til tjenaren: Hwad man är thet, som kommer emot oß på marken? Tjenaren sade: Thet är min herre. Tå tog hon mantelen, och höljde sig.
66. Och tjenaren förtälde Isaac alt huru han saken uträttat hade.
67. Tå förde Isaac henne in i sin moders Saras hydda, och tog Rebecka, och hon wardt hans hustru; och han wardt kär åt henne. Och så wardt Isaac hugswalad öfwer sin moder.

25. Capitel.

Abraham tog åter en hustru; hon het Ketura.
2. Hon födde honom Simran och Jacksan, Medan och Midian, Jisbak och Suah.
3. Men Jacksan födde Seba och Dedan. Dedans barn woro Aßurim, Letusim och Leummim.
4. Midians barn woro Epha, Epher, Hanoch, Abida och Eldaa. Theße äro alle Keturas barn.
5. Men Abraham gaf alt sitt gods åt Isaac.
6. Men the barnen, som han hade af frillorna, gaf han skänker, och lät them fara ifrå sin son Isaac, medan han ännu lefde, öster ut i österlanden.
7. Men Abrahams ålder, som han lefde, war hundrade fem och sjuttio år.
8. Och blef sjuk, och dödde i en rolig ålder, tå han af ålder och lefwande mätt war, och wardt samlad til sitt folk.
9. Och honom begrofwo hans söner, Isaac och Ismael, i then dubbelkulan, på Ephrons åker, Zohars Hetheens sons, som ligger emot Mamre,
10. I then marken, som Abraham köpt hade af Heths barn: ther är Abraham begrafwen med Sara sin hustru.
11. Och efter Abrahams död wälsignade Gud hans son Isaac: och han bodde wid then brunnen, som kallades then lefwandes och seendes.
12. Thetta är Ismaels Abrahams sons slägt, som Hagar, Saras tjensteqwinna af Egypten, födde honom.
13. Och thetta är Ismaels barns namn, ther theras slägte hafwa namn af: Ismaels förste son Rebajoth, Kedar, Adbeel, Mibsam,
14. Misma, Duma, Maßa,
15. Hadar, Thema, Jethur, Naphis och Kedma.
16. Theße äro Ismaels barn med theras namn, i theras byar och städer, tolf förstar.
17. Och thetta är Ismaels ålder, hundrade och sju och trettio år; och han wardt sjuk och dödde, och wardt samkad in til sitt folk.
18. Men han bodde ifrå Hewila in til Zur emot Egypten, när man går til Aßyrien; och satte sig emot alla sina bröder.
19. Thetta är Isaacs Abrahams sons slägte: Abraham födde Isaac.
20. Men Isaac war fyratio år gammal, tå han tog Rebecka til hustru, Bethuels Syrens af Mesopotamien dotter, Labans Syrens syster.
21. Men Isaac bad HErren för sin hustru; ty hon war ofruktsam: och HErren hörde honom; och Rebecka hans hustru wardt hafwande.
22. Och barnen stötte sig med hwarannan i hennes lif. Tå sade hon: Efter mig skulle så gå, hwi är jag tå worden hafwande? Och gick bort til at fråga HErren.
23. Och HErren sade til henne: Tu folk äro i titt lif, och twäggehanda folk skola skiljas utaf titt lif; och thet ena folket skal öfwerwinna thet andra; och then större skal tjena then mindre.

24. Tå nu tiden kom at hon föda skulle, si, tå woro twillingar i hennes lif.

25. Then förste som utkom war röd och luden som et skin; och the kallade honom Esau.

26. Strax ther efter kom hans broder ut: han höll med sin hand i Esaus fotablad; och the kallade honom Jacob. Sextio år gammal war Isaac, tå the wordo födde.

27. Och tå drängarne wordo store, wardt Esau en jägare och en åkerman, men Jacob en from man, och bodde i tjäll.

28. Och Isaac hade Esau kär; ty han plägade äta af hans wede; men Rebecka hade Jacob kär.

29. Och Jacob kokade en rätt: tå kom Esau af marken, och war trött,

30. Och sade til Jacob: Gif mig äta af thenna röda rätten; ty jag är trött. Ther af heter han Edom.

31. Men Jacob sade: Sälj mig i dag tin förstfödslorätt.

32. Esau swarade: Si, jag måste dock dö: hwad warder mig then förstfödslorätten nyttig?

33. Jacob sade: Så swär mig i dag. Och han swor honom: och sålde så til Jacob sin förstfödslorätt.

34. Tå gaf Jacob honom bröd och then grynwällingen; och han åt och drack, och stod up, och gick tädan. Och så föraktade Esau sin förstfödslorätt.

26. Capitel.

Så kom en dyr tid i landet, efter then förra, som war i Abrahams tid: och Isaac for til Abimelech, the Philisteers Konung, til Gerar.

2. Tå uppenbarade sig honom HErren, och sade: Far icke ned i Egypten; utan blif i thet land, som jag säger tig.

3. Blif en främling i thetta land, och jag skal wara med tig, och wälsigna tig; förty tig och tin säd skal jag gifwa alt thetta landet, och skal stadfästa min ed, som jag tin fader Abraham swurit hafwer.

4. Och skal föröka tin säd såsom stjernorna på himmelen, och skal gifwa tin säd hela thetta landet: och igenom tin säd skola alla folk på jorden wälsignade warda;

5. Therföre at Abraham hafwer warit min röst hörsam, och hafwer hållit mina seder, mina bud, mina stadgar och min lag.

6. Så bodde Isaac i Gerar.

7. Och när folket i then landsändan frågade honom om hans hustru, sade han: Hon är min syster; ty han fruktade at säga: Hon är min hustru; at the til äfwentyrs icke måtte slagit honom ihjäl för Rebeckas skul; ty hon war dägelig under ansiktet.

8. Tå han nu hade warit ther en tid lång, såg Abimelech the Philisteers Konung ut genom fenstret, och wardt warse at Isaac skämtade med sin hustru Rebecka.

9. Tå kallade Abimelech Isaac, och sade: Si, thet är tin hustru; hwi hafwer tu sagt, hon är min syster? Isaac swarade honom: Jag tänkte, at jag måtte til äfwentyrs warda slagen ihjäl för hennes skul.

10. Abimelech sade: Hwi hafwer tu tå gjort oß thet? Måtte sakta hafwa skedt, at någon af folket hade lägrat sig med tin hustru; och så hade tu kommit skuld uppå oß.

11. Tå böd Abimelech alt folket, och sade: Hwilken som kommer wid thenna mannen, eller hans hustru, han skal döden dö.

12. Och Isaac sådde ther i landet, och fick thet året hundradefalt, ty HErren wälsignade honom.

13. Och han wardt en mägtig man, gick och wäxte til, til thes han wardt ganska stor.

14. Och hade mycket gods i får och fä, och mycket tjenstefolk: therföre afundades the Philisteer på honom,

15. Och kastade igen alla the brunnar, som hans faders tjenare grafwit hade, i hans faders Abrahams tid, och fyllde them up med jord;

16. Så at ock Abimelech sade til honom: Far ifrån oß; ty tu äst worden oß för mägtig.

17. Tå for Isaac tådan, och slog up sina tjäll i Gerars dal, och bodde ther.

18. Och lät upgräfwa igen the wattubrunnar, som the i hans faders Abrahams tid gräfwit hade, hwilka the Philisteer efter Abrahams död igenfyllt hade, och kallade them wid samma namnet, som hans fader them kallat hade.

19. Grofwo ock Isaacs tjenare i dalen, och funno ther en brunn med lefwande watn.

20. Men herdarne af Gerar trätte med Isaacs herdar, och sade: Thetta watnet är wårt. Tå kallade han then brunnen Esek; therföre at the hade ther gjort honom högmod.

21. Tå grofwo the en annan brunn: ther trätte the ock öfwer. Therföre kallade han honom Sitna.

22. Tå skyndade han sig tådan, och grof en annan brunn: ther trätte the intet om; therföre kallade han honom Rehoboth, och sade: Nu hafwer HErren gifwit oß rum, och låtit oß wåra til i landet.

23. Ther efter for han tådan til BerSaba.

24. Och HErren syntes honom i then natten, och sade: Jag är tin faders Abrahams Gud: Frukta tig intet; ty jag är med tig, och skal wälsigna tig, och föröka tin säd för min tjenares Abrahams skul.

25. Tå byggde han ther sammastädes et altare, och predikade om HErrans namn, och upslog ther sitt tjäll: och hans tjenare grofwo ther en brunn.

26. Och Abimelech gick til honom af Gerar, och Ahusath hans wän, och Phicol hans härhöfwitsman.

27. Men Isaac sade til them: Hwi kommen I til mig? Haten I mig dock, och hafwen drifwit mig ifrån eder.

28. The sade: Wi se med seende ögon at HErren är med tig; therföre sade wi: Thet skal wara en ed emellan oß och tig, och wilje göra et förbund med tig:

29. At tu icke gör oß någon skada, lika som wi icke heller hafwe något afhändt tig, och såsom wi ej heller hafwe gjort tig annat än godt, och låtit tig fara med frid; men nu äst tu then som HErren wälsignat hafwer.

30. Tå gjorde han them en måltid; och the åto och drucko.

31. Och om morgonen bittida stodo the up, och swuro then ene then andra. Och Isaac lät them gå. Och the foro ifrå honom med frid.

32. Samma dagen kommo Isaacs tjenare, och sade honom om brunnen, som the grafwit hade, och sade til honom: Wi hafwe funnit watn.

33. Och han kallade honom Saba. Ther af heter then staden BerSaba än i dag.

34. Tå Esau war fyratio år gammal, tog han hustrur, Judith Beeri then Hetheens dotter, och BasmathElons then Hetheens dotter.

35. The woro båda emot Isaac och Rebecka ganska bittra.

27. Capitel.

Och thet begaf sig, tå Isaac war worden gammal, at hans ögon wordo mörka til syn, kallade han Esau, sin större son, och sade til honom: Min son! Han swarade honom: Här är jag.

2. Och han sade: Si, jag är worden gammal, och wet ej när jag skal dö.

3. Så tag nu tina tyg, koger och boga, och gack ut i marken, och hämta mig willebråd.

4. Och gör mig en mat, såsom jag gerna wil hafwat, och bär mig honom här in, at jag må äta, på thet min själ må wälsigna tig förr än jag dör.

5. Men Rebecka hörde sådana ord som Isaac sade til sin son Esau. Och Esau gick ut i marken, at han skulle taga willebråd, och hafwa thet hem.

6. Tå sade Rebecka til sin son Jacob: Si, jag hafwer hört tin fader tala med tin broder Esau och säga:

7. Hämta mig et willebråd, och gör mig mat, at jag må äta, och wälsigna tig för HErranom förr än jag dör.

8. Så hör nu, min son, min röst, hwad jag tig säger:

9. Gack bort til hjorden, och hämta mig twå goda kidlingar, at jag gör tin fader

ther af mat, såsom han gerna wil hafwat.

10. Thet skal tu båra åt tin fader in, at han åter, på thet han må wålsigna tig förr ån han dör.

11. Jacob sade til sin moder Rebecka: Si, min broder Esau år luden, och jag slåt.

12. Så kan til åfwentyrs min fader taga uppå mig, och måtte tånka at jag wil bedraga honom, och låter så öfwer mig gå en förbannelse, och icke wålsignelse.

13. Tå sade hans moder til honom: Then förbannelsen ware öfwer mig, min son: hör tu man min röst; gack och tag mig thet hit.

14. Tå gick han bort och tog, och bar til sin moder. Tå gjorde hans moder en mat, såsom hans fader gerna hadet.

15. Och tog Esaus, hennes större sons, kosteliga klåder, som hon når sig i huset hade, och klådde them på Jacob, sin mindre son.

16. Men skinnen af kidlingarna swepte hon om hans hånder, och ther han war slåt på halsen.

17. Och fick så maten med bröd, såsom hon redt hade, uti Jacobs sin sons hand.

18. Och han bar thet in til sin fader, och sade: Min fader! Han swarade: Hår år jag; ho åst tu, min son?

19. Jacob sade: Jag år Esau tin förstfödde son; jag hafwer gjort som tu hafwer sagt mig; statt up, sått tig, och åt af mitt willebråd, på thet tin sjål må wålsigna mig.

20. Men Isaac sade til sin son: Min son, huru hafwer tu så snart funnit. Han swarade: HERren tin Gud hafwer mig thet bestyrt.

21. Tå sade Isaac til Jacob: Gack hit, min son, at jag tager uppå tig, om tu åst min son Esau, eller ej.

22. Så gick Jacob til sin fader Isaac; och tå han hade tagit uppå honom, sade han: Rösten år Jacobs röst, men hånderna åro Esaus hånder.

23. Och kånde honom intet; ty hans hånder woro ludna, såsom Esaus hans broders hånder: och så wålsignade han honom.

24. Och sade til honom: Åst tu min son Esau? Han swarade: Ja, jag året.

25. Tå sade han: Så tag mig hit, min son, til at åta af titt willebråd, at min sjål må wålsigna tig. Tå bar han thet til honom, och han åt; och bar honom theslikes win in; och han drack.

26. Och Isaac hans fader sade til honom: Kom hit, och kyß mig, min son.

27. Han gick til, och kyste honom. Tå kånde han lukten af hans klåder, och wålsignade honom, och sade: Si, min sons lukt år såsom en åkers lukt, then HERren wålsignat hafwer.

28. Gud gifwe tig af himmelens dagg, och af jordens fetma, och rikeligen korn och win.

29. Folk tjene tig, och slågter falle tig til fota. War en herre öfwer tina bröder; och tin moders barn falle tig til fota. Förbannad ware then tig förbannar; wålsignad ware then tig wålsignar.

30. Når nu Isaac lyktat hade wålsignelsen öfwer Jacob, och Jacob som nogast utgången war ifrå sin fader Isaac, tå kom Esau hans broder utaf sin jagt.

31. Och gjorde också en mat, och bar in til sin fader, och sade til honom: Statt up, min fader, och åt af tin sons willebråd, at tin sjål må wålsigna mig.

32. Tå swarade honom Isaac hans fader: Ho åst tu? Han sade: Jag år Esau, tin förstfödde son.

33. Tå wardt Isaac öfwermåttan håpen, och sade: Ho? och hwar år tå then jågaren, som mig thet burit hafwer, och jag åt utaf alt förr ån tu kom, och wålsignade honom? Han skal ock wålsignad blifwa.

34. Når Esau thetta sin faders tal hörde, ropade han högt, och wardt öfwermåttan förbittrad, och sade til sin fader: Wålsigna ock mig, min fader.

35. Men han sade: Tin broder år kommen med list, och hafwer tin wålsignelse borta.

36. Tå sade han: Råtteligen heter han Jacob; ty han hafwer nu twå resor undertrampat mig. Min förstfödslorått hafwer han borta; och si, nu tager han

ock min wälsignelse bort. Och sade: Haf-
wer tu ingen wälsignelse behållit för mig?
37. Isaac swarade och sade til honom:
Jag hafwer satt honom til en herre öf-
wer tig; och alla hans bröder hafwer jag
gjort honom til tjenare; med korn och
win hafwer jag försett honom: hwad
skal jag dock nu göra tig, min son?
38. Esau sade til sin fader: Hafwer tu
tå icke utan en wälsignelse, min fader?
Wälsigna mig ock, min fader: och hof
up sin röst, och gret.
39. Tå swarade Isaac hans fader, och
sade til honom: Si, en fet boning skal
tu hafwa på jorden, och af himmelens
dagg ofwan efter.
40. Med titt swärd skal tu nära tig,
och skal tjena tin broder. Och thet skal
ske, at tu skal ock warda en herre, och
rifwa hans ok af tin hals.
41. Och Esau wardt wred uppå Jacob
för wälsignelsens skul, ther hans fader
honom med wälsignat hade, och sade i
sitt hjerta: Then tiden warder snart kom-
mande, at min fader måste få sorg; ty
jag wil dräpa min broder Jacob.
42. Tå wardt Rebecka sagt om thessa
hennes större sons Esaus ord, och sän-
de bort, och låt kalla sin mindre son Ja-
cob, och sade til honom: Si, tin broder
Esau hotar tig at han wil dräpa tig.
43. Och hör nu min röst, min son: gör tig
redo, och fly til min broder Laban i Haran;
44. Och blif en tid lång när honom, til
thes tin broders grymhet återwänder,
45. Och til thes hans wrede wändes
ifrå tig, och förgäter thet tu honom gjort
hafwer; så wil jag sedan sända, och låta
hämta tig tädan: hwi skulle jag mista
eder båda på en dag?
46. Och Rebecka sade til Isaac: Mig
ledes wid at lefwa, för Heths döttrars
skul: om Jacob tager hustru af Heths
döttrar, hwilka äro såsom thetta landets
döttrar, efter hwad skal jag lefwa?

28. Capitel.

Tå kallade Isaac sin son Jacob, och
wälsignade honom, och böd honom, och
sade til honom: Tag icke hustru af Ca-
naans döttrar:
2. Utan gör tig redo, och far in i Me-
sopotamien til Bethuel, tin moderfaders
hus, och tag tig ther hustru af Labans tin
moderbroders döttrar.
3. Men alsmägtig Gud wälsigne tig,
och göre tig fruktsam, och föröke tig, så
at tu warder en skara med folk;
4. Och gifwe tig Abrahams wälsignelse,
tig och tin säd med tig, at tu må besitta
thet land, ther tu en främling uti äst,
thet Gud Abraham gifwit hafwer.
5. Så skilde Isaac Jacob ifrå sig, at
han for in i Mesopotamien til Laban
Bethuels son af Syrien, Rebeckas bro-
der, som hans och Esaus moder war.
6. När nu Esau såg, at Isaac hade wäl-
signat Jacob, och sändt honom in i Me-
sopotamien, at han skulle ther taga sig
hustru, och at sedan han honom wälsig-
nat hade, böd han honom, och sade: Tu
skal ingen hustru taga af Canaans döttrar;
7. Och at Jacob war sin fader och mo-
der lydig, och for in i Mesopotamien;
8. Såg ock, at Isaac hans fader såg icke
gerna Canaans döttrar;
9. Gick han bort til Ismael, och tog
utöfwer the hustrur han tilförene hade,
Mahalath, Ismael Abrahams sons dot-
ter, Nebajoths syster, til hustru.
10. Men Jacob for ut ifrå BerSaba, och
reste til Haran.
11. Och kom på et rum; ther blef han
öfwer natten, förty solen war bärgad;
och han tog en sten ther på rummet, och
lade honom under sitt hufwud, och lade
sig i samma rum til at sofwa.
12. Och honom drömde; och si, en stege
stod på jorden, och änden på honom tog
up i himmelen; och si, Guds Änglar
stego ther på up och neder.
13. Och HErren stod ther öfwerst up-
på, och sade: Jag är HErren, Abra-
hams tin faders Gud, och Isaacs Gud:
thet landet som tu ligger uppå, skal jag
gifwa tig och tin säd.
14. Och tin säd skal warda såsom stoftet
på jorden; och tu skal warda utspridd,
wäster ut, öster ut, norr ut, och söder
ut; och genom tig och tin säd skola
alla slägter på jorden warda wäl-
signade.

15. Och si, jag är med tig, och skal förwara tig, ehwart tu far, och skal föra tig åter i thetta landet igen, och skal icke öfwergifwa tig, til thes jag gör alt thet jag tig sagt hafwer.

16. Tå nu Jacob waknade up af sin sömn, sade han: Wißerligen är HErren i thetta rum; och jag wistet icke.

17. Och fruktade han sig, och sade: Thetta måste wara et heligt rum; ty här bor wißerligen Gud; och här är himmelens port.

18. Och Jacob stod up om morgonen bittida, och tog stenen, som han hade lagt under sitt hufwud, och reste honom up til en wård, och göt olja ther ofwan uppå.

19. Och kallade thet rumet BethEl; men tilförene hette then staden Lus.

20. Och Jacob gjorde et löfte, och sade: Om så är, at Gud blifwer med mig, och förwarar mig på thenna wägen, som jag reser, och gifwer mig bröd til at äta, och kläder til at klädas med,

21. Och förer mig med frid åter hem igen til min fader; så skal HErren wara min Gud.

22. Och thenne stenen, som jag uprest hafwer til en wård, skal warda et Guds hus; och alt thet tu mig gifwer, ther wil jag gifwa tig tionde af.

29. Capitel.

Tå hof Jacob sin fot up, och gick in i thet land, som öster ut ligger.

2. Och såg sig om; och si, ther war en brunn på marken, och si, tre hjordar med får ther när; förty hjordarne måste dricka af brunnen: och låg en stor sten för hålet på brunnen.

3. Och the plägade ther församla alla hjordarna, och wältra stenen ifrå brunnshålet, och watna fåren; och lade så åter stenen för hålet i sitt rum igen.

4. Och Jacob sade til them: Mine bröder, hwadan ären I? The swarade: Wi äre af Haran.

5. Han sade til them: Kännen I ock Laban, Nahors son? The swarade: Wi känne honom wäl.

6. Han sade: Går honom ock wäl i hand? The swarade: Honom går wäl i hand: och si, ther kommer hans dotter Rachel med fåren.

7. Han sade: Thet är ännu bittida dags, och är icke ännu tid drifwa boskapen hem: watner fåren, och går bort med them i bet.

8. The swarade: Wi kunne icke, förr än alle hjordarne komma tilsamman, och wi wältre stenen ifrå brunnshålet, och watne så fåren.

9. Medan han ännu talade med them kom Rachel med sin faders får; förty hon waktade fåren.

10. Tå Jacob såg Rachel Labans sin moderbroders dotter, och Laban sin moderbroders får, gick han til, och wältrade stenen ifrå hålet på brunnen, och watnade Labans sin moderbroders får;

11. Och kyste Rachel, hof up sin röst och gret;

12. Och kundgjorde henne, at han war hennes faderbroders och Rebeckas son. Tå lopp hon och kundgjorde thet sin fader.

13. Tå nu Laban hörde om Jacob sin systerson, lopp han emot honom, och tog honom i famn, och kysten, och hade honom in i sitt hus. Tå förtälde han honom alt huru tilgått war.

14. Tå sade Laban til honom: Nu wäl, tu är mitt ben och mitt kött. Och när han nu en månad lång hade warit när honom,

15. Sade Laban til Jacob: Ändock tu äst min broder, skulle tu förthenskul tjena mig för intet? Säg, hwad skal wara tin lön?

16. Och Laban hade twå döttrar: then äldsta het Lea, och then yngsta het Rachel.

17. Men Lea war klenögd; Rachel war wäl skapad, och hade et dägeligt ansikte.

18. Til henne fick Jacob kärlek, och sade: Jag wil tjena tig i sju år för Rachel, tin yngsta dotter.

19. Laban swarade: Thet är bättre jag gifwer tig henne, än en annan: blif när mig.

20. Så tjente Jacob i sju år för Rachel; och tyckte honom thet wara få dagar, så kär hade han henne.

21. Och Jacob sade til Laban: Få mig min hustru; ty nu år tid at jag kommer i sång med henne.
22. Tå bödd Laban alt folket ther omkring, och gjorde bröllop.
23. Men om aftonen tog han Lea sin dotter, och hade henne in til honom. Och han låg når henne.
24. Och Laban fick sin dotter Lea Silpa til en tjenstepiga.
25. Om morgonen, si, tå war thet Lea. Och han sade til Laban: Hwi hafwer tu thet gjort mig? Hafwer jag icke tjent tig för Rachel? Hwi hafwer tu bedragit mig?
26. Laban swarade: Man gör icke så i wårt land, at man gifwer ut then yngsta förr än then åldsta.
27. Håll thenna weckan ut, så wil jag ock gifwa tig thenna med, för then tjenst som tu ännu skal tjena mig i andra sju år.
28. Jacob gjorde så, och höll then weckan ut: tå gaf han honom Rachel sin dotter til hustru.
29. Och Laban gaf Rachel sin dotter Bilha til en tjenstepiga.
30. Så låg han ock når Rachel; och hade Rachel kärare än Lea; och tjente honom framdeles i the andra sju åren.
31. Men tå HERren såg, at Lea wardt wanwördad, gjorde han henne fruktsam, och Rachel ofruktsam.
32. Och Lea wardt hafwande, och födde en son; then kallade hon Ruben, och sade: HERren hafwer sett til min förtryckelse; nu warder min man hafwande mig kär.
33. Och wardt åter hafwande, och födde en son, och sade: HERren hafwer hört at jag år wanwördad, och hafwer theslikes thenna gifwit mig; och kallade honom Simeon.
34. Åter wardt hon hafwande, och födde en son, och sade: Nu warder min man åter hållande sig til mig; ty jag hafwer födt honom tre söner: therföre kallade hon honom Levi.
35. Fjerde resan wardt hon hafwande, och födde en son, och sade: Nu wil jag tacka HERranom; therföre kallade hon honom Juda: och wände så igen at föda.

30. Capitel.

Tå Rachel såg at hon födde Jacob intet, afundades hon wid sin syster, och sade til Jacob: Skaffa mig ock barn; eljes dör jag.
2. Jacob wardt ganska wred på Rachel, och sade: Icke år jag Gud, som tig förmenar tin lifsfrukt?
3. Men hon sade: Si, ther år min tjenstepiga Bilha; lägg tig når henne, at hon må föda i mitt sköte, och jag warder dock upbyggd genom henne.
4. Och gaf honom så Bilha, sin tjenstepiga, til hustru; och Jacob lade sig når henne.
5. Och så wardt Bilha hafwande, och födde Jacob en son.
6. Tå sade Rachel: Gud hafwer dömt min sak, och hört min röst, och gifwit mig en son: therföre kallade hon honom Dan.
7. Åter wardt Bilha, Rachels tjensteqwinna, hafwande, och födde Jacob then andra sonen.
8. Tå sade Rachel: Gud hafwer omwändt thet med mig och min syster, och jag får öfwerhanden: och hon kallade honom Naphthali.
9. Tå nu Lea såg at hon hade wändt igen at föda, tog hon sin tjenstepiga Silpa, och gaf henne Jacob til hustru.
10. Så födde Silpa, Leas tjensteqwinna, Jacob en son.
11. Tå sade Lea: Rustig; och kallade honom Gad.
12. Ther efter födde Silpa, Leas tjensteqwinna, Jacob then andra sonen.
13. Tå sade Lea: Wäl mig; förty döttrarna skola säga mig salig: och hon kallade honom Asser.
14. Ruben gick ut om hwete-anden, och fann liljor på marken, och hade them hem til sin moder Lea. Tå sade Rachel til Lea: Gif mig en del af tin sons liljor.
15. Hon swarade: Hafwer tu icke nog, at tu hafwer tagit min man bort, och wil theslikes taga min sons liljor? Rachel sade: Nu wäl, låt honom thenna natten sofwa når tig för tin sons liljor.
16. Tå nu Jacob kom om aftonen af

marken, gick Lea ut emot honom, och sade: När mig skal tu ligga; förty jag hafwer köpt tig för min sons liljor: och han låg när henne then natten.
17. Och Gud hörde Lea, och hon wardt hafwande, och födde Jacob then femte sonen;
18. Och sade: Gud hafwer lönt mig, för thet jag gaf min man min tjenstepiga: och hon kallade honom Isaschar.
19. Åter wardt Lea hafwande, och födde Jacob then sjette sonen;
20. Och sade: Gud hafwer wäl församt mig: nu warder åter min man boende när mig; ty jag hafwer födt honom sex söner: och kallade honom Sebulon.
21. Ther efter födde hon en dotter: och kallade henne Dina.
22. Men Gud tänkte på Rachel, och hörde henne, och gjorde henne fruktsam.
23. Tå wardt hon hafwande, och födde en son, och sade: Gud hafwer min smälek ifrå mig tagit.
24. Och kallade honom Joseph, och sade: HERren gifwe mig ännu en son här til.
25. Tå nu Rachel hade födt Joseph, sade Jacob til Laban: Låt mig färdas och resa hem til mitt, och i mitt land.
26. Gif mig mina hustrur och mina barn, som jag hafwer tjent tig före, at jag må färdas; förty tu wet hwad jag hafwer gjort tig för en tjenst.
27. Laban sade til honom: Kan jag icke finna nåd för tina ögon? Jag förnimmer at HERren hafwer wälsignat mig för tin skul.
28. Säg, hwad lön jag skal gifwa tig?
29. Men han sade til honom: Tu wet huru jag hafwer tjent tig, och hwad boskap tu hafwer under mig.
30. Tu hade litet förr än jag kom, men nu är tu rik worden; och HERren hafwer wälsignat tig för min skul: och nu, när skal jag ock något beskyra til mitt hus?
31. Laban sade: Hwad skal jag tå gifwa tig? Jacob sade: Tu skal alsintet gifwa mig; utan om tu wil göra mig thet jag säger, så skal jag ännu beta och wakta tina får.
32. Jag wil i dag gå igenom alla tina hjordar; och skilj tu ther ifrå alla fläckiga och brokiga får, och alla swarta får ibland lammen och kiden: hwad nu sedan brokigt och fläckigt blifwer, thet skal wara min lön.
33. Så warder mig min rättfärdighet betygande i dag eller morgon, när ther til kommer at jag skal taga min lön af tig, altså, at hwad som icke fläckigt eller brokigt, eller ock hwad swart är ibland lammen och kiden, thet ware en tjufnad med mig.
34. Tå sade Laban: Jag är til frids; blifwe som tu sagt hafwer.
35. Och han skilde i then dagen ut spräckliga och brokiga bockar, och alla fläckiga och brokiga kid, ther som ju något hwitt war uppå, och alt thet swart war ibland lammen; och fick thet sina barn i händer.
36. Och lät blifwa tre dagsleder långt emellan sig och Jacob. Så betade Jacob thet öfwer war af Labans hjord.
37. Men Jacob tog gröna aspekäppar, haßel och castanier, och barkade hwita ränder ther uppå,
38. Och lade käpparna, som han barkat hade, i dryckehoar för hjordarna, som ther komma måste och watnas, at the skulle hafwande warda, när the kommo til at dricka.
39. Altså wordo hjordarna hafwande öfwer käpparna, och födde fläckigt, spräckligt och brokigt.
40. Tå afskilde Jacob lammen, thet icke brokigt, och alt thet swart war, och lät them in til Labans hjord, och gjorde sig en egen hjord; then lät han icke til Labans hjord.
41. Men när then tidfödde hjorden lopp, lade han käpparna i hoar för hjordens ögon, så at the wordo hafwande öfwer käpparna.
42. Men när the senfödde lupo, lade han them intet ther uti. Så wordo tå the senfödlingar Labans, och the tidfödlingar Jacobs.
43. Ther af wardt mannen öfwermåttan rik, så at han hade myckel får, tjenarinnor och tjenare, cameler och åsnor.

31. Capitel.

Och kom för honom Labans barns tal, at the sade: Jacob hafwer kommit alt wår faders gods til sig; och af wår faders gods hafwer han sådana rikedomar samkat.

2. Och Jacob såg på Labans ansikte, och si, thet war icke sådant emot honom som i går och i förrgår.

3. Och HERren sade til honom: Far åter in i tina fäders land, och til tina fränder: Jag wil wara med tig.

4. Tå sände Jacob, och lät kalla Rachel och Lea ut på marken til sin hjord;

5. Och sade til them: Jag ser eder faders ansikte, at thet är icke sådant emot mig såsom i går och i förrgår; men min faders Gud hafwer warit med mig.

6. Och I weten at jag hafwer tjent eder fader af alla mina krafter.

7. Och han hafwer beswikit mig, och nu tio resor förwandlat min lön; men Gud hafwer honom thet icke tilstadt, at han skulle göra mig skada.

8. När han sade: The brokiga skola wara tin lön, så bar hela hjorden brokiga; men när han sade: The spräckliga skola wara tin lön, så bar hela hjorden spräckliga.

9. Så hafwer Gud wändt eder faders gods ifrå honom, och gifwit thet mig.

10. Ty när aflotiden kom, hof jag up mina ögon, och såg i dröm; och si, gumrarne sprungo på the spräckliga, fläckiga och brokiga hjordarna.

11. Och Guds Ängel sade til mig i drömmen: Jacob! Och jag swarade: Här är jag.

12. Men han sade: Häf up tina ögon, och si, gumrarne springa på the spräckliga, fläckiga och brokiga fåren; förty jag hafwer alt sett hwad Laban gör tig.

13. Jag är Gud i BethEl, ther tu hafwer smort stenen, och gjort mig ther et löfte. Nu gör tig redo, och far utaf thetta landet, och far in i titt födsloland igen.

14. Tå swarade Rachel och Lea, och sade til honom: Wi hafwe hwarken del eller arf i wår faders hus mer.

15. Hafwer han dock hållit oß lika som främmande; förty han hafwer sålt oß, och förtärt wårt wärde.

16. Therföre hafwer Gud ifråwändt wår fader hans rikedomar til oß och wåra barn. Alt thet Gud tig nu sagt hafwer, thet gör.

17. Så gjorde Jacob sig redo, och satte sina barn och hustrur på cameler,

18. Och förde bort all sin boskap, och alla sina häfwor, som han hade förwärfwat i Mesopotamien, på thet han skulle komma til sin fader Isaac i Canaans land.

19. Men Laban war gången bort til at klippa sin hjord. Och Rachel stal sin faders beläten.

20. Altså stal Jacob Laban af Syrien hjertat, at han honom icke tilsade, tå han flydde.

21. Så flydde han; och alt thet hans war gjorde sig redo, och for öfwer älfwen, och stämde åt Gileads berg.

22. På tredje dagen wardt thet Laban sagt, at Jacob flydde.

23. Och han tog til sig sina bröder, och jagade efter honom sju dagsleder, och hann honom på thet berget Gilead.

24. Men Gud kom til Laban af Syrien i dröm om natten, och sade til honom: Förwara tig, at tu intet talar til Jacob annan än godt.

25. Och Laban nalkades intil Jacob. Men Jacob hade upslagit sina tjäll på berget. Och Laban med sina bröder slog theslikes sina tjäll up på berget Gilead.

26. Tå sade Laban til Jacob: Hwad hafwer tu gjort, at tu hafwer stulit mitt hjerta, och bortfört mina döttrar, lika som the ther med swärd gripna wore?

27. Hwarföre hafwer tu thet fördolt at tu skulle fly, och hafwer stulit tig ifrå mig, och hafwer icke tilsagt, at jag måtte hafwa ledsagat tig med fröjd, med sjungande, med pukande och harpande?

28. Och hafwer icke låtit mig kyßa mina barn och döttrar? Tu hafwer därligen gjort.

29. Och jag hade wäl så mycken magt, at jag kunde göra eder ondt; men eder faders Gud sade til mig i går: Förwara tig, at tu intet talar til Jacob utan godt.

30. Och medan tu ju wille fara, och åstundade så myckt efter tin faders hus, hwarföre hafwer tu stulit mig mina gudar?

31. Jacob swarade och sade til Laban: Jag fruktade at tu skulle hafwa tagit tina döttrar ifrå mig.

32. Men när hwilken tu finner tina gudar, han må dö här för wåra bröder. Sök efter titt när mig, och tag thet. Men han wiste icke at Rachel hade stulit them.

33. Tå gick Laban in i Jacobs tjäll och Leas, och båda tjensteqwinnornas, och fann intet; och gick ut af Leas tjäll i Rachels tjäll.

34. Tå tog Rachel belätena, och lade them under camelahalmen, och satte sig ther på. Men Laban ransakade öfwer hela tjället, och fann intet.

35. Tå sade hon til sin fader: Min herre, war icke wred, förty jag kan icke stå up emot tig; förty thet går med mig efter qwinno-sätt. Så sökte han, och fann intet belätena.

36. Och Jacob wardt wred, och kifwade med Laban, och sade til honom: Hwad hafwer jag mißhandlat eller syndat, at tu äst så het på mig?

37. Tu hafwer ransakat alla mina boting; hwad hafwer tu funnit af tina boting? Lägg thet ther för mina och tina bröder, at the dömma emellan oß båda.

38. Tjugu år hafwer jag warit när tig; tina får och getter hafwa icke warit ofruktsamma; wädrarna af tin hjord hafwer jag icke ätit.

39. Thet af djuren rifwit war, hade jag icke til tig; jag måste thet betala; tu äskade thet af min hand, ehwad thet war dag eller natt mig ifrå stulit.

40. Om dagen war jag wanmägtig för hettas skul, om natten för köld, och min sömn wek ifrå mina ögon.

41. Så hafwer jag i tjugu år tjent i titt hus, fiorton för tina döttrar, och sex för tin hjord; och tu hafwer tio resor förwandlat min lön.

42. Hwar min faders Abrahams Gud, och Isaacs fruktan icke hade warit på min sida, tu hade låtit mig gå blottad ifrå tig. Men Gud hafwer ansett min förtryckelse och arbete, och straffade tig i går.

43. Laban swarade och sade til Jacob: Döttrarna äro mina döttrar, och barnen äro mina barn, och hjordarne äro mina hjordar, och alt thet tu ser är mitt: hwad kan jag i dag göra mina döttrar, eller theras barn, som the födt hafwa?

44. Så kom nu och låt oß göra et förbund, jag och tu, som skal wara et witnesbörd emellan mig och tig.

45. Tå tog Jacob en sten, och reste honom up til en wård.

46. Och sade til sina bröder: Hämter up stenar. Och the togo stenar, och gjorde et röse, och åto uppå samma röse.

47. Och Laban kallade det Jegar Sahaduta; men Jacob kallade thet Gilead.

48. Tå sade Laban: Thetta stenröset ware i dag witnesbörd emellan mig och tig: theraf kallar man thet Gilead.

49. Och ware en wård; ty han sade: HErren se här til emellan mig och tig, tå wi komme ifrå hwar annan.

50. Hwar tu beswärar mina döttrar, eller tager andra hustrur ther öfwer, här är ingen menniska med oß; men si, Gud är witne emellan mig och tig.

51. Och Laban sade ytterligare til Jacob: Si, thetta är stenröset, och thetta är wården, som jag uprest hafwer emellan mig och tig.

52. Samma röse ware witne, och wården ware theslikes witne, om jag far här öfwer til tig, eller tu far öfwer thetta röset och wården til mig, til at göra skada.

53. Abrahams Gud och Nahors Gud, och theras faders Gud, ware domare emellan oß. Och Jacob swor honom wid Isaacs sin faders fruktan.

54. Och Jacob offrade offer på berget, och böd sina bröder at the skulle äta bröd. Och tå the hade ätit, blefwo the på berget öfwer natten.

55. Men om morgonen stod Laban bittida upp, kyste sina barn och döttrar, wälsignade them, och for sina färde, och kom hem til sitt igen.

32. Capitel.

Men Jacob for sin wäg, och Guds Änglar mötte honom.

2. Och tå han såg them, sade han: Thetta äro Guds härar; och kallade thet rummet Mahanaim.
3. Men Jacob sände bud fram för sig til sin broder Esau in uti Seirs land, i Edoms ängd.
4. Och befalte them och sade: Så säger til min herre Esau: Tin tjenare Jacob låter säga tig, jag hafwer warit ute när Laban, och hafwer alt här til warit ibland främmande;
5. Och hafwer fä och åsnor, får, tjenare och tjenarinnor; och hafwer utsändt, och låtit tig min herre thet beboda, på thet jag måtte finna nåd för tina ögon.
6. Buden kommo igen til Jacob och sade: Wi kommo til tin broder Esau; och han reser emot tig med fyrahundrade män.
7. Tå fruktade Jacob storligen, och war förfärad; och skifte folket, som war när honom, och får och fä och cameler, i twå skaror;
8. Och sade: Om Esau kommer på then ena skaran, och slår honom, så må then andra undkomma.
9. Ytterligare sade Jacob: Gud min faders Abrahams Gud, min faders Isaacs HErre, tu som til mig sagt hafwer: Far åter in i titt land til tina fränder, jag wil göra tig godt.
10. Jag är för ringa til all then barmhertighet och all then trohet, som tu med tin tjenare gjort hafwer; förty jag hade icke mer än thenna stafwen, tå jag gick öfwer thenna Jordanen, och nu är jag til twå skaror worden.
11. Hjelp mig utu min broders hand, utu Esaus hand; ty jag fruktar för honom, at han kommer, och slår mig både mödrar och barn.
12. Tu hafwer sagt: Jag wil göra tig godt, och göra tin säd som sanden i hafwet, then så mycken är, at han ej kan räknas.
13. Och han blef ther then natten, och tog af thet han för handen hade skänker til sin broder Esau.
14. Tuhundrade getter, tjugu bockar, tuhundrade får, tjugu wädrar,
15. Och trettio däggande cameler, med theras föl, fyratio kor, och tio oxar, tjugu åsninnor, med tio föl.
16. Och fick them under sina tjenares händer, ju hwar hjord för sig, och sade til them: Går fram för mig, och låter wara rum emellan then ena hjorden efter then andra.
17. Och böd then första och sade: När min broder Esau möter tig, och frågar tig: Hwem hörer tu til, och hwart wil tu, och hwem hörer thet til som, tu drifwer för tig?
18. Skal tu säga: Thet hörer tin tjenare Jacob til: han sänder sin herre Esau skänker, och kommer här efter.
19. Så böd han ock then andra, och then tredje, och alla them som gingo efter hjorden, och sade: Som jag hafwer sagt eder, så säger til Esau, när I finnen honom.
20. Och säger ju thet med: Si, Jacob tin tjenare är efter oß. Förty han tänkte, jag wil blidka honom med then skänken, som går för mig; sedan wil jag se honom: kan hända at han undfår mig wäl.
21. Så gingo skänkerna fram före honom; men han blef then natten i lägret.
22. Och stod up om natten, och tog sina twå hustrur, och the twå tjensteqwinnorna, och sina ellofwa barn, och for til wadet Jabbok:
23. Tog them och förde them öfwer älfwen, så at thet han hade kom öfwer.
24. Och han blef på then sidan allena. Tå brottades en man med honom til thes morgonrodnaden upgick.
25. Och tå han såg at han icke kunde öfwerwinna honom, rörde han hans höftes sena, och strax förtwinade hans höftes sena.
26. Och han sade: Låt mig gå, ty morgonrodnan går up; men han swarade: Jag släpper tig icke, med mindre tu wälsignar mig.
27. Han sade: Huru heter tu? Han swarade: Jacob.
28. Han sade: Tu skal icke mer heta Jacob, utan Israel; förty tu hafwer med Gud och menniskor kämpat, och hafwer fått öfwerhanden.

29. Och Jacob frågade honom och sade: Huru heter tu? Men han sade: Hwi frågar tu huru jag heter? Och han wälsignade honom ther sammastädes.
30. Och Jacob kallade thet rummet Pnuel; ty jag hafwer sedt Gud under ansiktet, och min själ är frälst worden.
31. Och som han kom fram om Pnuel, gick honom solen up; och han haltade i sin höft.
32. Förthenskul äta Israels barn ingen höftsena ännu i dag, therföre at Jacobs höftsena rörd wardt.

33. Capitel.

Jacob hof up sina ögon, och såg sin broder Esau komma, med fyrahundrade män; och skifte sina barn til Lea, och til Rachel, och til båda tjensteqwinnorna,
2. Och skickade tjensteqwinnorna med theras barn främst, och Lea med hennes barn ther näst, och Rachel med Joseph efterst.
3. Och han gick fram för them, och bugade sig sju resor ned på jorden, til thes han kom fram til sin broder.
4. Men Esau lopp emot honom, och tog honom i famn, och fick honom om halsen, och kyste honom; och the greto.
5. Och hof up sina ögon och såg qwinnorna med barnen, och sade: Ho äro theße med tig? Han swarade: Thet äro barnen, som Gud tin tjenare beskärt hafwer.
6. Och tjensteqwinnorna gingo fram med theras barn, och bugade sig för honom.
7. Lea gick ock fram med sina barn, och bugade sig för honom. Sedan gick Joseph och Rachel fram, och bugade sig ock för honom.
8. Och han sade: Hwad wil tu med hela then skaran, som jag hafwer mött? Han swarade: At jag måtte finna nåd för min herre.
9. Esau sade: Jag hafwer nog, min broder; behåll thet tu hafwer.
10. Jacob swarade: Ack nej! Hafwer jag funnit nåd för tig, så tag min skänk af min hand; förty jag såg titt ansikte, lika som jag hade sett Guds ansikte; och tag thet täckeligen af mig.
11. Tag then wälsignelsen som jag hafwer fört til tig; ty Gud hafwer mig thet beskärt, och jag hafwer all ting nog. Så nödgade han honom, til thes han anammade thet.
12. Och han sade: Låt oß fara fram åt, och resa; jag wil fara med tig.
13. Men han sade til honom: Min herre, tu wet at jag hafwer späda barn när mig, ther til får och fä, som än äro unge; om the en dag för hastigt drifne wordo, dödde mig hela hjorden.
14. Min herre fare fram före åt för sin tjenare: jag wil sakta följa, efter som boskapen och barnen gå kunna, til thes jag kommer til min herre i Seir.
15. Esau sade: Så wil jag dock låta blifwa när tig något af folket, som med mig är. Han swarade: Hwad görs thet behof? Låt mig man finna nåd för min herre.
16. Så for Esau then dagen tilbaka sin wäg åt Seir.
17. Och Jacob for til Succoth, och byggde sig et hus, och gjorde hyddor til sin boskap. Ther af heter thet rummet Succoth.
18. Ther efter kom Jacob til Salem, til then staden Sichem, som ligger i Canaans land, sedan han war kommen utaf Mesopotamien, och gjorde sitt läger för staden.
19. Och köpte et stycke åker af Hemors Sichems faders barn, för hundrade penningar.
20. Ther slog han up sina tjäll, och uprešte ther et altare, och åkallade then starka Israels Guds namn.

34. Capitel.

Men Dina Leas dotter, then hon Jacob födt hade, gick ut til at bese thet landets döttrar.
2. Tå Sichem, Hemors Heweens son, som war thetta landets herre, såg henne, tog han henne, och belägrade henne, och förkränkte henne.
3. Och hon låg honom hårdt på hjertat,

och han hade pigan kår, och talade ljufligen med henne.

4. Och Sichem sade til sin fader Hemor: Tag mig then pigan til hustru.

5. Och Jacob förnam at hans dotter Dina war skämd; och hans söner woro med boskapen ute på marken; och Jacob teg til thes the kommo.

6. Tå gick Hemor Sichems fader ut til Jacob, til at tala med honom.

7. I thet kommo Jacobs söner af marken; och tå the thet hörde, förtröt thet männerna, och wordo ganska wrede, at han hade gjort en dårskap i Israel, och belägrat Jacobs dotter; ty thet war icke rätt gjordt.

8. Tå talade Hemor med them och sade: Min son Sichems hjerta trångtar efter eder dotter; käre, gifwer honom henne til hustru.

9. Befrynder eder med oß; gifwer oß edra döttrar, och tager I wåra döttrar;

10. Och bor när oß; landet skal stå eder öppet; bygger och bruker, och bor ther inne.

11. Och Sichem sade til hennes fader och bröder: Låter mig finna nåd när eder; hwad I mig sägen, thet wil jag gifwa.

12. Begärer man troligen af mig morgongåfwor och skänker; jag wil gifwa som I begären; gifwer mig allenast pigan til hustru.

13. Tå swarade Jacobs söner Sichem och hans fader Hemor, och talade bedrägeligen, therföre at theras syster Dina war skämd;

14. Och sade til them: Wi kunne thet icke göra, at wi skole gifwa wår syster til en oomskuren man; ty thet wore oß en skam.

15. Dock likwäl wilje wi wara eder til wiljes, om I warden oß like, och alt mankön ibland eder warder omskurit.

16. Tå wilje wi gifwa eder wåra döttrar, och taga oß edra döttrar, och bo när eder, och wara et folk.

17. Men hwar I icke wiljen lyda oß, och omskära eder, så wilje wi taga wår dotter, och fara wår wäg.

18. Thet talet behagade Hemor och hans son wäl.

19. Och then unge mannen fördröjde intet at göra så; förty han hade lust til Jacobs dotter, och han war härlig hållen öfwer alla i hans faders hus.

20. Så gingo Hemor och hans son Sichem i stadsporten, och talade med borgarena i staden och sade:

21. Theße män äro fridsamme när oß, och wilja bygga och bo i landet; så är nu landet widt begripit: wi wilje taga oß theras döttrar, och gifwa them wåra döttrar.

22. Men tå wilja the wara oß til wiljes, så at the bo när oß, och warda et folk med oß, om wi omskäre alt thet som mankön är ibland oß, såsom the omskurne äro.

23. Theras boskap och ägodelar, och alt thet the hafwa, blifwer wårt, om wi eljes blifwe them til wiljes, så at the bo när oß.

24. Och the lydde Hemor och Sichem hans son, alle the som genom hans stadsport ut- och ingingo, och omskuro alt thet som mankön war, thet som i theras stad ut- och ingick.

25. Och på tredje dagen, tå thet wärkte them, togo the twå Jacobs söner, Simeon och Levi, Dinas bröder, hwarthera sitt swärd, och gingo dristeligen in i staden, och slogo ihjäl alt thet som war mankön.

26. Och slogo också ihjäl Hemor och hans son Sichem med swärdsägg, och togo sin syster Dina ut af Sichems hus, och gingo sin wäg.

27. Tå kommo Jacobs söner öfwer the slagna, och sköflade staden, therföre at the hade skämt theras syster.

28. Och togo theras får, fä, åsnor, och hwad i staden och på marken war:

29. Och alla theras håfwor, alla barn och qwinnor togo the til fångar, och sköflade alt thet i husen war.

30. Och Jacob sade til Simeon och Levi: I hafwen åstadkommit at jag blifwer illa känd för alla thetta landets inbyggare, the Cananeer och Phereseer; och jag är en ringa hop: när the nu församla sig öfwer mig, så slå the mig ihjäl; så warder jag om intet gjord med mitt hus.

31. Men the swarade: Skulle the tå
handla med wår syster, såsom med en
skôka?

35. Capitel.

Och Gud sade til Jacob: Gör tig redo,
och far til BethEl, och bo ther, och bygg
ther et altare Gudi som tig syntes, tå tu
flydde för tin broder Esau.
2. Tå sade Jacob til sitt hus, och til
alla them som med honom woro: Lägger
ifrå eder the främmande gudar, som äro
ibland eder, och renser eder, och förwand-
ler edra kläder:
3. Och görom oß redo at fara til Beth-
El, at jag må göra Gudi ther et altare,
then mig hört hafwer i min bedröfwelses
tid, och hafwer warit med mig på wägen
som jag rest hafwer.
4. Tå fingo the honom alla the främ-
mande gudar, som woro under theras
händer, och theras örringar; och han
grof them under en ek, som stod wid
Sichem,
5. Och for ut: och en Gudsfruktan kom
öfwer the städer, som lågo ther omkring,
at the icke foro efter Jacobs söner.
6. Så kom Jacob til Lus i Canaans
land, som kallas BethEl, med alt thet
folk som med honom war:
7. Och byggde ther et altare, och kalla-
de thet rummet ElBethEl, efter thet Gud
wardt honom ther uppenbarad, tå han
flydde för sin broder.
8. Tå dödde Debora Rebeckas amma,
och wardt begrafwen nedan för BethEl
under en ek, hwilken wardt kallad gråtoek.
9. Och Gud syntes åter Jacob, sedan
han war kommen utaf Mesopotamien,
och wälsignade honom,
10. Och sade til honom: Tu heter Jacob;
men tu skal icke mer heta Jacob; utan
Israel skal tu heta: och så kallade man
honom Israel.
11. Och Gud sade til honom: Jag är
then alsmägtige Gud: war fruktsam,
och föröka tig: folk och folks skaror skola
komma utaf tig, och Konungar skola
komma utaf tina länder.
12. Och thet landet, som jag Abraham
och Isaac gifwit hafwer, skal jag gifwa
tig, och skal thet gifwa tin säd efter tig.
13. Och så for Gud up ifrå honom ifrå
thet rummet, ther han med honom ta-
lat hade.
14. Men Jacob reste up en stenwård
på thet rummet, ther han med honom
talat hade, och göt drickoffer ther uppå,
och begöt honom med olja.
15. Och Jacob kallade thet rummet,
ther Gud hade talat med honom, BethEl.
16. Och han for ifrå BethEl. Och som
ännu et litet stycke wäg war til Ephrat,
tå födde Rachel, och födslen war henne
swår.
17. Men tå thet wardt henne så swårt
i födslen, sade jordgumman til henne:
Frukta tig icke; förty thenna sonen skal
tu ock hafwa.
18. Men tå själen utgick, at hon dö
måste, kallade hon honom BenOni; men
hans fader kallade honom BenJamin.
19. Så dödde Rachel, och wardt begraf-
wen wid wägen til Ephrat, som nu he-
ter BethLehem.
20. Och Jacob reste up en wård öfwer
hennes graf. Ther sammastädes är Ra-
chels grafwård än i dag.
21. Och Israel for ut, och slog up et
tjäll på hinsidan, wid thet tornet Eder.
22. Och thet begaf sig, tå Israel bodde
ther i landet, gick Ruben bort, och lade
sig när Bilha, sin faders frilla: och thet
kom för Israel. Men Jacob hade tolf
söner.
23. Leas söner woro theße: Ruben,
Jacobs förstfödde son, Simeon, Levi,
Juda, Isaschar och Sebulon.
24. Rachels söner woro Joseph och
BenJamin.
25. Bilhas, Rachels tjenstequinnas sö-
ner: Dan och Naphthali.
26. Silpas, Leas tjenstequinnas söner:
Gad och Aßer. Theße äro Jacobs söner,
som honom födde woro i Mesopotamien.
27. Och Jacob kom til sin fader Isaac
til Mamre, i hufwudstaden, som heter
Hebron, ther Abraham och Isaac hade
warit främlingar uti.
28. Och Isaac wardt hundrade och åt-
tatio år gammal.
29. Och wardt siuk, och dödde, och

wardt samlad til sitt folk, gammal och mätt af lefwande: och hans söner Esau och Jacob begrofwo honom.

36. Capitel.

Thetta är Esaus slägte, som kallas Edom.
2. Esau tog hustrur af Canaans döttrar: Ada Elons Hetheens dotter, och Aholibama Anas dotter, Zibeons Heweens dotters,
3. Och Basmath Ismaels dotter, Nebajoths syster.
4. Och Ada födde Esau Eliphas; men Basmath födde Reguel;
5. Aholibama födde Jeus, Jaelam och Korah. Theße äro Esaus barn, som honom födde woro i Canaans land.
6. Och Esau tog sina hustrur, söner och döttrar, och alla sitt huses själar, sina håfwor, och all boskapen, med alla ägodelar som han förwärfwat hade i Canaans land, och for uti et land, ifrå sin broder Jacob.
7. Förty theras ägodelar woro så stora, at the kunde icke bo med hwarannan; och landet, ther the uti främlingar woro, kunde icke fördraga them, för theras stora ägodelars skul.
8. Så bodde tå Esau på Seirs berg: och thenne Esau är Edom.
9. Thetta är Esaus slägte, af hwilket the Edomeer komne äro på Seirs berg.
10. Och så heta Esaus barn: Eliphas Ada son, Esaus hustrus, Reguels Basmaths son, Esaus hustrus.
11. Men Eliphas söner woro theße: Theman, Omar, Zepho, Gatham och Kenas.
12. Och Thimna war Eliphas, Esaus sons frilla: hon födde Amalek. Theße äro the barn af Ada Esaus hustru.
13. Men Reguels barn äro theße: Nahath, Serah, Samma, Mißa. Theße äro the barn af Basmath, Esaus hustru.
14. Men the barn af Aholibama Esaus, hustru, Anas dotter, Zibeons dotters, äro theße, them hon födde Esau: Jeus, Jaelam och Korah.
15. Theße äro the Förstar ibland Esaus barn. Eliphas barn, then första Esaus sons, woro theße: then Försten Theman, then Försten Omar, then Försten Zepho, then Försten Kenas,
16. Then Försten Korah, then Försten Gatham, then Försten Amalek. Theße äro the Förstar af Eliphas i Edoms land, och äro barn af Ada.
17. Och theße äro Reguels barn, Esaus sons: Then Försten Nahath, then Försten Serah, then Försten Samma, then Försten Mißa. Theße äro the Förstar af Reguel uti the Edomeers land, och äro barn af Basmath, Esaus hustru.
18. Theße äro barn af Aholibama, Esaus hustru: then Försten Jeus, then Försten Jaelam, then Försten Korah. Theße äro the Förstar af Aholibama, Anas dotter, Esaus hustru.
19. Theße äro Esaus barn, och theras Förstar; han är Edom.
20. Men the barn af Seir then Horeen, som i Landet bodde, äro theße: Lotan, Sobal, Zibeon, Ana,
21. Dison, Ezer och Disan. Theße äro the Förstar ibland the Horeer, alle Seirs barn i Edoms land.
22. Men Lotans barn woro theße: Hori och Hemam; och Lotans syster het Thimna.
23. Sobals barn woro theße: Alvan, Manahat, Ebal, Sepho och Onam.
24. Zibeons barn woro Aja och Ana: thenna är then Ana, som i öknen fann mular, tå han waktade sin faders Zibeons åsnor.
25. Men Anas barn woro Dison och Aholibama, thet är Anas dotter.
26. Disans barn woro Hemdan, Esban, Jithran och Cheran.
27. Ezers barn woro Bilhan, Saawan och Akan.
28. Disans barn woro Uz och Aran.
29. Theße äro the Förstar ibland the Horeer: then Försten Lotan, then Försten Sobal, then Försten Zibeon, then Försten Ana,
30. Then Försten Dison, then Försten Ezer, then Försten Disan. Theße äro the Förstar ibland the Horeer, the som regerade i Seirs land.

31. Men the Konungar, som i Edoms land regerade, förr än Israels barn Konungar hade, äro theße:
32. Bela war Konung i Edom, Beors son; och hans stad het Dinhaba.
33. Och tå Bela blef död, wardt Jobab Konung i hans stad, Seras son af Bozra.
34. Tå Jobab blef död, wardt Husam, utaf the Themaneers land, Konung i hans stad.
35. Tå Husam blef död, wardt Konung i hans stad Hadad Bedads son, then som slog the Midianiter på the Moabiters mark; och hans stad hette Avith.
36. Tå Hadad blef död, wardt Samla, af Masreka, Konung i hans stad.
37. Tå Samla blef död, wardt Konung i hans stad, Saul af Rehoboth wid älfwen.
38. Tå Saul blef död, wardt Baalhanan Achbors son Konung i hans stad.
39. Tå Baalhanan Achbors son blef död, wardt Hadar Konung i hans stad: och hans stad hette Pagu, och hans hustru hette Mehetabeel, Matreds dotter, och Mesahabs dotter.
40. Altså heta the Förstar af Esau i theras slägter, rum och namn: then Försten Thimna, then Försten Alva, then Försten Jetheth,
41. Then Försten Aholibama, then Försten Ela, then Försten Pinon,
42. Then Försten Kenas, then Försten Theman, then Försten Mibzar,
43. Then Försten Magdiel, then Försten Iram. Theße äro the Förstar i Edom, såsom the bott hafwa uti theras arfweland. Och Esau är fadren til the Edomeer.

37. Capitel.

Men Jacob bodde i thet landet, ther hans fader war en främling uti, nemligen i Canaans land.
2. Och thetta är Jacobs slägt. Joseph war sjutton år gammal, tå han wardt en herde öfwer hjorden, med sina bröder; och pilten war när Bilhas och Silpas, sin faders hustrurs barn; och han sade för theras fader hwilket ondt rykte öfwer them war.
3. Men Israel hade Joseph kärare än alla the andra sina barn, efter han hade födt honom i ålderdomen; och gjorde honom en brokig kjortel.
4. Tå nu hans bröder sågo, at theras fader hade honom kärare än alla hans bröder, wordo the honom hätske, och kunde icke tala honom et wänligt ord til.
5. Ther utöfwer hade Joseph en gång en dröm, och sade sina bröder ther af. Tå blefwo the honom ännu hätskare.
6. Ty han sade til them: Käre, hörer hwad jag hafwer drömt.
7. Mig tycktes, wi bundo kärfwar på marken, och min kärfwe reste sig up och stod, och edra kärfwar ther omkring bugade sig för min kärfwe.
8. Tå sade hans bröder til honom: Skulle tu warda wår Konung, och råda öfwer oß? Och wordo honom än tå hätskare för hans dröm, och för hans tals skul.
9. Och han hade ännu en annan dröm; then förtälde han sina bröder och sade: Si, jag hafwer ännu haft en dröm. Mig tycktes at solen och månen och ellofwa stjernor bugade sig för mig.
10. Och tå thet hans fader och hans bröder sagt wardt, straffade honom hans fader, och sade til honom: Hwad är thet för en dröm, som tu hafwer drömt? Skal jag och tin moder och tine bröder komma och falla ned på jorden för tig?
11. Och hans bröder afundades på honom; men hans fader behöll theßa ord.
12. Tå nu hans bröder gingo bort til at beta theras faders boskap i Sichem,
13. Sade Israel til Joseph: Wakta icke tine bröder boskapen i Sichem? Kom, jag wil sända tig til them. Han sade: Här är jag.
14. Och han sade: Gack bort och se til om thet står wäl til med tina bröder och boskapen, och säg mig igen huru thet hafwer sig. Och han sände honom utaf then dalen Hebron, at han skulle gå til Sichem.
15. Tå fann honom en man, ther han for will på marken: han frågade honom och sade: Hwem söker tu?
16. Han swarade: Jag söker mina brö-

der: käre, säg mig hwarest the wakta hjorden.
17. Mannen sade: The äro hädan farne; ty jag hörde at the sade: Låt oß gå til Dothan. Tå drog Joseph efter sina bröder, och fann them i Dothan.
18. Som the nu långt ifrå fingo se honom, förr än han kom när in til them, rådslogo the til at döda honom.
19. Och sade inbördes: Si, drömmaren kommer här.
20. Så kommer nu, och låter oß slå honom ihjäl, och kasta honom i en grop och säga, at et ondt djur hafwer ätit up honom: så får man se hwad hans drömmar äro.
21. När Ruben hörde thet, wille han frälsa honom af theras händer, och sade: Låter oß icke slå en själ.
22. Och ytterligare sade Ruben til them: Låter oß icke utgjuta blod; utan låt oß kasta honom i then gropen som är i öknen, och icke komma händer wid honom. Men han wille hafwa frälst honom utu theras hand, at han måtte hafwa haft honom til sin fader igen.
23. Tå nu Joseph kom til sina bröder, afklädde the honom hans kjortel, med then brokiga kjortelen, som han hade uppå sig;
24. Och togo honom, och kastaden i en grop: men gropen war tom, och intet watn ther uti.
25. Och the satte sig ned til at äta. I thet hofwo the sina ögon up, och sågo en hop Ismaeliter komma ifrå Gilead med theras cameler: the förde kryddor, balsam och mirrham, och foro ned uti Egypten.
26. Tå sade Juda til sina bröder: Hwad hjelper thet oß at wi dräpe wår broder, och fördölje hans blod?
27. Kommer, och låter oß sälja honom til the Ismaeliter, at wåra händer icke förtaga sig på honom; ty han är wår broder, wårt kött och blod. Och the lydde honom.
28. Och tå the Midianitiske köpmännerne foro ther fram, drogo the honom up af gropen, och sålde honom til the Ismaeliter för tjugu silfwerpenningar. The förde honom in i Egypten.
29. Tå nu Ruben kom åter til gropen, och fann icke Joseph ther inne, ref han sina kläder.
30. Och kom åter til sina bröder, och sade: Pilten är icke ther; hwart skal jag?
31. Tå togo the Josephs kjortel, och slagtade en bock, och indoppade kjortelen i blodet;
32. Och sände then brokiga kjortelen bort, och läto bära honom til theras fader, och sade: Thenna hafwe wi funnit. Se, om thet är tin sons kjortel eller ej.
33. Men han kände honom, och sade: Thet är min sons kjortel. Et ondt djur hafwer ätit up honom; et wildjur hafwer rifwit Joseph.
34. Och Jacob ref sina kläder, och swepte en säck om sina länder, och sörjde sin son lång tid.
35. Och alle hans söner och döttrar gingo til, at the skulle hugswala honom; men han wille icke låta hugswala sig, och sade: Jag warder med sorg nederfarande i grafwen til min son. Och hans fader gret honom.
36. Men the Midianiter sålde honom in i Egypten til Potiphar, Pharaos hofmästare.

38. Capitel.

Thet begaf sig på samma tid, at Juda for ned ifrå sina bröder, och gaf sig til en man i Adullam, som hette Hira.
2. Och Juda såg ther en Cananeesk mans dotter, han hette Sua; och tog henne.
3. Och tå han belåg henne, wardt hon hafwande, och födde en son; then kallade hon Er.
4. Och hon wardt åter hafwande, och födde en son; then kallade hon Onan.
5. Åter födde hon en son; honom kallade hon Sela. Och han war i Chesib, när hon then födde.
6. Och Juda gaf sin första son Er en hustru, som hette Thamar.
7. Men Er, Juda förstfödde son, war arg för HErranom; therföre dödade HErren honom.
8. Tå sade Juda til sin son Onan: Lägg tig när tin broders hustru, och tag henne

til ägta, at tu upwäcker tin broder säd.
9. Men tå Onan wiste, at säden icke
skulle wara hans egen, tå han låg när sin
broders hustru, lät han thet falla uppå
jorden, och förderfwade thet, at han
icke skulle gifwa sin broder säd.
10. Tå mißhagade HErranom thet
onda han gjorde; och dödade honom ock.
11. Tå sade Juda til sin sonahustru
Thamar: Blif en enka i tin faders hus,
så länge Sela min son warder stor;
förty han tänkte, at han til äfwentyrs
måtte också dö, såsom hans broder. Så
gick Thamar bort, och blef i sin faders
hus.
12. Tå nu månge dagar förledne woro,
dödde Suas dotter, Judas hustru. Och
sedan Juda utsörgt hade, gick han up til
at klippa sina får i Thimnath, med sin
herde Hira af Adullam.
13. Tå wardt Thamar sagt: Si, tin
swär går up til Thimnath, til at klippa
sina får.
14. Tå lade hon af sina enkokläder,
som hon drog, dokade sig, och förhöljde
sig, och satte sig utan för porten på
wägen emot Thimnath; förty hon såg at
Sela war stor worden, och hon war icke
gifwen honom til hustru.
15. Tå nu Juda såg henne, mente han
thet hade warit en skökа; förty hon
hade förhöljt sitt ansikte.
16. Och han wek af wägen til henne,
och sade: Käre, låt mig ligga när tig;
ty han wiste icke at thet war hans sona-
hustru. Hon swarade: Hwad wil tu
gifwa mig, at tu ligger när mig?
17. Han sade: Jag wil sända tig en
bock ifrå hjorden. Hon swarade: Gif
mig en pant, så länge tu sänder mig
honom.
18. Han sade: Hwad wil tu jag skal
gifwa tig för en pant? Hon swarade:
Tin ring och tin hufwudbonad och tin
staf, som tu hafwer i handen. Thet gaf
han henne, och låg när henne; och hon
wardt hafwande af honom.
19. Och hon stod up, och gick tädan,
och lade doken af, och tog sina enkoklä-
der uppå igen.
20. Men Juda sände bocken med sin
herde af Adullam, at han skulle taga
igen panten ifrå qwinnan; och han fann
henne intet.
21. Tå frågade han folket, som bodde
wid thet rummet, och sade: Hwarest är
then skökan, som satt ute på wägen?
The swarade: Ingen sköka hafwer ther
warit.
22. Och tå kom han åter til Juda, och
sade: Jag hafwer intet funnit henne;
ther til säger folket som ther bor, at
ther hafwer ingen sköka warit.
23. Juda sade: Hafwe sig thet, at wi
icke til äfwentyrs skulle komma på skam:
ty jag hafwer sändt bocken; men tu haf-
wer icke funnit henne.
24. Tre månader ther efter wardt thet
Juda sagt: Tin sonahustru Thamar
hafwer bolat; och si, i boleri är hon
worden hafwande. Juda sade: Hafwer
henne här fram, at hon skal brännas.
25. Och tå hon hades fram, sände hon
til sin swär, och sade: Af thenna mannen
är jag hafwande, som thetta tilhörer.
Och sade: Känner tu ock hwem thenne
ringen och hufwudbonaden och stafwen
tilhörer?
26. Juda kände thet, och sade: Hon är
rättfärdigare än jag; ty jag hafwer icke
gifwit henne min son Sela. Dock be-
låg han henne intet mer.
27. Och tå hon skulle föda, funnos twil-
lingar i hennes lif.
28. Och som hon nu födde, gaf sig en
hand ut: tå tog jordgumman och band
ther en röd tråd om, och sade: Thenne
skal först utkomma.
29. Men tå han drog sin hand åter in,
kom hans broder ut, och hon sade: Hwi
är hinnan för tin skul sönderremnad?
Och man kallade honom Perez.
30. Therefter kom hans broder ut, som
hade then röda tråden om sin hand; och
man kallade honom Serah.

39. Capitel.

Joseph wardt förd ned i Egypten: och
Potiphar en Egyptisk man, Pharaos
hofmästare, köpte honom af the Isma-
eliter, som honom hade fört ther ned.
2. Och HErren war med Joseph, så

at han wardt en lyckosam man, och
war i sin herres then Egyptierns hus.
3. Och hans herre såg at HERren war
med honom; ty alt thet han gjorde,
låt HERren gå lyckosamt til med honom:
4. Så at han fann nåd för sin herre,
och wardt hans tjenare: han satte honom
öfwer sitt hus; och alt thet han
hade, låt han under hans händer.
5. Och ifrå then tiden, tå han hade satt
honom öfwer sitt hus och alla sina ägodelar,
wälsignade HERren then Egyptierns
hus, för Josephs skul. Och war
altsammans HERrans wälsignelse i alt
thet han hade, hemma och på marken.
6. Therföre låt han thet alt under Josephs
händer, hwad han hade; och hade
intet ther af, utan allena brödet, som han
åt. Och Joseph war dägelig och fager
under ansiktet.
7. Och thet begaf sig, tå thetta war skedt,
at hans herres hustru kastade sina ögon
på Joseph, och sade: Ligg när mig.
8. Men han wägrade thet henne, och
sade til henne: Si, min herre wet icke
hwad i hans hus är, och alt thet han
hafwer, hafwer han gifwit under mina
händer,
9. Och hafwer intet så godt i sitt hus,
thet han i mitt wäld icke gifwit hafwer,
utan tig; ty tu är hans hustru. Hwi
skulle jag nu så mycket ondt göra, och
synda emot Gud?
10. Men hon hade dageligen sådana
ord til Joseph; men han lydde henne
intet, at han skulle ligga när henne, eller
wara något om henne.
11. Thet begaf sig en dag, at Joseph
gick in i huset til at göra sin syssla; och
ingen af husfolket war ther när.
12. Och hon fick honom i hans mantel,
och sade: Ligg när mig. Men han låt
blifwa mantelen i hennes hand, och
rymde ut af huset.
13. Tå hon nu såg at han låt blifwa
mantelen i hennes hand, och rymde ut,
14. Kallade hon husfolket, och sade til
them: Si, han hafwer fört oß här in
en Ebreisk man, at han skulle komma
oß på skam. Han kom här in til mig,
på thet han skulle ligga när mig; men
jag ropade med hög röst.
15. Och tå han hörde at jag skriade och
ropade, tå lemnade han sin mantel när
mig, och flydde, och lopp ut.
16. Och hon lade hans mantel när sig,
til thes hennes herre kom hem.
17. Och talade til honom samma ord,
och sade: Then Ebreiske tjenaren, som
tu hafwer haft här in, kom här in til
mig, at han skulle komma mig på skam.
18. Men tå jag skriade och ropade,
lemnade han sin mantel när mig, och
flydde ut.
19. Tå hans herre hörde sådana sin
hustrus ord, som hon til honom talade,
och sade: Så hafwer mig tin Ebreiske
tjenare gjort, wardt han ganska wred.
20. Tå tog hans herre honom, och lade
honom i fängelse, ther Konungens
fångar inne lågo; och ther låg han tå i
fängelset.
21. Men HERren war med honom,
och war honom gunstig, och låt honom
finna nåd för befallningsmannen öfwer
fångahuset.
22. Så at han befallte alla fångarna i
fängelset under hans hand, at alt thet
ther skedde, måste ske genom honom.
23. Förty befallningsmannen öfwer
fängelset såg at HERren war med honom
i alt thet som under hans händer
war, och at HERren låt, thet han gjorde,
lyckosammeligen tilgå.

40. Capitel.

Och thet begaf sig ther efter, at Konungens
i Egypten höfwitsman öfwer
skänkerna, och höfwitsmannen öfwer
bagarena, bruto theras herre Konungen i
Egypten emot.
2. Och Pharao wardt wred uppå them,
3. Och låt sätta them i hofmästarens
hus i fängelse, ther Joseph låg fången.
4. Och hofmästaren satte Joseph öfwer
them, at han skulle tjena them; och the
suto några dagar.
5. Och både skänken och bagaren drömde
om en natt hwar sin dröm; och hwars
theras dröm hade sin uttydelse.
6. Tå nu Joseph kom om morgonen
in til them, och såg them ängslige,

7. Frågade han them och sade: Hwi åren I så ångslige i dag?
8. The swarade: Wi hafwe drömt, och wi hafwe ingen som oß thet utlägger. Joseph sade: Utläggningen hörer Gud til; dock förtäljer mig thet.
9. Tå förtälde skänken sin dröm för Joseph, och sade til honom: Jag drömde at et wintrå war för mig.
10. Thet hade tre grenar; thet grönskades, wärte och blomstrades, och thes drufwor wordo mogna.
11. Och jag hade Pharaos skänkekar i min hand, och tog och kryste them i skänkekaret, och fick Pharao skänkekaret i handen.
12. Joseph sade: Thetta är uttydningen: Tre grenar äro tre dagar.
13. Efter tre dagar skal Pharao uphäfwa titt hufwud, och sätta tig åter til titt ämbete, at tu får honom skänkekaret i hans hand, såsom tilförene, tå tu war hans skänk.
14. Men tänk uppå mig, tå tig går wäl, och gör barmhertighet med mig, at tu Pharao ingifwer, at han tager mig utaf thetta huset.
15. Ty jag är hemligen bortstulen utaf the Ebreers land; så hafwer jag ock här intet gjort, at the mig insatt hafwa.
16. Tå bagaren såg at uttydningen war god, sade han til Joseph: Jag hafwer ock drömt, at jag bar tre flätade korgar på mitt hufwud,
17. Och i öfwersta korgen allahanda bakad mat til Pharaos behof; och foglarne åto af korgen på mitt hufwud.
18. Joseph swarade och sade: Thetta är uttydningen: Tre korgar äro tre dagar.
19. Och efter tre dagar skal Pharao uphäfwa titt hufwud, och hänga tig i en galge; och foglarne skola äta titt kött på tig.
20. Och thet hände tredje dagen: tå begick Pharao sin års dag, och han gjorde alla sina tjenare en måltid; och uphof then öfwerste skänkens hufwud, och then öfwerste bagarens, ibland sina tjenare.
21. Och satte then öfwerste skänken åter til sitt skänkeämbete, at han skulle få Pharao skänkekaret i handen.
22. Men then öfwerste bagaren lät han hänga, som Joseph hade uttydt honom.
23. Men then öfwerste skänken tänkte intet på Joseph, utan förgat honom.

41. Capitel.

Och tu år ther efter hade Pharao en dröm, såsom han hade stått wid älfwen,
2. Och sett af älfwen upstiga sju nöt, sköna och feta; och the gingo i godt bete.
3. Sedan såg han andra sju nöt upstiga af älfwen, wanskapliga och magra; och gingo jämte the andra på stranden wid älfwen.
4. Och the sju wanskapliga och magra nöten åto up the sju sköna och feta nöten. Tå waknade Pharao.
5. Och han somnade åter: och åter drömde han, och såg at sju ax, fulla och tjocka, wäxte på en stjelk.
6. Ther efter såg han sju tunna förwißnade ax upgå.
7. Och the sju magra axen upslukade the sju stora och fulla axen. Tå waknade Pharao, och såg at thet war en dröm.
8. Och tå thet wardt morgon, war hans ande bedröfwad; och skickade ut, och lät kalla alla spåmän i Egypten, och alla wisa, och förtälde them sin dröm; men ther war ingen, som honom kunde uttyda för Pharao.
9. Tå talade then öfwerste skänken med Pharao och sade: Jag kommer i hog i dag mina synder.
10. Tå Pharao war förtörnad på sina tjenare, och lade mig med then öfwerste bagaren i fängelse, i hofmästarens hus:
11. Tå drömde wi båda i en natt hwar sin dröm, hwars uttydning hwar för sig pågalt.
12. Tå war när oß en Ebreisk ung man, hofmästarens tjenare: honom förtälde wi thet, och han uttydde oß wåra drömmar, hwar efter sin dröm.
13. Och som han oß uttyddet, så har thet gått; ty jag är åter satt til mitt ämbete, och han är hängd.
14. Tå sände Pharao bort, och lät kalla Joseph; och the hade honom utu fängelset. Och han lät raka sig och förwandla sina kläder, och kom in til Pharao.

15. Tå sade Pharao til honom: Jag
hafwer drömt en dröm, och ingen är som
honom uttyder; men jag hafwer hört
om tig sägas, at när tu hörer en dröm,
tå uttyder tu honom.
16. Joseph swarade Pharao och sade:
Thet står icke mig til; men Gud skal
dock förkunna Pharao thet godt år.
17. Pharao sade til Joseph: Jag dröm-
de at jag stod på stranden wid älfwen,
18. Och såg upstiga af älfwen sju nöt,
feta och sköna; och the gingo i godt bete.
19. Och efter them såg jag sju andra
nöt upstiga, tunna och fast wanskapliga
och magra; jag hafwer icke i hela Egyp-
ten sett så wanskapliga.
20. Och the sju wanskapliga och magra
nöten åto up the sju första feta nöten.
21. Och tå the hade ätit them up, syn-
tes intet på them, at the hade ätit them,
och woro wanskapliga såsom tilförene.
Tå waknade jag.
22. Och såg åter i min dröm sju ax,
wuxna på en stjelk, fulla och tjocka.
23. Therefter gingo up sju torra ax,
tunna och förwißnade.
24. Och the sju tunna axen upslukade
the sju tjocka axen. Och jag hafwer sagt
thet mina spåmän; men the kunna icke
tyda mig thet ut.
25. Joseph swarade Pharao: Båda
drömmarne, Pharao, äro ens. Gud
förkunnar Pharao hwad han göra wil.
26. The sju sköna nöten äro sju år, och
the sju fulla axen äro ock the sju åren:
thet är alt enahanda dröm.
27. The sju magra nöten och wanskap-
liga, som efter the andra upstigna äro,
äro sju år; och the sju magra och förwiß-
nade axen skola wara sju hårda år.
28. Thet är nu thet jag sagt hafwer til
Pharao, at Gud underwisar Pharao
hwad Han göra wil.
29. Si, sju år warda kommande med
stor ymnighet i hela Egypti land.
30. Och efter them warda sju hårda år
kommande, at man warder förgätande all
sådan ymnighet i Egypti land; och then
dyra tiden warder förtärande landet,
31. At man intet skal weta af then ym-
nigheten i landet, för then dyra tidens
skul, som efter kommer; förty han skal
warda ganska swår.
32. Men thet Pharao hade andra gången
drömt, betyder at Gud skal sådant wißer-
ligen och snarligen göra.
33. Nu må Pharao se efter en förstån-
dig och wis man, then han sätta må öf-
wer Egypti land,
34. Och skaffa, at han förskickar ämbets-
män i landet, och taga then femte delen
i Egypti land, i the sju rika åren,
35. Och församla all spisning af the
goda åren, som komma skola, at the låta
inkomma säd uti Pharaos kornhus, til
förråd i städerna, och förwara thet:
36. På thet man finner åt landet spis-
ning i the sju hårda åren, som komma
skola öfwer Egypti land, at landet icke
förderfwas af hunger.
37. Thet talet behagade Pharao och al-
la hans tjenare wäl.
38. Och Pharao sade til sina tjenare:
Huru kunne wi finna en sådan man, som
Guds Ande är uti?
39. Och sade til Joseph: Efter Gud
hafwer alt sådant kundgjort tig, är ingen
så klok och förståndig som tu.
40. Tu skal wara öfwer mitt hus, och
efter titt ord skal alt mitt folk lydigt wa-
ra: allena i mitt Konungsliga säte wil
jag wara mer än tu.
41. Och sade: Si, jag hafwer satt tig
öfwer hela Egypti land.
42. Och tog sin ring af sin hand, och gaf
honom Joseph på sin hand, och klädde
honom i hwitt silke, och hängde en guld-
kädja på hans hals.
43. Och lät honom sitta på then andra
wagnen, och lät utropa honom: Then-
ne är landets fader; och satte honom öf-
wer hela Egypti land.
44. Och Pharao sade til Joseph: Jag
är Pharao; utan tin wilja skal ingen, i
hela Egypti land, röra sin hand eller fot.
45. Och kallade honom thet hemligaste
rådet, och gaf honom til hustru Asnath
Potipheras dotter Prestens i On. Så for
Joseph ut til at bese Egypti land.
46. Och han war trettio år gammal, tå
han stod för Pharao. Och for ut ifrå
Pharao, och for omkring hela Egypti land.

47. Och landet gjorde alt så i the sju
rika åren.
48. Och församlade i the sju åren all
spisning i Egypti land, och låto thet i stä-
derna: ehwad spisning som wärte på
marken wid hwar och en stad alt omkring,
thet låto the komma ther in.
49. Så lade Joseph tilhopa såd öfwer-
måttan mycket, som sandkornen i hafwet,
så at han wände igen at räkna; ty man
kunde thet icke räkna.
50. Och Joseph wordo födde twå söner,
förr än then dyra tiden kom, hwilka ho-
nom födde Asnath Potipheras dotter Pre-
stens i On.
51. Och kallade then första Manaße;
förty, sade han, Gud hafwer låtit mig
förgäta alla mina olyckor och min fa-
ders hus.
52. Then andra kallade han Ephraim;
förty, sade han, Gud hafwer låtit mig
wäxa til i mitt eländes land.
53. Tå nu the sju rika åren woro fram-
lidna i Egypten,
54. Så begynte the sju hårda åren gå
uppå, som Joseph hade omtalat: och
wardt en dyr tid i alla länder; men i
hela Egypti land war bröd.
55. Tå nu Egypti land ock led hunger,
ropade folket til Pharao om bröd. Men
Pharao sade til alla Egyptier: Går bort
til Joseph; hwad han säger eder, thet
görer.
56. När nu dyr tid war öfwer hela
landet, slog Joseph kornhusen up allestä-
des, och sålde åt the Egyptier; förty then
dyra tiden wardt ju längre ju större i
landet.
57. Och alla land kommo til Egypten,
til at köpa när Joseph; förty then dyre
tiden fick öfwerhanden i alla land.

42. Capitel.

Men tå Jacob såg, at såd war fal i
Egypten, sade han til sina söner: Hwi
sen J icke til?
2. Si, jag hörer at uti Egypten är såd
nog; farer ther ned, och köper oß såd, at
wi må lefwa, och icke dö.
3. Så foro tå tio Josephs bröder ned,
at the skulle köpa såd i Egypten;
4. Ty BenJamin, Josephs broder, lät
Jacob icke fara med sina bröder, ty han
sade: Honom måtte något ondt weder-
faras.
5. Så foro Israels barn åstad til at
köpa såd, med andra, som kommo med
them; ty thet war ock dyr tid i Canaans
land.
6. Men Joseph war rådande i landet,
och sålde såd åt alt folket i landet. Tå
nu hans bröder kommo til honom, föl-
lo the ned på jorden för honom på sitt
ansikte.
7. Och han såg uppå them, och kände
them, och låtsade wara främmande emot
them, och talade skarpt med them, och
sade til them: Hwadan kommen J?
The sade: Utaf Canaans land, til at
köpa spisning.
8. Och äntå han kände them, så kände
the dock intet honom.
9. Och Joseph tänkte på drömmen, som
han hade drömt om them, och sade til
them: J ären spejare, och ären komne
til at bese hwarest landet är öppet.
10. The swarade honom: Nej, min
herre, tine tjenare äro komne til at köpa
spisning.
11. Wi äre alle en mans söner; wi
äre redelige, och tine tjenare hafwa al-
drig warit spejare.
12. Han sade til them: Nej, utan J
ären komne til at bese hwarest landet är
öppet.
13. The swarade honom: Wi, tine tje-
nare, äro tolf bröder, en mans söner
i Canaans land: och then yngste är
når wår fader; men then ene är icke
mer til.
14. Joseph sade til them: Thetta är
thet jag hafwer sagt eder; spejare ären J.
15. Ther uppå wil jag pröfwa eder:
Wid Pharaos lif, J skolen icke komma
hädan, med mindre eder yngste broder
kommer hit.
16. Sänder en af eder bort, som häm-
tar hit eder broder; men J skolen wa-
ra fångne. Så wil jag pröfwa edert
tal, om J faren med sanningen eller icke;
ty hwar så icke, så ären J, wid Pharaos
lif, spejare.

17. Och han lät them allesamman i förwaring i tre dagar.
18. Om tredje dagen sade han til them: Wiljen I lefwa, så görer altså; ty jag fruktar Gud.
19. Åren I redelige, så låter en eder broder ligga bunden i edert fängelse; men I, farer bort, och förer hem hwad som I köpt hafwen emot hungren.
20. Och förer eder yngsta broder hit til mig, så wil jag tro edra ord, på thet I icke skolen dö. Och the gjorde så.
21. Men the talade inbördes: Thetta hafwe wi förskyllat på wår broder, at wi sågo hans själs ångest, tå han bad oß, och wi wille intet höra honom; therföre kommer nu thenna bedröfwelsen öfwer oß.
22. Ruben swarade them och sade: Sade jag icke eder, tå jag talade: Synder icke på pilten, och I willen icke hörat? Nu warder hans blod utkraft.
23. Men the wiste icke at Joseph förstod thet; ty han talade med them med en tolk.
24. Och han wände sig ifrå them, och gret. Tå han nu åter wände sig til them, och talade med them, tog han Simeon utaf them, och bandt honom för theras ögon,
25. Och gaf befallning, at theras säckar skulle fyllas med mälning, och gifwas theras penningar igen, hwars i hans säck; ther til ock hwar och en sin täring på resan. Och man gjorde them så.
26. Och the lade sina waror på sina åsnor, och foro tädan.
27. Men tå en af them lät upp sin säck, at han skulle fodra sin åsna i herberget, wardt han warse sina penningar, som lågo ofwan i säcken,
28. Och sade til sina bröder: Jag hafwer fått mina penningar igen; si, the äro i min säck. Tå förföll them theras hjerta, och förskräcktes inbördes, och sade: Hwi hafwer Gud gjort oß så?
29. Tå the nu kommo hem til theras fader Jacob i Canaans land, sade the honom alt thet them wederfarit war, och sade:
30. Then mannen, som är herre i landet, talade skarpt til oß, och höll oß för landets spejare.
31. Och tå wi swarade, wi äre redelige, och hafwe aldrig warit spejare;
32. Utan äre tolf bröder, wår faders söner; en är icke mer til, och then yngste är ännu i thenna dag när wår fader i Canaans land;
33. Sade han til oß: Ther uppå wil jag märka at I ären redelige: En eder broder låter när mig qwar, och tager nödtorft til edert hus, och farer bort,
34. Och hämter eder yngsta broder hit til mig, så kan jag märka, at I icke ären spejare, utan redelige män: så wil jag ock gifwa eder eder broder igen, och så mågen I bruka edert bästa i landet.
35. Och tå the slogo ut af säckarna, fann hwar och en sitt penningeknyte i sin säck; och tå the sågo at thet war theras penningeknyte, wordo the, med theras fader, förskräckte.
36. Tå sade Jacob theras fader: I hafwen gjort mig barnlös. Joseph är icke mera til, Simeon är ock icke mera til, BenJamin wiljen I taga ifrå mig: thet går alt öfwer mig.
37. Ruben swarade sin fader och sade: Om jag icke förer tig honom hem igen, så dräp båda mina söner: allenast gif mig honom i min hand; jag wil föra tig honom hem igen.
38. Han sade: Min son skal icke fara ned med eder; ty hans broder är död, och han är allena igenblifwen: om honom wederfores något ondt i wägen ther I resten, worden I drifwande mina grå hår med sorg ned i grafwen.

43. Capitel.

Men then dyra tiden twingade landet.
2. Och tå thet wardt alt, som the hade fört utaf Egypten, sade theras fader Jacob til them: Farer åter tit, och köper oß någon spisning.
3. Tå swarade honom Juda och sade: Then mannen wederlade oß thet högeligen, och sade: I skolen icke komma för mina ögon, med mindre eder broder är med eder.
4. Är thet nu så, at tu sänder wår bro-

der med oß, så wilje wi fara ned och köpa tig spisning;

5. Men är thet så, at tu icke sänder honom, så fare wi icke ned; ty mannen hafwer sagt oß: I skolen icke komma för mina ögon, utan eder broder är med eder.

6. Israel sade: Hwi hafwen I så illa gjort emot mig, at I hafwen thet sagt mannen, at I haden än en broder?

7. The swarade: Then mannen frågade så grant om oß och wår slägt, och sade: Lefwer eder fader än? Hafwen I ännu en broder? Tå sade wi honom som han frågade: Huru kunde wi weta, at han skulle säga: Hafwer eder broder hit ned med eder?

8. Tå sade Juda til Israel sin fader: Låt pilten fara med mig, at wi måge göra oß redo och färdas, och måge lefwa, och icke dö, både wi och tu och wåra barn.

9. Jag wil wara god för honom; utaf mina händer skal tu åska honom; förer jag tig icke honom igen, och sätter honom fram för tina ögon, så wil jag hafwa skuld så länge jag lefwer.

10. Ty hwar wi icke hade fördröjt, hade wi wäl allaredan twå resor warit igenkomne.

11. Tå sade Israel theras fader til them: Måste thet ju så wara, så görer thet, och tager af landets bästa frukt i edra säckar, och förer mannen skänker tit ned, något balsam, och honing, och örter, och mirrham, och dadel, och mandel.

12. Tager ock andra penningar med eder; och the penningar, som I hafwen fått igen ofwan i edra säckar, förer också med eder: til äfwentyrs ther är någon willa ibland kommen.

13. Ther til tager eder broder; görer eder redo, och farer til mannen.

14. Men Alsmägtig Gud gifwe eder barmhertighet för then mannen, at han måtte eder fri låta then andra brodren, och BenJamin. Men jag måste wara, som then ther sina barn slätt mist hafwer.

15. Tå togo the theßa skänker, och penningar dubbelt med sig, och BenJamin, gjorde sig redo, och foro in i Egypten, och gingo in för Joseph.

16. Tå såg Joseph them, med BenJamin, och sade til honom som war öfwer hans hus: Haf theßa männerna in i huset, och slagta, och red til; förty the skola äta med mig i middag.

17. Och mannen gjorde såsom Joseph honom sagt hade, och hade männerna in i Josephs hus.

18. Men the fruktade sig, at the wordo hafde i Josephs hus, och sade: Wi äre här införde för penningarnas skul, som wi tilförene funno i wåra säckar, at han wil komma oß thet uppå, och låta en dom gå öfwer oß, ther han oß med tager til sina trälar, med wåra åsnor.

19. Therföre gingo the til mannen som war öfwer Josephs hus, och talade med honom utan för dörren af huset,

20. Och sade: Min herre, wi woro tilförene här ned til at köpa spisning.

21. Och tå wi kommo i herberget, och löste up wåra säckar, si, tå woro hwars och ens penningar ofwan i hans säck, med full wigt; therföre hafwe wi åter fört them med oß.

22. Hafwe också fört andra penningar ned med oß, til at köpa spisning med: Men wi wete icke ho som hafwer stungit oß wåra penningar i wåra säckar.

23. Men han sade: Warer til frids; frukter eder icke; eder Gud, och eder faders Gud, hafwer gifwit eder en skatt i edra säckar; edra penningar hafwer jag fått. Och han hade Simeon ut til them.

24. Och hade them i Josephs hus, gaf them watn, at the skulle twå sina fötter, och gaf theras åsnor foder.

25. Men the redde til skänkerna til thes Joseph kom til middagen; ty the hade hört, at the skulle ther äta bröd.

26. Tå nu Joseph gick in i huset, buro the honom skänkerna i huset på sina händer, och föllo för honom ned på jorden.

27. Men han tackade them kärligt, och sade: Går thet wäl med eder fader, then gamla, ther I mig af saden? Lefwer han ännu?

28. The swarade: Wårom fader, tin tjenare, går wäl, och han lefwer ännu: och bugade sig, och föllo ned för honom.

29. Och han lyfte up sina ögon, och såg sin broder BenJamin, sin moders son, och sade: Är thet eder yngste broder, som I saden mig af? Och sade ytterligare: Gud ware tig nådelig, min son.

30. Och Joseph hastade, ty hans hjerta war brinnande öfwer sin broder, och sökte rum til at gråta, och gick i sin kammare, och gret ther.

31. Och tå han hade twagit sitt ansikte, gick han ut, och höll sig fast, och sade: Lägger bröd fram.

32. Och ther bars fram, besynnerligen för honom, och besynnerligen för them; och för the Egyptier, som med honom åto, ock besynnerligen; förty the Egyptier töras icke äta bröd med the Ebreer: thet är en wederstyggelse för them.

33. Och the sattes inför honom, then förstfödde efter sin förstfödsel, och then yngste efter sin ungdom. Ther förundrade the sig uppå inbördes.

34. Och man bar til them hwardera rätter af hans bord, men åt BenJamin fem gånger mer än åt the andra: och the drucko, och wordo druckne med honom.

44. Capitel.

Och Joseph befallte honom som war öfwer hans hus, och sade: Fyll thessa männernas säckar med spisning, så mycket the kunna föra, och lägg hwar och ens penningar ofwan i hans säck,

2. Och min silfwerskål ofwan i then yngstas säck, med penningarna för säden. Han gjorde som Joseph honom sade.

3. Om morgonen tå ljust wardt, läto the männerna fara med sina åsnor.

4. Tå the nu woro ut af staden, och icke långt komne, sade Joseph til honom som war öfwer hans hus: Up och far efter männerna, och när tu får them, så säg til them: Hwi hafwen I lönt godt med ondt?

5. Är icke thet, ther min herre dricker utaf, och ther han spår med? I hafwen illa gjort.

6. Och som han beslog them, sade han sådana ord til them.

7. The swarade honom: Hwi talar min herre sådana ord? Bort thet, at tine tjenare skulle så göra.

8. Si, penningarna, som wi funno ofwan uti wåra säckar, hafwe wi fört til tig igen af Canaans land: och hwi skulle wi tå hafwa stulit silfwer eller guld af tin herres hus?

9. När hwilken thet warder funnit ibland tina tjenare, han må dö: ther til wilje wi ock wara min herres trälar.

10. Han sade: Ja, ware som I hafwen sagt. När hwilken thet finnes, han ware min träl; men I skolen wara löse.

11. Och the hastade sig, och lade hwar sin säck af ned på jorden; och hwar låt up sin säck.

12. Och han sökte, och begynte på then första, in til then yngsta: tå fanns skålen i BenJamins säck.

13. Tå refwo the sina kläder, och lade hwar uppå sin åsna, och foro åter in i staden.

14. Och Juda gick med sina bröder in i Josephs hus; ty han war än tå ther: och the föllo ned på jorden för honom.

15. Joseph sade til them: Hwi torden I thet göra? Weten I icke, at en sådan man som jag är, kunde spå til?

16. Juda sade: Hwad skole wi säga min herre, eller huru skole wi tala? Och hwad skole wi förebära? Gud hafwer funnit tina tjenares missgerningar: si, wi, och then som skålen är funnen när, äre min herres trälar.

17. Men han sade: Bort thet, at jag skulle så göra. Then mannen, som skålen är när, han skal wara min träl; men I, farer med frid up til eder fader.

18. Tå gick Juda til honom, och sade: Min herre, låt tin tjenare tala et ord i tina öron, min herre, och tin wrede harmes icke öfwer tin tjenare; ty tu är såsom Pharao.

19. Min herre frågade sina tjenare, och sade: Hafwen I ock någon fader, eller broder?

20. Tå swarade wi: Wi hafwe en fader, och han är gammal, och en ung dräng, född i hans ålderdom, och hans broder är död, och han är allena blifwen

igen af sin moder, och hans fader haf-
wer honom kår.
21. Tå sade tu til tina tjenare: Haf-
wer honom hit ned til mig, och jag wil
göra honom godt.
22. Men wi swarade min herre: Pil-
ten kan icke komma ifrå sin fader; hwar
han komme honom ifrå, dödde han.
23. Tå sade tu til tina tjenare: Hwar
eder yngste broder icke kommer hår med
eder, skolen I icke mera komma för
mina ögon.
24. Tå foro wi up til tin tjenare, min
fader, och sade honom min herres tal.
25. Tå sade wår fader: Farer åter
bort, och köper oß någon spisning.
26. Men wi sade: Wi kunne icke
fara ther ned, med mindre wår yngste
broder år med oß: så wilje wi fara
ther ned; ty wi kunne icke komma för
then mannens ögon, hwar wår yngste
broder icke år med oß.
27. Tå sade tin tjenare, min fader, til
oß: I weten at min hustru hafwer
födt mig twå:
28. Then ene gick bort ifrå mig, och
thet sades at han skulle wara ihjålrif-
wen; och jag hafwer ej sett honom alt
hår til.
29. Skolen I ock taga thenne ifrå mig,
och honom wederfars något ondt, så
warden I drifwande mina grå hår med
sorg ned i grafwen.
30. Om jag nu komme hem til tin
tjenare, min fader, och pilten wore icke
med oß, efter hans sjål hånger in til
thennes sjål;
31. Så sker thet, tå han ser at pilten
icke år tilstådes, at han dör: så worde
wi tine tjenare, tin tjenares, wår faders
grå hår förande med jåmmer ned i
grafwen.
32. Ty jag, tin tjenare, hafwer warit
min fader god för pilten, och sagt:
Hafwer jag icke honom til tig igen, så
wil jag hafwa skuld i alla mina lifs-
dagar.
33. Therföre låt tin tjenare blifwa
hår qwar, min herre, för en trål, i pil-
tens stad; och låt pilten fara up med
sina bröder:
34. Förty huru skulle jag fara up til
min fader, når pilten år icke med mig?
Jag finge se then jåmmer, som min
fader uppå komme.

45. Capitel.

Tå kunde icke Joseph hålla sig för
alla them som omkring stodo, och han
ropade: Går alle ut ifrå mig; och stod
ingen når honom, tå Joseph bekånde
sig för sina bröder.
2. Och han gret öfwerljudt, så at
the Egyptier och Pharaos tjenare thet
hörde.
3. Och han sade til sina bröder: Jag
år Joseph; lefwer min fader ånnu?
Och hans bröder kunde intet swara ho-
nom; så förskråckte woro the för hans
ansikte.
4. Men han sade: Går dock hit til
mig. Och the gingo til honom; och
han sade: Jag år Joseph, eder broder,
then I hafwen sålt in uti Egypten.
5. Och nu låter thet icke bekymra eder,
och tånker icke at jag therföre år wred,
at I hafwen sålt mig hit; ty för eder
wålfårds skul hafwer Gud såndt mig
hit för eder.
6. Ty thet år nu tu år, at dyr tid
hafwer warit i landet, och åro ånnu
fem år, at ingen plöjning eller upskörd
skal warda.
7. Men Gud hafwer såndt mig hit för
eder, at han wil låta eder blifwa qwar
på jorden, och hålla eder wid lif genom
stort under.
8. Så hafwen icke nu I såndt mig
hit, utan Gud. Han hafwer gjort mig
såsom en fader til Pharao, och til en
herre öfwer alt hans hus, och til en
Förste i hela Egypti land.
9. Skynder eder nu, och farer up til
min fader, och såger honom: Thet låter
tin son Joseph såga tig: Gud hafwer
satt mig til en herre i hela Egypti land;
kom ned til mig; förſumma tig icke.
10. Tu skal bo i thet landet Gosen,
och wara hardt når mig, tu och tina
barn och tina barnabarn, tina får och
få, och alt thet titt år.
11. Jag wil ther försörja tig; ty thet

är ännu fem år dyr tid; at tu icke warder förderfwad med titt hus och alt thet titt är.

12. Si, edra ögon se, och min broders BenJamins ögon, at jag talar munteligen med eder.

13. Förkunner min fader all min härlighet i Egypten, och alt thet J sett hafwen. Skynder eder, och kommer hit ned, med min fader.

14. Och han fick sin broder BenJamin om halsen, och gret; och BenJamin gret ock wid hans hals.

15. Och han kyste alla sina bröder, och gret öfwer them. Sedan talade hans bröder med honom.

16. Och när thet ryktet kom i Pharaos hus, at Josephs bröder woro komne, behagade thet Pharao wäl, och alla hans tjenare.

17. Och Pharao sade til Joseph: Säg tina bröder: Thetta görer: Laster edra djur, farer bort, och när J kommen i Canaans land,

18. Så tager eder fader och edert folk, och kommer til mig; jag wil gifwa eder af alt thet goda, som i Egypti land är, at J skolen äta märgen i landet.

19. Och bjud them: Görer altså: Tager eder ut af Egypti land wagnar til edra barn och hustrur, och förer eder fader, och kommer.

20. Och skoner icke edra bohags-ting; förty alt thet goda i hela Egypten skal höra eder til.

21. Israels barn gjorde så; och Joseph fick them wagnar, efter Pharaos befallning, och förtäring på wägen.

22. Och gaf them alla, hwar för sig, högtids-kläder, men BenJamin gaf han trehundrade silfwerpenningar och fem högtids-klädningar.

23. Men fadren sände han tio åsnor, lastade med gods ut af Egypten, och tio åsninnor med mälning och bröd och spisning för sin fader på wägen.

24. Och så lät han sina bröder fara, och sade til them: Kifwer icke på wägen.

25. Så foro the ut af Egypten, och kommo uti Canaans land til sin fader Jacob:

26. Och förkunnade honom thet, och sade: Tin son Joseph lefwer ännu, och är en herre i hela Egypti land. Men honom föll thet icke i sinnet; ty han trodde them intet.

27. Tå sade the honom alla Josephs ord, som han til them sagt hade. Och tå han såg wagnarna, som Joseph utsändt hade til at föra honom med, wardt hans ande lefwande,

28. Och sade: Jag hafwer nog, at min son Joseph lefwer ännu. Jag wil fara bort och se honom förr än jag dör.

46. Capitel.

Israel for tit, med alt thet honom tilhörde. Och tå han kom til BerSaba, offrade han et offer åt sin faders Isaacs Gud.

2. Och Gud sade til honom om natten i en syn: Jacob, Jacob! Han sade: Här är jag.

3. Och han sade: Jag är Gud, tin faders Gud: frukta tig icke at fara in i Egypten; förty ther wil jag göra tig til et mägtigt folk.

4. Jag wil fara tit med tig, och wil åter föra tig ther ut; och Joseph skal lägga sin hand uppå tina ögon.

5. Tå for Jacob ifrå BerSaba; och Israels barn förde Jacob sin fader, med sina barn och hustrur, på wagnarna, som Pharao hade sändt til at föra them med.

6. Och togo sin boskap och häfwor, som the förwärfwat hade i Canaans land, och kommo så in uti Egypten, Jacob, och all hans säd med honom:

7. Hans barn, och hans barnabarn med honom, hans döttrar och hans barns döttrar, och all hans säd.

8. Thesse äro Israels barns namn, the som kommo i Egypten: Jacob och hans söner. Jacobs förstfödde son Ruben.

9. Rubens barn: Hanoch, Pallu, Hezron och Charmi.

10. Simeons barn: Jemuel, Jamin,

Ohad, Jachin, Zohar och Saul, then Cananeiska qwinnans son.
11. Levi barn: Gerson, Kehat och Merari.
12. Juda barn: Er, Onan, Sela, Perez och Serah. Men Er och Onan dödde i Canaans land. Men Perez barn: Hezron och Hamul.
13. Isaschars barn: Thola, Phuva, Job och Simron.
14. Sebulons barn: Sered, Elon och Jahleel.
15. Theße äro barnen af Lea, som hon födde Jacob i Mesopotamien, med sin dotter Dina. The göra tilhopa alle, med söner och döttrar, tre och trettio själar.
16. Gads barn: Ziphion, Haggi, Suni, Ezbon, Eri, Arodi och Areli.
17. Aßers barn: Jimna, Jisua, Jisui, Brya och Serah, theras syster. Men Bryas barn Heber och Malchiel.
18. Theße äro Silpas barn, som Laban gaf Lea sin dotter, och födde Jacob theßa sexton själar.
19. Rachels Jacobs hustrus barn: Joseph och BenJamin.
20. Och Joseph wordo födde i Egypten Manaße och Ephraim, som honom födde Asnath, Potipheras dotter, Prestens i On.
21. BenJamins barn: Bela, Becher, Aßbel, Gera, Naaman, Ehi, Ros, Muppim, Huppim och Ard.
22. Theße äro barnen af Rachel, som Jacob födde äro, alle tilhopa fjorton själar.
23. Dans barn: Husim.
24. Naphthali barn: Jahzeel, Guni, Jezer och Sillem.
25. Theße äro Bilhas barn, som Laban hade gifwit sin dotter Rachel, och födde Jacob theßa sju själar.
26. Alla själar, som kommo med Jacob in i Egypten, som utgångne woro af hans länd, undantagande hans barns hustrur, äro alle tilsamman sex och sextio själar.
27. Och Josephs barn, som honom wordo födde i Egypten, woro twå själar: så at alla Jacobs huses själar, som kommo in i Egypten, woro sjuttio.
28. Och han sände Juda för sig til Joseph, at han skulle wisa honom wägen til Gosen; och the kommo in i landet Gosen.
29. Tå spände Joseph före sin wagn, och for ut emot Israel, sin fader, til Gosen. Och tå han fick se honom, föll han om hans hals, och gret swårligen på hans hals.
30. Tå sade Israel til Joseph: Nu wil jag gerna dö, efter thet jag hafwer sett titt ansikte, at tu ännu lefwer.
31. Joseph sade til sina bröder och sin faders hus: Jag wil fara up, och underwisa thet Pharao, och säga til honom: Mine bröder och min faders hus är kommit til mig ut af Canaans land,
32. Och äro herdar; ty thet är sådant folk, som med boskap umgå plägar: theras får och fä, och alt thet the hafwa, hafwa the fört med sig.
33. Tå nu Pharao warder eder kallande, och säger: Hwad är eder handel?
34. Så skolen I säga: Tine tjenare äro folk, som med boskap umgå, ifrå wår barndom alt här til, både wi och wåre fäder; på thet I mågen få bo i thet landet Gosen: förty alle herdar äro såsom en styggelse för the Egyptier.

47. Capitel.

Tå kom Joseph, och förkunnade thet Pharao, och sade: Min fader och mine bröder, theras får och fä, och hwad the hafwa, är kommit utu Canaans land; och si, the äro i thet landet Gosen.
2. Och han tog fem sina bröder, och ställde them för Pharao.
3. Tå sade Pharao til hans bröder: Hwad är eder handel? The swarade: Tine tjenare äro herdar, wi och wåre fäder.
4. Och sade ytterligare til Pharao: Wi äro komne til at bo med eder i landet; ty tine tjenare hafwa intet bete til theras boskap; så hårdt twingar then hårda tiden Canaans land: så gör wäl, och låt dock tina tjenare bo i thet landet Gosen.

5. Pharao sade til Joseph: Thet är
tin fader, och thet äro tine bröder; the
äro komme til tig.
6. Egypti land står tig öppet; låt
them bo på bästa platsen i landet, at
the måga bo i thet landet Gosen; och
om tu wet några män ibland them, som
duglige äro, så sätt them öfwer min
boskap.
7. Joseph hade ock sin fader Jacob in,
och ställde honom för Pharao; och Ja-
cob wälsignade Pharao.
8. Men Pharao frågade Jacob: Hu-
ru gammal äst tu?
9. Jacob sade: Min eländes tid är
hundrade och trettio år. Liten och ond
är min eländes tid, och räcker intet til
mina fäders eländes tid.
10. Och Jacob wälsignade Pharao,
och gick ut ifrå honom.
11. Men Joseph skaffade sin fader
och sina bröder boning, och gaf them en
besittning i Egypti land, på bästa plat-
sen i landet, nemligen, i thet landet
Rameses, såsom Pharao budit hade.
12. Och han försörjde sin fader och si-
na bröder och hela sin faders hus; gaf
hwar och en sin del bröd, alt ifrå the
gamla in til the unga barn.
13. Men i alla land war intet bröd;
ty then dyra tiden war ganska swår,
så at Egypten och Canaans land swäl-
te för then dyra tidens skul.
14. Och Joseph samlade alla the pen-
ningar tilhopa, som funnos i Egypten
och Canaan, för mälning, som the köp-
te. Och han lät alla penningarna kom-
ma i Pharaos hus.
15. Tå nu penningarne fattades i E-
gypti land och Canaan, kommo alle
Egyptier til Joseph, och sade: Skaffa
oß bröd: hwi låter tu oß dö för tig,
therföre at wi hafwe inga penningar?
16. Joseph sade: Skaffer hit eder bo-
skap, så wil jag gifwa eder för boska-
pen, medan J ären utan penningar?
17. Tå hade the theras boskap til Jo-
seph; och han gaf them bröd för theras
hästar, får, fä och äsnor: så födde han
them thet året med bröd för all theras
boskap.
18. Tå året war omlidit, kommo the
til honom på andra året, och sade til
honom: Wi wilje icke döljat för wår
herre, at icke allena penningarne, utan
ock all wår boskap äro borta när wår
herre, och är intet mer qwar för wår
herre, utan allena wår kropp och åker.
19. Hwi låter tu både oß och wår åker
dö? Tag oß til tig, och wårt land, för
bröd, at wi och wårt land måge wara
Pharaos egne. Gif oß säd, at wi måge
lefwa, och icke dö, och åkren icke förläg-
ges.
20. Så tog Joseph hela Egypti land
in til Pharao; ty the Egyptier sålde
hwar sin åker; ty then hårda tiden war
alt för stark öfwer them. Och wardt
så landet Pharaos egit,
21. Med folket, som i hans städer ut-
och ingick, ifrå then ena ändan i Egyp-
ten in til then andra,
22. Undantagen Presternas åker: then
tog han icke in; ty thet war förskickadt
af Pharao til Presterna, at the äta
skulle thet them benämndt war, thet
han them gaf; therföre behöfde the icke
sälja sina åkrar.
23. Tå sade Joseph til folket: Si, jag
hafwer i dag intagit eder och eder åker
til Pharao: si, ther hafwen J säd, och
sår åkren.
24. Och af wäxten skolen J gifwa
Pharao then femte delen; fyra delar
skola wara edre, til at så åkren med, til
eder spisning, och til edra hus och barn.
25. The sade: Allenast låt oß lefwa,
och finna nåd för tig, wår herre; wi
wilje gerna wara Pharaos egne.
26. Så gjorde Joseph them en lag, alt
in til thenna dag, öfwer the Egyptiers
åker, til at gifwa Pharao then femte
delen, undantagen presteåkren; then
wardt icke Pharaos egen.
27. Så bodde Israel i Egypten, i thet
landet Gosen, och hadet inne, och wäx-
te til, och förökades storligen.
28. Och Jacob lefde sjutton år i Egypti
land, så at hans hela ålder wardt hun-
drade och sju och fyratio år.
29. Tå nu tiden kom, at Israel dö
skulle, kallade han sin son Joseph, och

sade til honom: Hafwer jag funnit nåd
för tig, så lägg tin hand under min
länd, at tu gör barmhertighet och tro-
het med mig, och begrafwer mig icke
uti Egypten;
30. Utan jag wil ligga när mina fä-
der; och tu skal föra mig ut af Egypten,
och begraf mig i theras grifter. Han
sade: Jag wil göra som tu hafwer sagt.
31. Och han sade: Så swär mig.
Och han swor honom. Tå böjde Is-
rael sig in til sängens hufwudgård.

48. Capitel.

Therefter wardt Joseph sagdt: Si,
tin fader är sjuk: och han tog båda si-
na söner med sig, Manaße och Ephraim.
2. Tå wardt Jacob sagdt: Si, tin
son Joseph kommer til tig. Och Is-
rael tog styrka til sig, och satte sig up i
sängen.
3. Och sade til Joseph: Then All-
mägtige Gud syntes mig i Lus i Ca-
naans land, och wälsignade mig,
4. Och sade til mig: Si, jag skal lå-
ta tig wäxa och föröka, och göra tig
til mycket folk, och skal gifwa tin säd,
efter tig, thetta landet til egendom
ewinnerligen.
5. Så skola nu tina twå söner, Ephraim
och Manaße, som tig i Egypten födde
äro, förr än jag kom hit in til tig, wara
mine, lika som Ruben och Simeon.
6. Men the, som tu föder efter them,
skola wara tine; men theße skola wara
nämnde med theras bröders namn i
theras arfwedel.
7. Och tå jag kom utaf Mesopotami-
en, dödde mig Rachel i Canaans land
på wägen, tå ännu et litet stycke wäg
war til Ephrat; och jag begrof henne
på wägen til Ephrat, thet nu heter
BethLehem.
8. Och Israel såg Josephs söner, och
sade: Ho äro theße?
9. Joseph swarade sin fader: The äro
mine söner, som Gud hafwer mig här
gifwit. Han sade: Haf them hit til
mig, at jag wälsignar them.
10. Ty Israels ögon woro mörke
wordne för ålders skul, och kunde icke
wäl se. Och han hade them til honom;
och han kyste them, och tog them i
famn,
11. Och sade til Joseph: Si, jag haf-
wer sett titt ansikte, thet jag icke för-
modat hade; och si, Gud hafwer ock
låtit mig se tin säd.
12. Och Joseph tog them utaf hans
sköte, och han böjde sig ned på jorden
för hans ansikte.
13. Tå tog Joseph them båda, E-
phraim i sin högra hand, emot Israels
wänstra hand, och Manaße i sin wän-
stra hand, emot Israels högra hand,
och hade them til honom.
14. Men Israel räckte ut sin högra
hand, och lade henne på Ephraims, then
yngstas hufwud, och sin wänstra hand
på Manaßes hufwud, och omskifte hän-
derna med wilja; ty Manaße war
then förstfödde.
15. Och han wälsignade Joseph, och
sade: Gud, för hwilken mine fäder
Abraham och Isaac wandrat hafwa,
Gud, som mig födt hafwer utaf min
ungdom alt in til thenna dag;
16. Ängelen, som mig frälst hafwer af
alt ondt, han wälsigne theßa piltarna,
at the måga efter mitt och mina fäders,
Abrahams och Isaacs, namn nämnde
warda, så at the måga wäxa och förö-
kas på jorden.
17. Men tå Joseph såg, at hans fader
lade sin högra hand på Ephraims huf-
wud, behagade thet honom illa, och fat-
tade uti sin faders hand, at han skulle
wända sin hand af Ephraims hufwud
in på Manaßes hufwud.
18. Och sade til honom: Icke så, min
fader: thenne är then förstfödde; lägg
tin högra hand på hans hufwud.
19. Men hans fader nekade thet, och
sade: Jag wet wäl, min son; jag wet
thet wäl: thenne skal ock warda til folk,
och skal warda stor; men hans yngre
broder skal warda större än han, och
hans säd skal warda til et stort folk.
20. Så wälsignade han them i then
dagen, och sade: Warde Israel wäl-
signad efter titt sätt, så at man må sä-
ga: Gud sätte tig såsom Ephraim och

Manaße. Och så satte han Ephraim för Manaße.

21. Och Israel sade til Joseph: Si, jag dör, och Gud skal wara med eder, och skal föra eder åter i edra fäders land.

22. Jag, hafwer gifwit tig et stycke land, utan tina bröder, som jag med mitt swärd och boga utaf the Amoreers hand tagit hafwer.

49. Capitel.

Och Jacob kallade sina söner, och sade: Församler eder, at jag må förkunna eder hwad eder skal hända i then yttersta tiden.

2. Kommer tilhopa, och hörer til, I Jacobs barn; hörer eder fader Israel.

3. Ruben, min förste son, tu äst min kraft och min första magt, then öfwerste i offret, och then öfwerste i riket.

4. Han utlöper med hast, som watn: tu skal icke wara then öfwerste; ty tu hafwer upstigit i tin faders läger, och ther hafwer tu med thet upstigandet besmittat min säng.

5. The bröder Simeon och Levi, the hafwa handlat orättfärdigt med theras mordwapen:

6. Min själ komme icke i theras råd, och min härlighet ware icke i theras förbund; förty uti theras wrede hafwa the dödat mannen, och uti theras öfwerdådighet hafwa the förderfwat oxen.

7. Förbannad ware theras wrede, at hon så styf är, och theras grymhet, at hon så hård är: jag skal skingra them i Jacob, och förströ them i Israel.

8. Juda, tu äret: tig skola tine bröder låfwa; tin hand skal wara tina fiender på halsen; för tig skola tin faders barn buga sig.

9. Juda är et ungt lejon: tu äst högt kommen, min son, genom stor seger: han hafwer nedböjt sig, och lägrat sig, som et lejon och som en lejoninna: ho törs sätta sig up emot honom?

10. Spiran skal icke warda tagen ifrå Juda, ej heller en mästare ifrå hans fötter, til thes Hjelten kommer; och honom skola folken tillfalla.

11. Han warder bindande sin fola wid winträd, och sin åsninnas son wid then ädla winqwisten. Han skall twå sina kläder i win, och sin mantel i winbärsblod.

12. Hans ögon äro rödaktigare än win, och hans tänder äro hwitare än mjölk.

13. Sebulon skal bo wid hafshamnen och wid skeppshamnen, och sträcka sig in til Zidon.

14. Isaschar skal wara en ben-åsne, och lägra sig emellan gränserna.

15. Och han såg roligheten, at hon är god, och landet, at thet är lustigt, och böjde sina härdar til at bära, och är worden en skattskyldig tjenare.

16. Dan skal warda en domare ibland sitt folk, såsom et annat slägte i Israel.

17. Dan skal warda en orm på wägen, och en huggorm på stigen, och bita hästen i foten, at then ther på rider, skal til rygga falla.

18. HErre, jag wäntar efter tin hälsa.

19. Gad, wäpnad, skal föra hären, och åter igen föran.

20. Af Aßer kommer hans feta bröd; och han skal gifwa Konungar kräselig mat.

21. Napthali är en snar hjort, och gifwer kosteligt tal.

22. Joseph skal tilwäxa; han skal tilwäxa likawist som wid en källa: döttrarna träda fram uti regementet.

23. Och ändock skyttarne woro honom förbittrade, trätte med honom, och hatade honom;

24. Så är dock hans boge blifwen fast, och hans händers armar äro förmannade genom then Mägtiges händer i Jacob: af honom äro komne herdar, stenar i Israel.

25. Ifrå tin faders Gud är tig kommen hjelp, och af then Alsmägtiga äst tu wälsignad med wälsignelse ofwan efter af himlarna; med wälsignelse af djupet, som under ligger; med wälsignelse på bröst och qwed.

26. Then wälsignelse, som tin fader och mina föräldrar lofwad är, går mägteligen efter theras önskan, som

höge åro i werlden. Utaf Joseph skola
hufwuden warda, och the öfwerste Na-
zareer ibland sina bröder.
27. BenJamin är en glupande ulf:
om morgonen skal han äta rof, men
om aftonen skal han utskifta rofwet.
28. Theße alle äro the tolf Israels
slägter, och thet är thet, som theras fa-
der hafwer talat med them, tå han
wälsignade them, hwar med sin besyn-
nerliga wälsignelse.
29. Och han böd them, och sade til
them: Jag skal samlas til mitt folk;
begrafwer mig när mina fäder i then
kulan på Ephrons Hetheens åker,
30. I then dubbelkulan, som ligger
emot Mamre i Canaans land, hwilken
Abraham köpte til en arfgrift, med åkren,
af Ephron then Hetheen.
31. Ther hafwa the begrafwit Abra-
ham och Sara hans hustru: ther haf-
wa the ock begrafwit Isaac och Rebecka
hans hustru: ther hafwer jag ock be-
grafwit Lea,
32. I then åkren och then kulan, som
af Heths barn köpt är.
33. Och när Jacob hade lyktat buden
til sina barn, lade han sina fötter sam-
man på sängen, led af, och wardt sam-
lad til sitt folk.

50. Capitel.

Tå föll Joseph in på sin faders ansikte,
och gret, och kyste honom.
2. Och Joseph befallte sina tjenare lä-
karena, at the skulle smörja hans fader;
och läkarena smorde Israel,
3. Til thes fyratio dagar woro för-
gångne; ty så länge warade smörjoda-
garne. Och the Egyptier begreto ho-
nom i sjuttio dagar.
4. Tå nu sörjedagarne ute woro, ta-
lade Joseph med Pharaos gårdsfolk, och
sade: Hafwer jag funnit nåd för eder,
så taler med Pharao, och säger:
5. Min fader hafwer tagit en ed af
mig, och sagt: Si, jag dör; begraf mig
i min graf, som jag hafwer grafwit
mig i Canaans land. Så wil jag nu
fara up och begrafwa min fader, och
komma igen.
6. Pharao sade: Far tit up, och begraf
tin fader, som tu honom swurit hafwer.
7. Så for Joseph up til at begrafwa
sin fader; och med honom foro alle
Pharaos tjenare, the äldste af hans
folk, och alle the äldste i Egypti land;
8. Thertil alt Josephs folk, och hans
bröder, och hans faders folk; allena
theras barn, får och fä lemnade the i
thet landet Gosen.
9. Och foro theslikes up med honom
wagnar och resenärer; och war en gan-
ska stor skara.
10. Tå the nu kommo in på then pla-
nen Atad, som ligger in emot Jordan,
tå höllo the en ganska stor och bitter
dödklagan; och han sörjde öfwer sin fa-
der i sju dagar.
11. Och tå folket i landet, the Cana-
neer, sågo thet sörjandet på then pla-
nen Atad, sade the: The Egyptier sörja
ther fast. Theraf kallar man thet rum-
met the Egyptiers sorg, hwilket lig-
ger in emot Jordan.
12. Och hans barn gjorde som han
them befallt hade,
13. Och förde honom i Canaans land,
och begrofwo honom i then dubbelkulan
af åkren, som Abraham med åkren köpt
hade til arfgrift af Ephron Hetheen,
twärt emot Mamre.
14. Så for Joseph åter in i Egypten
med sina bröder, och med alla them
som woro farne up med honom til at
begrafwa hans fader, när the hade be-
grafwit honom.
15. Men Josephs bröder fruktade sig,
tå theras fader war död, och sade: Kan-
ske at Joseph är oß gramse, och måtte
wedergälla oß thet onda wi honom
gjort hafwe.
16. Therföre läto the säga honom:
Tin fader gaf befallning före sin död,
och sade:
17. Så skolen I säga til Joseph: Kä-
re, förlåt tina bröder theras mißger-
ning och synd, at the så illa hafwa gjort
emot tig. Käre, förlåt oß nu, som äre
tin faders Guds tjenare, thenna miß-
gerning. Men Joseph gret, tå the så-
dant talade med honom.

18. Och hans bröder gingo til, och föllo ned för honom, och sade: Si, wi äre tine tjenare.
19. Joseph sade til them: Frukter eder icke, ty jag är under Gudi.
20. I tänkten ondt öfwer mig; men Gud hafwer wändt thet til godo, at han gjorde som för ögon är, til at frälsa mycket folk.
21. Så frukter eder nu intet; jag wil försörja eder och edra barn. Och han stärkte them, och talade wänligen med them.
22. Så bodde Joseph i Egypten, med sin faders hus, och lefde hundrade och tio år.
23. Och såg Ephraims barn til tredje led: föddes ocksä barn på Josephs sköte utaf Machirs barn, hwilken Manaßes son war.
24. Och Joseph sade til sina bröder: Jag dör, och Gud warder eder sökande, och förande utaf thetta landet in uti thet landet, som han hafwer swurit Abraham, Isaac och Jacob.
25. Therföre tog han en ed af Israels barn, och sade: När Gud warder eder sökande, så förer mina ben hädan.
26. Så dödde Joseph, tå han war hundrade och tio år gammal. Och the smorde honom, och lade honom uti en kista i Egypten.

Andra Mose Bok.

1. Capitel.

Theßa äro namnen af Israels barn, som kommo in uti Egypten med Jacob; hwar och en kom ther in med sitt hus.
2. Ruben, Simeon, Levi, Juda,
3. Isaschar, Zebulon, BenJamin,
4. Dan, Naphthali, Gad, Aßer.
5. Och alla the själar, som utaf Jacobs länd utgångna woro, woro sjuttio. Men Joseph war tilförene uti Egypten.
6. Tå nu Joseph död war, och alle hans bröder, och alle the som på then tiden lefwat hade,
7. Wäxte Israels barn, och födde barn, och förökades, och wordo ganska mänge, så at the upfyllte landet.
8. Tå wardt en ny Konung öfwer Egypten, hwilken intet wiste af Joseph.
9. Han sade til sitt folk: Si, Israels barns folk är mycket, och mera än wi.
10. Nu wäl, wi wilje listeligen förlägga them, at the icke warda så månge; ty om någon örlig påkomme mot oß, måtte the ock gifwa sig til wåra fiender, och strida emot oß, och draga utu landet.
11. Och han satte öfwer them arbetesfogdar, som them betwinga skulle med träldom; ty man byggde Pharao the städer Pithom och Raamses til skatthus.
12. Men ju mer the betungade folket, ju mer the förökades och utwidgade sig: therföre woro the Israels barn hätske.
13. Och the Egyptier twingade Israels barn med obarmhertighet til at träla.
14. Och gjorde theras lefwerne bittert, med swårt arbete på ler och tegel, och med allahanda släpande på marken, och med allahanda arbete, som the kunde them pålägga med obarmhertighet.
15. Och Konungen i Egypten sade til jordgummorna* för the Ebreiska qwinnor; then ena het Siphra, och then andra Pua:
16. När I hjelpen the Ebreiska qwinnor, och the skola föda, är thet mankön, så dräper thet; är thet qwinkön, så låter thet lefwa.
17. Men jordgummorna fruktade Gud, och gjorde ej som Konungen i Egypten sade them; utan läto barnen lefwa.
18. Tå kallade Konungen i Egypten

jordgummorna, och sade til them: Hwarföre gören I thet, at I låten barnen lefwa?

19. Jordgummorna swarade Pharao: The Ebreiska qwinnor äro ej som the Egyptiska; förty the äro härda qwinnor: förr än jordgumman kommer til them, hafwa the födt.

20. Therföre gjorde Gud wäl emot jordgummorna. Och folket förökades, och wardt ganska mycket.

21. Och efter jordgummorna fruktade Gud, byggde han them hus.

22. Tå böd Pharao alt sitt folk och sade: Alt thet mankön, som födt warder, kaster i älfwen, och alt qwinkön låter lefwa.

2. Capitel.

Och en man gick bort af Levi hus, och tog en Levi dotter.

2. Och qwinnan aflade, och födde en son. Och tå hon såg at thet war et dägeligt barn, fördolde hon thet i tre månader.

3. Och tå hon icke längre kunde fördölja thet, tog hon en kista af rör, och beströk henne med ler och beck, och lade barnet ther uti, och hof henne ut i hwaßen wid stranden af älfwen.

4. Och hans syster stod långt ifrå, på thet hon skulle se huru honom skulle warda gångande.

5. Och Pharaos dotter kom ned, och skulle twå sig i älfwen, och hennes jungfrur gingo ut med brädden af älfwen; och tå hon fick se kistan i hwaßen, sände hon sin piga tit, och lät hämta henne.

6. Och tå hon uplyckte henne, fick hon se barnet; och si, barnet gret: tå ömkade hon sig ther öfwer, och sade: Thetta är et af the Ebreiska barnen.

7. Tå sade hans syster til Pharaos dotter: Wil tu at jag går och kallar til tig en Ebreisk qwinna, som di gifwer, at hon ammar tig barnet up?

8. Pharaos dotter sade til henne: Gack. Pigan gick, och kallade barnets moder.

9. Tå sade Pharaos dotter til henne: Tag thetta barnet, och amma mig thet up; jag wil löna tig. Qwinnan tog barnet, och ammade thet.

10. Och tå barnet war stort worden, antwardade hon thet Pharaos dotter; och hon anammade honom för sin son, och kallade honom Mose, ty hon sade: Utu watnet hafwer jag tagit honom.

11. På then tiden, när Mose war stor worden, gick han ut til sina bröder, och såg theras tunga, och wardt warse at en Egyptisk man slog hans broder, en af the Ebreiska.

12. Och han wände sig hit och tit, och tå han såg at ther ingen menniska war, slog han then Egyptiska, och begrof honom uti sanden.

13. I then andra dagen gick han ock ut, och såg twå Ebreiska män träta sins emellan, och sade til then som orätt gjorde: Hwi slår tu tin nästa?

14. Han swarade: Ho hafwer gjort tig til höfwitsman eller domare öfwer oß? Wil tu ock slå mig ihjäl, såsom tu hafwer slagit then Egyptiska mannen? Tå fruktade Mose, och sade: Huru är thetta upkommit?

15. Och thet kom för Pharao; och han sökte efter at dräpa Mose. Men Mose flydde för Pharao, och blef i Midians land, och bodde wid en brunn.

16. Men Presten i Midian hade sju döttrar: the kommo til at winda watn, och the upfyllte hoar til at watna sin faders får.

17. Tå kommo några herdar, och drefwo them ifrå; men Mose gaf sig up och halp them, och watnade theras får.

18. Och tå the kommo til sin fader Reguel, sade han: Hwi kommen I i dag snarare än I plägen?

19. The sade: En Egyptisk man halp oß för herdarna, och wandt med oß watn, och watnade fåren.

20. Han sade til sina döttrar: Hwar är han? Hwi låten I så blifwa mannen, och icke bäden honom komma och äta med oß?

21. Och Mose beslöt at blifwa när then mannen; och han gaf Mose sin dotter Zipora.

22. Hon födde honom en son, och han kallade honom Gersom, ty han sade: Jag är en utlänning worden i främmande land. Och hon födde ännu en son; then kallade han Elieser, och sade: Min faders Gud är min hjelpare, och hafwer frälst mig utu Pharaos händer.
23. Någon tid therefter blef Konungen i Egypten död. Och Israels barn suckade öfwer theras arbete, och ropade; och theras rop kom til Gud öfwer theras släpande.
24. Och Gud hörde theras klagan, och tänkte på sitt förbund med Abraham, Isaac och Jacob.
25. Och han såg ther til, och lät sig wårda om them.

3. Capitel.

Men Mose waktade sin swärs Jethros får, Prestens i Midian; och han dref fåren bak in i öknen, och kom til Guds berg Horeb.
2. Och HErrans Ängel syntes honom uti en brinnande låga utu busken. Och han såg at busken brann af elden, och wardt dock icke förtärd.
3. Och sade: Jag wil gå tit och bese thenna stora synen, hwi busken icke upbrinner.
4. Tå HErren såg at han gick åstad til at se, kallade Gud honom utu busken, och sade: Mose, Mose! Han swarade: Här är jag.
5. Han sade: Träd icke hit: drag tina skor af tina fötter; ty rummet, ther tu står uppå, är et heligt land.
6. Och han sade ytterligare: Jag är tin faders Gud, Abrahams Gud, Isaacs Gud, och Jacobs Gud. Och Mose skylte sitt ansikte; ty han fruktade se uppå Gud.
7. Och HErren sade: Jag hafwer sett mitt folks jämmer uti Egypten, och jag hafwer hört theras rop öfwer them som drifwa them: Jag hafwer förnummit theras wedermöda,
8. Och är nedstigen til at frälsa them utu the Egyptiers wåld, och föra them utu thet landet in uti et godt och widt land, som flytande är med mjölk och honing, såsom är på then platsen, som the Cananeer, Hetheer, Amoreer, Phereseer, Heveer och Jebuseer bo.
9. Så efter nu Israels barns rop är kommit för mig, och jag ther til hafwer skådat theras twång, ther the Egyptier them med betwinga,
10. Så gack nu; jag wil sända tig til Pharao, at tu skal föra mitt folk Israels barn utur Egypten.
11. Mose sade til Gud: Ho är jag, at jag skulle gå til Pharao, och föra Israels barn utur Egypten?
12. Han sade: Jag wil wara med tig; och thetta skal wara tig för et tekn, at jag hafwer sändt tig: tå tu hafwer fört mitt folk utur Egypten, skolen I offra Gudi på thetta berget.
13. Mose sade til Gud: Si, när jag kommer til Israels barn, och säger til them: Edra fäders Gud hafwer sändt mig til eder; och the säga til mig: Hwad är hans namn? hwad skal jag säga them?
14. Sade Gud til Mose: Jag skal wara then jag wara skal. Och sade: Så skal tu säga til Israels barn: Jag skal warat, han hafwer sändt mig til eder.
15. Och Gud sade ytterligare til Mose: Så skal tu säga til Israels barn: HErren edra fäders Gud, Abrahams Gud, Isaacs Gud och Jacobs Gud, hafwer sändt mig til eder. Thetta namnet är mitt ewinnerligen: thet skal wara min åminnelse ifrå barn och til barnabarn.
16. Therföre gack åstad, och församla the äldsta af Israel, och säg til them: HErren edra fäders Gud hafwer synts mig, Abrahams Gud, Isaacs Gud och Jacobs Gud, och sagt: Jag hafwer sökt eder, och sett hwad eder wederfarit är uti Egypten;
17. Och hafwer sagt: Jag skal föra eder utu then Egyptiska jämmern in uti the Cananeers, Hetheers, Amoreers, Phereseers, Heveers och Jebuseers land, uti thet land, ther mjök och honing uti flyter.
18. Och tå the höra tin röst, skal tu och the äldste af Israel gå in til Konungen

i Egypten, och såga til honom: HErren, the Ebreers Gud, hafwer kallat oß. Så låt oß nu gå tre dagsresor in uti öknen, til at offra HErranom wår Gud.

19. Men jag wet, at Konungen i Egypten icke skal låta eder fara, utan genom starka under.

20. Ty jag skal utråcka min hand, och slå Egypten med allahanda under, som jag ther inne göra skal: sedan skal han låta eder fara.

21. Och jag wil gifwa thetta folket nåd för the Egyptier, at når I utfaren, skolen I icke utgå med toma händer;

22. Utan hwar och en qwinna skal begåra af hennes granqwinna och wårdinna silfwer och gyldene tyg och kläder. Them skolen I lägga på edra söner och döttrar, och blotta the Egyptier.

4. Capitel.

Mose swarade och sade: Si, the tro mig intet, ej heller höra min röst, utan skola såga: HErren hafwer intet synts tig.

2. HErren sade til honom: Hwad år thet som tu hafwer i tin hand?

3. Han sade: En staf. Han sade: Kasta honom ifrå tig på marken. Och han kastade honom ifrå sig; och han wardt wänd uti en orm. Och Mose flydde för honom.

4. Men HErren sade til honom: Råck tin hand ut, och tag honom om stjerten. Tå råckte han sin hand ut, och höll honom; och han wändes uti en staf i hans hand.

5. Therföre skola the tro at HErren hafwer synts tig, theras fäders Gud, Abrahams Gud, Isaacs Gud och Jacobs Gud.

6. Och HErren sade ytterligare til honom: Stick tin hand i tin barm. Och han stack henne i sin barm, och tå han drog henne ut, si, tå war hon spitelsk som en snö.

7. Och han sade: Stick henne åter in i tin barm. Och han stack henne åter in i barmen, och drog henne ut igen; si, så wardt hon åter som thet andra hans kött.

8. Om the icke wilja tro tig, eller lyda hwad tu såger af thet ena teknet, så warda the dock troende, når tu såger them af thet andra teknet.

9. Om the icke tro theßa tu tekn, icke heller höra tin röst, så tag watnet utu älfwen, och gjut thet ut på torra landet, så skal thet samma watnet, som tu utu älfwen tagit hafwer, warda blod på torra landet.

10. Tå sade Mose til HErren: Ack HErre! jag år en sådan man, som icke talande år, alt från i går och förrgår, och ifrå then tid tu med tin tjenare talat hafwer; ty jag hafwer et tungt mål och en swår tunga.

11. HErren sade til honom: Ho hafwer skapat menniskan munnen? Eller ho hafwer gjort dummen, eller then döfwa, eller then seende, eller then blinda? Hafwer icke jag HErren gjort them?

12. Så gack nu åstad: jag wil wara i tin mun, och lära tig hwad tu såga skal.

13. Mose sade: Min HErre, sänd hwem tu sända wil.

14. Tå wardt HErren mycket wred öfwer Mose, och sade: Wet jag icke at tin broder Aaron, af Levi slägte, år talande? Och si, han skal utgå emot tig, och tå han får se tig, skal han glädja sig af hjertat.

15. Tu skal tala til honom, och sätta orden i munnen på honom; och jag skal wara i tin och i hans mun, och lära eder hwad I göra skolen.

16. Och han skal tala för tig til folket. Han skal wara tin mun, och tu skal wara hans Gud.

17. Och thenna staf tag i tin hand, ther med tu tekn göra skal.

18. Så gick tå Mose tädan, och kom igen til sin swär Jethro, och sade til honom: Kåre, låt mig gå, at jag åter må komma til mina bröder, som åro uti Egypten, och se om the ånnu lefwa. Jethro sade til honom: Gack i frid.

19. Och sade HErren til honom i Midian: Gack, och far åter in i Egypten; förty the åro alle döde, som gingo efter titt lif.

20. Och så tog Mose sin hustru och sina söner, och satte them på en åsna, och

for åter in uti Egypti land, och tog Guds staf i sin hand.

21. Och HERren sade til Mose: Se til, när tu åter kommer in uti Egypten, at tu gör alla the under för Pharao, som jag under tin hand gifwit hafwer: men jag skal förstocka hans hjerta, at han icke skal släppa folket.

22. Och tu skal säga til honom: Så säger HERren: Israel är min förstfödde son.

23. Jag bjuder tig at tu låter min son fara, at han må tjena mig: förwägrar tu mig thet, så skal jag dräpa tin förstfödde son.

24. Och wid han war på resan uti et herberge, mötte honom HERren, och wille dräpa honom.

25. Tå tog Zipora en sten, och skar sin son förhuden af, och tog på hans fötter, och sade: Tu äst mig en blodbrudgumme.

26. Och så wände han igen af honom. Men hon sade blodbrudgumme, för omskärelsens skul.

27. Och HERren sade til Aaron: Gack ut emot Mose i öknen. Och han gick åstad, och mötte honom på Guds berg, och kyste honom.

28. Och Mose sade Aaron alla HERrans ord, then honom sändt hade, och alla the tekn, som han honom befallt hade.

29. Och the gingo åstad, och församlade alla the äldsta af Israels barn.

30. Och Aaron talade alla the ord, som HERren med Mose talat hade, och gjorde teknen för folket.

31. Och folket trodde. Och tå the hörde at HERren hade sökt Israels barn, och sett uppå theras jämmer, föllo the ned och tilbådo.

5. Capitel.

Ther efter gingo Mose och Aaron in, och sade til Pharao: Så säger HERren, Israels Gud: Släpp mitt folk, at the måga hålla mig högtid uti öknen.

2. Pharao swarade: Ho är HERren, hwilkens röst jag höra skal, och släppa Israel? Jag wet intet af HERranom, och wil ej heller släppa Israel.

3. The sade: The Ebreers Gud hafwer kallat oß: så lät oß nu gå tre dagsresor in uti öknen, och offra HERranom wår Gud, at oß icke öfwergå skal pestilentie eller swärd.

4. Tå sade Konungen i Egypten til them: Hwi gören I så, tu Mose och Aaron, at thetta folket öfwergifwer sitt arbete? Går bort til edert arbete.

5. Ytterligare sade Pharao: Si, folket är allaredan för mycket i landet; och I wiljen ännu låta them hålla up af arbetet.

6. Ther efter böd Pharao på samma dag fogdarne öfwer folket, och theras ämbetsmän, och sade:

7. I skolen icke här efter hämta strå tilhopa, och få folket til at bränna teglet, såsom tilförene: låter them sjelfwa gå bort och hämta sig strå.

8. Och samma talet på teglet skolen I likwäl lägga them uppå, såsom tilförene, och intet mindre, förty the gå fåfänge; therföre ropa the och säga: Wi wilje gå och offra åt wår Gud.

9. Man må wäl förtunga them med arbete, at the något hafwa til skaffa, och icke akta på lögnaktigt tal.

10. Tå gingo fogdarne öfwer folket och theras ämbetsmän ut, och sade til folket: Så säger Pharao: Man skal intet strå få eder.

11. Går sjelfwe bort och hämter eder strå, hwar I thet finna kunnen; men af edert arbete skal intet afslås.

12. Tå förströdde sig folket omkring hela Egypti land, til at hämta sig stybbe, at the ju strå hade.

13. Och fogdarne drefwo them, och sade: Fyller up edert dagsarbete, lika såsom I haden strå.

14. Och the ämbetsmän af Israels barn, hwilka Pharaos fogdar öfwer them satt hade, wordo slagne; och wardt sagt til them: Hwi hafwen I icke hwarken i dag eller i går fullkomnat edert förelagda dagsarbete, såsom tilförene?

15. Tå gingo the ämbetsmän af Israels barn in, och ropade til Pharao: Hwi far tu så med tina tjenare.

16. Tina tjenare gifwes intet strå, och skola dock göra thet tegel, som oß förelagdt är; och si, tine tjenare warda slagne, och syndas uppå titt folk.

17. Pharao sade: I ären fåfänge; fåfänge ären I; therföre sägen I: Wi wilje gå och offra HERranom.

18. Så går nu bort, och görer edert dagsarbete: Strå skal eder intet gifwas; men talet på teglet måsten I lefwerera ifrån eder.

19. Tå sågo ämbetsmännerne af Israels barn at thet wardt intet bättre, efter sagdt wardt: I skolen intet förminska af dagsarbetena på teglet.

20. Och tå Mose och Aaron gingo ifrå Pharao, stodo the i wägen före them,

21. Och sade til them: HERren se uppå eder, och döme thet, at I hafwen gjort wår lukt illa luktande för Pharao och hans tjenare, och fått them swärdet i händerna til at dräpa oß.

22. Mose kom igen til HERran, och sade: HERre, hwi gör tu så illa emot thetta folket? Hwi hafwer tu sändt mig?

23. Ty ifrå then tiden jag ingick til at tala med Pharao, i titt namn, hafwer han ännu hårdare plågat folket; och tu hafwer icke frälst titt folk.

6. Capitel.

HERren sade til Mose: Nu skal tu se hwad jag skal göra med Pharao; ty genom en wäldig hand måste han släppa them: han måste ännu genom en stark hand drifwa them ifrå sig utu sitt land.

2. Och Gud talade til Mose, och sade til honom: Jag är HERren;

3. Och hafwer synts Abraham, Isaac och Jacob, at jag wil wara theras alsmägtige Gud; men mitt namn, HERRE, gjorde jag them icke kunnigt.

4. Och gjorde jag mitt förbund med them, at jag skulle gifwa them Canaans land, thet land ther the uti wandrat hafwa, ther the främmande uti warit hafwa.

5. Och hafwer jag hört Israels barns suckan, hwilka the Egyptier med arbete förtunga; och hafwer ihogkommit mitt förbund.

6. Therföre säg Israels barn: Jag är HERren, och wil taga eder utur eder tunga i Egypten, och förloßa eder ifrån eder träldom, och wil frälsa eder med utråckt arm och stor dom.

7. Och wil anamma eder för mitt folk, och wil wara eder Gud, at I förnimma skolen, at jag är HERren eder Gud, then eder utfört hafwer utu the Egyptiers tunga,

8. Och fört eder in uti thet land, öfwer hwilket jag hafwer uphäfwit min hand, at jag skulle thet gifwa Abraham, Isaac och Jacob; thet wil jag gifwa eder til egit, Jag HERren.

9. Sådant alt sade Mose Israels barn; men the hörde honom intet för andans ångest skul, och för hårdt arbetes skul.

10. Tå talade HERren med Mose och sade:

11. Gack in och tala med Pharao, Konungen i Egypten, at han släpper Israels barn utaf sitt land.

12. Men Mose talade för HERranom och sade: Si, Israels barn höra mig intet; huru skal tå Pharao höra mig? Ther til hafwer jag oomskurna läppar.

13. Och så talade tå HERren til Mose och Aaron, och gaf them befallning til Israels barn och til Pharao, Konungen i Egypten, at the skulle utföra Israels barn utur Egypten.

14. Theße äro hufwuden til theras fäders hus. Rubens, then första Israels sons barn äro theße: Hanoch, Pallu, Hezron, Charmi; thet är Rubens slägte.

15. Simeons barn äro theße: Jemuel, Jamin, Ohad, Jachin, Zoar och Saul, then Cananeiska qwinnans son; thet är Simeons slägte.

16. Theße äro Levi barns namn i theras slägter: Gerson, Kehat, Merari. Men Levi wardt hundrade trettio och sju år gammal.

17. Gersons barn äro theße: Libni och Simei, i theras slägter.

18. Kehats barn äro theße: Amram, Jizear, Hebron, Usiel. Men Kehat wardt hundrade trettio och tre år gammal.

19. Meraris barn äro theße: Maheli
och Musi. Thet är nu Levi slägte i the-
ras ätter.
20. Och Amram tog sin faders syster
Jochebed til hustru; then födde honom
Aaron och Mose. Och wardt Amram
hundrade trettio och siu år gammal.
21. Jizears barn äro theße: Korah,
Nepheg, Sithri.
22. Usiels barn äro theße: Misael,
Elzaphan, Sithri.
23. Aaron tog sig hustru Eliseba, Am-
minadabs dotter, Naheßons syster; then
födde honom Nadab, Abihu, Eleazar,
Ithamar.
24. Korahs barn äro theße: Aßir,
Elkana, Abiaßaph. Thet äro nu the
Korhiters slägter.
25. Men Eleazar, Aarons son, tog sig
hustru af Putiels döttrar; then födde
honom Pinehas. Theße äro nu hus-
wuden ibland fäderna til the Levitiska
slägterna.
26. Theße äro Aaron och Mose, til
hwilka HERren sade: Förer Israels
barn utur Egypti land, med theras
härar.
27. The samme äro the, som talade
med Pharao, Konungen i Egypten, at
the måtte utföra Israels barn utur E-
gypten, nemligen Mose och Aaron.
28. Och på then dagen talade HER-
ren med Mose uti Egypti land.
29. Och HERren sade: Jag är HER-
ren: Tala til Pharao, Konungen i
Egypten, alt thet jag talar med tig.
30. Och han swarade för HERranom:
Si, jag hafwer oomskurna läppar; huru
skal Pharao höra mig?

7. Capitel.

HERren sade til Mose: Si, jag haf-
wer satt tig til en Gud öfwer Pharao;
och Aaron tin broder skal wara tin
Prophet.
2. Tu skal tala alt thet jag bjuder tig;
men Aaron tin broder skal tala thet för
Pharao, at han släpper Israels barn
utu sitt land.
3. Men jag wil förhärda Pharaos
hjerta, på thet jag skal göra mina tekn
och många under i Egypti land.
4. Och Pharao skal intet höra eder,
på thet jag skal bewisa min hand uti
Egypten, och föra min här, mitt folk
Israels barn, utur, Egypti land genom
stora domar.
5. Och the Egyptier skola förnimma at
jag är HERren, när jag nu uträcker
min hand öfwer Egypten, och utförer
Israels barn ifrå them.
6. Mose och Aaron gjorde såsom
HERren hade budit them.
7. Och Mose war åttatio år gammal,
och Aaron tre och åttatio år gammal,
tå the talade med Pharao.
8. Och HERren talade til Mose och
Aaron:
9. När Pharao säger til eder: Bewi-
ser edra under; så skal tu säga til Aa-
ron: Tag tin staf, och kasta honom för
Pharao, at han warder en orm.
10. Tå gingo Mose och Aaron in til
Pharao, och gjorde såsom HERren hade
budit them. Och Aaron kastade sin staf
för Pharao, och för hans tjenare; och
han wardt en orm.
11. Tå lät Pharao kalla wisa och
swartkonstiga; och the Egyptiske troll-
karlar gjorde ock sammalunda med the-
ras beswärjningar.
12. Och hwar thera kastade sin staf
ifrå sig; och wordo ormar ther af: men
Aarons staf upslukade theras stafrar.
13. Så wardt Pharaos hjerta förstoc-
kadt, och hörde them intet, såsom HER-
ren sagt hade.
14. Och HERren sade til Mose: Pha-
raos hjerta är hårdt, och wil icke släppa
folket.
15. Gack til Pharao bittida om mor-
gonen: si, han warder utgående til älf-
wen; så gack emot honom på stranden
af älfwen, och tag stafwen i tin hand,
then som en orm wardt;
16. Och säg til honom: HERren,
the Ebreers Gud, hafwer sändt mig
til tig, och låter säga tig: Släpp mitt
folk, at the måga tjena mig uti öknen;
men tu hafwer här til dags intet we-
lat höra.
17. Therföre säger HERren altså:

Ther uppå skal tu förnimma, at jag är
HERren: Si, jag wil med then stafwen,
som jag hafwer i min hand, slå wat-
net, som i älfwen är; och thet skal wän-
das i blod,
18. Så at fiskarne i älfwen skola dö,
och älfwen lukta, och the Egyptier sko-
la wämjas, när the dricka af watnet i
älfwen.
19. Och HERren sade til Mose: Säg
til Aaron: Tag tin staf, och räck ut tin
hand öfwer watnen i Egypten, öfwer
theras älfwer och strömmar och sjöar,
och öfwer alla wattukärr, at the warda
blod: och ware blod i hela Egypti land,
både i träkar och i stenkar.
20. Mose och Aaron gjorde såsom
HERren them budit hade, och hof up
stafwen, och slog i watnet, som i älf-
wen war, för Pharao och hans tjenare:
och alt watnet i älfwen wardt wändt
i blod.
21. Och fiskarne i floden dogo, och
älfwen wardt luktande, så at the Egyp-
tier icke kunde dricka watnet utur älf-
wen: och wardt blod i hela Egypti
land.
22. Och the Egyptiske trollkarlar
gjorde ock sammalunda med theras be-
swärjningar. Men Pharaos hjerta
wardt förstockadt, och han hörde them
intet, såsom HERren sagt hade.
23. Och Pharao wände om, och gick
hem, och lade thet ännu intet på hjer-
tat.
24. Men alle Egyptier grofwo efter
watn ut med älfwen til at dricka; ty
watnet af älfwen kunde the icke dricka.
25. Och thet warade i sju dagar långt,
sedan HERren slog älfwen.

8. Capitel.

HERren sade til Mose: Gack in til
Pharao, och säg til honom: Thetta säger
HERren: Släpp mitt folk, at the må-
ga tjena mig.
2. Hwar tu icke wil, si, så wil jag plå-
ga alla tina landsändar med paddor;
3. Så at älfwen skal upwälla paddor:
the skola upstiga, och komma in i titt
hus, in i tin kammare, in i titt läger,
in i tin säng, och in i tina tjenares hus,
ibland titt folk, in uti tina bakugnar,
och uti tin deg.
4. Och paddor skola stiga uppå tig,
och uppå titt folk, och uppå alla tina
tjenare.
5. Och HERren sade til Mose: Säg
til Aaron: Räck ut tin hand med tin
staf öfwer älfwer och strömmar och
sjöar, och låt paddor komma öfwer E-
gypti land.
6. Och Aaron räckte sin hand öfwer
watnen i Egypten; och paddor kommo
ther ut, så at Egypti land wardt öf-
wertäckt.
7. Tå gjorde ock trollkarlarne sam-
malunda med theras beswärjningar,
och läto komma paddor öfwer Egypti
land.
8. Tå kallade Pharao Mose och Aa-
ron, och sade: Beder HERran för mig,
at han tager paddorna ifrå mig, och
ifrå mitt folk; så wil jag släppa folket,
at the måga offra HERranom.
9. Mose sade: Haf tu then äran, och
lägg mig före, när jag skal bedja för
tig, för tina tjenare, och för titt folk,
at paddorna skola fördrifna warda ifrå
tig, och ifrå titt hus, och allenast blifwa
i älfwen.
10. Han sade: I morgon. Han sade:
Såsom tu sagt hafwer, på thet tu skal
förnimma, at ingen är såsom HERren
wår Gud.
11. Så skola paddorna warda tagne
ifrå tig, ifrå titt hus, ifrå tina tjenare,
ifrå titt folk, och allena blifwa i älfwen.
12. Så gingo Mose och Aaron ifrå
Pharao. Och Mose ropade til HER-
ran för paddornas skul, såsom han Pha-
rao tilsagt hade.
13. Och HERren gjorde som Mose
sagt hade. Och paddorna blefwo döda
i husen, i gårdarna och på marken.
14. Och the kastade them tilsamman,
här en hop, och ther en hop; och marken
luktade ther utaf.
15. Tå Pharao såg at han hade fått
rolighet, wardt hans hjerta förhärdadt,
och hörde them intet, såsom HERren
sagt hade.

16. Och HERren sade til Mose: Säg til Aaron: Räck ut tin staf, och slå i stoftet på jorden, at löß warda i hela Egypti land.

17. The gjorde ock så. Och Aaron räckte ut sin hand med sin staf, och slog i stoftet uppå jorden; och ther wordo löß på menniskor och på boskapen. Alt stoft på marken wardt löß i hela Egypti land.

18. Trollkarlarne gjorde ock sammalunda med theras beswärjningar, at the skulle göra löß, men the kunde icke. Och lößen woro på menniskor, och på boskapen.

19. Tå sade trollkarlarne til Pharao: Thetta är Guds finger. Men Pharaos hjerta wardt förstockadt, och han hörde them intet, såsom HERren sagt hade.

20. Och HERren sade til Mose: Statt up bittida om morgonen, och gack för Pharao; si, han warder utgående til watnet, och säg til honom: Thetta säger HERren: Släpp mit folk, at the måga tjena mig.

21. Hwar icke, si, så wil jag låta komma allahanda ohyra öfwer tig, tina tjenare, titt folk och titt hus, så at alla the Egyptiers hus, och marken, och hwad ther uppå är, skola warda fulla af ohyra.

22. Och wil jag på then dagen göra något besynnerligt med then landsändan Gosen, ther mitt folk uti är, at ther skal ingen ohyra komma, på thet tu skall förnimma, at jag är HERren öfwer hela jorden.

23. Och wil en förlösning sätta emellan mitt folk och titt. I morgon skal thet teknet ske.

24. Och HERren gjorde så. Och ther kom mycken ohyra uti Pharaos hus, i hans tjenares hus, och öfwer hela Egypti land, och landet wardt förderfwadt af then ohyran.

25. Tå kallade Pharao Mose och Aaron, och sade: Går åstad och offrer eder Gud här i landet.

26. Mose sade: Thet betämer sig icke at wi så göre; förty wi offre HERranom wår Gud the Egyptiers styggelse: si, när wi nu the Egyptiers styggelse offrade för theras ögon, månne the icke skola stena oß.

27. Tre dagsresor wilje wi gå in uti öknen, och offra HERranom wår Gud, såsom han oß sagt hafwer.

28. Pharao sade: Jag wil släppa eder, at I mågen offra HERranom eder Gud i öknen, allenast at I icke fjerran faren, och bedjen för mig.

29. Mose sade: Si, när jag här ut ifrå tig kommer, så wil jag bedja HERran, at thenna ohyran må blifwa borttagen ifrå Pharao och hans tjenare och hans folk i morgon: allenast förhala mig icke längre, at tu icke släpper folket til at offra HERranom.

30. Och Mose gick ut ifrå Pharao, och bad HERran.

31. Och HERren gjorde såsom Mose sagt hade, och tog then ohyran bort ifrå Pharao, ifrå hans tjenare, och ifrå hans folk, så at icke en blef qwar.

32. Men Pharao förhärdade sitt hjerta ännu i thenna resan, och wille icke släppa folket.

9. Capitel.

HERren sade til Mose: Gack in til Pharao, och säg til honom: Thetta säger HERren, the Ebreers Gud: Släpp mitt folk, at the måga tjena mig.

2. Hwar tu icke wil, utan förhåller them längre;

3. Si, så skal HERrans hand wara utöfwer tin boskap på marken, öfwer hästar, öfwer åsnor, öfwer cameler, öfwer oxar, öfwer får, med en ganska stor pestilentie.

4. Och HERren skal göra en åtskilnad emellan the Israeliters boskap, och the Egyptiers, så at intet skal dö utaf alt thet som Israels barn hafwa.

5. Och HERren lade en tid före, och sade: I morgon skal HERren göra thetta på jorden.

6. Och HERren gjorde så om morgonen; och allehanda boskap blef död för the Egyptier, men af Israels barns boskap blef icke et dödt.

7. Och Pharao sände ther efter, och si,

ther war icke et blifwit dödt utaf Israels boskap. Men Pharaos hjerta wardt förstockadt, och släppte icke folket.

8. Tå sade HERren til Mose och Aaron: Tager edra händer fulla med sot utaf skorstenen, och Mose stänke thet up åt himmelen för Pharao;

9. At stoft skal komma öfwer hela Egypti land, och bölder och onda sår warda på menniskor och på boskap i hela Egypti land.

10. Och the togo sotet utaf skorstenen, och stodo för Pharao; och Mose stänktet up åt himmelen. Tå wordo bölder och onda sår på menniskor, och på boskapen;

11. Så at trollkarlarne icke kunde stå för Mose, för the bölders skul; ty på trollkarlarne woro ock så wäl bölder, som på alla Egyptier.

12. Men HERren förstockade Pharaos hjerta, så at han intet hörde them, såsom HERren Mose sagt hade.

13. Tå sade HERren til Mose: Statt bittida up om morgonen, och gack fram för Pharao, och säg til honom: Thetta säger HERren, the Ebreers Gud: Släpp mitt folk, at the måga tjena mig.

14. Annars wil jag i thenna resan sända alla mina plågor öfwer tig, öfwer tina tjenare, och öfwer titt folk, at tu skal förnimma, at i alla land är ingen min like.

15. Förty nu wil jag uträcka min hand, och slå tig och titt folk med pestilentie, at tu skal förgås af jorden.

16. Dock förthenskul hafwer jag upwäckt tig, at min kraft skal synas på tig, och mitt namn kunnigt warda i alla land.

17. Tu förhåller ännu mitt folk, och wil icke släppat:

18. Si, jag wil i morgon på thenna tiden låta komma et mägtigt stort hagel, hwilkes like icke warit hafwer i Egypten, ifrå then tid thet funderadt wardt, in til nu.

19. Så sänd nu bort, och förwara tin boskap, och alt thet tu på marken hafwer; ty alla menniskor och boskap, som på marken funnen warder, och icke inhämtade äro i husen, och haglet faller på them, the blifwa döde.

20. Then som nu ibland Pharaos tjenare fruktade HERrans ord, han lät sina tjenare och boskap fly in i husen.

21. Men hwilkas hjerta intet aktade HERrans ord, the läto theras tjenare och boskap blifwa på marken.

22. Tå sade HERren til Mose: Räck tin hand up åt himmelen, at thet haglar öfwer hela Egypti land, öfwer menniskor, öfwer boskap, och öfwer all gröda på marken i Egypti land.

23. Så räckte Mose sin staf up emot himmelen, och HERren lät dundra och hagla, så at elden flög på jorden. Altså lät HERren komma hagel öfwer Egypti land:

24. At hagel och eld foro ibland hwart annat så grufweligt, at thes like icke warit hade i hela Egypti land, ifrå then tid at thet med folk besatt wardt.

25. Och haglet slog i hela Egypti land alt thet på marken war, både menniskor och boskap, och slog all grödan på marken, och sönderslog alla trän på marken:

26. Utan allena i thet landet Gosen, ther Israels barn woro, ther haglade intet.

27. Tå sände Pharao bort, och lät kalla Mose och Aaron, och sade til them: Jag hafwer i thenna resan syndat: HERren är rättferdig; men jag och mitt folk äro ogudaktige.

28. Therföre beder HERran, at Guds dunder och hagel återwänder; så wil jag släppa eder, och icke längre förhålla eder.

29. Mose sade til honom: När jag kommer utu staden wil jag uträcka mina händer til HERran; så skal dundret återwända, och intet hagel mera wara, på thet tu skal förnimma, at jorden är HERrans.

30. Dock wet jag wäl, at tu och tine tjenare icke ännu frukten för HERran Gud.

31. Så wardt tå slagit linet och bjugget; ty bjugget war i ax gångit, och linet hade knoppat sig.

32. Men hwetet och rågen wardt icke slagit; förty thet war sensåd.

33. Så gick tå Mose ifrå Pharao ut

af staden, och räckte sina händer ut til HERran; och dundret och haglet wände igen, och regnet dröp intet mera på jorden.
34. Tå nu Pharao såg, at regnet och dundret och haglet wände igen, syndade han äntå ytterligare, och förhärdade sitt hjerta, han och hans tjenare.
35. Altså wardt Pharaos hjerta förstockadt, at han icke släppte Israels barn, såsom HERren sagt hade genom Mose.

10. Capitel.

Och HERren sade til Mose: Gack in til Pharao; ty jag hafwer förhärdat hans och hans tjenares hjerta, på thet jag skal göra theßa mina tekn ibland them,
2. Och at tu skal förkunna i tina barns öron, och tina barnabarns, hwad jag bedrifwit hafwer i Egypten, och huru jag hafwer bewisat mina tekn ibland them, at I skolen weta, at jag är HERren.
3. Så gingo Mose och Aaron in til Pharao, och sade til honom: Thetta säger HERren, the Ebreers Gud: Huru länge wil tu icke ödmjuka tig för mig, at tu släpper mitt folk til at tjena mig?
4. Wil tu icke släppa mitt folk, si, så wil jag i morgon låta komma gråshoppor i alla tina landsändar;
5. Så at the skola öfwertäcka landet, så at man icke skal se landet, och the skola upäta hwad eder qwar blifwit och undsatt är för haglet, och skola upäta alla edra gröddande trän på marken,
6. Och skola upfylla alt titt hus, och alla tina tjenares hus, och alla Egyptiers hus, hwilkas like tina fäder och tina fäders fäder icke sett hafwa, ifrå then tid tå the på jorden kommo, in til thenna dag. Och han wände sig, och gick ut ifrå Pharao.
7. Tå sade Pharaos tjenare til honom: Huru länge skole wi lida theßa plågor? Låt folket gå, at the måga tjena HERranom sin Gud: wet tu icke ännu, at Egypten är förderfwad?
8. Så wordo Mose och Aaron igenkallade til Pharao; och han sade til them: Går åstad och tjener HERranom eder Gud. Hwilka äro nu the, som gå skola?
9. Mose sade: Wi wilje gå med unga och gamla, med söner och döttrar, med får och fä; ty wi hafwe en HERrans högtid.
10. Han sade til them: Rätt så; HERren ware med eder. Skulle jag släppa eder, och edra barn ther til? Ser ther, om I icke hafwen något ondt för händer?
11. Icke så; utan I män går åstad, och tjener HERranom; ty thet samma hafwen I ock begärt. Och the drefwo them ut ifrå Pharao.
12. Tå sade HERren til Mose: Räck ut tin hand öfwer Egypti land om the gråshoppor, at the komma öfwer Egypti land, och äta all grödan up i landet, med alt thet som qwar blifwit är efter haglet.
13. Mose räckte sin staf öfwer Egypti land; och HERren dref et östanwäder i landet i hela then dagen och i hela then natten. Och om morgonen förde thet östanwädret gråshopporna fram.
14. Och the kommo öfwer hela Egypti land, och gåfwo sig ned allestädes i Egypten, så ganska många, at tilförene theras like intet warit hade, ej heller här efter warder.
15. Förty the öfwertäckte landet, och gjorde thet swart. Och the åto up all grödan i landet, och all frukt på trän, som qwar war blifwen efter haglet, och läto intet grönt blifwa qwar på trän och uppå grödan på marken i hela Egypti land.
16. Tå kallade Pharao hastigt Mose och Aaron, och sade: Jag hafwer syndat emot HERran eder Gud, och emot eder.
17. Förlåter mig mina synder ännu i thenna resan, och beder HERran eder Gud, at han dock borttager thenna döden ifrå mig.
18. Och han gick ut ifrå Pharao, och bad HERran.
19. Tå wände HERren et ganska starkt wästanwäder, och uptog gråshopporna, och förde them i röda hafwet,

så at ther icke blef en qwar någonstädes
i hela Egypti land.

20. Men HERren förstockade Pharaos
hjerta, at han icke släppte Israels
barn.

21. HERren sade til Mose: Räck tin
hand up åt himmelen, at thet warder
så mörkt i Egypti land, at man må ta-
ga uppå thet.

22. Och Mose räckte sin hand up åt
himmelen: tå wardt et tjockt mörker i
hela Egypti land i tre dagar;

23. Så at ingen såg then andra, ej
heller upstod af thet rummet, ther han
war, i tre dagar. Men när alla Isra-
els barn war ljust, ther the bodde.

24. Tå kallade Pharao Mose, och sade:
Går åstad, och tjener HERranom; al-
lenast låter edra får och få blifwa här;
låter ock edra barn gå med eder.

25. Mose sade: Tu måste ock låta oß
hafwa offer och bränneoffer, thet wi
HERranom wår Gud göra skole.

26. Wår boskap skal gå med oß, och
icke en klöf tilbaka blifwa; förty af
wårt skole wi taga HERranom wår
Gud til tjenst; ty wi wete icke hwar
med wi skole tjena HERranom, til
thes wi komme tit.

27. Men HERren förstockade Pharaos
hjerta, at han icke wille släppa them.

28. Och Pharao sade til honom: Gack
ifrå mig, och tag tig wara at tu icke
mer kommer för mina ögon; ty hwil-
ken dag tu för mina ögon kommer, skal
tu dö.

29. Mose swarade: Såsom tu sagt
hafwer; jag wil ej mer komma för ti-
na ögon.

11. Capitel.

Och HERren sade til Mose: Jag wil
ännu låta komma en plåga öfwer Pha-
rao och Egypten; sedan skal han släppa
eder hädan, och skal ej allenast släppa
eder, utan ock drifwa eder hädan.

2. Så säg nu til folket, at hwar och
en man begär af sin nästa, och hwar
och en qwinna af sin nästa, silfwer och
gyldene tyg.

3. Ty HERren warder gifwande fol-
ket nåd för the Egyptier. Och Mose war
en ganska myndig man i Egypti land
för Pharaos tjenare och för folket.

4. Och Mose sade: Thetta säger HER-
ren: Jag wil på midnats tid utgå i
Egypti land.

5. Och alt thet förstfödt är i Egypti
land skal blifwa dödt. ifrå Pharaos
förstfödde son, then på hans stol sitter,
alt in til tjensteqwinnans förstfödde
son, som är wid qwarnen, och alt thet
förstfödt är ibland boskapen.

6. Och et stort rop skal wara i hela
Egypti land, hwilkes like icke warit
hafwer, ej heller warder.

7. Men när Israels barn skal icke en
hund röra sin tunga, ifrå menniskor,
alt in til boskapen, på thet I skolen
förnimma huru HERren åtskiljer E-
gypten och Israel.

8. Tå skola alla theße tine tjenare gå
ned til mig, och falla mig til fota, och
säga: Far ut tu, och alt folket som un-
der tig är. Sedan wil jag fara ut.
Och han gick ifrå Pharao ganska wred.

9. Men HERren sade til Mose: Pha-
rao hörer eder intet, på thet stora un-
der skola ske i Egypti land.

10. Och Mose och Aaron gjorde alla
theßa under inför Pharao; men HER-
ren förstockade honom hans hjerta, at
han icke wille släppa Israels barn
utu sitt land.

12. Capitel.

HERren sade til Mose och Aaron i
Egypti land:

2. Thenne månaden skal wara när
eder then förste månaden, och af honom
skolen I begynna månaderna om året.

3. Taler til hela Israels menighet,
och säger: På tionde dagen i thenna
månaden, tage hwar och en et får, then
en husfader är, ju et får til huset.

4. Men ther et hus är för klent til et
får, så tage sin nästa granne wid sitt
hus, efter själarnas tal, som nog kunde
wara til at förtära fåret.

5. Och thet skal wara et får, som ingen
wank hafwer, en gummar, och års gam-
mal: af lamm eller kid skolen I tagat.

6. Och I skolen behållat in til fjortonde dagen i thenna månaden. Och hwar hop i hela Israel skal slagtat til aftonen.

7. Och skolen taga af thes blod och stryka på båda sidoträn åt dören, och öfra dörträdet i husen, ther the åta thet uti.

8. Och skolen så åta köttet i then samma natten, stekt wid eld, och osyradt bröd, och skolen åtat med bitter sålta.

9. I skolen icke åtat rått, eller med watn sudit, utan allena stekt wid eld, thes hufwud med thes fötter och inelfwor.

10. Och I skolen intet låta qwar blifwa til morgonen: om något blifwer qwar til morgonen, skolen I thet upbränna med eld.

11. Men så skolen I åtat: I skolen wara gjordade kring om edra länder, och hafwa edra skor på edra fötter, och stafrar i edra händer; och I skolen åtat, såsom the ther hasta til wägs; ty thet är HERrans Paßah.

12. Förty jag wil i then samma natten gå genom Egypti land, och slå alt thet förstfödt är i Egypti land, både af menniskor och boskap, och bewisa mitt straff på alla the Egyptiers Gudar, jag HERren.

13. Och blodet skal wara eder et tekn på husen, ther I uti ären, at när jag ser blodet, skal jag gå fram om eder, och eder icke wederfaras skal then plåga, som eder förderfwa må, när jag slår Egypti land.

14. Och I skolen hafwa thenna dagen til åminnelse, och I skolen hålla honom högtideligen, HERranom til en fest, I och alla edra efterkommande, i en ewig brukning.

15. I sju dagar skolen I åta osyradt bröd, nemligen: på första dagen skolen I uphålla med syradt bröd uti edra hus. Then som syradt bröd åter, ifrå första dagen alt in til then sjunde, hans själ skal förgöras af Israel.

16. Then första dagen skal wara helig, at I samman kommen; och then sjunde skal ock wara helig, at I samman kommen: intet arbete skolen I göra på them, utan thet som til maten hörer för allahanda själar, thet allena mågen I göra för eder.

17. Och håller eder wid osyradt bröd; förty på then samma dagen hafwer jag utfört edra härar utur Egypti land: therföre skolen I, och alla edra efterkommande, hålla thenna dagen i en ewig brukning.

18. På fjortonde dagen i första månaden, om aftonen, skolen I åta osyradt bröd, in til en och tjugonde dagen i samma månaden, om aftonen.

19. Så at man i sju dagar intet syradt bröd finner i edra hus; ty then som syradt bröd åter, hans själ skal förgöras utur Israels menighet, ehwad han är utländsk eller inländsk.

20. Therföre äter intet syradt bröd, utan allenast osyradt bröd, uti alla edra boningar.

21. Och Mose kallade alla the äldsta i Israel, och sade til them: Leter ut, och tager får, hwar och en för sitt husfolk, och slagter Paßah.

22. Och tager et knippe Isop, och dopper i blodet i bäckenet, och stryker ther med på öfra dörträdet och båda sidoträn; och ingen menniska gånge ut genom sin husdör in til morgonen.

23. Förty HERren warder gående ther fram om, och skal plåga the Egyptier. Och när han får se blodet på öfra dörträdet, och på the tu sidoträn, går HERren fram om dören, och låter icke förderfwaren komma uti edra hus til at plåga.

24. Therföre håll thenna seden för tig och tina barn til ewig tid.

25. Och när I kommen in uti landet, thet HERren eder gifwande warder, såsom han sagt hafwer, så håller thenna tjensten.

26. Och när edra barn säga til eder: Hwad hafwen I ther för en tjenst?

27. Skolen I säga: Thet är HERrans Paßah-offer, then ther gick fram om Israels barn i Egypten, tå han plågade the Egyptier, och frälste wåra hus. Tå bugade sig folket, och tilbad.

28. Och Israels barn gingo bort, och gjorde såsom HErren Mose och Aaron budit hade.

29. Och om midnatts tid slog HErren alt thet förstfödt war i Egypti land, ifrå Pharaos förstfödde son, then på hans stol satt, alt in til then förstfödda son, som fången satt i fängelset, och alt förstfödt af boskapen.

30. Tå stod Pharao up, och alla hans tjenare, på then natten, och alla Egyptier: och et stort rop wardt uti Egypten; ty ther war intet hus, ther icke en död inne låg.

31. Och han kallade Mose och Aaron om natten, och sade: Görer eder redo, och farer ut ifrå mitt folk, I och Israels barn; går åstad och tjener HErranom, såsom I sagt hafwen.

32. Tager ock med eder edra får och fä, såsom I sagt hafwen: går åstad, och wälsigner mig med.

33. Och the Egyptier trängde fast uppå folket, at the måste med hast drifwa them ut af landet; ty the sade: Wi dö hwar och en.

34. Och folket bar rå deg, förr än han försyrad wardt, til theras mat, bunden i theras kläder, på theras axlar.

35. Och Israels barn hade gjort såsom Mose sagt hade, och hade begärt af the Egyptier silfwer och gyldene tyg och kläder.

36. Och HErren hade gifwit folket nåd för the Egyptier, så at the lånte them; och the blottade the Egyptier.

37. Så drogo Israels barn ut ifrå Rameses til Succoth, sexhundrade tusend män til fot, förutan barn.

38. Och mycket gement folk drog också med them, och får och fä, och ganska mycken boskap.

39. Och the bakade af then råa degen, som the utur Egypten förde, osyrade kakor; ty han war icke syrad, efter the wordo utdrifne utur Egypten, och kunde icke förtöfwa, och hade eljes ingen kost beredt sig.

40. Tiden, i hwilken Israels barn bodde i Egypten, är fyrahundrade och trettio år.

41. Tå the förlidne woro, gick hela HErrans här på en dag utur Egypti land.

42. Therföre warder thenna natten hållen HErranom, at han hafwer fört them utur Egypti land. Och Israels barn skola hålla henne HErranom, the och theras efterkommande.

43. Och HErren sade til Mose och Aaron: Thetta är sättet til at hålla Paßah; ingen främling skal äta ther af.

44. Then som en köpt träl är, then skal man omskära, och sedan äte han ther af.

45. En husman och en dagakarl skola intet äta ther af.

46. Uti et hus skal man ätat. I skolen intet af thes kött bära ut för huset; och I skolen intet ben sönderslå af thet.

47. Hela menigheten i Israel skal så göra.

48. Om någon främling bor när tig, och wil hålla HErranom Paßah, han omskäre alt thet mankön är; sedan gånge här til, at han thetta gör, och ware såsom en inländsk; ty ingen oomskuren skal äta ther af.

49. Samma lagen ware then inländska och utländska, som bor ibland eder.

50. Och alla Israels barn gjorde såsom HErren hade budit Mose och Aaron.

51. Och så förde HErren på en dag Israels barn utur Egypti land, med theras härar.

13. Capitel.

Och HErren talade med Mose och sade:

2. Helga mig alt förstfödt, thet som allahanda moderlif öpnar när Israels barn, både ibland menniskor och boskap; ty the äro mina.

3. Tå sade Mose til folket: Tänker uppå thenna dagen, på hwilken I utgångne ären af Egypten utu träldomens hus, at HErren hafwer eder hädan utfört med wäldig hand; therföre skal tu icke äta surdeg.

4. I dag ären I utgångne i then månaden Abib.

5. När nu HErren låter tig komma in uti the Cananeers, Hetheers, Amoreers, Heveers och Jebuseers land, hwilket han tina fäder swurit hafwer, at han wille gifwa tig et land, ther mjölk och honing uti flyter; så skal tu thenna tjensten hålla i thenna månaden.

6. I sju dagar skal tu äta osyradt bröd; och på sjunde dagen är HErrans högtid.

7. Therföre skal tu i sju dagar äta osyradt bröd; så at när tig ingen surdeg, ej heller syradt bröd skal finnas i alla tina landsändar.

8. Och tu skal säga tin son på then tiden: Sådant hålle wi förthenskul, at HErren hafwer så gjort med oß, tå wi drogo utur Egypten.

9. Therföre skal tig wara et tekn i tin hand, och en åminnelse för tina ögon, på thet at HErrans lag skal wara i tin mun, at HErren hafwer utfört tig af Egypten med wäldig hand.

10. Therföre håll thenna seden i sinom tid årligen.

11. När nu HErren hafwer låtit tig komma in uti the Cananeers land, såsom han tig och tina fäder swurit hafwer, och hafwer tig thet gifwit;

12. Så skal tu afskilja HErranom alt thet som öpnar moderlifwet, och förstfödt är ibland boskapen; thet som mankön är, skal höra HErranom til.

13. Thet förstfödda af åsnan skal tu lösa med et får: om tu icke löser thet, så bryt halsen sönder på thet; men alt förstfödt af menniska ibland tina barn skal tu lösa.

14. Och när titt barn frågar tig i dag eller i morgon: Hwad är thetta? skal tu säga thet: HErren hafwer fört oß med wäldig hand utur Egypten, ifrå träldomens hus.

15. Ty tå Pharao war trög til at släppa oß, slog HErren alt thet förstfödt war i Egypti land, ifrå menniskans förstfödda, in til boskapens förstfödda: therföre offrar jag HErranom alt thet som moderlifwet öpnar, thet mankön är; och thet som förstfödt är af mina barn, löser jag.

16. Och thet skal wara tig för et tekn i tin hand, och en åminnelse för tina ögon, at HErren hafwer fört oß med wäldig hand utur Egypten.

17. Tå nu Pharao hade släppt folket, förde icke Gud them på then wägen genom the Philisteers land, then genast war; ty han tänkte at folket måtte ångra sig, när the sågo örlig emot sig, och så omwända igen til Egypten.

18. Therföre förde han folket omkring på then wägen genom öknen åt röda hafwet; och Israels barn foro wäpnade utur Egypti land.

19. Och Mose tog med sig Josephs ben; ty han hade tagit en ed af Israels barn, och sagt: Gud warder eder sökande; så förer mina ben hädan med eder.

20. Så drogo the ut ifrå Succoth, och slogo theras läger i Etham, närmast wid öknen.

21. Och HErren gick före them om dagen uti en molnstod, på thet han skulle föra them then rätta wägen, och om natten uti en eldstod, på thet han skulle lysa them, til at wandra både dag och natt.

22. Then molnstoden och eldstoden skildes intet ifrå folket.

14. Capitel.

Och HErren talade med Mose och sade:

2. Tala med Israels barn, och säg at the wända om, och slå theras läger twärt emot then dalen Hyroth, emellan Migdol och hafwet, emot Baal Zephon, och ther twärt öfwer slå lägret wid hafwet.

3. Förty Pharao warder sägande om Israels barn: The fara wilse i landet: öknen hafwer beslutit them.

4. Och jag wil förstocka hans hjerta, at han skal jaga efter them; och wil winna pris på Pharao och all hans magt; och the Egyptier skola förnimma at jag är HErren. Och the gjorde så.

5. Och tå thet wardt sagdt för Konungen i Egypten, at folket flydde, wardt hans och hans tjenares hjerta förwand-

ladt emot folket, och sade: Hwi hafwe wi så gjort, at wi hafwe släppt Israel, at the icke skola tjena oß?
6. Och han gjorde redo sin wagn, och tog sitt folk med sig.
7. Och tog sexhundrade utwalda wagnar, och hwad ther elјes war för wagnar i Egypten, och höfwitsmän öfwer all sin här.
8. Ty HERren förstockade Pharaos hjerta, Konungens i Egypten, at han jagade efter Israels barn, hwilka dock woro genom hög hand utgångne.
9. Och the Egyptier jagade efter them, och hunno them ther the sig lägrat hade wid hafwet, med hästar och wagnar och resenärer, och med all Pharaos här, uti then dalen Hyroth, twärt emot Baal Zephon.
10. Och tå Pharao nalkades them, hofwo Israels barn sina ögon up; och si, the Egyptier kommo efter them: och the fruktade sig storligen, och ropade til HERran.
11. Och sade til Mose: Woro icke grafwar i Egypten, at tu måste bortföra oß, at wi skulle dö i öknen? Hwi hafwer tu så gjort oß, at tu hafwer fört oß utur Egypten?
12. Är icke nu thetta thet, som wi sade tig i Egypten: Låt blifwa oß, at wi måge tjena the Egyptier? Ty thet wore oß ju bättre tjena the Egyptier, än dö i öknen.
13. Mose sade til folket: Frukter eder intet; står och ser til, hwilken en salighet HERren warder görande i dag med eder; ty theßa Egyptier, som I sen i dag, them skolen I aldrig mera se i ewig tid.
14. HERren warder stridande för eder, och I skolen stå stilla ther til.
15. HERren sade til Mose: Hwad ropar tu til mig? Säg Israels barn, at the draga fram.
16. Men tu häf tin staf up, och räck tin hand öfwer hafwet, och stilj thet åt, at Israels barn måga gå ther midt igenom, på thet torra.
17. Si, jag wil förstocka the Egyptiers hjertan, at the skola följa efter eder: så wil jag winna pris på Pharao och all hans magt, uppå hans wagnar och resenärer.
18. Och the Egyptier skola förnimma, at jag är HERren, när jag hafwer pris wunnit på Pharao och hans wagnar och resenärer.
19. Tå uphof sig Guds Ängel, then som för Israels läger gick, och gaf sig bak om them; och molnstoden gaf sig ock utu theras ansikte, och gick bak om them.
20. Och kom emellan the Egyptiers och Israels läger; och thet war et mörkt moln, och uplyste natten, så at theße och hine i then hela natten icke kunde komma tilsamman.
21. Tå nu Mose räckte sin hand öfwer hafwet, lät HERren drifwa thet bort genom et starkt östanwäder i then hela natten, och gjorde hafwet tort; och watnet stildes åt.
22. Och Israels barn gingo ther in, midt i hafwet, på thet torra; och watnet war them för en mur på then högra sidan och then wänstra.
23. Och the Egyptier följde, och gingo in efter them alla Pharaos hästar och wagnar och resenärer, midt in i hafwet.
24. Som nu morgonwäkten kom, såg HERren uppå the Egyptiers läger utur eldstoden och molnen, och gjorde en förskräckelse i theras läger.
25. Och stötte hjulen ifrå theras wagnar, och störtade them wäldeligen omkull. Tå sade the Egyptier: Låt oß fly ifrån Israel; HERren strider för them emot the Egyptier.
26. Men HERren sade til Mose: Räck ut tin hand öfwer hafwet, at watnet igenfaller öfwer the Egyptier, öfwer theras wagnar och resenärer.
27. Tå räckte Mose sin hand ut öfwer hafwet, och hafwet kom åter för morgonen i sin ström igen: och tå the Egyptier flydde, mötte them watnet; och HERren inhwärfde them midt i hafwet,
28. Så at watnet kom igen, och gick utöfwer wagnar och resenärer och all Pharaos magt, som them efterföljt hade in i hafwet, så at icke en af them blef igen.

29. Men Israels barn gingo torre
midt igenom hafwet; och watnet war
them för en mur på högra sidan och
then wänstra.
30. Och så halp HERren Israel på
then dagen ifrå the Egyptiers hand;
och the sågo the Egyptier döda på hafs-
stranden,
31. Och then stora hand, som HERren
hade bewisat på the Egyptier. Och fol-
ket fruktade HERran, och trodde HER-
ranom och hans tjenare Mose.

15. Capitel.

Tå sjöng Mose och Israels barn
HERranom thenna wisan, och sade:
Jag wil sjunga HERranom; ty han
hafwer en herlig gerning gjort; häst och
man hafwer han störtat i hafwet.
2. HERren är min starkhet och låfsång,
och är min salighet; han är min Gud;
jag wil ära honom; han är min faders
Gud, och jag wil uphöja honom.
3. HERren är then rätte krigsman-
nen: HERre är hans Namn.
4. Pharaos wagnar och hans magt
kastade han i hafwet: hans utkorade höf-
witsmän äro fördränkte i röda hafwet.
5. Djupet hafwer öfwertäckt them; och
the föllo åt bottnen, såsom stenar.
6. HERre, tin högra hand gör stora
under: HERre, tin högra hand hafwer
slagit fienden.
7. Och med tin stora härlighet hafwer
tu förstört tina motståndare; ty när tu
lät utgå tin grymhet, förtärde hon them
såsom strå.
8. Genom titt blåsande gåfwo sig
watnen up; flytande watnet stod ihop;
djupen swallade ifrå hwar annan midt
i hafwet.
9. Fienden sade: Jag wil jaga efter
them, och gripa them, och byta rof, och
släcka mitt mod på them; jag wil dra-
ga ut mitt swärd, och min hand skal
förgöra them.
10. Tå blåste titt wäder, och hafwet
öfwertäckte them; och the sjönko ned, så-
som bly, uti mägtigt watn.
11. HERre, ho är tin like ibland Gu-
darna? Ho är tig lik, som är så härlig
och helig, förfärlig, prislig och undergö-
rande?
12. Tå tu uträckte tin hand, upswalg
them jorden.
13. Tu hafwer i barmhertighet warit
ledsagare åt titt folk, thet tu förloßat
hafwer, och hafwer fört them uti tin
starkhet til tin helga boning.
14. Tå folket thet hörde, bäfwade the:
på the Philisteer kom ångest.
15. Tå förfärades the Försiar i E-
dom; bäfwan kom öfwer the mägtiga
i Moab; alle Canaans inbyggare gåf-
wo sig.
16. Låt falla förskräckelse öfwer them
och fruktan genom tin stora arm, at the
blifwa orörlige såsom stenar, til thes,
HERre, titt folk kommer igenom, til
thes titt folk igenom kommer, thet tu
förwärfwat hafwer.
17. Led them in, och plantera them på
tin arfwedels berg, hwilket tu, HERre,
til tin boning gjort hafwer, til tin hel-
gedom, HERre, thet tin hand beredt
hafwer.
18. HERren warder rådande i ewig-
het och utan ända.
19. Ty Pharao for in i hafwet med
hästar och wagnar och resenärer; och
HERren lät hafwet ingenfalla öfwer
them; men Israels barn gingo torre
midt igenom hafwet.
20. Och MirJam, then Prophetißan,
Arons syster, tog en trumma uti sin
hand; och alla qwinnor följde henne
efter i dans med trummor.
21. Och MirJam sjöng för them: Låt
oß sjunga HERranom; han hafwer
gjort en härlig gerning; man och häst
hafwer han störtat i hafwet.
22. Så lät Mose Israels barn draga
ifrå röda hafwet ut åt then öknen Sur:
och the wandrade tre dagar i öknen, och
funno intet watn.
23. Tå kommo the til Mara; men the
kunde icke dricka thet watnet i Mara;
ty thet war mycket bittert: af hwilket
thet rummet heter Mara.
24. Ther knorrade folket emot Mose,
och sade: Hwad skole wi dricka?
25. Han ropade til HERran; och

HERren wiste honom et trå: thet satte han i watnet; och så wardt thet sött. Ther satte han them före lag och rått, och försökte them.

26. Och han sade: Wil tu höra HERrans tin Guds röst, och göra hwad som rått är för honom, och fatta hans bud i tina öron, och hålla all hans lag; så skal jag ingen then krankhet lägga uppå tig, som jag på the Egyptier lagt haswer; ty jag är HERren tin läkare.

27. Och the kommo til Elim; ther woro tolf wattubrunnar och sjuttio palmträn; ther lägrade the sig wid watnet.

16. Capitel.

Ifrån Elim drogo the; och kom hela hopen Israels barn uti then öknen Sin, hwilken ligger emellan Elim och Sinai, på femtonde dagen i then andra månaden, sedan the utur Egypti land gångne woro.

2. Och hela menigheten af Israels barn knorrade emot Mose och Aaron uti öknen,

3. Och sade til them: Gud gifwe at wi hade dött uti Egypti land genom HERrans hand, ther wi suto wid köttgrytorna, och hade bröd nog til at äta; ty I hafwen förthenskul fört oß i thenna öknen, at I skolen låta thenna hela hopen dö af hunger.

4. Tå sade HERren til Mose: Si, jag wil låta regna eder bröd ned af himmelen; och folket skal gå ut och församla hwar dag så mycket som behöfwes, på thet at jag må försöka, om the wilja wandra uti min lag eller ej.

5. På sjette dagen skola the bereda sig til at församla dubbelt öfwer thet the dageligen pläga.

6. Mose och Aaron sade til Israels barn: Om aftonen skolen I förnimma at HERren hafwer fört eder utur Egypti land;

7. Och om morgonen skolen I få se HERrans härlighet; ty han hafwer hört eder knorran emot HERran. Hwad äre wi, at I knorren emot oß?

8. Ytterligare sade Mose: HERren warder eder gifwande om aftonen kött til at äta, och om morgonen bröd til fyllest; therföre at HERren hafwer hört eder knorran, ther I emot honom knorrat hafwen; ty hwad äre wi? Edert knorrande är icke emot oß, utan emot HERran.

9. Och Mose sade til Aaron: Säg til hela menigheten af Israels barn: Går hit fram til HERran; ty han hafwer hört eder knorran.

10. Och tå Aaron så sagt hade til hela menigheten af Israels barn, wände the sig emot öknen; och si, HERrans härlighet syntes uti en sky.

11. Och HERren sade til Mose:

12. Jag hafwer hört Israels barns knorran. Säg them: Om aftonen skolen I hafwa kött til at äta, och om morgonen warda måttade af bröd, och skolen förnimma, at jag är HERren eder Gud.

13. Och om aftonen kommo åkerhöns up, och öfwertäckte lägret; och om morgonen låg dagg omkring lägret.

14. Och som daggen fallen war, si, tå låg ther något i öknen, rundt och smått, såsom rimfrost på jorden.

15. Och tå Israels barn sågo thet, sade the til hwarannan: Thetta är Man; ty the wiste icke hwad thet war. Men Mose sade til them: Thet är thet brödet, som HERren eder gifwit hafwer til at äta.

16. Thet är thet samma, om hwilket HERren budit hafwer: Hwar och en församle ther af så mycket han äter för sig, och tage et Gomer til hwart och et hufwud, efter själarnas tal i theras tjäll.

17. Och Israels barn gjorde så; och församlade then ena mycket, then andra litet.

18. Men tå man måtte thet ut med Gomer, wardt them som mycket hade, intet öfwerlops, och them som litet hade, fattades intet; utan hwar och en hade församlat så mycket som han åt för sig.

19. Och Mose sade til them: Ingen låte något qwar blifwa ther af til morgonen.

20. Men the hörde Mosen intet; utan

somliga låto något qwar blifwa ther af in til morgonen: tå wäxte ther matkar uti, och wardt luktande; och Mose blef wred uppå them.

21. Så församlade the theraf hwar morgon så mycket som hwar och en förmådde äta för sig; men när solen wardt het, så försmälte thet.

22. Och på sjette dagen församlade the dubbelt af thet brödet, ju tu Gomer för et. Och alle the öfwerste för menigheten kommo in, och förkunnade thet Mose.

23. Och han sade til them: Thetta är thet som HErren sagt hafwer: I morgon är Sabbath, then helga hwilan HErranom: hwad I baka wiljen, thet baker, och hwad I koka wiljen, thet koker; men hwad öfwer är, thet låter blifwa, at thet warder förwaradt in til morgons.

24. Och the låto blifwat til morgonen, såsom Mose budit hade: tå wardt thet intet luktande, och ingen matk wardt ther utinnan.

25. Tå sade Mose: Äter thet i dag; ty i dag är HErrans Sabbath: I warden i dag intet finnande på marken.

26. I sex dagar skolen I församlat; men sjunde dagen är Sabbath; på honom warder thet intet.

27. Men på sjunde dagen gingo somlige ut af folket til at församla, och funno intet.

28. Tå sade HErren til Mose: Huru länge wiljen I icke hålla min bud och lag?

29. Si, HErren hafwer gifwit eder Sabbath, och therföre hafwer han gifwit eder på sjette dagen twenne dagars bröd: så blifwe nu hwar och en hemma, och ingen gånge ut ifrå sitt rum på sjunde dagen.

30. Så skonade tå folket then sjunde dagen.

31. Och Israels hus kallade thet Man; och thet war såsom Corianderfrö, och hwitt, och hade en smak såsom semla med honing.

32. Och Mose sade: Thetta är thet som HErren budit hafwer: Upfyll et Gomer ther af, til at förwara för edra efterkommande, på thet man må se thet bröd, ther jag eder med spisat hafwer i öknen, tå jag förde eder utur Egypti land.

33. Och Mose sade til Aaron: Tag et käril, och låt ther in et Gomer fullt med Man, och förwara thet in för HErranom til edra efterkommande.

34. Såsom HErren hade budit Mose, så lät Aaron förwara thet ther in för witnesbördet.

35. Och Israels barn åto Man i fyratio år, in til thes the kommo til thet land, ther the bo skulle: alt in til gränsen på Canaans land åto the Man.

36. Och är Gomer tionde parten af et Epha.

17. Capitel.

Och hela menigheten af Israels barn drog ut af then öknen Sin theras dagsresor, såsom HErren befallte them, och lägrade sig i Rephidim: ther hade folket intet watn til at dricka.

2. Och the kifwade med Mose, och sade: Gifwer oß watn, at wi måge dricka. Mose sade til them: Hwi kifwen I med mig? Hwi försöken I HErran?

3. Tå nu folket ther sammastädes törstade efter watn, knorrade the emot Mose, och sade: Hwi hafwer tu låtit oß fara utur Egypten, på thet at tu oß, wåra barn och boskap, skulle låta dö i törst?

4. Mose ropade til HErran och sade: Huru skal jag göra med thetta folket? Thet fattas icke mycket, at the warda mig ännu stenande.

5. HErren sade til honom: Gack för folket, och tag några the äldsta af Israel med tig, och tag tin staf i tin hand, med hwilken tu slog watnet, och gack.

6. Si, jag wil stå ther för tig på et hälleberg i Horeb; ther skal tu slå hälleberget, och ther skal utlöpa watn, så at folket får dricka. Mose gjorde ock så för the äldsta af Israel.

7. Therföre kallar man thet rummet

Maßa och Meriba, för thet Israels barns kif skul, och för thet at the försökte HERran, och sade: Är HERren med oß eller ej?

8. Tå kom Amalek, och stridde emot Israel i Rephidim.

9. Och Mose sade til Josua: Utwälj oß män, far ut och strid emot Amalek. I morgon wil jag stå öfwerst på högden, och hafwa Guds staf i min hand.

10. Och Josua gjorde såsom Mose honom sade, at han stridde emot Amalek. Men Mose och Aaron och Hur stego up öfwerst på högden.

11. Och så länge Mose uphöll sina händer, hade Israel öfwerhanden; men när han lät händerna ned, hade Amalek öfwerhanden.

12. Men Mose händer woro tunga; therföre togo the en sten, och lade under honom, at han satte sig theruppå. Aaron och Hur höllo under hans händer, hwar på sin sida: så wordo hans händer stadiga, in til thes solen gick ned.

13. Och Josua nederlade Amalek och hans folk genom swärdsägg.

14. Och HERren sade til Mose: Skrif thetta til en åminnelse uti en bok, och befall thet i Josua öron; ty jag skal förgöra Amalek undan himmelen, at man icke mer skal tänka uppå honom.

15. Och Mose byggde et altare, och kallade thet HERren Nißi;

16. Ty han sade: HERrans strid skal wara emot Amalek genom en hand under Guds beskärm, ifrå barn til barnabarn.

18. Capitel.

Och tå Jethro, Presten i Midian, Mose swär, hörde alt thet Gud gjort hade med Mose och hans folk Israel, at HERren hade fört Israel utur Egypten:

2. Tog han Zipora, Mose hustru, then han hade tilbaka sändt,

3. Samt med hennes twå söner, af hwilka en het Gersom; ty han sade: Jag är worden en utlänning i främmande land,

4. Och then andre Eliefer; ty han sade: Min faders Gud hafwer warit min hjelp, och hafwer frälst mig ifrå Pharaos swärd.

5. Tå nu Jethro, Mose swär, och hans söner och hans hustru kommo til honom i öknen in på Guds berg, ther han lägret upslagit hade,

6. Lät han säga Mose: Jag Jethro, tin swär, är kommen til tig, och tin hustru, och båda hennes söner med henne.

7. Tå gick Mose ut emot honom, och böjde sig för honom, och kyste honom. Och tå the hade hälsat hwar annan, gingo the in i tjället.

8. Tå förtälde Mose sin swär alt thet HERren hade gjort Pharao och the Egyptier, för Israels skul, och all then möda som the på wägen haft hade, och at HERren hade hulpit them.

9. Och Jethro fröjdade sig öfwer alt thet goda, som HERren hade gjort Israel, at han hade frälst them ifrå the Egyptiers hand.

10. Och Jethro sade: Låfwad ware HERren, then eder frälst hafwer ifrå the Egyptiers och Pharaos hand; then ther kan frälsa sitt folk ifrån Egypti hand.

11. Nu wet jag, at HERren är större än alla Gudar therföre at the högmodeligen emot them handlat hafwa.

12. Och Jethro, Mose swär, tog bränneoffer, och offrade thet Gudi. Tå kom Aaron och alle the äldste i Israel til at äta bröd för Gudi med Mose swär.

13. Then andra morgonen satte sig Mose, til at döma folket; och folket stod omkring Mose ifrå morgonen in til aftonen.

14. Tå hans swär såg alt thet han gjorde med folket, sade han: Hwad är thet tu gör med folket? Hwi sitter tu allena, och alt folket står omkring tig ifrå morgonen alt in til aftonen?

15. Mose swarade honom: Folket kommer til mig, och frågar Gud om råd;

16. Ty tå the hafwa något at skaffa, komma the til mig, at jag skal döma emellan hwar och en och hans nästa, och wisa them Guds rätt och hans lag.

17. Hans swär sade til honom: Thet är icke godt som tu gör.

18. Tu gör owisligen; så ock folket, som med tig är: thetta ärendet är tig för swårt; tu kan icke uträtta thet allena.

19. Men hör min röst; jag wil gifwa tig råd; och Gud skal wara med tig. Stöt tu folket in för Gud, och framsätt ärenden för Gudi,

20. Och förse them med rätt och lag, at tu wisar them then wäg, ther the uti wandra skola, och the gerningar, som the göra skola.

21. Men sök tig up ibland alt folket redeliga män, the som frukta Gud, sannfärdiga, och the som hata girigheten: them sätt öfwer them, somliga öfwer tusende, öfwer hundrade, öfwer femtio, och öfwer tio:

22. The som altid måga döma folket; men när någon swår sak är, at the tå hafwa henne in för tig, och the åtskilja alla the ringa saker: så warder thet tig lättare, och the dragat med tig.

23. Om tu thet gör, kan tu bestå hwad Gud tig bjuder, och alt thetta folket kan gå hem til sitt igen med frid.

24. Mose hörde sin swärs röst, och gjorde alt såsom han sade honom;

25. Och utwalde redeliga män utaf hela Israel, och gjorde them til höfdingar öfwer folket, somliga öfwer tusende, öfwer hundrade, öfwer femtio, och öfwer tio,

26. At the altid skulle döma folket; men hwad swåra saker woro, them skuto the til Mose, och the ringa saker dömde the.

27. Och så lät Mose sin swär fara hem i sitt land igen.

19. Capitel.

Uti tredje månaden, sedan Israels barn utgångne woro utur Egypti land, kommo the på thenna dagen in uti then öknen Sinai.

2. Förty the woro utdragne ifrå Rephidim, och wille in uti then öknen Sinai; och lägrade sig ther i öknen, twärt emot berget.

3. Och Mose steg up til Gud. Och HERren ropade til honom af berget och sade: Thetta skal tu säga til Jacobs hus, och förkunna Israels barn:

4. I hafwen sett hwad jag hafwer gjort the Egyptier, och huru jag hafwer burit eder på örnawingar, och tagit eder til mig.

5. Om I nu hören min röst, och hållen mitt förbund, så skolen I wara min egendom för alt folk; ty hela jorden är min.

6. Och I skolen wara mig et presterligt konungarike och et heligt folk. Thesse äro the ord, som tu skal säga Israels barn.

7. Mose kom och sammankallade the äldsta i folket, och framsatte alla thessa ord för them, såsom HERren budit hade.

8. Och alt folket swarade tilsammans, och sade: Alt thet HERren sagt hafwer, wilje wi göra. Och Mose sade folkets ord HERranom igen.

9. Och HERren sade til Mose: Si, jag wil komma til tig uti en tjock molnsky, at folket skal höra mina ord, som jag talar med tig, och tro tig ewärdeligen. Och Mose förkunnade HERranom folkets ord.

10. HERren sade til Mose: Gack bort til folket, och helga them i dag och i morgon, at the twå sina kläder,

11. Och äro redo på tredje dagen; ty på tredje dagen warder HERren nederstigande uppå Sinai berg för alt folket.

12. Och upsätt tekn omkring folket, och säg til them: Wakter eder, at I icke gån up på berget, eller kommen wid ändan på thet; ty then som kommer wid berget, han skal döden dö.

13. Ingen hand skal komma wid honom, utan han skal warda stenad, eller med skott genomskuten; ehwad thet är djur eller menniska, skal thet icke lefwa. När man hörer et långsamt ljud, skola the gå in til berget.

14. Mose steg ned af berget til folket, och helgade them; och the twådde sina kläder.

15. Och han sade til them: Waren redo på tredje dagen; och ingen komme wid sin hustru.

16. Som nu then tredje dagen kom, och morgonen wardt, tå hof sig up et dunder och ljungeld och en tjock molnsky

på berget, och et ljud af en ganska starp basun; och folket, som i lägret war, wardt förfäradt.

17. Och Mose förde folket utu lägret emot Gud; och the gingo in under berget.

18. Och hela Sinai berg dammade ther af at HErren steg ned uppå thet i eld; och thes rök gick up såsom röken af en ugn, så at hela berget bäfwade swärligen.

19. Och basunens ljud gick, och wardt ju starkare. Mose talade, och Gud swarade honom öfwerljudt.

20. Tå nu HErren nederkommen war uppå Sinai berg, ofwan uppå kullen, kallade HErren Mose up på bergskullen; och Mose steg tit up.

21. Tå sade HErren til honom: Gack ned, och warna folket, at the icke träda fram til HErran, at the skola se honom, och månge falla af them.

22. Theslikes Presterne, som nalkas HErranom, the skola ock helga sig, at HErren icke förgör them.

23. Mose sade til HErran: Folket kan icke stiga up på berget Sinai; ty tu hafwer warnat oß och sagt: Sätt tekn up omkring berget, och helga thet.

24. HErren sade til honom: Gack, stig ned; tu, och Aaron med tig, skolen upstiga; men Presterne och folket skola icke träda in til, så at the upstiga til HErran, på thet han icke skal förgöra them.

25. Och Mose steg ned til folket, och sade them thetta.

20. Capitel.

Och Gud talade alla thessa ord:

2. Jag är HErren tin Gud, then tig utfört hafwer af Egypti land, utu träldomens hus.

3. Tu skal inga andra gudar hafwa jemte mig.

4. Tu skal icke göra tig något beläte, ej heller eljest någon liknelse, antingen efter thet ofwan til är i himmelen, eller efter thet nedre är på jorden, ej heller efter thet som i watnet är under jorden:

5. Bed icke til them, och tjena them icke; ty jag HErren tin Gud är en stark hämnare, then som söker fädernas mißgerningar in på barnen, alt in til tredje och fjerde led, the som mig hata:

6. Och gör barmhertighet uppå många tusende, som mig hafwa kär, och hålla mina bud.

7. Tu skal icke mißbruka HErrans tin Guds namn; ty HErren skal icke låta honom blifwa ostraffad, som hans namn mißbrukar.

8. Tänk uppå Sabbaths-dagen, at tu helgar honom.

9. Sex dagar skal tu arbeta, och göra alla tina gerningar;

10. Men på sjunde dagen är HErrans tin Guds Sabbath: tå skal tu intet arbete göra, ej heller tin son, ej heller tin dotter, ej heller tin tjenare, ej heller tin tjenarinna, ej heller tin ök, ej heller tin främling, som inom tin stadsport är;

11. Ty uti sex dagar hafwer HErren gjort himmel och jord och hafwet, och hwad ther inne är, och hwilade på sjunde dagen: therföre wälsignade HErren Sabbaths-dagen och helgade honom.

12. Tu skal ära tin fader och tin moder, på thet tu skal länge lefwa i landet, som HErren tin Gud tig gifwa skal.

13. Tu skal icke dräpa.

14. Tu skal icke göra hor.

15. Tu skal icke stjäla.

16. Tu skal icke bära falskt wittnesbörd emot tin nästa.

17. Tu skal icke hafwa lust til tin nästas hus: tu skal icke begära tin nästas hustru, ej heller hans tjenare, eller hans tjenarinna, ej heller hans oxe, ej heller hans åsna, ej heller något, thet tin nästa hafwer.

18. Och alt folket såg dundret och ljungelden och basunens ljud och berget rykande; och fruktade sig, och flydde, trädande fjerran.

19. Och sade til Mose: Tala tu med oß: wi wilje höra ther til; och låt icke Gud tala med oß, at wi icke skole dö.

20. Mose talade til folket: Frukter eder intet; ty Gud är kommen til at försöka eder; och hans fruktan skal wara för edra ögon, at I icke synden.

21. Och folket trädde långt ifrå; men Mose gick in til mörkret, ther Gud uti war.
22. Och HErren sade til honom: Så skal tu säga Israels barn: I hafwen sett, at jag af himmelen hafwer talat med eder.
23. Therföre skolen I ingen ting hålla lika wid mig: silfwergudar och gyldene gudar skolen I icke göra eder.
24. Et altare af jord gör mig, ther tu uppå titt bränneoffer och tackoffer, tina får och få offra skal; ty på hwad rum jag stifftar mitt namns åminnelse, ther wil jag komma til tig, och wälsigna tig.
25. Och om tu wil göra mig et stenaltare, skal tu icke göra thet af huggen sten; förty om tu far ther åt med tin knif, så gör tu thet oskärt.
26. Tu skal ock icke upstiga på trappor til mitt altare, at tin skam icke skal ther blifwa uptäckt.

21. Capitel.

Theßa äro the rätter, som tu skal titt folk föregifwa.
2. Om tu köper en Ebreisk träl, han skal tjena när tig i sex år: på sjunde året skal han utgå fri och ledig.
3. Är han allena kommen, så skal han ock allena utgå: är han kommen gifter, så skal hans hustru utgå med honom.
4. Hafwer hans herre gifwit honom hustru, och hon hafwer födt söner eller döttrar, så skal hustru och barn höra herren til, och han skal gå allena ut.
5. Om trälen säger: Jag hafwer min herre och min hustru och mina barn kär; jag wil icke warda fri:
6. Så hafwe hans herre honom bort för domarena, och hålle honom in til dören eller döreträn, och bäre honom igenom örat med en syl; och han ware hans träl ewärdeligen.
7. Om någon säljer sin dotter til en trälinna, så skal hon icke utgå såsom trälar.
8. Behagar hon icke sin herre, och han hafwer ingen förlofwat henne, han skal låta henne fri; men til främmande folk hafwer han ingen magt at sälja henne, efter han hafwer försmått henne.
9. Gifwer han henne sin son, tå skal han låta henne njuta dotters rätt.
10. Gifwer han honom en annan, så skal han icke förwägra thenna hennes kost, kläder och ägtenskaps-plikt.
11. Gör han icke theßa tre styckenn, så skal hon fri utgå, och intet betala.
12. Then som slår en menniska, så at hon dör, han skal döden dö.
13. Hafwer han thet icke gjort med wilja, utan Gud hafwer låtit henne oförwarande falla honom i händer, så skal jag sätta tig et rum före, tit han fly skal.
14. Om någon går sin nästa efter med arghet, och dräper honom med försåt, then skal tu taga ifrå mitt altare, så at man skal dräpa honom.
15. Then som sin fader eller moder slår, han skal döden dö.
16. Then som stjäl en menniska, och säljer henne, så at man finner honom ther med, han skal döden dö.
17. Then som bannar fader eller moder, han skal döden dö.
18. Ther som några män kifwa tilhopa, och then ena slår then andra med en sten, eller med näfwan, så at han icke dör, utan ligger på sängen:
19. Fås han wid, så at han utgår wid sin staf, så skal han som slog honom, wara ursakad, undantagit, at han skal betala honom hwad han försummat hafwer, och gifwa honom hans läkarelön.
20. Then sin träl eller trälinna slår med en staf, så at han dör under hans händer, han skal lida ther straff före.
21. Lefwer han öfwer en eller twå dagar, så skal han icke lida ther straff före; ty thet är hans penningar.
22. Om män kifwa tilhopa, och någonthera stöter någon qwinna, som hafwande är, så at henne förgås barn, och henne dock eljes intet skadar, så skal man näpsa honom til penningar, så mycket som qwinnans man honom pålägger; och skal thet utgifwa efter mätlares wärdering.
23. Skadar han henne något, tå skal han gifwa själ för själ,
24. Öga för öga, tand för tand, hand för hand, fot för fot,

25. Brännande för brännande, sår för sår, blånad för blånad.
26. Then som slår sin trål eller trålinna i ögat, och förderfwar thet, han skal låta them fri lös, för ögat.
27. Sammalunda om han slår sin trål eller trålinna en tand ut, skal han them fri lös låta, för tanden.
28. Om en oxe stångar en man eller qwinna, så at han dör, så skal man stena then oxen, och icke äta hans kött; och så är oxens herre ursakad.
29. War oxen tilförene wan at stångas, och hans herre är ther om tilsagd, och han icke bewarade honom, och ther öfwer dräper en man eller qwinna, så skal man stena then oxen, och hans herre skal dö.
30. Warda honom penningar pålagde, så skal han gifwa, til at lösa sitt lif, så mycket som honom pålagdt warder.
31. Sammalunda skal man ock med honom handla, om han en son eller dotter stångar.
32. Stångar han en trål eller trålinna, så skal han gifwa theras herre trettio silfwersiklar; och oxen skal man stena.
33. Om någon öpnar en grop, eller gräfwer en grop, och täcker henne icke til, och en oxe eller åsne faller så ther uti;
34. Tå skal gropens herre lösa thet med penningar, och gifwa them thes herre igen; men kroppen skal wara hans.
35. Om någon mans oxe stångar en annars oxe, så at han dör, tå skola the sälja then lefwande oxen, och byta penningarna, och theslikes byta kroppen.
36. War thet wetterligt, at oxen war tilförene wan at stångas, och hans herre icke bewarade honom, tå skal han gifwa en oxe för then andra, och behålla kroppen.

22. Capitel.

Om någon stjäl en oxe eller et får, och slagtar thet, eller säljer, han skal igen gifwa fem oxar för en oxe, och fyra får för et får.
2. Om en tjuf beslagen warder, at han bryter sig in, och får hugg til döds, så skal ingen blodsrätt gå öfwer dräparen.
3. Men är solen öfwer honom upgången, tå skal man blodsrätten gå låta. En tjuf skal igen betala. Hafwer han intet, så skal man sälja honom för hans tjufnad.
4. Finner man tjufnaden när honom lefwande, thet ware sig oxe, åsne eller får, så skal han gifwa dubbelt igen.
5. Om någon gör skada på åker eller wingård, så at han låter sin boskap skada göra uti en annans åker, han skal af thet bästa i sin åker och wingård igen betala.
6. Om en eld upkommer, och fänger i törne, så at skylarne eller säden, som ännu står, eller åkren upbränd warder, thet skal han betala igen, som elden släppt hafwer.
7. Om någon gifwer sin nästa penningar eller tyg til at gömma, och frå then samma warder thet stulit utu huset; finner man tjufwen, tå skal han gifwa thet twåfalt igen.
8. Finner man icke tjufwen, så skal man hafwa huswärden fram för domarena, om han icke hafwer kommit sin hand wid sin nästas ting.
9. Och om en then andra skyller för någon orätt, ware sig om oxe, eller åsna, eller får, eller kläder, eller hwad som hälst bortkommit är, tå skal begges theras sak komma in för domarena: hwilken domarena fördöma, han skal betala sin nästa dubbelt igen.
10. Om någon sätter ned när sin nästa åsna, eller oxe, eller får, eller hwad boskap thet kan wara, och thet dör, eller elljes får skada, eller warder honom bortdrifwit, så at ingen ser thet:
11. Så skal thet komma til en ed them emellan wid HErran, at han icke hafwer låtit komma sin hand wid hans nästas ting; och ägaren skal then anamma, at then andre icke skal gifwat igen.
12. Om en tjuf stjäl honom thet ifrå, skal han tå betala thet ägaren igen.
13. Warder thet rifwit, skal han hafwa fram witne ther uppå, och så intet igen gifwa.
14. Om någon lånar af sin nästa, och

thet warder förderfwadt, eller dör, så at thes herre ther icke når är, tå skal han gifwa thet igen.
15. Är thes herre ther når, tå skal han icke gifwa thet igen, medan han thet för sina penningar legdt hafwer.
16. Om någon lockar en jungfru, then ännu icke förlofwad är, och lägrar henne; han skal gifwa henne hennes morgongåfwor, och hafwa henne til hustru.
17. Om hennes fader förslån honom henne, skal han tå utgifwa penningar, så mycket som jungfrurs morgongåfwor tilhörer.
18. En trollkona skal tu icke låta lefwa.
19. Then som drifwer otukt med någon boskap, han skal döden dö.
20. Then som offrar gudom, utan HERranom allena, han ware förbannad.
21. Främlingar skal tu icke beröfwa eller undertrycka; förty I hafwen ock warit främlingar i Egypti land.
22. I skolen ingen enka och faderlösa barn bedröfwa.
23. Bedröfwar tu them, så warda the ropande til mig; och jag skal höra theras rop;
24. Och min wrede skal förgrymma sig, så at jag dräper eder med swärd; och edra hustrur skola warda enkor, och edra barn faderlösa.
25. När tu lånar mitt folk penningar, thet fattigt är när tig, skal tu icke hafwa tig så med honom som en ockrare, och intet ocker på honom bedrifwa.
26. När tu tager en klädnad til pant af tin nästa, skal tu få honom thet igen förr än solen går ned;
27. Förty hans klädnad är hans huds endesta öfwertäckelse, ther han uti sofwer: ropar han til mig, så wil jag höra honom; ty jag är barmhertig.
28. Domarena skal tu icke banna, och then öfwersta i titt folk skal tu icke lasta.
29. Tin fyllelse och tårar skal tu icke fördröja. Tin första son skal tu gifwa mig.
30. Så skal tu ock göra med tin oxe och får. I sju dagar låt thet blifwa när sin moder; på åttonde dagen skal tu gifwa mig thet.
31. I skolen wara et heligt folk för mig: therföre skolen I intet kött åta, thet som på marken af djur rifwit är, utan kasta thet för hundarna.

23. Capitel.

Tu skal icke tro lögnagtigt tal, så at tu gör en ogudaktig biständ, och warder et wrångt witne.
2. Tu skal icke följa hopen efter til thet ondt är, och icke swara för rätten, så at tu efter hopen wiker ifrå thet rätt är.
3. Tu skal icke beprýda then fattiga i hans sak.
4. När tu finner tin owäns oxe eller åsna, at han far will, så skal tu ledan hem til honom igen.
5. När tu finner hans åsna, som tig hatar, ligga under bördan, skal tu icke låta honom ligga, utan hjelpa honom up.
6. Tu skal icke böja tin fattigas rätt i hans sak.
7. War fjerran ifrå falska saker. Then oskyldiga och rättfärdiga skal tu icke dräpa; ty jag gifwer ingen ogudaktig rätt.
8. Tu skal icke taga mutor; förty mutor förblinda the seende, och förwända then rättferdigas saker.
9. Tu skal icke undertrycka främlingar; ty I weten huru the främlingar i hjertat likar, efter I hafwen ock främlingar warit i Egypti land.
10. I sex år skal tu så titt land, och insamla thes frukt.
11. På sjunde året skal tu låta thet hwila och ligga, at the fattige af titt folk måga äta ther af; och hwad öfwer blifwer, låt wildjuren på marken äta thet. Så skal tu ock göra med tin wingård och titt oljoberg.
12. I sex dagar skal tu göra titt arbete; men then sjunde dagen skal tu skona, på thet tin oxe och åsna måga hwila sig, och tin tjenarinnas son och främlingen wederqwecka sig.
13. Alt thet jag eder sagt hafwer, thet håller; och andra Gudars namn skolen

I icke ihogkomma; och af eder mun skola the icke hörde warda.

14. I tre resor om året skolen I hålla mig högtid:

15. Nemligen, the osyrade bröds högtid skal tu hålla, at tu i sju dagar osyradt bröd äter, såsom jag tig budit haf-wer, i then tiden i Abibs månad; förty uti honom äst tu utfaren utur Egypten: men kom icke med toma händer fram för mig:

16. Och then högtiden, när tu först begynner berga thet tu på marken sått hafwer, och insamlingens högtid i årets utgång, när tu titt arbete utaf marken insamlat hafwer.

17. Tre resor om året skal alt thet mankön är komma fram för HERran Gud.

18. Tu skal icke offra mitt offers blod med surdeg; och min högtids feta skal icke blifwa qwar in til morgonen.

19. Förstlingen af första frukten på tin mark skal tu föra in uti HERrans tin Guds hus; och skal icke koka kidet, så länge thet på sin moders mjölk är.

20. Si, jag sänder en Ängel fram före tig, then tig skal bewara på wägen, och föra tig til thet rum, som jag beredt hafwer.

21. Therföre tag tig wara för hans ansikte, och hör hans röst, och förbittra honom icke; ty han skal icke skona eder, när I brottslige ären; och mitt namn är i honom.

22. Hörer tu hans röst, och gör alt thet jag säger tig, så skal jag wara tina fienders fiende och tina motståndares motståndare.

23. När nu min Ängel går fram före tig, och förer tig til the Amoreer, Hetheer, Phereseer, Cananeer, Heveer och Jebuseer, och jag förgör them;

24. Tå skal tu icke tilbedja theras gudar, ej heller tjena them, och icke göra såsom the göra; utan skal theras afgudar bortkasta, och sönderslå them.

25. Men HERran eder Gud skolen I tjena; så skal han wälsigna titt bröd och titt watn, och skal all krankhet taga tig ifrå.

26. Ingen ensam eller ofruktsam skal wara i titt land; och jag skal låta tig blifwa gammal.

27. Jag skal sända min förskräckelse fram före tig, och göra alt folk förtwifladt tit tu kommer, och skal låta alla tina fiender komma på flykten för tig.

28. Jag skal sända getingar fram före tig, som skola för tig utjaga the Heveer, Cananeer och Hetheer.

29. Jag skal icke utdrifwa them på et år för tig, at landet icke skal öde warda, och wildjur föröka sig emot tig.

30. Togligt skal jag drifwa them ut för tig, in til thes tu må wäxa til, och besitta landet.

31. Och skal jag sätta titt landamäre, thet röda hafwet, til the Philisteers haf, och ifrån öknen alt in til älfwen; ty jag skal gifwa landets inbyggare i tin hand, at tu skal utdrifwa them före tig.

32. Tu skal intet förbund göra med them, eller med theras gudar.

33. Utan låt them icke bo i titt land, at the icke komma tig til at synda emot mig; förty om tu tjenar theras gudar, kommer thet tig til förargelse.

24. Capitel.

Och til Mose sade han: Stig up til HERran, tu och Aaron, Nadab och Abihu, och the sjuttio äldste i Israel, och tilbeder fjerran.

2. Och Mose nalke sig allena in til HERran, och läte the andra intet nalkas, och folket komme ej heller med honom up.

3. Mose kom och förtälde folket alla HERrans ord och alla rätter: tå swarade alt folket med en röst och sade: Alla the ord, som HERren sagt hafwer, wilje wi göra.

4. Tå skref Mose alla HERrans ord, och stod om morgonen bittida up, och byggde et altare nedan wid berget, med tolf stoder, efter the tolf Israels slägter.

5. Och sände tit unga män af Israels barn, at the skulle offra ther uppå bränneoffer och tackoffer HERranom af stutar.

6. Och Mose tog hälften af blodet, och

låt thet uti et bäcken; then andra hälften stänkte han uppå altaret.
7. Och tog förbundets bok, och las henne för folkets öron. Och tå the sade: Alt thet HErren sagt hafwer wilje wi göra och efter lyda;
8. Tå tog Mose blodet, och stänkte folket ther med, och sade: Si, thetta är förbundets blod, hwilket HErren med eder gör öfwer alla thesza orden.
9. Tå stego Mose, Aaron, Nadab och Abihu, och the sjuttio äldste af Israel up,
10. Och sågo Israels Gud. Under hans fötter war såsom en skön saphir, och såsom en himmel, tå han klar är.
11. Och han lät icke sin hand komma öfwer the yppersta af Israel. Och tå the hade skådat Gud, åto the och drucko.
12. Och HErren sade til Mose: Kom up til mig på berget, och blif ther, at jag gifwer tig stentaflor och lag och budord, them jag skrifwit hafwer, hwilka tu them lära skal.
13. Tå stod Mose up, och hans tjenare Josua, och steg up på Guds berg;
14. Och sade til the äldsta: Blifwer här til thes wi komme igen til eder. Si, Aaron och Hur äro när eder: kommer någon sak på färde; then mågen I hafwa in för them.
15. Tå nu Mose kom på berget, öfwertäckte en molnsky berget.
16. Och HErrans härlighet bodde uppå berget Sinai, och öfwertäckte thet med molnskyn i sex dagar: och han kallade Mose på sjunde dagen utu skyn.
17. Och HErrans härlighets anseende war såsom en förtärande eld öfwerst på berget för Israels barn.
18. Och Mose gick midt in i skyn, och steg på berget, och blef uppå berget i fyratio dagar och fyratio nätter.

25. Capitel.

Och HErren talade med Mose och sade:
2. Säg Israels barn, at the gifwa mig et häfoffer; och tager thet af hwar man, then som ther til et friwilligt hjerta hafwer.
3. Och thetta är häfoffret, som I skolen taga af them: Guld, silfwer, koppar,
4. Gult silke, skarlakan, rosenrödt, hwitt twinnadt silke, getahår,
5. Rödlätt wädurskin, tackskin, furuträ,
6. Olja til lampor, speceri til smörjelse och godt rökwerk,
7. Onyxsten och infattade stenar, til lifkjortelen och til skölden.
8. Och the skola göra mig en helgedom, at jag må bo ibland them.
9. Efter som jag wil wisa tig en eftersyn til tabernaklet, och til alt thet som ther til hörer, så skolen I göra thet.
10. Görer en ark af furuträ: halftredje aln skal wara längden, halfannan aln bredden, och halfannan aln högden.
11. Och tu skal öfwerdraga honom med godt guld, innan och utan; och gör en gyldene krans ofwan omkring.
12. Och gjut fyra ringar af guld: them skal tu sätta i alla fyra hörnen, så at twå ringar äro på then ena sidan, och twå på then andra sidan.
13. Och gör stänger af furuträ, och öfwerdrag them med guld;
14. Och stick them in i ringarna på sidan af arken, at man må bära honom ther med.
15. Och the skola blifwa i ringarna, och icke warda utdragne.
16. Och tu skal lägga uti arken thet witnesbörd, som jag skal få tig.
17. Tu skal ock göra en Nådastol af klart guld: halftredje aln skal wara längden på honom, och halfannan aln bredden.
18. Och tu skal göra twå Cherubim, af tätt guld, på båda ändarna af Nådastolen;
19. Så at en Cherub är på thenna ändan, then andre på then andra ändan: och altså äro twå Cherubim på Nådastolens ändar.
20. Och the Cherubim skola uträcka sina wingar ofwan öfwer, så at the öfwertäcka Nådastolen med sina wingar, och hwarsannars anlete stå emot hwart annat; och theras anleten skola se uppå Nådastolen.

21. Och tu skal sätta Nådastolen ofwan uppå arken, och lägga i arken thet witnesbörd, som jag skal få tig.

22. Och tädan wil jag betyga tig, och tala med tig, nemligen, utaf Nådastolen, emellan the twå Cherubim, som äro uppå witnesbördets ark, alt thet som jag wil befalla tig til Israels barn.

23. Tu skal ock göra et bord af furuträ: twå alnar skal thes längd wara, och en aln bredden, och halfannan aln högden.

24. Och tu skal öfwerdraga thet med klart guld, och göra en gyldene krans omkring thet,

25. Och en list omkring, en hand bredt hög, och en gyldene krans omkring listen.

26. Och skal tu göra ther fyra gyldene ringar til, uppå the fyra hörnen på thes fyra fötter.

27. Hardt under listen skola ringarne wara, at man må stinga stänger ther in, och bära bordet.

28. Och tu skal göra stängerna af furuträ, och öfwerdraga them med guld, at bordet må ther med warda burit.

29. Tu skal ock göra thes fat, skedar, kannor, skålar, af klart guld, at man ther med ut- och inskänker.

30. Och skal tu altid lägga skådobröd fram för mig på bordet.

31. Tu skal ock göra en ljusastake af klart tätt guld; läggen ther uppå skal wara med rör, skålar, knoppar och blommor.

32. Sex rör skola utgå på sidorna af ljusastaken; af hwarje tre rör.

33. Hwart och ett rör skal hafwa tre skålar, såsom mandelnötter, knoppar och blommor. Thesza skola wara the sex rör, som utgå af ljusastaken.

34. Men läggen af ljusastaken skal hafwa fyra skålar, och ther til knoppar och blommor;

35. Och ju en knopp under twå rör af the sex, som gå utaf ljusastaken.

36. Ty både knoppar och rör skola gå ther utaf; och altsamman klart tätt guld.

37. Och tu skal göra sju lampor ofwan uppå, så at the lysa emot hwar andra,

38. Och ljussaxar och släcketyg; alt af klart guld.

39. Utaf en centner klart guld skal tu göra honom, med alla thesza tyg.

40. Och se til, at tu alt gör efter then eftersyn, som tu på berget sett hafwer.

26. Capitel.

Tabernaklet skal tu göra af tio tapeter, af hwitt twinnadt silke, af gult silke, af skarlakan och rosenrödt. Cherubim skal tu göra ther uppå konsteligen.

2. Längden på hwar tapet skal wara åtta och tjugu alnar, bredden fyra alnar; och skola alla tio wara ens.

3. Och skola ju wara fem tilhopa fogade, then ena wid then andra.

4. Och tu skal göra lyckor af gult silke, allestädes på stadet på tapeten, at the måga tilhopa fogas, at ju tu och tu på sitt stad kunna tilsamman fästas;

5. Femtio lyckor på hwar tapet, at then ena må fästas wid then andra.

6. Och tu skal göra femtio gyldene häckten, ther man the tapeter med tilsamman knäpper, then ena wid then andra, til thes thet blifwer et tabernakel.

7. Tu skal ock göra ellofwa tapeter af getahår, til öfwertäckelse öfwer tabernaklet.

8. Längden af hwar tapet skal wara trettio alnar, bredden fyra alnar. Och skola alla ellofwa wara lika stora.

9. Fem skal tu med hwart annat tilhopa foga, och sedan sex tilhopa med hwart annat, så at tu gör then sjette tapeten dubbel fram för tabernaklet.

10. Och tu skal göra femtio lyckor på stadet af hwar tapet, at the måga tilhopa knäppas med hwart annat.

11. Och skal tu göra femtio kopparhäckten, och knäppa häckten in uti lyckorna, at tapeten tilsamman fogas, och warder et täckelse.

12. Men thet öfwer är i längden af tapeten på tabernaklet, skal tu hälften låta hänga utöfwer tabernaklet,

13. På båda sidor en aln långt; så at thet öfwer är, blifwer på sidorna af tabernaklet, och betäcker thet på båda sidor.

14. Utöfwer thenna täckelse skal tu göra en annan öfwertäckelse af rödlätt wädurskin, och ther til en öfwertäckelse af tackskin.
15. Tu skal ock göra bräder til tabernaklet, af furuträ, hwilka stå skola.
16. Tio alnar långt skal hwart bräde wara, och halfannan aln bredt.
17. Twå näckor skal hwart bräde hafwa, så at thet ena må sättas wid thet andra: altså skal tu göra alla bräden til tabernaklet.
18. Tjugu af them skola stå söder.
19. The skola hafwa fyratio silfwerfötter nedan under, ju twå fötter under hwart bräde på sina twå näckor.
20. Sammalunda på then andra sidan, norr ut, skola ock stå tjugu bräder,
21. Och fyratio silfwerfötter, ju twå fötter under hwart bräde.
22. Men bak i tabernaklet, wäster ut, skal tu göra sex bräder:
23. Ther til tu bräder bak i the tu hörnen af tabernaklet;
24. Så at hwarthera af the tu bräden lagar sig med sitt hörnbräde ifrå nedan alt up åt, och komma ofwan tillika tilhopa med en krampa;
25. Så at thet äro åtta bräder med theras silfwerfötter, hwilka skola wara sexton, ju twå under et bräde.
26. Och tu skal göra skottstänger af furuträ, fem til the bräden, som äro på then ena sidan i tabernaklet,
27. Och fem til the bräden, som äro på then andra sidan i tabernaklet, och fem til the bräden bak i tabernaklet, wäster ut.
28. Och tu skal skjuta medelstången midt öfwer bräden ut åt, och fatta them all tilhopa ifrå then ena ändan til then andra.
29. Och tu skal öfwerdraga bräden med guld, och göra ringarna på them af guld, at man skjuter stängerna ther in; och stängerna skal tu öfwerdraga med guld.
30. Och så skal tu nu göra tabernaklet efter thet sättet, som tu sett hafwer på berget.
31. Och tu skal göra en förlåt af gult silke, skarlakan och rosenrödt, och twinnadt hwitt silke: och tu skal göra Cherubim ther uppå konsteligen.
32. Och tu skal hänga thet på fyra stolpar af furuträ, the som öfwerdragne äro med guld, och hafwa gyldene knappar och fyra silfwerfötter.
33. Och skal tu knäppa förlåten ther in til med häcktor, och sätta witnesbördets ark innan för förlåten, at han är eder en åtskilnad emellan thet helga och thet aldrahelgaste.
34. Och tu skal sätta Nådastolen på witnesbördets ark uti thet aldrahelgaste.
35. Men bordet sätt utan för förlåtten, och ljusastaken twärt öfwer emot bordet, söder ut i tabernaklet, så at bordet står norr ut.
36. Och tu skal göra et kläde i tabernaklets dör, wirkadt med gult silke, rosenrödt, skarlakan, och hwitt twinnadt silke.
37. Och tu skal göra fem stolpar til thet samma klädet af furuträ, öfwerdragna med guld, med gyldene knappar; och tu skal gjuta them fem kopparfötter.

27. Capitel.

Och tu skal göra et altare af furuträ, fem alnar långt och bredt, så at thet warder rätt fyrkant, och tre alnar högt.
2. Horn skal tu göra på alla fyra hörnen, och tu skal öfwerdraga thet med koppar.
3. Gör ock askokäril, skoflar, bäcken, gafflar, kolpannor: alt thet ther til hörer skal tu göra af koppar.
4. Tu skal ock göra et galler, såsom et nät, af koppar, och fyra kopparringar på thes fyra horn.
5. Tu skal ock görat ifrå nedan up åt kring om altaret, så at galret räcker midt uppå altaret.
6. Och tu skal göra stänger til altaret af furuträ, öfwerdragna med koppar.
7. Och tu skal stinga stängerna in i ringarna, så at stängerna äro på båda sidor af altaret, ther man må bära thet med.
8. Och tu skal så görat af bräder, at

thet blifwer ihålt, såsom tig på berget
wist år.
9. Tu skal ock göra en gård til taber-
naklet; en bonad af hwitt twinnat silke,
på then ena sidan, hundrade alnar lång,
söder ut,
10. Och tjugu stolpar på tjugu kop-
parfötter; och theras knappar, med the-
ras gjordar, af silfwer.
11. Sammalunda ock, norr uppå, en
bonad, hundrade alnar lång; tjugu
stolpar på tjugu kopparfötter, och the-
ras knappar, med theras gjordar, af
silfwer.
12. Men wåster ut öfwer gårdens
bredd skal wara en bonad, femtio
alnar lång; tio stolpar på tio fötter.
13. Öster ut öfwer gårdens bredd, skal
wara femtio alnar;
14. Så at bonaden hafwer på ena si-
dan femton alnar; ther til tre stolpar
på tre fötter;
15. Och femton alnar på then andra
sidan; ther til tre stolpar på tre fötter.
16. Men i gårdens ingång skal wara
et kläde, tjugu alnar bredt, stickadt
med gult silke, skarlakan, rosenrödt och
twinnadt hwitt silke; ther til fyra stol-
par på theras fyra fötter.
17. Alle stolparne kring om gården
skola hafwa silfwergjordar, och silfwer-
knappar, och kopparfötter.
18. Och långden på gården skal wara
hundrade alnar, bredden femtio, hög-
den fem alnar, af hwitt twinnadt silke,
och theras fötter skola wara af koppar.
19. Och alt thet som tabernaklet til-
hörer til allahanda åmbete, och alle
thes pålar, och alle gårdens pålar, sko-
la wara af koppar.
20. Bjud Israels barn, at the båra
til tig then aldraklaraste olja, stött af
oljoträ, til lysning, at man altid ther
af låter i lamporna,
21. Uti witnesbördets tabernakel utan
för förlåtten, som hänger för witnes-
bördet. Och Aaron med hans söner
skola thetta sköta, ifrå morgonen alt
in til aftonen för HERranom. Thet
skal wara eder en ewig sed in til edra
efterkommande ibland Israels barn.

28. Capitel.

Och tu skal taga til tig tin broder Aa-
ron och hans söner utaf Israels barn,
at han skal wara min Prest, nemligen,
Aaron och hans söner, Nadab, Abihu,
Eleazar och Ithamar.
2. Och tu skal göra tin broder Aaron
heliga kläder, som äro härlig och skön.
3. Och tu skal tala med alla them, som
et wist hjerta hafwa, them jag med
wishetens anda upfyllt hafwer, at the
göra kläder åt Aaron til hans wigelse,
at han blifwer min Prest.
4. Och theße äro kläden, som the göra
skola: Sköld, lifkjortel, silkeskjortel,
trångkjortel, hatt och bälte: altså skola
the göra tin broder Aaron och hans
söner heliga kläder, at han skal wara
min Prest.
5. Ther til skola the taga guld, gult
silke, skarlakan, rosenrödt och hwitt
silke.
6. Lifkjortelen skola the göra af guld,
gult silke, skarlakan, rosenrödt, och
twinnadt hwitt silke, konsteligen;
7. At han warder sammanfogad på
båda axlar, och tilhopa bunden på
båda sidor.
8. Och hans bälte ther öfwer skal wa-
ra af samma konst och werk, af guld,
gult silke, skarlakan, rosenrödt och twin-
nadt hwitt silke.
9. Och tu skal taga twå onyxstenar,
och grafwa ther uppå Israels söners
namn:
10. På hwarthera sex namn, efter
som the äro gamle til.
11. Thet skal tu beställa med the sten-
snidare, som grafwa insegler, så at the
warda infattade i guld.
12. Och tu skal fästa them uppå ax-
larna på lifkjortelen, at the äro åmin-
nelse-stenar för Israels barn, at Aaron
drager theras namn på båda sina ax-
lar til åminnelse för HERranom.
13. Och tu skal göra gyldene spänne,
14. Och twå kädjor af klart guld,
som up åt gå skola; them skal tu fästa
uti spännen.
15. Åmbetsskölden skal tu göra efter

konst, såsom lifkjortelen, af guld, gult
silke, skarlakan, rosenrödt och twin-
nadt hwitt silke.

16. Fyrahörnad skal han wara, och
twåfall: en hand bredt skal wara hans
längd, och en hand bredt hans bredd.

17. Och tu skal upfyllat med fyra ra-
der af stenar. Then första raden skal
wara en sardius, topas, smaragd:

18. Then andra, en rubin, saphir,
diamant:

19. Then tredje, en lyncurer, agath,
amethist:

20. Then fierde, en turkos, onyx, jas-
pis. Uti guld skola the satte warda
på alla rader;

21. Och skola stå efter the tolf Israels
söners namn, utgrafne af stensnidare,
hwarthera med sitt namn, efter the tolf
slägten.

22. Och tu skal göra kädjor til sköl-
den, som ned åt gå, af klart guld,

23. Och twå gyldene ringar, så at tu
fäster the twå ringar wid the tu hör-
nen af skölden:

24. Och låt komma the twå gyldene
kädjorna in uti the twå ringarna.

25. Men the twå ändarne af the twå
kädjor skal tu låta komma in uti the
tu spännen, och fästa them på axlarna
af lifkjortelen emot hwart annat.

26. Och tu skal göra twå andra gyl-
dene ringar, och fästa them wid the an-
dra tu hörnen af skölden, nemligen,
til sin brädd, ther the utan på lifkjorte-
len med hänga.

27. Och skal åter göra twå gyldene
ringar, och fästa them emot hwar an-
nan utan til, nedre på the tu hörnen af
lifkjortelen, ther som lifkjortelen kom-
mer tilhopa.

28. Och man skal tilhopa knäppa
skölden, med sina ringar, med et gult
snöre, in til lifkjortelens ringar, så at
han ligger hardt in på lifkjortelen, och
skölden icke loßnar ifrå lifkjortelen.

29. Så skal Aaron bära Israels barns
namn uti åmbetsskölden på sitt hjerta,
när han går in uti thet helga, til en
åminnelse för HErranom altid.

30. Och tu skal låta Ljus och Fullkom-
lighet i åmbetsskölden, at the blifwa
på Aarons hjerta, när han ingår för
HErran, och bär Israels barns äm-
bete på sitt hjerta för HErran altid.

31. Tu skal ock göra under lifkjortelen
en silkeskjortel, allsamman af gult silke.

32. Och öfwerst midt på honom skal
wara et halssmog, och en borda om-
kring halssmoget tilhopa fållad, at thet
icke söndergår.

33. Och nedan på hans fåll skal tu
göra såsom granatäple, af gult silke,
skarlakan, rosenrödt, alt omkring, och
emellan them gyldene bjelror, ock alt
omkring;

34. Så at ther är en gyldene bjelra,
och thernäst et granatäple, och åter en
gyldene bjelra, med et granatäple, alt
omkring på fållen af samma silkes
kjortel.

35. Och Aaron skal hafwa honom up-
på, när han tjenar, så at man hörer
klanget af honom, när han ut- och in-
går uti thet helga för HErranom,
på thet at han icke skal dö.

36. Tu skal ock göra et ännespan af
klart guld, och gräfwa ther uti, efter
stensnidare-konst, HERRANS HE-
LIGHET.

37. Och tu skal fästa thet på hatten,
framman i ännet på Aaron, med et
gult snöre.

38. Och thet skal wara i Aarons änne,
så at Aaron bär thet helgas brist, som
Israels barn helga i alla sina gåfwor
och helgedom; och thet skal altid wara
på hans änne, at han skal försona them
för HErranom.

39. Tu skal ock göra en trångkjortel
af hwitt silke, och et stickadt bälte.

40. Och til Aarons söner skal tu göra
kjortlar, bälte och hufwor, som äro
härliga och sköna, och skal kläda them
uppå tin broder Aaron med hans söner:

41. Och skal smörja them, och fylla
theras händer, och wiga them, at the
blifwa mine Prester.

42. Och skal göra them linne neder-
kläder, til at skyla blygdens kött, ifrå
länden alt ned på låren.

43. Och Aaron med hans söner skola

hafwa them uppå, när the gå in uti witnesbördets tabernakel, eller fram til altaret, til at tjena uti thet helga, på thet at the icke umgälla theras missgerning, och måste dö. Thet skal wara honom, och hans säd efter honom, et ewigt sätt.

29. Capitel.

Thetta måste tu ock göra them, at the skola warda mig wigde til Prester: Tag en ung stut och twå wädrar utan wank;

2. Osyradt bröd och osyrade kakor, blandade med olja, och osyrade tunkakor, smorde med olja; af hwetemjöl skal tu alt görat:

3. Och skal läggat uti en korg, och uti korgen bära thet fram, samt med stuten och the twå wädrarna.

4. Och tu skal hafwa Aaron och hans söner fram för dören af witnesbördets tabernakel, och twå them med watn:

5. Och taga kläden, och kläda uppå Aaron then tränga kjortelen, och then silkes kjortelen, och lifkjortelen, och skölden til lifkjortelen, och skal begjorda honom utan uppå lifkjortelen;

6. Och sätta hatten uppå hans hufwud, och then helga kronan uppå hatten:

7. Och skal taga smörjeolja, och gjuta uppå hans hufwud, och smörja honom.

8. Och hans söner skal tu ock hafwa fram, och kläda uppå them then tränga kjortelen,

9. Och begjorda både Aaron och them med bälter, och binda hufworna på them, at the skola hafwa Presterskapet til et ewigt sätt. Och tu skal fylla händerna uppå Aaron och hans söner,

10. Och hafwa stuten fram för dören af witnesbördets tabernakel; och Aaron med hans söner skola lägga sina händer på hufwudet af stuten.

11. Och tu skal slagta stuten för HERranom, in för dören af witnesbördets tabernakel;

12. Och skal taga af hans blod, och stryka uppå altarets horn med titt finger, och alt thet andra blodet kasta ned på botnen til altaret.

13. Och skal taga alt thet feta som är på tarmarna, och thet nätet öfwer lefren och båda njurarna, med thet feta som är ther på, och skal bränna thet up på altaret.

14. Men stutens kött, huden och gåret skal tu upbränna med eld utan för lägret; ty thet är et syndoffer.

15. Men then ena wäduren skal tu taga; och Aaron med hans söner skola lägga theras händer på hans hufwud.

16. Sedan skal tu slagta honom, och taga hans blod, och stänka uppå altaret alt omkring.

17. Men wäduren skal tu hugga i stycker, och twå hans inelfwor och fötter, och skal lägga thet på hans stycker och hufwud,

18. Och bränna up hela wäduren på altaret; ty thet är et bränneoffer HERranom, en söt lukt HERranom.

19. Then andra wäduren skal tu taga; och Aaron med hans söner skola lägga sina händer på hans hufwud.

20. Och skal slagtan, och taga af hans blod och stryka på högra örtippen af Aaron och hans söner, och uppå tummen af theras högra hand, och på största tån af theras högra fot, och skal stänka blodet på altaret alt omkring.

21. Och skal taga blodet på altaret och smörjeoljan och stänka på Aaron och hans kläder, hans söner och theras kläder; så warder han och hans kläder, hans söner och theras kläder wigde.

22. Sedan skal tu taga thet feta af wäduren, stjerten, och thet feta som är på inelfwen, nätet som är öfwer lefren, och båda njurarna, med thet feta som ther öfwer är, och then högra bogen; ty thet är fyllelsens wädur;

23. Och et bröd, och en oljokaka, och en tunkaka utu korgen, ther thet osyrade brödet i är, then för HERranom står.

24. Och lägg alt thetta på Aarons och hans söners händer, och wefta thet HERranom.

25. Och så skal tu taga thet utaf theras händer; och brän thet up på altaret för et bränneoffer, til en söt lukt för

HERranom; ty thet är HERrans offer.

26. Och tu skal taga bröstet af fyllelsens wädur Aarons, och skal westa thet för HERranom: thet skal wara tin del.

27. Och skal altså helga westebröstet och häfwebogarna, som westade och häfne äro, af fyllelsens wädur, Aarons och hans söners.

28. Och thet skal wara Aarons och hans söners, til et ewigt sätt af Israels barn; ty thet är et häfoffer: och häfoffren skola höra HERranom til af Israels barn i theras tackoffer och häfoffer.

29. Men Aarons helga kläder skola hans söner hafwa efter honom, at the therutinnan skola warda smorde, och theras händer fyllde.

30. Hwilken af hans söner warder Prest i hans stad, han skal kläda them uppå i sju dagar, at han skal gå in uti witnesbördets tabernakel, til at tjena uti thet helga.

31. Tu skal ock taga fyllelsens wädur, och koka hans kött på heligt rum.

32. Och Aaron med hans söner skola äta af samma wädurs kött, med brödet som i korgen är, in för dören af witnesbördets tabernakel.

33. Ty en försoning är thermed skedd, til at fylla theras händer, at the skola wigde warda. Ingen annan skal ätat; ty thet är heligt.

34. Om något öfwerblifwer af fyllelsens kött och af bröden in til morgonen, thet skal tu upbränna på eld, och icke läta ätat; ty thet är heligt.

35. Och altså skal tu göra med Aaron och hans söner, såsom jag hafwer budit tig. I sju dagar skal tu fylla theras händer;

36. Och hwar dag slagta en stut, til et syndoffer til försoning; och skal rena altaret, när tu försonar thet; och skal smörja thet, at thet skal blifwa wigdt.

37. I sju dagar skal tu försona och wiga altaret, at thet skal wara then aldrahelgastes altare. Ho som wil komma wid altaret, han skal wara wigd.

38. Och thetta skal tu göra med altaret: Tu lamm, årsgamla, skal tu hwar dag offra ther uppå:

39. Et lamm om morgonen, thet andra om aftonen:

40. Och til et lamm en tiondedel semlomjöl, blandadt med en fjerdedel af et Hin stött olja, och en fjerdedel af et Hin win, til drickoffer.

41. Med thet andra lammet, om aftonen, skal tu göra såsom med morgonens spisoffer och drickoffer, til en söt lukt HERranom af offret.

42. Thetta är thet dageliga brännoffret in til edra efterkommande, för dören af witnesbördets tabernakel för HERranom, ther jag eder betyga och med tig tala wil.

43. Ther wil jag Israels barn betygad och helgad warda i min härlighet.

44. Och wil helga witnesbördets tabernakel med altarena, och wiga Aaron med hans söner mig til Prester.

45. Och wil bo ibland Israels barn, och wara theras Gud;

46. At the weta skola, at jag är HERren theras Gud, som them förde utur Egypti land, at jag skulle bo ibland them; jag HERren theras Gud.

30. Capitel.

Tu skal ock göra et rökaltare til rökning, af furuträ,

2. En aln långt och bredt, rätt fyrkant, och twå alnar högt med sina horn.

3. Och skal öfwerdraga thet med klart guld, thes tak, och thes wäggar alt omkring, och thes horn; och skal göra en krans af guld ther omkring,

4. Och twå gyldene ringar under kransen på båda sidor, at man må sätta ther stänger uti, och bärat ther med.

5. Stängerna skal tu ock göra af furuträ, och med guld öfwerdraga them.

6. Och skal sätta thet in för förlåtten, som hänger för witnesbördets ark och för nådastolen, som är på witnesbördet: tädan wil jag betyga tig.

7. Och Aaron skal röka ther på godt rökwerk hwar morgon, när han reder lamporna til.

8. Sammalunda när han uptänder lamporna om aftonen, skal han ock röka sådan rök. Thet skal wara then dageliga röken för HERranom när edra efterkommande.

9. I skolen ingen främmande rök göra ther uppå, och intet bränneoffer, ej heller spisoffer, och intet drickoffer offra ther uppå.

10. Och Aaron skal på thes horn försona en tid om året, med syndoffrens blod til försoning. Sådana försoning skal ske en gång årligen när edra efterkommande; ty thet är HERranom thet aldrahelgaste.

11. Och HERren talade med Mose och sade:

12. När tu räknar hufwuden af Israels barn, tå skal hwar och en gifwa HERranom försoning för sin själ på thet them icke skal wederfaras en plåga, när the räknade warda.

13. Och skal hwar och en, som med är i talet, gifwa en half sikel, efter helgedomens sikel. En sikel gäller tjugu Gera. Sådan half sikel skal wara HERrans häfoffer.

14. Then som i talet är ifrå tjugu år och ther utöfwer, han skal gifwa HERranom häfoffer.

15. Then rike skal icke mer gifwa, och then fattige icke mindre i then halfwa siklen, som man gifwer HERranom til et häfoffer, för theras själars försoning.

16. Och tu skal sådana försonings penningar taga af Israels barn, och lägga them til Gudstjensten i witnesbördets tabernakel, så at thet är Israels barn en åminnelse för HERranom, at han låter försona sig öfwer theras själar.

17. Och HERren talade med Mose och sade:

18. Tu skal ock göra et twättekar af koppar, med en kopparfot, til at twå utaf, och skal sätta thet emellan witnesbördets tabernakel och altaret, och låta ther watn uti;

19. At Aaron och hans söner twå theras händer och fötter ther utur.

20. När the gå in uti witnesbördets tabernakel, skola the twätta sig med watn, at the icke måga dö, eller tå the nalkas til altaret, til at tjena HERranom med rökoffer.

21. The skola twätta sina händer och fötter, på thet at the icke skola dö. Thet skal them et ewigt sätt wara, honom och hans säd i theras efterkommande.

22. Och HERren talade med Mose och sade:

23. Tag tig aldrabästa speceri, aldraädlaste myrrham, femhundrade siklar, och canel halft så mycket, tuhundrade och femtio, och calamus theslikes tuhundrade och femtio:

24. Och casia femhundrade, efter helgedomens sikel, och olja af oljoträ et Hin:

25. Och gör en helig smörjeoljo efter apothekare-konst.

26. Och tu skal ther med smörja witnesbördets tabernakel, witnesbördets ark,

27. Bordet med alt sitt tyg, ljusastakan med sitt tyg, rökaltaret;

28. Bränneoffers altaret med alt sitt tyg, och twättekaret med sin fot.

29. Och skal altså wiga them, at the blifwa thet aldrahelgaste; ty then som wil komma ther wid, han måste wara wigd.

30. Aaron och hans söner skal tu ock smörja, och wiga them mig til Prester.

31. Och tu skal tala med Israels barn och säga: Thenna oljan skal wara mig en helig smörjelse när edra efterkommande.

32. På menniskokropp skal hon icke guten warda. Och skal ej heller någon sådan göras; ty hon är helig: therföre skal hon wara eder helig.

33. Then som gör en sådan, eller gifwer en annan theraf, han skal utrotad warda utu sitt folk.

34. Och HERren sade til Mose: Tag tig speceri, balsam, stackten, galba och rent rökelse, så mycket af thet ena som af thet andra;

35. Och gör ther rökwerk af, efter apothekare-konst bemängdt, så at thet är klart til helighet.

36. Och stöt thet til pulfwer, och tu skal lägga thet in för witnesbördet, in uti witnesbördets tabernakel, tädan jag tig betyga skal. Thet skal wara eder thet aldrahelgaste.

37. Och et sådant rökwerk skolen I icke göra eder; utan thet skal wara tig heligt HErranom.

38. Then som et sådant gör, til at röka thermed, then skal utrotad warda utu sitt folk.

31. Capitel.

Och HErren talade med Mose och sade:

2. Si, jag hafwer wid namn kallat Bezaleel Uri son, Hurs sons, af Juda slägte;

3. Och hafwer upfyllt honom med Guds anda, med wishet och förstånd och konst, och med allahanda werk,

4. Konsteligen til at arbeta på guld, silfwer, koppar;

5. Konsteligen utskära och insätta stenar, och konsteligen timra på trä, til at göra allahanda werk.

6. Och si, jag hafwer fått honom til hjelp Aholiab Ahisamachs son, af Dans slägte, och hafwer hwar och en wis gifwit wisdom i hjertat, at the göra skola alt thet jag tig budit hafwer:

7. Witnesbördets tabernakel, witnesbördets ark, nådastolen ther uppå, och alla tabernaklets tyg,

8. Bordet och thes tyg, then sköna ljusastaken och alt hans tyg, rökaltaret,

9. Bränneoffers altaret, med alt sitt tyg, twåttekaret med sin fot,

10. Ämbetskläden, och the helga kläden Presten Aarons, och hans söners kläder, til at tjena i Presterskapet,

11. Smörjeoljan, och rökwerk af speceri til helgedomen. Alt thet jag hafwer budit tig, skola the göra.

12. Och HErren talade med Mose och sade:

13. Tala til Israels barn och säg: Håller min Sabbath; ty han är et tekn emellan mig och eder in til edra efterkommande, at I skolen weta at jag är HErren, then eder helgar.

14. Therföre håller min Sabbath; ty han skal wara eder helig: then som ohelgar honom, han skal döden dö: then som gör något arbete på honom, hans själ skal utrotad warda utu hans folk.

15. Sex dagar skal man arbeta; men på sjunde dagen är Sabbath, HErrans helga hwila: then som något arbete gör på Sabbathsdagen, han skal döden dö.

16. Therföre skola Israels barn hålla Sabbath, at the med theras efterkommande hålla honom til et ewigt förbund.

17. Han är et ewigt tekn emellan mig och Israels barn; ty i sex dagar gjorde HErren himmel och jord; men på sjunde dagen höll han up, och hwilade sig.

18. Och tå han hade uttalat med Mose på Sinai berg, gaf han honom twå witnesbrödets taflor: the woro af sten, och skrifna med Guds finger.

32. Capitel.

Tå folket såg at Mose fördröjde komma ned af berget, församlade the sig emot Aaron, och sade til honom: Up, och gör oß gudar, the som gå före oß; ty wi wete icke hwad then mannen Mose wederfarit är, then oß fört hafwer utur Egypti land.

2. Aaron sade til them: Rifwer the gyldene öronringar utur edra hustrurs öron, edra söners och edra döttrars, och bärer them til mig.

3. Tå ref alt folket theras gyldene öronringar utu theras öron, och buro them til Aaron.

4. Och han tog them af theras händer, och utkastade thet med en grafstickel, och gjorde en guten kalf. Och the sade: Theße äro tine gudar, Israel, som tig utur Egypti land fört hafwa.

5. Tå Aaron såg thet, byggde han et altare för honom, och lät utropa och säga: I morgon är HErrans högtid.

6. Och the stodo om morgonen bittida up, och offrade bränneoffer, och buro fram tackoffer: sedan satte sig folket til at äta och dricka, och stodo up til at leka.

7. Tå sade HErren til Mose: Gack, stig ned; ty titt folk, som tu utur Egyp-

ti land fört hafwer, hafwer förderfwat
thet.
8. The äro snarligen trädde ifrå the
wägar som jag them budit hafwer.
The hafwa gjort sig en guten kalf, och
hafwa tilbedit honom, och offrat ho=
nom, och sagt: Theße äro tine gudar,
Israel, som tig hafwa fört utur Egyp=
ti land.
9. Och HErren sade til Mose: Jag
ser, at thet är et hårdnackadt folk.
10. Och nu låt mig, at min wrede
förgrymmar sig öfwer them, och upfrä=
ter them; så wil jag göra tig til et stort
folk.
11. Men Mose bad alfwarligen inför
HErran sin Gud, och sade: Ack!
HErre, hwi wil tin wrede förgrym=
ma sig öfwer titt folk, thet tu med stor
magt och wäldig hand utur Egypti
land fört hafwer?
12. Hwi skulle the Egyptier tala och
säga: Han hafwer fört them ut til the=
ras ofärd, på thet han skulle dräpa
them i bergen, och utskrapa them af
jorden? Wänd tig ifrå tin wredes
grymhet, och war nådelig öfwer tin
folks ondska.
13. Tänk uppå tina tjenare Abraham,
Isaac och Israel, hwilka tu wid tig
sjelf swurit hafwer och sagt them:
Jag skal föröka edra säd såsom stjer=
norna i himmelen, och alt thet landet,
ther jag omtalat hafwer, wil jag gifwa
eder säd; och the skola besitta thet ewin=
nerligen.
14. Så ångrade tå HErren thet onda,
som han hotade at göra sitt folk.
15. Mose wände sig, och steg ned af
berget, och hade twå witnesbördets
taflor i sin hand: the woro skrifna på
båda sidor;
16. Och Gud hade sjelf gjort them,
och sjelf skrifwit skriften ther uti.
17. Tå nu Josua hörde folkets skri, at
the jubilerade, sade han til Mose: Et
krigs skriande är i lägret.
18. Swarade han: Thet är icke et
skriande såsom af them ther winna eller
tappa; utan jag hör et skriande af qwä=
dedansar.
19. Som han nu kom in til lägret,
och fick se kalfwen och dansen, för=
grymmade han sig i wrede, och kastade
taflorna utu sin hand, och slog them
sönder nedan för berget;
20. Och tog kalfwen som the gjort
hade, och brände honom up i eld, och
gjorde honom til pulfwer, och strödde
thet i watn, och gaf thet Israels barn
til at dricka.
21. Och sade til Aaron: Hwad hafwer
folket gjort tig, at tu hafwer kommit
them en så stor synd uppå?
22. Aaron sade: Min herre låte sin
wrede icke förgrymma sig; tu wet at
thetta folket är ondt.
23. The sade til mig: Gör oß gudar,
som oß föregå; ty wi wete icke huru
thenne mannen Mose går, then oß
fört hafwer utur Egypti land.
24. Jag sade til them: Then som guld
hafwer, han rifwe thet af, och få mig;
och jag kastade thet i eld: ther af är
thenne kalfwen worden.
25. Tå nu Mose såg at folket war fritt,
(ty Aaron hade gjordt them fria, och
thermed han them förhöja wille, kom
han them på skam,)
26. Trädde han in i porten åt lägret,
och sade: Kommer hit til mig hwar och
en som HErranom tilhörer. Tå för=
samlade sig til honom alla Levi barn.
27. Och han sade til them: Thetta
säger HErren Israels Gud: Binde
hwar och en sitt swärd på sina länder,
och går igenom lägret fram och åter,
ifrå then ena porten til then andra; och
dräpe hwar och en sin broder, frände och
nästa.
28. Levi barn gjorde såsom Mose them
sade. Och föll i then dagen af folket
wid tre tusend män.
29. Tå sade Mose: Fyller i dag edra
händer HErranom, hwar och en på
sin son och broder, at i dag må öfwer
eder wälsignelse gifwen warda.
30. Om morgonen ther efter sade
Mose til folket: I hafwen gjort en stor
synd. Nu, jag wil upstiga til HErran,
om jag til äfwentyrs kan försona edra
synder.

31. Som nu Mose åter kom til HErran, sade han: Ack, thetta folket hafwer gjort en stor synd, och hafwa gjort sig gyldene gudar:
32. Nu förlåt them theras synd; hwar icke, så skrapa mig ock utu tin bok, som tu skrifwit hafwer.
33. HErren sade til Mose: Huru? Then wil jag utskrapa utu min bok, som syndar emot mig.
34. Så gack nu, och för folket tit som jag hafwer sagt tig: si, min Ängel skal gå före tig; men på min sökningsdag skal jag söka theras synder öfwer them.
35. Altså plågade HErren folket, therföre at the hade gjort kalfwen, hwilken Aaron gjorde.

33. Capitel.

HErren sade til Mose: Gack, drag hädan, tu och folket, som tu utur Egypti land fördt hafwer, in uti thet landet som jag Abraham, Isaac och Jacob swurit hafwer, och sagt: Tin säd wil jag gifwa thet:
2. Och wil sända min Ängel före tig, och utdrifwa the Cananeer, Amoreer, Hetheer, Phereseer, Heveer och Jebuseer:
3. In uti thet land, ther mjölk och honing uti flyter; ty jag wil icke draga up med tig; förty tu äst et hårdnackadt folk: jag måtte til äfwentyrs i wägen upfräta tig.
4. Tå folket thetta onda talet hörde, wordo the ångslige; och ingen drog sin prydning på sig.
5. Och HErren sade til Mose: Säg til Israels barn: I ären et hårdnackadt folk; jag warder en gång kommande med hast öfwer tig, och förgör tig. Och nu lägg tin prydning af tig, at jag må weta hwad jag skal göra tig.
6. Så lade Israels barn theras prydning af sig, in för Horebs berg.
7. Så tog Mose tabernaklet, och slog thet up ute långt ifrå lägret, och kallade thet witnetsbördets tabernakel. Och hwilken ther något wille fråga HErran, han måste gå til witnesbördets tabernakel ut för lägret.
8. Och när Mose gick ut til tabernaklet, så stod alt folket up, och hwar och en trädde i sitt tjälls dör, och sågo efter honom, til thes han kom in uti tabernaklet.
9. Och när Mose kom in uti tabernaklet, så kom molnstoden ned, och stod i tabernaklets dör, och talade med Mose.
10. Och alt folket såg molnstoden stå uti tabernaklets dör, och stodo up, och bugade sig hwar och en i sitt tjälls dör.
11. Och HErren talade med Mose, ansikte mot ansikte, såsom en man talar med sin wän. Och när han wände om igen til lägret, gick icke hans tjenare, then unge mannen Josua, Nuns son, utu tabernaklet.
12. Och Mose sade til HErran: Si, tu säger til mig: För mig thetta folket up; och tu låter mig icke weta hwem tu wil sända med mig, och besynnerligen efter tu sagt hafwer: Jag känner tig wid namn; och tu hafwer funnit nåd för mina ögon.
13. Hafwer jag tå funnit nåd för tina ögon, så låt mig weta tin wäg, ther jag af förnimma må, at jag finner nåd för tina ögon; och se dock ther til, at thetta folket är titt folk.
14. Han sade: Mitt ansikte warder gående, ther med wil jag leda tig.
15. Han sade til honom: Om titt ansikte icke går, så låt oß intet komma hädan af thetta rum.
16. Ty hwarpå skal thet dock förnummit warda, at jag och titt folk hafwa funnit nåd för tina ögon, utan tå tu går med oß? på thet at jag och titt folk måga warda något besynnerligt för alt folk som på jorden är.
17. HErren sade til Mose: Såsom tu nu sade, så wil jag ock göra; ty tu hafwer funnit nåd för mina ögon; och jag känner tig wid namn.
18. Men han sade: Låt mig tå se tin härlighet.
19. Och han sade: Jag wil låta alt mitt goda gå fram före titt ansikte, och wil låta predika HErrans namn för tig. Men hwem jag är gunstig, honom är jag gunstig, och öfwer hwem

jag mig förbarmar, then förbarmar jag mig öfwer.

20. Och sade ytterligare: Tu kan icke se mitt ansikte; förty ingen menniska, som mig ser, kan lefwa.

21. Och HERren sade ytterligare: Si här är et rum när mig; ther skal tu stiga uppå klippan.

22. När tå min härlighet går fram om, wil jag sätta tig in i stenklyftan, och min hand skal hålla öfwer tig, til thes jag kommer fram om.

23. Och när jag tager min hand af tig, skal tu få se mig på baken; men mitt ansikte kan man icke se.

34. Capitel.

Och HERren sade til Mose: Uthugg tig twå stentaflor, sådana som the första woro, at jag skrifwer the ord ther uti, som i första taflorna woro, som tu sönderslog.

2. Och war redo i morgon, at tu bittida stiger up på Sinai berg, och träder ther up til mig öfwerst på berget.

3. Och låt ingen stiga tit up med tig, at ingen warder sedd kring om hela berget; och låt inga får eller få beta in mot thetta berget.

4. Och Mose uthögg sig twå stentaflor, sådana som the första woro, och stod bittida up om morgonen, och steg up på Sinai berg, såsom HERren honom budit hade, och tog the twå stentaflor i sin hand.

5. Tå kom HERren ned uti et moln. Och han trädde tit fram til honom, och åkallade HERrans namn.

6. Och tå HERren gick fram om för hans ansikte, ropade han: HERre, HERre Gud, barmhertig och nådelig och långmodig, och af stor nåd, och trofast;

7. Tu som bewarar nåd til tusende led, och förlåter mißgerningar, öfwerträdelser och synder, och för hwilken ingen är oskyldig; tu som söker fädernas mißgerningar på barn och barnabarn alt in til tredje och fjerde led.

8. Och Mose böjde sig hasteligen ned på jorden, och bad til honom,

9. Och sade: Hafwer jag, HERre, funnit nåd för tina ögon, så gånge HERren med oß; förty thet är et hårdnackadt folk, at tu warder wåra mißgerningar och synder nådelig, och låter oß wara titt arfgods.

10. Och han sade: Si, jag wil göra et förbund för alt titt folk, och wil göra undertekn, hwilkas like icke skapade äro i all land, och ibland alt folk; och alt folk, ther tu ibland är, skal se HERrans werk; ty förskräckeligt skal thet wara, som jag göra skal med tig.

11. Håll thet som jag bjuder tig i dag. Si, jag wil utdrifwa för tig the Amoreer, Cananeer, Hetheer, Phereseer, Heveer och Jebuseer.

12. Tag tig wara, at tu icke gör något förbund med landets inbyggare, ther tu inkommer, at the icke warda tig til förargelse ibland tig.

13. Utan theras altaren skal tu omstörta, och slå sönder theras beläten, och theras lundar hugga ned;

14. Ty tu skal icke tilbedja en annan Gud; ty HERren heter en nitälskare, therföre at han är en nitälskande Gud.

15. På thet at om tu gör något förbund med landets inbyggare, och när the i horeri löpa efter sina gudar, och offra sina gudar, at the icke bjuda tig, och tu äter af theras offer;

16. Och tager tina söner theras döttrar til hustrur, hwilka i horeri löpa efter theras gudar, och komma tina söner ock til at löpa i horeri efter sina gudar.

17. Tu skal inga gutna gudar göra tig.

18. Osyradt bröds högtid skal tu hålla: i sju dagar skal tu äta osyradt bröd, såsom jag tig budit hafwer, i Abibs månads tid; ty uti Abibs månad äst tu utdragen utur Egypten.

19. Alt thet som först öpnar moderlifwet är mitt; thet mankön är i tin boskap, thet sitt moderlif öpnar, ware sig oxe eller får.

20. Men åsnans förstföding skal tu lösa med et får; om tu icke löser thet, så bryt thes hals sönder. Alt förstfödt

af tina barn skal tu lösa: och at ingen
kommer fram för mig med toma händer.
21. Sex dagar skal tu arbeta: på
sjunde dagen skal tu hålla up, både med
plöjande och skårande.
22. Wecko-högtid skal tu hålla med
förstlingen af hwete-skörden, och insam-
lings-högtid, när året ute är.
23. Tre resor om året skal alt titt
mankön komma fram för then Al-
mägtiga HERren och Israels Gud.
24. När jag utdrifwer hedningarna
för tig, och förwidgar tina landsän-
dar, skal ingen åstunda efter titt land,
then stund tu upgår, tre resor om året,
til at hafwa tig fram för HERren tin
Gud.
25. Tu skal icke offra bloden af mitt
offer på syradt bröd; och Påskahögti-
dens offer skal icke blifwa öfwer natten
in til morgonen.
26. Förstlingen af then första frukten
af tin åker skal tu föra in uti HER-
rans tin Guds hus. Tu skal icke koka
kidet, then stund thet ännu på sin mo-
ders mjölk är.
27. Och HERren sade til Mose: Skrif
theßa ord; ty efter theßa ord hafwer
jag gjort et förbund med tig och med
Israel.
28. Och han war ther när HERra-
nom fyratio dagar och fyratio nätter,
och åt intet bröd, och drack intet watn.
Och han skref på taflorna thetta för-
bund, the tio ord.
29. Tå nu Mose gick ned af berget
Sinai, hade han the twå witnesbör-
dets taflor i sin hand, och wißte icke, at
huden af hans ansikte sken, ther af at
han hade talat med honom.
30. Och tå Aaron och alla Israels
barn sågo, at hans ansiktes hud sken,
fruktade the nalkas honom.
31. Tå kallade Mose them; och til
honom wände sig både Aaron, och alle
the öfwerste för menigheten; och han
talade med them.
32. Sedan nalkades alla Israels barn
in til honom; och han böd them alt
thet HERren hade talat med honom på
Sinai berg.
33. Och tå han talade med them, lade
han et täckelse på sitt ansikte.
34. Och när han ingick för HERran,
til at tala med honom, lade han täckel-
set af, til thes han gick åter ut igen;
och när han kom ut, och talade med
Israels barn thet honom budit war.
35. Så sågo tå Israels barn på hans
ansikte, huru hans ansiktes hud sken;
så drog han åter täckelset öfwer ansik-
tet, til thes han gick åter in igen til at
tala med honom.

35. Capitel.

Och Mose församlade hela menigheten
af Israels barn, och sade til them:
Thetta är thet som HERren budit haf-
wer at I göra skolen.
2. I sex dagar skolen I arbeta; men
then sjunde dagen skolen I hålla helig,
HERrans hwilas Sabbath. Then som
något arbete gör på honom, han skal
dö.
3. I skolen ingen eld uptända på Sab-
bathsdagen i alla edra boningar.
4. Och Mose sade til hela menigheten
af Israels barn: Thetta är thet HER-
ren budit hafwer:
5. Gifwer ibland eder häfoffer HER-
ranom, altså at hwar och en frambär
häfoffer HERranom, af et fritt hjerta,
guld, silfwer, koppar,
6. Gult silke, skarlakan, rosenrödt,
hwitt silke och gethår,
7. Rödlätt wädurskin och tackskin,
furuträ,
8. Olja til lamporna, och speceri til
smörjeolja och til godt rökwerk,
9. Onyx och infattade stenar, til lif-
kjortelen och til sködlden.
10. Och then ibland eder förståndig
är, han komme och göre hwad HER-
ren budit hafwer,
11. Nemligen, tabernaklet med thes
täckelse och öfwertäckelse, ringar, bräder,
skottstänger, stolpar och fötter,
12. Arken med hans stänger, nåda-
stolen och förlåtten,
13. Bordet med sina stänger och alt
thes tyg och skådobröden,
14. Ljusastaken til at lysa, och hans

redskap, och hans lampor, och olja til lysning;
15. Rökaltaret med sina stänger, smörjeoljan, och speceri til rökwerk, klädet för tabernaklets dör,
16. Bränneoffers altaret med thes koppar galler, stänger, och alla sina redskap, twättkaret med sin fot,
17. Bonaden til gården med sina stolpar och fötter, och klädet til dören åt gården,
18. Pålarna til tabernaklet och til gården med theras tåg,
19. Ämbetskläden til tjensten i thet helga, the helga kläder til Presten Aaron, med hans söners kläder, til Presterskapet.
20. Tå gick hela menigheten af Israels barn ut ifrå Mose.
21. Och alla the som gerna och wälwilligt gåfwo, kommo och buro thet fram til et håfoffer HERranom, til witnesbördets tabernakels werk, och til all thes tjenst, och til the helga kläden.
22. Både man och qwinna buro fram, hwilken som hälst ther til hade wilja, spännen, örringar, ringar och spann, och allahanda gyldene redskap: bar ock hwar man fram guld, til weftoffer HERranom.
23. Och then som när sig fann gult silke, skarlakan, rosenrödt, hwitt silke, gethår, rödlätt wädurskin och tackskin, han bar thet fram.
24. Och then som silfwer eller koppar hade, han bar thet fram HERranom til håfoffer. Och then som fann furuträ när sig, han bar thet fram til allahanda Gudstjenstens werk.
25. Och the ther förständiga qwinnor woro, the wirkade med sina händer, och buro sitt werk fram af gult silke, skarlakan, rosenrödt och hwitt silke.
26. Och the qwinnor, som stickeliga woro, the wirkade gethår.
27. Men Förstarne buro fram onyx och infattade stenar til lifkjortelen och til skölden,
28. Och speceri och olja til lysning och til smörja och til godt rökwerk.
29. Altså buro Israels barn fram HERranom friwilligt, både män och qwinnor, til allahanda werk, som HERren budit hade genom Mose at göras skulle.
30. Och Mose sade til Israels barn: Ser, HERren hafwer kallat Bezaleel wid namn, Uri son, Hurs sons, af Juda slägte.
31. Och hafwer upfyllt honom med Guds Anda, at han är wis, förständig, och stickelig til allahanda werk,
32. Til at konsteligen arbeta på guld, silfwer och koppar,
33. Snida, och insätta ädla stenar, til at timra af trä, til at göra alt konstigt arbete;
34. Och hafwer gifwit honom underwisning i hans hjerta, samt med Aholiab Ahisamachs son, af Dans slägte.
35. Han hafwer upfyllt theras hjerta med wishet, til at göra allahanda werk, til at snida, wirka och sticka med gult silke, skarlakan, rosenrödt och hwitt silke, och med wäfwande, så at the göra allahanda werk, och konstigt arbete påfinna.

36. Capitel.

Tå arbetade Bezaleel och Aholiab, och alle wise män, the som HERren hade gifwit wishet och förstånd til at weta huru the allahanda werk göra skulle, til then tjenst som helgedomen tilhörde, efter alt thet som HERren budit hade.
2. Och Mose kallade Bezaleel och Aholiab, och alla wisa män, them HERren hade gifwit wishet i theras hjerta, nemligen, alla them som wälwilligt tilbudo sig och gingo thertil, til at arbeta på werket.
3. Och the togo til sig af Mose alla häfningar, som Israels barn framburo til then tjenst som helgedomen krafde, at thet skulle blifwa gjordt; ty the buro hwar morgon theras williga hjelp til honom.
4. Tå kommo alle the wise, som arbetade på helgedomens werk, hwar och en af sitt werk, som the gjorde,
5. Och sade til Mose: Folket bär alt

förmycket til, mer än til thenna tjenstens werk behöfwes, som HErren budit hafwer at göra.
6. Tå bödd Mose, at utropas skulle i lägren: Ingen gifwe mer til helgedomens häfning. Så wände folket igen at frambära.
7. Ty ther war allaredan nog til allahanda werk som görande war, och äntå utöfwer.
8. Och så gjorde alle wise män ibland arbetarena på werket tabernaklet, tio tapeter, af hwitt twinnadt silke, gult silke, skarlakan, rosenrödt, Cherubim konsteligen.
9. Längden af hwar tapet war åtta och tjugu alnar, och bredden fyra alnar; och the woro alla wid et mått.
10. Och han häktade tilhopa ju fem tapeter, then ena wid then andra;
11. Och gjorde gula lyckor på hwar tapets stad, ther the wordo tilhopa fogade,
12. Ju femtio lyckor på hwar tapet, ther then ena then andra med fattade.
13. Och gjorde femtio gyldene häkten, och tilhopa fogade then ena tapeten med then andra med häkten, så at thet wardt et tabernakel.
14. Och han gjorde ellofwa tapeter af gethår til öfwertäckelse öfwer tabernaklet,
15. Trettio alnar långa, och fyra alnar breda; alla wid et mått.
16. Och fogade fem af them tilhopa på en del,
17. Och sex tilhopa på then andra delen: och gjorde ju femtio lyckor på hwar tapet wid stadet, ther med the wordo tilsamman knäpte.
18. Och gjorde ju femtio kopparhäkten, ther samma tapeter med tilhopa fogades.
19. Och gjorde et täckelse öfwer thetta täckelset af rödlätt wädurskin, och öfwer thet ännu et täckelse af tackskin.
20. Och gjorde bräder til tabernaklet af furuträ, som stå skulle,
21. Hwart thera tio alnar långt, och halfannan aln bredt;
22. Och uppå hwart thera twå näckor, ther the med wordo tilhopa satte: så gjorde han alla bräden til tabernaklet,
23. At tjugu af them stodo på södra sidan.
24. Och gjorde fyratio silfwerfötter ther under; under hwart bräde twå fötter til twå sina näckor.
25. På then andra sidan af tabernaklet, som war nordan til, gjorde han ock tjugu bräder,
26. Med fyratio silwerfötter; under hwart bräde twå fötter.
27. Men bak i tabernaklet på wästra sidan gjorde han sex bräder,
28. Och tu andra på the tu hörnen af tabernaklet bak til;
29. Så at hwart thera af the båda parade sig med sitt hörnbräde, ifrå nedan up åt, och kommo tilhopa ofwan til med en krampa;
30. Så at bräden wordo åtta, och silfwerfötterne sexton; under hwart twå fötter.
31. Och gjorde han skottstånger af furuträ, fem til bräden på then ena sidan af tabernaklet,
32. Och fem på then andra sidan, och fem bak wästan til.
33. Och gjorde skottstången, så at hon öfwer bräden alt bort åt skuten wardt, ifrå then ena ändan til then andra;
34. Och öfwerdrog bräden med guld. Men theras ringar gjorde han af guld til skottstångerna, och öfwerdrog stångerna med guld.
35. Och gjorde Cherubim på förlåtten konstigt af gult silke, skarlakan, rosenrödt och hwitt twinnadt silke.
36. Och gjorde til thet samma fyra stolpar af furuträ, och öfwerdrog them med guld, och theras knappar af guld, och göt ther til fyra silfwerfötter.
37. Och gjorde et kläde uti tabernaklets dör, stickadt af gult silke, skarlakan, rosenrödt och hwitt twinnadt silke;
38. Och fem stolpar ther til, med theras knappar; och öfwerdrog theras knappar och gjordar med guld; och fem kopparfötter ther til.

37. Capitel.

Och Bezaleel gjorde arken af furuträ, halftredje aln lång, halfannan aln bred och hög;

2. Och öfwerdrog honom med klart guld innan och utan, och gjorde honom en gyldene krans omkring;

3. Och göt fyra gyldene ringar til hans fyra hörn, på hwarje sida twå;

4. Och gjorde stänger af furuträ, och öfwerdrog them med guld;

5. Och satte them uti ringarna på sidorna af arken, så at man kunde båra honom.

6. Och han gjorde Nådastolen af klart guld, halftredje aln lång, och halfannan aln bred;

7. Och gjorde twå Cherubim af tätt guld på båda ändarna af Nådastolen:

8. En Cherub på then ena ändan; en annan på then andra ändan.

9. Och the Cherubim uträckte sina wingar ofwan öfwer, och öfwerskylte ther med Nådastolen; och theras anleten stodo twärt emot hwar annan, och sågo på Nådastolen.

10. Och han gjorde bordet af furuträ, twå alnar långt, en aln bredt, och halfannan aln högt;

11. Och öfwerdrog thet med klart guld, och gjorde ther en gyldene krans omkring.

12. Och gjorde ther en list omkring, en hand bredt hög, och gjorde en gyldene krans omkring listen.

13. Och göt ther til fyra gyldene ringar, och satte them på the fyra hörnen uppå thes fyra fötter

14. Hardt under listen, så at stängerna woro ther uti, ther man bordet med bar.

15. Och gjorde stängerna af furuträ, och öfwerdrog them med guld, at man skulle båra bordet ther med.

16. Och gjorde theslikes af klart guld redskapen på bordet, fat, skedar, kannor och skålar, ther man med ut- och inskänkte.

17. Och gjorde ljusastaken af klart tätt guld: ther på woro läggen, rör, skålar, knoppar och blommor.

18. Sex rör gingo ut af sidorna, på hwar sida tre rör.

19. Tre skålar, såsom mandelnötter, woro på hwar rör, med knoppar och blommor.

20. Men på ljusastaken woro fyra skålar, med knoppar och blommor,

21. Ju under twå rör en knopp, så at sex rör gingo ut af honom,

22. Och hans knoppar och rör ther uppå; och war alt klart tätt guld.

23. Och gjorde the sju lampor, med theras liussaxar och släcketyg, af klart guld.

24. Af en centner guld gjorde han honom och all hans tyg.

25. Han gjorde ock rökaltaret af furuträ, en aln långt och bredt, rätt fyrkant, och twå alnar högt med sina horn.

26. Och öfwerdrog thet med klart guld, thes tak och wäggar alt omkring, och thes horn; och gjorde ther en krans omkring af klart guld,

27. Och twå gyldene ringar under kransen på båda sidor, så at man satte stängerna ther uti, och bar thet ther med.

28. Men stängerna gjorde han af furuträ, och öfwerdrog them med guld.

29. Och gjorde then helga smörjeoljan och rökwerk af rent speceri, efter apothekare-konst.

38. Capitel.

Och gjorde bränneoffers altaret af furuträ, fem alnar långt och bredt, rätt fyrkant, och tre alnar högt.

2. Och gjorde fyra horn, som utgingo af fyra hörnen, och öfwerdrog them med koppar.

3. Och gjorde allahanda redskap til altaret, tråg, skoflar, bäcken, eldgafflar, kolpannor: alt af koppar.

4. Och gjorde på altaret et galler, såsom et nät omkring, af koppar, ifrå nedan up åt, in til halfwägs på altaret.

5. Och göt fyra ringar på the fyra hörnen af koppargallret til stängerna.

6. Them gjorde han af furuträ, och öfwerdrog them med koppar;

7. Och satte them in uti ringarna på sidorna af altaret, at man bar thet ther med; och gjorde thet ihåligt.

8. Och gjorde twättkaret af koppar, och thes fot ock af koppar, twärt emot hårarna, som för dören af witnesbördets tabernakel lågo.

9. Och gjorde han en gård; på södra sidan en bonad, hundrade alnar lång, af twinnadt hwitt silke,

10. Med hans tjugu stolpar och tjugu fötter af koppar, men theras knappar och gjordar af silfwer.

11. Sammalunda ock på norra sidan hundrade alnar, med tjugu stolpar och tjugu fötter af koppar, men theras knappar och gjordar af silfwer.

12. På wästra sidan femtio alnar, med tio stolpar och tio fötter, men theras knappar och gjordar af silfwer.

13. På östra sidan femtio alnar.

14. Femton alnar på hwar sida wid porten af gården, ju med tre stolpar och tre fötter:

15. Så at all bonad til gården war af twinnadt hwitt silke,

16. Och fötterne til stolparna af koppar, och theras knappar och gjordar af silfwer: så at theras knappar woro öfwerdragne med silfwer.

17. Men theras gjordar woro af silfwer på alla stolparna i gården.

18. Och klädet til ingången på gården gjorde han stickadt af gult silke, skarlakan, rosenrödt och twinnadt hwitt silke, tjugu alnar långt, och fem alnar högt, efter thet mått som bonaden war til gården.

19. Ther til fyra stolpar och fyra fötter af koppar, och theras knappar af silfwer, och theras knoppar öfwerdragna, och theras gjordar af silfwer.

20. Och alla pålarne til tabernaklet och til gården alt omkring woro af koppar.

21. Thetta är nu summan af thet som witnesbördets tabernakel tilhörde, thet förtäldt är, såsom Mose sagt hade, til Leviternas Gudstjenst, under Ithamars hand, som war Presten Arons son;

22. Hwilket Bezaleel Uri son, Hurs son, af Juda slägte, gjorde, alt såsom HERren hade budit Mose;

23. Och med honom Aholiab Ahisamachs son, af Dans slägte, en mästare til snida, til wirka och til sticka med gult silke, skarlakan, rosenrödt och hwitt silke.

24. Alt thet guld som förarbetat wardt i thetta hela helgedomens werk, thet til weftoffer gifwit wardt, war nio och tjugu centner, sjuhundrade och trettio siklar, efter helgedomens sikel.

25. Men silfret, som kom ifrå menigheten, war hundrade centner, tusende sjuhundrade fem och sjuttio siklar, efter helgedomens sikel.

26. Så många hufwud, så många halfwa siklar, efter helgedomens sikel, af alla them som räknade wordo, ifrå tjugu år och ther öfwer, sexhundrade tre tusend, femhundrade och femtio.

27. Utaf the hundrade centner silfwer göt man fötterna til helgedomen och fötterna til förlåtten: hundrade fötter utaf hundrade centner, ju en centner til foten.

28. Men utaf the tusend sjuhundrade och fem och sjuttio siklar wordo gjorde knapparne til stolparna, och theras knoppar öfwerdragne och theras gjordar.

29. Weftoffret af koppar war sjuttio centner, tu tusend och fyrahundrade siklar.

30. Ther af wordo gjorde fötterne uti dören til witnesbördets tabernakel, och kopparaltaret, och koppargallret ther til, och all redskapen til altaret.

31. Ther til fötterne til gården alt omkring, och fötterne i ingången på gården, alla pålarne til tabernaklet, och alla pålarne til gården alt omkring.

39. Capitel.

Men af thet gula silket, skarlakanet och rosenrödt gjorde the Aaron ämbetskläder, til at tjena i helgedomen, såsom HERren hade budit Mose.

2. Och han gjorde lifkjortelen af guld, gult silke, skarlakan, rosenrödt och twinnat hwitt silke.

3. Och utslog guldet, och skar thet i trådar, så at man kunde konstigt wirka thet in med thet gula silket, skarlakan, rosenröda och hwita silket.

4. Och gjorde så, at man sammanfogade honom på båda axlar, och bandt honom tilhopa på båda sidor.

5. Och bältet war af samma konst och werk, af guld, gult silke, skarlakan, rosenrödt och twinnadt hwitt silke, såsom HErren hade budit Mose.

6. Och the tilredde twå onyxstenar, omfattade i guld, utgrafne af stensnidare med Israels barns namn;

7. Och fäste them på axlarna af lifkjortelen, at the skulle wara åminnelsestenar til Israels barn, såsom HErren Mose budit hade.

8. Och the gjorde skölden, efter then konst och werk som lifkjortelen war, af guld, gult silke, skarlakan, rosenrödt och twinnadt hwitt silke.

9. Så at han war fyrkant och twefall, en hand lång och bred.

10. Och fyllde honom med fyra rader stenar. Then första raden war en sarder, topas och smaragd.

11. Then andra, en rubin, saphir och diamant.

12. Then tredje, en lyncurer, agath och amethist.

13. Then fjerde, en turkos, onyx och jaspis, omfattade i guld i alla raderna.

14. Och stenarne stodo grafne af stensnidarena, efter the tolf Israels barns namn, hwar thera af sitt namn, efter the tolf slägten.

15. Och the gjorde til skölden kädjor up åt af klart guld,

16. Och twå gyldene spännen, och twå gyldene ringar, och fäste the twå ringar wid twå hörn af skölden.

17. Och the twå gyldene kädjorna satte the uti the twå ringar på hörnen af skölden.

18. Men the twå ändar af the gyldene kädjor läto the komma in til the twå spännen, och hakade them in til hörnen af lifkjortelen, twärt emot hwart annat.

19. Och gjorde twå andra gyldene ringar, och knäpte them wid the andra twå hörnen af skölden nedan til, så lät han låg hardt in på lifkjortelen.

20. Och gjorde twå andra gyldene ringar: them gjorde the på the twå hörnen nedan til på lifkjortelen, twärt emot hwar annan, ther lifkjortelen nedan til sammangår.

21. Och wardt skölden med sina ringar knäpt in til lifkjortelens ringar, med et gult snöre, så at thet låg hardt in til lifkjortelen, och icke för löst ifrå lifkjortelen, såsom HErren hade budit Mose.

22. Och han gjorde silkeskjortelen under lifkjortelen, then all wirkad war med gult silke;

23. Och hans hufwudsmog midt ofwan uppå, och en borda omkring hufwudsmoget fällad, at thet icke skulle gå sönder.

24. Och the gjorde på hans fäll granatäplen af gult silke, skarlakan, rosenrödt och twinnadt hwitt silke.

25. Och gjorde bjälror af klart guld: them satte the emellan the granatäplen alt omkring på fällen af silkeskjortelen;

26. Ju et granatäple och en bjälra alt omkring, til at tjena ther uti, såsom HErren hade budit Mose.

27. Och gjorde thesslikes then tränga kjortelen wirkad af hwitt silke, til Aaron och hans söner;

28. Och hatten af hwitt silke, och sköna hufwor af hwitt silke, och nederklädet af twinnadt hwitt linne.

29. Och thet stickade bältet af twinnadt hwitt silke, gult silke, skarlakan, rosenrödt, såsom HErren hade budit Mose.

30. The gjorde ock ännespannet på then helga kronan af klart guld, och grofwo skrift ther uppå: HERRANS HELIGHET;

31. Och bundo et gult snöre ther wid, at thet måtte knäppas ofwan på hatten, såsom HErren hade budit Mose.

32. Altså war fullbordadt hela werket til witnesbördets tabernakels boning. Och Israels barn gjorde alt thet HErren hade budit Mose.

33. Och hade boningen til Mose, tabernaklet och alla thes redskap, spännen, bräder, skottstänger, stolpar, fötter,
34. Täckelset af rödlätt wädurskin, täckelset af tackskin, och förlåtten,
35. Witnesbördets ark med sina stänger, Nådastolen,
36. Bordet med alt thes redskap, och skådobröden,
37. Then sköna ljusastaken, tilredd med lamporna, och alt sitt redskap, och olja til lysning,
38. Gyldene altaret, och smörjelsen, och godt rökwerk, klädet i tabernaklets dör,
39. Kopparaltaret och thes koppargallrar, med sina stänger och alt sitt redskap, twättkaret med sin fot,
40. Bonaden til gården med sina stolpar och fötter, klädet til ingången åt gården med sina tåg och pålar, och all redskap som behöfdes til boningens tjenst, witnesbördets tabernakels,
41. Presten Aarons ämbetskläder til at tjena i helgedomen, och hans söners kläder, til at the skulle göra Prestaämbetet.
42. All ting, såsom HERren hade budit Mose, gjorde Israels barn til hela thenna tjensten.
43. Och Mose såg på alt thetta werket, at the gjorde såsom HERren budit hade, och wälsignade them.

40. Capitel.

Och HERren talade med Mose, och sade:
2. På första dagen i then första månaden skal tu upsätta witnesbördets tabernakel.
3. Och skal ther uti sätta witnesbördets ark, och hänga förlåtten för arken.
4. Och skal bära bordet tit, och reda thet til, och ställa ther ljusastaken, och lamporna sätta ther uppå.
5. Och skall sätta thet gyldene rökaltaret för witnesbördets ark, och uphänga klädet i dören af tabernaklet.
6. Och bränneoffers altaret skal tu sätta in för dören af witnesbördets tabernakel,
7. Och twättkaret emellan witnesbördets tabernakel och altaret, och låta ther watn in;
8. Och göra gården omkring, och uphänga klädet i ingången på gården.
9. Och skal taga smörjeolja, och smörja tabernaklet och alt thet ther inne är, och skal wiga thet med all thes redskap, at thet skal wara heligt.
10. Och skal smörja bränneoffers altaret med alt sitt redskap, och wigat, at thet skal wara aldraheligast.
11. Tu skal också smörja och wiga twättkaret med thes fot.
12. Och tu skal hafwa Aaron och hans söner fram för dören af witnesbördets tabernakel, och twå them med watn;
13. Och kläda på Aaron the helga kläden, och smörja och wiga honom, at han skal wara min Prest;
14. Och hafwa theslikes hans söner fram, och kläda uppå them the trånga kjortlarna;
15. Och smörja them, såsom tu hafwer smort theras fader, at the skola wara mina Prester. Och thenna smörjelsen skola the hafwa til et ewigt Presterskap när theras efterkommande.
16. Och Mose gjorde alt thet HERren honom budit hade.
17. Så wardt tabernaklet upsatt i thet andra året, på första dagen i then första månaden.
18. Och tå Mose upsatte thet, satte han fötterna och bräden och skottstängerna, och reste up stolparna;
19. Och sträckte ut öfwertäckelset til et tabernakel, och lade thes täckelse ofwan uppå, såsom HERren honom budit hade;
20. Och tog witnesbördet, och lade thet in i arken, och satte stängerna på arken, och satte Nådastolen ofwan på arken;
21. Och bar arken in i tabernaklet, och hängde förlåtten för witnesbördets ark, såsom HERren honom budit hade;
22. Och satte bordet in uti witnesbördets tabernakel, på then sidan i tabernaklet norr ut, utan för förlåtten;

23. Och gjorde brödd redo ther uppå för HErranom, såsom HErren honom budit hade;
24. Och satte theslikes ljusastaken ther in, twärt öfwer ifrå bordet, på then sidan i tabernaklet söder ut;
25. Och lät komma lamporna ther uppå för HErranom, såsom HErren honom budit hade;
26. Och satte gyldene altaret ther in för förlåtten;
27. Och rökte ther uppå med godt rökwerk, såsom HErren honom budit hade;
28. Och hängde klädet in i dören af tabernaklet:
29. Men bränneoffers altaret satte han för dören af witnesbördets tabernakel, och offrade ther uppå bränneoffer och spisoffer, såsom HErren honom budit hade;
30. Och twättkaret satte han emellan witnesbördets tabernakel och altaret, och lät watn ther in til at twå sig med.
31. Och Mose, Aaron och hans söner twådde theras händer och fötter ther utur;
32. Förty the måste twå sig, när the gingo in uti witnesbördets tabernakel, eller framträdde til altaret, såsom HErren them budit hade.
33. Och gjorde han gården redo kring om tabernaklet och omkring altaret, och hängde klädet i ingången på gården. Och altså fullkomnade Mose thet hela werket.
34. Och så öfwertäckte en molnsky witnesbördets tabernakel; och HErrans härlighet upfyllde tabernaklet.
35. Och Mose kunde icke gå in uti witnesbördets tabernakel, så länge som molnskyn blef ther öfwer, och HErrans härlighet upfyllde tabernaklet.
36. Och när molnskyn gaf sig up ifrå tabernaklet, så foro Israels barn, så ofta som the reste.
37. När molnskyn icke gaf sig up, tå foro the intet, alt in til then dagen han sig upgaf.
38. Förty HErrans molnsky war om dagen öfwer tabernaklet, och om natten war eld ther inne, för hela Israels hus ögon, så länge the reste.

Tredje Mose Bok.

1. Capitel.

Och HErren kallade Mose, och talade med honom utu witnesbördets tabernakel, och sade:
2. Tala med Israels barn, och säg til them: Hwilken ibland eder wil göra HErranom et offer, han göre thet af boskap, af fä och af får.
3. Wil han göra et bränneoffer af oxar, så offre en stutkalf, then ingen brist hafwer, in för dören af witnesbördets tabernakel, at thet skal warda HErranom tacknämligt af honom;
4. Och lägge sin hand på bränneoffrets hufwud, så warder thet tacknämligt, och försonar honom.
5. Och skal slagta then stuten för HErranom; och Presterne, Aarons söner, skola bära blodet fram, och stänka alt omkring på altaret, som är för dören af witnesbördets tabernakel.
6. Och huden skal bränneoffret aftagas; och thet skal huggas i stycken.
7. Och Presten Aarons söner skola göra en eld på altaret, och lägga ther wed uppå.
8. Och skola lägga styckena, nemligen, hufwudet och kroppen uppå weden, som ligger på elden på altaret.
9. Men inelfworna och fötterna skal man twå med watn; och Presten skal alt thetta upbränna på altaret til et bränneoffer. Thetta är et offer, som wäl luktar för HErranom.
10. Wil han göra bränneoffer af får

eller getter, så offre thet mankön är, thet ingen brist hafwer.

11. Och skal slagta thet, ut med sidan af altaret som norr ut är, för HErranom; och Presterne, Aarons söner, skola stänka thes blod på altaret alt omkring.

12. Och man skal hugga thet i stycken; och Presten skal lägga hufwudet och kroppen på weden och elden, som på altaret är.

13. Men inelfworna och fötterna skal man twå med watn; och Presten skal alt thet offra och upbränna på altaret til bränneoffer. Thetta är et offer, som wäl luktar för HErranom.

14. Wil han ock göra HErranom et bränneoffer af foglar, så göre thet af turturdufwor, eller af unga dufwor.

15. Och Presten skal hafwat fram til altaret, och först wrida thet halsen af, at thet må upbrännas på altaret, och låta utblöda blodet på altarets wägg.

16. Och thes kråfwa med fjädrarna skal man kasta wid altaret öster ut på askehopen;

17. Och skal bryta thes wingar sönder, men icke rifwa them ifrå. Och altså skal Presten upbränna thet på altaret, på weden och elden, til et bränneoffer. Thetta är et offer, som wäl luktar för HErranom.

2. Capitel.

Wil en själ göra HErranom et spisoffer, så skal thet wara af semlomjöl; och skal gjuta ther olja uppå, och lägga rökelse ther uppå,

2. Och bära thet så til Presterna, Aarons söner. Tå skal Presten taga sin hand full af thet samma semlomjölet och oljan, samt med alt rökelset, och bränna thet up på altaret til en åminnelse. Thetta är et offer, som wäl luktar för HErranom.

3. Thet öfwer är af spisoffret skal höra Aaron och hans söner til. Thet skal wara thet aldraheligaste af HErrans offer.

4. Men wil han göra et spisoffer af thet i ugn bakas, så tage kakor af semlomjöl, osyrade, beblandade med olja, och osyrade tunkakor, smorda med olja.

5. Men är titt spisoffer af något thet som bakadt är i panna, så skal thet wara af osyradt semlomjöl, beblandadt med olja.

6. Och tu skal delat i stycken, och gjuta olja ther uppå; så är thet et spisoffer.

7. Är ock titt spisoffer något thet på halster bakadt är, så skal tu göra thet af semlomjöl med olja.

8. Och thet spisoffer som tu af sådant wil göra HErranom, thet skal tu bära til Presten; han skal hafwa thet fram til altaret,

9. Och håfoffra thet samma spisoffret til en åminnelse, och bränna thet up på altaret. Thet är et offer, som wäl luktar för HErranom.

10. Thet öfwer är skal höra Aaron och hans söner til. Thet skal wara thet aldraheligaste af HErrans offer.

11. Alt spisoffer, som I wiljen offra HErranom, skolen I göra utan surdeg; ty ingen surdeg eller honing skal ther ibland upbränd warda HErranom för offer.

12. Men til en förstling skolen I offra them HErranom; men på intet altare skola the komma til en söt lukt.

13. Alt titt spisoffer skal tu salta; och titt spisoffer skal aldrig wara utan tin Guds förbunds salt; ty uti alt titt offer skal tu offra salt.

14. Wil tu göra et spisoffer HErranom af första frukterna, skal tu torka the gröna axen wid eld, och stöta them små, och så offra spisoffer af tina första frukter.

15. Och skal låta ther olja uppå, och lägga rökelse ther uppå; så är thet et spisoffer.

16. Och Presten skal taga af thet stötta, och af oljan, med alt rökelset, och upbränna thet til en åminnelse. Thet är HErranom et offer.

3. Capitel.

Om hans offer är et tackoffer af fä, antingen oxe eller ko, skal han offra för HErranom thet utan wank är.

2. Och skal lägga sin hand på thes hufwud, och slagta thet för dören af witnesbördets tabernakel; och Presterne, Aarons söner, skola stänka blodet på altaret alt omkring.

3. Och skal offra af thet tackoffret HErranom, nemligen, alt thet feta på inelfworna,

4. Och båda njurarna, med thet feta som ther på är wid länderna, och thet nätet öfwer lefren, med njurarna.

5. Och Aarons söner skola thet upbränna på altaret för et bränneoffer, på weden som ligger på elden. Thet är et offer, som wäl luktar för HErranom.

6. Men wil han göra HErranom et tackoffer af små boskap, antingen gummar eller gymmer, så skal thet wara utan all wank.

7. Är thet et lamm, så skal han hafwa thet fram för HErran;

8. Och skal lägga sin hand på thes hufwud, och slagta thet in för witnesbördets tabernakel; och Aarons söner skola stänka thes blod på altaret alt omkring.

9. Och altså offra HErranom af tackoffret, nemligen, thes feta, hela stjerten, med ryggen, thet feta som är öfwer inelfworna, samt med alt thet feta som inwärtes är;

10. Och båda njurarna, med alt thet feta som therpå är wid länderna, och thet nätet om lefren, med njurarna.

11. Och Presten skal upbränna thet på altaret, til offrens spis HErranom.

12. Är hans offer en get, och bär henne fram för HErran,

13. Skal han lägga sin hand på hennes hufwud, och slagta henne för witnesbördets tabernakel; och Aarons söner skola stänka hennes blod på altaret alt omkring.

14. Och skal theraf offra et offer HErranom, nemligen, thet feta som är omkring inelfworna och alt thet feta som inwärtes är;

15. Båda njurarna, med thet feta som ther på är wid länderna, och nätet öfwer lefren, med njurarna.

16. Och Presten skal upbrännat på altaret til offrens spis, til en söt lukt. Alt thet feta hörer HErranom til.

17. Thet ware en ewig sed med edra efterkommande uti alla edra boningar, at I intet fett eller blod äten.

4. Capitel.

Och HErren talade med Mose, och sade:

2. Tala med Israels barn, och säg: Om en själ syndar af owetenhet emot något HErrans bud, som hon icke göra skulle:

3. Nemligen, om en Prest, som smord är, syndar, så at han förargar folket; han skal för sin synd, som han gjort hafwer, bära fram en ung stut, then utan wank är, HErranom til et syndoffer.

4. Och skal hafwa stuten fram för HErran in för dören af witnesbördets tabernakel, och lägga sin hand på hans hufwud, och slagta honom för HErranom.

5. Och Presten som smord är skal taga af hans blod, och bära in uti witnesbördets tabernakel.

6. Och skal doppa sitt finger uti blodet, och stänka ther med sju gånger för HErranom in för förlåtten i thet helga.

7. Och skal af samma blod stryka på hornen af rökaltaret, som står för HErranom in uti witnesbördets tabernakel, och gjuta alt blodet på botnen af bränneoffrens altare, som står för dören til witnesbördets tabernakel.

8. Och alt thet feta af syndoffret skal han häfoffra, nemligen, thet feta som är öfwer inelfworna, och alt thet feta som inwärtes är;

9. Båda njurarna, med thet feta som ther på är wid länderna, och thet nätet öfwer lefren, med njurarna;

10. Såsom man häfoffrar i tackoffret af oxar; och skal upbrännat på bränneoffrens altare:

11. Men huden af stuten, med alt köttet, samt med hufwudet, och fötterna och inelfworna och gåret,

12. Thet skal han alt utföra utu lägret på et rent rum, tit man slår askan, och skal upbrännat på wed i eld.

13. Om en hel menighet i Israel försåg sig, och gerningen wore fördold för theras ögon, så at the gjort hade emot något HErrans bud, thet the icke göra skulle, och wordo så brottslige,

14. Och förnumme så sedan sin synd, som the gjort hade; så skola the hafwa en ung stut fram til syndoffer, och ställa honom för dören af witnesbördets tabernakel;

15. Och the äldste af menigheten skola lägga theras händer på hans hufwud för HErranom, och slagta then stuten för HErranom.

16. Och Presten som smord är skal bära blodet af stuten in uti witnesbördets tabernakel,

17. Och doppa ther in med sitt finger, och sju resor stänka för HErranom in för förlåtten.

18. Och skal stryka af blodet på hornen af altaret, som står för HErranom uti witnesbördets tabernakel, och alt thet andra blodet gjuta på botnen af bränneoffers altaret, som står för dören af witnesbördets tabernakel.

19. Alt hans feta skal han häfoffra, och upbränna på altaret.

20. Och skal göra med thenna stuten, såsom han gjorde med syndoffers stuten. Och altså skal Presten försona them; och thet warder them förlåtit.

21. Och skal han föra stuten utu lägret, och bränna honom up, såsom han upbrände then förra stuten. Thet skal wara syndoffret för menigheten.

22. Om en Förste syndar, och något gör emot HErrans sin Guds bud, thet han icke göra skulle, och warder brottslig owetande,

23. Och förnimmer sin synd, som han gjort hafwer; han skal frambära til offer en getabock utan alt wank;

24. Och lägga sin hand på bockens hufwud, och slagta honom på thet rum ther man slagtar bränneoffer för HErranom: thet ware hans syndoffer.

25. Sedan skal tå Presten taga af syndoffrens blod med sitt finger, och stryka thet på hornen af bränneoffers altaret, och thet andra blodet gjuta på botnen af bränneoffrens altare.

26. Men alt hans feta skal han upbränna på altaret, lika såsom thet feta af tackoffret: och altså skal Presten försona hans synd; och thet warder honom förlåtit.

27. Om en själ af meniga folket syndar owetande, så at hon owetandes gör emot något HErrans bud, thet hon icke göra skulle, och blifwer så brottslig,

28. Eller förnimmer sin synd, som hon gjort hafwer; hon skal bära fram för et offer en get utan wank för synden som hon gjort hafwer;

29. Och skal lägga sin hand på syndoffrets hufwud, och slagta thet på bränneoffrets rum.

30. Och Presten skal taga af blodet med sitt finger, och stryka på hornen af bränneoffrets altare, och alt blodet gjuta på botnen af altaret.

31. Alt hennes feta skal han aftaga, såsom han aftager thet feta af tackoffret, och skal upbränna på altaret, til en söt lukt HErranom. Och altså skal Presten försona henne; och thet warder henne förlåtit.

32. Men bär han fram et får til syndoffer, så bäre en gymmer utan wank;

33. Och lägge sin hand på syndoffrets hufwud, och slagte thet til et syndoffer, på thet rumet ther man slagtar bränneoffret.

34. Och Presten skal taga af blodet med sitt finger, och stryka på hornen af bränneoffrets altaret, och gjuta alt blodet på botnen af altaret.

35. Men alt thes feta skal man aftaga, såsom han aftager thet feta af tackoffrets får, och skal thet upbränna på altaret til et HErrans offer. Och altså skal Presten försona hans synd, then han gjort hafwer; och honom warder thet förlåtit.

5. Capitel.

Om en siäl syndar, så at hon hör några bannor, och hon är thes wittne, eller thet sett eller förfarit hafwer, och icke hafwer tillsagt; hon är brottslig til en misgerning.

2. Eller om en siäl kommer wid något orent, antingen et as af et orent djur, eller af boskap, eller af matkar, och wißte thet icke; hon är oren, och är brottslig.

3. Eller om hon kommer wid en oren menniska, i hwad orenhet som hälst ther menniskan kan med oren warda, och wißte thet icke, och förnimmer thet sedan; then är brottslig.

4. Eller om en siäl swär, så at henne går af munnen at göra illa eller wäl, såsom en menniska wäl händer at swärja, och wißte thet icke, och förnimmer thet sedan; then warder brottslig på et af thetta.

5. När nu händer at hon brottslig är på et thera, och bekänner at hon ther på syndat hafwer;

6. Så skal hon för thetta hennes synds brott, som hon gjort hafwer, bära fram HERranom af hjorden et får eller en get, som foster haft hafwer, til syndoffer: så skal Presten försona henne hennes synder.

7. Förmår hon icke et får, så bäre HERranom för sitt brott, som hon brutit hafwer, twå turturdufwor, eller twå unga dufwor, en til syndoffer, then andra til bränneoffer,

8. Och bäre them til Presten; han skal then första göra til syndoffer, och wrida halsen sönder af henne, och dock icke rifwa hufwudet ifrå;

9. Och stänka med syndoffrets blod på altarets wägg, och låta thet blodet, som öfwer är, utblöda på altarets botn: thet är syndoffret.

10. Then andra skal han göra til bränneoffer, efter thes rätt: och altså skal Presten försona henne hennes synd, som hon gjort hafwer; och thet warder henne förlåtit.

11. Förmår hon icke twå turturdufwor, eller twå unga dufwor, så bäre fram sitt offer för sin synd, en tionde del af et Epha semlomjöl til syndoffer; men ingen olja skal han låta ther uppå, eller rökelse låta komma ther uppå; ty thet är et syndoffer.

12. Och han skal bärat til Presten; och Presten skal taga ther af en hand full til åminnelse, och bränna thet up på altaret, HERranom til et offer: thetta är et syndoffer.

13. Och Presten skal så försona honom hans synd, som han gjort hafwer; och thet warder honom förlåtit: och thet skal höra Presten til, såsom et spisoffer.

14. Och HERren talade med Mose, och sade:

15. Om en siäl förtager sig, så at hon med owetenhet syndar på något, som HERranom wigdt är, skal hon bära HERranom skuldoffer, en wädur af hjorden utan wank, then twå siklar silfwer är wärd, efter helgedomens sikel, til skuldoffer.

16. Ther til hwad han syndat hafwer på thet wigda, skal han thet igengifwa, och ändå gifwa femte delen ther utöfwer, och skal gifwat Presten: han skal försona honom med skuldoffrets wädur; så warder thet honom förlåtit.

17. Om en siäl syndar, och gör emot något HERrans bud, thet hon icke göra skulle, och wißte thet icke; hon är brottslig, och är skyldig åt then misgerningen;

18. Och skal bära en wädur af hjorden utan wank, then et skuldoffer wärd är, til Presten: han skal försona honom hans owetenhet, then han gjort hafwer, och wißte thet icke, så warder thet honom förlåtit.

19. Thet är skuldoffret, til hwilket han HERranom brottslig är.

6. Capitel.

Och HERren talade med Mose, och sade:

2. Om en siäl syndar och förtager sig för HERranom, så at han nekar sin nästa thet han honom befallt hafwer, eller thet han honom i god tro hand-

fått hafwer, eller thet han med wåld tagit, eller med orätt under sig slagit hafwer,

3. Eller thet tappadt war funnit hafwer, och säger ther nej til med en falsk ed, och hwad thet hälst kan wara, thet en menniska emot sin nästa bryter:

4. När nu sker at han så syndar och sig förbryter, så skal han igengifwa hwad han så med wåld tagit hafwer, eller med orätt under sig slagit, eller thet honom befaldt war, eller thet han funnit hafwer,

5. Eller ther han then falska eden öfwer gjort hafwer; thet skal han altsammans igengifwa, och äntå gifwa femte delen ther öfwer honom som thet tilhörde, på then dagen han sitt skuldoffer gifwer.

6. Men för sin skuld skal han bära HErranom til Presten en wädur af hjorden utan wank, then et skuldoffer wärd är.

7. Så skal Presten försona honom för HErranom; så warder honom förlåtit alt thet han gjorde, ther han sig med förbröt.

8. Och HErren talade med Mose, och sade:

9. Bjud Aaron och hans söner och säg: Thetta är bränneoffrets lag. Bränneoffret skal brinna på altarets eldstad hela natten in til morgonen; och allena altarets eld skal ther på brinna.

10. Och Presten skal kläda på sig sin linna kjortel och thet linna nederklädet på sin kropp, och skal uptaga askan, som af bränneoffrets eld kommer uppå altaret, och lägga then jemte wid altaret;

11. Och skal kläda af sig, och kläda sig i andra kläder, och bära askan ut om lägret på et rent rum.

12. Elden på altaret skal brinna, och aldrig utsläckas: Presten skal hwar morgon uptända weden ther uppå, och ställa bränneoffret ther uppå, och bränna ther uppå thet feta af tackoffret.

13. Altid skal elden brinna på altaret, och aldrig utsläckas.

14. Och thetta är spisoffrets lag, thet Aarons söner skola offra för HErranom på altaret.

15. Man skal häfoffra sin hand full af semlomjöl, af spisoffret och thes olja och alt rökelset som ligger på spisoffret, och skal uptändat på altaret, til en söt lukt, HErranom til åminnelse.

16. Thet öfwer är skal Aaron och hans söner förtära, och skola ätat osyradt, på heligt rum, i gården til witnesbördets tabernakel.

17. The skola intet baka med surdeg; ty thet är theras del, then jag them af mitt offer gifwit hafwer: thet skal wara them thet aldrahelgaste, lika såsom syndoffret och skuldoffret.

18. Thet mankön är ibland Aarons barn, skola thet äta. Thet ware edra efterkommande en ewig rätt om HErrans offer: ingen skal komma ther wid, utan han är wigd.

19. Och HErren talade med Mose, och sade:

20. Thetta skal wara Aarons och han söners offer, som the skola offra HErranom på theras wigelsedag, tionde delen af et Epha semlomjöl til ewigt spisoffer, hälften om morgonen, och hälften om aftonen.

21. Uti panna skal tu göra thet med olja, och bära thet bakadt fram, och i stycken skal tu thet offra, HErranom til en söt lukt.

22. Och Presten, som af hans söner i hans ställe smord warder, han skal göra thet. Thetta är en ewig rätt HErranom: thet skal alt upbrändt warda.

23. Ty alt spisoffer, som för en Prest sker, skal förtäras af eld, och icke ätas.

24. Och HErren talade med Mose, och sade:

25. Tala til Aaron och hans söner, och säg: Thetta är syndoffrets lag: På thet stället ther tu slagtar bränneoffret, ther skal tu ock slagta syndoffret för HErranom: thet är thet aldrahelgaste.

26. Presten, som syndoffret offrar, skal thet äta på heligt rum, uti gården til witnesbördets tabernakel.

27. Ingen skal komma wid thes kött, utan han är wigd; och then som en klädnad stänker af thes blod, han skal twå sig på heligt rum.
28. Och krukan, ther thet uti kokadt är, skal sönderslås: är thet en koppargryta, så skal man skura henne, och skölja med watn.
29. Thet mankön är ibland Presterna, the skola äta theraf; ty thet är thet aldrahelgaste.
30. Men alt thet syndoffer, hwars blod burit warder in uti witnesbördets tabernakel til försoning i thet helga, thet skal man icke äta, utan upbränna thet med eld.

7. Capitel.

Och thetta är skuldoffrets lag; och thet är thet aldrahelgaste.
2. På thet rumet ther man slagtar bränneoffret skal man ock slagta skuldoffret, och stänka thes blod på altaret alt omkring.
3. Och alt thes feta skal man offra, stjerten, och thet feta som är på inelfworna,
4. Båda njurarna, med thet feta som ther på är wid länderna, och nätet öfwer lefren, med njurarna.
5. Och Presten skal upbränna thet på altaret, HERranom til et offer: thet är et skuldoffer.
6. Thet mankön är ibland Presterna, skola thet äta på heligt rum; ty thet är thet aldrahelgaste.
7. Såsom syndoffret, så skal ock skuldoffret wara: bägges theras skal en lag wara; och skal höra Presten til, som ther igenom försonar.
8. Then Presten, som något bränneoffer offrar, honom skal tilhöra huden af bränneoffret, som han offrat hafwer.
9. Och alt spisoffer som i ugn, eller på halster, eller uti panna bakadt warder skal höra Presten til, som thet offrar.
10. Och alt spisoffer som med olja blandadt eller torrt är, thet skal alla Aarons barn tilhöra, så thet ena, som thet andra.
11. Och thetta är tackoffrets lag, thet man HERranom offrar.
12. Wilja the göra et låfoffer, så skola the offra osyrade kakor, blandade med olja, och osyrade tunkakor, bestrukna med olja, och i panna bakade semlokakor, blandade med olja.
13. Och sådana offer skola the göra på en kaka af syradt bröd til sitt tackoffers låfoffer.
14. Och et af thet hela skal offras HERranom til håfoffer, och skal höra Presten til, som stänker tackoffrets blod.
15. Och låfoffrets kött, i sitt tackoffer, skal ätas på samma dagen, som thet offradt warder, och intet låtas qwar in til morgonen.
16. Och ehwad thet är et löfte, eller friwilligt offer, så skal thet på samma dagen ätit warda som thet offradt är: om något qwar blifwer til then andra dagen, skal man än tå ätat.
17. Men hwad qwar blifwer af offradt kött in til tredje dagen, thet skal upbrännas i eld.
18. Och om någon äter på tredje dagen af thet offrade köttet af hans tackoffer, så blifwer han icke tacknemlig som thet offrat hafwer: thet skal icke heller warda honom tilräknadt; utan thet blifwer en styggelse: och hwad själ som ther af äter, hon är brottslig til en missgerning.
19. Och thet kött som kommer wid något orent, thet skal icke warda ätit, utan upbrändt i eld: then ther ren är til lekamen, han skal äta thet köttet.
20. Och then själ som äter af tackoffrets kött, thet HERranom tilhörer, hennes orenhet ware öfwer henne; och hon skal warda utrotad utu sitt folk.
21. Och om en själ kommer wid något thet orent är, ware sig oren menniska, boskap, eller hwad eljes styggeligt är, eller ock äter af tackoffrets kött, thet HERranom tilhörer, then skal utrotad warda utu sitt folk.
22. Och HERren talade med Mose, och sade:
23. Tala med Israels barn, och säg: I skolen intet fett äta af fä, lamm och getter.

24. Men thet feta af et as, och hwad af wildjur rifwit år, bruker eder til allahanda nytta; men icke skolen I åtat.
25. Ty then som åter thet feta af then boskap, som HErranom til offer gifwen år, then samma själen skal utrotad warda utu sitt folk.
26. I skolen ock intet blod åta, antingen af boskap, eller af foglar, ther I bon.
27. Hwilken själ som åter något blod, hon skal utrotad warda utu sitt folk.
28. Och HErren talade med Mose, och sade:
29. Tala med Israels barn, och såg: Then som HErranom sitt tackoffer göra wil, han skal ock båra med hwad som HErranom til et tackoffer tilhörer.
30. Han skal med sin hand bårat fram til HErrans offer, nemligen, thet feta på bröstet skal han frambåra, samt med bröstet, at the skola warda et weftoffer för HErranom.
31. Och Presten skal upbrånna thet feta på altaret; och bröstet skal höra Aaron til, och hans söner.
32. Och then högra bogen skola the gifwa Presten til håfoffer af theras tackoffer.
33. Och hwilken ibland Aarons söner offrar blodet af tackoffret och thet feta, han skal ock hafwa then högra bogen på sin del;
34. Ty weftebröstet och håfwebogen hafwer jag tagit af Israels barn, af theras tackoffer, och hafwer gifwit thet Presten Aaron och hans söner til en ewig rått.
35. Thetta år Aarons och hans söners wigelse af HErrans offer, på then dagen tå the öfwerantwardade wordo til at wara HErranom Prester;
36. Tå HErren böd, på then dagen tå han them wigde, hwad them af Israels barn gifwas skulle, til en ewig rått alla theras efterkommande.
37. Och thetta år brånneoffrets lag, spisoffrets, syndoffrets, skuldoffrets, fylloffrets och tackoffrets,
38. Thet HErren på Sinai berg Mose böd, then dagen tå han böd honom til Israels barn, at the skulle offra theras offer HErranom uti then öknen Sinai.

8. Capitel.

Och HErren talade med Mose, och sade:
2. Tag Aaron, och hans söner med honom, samt med theras klåder, och smörjooljan, och en stut til syndoffer, twå wådrar, och en korg med osyradt bröd.
3. Och församla hela menigheten in för dören af witnesbördets tabernakel.
4. Mose gjorde såsom HErren honom böd, och församlade menigheten in för dören af witnesbördets tabernakel,
5. Och sade til them: Thetta år thet som HErren budit hafwer at göra.
6. Och tog Aaron och hans söner, och twådde them med watn.
7. Och drog honom then linna kjortelen uppå, och bandt båltet omkring honom, och klådde på honom then gula silkeskjortelen, och fick honom lifkjortelen uppå, och gjordade honom öfwer lifkjortelen.
8. Och satte på honom skölden, och i skölden Ljus och Fullkomlighet.
9. Och satte hatten på hans hufwud, och satte på hatten, ofwan för hans ånne, et gyldene spånne på then helga kronan, såsom HErren Mose budit hade.
10. Och Mose tog smörjooljan, och smorde tabernaklet, med alt thet ther uti war, och wigde thet.
11. Och stånkte ther med sju resor på altaret, och smorde altaret med alla sina redskap, twåttokaret med sin fot, at thet skulle warda wigdt.
12. Och göt af smörjooljan på Aarons hufwud, och smorde honom, at han skulle warda wigd.
13. Och hade Aarons söner fram, och drog them linna kjortlar uppå, och gjordade them med bålten, och bandt them hufwor uppå, såsom HErren honom budit hade.
14. Och låt hafwa fram til sig en stut

til syndoffer; och Aaron och hans söner lade sina händer på hans hufwud.

15. Sedan slagtades han; och Mose tog af blodet, och strök med fingret på hornen af altaret alt omkring, och skärde altaret, och göt blodet på altarets botten, och wigde thet, at han skulle försonat.

16. Och tog alt thet feta af inelfworna, nätet öfwer lefren, och båda njurarna med thet feta ther på är, och upbrände thet på altaret.

17. Men stuten, med hans hud, kött och träck, brände han up i eld utan för lägret, såsom HErren honom budit hade.

18. Och hade en wädur fram til bränneoffer; och Aaron med hans söner lade sina händer på hans hufwud.

19. Sedan slagtades han; och Mose stänkte af blodet på altaret alt omkring,

20. Högg wäduren i stycken, och brände up hufwudet och styckena,

21. Och twådde inelfworna och fötterna med watn, och brände så hela wäduren up på altaret. Thet war et bränneoffer til en söt lukt, et offer HErranom, såsom HErren honom budit hade.

22. Han hade ock fram then andra wäduren, som är fyllooffrets; och Aaron med hans söner lade sina händer på hans hufwud.

23. Sedan slagtades han; och Mose tog af hans blod, och strök på högra örtippen af Aaron, och uppå tummen af högra handen, och på then största tån af hans högra fot.

24. Och hade fram Aarons söner, och strök af blodet på theras högra örtipp, och på tummen af theras högra hand, och på största tån af theras högra fot, och stänkte blodet på altaret alt omkring.

25. Och tog thet feta och stjerten, och alt thet feta på inelfworna, och nätet på lefren, båda njurarna med thet feta ther uppå är, och then högra bogen.

26. Ther til tog han utaf korgen, ther thet osyrade brödet uti war för HErranom, en osyrad kaka, och en kaka af thet oljade brödet, och en tunkaka, och lade thet på thet feta och på högra bogen.

27. Och fick alt thetta Aaron och hans söner på händerna, och weftade thet för et weftoffer för HErranom.

28. Och tog thet alt igen af theras händer, och brände thet up på altaret ofwan uppå bränneoffret; ty thet är fyllooffer til en söt lukt, et offer HErranom.

29. Och Mose tog bröstet, och weftade thet til et weftoffer för HErranom af fyllooffrets wädur: then kom Mose på hans del, såsom HErren honom budit hade.

30. Och Mose tog af smörjooljan och af blodet på altaret, och stänkte på Aaron och hans kläder, på hans söner och theras kläder, och wigde så Aaron och hans kläder, hans söner och theras kläder med honom.

31. Och sade til Aaron och hans söner: Koker köttet för dören af witnesbördets tabernakel, och äter thet ther, ther til med brödet i fyllooffrets korg, såsom mig budit är och sagt, at Aaron och hans söner skulle ätat.

32. Hwad öfwer blifwer af köttet och brödet, thet skolen I upbränna på eld.

33. Och I skolen icke utgå i sju dagar ifrå dören af witnesbördets tabernakel, alt in til then dagen tå edra fyllooffers dagar äro ute; ty i sju dagar äro edra händer fyllda,

34. Såsom thet på thenna dag skedt är. HErren hafwer så budit at göra, på thet I skolen wara försonade.

35. Och I skolen blifwa för dören af witnesbördets tabernakel dag och natt i sju dagar långt, och skolen taga wara på HErrans wakt, at I icke dön; ty så är mig budit.

36. Och Aaron med hans söner gjorde alt thet HErren genom Mose budit hade.

9. Capitel.

Och på åttonde dagen kallade Mose Aaron och hans söner och the äldsta i Israel,

2. Och sade til Aaron: Tag til tig

en ung kalf til syndoffer, och en wädur til bränneoffer, båda utan wank, och haf them fram för HErran.

3. Och tala med Israels barn, och säg: Tager en getabock til syndoffer, och en kalf och et får, båda årsgamla och utan wank til bränneoffer,

4. Och en oxe och en wädur til tackoffer, at wi offre för HErranom, och et spisoffer blandadt med olja; förty i dag skal HErren låta eder se sig.

5. Och the togo thet Mose budit hade in för dören af witnesbördets tabernakel; och hela menigheten gick fram, och stod för HErranom.

6. Tå sade Mose: Thetta är thet HErren budit hafwer, at I göra skolen: så warder HErrans härlighet sig se låtandes.

7. Och Mose sade til Aaron: Gack fram til altaret, och gör titt syndoffer och titt bränneoffer, och försona tig och folket: ther efter gör folkets offer, och försona theslikes them, såsom HErren budit hafwer.

8. Och Aaron gick fram til altaret, och slagtade kalfwen til sitt syndoffer.

9. Och hans söner buro blodet til honom; och han doppade med sitt finger i blodet, och strök på hornen af altaret, och göt blodet på botnen af altaret;

10. Men thet feta och njurarna, och thet nätet på lefren af syndoffret, brände han up på altaret, såsom HErren hade budit Mose.

11. Och köttet och skinnet brände han up på eld utan för lägret.

12. Sedan slagtade han bränneoffret; och Aarons söner buro blodet til honom; och han stänkte thet på altaret alt omkring.

13. Och the buro bränneoffret til honom styckadt, och hufwudet; och han brände thet up på altaret.

14. Och han twådde inelfworna och fötterna, och brände thet up ofwan på bränneoffret på altaret.

15. Ther efter bar han fram folkets offer, och tog bocken, folkets syndoffer, och slagtade honom, och gjorde et syndoffer ther af såsom thet förra.

16. Och bar bränneoffret fram, och gjorde såsom thet sig borde.

17. Och bar fram spisoffret ther til, och tog sin hand full, och brände thet up på altaret, förutan morgonens bränneoffer.

18. Sedan slagtade han oxen och wäduren, til folkets tackoffer; och hans söner buro honom blodet: thet stänkte han på altaret alt omkring.

19. Men thet feta af oxen och wäduren, stjerten, och thet feta som war öfwer inelfworna, och njurarna, och nätet öfwer lefren,

20. Alt thetta feta lade the på bröstet, och brände thet feta up på altaret.

21. Men bröstet och then högra bogen weftade Aaron til et weftoffer för HErranom, såsom Mose budit hade.

22. Och Aaron hof sin hand up til folket, och wälsignade them, och gick ned, sedan han syndoffret, bränneoffret och tackoffret gjort hade.

23. Och Mose och Aaron gingo in uti witnesbördets tabernakel; och tå the gingo åter ut igen, wälsignade the folket: tå lät HErrans härlighet se sig för alt folket;

24. Ty eld kom ut ifrå HErranom, och förtärde bränneoffret och thet feta på altaret. Tå alt folket såg thetta, fröjdade the sig, och föllo på theras anleten.

10. Capitel.

Och Aarons söner, Nadab och Abihu, togo hwar sitt rökelsekar, och lade eld ther uti, och lade rökwerk ther uppå, och buro främmande eld fram för HErran, thet han them icke budit hade.

2. Tå kom en eld ut ifrå HErranom, och förtärde them, så at the blefwo döde för HErranom.

3. Tå sade Mose til Aaron: Thetta är thet HErren sagt hafwer: Jag skal warda helgad på them som nalkas mig, och för alt folk skal jag härlig hållen warda. Och Aaron teg stilla.

4. Men Mose kallade til sig Misael och Elzaphan, Usiels söner, Aarons faderbroders, och sade til them: Går

fram, och bårer edra bröder hår ut af helgedomen ut för lågret.

5. Och the gingo fram, och buro them, med theras linna kjortlar, ut för lågret, såsom Mose sagt hade.

6. Tå sade Mose til Aaron och hans söner Eleazar och Ithamar: I skolen icke blotta edra hufwud, icke heller rifwa edra klåder, at I icke dön, och wrede kommer öfwer hela menigheten: låter edra bröder af hela Israels hus gråta öfwer thenna branden, som HERren gjort hafwer.

7. Men I skolen intet gå ut igenom dören af witnesbördets tabernakel: annars kunden I dö; ty HERrans smörjoolja år på eder. Och the gjorde såsom Mose sade.

8. Men HERren talade med Aaron, och sade:

9. Tu och tina söner med tig skolen icke dricka win eller starka drycker, når I gån in uti witnesbördets tabernakel, at I icke skolen dö. Thet ware en ewig rått alla edra efterkommande;

10. At I mågen åtskilja hwad heligt och oheligt, hwad rent och orent år;

11. Och at I mågen låra Israel barn alla råtter, som HERren til eder genom Mose sagt hafwer.

12. Och Mose talade med Aaron och med hans återlefdå söner Eleazar och Ithamar: Tager thet öfwerblifwit år af spisoffret af HERrans offer, och åter thet osyradt wid altaret; ty thet år thet aldrahelgaste.

13. Och I skolen åtat på et heligt rum; ty thet år tin rått, och tina söners rått, af HERrans offer; ty så år mig budit.

14. Weftebröstet och håfwebogen skal tu och tina söner, och tina döttrar med tig, åta på rent rum; ty thenne råtten år tig och tina söner gifwen til Israels barns tackoffer.

15. Ty håfwebogen och weftebröstet, med thes fetas offer, skola inbåras, at the skola warda weftade til weftoffer för HERranom: therföre år thet titt och tina barns til en ewig rått, såsom HERren budit hafwer.

16. Och Mose sökte efter syndoffrets bock, och fann honom wara upbrånd; och han wardt wred öfwer Eleazar och Ithamar, Aarons söner, the ånnu igenlefde woro, och sade:

17. Hwi hafwen I icke åtit syndoffret på heligt rum, efter thet år thet aldrahelgaste, och han hafwer gifwit eder thet, på thet I skolen båra menighetens mißgerningar, och försona them för HERranom?

18. Si, hans blod år icke kommen in uti thet helga, såsom mig budit år.

19. Men Aaron sade til Mose: Si, i dag hafwa the offrat theras syndoffer och theras brånneoffer för HERranom, och mig år så gångit som tu ser: skulle jag i dag åta af syndoffer, och wara wid godt mod för HERranom?

20. Tå Mose thet hörde, war han til frids.

11. Capitel.

Och HERren talade med Mose och Aaron, och sade til them:

2. Taler med Israels barn, och såger: Theßa åro the djur, som I åta skolen ibland alla djur på jorden.

3. Alt thet som ibland djuren twåklöfwadt år, och idislar, thet skolen I åta.

4. Men thet som idislar, och år klöfwadt, dock icke twåklöfwadt, såsom camelen, thet år eder orent; och I skolen icke åtat.

5. Euniler idisla wål; men the åro icke twåklöfwade: therföre åro the orene.

6. Haren idislar ock; men han år icke twåklöfwad: therföre år han eder oren.

7. Och swinet år wål twåklöfwadt; men thet idislar icke: therföre år thet eder orent.

8. Af theßas kött skolen I icke åta, och icke komma wid theras as; ty the åro eder orena.

9. Thetta skolen I åta ibland thet som i watnet år: Alt thet som spol och fjåll hafwer i floder, i hafwet, och i båckar, thet skolen I åta.

10. Men alt thet som icke hafwer spol och fjåll i hafwet, och i båckar, ibland

alt thet som röres i watnen, och alt thet som lefwer i watn, thet skal wara eder en wederstyggelse,

11. At I icke äten af thes kött, och skyr wid theras as;

12. Ty alt thet som icke hafwer spol och fjäll i watnen, thet skolen I sky wid.

13. Och thesza skolen I sky wid ibland foglarna, at I icke äten them: Örnen, höken, falken,

14. Gamen, gladan, och thet af theras art är;

15. Och alla korpar med theras art;

16. Struszfoglen, uglan, göken, sparfhöken med sin art;

17. Stenuglan, swanen, ufwen,

18. Flädermusen, rördrommen,

19. Storken, hägren, skrikan med sin art, widhöfden och swalan.

20. Och alt thet sig rörer ibland foglarna, och går på fyra fötter, thet skal wara eder en wederstyggelse.

21. Dock thetta skolen I äta af foglar, thet sig rörer, och går på fyra fötter, hwilkas knä stå tilbaka, ther thet med hoppar på jorden.

22. Ther af mågen I äta, såsom är Arbe med sin art, och Saleam med sin art, och Hargol med sin art, och Hagab med sin art.

23. Alt thet eljes hafwer fyra fötter ibland foglarna, thet skal wara eder en wederstyggelse;

24. Och I skolen räkna them orena: then som kommer wid theras as, han skal wara oren alt in til aftonen.

25. Och then som något theras as bär, han skal twå sina kläder, och skal blifwa oren alt in til aftonen.

26. Therföre, alt thet djur som klöfwadt är, och icke twåklöfwadt, och idislar icke, thet skal wara eder orent: then som kommer ther wid han blifwer oren.

27. Alla the bland fyrfotade djuren, som gå på sina taszar, skola wara eder orena: then som kommer wid theras as, han skal wara oren alt in til aftonen.

28. Och then som theras as bär, han skal twå sina kläder, och wara oren alt in til aftonen; ty alt sådant är eder orent.

29. Thesze skola ock wara eder orena ibland the djur som krypa på jorden: Lekatten, musen, paddan, hwart efter sitt slag;

30. Igelkotten, molken, ödlan, stellion, mullwaden.

31. The äro eder orena ibland alt thet som kryper: then som kommer wid theras as, han skal wara oren in til aftonen.

32. Och alt thet som et sådant dödt as faller på, thet warder orent, ware sig allahanda träkäril, eller kläder, eller skin, eller säck; och alla sådana redskap, ther man något med gör, skal man låta i watn; och thet blifwer orent in til aftonen: så warder thet rent.

33. Allahanda lerkäril, om et sådant as ther uti faller, warder alt orent som ther uti är, och skal sönderslås.

34. All mat som man äter, om thet watnet kommer ther uti, then är oren; och all dryck, som man dricker af allahanda sådana käril, är oren.

35. Och alt thet som et sådant as faller på, thet blifwer orent: ware sig ugn eller kettlar, thet skal man slå sönder; ty thet är orent, och skal wara eder orent.

36. Dock brunnar, källor och dammar äro rene: then som kommer wid theras as, han är oren.

37. Och om et sådant as fölle på säd som man sått hafwer, så är hon dock ren.

38. Men gjuter man watn på säden, och sedan föll sådant as ther uppå, så wordo hon eder oren.

39. Om et djur dör, thet I äta mågen, then som kommer wid thet aset, then är oren in til aftonen.

40. Then som äter af sådant as, han skal twå sina kläder, och skal blifwa oren in til aftonen: så ock then som bär et sådant as, han skal twå sina kläder, och blifwa oren in til aftonen.

41. Thet som kräker på jorden, skal wara eder en wederstyggelse; och man skal icke ätat.

42. Och alt thet som går på buken, och alt thet som går på fyra eller flera fötter, af alt thet som kräker på jorden, thet skolen I icke äta, ty thet skal wara eder en wederstyggelse.

43. Görer edra själar icke til styggelse, och besmitter eder icke ther uppå, så at I blifwen orene.

44. Ty jag är HERren eder Gud: therföre skolen I helga eder, at I blifwen helige; ty jag är helig: och I skolen icke orena edra själar på något kräkande djur som på jorden kräker.

45. Ty jag är HERren som hafwer fört eder utur Egypti land, at jag skal wara eder Gud: therföre skolen I wara helige, ty jag är helig.

46. Thetta är lagen öfwer djur och foglar och allahanda kräkande djur i watnen och allahanda djur som kräka på jorden,

47. At I skolen weta åtskilnad på hwad orent och rent är, och hwad djur man äta och hwad man icke äta skal.

12. Capitel.

Och HERren talade med Mose, och sade:

2. Tala med Israels barn, och säg: När en qwinna undfår säd, och föder piltebarn, tå skal hon wara oren i sju dagar, så länge hon lider sin krankhet.

3. Och på åttonde dagen skal man omskära hans förhuds kött.

4. Och hon skal blifwa hemma tre och trettio dagar uti hennes renselseblod: intet heligt skal hon komma wid, och til helgedomen skal hon icke komma, til thes hennes renselsedagar äro ute.

5. Föder hon pigobarn, så skal hon wara oren i twå weckor, så länge hon lider sin krankhet, och skal sex och sextio dagar blifwa hemma i hennes renselseblod.

6. Och när hennes renselsedagar äro ute efter son eller dotter, skal hon bära fram et årsgammalt lamm til bränneoffer, och en ung dufwa, eller turturdufwa, til syndoffer Presten, för dören af witnesbördets tabernakel.

7. Ther skal han offrat för HERranom, och försona henne, så warder hon ren af sin blodgång. Thetta är lagen för then som föder piltebarn eller pigobarn.

8. Om hennes hand icke förmår et får, så tage twå turturdufwor, eller twå unga dufwor, then ena til bränneoffer, then andra til syndoffer: så skal Presten försona henne, at hon skal warda ren.

13. Capitel.

Och HERren talade med Mose och Aaron, och sade:

2. Om en menniska något kommer på hennes kötts hud, eller warder skabbig, eller etterhwitt, såsom ther wille spitälska komma på hans kötts hud, skal man hafwa honom til Presten Aaron, eller til en af hans söner ibland Presterna.

3. Och när Presten ser sårnaden på köttets hud, at hären äro förwandlade til hwitnad, och rumet är så påseende, som thet djupare är än then andra huden af hans kött, så är thet förwißo spitelska; ty skal Presten bese honom, och döma honom oren.

4. Om något etterhwitt är på hans kötts hud, och är dock icke rumet så påseende, at thet djupare är än then andra huden på köttet, och hären äro icke förwandlade til hwitnad, så skal Presten lycka honom inne i sju dagar;

5. Och på sjunde dagen bese honom: om sårnaden synes för hans ögon såsom tilförene, och hafwer intet widare åtit sig ut på huden, så skal Presten åter sluta honom inne i sju dagar.

6. Och när han beser honom andra gången, på sjunde dagen, och finner tå at sårnaden är förswunnen, och hafwer intet widare åtit sig på huden, så skal han döma honom ren; ty thet är en skabb: och han skal twå sina kläder, och så är han ren.

7. Om nu skabben widare åter sig på huden, sedan han af Presten besedd och ren sagd wardt, och warder nu annan tid besedd af Presten;

8. Ser tå Presten, at skabben hafwer widare åtit sig i huden, skal han döma honom oren; ty thet är wißerligen spitelska.

9. Om någon spitelskt sårnad warder på en menniska, then skal man hafwa til Presten.

10. När han ser och finner, at en hwitnad är kommen på huden, och hären äro hwita wordne, och rått kött är i sären;

11. Så är thet wißerligen en gammal spitelska på hans kötts hud; therföre skal Presten döma honom oren, och icke sluta honom inne; ty han är allaredan oren.

12. Om spitelskan förwidgas på huden, och går utöfwer hela huden, ifrå hufwudet ned til fötterna, alt thet Presten för ögonen wara kan;

13. När nu Presten beser thet, och finner at spitelskan är gången öfwer hela köttet, tå skal han döma honom ren, efter thet alt på honom förwandladt är til hwitnad; ty han är ren.

14. Men är thet rått kött then dagen tå han besedd warder, så är han oren.

15. Och när Presten ser thet rå köttet, skal han döma honom oren; ty han är oren, och är wißerligen spitelskt.

16. Om thet rå köttet förwänder sig igen, och förwandlas til hwitnad, så skal han komma til Presten.

17. Och när Presten ser och finner, at then sårnaden är förwandlad til hwitnad, skal han döma honom ren; ty han är ren.

18. Om på någons kötts hud kommer en böld, och läkes åter igen,

19. Och ther efter på samma rumet upkommer något hwitt, eller rödligt etterhwitt warder, skal han warda besedd af Presten.

20. När Presten ser, at thet rumet är lägre än then andra huden, och håret är förwandladt til hwitnad, så skal han döma honom oren; ty thet är wißerligen wordet en spitelskt sårnad af then bölden.

21. Men ser Presten och finner, at hären icke äro hwita, och är icke lägre än then andra huden, och är förswunnit, så skal han sluta honom inne i sju dagar.

22. Äter thet sig widare i huden, så skal han döma honom oren; ty thet är wißerligen en spitelskt sårnad.

23. Men blifwer then etterhwitnaden så stående, och äter sig icke widare, så är thet ärret efter bölden; och Presten skal döma honom ren.

24. Om någon mans kött warder sårt på huden af eldbränning, och brännesårnaden är rödlig eller hwit,

25. Och Presten beser honom, och finner håret förwandladt til hwitnad ther bränningen war, och är lägre til anseende än then andra huden; så är wißerligen spitelska worden af then bränningen; therföre skal Presten döma honom oren; ty thet är en spitelskt sårnad.

26. Men ser Presten och finner, at håret på bränningen icke är förwandladt til hwitnad, och icke lägre än then andra huden, och är ther til förswunnit, skal han sluta honom inne i sju dagar;

27. Och på sjunde dagen skal han bese honom: hafwer thet widare ätit sig ut på huden, så skal han döma honom oren; ty thet är spitelska.

28. Men är thet blifwit ståndande på bränningen, och icke hafwer widare ätit sig ut på huden, och är ther til förswunnit, så är thet et sår efter bränningen, och Presten skal döma honom ren; ty thet är et ärr efter bränningen.

29. Om en man eller qwinna warder skabbig på hufwudet eller på skägget,

30. Och Presten beser sårnaden, och finner at thet är lägre til anseende än then andra huden, och håret ther sammastädes warder gulaktigt och tunt, så skal han döma honom oren; ty thet är en spitelskt skabb på hufwudet eller skägget.

31. Men ser Presten, at skabben icke är lägre til anseende än then andra huden, och håret icke är blackt, skal han sluta honom inne i sju dagar;

32. Och när han på sjunde dagen ser och finner, at skabben icke hafwer ätit sig widare, och intet gult hår på färde är, och skabben är icke lägre til anseende än then andra huden;

33. Skal han raka sig, dock at han icke

rakar skabben; och Presten skal åter sluta honom inne i sju dagar:
34. Och när han på sjunde dagen beser honom, och finner at skabben hafwer icke widare åtit sig i huden, och är icke lägre til anseende än then andra huden, så skal Presten säga honom ren, och han skal twå sina kläder; ty han är ren.
35. Om skabben åter sig widare i huden, sedan han ren sagd war;
36. Och Presten ser och finner, at skabben hafwer åtit sig widare på huden, så skal han icke mer fråga efter om hären äro gulaktige; ty han är oren.
37. Är thet ock för ögonen, at skabben hafwer stått stilla, och ther äro blacka här upgångne, så är skabben läkt, och han är ren: ty skal Presten säga honom ren.
38. Om en man eller qwinna något etterhwitt kommer på hans kötts hud;
39. Och Presten ser, at thet etterhwita något förswinner, så är thet en hwit skabb upkommen på huden; och han är ren.
40. Om en mans hufwudhår affaller, så at han warder skallig, han är ren.
41. Faller thet honom framman af hufwudet, så är thet en framskallig; och han är ren.
42. Men warder ther någon hwit eller rödlig sårnad uppå thet skalliga eller framskalliga, så är ther spitelska upgången på samma skalliga eller framskalliga.
43. Therföre skal Presten bese honom, och när han finner then hwita eller rödliga sårnaden uplupen på hans skalliga eller framskalliga, at thet synes såsom elies spitelska på huden,
44. Så är han spitelsk och oren; och Presten skal säga honom oren för sådan sårnads skul på hans hufwud.
45. Then som spitelsk är, hans kläder skola wara rifne, och hufwudet blott, munnen skylt, och skal aldeles oren kallas.
46. Och så länge then sårnaden på honom är, skal han wara oren, bo allena, och hans boning skal wara utom lägret.
47. Om på et kläde kommer en spitelsk sårnad, ware sig yllet eller linnet,
48. På warp eller wäft, ehwad thet är linnet eller yllet, eller på et skin, eller på alt thet af skin gjordt är;
49. Och när then sårnaden warder blek eller rödlig, på kläde eller på skin, eller på warpe eller wäfte, eller på någon ting som af skin gjordt är, thet är wißt en spitelsk sårnad.
50. Therföre skal Presten bese thet, och när han ser sårnaden, skal han sluta thet inne i sju dagar.
51. Och om han på sjunde dagen ser, at sårnaden hafwer widare åtit sig på klädet, på warpen, eller wäftet, på skin, eller hwad af skin gjordt är; så är thet en inbiten spitelsk sårnad, och thet är orent.
52. Och klädet skal brännas up, eller warpen, eller wäftet, ehwad thet är yllet eller linnet, eller allahanda skinwerk, ther sådan sårnad uppå är; ty thet är en spitelsk sårnad, och skal brännas up på eld.
53. Om Presten ser at sårnaden icke hafwer widare åtit sig på klädet, eller på warpen, eller wäftet, eller allahanda skinwerk;
54. Så skal han bjuda at man twår ther sårnaden är, och skal sluta thet inne i andra sju dagar.
55. Och när Presten ser, sedan sårnaden twagen är, at sårnaden intet förwandlad är för hans ögon, och ej heller hafwer widare åtit sig, så är thet orent, och skal upbrännas på eld; ty thet är djupt inåtit, och hafwer befrätit thet.
56. Om Presten ser at sårnaden något förswunnen är, sedan han wardt twagen; så skal han rifwa thet af klädet, af skinnet, af warpen, eller wäftet.
57. Synes thet äntå sedan på klädet, på warpen, på wäftet, eller allahanda skinwerk; så är thet en fläck, och skal thet upbrännas med eld, ther then sårnaden uti är.
58. Men klädet, eller warpen, eller wäftet, eller allahanda skinwerk, som twagit är, och sårnaden afgången är,

skal man på nytt twå, och så är thet rent.

59. Thetta är lagen om spitelskt särnad på kläder, ehwad the äro ylle eller line, på warp eller wäft, och allahanda skinwerk, til at säga them rena eller orena.

14. Capitel.

Och HErren talade med Mose, och sade:

2. Thetta är lagen om then spitelska, när han skal renad warda: Han skal komma til Presten;

3. Och Presten skal gå utu lägret, och bese huru spitelsko-särnaden är på then spitelska hel worden;

4. Och skal bjuda honom, som renas skal, at han tager twå lefwande foglar, the som rene äro, och cederträ, och rosenfärgad ull, och isop;

5. Och skal bjuda at slagta then ena foglen uti et lerkäril wid rinnande watn;

6. Och skal taga then lefwande foglen med cederträ, rosenfärgade ullen, och isop, och doppa uti then slagtade foglens blod wid rinnande watn;

7. Och stänka på honom, som af spitelskan renas skal, sju resor; och rena honom altså, och låta then lefwande foglen flyga i fria marken.

8. Men then renade skal twå sina kläder, och raka alt sitt hår af, och bada sig i watn, och så är han ren; sedan gånge han in i lägret, dock skal han blifwa utom sitt tjäll i sju dagar:

9. Och på sjunde dagen skal han raka alt sitt hår af hufwudet, skägget och ögonbrynen, så at alt hår blifwer afrakadt, och skal twå sina kläder, och bada sitt kött i watn, och så är han ren.

10. Och på åttonde dagen skal han taga twå lamm, the utan wank äro, och et årsgammalt får utan wank, och tre tionde delar semlomjöl til spisoffer, blandadt med olja, och en Log olja:

11. Tå skal Presten ställa then renade och thessa ting fram för HErran, för dören af witnesbördets tabernakel,

12. Och skal taga thet ena lammet, och offra thet til et skuldoffer med then Log olja, och skal sådant weftoffra för HErranom,

13. Och sedan slagta lammet ther man slagtar syndoffret och bränneoffret, som är på heligt rum: ty såsom syndoffret, så hörer ock skuldoffret Presten til; ty thet är thet aldrahelgaste.

14. Och Presten skal taga af skuldoffrets blod, och stryka på högra örtippen af then renade, och på tummen af hans högra hand, och på största tån af hans högra fot.

15. Sedan skal han taga af oljan utu Logen, och gjuta then i sin wänstra hand,

16. Och doppa med sitt högra finger i oljan, then i hans wänstra hand är, och stänka oljan med sitt finger sju resor för HErranom.

17. Men thet öfwer blifwer af oljan i hans hand, skal han gjuta på then högra örtippen af honom som renad är, och på then högra tummen, och på then stora tån af hans högra fot, ofwan uppå skuldoffrets blod.

18. Thet qwar är af oljan i hans hand, skal han slå på hans hufwud som renad är, och försona honom för HErranom.

19. Och skal göra syndoffer, och försona then renade för hans orenlighets skul: och skal sedan slagta bränneoffret.

20. Och skal offra thet på altaret, samt med spisoffret, och försona honom, så är han ren.

21. Är han fattig, och icke så mycket förwärfwar med sin hand; så tage et lamm för sitt skuldoffer til at weftoffra, til at försona honom, och en tiondedel af semlomjöl, blandad med olja til spisoffer, och en Log olja,

22. Och twå turturdufwor, eller twå unga dufwor, the han med sin hand förwärfwa kan; then ena ware til et syndoffer, then andra til et bränneoffer;

23. Och bäre them til Presten på åttonde dagen efter hans renselse, in för dören af witnesbördets tabernakel för HErranom.

24 Tå skal Presten taga skuldoffrets

lamm, och then Log olja, och skal thet alt weftoffra för HERranom,
25. Och slagta skuldoffrets lamm, och taga af samma skuldoffers blod, och stryka then renade på hans högra örtipp, och på tummen af hans högra hand, och på then stora tån af hans högra fot,
26. Och gjuta oljan i sin wenstra hand,
27. Och stänka med sitt högra finger oljan, som i hans wänstra hand är, sju resor för HERranom.
28. Thet qwar blifwer i hans hand, skal han låta på högra örtippen af then renade, och på tummen af hans högra hand, och på stora tån af hans högra fot, ofwan uppå skuldoffrets blod.
29. Thet qwar är i hans hand af oljan, skal han låta på hufwudet af then renade, til at försona honom för HERranom.
30. Och sedan göra et syndoffer utaf then ena turturdufwan, eller unga dufwan, såsom hans hand hafwer kunnat förwärfwa.
31. Utaf then andra et bränneoffer, samt med spisoffret. Och altså skal Presten försona then renade för HERranom.
32. Thetta ware lagen för then spitelska, som icke kan med sin hand förwärfwa thet til hans rening hörer.
33. Och HERren talade med Mose och Aaron, och sade:
34. När I kommen in uti Canaans land, thet jag eder til besittning gifwa skal, och jag ther i något eder besittnings hus en spitelsk sårnad gifwer;
35. Så skal han som huset tilhörer komma, underwisa thet Presten, och säga: Thet synes såsom en spitelsk sårnad är i mitt hus.
36. Tå skal Presten säga them, at the skola rymma utu huset förr än Presten går ther in til at bese sårnaden; på thet at alt thet i huset är icke skal warda orent: sedan skal Presten gå in til at bese huset.
37. När han nu ser sårnaden, och finner, at på husets wäggar gula eller rödlätta gropar äro, och theras anseende djupare in är än wäggen eljes är;
38. Så skal han gå utu huset genom dören, och igenlycka huset i sju dagar:
39. Och när han på sjunde dagen igenkommer, och ser at sårnaden hafwer ätit sig widare på wäggen af huset;
40. Så skal han bjuda them utbryta stenarna, ther then sårnaden uti är, och kasta thet utom staden på et orent rum.
41. Och huset skal man skrapa innantil alt omkring, och kasta thet afskrapade stoftet utom staden på et orent rum:
42. Och taga andra stenar, och sätta them i samma ställe; och taga annan kalk, och bestryka huset med.
43. Om tå sårnaden igenkommer, och brister ut på huset, sedan man hafwer uttagit stenarna, skrapat huset, och bestrukit thet på nytt;
44. Så skal Presten gå ther in, och när han ser at sårnaden hafwer widare ätit sig på huset, så är thet wißerligen en frätande spitelska på huset; och är orent.
45. Therföre skal man bryta huset ned, både sten och trä, och alt stoftet af huset föra utom staden på et orent rum.
46. Och then som går in i huset, så länge thet tilslutit är, han är oren in til aftonen.
47. Och then ther inne ligger, eller äter ther inne, han skal twå sina kläder.
48. Hwar nu Presten ser, tå han går ther in, at sårnaden icke widare hafwer ätit sig på huset, sedan huset bestrukit är; så skal han säga thet rent; ty sårnaden är hel worden.
49. Och skal taga til syndoffer för huset twå foglar, cederträ, och rosenfärgad ull, och isop;
50. Och slagta then ena foglen uti et lerkäril wid rinnande watn.
51. Och skal taga thet cederträ rosenfärgade ullen, isopen, och then lefwande foglen, och doppa honom uti then slagtade foglens blod wid rinnande watn, och stänka huset sju resor.
52. Och skal altså skära huset med foglens blod, och med thet rinnande watnet, med then lefwande foglen, med

cedertrå, med isopen, och med rosen=
fårgade ullen.
53. Och skal låta then lefwande fog=
len flyga ut för staden i fria marken,
och försona huset; så år thet rent.
54. Thetta år lagen om alt spitelskas
och skabbs sårnad;
55. Om klåders spitelska, och huses;
56. Om blemmor, skabb och etterhwitt;
57. På thet man skal weta, når nå=
got orent eller rent år. Thetta år la=
gen om spitelska.

15. Capitel.

Och HERren talade med Mose och
Aaron, och sade:
2. Taler med Israels barn, och säger
til them:
3. Om en man flyter hans kötts flöd,
han år oren. Och tå år han oren af
thenna flöden, når hans kött förrötes,
eller bortfrätes af thet flytandet.
4. All säng ther han på ligger, och alt
thet han sitter uppå, skal wara orent.
5. Och then som kommer wid hans
säng, han skal twå sina kläder, och
bada sig med watn, och wara oren in
til aftonen.
6. Och then som såtter sig ther han
suttit hafwer, han skal twå sina kläder,
och bada sig med watn, och wara oren
in til aftonen.
7. Then som kommer wid hans kött,
han skal twå sina kläder, och bada sig
med watn, och wara oren in til aftonen.
8. Om han spottar på then som ren år,
skal han twå sina kläder, och bada sig
med watn, och wara oren in til aftonen.
9. Och sadelen ther han rider uppå,
skal wara oren.
10. Och then som kommer wid något,
som under honom warit hafwer, han
skal wara oren in til aftonen. Och then
sådant bår, han skal twå sina kläder,
och bada sig med watn, och wara oren
in til aftonen.
11. Och then som han widkommer,
och hafwer tilförene icke twagit sina
händer, han skal twå sina kläder, och
bada sig med watn, och wara oren in
til aftonen.
12. Kommer han wid et lerkåril, skal
man thet sönderslå; men tråkåril skal
man skölja med watn.
13. Och når han warder ren af hans
flytande, skal han råkna sju dagar se=
dan han wardt ren, och twå sina klå=
der, och bada sitt kött med rinnande
watn, så år han ren.
14. Och på åttonde dagen skal han
taga twå turturdufwor, eller twå un=
ga dufwor, och båra fram för HER=
ran in för dören af witnesbördets taber=
nakel, och få Presten:
15. Och Presten skal göra af then ena
et syndoffer, och af then andra et brån=
neoffer, och försona honom för HER=
ranom, för hans flytande skul.
16. Når en mans såd utgår i söm=
nen, han skal bada sitt hela kött med
watn, och wara oren in til aftonen.
17. Och alt kläde, och alt skin, som
med sådan såd besläckadt år, skal twås
med watn, och wara orent in til aftonen.
18. En qwinna, når hwilken en så=
dan ligger, hon skal bada sig i watn,
och wara oren in til aftonen.
19. När en qwinna hafwer sin kötts
blodflöd, hon skal wara afsides i sju
dagar; och then som kommer wid hen=
ne, han skal wara oren in til aftonen.
20. Och alt thet hon ligger uppå, så
långe hon afsides år, skal wara orent,
och thet hon sitter uppå skal wara
orent.
21. Och then som kommer wid hen=
nes säng, han skal twå sina kläder, och
bada sig med watn, och wara oren in
til aftonen.
22. Och then som kommer wid något
ther hon hafwer suttit uppå, then skal
twå sina kläder, och bada sig med watn,
och wara oren in til aftonen.
23. Hwad som kommer wid hennes
säng, eller thet hon sitter på, then thet
rörer, han skal wara oren in til af=
tonen.
24. Och om en man ligger når henne,
then stund hon afsides satt år, han skal
wara oren i sju dagar; och sängen, ther
han uppå legat hafwer, skal wara oren.
25. Om en qwinna hafwer sin blod=

flödd i lång tid, icke allenast i så lång tid som want är, utan ock utöfwer then tiden som want är, skal hon wara oren så länge hon flyter: såsom hon är i hennes rätta flödds tid, så skal hon ock wara oren i thenna tiden.

26. Ehwad säng ther hon uppå ligger, så länge hon tå flyter, skal wara såsom then säng i hennes rätta flödds tid; och alt thet hon sitter uppå, skal wara orent, såsom i then orenheten i hennes rätta flödds tid.

27. Then som kommer wid något theraf, han skal wara oren, och skal twå sina kläder, och bada sig med watn, och wara oren in til aftonen.

28. Warder hon ren af hennes flödd, så skal hon räkna sju dagar, sedan skal hon wara ren.

29. Och på åttonde dagen skal hon taga twå turturdufwor, eller twå unga dufwor, och bära them til Presten in för dören af witnesbördets tabernakel.

30. Och Presten skal göra et syndoffer af then ena; af then andra et bränneoffer, och försona henne för HErranom öfwer hennes orenlighets flödd.

31. Så skolen I förwara Israels barn för theras orenlighet, at the icke dö uti theras orenlighet, om the göra mitt tabernakel orent, thet ibland eder är.

32. Thetta är lagen om then som hafwer en flödd, och then som i sömnen hans säd flyter, så at han warder ther af oren;

33. Och öfwer henne som hafwer sin blodsflödd, och then som en flödd hafwer, ehwad thet är man eller qwinna, och när en man ligger när en oren.

16. Capitel.

Och HErren talade med Mose, sedan the twå Aarons söner döde woro, tå the offrade för HErranom;

2. Och HErren sade: Säg tin broder Aaron, at han icke i alla tider ingår uti then innersta helgedomen, inom förlåtten in för Nådastolen, som på arken är, at han icke dör; ty jag wil låta se mig uti et moln på Nådastolen.

3. Utan här med skal han gå in: med en ung stut til syndoffer, och med en wädur til bränneoffer.

4. Och skal kläda then helga linnekjortelen uppå, och hafwa thet linna underklädet uppå sitt kött, och gjorda sig med et linne bälte, och hafwa then linna hatten uppå: förty thet äro the helga kläder; och skal bada sitt kött med watn, och lägga them uppå.

5. Och skal taga utaf menigheten af Israels barn twå getabockar til syndoffer, och en wädur til bränneoffer.

6. Och Aaron skal hafwa fram stuten, sitt syndoffer, och försona sig och sitt hus.

7. Och sedan taga the twå bockarna, och ställa them fram för HErran in för dören af witnesbördets tabernakel.

8. Och skal kasta lott öfwer the twå bockarna; then ena lotten HErranom, then andra fribocken.

9. Och skal offra then bocken til et syndoffer, på hwilken HErrans lott föll.

10. Men then bocken, öfwer hwilken then frias lott föll, skal han ställa lefwande fram för HErran, at han skal försona honom, och släppa then fribocken i öknen.

11. Och så skal han tå hafwa fram sitt syndoffers stut, och försona sig och sitt hus, och skal slagta honom.

12. Och skal taga en panna, full med glöd af altaret, som står för HErranom, och handen full med stött rökwerk, och bära thet in om förlåtten.

13. Och lägga rökwerket på elden in för HErranom, så at dammet af rökwerket skyler Nådastolen, som är på witnesbördet, at han icke dör.

14. Och skal taga blodet af stuten, och stänka med sitt finger up åt Nådastolen, framman til. Sju resor skal han så stänka af blodet för Nådastolen med hans finger.

15. Sedan skal han slagta bocken, folkets syndoffer, och bära af hans blod ther in om förlåtten, och skal göra med hans blod, såsom han gjorde med stutens blod, och stänka theslikes ther med framman til up åt Nådastolen.

16. Och skal altså försona helgedomen

af Israels barns orenhet, och ifrå theras öfwerträdelse i alla theras synder. Sammalunda skal han göra witnesbördets tabernakel; ty the äro orene, som omkring ligga.

17. Ingen menniska skal wara in uti witnesbördets tabernakel, när han går ther in til at försona i helgedomen, til thes han går ut igen; och skal altså försona sig och sitt hus och hela Israels menighet.

18. Och när han utgår til altaret, som står för HErranom, skal han försona thet; och skal taga af stutens blod, och af bockens blod, och stryka på altarets horn alt omkring.

19. Och skal stänka af blodet med sitt finger sju resor ther uppå, och rena och helga thet af Israels barns orenhet.

20. Och när han fullkomnat hafwer helgedomens och witnesbördets tabernakels och altarets försoning, skal han hafwa fram then lefwande bocken:

21. Och skal tå Aaron lägga båda sina händer på hans hufwud, och bekänna öfwer honom alla Israels barns mißgerningar, och all theras öfwerträdelse i alla theras synder, och skal lägga them på bockens hufwud, och låta honom löpa, genom någon mans hjelp, som förhanden är, i öknen:

22. At bocken skal bortbära alla theras mißgerningar på sig uti willmarken; och låta honom i öknen.

23. Och Aaron skal gå in uti witnesbördets tabernakel, och afkläda sig the linna kläden, som han på sig klädt hade, tå han gick in uti helgedomen, och skal ther låta blifwa them:

24. Och skal bada sitt kött med watn på heligt rum, och kläda sina egna kläder uppå, och gå ther ut, och göra sitt bränneoffer och folkets bränneoffer, och försona både sig och folket:

25. Och bränna up thet feta af syndoffret på altaret.

26. Men then som förde fribocken ut, skal twå sina kläder, och bada sitt kött med watn, och sedan komma igen i lägret.

27. Syndoffrets stut, och syndoffrets bock, hwilkas blod til försoning burit wardt in i helgedomen, skal man föra utom lägret, och upbränna i eld, både theras hud, kött och träck.

28. Och then som bränner thet up, han skal twå sina kläder, och bada sitt kött med watn, och sedan komma i lägret.

29. Och skal thetta wara eder en ewig rätt: På tionde dagen i sjunde månaden skolen I späka edra kroppar, och ingen gerning göra, ware sig inländsk eller utländsk ibland eder:

30. Förty, på then dagen sker eder försoning, så at I warden rengjorde; ifrån alla edra synder warden I rengjorde för HErranom.

31. Therföre skal thet wara eder then största Sabbath, och I skolen späka edra kroppar. En ewig rätt ware thet.

32. Men then försoningen skal en Prest göra, then man wigt hafwer, och hwilkens hand man fyllt hafwer til en Prest i hans faders stad: och skal kläda på sig the linna kläder, som äro the heliga kläden:

33. Och skal altså försona then helga helgedomen, och witnesbördets tabernakel, och altaret, och Presterna, och alt folket af menigheten.

34. Thet skal wara eder en ewig rätt, at I försonen Israels barn af alla theras synder en resa om året. Och Mose gjorde såsom HErren honom budit hade.

17. Capitel.

Och HErren talade med Mose, och sade:

2. Tala med Aaron och hans söner, och alla Israels barn, och säg til them: Thetta är thet HErren budit hafwer:

3. Hwilken af Israels hus, som i lägret, eller utan för lägret, slagtar en oxe, eller lamm, eller get,

4. Och intet bär fram för dören af witnesbördets tabernakel thet som HErranom för et offer burit warder in för HErrans boning, han skal för blod brottslig wara, såsom then som

blod utjutit hafwer; och sådan menniska skal utrotad warda utu sitt folk.
5. Therföre skola Israels barn theras offer, som the på fria marken offra wilja, bära fram för HErran, in för dören af witnesbördets tabernakel til Presten, och ther offra theras tackoffer HErranom.
6. Och Presten skal stänka blodet på HErrans altare, in för dören af witnesbördets tabernakel, och bränna up thet feta, HErranom til en söt lukt:
7. Och ingalunda mer offra djeflomen theras offer, med hwilka the hor bedrifwa. Thet skal them wara en ewig rätt i theras efterkommande.
8. Therföre skal tu säga them: Hwilken menniska af Israels hus, eller ock en främling, then ibland eder är, som gör et offer eller bränneoffer,
9. Och bär thet icke in för dören af witnesbördets tabernakel, at han gör thet HErranom, then skal utrotad warda utu hans folk.
10. Och hwilken menniska, ware sig af Israels hus, eller en främling ibland eder, äter något blod, emot honom skal jag sätta mitt anlete, och skal utrota honom midt utu hans folk:
11. Ty kroppens lif är uti blodet, och jag hafwer gifwit eder thet til altaret, at edra själar skola thermed försonade warda; förty blodet är försoning för lifwet.
12. Therföre hafwer jag sagt Israels barn: Ingen själ ibland eder skal äta blod, och ingen främling som ibland eder bor.
13. Och hwilken menniska, ware sig af Israels hus, eller en främling ibland eder, som tager et djur eller fogel i jagt, thet man äter, han skal utgjuta thes blod, och öfwertäcka thet med jord.
14. Ty kroppens lif är i thes blod. Och jag hafwer sagt Israels barn: I skolen ingen kropps blod äta; ty kroppens lif är i thes blod: then thet äter, han skal utrotad warda.
15. Och hwilken själ som äter et as, eller thet af willdjur rifwit är, ware sig en inländsk eller utländsk, han skal twå sina kläder, och bada sig med watn, och wara oren in til aftonen, så warder han ren.
16. Om han icke twår sina kläder, eller badar sig icke, skal han bära sin misgerning.

18. Capitel.

Och HErren talade med Mose, och sade:
2. Tala med Israels barn, och säg til them: Jag är HErren eder Gud.
3. I skolen icke göra efter som göres i Egypti land, ther I bott hafwen; och icke efter som göres i Canaans land, ther jag tig införa skal; I skolen icke heller hålla eder wid theras sätt;
4. Utan efter mina rätter skolen I göra, och mina stadgar skolen I hålla, at I wandren therutinnan: ty jag är HErren eder Gud.
5. Therföre skolen I hålla mina stadgar, och mina rätter; ty hwilken menniska them gör, han skal ther igenom lefwa: ty jag är HErren.
6. Ingen skal gå til sin nästa blodsfränka, til at blotta hennes blygd: ty jag är HErren.
7. Tu skal tin faders och tin moders blygd icke blotta: hon är tin moder, therföre skal tu icke blotta hennes blygd.
8. Tu skal icke blotta tin faders hustrus blygd: ty thet är tin faders blygd.
9. Tu skal icke blotta tin systers blygd, then tin faders, eller tin moders dotter är, hemma eller ute född.
10. Tu skal icke blotta tin sonadotters, eller tin dotterdotters blygd; ty thet är tin blygd.
11. Tu skal icke blotta tin faders hustrus dotters blygd, then tin fader födt är, och thin syster är.
12. Tu skal icke blotta tin faders systers blygd; ty thet är tin faders näsla blodsfränka.
13. Tu skal icke blotta tin modersysters blygd; ty hon är tin moders näsla blodsfränka.
14. Tu skal icke blotta tin faderbroders blygd, så at tu tager hans hustru; ty hon är tin faster.

15. Tu skal icke blotta tin sonahustrus blygd; ty hon är tin sons hustru, therföre skal tu icke blotta hennes blygd.

16. Tu skal icke blotta tin broders hustrus blygd; ty hon är tin broders blygd.

17. Tu skal icke blotta tin hustrus, samt med hennes dotters blygd; ej heller taga hennes sons dotter, eller dotterdotter, til at blotta hennes blygd; ty hon är hennes nästa blodsfränka: och thet är en last.

18. Tu skal ock icke taga tin hustrus syster, til at blotta hennes blygd, henne emot, medan hon ännu lefwer.

19. Tu skal icke gå in til en qwinna, så länge hon hafwer sin sjuka i sin orenhet, til at blotta hennes blygd.

20. Tu skal ock icke ligga när tin nästas hustru, til at beblanda tig med henne, ther med tu orenar tig på henne.

21. Tu skal ock icke gifwa af tin säd, at thet skal upbrännas för Molech, at tu icke ohelgar tin Guds namn; ty jag är HErren.

22. Tu skal icke ligga när drängar, såsom när en qwinna; ty thet är en styggelse.

23. Tu skal ock icke ligga när något djur, at tu thermed orenar tig: och ingen qwinna skal hafwa skaffa med något djur; ty thet är en styggelse.

24. I skolen uti intet af thetta orena eder; förty uti alt thetta hafwa hedningarne orenat sig, hwilka jag skal här utdrifwa för eder:

25. Och landet är ther igenom orenadt; och jag skal söka theras misgerningar på them, så at landet skal utspy sina inbyggare.

26. Therföre håller mina stadgar och rätter, och görer intet af thenna styggelsen, antingen inländske eller utländske ibland eder:

27. Ty alla sådana styggelser hafwa landets folk gjort, som för eder woro, och hafwa orenat landet:

28. På thet at landet ock icke utspyr eder, tå I thet orenen, lika som thet hafwer utspytt hedningarna, som för eder woro.

29. Förty the som göra thenna styggelsen, theras själar skola utrotade warda utu theras folk.

30. Therföre håller mina stadgar, at I icke gören efter the styggeliga seder, som för eder woro, at I icke ther med orenade warden; ty jag är HErren eder Gud.

19. Capitel.

Och HErren talade med Mose, och sade:

2. Tala med hela menigheten af Israels barn, och säg til them: I skolen wara helige; ty jag är helig, HErren eder Gud.

3. Hwar och en frukte sin moder, och sin fader: håller mina helgedagar; ty jag är HErren eder Gud.

4. I skolen icke wända eder til afgudar, och skolen icke göra eder gutna gudar; ty jag är HErren eder Gud.

5. Och när I wiljen göra HErranom tackoffer, så skolen I offra thet, at thet må wara honom täckt:

6. Och skolen thet äta på samma dagen tå I offren thet, och på then andra dagen; hwad qwar blifwer til tredje dagen, thet skal man bränna up i eld.

7. Äter ther någon af på tredje dagen, så är han en styggelse, och warder icke tacknemlig.

8. Och then samme ätaren skal bära sin misgerning, at han HErrans helgedom hafwer ohelgat; och then själen skal utrotad warda utu sitt folk.

9. När tu upskär af titt land, skal tu icke skära in til ändan alt omkring, och icke noga alt afhämta.

10. Sammalunda skal tu ej heller noga berga tin wingård, eller uphämta the affallna bären, utan skal thet blifwa läta för the fattiga och främlingar; ty jag är HErren eder Gud.

11. I skolen icke stjäla, eller ljuga, eller handla falskt then ena med then andra.

12. I skolen icke swärja falskt wid mitt namn, och ohelga tin Guds namn; ty jag är HErren.

13. Tu skal icke göra tin nästa orätt, eller röfwa honom. Tin dagakarls lön skal icke blifwa när tig in til morgonen.

14. Tu skal icke banna then döfwa. Tu skal icke sätta för then blinda något, ther han kan stöta sig uppå; utan tu skal frukta tin Gud; ty jag är HERren.
15. J skolen icke handla orätt i dom, och tu skal icke skona the ringa, och icke ära then mägtiga; utan skal döma tin nästa rätt.
16. Tu skal icke wara en bakdantare ibland titt folk. Tu skal ock icke stå emot tin nästas blod; ty jag är HERren.
17. Tu skal icke hata tin broder i titt hjerta; utan tu skal straffa tin nästa, på thet tu icke skal lida skuld för hans skull.
18. Tu skal icke hämnas, och icke behålla någon owilja emot titt folks barn. Tu skal älska tin nästa såsom tig sjelf; ty jag är HERren.
19. Mina stadgar skolen J hålla, at tu icke låter tin boskap hafwa beblandning med andra djur; och icke sår tin åker med blandad säd; och at ingen klädnad kommer på tig, som af ull och lin tilhopa kommen är.
20. Om en man ligger när en qwinna, och beblandar sig med henne, och hon är en trälinna, och är af en annan kränkt, dock är icke löst, eller frihet fått hafwer, thet skal straffadt warda; men icke skola the dö; ty hon hafwer icke warit fri.
21. Men han skal frambära HERranom för sin skuld en wädur til skuldoffer in för dören af witnesbördets tabernakel.
22. Och Presten skal försona honom med skuldoffret för HERranom, för then synd som han gjort hafwer; så warder honom Gud nådelig öfwer hans synd som han gjort hafwer.
23. När J kommen i landet, och planteren allahanda trä, ther man af äter, skolen J afskära theras förhud med theras frukt; i tre år skolen J hålla them för oomskurna, så at J icke äten them.
24. Men i fjerde året skal all theras frukt wara helgad och prisad HERranom:
25. J femte året skolen J äta frukten, och samla henne in: ty jag är HERren eder Gud.
26. J skolen intet äta med blod: J skolen icke akta på foglarop, eller wälja några dagar.
27. J skolen icke skära någon plätt på edert hufwud, och aldeles icke raka edert skägg af.
28. J skolen icke skära något märke på eder kropp öfwer en död, eller skrifwa bokstäfwer på eder; ty jag är HERren.
29. Tu skal icke hålla tin dotter til boleri, på thet at landet icke skal bedrifwa boleri, och warda fullt med laster.
30. Håller mina helgedagar, och frukter för min helgedom; ty jag är HERren.
31. J skolen icke wända eder til spåmän, och fråger intet af the teknatydare, at J icke warden orenade på them; ty jag är HERren eder Gud.
32. För et grått hufwud skal tu upstå, och ära the gamla; ty tu skal frukta tin Gud; ty jag är HERren.
33. Om en främling warder boende när eder i edert land, then skolen J icke öfwerfalla.
34. Han skal bo när eder, såsom en inländsk ibland eder; och tu skal älskan såsom tig sjelf: förty J woren ock främlingar i Egypti land. Jag är HERren eder Gud.
35. J skolen intet olika handla, i dom, med aln, med wigt, med mått:
36. Rätt wåg, rätt pund, rätt skäppa, rätt kanna skal wara när eder; ty jag är HERren eder Gud, som hafwer fört eder utur Egypti land;
37. At J skolen hålla och göra alla mina stadgar, och alla mina rätter; ty jag är HERren.

20. Capitel.

Och HERren talade med Mose, och sade:
2. Säg Israels barn: Hwilken af Israels barn, eller en främling som bor i Israel, gifwer af sin säd Molech, han skal döden dö; folket i landet skal stena honom.

3. Och jag skal sätta mitt anlete emot en sådan menniska, och skal utrota honom utu hans folk, therföre at han af sin säd gifwit hafwer Molech, och orenat min helgedom, och ohelgat mitt helga namn.

4. Och om folket i landet se genom finger med then menniskan, som af sin säd hafwer gifwit Molech, så at the icke dräpa honom;

5. Så wil jag dock sätta mitt anlete emot then menniskan, och emot hans slägt, och skal utrota honom, och alla the som efter honom med Molech hor bedrifwit hafwa, utu theras folk.

6. Om en själ wänder sig til spåmän och teknatydare, så at hon hor bedrifwer efter them; så wil jag sätta mitt anlete emot then samma själen, och wil utrota henne utu hennes folk.

7. Therföre helger eder, och warer helige; ty jag är HErren eder Gud.

8. Och håller mina stadgar, och görer them; ty jag är HErren then eder helgar.

9. Then som bannar sin fader eller sin moder, han skal döden dö; hans blod ware öfwer honom, at han sin fader eller moder bannat hafwer.

10. Then som hor bedrifwer med någon mans hustru, then skal döden dö, både horkarlen och horkonan, therföre at han med sin nästas hustru hor bedrifwit hafwer.

11. Om någon ligger när sin faders hustru, så at han sin faders blygd blottat hafwer, the skola båda döden dö; theras blod ware öfwer them.

12. Om någon ligger när sin sonahustru, så skola the båda döden dö; förty the hafwa gjort en skam; theras blod ware öfwer them.

13. Om någon ligger när en dräng, såsom när en qwinna, the hafwa gjort en styggelse, och skola båda döden dö; theras blod ware öfwer them.

14. Om någon tager en hustru, och hennes moder ther til, han hafwer gjort en last; man skal bränna honom up i eld, och the båda med, at ingen last blifwer ibland eder.

15. Om någon hafwer skaffa med oskäliga djur, han skal döden dö, och djuret skal man dräpa.

16. Om en qwinna låter sig in til något oskäligt djur, så at hon ther med hafwer skaffa, then skal tu dräpa, och djuret theslikes: döden skola the dö; theras blod ware öfwer them.

17. Om någon tager sin syster, sin faders dotter, eller sin moders dotter, och skådar hennes blygd, och hon åter hans blygd, thet är en skam: the skola förgöras in för theras slägtes folk; ty han hafwer blottat sin systers blygd; han skal bära sin skuld.

18. Om en man ligger när en qwinna i hennes krankhets tid, och blottar hennes blygd, och uplåter hennes brunn, och hon blottar sin blods brunn; the skola båda förgjorde warda utu theras folk.

19. Tin modersysters blygd, och tin fadersysters blygd skal tu icke blotta; ty en sådan hafwer sin nästa blodsfränka blottat; och the skola bära theras skuld.

20. Om någon ligger när sin faderbroders hustru, then hafwer sin faderbroders blygd blottat: the skola bära theras synd; utan barn skola the dö.

21. Om någon tager sin broders hustru, thet är en skamlig gerning: the skola wara utan barn, therföre at han hafwer sin broders blygd blottat.

22. Så håller nu alla mina stadgar och mina rätter, och görer them, på thet landet icke utspyr eder, ther jag eder införer, at I ther uti bo skolen.

23. Och wandrer icke uti hedningarnas stadgar, hwilka jag skal utdrifwa för eder; ty alt sådant hafwa the gjort, och jag hafwer haft en styggelse wid them.

24. Men eder säger jag, I skolen besitta theras land; ty jag skal gifwa eder et land i arf, ther mjölk och honing uti flyter. Jag är HErren eder Gud, then eder afskilt hafwer ifrån annat folk,

25. At I ock skilja skolen then rena boskapen ifrå then orena, och orena foglar ifrå the rena, och icke orena edra

själar på boskap, på foglar, och på alt thet på jorden kryper, thet jag eder afskilt hafwer, at thet skal wara orent.

26. Therföre skolen I wara mig helige; ty jag HErren är helig, then eder afskilt hafwer ifrån annat folk, at I skolen höra mig til.

27. Om någon man eller qwinna warder en spåman, eller en teknatydare, the skola döden dö: man skal stena them; theras blod ware öfwer them.

21. Capitel.

Och HErren sade til Mose: Tala til Presterna, Aarons söner, och säg til them: En Prest skal icke orena sig på någon död af sitt folk,

2. Utan på sin skyldman, then honom näst tilkommer, såsom på sin moder, på sin fader, på sin son, på sin dotter, på sin broder,

3. Och på sin syster, then ännu en jungfru och ingen mans hustru warit hafwer; then hans nästa skyldman är, på then må han orena sig.

4. Eljes skal han icke orena sig på någon, som honom är wederkommande ibland hans folk, så at han sig ohelgar.

5. Han skal ock ingen plätt göra på sitt hufwud, eller afraka sitt skägg, och på hans kropp intet märke skära.

6. The skola sinom Gudi helige wara, och icke ohelga sin Guds namn; förty the offra HErrans offer, theras Guds bröd: therföre skola the wara helige.

7. Han skal icke taga någon sköka, eller en förkränkt, eller then som af sin man bortdrifwen är; ty han är helig sinom Gudi.

8. Therföre skal tu räkna honom helig; ty han offrar tin Guds bröd. Han skal wara tig helig; ty jag är helig, HErren som eder helgar.

9. Om en Prests dotter begynner til at bola, then skal man upbränna i eld; ty hon hafwer skämt sin fader.

10. Hwilken Öfwerste Prest är ibland hans bröder, på hwilkens hufwud smörjooljan guten är, och hans hand fylld är, så at han med kläden ikläd warder, then skal icke blotta sitt hufwud, och icke skära sina kläder sönder.

11. Och skal til ingen död komma, och skal icke orena sig, hwarken öfwer fader eller moder.

12. Utu helgedomen skal han icke gå, at han icke ohelgar sin Guds helgedom; ty wigelsen, hans Guds smörjoolja, är på honom: Jag är HErren.

13. En jungfru skal han taga sig til hustru:

14. Men ingen enka, eller bortdrifwen, eller förkränkt, eller sköka; utan en jungfru, af sitt folk, skal han taga til hustru;

15. På thet han icke skal ohelga sin säd ibland sitt folk; ty jag är HErren som honom helgar.

16. Och HErren talade med Mose, och sade:

17. Tala med Aaron, och säg: Om någon wank är på någon af tin säd uti eder slägt, then skal icke gå fram, at han offrar sin Guds bröd:

18. Förty hwar och en, then någon wank hafwer, skal icke gå fram, ware sig blind, halt, med en stygg näsa, med oskickeliga lemmar:

19. Eller then, som hafwer en sönderbruten fot, eller hand:

20. Eller krokryggig är, eller hinna på ögonen hafwer, eller windögd, eller sårig, eller skabbig, eller förbråken är.

21. Then som nu af Presten Aarons säd hafwer en wank uppå sig, han skal icke gå fram til at offra HErrans offer; ty han hafwer en wank, therföre skal han intet nalkas in til Guds bröd, at han them offrar.

22. Dock skal han äta af sin Guds bröd, både af thet helga, så ock af thet aldrahelgaste.

23. Men dock skal han icke komma in til förlåtten, ej heller nalkas altaret, så länge sådan wank på honom är, at han icke ohelgar min helgedom; ty jag är HErren som helgar them.

24. Och Mose sade thetta til Aaron, och til hans söner, och til alla Israels barn.

22. Capitel.

Och HErren talade med Mose, och sade:

2. Säg Aaron och hans söner, at the hålla sig ifrån Israels barns helga, hwilket the mig helga, och icke ohelga mitt helga namn; ty jag är HErren.

3. Säg them nu til, och theras efterkommande: Hwilken af eder såd går til thet helga, som Israels barn helga HErranom, och orenar sig så på thet, hans själ skal utrotad warda för mitt anlete; ty jag är HErren.

4. Hwilken af Aarons såd är spitelsk, eller hafwer en flöd, then skal icke äta af thet helga, til thes han warder ren. Then som kommer wid någon oren kropp, eller then som hans såd afgår i sömnen,

5. Eller then som kommer wid en matk, then honom oren är, eller en menniska, som honom oren är, och alt thet honom orenar;

6. Hwilken själ kommer wid något ther af, then är oren in til aftonen, och skal icke äta af thet helga, utan skal först bada sin kropp med watn.

7. Och när solen är nedergången, och han ren worden är, tå må han äta ther af; ty thet är hans spis.

8. Et as, och hwad af willdjur rifwit är, skolen I icke äta, at I icke skolen warda orene ther uppå; ty jag är HErren.

9. Therföre skola the hålla mina stadgar, at the icke skola lägga synd uppå sig, och dö ther öfwer, när the ohelga sig; ty jag är HErren som them helgar.

10. Ingen annan skal äta af thet helga, ej heller Prestens husman, ej heller någon dagakarl.

11. När Presten köper en själ för sina penningar, then må äta ther af: och thet i hans hus födt är, thet må ock äta af hans bröd.

12. Om Prestens dotter warder en främmandes hustru, skal hon icke äta af thet helgas häfoffer.

13. Warder hon en enka, eller utdrifwen, och hafwer ingen såd, och kommer igen til sin faders hus, så skal hon äta af sin faders bröd, såsom tå hon ännu piga war; men ingen främmande skal äta theraf.

14. Hwilken som eljest äter af thet helga owetandes, han skal lägga femte delen ther til, och gifwa Presten med thet helga,

15. På thet at the icke skola ohelga Israels barns helga, som the häfoffra HErranom:

16. At the icke skola lägga mißgerning och skuld på sig, när the äta af theras helga; ty jag är HErren som them helgar.

17. Och HErren talade med Mose, och sade:

18. Säg Aaron och hans söner och alla Israels barn: Hwilken Israelit eller främling i Israel wil göra sitt offer, ware sig af löfte, eller af fri wilja, at the wilja göra HErranom et bränneoffer, thet honom skal wara tacknämligt af eder;

19. Thet skal wara et mankön, och utan wank, af få, lamm eller get.

20. Alt thet som något fel hafwer, skolen I icke offra; förty thet warder icke tacknämligt för eder.

21. Och hwilken et tackoffer HErranom göra wil, et besynnerligt löfte, eller af fri wilja, af få eller får, thet skal wara utan wank, at thet må warda tacknämligt; thet skal hafwa ingen wank.

22. Är thet blindt, eller brutit, eller sargadt, eller förtwinadt, eller sårigt, eller skabbigt; så skola the icke sådant offra HErranom, och intet offer ther af gifwa på HErrans altare.

23. En oxe eller får, som ofskickeliga eller lytta lemmar hafwer, må tu offra af en fri wilja; men icke warder thet tacknämligt för et löfte.

24. Tu skal ock icke offra HErranom något thet förkramadt, eller stött, eller förslitit, eller utskurit är; och skolen sådant icke göra i edert land.

25. Tu skal ock icke offra något sådant af en främlings hand, med eder Guds bröd; ty thet doger intet, och hafwer en wank: therföre warder thet icke tacknämligt för eder.

26. Och HErren talade med Mose, och sade:

27. När en kalf, eller lamm, eller get födt är, så skal thet wara när sin moder i sju dagar: på åttonde dagen, och ther efter, må man offra thet HErranom, så är thet tacknämligt.

28. Ware sig nöt eller får, så skal man icke slagta thet med sin unge på en dag.

29. När J wiljen göra HErranom et låfoffer, thet för eder tacknämligt skal wara,

30. Så skolen J äta thet på samma dag, och skolen intet behålla qwar in til morgonen; ty jag är HErren.

31. Therföre håller mina bud, och görer them; ty jag är HErren:

32. At J icke ohelgen mitt helga namn, och at jag må helgad warda ibland Israels barn; ty jag är HErren then eder helgar,

33. Then eder utur Egypti land fört hafwer, at jag skulle wara eder Gud: Jag HErren.

23. Capitel.

Och HErren talade med Mose, och sade:

2. Tala til Israels barn, och säg til them: Theße äro HErrans högtider, som J skolen kalla heliga och mina högtider, tå J samman kommen.

3. Sex dagar skal tu göra titt arbete; men then sjunde dagen är then stora helga Sabbathen, tå J tilhopa kommen: intet arbete skolen J göra på honom; förty thet är HErrans Sabbath, ehwar J bon.

4. Theße äro the HErrans högtider, them J skolen kalla helga högtider, tå J samman kommen:

5. På fjortonde dagen i första månaden om aftonen är HErrans Paßah.

6. Och på then femtonde i samma månad, är HErrans osyrade bröds högtid: tå skolen J äta osyradt bröd i sju dagar.

7. Then första dagen skal kallas helig ibland eder, tå J samman kommen; tå skolen J intet tjenstearbete göra:

8. Och offra HErranom i sju dagar. Then sjunde dagen skal ock helig kallas, tå J tilhopa kommen; på honom skolen J ock intet tjenstearbete göra.

9. Och HErren talade med Mose, och sade:

10. Tala til Israels barn, och säg til them: När J kommen i landet, som jag eder gifwa skal, och J skolen upskära, så skolen J föra til Presten en kärfwe, förstlingen af eder säd:

11. Tå skal then kärfwen warda weftad för HErranom, at thet skal blifwa tacknämligt af eder. Och thetta skal Presten göra på then andra dagen näst efter Sabbathen.

12. Och skolen på then dagen, tå eder kärfwe weftad warder, göra HErranom et bränneoffer af et lamm, thet utan wank och årsgammalt är;

13. Samt med spisoffret twå tiondedelar semlomjöl, blandadt med olja, til en söt lukts offer HErranom; ther til drickoffer, et fjerdedels Hin win.

14. Och skolen intet äta af thet nya, hwarken bröd, torkade ax, eller korn, in til then dagen, tå J bären eder Gud offer. Thet skal wara en ewig rätt til edra efterkommande, ehwar J bon.

15. Sedan skolen J räkna ifrå then andra Sabbaths-dagen, tå J buren weftekärfwen fram, sju hela Sabbather,

16. In til then andra dagen efter then sjunde Sabbathen, thet är, femtio dagar skolen J räkna, och offra HErranom nytt spisoffer.

17. Och skolen offra thet af alla edra boningar, nemligen, twå weftebröd af twå tiondedelar semlomjöl, syradt och bakadt HErranom til en förstling.

18. Och skolen frambära med edert bröd sju årsgamla lamm utan wank, och en ung stut, och twå wädrar: thet skal wara HErrans bränneoffer, spisoffer och drickoffer: thet är en söt lukts offer HErranom.

19. Ther til skolen J göra en getabock til syndoffer, och tu årsgamla lamm til tackoffer.

20. Och Presten skal wefta thet med förstlingsbrödet för HErranom til the tu lammen; och skal wara HErranom heligt, och höra Presten til.

21. Och I skolen utropa thenna dagen; ty han skal kallas helig ibland eder, tå I samman kommen: intet tjenstearbete skolen I göra. En ewig rätt skal thet wara til edra efterkommande, ehwar I bon.

22. När I upskären säden i edert land, skolen I icke alt upskära på åkren, och icke alt för noga uphämta; utan skolen thet låta åt then fattiga och främlingen. Jag är HERren eder Gud.

23. Och HERren talade med Mose, och sade:

24. Tala med Israels barn, och säg: På första dagen i sjunde månaden skolen I hålla Blåsandens helga Sabbath til åminnelse, tå I samman kommen:

25. Tå skolen I intet tjenstearbete göra; och skolen göra HERranom offer.

26. Och HERren talade med Mose, och sade:

27. På tionde dagen i thenna sjunde månaden är Försonedagen; then skal ibland eder kallas helig, at I tilhopa kommen. Tå skolen I späka edra kroppar, och offra HERranom:

28. Och skolen intet arbete göra på thenna dagen; ty thet är en försonedag, at I skolen försonade warda för HERranom eder Gud.

29. Ty hwilken icke späker sin kropp på thenna dagen, then skal utrotad warda utu hans folk.

30. Och hwilken på thenna dagen något arbete gör, then skal jag förgöra utu hans folk.

31. Therföre skolen I intet arbete göra. Thet skal wara en ewig rätt til edra efterkommande, ehwar I bon.

32. Thet är eder store Sabbath, at I skolen späka edra kroppar. På nionde dagen i månaden om aftonen skolen I hålla thenna Sabbath, ifrån aftonen och åter in til aftonen.

33. Och HERren talade med Mose, och sade:

34. Tala med Israels barn, och säg: På femtonde dagen i thenna sjunde månaden är Löfhyddohögtid i sju dagar HERranom.

35. Then första dagen skal kallas helig, at I samman kommen; intet tjenstearbete skolen I göra.

36. I sju dagar skolen I offra HERranom: then åttonde dagen skal ock kallas helig, at I samman kommen: och I skolen göra edert offer HERranom; ty thet är samlingsdag; intet tjenstearbete skolen I göra.

37. Thessa äro HERrans helgedagar, them I skolen heliga hålla, at I samman kommen, och gören HERranom offer, bränneoffer, spisoffer, drickoffer, och andra offer, hwart efter sin dag,

38. Förutan HERrans Sabbath, och edra gåfwor och löften, och friwilliga gåfwor, som I gifwen HERranom.

39. Så skolen I nu på femtonde dagen i sjunde månaden, när I hafwen i hus samlat årswärten af landet, hålla HERrans högtid i sju dagar. På första dagen är Sabbath, och på åttonde dagen är ock Sabbath.

40. Och I skolen på första dagen taga frukt af skönt trä, palmtelningar, och qwistar af tjockqwistadt trä, och piltrå, och wara glade i sju dagar för HERranom eder Gud.

41. Och skolen altså hålla HERranom then högtiden om året i sju dagar: thet skal wara en ewig rätt til edra efterkommande, at the så skola hålla helg uti then sjunde månaden.

42. Sju dagar skolen I bo uti löfhyddor; then en inländning är i Israel, han skal bo i löfhyddor:

43. At edra efterkommande skola weta huru jag hafwer låtit Israels barn bo i hyddor, tå jag förde them utur Egypti land. Jag är HERren eder Gud.

44. Och Mose sade Israels barn om thenna HERrans helg.

24. Capitel.

Och HERren talade med Mose, och sade:

2. Bjud Israels barn, at the bära til tig klar stött bomolja til lysning, hwilken dageligen skal slås up i lamporna,

3. Utan för witnesbördets förlått i witnesbördets tabernakel. Och Aaron skal skötа thet både afton och morgon för HERranom dageligen. Thet skal wara en ewig rått med edra efterkommande.
4. Och skal han reda til lamporna på then sköna ljusastaken för HERranom dageligen.
5. Och tu skal taga semlomjöl, och baka ther af tolf kakor; en kaka skal hålla twå tionde delar.
6. Och skal lågga them, ju sex i hwar hop, på thet sköna bordet för HERranom.
7. Och skal lågga på them rent rökelse, at thet skal wara åminelsebröd til et offer HERranom.
8. På hwar Sabbathsdag skal han reda them til HERranom altid, af Israels barn til et ewigt förbund.
9. Och skola höra Aaron och hans söner til: the skola åta them på heligt rum; ty thet år hans aldrahelgaste af HERrans offer til en ewig rått.
10. Och en man utgick, en Israelitisk qwinnas son, then en Egyptisk mans son war, ibland Israels barn, och tråtte med en Israelitisk man i lågret,
11. Och nåmnde namnet, och bannades. Tå hade the honom fram för Mose. Och hans moder het Selomith, Dibri dotter, af Dans slågte.
12. Och the lade honom i fångelse, til thes them worde wißt swar gifwit genom HERrans mun.
13. Och HERren talade med Mose, och sade:
14. För honom ut för lågret, som bannat hafwer, och låt alla them som thet hörde, lågga sina hånder på hans hufwud, och låt menigheten stena honom.
15. Och såg Israels barn: Hwilken som bannar sin GUD, han skal båra sin synd.
16. Hwilken som HERrans namn nåmner, han skal döden dö; hela menigheten skal stena honom: såsom utlånningen, så skal ock inlånningen wara; om han nåmner thet namnet, så skal han dö.
17. Om någon slår en menniska, han skal döden dö.
18. Men then som slår någon boskap, han skal betala kropp för kropp.
19. Och then som gör sin nåsta skada, honom skal man göra såsom han gjorde:
20. Skada för skada, öga för öga, tand för tand; såsom han hafwer gjort en menniska skada, så skal man göra honom igen.
21. Så at then som slår någon boskap, then skal betalat; men then som slår en menniska, han skal dö.
22. Samma rått skal wara ibland eder, så för utlånningen, som för inlånningen; ty jag år HERren eder Gud.
23. Och Mose sade thetta för Israels barn, och förde honom som bannat hade ut för lågret, och stenade honom. Och altså gjorde Israels barn, såsom HERren Mose budit hade.

25. Capitel.

Och HERren talade med Mose på Sinai berg, och sade:
2. Tala med Israels barn, och såg til them: När I kommen in uti thet land, som jag eder gifwande warder, skolen I hålla landets helg HERranom:
3. Så at tu i sex år sår tin åker, och i sex år skår tin wingård, och samlar in frukten:
4. Men på sjunde året skal landet hålla HERranom sin stora helg, i hwilken tu icke skal så tin åker, eller berga tin wingård.
5. Och hwad af sig sjelf wåxer, efter tin afbergning, skal tu icke berga. Och the windrufwor, som utan titt arbete wåxte åro, skal tu icke afhåmta, efter thet år landets helgår.
6. Utan landets helgår skal tu förthenskul hålla, at tu skal åta ther af, tin tjenare, tin tjenarinna, tin dagakarl, tin husman, tin främling når tig:
7. Tin boskap, och djuren i titt land, alt thet ther wåxer skal wara til mats.

8. Och tu skal räkna sju sådana helgår, så at sju år skola sju resor talde warda, och then sju helgårstiden gör nio och fyratio år.

9. Tå skal tu låta blåsa i basunen öfwer alt edert land, på tionde dagen i sjunde månaden, rätt på försonedagen.

10. Och I skolen helga thet femtionde året, och skolen kalla thet et friår i landet allom them som bo ther inne; ty thet är edert klangår. Så skal hwar och en när eder komma til sina ägor igen, och til sin slägt.

11. Ty thet femtionde året är edert klangår. I skolen intet så, ej heller upskära thet af sig sjelf wäxt är, ej heller afhämta i wingården thet utan arbete wäxt är.

12. Förty klangåret skal wara heligt ibland eder. Men I skolen äta alt thet som marken bär.

13. Thet är klangåret, i hwilket hwar man skal komma til sitt igen.

14. Om tu något säljer åt tin nästa, eller något köper af honom, skal ingen beswika sin broder;

15. Men efter klangårets tal skal tu köpa thet af honom, och hwad åren sedan draga kunna, ther efter skal han sälja tig thet.

16. Efter som åren äro många til, så skal tu låta öka köpet, och efter som the äro få til, skal tu låta köpet falla; ty han skal sälja tig thet efter som thet draga kan.

17. Så beswike nu ingen sin nästa, utan frukta tin Gud; ty jag är HERren eder Gud.

18. Therföre görer efter mina stadgar, och håller mina rätter, at I them gören, på thet I mågen tryggeligen bo i landet:

19. Ty landet skal gifwa eder sin frukt, at I skolen hafwa nog til at äta, och bo tryggeligen ther inne.

20. Och om tu worde sägande: Hwad skole wi äta på sjunde året; ty wi så intet, och församle ingen årswäxt?

21. Så wil jag bjuda min wälsignelse i sjette året öfwer eder, så at thet skal göra eder tre års wäxt.

22. Thet I sån på thet åttonde året, och af then gamla årswäxten, ther äter af, in til nionde året, så at I äten af thet gamla, in til thes äter ny årswäxt kommer.

23. Therföre skolen I icke sälja landet ewinnerligen: Ty landet är mitt, och I ären främmande och gäster för mig.

24. Och I skolen i alt edert land låta landet til lösen.

25. Om tin broder warder fattig, och säljer tig sina ägor, och hans näste skyldman kommer til honom och wil lösat, så skal han lösa thet hans broder sålt hafwer.

26. Om någon wore, som ingen lösare hafwer, och kan med sin hand så mycket åstadkomma, at han löser en del;

27. Tå skal man räkna årtalet sedan han såldet, och hwad igen står gifwe honom som köpt hafwer, at han må komma til sina ägor igen.

28. Om hans hand icke kan finna så mycket, at han kan få någon del igen, så skal thet, som han sålt hafwer, wara i köparens händer in til klangåret; tå skal thet wara ute, och han komme til sina ägor igen.

29. Ho som säljer bort et boningshus inom stadsmuren, han hafwer et helt års frist til at lösa thet igen; thet skal wara tiden, innan hwilken han thet lösa må.

30. Om han icke löser thet förr än hela året ute är, så skal köparen behålla thet ewinnerligen, och hans efterkommande; och skal icke löst utgå i klangåret.

31. Men är thet et hus i sådan by, ther ingen mur om är, thet skal man räkna lika med marken i landet; och skal warda löst, och i klangåret fritt utgå.

32. The Leviters städer, och husen i städerna, ther theras ägor inne äro, måga altid löste warda.

33. Then som något löser ifrån the Leviter, then skal gå ther ifrån i klangåret, ware sig hus eller stad, som han besuttit hafwer: förty husen uti the

Leviters städer äro theras ägor ibland Israels barn.
34. Men marken för theras städer skal man icke sälja: förty thet är theras ägendom ewinnerligen.
35. Om tin broder warder fattig, och af sig kommer när tig, så skal tu taga honom til tig såsom en främling eller husman, at han må lefwa när tig.
36. Och tu skal icke taga ocker af honom, eller winning; utan skal frukta tin Gud, at tin broder må lefwa bredewid tig.
37. Ty tu skal icke få honom tina penningar på ocker, och icke utfå tin spis på fördel:
38. Ty jag är HERren eder Gud, then eder utur Egypti land fört hafwer, at jag skulle gifwa eder thet landet Canaan, och wara eder Gud.
39. Om tin broder warder fattig när tig, och säljer sig tig, så skal tu icke låta honom göra trälars arbete;
40. Utan han skal wara när tig såsom en dagakarl och en husman, och tjena tig in til klangåret;
41. Tå skal han gå lös ut ifrå tig, och hans barn med honom, och skal komma til sitt slägte igen, och til sina fäders ägor.
42. Förty the äro mine tjenare, them jag utur Egypti land fört hafwer; ty skal man icke sälja them efter trälars sätt.
43. Och skal tu icke med stränghet råda öfwer them, utan frukta tin Gud.
44. Men wil tu hafwa trälar och trälinnor, så skal tu köpa them af hedningarna, som omkring eder äro;
45. Af husmän, som främlingar ibland eder äro, och af theras affkommande, som the när eder uti edert land föda, them skolen I hafwa til egna:
46. Och skolen äga them, och edra barn efter eder, til en ewig egendom; them skolen I låta wara trälar. Men öfwer edra bröder, Israels barn, skal ingen öfwer then andra råda med stränghet.
47. Om en främling eller en husman wäxer til när tig, och tin broder warder fattig när honom, och säljer sig en främling eller husman när tig, eller någon af sin slägt:
48. Så skal han rätt hafwa, sedan han såld är, at warda löst igen; och någon af hans bröder må lösa honom,
49. Eller hans faderbroder, eller faderbroders son, eller eljest någon hans nära skyldman i hans slägt; eller om hans egen hand kan så mycket åstadkomma, så skal han lösa sig.
50. Och skal räkna med sin köpare ifrå thet året, tå han sålde sig, in til klangåret; och penningarne skola räknade warda efter årtalet, sedan han såldes; och skal hans lön med inräknas för hela tiden.
51. Om ännu många år äro in til klangåret, så skal han ther efter thesto mer gifwa för lösen, efter som han köpt är.
52. Äro få år qwar in til klangåret, så skal han ock ther efter igengifwa til sin lösning;
53. Och skal räkna sin lön med honom år ifrån år. Och tu skal icke låta råda öfwer honom med stränghet för tina ögon.
54. Om han icke löser sig i thenna måtto, så skal han i klangåret lös utgå, och hans barn med honom;
55. Förty Israels barn äro mine tjenare, them jag utur Egypti land fört hafwer. Jag är HERren eder Gud.

26. Capitel.

I skolen icke göra eder några afgudar, eller beläten, icke heller upresa eder några stoder, icke heller någon wårdsten sätta uti edert land, til at tilbedja therföre; ty jag är HERren eder Gud.
2. Håller mina Sabbather, och frukter eder för min helgedom. Jag är HERren.
3. Om I wandren i mina stadgar, och hållen mina bud, och gören them:
4. Så skal jag gifwa eder regn i sinom tid; landet skal gifwa sin wäxt, och trän på marken bära sin frukt.
5. Och tröskletiden skal räcka in til

winanden, och winanden skal räcka in
til sädestiden. Och I skolen hafwa
bröd nog, och skolen tryggeligen bo i
edert land.
6. Jag skal gifwa frid i edert land,
at I skolen sofwa, och ingen förfära
eder. Jag skal låta komma the onda
djur utur edert land, och intet swärd
skal gå genom edert land.
7. I skolen jaga edra fiender, och the
skola falla för eder genom swärd.
8. Fem af eder skola jaga hundrade,
och hundrade af eder skola jaga tiotu-
sende; ty edra fiender skola falla för
eder genom swärd.
9. Och jag skal wända mig til eder;
jag skal föröka eder, och låta eder wäxa
til, och jag skal göra mitt förbund fast
med eder.
10. Och I skolen äta af thet gamla, så at
I skolen låta thet gamla fara för thet
nya.
11. Jag skal hafwa min boning ibland
eder, och min själ skal icke förkasta eder.
12. Och jag skal wandra ibland eder,
och skal wara eder Gud; så skolen I
wara mitt folk.
13. Ty jag är HERren eder Gud,
then eder utur Egypti land fört haf-
wer, at I icke skullen wara theras trä-
lar; och hafwer sönderbrutit edert ok,
och hafwer låtit eder gå rätta.
14. Men om I icke hören mig, och icke
gören alla thessa bud;
15. Utan föraktten mina stadgar, och
edra själar förkasta mina rätter, så at
I icke gören alla mina bud, och låten
mitt förbund tilbaka;
16. Så skal jag ock tå göra eder thetta:
Jag skal hemsöka eder med förskräckel-
se, swullnad och skälfwo, at edra ansik-
ten förfalla, och edra kroppar försmäk-
ta skola: I skolen fåfängt så eder säd,
och edra fiender skola äta henne.
17. Och jag skal ställa mitt anlete
emot eder, och I skolen warda slagne
för edra fiender. Och the som hata eder
skola råda öfwer eder, och I skolen fly
tå ingen jagar eder.
18. Om I äntå icke hören mig, så skal
jag ännu sju resor mer görat, til at
näpsa eder för edra synder:
19. At jag eder högfärd och genstör-
tighet nederslå skal. Och jag skal göra
eder himmel såsom jern, och eder jord
såsom koppar.
20. Och eder möda och arbete skal för-
tappadt wara, så at edert land icke skal
gifwa sin wäxt, och trän i landet icke
bära sin frukt.
21. Och om I wandren mig emot, och
icke wiljen höra mig; så skal jag äntå
görat sju resor mer, til at slå eder för
edra synders skul.
22. Och skal sända willdjur ibland
eder; the skola upäta edra barn, och
förderfwa eder boskap, och förminska
eder; och edra wägar skola warda öde.
23. Om I äntå icke ther med låten
rätta eder, och wandren mig emot;
24. Så skal jag ock wandra emot
eder, och skal ännu slå eder sju resor
mer för edra synders skul.
25. Och skal låta komma öfwer eder et
hämndeswärd, thet mitt förbund häm-
na skal. Och om I församlen eder uti
edra städer, skal jag dock sända pesti-
lentie ibland eder, och skal gifwa eder
uti edra fienders händer.
26. Så skal jag ock förderfwa edert
bröds förråd, så at tio qwinnor skola
baka sitt bröd i en ugn; och edert bröd
skal man utwäga med wigt; och när I
äten, skolen I icke warda mätte.
27. Om I ther med än icke hören
mig, utan wandren mig emot;
28. Så skal jag ock i grymhet wandra
emot eder, och skal sjufalt mer näpsa
eder för edra synders skul;
29. Så at I skolen äta edra söners
och döttrars kött.
30. Och jag skal borthäfwa edra hög-
der, och utrota edra beläten, och skal ka-
sta edra kroppar uppå edra afgudar,
och min själ skal wämja wid eder:
31. Och skal göra edra städer öde, och
förlägga edra helgedomar, och skal icke
wilja lukta eder söta lukt.
32. Altså skal jag göra landet öde, at
edra fiender, som bo ther uti, skola
grufwa sig therföre.
33. Men eder skal jag förskingra

ibland hedningarna, och draga ut swärdet efter eder, at edert land skal blifwa öde, och edre städer omkull slagne.

34. Så skal tå landet behaga sin helg, så länge thet öde ligger, och J ären i fiende land. Ja, tå skal landet hålla helg, och thes helg thet behaga.

35. Så länge thet öde ligger, skal thet hålla helg; therföre at thet icke kunde heligt hålla, tå J skullen låta heligt hålla, tå J ther uti bodden.

36. Och the som återlefwas af eder, them skal jag göra et bäfwande hjerta uti theras fienders land, så at et ruskande löf skal jaga them, och skola fly therföre, lika som et swärd jagade them, och falla ther som ingen jagar them.

37. Och then ena skal falla på then andra, lika såsom för swärd, och dock ingen jagar them. Och J skolen icke töras duka eder up för edra fiender.

38. Och J skolen förfaras ibland hedningarna, och edra fienders land skal fräta eder up.

39. The som återlefwas skola försmäkta i theras missgerningar uti fiende land; och uti theras fäders missgerningar skola the försmäkta.

40. Så skola the tå bekänna sin missgerning, och sina fäders missgerning, i hwilken the sig förtagit, och emot mig wandrat hafwa.

41. Therföre wil jag ock wandra emot them, och skal drifwa them bort i theras fienders land. Tå warder ju theras oomskurna hjerta sig ödmjukande, och tå skal them behaga theras missgerningars straff.

42. Och jag skal ihogkomma mitt förbund med Jacob, och mitt förbund med Isaac, och mitt förbund med Abraham, och skal tänka uppå landet,

43. Som af them öfwergifwit är, och hafwer haft et behag til sina helger, medan thet öde ligger ifrå them, och them behagar theras missgerningars straff, therföre at the hafwa föraktat mina rätter, och theras själ hafwer haft en wämjelse til mina stadgar.

44. Och om the än i fiende land äro, hafwer jag likwäl icke förkastat them, och icke så wämjat wid them, at thet skulle wara ute med them, och mitt förbund med them skulle intet mer gälla; ty jag är HERren theras Gud.

45. Och jag skal för them ihogkomma mitt första förbund, tå jag förde them utur Egypti land, för hedningarnas ögon, at jag skulle wara theras Gud. Jag HERren.

46. Thesse äro the stadgar, och rätter, och lag, som HERren emellan sig och Israels barn satt hafwer, på Sinai berg, genom Mose hand.

27. Capitel.

Och HERren talade med Mose, och sade:

2. Tala med Israels barn, och säg til them: Om någon gör HERranom et besynnerligt löfte, så at han skattar sig;

3. Så skal thetta wara skattningen: En mansperson, tjugu år gammal, alt in til sextio år, skal tu skatta på femtio silfwer siklar, efter helgedomens sikel;

4. En qwinsperson på trettio siklar.

5. Men ifrå fem år in til tjugu år, om thet är en mansperson, skal tu skatta honom på tjugu siklar; en qwinsperson på tio siklar.

6. Är thet en månad gammalt, in til fem år, om thet är en mansperson, skal tu skatta thet på fem silfwer siklar; en qwinna på tre silfwer siklar.

7. Men är thet sextio år gammalt, och ther utöfwer, och är en mansperson, skal tu skatta honom på femton silfwer siklar; en qwinna på tio siklar.

8. Om han är för fattig til sådan skattning, så skal han gå för Presten, och Presten skal skatta honom: och han skal skatta honom efter som hans hand, som löftet gjort hafwer, förwärfwa kan.

9. Om thet är af boskap thet man HERranom offra må, alt thet man HERranom gifwer, thet är heligt.

10. Man skal icke wexla thet, eller förwandlat, et godt för et ondt, eller et ondt för et godt. Om någon wäxlar thet, et djur för thet andra, så skola the båda wara heliga.

11. Är thet djuret orent, thet man icke

bör offra HErranom; så skal man hafwa thet fram för Presten;

12. Och Presten skal skatta thet, om thet är godt eller ondt: och thet skal blifwa wid Prestens skattning.

13. Wil någon lösa thet, han skal gifwa femte delen utöfwer skattningen.

14. Om någon helgar sitt hus, så at thet skal wara HErranom heligt; så skal Presten skatta thet, om thet är godt eller ondt: och efter som Presten skattar thet, så skal thet blifwa.

15. Men om han, som thet helgat hafwer, wil thet lösa, skal han gifwa then femte delen i silfwer mer än som thet skattadt är, och så skal thet warda hans.

16. Om någon helgar HErranom et stycke åker af sitt arfwegods, så skal then skattad warda efter som han bär: bär han et Homer korn, så skal han gälla femtio silfwer siklar.

17. Men helgar han sin åker strax ifrå klangåret, så skal han gälla efter hans wärde.

18. Hafwer han helgat honom efter klangåret, så skal Presten räkna honom efter the åren, som tilbaka stå in til klangåret, och ther efter skatta honom thesto ringare.

19. Wil han, som honom helgat hafwer, lösa åkren, så skal han gifwa femte delen i silfwer mer än han skattad är, och så skal han warda hans.

20. Wil han icke lösan, utan säljer honom til en annan, så skal han icke mer lösa honom;

21. Utan then samma åkren, när han i klangåret lös utgår, skal wara helig HErranom, såsom en förspild åker, och skal wara Prestens arfwegods.

22. Om någon helgar HErranom en åker, then han köpt hafwer, och icke hans arfwegods är;

23. Så skal Presten räkna honom hwad han gälla kan in til klangåret, och han skal på samma dagen gifwa then skattningen ut, at han skal wara HErranom helig.

24. Men på klangåret skal han komma til honom igen, som honom sålt hade, at han blifwer hans arfwegods i landet.

25. All skattning skal ske efter helgedomens sikel; men en sikel gör tjugu Gera.

26. Thet förstfödda ibland boskapen, thet HErranom eljes tilhörer, skal ingen helga, ware sig oxe eller får; ty thet är HErrans.

27. Är något orent på boskapen, så skal man lösa thet efter sitt wärde, och ther utöfwer gifwa then femte delen: wil han icke lösa thet, så må thet säljas efter sitt wärde.

28. Man skal intet spillgifwit sälja, eller lösa thet någon HErranom til spillo gifwer, af alt thet hans ägodelar är, ware sig menniska, boskap, eller arfåker; ty alt spillgifwit är thet aldrahelgaste HErranom.

29. Man skal ock icke lösa någon spillgifwen menniska; utan hon skal döden dö.

30. All tionde i landet, både af landets såd, och af frukten af trän, höra HErranom til: och skola wara helige HErranom.

31. Wil någon lösa sin tionde, han skal gifwa femtedelen utöfwer.

32. Och all tionde af fä och får, och alt thet under ris går, thet är en helig tiond HErranom.

33. Man skal icke fråga om thet är godt eller ondt; man skal icke heller wärlat: om någon wärlar thet, så skal både wara heligt, och icke löst warda.

34. Thessa äro the bud, som HErren böd Mose til Israels barn på Sinai berg.

Fjerde Mose Bok.

1. Capitel.

Och HERren talade med Mose, i Sinai öken, uti witnesbördets tabernakel, på första dagen, i then andra månaden, i thet andra året, sedan the woro gångne utur Egypti land, och sade:
2. Tager en summa af hela Israels barns menighet, efter theras slägter och theras fäders hus och namn, alt thet som mankön är, ifrå hufwud til hufwud,
3. Ifrå tjugu år och ther utöfwer, alt thet som duger til at draga i här i Israel; och I skolen tälja them efter theras härar, tu och Aaron.
4. Och skolen taga til eder af hwarje slägt en höfwitsman öfwer hans faders hus.
5. Theße äro namnen af the höfwitsmän, som med eder stå skola. Af Ruben; Elizur Sedeur son.
6. Af Simeon; Selumiel Zuri Sadai son.
7. Af Juda; Naheßon Amminadabs son.
8. Af Isaschar; Nethaneel Zuar son.
9. Af Sebulon; Eliab Helon son.
10. Af Josephs barn: Af Ephraim; Elisama Ammihud son. Af Manaße; Gamliel Pedahzur son.
11. Af BenJamin; Abidan Gideoni son.
12. Af Dan; Ahieser Ammi Sadai son.
13. Af Aßer; Pagiel Ochran son.
14. Af Gad; Eliasaph Deguel son.
15. Af Naphtali; Ahira Enan son.
16. Theße äro the namnkunnigaste i menigheten, höfwitsmän i theras fäders slägter, som woro Hufwud och Förstar i Israel.
17. Och Mose och Aaron togo them til sig, såsom the wid namn uppräknade woro.
18. Och församlade thesslikes hela menigheten på första dagen i then andra månaden, och räknade them efter theras börd, efter theras slägter och fäders hus och namn, ifrå tjugu år och ther utöfwer, ifrå hufwud til hufwud:
19. Såsom HERren hade budit Mose; och talde them uti Sinai öken.
20. Rubens barn, som war then förste Israels son, efter theras börd, slägter, theras fäders hus och namn, ifrå hufwud til hufwud, alt thet mankön war, ifrå tjugu år och ther utöfwer, och the som dugde til at draga i här;
21. The wordo räknade in til Rubens slägte, sex och fyratio tusend, och femhundrade.
22. Simeons barn, efter theras börd, slägter, theras fäders hus och namn, ifrå hufwud til hufwud, alt thet som mankön war, ifrå tjugu år och ther utöfwer, och i här draga dugde;
23. Wordo talde in til Simeons slägte, nio och femtio tusend, och trehundrade.
24. Gads barn, efter theras börd, slägter, theras fäders hus och namn, ifrå tjugu år och ther utöfwer, alt thet som i här draga dugde;
25. Wordo talde in til Gads slägte, fem och fyratio tusend, sexhundrade och femtio.
26. Juda barn, efter theras börd, slägter, theras fäders hus och namn, ifrå tjugu år och ther utöfwer, alt thet i här draga dugde;
27. Wordo talde in til Juda slägte, fyra och sjuttio tusend, och sexhundrade.
28. Isaschars barn, efter theras börd, slägter, theras fäders hus och namn, ifrå tjugu år och ther utöfwer, alt thet i här draga dugde;
29. Wordo talde in til Isaschars slägte, fyra och femtio tusend, och fyrahundrade.
30. Sebulons barn, efter theras börd, slägter, theras fäders hus och namn,

ifrå tjugu år och ther utöfwer, alt thet i här draga dugde;

31. Wordo talde in til Sebulons slägte, sju och femtio tusend, och fyrahundrade.

32. Josephs barn, af Ephraim, efter theras börd, slägter, theras fäders hus och namn, ifrå tjugu år och ther utöfwer, alt thet i här draga dugde;

33. Wordo talde intil Ephraims slägte, fyratio tusend, och femhundrade.

34. Manaße barn, efter theras börd, slägter, theras fäders hus och namn, ifrå tjugu år och ther utöfwer, alt thet i här draga dugde;

35. Wordo talde in til Manaße slägte, tu och trettio tusend, och tuhundrade.

36. BenJamins barn, efter theras börd, slägter, theras fäders hus och namn, ifrå tjugu år och ther utöfwer, alt thet i här draga dugde;

37. Wordo talde in til BenJamins slägte, fem och trettio tusend, och fyrahundrade.

38. Dans barn, efter theras börd, slägter, theras fäders hus och namn, ifrå tjugu år och ther utöfwer, alt thet i här draga dugde;

39. Wordo talde in til Dans slägte, tu och sextio tusend, och sjuhundrade.

40. Aßers barn, efter theras börd, slägter, theras fäders hus och namn, ifrå tjugu år och ther utöfwer, alt thet i här draga dugde;

41. Wordo talde in til Aßers slägte, et och fyratio tusend, och femhundrade.

42. Naphtali barn, efter theras börd, slägter, theras fäders hus och namn, ifrå tjugu år och ther utöfwer, alt thet i här draga dugde;

43. Wordo talde in til Naphtali slägte, tre och femtio tusend, och fyrahundrade.

44. Theße äro the, som Mose och Aaron samt med the tolf Israels Förstar talde, af hwilka ju en war öfwer hwart af theras fäders hus.

45. Och summan af Israels barn, efter theras fäders hus, ifrå tjugu år och ther utöfwer, thet i här draga dugde i Israel,

46. War sex gånger hundrade tusend, och tre tusend, femhundrade och femtio.

47. Men the Leviter, efter theras fäders slägter, wordo intet räknade ibland med.

48. Och HERren talade med Mose, och sade:

49. Levi slägte skal tu intet räkna, eller taga någon summa af them, ibland Israels barn:

50. Men tu skal skicka them til witnesbördets tabernakel, och til all thes tyg, och alt thet ther til hörer: och the skola bära tabernaklet, och all thes tyg, och skola thet sköta, och lägra sig omkring tabernaklet.

51. Och när man resa skal, tå skola the Leviter taga tabernaklet ned; och när hären skal lägra sig, skola the slå tabernaklet up: om någon främmande nalkas ther til, han skal dö.

52. Israels barn skola lägra sig hwar i sitt läger, och wid sin härs baner.

53. Men Leviterne skola lägra sig omkring witnesbördets tabernakel, på thet icke skal komma en wrede öfwer menigheten af Israels barn. Therföre skola the Leviter hålla wakt wid witnesbördets tabernakel.

54. Och Israels barn gjorde alt thet HERren Mose budit hade.

2. Capitel.

Och HERren talade med Mose och Aaron, och sade:

2. Israels barn skola lägra sig alt omkring för witnesbördets tabernakel, hwar under sitt baner och tekn, efter theras fäders hus.

3. Öster ut skal sig lägra Juda med sitt baner och här; theras höfwitsman Naheßon Amminadab son;

4. Och hans här, the fyra och sjuttio tusend och sexhundrade.

5. Bredewid honom skal sig lägra Isaschars slägte; theras höfwitsman Nethaneel Zuar son:

6. Och hans här, the fyra och femtio tusend och fyrahundrade.

7. Ther til Sebulons slägte; theras höfwitsman Eliab Helon son:

8. Med sin här, the sju och femtio tusend och fyrahundrade.
9. Så at alle the, som höra til Juda läger, skola wara i allo, hundrade sex och åttatio tusend och fyrahundrade, the som theras här tilhöra: och the skola draga främst.
10. Söder ut skal ligga Rubens läger och baner med theras här; theras höfwitsman Elizur Sedeur son:
11. Och hans här, the sex och fyratio tusend, femhundrade.
12. Bredewid honom skal sig lägra Simeons slägte; theras höfwitsman Selumiel Zuri Sadai son:
13. Och hans här, the nio och femtio tusend, trehundrade.
14. Ther til Gads slägte; theras höfwitsman Eliasaph Reguels son:
15. Och hans här, the fem och fyratio tusend, sexhundrade och femtio.
16. Så at alle the, som höra til Rubens läger, skola wara i allo, hundrade et och femtio tusend, fyrahundrade och femtio, the som theras här tilhöra: och skola wara the andre i utdragningen.
17. Sedan skal witnesbördets tabernakel draga fram med Leviternas läger midt ibland lägren: och såsom the lägra sig, så skola the ock draga, hwar wid sitt rum under sitt baner.
18. Wäster ut skal ligga Ephraims läger och baner med theras här; theras höfwitsman skal wara Elisama Ammihud son:
19. Och hans här, the fyratio tusend och femhundrade.
20. Bredewid honom skal sig lägra Manaße slägte; theras höfwitsman Gamliel Pedahzur son:
21. Hans här, the tu och trettio tusend och tuhundrade.
22. Ther til Ben Jamins slägte; theras höfwitsman Abidan Gedeoni son:
23. Hans här, the fem och trettio tusend och fyrahundrade:
24. Så at alla the, som Ephraims läger tilhöra, skola wara hundrade och åtta tusend och et hundrade, the hans här tilhöra; och skola wara the tredje i utdragningen.
25. Norr ut skal ligga Dans läger och baner; theras höfwitsman Ahiefer Ammi Sadai son:
26. Hans här, the tu och sextio tusend och sjuhundrade.
27. Bredewid honom skal lägra sig Aßers slägte; theras höfwitsman Pagiel Ochran son:
28. Hans här, the et och fyratio tusend och femhundrade.
29. Ther til Naphthali slägte; theras höfwitsman Ahira Enan son;
30. Hans här, the tre och femtio tusend och fyrahundrade:
31. Så at alle the, som höra til Dans läger, skola wara hundrade sju och femtio tusend och sexhundrade; och skola wara the ytterste i utdragningen med theras baner.
32. Thetta är summan af Israels barn, efter theras fäders hus och läger med theras härar: sexhundrade tusend, och tre tusend, femhundrade och femtio.
33. Men the Leviter wordo intet talde i summan med Israels barn; såsom HErren hade budit Mose.
34. Och Israels barn gjorde alt thet HErren hade budit Mose, och lägrade sig under theras baner, och drogo ut hwar i sin slägt efter theras fäders hus.

3. Capitel.

Thetta är Aarons och Mose slägt i then tiden tå HErren talade med Mose på Sinai berg.
2. Och theßa äro Aarons söners namn: Then förstfödde Nadab, thernäst Abihu, Eleazar och Ithamar.
3. Theßa äro namn til Aarons söner, som til Prester smorde woro, och theras händer fyllda til Presterskap.
4. Men Nadab och Abihu blefwo döde för HErranom, tå the offrade främmande eld för HErranom uti Sinai öken, och hade inga söner: men Eleazar och Ithamar skötte Presta-ämbetet under theras fader Aaron.
5. Och HErren talade med Mose, och sade:
6. Haf fram Levi slägte, och ställ them

in för Presten Aaron, at the skola tjena
honom:
7. Och hålla hans och hela menighe=
tens wakt in för witnesbördets taberna=
kel, och tjena i tabernaklets tjenst;
8. Och wakta all tyg, som witnesbör=
dets tabernakel tilhörer, och Israels
barns wakt, til at tjena i tabernaklets
tjenst.
9. Och tu skal gifwa Aaron och hans
söner Leviterna til gåfwa af Israels
barn.
10. Men Aaron och hans söner skal
tu sätta, at the wakta på theras Pre=
sterskap. Om någon främmande bjuder
sig ther til, han skal dö.
11. Och HErren talade med Mose,
och sade:
12. Si, jag hafwer tagit the Leviter
ibland Israels barn för alt förstfödt,
som moderlif öpnar ibland Israels barn,
så at Leviterne skola wara mine.
13. Förty the förstfödingar äro mine;
ifrån then tid jag slog all förstföding i
Egypti land, tå helgade jag mig all först=
föding i Israel, ifrå mennista alt in
til boskapen, at the skola höra mig til:
Jag HErren.
14. Och HErren talade med Mose
uti Sinai öken, och sade:
15. Räkna Levi söner efter theras fä=
ders hus och slägter, alt thet mankön
är, månads gammalt, och ther utöfwer.
16. Och så talde Mose them, efter
HErrans ord såsom han budit hade.
17. Och theße woro Levi barn wid
namn, Gerson, Kehat, Merari.
18. Men Gersons barns namn i the=
ras slägter woro, Libni och Simei.
19. Kehats barn i theras slägter woro,
Amram, Jizear, Hebron och Usiel.
20. Merari barn i theras slägter woro,
Maheli och Musi. Theßa äro Levi
slägter, efter theras fäders hus.
21. Theße äro Gersons slägter: The
Libniter och Semeiter.
22. Summan af talet wardt funnen
sju tusend och femhundrade, alt thet
som mankön war, och månads gam=
malt, och ther utöfwer.
23. Och the samma Gersoniters släg=
ter skola lägra sig bak före tabernaklet,
wäster ut.
24. Theras öfwerste skal wara Elia=
saph Lael son.
25. Och the skola wakta på witnes=
bördets tabernakel, på boningen, och
täckelset, och thes öfwertäckelse, och på
klädet i dören af witnesbördets taber=
nakel.
26. På bonaden åt gården, och på
klädet i gårdens ingång, hwilken går
omkring boningen och altaret, och på
thes tåg, och alt thet som til thes tjenst
hörer.
27. Theße äro Kehats slägter: The
Amramiter, the Jizeariter, the Hebro=
niter och Usieliter.
28. Alt thet som mankön war, och må=
nads gammalt, och ther utöfwer, wid
tal åtta tusend och sexhundrade, the som
akta skola på helgedomens wakt;
29. Och skola lägra sig wid sidan af
tabernaklet, söder ut.
30. Theras öfwerste skal wara Eliza=
phan Usiel son.
31. Och the skola wakta arken, bordet,
ljusastaken, altaret, och all helgedomens
tyg, ther the tjena med, och på förlåt=
ten, och hwad thes tjenst tilhörer.
32. Men then öfwerste öfwer alla Le=
viternas öfwerstar skal wara Eleazar,
Presten Aarons son, öfwer them som
skickade äro til at taga wara på helgedo=
mens wakt.
33. Theße äro Merari slägter: The
Maheliter och Musiter;
34. Hwilka til talet woro sextusend och
tuhundrade, alt thet mankön war, må=
nads gammalt, och ther utöfwer.
35. Theras öfwerste skal wara Zuriel
Abihail son: och skola lägra sig wid si=
dan af tabernaklet, norr ut.
36. Och theras ämbete skal wara, at
wakta uppå bräden, skottstängerna, och
stolparna, och fötterna åt tabernaklet,
och all tyg, som then tjensten tilhöra:
37. Så ock på stolparna kring om
gården, med fötterna, och pålarna, och
tågen.
38. Men fram för boningen och wit=
nesbördets tabernakel, öster ut, skola sig

lägra Mose och Aaron och hans söner, at the skola wakta på helgedomen, och på Israels barn. Om någon främmande bjuder sig ther til, han skal dö.

39. Alle Leviterne uti en summa, som Mose och Aaron talde efter theras slägter, efter HErrans ord, altsammans mankön, månads gammalt, och ther utöfwer, woro tu och tjugu tusend.

40. Och HErren talade til Mose: Räkna all förstföding thet mankön är ibland Israels barn, månads gammalt, och ther utöfwer, och tag talet på theras namn.

41. Och tu skal uttaga Leviterna mig HErranom för all Israels barns förstföding, och Leviternas boskap, för all förstföding af Israels barns boskap.

42. Och Mose talde, såsom HErren honom budit hade, all förstföding ibland Israels barn.

43. Och wardt funnit namnens tal, af all förstföding thet mankön war, månads gammalt, och ther utöfwer, i theras summa, tu och tjugu tusend, tuhundrade, och tre och sjuttio.

44. Och HErren talade med Mose, och sade:

45. Tag the Leviter för all förstföding ibland Israels barn, och Leviternas boskap för theras boskap, at Leviterne skola wara mina, HErrans.

46. Men the lösepenningar för the tuhundrade tre och sjuttio, som öfwerlöpa i Israels barns förstföding, utöfwer Leviternas tal,

47. Skal tu taga ju fem siklar ifrå hufwud til hufwud, efter helgedomens sikel: tjugu Gera gäller en sikel;

48. Och the samma penningar, som öfwerskjuta theras tal, skal tu gifwa Aaron och hans söner.

49. Tå tog Mose the lösepenningarna, som öfwerskjöto Leviternas tal,

50. Af Israels barns förstfödingar, tusend trehundrade och fem och sextio siklar, efter helgedomens sikel,

51. Och fick them Aaron och hans söner, efter HErrans ord, såsom HErren hade budit Mose.

4. Capitel.

Och HErren talade med Mose och Aaron, och sade:

2. Tag summan af Kehats barn utaf Levi söner, efter theras slägter och faders hus,

3. Ifrå trettio år, och ther utöfwer, alt in til femtionde året, alla the som duga til ämbetet, at the göra the werk i witnesbördets tabernakel.

4. Och thetta skal wara Kehats söners ämbete uti witnesbördets tabernakel, thet aldrahelgast är:

5. När hären drager af stad, så skola Aaron och hans söner gå in, och taga ned förlåtten, och swepa witnesbördets ark ther uti;

6. Och lägga täckelset ther öfwer af tackskin, och breda ther uppå et kläde, altsammans gult, och lägga hans stänger ther wid;

7. Och breda theslikes öfwer skådobordet et gult kläde, och sätta ther uppå fat, skedar, skålar och kannor, ther man med ut- och inskänker; och thet dageliga brödet skal ligga ther när:

8. Och skola breda ther öfwer et rosenrödt kläde, och betäcka thet med et täckelse af tackskin, och lägga thes stänger ther när.

9. Och skola taga et gult kläde, och swepa ljusens ljusastake ther uti, och hans lampor, med hans ljusanäppor och släcketyg, och alla oljokar som ämbetet tilhöra.

10. Och skola lägga om alt thetta et täckelse af tackskin, och skola lägga them på stänger.

11. Sammalunda skola the ock breda öfwer gyldene altaret et gult kläde, och betäcka thet med täckelset af tackskin och lägga thes stänger ther wid.

12. All tyg, som the skola med tjena i helgedomen, skola the taga och lägga et gult kläde ther öfwer, och täcka thet med et täckelse af tackskin, och lägga uppå stänger.

13. The skola ock sopa askan utaf altaret, och breda et skarlakans kläde ther öfwer,

14. Och all thes tyg lägga ther til, ther the med skaffa hafwa ther uppå, kolpannor, gafflar, skoflar, bäcken, med alla redskap til altaret; och skola breda ther öfwer et täckelse af tackskin, och lägga thes stänger ther wid.
15. När nu Aaron och hans söner såbant gjort hafwa, och betäckt helgedomen, och all thes redskap, när hären drager af stad, tå skola Kehats barn gå in til at bära thet, och skola icke komma wid helgedomen, at the icke dö. Thetta är Kehats barns tunga wid witnesbördets tabernakel.
16. Och Eleazar, Presten Aarons son, skal hafwa thetta ämbetet, at han stickar oljan til lysning, och speceri til rökwerk, och thet dageliga spisoffret, och smörjooljan, så at han beskickar hela tabernaklet, och alt thet ther uti är, uti helgedomen, och hans redskap.
17. Och HErren talade med Mose och med Aaron, och sade:
18. I skolen icke låta the Kehatiters slägtes ätt förderfwa sig ibland the Leviter;
19. Utan thet skolen I göra med them, at the måga lefwa och icke dö, om the komma wid thet aldrahelgaste: Aaron och hans söner skola gå in, och skicka hwar och en til sitt ämbete och tunga:
20. Men icke skola the gå ther in, och skåda helgedomen ohöljd, at the icke dö.
21. Och HErren talade med Mose, och sade:
22. Tag theslikes summan af Gersons barn, efter theras faders hus och slägter,
23. Ifrå trettio år, och ther utöfwer, intil femtionde året, och skicka them alla som til ämbete duglige äro, at the skola hafwa ämbete i witnesbördets tabernakel.
24. Och thetta skal wara the Gersoniters slägtes ämbete, thet the skola sköta och bära:
25. The skola bära boningens tapeter, och witnesbördets tabernakel, och thes täckelse, och thet täckelset af tackskin, som ofwan öfwer är, och klädet i dören af witnesbördets tabernakel;
26. Och then bonaden i gården, och klädet i ingången åt gården, som går omkring tabernaklet och altaret, och theras tåg, och alla redskap til theras ämbete, och alt thet som theras ämbete tilhörer.
27. Efter Aarons och hans söners ord skal alt Gersons barns ämbete gå, alt thet the bära och sköta skola: och I skolen se til, at the taga wara på all theras tunga.
28. Thetta skal wara the Gersoniters barns slägtes ämbete uti witnesbördets tabernakel. Och theras wakt skal wara under Ithamars Presten Aarons sons hand.
29. Merari barn, efter theras slägte och faders hus, skal tu ock skicka,
30. Ifrå trettio år, och ther utöfwer, in til thet femtionde året, alla the som til ämbete duga, at the skola hafwa ämbete uti witnesbördets tabernakel.
31. På thenna tungan skola the wakta, efter alt theras ämbete uti witnesbördets tabernakel, at the bära bräden til tabernaklet, och skottstängerna, och stolparna, och fötterna:
32. Och ther til med stolparna til gården alt omkring, och fötterna, och pålarna, och tågen med alla theras redskap, efter alt theras ämbete. Hwar och en skolen I tilskicka sin del af tungan, til at taga wara på redskapen.
33. Thetta ware Merari barns slägtes ämbete, af alt thet the sköta skola uti witnesbördets tabernakel, under Ithamars Presten Aarons sons hand.
34. Och Mose och Aaron, samt med höfwitsmännerna öfwer menigheten, talde the Kehatiters barn, efter theras slägte och faders hus,
35. Ifrå trettio år, och ther utöfwer, in til femtionde året, alla the som til ämbete dugde, til at hafwa ämbete uti witnesbördets tabernakel:
36. Och summan war tu tusend, sjuhundrade och femtio.
37. Thet är summan af the Kehatiters slägte, hwilka alla at skaffa hade uti witnesbördets tabernakel, them Mose och Aaron talde, efter HErrans ord genom Mose.

38. Gersons barn wordo ock talde i theras slägter och fäders hus,
39. Ifrå trettio år, och ther utöfwer, alt in til thet femtionde, alla the som til åmbete dugde, til at hafwa åmbete uti witnesbördets tabernakel.
40. Och summan war tu tusend, sexhundrade och trettio.
41. Thet är summan af Gersons barns slägte, the ther alla hade at skaffa uti witnesbördets tabernakel, hwilka Mose och Aaron talde, efter HERrans ord.
42. Merari barn wordo ock talde, efter theras slägter och fäders hus,
43. Ifrå trettio år, och ther utöfwer, alt in til thet femtionde, alla the som til åmbete dugde, til at hafwa åmbete uti witnesbördets tabernakel.
44. Och summan war tre tusend och tuhundrade.
45. Thetta är summan af Merari barns slägte, them Mose och Aaron talde, efter HERrans ord genom Mose.
46. Summan af alla Leviterna, som Mose och Aaron samt med Israels höfwitsmän talde, efter theras slägter och fäders hus,
47. Ifrå trettio år, och ther utöfwer, in til thet femtionde, alle the som ingingo til at skaffa, hwar i sitt åmbete, til at draga tungan uti witnesbördets tabernakel,
48. War åtta tusend, femhundrade och åttatio;
49. The ther talde wordo, efter HERrans ord genom Mose, hwar och en til sitt åmbete och tunga, såsom HERren hade budit Mose.

5. Capitel.

Och HERren talade med Mose, och sade:
2. Bjud Israels barn, at the låta alla spitelska komma utu lägret, och alla the som etterflöd hafwa, och the som på något dödt orene wordne äro.
3. Både man och qwinna skola the drifwa ut för lägret, at the icke skola göra theras läger orent, ther jag uti bor ibland them.
4. Och Israels barn gjorde så, och drefwo them ut för lägret, såsom HERren hade sagt til Mose.
5. Och HERren talade med Mose, och sade:
6. Tala til Israels barn, och säg til them: Om en man eller qwinna gör en synd på en menniska, och förbryter sig ther med emot HERranom, så hafwer then själen en skuld uppå sig.
7. Och the skola bekänna theras synd, som the gjort hafwa, och skola försona theras skuld med lika wärde, och ther utöfwer lägga femte delen til, och gifwa honom, som the emot syndat hafwa.
8. Om ingen är til, hwilken man betala skulle, så skal man gifwat HERranom in för Presten; undantagen försoningens wädur, ther han med försonad warder.
9. Thesslikes skal alt häfoffer af alt thet, som Israels barn helga och offra Presten, wara hans.
10. Och hwilken något helgar, thet skal ock wara hans: och hwad någon gifwer Presten, thet skal ock wara hans.
11. Och HERren talade med Mose, och sade:
12. Tala til Israels barn, och säg til them: Om en mans hustru förlöper honom, och förbryter sig emot honom;
13. Och någon köttsligen belägrar henne, och warder dock mannen fördoldt för hans ögon, och warder förskyldt at hon oren worden är, och han kan icke öfwertygat henne, ty hon är icke beslagen ther med;
14. Och mißtanke anden uptänder honom, at han sin hustru mißtänker, ehwad hon är oren, eller ej oren;
15. Så skal han hafwa henne fram för Presten, och bära fram et offer öfwer henne, tionde parten af et Epha bjuggmjöl, och skal ingen olja gjuta ther uppå, ej heller lägga ther rökelse på; ty thet är et mißtanke offer, och et rökelse offer, som mißgerning röjer.
16. Tå skal Presten hafwa henne fram, och ställa henne för HERran,
17. Och taga af thet helga watnet uti et lerkar, och lägga stoft af tabernaklets golf i watnet,

18. Och skal ställa qwinnan in för HErran, och blotta hennes hufwud, och lägga röjelse offret, thet et mißtanke offer är, på hennes hand: och Presten skal hafwa i sin hand bittert förbannadt watn:

19. Han skal beswärja qwinnan, och säga til henne: Hafwer ingen man belägrat tig, och tu icke hafwer förlupit tin man, så at tu hafwer orenat tig, så skal thetta bittra förbannade watnet intet skada tig;

20. Men hafwer tu förlupit tin man, så at tu är oren, och någon hafwer belägrat tig, förutan tin man:

21. Så skal Presten beswärja qwinnan med sådan förbannelse, och skal säga til henne: HErren sätte tig i förbannelse, och til en wederstyggelse ibland titt folk, så at HErren låter förfalla tina länder, och tin buk swälla.

22. Så gånge nu thet förbannade watnet i titt lif, så at tin buk swäller, och tina länder förfalla. Och qwinnan skal säga: Amen, amen.

23. Och så skal Presten skrifwa thenna förbannelsen på en sedel, och twå thet af med watnet.

24. Och skal gifwa qwinnan dricka af thet bittra förbannade watnet: och när thet bittra förbannade watnet är gångit uti henne,

25. Tå skal Presten taga thet mißtanke offret af hennes hand, och weftoffra thet för HErranom til et spisoffer, och offrat uppå altaret.

26. Han skal taga en hand full af spisoffret til hennes åminnelse, och bränna thet up på altaret, och ther efter gifwa qwinnan dricka watnet.

27. Och när hon hafwer druckit watnet, om hon är oren, och hafwer sig emot sin man förbrutit; så skal thet förbannade watnet gå in i henne, och wara henne bittert, så at buken swäller på henne, och länderne förfalla; och then qwinnan skal wara til en förbannelse ibland hennes folk.

28. Är samma qwinna intet orenad, utan är ren; så skal thet intet skada henne, så at hon ju må warda hafwande.

29. Thetta är mißtankas lag, när en qwinna förlöper sin man, och warder oren:

30. Eller när en mißtanke anda uptänder en man, at han mißtänker sin hustru, at han skal ställa henne in för HErran; och Presten göre med henne alt efter thenna lagen.

31. Och mannen skal wara utan skuld för then mißgerning; men qwinnan skal bära sin skuld.

6. Capitel.

Och HErren talade med Mose, och sade:

2. Tala til Israels barn, och säg til them: Om en man eller qwinna gör HErranom et besynnerligt löfte til återhåll;

3. Han skal hålla sig ifrå win och starka drycker; winättika, och starka dryckers ättika skal han ock icke dricka, ej heller thet af winbär gjordt warder: han skal hwarken färska eller torra winbär äta.

4. Så länge som hans löfte warar, skal han icke äta thet af winträ gjordt är, hwarken winbärs kärnar eller skalen.

5. Så länge hans löftes tid warar, skal icke rakeknif komma på hans hufwud, til thes tiden är ute, then han HErranom lofwat hafwer; ty han är helig, och skal låta håret fritt wäxa på sitt hufwud.

6. I hela tiden, then han HErranom lofwat hafwer, skal han til ingen död gå.

7. Han skal ej heller orena sig på sin faders död, sin moders, sin broders, eller sin systers; förty hans Guds löfte är öfwer hans hufwud.

8. Och i hela hans löftes tid skal han wara HErranom helig.

9. Och om någon oförwarandes brådör när honom, tå warder hans löftes hufwud orent; therföre skal han raka sitt hufwud på hans renselses dag, thet är, på sjunde dagen:

10. Och på åttonde dagen skal han bära fram twå turturdufwor, eller twå

unga dufwor til Presten in för dören
af witnesbördets tabernakel.
11. Och Presten skal göra then ena
til et syndoffer, then andra til et brän-
neoffer, och försona honom, therföre at
han syndade öfwer en död; och altså
på samma dagen helga hans hufwud,
12. At han skal uthålla HERranom
tiden til sitt löfte; och skal bära fram
et årsgammalt lamm til et skuldoffer.
Dock skola the förre dagarne wara för-
gäfwes, therföre at hans löfte wardt
orenadt.
13. Thetta är hans lag som sig för-
lofwat hafwer. När hans löftes tid
ute är, skal man hafwa honom fram
för dören af witnesbördets tabernakel;
14. Och han skal bära fram sitt offer
HERranom, et årsgammalt lamm utan
wank til bränneoffer, och et årsgam-
malt får utan wank til et syndoffer,
och en wädur utan wank til tackoffer;
15. Och en korg med osyrade kakor af
semlomjöl blandadt med olja, och osy-
rade tunkakor smorda med olja, och the-
ras spisoffer och drickoffer.
16. Och Presten skal bära thet in för
HERran, och skal göra hans syndoffer,
och hans bränneoffer.
17. Och wäduren skal han göra til et
tackoffer HERranom til then osyrade
brödkorgen: och skal theslikes göra
hans spisoffer, och hans drickoffer.
18. Och skal raka then förlofwades
löftes hufwud in för dören af witnes-
bördets tabernakel: och skal taga hans
löftes hufwud hår, och kasta thet på el-
den, som under tackoffret är.
19. Och skal taga bogen af wäduren
sudnan, och en osyrad kaka utu korgen,
och en osyrad tunkaka; och skal läggat
then förlofwade på hans händer, sedan
han hans löfte afrakat hafwer;
20. Och skal weftoffra thet för HER-
ranom. Thet är heligt åt Presten,
samt med weftoffers bröstet, och häf-
offers bogen. Sedan må then förlof-
wade dricka win.
21. Thetta är then förlofwades lag,
som sitt offer lofwar HERranom för
sitt löfte, förutan thet han eljes för-
mår. Såsom han lofwat hafwer, så
skal han ock göra, efter hans löftes lag.
22. Och HERren talade med Mose,
och sade:
23. Tala til Aaron och hans söner,
och säg: Så skolen I säga til Israels
barn, när I wälsignen them:
24. HERren wälsigne tig, och be-
ware tig:
25. HERren låte sitt ansikte lysa öf-
wer tig, och ware tig nådelig:
26. HERren uplyfte sitt ansikte öf-
wer tig, och gifwe tig frid.
27. Ty I skolen sätta mitt namn up-
på Israels barn, at jag skal wälsigna
them.

7. Capitel.

Och tå Mose hade uprest tabernaklet,
smort thet, och helgat thet, med all thes
tyg, ther til ock smort, och helgat alta-
ret, med all thes tyg:
2. Så offrade höfwitsmännerne i
Israel, the som ypperst woro i theras
fäders hus; förty the woro höfwits-
män i slägterna, och stodo öfwerst ibland
them som talde woro.
3. Och the buro sitt offer fram för
HERran, sex öfwertäckta wagnar och
tolf oxar: ju en wagn för twå höfwits-
män, och en oxe för hwar thera: och
hade them fram för tabernaklet.
4. Och HERren sade til Mose:
5. Tag thet af them, at thet må tjena
i witnesbördets tabernakels tjenst, och
få thet Leviterna, hwar efter sitt ämbete.
6. Tå tog Mose wagnarna och oxar-
na, och fick them Leviterna.
7. Twå wagnar och fyra oxar fick han
Gersons barn, efter theras ämbete.
8. Och fyra wagnar och åtta oxar fick
han Merari barn, efter theras ämbete,
under Ithamars Presten Aarons sons
hand.
9. Men Kehats barn fick han intet;
therföre at the et heligt ämbete på sig
hade, och måste bära på sina axlar.
10. Och höfwitsmännerne offrade til
altarets wigning, på then dagen tå thet
wigdt wardt, och offrade sina gåfwor in
för altaret.

11. Och HERren sade til Mose: Låt hwar höfwitsman båra sitt offer fram på sin dag til altarets wigning.
12. På första dagen offrade Naheßon sin gåfwa, Amminadabs son, af Juda slägte:
13. Och hans gåfwa war et silfwerfat, hundrade och trettio siklar wärdt, en silfwerskål, sjuttio siklar wärd, efter helgedomens sikel, båda fulla med semlomjöl, blandadt med olja til spisoffer;
14. Ther til en gyldene sked, tio siklar guld wärd, full med rökwerk;
15. En stut af boskapen, en wädur, et årsgammalt lamm til bränneoffer;
16. En getabock til syndoffer;
17. Och twå oxar til tackoffer, fem wädrar, fem bockar, och fem årsgamla lamm. Thetta är Naheßons Amminadabs sons gåfwa.
18. På then andra dagen offrade Nethaneel Zuars son, höfwitsman för Isaschar:
19. Hans gåfwa war et silfwerfat, hundrade och trettio siklar wärdt, en silfwerskål, sjuttio siklar wärd, efter helgedomens sikel, båda fulla med semlomjöl, blandadt med olja til spisoffer;
20. Ther til en gyldene sked, tio siklar guld wärd, full med rökwerk;
21. En stut af boskapen, en wädur, et årsgammalt lamm til bränneoffer;
22. En getabock til syndoffer;
23. Och til tackoffer twå oxar, fem wädrar, fem bockar, och fem årsgamla lamm. Thetta är Nethaneels Zuars sons gåfwa.
24. På tredje dagen, höfwitsmannen för Sebulons barn, Eliab Helons son:
25. Hans gåfwa war et silfwerfat, hundrade och trettio siklar wärdt, en silfwerskål, sjuttio siklar wärd, efter helgedomens sikel, båda fulla med semlomjöl, blandadt med olja til spisoffer;
26. En gyldene sked, tio siklar guld wärd, full med rökwerk;
27. En stut af boskapen, en wädur, et årsgammalt lamm til bränneoffer;
28. En getabock til syndoffer;
29. Och til tackoffer twå oxar, fem wädrar, fem bockar, och fem årsgamla lamm. Thetta är Eliabs Helons sons gåfwa.
30. På fjerde dagen, höfwitsmannen för Rubens barn, Elizur Sedeurs son:
31. Hans gåfwa war et silfwerfat, hundrade och trettio siklar wärdt, en silfwerskål, sjuttio siklar wärd, efter helgedomens sikel, båda fulla med semlomjöl, blandadt med olja til spisoffer;
32. En gyldene sked, tio siklar guld wärd, full med rökwerk;
33. En stut af boskapen, en wädur, et årsgammalt lamm til bränneoffer;
34. En getabock til syndoffer;
35. Och til tackoffer twå oxar, fem wädrar, fem bockar, och fem årsgamla lamm. Thetta är Elizurs Sedeurs sons gåfwa.
36. På femte dagen, höfwitsmannen för Simeons barn, Selumiel Zuri Sadai son:
37. Hans gåfwa war et silfwerfat, hundrade och trettio siklar wärdt, en silfwerskål, sjuttio siklar wärd, efter helgedomens sikel, båda fulla med semlomjöl, blandadt med olja til spisoffer;
38. En gyldene sked, tio siklar guld wärd, full med rökwerk;
39. En stut af boskapen, en wädur, et årsgammalt lamm til bränneoffer;
40. En getabock til syndoffer;
41. Och til tackoffer twå oxar, fem wädrar, fem bockar, och fem årsgamla lamm. Thetta är Selumiels Zuri Sadai sons gåfwa.
42. På sjette dagen, höfwitsmannen för Gadz barn, Eliasaph Deguels son:
43. Hans gåfwa war et silfwerfat, hundrade och trettio siklar wärdt, en silfwerskål, sjuttio siklar wärd, efter helgedomens sikel, båda fulla med semlomjöl, blandadt med olja til spisoffer;
44. En gyldene sked, tio siklar guld wärd, full med rökwerk;
45. En stut af boskapen, en wädur, et årsgammalt lamm til bränneoffer;
46. En getabock til syndoffer;
47. Och til tackoffer twå oxar, fem wädrar, fem bockar, och fem årsgamla lamm. Thetta är Eliasaphs Deguels sons gåfwa.

48. På sjunde dagen, höfwitsmannen
för Ephraims barn, Elisama Ammihud
son:
49. Hans gåfwa war et silfwerfat,
hundrade och trettio siklar wärdt, en
silfwerskål, sjuttio siklar wärd, efter hel-
gedomens sikel, båda fulla med semlo-
mjöl, blandadt med olja til spisoffer;
50. En gyldene sked, tio siklar guld
wärd, full med rökwerk;
51. En stut af boskapen, en wädur,
et årsgammalt lamm til bränneoffer;
52. En getabock til syndoffer;
53. Och til tackoffer twå oxar, fem
wädrar, fem bockar och fem årsgamla
lamm. Thetta är Elisama Ammihud
sons gåfwa.
54. På åttonde dagen, höfwitsmannen
för Manasse barn, Gamliel Pedahzurs
son:
55. Hans gåfwa war et silfwerfat,
hundrade och trettio siklar wärdt, en
silfwerskål, sjuttio siklar wärd, efter hel-
gedomens sikel, båda fulla med semlo-
mjöl, blandadt med olja til spisoffer;
56. En gyldene sked, tio siklar guld
wärd, full med rökwerk;
57. En stut af boskapen, en wädur, et
årsgammalt lamm til bränneoffer;
58. En getabock til syndoffer;
59. Och til tackoffer twå oxar, fem
wädrar, fem bockar och fem årsgamla
lamm. Thetta är Gamliels Pedahzurs
sons gåfwa.
60. På nionde dagen, höfwitsman-
nen för BenJamins barn, Abidan
Gideoni son:
61. Hans gåfwa war et silfwerfat,
hundrade och trettio siklar wärdt, en
silfwerskål, sjuttio siklar wärd, efter hel-
gedomens sikel, båda fulla med semlo-
mjöl, blandadt med olja til spisoffer;
62. En gyldene sked, tio siklar guld
wärd, full med rökwerk;
63. En stut af boskapen, en wädur, et
årsgammalt lamm til bränneoffer;
64. En getabock til syndoffer;
65. Och til tackoffer twå oxar, fem
wädrar, fem bockar och fem årsgamla
lamm. Thetta är Abidans Gideoni
sons gåfwa.

66. På tionde dagen, höfwitsmannen
för Dans barn, AhiEser Ammi Sadai
son:
67. Hans gåfwa war et silfwerfat,
hundrade och trettio siklar wärdt, en
silfwerskål, sjuttio siklar wärd, efter hel-
gedomens sikel, båda fulla med semlo-
mjöl, blandadt med olja til spisoffer;
68. En gyldene sked, tio siklar guld
wärd, full med rökwerk;
69. En stut af boskapen, en wädur, et
årsgammalt lamm til bränneoffer;
70. En getabock til syndoffer;
71. Och til tackoffer twå oxar, fem
wädrar, fem bockar och fem årsgamla
lamm. Thetta är AhiEsers Ammi
Sadai sons gåfwa.
72. På elofte dagen, höfwitsmannen
för Assers barn, Pagiel Ochrans son:
73. Hans gåfwa war et silfwerfat,
hundrade och trettio siklar wärdt, en
silfwerskål, sjuttio siklar wärd, efter hel-
gedomens sikel, båda fulla med semlo-
mjöl, blandadt med olja til spisoffer;
74. En gyldene sked, tio siklar guld
wärd, full med rökwerk;
75. En stut af boskapen, en wädur, et
årsgammalt lamm til bränneoffer;
76. En getabock til syndoffer;
77. Och til tackoffer twå oxar, fem
wädrar, fem bockar och fem årsgamla
lamm. Thetta är Pagiels Ochrans
sons gåfwa.
78. På tolfte dagen, höfwitsmannen
för Naphthali barn, Ahira Enans son:
79. Hans gåfwa war et silfwerfat,
hundrade och trettio siklar wärdt, en
silfwerskål, sjuttio siklar wärd, efter hel-
gedomens sikel, båda fulla med semlo-
mjöl, blandadt med olja til spisoffer;
80. En gyldene sked, tio siklar guld
wärd, full med rökwerk;
81. En stut af boskapen, en wädur,
et årsgammalt lamm til bränneoffer;
82. En getabock til syndoffer;
83. Och til tackoffer twå oxar, fem
wädrar, fem bockar och fem årsgamla
lamm. Thetta är Ahiras Enans sons
gåfwa.
84. Thetta är nu altarets wigning, på
then tiden tå thet wigdt wardt, til hwil-

ket the Israels höfwitsmän offrade thessa tolf silfwerfat, tolf silfwerskålar, tolf gyldene skedar;

85. Så at ju et fat höll hundrade och trettio siklar silfwer, och ju en skål sjuttio siklar; så at summan af alt silfret i faten steg til tutusende fyrahundrade siklar, efter helgedomens sikel.

86. Och af the tolf gyldene skedar, fulla med rökwerk, höll ju en tio siklar, efter helgedomens sikel; så at summan af guldet i skedarna steg til hundrade och tjugu siklar.

87. Summan af boskapen til bränneoffret war tolf stutar, tolf wädrar, tolf årsgamla lamm, med theras spisoffer; och tolf getabockar til syndoffer.

88. Och summan af boskapen til tackoffret war fyra och tjugu oxar, sextio wädrar, sextio bockar, sextio årsgamla lamm. Thetta är nu altarets wigning, tå thet wigdt wardt.

89. Och när Mose gick in uti witnesbördets tabernakel, at med honom skulle taladt warda, så hörde han rösten med sig tala af Nådastolen, som war på witnesbördets ark, emellan the twå Cherubim: tådan wardt med honom taladt.

8. Capitel.

Och HErren talade med Mose, och sade:

2. Tala med Aaron, och säg til honom: När tu upsätter lamporna, skal tu så sätta them, at the alla sju lysa fram för ljusastaken.

3. Och Aaron gjorde så, och satte lamporna up til at lysa fram före ljusastaken, såsom HErren hade budit Mose.

4. Men ljusastaken war af tätt guld, både hans lägg och hans blommor; efter then eftersyn som HErren hade wist Mose, så gjorde han ljusastaken.

5. Och HErren talade med Mose, och sade:

6. Tag Leviterna utur Israels barn, och rena them:

7. Och altså skal tu göra med them, at tu them renar: Tu skal stänka skärwatn på them, och helt slätt afraka alt theras hår, och twå theras kläder; så äro the rene.

8. Sedan skola the taga en ung stut, och hans spisoffer semlomjöl, blandadt med olja; och en annan ung stut, skal tu taga til syndoffer:

9. Och skal hafwa Leviterna in för dören af witnesbördets tabernakel, och församla hela menigheten af Israels barn,

10. Och hafwa Leviterna fram för HErran; och Israels barn skola lägga sina händer på Leviterna;

11. Och Aaron skal westoffra Leviterna för HErranom utaf Israels barn, at the tjena skola i HErrans ämbete.

12. Och Leviterne skola lägga sina händer på stutarnas hufwud; och then ene skal HErranom til et syndoffer, och then andre til et bränneoffer gjord warda, til at försona Leviterna.

13. Och skal ställa Leviterna in för Aaron och hans söner, och westoffra them HErranom.

14. Och skal således afskilja them ifrån Israels barn, at the skola wara mine.

15. Sedan skola the ingå til at tjena uti witnesbördets tabernakel: altså skal tu rena och westoffra them;

16. Ty the äro min gåfwa utaf Israels barn; och jag hafwer tagit them til mig, för alt thet som öpnar moderlif, nemligen, för förstfödingen i alla Israels barn.

17. Förty all förstföding i Israels barn är min, både af menniskor och af fänad; then tid jag slog all förstföding i Egypti land helgade jag them mig,

18. Och tog Leviterna mig til för all förstföding ibland Israels barn,

19. Och gaf them Aaron och hans söner för en gåfwa utur Israels barn, at the tjena skola i Israels barns ämbete uti witnesbördets tabernakel, til at försona Israels barn, på thet at ibland Israels barn icke skal komma en pläga, om the wille nalkas helgedomen.

20. Och Mose med Aaron och hela me-

nigheten af Israels barn gjorde med Leviterna alt såsom HERren Mose budit hade.

21. Och Leviterne renade sig, och twådde sina kläder, och Aaron westoffrade them för HERranom, och försonade them, at the wordo rene.

22. Sedan gingo the in at göra sitt ämbete uti witnesbördets tabernakel, för Aaron och hans söner. Såsom HERren hade budit Mose om Leviterna, så gjorde the med them.

23. Och HERren talade med Mose, och sade:

24. Thetta är thet Leviterna bör: Ifrå fem och tjugu år, och ther utöfwer, duga the til ämbete och tjenst i witnesbördets tabernakel;

25. Men ifrå femtionde året skola the wara löse ifrå tjenstens ämbete, och skola icke mera tjena;

26. Utan taga wara på theras bröders tjenst uti witnesbördets tabernakel; men ämbetet skola the icke sköta. Altså skal tu göra med Leviterna, at hwar och en tager wara på sin wakt.

9. Capitel.

Och HERren talade med Mose uti Sinai öken, i andra året sedan the woro dragne utur Egypti land, i första månaden, och sade:

2. Låt Israels barn hålla Paßah i sinom tid.

3. På fjortonde dagen i thenna månaden om aftonen, i sinom tid, skola the hållat, efter alla thes stadgar och rätter.

4. Och Mose talade med Israels barn, at the skulle hålla Paßah.

5. Och the höllo Paßah på fjortonde dagen i första månaden om aftonen uti Sinai öken. Alt såsom HERren hade budit Mose, så gjorde Israels barn.

6. Tå woro ther några män orene öfwer en död menniska, så at the icke kunde hålla Paßah på then dagen; the gingo på samma dagen til Mose och Aaron,

7. Och the sade til honom: Wi äre orene öfwer en död menniska; hwi skulle wi så föraktelige wara, at wi icke måge bära HERranom wår gåfwa i sin tid ibland Israels barn.

8. Mose sade til them: Bider; jag wil höra hwad HERren bjuder eder.

9. Och HERren talade med Mose, och sade:

10. Tala til Israels barn, och säg: Om någon orenas på någon död, eller fjerran är ifrån eder på marken, eller ibland eder slägt, han skal äntå hålla HERranom Paßah:

11. Dock uti then andra månaden, på fjortonde dagen, om aftonen; och the skola ätat med osyradt bröd och salt;

12. Och skola intet låta ther af blifwa qwar til morgonen, och intet ben sönderbryta ther af; och skola hållat efter alt Paßah-sätt.

13. Men then som ren är, och icke är på marken, och försummar hålla Paßah, hans själ skal utrotad warda utu hans folk, therföre at han icke hafwer burit HERranom sin gåfwa i sinom tid: han skal bära sin synd.

14. Och om en främling bor när eder, han skal ock hålla HERranom Paßah, och skal hållat efter the stadgar och sätt, som Paßah kräfwer. Thetta sättet skal wara eder allom ens, så the utländska, som the inländska.

15. Och på then dagen tå tabernaklet upsatt wardt öfwertäckte thet en molnsky på witnesbördets tabernakel; om aftonen, och sedan in til morgonen, war öfwer tabernaklet såsom en eld.

16. Så skodde thet allestädes, at molnskyn öfwertäckte thet om dagen och om natten såsom en eld.

17. Och efter som molnskyn hof sig up ifrå tabernaklet, så foro Israels barn; och uppå hwad rum molnskyn blef, ther lägrade sig Israels barn.

18. Efter HERrans ord foro Israels barn, och efter HERrans ord lägrade the sig: så länge molnskyn blef öfwer tabernaklet, så länge lågo the stilla.

19. Och när molnskyn i flera dagar dwaldes öfwer tabernaklet, så togo Israels barn wara uppå HERrans wakt, och foro ingen wäg.

20. Och när så skedde, at molnskyn war på tabernaklet til några dagars tal, så lågrade the sig, efter HERrans ord, och foro efter HERrans ord.
21. När molnskyn ther war, ifrå aftonen alt in til morgonen, och så höf sig up, så foro the; eller när han sig om dagen eller natten uphof, så foro the ock:
22. Men när han twå dagar, eller en månad, eller eljes länge blef öfwer tabernaklet, så lågo Israels barn, och foro intet. Och när han tå gaf sig up så foro the.
23. Ty efter HERrans mun lågo the, och efter HERrans mun foro the; så at the togo wara på HERrans wakt, efter HERrans ord genom Mose.

10. Capitel.

Och HERren talade med Mose, och sade:
2. Gör tig twå trumpeter af tätt silfwer, at tu brukar them til at kalla tilhopa menigheten, och när hären af stad skal.
3. När man blåser med them båda, skal församla sig til tig hela menigheten in för dören af witnesbördets tabernakel.
4. När man blåser med en, så skola höfwitsmännerne församla sig in til tig; the öfwerste öfwer tusende i Israel.
5. Men när I trumpeten, så skola the lägren draga af stad, som ligga öster ut.
6. Och när I trumpeten andra gången, tå skola the lägren draga af stad, som ligga söder ut: förty när the resa skola, så skolen I trumpeta.
7. Men när menigheten skal församlas, skolen I slätt blåsa, och icke trumpeta.
8. Och thet blåsandet med trumpeterna, skola Presten Aarons söner göra. Och thet skal wara eder et ewigt sätt til edra efterkommande.
9. När I dragen til någon strid uti edert land emot edra fiender, som strida mot eder, så skolen I trumpeta med trumpeterna, at uppå eder skal tänkt warda för HERranom eder Gud, och I mågen löste warda ifrån edra fiender.
10. Sammalunda ock, när I ären glade, på edra högtider och edra nymånader, skolen I blåsa med trumpeterna öfwer edra bränneoffer och tackoffer, at thet skal wara eder til åminnelse för eder Gud. Jag är HERren eder Gud.
11. På tjugonde dagen i then andra månaden, i thet andra året, gaf molnskyn sig up af witnesbördets tabernakel.
12. Och Israels barn drogo i theras skarar utu Sinai öken; och molnskyn blef uti then öknen Paran.
13. Och the förste drogo af stad, efter HERrans ord genom Mose:
14. Nämligen, thet baneret af Juda barns läger drog först åstad med theras här: och öfwer theras här war Naheßon Amminadabs son.
15. Och öfwer then hären af Isaschars barns slägte war Nethaneel Zuars son.
16. Och öfwer then hären af Sebulons barns slägte war Eliab Helons son.
17. Tå lade man tilsamman tabernaklet, och Gersons och Merari barn drogo åstad, och buro tabernaklet.
18. Ther näst följde thet baneret af Rubens läger med theras här: och öfwer theras här war Elizur Sedeurs son.
19. Och öfwer then hären af Simeons barns slägte war Selumiel Zuri Sadai son,
20. Och Eliasaph Deguels son öfwer Gads barns slägtes här.
21. Så drogo ock the Kehatiter åstad, och buro helgedomen; och the förre upsatte tabernaklet, til thes theße kommo efter.
22. Ther näst drog thet baneret åstad af Ephraims barns läger med theras här: och öfwer them war Elisama Ammihuds son,
23. Och Gamliel Pedahzurs son öfwer then hären af Manaße barns slägte,
24. Och Abidan Gideoni son öfwer then hären af BenJamins barns slägte.
25. Ther näst följde thet baneret af Dans barns läger med theras här: och så woro alla lägren uppe: och Ahiser

Ammi Sadai son war öfwer theras
här,
26. Och Pagiel Ochran son öfwer then
hären af Assers barns slägte,
27. Och Ahira Enans son öfwer then
hären af Naphthali barns slägte.
28. Så foro Israels barn med theras
härar.
29. Och Mose sade til sin swåger Ho-
bab Reguels son af Midian: Wi drage
til thet rum, om hwilket HERren sagt
hafwer: Jag skal gifwa eder thet; så
kom nu med oss; wi wilje göra thet bästa
med tig; ty HERren hafwer Israel
godt tilsagt.
30. Han swarade: Jag wil icke med
eder, utan fara i mitt land til min
slägt.
31. Han sade: Käre, öfwergif oss icke;
förty tu wet hwar wi skole lägra oss i
öknen, och skal wara wårt öga.
32. Och om tu far med oss, thet goda
som HERren gör med oss, thet wilje
wi göra med tig.
33. Så drogo the ifrå HERrans berg
tre dagsresor; och HERrans förbunds
ark drog för them tre dagsresor, til at
wisa them hwar the hwila skulle.
34. Och HERrans molnsky war öf-
wer them om dagen, när the drogo utu
lägret.
35. Och när arken for, så sade Mose:
HERre, statt up, at tine fiender måga
förströs, och the som tig hata måga
flyktige warda för tig.
36. Och när han sattes ned, sade han:
Kom igen, HERre, til the många Is-
raels tusende.

11. Capitel.

Och som folket gjordes otåligt, misha-
gade thet för HERrans öron; och tå
HERren hörde thet, förgrymmade sig
hans wrede; och HERrans eld fängde
ibland them, hwilken förtärde the ytter-
sta lägren.
2. Tå ropade folket til Mose, och Mo-
se bad HERran; så förswann elden.
3. Och thet rumet kallade man Tha-
beera, therföre at HERrans eld hade
sig uptändt ibland them.
4. Ty thet meniga folk ibland them ha-
de fått lusta, och suto och greto samt med
Israels barn, och sade: Ho kan fly oss
kött til at äta?
5. Wi komme ihog then fisk, som wi
åte för intet uti Egypten, och the gur-
kor, meloner, purjolök, rödlök och hwit-
lök;
6. Men nu är wår själ borttorkad:
wåra ögon se intet annat än Man.
7. Och war Man såsom Coriander-
frö, och så til seendes som Bedellion.
8. Och folket lopp hit och tit, och sam-
kade tilhopa, malde thet på qwarn, och
stötte thet sönder i mortlar, och kokade
thet i grytor, och gjorde sig ther kakor af;
och thet hade en smak såsom en oljokaka.
9. Och när daggen föll om natten öf-
wer lägret, så föll ock Man ther med.
10. Tå nu Mose hörde folket gråta i
theras slägter, hwar och en i sin tjälls
dör, tå förgrymmade sig HERrans
wrede swårligen; och Mose wardt ock
ängslig.
11. Och Mose sade til HERran: Hwi
bekymrar tu tin tjenare; och hwi finner
jag icke nåd för tina ögon, at tu så läg-
ger på mig alt folkets tunga?
12. Hafwer nu jag alt thetta folket
aflat eller födt, at tu må säga til mig:
Bär them på tina armar, såsom en am-
ma bär et barn, in uti thet landet, som
tu theras fäder swurit hafwer?
13. Hwar skulle jag nu taga kött, thet
jag alt thetta folket gifwa skulle? The
gråta för mig, och säga: Gif oss kött til
at äta.
14. Jag förmår icke alt thetta folket
uppehålla allena; ty thet är mig för
swårt.
15. Och wil tu så göra emot mig, så
slå mig hällre ihjäl, om jag eljes haf-
wer funnit nåd för tina ögon, at jag
icke så skal se min jämmer.
16. Och HERren sade til Mose: För-
samla mig sjuttio män utaf the äldsta i
Israel, the som tu wet at the äro the
äldste och förmän i folket; och haf
them fram för witnesbördets taberna-
kel, och ställ them ther när tig:
17. Så wil jag komma ned, och ther

tala med tig, och taga af tin Anda, som öfwer tig är, och få them, at the måga draga tungan öfwer folket med tig, at tu icke drager honom allena.

18. Och til folket skal tu säga: Helger eder til morgons, at J mågen få äta kött; förty eder gråt är kommen in för HErrans öron; ty J sägen: Ho gifwer oß kött til at äta; förty wi mådde wäl uti Egypten? therföre skal HErren gifwa eder kött, at J äten:

19. Icke i en dag, icke i twå, icke i fem, icke i tio, icke i tjugu dagar;

20. Utan en månad långt, til thes at thet skal gå eder utaf näsorna, och warda eder en wämjelse, therföre at J hafwen bortkastat HErran, then ibland eder är, och gråtit för honom, och sagt: Hwi äre wi gångne utur Egypten?

21. Och Mose sade: Sexhundrade tusende män fotfolk är, ther jag ibland är; och tu säger, jag wil gifwa eder kött, at J äten en månad långt.

22. Skal man slagta får och fä, at man må mätta them, eller alla fiskar i hafwet församla ther til, at the måga blifwa mättade?

23. Men HErren sade til Mose: Är tå HErrans hand förkortad? Men tu skal nu se, om mina ord tig något wärde äro, eller ej.

24. Och Mose gick ut, och sade til folket HErrans ord, och församlade the sjuttio män af the äldsta i folket, och stälde them omkring tabernaklet.

25. Tå kom HErren neder i molnskyn, och talade med honom, och tog af Andanom som öfwer honom war, och gaf the sjuttio äldsta männerna: och när Anden hwilade utöfwer them, propheterade the, och wände sedan intet igen.

26. Och så hade ännu twå män blifwit qwar i lägret; then ene het Eldad, then andre Medad; och Anden hwilade öfwer them, ty the woro ock upskrefne, ändock the icke utgångne woro til tabernaklet; och the propheterade i lägret.

27. Tå lopp en dräng åstad, och bodade thet Mose, och sade: Eldad och Medad propheterа i lägret.

28. Tå swarade Josua Nun son, Mose tjenare, then han utwalt hade, och sade: Min herre Mose, förbjud them thet.

29. Men Mose sade til honom: Hwi äst tu så nitisk för mig? Gifwe Gud, at alt HErrans folk propheterade, och HErren läte sin Anda komma öfwer them.

30. Och så gingo Mose och the äldste af Israel i lägret.

31. Tå kom et wäder ut ifrå HErranom, och lät komma åkerhöns ifrå hafwet, och förströdde them öfwer lägret, then ena dagen såsom then andra, i twå dagar långt, kring om lägret, twå alnar högt up ifrå jorden.

32. Tå stod folket up på samma hela dagen, och på then hela natten, och på hela then dagen ther efter, och samlade åkerhöns, och then som minst samlade, han samlade tio Homer; och the torkade them kring om lägret.

33. Som ännu köttet war under theras tänder, och förr än thet ätgångit war, förgrymmade sig HErrans wrede öfwer folket, och HErren slog them med en ganska stor plåga.

34. Ther af heter thet samma rumet lustgrifter, therföre at man ther begrof thet lystna folket.

35. Ifrå lustgrifterna drog folket ut til Hazeroth, och blefwo i Hazeroth.

12. Capitel.

Och MirJam och Aaron talade emot Mose för hans hustrus skul, then Ethiopißan, som han til hustru tagit hade, therföre at han en Ethiopißa hade til hustru tagit;

2. Och sade: Talar nu HErren allena genom Mose? Talar han ock icke genom oß? Och HErren hörde thet.

3. Men Mose war en ganska saktmodig man öfwer alla menniskor på jorden.

4. Och strax sade HErren til Mose, och til Aaron, och til MirJam: Går ut J tre in til witnesbördets tabernakel. Och the gingo alla tre ut.

5. Tå kom HErren ned i molnstoden, och steg in i dören af tabernaklet, och kallade Aaron och MirJam; och the gingo båda ut.
6. Och han sade: Hörer mina ord: Om någon är ibland eder en HErrans Prophet, honom wil jag uppenbara mig uti en syn, eller uti en dröm wil jag tala med honom;
7. Men icke så min tjenare Mose, hwilken uti mitt hela hus trogen är.
8. Munteligen talar jag med honom, och han ser HErran såsom han är, icke genom mörka ord eller liknelser: Hwi hafwen I tå icke fruktat at tala emot min tjenare Mose.
9. Och HErrans wrede förgrymmade sig öfwer them, och han wände sig bort;
10. Ther til gaf ock molnskyn sig ifrå tabernaklet. Och si, tå war MirJam spitelsk såsom en snö: och Aaron wände sig til MirJam, och fick se at hon war spitelsk.
11. Han sade til Mose: Ack, min herre, lägg icke thenna synd på oß, i thet wi hafwe owisligen gjort, och syndat;
12. At thenna icke blifwer såsom et dödt ting, som kommer ut af moderlifwet; thet hafwer allaredan bortfrätit hälften af hennes kött.
13. Tå ropade Mose til HErran, och sade: Ack, Gud! gör henne helbregda.
14. HErren sade: Om hennes fader hade spottat henne i ansiktet, skulle hon icke skämma sig i sju dagar? Låt innelycka henne i sju dagar utan för lägret, sedan låt åter taga henne igen.
15. Så wardt tå MirJam innelyckt i sju dagar utan för lägret; och folket for ingen wäg fram bättre, in til thes MirJam wardt igen anammad.

13. Capitel.

Sedan drog folket ifrå Hazeroth, och lägrade sig uti then öknen Paran.
2. Och HErren talade med Mose, och sade:
3. Sänd ut män, the som måga bespeja landet Canaan, thet jag Israels barn gifwa wil: af hwarje theras fäders slägt en myndig man.
4. Mose sände them ut af then öknen Paran, efter HErrans ord, the som alla woro myndige män ibland Israels barn.
5. Och hette altså: Sammua Zaccur son af Rubens slägte.
6. Saphat Hori son af Simeons slägte.
7. Caleb Jephunne son af Juda slägte.
8. Jigeal Josephs son af Isaschars slägte.
9. Hosea Nun son af Ephraims slägte.
10. Palti Raphu son af BenJamins slägte.
11. Gaddiel Sodi son af Sebulons slägte.
12. Gaddi Susi son af Josephs slägte, af Manaße.
13. Ammiel Gemalli son af Dans slägte.
14. Sethur Michaels son af Aßers slägte.
15. Nahebi Baphsi son af Naphthali slägte.
16. Geuel Machi son af Gads slägte.
17. Theße äro namnen af männerna, som Mose utsände til at bespeja landet. Och Hosea Nun son kallade Mose Josua.
18. Tå nu Mose utsände them til at bespeja landet Canaan, sade han til them: Farer up söder ut, och går up på bergen,
19. Och beser landet, huru thet är, och folket som theruti bor, om thet är starkt eller swagt, litet eller mycket;
20. Och hurudant land thet är, ther the uti bo, om thet är godt eller ondt, och hurudana städer äro, ther the uti bo, om the äro förwarade med murar, eller ej;
21. Och hurudant landet är, fett eller magert, och om trä ther uti äro, eller ej. Warer wid en god tröst, och tager af landets frukt. Och thet war rätt på then tiden, tå första winbären woro mogne.
22. The gingo up, och bespejade landet, ifrå then öknen Zin alt in til Rehob, ther man går til Hamath.

23. The gingo också up söder ut, och kommo til Hebron: ther war Ahiman, Sesai och Thalmai, Enaks barn. Och Hebron war upbygdt i sju år förr än Zoan uti Egypten.

24. Och the kommo in til then bäcken Escol, och skuro ther en winqwist af, med en winklase, och låto twå bära then på en stång, och ther til granatäplen och fikon.

25. Thet rumet kallas Escols bäck, för then winklasens skul, som Israels barn ther afskuro.

26. Och the wände om, när the hade bespejat landet, efter fyratio dagar,

27. Gingo och kommo til Mose och Aaron och til hela menigheten af Israels barn, uti then öknen Paran til Kades, och sade honom igen och hela menigheten, huruledes thet stod til, och låto them se landets frukt;

28. Och förtälde them, och sade: Wi woro in uti thet landet, tit I oß sänden, ther mjölk och honing uti flyter; och thetta är thes frukt.

29. Förutan at ther bor starkt folk uti; och ther äro ganska fasta och stora städer: och wi sågo ther ock Enaks barn.

30. The Amalekiter bo söder ut i landet; the Hetheer, och Jebuseer, och Amoreer bo uppå bergen; the Cananeer bo wid hafwet och wid Jordan.

31. Men Caleb stillade folket för Mose, och sade til them: Låt oß draga tit up, och taga landet in; förty wi kunne wäl wara them öfwermägtige.

32. Men the män, som hade warit med honom upfarne, sade: Wi förmå icke draga tit up emot thet folket; ty the äro oß för starke.

33. Och the förtalade landet, som the skådat hade, för Israels barn, och sade: Landet, som wi igenom gått hafwe til at bespeja thet, upfräter sina inbyggare; och alt thet folk, som wi ther inne sågo, är ganska långt folk.

34. Wi sågo ther ock tyranner, Enaks barn af the tyranner; och wi woro för wåra ögon såsom gråshoppor; och så woro wi ock för theras ögon.

14. Capitel.

Tå tog hela menigheten til at skria; och folket gret then natten.

2. Och alla Israels barn knorrade emot Mose och Aaron, och hela menigheten sade til them: Ack! at wi dock hade fått dö i Egypti land, eller ännu dö måtte i thenna öknen.

3. Hwi förer HErren oß i thetta landet, at wi skole falla för swärd, och wåra hustrur och barn warda til rof? Är icke bättre at wi drage in uti Egypten igen?

4. Och then ena sade til then andra: Låt oß häfwa oß up en höfwitsman, och fara in uti Egypten igen.

5. Men Mose och Aaron föllo uppå sina ansikten för hela menighetens församling af Israels barn.

6. Och Josua Nun son, och Caleb Jephunne son, the ock landet bespejat hade, refwo sina kläder;

7. Och sade til hela menigheten af Israels barn: Landet, som wi igenomwandrat hafwe til at bespeja thet, är ganska godt.

8. Hafwer HErren wilja til oß, så förer han oß wäl uti thet landet, och gifwer oß thet, hwilket et land är, som mjölk och honing uti flyter.

9. Faller icke ifrå HErran, och frukter eder intet för thetta landets folk; ty wi wilje äta them up såsom bröd: theras beskärm är gångit ifrå them, och HErren är med oß; frukter eder intet för them.

10. Tå sade hela folket, at man skulle stena them. Så syntes HErrans härlighet på witnesbördets tabernakel för alla Israels barn.

11. Och HErren sade til Mose: Huru länge skal thetta folket försmåda mig? och huru länge wilja the icke tro på mig genom allahanda tekn, som jag ibland them gjort hafwer?

12. Jag skal slå them med pestilentie, och förgöra them, och göra tig til et större och mägtigare folk än thetta är.

13. Men Mose sade til HErren: Så få the Egyptier thet höra; ty tu haf-

wer fört thetta folket med tin kraft midt ut ifrå them;

14. Och man warder sägande til thetta lands inbyggare, som hört hafwa, at tu, HErre, äst ibland thetta folket, at tu ansikte emot ansikte sedd warder, och tin molnsky står öfwer them, och tu, HErre, går för them i molnstoden om dagen, och i eldstoden om natten;

15. Och tu dräpte thetta folket såsom en man, så skulle hedningarne, som sådant rop på tig hörde, tala och säga:

16. HErren förmådde icke föra thet folket in uti thet land, som han them swurit hade; therföre hafwer han dräpit them i öknen.

17. Så låt nu HErrans kraft stor warda, såsom tu talat hafwer;

18. HErren är långmodig, och af stor barmhertighet, och förlåter misgerning och öfwerträdelse, och låter ingen wara ostraffad, utan söker fädernas misgerning öfwer barnen, in til tredje och fjerde led.

19. Så war nu nådelig öfwer thetta folks misgerning, efter tin stora barmhertighet, såsom tu ock thetta folk förlåtit hafwer, alt ifrån Egypten och här til.

20. Och HErren sade: Jag hafwer förlåtit them thet, såsom tu sagt hafwer;

21. Men så wist som jag lefwer, så skal hela werlden warda full af HErrans härlighet:

22. Ty alle the män, som hafwa sett min härlighet och mina tekn, som jag gjort hafwer uti Egypten och uti öknen, och nu tio resor försökt mig, och icke hafwa lydt min röst;

23. Ingen af them skal få se thet landet, som jag theras fäder swurit hafwer; och ingen skal se thet, then mig försmådat hafwer.

24. Men min tjenare Caleb, therföre at en annan Ande med honom är, och hafwer troligen följt mig efter, honom skal jag föra in i thet landet ther han inkom; och hans säd skal intaga thet:

25. Ther til ock the Amelekiter och Cananeer, som i dalarna bo. I morgon wänder om, och drager in uti öknen, på then wägen åt röda hafwet.

26. Och HErren talade med Mose och Aaron, och sade:

27. Huru länge skal thenna onda hopen knorra emot mig? ty jag hafwer hört Israels barns knorrande, som the emot mig knorrat hafwa.

28. Therföre säg til them: Så wist som jag lefwer, säger HErren, skal jag göra eder såsom I för mina öron sagt hafwen.

29. Edre kroppar skola falla i thenna öknen; och alle I, som räknade ären ifrå tjugu år, och ther utöfwer, I som emot mig knorrat hafwen,

30. Skolen intet komma in uti thet land, ther jag min hand på uphäfwit hafwer, at jag skulle låta eder ther uti bo, förutan Caleb Jephunne son, och Josua Nun son.

31. Men edra barn, ther I om saden, at the skulle warda til et rof, them wil jag föra ther in, at the skola få se thet land, som I förkasten.

32. Men I, med edra kroppar, skolen falla i thenna öknen.

33. Och edra barn skola wara herdar i öknen i fyratio år, och umgälla edert horeri, in til thes edra kroppar warda åtgångne i öknen,

34. Efter talet af the fyratio dagarna, i hwilka I landet bespejaden, ju et år för hwar dag, at the skola umgälla eder misgerning i fyratio år; på thet I skolen förnimma hwad thet är, när jag tager min hand ifrå.

35. Jag HErren hafwer thet sagt; thet wil jag också göra med hela thenna onda hopen, som sig emot mig uphäfwit hafwer. Uti thenna öknen skola the åtgå, och ther dö.

36. Altså dödde af HErrans pläga alle the män, som Mose sändt hade til at bespeja landet, och igenkomne woro, och hade kommit hela menigheten til at knorra ther emot,

37. Ther med at the gåfwo landet et rycte, at thet war ondt.

38. Men Josua Nun son och Caleb Jephunne son blefwo lefwande, af the män som gångne woro til at bespeja landet.

39. Och Mose talade thesza ord til alla Israels barn; tå sörjde folket swårligen:
40. Och stodo om morgonen bittida up, och drogo up på bergshögden, och sade: Här äre wi, och wilje draga up til thet rum, ther HErren osz af sagt hafwer; ty wi hafwe syndat.
41. Men Mose sade: Hwi gån I så utöfwer HErrans ord? Thet skal icke wäl bekomma eder.
42. Drager icke up; förty HErren är icke med eder, at I icke blifwen slagne för edra fiender.
43. Ty the Amalekiter och Cananeer äro ther för eder, och I warden fallande för swärd, therföre at I hafwen wändt eder ifrå HErranom; och HErren skal intet wara med eder.
44. Men the woro förblindade til at draga up på bergshögden; men HErrans förbunds ark och Mose kommo intet utu lägret.
45. Så kommo the Amalekiter och Cananeer, som på bergen bodde, ned, och slogo them, och förföljde them alt in til Horma.

15. Capitel.

Och HErren talade med Mose, och sade:
2. Tala med Israels barn, och säg til them: När I kommen in uti thet land, ther I uti bo skolen, thet jag eder gifwa skal,
3. Och wiljen göra HErranom offer, ware sig bränneoffer, eller et offer af et besynnerligt löfte, eller et friwiljeoffer, eller eder högtids offer, på thet I skolen göra HErranom en söt lukt, af fä eller får.
4. Hwilken nu HErranom sin gåfwa offra wil, han skal göra til et spisoffer en tiondedel semlomjöl, blandadt med olja, en fjerdedel af et Hin;
5. Och win til drickoffer; sammalunda en fjerdedel af et Hin, til bränneoffer, eller eljes til et offer, ther et lamm offradt warder.
6. Men ther en wädur warder offrad, skal tu göra spisoffret twå tiondedelar semlomjöl, blandadt med olja, en tredjedel af et Hin;
7. Och win til drickoffer, med en tredjedel af et Hin; thet skal tu offra HErranom til en söt lukt.
8. Men wil tu göra en stut til bränneoffer, eller til et besynnerligt löfteoffer, eller til tackoffer HErranom;
9. Så skal tu til stuten göra et spisoffer, tre tiondedelar semlomjöl, blandadt med olja, et halft Hin;
10. Och win til drickoffer, sammalunda et halft Hin. Thetta är et offer HErranom til en söt lukt.
11. Altså skal tu göra med en stut, med en wädur, med et lamm af får, eller getter.
12. Efter som talet är af thesza offren, ther efter skal ock talet wara til spisoffret och drickoffret.
13. Then som en inländsk är, han skal thetta göra, på thet han må göra HErranom et offer til en söt lukt.
14. Och om en främling bor när eder, eller ibland eder när edra fränder är, och wil göra HErranom et offer til en söt lukt, han skal göra såsom the göra.
15. Hela menigheten skal thet wara en stadga, både eder och främlingar. En ewig stadga skal thet wara bland edra efterkommande, at för HErranom skal en främling wara såsom I.
16. En lag, en rätt skal wara eder och främlingen, som bor när eder.
17. Och HErren talade med Mose, och sade:
18. Tala med Israels barn, och säg til them: När I kommen in uti landet, tit jag eder införa skal,
19. At I äten af landets bröd, skolen I gifwa HErranom et häfoffer:
20. Nemligen, af eder degs förstling skolen I gifwa en kaka til häfoffer, såsom I gifwen häfoffer af ladan.
21. Så skolen I ock gifwa HErranom förstling af eder deg til häfoffer, med edra efterkommande.
22. Och om I af owetenhet försummen något af thesza bud, som HErren til Mose sagt hafwer,

23. Och alt thet HErren eder genom Mose budit hafwer, ifrå then dagen HErren begynte bjuda, in til edra efterkommande:

24. Om nu menigheten gör något owetande; så skal hela menigheten göra en ung stut af boskapen til et bränneoffer, HErranom til en söt lukt, samt med sitt spisoffer och drickoffer, såsom thet sig bör, och en getabock til syndoffer.

25. Och Presten skal altså försona hela menigheten af Israels barn, så warder thet them förlåtit; ty thet är en owetenhet: och the skola frambära sådana sina gåfwor, HErranom til et offer, och sitt syndoffer för HErranom för sin owetenhet;

26. Så warder thet förlåtit hela menigheten af Israels barn, ther til ock främlingarna, som bo ibland eder, efter hela folket är i sådan owetenhet.

27. Men när en själ genom owetenhet syndar, hon skal frambära en årsgammal get til syndoffer.

28. Och Presten skal försona sådan owetande själ med syndoffret för owetenheten för HErranom, så at han henne försonar; så warder thet henne förlåtit.

29. Och thet skal wara alt en lag, som I för owetenhet göra skolen, både the som inländske äro ibland Israels barn, och främlingarna, som bo ibland eder.

30. Men om en själ något gör af öfwerdådighet, ware sig inländsk eller utländsk, then hafwer försmådat HErran; then själen skal utrotad warda utu hennes folk:

31. Ty hon hafwer föraktat HErrans ord, och gjort hans bud om intet; hon skal platt utrotad warda, och umgälla sin skuld.

32. Som nu Israels barn woro i öknen, funno the en man hämtande wed om Sabbaths-dagen.

33. Och the som hade funnit honom ther med, tå han hämtade weden, hade honom fram för Mose och Aaron och för hela menigheten.

34. Och the satte honom i fängelse; ty thet war icke klarligen uttryckt, hwad man skulle göra med honom.

35. Men HErren sade til Mose: Then mannen skal döden dö: hela menigheten skal stena honom utan för lägret.

36. Så förde hela menigheten honom ut för lägret, och stenade honom ihjäl, såsom HErren hade budit Mose.

37. Och HErren sade til Mose:

38. Tala med Israels barn, och säg til them, at the skola göra sig fransar på fållarna af theras kläder, i alla theras efterkommande, och gula snören i fransarna wid fållarna.

39. Och skola the fransar tjena eder ther til, at I skolen se på them, och ihogkomma alla HErrans bud, och göra them, at I icke efterföljen edert hjertas tycke, eller hor drifwen efter edra ögon.

40. Therföre skolen I ihogkomma och göra alla mina bud, och helige wara eder Gud:

41. Jag HErren eder Gud, then eder utur Egypti land fört hafwer, at jag skulle wara eder Gud: Jag HErren eder Gud.

16. Capitel.

Och Korah Jizear son, Kehat sons Levi sons, tog til sig Dathan och Abiram, Eliabs söner, och On Peleth son, af Rubens söner.

2. Och the hofwo sig up emot Mose, med några män af Israels barn, tuhundrade och femtio myndige i menigheten, rådherrar och ärlige män.

3. Och the församlade sig emot Mose och Aaron, och sade til them: I gören altförmycket; ty hela menigheten är helig, och HErren är ibland them: hwi upphäfwen I eder öfwer HErrans menighet?

4. Tå Mose thet hörde, föll han uppå sitt ansikte,

5. Och sade til Korah och hans hela parti: I morgon warder HErren kungörande, hwilka honom tilhöra, hwilken helig är, och honom offra skal:

then han utwäljer, han skal offra honom.
6. Thetta görer: Tager för eder rökopannor, Korah och hans hela parti;
7. Och lägger ther eld in, och kaster rökwerk ther uppå för HERranom i morgon: hwilken som HERren utwäljer, han ware helig: I gören alt för myckt, I Levi barn.
8. Och Mose sade til Korah: Käre, hörer dock, I Levi barn:
9. Är thet icke eder nog, at Israels Gud hafwer afskiljt eder ifrå then meniga Israel, at I skolen offra honom, så at I skolen tjena honom i HERrans tabernakels ämbete, och träda fram för menigheten, til at tjena henne?
10. Han hafwer tagit tig, och alla tina bröder, Levi barn, samt med tig til sig; och I faren nu ock efter Presterskapet:
11. Tu och titt hela parti gören upror emot HERran. Hwad är Aaron, at I knorren emot honom?
12. Och Mose sände bort, och lät kalla Dathan och Abiram, Eliabs söner; men the sade: Wi komme intet tit up.
13. Är thet icke nog at tu hafwer fört oß utu landet, ther mjölk och honing uti flyter, at tu skulle dräpa oß i öknen; skal tu ännu ther til wara herre öfwer oß?
14. Skönligen hafwer tu fört oß in uti thet land, ther mjölk och honing uti flyter, och hafwer gifwit oß åkrar och wingårdar til arfwedel: wil tu ock stinga folk ögonen ut? Wi komme intet tit up.
15. Tå förgrymmade sig Mose ganska swårligen, och sade til HERren: Wänd tig icke til theras spisoffer. Jag hafwer icke tagit them en åsna ifrå, och ingen af them något gjort emot.
16. Och han sade til Korah: Tu och titt hela parti skolen i morgon wara för HERranom, tu, the ock, och Aaron.
17. Och hwar tage sin rökpanna, och lägge rökwerk ther uppå, och går fram för HERran, hwar med sin panna; thet äro tu hundrade och femtio pannor.
18. Och hwar thera tog sin panna, och lade ther eld in, och kastade rökwerk ther uppå, och gingo in för dören af witnesbördets tabernakel; och Mose och Aaron theslikes.
19. Och Korah församlade emot them hela menigheten, in för dören af witnesbördets tabernakel. Och HERrans härlighet syntes för hela menigheten.
20. Och HERren talade med Mose och Aaron, och sade:
21. Skiljer eder ifrå thenna menigheten, at jag med hast må förgöra them.
22. Men the föllo på sitt ansikte, och sade: Ack Gud, alt kötts andas Gud! om en man syndat hafwer, wil tu tå hämnas öfwer hela menigheten?
23. Och HERren talade med Mose, och sade:
24. Tala til menigheten, och säg: Kommer up ifrå Korahs och Dathans och Abirams tjäll.
25. Och Mose stod up, och gick til Dathan och Abiram; och the äldste af Israel följde honom efter.
26. Och talade til menigheten, och sade: Går ifrå theßa ogudaktiga menniskors tjäll, och kommer intet wid något thet them tilhörer, at I icke til äfwentyrs förgås uti någon theras synd.
27. Och the gingo up ifrå Korahs, Dathans och Abirams tjäll; men Dathan och Abiram gingo ut, och trädde i dören af theras tjäll, med theras hustrur, söner och barn.
28. Och Mose sade: Ther uppå skolen I märka at HERren mig sändt hafwer, at jag alla theßa gerningar göra skulle, och icke af mitt hjerta;
29. Om the dö, såsom alla menniskor, eller hemsökte warda, såsom alla menniskor hemsökte warda, så hafwer HERren icke sändt mig.
30. Men om HERren gör här något nytt, så at jorden öpnar sin mun, och upslukar them med alt thet the hafwa, at the lefwande fara neder i grafwen, så skolen I förstå, at theße männerne hafwa försmädat HERran.
31. Och som han alla theßa ord uttalat hade, remnade jorden under them,
32. Och lät sin mun up, och upslukade

them med theras hus, med alla the
menniskor som när Korah woro, och
med alla theras håfwor.
33. Och the foro lefwande ned i graf-
wen med alt thet the hade; och jorden
öfwertäckte them; och the förgingos
utu menigheten.
34. Och hela Israel som omkring
them war flydde för theras skri skul:
ty the sade: at jorden icke ock upslukar
oß.
35. Ther til for en eld ut ifrå HERR-
ranom, och uptärde the tuhundrade
och femtio män, som thet rökwerket
offrade.
36. Och HERren talade med Mose,
och sade:
37. Säg Eleazar, Presten Aarons
son, at han uptager rökpannorna utu
branden, och förströr elden hit och tit:
38. Förty the syndares pannor äro
helgade genom theras själar, at man
må slå them i skifwor, och hänga them
på altaret; ty the äro offrade för
HERranom, och helgade, och skola
wara Israels barn et tekn.
39. Och Eleazar Presten tog the kop-
parpannorna, som the upbrände män
uti offrat hade, och slog them i skifwor,
til at hänga wid altaret,
40. Israels barn til en åminnelse,
at ingen främmande skulle gå fram,
som icke är af Aarons säd, til at offra
rökwerk för HERranom, på thet ho-
nom icke skal gå, såsom Korah och hans
parti; såsom HERren honom sagt hade
genom Mose.
41. Then andra morgonen knorrade
hela menigheten af Israels barn emot
Mose och Aaron, och sade: I hafwen
dräpit HERrans folk.
42. Och tå menigheten församlade sig
emot Mose och Aaron, wände the sig
til witnesbördets tabernakel; och si,
molnskyn öfwertäckte thet, och HER-
rans härlighet syntes.
43. Och Mose och Aaron gingo in för
witnesbördets tabernakel.
44. Och HERren talade med Mose,
och sade:
45. Går ut ifrå thenna menigheten;
jag wil med hast förgöra them. Och
the föllo uppå sitt ansikte.
46. Och Mose sade til Aaron: Tag
rökpannan, och låt ther eld in af alta-
ret, och kasta rökwerk ther uppå, och
gack snart til menigheten, och försona
them; förty wrede är utgången af
HERranom, och plågan hafwer begynt.
47. Och Aaron tog, såsom Mose sade
honom, och lopp midt igenom menig-
heten; och si, plågan war uppå gån-
gen ibland folket; och han rökte, och
försonade folket.
48. Och stod emellan the döda och the
lefwande: tå wardt plågan förtagen.
49. Men the som af plågan döde wo-
ro, woro fjorton tusend och sjuhun-
drade, undantagne the som förgingos
uti Korahs upror.
50. Och Aaron kom igen til Mose för
dören af witnesbördets tabernakel; och
plågan war förtagen.

17. Capitel.

Och HERren talade med Mose, och
sade:
2. Säg Israels barn, och tag af them
tolf stafwar, af hwar och en sin faders
hus Förste en, och skrif hwars och ens
namn på hans staf.
3. Men Aarons namn skal tu skrifwa
på Levi staf; ty ju för hwar sin faders
hus höfwitsman skal wara en staf.
4. Och lägg them in i witnesbördets
tabernakel, för witnesbördet, ther jag
betygar eder.
5. Och then som jag utwäljande war-
der, hans staf skal grönskas; på thet at
jag må stilla thet knorrandet, som Is-
raels barn knorra emot eder.
6. Mose talade med Israels barn; och
alla theras Förstar fingo honom tolf
stafwar, hwar Förste en staf, efter theras
faders hus, och Aarons stafwar thesli-
kes ibland theras stafwar.
7. Och Mose lade stafwarna in för
HERran uti witnesbördets tabernakel.
8. Om morgonen, tå Mose gick in uti
witnesbördets tabernakel, fann han Aa-
rons staf, af Levi hus, grönskas, och
blomstren utgångna, och bära mandel.

9. Och Mose bar ut alla stafwarna ifrå HERranom för alla Israels barn, så at the sågo thet; och hwar och en tog sin staf.

10. Tå sade HERren til Mose: Bär Aarons staf åter in för witnesbördet, at han förwarad warder för et tekn til the olydiga barnen, at theras knorrande uppå mig må återwända, at the icke dö.

11. Mose gjorde såsom HERren honom budit hade.

12. Och Israels barn sade til Mose: Si, wi förgås, och blifwe borta; wi förminskas, och warde til intet.

13. Ho som kommer in til HERrans tabernakel, han dör: skole wi tå platt förödas?

18. Capitel.

Och HERren sade til Aaron: Tu och tine söner, och tin faders hus med tig, skolen bära helgedomens missgerning; och tu, och tine söner med tig, skolen bära edert Presterskaps missgerning.

2. Men tina bröder af Levi, tin faders slägte, skal tu taga til tig, at the äro när tig, och tjena tig; men tu, och tina söner med tig, skolen tjena in för witnesbördets tabernakel.

3. Och the skola taga wara på tin tjenst, och hela tabernaklets tjenst; dock skola the intet nalkas in til helgedomens tyg, och til altaret, at både the och I icke skolen dö.

4. Utan the skola wara när tig, at the taga wara uppå witnesbördets tabernakels tjenst, uti alt tabernaklets ämbete; och ingen främmande skal nalkas eder.

5. Så akter nu uppå helgedomens tjenst, och uppå altarets tjenst, at icke mer en wrede kommer öfwer Israels barn.

6. Ty si, jag hafwer tagit edra bröder Leviterna ut ifrån Israels barn, och gifwit eder HERranom til en skänk, at the skola taga wara på ämbetet wid witnesbördets tabernakel.

7. Men tu, och tine söner med tig, skolen akta på edert Presterskap, at I tjenen uti all altarets handel, och innan för förlåtten; ty edert Presterskap gifwer jag eder til et ämbete för en gåfwa: om någon främmande går här til, han skal dö.

8. Och HERren sade til Aaron: Si, jag hafwer gifwit tig mitt håfoffer, af alt thet som Israels barn helga, för titt Prestaämbete, och åt tina söner til en ewig rätt.

9. Thetta skal tu hafwa af thet aldrahelgaste, som the offra: alla theras gåfwor, med alt theras spisoffer, och med alt theras syndoffer, och med alt theras skuldoffer, som the mig gifwa, thet skal wara tig och tina söner thet aldrahelgaste.

10. På aldrahelgaste rum skal tu äta thet: hwad mankön är, skal ther af äta; ty thet skal wara tig heligt.

11. Jag hafwer ock gifwit tig och tina söner, och tina döttrar med tig, theras gåfwors håfoffer, i alla Israels barns weftoffer, til en ewig rätt; then som ren är i titt hus, han skal äta ther af.

12. Alt thet bästa af olja, och af winmust, och theras förstlings korn, thet som the gifwa HERranom, hafwer jag gifwit tig.

13. Then första frukten af alt thet i theras land är, thet som the bära HERranom, skal wara titt; then som ren är i titt hus, han skal äta ther af.

14. Alt thet spillgifwit är i Israel skal wara titt.

15. Alt thet som moderlif öpnar ibland alt kött, thet som the bära HERranom, ware sig menniska eller fänad, skal wara titt; dock så, at tu then första frukten af menniska låter lösa, och then första frukten af en oren fänad också lösa låter.

16. Och skola the lösa thet, när thet är en månad gammalt; och tu skal gifwat til lösen för penningar, för fem siklar, efter helgedomens sikel, hwilken tjugu Gera gäller.

17. Men then första frukten af få, eller får, eller get, skal tu icke til lösen gifwa; ty the äro helige: theras blod skal tu stänka på altaret, och theras fett skal tu upbränna til en söt lukts offer HERranom.

18. Theras kött skal wara titt, såsom ock weftebröstet och högra bogen tin är.

19. Alt håfoffer, som Israels barn helga HERranom, hafwer jag gifwit tig och tina söner, och tina döttrar med tig, til en ewig rätt: thet skal wara et oförgängeligt och ewigt förbund för HERranom, tig och tin säd med tig.

20. Och HERren sade til Aaron: Tu skal ingen besittning hafwa i theras land, och ingen lott hafwa med them; ty jag är tin lott, och titt arfwegods ibland Israels barn.

21. Men Levi barn hafwer jag gifwit all tionde i Israel til et arfwegods, för theras ämbete, som the göra mig wid witnesbördets tabernakel;

22. Så at här efter Israels barn intet skola nalkas in til witnesbördets tabernakel, til at komma sig i synd och död;

23. Utan Leviterne skola akta på ämbetet wid witnesbördets tabernakel, och the skola bära theras synder til en ewig rätt til edra efterkommande; och the skola intet arfwegods besitta ibland Israels barn;

24. Ty Israels barns tionde, som the håfoffra HERranom, hafwer jag gifwit Leviterna til arfwegods: therföre hafwer jag sagt til them, at the ibland Israels barn intet arfwegods besitta skola.

25. Och HERren talade med Mose, och sade:

26. Tala til the Leviter, och säg til them: När I tagen tionden af Israels barn, then jag eder af them gifwit hafwer til edert arfwegods, så skolen I göra HERranom theraf et håfoffer, ju tionde delen af tionden.

27. Och skolen sådant edert håfoffer hålla, såsom I gåfwen korn af ladan, och fyllnad af präßen.

28. Altså skolen I ock gifwa HERranom håfoffer af all eder tionde, som I tagen af Israels barn; så at I sådant HERrans håfoffer gifwen Presten Aaron.

29. Utaf alt thet eder gifwit warder, skolen I gifwa HERranom allahanda håfoffer, af alt thet bästa som theraf helgadt warder.

30. Och säg til them: När I altså thet bästa ther af håfoffren, så skal thet Leviterna räknadt warda, lika som thet af ladan, och såsom thet af präßen gåfwes.

31. Och I mågen thet äta allestädes, I och edra barn; ty thet är eder lön för edert ämbete uti witnesbördets tabernakel.

32. Så synden I icke ther öfwer, när I håfoffren thet feta ther af, och icke ohelgen thet Israels barn helgat hafwa, at I icke dön.

19. Capitel.

Och HERren talade med Mose och Aaron, och sade:

2. Thetta sättet skal wara en lag, then HERren budit hafwer, och sagt: Säg Israels barn, at the hafwa til tig en rödlätt ko utan wank, ther ingen brist på är, ther intet ok ännu påkommit är.

3. Och få henne Presten Eleazar; han skal föra henne ut för lägret, och låta ther slagta henne för sig.

4. Och Presten Eleazar skal taga af hennes blod med sitt finger, och stänka rätt emot witnesbördets tabernakel sju resor;

5. Och låta upbränna kon för sig, både hennes hud och hennes kött, ther til hennes blod, samt med goret.

6. Och Presten skal taga cederträ och isop och rosenröd ull, och kasta på then brinnande kon;

7. Och skal twå sina kläder, och bada sin kropp med watn, och sedan gå i lägret, och wara oren alt in til aftonen.

8. Och then som upbrände henne, skal ock twå sina kläder med watn, och bada sin kropp i watn, och wara oren alt in til aftonen.

9. Och en ren man skal uptaga askan af kon, och slå henne ut på et rent rum utan för lägret, at hon warder ther förwarad åt menigheten af Israels barn til stänkewatn; ty thet är et syndoffer.

10. Och then som askan af kon uptog, skal twå sina kläder, och wara oren alt in til aftonen. Thetta skal wara en ewig rätt Israëls barn och främlingar, som bo ibland eder.

11. Then som kommer wid en död menniska, han skal wara oren i sju dagar:

12. Så skal han här med rena sig på tredje dagen, och på sjunde dagen, och så warder han ren. Och om han icke på tredje och sjunde dagen renar sig, så skal han icke ren warda.

13. Men om någon kommer wid en död menniska, och icke wil rena sig, then orenar HErrans tabernakel, och sådan själ skal utrotad warda utur Israel; therföre at stänkewatnet icke är stänkt öfwer honom, så är han oren, så länge han sig icke rena låter.

14. Thetta är lagen, om en menniska dör i tjället; then som går in i tjället, och alt thet som i tjället är, skal wara orent i sju dagar.

15. Och hwart och et botyg, som öppet är, thet intet öfwertäckelse eller band hafwer, thet är orent.

16. Theslikes then som på marken kommer wid någon som slagen är med swärd, eller eljes en död, eller en menniskas ben, eller graf, then är oren i sju dagar.

17. Så skola the nu för then orena taga af thetta upbrända syndoffrets aska, och låta ther uppå rinnande watn uti et käril.

18. Och en ren man skal taga isop, och doppa i watnet, och stänka tjället och alla botyg och alla the själar som ther inne äro, sammalunda ock then som hafwer kommit wid en döds ben, eller en slagen, eller en död, eller någon graf.

19. Och then rena skal stänka then orena på tredje dagen och på sjunde dagen, och rena honom på sjunde dagen; och skal twå sina kläder, och bada sig i watn, så warder han ren om aftonen.

20. Men hwilken som warder oren, och icke wil rena sig, hans själ skal utrotad warda utu menigheten; förty han hafwer orenat HErrans helgedom, och icke är med stänkewatn stänkt; therföre är han oren.

21. Och thetta skal wara them en ewig rätt. Skal också then, som med stänkewatnet stänkte, twå sina kläder; och then som kommer wid stänkewatnet, han skal wara oren in til aftonen.

22. Och alt thet han kommer wid, thet skal wara orent; och hwilken själ som han widkommer, hon skal wara oren in til aftonen.

20. Capitel.

Och Israëls barn kommo med hela menigheten in uti then öknen Zin, i första månaden; och folket blef i Kades: och MirJam blef ther död, och wardt ther begrafwen.

2. Och menigheten hade intet watn, och the församlade sig emot Mose och Aaron.

3. Och folket trätte med Mose, och sade: Ack, thet wi hade förgångits ther wåre bröder förgingos för HErranom!

4. Hwi hafwen I fört thenna HErrans menighet uti thenna öknen, at wi här dö skole med wår boskap?

5. Och hwi hafwen I fört oß utur Egypten in til thenna onda platsen, ther man intet så kan, ther hwarken äro fikon eller winträ, ej heller granatäplen; och är ther til med intet watn til at dricka?

6. Tå gingo Mose och Aaron ifrå menigheten in til dören af witnesbördets tabernakel, och föllo på sitt ansikte; och HErrans härlighet syntes them.

7. Och HErren talade med Mose, och sade:

8. Tag stafwen, och församla menigheten, tu och tin broder Aaron, och taler til hälleberget för theras ögon; thet skal gifwa sitt watn. Altså skal tu skaffa them watn utu hälleberget, och gifwa menigheten dricka, och theras boskap.

9. Tå tog Mose stafwen för HErranom, såsom han honom budit hade.

10. Och Mose och Aaron församlade

menigheten in för hälleberget, och sade til them: Hörer I olydige; månne wi ock skole skaffa eder watn utu thetta hälleberget?

11. Och Mose hof up sin hand, och slog på hälleberget med sin staf twå gånger: tå gick ther ut mycket watn, så at menigheten fick dricka, och theras boskap.

12. Och HERren sade til Mose och Aaron: Therföre at I icke trodden uppå mig, at I måtten helgat mig för Israels barn, skolen I icke föra thenna menigheten in i thet land, som jag them gifwa skal.

13. Thetta är thet tråtowatnet, öfwer hwilket Israels barn trätte med HERranom, och han wardt helgad i them.

14. Och Mose sände budskap ut ifrå Kades til the Edomeers Konung: Så låter tin broder Israel säga tig: Tu wet all then möda, som oß påkommen är;

15. At wåra fäder woro nederfarne in uti Egypten, och wi i lång tid bodde uti Egypten, och the Egyptier handlade illa med oß och wåra fäder:

16. Och wi ropade til HERran, och han hörde wår röst, och utsände en Ängel, och förde oß utur Egypten: och si, wi äre i Kades, i then staden, som wid tina gränser är.

17. Låt oß draga igenom titt land; wi wilje icke fara öfwer åker eller wingårdar, och icke dricka watnet utu brunnarna; wi wilje draga rätta landsträten, hwarken wikande på then högra sidan eller på then wänstra, til thes wi komme igenom tina landsändar.

18. The Edomeer sade til them: Tu skal icke draga här igenom, eller jag skal möta tig med swärd.

19. Israels barn sade til them: Wi wilje draga then meniga stråten; och om wi dricke af titt watn, wi och wår boskap, så wilje wi thet betala; wi wilje icke utan allenast gå til fot ther igenom.

20. Men han sade: Tu skal icke draga härigenom. Och the Edomeer drogo ut emot them med mägtigt folk och stark hand.

21. Altså förwägrade the Edomeer Israel draga igenom theras landsändar. Och Israel wek ifrån them.

22. Och Israels barn drogo ifrå Kades, och kommo med hela menigheten in til thet berget Hor.

23. Och HERren talade med Mose och Aaron på berget Hor, wid gränsen åt the Edomeers land, och sade:

24. Låt Aaron samla sig til sitt folk; ty han skal icke komma i thet landet, som jag Israels barn gifwit hafwer, therföre at I woren min mun ohörsamme wid tråtowatnet.

25. Så tag nu Aaron och hans son Eleazar, och haf them up på berget Hor:

26. Och afkläd Aaron hans kläder, och kläd them på hans son Eleazar; och Aaron skal ther samlas, och dö.

27. Mose gjorde såsom HERren honom böd: och the stego up på berget Hor för hela menigheten.

28. Och Mose afklädde Aaron hans kläder, och klädde them på hans son Eleazar. Och Aaron blef ther död uppå berget. Men Mose och Eleazar stego ned ifrå berget.

29. Och tå hela menigheten såg at Aaron war död, begreto the honom i trettio dagar, hela Israels hus.

21. Capitel.

Och tå then Cananeen, Konungen i Arad, som söder ut bor, hörde at Israel inkom genom spejares wäg, stridde han emot Israel, och förde några af them fångna.

2. Tå lofwade Israel HERranom et löfte, och sade: Om tu gifwer thetta folket under min hand, så skal jag gifwa theras städer til spillo.

3. Och HERren hörde Israels bön, och gaf them the Cananeer; och the gjorde them til spillo, med theras städer, och kallade thet rumet Horma.

4. Sedan drogo the ifrå berget Hor, på then wägen åt röda hafwet, at the skulle draga omkring the Edomeers land. Och folket wardt ledsna på wägen.

5. Och folket talade emot Gud, och

emot Mose: Hwi hafwer tu fört oß utur Egypten, at wi skulle dö i öknen? ty här är hwarken bröd eller watn, och wår siäl wämjar öfwer thenna lösa maten.
6. Tå sände HErren ibland folket brännande ormar; the beto folket, så at mycket folk i Israel blef dödt.
7. Så kommo the til Mose, och sade: Wi hafwe syndat, at wi emot HErran och emot tig talat hafwe: bed HErran at han tager theßa ormarna ifrån oß. Mose bad för folket.
8. Tå sade HErren til Mose: Gör tig en kopparorm, och res honom up för et tekn; hwilken som biten är, och ser upå honom, han skal lefwa.
9. Så gjorde Mose en kopparorm, och reste honom up för et tekn, och om någon wardt biten af en orm, så såg han på then kopparormen, och blef wid lif.
10. Och Israels barn drogo ut, och lägrade sig i Oboth.
11. Och ifrån Oboth drogo the ut, och lägrade sig i Jiim wid berget Abarim, uti then öknen twärt öfwer Moab, öster ut.
12. Tådan drogo the, och lägrade sig wid then bäcken Sared.
13. Tådan drogo the, och lägrade sig på thenna sidan wid Arnon, hwilket i öknen är, och sträcker sig ut ifrå the Amoreers landsändar; ty Arnon är Moabs landamäre emellan Moab och the Amoreer.
14. Ther af säger man uti then boken om HErrans strider: Then höga bergsklippan alt in til skyn, och in til Arnons bäck;
15. Och in til bäckens källa, hwilken räcker alt in til then staden Ar, och böjer sig, och är Moabs gräns.
16. Och tådan drogo the til brunnen: thet är then brunnen, ther HErren af sade til Mose: Församla folket; jag wil gifwa them watn.
17. Tå siöng Israel thenna wisan, och siöngo emot hwar annan öfwer brunnen:
18. Thenne är then brunnen, som the Förstar grafwit hafwa; the ädle i folket hafwa grafwit honom, genom läraren och theras stafwar. Ifrå thenna öknen drogo the til Mattana;
19. Och ifrå Mattana til Nahaliel; och ifrå Nahaliel til Bamoth;
20. Och ifrå Bamoth til then dalen som ligger i Moabs mark, wid thet höga berget Pisga, som wetter åt öknen.
21. Och Israel sände bod til Sihon, the Amoreers Konung, och lät säga honom:
22. Låt mig draga genom titt land; wi wilje intet wika in på åkrar, eller in på wingårdar; wi wilje icke heller dricka brunnswatnet: landsträten wilje wi fara, til thes wi komme genom tina landsändar.
23. Men Sihon tilstadde icke Israels barn gå igenom sina landsändar; utan församlade alt sitt folk, och drog emot Israel i öknen; och som han kom til Jahza, stridde han emot Israel.
24. Men Israel slog honom med swärdsägg, och tog hans land in, ifrån Arnon alt in til Jabbock, och alt in til Ammons barn; förty Ammons landsändar woro faste.
25. Altså tog Israel alla theßa städerna, och bodde i alla the Amoreers städer, i Hesbon, och alla thes byar:
26. Ty staden Hesbon hörde Sihon the Amoreers Konung til; och han hade tilförene stridt med the Moabiters Konung, och wunnit honom af alt hans land, ända til Arnon.
27. Ther af säger man i ordspråket: Kommer til Hesbon, at man bygger och upråttar then staden Sihon.
28. Ty en eld är utgången af Hesbon, en låga af then staden Sihon; han hafwer upfrätit Ar, the Moabiters, och the ther bo i the högder Arnon.
29. We tig Moab; tu Chemos folk äst förgångit. Man hafwer hans söner slagit på flygten, och fört hans döttrar fångna til Sihon, the Amoreers Konung.
30. Theras härlighet är worden om intet, ifrå Hesbon in til Dibon: hon är förstörd alt in til Nopha, hwilken räcker alt in til Medeba.
31. Så bodde Israel uti the Amoreers land.

32. Och Mose sände ut spejare til Ja-
eser; och the wunno thes byar, och togo
the Amoreer in, som ther uti woro.
33. Och wände om, och drogo up åt
then wägen til Basan. Tå drog Og,
Konungen i Basan, ut emot them med
alt sitt folk, til at strida i Edrei.
34. Och HERren sade til Mose: Fruk-
ta tig intet för honom; ty jag hafwer
gifwit honom i tin hand med land och
folk; och tu skal göra med honom, såsom
tu med Sihon, the Amoreers Konung,
gjort hafwer, hwilken i Hesbon bodde.
35. Och the slogo honom och hans sö-
ner och alt hans folk, til thes at ingen
war igen; och togo thet landet in.

22. Capitel.

Sedan foro Israels barn ut, och lä-
grade sig i Moabs mark, wid Jordan,
in mot Jericho.
2. Och tå Balak Zipors son såg alt
thet Israel gjort hade the Amoreer,
3. Och at the Moabiter mycket fruk-
tade för thet folket, som så mycket war,
och at the Moabiter grufwade sig för
Israels barn:
4. Tå sade the Moabiter til the äldsta
af the Midianiter: Nu warder thenne
hopen upgnagande alt thet omkring oß
är, såsom en oxe upfräter gräset på
marken. Och war Balak Zipors son
then tiden the Moabiters Konung.
5. Och han sände ut bod til Bileam
Beors son, then en spåman war, (han
bodde wid älfwen i hans folks barns
land,) at the skulle kalla honom, och lät
säga honom: Si, et folk är dragit utur
Egypten; thet öfwertäcker jordens an-
sikte, och thet ligger emot mig.
6. Så kom nu, och förbanna mig
thet folket; ty thet är mig för mäg-
tigt; om jag kunde slå them, och för-
drifwa them utu landet; förty jag wet,
hwem tu wälsignar, han är wälsignad,
och then tu förbannar, han är förbannad.
7. Och the äldste af the Moabiter gin-
go bort med the äldsta af the Midiani-
ter, och hade spådoms lön i theras hän-
der, och gingo in til Bileam, och sade
honom Balaks ord.

8. Och han sade til them: Blifwer här
öfwer natten, så wil jag säga eder igen
hwad HERren mig sägande warder.
Så blefwo the Moabiters Förstar när
Bileam.
9. Och Gud kom til Bileam, och sade:
Ho äro the män som när tig äro?
10. Bileam sade til Gud: Balak Zi-
pors son, the Moabiters Konung, haf-
wer sändt til mig:
11. Si, et folk är utdragit utur Egyp-
ten, och öfwertäcker jordens ansikte;
så kom nu och förbanna them; om jag
kunde strida med them, och fördrifwa
them.
12. Men Gud sade til Bileam: Gack
intet med them; förbanna icke heller
folket, ty thet är wälsignadt.
13. Tå stod Bileam bittida up om
morgonen, och sade til Balaks Förstar:
Går i edert land; förty HERren wil
icke tilstädja, at jag går med eder.
14. Och the Moabiters Förstar stodo
up, kommo til Balak, och sade: Bile-
am nekar sig wilja komma med oß.
15. Tå sände Balak ännu yppare
och härligare Förstar, än the förre
woro.
16. Tå the kommo til Bileam, sade
the til honom: Så låter Balak Zipors
son säga tig: Låt tig icke förtryta at
komma til mig;
17. Ty jag wil högeligen ära tig; och
hwad tu säger mig, thet wil jag göra.
Käre, kom och förbanna mig thetta
folket.
18. Bileam swarade och sade til Ba-
laks tjenare: Om Balak gåfwe mig
sitt hus fullt med silfwer och guld, så
kunde jag dock icke gå öfwer HERren
min Guds ord, litet eller mycket til at
göra.
19. Så blifwer ock ännu I här i then-
na natten, at jag må förfara hwad
HERren ytterligare med mig talande
warder.
20. Tå kom Gud om natten til Bile-
am, och sade til honom: Äro theße
männerne komne til at kalla tig, så
statt up, och far med them; dock hwad
jag säger tig, thet skal tu göra.

21. Tå stod Bileam om morgonen up, och sadlade sin åsna, och följde the Moabiters Förstar.

22. Men Guds wrede förgrymmade sig, at han for tit; och HErrans Ängel trädde fram i wägen, at han skulle stå honom emot. Men han red på sin åsna, och twå drängar woro med honom.

23. Och åsnan såg HErrans Ängel stå i wägen, och et dragit swärd i hans hand; och åsnan wek af wägen in på marken; men Bileam slog henne, at hon skulle gå på wägen.

24. Tå trädde HErrans Ängel uti en trång wäg, emellan wingårdar, ther på båda sidor gårdar woro.

25. Och tå åsnan såg HErrans Ängel, trängde hon sig in til gården, och klämde Bileams fot emot gården; och han slog henne ännu mer.

26. Tå gick HErrans Ängel ytterligare in på et trångt rum, ther ingen wäg war til at afwika, antingen på högra eller wänstra sidan.

27. Och tå åsnan såg HErrans Ängel, föll hon på knä under Bileam. Tå förgrymmade sig Bileams wrede, och han slog åsnan med stafwen.

28. Tå öpnade HErren åsnans mun, och hon sade til Bileam: Hwad hafwer jag gjort tig, at tu hafwer slagit mig nu tre gånger?

29. Bileam sade til åsnan: Förty tu gjorde gäck af mig: Ack! hade jag nu et swärd i handen, jag skulle dräpa tig.

30. Åsnan sade til Bileam: Är jag icke tin åsna, ther tu på ridit hafwer i tina dagar in til thenna tid? Hafwer jag någon tid så plägat göra med tig? Han sade: Nej.

31. Tå öpnade HErren Bileams ögon, at han såg HErrans Ängel stå i wägen, och et dragit swärd uti hans hand; och han neg, och bugade sig med sitt ansikte.

32. Och HErrans Ängel sade til honom: Hwi hafwer tu slagit tin åsna nu tre gånger? Si, jag är utgången, at jag skal stå tig emot; ty thenna wägen är mig emot:

33. Och åsnan såg mig, och wek undan för mig tre gånger; eljes hwar hon icke undanwikit hade, så hade jag nu slagit tig ihjäl, och åsnan hade lefwande blifwit.

34. Tå sade Bileam til HErrans Ängel: Jag hafwer syndat; ty jag wißte icke at tu stod emot mig i wägen: och nu, om thet är icke tin wilje, wil jag wända om igen.

35. HErrans Ängel sade til honom: Far med theßa män; men intet annat skal tu tala, utan thet jag säger tig. Så följde Bileam Balaks Förstar.

36. Tå Balak hörde at Bileam kom, for han ut emot honom uti the Moabiters stad, som ligger i gränsen wid Arnon, hwilken är wid then yttersta gränsen,

37. Och sade til honom: Hafwer jag icke sändt efter tig, och låtit kalla tig? Hwi äst tu tå icke kommen til mig? Menar tu jag kunde icke ära tig?

38. Bileam swarade honom: Si, jag är kommen til tig; men huru kan jag något annat tala, utan thet Gud gifwer mig i munnen? thet måste jag tala.

39. Så for Bileam med Balak; och the kommo in i gatustaden.

40. Och Balak offrade fä och får, och sände efter Bileam och efter the Förstar som när honom woro.

41. Om morgonen tog Balak Bileam, och hade honom up på Baals högder, at han tädan af måtte se in til ändan af folket.

23. Capitel.

Och Bileam sade til Balak: Bygg mig här sju altaren, och låt mig få hit sju stutar och sju wädrar.

2. Balak gjorde som Bileam honom sade; och både Balak och Bileam offrade, ju på hwart altare en stut och en wädur.

3. Och Bileam sade til Balak: Gack til titt bränneoffer; och jag wil gå bort, om til äfwentyrs HErren kan komma emot mig, och underwisa mig hwad jag skal säga tig. Och han gick åstad hasteligen.

4. Och Gud kom emot Bileam; men han sade til honom: Sju altaren hafwer jag tilredt, och ju på hwart altare en stut och en wädur offrat.

5. Och HERren gaf Bileam ordet i munnen och sade: Gack til Balak igen, och säg altså.

6. Och tå han kom igen til honom, si, tå stod han när sitt bränneoffer, med alla the Moabiters Förstar.

7. Tå hof han sitt tal up, och sade: Utaf Syrien hafwer Balak, the Moabiters Konung, låtit hämta mig, ifrå bergen öster ut: Kom och förbanna mig Jacob; kom, tala ondt emot Israel.

8. Huru skal jag förbanna then Gud icke förbannar? Huru skal jag tala ondt emot then, HERren intet ondt emot talar?

9. Ty af bergshögden ser jag honom wäl, och af högarna skådar jag honom. Si, thet folket warder allena boende, och skal icke räknadt warda ibland hedningar.

10. Ho kan räkna Jacobs stoft, och talet på fjerde delen af Israel? Min själ dö med the rättfärdigas död, och min ände warde såsom theras ände.

11. Tå sade Balak til Bileam: Hwad gör tu mig? Jag hafwer låtit hämta tig til at förbanna mina fiender, och si, tu wälsignar them.

12. Han swarade och sade: Skulle jag icke thet hålla och tala, som HERren gifwer mig i munnen?

13. Balak sade til honom: Kom tå med mig på en annan plats, tädan tu hans ända ser, och dock icke alla sammans ser; och förbanna mig honom ther.

14. Och tog han honom på en fri plan, uppå kullen af berget Pisga, och byggde sju altaren, och offrade ju på hwart altare en stut och en wädur.

15. Och sade til Balak: Gack til titt bränneoffer; jag wil wänta ther borta.

16. Och HERren kom emot Bileam, och gaf honom ordet i hans mun, och sade: Gack til Balak igen, och säg altså.

17. Och tå han kom igen til honom: Si, tå stod han när sitt bränneoffer, med the Moabiters Förstar; och Balak sade til honom: Hwad hafwer HERren sagt?

18. Och han hof up sitt tal, och sade: Statt up Balak, och hör; fatta i öronen hwad jag säger, tu Zipors son:

19. Gud är icke en menniska, at han kan ljuga, eller en menniskas barn, at honom något kan ångra. Skulle han säga något, och icke görat? Skulle han något tala, och icke hållat?

20. Si, til at wälsigna är jag hit hafd: jag wälsignar, och kan icke omwändat.

21. Man ser ingen möda i Jacob, och intet arbete i Israel. HERren hans Gud är när honom, och Konungens trumpetning ibland honom.

22. Gud hafwer fört honom utur Egypten; hans frimodighet är såsom en enhörnings.

23. Ty ingen trollkarl är i Jacob, och ingen spåman i Israel. I sin tid warder man sägande om Jacob och om Israel: Hwilka under Gud gör!

24. Si, thet folket warder upstående såsom et ungt lejon, och warder sig upresande såsom et lejon: thet skal icke lägga sig, til thes thet äter rof, och dricker theras blod, som slagne äro.

25. Tå sade Balak til Bileam: Tu skal hwarken förbanna them, eller wälsigna them.

26. Bileam swarade och sade til Balak: Hafwer jag icke sagt tig, at alt thet HERren talande worde, thet måste jag göra?

27. Balak sade til honom: Kom; jag wil hafwa tig på en annan plats; om til äfwentyrs Gud må täckas at tu förbannar them ther.

28. Och han tog honom up på kullen af thet berget Peor, hwilket wette åt öknen.

29. Och Bileam sade til Balak: Bygg mig här sju altaren, och låt mig få sju stutar och sju wädrar.

30. Balak gjorde såsom Bileam sade, och offrade ju uppå hwart altare en stut och en wädur.

24. Capitel.

Tå nu Bileam såg, at HERranom täcktes at han skulle wälsigna Israel, gick han intet, såsom tilförene, bort til at söka trolldom, utan wände sitt ansikte rätt emot öknen;

2. Hof sina ögon up, och såg Israel såsom the lågo efter theras slägter, och Guds Ande kom öfwer honom.

3. Och han hof up sitt tal, och sade: Thetta säger Bileam Beors son: Thetta säger then man, hwars ögon öpnade äro:

4. Thetta säger then, som hörer Guds tal, then som then Alsmägtigas uppenbarelse ser, hwars ögon öpnade warda, när han på knä faller:

5. Huru sköna äro tina tjäll, Jacob, och tin boning, Israel;

6. Såsom bäckar utwidga sig, såsom örtegårdar wid watn, såsom tjäll them HERren upsätter, såsom cederträ wid watn.

7. Watn skola flyta utu hans ämbar, och hans säd skal warda til et stort watn. Hans Konung skal warda högre än Agag, och hans rike skal uphäfwa sig.

8. Gud hafwer honom fört utur Egypten; hans frimodighet är såsom en enhörnings; han skal upfräta sina motståndare hedningarna, och theras ben sönderkrossa, och med sina pilar sönderbräka.

9. Han hafwer sig nedlagt såsom et lejon, och såsom et ungt lejon. Ho wil sätta sig emot honom? Wälsignad ware then, som tig wälsignar, och förbannad, then tig förbannar.

10. Tå förgrymmade sig Balak i wrede emot Bileam, och slog händerna tilsamman, och sade til honom: Jag hafwer kallat tig at tu skulle förbanna mina fiender, och si, tu hafwer nu tre gånger wälsignat them.

11. Far nu hem til titt. Jag tänkte at jag skulle ärat tig; men HERren hafwer then äran förtagit tig.

12. Bileam swarade honom: Hafwer jag ock icke talat med tina sändningebud, som tu sände til mig, och sagt:

13. Om Balak gåfwe mig sitt hus fullt med silfwer och guld, så kunde jag dock icke gå utöfwer HERrans ord, antingen til at göra ondt eller godt efter mitt sinne; utan hwad som HERren sägande worde, thet skulle jag ock säga?

14. Och nu, si, när jag far til mitt folk, så kom; jag skal säga tig hwad thetta folk med titt folk göra skal på ytersta tiden.

15. Och han hof sitt tal up, och sade: Thetta säger Bileam Beors son; thet säger then man, hwars ögon öpnade äro;

16. Thet säger then, som hörer Guds tal, och then, som then högstes kunskap hafwer; then, som ser then Alsmägtiges uppenbarelse; hwars ögon öpnade warda, när han på knä faller:

17. Jag skal få se honom, men icke nu: Jag skal skåda honom, men icke nära: En stjerna skal upgå utaf Jacob, och en spira upkomma af Israel, och skal sönderkrossa the Moabiters Förstar, och ödelägga alla Seths barn.

18. Han skal intaga Edom; och Seir skal komma under sina fienders wåld; men Israel skal winna seger.

19. Utu Jacob warder kommande then som råda skal och omkullslå hwad igen är af städerna.

20. Och tå han såg the Amalekiter, hof han up sitt tal, och sade: Amalek the första ibland hedningarna; men på sistone blifwer tu platt borta.

21. Och tå han såg the Keniter, hof han up sitt tal, och sade: Fast är tin boning; och tu hafwer lagt titt näste i hällebergen.

22. Men tu Kain skal warda förbränd, när Assur tig fången bortförer.

23. Och han hof åter up sitt tal, och sade: Ack! ho må lefwa, när Gud thetta göra skal?

24. Och skepp utu Chittim skola förderfwa Assur och Eber; men han skal ock förgås.

25. Och Bileam stod up, och drog si-

na fårde, och kom igen til sitt rum; och
Balak for sin wåg.

25. Capitel.

Och Israel bodde i Sittim; och folket
begynte bola med the Moabiters döttrar,
2. Hwilka budo folket til theras gu-
dars offer.
3. Och folket åt, och tilbad theras gu-
dar; och Israel höll sig in til Baal Pe-
or. Tå förgrymmade sig HErrans
wrede öfwer Israel.
4. Och HErren sade til Mose: Tag
alla öfwerstarna för folket, och hång
them up HErranom i solen, på thet
then grymma HErrans wrede måtte
warda wänd ifrån Israel.
5. Och Mose sade til the domare i Is-
rael: Hwar och en dräpe sina män,
som sig til Baal Peor hållit hafwa.
6. Och si, en man utaf Israels barn
kom, och hade in ibland sina bröder en
Midianitisk qwinna, och lät Mose se
thet, och hela menigheten af Israels
barn, som greto in för dören af wit-
nesbördets tabernakel.
7. Tå Pinehas thet såg, Eleazars
son, Presten Aarons sons, stod han up
utu menigheten, och tog en knif i sin
hand,
8. Och gick efter then Israelitiska
mannen in uti horhuset, och stack them,
både then Israelitiska mannen och
qwinnan igenom theras buk: så wän-
de plågan igen af Israels barn.
9. Och i then plågan wordo dräpne
fyra och tjugu tusende.
10. Och HErren talade med Mose,
och sade:
11. Pinehas Eleazars son, Presten
Aarons sons, hafwer afwändt min
grymhet ifrån Israels barn, i thet han
nitisk war om mig, at jag i mitt nit icke
skulle förgöra Israels barn.
12. Therföre säger jag: Si, jag gif-
wer honom mitt fridsförbund;
13. Och han, och hans säd efter honom,
skal hafwa et ewigt Presterskaps för-
bund, therföre at han för sin Gud
hafwer nitisk warit, och Israels barn
försonat.
14. Men then Israelitiske mannen,
som slagen wardt med then Midiani-
tiska qwinnan, het Simri Salu son,
en Förste öfwer the Simeoniters fä-
ders hus.
15. Then Midianitiska qwinnan, som
ock slagen wardt, het Cosbi Zurs dot-
ter, then en Förste war för en slägt
ibland the Midianiter.
16. Och HErren talade med Mose,
och sade:
17. Gör the Midianiter ondt, och slå
them;
18. Förty the hafwa gjort eder ondt
med theras list, then the eder beställt
hafwa med Peor, och med theras syster
Cosbi, then Midianitiska Förstens dot-
ter, hwilken slagen wardt på plågans
dag, för Peors skull.

26. Capitel.

Och skedde efter thenna plågan, at
HErren talade til Mose och Eleazar,
Presten Aarons son, och sade:
2. Tag summan af hela menigheten
af Israels barn, ifrå tjugu år, och ther
utöfwer, efter theras fäders hus, alla
the som förmå draga i här i Israel.
3. Och Mose, samt med Eleazar Pre-
sten, talade på the Moabiters mark,
wid Jordan, in mot Jericho,
4. Med them som tjugu år gamle
woro, och ther utöfwer, såsom HEr-
ren hade budit Mose och Israels barn,
som utur Egypti land dragne woro.
5. Ruben then förstfödde Israels son:
Rubens barn woro, Hanoch, af hwil-
ken the Hanochiters slägt kommer;
Pallu, af hwilken the Palluiters slägt
kommer;
6. Hezron, af hwilken the Hezroniters
slägt kommer; Charmi, af hwilken the
Charmiters slägt kommer.
7. Thesse äro Rubens slägter; och
theras tal war tre och fyratio tusend,
sjuhundrade och trettio.
8. Men Pallu barn woro, Eliab:
9. Och Eliabs barn woro, Nemuel
och Dathan och Abiram. Thesse äro
Dathan och Abiram, myndige män i
then menigheten, som satte sig up emot

Mose och Aaron uti Korahs parti, tå the satte sig up emot HERran;

10. Och jorden öpnade sin mun, och upswalg them med Korah, tå thet partiet blefwo döde, och elden förtärde tuhundrade och femtio män; och woro til et tekn.

11. Men Korahs barn blefwo icke döde.

12. Simeons barn uti theras slägter woro, Nemuel, af honom kommer the Nemueliters slägt; Jamin, af honom kommer the Jamaniters slägt; Jachin, af honom kommer the Jachiniters slägt:

13. Serah, af honom kommer the Serahiters slägt; Saul, af honom kommer the Sauliters slägt:

14. Theße äro Simeons slägter, tu och tjugu tusend och tuhundrade.

15. Gads barn uti theras slägter woro: Zephon, af honom kommer the Zephoniters slägt; Haggi, af honom kommer the Haggiters slägt; Suni, af honom kommer the Suniters slägt;

16. Osni, af honom kommer the Osniters slägt; Eri, af honom kommer the Eriters slägt;

17. Arod, af honom kommer the Aroditers slägt; Areli, af honom kommer the Areliters slägt.

18. Theße äro Gads barns slägter; theras tal fyratio tusend och femhundrade.

19. Juda barn, Er och Onan, (hwilka båda blefwo döde i Canaans land.)

20. Och woro Juda barn i theras slägter, Sela, af honom kommer the Selaniters slägt; Perez, af honom kommer the Pereziters slägt; Serah, af honom kommer the Serahiters slägt:

21. Men Perez barn woro, Hezron, af honom kommer the Hezroniters slägt; Hamul, af honom kommer the Hamuliters slägt:

22. Theße äro Juda slägter; theras tal sex och sjuttio tusend och femhundrade.

23. Isaschars barn i theras slägter woro, Thola, af honom kommer the Tholaiters slägt; Phuva, af honom kommer the Phuvaiters slägt;

24. Jasub, af honom kommer the Jasubiters slägt; Simron, af honom kommer the Simroniters slägt:

25. Theße äro Isaschars slägter; theras tal fyra och sextio tusend, trehundrade.

26. Sebulons barn i theras slägter woro, Sared, af honom kommer the Sarditers slägt; Elon, af honom kommer the Eloniters slägt; Jahleel, af honom kommer the Jahleeliters slägt:

27. Theße äro Sebulons slägter; theras tal sextio tusend och femhundrade.

28. Josephs barn i theras slägter woro, Manaße och Ephraim:

29. Manaße barn woro, Machir, af honom kommer the Machiriters slägt; Machir födde Gilead, af honom kommer the Gileaditers slägt:

30. Gileads barn äro, Jeser, af honom kommer the Jeseriters slägt; Helek, af honom kommer the Helekiters slägt;

31. Asriel, af honom kommer the Asrieliters slägt; Sichem, af honom kommer the Sichemiters slägt;

32. Semida, af honom kommer the Semediters slägt; Hepher, af honom kommer the Hepheriters slägt:

33. Men Zelaphehad war Hephers son, och hade inga söner, utan döttrar; the heto, Mahela, Noa, Hogla, Milca, och Thirza:

34. Theße äro Manaße slägter; theras tal tu och femtio tusend och sjuhundrade.

35. Ephraims barn i theras slägter woro Suthelah, af honom kommer the Suthelahiters slägt; Becher, af honom kommer the Becheriters slägt; Thahan, af honom kommer the Thahaniters slägt:

36. Men Suthelah barn woro, Eran, af honom kommer the Eraniters slägt:

37. Theße äro Ephraims barns slägter; theras tal tu och trettio tusend och femhundrade. Theße äro Josephs barn i theras slägter.

38. BenJamins barn i theras slägter woro, Bela, af honom kommer the Belaiters slägt; Asbel, af honom kommer the Asbeliters slägt; Ahiram, af honom kommer the Ahiramiters slägt;

39. Supham, af honom kommer the
Suphamiters slägt; Hupham, af ho-
nom kommer the Huphamiters slägt:
40. Men Bela barn woro, Ard och
Naaman, af them kommer the Arditers
och Naamiters slägt:
41. Theße äro BenJamins barn i
theras slägter; theras tal fem och fyra-
tio tusend och sexhundrade.
42. Dans barn i theras slägter woro,
Suham, af honom kommer the Suha-
miters slägt: theße äro Dans slägter i
theras slägter;
43. Och alle the Suhamiters slägt i
theras tal woro, fyra och sextio tusend
och fyrahundrade.
44. Aßers barn i theras slägter woro,
Jimna, af honom kommer the Jimni-
ters slägt; Jisvi, af honom kommer
the Jisviters slägt; Beria, af honom
kommer the Beriiters slägt:
45. Men Beria barn woro, Heber, af
honom kommer the Heberiters slägt;
Malchiel, af honom kommer the Mal-
chieliters slägt:
46. Och Aßers dotter het Sarah:
47. Theße äro Aßers barns slägter;
theras tal tre och femtio tusend och fy-
rahundrade.
48. Naphthali barn i theras slägter
woro, Jahzeel, af honom kommer the
Jahzeeliters slägt; Guni, af honom
kommer the Guniters slägt;
49. Jezer, af honom kommer the Je-
zeriters slägt; Sillem, af honom kom-
mer the Sillemiters slägt:
50. Theße äro Naphthali slägter i the-
ras slägter; theras tal fem och fyratio-
tusend och fyrahundrade.
51. Thetta är summan af Israels
barn, sex gånger hundrade tusend, et tu-
send, sjuhundrade och trettio.
52. Och HErren talade med Mose,
och sade:
53. At theßa skal tu utskifta landet til
arfs, efter namnens tal.
54. Många skal tu gifwa mycket til
arfs, och få, litet; hwar och en skal man
gifwa efter theras tal.
55. Dock skal man skifta landet med
lott: efter theras fäders slägters namn
skola the arf taga.
56. Ty efter lotten skal tu utskifta
them arfwet, emellan the många och
the få.
57. Och thetta är summan af the Levi-
ter uti theras slägter: Gerson, af
hwilken the Gersoniters slägt; Ka-
hath, af hwilken the Kahathiters slägt;
Merari, af hwilken the Merariters
slägt:
58. Theße äro Levi slägter; the Libni-
ters slägt, the Hebroniters slägt, the
Maheliters slägt, the Musiters slägt,
the Korahiters slägt; men Kahath
födde Amram.
59. Och Amrams hustru het Joche-
bed, Levi dotter, then honom född war
uti Egypten, och hon födde Amram,
Aaron och Mose och theras syster Mir-
Jam.
60. Men af Aaron wardt född Nadab,
Abihu, Eleazar och Ithamar.
61. Men Nadab och Abihu blefwo dö-
de, tå the offrade främmande eld för
HErranom.
62. Och theras tal war tre och tjugu
tusend, alt mankön, ifrå en månad och
ther utöfwer; ty the woro icke räknade
ibland Israels barn; förty man gaf
them icke arf ibland Israels barn.
63. Thetta är summan af Israels
barn, som Mose och Presten Eleazar
talde, på the Moabiters mark wid Jor-
dan, in mot Jericho.
64. Ibland hwilka war ingen utaf
then summa, tå Mose och Presten Aa-
ron talde Israels barn uti Sinai öken.
65. Förty HErren hade sagt them,
at the skulle döden dö i öknen; och ingen
blef qwar, utan Caleb Jephunne son
och Josua Nun son.

27. Capitel.

Och Zelaphehads döttrar, Hephers
sons, Gileads sons, Machirs sons,
Manaße sons, utaf Manaße slägt,
Josephs sons, benämnda Mahela,
Noa, Hogla, Milca och Thirza, kommo
fram;
2. Och the trädde för Mose och för
Presten Eleazar och för Förstarna och

hela menigheten, in för dören af witnes-
bördets tabernakel, och sade:
3. Wår fader är död i öknen, och han
war icke med i then menigheten som
upsatte sig emot HErran i Korahs up-
lopp; utan är i sin synd död blefwen;
och hade inga söner.
4. Hwi skal tå wår faders namn bor-
ta blifwa utu hans slägt, ändock at han
ingen son hade? Gifwer ock oß arfwe-
gods ibland wår faders bröder.
5. Mose förde theras sak in för HEr-
ran;
6. Och HErren sade til honom:
7. Zelaphehads döttrar hafwa rätt
sagt. Tu skal ock gifwa them arfwegods
med theras faders bröder, och skal the-
ras faders arf wända til them.
8. Och säg Israels barn: Om någon
dör, och hafwer inga söner, så skolen I
hans arf gifwa hans döttrar.
9. Hafwer han inga döttrar, skolen I
gifwa thet hans bröder.
10. Hafwer han inga bröder, så sko-
len I gifwa thet hans faderbröder.
11. Hafwer han icke faderbröder, sko-
len I gifwa thet hans nästa fränder,
som honom skylde äro i hans slägt, at
the taga thet in. Thet skal wara Is-
raels barn för en lag och rätt, såsom
HErren budit hafwer Mose.
12. Och HErren sade til Mose: Stig
up på berget Abarim, och bese landet
som jag Israels barn gifwa skal.
13. Och när tu thet sett hafwer, skal
tu samla tig til titt folk, såsom tin bro-
der Aaron samlad är,
14. Efter thet I mina ord olydige
woren uti then öknen Zin, öfwer me-
nighetens träta, tå I mig helga skullen
genom watnet för them. Thet är thet
trätowatnet i Kades uti then öknen Zin.
15. Och Mose talade med HErranom,
och sade:
16. HErren Gud öfwer alt lef-
wande kött sätte en man öfwer menig-
heten,
17. Som för them ut- och ingår, och
förer them ut och in, at HErrans me-
nighet icke skal wara såsom får utan
herde.
18. Och HErren sade til Mose: Tag
Josua til tig, Nun son, hwilken en
man är, ther Anden uti är, och lägg ti-
na händer på honom;
19. Och haf honom fram för Presten
Eleazar och för hela menigheten, och
bjud honom för theras ögon;
20. Och lägg tin härlighet uppå ho-
nom, at hela menigheten af Israels
barn är honom lydig.
21. Och han skal gå fram för Presten
Eleazar; han skal rådfråga för honom
genom ljusets sätt in för HErranom.
Efter hans mun skola ut- och ingå, både
han och alla Israels barn med honom,
och hela menigheten.
22. Mose gjorde såsom HErren ho-
nom böd, och tog Josua, och ställde ho-
nom fram för Presten Eleazar och för
hela menigheten;
23. Och lade sin hand uppå honom,
och böd honom, såsom HErren med
Mose talat hade.

28. Capitel.

Och HErren talade med Mose, och
sade:
2. Bjud Israels barn, och säg til them:
Mitt bröds offer, hwilket mitt offer är
til en söt lukt, skolen I hålla i sinom
tid, så at I mig thet offren.
3. Och säg til them: Theßa äro the
offer, som I offra skolen HErranom:
årsgamla lamm, the som utan wank
äro, dageligen tu til dagligt bränne-
offer;
4. Et lamm om morgonen, thet andra
om aftonen.
5. Ther til tionde parten af et Epha
semlomjöl til spisoffer, blandadt med
olja, then stött är, en fjerde part af et
Hin.
6. Thet är et dagligt bränneoffer, thet
I uppå Sinai berg offraden til en söt
lukt af et offer HErranom.
7. Ther til thes drickoffer, ju til hwart
lamm en fierdedel af et Hin; och thet
skal offradt warda i helgedomen, obe-
mängdt HErranom.
8. Thet andra lammet skal tu göra
om aftonen, såsom spisoffret om mor-

gonen, och thes drickoffer til en söt lukts offer HErranom.

9. Men om Sabbatsdagen, tu årsgamla lamm utan wank, och twå tiondedelar af semlomjöl til spisoffer, blandadt med olja, och thes drickoffer.

10. Thet är hwar Sabbaths bränneoffer, utöfwer thet dageliga bränneoffret, med sitt drickoffer.

11. Men på första dagen i edra månader skolen I offra HErranom et bränneoffer, twå unga stutar, en wädur, sju årsgamla lamm utan wank;

12. Och ju tre tiondedelar semlomjöl til spisoffer, blandadt med olja, til en stut, och twå tiondedelar semlomjöl til spisoffer, blandadt med olja, til en wädur.

13. Och ju en tiondedel semlomjöl til spisoffer, med olja blandadt, til et lamm. Thet är bränneoffret til en söt lukt, et offer HErranom.

14. Och theras drickoffer skal wara et halft Hin win til stuten, en tredjedel af et Hin til wäduren, en fjerdedel af et Hin til lammet. Thet är bränneoffret til hwar månad om året.

15. Ther til skal man göra en getabock til et syndoffer HErranom, öfwer thet dageliga bränneoffret och thes drickoffer.

16. Men på fjortonde dagen i första månaden är Paßah HErranom.

17. Och uppå femtonde dagen i samma månad är högtid: i sju dagar skal man äta osyradt bröd.

18. Then första dagen skal kallas helig, at I samman kommen; intet tjenstarbete skolen I göra ther uppå.

19. Och skolen I göra HErranom bränneoffer, twå unga stutar, en wädur, sju årsgamla lamm utan wank,

20. Med theras spisoffer, tre tiondedelar semlomjöl, blandadt med olja, til hwar stut, och twå tiondedelar til wäduren;

21. Och ju en tiondedel til hwart af the sju lammen.

22. Ther til en bock til syndoffer, på thet at I skolen försonade warda.

23. Och thet skolen I göra om morgonen, förutan thet bränneoffret, som et dageligt bränneoffer är.

24. Efter thetta sättet skolen I hwar dag i the sju dagar offra bröd, til en söt lukts offer HErranom, til thet dageliga bränneoffret; ther til thes drickoffer.

25. Och then sjunde dagen skal kallas helig ibland eder, at I sammankommen; intet tjenstarbete skolen I göra ther uppå.

26. Och förstlingens dag, tå I offren thet nya spisoffret HErranom, när edra weckor äro framlidna, skal helig kallas, at I sammankommen; intet tjenstarbete skolen I göra ther uppå.

27. Och skolen I göra HErranom bränneoffer til en söt lukt, twå unga stutar, en wädur, sju årsgamla lamm;

28. Med theras spisoffer, tre tiondedelar semlomjöl, blandadt med olja, til hwar stut; twå tiondedelar til wäduren;

29. Och ju en tiondedel til hwart och et af the sju lammen;

30. Och en getabock til at försona eder.

31. Thetta skolen I göra, förutan thet dageliga bränneoffret, med sitt spisoffer: utan wank skal thet wara; ther til theras drickoffer.

29. Capitel.

Och then första dagen i sjunde månaden skal ibland eder kallas helig, at I samman kommen; intet tjenstarbete skolen I göra ther uppå; thet är eder trumpetandes dag.

2. Och I skolen göra bränneoffer til en söt lukt HErranom, en ung stut, en wädur, sju årsgamla lamm utan wank.

3. Ther til theras spisoffer, tre tiondedelar semlomjöl, blandadt med olja, til stuten; twå tiondedelar til wäduren;

4. En tiondedel på hwart och et af the sju lammen.

5. Och en getabock til syndoffer, til at försona eder.

6. Förutan månadens bränneoffer och thes spisoffer, och förutan thet dageliga bränneoffret, med thes spisoffer, och med theras drickoffer, efter theras sätt, til en söt lukt: thet är et offer HErranom.

7. Then tionde dagen i thenna sjunde

månaden skal ock når eder kallas helig, at I sammankommen; och I skolen späka edra kroppar, och intet arbete ther uppå göra,

8. Utan offra bränneoffer, HErranom til en söt lukt, en ung stut, en wädur, sju årsgamla lamm utan wank,

9. Med theras spisoffer, tre tiondedelar semlomjöl, blandadt med olja, til stuten; twå tiondedelar til wäduren,

10. Och en tiondedel på hwart och et af the sju lammen:

11. Ther til en getabock til syndoffer, förutan försoningens syndoffer och thet dageliga bränneoffret, med sitt spisoffer och med theras dricoffer.

12. Then femtonde dagen i then sjunde månaden skal kallas helig når eder, at I samman kommen; intet tjenstarbete skolen I göra ther uppå, och I skolen hålla HErranom helg i sju dagar;

13. Och skolen göra bränneoffer til en söt lukts offer HErranom, tretton unga stutar, twå wädrar, fjorton årsgamla lamm utan wank,

14. Med theras spisoffer, tre tiondedelar semlomjöl, blandadt med olja, til hwar och en af the tretton stutarne; twå tiondedelar uppå hwar wädur af the twå;

15. Och en tiondedel uppå hwart och et af the fjorton lammen:

16. Ther til en getabock til syndoffer, förutan thet dageliga bränneoffret, med sitt spisoffer och sitt dricoffer.

17. På then andra dagen, tolf unga stutar, twå wädrar, fjorton årsgamla lamm utan wank,

18. Med theras spisoffer och dricoffer, til stutarna, til wädrarna och til lammen, i theras tal, efter sättet:

19. Ther til en getabock til syndoffer, förutan thet dageliga bränneoffret, med sitt spisoffer och med theras dricoffer.

20. På tredje dagen, ellofwa stutar, twå wädrar, fjorton årsgamla lamm utan wank,

21. Med theras spisoffer och dricoffer, til stutarna, til wädrarna och til lammen, i theras tal, efter sättet:

22. Ther til en getabock til syndoffer, förutan thet dageliga bränneoffret, med sitt spisoffer och sitt dricoffer.

23. På fjerde dagen, tio stutar, twå wädrar, fjorton årsgamla lamm utan wank,

24. Med theras spisoffer och dricoffer, til stutarna, til wädrarna och til lammen, i theras tal, efter sättet:

25. Ther til en getabock til syndoffer, förutan thet dageliga bränneoffret, med sitt spisoffer och sitt dricoffer.

26. På femte dagen, nio stutar, twå wädrar, fjorton årsgamla lamm utan wank,

27. Med theras spisoffer och dricoffer, til stutarna, til wädrarna och til lammen, i theras tal, efter sättet:

28. Ther til en getabock til syndoffer, förutan thet dageliga bränneoffret, med sitt spisoffer och sitt dricoffer.

29. På sjette dagen, åtta stutar, twå wädrar, fjorton årsgamla lamm utan wank,

30. Med theras spisoffer och dricoffer, til stutarna, til wädrarna och til lammen, i theras tal, efter sättet:

31. Ther til en getabock til syndoffer, förutan thet dageliga bränneoffret, med sitt spisoffer och sitt dricoffer.

32. På sjunde dagen, sju stutar, twå wädrar, fjorton årsgamla lamm utan wank,

33. Med theras spisoffer och dricoffer, til stutarna, til wädrarna och til lammen, i theras tal, efter sättet:

34. Ther til en getabock til syndoffer, förutan thet dageliga bränneoffret, med sitt spisoffer och sitt dricoffer.

35. På then åttonde skal wara församlingens dag; intet tjenstarbete skolen I göra ther uppå;

36. Och skolen offra bränneoffer til en söt lukts offer HErranom: en stut, en wädur, sju årsgamla lamm utan wank,

37. Med theras spisoffer och dricoffer, til stuten, til wäduren och til lammen, i theras tal, efter sättet:

38. Ther til en bock til syndoffer, förutan thet dageliga bränneoffret, med sitt spisoffer och sitt dricoffer.

39. Thetta skolen I göra HErranom i edra högtider, förutan thet I lofwen och friwilligt gifwen til bränneoffer, spisoffer, drickoffer och tackoffer.

30. Capitel.

Och Mose sade Israels barn alt thet HErren honom budit hade.
2. Och Mose talade med the Förstar i slägterna af Israels barn, och sade: Thetta är thet som HErren budit hafwer:
3. Om någon gör HErranom et löfte, eller swär honom en ed, så at han förpliktar sin själ; han skal icke göra sina ord omyndiga, utan göra alt thet af hans mun utgångit är.
4. Om en qwinna gör HErranom et löfte, och förpliktar sig, medan hon är i sin faders hus och i sin pigodom;
5. Och hennes löfte och förpliktelse, som hon gör öfwer sin själ, kommer för hennes fader, och han tiger ther til; så gäller alt hennes löfte och all hennes förpliktelse, hwarmed hon sig öfwer sin själ förpliktat hafwer.
6. Men om hennes fader säger ther til nej, på then dagen han thet hörer, så gäller intet löfte eller förpliktelse, ther hon sig med öfwer sin själ förpliktat hafwer; och HErren skal wara henne nådelig, efter fadren hafwer thet nekat henne.
7. Hafwer hon man, och hafwer et löfte uppå sig, eller af hennes mun utgår en förpliktelse öfwer hennes själ;
8. Och mannen hörer thet, och tiger then dagen stilla; så gäller hennes löfte och förpliktelse, med hwilka hon sig öfwer sin själ förpliktat hafwer.
9. Men om hennes man säger ther til nej, på then dagen han thet hörer; så är hennes löfte löst, som hon hafwer på sig, och then förpliktelsen, som af hennes mun öfwer hennes själ utgången är: och HErren skal wara henne nådelig.
10. En enkas löfte, och en som bortdrifwen är, alt thet hon förpliktar sig öfwer sin själ, thet gäller öfwer henne.
11. Om någon mans tjenstehjon lofwar, eller sig med en ed förpliktar öfwer sin själ;
12. Och husbonden hörer thet, och tiger ther til, och säger ther intet nej til; så gäller alt thet löftet, och alt thet han sig til förpliktat hafwer öfwer sin själ.
13. Om husbonden gör thet löst, then dagen tå han thet hörer; så gäller thet intet hwad utaf hans mun gångit är och han lofwat eller sig förpliktat hafwer öfwer sin själ; förty husbonden hafwer gjort thet löst: och HErren skal wara honom nådelig.
14. Och alla löften och eder, som förplikta til at späka kroppen, må husbonden wid magt hålla, eller om intet göra altså:
15. Om han tiger ther til ifrå then ena dagen til then andra; så gifwer han alt hans löfte och förpliktelse magt, som han hafwer på sig, ther före at han hafwer tegat, på then dagen tå han hörde thet.
16. Om han efteråt ogillar thet, sedan han thet hört hafwer, så skal han båra mißgerningen.
17. Theßa äro the stadgar, som HErren hafwer budit Mose emellan man och hustru, emellan fader och dotter, medan hon ännu en piga är i sin faders hus.

31. Capitel.

Och HErren talade med Mose, och sade:
2. Hämna Israels barn öfwer the Midianiter, at tu sedan församlar tig til titt folk.
3. Så talade Mose med folket, och sade: Wäpner män af eder til härs emot the Midianiter, at the hämnas HErran öfwer the Midianiter:
4. Utur hwart slägte et tusend, så at I skicken i hären af alla Israels slägter.
5. Och the togo af Israels tusende, ju tusende af hwart slägte, tolf tusend wäpnade til härs.
6. Och Mose skickade them med Pinehas, Presten Eleazars son, i här, och the helga tygen och the klangtrumpeter i hans hand.

7. Och the förde hären emot the Midianiter, såsom HErren hade budit Mose, och slogo ihjäl alt thet som mankön war.

8. Ther til slogo the the Midianiters Konungar, med theras slagna, nemligen, Evi, Rekem, Zur, Hur och Reba, the fem Midianiters Konungar: Bileam Beors son slogo the ock med swärd.

9. Och Israels barn togo til fångar the Midianiters qwinnor, med theras barn; all theras boskap, alla theras håfwor, och alt theras gods sköflade the:

10. Och upbrände med eld alla theras städer, theras boningar och alla borgar;

11. Och togo alt rof, och alt thet til tagandes war, både menniskor och boskap:

12. Och hade thet til Mose och til Presten Eleazar och til menigheten af Israels barn, nemligen, the fångar och then tagna boskapen och thet sköflade godset, uti lägret på the Moabiters mark, som ligger wid Jordan emot Jericho.

13. Och Mose och Presten Eleazar och alle Förstarne för menigheten gingo emot them utan för lägret.

14. Och Mose wardt wred på härens höfwitsmän, som höfwitsmän woro öfwer tusende och öfwer hundrade, och kommo utu hären och striden;

15. Och sade til them: Hafwen I låtit alla qwinnor lefwa?

16. Si, hafwa icke the förwändt Israels barn, genom Bileams råd, til at synda emot HErran på Peor; och en plåga öfwergick HErrans menighet?

17. Så slår nu ihjäl alt thet som mankön är ibland barnen, och alla the qwinnor, som man känt och närlegat hafwa:

18. Men alla pigobarn, som icke ännu man känt eller närlegat hafwa, them låter för eder lefwa.

19. Och ligger utan för lägret i sju dagar I alle, som någon slagit, eller then slagen war widkommit hafwen, på thet I skolen rena eder på tredje och sjunde dagen, samt med them som I til fångar gripit hafwen.

20. Och alla kläder, och alla tyg af skin, och alt skinwerk, och alla träkäril, skolen I rena göra.

21. Och Presten Eleazar sade til krigsfolket som i striden warit hade: Thetta är lagen som HErren hafwer budit Mose:

22. Guld, silfwer, koppar, jern, tenn och bly,

23. Och alt thet som eld lider, skolen I låta gå genom eld, och rena thet, at thet med stänkewatnet skärt warder; men alt thet som icke lider eld skolen I låta gå genom watn.

24. Och skolen twå edra kläder på sjunde dagen, så warden I rene: sedan skolen I komma i lägret.

25. Och HErren talade med Mose, och sade:

26. Tag summan af fångarnas rof, både af menniskor och af boskap, tu och Presten Eleazar och the öfwerste fäderne i menigheten;

27. Och gif them hälften, som utgingo i hären och stridt hafwa, och andra hälften menigheten.

28. Och tu skal håfoffra HErranom af stridsmännernas del, som i hären woro, ju af femhundrade en själ, både af menniskor, fä, åsnor och får.

29. Af theras hälft skal tu taga thet, och få thet Presten Eleazar, til at håfoffra thet HErranom.

30. Men af then hälften som Israels barn tilkommer, skal tu ju af femtio taga et stycke, både af menniskor, fä, åsnor och får, och af all fånad, och skal gifwa thet Leviterna, som taga wara på HErrans tabernakels wakt.

31. Och Mose och Presten Eleazar gjorde såsom HErren hade budit Mose.

32. Och thet öfriga bytet som krigsfolket röfwat hade war sexhundrade tusende, fem och sjuttio tusende får;

33. Tu och sjuttio tusende nöt;

34. Et och sextio tusende åsnor;

35. Och qwinfolk, som icke hade man känt eller närlegat, tu och trettio tusende själar.

36. Och then hälften, som them tilkom, som i striden warit hade, war i

talet trehundrade tusende, sju och trettio tusende och femhundrade får.
37. Ther af wordo HErranom sexhundrade fem och sjuttio får.
38. Af nöten, sex och trettio tusende; ther af wordo HErranom tu och sjuttio.
39. Af åsnorna, trettio tusende och femhundrade; ther af wordo HErranom en och sextio.
40. Af menniskors själar, sexton tusende själar; ther af wordo HErranom twå och trettio.
41. Och Mose fick thet HErrans häfoffret Presten Eleazar, såsom HErren honom budit hade.
42. Men then andra hälften, som Mose Israels barn tilbytt hade ifrå krigsmännerna,
43. Nemligen, then hälften, som menigheten tilkom, war ock trehundrade tusende, sju och trettio tusende, femhundrade får;
44. Sex och trettio tusende nöt;
45. Trettio tusende och femhundrade åsnor;
46. Och sexton tusende menniskors själar.
47. Och Mose tog af thenna hälften som Israels barns war, ju et stycke af femtio, både af fänaden och af menniskor, och fick thet Leviterna, som togo wara på HErrans tabernakels wakt; såsom HErren hade budit Mose.
48. Och the som höfwitsmänner woro öfwer the tusende i krigsfolket, nemligen, öfwer tusende och öfwer hundrade, gingo fram til Mose.
49. Och the sade til honom: Tine tjenare hafwa tagit summan af krigsfolket, som under wåra händer warit hafwa, och ther fattas icke en.
50. Therföre bäre wi HErranom gåfwor, hwad som hwar och en funnit hafwer af gyldene tyg, kädjor, armsmide, ringar, örringar och spännen, at wåra själar måga warda försonade för HErranom.
51. Och Mose, med Presten Eleazar, tog af them guldet i allahanda tyg.
52. Och alt guldts häfoffer, som the HErranom häfoffrade, war sexton tusende sjuhundrade och femtio siklar, af höfwitsmännerna öfwer tusende och öfwer hundrade.
53. Förty krigsfolket hade röfwat hwar och en för sig.
54. Och Mose, med Presten Eleazar, tog guldet af höfwitsmännerna öfwer tusende och öfwer hundrade, och buro thet in uti witnesbördets tabernakel, Israels barn til en åminnelse för HErranom.

32. Capitel.

Rubens barn och Gads barn hade ganska mycken boskap; och the sågo thet landet Jaeser och Gilead, at thet war beqwämt rum til at föda boskap.
2. Så kommo the, och talade til Mose och til Presten Eleazar och til Förstarna i menigheten:
3. Thet landet Atharoth, Dibon, Jaeser, Nimra, Hesbon, Eleale, Sebam, Nebo och Beon,
4. Som HErren slagit hade för Israels menighet, är beqwämt til boskap; och wi tine tjenare hafwe boskap.
5. Och sade ytterligare: Hafwe wi funnit nåd för tig, så gif tina tjenare thetta landet til egit; och så fare wi intet öfwer Jordan.
6. Mose sade til them: Skulle edre bröder draga i strid, och I skullen blifwa här?
7. Hwi omwänden I Israels barns hjerta, at the icke skola draga utöfwer, uti thet land som HErren them gifwa skal?
8. Altså gjorde ock edra fäder, tå jag sände them ifrå Kades Barnea til at skåda landet:
9. Och tå the woro komne tit up, alt in til then bäcken Escol, och sågo landet, omwände the Israels barns hjerta, så at the icke wille in uti thet landet som HErren them gifwa wille.
10. Och HErrans wrede förgrymmade sig på then tiden, och han swor och sade:
11. Thetta folket, som utur Egypten dragit är, ifrå tjugu år och ther öfwer,

skola ju icke se thet landet som jag Abraham, Isaac och Jacob swurit haf- wer, therföre at the mig icke troligen efterföljt hafwa;

12. Undantagne Caleb Jephunne son, then Kenisiten, och Josua Nun son; ty the hafwa HErranom troligen ef- terföljt.

13. Så förgrymmade sig HErrans wrede öfwer Israel, och lät fara them hit och tit i öknen i fyratio år, in til thes en ände wardt på alt thet slägtet som syndat hade emot HErran.

14. Och si, I ären inträdde uti edra fäders stad, at syndarena skola wara thesto flere, och at I också HErrans wrede och grymhet ännu föröka skullen emot Israel:

15. Förty, om I wänden eder ifrå ho- nom, så warder han ock ännu längre låtandes eder blifwa i öknen; och så förderfwen I alt thetta folket.

16. Tå gingo the fram, och sade: Wi wilje allenast bygga här fägårdar för wår boskap, och städer för wåra barn;

17. Men wi wilje wäpna oß, och gå fram för Israels barn, in til thes wi före them til theras rum. Wåra barn skola blifwa uti the fasta städer för landets inbyggares skul.

18. Wi wilje icke wända hem åt, in til thes Israels barn intaga hwar sitt arf;

19. Ty wi wilje intet ärfwa med them på hinsidan Jordan; utan wårt arfwegods må wara på thenna sidan Jordan, öster ut.

20. Mose sade til them: När I thet göra wiljen, at I rusten eder til strid för HErranom;

21. Så drager öfwer Jordan, för HErranom, hwilken som hälst ibland eder wäpnad är, til thes I utdrifwen hans fiender ifrå hans ansikte,

22. Och landet blifwer undergifwit för HErranom: sedan skolen I wän- da om, och oskyldige wara för HErra- nom och för Israel, och skolen så haf- wa thetta landet til egit för HErra- nom.

23. Men om I thet icke göra wiljen, si, så warden I syndande emot HEr- ran, och warden edra synder förnim- mande, tå the gripa eder.

24. Så bygger nu städer för edra barn, och fägårdar för eder boskap, och görer som I sagt hafwen.

25. Gads barn och Rubens barn sa- de til Mose: Tine tjenare skola göra såsom min herre budit hafwer.

26. Wåra barn, hustrur, häfwor, och all wår boskap skola blifwa uti Gileads städer;

27. Men wi, tine tjenare, wilje alle wäpnade draga i striden för HErra- nom, såsom min herre sagt hafwer.

28. Tå böd Mose för theras skul Pre- sten Eleazar och Josua Nun son och the öfwersta fäderna i Israels barns slägter,

29. Och sade til them: Om Gads barn och Rubens barn draga öfwer Jordan med eder, alle wäpnade til strid för HErranom, och landet blifwer eder alt undergifwit, så gifwer them thet landet Gilead til egit:

30. Men draga the icke med eder wäp- nade, så skola the ärfwa med eder i Ca- naans land.

31. Gads barn och Rubens barn swa- rade och sade: Såsom HErren talat hafwer til tina tjenare, så wilje wi göra.

32. Wi wilje draga wäpnade för HErranom in uti Canaans land, och besitta wårt arfwegods på thenna si- dan Jordan.

33. Så gaf Mose Gads barn och Rubens barn och then halfwa slägten Manaße, Josephs sons, Sihons rike, the Amoreers Konungs, och Ogs rike, Konungens i Basan, landet och städer- na i alla gränser ther omkring.

34. Tå byggde Gads barn Dibon, Ataroth, Aroer,

35. Atroth, Sophan, Jaeser, Jogbeha,

36. Bethnimra och Betharan, bewa- rade städer och fägårdar.

37. Rubens barn byggde Heßbon, Eleale, Kiriathaim,

38. Nebo, BaalMeon, (och förwände namnen) och Sibma; och gåfwo the städer namn, som the byggde.

39. Och Machirs barn, Manaße sons, drogo til Gilead, och wunno then, och fördrefwo the Amoreer som ther inne woro.
40. Tå gaf Mose Machir Manaße son Gilead; och han bodde ther uti.
41. Men Jair Manaße son drog bort, och wann theras byar, och kallade them HavothJair.
42. Nobah drog åstad, och wann Kenath med thes byar, och kallade them Nobah efter sitt namn.

33. Capitel.

Thetta är Israels barns resande, hwilka utur Egypti land dragne woro i theras härar, genom Mose och Aaron.
2. Och Mose beskref theras utresande, såsom the drogo efter HERrans befallning; och äro theße the resande, som the reste.
3. The drogo ut ifrå Rameses, på femtonde dagen i then första månaden, på annan dag Påska, genom hög hand, i alla the Egyptiers åsyn,
4. Tå the Egyptier begrofwo sina förstfödingar, som HERren ibland them slagit hade; ty HERren hade ock gjort dom öfwer theras gudar.
5. När the dragne woro ifrå Rameses, lägrade the sig i Succoth.
6. Och the drogo ut ifrå Succoth, och lägrade sig i Etham, hwilket ligger wid ändan på öknen.
7. Ifrån Etham drogo the ut, och blefwo i then dalen Hyroth, hwilken ligger emot BaalZephon, och lägrade sig infór Migdol.
8. Ifrå Hyroth drogo the ut, och gingo midt igenom hafwet in uti öknen, och reste tre dagsresor in uti Ethams ökn, och lägrade sig i Marah.
9. Ifrå Marah drogo the ut, och kommo til Elim: ther woro tolf wattubrunnar och sjuttio palmträ; och lägrade sig ther.
10. Ifrån Elim drogo the ut, och lägrade sig in wid röda hafwet.
11. Ifrå röda hafwet drogo the ut, och lägrade sig i then öknen Sin.
12. Ifrå then öknen Sin drogo the ut, och lägrade sin i Daphka.
13. Ifrå Daphka drogo the ut, och lägrade sig i Alus.
14. Ifrån Alus drogo the ut, och lägrade sig i Rephidim: ther hade folket intet watn til at dricka.
15. Ifrå Rephidim drogo the ut, och lägrade sig uti then öknen Sinai.
16. Ifrå Sinai drogo the ut, och lägrade sig i the Lustgrifter.
17. Ifrå the Lustgrifter drogo the ut, och lägrade sig i Hazeroth.
18. Ifrå Hazeroth drogo the ut, och lägrade sig i Rithma.
19. Ifrå Rithma drogo the ut, och lägrade sig i Rimmon Parez.
20. Ifrå Rimmon Parez drogo the ut, och lägrade sig i Libna.
21. Ifrå Libna drogo the ut, och lägrade sig i Rißa.
22. Ifrå Rißa drogo the ut, och lägrade sig i Kehelatha.
23. Ifrå Kehelatha drogo the ut, och lägrade sig på berget Sapher.
24. Ifrå berget Sapher drogo the ut, och lägrade sig i Harada.
25. Ifrå Harada drogo the ut, och lägrade sig i Makheloth.
26. Ifrå Makheloth drogo the ut, och lägrade sig i Thahath.
27. Ifrå Thahath drogo the ut, och lägrade sig i Tharah.
28. Ifrå Tharah drogo the ut, och lägrade sig i Mitka.
29. Ifrå Mitka drogo the ut, och lägrade sig i Hasmona.
30. Ifrå Hasmona drogo the ut, och lägrade sig i Moseroth.
31. Ifrå Moseroth drogo the ut, och lägrade sig i Bene Jaakan.
32. Ifrå Bene Jaakan drogo the ut, och lägrade sig i HorGidgad.
33. Ifrå HorGidgad drogo the ut, och lägrade sig i Jotbatha.
34. Ifrå Jotbatha drogo the ut, och lägrade sig i Abrona.
35. Ifrån Abrona drogo the ut, och lägrade sig i EzionGaber.
36. Ifrån EzionGaber drogo the ut, och, lägrade sig i then öknen Zin, thet är Kades.

37. Ifrå Kades drogo the ut, och lågrade sig på thet berget Hor, som år på grånsen wid Edoms land.
38. Ther gick Presten Aaron up på berget Hor, efter HErrans befallning, och blef ther död, på fyrationde året sedan Israels barn woro utdragne utur Egypti land, på första dagen i femte månaden,
39. Tå han war hundrade tre och tjugu år gammal.
40. Och Arad, the Cananeers Konung, som bodde söder ut i Canaans land, hörde at Israels barn kommo.
41. Ifrå berget Hor drogo the ut, och lågrade sig i Zalmona.
42. Ifrå Zalmona drogo the ut, och lågrade sig i Punon.
43. Ifrå Punon drogo the ut, och lågrade sig i Oboth.
44. Ifrån Oboth drogo the ut, och lågrade sig i Jiim, wid Abarim, i the Moabiters grâns.
45. Ifrå Jiim drogo the ut, och lågrade sig i Dibon Gad.
46. Ifrå Dibon Gad drogo the ut, och lågrade sig i Almon Diblathaim.
47. Ifrån Almon Diblathaim drogo the ut, och lågrade sig på berget Abarim, emot Nebo.
48. Ifrå berget Abarim drogo the ut, och lågrade sig på the Moabiters mark, wid Jordan, in mot Jericho.
49. Och the lågrade sig ifrå BethJesimoth alt in til then slåtten Sittim, på the Moabiters mark.
50. Och HErren talade med Mose på the Moabiters mark, wid Jordan in mot Jericho, och sade:
51. Tala med Israels barn, och såg til them: När I öfwer Jordan komne åren in uti Canaans land;
52. Så skolen I fördrifwa alla thes inbyggare för edert ansikte, och alla theras stoder och alla theras gjutna beláten förgöra, och alla theras högder förderfwa;
53. Så at I tagen landet in, och bon ther uti: förty eder hafwer jag gifwit landet, at I skolen thet intaga.
54. Och skolen utskifta landet genom lott ibland edra slågter: them som månge åro, skolen I mer gifwa, och them som få åro, mindre: efter som lotten faller til hwar och en, så skal han hafwa thet, efter edra fåders slågter.
55. Om I landets inbyggare icke fördrifwen för edert ansikte; så skola the som återlefde åro warda eder som törne i edra ögon, och såsom spjut i edra sidor; och skola trånga eder i landet ther I uti bon.
56. Så skal tå ske, at jag så warder görande eder, som jag emot them göra aktade.

34. Capitel.

Och HErren talade med Mose, och sade:
2. Bjud Israels barn, och såg til them: När I uti Canaans land kommen, så skal thet landet, som eder til arfwedel faller i Canaans land, hafwa sitt landamåre.
3. Then sidan söder ut skal begynna af then öknen Zin wid Edom, så at edert landamåre, söder ut, skal wara ifrån åndan af salthafwet, thet öster ut ligger;
4. Och at thet landamåret skal stråcka sig ifrå sunnan upåt in til Akrabbim, och gå igenom Zinna; och thes ånde ifrå sunnan in til Kades-Barnea, och råcka in til then byn Addar, och gå igenom Azmon;
5. Och skal stråcka sig ifrån Azmon alt in til Egypti båck, och thes ånde wara i hafwet.
6. Men thet landamåret, wåster ut, skal wara thetta, nemligen, thet stora hafwet: thet skal wara edert landamåre wåster ut.
7. Thet landamåret, norr ut, skal wara thetta: I skolen måta ifrå stora hafwet alt in til berget Hor;
8. Och ifrå berget Hor måta in til thes man kommer til Hamath; så at thes utgång skal wara thet landamåret Zedada;
9. Och samma landamårets ånde in åt Ziphron; och thes ånde ware wid

then byn Enan: thet skal wara edert
landamäre, norr ut.
10. Och skolen mäta eder landamäret,
öster ut, ifrå then byn Enan in til Se-
pham;
11. Och thet landamäret gånge ned åt
ifrå Sepham in til Ribla, til Ain, östan
efter; sedan gånge neder åt, och drage
sig up med sidan af hafwet Cinnereth,
öster ut;
12. Och komme ned åt Jordan, så at
thes ände blifwer salthafwet: thet skal
wara edert land med sitt landamäre alt
omkring.
13. Och Mose böd Israels barn, och
sade: Thetta är landet, som I skolen
skifta emellan eder med lott, hwilket
HERren budit hafwer at gifwa the
nio slägter och then halfwa slägten.
14. Ty Rubens barns slägte efter
theras faders hus, och Gads barns
slägte efter theras faders hus, och then
halfwa slägten Manaße, hafwa allare-
dan tagit sin del.
15. Så hafwa the twå slägterne och
then halfwa slägten sin arfwedel på
thenna sidan Jordan in mot Jericho,
öster ut.
16. Och HERren talade med Mose,
och sade:
17. Theße äro namnen af männerna
som landet skola skifta emellan eder:
Presten Eleazar och Josua Nun son.
18. Ther til skolen I taga Försten af
hwarje slägt, til at utskifta landet.
19. Och theße äro männernes namn:
Caleb Jephunne son, af Juda slägte.
20. Semuel Ammihud son, af Si-
meons slägte.
21. Elidad Chislon son, af BenJa-
mins slägte.
22. Bucci Jogli son, Försten för Dans
barns slägte.
23. Hanniel Ephod son, Försten för
Manaße barns slägte, af Josephs barn.
24. Kemuel Siphtan son, Försten för
Ephraims barns slägte.
25. Elizaphan Parnach son, Försten
för Sebulons barns slägte.
26. Palthiel Aßan son, Försten för
Isaschars barns slägte.
27. Ahihud Selomi son, Försten för
Aßers barns slägte.
28. Pedahel Ammihud son, Försten
för Naphthali barns slägte.
29. Theße äro the som HERren bu-
dit hafwer at the skulle utskifta Israels
barn arfwet i Canaans land.

35. Capitel.

Och HERren talade med Mose på the
Moabiters mark, wid Jordan in mot
Jericho, och sade:
2. Bjud Israels barn, at the gifwa
Leviterna städer utaf sitt arfwegods,
ther the måga uti bo; ther til förstäder
omkring städerna skolen I ock gifwa Le-
viterna;
3. At the skola bo i städerna, och haf-
wa sin boskap, gods och allahanda djur
i förstäderna.
4. Widden til förstäderna, som the sko-
la gifwa Leviterna, skal wara tusende
alnar ut ifrå stadsmuren alt omkring.
5. Så skolen I tå mäta utan för sta-
den, på then sidan öster ut, twå tusende
alnar; och på then sidan söder ut, twå
tusende alnar; och på then sidan wäster
ut, twå tusende alnar; och på then si-
dan norr ut, twå tusende alnar, at sta-
den skal wara midt uti: thet skal wara
theras förstäder.
6. Och ibland the städer, som I gifwen
Leviterna, skolen I gifwa sex friståder,
at then som någon ihjäl slår må fly
ther in: ther utöfwer skolen I ännu
gifwa them twå och fyratio städer;
7. Så at alla städer, som I gifwen
Leviterna, blifwa åtta och fyratio, med
theras förstäder.
8. Och skolen gifwa them mer af them
som mycket äga ibland Israels barn,
och mindre af them som mindre äga;
hwar och en, efter hans arfwedel, then
honom tilskift warder, skal gifwa Levi-
terna städer.
9. Och HERren talade med Mose,
och sade:
10. Tala med Israels barn, och säg
til them: När I kommen öfwer Jordan
in uti Canaans land;
11. Skolen I utwälja städer, som fri-

städer skola wara, ther uti then må fly, som någon med wåda ihjälslår.

12. Och skola sådane fristäder wara ibland eder, för blodhämnarens skul, at han icke skal dö, som dråpet gjorde, in til thes han hafwer stått til rätta in för menigheten.

13. Och the städer, som I gifwa skolen, skola wara sex fristäder.

14. Tre skolen I gifwa på thenna sidan Jordan, och tre i Canaans land.

15. Thet äro the sex fristäder både för Israels barn och främlingar och husmän ibland eder, at tit må fly ho som hälst en själ slår med wåda.

16. Hwilken som slår en med något jern, så at han dör; han är en mandråpare, och skal döden dö.

17. Kastar han honom med en sten, ther någon kan död af warda, så at han blifwer död ther af, så är han en mandråpare, och skal döden dö.

18. Slår han honom med något trä, ther någon kan med död slagen warda, så at han dör, så är han en mandråpare, och skal döden dö.

19. Blodhämnaren skal slå mandråparen ihjäl: såsom han slagit hafwer, så skal man döda honom igen.

20. Stöter han honom af hat, eller kastar något på honom med försåt, så at han dör;

21. Eller slår honom af owänskap med sin hand, så at han dör, så skal han döden dö, som honom slog; ty han är en mandråpare: blodhämnaren skal dräpa honom, när han råkar honom.

22. Men stöter han honom oförwarandes, utan owänskap, eller kastar något på honom, icke med försåt;

23. Eller kastar en sten på honom oförwarandes, ther man af dö kan, så at han dör, och han är icke hans owän, och wille honom heller intet ondt;

24. Så skal menigheten döma emellan honom som slog och blodhämnaren i thenna saken;

25. Och menigheten skal fria mandråparen ifrå blodhämnarens hand, och tåla honom komma i fristaden igen, tit han flydd war; och ther skal han blifwa til thes öfwerste Presten dör, then man med then helga oljan smort hafwer.

26. Om mandråparen går utaf sin fristads råmärke, tit han flydd är;

27. Och blodhämnaren finner honom utan för hans fristads råmärke, och slår honom ihjäl, han skal för thet blod intet saker wara;

28. Ty han skulle blifwa i sin fristad in til then öfwerste Prestens död, och efter öfwerste Prestens död återkomma til sitt arfwegods land igen.

29. Thetta skal wara eder en rätt med edra efterkommande, i alla edra boningar.

30. Mandråparen skal man dräpa efter twå witnens mun; et witne skal icke swara öfwer en själ til döds.

31. Och I skolen ingen försoning taga för en mandråpares själ, ty han är saker til döden; utan han skal döden dö:

32. Och skolen ingen försoning taga öfwer then som til fristaden flydd war, så at han igenkommer til at bo i landet, intil thet at Presten dör.

33. Och skämmer icke landet, ther I uti bon; ty then som blodssaker är, han skämmer landet; och landet kan icke försonadt warda för thet blod som ther utgutit warder, annars utan genom hans blod, som thet utgutit hafwer.

34. Orener icke landet, som I bon uti, ther jag ock uti bor; ty jag är HERren, som bor ibland Israels barn.

36. Capitel.

Och the öfwerste fäderne til Gileads barns slägte, Machirs sons, hwilken Manasse son war, af Josephs barns slägte, gingo fram och talade för Mose och för Förstarna, öfwerste fäderna til Israels barn,

2. Och sade: Käre herre, HERren hafwer budit, at man skal utskifta landet åt Israels barn til arfwedel genom lott; och tu, min herre, hafwer budit genom HERran, at man wår broder Zelaphehads arfwedel hans döttrar gifwa skal.

3. Om någon af Israels slägte tager them til hustru, så warder wår faders

arfwedel mindre, och så mycket som the hafwa, kommer then slägtens arfwedel til, tit som the komma; och så warder wår arfwedels lott förminskad.

4. När nu Israels barns klangår kommer, så kommer theras arfwedel til then slägtens arfwedel, ther the äro; så warder wår faders arfwedel förminskad, så myckct som the hafwa.

5. Så böd Mose Israels barn, efter HERrans befallning, och sade: Josephs barns slägt hafwer talat rätt.

6. Thetta är thet som HERren bjuder Zelaphehads döttrar, och säger: Gifte sig hwem the wilja, allenast at the gifta sig in i sin ätt och faders slägte;

7. På thet at Israels barns arfwedel icke skal falla ifrå then ena slägten til then andra; ty hwar och en ibland Israels barn skal hänga in til sitt fäderness slägtes arf.

8. Och alla döttrar, som äga arfwedel i Israels barns slägter, skola gifta sig med en af sin faders slägts ätt, på thet hwar och en ibland Israels barn må behålla sin faders arf,

9. Och en arfwedel icke skal falla ifrå then ena slägten til then andra; utan hwar och en hänge in til sitt arf ibland Israels barns slägter.

10. Såsom HERren böd Mose, så gjorde Zelaphehads döttrar,

11. Mahela, Tirza, Hogla, Milca och Noa, och gifte sig med theras faderbroders barn,

12. Af Manaße barns slägte, Josephs sons. Altså blef theras arfwedel wid ätten och theras faders slägte.

13. Theße äro the bud och rätter, som HERren genom Mose böd Israels barn, på the Moabiters mark wid Jordan in emot Jericho.

Femte Mose Bok.

1. Capitel.

Theße äro the ord, som Mose talade til hela Israel på hinsidan Jordan i öknen, på then marken emot röda hafwet, emellan Paran och Tophel, Laban, Hazeroth och Disahab,

2. Ellofwa dagsresor ifrå Horeb, then wägen om Seirs berg in til Kades-Barnea.

3. Och thet skedde i fyrationde året, på första dagen i then ellofte månaden, tå talade Mose med Israels barn alt thet HERren honom til them budit hade,

4. Sedan han hade slagit Sihon, the Amoreers Konung, som i Hesbon bodde; ther til Og, Konungen i Basan, som i Astaroth och i Edrei bodde.

5. På hinsidan Jordan, i the Moabiters land, begynte Mose utlägga thenna lagen, och sade:

6. HERren wår Gud talade med oß på Horebs berg, och sade: I hafwen länge nog warit wid thetta berget:

7. Wänder eder, och drager åstad, at I mågen komma til the Amoreers berg, och til alla theras grannar, til mark, på berg och i dalar, söder ut och emot hafwets hamn, i Canaans land, och til berget Libanon, alt in til then stora älfwen Phrath.

8. Si, jag hafwer gifwit eder landet som för eder ligger; går ther in, och intager thet, såsom HERren edra fäder, Abraham, Isaac och Jacob swurit hafwer, at han them, och theras säd efter them, thet gifwa wille.

9. Tå sade jag til eder på samma tiden: Jag förmår icke allena utstå med eder;

10. Förty HERren eder Gud hafwer föröka eder så, at I på thenna dag ären såsom stjernornas tal på himmelen.

11. HERren edra fäders Gud göre eder ännu många tusende mer, och wälsigne eder, såsom han eder sagt hafwer.

12. Huru kan jag allena sådan möda och tunga och trätor draga af eder?

13. Tager utaf eder wisa och förstån-

diga män, the som ibland edra slägter kände äro; them wil jag upsätta eder för höfwitsmän.

14. Tå swaraden I mig och saden: Thet är en god ting, ther tu om talar, at tu göra wil.

15. Så tog jag the yppersta af edra slägter, wisa och kända män, och satte them öfwer eder til höfwitsmän, öfwer tusende, öfwer hundrade, öfwer femtio, öfwer tio, och ämbetsmän i edra slägter;

16. Och böd edra domare på samma tid, och sade: Förhörer edra bröder, och dömer rätt emellan hwar man och hans broder och främlingen.

17. I skolen ingen person anse i domen, utan skolen höra then ringare såsom then stora, och icke hafwa försyn för någon mans person; ty domsämbetet hörer Gudi til. Om någon sak warder eder för swår, then låter komma til mig, at jag må then höra.

18. Altså böd jag eder på then tiden alt thet I göra skullen.

19. Så drogo wi ut ifrå Horeb, och wandrade genom then hela öknen, then stor och gruswelig är, såsom I sett hafwen, uppå then wägen til the Amoreers berg, såsom HERren wår Gud oß budit hade, och kommo in til Kades-Barnea.

20. Tå sade jag til eder: I ären komne in til the Amoreers berg, thet HERren wår Gud oß gifwa skal.

21. Se landet före tig, hwilket HERren tin Gud tig gifwit hafwer; drag tit up, och tag thet in, såsom HERren tina fäders Gud tig sagt hafwer; frukta tig intet, och grufwa tig intet.

22. Så kommen I til mig alle, och saden: Låt oß sända några män fram för oß, som bespeja landet, och säga oß igen hwilken wäg wi skole draga ther in, och the städer, ther wi inkomma skole.

23. Thet nöjde mig wäl; och tog utaf eder tolf män, utaf hwart slägte en.

24. Tå the samme gingo åstad, och drogo up på berget, och kommo til then bäcken Escol, så skådade the thet;

25. Och togo landets frukt med sig, och buro ned til oß, och bådade oß igen, och sade: Landet är godt, som HERren wår Gud oß gifwit hafwer.

26. Men I willen icke draga tit up, och blefwen HERrans eder Guds ord ohörsamme,

27. Och knorraden i edra tjäll, och saden: HERren är oß hätsk; therföre hafwer han fört oß utur Egypti land, på thet han skal gifwa oß i the Amoreers händer, til at förgöra oß.

28. Hwad skulle wi ther uppe? Wåre bröder hafwa förfärat wårt hjerta, och sagt: Thet folket är större och högre än wi; städerne äro store, och omgifne med murar up til himmelen: ther til hafwe wi sett ther Enakims barn.

29. Och jag sade til eder: Grufwer eder icke, och frukter eder intet för them.

30. HERren eder Gud drager för eder, och han skal strida för eder, såsom han hafwer gjort med eder i Egypten för edra ögon,

31. Och i öknen, ther tu sett hafwer huru HERren tin Gud tig burit hafwer, såsom en man bär sin son, i all then wäg ther I wandrat hafwen, in til thes I til thetta rumet komne ären.

32. Men I skötten ther intet om, at I måtten trott HERranom eder Gud,

33. Then för eder gick, til at wisa eder the rum, ther I eder lägra skullen, om natten i eld, at han skulle wisa eder wägen, then I gå skullen, och om dagen i molnskyn.

34. Tå nu HERren hörde edert rop, wardt han wred, och swor och sade:

35. Ingen af thetta onda slägtet skal få se thet goda landet, som jag swurit hafwer at gifwa theras fäder,

36. Förutan Caleb Jephunne son; han skal se thet; honom wil jag gifwa thet landet, ther han på stigit hafwer, och hans barn, therföre at han hafwer troligen efterföljt HERran.

37. Och wardt HERren wred på mig, för eder skul, och sade: Tu skal icke heller komma ther in.

38. Men Josua Nun son, som tin tjenare är, han skal komma ther in: styrk

honom; ty han skal utskifta Israel arfwet.

39. Och edra barn, om hwilka I saden: The skola blifwa til et rof, och edra söner, som på thenna dag hwarken weta godt eller ondt, the skola komma ther in: them skal jag gifwa thet; och the skola taga thet in.

40. Men wänder I om, och drager åt öknen, then wägen åt röda hafwet.

41. Tå swaraden I, och saden til mig: Wi hafwe syndat emot HERRan; wi wilje tit up och strida, såsom HERren wår Gud oß budit hafwer. Som I nu redo woren, hwar i sitt harnesk, och skullen draga up på berget,

42. Sade HERren til mig: Säg them, at the icke draga tit up, ej heller strida, ty jag är icke med eder; at I icke warden slagne för edra fiender.

43. Tå jag thetta sade eder, lydden I intet, och worden HERrans ord ohörsamme, och worden öfwerdådige, och drogen up på berget.

44. Så drogo the Amoreer ut, som på berget bodde, emot eder, och jagade eder, såsom bin göra, och slogo eder i Seir alt in til Horma.

45. Tå I nu igenkommen, och greten för HERranom, wille HERren icke höra eder röst, och böjde sina öron intet til eder.

46. Så blefwen I uti Kades en lång tid.

2. Capitel.

Tå wände wi om, och drogo ut i öknen, på then wägen til röda hafwet, såsom HERren sade til mig, och drogo omkring Seirs berg en lång tid.

2. Och HERren sade til mig:

3. I hafwen nu nog dragit kring om thetta berget; wänder eder norr ut:

4. Och bjud folket, och säg: I skolen draga genom edra bröders Esau barns gränser, som bo i Seir; och the skola frukta för eder; men förwarer eder granneligen.

5. Slår icke uppå them; ty jag skal icke gifwa eder en fot bredt uti theras land; förty Esau barn hafwer jag gifwit Seirs berg til att besitta.

6. Maten skolen I köpa af them för edra penningar, then I äten; och watnet skolen I köpa af them för edra penningar, som I dricken.

7. Ty HERren tin Gud hafwer wälsignat tig i alla tina händers gerningar; han hafwer lagt på hjertat titt resande genom thenna stora öknen; och HERren tin Gud hafwer i fyratio år warit när tig, så at tig intet hafwer fattats.

8. Tå wi nu ifrå wåra bröder Esau barn dragne woro, som på Seirs berg bodde, på then wägen then markens ifrån Elath och EzionGaber, wände wi om, och gingo then wägen genom the Moabiters öken.

9. Tå sade HERren til mig: Tu skal ingen skada göra the Moabiter, eller slå uppå them; ty jag wil intet gifwa tig af theras land til at besitta; förty Lots barn hafwer jag gifwit Ar til at besitta.

10. The Emim hafwa i förtiden bott ther uti, hwilka woro et stort, starkt och högt folk, såsom Enakim.

11. Man höll them ock för resar, såsom Enakim; och the Moabiter kalla them ock Emim.

12. Bodde ock i förtiden the Horiter i Seir; och Esau barn fördrefwo och förlade them för sig, och bodde i theras stad, såsom Israel i sin besittnings land gjorde, thet HERren them gaf.

13. Så warer nu redo, och drager öfwer then bäcken Sared. Och wi drogo ther öfwer.

14. Men tiden, medan wi drogo ifrå Kades-Barnea in til thes wi kommo öfwer then bäcken Sared, war åtta och trettio år, til thes alle stridsmän döde woro i lägret, såsom HERren them swurit hade.

15. Ther til war ock HERrans hand emot them, at the förgingos utu lägret, til thes the woro åtgångne.

16. Tå alle stridsmännerne åtgångne woro, at the döde woro ibland folket,

17. Talade HERren med mig, och sade:

18. I dag skal tu draga genom the Moabiters landsändar wid Ar;

19. Och skal komma in mot Ammons barn: them skal tu ingen skada göra, eller slå på them; ty jag wil icke gifwa tig Ammons barns land til at besitta; förty jag hafwer gifwit thet Lots barn til at besitta.

20. Thet hafwer ock räknadt warit för resars land; och hafwa thesliks i förtiden resar bott ther inne; och the Ammoniter kalla them Samsummim.

21. The woro et stort, starkt och högt folk, såsom Enakim; och HErren förgjorde them för them, och låt them besitta them, så at the skulle bo i theras stad;

22. Såsom han gjort hade med Esau barn, som på Seirs berg bo, tå han förgjorde för them the Horiter, och låt them besitta them, så at the hafwa bott i theras stad alt in til thenna dag.

23. Och the Caphthorim drogo utu Caphthor, och förgjorde the Avim, som bodde i Hazerim, alt in til Gaza, och bodde i theras stad.

24. Warer redo, och drager ut, och går öfwer then bäcken wid Arnon: si, jag hafwer gifwit i tina händer Sihon, the Amoreers Konung i Heßbon, med hans land; begyn at intaga thet, och strid emot them.

25. I dag wil jag begynna, at alla folk under himmelen skola frukta och förskräckas för tig; så at när the höra om tig, skola the bäfwa, och sorg hafwa för tin tilkommelse.

26. Tå sände jag bod utaf öknen, östan efter, til Sihon, Konungen i Hesbon, med fridsamma ord, och låt säga honom:

27. Jag wil draga genom titt land; och såsom wägen löper, så wil jag draga: jag wil icke wika antingen på then högra eller then wänstra sidan.

28. Mat skal tu sälja mig för penningar, at jag äter; och watn skal tu sälja mig för penningar, at jag dricker: jag wil allenast til fot gå ther igenom;

29. Såsom Esau barn mig gjort hafwa, som bo i Seir, och the Moabiter, som bo i Ar; til thes jag må komma öfwer Jordan uti thet landet som HErren wår Gud oß gifwa skal.

30. Men Sihon, Konungen i Heßbon, wille icke at wi skulle draga ther igenom; ty HErren tin Gud förhärdade hans sinne, och förstockade hans hjerta, på thet han skulle gifwa honom i tina händer, såsom tu nu ser.

31. Och HErren sade til mig: Si, jag hafwer begynt at gifwa för tig Sihon och hans land: begyn til at intaga och besitta hans land.

32. Och Sihon drog ut emot oß med alt sitt folk til strid til Jahza.

33. Men HErren wår Gud gaf honom för oß, at wi slogo honom, med hans barn och alt hans folk.

34. Så wunno wi på samma tiden alla hans städer, och til spillo gåfwo alla städer, både män, qwinnor och barn, och läto ingen igen blifwa;

35. Utan boskapen togo wi för oß, och thet byte af städerna, som wi wunno.

36. Ifrån Aroer, som ligger på stranden utmed then bäcken wid Arnon, och ifrå then staden i dalen alt in til Gilead, war ingen stad, som sig kunde beskydda för oß: HErren wår Gud gaf altsamman för oß.

37. Utan til Ammons barns land kom tu icke, eller til något thet som war wid then bäcken Jabbok, eller til the städer på berget, eller til något thet HErren wår Gud oß förbudit hade.

3. Capitel.

Och wi wände om, och drogo up then wägen til Basan; och Og, Konungen i Basan, drog ut emot oß med alt sitt folk, til at strida wid Edrei.

2. Men HErren sade til mig: Frukta tig intet för honom; ty jag hafwer gifwit honom i tina händer, och alt hans folk, med hans land; och tu skal göra med honom, såsom tu gjorde med Sihon, the Amoreers Konung, then i Hesbon satt.

3. Altså gaf HErren wår Gud ock Konung Og i Basan i wåra händer, med alt hans folk, så at wi slogo honom, til thes honom intet igen blef.

4. På samma tid wunno wi alla hans

städer, och war ingen stad then wi honom icke aftogo: sextio städer, hela then ängden Argob, i Ogs rike, som war i Basan.
5. Alla theßa städer woro faste, med höga murar, portar och bomar, förutan andra ganska många små städer, som ingen mur hade.
6. Och wi gåfwo them til spillo, såsom wi med Sihon, Konungen i Hesbon, gjort hade; alla städer gåfwo wi til spillo, både med män, qwinnor och barn.
7. Men all boskapen, och rofwet af städerna, togo wi för oß.
8. Altså togo wi i then tiden landet utu the twå Amoreers Konungars händer, på hinsidan Jordan, ifrå then bäcken wid Arnon alt in til thet berget Hermon,
9. Hwilket the Zidonier Sirion kalla; men the Amoreer kalla thet Senir:
10. Alla the städer på slätten, och hela Gilead, och hela Basan, alt in til Salcha och Edrei, som äro städer i Ogs rike i Basan.
11. Ty allena Konung Og i Basan war ännu igen utaf the resar; si, hans säng af jern är här i Rabbath, som hörer Ammons barn til, nio alnar lång, och fyra alnar bred, efter en mans armboge.
12. Så togo wi tå landet in på then tiden ifrån Aroer, som ligger när bäcken wid Arnon; och halfwa landet af Gileads berg, med thes städer, gaf jag the Rubeniter och Gadditer;
13. Men thet öfwer war i Gilead, och hela Basan af Ogs rike, gaf jag then halfwa slägten Manaße, then hela ängden Argob, med hela Basan, som kallas the resars land.
14. Jair Manaße son fick then hela ängden Argob, alt in til Geßuri och Maachathi landsändar; och kallade Basan, efter sitt namn, Havoth Jair, alt in til thenna dag.
15. Men Machir gaf jag Gilead.
16. Och the Rubeniter och Gadditer gaf jag en del af Gilead, alt in til bäcken wid Arnon, midt i bäcken, ther landamäret är, och alt in til then bäcken Jabbok, ther landamäret är för Ammons barn:
17. Ther til then slättmarken och Jordan, then landamäret är, ifrå Cinnereth in til hafwet wid slättmarken, nemligen, salthafwet ned wid berget Pisga, öster ut.
18. Och jag böd eder på samma tid, och sade: HERren eder Gud hafwer gifwit eder thetta landet at intaga thet: så drager nu wäpnade för edra bröder Israels barn, alle J som stridsamme ären,
19. Förutan edra hustrur, barn och boskap; ty jag wet at J hafwen mycken boskap: låter them blifwa uti edra städer som jag eder gifwit hafwer,
20. Til thes HERren låter ock edra bröder komma til rolighet, såsom eder, at the ock intaga thet land som HERren theras Gud them gifwa skal på hinsidan Jordan: sedan skolen J wända om til eder besittning, then jag eder gifwit hafwer.
21. Och jag böd Josua på samma tid, och sade: Tina ögon hafwa sett alt thet som HERren eder Gud theßa twå Konungar gjort hafwer; så warder HERren ock görande alla Konungariken, tit tu drager.
22. Frukter eder intet för them; ty HERren eder Gud strider för eder.
23. Och jag bad HERran på then tiden, och sade:
24. HERre, HERre, tu hafwer begynt wisa tin tjenare tin härlighet och tin starka hand; ty hwilken är then Gud i himmelen eller på jorden, som förmår efter tina werk och tin makt göra?
25. Låt mig gå och se thet goda landet på hinsidan Jordan, the goda berg och Libanon.
26. Men HERren wardt wred på mig, för eder skul, och bönhörde mig intet; utan HERren sade til mig: Låt blifwat; tala intet mer therom för mig.
27. Stig up på höjden af berget Pisga, och häf tina ögon up wäster ut och norr ut och söder ut och öster ut, och se

thet med ögonen; ty tu skal intet gå utöfwer thenna Jordan:

28. Utan bjud Josua, at han är tröst och frimodig; förty han skal gå öfwer Jordan för folket, och skal utskifta them landet, som tu seende warder.

29. Så blefwo wi tå i then dalen in emot Peors hus.

4. Capitel.

Och nu hör, Israel, the bud och rätter, som jag eder lärer, at I them göra skolen, på thet I mågen lefwa, och inkomma och intaga landet, som HErren edra fäders Gud eder gifwer.

2. I skolen intet lägga ther til, som jag eder bjuder, och skolen ej heller taga ther något ifrå; på thet I mågen bewara HErrans eder Guds bud, som jag bjuder eder.

3. Edra ögon hafwa sett hwad HErren gjort hafwer med Baal Peor; ty alla the som efterföljde Baal Peor, them hafwer HErren tin Gud förgjort ibland eder:

4. Men I som höllen eder in til HErran eder Gud, I lefwen alle på thenna dag.

5. Si, jag hafwer lärt eder bud och rätter, såsom HErren min Gud mig budit hafwer, at I så göra skolen i landet, ther I inkommande warden til at intaga thet.

6. Så behåller thet nu, och görer thet; ty så warder eder wishet och förstånd berömd för alla folk, när the hörande warda alla thessa bud; så at the skola säga: Si, hwilket wist och förståndigt folk thetta är, och et härligt folk.

7. Ty hwad folk är så härligt, hwilket gudarne så nalkas, såsom HErren wår Gud, så ofta som wi åkalle honom?

8. Och hwar är något så härligt folk, som så rättfärdiga seder och bud hafwer, såsom hela thenna lagen, som jag eder på thenna dagen föregifwer?

9. Så förwara tig nu och tin själ granneligen, at tu icke förgäter hwad för tina ögon skedt är, och at thet icke går utu titt hjerta i alla tina lifsdagar. Och tu skal förkunna tina barn och tina barnabarn.

10. Then dagen, tå tu stod för HErran tin Gud wid berget Horeb, och HErren til mig sade: Församla mig folket, at jag skal låta them höra mina ord, och lära frukta mig i alla theras lifsdagar på jorden, och lära sina barn.

11. Och I gingen fram, och stoden ned under berget; och berget brann halfwägs up til himmelen; och ther war mörker, moln och tökn.

12. Och HErren talade med eder midt utur elden: hans ords röst hörden I; men ingen liknelse sågen I, utan rösten.

13. Och han förkunnade eder sitt förbund, thet han eder böd at göra, nemligen, the tio ord, och skref them på twå stentaflor.

14. Och HErren böd mig på samma tid, at jag skulle lära eder bud och rätter, at I ther efter göra skullen uti thet land, ther I indragen til at intaga thet.

15. Så förwarer nu edra själar wäl; ty I hafwen ingen liknelse sett på then dagen, tå HErren talade med eder utur elden på berget Horeb;

16. På thet I icke skolen förderfwa eder, och göra eder något beläte, thet en man likt är, eller qwinna,

17. Eller djur på jorden, eller fogel under himmelen,

18. Eller matk, som kräker på jorden, eller fisk i watnet under jorden;

19. Och at tu icke heller uphäfwer tina ögon til himmelen, och ser solen och månan och stjernorna, hela himmelens här, och faller af, och tilbeder them, och tjenar them, hwilka HErren tin Gud förskickat hafwer åt alla folkslag under hela himmelen.

20. Men eder hafwer HErren uptagit, och fört eder utur jernugnen, nemligen, utur Egypten, at I skullen wara hans arffolk, som thet ock ären i thenna dag.

21. Och HErren wardt wred på mig för edra gerningars skul, så at han swor, at jag icke skulle komma öfwer Jordan, eller i thet goda landet, som

HERren tin Gud tig til arfwedel gifwa skal:

22. Utan jag måste dö i thetta land, och skal icke gå öfwer Jordan; men I skolen gå ther öfwer, och intaga thet goda landet.

23. Så tager eder nu wara, at I HERrans eder Guds förbund icke förgäten, thet han med eder gjort hafwer, och icke görer beläte til någrahanda liknelse; såsom HERren tin Gud tig budit hafwer.

24. Förty HERren tin Gud är en fråtande eld och en nitälskande Gud.

25. När I nu föden barn och barnabarn, och bon i landet, och förderfwen eder, och gören eder beläte til någrahanda liknelse, så at I gören illa för HERranom eder Gud, och förtörnen honom;

26. Så kallar jag i thenna dag himmel och jord til witne öfwer eder, at I skolen snart förgås utaf landet, uti hwilket I ingån öfwer Jordan, til at intaga thet: I skolen icke länge blifwa ther uti; utan skolen förgjorde warda.

27. Och HERren skal förströ eder ibland folk; och I warden et föga folk qwar blifwande ibland hedningarna, tit HERren eder drifwande warder.

28. Ther skal tu tjena afgudar, som menniskohandawerk äro, stock och sten, hwilka hwarken se, eller höra, eller äta, eller lukta.

29. Om tu tå ther söker HERran tin Gud, så skal tu finna honom; om tu söker honom af alt hjerta och af all själ.

30. När tu bedröfwad warder, och tig alla thessa tingen uppå komma i the yttersta dagar, så skal tu wända tig til HERren tin Gud, och skal höra hans röst:

31. Förty HERren tin Gud är en barmhertig Gud; han warder tig icke öfwergifwande, eller förderfwande, och han skal icke förgäta thet förbund med tina fäder, som han them swurit hafwer.

32. Befråga förtiden, som för tig warit hafwer, ifrå then dagen tå Gud skapade menniskan på jorden, ifrå then ena himmelens ända til then andra, om någon tid en sådan stor ting skedd, eller thes like någon tid hörd är:

33. At något folk hade hört Guds röst talande utur elden, såsom tu hört hafwer, och likwäl lefwer?

34. Eller om Gud försökt hafwer at ingå, och taga sig et folk midt utur et folk, genom frestelse, genom tekn, genom under, genom strid och genom mägtig hand och genom uträckt arm och genom stora syner, såsom HERren eder Gud alt thetta med eder gjort hafwer för tina ögon uti Egypten?

35. Tu hafwer sett thet, på thet tu skal weta, at HERren är allena Gud, och ingen annan.

36. Af himmelen hafwer han låtit tig höra sin röst, at han skulle lära tig; och på jorden hafwer han låtit tig se sin stora eld; och utur elden hafwer tu hört hans ord:

37. Therföre at han tina fäder älskat, och theras säd efter them utwalt hafwer, och fört tig utur Egypten med sitt ansikte genom sin stora magt;

38. På thet han skulle för tig fördrifwa stora folk, och starkare än tu äst, och föra tig ther in, och gifwa tig theras land til arfwedel, såsom thet tilstår i thenna dag.

39. Så skal tu nu weta i dag, och lägga thet på hjertat, at HERren är en Gud ofwan i himmelen och nedre uppå jorden, och ingen annan:

40. At tu håller hans rätter och bud, som jag i dag bjuder tig; så warder tig, och tina barn efter tig, wäl gående, at titt lif skal länge wara i landet, som HERren tin Gud tig gifwer ewärdeligen.

41. Tå afskilde Mose tre städer på hinsidan Jordan, öster ut:

42. At tit fly skulle ho som sin nästa ihjälsloge med wåda, och tilförene icke hade warit hans owän; then skulle fly in uti en af the städer, på thet han måtte blifwa wid lif:

43. Bezer i öknen på then slättmarken ibland the Rubeniter, och Ramoth i Gilead ibland the Gadditer, och Golan i Basan ibland the Manassiter.

44. Thetta år then lag, som Mose Israels barn föregaf.

45. Och thetta år witnesbördet och the bud och rätter, som Mose sade Israels barn, tå the utur Egypten dragne woro,

46. På hinsidan Jordan, uti then dalen in mot Peors hus, uti Sihons land, the Amoreers Konungs, som i Heßbon bodde, hwilken Mose och Israels barn slogo, tå the utur Egypten komne woro,

47. Och togo hans land in; ther til Ogs land, Konungens i Basan, the twå Amoreers Konungars, som på hinsidan Jordan woro, öster ut,

48. Ifrån Aroer, hwilken på then bäckens strand wid Arnon ligger, in til berget Sion, thet år Hermon;

49. Och alt släta landet på hinsidan Jordan, öster ut, alt in til hafwet, på slätten nedan för berget Pisga.

5. Capitel.

Och Mose kallade hela Israel, och sade til them: Hör, Israel, the bud och rätter, som jag i dag talar för edra öron, och lärer them, och behåller them, at I gören ther efter.

2. HErren wår Gud hafwer gjort et förbund med oß i Horeb;

3. Och HErren hafwer icke gjort thetta förbundet med wåra fäder, utan med oß, som nu här äre på thenna dag, och alle lefwa.

4. Ansikte mot ansikte hafwer HErren talat med oß utur elden på berget.

5. Jag stod på then tiden emellan HErran och eder, at jag skulle föra HErrans ord til eder; förty I fruktaden eder för elden, och gingen icke up på berget; och han sade:

6. Jag år HErren tin Gud, som tig utur Egypti land fört hafwer, utu tråldomens hus.

7. Tu skal inga andra gudar hafwa för mig.

8. Tu skal intet beläte göra tig efter någrahanda liknelse, antingen thet ofwan i himmelen år, eller nedre på jorden, eller i watnet under jorden:

9. Tu skal icke tilbedja them, eller tjena them; ty jag år HErren tin Gud, en nitälskande Gud, som hemsöker fädernas mißgerningar öfwer barnen, in til tredje och fjerde led, theras, som mig hata;

10. Och bewisar barmhertighet på många tusende, som mig älska, och mina bud hålla.

11. Tu skal icke mißbruka HERrans tin Guds namn; ty HErren skal icke låta honom blifwa ostraffad, som hans namn mißbrukar.

12. Sabbathsdagen skal tu hålla, at tu honom helgar, såsom HErren tin Gud tig budit hafwer.

13. Sex dagar skal tu arbeta och göra alla tina werk;

14. Men på sjunde dagen år HERrans tin Guds Sabbath: tå skal tu intet arbete göra; icke heller tin son, eller tin dotter, eller tin tjenare, eller tin tjenarinna, eller tin oxe, eller tin åsna, eller all tin boskap, eller främlingen som inom tina portar år; på thet at tjenare och tjenarinnor måga hafwa ro, så wål som tu.

15. Förty tu skal ihogkomma at tu war ock en träl uti Egypti land, och HErren tin Gud förde tig ther ut med mägtig hand och uträckt arm: therföre hafwer HErren tin Gud budit tig, at tu skal hålla Sabbathsdagen.

16. Tu skal hedra tin fader och tin moder, såsom HErren tin Gud tig budit hafwer, på thet at tu må länge lefwa, och at tig må wål gå uti thet land som HErren tin Gud tig gifwa skal.

17. Tu skal icke dräpa.

18. Tu skal icke göra hor.

19. Tu skal icke stjäla.

20. Tu skal icke bära falskt witnesbörd emot tin nästa.

21. Tu skal icke hafwa lust til tin nästas hustru; tu skal icke begära tin nästas hus, åker, tjenare, tjenarinna, oxe, åsna, eller hwad som hälst honom tilhörer.

22. Theße äro the ord, som HErren talade til hela eder menighet uppå berget, utur elden och molnet och töknen, med stor röst, och lade ther intet til,

och skref them på twå stentaflor, och fick mig them.

23. När I hörden rösten utu mörkret, och berget brinna i eld, gingen I fram til mig, alle öfwerstar i edra slägter, och edre äldste,

24. Och saden: Si, HErren wår Gud hafwer låtit oß se sin härlighet och sitt Majestät; och wi hafwe hört hans röst utur elden: i dag hafwe wi sett, at Gud talade med menniskor, och the blefwo wid lif.

25. Och nu, hwi skole wi dö, så at then stora elden förtärer oß? Om wi oftare höre HErrans wår Guds röst, så måste wi dö.

26. Förty hwad är alt kött, at thet höra må lefwande Guds röst tala utur elden, såsom wi, och kan lefwa?

27. Gack tu fram, och hör alt thet HErren wår Gud säger, och säg oß thet: alt thet HErren wår Gud med tig talar, thet wilje wi höra och göra.

28. Tå HErren hörde rösten af edra ord, som I taladen med mig, sade HErren til mig: Jag hafwer hört thetta folkets ord, som the med tig talat hafwa; thet är alt godt som the sagt hafwa.

29. Ack! at the et sådant hjerta hade til at frukta mig och til at hålla alla mina bud i theras lifsdagar; på thet at them måtte wäl gå, och theras barn ewinnerligen.

30. Gack, och säg them: Går hem i edra tjäll;

31. Men tu skal stå här för mig, at jag talar med tig alla lagar och bud och rätter, som tu them lära skal, at the göra ther efter uti landet, som jag them gifwa skal til at intaga.

32. Så behåller thet nu, at I mågen göra såsom HErren eder Gud eder budit hafwer, och wiker icke hwarken på högra sidan eller wänstra:

33. Utan wandrer i alla the wägar, som HErren eder Gud eder budit hafwer, på thet I mågen lefwa, och eder skal wäl gå, och I länge lefwen i landet, som I intaga skolen.

6. Capitel.

Theße äro nu the lagar och bud och rätter, som HErren eder Gud budit hafwer, at I them lära och göra skolen i landet, tit I indragen til at intaga thet:

2. At tu fruktar HErran tin Gud, och håller alla hans rätter och bud, som jag bjuder tig, tu och tina barn och tina barnabarn, i alla edra lifsdagar, på thet I skolen länge lefwa.

3. Israel, tu skal höra och behållat, så at tu gör ock så, at tig wäl går, och warder mycket förökad, såsom HErren tina fäders Gud tig tilsagt hafwer, et land, ther mjölk och honing uti flyter.

4. Hör Israel: **HErren wår Gud är en Enig HErre:**

5. **Och tu skal älska HErran tin Gud af alt hjerta, af all själ, af all förmåga.**

6. Och theßa ord, som jag bjuder tig i dag, skal tu lägga på hjertat;

7. Och skal skärpa them tina barn, och ther om tala, när tu sitter i titt hus, eller går uppå wägen, när tu nederlägger tig, eller upstår;

8. Och skal binda them för et tekn på tin hand; och skola wara tig til åminnelse för tina ögon;

9. Och skal skrifwa them på titt hus dörträ och uppå dören.

10. När nu HErren tin Gud låter tig komma uti landet, som han tina fäder Abraham, Isaac och Jacob swurit hafwer tig at gifwa, stora och sköna städer, som tu intet byggt hafwer,

11. Och hus fulla med alt godt, them tu intet upfyllt hafwer, och uthuggna brunnar, som tu intet uthuggit hafwer, och wingårdar och oljoberg, som tu intet planterat hafwer, at tu må äta och mätt warda:

12. Så tag tig wara, at tu icke förgäter HErran, som tig utur Egypti land, utu träldomens hus, fört hafwer;

13. Utan tu skal frukta HErran tin Gud, och tjena honom, och swärja wid hans namn;

14. Och skal icke följa andra gudar,

efter, the folkens, som omkring eder bo;
15. Ty HERren tin Gud är en nitälskande Gud ibland tig; at HERrans tin Guds wrede icke skal förgrymma sig öfwer tig, och förgöra tig af jorden.
16. I skolen icke försöka HERran eder Gud, såsom I försökten honom i Maßa;
17. Utan skolen hålla HERrans eder Guds bud och hans witnesbörder och hans rätter, som han budit hafwer:
18. At tu gör thet rätt och godt är för HERrans ögon, på thet tig må gå wäl, och tu inkommer och intager thet goda landet, som HERren swurit hafwer tina fäder;
19. At han skal fördrifwa alla tina fiender för tig, såsom HERren sagt hafwer.
20. När nu tin son i dag eller i morgon frågar tig, och säger: Hwad är thetta för witnesbörder, bud och rätter, som HERren wår Gud eder budit hafwer?
21. Så skal tu säga tin son: Wi woro Pharaos trälar i Egypten; och HERren förde oß utur Egypten med mägtig hand;
22. Och HERren giorde stora och onda tekn och under öfwer Egypten och Pharao och alt hans hus, för wåra ögon;
23. Och förde oß thädan, på thet han skulle införa oß, och gifwa oß thet land som han wåra fäder swurit hade;
24. Och böd HERren oß at göra efter alla theßa rätter, at wi skole frukta HERran wår Gud, at oß wäl går i alla wåra lifsdagar, såsom thet tilgår i thenna dag.
25. Och thet skal wara oß til rättfärdighet för HERranom wår Gud, om wi hålle och göre alla theßa buden, såsom han oß budit hafwer.

7. Capitel.

När HERren tin Gud förer tig in uti thet land, ther tu inkomma skal til at intaga thet, och nederlägger mycket folk för tig: the Hetheer, Girgaseer, Amoreer, Cananeer, Phereseer, Heveer och Jebuseer, sjuhanda folk, the som större äro och mägtigare än tu;
2. Och när HERren tin Gud gifwer them åt tig, at tu slår them, så skal tu gifwa them til spillo, och intet förbund med them göra, eller någon gunst bewisa them.
3. Och skal intet befrynda tig med them; edra döttrar skal tu icke gifwa theras söner, och theras döttrar skolen I icke taga åt edra söner.
4. Förty the warda dragande edra söner ifrå mig, så at the tjena andra gudar; så warder tå HERrans wrede förgrymmande sig öfwer eder, och snarligen förgör eder.
5. Utan altså skolen I göra med them: Theras altare skolen I nederrifwa, theras stoder nederbryta, theras lundar afhugga, och theras afgudar upbränna med eld.
6. Ty tu äst et heligt folk HERranom tin Gud; tig hafwer HERren tin Gud utwalt, at tu skal wara hans egit folk, utaf alla the folk som på jorden äro.
7. Icke hafwer HERren uptagit och utwalt eder therföre, at I större til talet ären än annat folk; ty tu äst minst ibland alla folk:
8. Utan therföre, at HERren älskade eder, och at han skulle hålla sin ed, som han edra fäder swurit hade, hafwer HERren utfört eder med mägtig hand, och hafwer frälst tig utu träldomens hus, utu Pharaos hand, Konungens i Egypten.
9. Så skal tu nu weta, at HERren tin Gud är en Gud, en trofast Gud, hållande förbund och barmhertighet them som älska honom och hålla hans bud, i tusende leder;
10. Och wedergäller them som hata honom för sitt ansikte, så at han förgör them, och skal icke fördröjat, at han them wedergäller för sitt ansikte, som hata honom.
11. Så behåll nu the bud och lagar och rätter, som jag tig bjuder i thenna dag, at tu gör ther efter.
12. Och när I theßa rätter hören, och hållen them, och gören ther efter, så warder HERren tin Gud ock hållande

thet förbund och then barmhertighet, som han tina fäder swurit hafwer.

13. Han skal älska, wälsigna och föröka tig, och skal wälsigna tin lifsfrukt och tin landsfrukt, tin säd, win och olja, frukten af tina kor och frukten af tina får i landet, som han tina fäder swurit hafwer at gifwa tig.

14. Wälsignad warder tu utöfwer alla folk: ingen ibland tig skal wara ofruktsam, ej heller ibland tin boskap.

15. HERren skal taga ifrå tig all krankhet, och skal icke kasta tig någon the Egyptiers onda sjukdomar uppå, hwilka tu förnummit hafwer; men han skal kasta them på alla them som tig hata.

16. Tu skal upfräta alt thet folk, som HERren tin Gud tig gifwande warder: tu skal icke skona them, och icke tjena theras gudar; ty thet worde tig til en snara.

17. Om tu säger i titt hjerta: Thetta folk är mer än jag: huru kan jag fördrifwa them?

18. Så frukta tig intet för them; tänk uppå hwad HERren tin Gud gjorde Pharao och alla Egyptier,

19. Med stor försökelse, som tu med ögonen sett hafwer, och med tekn och under, och genom mägtig hand och uträckt arm, med hwilken HERren tin Gud tig utförde: altså skal HERren tin Gud göra med alla folkslag, som tu fruktar före.

20. Ther til skal HERren tin Gud sända ibland them getingar, in til thes förgjordt warder hwad som qwar är, och sig för tig förgömmer.

21. Grufwa tig intet för them; ty HERren tin Gud är ibland tig, then store och förfärlige Guden.

22. Han, HERren tin Gud, skal utrota theßa folkslag för tig med tiden, thet ena efter thet andra: tu kan icke hastigt förgöra them, på thet at djuren icke skola förökas emot tig på marken.

23. HERren tin Gud skal gifwa them för tig, och skal slå them med stort slag, in til thes han förgör them.

24. Och skal gifwa theras Konungar i tina händer; och tu skal förgöra theras namn under himmelen. Ingen skal kunna tig emotstå, til thes tu förgör them.

25. Theras afgudars beläte skal tu bränna up i eld, och skal intet begära utaf silfret eller guldet som ther uppå är, eller taga thet til tig, på thet at tu icke skal förtaga tig ther uti; ty sådant är HERren tin Gud en styggelse.

26. Therföre skal tu icke föra then styggelsen in uti titt hus, at tu icke warder til spillo gifwen, såsom ock thet är; utan tu skal hafwa en wämjelse och styggelse ther wid; ty thet är til spillo gifwit.

8. Capitel.

Alla the bud, som jag bjuder tig i dag skolen I hålla, at I gören ther efter, på thet I mågen lefwa och förökas, och komma in och intaga thet land, som HERren edra fäder swurit hafwer.

2. Och skal tänka på all then wäg, genom hwilken HERren tin Gud tig ledt hafwer i theßa fyratio åren i öknen, på thet han skulle späka och försöka tig, at kunnigt skulle warda hwad i titt hjerta war, om tu hölle hans bud eller ej.

3. Han späkte tig, och lät tig hungra, och spisade tig med Man, thet tu och tine fäder intet känt hade; på thet han skulle låta tig weta, at menniskan lefwer icke allenast af bröd, utan af alt thet af HERrans mun går.

4. Tina kläder äro intet förslitne på tig, och tina fötter äro intet swullnade i theßa fyratio år.

5. Så finner tu ju i titt hjerta, at HERren tin Gud tig lärt hafwer, såsom en man lärer sin son.

6. Så håll nu HERrans tin Guds bud, at tu wandrar i hans wägar och fruktar honom.

7. Ty HERren tin Gud förer tig uti et godt land; i et land, ther bäckar och brunnar och djup uti äro, hwilka ut med bergen och in på slätten flyta;

8. Et land, ther hwete, korn, wintrå, fikonträ och granatäple uti äro; et land, ther oljoträ och honing uti wärer;

9. Et land, ther tu skal hafwa brödd nog til at äta, ther ock intet fattas; et land, hwilkets stenar äro jern; ther tu ock koppar utu bergen hugger.
10. Och när tu ätit hafwer, och äst mätt, at tu tå läfwar HErran tin Gud för thet goda land, som han tig gifwit hafwer.
11. Så tag tig nu wara, at tu icke förgäter HErran tin Gud, thermed at tu icke håller hans bud och hans lag och rätter, som jag bjuder tig i dag:
12. At när tu ätit hafwer, och äst mätt, och bygger sköna hus, ther tu uti bor;
13. Och titt fä och får och silfwer och guld, och alt thet tu hafwer, förökas;
14. At titt hjerta tå icke uphäfwes, och tu förgäter HErran tin Gud, som tig utur Egypti land fört hafwer, utu träldomens hus;
15. Och hafwer ledt tig igenom thenna stora och förskräckeliga öknen, ther brännande ormar och scorpioner, och torrhet och platt intet watn war, och lät tig utgå watn af hårda hälleberget;
16. Och spisade tig med Man i öknen, ther tine fäder intet af wetat hade, på thet han skulle späka och försöka tig, och framdeles göra wäl emot tig.
17. Annars måtte tu säga i titt hjerta: Min kraft och mina händers starkhet hafwer mig thenna förmåga gjort.
18. Utan tänk på HErran tin Gud; ty han är then som kraft gifwer til at komma thetta åstad; på thet han skulle fullkomna sitt förbund, som han tina fäder swurit hade, såsom thet tilgår i thenna dag.
19. Men om tu förgäter HErran tin Gud, och följer andra gudar efter, och tjenar them, och tilbeder them; så betygar jag i dag öfwer eder, at J skolen slätt förgås.
20. Lika som hedningarne, hwilka HErren förgör för edert ansigte, så skolen ock J förgås, therföre at J icke ären HErrans eder Guds röst hörige.

9. Capitel.

Hör, Israel: i dag skal tu gå öfwer Jordan, at tu inkommer til at intaga the folk, som större och starkare äro än tu, stora städer, murade up til himmelen:
2. Et stort, högt folk, Enakims barn, som tu känt hafwer, af hwilka tu ock hört hafwer: Ho kan stå emot Enaks barn?
3. Så skal tu weta i dag, at HErren tin Gud går fram för tig en förtärande eld; han warder them förgörande och nederläggande för tig, och skal fördrifwa them, och om intet göra them snarligen, såsom HErren tig sagt hafwer.
4. Tå nu HErren tin Gud them utdrifwit hafwer för tig, så säg icke i titt hjerta: HErren hafwer mig här infört, til at intaga thetta landet, för min rättfärdighets skul; ändock HErren fördrifwer hedningarna för tig, för theras ogudaktighets skul.
5. Ty tu kommer icke in i landet til at besitta thet, för tin rättfärdighet, eller för titt hjertas fromhets skul; utan HErren tin Gud fördrifwer thessa hedningar, för theras ogudaktighets skul; på thet han skal fullkomna thet ord, som HErren tina fäder Abraham, Isaac och Jacob swurit hafwer.
6. Så wet nu, at HErren tin Gud icke gifwer tig thetta goda landet til at intaga, för tin rättfärdighets skul, efter tu äst et halsstyft folk.
7. Kom ihog, och förgät icke huru tu HErran tin Gud förtörnade i öknen: ifrå then dagen at tu drog utur Egypti land, til thes J komne ären til thetta rum, hafwen J warit HErranom ohörsamme.
8. Förty i Horeb förtörnaden J HErran, så at HErren för wredes skul wille förgöra eder;
9. Tå jag gången war på berget, til at anamma the stentaflor, förbundets taflor, som HErren gjorde med eder, och jag blef på berget fyratio dagar och fyratio nätter, och åt intet brödd, och drack intet watn;
10. Och HErren fick mig the twå stentaflorna, beskrefna med Guds finger, och ther uti alla ord, som HErren med

eder utur elden på berget talat hade, på församlingens dag;

11. Och efter the fyratio dagar och fyratio nätter; fick mig HERren the twå förbundets stentaflor.

12. Och HERren sade til mig: Statt up, gack snart ned hädan; ty titt folk, som tu utfört hafwer af Egypten, hafwer förderfwat sig: the äro snarligen trädde ifrå then wägen, som jag hafwer budit them; the hafwa gjort sig et gutit beläte.

13. Och HERren sade til mig: Jag ser, at thetta folket är et halsstyft folk.

14. Låt mig betämma, at jag förgör them, och utskrapar theras namn under himmelen; jag wil göra et starkare och mägtigare folk af tig, än thetta är.

15. Och som jag wände mig om, och gick ned af berget, som brann i eld, och hade the twå förbundets taflor i båda mina händer:

16. Tå såg jag, och si, tå haden I syndat emot HERran eder Gud, så at I haden gjort eder en guten kalf, och woren snarligen trädde ifrå then wägen, then HERren eder budit hade.

17. Så tog jag båda taflorna, och kastade them bort utu båda händerna, och slog them sönder för edra ögon;

18. Och föll ned för HERran, såsom tilförene, i fyratio dagar och fyratio nätter, och åt intet bröd, och drack intet watn, för alla edra synders skul, som I gjort haden, i thet I sådant ondt gjorden för HERranom, til at förtörna honom.

19. Ty jag fruktade för then wrede och grymhet, ther HERren på eder med förtörnad war, så at han wille förgöra eder. Och HERren hörde mig än i then gången.

20. War ock HERren storligen wred på Aaron, så at han wille förgöra honom; men jag bad ock för Aaron på samma tiden.

21. Men eder synd, kalfwen som I gjort haden, tog jag och brände up i eld, och slog sönder honom, och sönderstötte, til thes han wardt stoft, och kastade stoftet i bäcken, som flyter utaf berget.

22. Sammalunda förtörnaden I ock HERran i Thabeera, och i Maßa, och wid the Lustgrifter.

23. Och tå HERren sände eder ifrå KadesBarnea, och sade: Går tit up, och tager landet in, som jag eder gifwit hafwer, woren I HERrans eder Guds mun ohörsamme, och trodden icke på honom, och lydden icke hans röst.

24. Ty I hafwen warit HERranom ohörsamme, så långe som jag eder känt hafwer.

25. Tå föll jag ned för HERran fyratio dagar och fyratio nätter, som jag ther låg; ty HERren sade, at han wille förgöra eder.

26. Men jag bad HERran, och sade: HERre, HERre, förderfwa icke titt folk och tin arfwedel, hwilket tu genom tin stora magt förloßat, och med mägtig hand utur Egypten fört hafwer.

* 27. Kom ihog tina tjenare Abraham, Isaac och Jacob; se icke på thetta folkets hårdhet, och thetta folkets ogudaktighet och synd;

28. At thet landet, ther tu oß utfört hafwer, icke skal säga: HERren kunde icke föra them uti thet land, som han them lofwat hade, och hafwer förthenskul fört them ther ut, at han war wred på them, at han skulle dräpa them i öknen;

29. Förty the äro titt folk, och tin arfwedel, som tu med tin stora magt och med tin uträckta arm utfört hafwer.

10. Capitel.

På samma tiden sade HERren til mig: Uthugg tig twå stentaflor, såsom the första, och kom til mig på berget, och gör tig en ark af trä;

2. Så wil jag skrifwa på taflorna the ord, som på the första woro, hwilka tu sönderslagit hafwer; och tu skal lägga them i arken.

3. Så gjorde jag tå en ark af furuträ, och uthögg twå stentaflor, sådana som the första woro, och gick up på berget, och hade the twå taflorna i mina händer.

4. Tå skref han på taflorna, såsom

then första skriften war, the tio ord, som
HErren talade til eder utur elden på
berget, på församlingens dag: och HEr-
ren fick mig them.
5. Och jag wände om, och gick af ber-
get, och lade taflorna i arken, som jag
gjort hade, at the skulle ther blifwa, så-
som HErren mig budit hade.
6. Och Israels barn drogo ut ifrå
Beeroth BeneJaakan til Moserah: ther
blef Aaron död, och wardt ther begraf-
wen; och hans son Eleazar wardt
Prest för honom.
7. Tådan drogo the ut til Gudgoda:
ifrå Gudgoda til Jothbath, et land ther
bäckar äro.
8. På then tiden afskilde HErren Le-
vi slägte til at bära HErrans för-
bunds ark, och til at stå för HErra-
nom, til at tjena honom, och läswa
hans namn, alt in til thenna dag.
9. Therföre skulle the Leviter ingen
del eller arf hafwa med sina bröder; ty
HErren är theras arf, såsom HErren
tin Gud them sagt hafwer.
10. Och jag stod på berget, såsom til-
förene, fyratio dagar och fyratio nätter,
och HErren bönhörde mig än i then
gången, och HErren wille icke förgöra
tig.
11. Men HErren sade til mig: Statt
up, och gack åstad, at tu går för folket,
at the inkomma och intaga landet, som
jag theras fäder swurit hafwer them at
gifwa.
12. Nu, Israel, hwad äskar HErren
tin Gud af tig, utan at tu skal frukta
HErran tin Gud, at tu wandrar i al-
la hans wägar, och älskar honom, och
tjenar HErran tin Gud af alt hjerta
och af all själ;
13. At tu häller HErrans bud och
hans rätter, them jag tig bjuder i then-
na dag, på thet at tig må wäl gå?
14. Si, himmelen, och alla himlars
himlar, och jorden, och alt thet ther uti
är, är HErrans tin Guds:
15. Dock likwäl hafwer HErren al-
lena haft wilja til tina fäder, så at han
älskade them, och hafwer utwalt theras
säd efter them, nemligen, eder utöfwer
alla folk, såsom thet ock tilgår på then-
na dag.
16. Så omskärer nu edert hjertas för-
hud, och warer icke mer halsstyfwe.
17. Förty HErren eder Gud är en
Gud öfwer alla gudar, och en HErre
öfwer alla herrar, en stor Gud, mäg-
tig och förfärlig, then ingen person ak-
tar, och tager inga mutor,
18. Och skaffar the faderlösa och enkor
rätt, och älskar the främmande, så at
han gifwer them föda och kläder;
19. Therföre skolen I ock älska the
främmande; ty I hafwen ock warit
främmande uti Egypti land.
20. HErran tin Gud skal tu frukta,
honom skal tu tjena, til honom skal tu
hålla tig, och swärja wid hans namn.
21. Han är titt lof och tin Gud, then
med tig så stora och förfärliga ting
gjort hafwer, såsom tina ögon sett
hafwa.
22. Tine fäder foro ned uti Egypten
med sjuttio själar; men nu hafwer
HErren tin Gud förökat tig såsom
stjernorna på himmelen.

11. Capitel.

Så skal tu nu älska HErran tin Gud,
och hålla hans lag, hans seder, hans
rätter och hans bud, så länge tu lefwer.
2. Och förnimmer i dag thet edra
barn icke weta, eller sett hafwa, nemli-
gen, HErrans eder Guds tuktan, hans
härlighet och hans mägtiga hand och
uträckta arm;
3. Och hans tekn och werk, som han
gjorde ibland the Egyptier, på Pharao,
Konungen i Egypten, och på hela hans
land;
4. Och hwad han gjorde på the Egyp-
tiers magt, på theras hästar och wag-
nar, tå han lät komma watnet af thet
röda hafwet öfwer them, när the foro
efter eder, och HErren förgjorde them,
alt in til thenna dag;
5. Och hwad han eder gjorde i öknen, in
til thes I nu til thetta rumet komne åren;
6. Hwad han gjorde Dathan och Abi-
ram, Eliabs söner, Rubens sons; huru
jorden öpnade sin mun, och upswalg

them, med theras folk och tjäll och alla theras ägodelar, som under them woro, midt i hela Israel.

7. Ty edra ögon hafwa sett the stora HErrans gerningar, som han gjort hafwer.

8. Therföre skolen I hålla alla the bud, som jag bjuder eder i dag, på thet I skolen styrkte warda til at komma in, och intaga landet, tit I faren til at intaga thet;

9. Och at tu skal länge lefwa i landet, som HErren edra fäder swurit hafwer at gifwa them och theras säd; et land, ther mjölk och honing uti flyter.

10. Ty thet landet, som tu kommer *til at intaga*, är icke såsom Egypti land, *ther I utdragne ären*, ther man sår säd, och bär *tit* watn til fots, såsom til en kålgård:

11. Utan thet hafwer berg och slättmarker, hwilka regn af himmelen watna måste:

12. Om hwilket land HErren tin Gud låter sig wårda, och HErrans tin Guds ögon se altid ther uppå, ifrå begynnelsen af året in til ändan.

13. Om I nu hören mina bud, som jag bjuder eder i dag, at I älsken HErran eder Gud, och tjenen honom af alt hjerta och af all själ;

14. Så skal jag gifwa edert land regn i sinom tid, arla och serla, at tu skal inberga tin säd, titt win och tin olja:

15. Och skal gifwa tin boskap gräs på tin mark, at I mågen äta och warda mätte.

16. Men tager eder wara, at edert hjerta icke låter draga sig ther til, at I afträden, och tjenen andra gudar, och tilbedjen them;

17. Och HErrans wrede förgrymmar sig tå öfwer eder, och lycker himmelen til, at intet regn kommer, och jorden icke gifwer sin wärt, och I snarligen förgås utaf thet goda landet, som HErren eder gifwit hafwer.

18. Så fatter nu thessa orden i hjertat och i edra själar, och binder them för et tekn på eder hand, at the äro til en åminnelse för edra ögon;

19. Och lärer them edra barn, så at tu talar ther om, när tu sitter i titt hus, eller går på wägen, när tu lägger tig neder, och när tu upstår.

20. Och skrif them på dörträn i titt hus, och på tin dör;

21. At tu och tina barn mågen länge lefwa i landet, som HErren tina fäder swurit hafwer at gifwa them så länge dagarne af himmelen på jorden wara.

22. Ty om I alla thessa buden hållen, som jag bjuder eder, och ther efter gören, så at I älsken HErran eder Gud, och wandren i alla hans wägar, och hållen eder in til honom;

23. Så skal HErren fördrifwa alt thetta folket för eder, så at I skolen intaga större och starkare folk, än I ären.

24. Alla rum, som eder fot träder på, skola wara edra; ifrån öknen och ifrå berget Libanon och ifrån elfwen Phrath, alt in til thet yttersta hafwet skal edert landamäre wara.

25. Ingen skal kunna stå eder emot: eder räddhoga och förfärelse skal HErren låta komma öfwer alla the land, ther I inresen, såsom han eder sagt hafwer.

26. Si, jag lägger eder före i dag wälsignelse och förbannelse:

27. Wälsignelse, om I lyden HErrans eder Guds bud, som jag bjuder eder i dag:

28. Förbannelse, om I icke lyden HErrans eder Guds bud, och afträden ifrå then wägen, som jag bjuder eder i dag, så at I wandren efter andra gudar, them I icke kännen.

29. När HErren tin Gud förer tig in i thet land, ther tu inkommer til at intagat, så skal tu låta tala wälsignelsen på thet berget Grisim, och förbannelsen på thet berget Ebal;

30. Hwilka äro på hinsidan Jordan, på then wägen wäster ut, i the Cananeers land, som bo på then slättmarken in emot Gilgal, wid then lunden More.

31. Ty tu måste gå öfwer Jordan, at tu inkommer, och tager landet in,

som HErren eder Gud eder gifwit hafwer at I thet intaga och ther uti bo skolen.

32. Så ser nu til, at I gören efter alla the bud och rätter, som jag eder i dag förelägger.

12. Capitel.

Theße äro the bud och rätter, som I hålla skolen, så at I gören[1] ther efter uti landet, som HErren, tina fäders Gud, tig gifwit hafwer til at intaga, så länge I på jorden lefwen.

2. Förgörer alla the rum ther hedningarne, som I intagen, sina gudar tjent hafwa, ware sig på höga berg, på backar, eller under gröna trä.

3. Och bryter neder theras altaren, och slår sönder theras stoder, och theras lunder upbränner med eld, och theras afgudabeläten kaster bort, och tager bort theras namn utu thet rumet.

4. I skolen icke så göra HErranom eder Gud:

5. Utan på thet rum, som HErren eder Gud utwäljer, af alla edra slägter, at han wil läta sitt namn ther bo, ther skolen I fråga, och tit komma,

6. Och göra edert bränneoffer, och edra andra offer, och eder tionde, och edra händers häfoffer, och edra löften, och edra friwilliga offer, och förstfödingen af edert få och får.

7. Och ther skolen I äta för HErranom eder Gud, och wara glade öfwer alt thet I och edra hus förwärfwen, ther HErren tin Gud tig uti wälsignat hafwer.

8. I skolen intet göra af thet wi i dag här göre, hwar och en som honom tycker rätt wara;

9. Ty I ären ännu här til dags icke komne til ro, eller til arfwedelen, som HErren tin Gud tig gifwa skal:

10. Men I måsten gå öfwer Jordan, och bo i thet landet, som HErren eder Gud eder til arfs utskiftande warder; och han skal låta eder få ro för alla edra fiender omkring eder; och I skolen bo trygge.

11. När nu HErren tin Gud utwäljer et rum, at hans namn ther bo skal, tit skolen I bära alt thet jag bjuder eder: edert bränneoffer, edra andra offer, eder tionde, edra händers häfoffer, och alla edra fria löften, som I HErranom lofwen.

12. Och skolen wara glade för HErranom eder Gud, I och edra söner, och edra döttrar, och edra tjenare, och edra tjenarinnor, och Leviterne som i edra portar äro; förty the hafwa ingen lott eller arfwedel med eder.

13. Tag tig wara, at tu icke offrar titt bränneoffer i alla the rum, som tu ser;

14. Utan i thet rum, som HErren utwäljer, uti några af tina slägter, ther skal tu offra titt bränneoffer, och göra alt thet jag bjuder tig.

15. Dock må tu slagta, och äta kött i alla tina portar, efter all tin själs begärelse, efter HErrans tin Guds wälsignelse, som han tig gifwit hafwer: både rena och orena måga thet äta, såsom en rå eller en hjort.

16. Men blodet skal tu icke äta; utan gjuta thet på jorden såsom watn.

17. Men icke må tu äta i tina portar utaf tionden af tin säd, titt win, tin olja, ej heller af förstfödingen af tina få, af tina får, eller af något titt löfte som tu lofwat hafwer, eller af titt friwilliga offer, eller af tin hands häfoffer:

18. Utan för HErranom tin Gud skal tu sådant äta på thet rum som HErren tin Gud utwäljer, tu och tine söner, tina döttrar, tine tjenare, tina tjenarinnor, och Leviten som i tina portar är; och skal wara glad för HErranom tin Gud öfwer alt thet tu tig företager.

19. Och tag tig wara, at tu icke öfwergifwer Leviten, så länge tu lefwer på jorden.

20. När nu HErren tin Gud warder förwidgande tina landsändar, såsom han tig sagt hafwer, och tu säger: Jag wil äta kött, efter tin själ lyster äta kött; så ät kött efter all tin själs begärelse.

21. Är rumet långt ifrå tig, som HERren tin Gud utwalt hafwer, at han ther wil låta bo sitt namn, så slagta af titt fä eller får, som HERren tig gifwit hafwer, såsom jag tig budit hafwer, och ät thet i tina portar, efter all tin själs begärelse.
22. Såsom man äter en rå eller en hjort, må tu ätat: både rena och orena måga lika wäl ätat.
23. Allenast wakta, at tu icke äter blodet; ty blodet är själen: therföre skal tu icke äta själen med köttet;
24. Utan skal gjuta thet på jorden såsom watn.
25. Och skal förthenskul icke ätat, at tig må wäl gå, och tina barn efter tig, ther af at tu gjort hafwer thet, som rätt är för HERranom.
26. Men när tu helgar något thet titt är, eller lofwar, så skal tu ;tagat, och bärat til thet rum, som HERren utwalt hafwer:
27. Och göra titt bränneoffer, med kött och blod, på HERrans tin Guds altare. Blodet af titt offer skal tu gjuta på HERrans tin Guds altare, och äta köttet.
28. Se til, och hör alla thessa ord, som jag bjuder tig, på thet tig må wäl gå, och tin barn efter tig, til ewig tid, ther af at tu gjort hafwer thet rätt är och HERranom tin Gud behageligt.
29. När HERren tin Gud utrotar hedningarna för tig, ther tu inkommer til at intaga them, och tu them intagit hafwer, och bor i theras land;
30. Så tag tig wara, at tu icke faller i snaran efter them, sedan the fördrefne äro för tig, och at tu intet söker efter theras gudar, och säger: Såsom thetta folk hafwer tjent theras gudar, så wil jag ock göra.
31. Tu skal icke således göra HERranom tin Gud; förty the hafwa gjort sina gudar alt thet HERranom stygges wid, och thet han hatar; ty the hafwa ock upbränt i eld sina söner och döttrar åt sine gudar.
32. Alt thet jag bjuder eder, thet skolen I hålla, så at I gören ther efter. I skolen intet lägga ther til, och intet taga ther ifrå.

13. Capitel.

Om en Prophet eller drömmare upkommer ibland eder, och han gifwer tig et tekn eller under;
2. Och thet tekn eller under sker, ther han tig af sade, och säger: Låt oss wandra efter andra gudar, the som I icke kännen, och tjena them;
3. Så skal tu icke höra then Prophetens eller drömmarens ord; ty HERren tin Gud försöker eder, at han må förfara, om I af alt hjerta och af all själ älsken HERran eder Gud.
4. Ty HERran eder Gud skolen I följa, och frukta honom, och hålla hans bud, och höra hans röst, och honom tjena, och hålla eder in til honom.
5. Men then Propheten eller drömmaren skal dö, therföre at han lärde afträdelse ifrå HERranom eder Gud, som eder utur Egypti land fört, och tig utu träldomens hus förlossat hafwer, på thet han skulle komma tig ut af then wägen, som HERren tin Gud budit hafwer til at wandra ther uppå; på thet at tu skal skilja then onda ifrå tig.
6. Om tin broder, tin moders son, eller tin son, eller tin dotter, eller hustrun som är i tin famn, eller tin wän, then tig är såsom titt hjerta, råder tig hemligen och säger: Låt oss gå, och tjena andra gudar, hwilka tu intet känner, ej heller tina fäder;
7. The gudar som ibland folken alt omkring eder äro, ehwad the äro när eller fjerran, ifrå then ena jordens ända in til then andra:
8. Så samtyck thet icke, ej heller lyd honom; och skal titt öga intet skona honom, och skal intet förbarma tig öfwer honom, eller fördölja honom,
9. Utan skal dräpa honom: tin hand skal wara then första öfwer honom, at han dräpes; och thernäst hela folkets hand.
10. Man skal stena honom ihjäl; ty han for efter at han skulle komma tig ifrå HERran tin Gud, then tig utur

Egypti land, ifrå trälldomens hus, fört
hafwer:
11. På thet at hela Israel skal thet
höra, och frukta sig, och icke mer taga
sig sådant ondt före ibland eder.
12. Om tu får höra i någon stad, som
HErren tin Gud tig gifwit hafwer
til at bo uti, at man säger:
13. Några Belials barn äro utgångne ibland tig, och hafwa förfört theras
stads inbyggare, och sagt: Låt oß gå,
och tjena andra gudar, som I intet
kännen;
14. Så skal tu granneligen söka, ransaka och befråga, om sanningen finnes,
at så wißt är, at thenna styggelsen
ibland eder skedd är;
15. Så skal tu slå then stadens inbyggare med swärdsägg, och them til spillo
gifwa, med alt thet som ther inne är,
och theras boskap med swärdsägg:
16. Och alt theras rof skal tu tilhopa
bära midt uppå gatan, och bränna up
i eld både staden och alt hans rof, thet
ena med thet andra, HErranom tin
Gud; at han til en hög blifwer i ewig
tid, och aldrig upbyggd warder.
17. Och låt intet blifwa i tin hand af
thet som til spillo gifwit är, på thet at
HErren skal wändas ifrå sin wredes
grymhet, och gifwa tig barmhertighet,
och förbarma sig öfwer tig, och föröka
tig, såsom han tina fäder swurit hafwer,
18. Therföre at tu HErrans tin
Guds röst lydt hafwer, til at hålla alla
hans bud, som jag tig bjuder på thenna
dag, at tu skal göra thet som rätt är
för HErrans tin Guds ögon.

14. Capitel.

I ären HErrans eder Guds barn.
Skärer eder icke, och görer eder icke skalliga öfwer edert änne för någon död.
2. Ty tu äst et heligt folk HErranom
tin Gud; och HErren hafwer utwalt
tig, at tu skal wara hans egit, utaf alla
folk som på jorden äro.
3. Tu skal ingen styggelse äta.
4. Men theße äro the djur som I äta
skolen: fä, får, get, hjort,
5. Rå, buffel, stenbock, enhörning,
urnöt, och älgen.
6. Och alla djur som twåklöfwade
äro och idisla, skolen I äta.
7. Men thet skolen I icke äta, som
idislar och icke twåklöfwadt är: camelen, haren, cunilen; the som idisla och
icke twåklöfwade äro, the skola wara
eder orena.
8. Swinet, ändock thet twåklöfwadt
är, så idislar thet dock icke; thet skal
wara eder orent: af thes kött skolen I
icke äta, och wid thes as skolen I icke
komma.
9. Thetta är thet I äta skolen utaf alt
thet i watnet är: alt thet som fenor och
fjäll hafwer, thet skolen I äta;
10. Men thet som intet fenor eller
fjäll hafwer, thet skolen I icke äta; ty
thet är eder orent.
11. Alla rena foglar äter.
12. Theße af them äro the som I icke
äta skolen: örnen, höken, falken,
13. Fiskgjusen, gladan, gamen, med
sin art;
14. Och alla korpar, med theras art;
15. Strutsfoglen, ugglan, göken, sparfhöken, med sin art;
16. Stenugglan, ufwen, flädermusen;
17. Rördrommen, storken, swanen;
18. Hägern, skrikan, med sin art; widhöfden och swalan.
19. Och alle foglar som krypa, skola
wara eder orene; och I skolen icke äta
them.
20. The rena foglar skolen I äta.
21. I skolen intet as äta: åt främlingen, som i tin port är, må tu gifwa
thet, at han thet äter, eller sälj thet åt
en främmande; ty tu äst et heligt folk
HErranom tin Gud. Tu skal icke koka
kidet medan thet ännu dir sin moder.
22. Tu skal alla år afskilja tionden af
all tin säds frukt, som utaf tin åker
kommer;
23. Och skal äta then för HErranom
tin Gud på thet rum som han utwäljer at hans namn ther bo skal, nemligen, af tionden utaf tin säd, titt win,
tin olja, och förstfödingen af titt fä och
tina får; på thet tu skal lära frukta
HErran tin Gud i alla tina lifsdagar.

24. Om wägen är tig för lång, at tu icke kan komma thet tit, therföre at thet rumet är tig för långt ifrå, som HERren tin Gud utwalt hafwer at han wil låta sitt namn bo ther (ty HERren tin Gud hafwer wälsignat tig):

25. Så sälj thet alt för penningar, och tag penningarna i tin hand, och gack til thet rum, som HERren tin Gud utwalt hafwer,

26. Och köp för penningarna alt thet tin själ lyster, ware sig fä, får, win, stark dryck, eller alt thet tin själ begär, och ät thet ther för HERranom tin Gud, och war glad, tu och titt hus.

27. Och Leviten som i tina portar är, honom skal tu icke förgäta; förty han hafwer ingen lott eller arf med tig.

28. Efter tre år skal tu affsöndra all tionden af tin säd i thet året, och skal lägga henne i tina portar.

29. Så skal Leviten komma, som ingen lott eller arf hafwer med tig, och främlingen, och then faderlöse, och enkan, som i tina portar äro, och äta och mätta sig; på thet HERren tin Gud tig wälsigna skal i alla tina händers gerningar som tu gör.

15. Capitel.

Efter sju år skal tu hålla et friår.

2. Och så skal thet tilgå med samma friår: Hwilken man något ifrå sin hand sin nästa borgat hafwer, han skal icke kräfwa thet in af sin nästa, eller af sin broder; förty thet heter friår HERranom.

3. Utaf en främmande må tu thet inkräfwa; men tin broder skal tu tilgifwat.

4. Och skal alsingen fattig wara ibland eder; ty HERren warder tig wälsignande uti landet, som HERren tin Gud tig til arf gifwa skal til at intaga.

5. Allenast at tu lyder HERrans tin Guds röst, och håller alla thesa buden, som jag bjuder tig i thenna dag, at tu gör ther efter.

6. Ty HERren tin Gud skal wälsigna tig, såsom han tig sagt hafwer: så skal tu låna mycket folk; men af ingen skal tu til låns taga: tu skal blifwa rådande öfwer mycket folk; men öfwer tig skal ingen rådande blifwa.

7. Om tin broder i någon stad är fattig i titt land, som HERren tin Gud tig gifwande warder, så skal tu icke förhärda titt hjerta eller tillycka tin hand för tin fattiga broder;

8. Utan skal uplycka henne honom, och låna honom, efter som honom fattas.

9. Wakta tig at i titt hjerta icke ligger et Belials ord, så at tu säger: Thet kommer snart sjunde året, som är friåret; och ser så illa på tin fattiga broder, och får honom intet: så warder han ropande öfwer tig til HERran; och thet warder tig til synd.

10. Utan tu skal låtan fåt, och titt hjerta skal icke förtryta at tu får honom thet; ty förthenskul skal HERren tin Gud wälsigna tig i alla tina gerningar och i alt thet tu företager:

11. Fattige skola wäl altid wara i landet: therföre bjuder jag tig och säger, at tu skal uplycka tin hand för tin broder, som trängd och fattig är i titt land.

12. Om tin broder, en Ebreisk eller Ebreiska, säljer sig tig, så skal han tjena tig i sex år; i sjunde året skal tu gifwa honom fri lös.

13. Och när tu gifwer honom fri lös, skal tu icke låta honom gå med toma händer ifrå tig;

14. Utan tu skal få honom med sig af tina får, af tin lada, af tin präß, så at tu gifwer honom af thet, som HERren tin Gud tig med wälsignat hafwer.

15. Och tänk uppå at tu ock war en träl i Egypti land, och HERren tin Gud förloßade tig: therföre bjuder jag tig thetta i thenna dag.

16. Säger han til tig: Jag wil icke fara ut ifrå tig; ty jag unnar tig och titt hus godt, efter han mår wäl när tig;

17. Så tag en syl, och bära honom genom hans öra wid titt hus dör, och låt honom blifwa tin träl i ewig tid: med tin trälinna skal tu ock så göra.

18. Och låt tig icke tycka tungt wara at tu gifwer honom fri lös; förty han

hafwer tjent tig, såsom en dubbel legodräng, i sex år: så skal HERren tin Gud wälsigna tig i alt thet tu gör.

19. Alt förstfödt som ibland titt fä och får födt warder, thet mankön är, thet skal tu helga HERranom tin Gud. Tu skal icke arbeta med förstfödingen af titt fä, och icke klippa förstfödingen af tina får:

20. För HERranom tin Gud skal tu äta them årligen, på thet rum som HERren utwalt hafwer, tu och titt hus.

21. Om thet hafwer någon brist, så at thet haltar, eller är blindt, eller eljes någon ond wank hafwer, så skal tu icke offra thet HERranom tin Gud;

22. Utan i tin port skal tu ätat, ehwad tu äst ren eller oren, såsom en rå eller hjort;

23. Allenast at tu icke äter af thes blod, utan gjuter thet på jorden, såsom watn.

16. Capitel.

Håll then månaden Abib, at tu gör HERranom tin Gud Paßah; förty uti Abibs månad hafwer HERren tin Gud fört tig utur Egypten, om natten.

2. Och tu skal slagta HERranom tin Gud Paßah, får och fä, på thet rum som HERren utwäljande warder at hans namn ther bo skal.

3. Tu skal intet syradt bröd äta i then högtiden. J sju dagar skal tu äta osyradt bedröfwelsens bröd; förty med hast gick tu utur Egypti land; på thet at tu skal ihogkomma then dagen, som tu drog utur Egypti land, i alla tina lifsdagar.

4. J sju dagar skal intet syradt bröd sedt warda i alla tina landsändar; och skal intet af köttet, som på första dagen om aftonen slagtadt wardt, blifwa qwar öfwer natten in til morgonen.

5. Tu kan icke slagta Paßah någonstädes i tina portar, som HERren tin Gud tig gifwit hafwer:

6. Utan på thet rum som HERren tin Gud utwäljande warder at hans namn ther bo skal, ther skal tu slagta Paßah, om aftonen, när solen nedergången är, wid then tiden som tu utur Egypten drog.

7. Och tu skal kokat, och ätat på thet rum, som HERren tin Gud utwäljande warder, och sedan om morgonen wända tig, och gå hem i tina hyddor.

8. J sex dagar skal tu äta osyradt; och på sjunde dagen är HERrans tin Guds församling: tå skal tu intet arbete göra.

9. Sju weckor skal tu räkna tig, och begynna räkna ifrå then dagen, när man kastar lian i säden.

10. Och skal hålla weckohögtid HERranom tin Gud, at tu gifwer tin hands friwilliga gåfwa, efter som HERren tin Gud tig wälsignat hafwer.

11. Och tu skal wara glad för HERranom tin Gud, tu och tin son, tin dotter, tin tjenare, tin tjenarinna, och Leviten, som är i tina portar, främlingen, then faderlöse och enkan, som ibland tig äro, på thet rum som HERren tin Gud utwäljande warder at hans namn ther bo skal.

12. Och tänk uppå at tu hafwer warit en träl i Egypten, at tu håller och gör efter theßa buden.

13. Löfhyddohögtid skal tu hålla i sju dagar, när tu hafwer insamlat af tin loga och af tin präß.

14. Och skal wara glad på tin högtid, tu och tin son, tin dotter, tin tjenare, tin tjenarinna, Leviten, främlingen, then faderlöse och enkan, som i tina portar äro.

15. J sju dagar skal tu hålla then högtiden HERranom tin Gud på thet rum som HERren tin Gud utwäljande warder; ty HERren tin Gud skal wälsigna tig i alt thet tu inbärgar, och i alla tina händers gerningar: therföre skal tu wara glad.

16. Tre resor om året skal alt thet mankön är ibland tig komma fram för HERran tin Gud på thet rum som han utwäljande warder: på osyrade bröds högtiden, på weckohögtiden och på löfhyddohögtiden: icke skal han tomhändt komma fram för HERran:

17. Hwar och en, efter sin hands gåfwa, efter then wälsignelse som HERren tin Gud tig gifwit hafwer.

18. Domare och ämbetsmän skal tu sätta tig i alla tina portar, som HERren tin Gud tig gifwande warder ibland tina slägter, at the måga döma folket med rätt dom.

19. Tu skal icke böja rätten, och skal ock ingen person anse, eller mutor taga; förty mutor förblinda the wisa, och förwända the rättfärdigas saker.

20. Tu skal fara efter thet rätt är, på thet tu må lefwa och besitta thet land som HERren tin Gud tig gifwande warder.

21. Tu skal icke någon lund af någrahanda trä plantera wid HERrans tin Guds altare som tu tig gör.

22. Tu skal ingen stod upresa, hwilket HERren tin Gud hatar.

17. Capitel.

Tu skal icke offra HERranom tin Gud något nöt eller får, thet någon brist eller något ondt på sig hafwer; förty thet är HERranom tin Gud en styggelse.

2. Om någon funnen warder i någon af tina portar, som HERren tin Gud tig gifwande warder, man eller qwinna, then som illa gör för HERrans tin Guds ögon, så at han öfwerträder hans förbund;

3. Och går bort, och tjenar andra gudar, och tilbeder them, ware sig sol eller måne, eller någon af himmelens här, thet jag icke budit hafwer;

4. Och thet warder tig sagdt, och tu hörer thet, så skal tu granneligen fråga ther efter; och när tu finner, at thet wisserligen sant är, at sådan styggelse skedd är i Israel;

5. Så skal tu utföra then samma mannen, eller then samma qwinnan, som sådant ondt gjort hafwer, til tina portar, och skal stena them ihjäl.

6. Efter tu eller tre witnens mun skal then dö, som döden wärd är; men efter et witnes mun skal han icke dö.

7. Witnenas hand skal then första wara til at dräpa honom, och sedan hela folkets hand; på thet at tu låter then onda ifrå tig.

8. Om någon sak i rätta warder tig förswår, emellan blod och blod, emellan handel och handel, emellan skada och skada, och hwad twedrägtiga saker äro i tina portar; så skal tu stå up, och gå up til thet rum som HERren tin Gud utwäljande warder,

9. Och til Presterna, Leviterna, och til domaren, som then tiden är, och fråga af them; the skola säga tig domen af.

10. Och tu skal göra efter som the säga tig före i thet rum som HERren utwäljande warder, och skal hålla thet så, at tu gör efter alt thet som the tig lära.

11. Efter lagen, som the lära tig, och efter rätten, som the säga tig före, skal tu hålla tig, så at tu icke wiker ther ifrå, antingen på then högra sidan eller på then wänstra.

12. Och om någon wore öfwerdådig, så at han icke wille lyda Presten, som ther i HERrans tin Guds ämbete står, eller domaren, han skal dö: och tu skal borttaga then onda af Israel;

13. At alt folket skal höra thet, och rädas, och icke mer öfwerdådige wara.

14. När tu kommer uti landet, som HERren tin Gud tig gifwa skal, och tager thet in, och bor ther, och warder sägande: Jag wil sätta en Konung öfwer mig, såsom alla folk omkring mig hafwa:

15. Så skal tu then sätta för Konung öfwer tig, som HERren tin Gud utwäljer: tu skal en af tina bröder sätta öfwer tig för Konung: tu kan icke sätta en främmande öfwer tig, then icke tin broder är.

16. Allenast at han icke håller många hästar, och förer folket åter in i Egypten, för the många hästars skul; efter HERren eder sagt hafwer, at I icke mer genom thenna wägen komma skolen.

17. Han skal ock icke taga sig många hustrur, at hans hjerta icke warder afwändt: och skal ej heller mycket silfwer eller guld församla.

18. Och när han nu sittande warder

på sin rikes stol, skal han taga thenna andra lagen af Presterna, Leviterna, och låta skrifwa then uti en bok.

19. Hon skal wara när honom, och han skal ther uti läsa i alla sina lifsdagar; på thet at han skal lära frukta HERran sin Gud, at han håller alla thenna lagens ord, och theßa rätter, at han gör ther efter.

20. Han skal icke förhäfwa sitt hjerta utöfwer sina bröder, och skal icke wika ifrå budet, hwarken på then högra sidan eller på then wänstra; på thet han skal förlänga sina dagar i sitt regemente, han och hans barn i Israel.

18. Capitel.

Presterne, Leviterne, och hela Levi slägt, skola ingen lott eller arf hafwa med Israel: HERrans offer och hans arfwedel skola the äta.

2. Therföre skola the intet arf hafwa ibland theras bröder; ty HERren är theras arf, såsom han them sagt hafwer.

3. Och thetta skal wara Presternas rättighet af folket och af them som offra, ehwad thet är fä eller får, at man skal gifwa Presten bogen och båda kindbenen och wämmen;

4. Och förstlingen af titt korn och tin must och tin olja, och förstlingen af tina fårs klippning;

5. Förty HERren tin Gud hafwer utwalt honom utur alla tina slägter, at han skal stå i tjensten i HERrans namn; han och hans söner ewärdeligen.

6. Om en Levit kommer utaf någon tina städer, eller eljest af hela Israel, ther han en gäst är, och kommer af all hans själs begärelse til thet rum som HERren utwalt hafwer;

7. At han wil tjena i HERrans sin Guds namn, såsom alle hans bröder, Leviterne, som ther stå för HERranom;

8. The skola få lika del til at äta, förutan thet han hafwer af sina fäders sålda gods.

9. När tu kommer uti landet som HERren tin Gud tig gifwande warder, så skal tu icke lära göra thet folkets styggelse:

10. At ingen ibland tig warder funnen, som sin son eller dotter låter gå igenom eld, eller then som är en spåman, eller en dagwäljare, eller then som på foglalåt aktar, eller en trollkarl;

11. Eller en beswärjare, eller en swartkonstig, eller en teknatydare, eller then ther någon död frågar.

12. Ty then som sådant gör, han är HERranom en styggelse; och för sådan styggelses skul fördrifwer them HERren tin Gud för tig.

13. War utan wank in för HERranom tin Gud.

14. Ty thetta folket, som tu intaga skal, lyder the dagwäljare och spåmän; men tu skal icke så göra HERranom tin Gud.

15. **En Prophet, såsom mig, skal HERren tin Gud upwäcka tig utaf tig och utaf tina bröder: honom skolen J lyda;**

16. Såsom tu bad af HERranom tin Gud i Horeb på församlingens dag, och sade: Jag wil icke mer höra HERrans min Guds röst, och icke mer se then stora elden, at jag icke skal dö.

17. Och HERren sade til mig: The hafwa wäl sagt:

18. **Jag skal upwäcka them en Prophet, såsom tu äst, utaf theras bröder, och gifwa mina ord i hans mun; han skal tala til them alt thet jag honom bjuda wil.**

19. **Och then som mina ord icke hörer, som han i mitt namn talande warder, af honom wil jag utkräfwa thet.**

20. Dock om någon Prophet djerfwes tala, i mitt namn, thet jag honom icke befallt hafwer at tala, och then som talar i andra gudars namn; then Propheten skal dö.

21. Om tu nu säga wille i titt hjerta: Huru kan jag märka hwilket ord HERren icke talat hafwer?

22. När then Propheten talar i HERrans namn, och thet warder intet af,

och ſker intet, så är thet thet ord, ſom HErren icke talat hafwer: then Propheten hafwer thet talat af öfwerdådighet; therföre ſkal tu icke frukta tig för honom.

19. Capitel.

När HErren tin Gud hafwer utrotat folken, hwilkas land HErren tin Gud tig gifwa ſkal at tu them intager, och bor i theras ſtäder och hus;

2. Så ſkal tu affkilja tig tre ſtäder i landet ſom HErren tin Gud tig gifwa ſkal til at intaga.

3. Och ſkal utwälja belägna rum, och ſkifta titt lands gränſer, ſom HErren tin Gud tig utdelande warder, i tre delar; at tit må fly then ſom et mandråp gjort hafwer.

4. Och thet ſkal wara ſaken, at tit ſkal fly then ſom et mandråp gjort hafwer, at han må lefwa, om någon ſlår ſin näſta utan wilja, och hafwer tilförene intet hat haft til honom:

5. Utan, ſåſom någon ginge med ſin näſta i ſkogen til at hugga wed, och hofwe med handen yxen up til at hugga weden, och jernet fölle af ſkaftet, och råkade hans näſta, så at han blefwe död; then ſkal uti en af theßa ſtäderna fly, och få lefwa;

6. På thet blodhämnaren icke ſkal fara efter dråparen, medan hans hjerta förbittradt är, och få fatt på honom, om wägen är lång, och ſlå hans ſjäl; ändock han til döds icke brutit hafwer, efter han tilförene intet hat til honom haft hade.

7. Therföre bjuder jag tig, at tu afſkiljer tre ſtäder.

8. Och om HErren tin Gud tina landsändar utwidgande warder, ſåſom han tina fäder ſwurit hafwer, och gifwer tig alt thet landet ſom han tina fäder lofwat hafwer at gifwa:

9. Om tu annars håller alla theßa buden, at tu gör ther efter, ſom jag tig bjuder i thenna dag, at tu älſkar HErran tin Gud, och wandrar i hans wägar i tina lifsdagar, så ſkal tu ännu tre ſtäder lägga til theßa tre ſtäder;

10. På thet oſkyldigt blod icke ſkal utgutit warda i titt land, ſom HErren tin Gud tig til arfs gifwa ſkal, och blodſkulder icke komma öfwer tig.

11. Men om någon hafwer hat emot ſin näſta, och waktar efter honom, och han går åſtad, och ſlår honom hans ſjäl ihjäl, och flyr uti en af theßa ſtäder;

12. Så ſkola the äldſte i hans ſtad ſända tit, och låta hämta honom tådan, och få honom i blodhämnarens händer, at han ſkal dräpas.

13. Tina ögon ſkola intet ſkona honom, och tu ſkal borttaga oſkyldigt blod af Israel, på thet at tig må wäl gå.

14. Tu ſkal icke tin näſtas råmärken flytta, hwilka förfäderne ſatt hafwa i tin arfwedel, then tu ärfwer i landet ſom HErren tin Gud tig gifwit hafwer at intaga.

15. Intet witne ſkal enſamt framträda emot någon om någon mißgerning eller ſynd, ehwad mißgerning thet är ſom man göra kan; utan i twägge eller tregge witnens mun ſkola alla ſaker ſtå.

16. Om et wrångt witne går fram emot någon, til at witna öfwer honom någon öfwerträdelſe;

17. Så ſkola the båda männerne, ſom ſaken på gäller, ſtå för HErranom fram för Preſterna och domarena, ſom på then tiden äro;

18. Och domarena ſkola wäl ranſakat: och om thet falſka witnet hafwer burit falſkt witnesbörd emot ſin broder;

19. Så ſkolen I göra honom, ſåſom han hade aktat göra ſin broder, på thet at tu ſkal ſkilja then onda ifrå tig;

20. Och andre ſkola thet höra, och rädas, och icke mer taga ſig före ſådana onda ſtycken göra ibland tig.

21. Titt öga ſkal icke ſkona honom: ſjäl för ſjäl, öga för öga, tand för tand, hand för hand, fot för fot.

20. Capitel.

När tu drager til örlig emot tina fiender, och får ſe häſtar och wagnar, thet folkets, ſom är ſtörre än tu, så frukta tig

intet för them; ty HERren tin Gud,
som tig utur Egypti land fört hafwer,
han är med tig.
2. När I nu kommen til strids, så
skal Presten träda fram, och tala med
folket,
3. Och säga til them: Israel, hör här
til: I gån i dag i striden emot edra
fiender; edert hjerta ware icke blödigt,
frukter eder intet, bäfwer intet, och gruf=
wer eder intet för them;
4. Ty HERren eder Gud går med
eder, at han skal strida för eder mot
edra fiender, och hjelpa eder.
5. Men ämbetsmännerne skola tala
med folket, och säga: Hwilken som et
nytt hus byggt hafwer, och hafwer icke
ännu wigt thet, han gånge sina färde,
och blifwe hemma, på thet han icke skal
blifwa död i striden, och en annan wi=
ger thet:
6. Hwilken som hafwer plantat en
wingård, och hafwer icke ännu gjort
honom menlig, han gånge sina färde,
och blifwe hemma, på thet han icke
blifwer död i striden, och en annan gör
honom menlig.
7. Hwilken sig en hustru trolofwat
hafwer, och hafwer icke ännu hämtat
henne hem, then gånge sina färde, och
blifwe hemma, at han icke dör i striden,
och en annan hämtar henne hem.
8. Och ämbetsmännerne skola ytterli=
gare tala med folket, och säga; Hwilken
som rädd är, och et förskräckt hjerta
hafwer, han gånge sina färde, och blif=
we hemma, på thet han ock icke skal gö=
ra sina bröders hjerta förskräckt, såsom
hans hjerta är.
9. Och när ämbetsmännerna uttalat
hafwa med folket, så skola the skicka
höfwitsmännerna för folket främst i
spetsen.
10. När tu drager för en stad, til at
bestrida honom, så skal tu först bjuda
them fred til.
11. Swara the tig fredligt, och låta
up för tig, så skal alt thet folk som ther
inne är wara tig skattskyldigt och un=
derdånigt;
12. Men wilja the icke fredligt handla
med tig, och wilja örliga med tig, så
belägg them.
13. Och när HERren tin Gud gifwer
them tig i händer, så skal tu slå alt
mankön, som ther inne är, med swärds=
ägg;
14. Men qwinfolk, barn och boskap,
och alt thet i staden är, och alt rofwet,
skal tu byta emellan tig, och skal äta af
tina fienders byte, som HERren tin
Gud tig gifwit hafwer.
15. Altså skal tu göra med alla städer,
som fast långt ifrå tig ligga, och icke
äro af thetta folkets städer.
16. Men i thetta folkets städer, som
HERren tin Gud tig til arf gifwa skal,
skal tu intet låta lefwa thet som anda
hafwer;
17. Utan skal gifwa thet til spillo,
nemligen, the Hetheer, Amoreer, Ca=
naneer, Phereseer, Heveer och Jebuseer,
såsom HERren tin Gud tig budit haf=
wer;
18. På thet at the icke skola lära eder
göra all then styggelse, som the göra
theras gudar, och I synden emot HER=
ran eder Gud.
19. Om tu måste länge ligga för en
stad, emot hwilken tu strider til at inta=
gan, så skal tu icke förderfwa trän, så
at tu låter yxen komma på them; för=
ty tu kan äta theraf, therföre skal tu icke
afhugga them: thet är dock et trä på
marken, och icke en menniska, och kan
icke komma i bolwerk emot tig.
20. Men the trä som tu wet at man
icke äter af, them skal tu förderfwa och
afhugga; och gör bolwerk emot staden,
som med tig örligar, til thes tu honom
öfwermägtig warder.

21. Capitel.

Om någon dräpen man finnes i lan=
det, som HERren tin Gud tig gifwa
skal til at intaga, och ligger på marken,
och man icke wet ho honom dräpit haf=
wer;
2. Så skola tine äldste och domare gå
ther ut, och mäta ifrå then dräpna in
til the städer som ther omkring ligga.
3. Hwilken stad som ther näst är, hans

åldste skola taga af boskapen en ung ko, ther med man intet arbetat hafwer, och then intet ok dragit hafwer;

4. Och the skola leda henne in på en stenig dal, then intet hafwer brukad warit, ej heller besådd, och ther i dalen hugga henne halsen af.

5. Så skola Presterne gå fram, Levi söner; ty HErren tin Gud hafwer utwalt them at the skola tjena honom och låfwa HErrans namn; och efter theras mun skola alla saker och alla slagsmål handlade warda;

6. Och alle åldste af then staden skola gå fram til then dråpna, och twå sina händer öfwer then unga kon, som i dalen halshuggen är;

7. Och skola swara och säga: Wåra händer hafwa thetta blodet icke utgutit; hafwa ej heller wåra ögon sett thet.

8. War nådelig titt folk Israel, som tu HErre förlossat hafwer: lägg icke thetta oskyldiga blodet på titt folk Israel. Så skola the wara försonade för thet blodet.

9. Altså skal tu lägga ifrå tig oskyldigt blod, at tu skal göra thet rätt är för HErrans ögon.

10. När tu drager i strid emot tina fiender; och HErren tin Gud gifwer them i tina händer, at tu förer them fångna bort;

11. Och tu ser ibland the fångar en dägelig qwinna, och tig faller lust til henne at tu måtte taga henne til hustru;

12. Så för henne i titt hus, och låt raka henne håret af och omskära hennes naglar

13. Och lägga the kläder af, ther hon uti fången war, och låt henne sitta i titt hus och gråta i en månad sin fader och sin moder; sedan sof när henne, och tag henne til ägta, och låt henne wara tin hustru.

14. Om tu sedan icke hafwer lust til henne, så skal tu låta henne fara hwart hon wil, och icke sälja henne för penningar, eller försätta henne; therföre at tu hafwer förnedrat henne.

15. Om någon hafwer twå hustrur, en som han kär hafwer, och en som han hatar, och the föda honom barn, både then kära och then okära, så at thet förstfödda är then okäras;

16. Och tiden kommer at han skal åt sina barn utskifta arfwet, så kan han icke göra then käras son til förstfödda sonen, före then okäras förstfödda son:

17. Utan han skal bekänna then okäras son för förstfödda sonen, så at han gifwer honom dubbelt af alt thet på färde är; förty then samme är hans första kraft; och honom hörer förstfödslorätten til.

18. Om någon hafwer en sjelfswördig och ohörsam son, som faders och moders röst icke lyder, och när the tukta honom, lyder them intet;

19. Så skola hans fader och moder taga honom fatt, och hafwa honom fram för the åldsta i staden, och til porten åt samma rum,

20. Och säga til the åldsta i staden: Thenne wår son är en sjelfswördig och ohörsam, och lyder intet wår röst, och är en fråssare och drinkare.

21. Så skal alt folket i staden stena honom ihjäl; och altså skal tu skilja then onda ifrå tig, at hela Israel skal thet höra och rädas.

22. När någon hafwer bedrifwit en synd, then döden wärd är, och warder så dödad, at man hänger honom up i trä;

23. Så skal hans lekamen icke blifwa på trä öfwer natten; utan I skolen begrafwa honom på then samma dagen; ty förbannad är then för Gud, som hängd är; på thet at tu icke skal orena titt land, som HErren tin Gud gifwer tig til arfs.

22. Capitel.

När tu tin broders oxe eller får ser wilse fara, så skal tu icke draga tig ther ifrån; utan skal drifwa them til tin broder igen.

2. Om tin broder icke bor när, och tu känner honom icke, så skal tu taga them in uti titt hus, at the blifwa när tig, til thes tin broder söker efter them, och tå får tu honom them igen.

3. Sammalunda skal tu göra med hans åsna, med hans kläder, och med alt thet som tappadt är, thet tin broder mist hafwer och tu finner; drag tig icke ther ifrå.
4. Om tu ser tin broders åsna eller oxe falla på wägen, så skal tu icke draga tig ther ifrån, utan skal hjelpa honom up.
5. En qwinna skal icke bära mans tyg, och en man skal icke draga qwinnokläder uppå; ty then som thet gör, är HErranom tin Gud en styggelse.
6. Om tu råkar på wägen et fogelbo i et trä eller på jorden, med ungar eller med ägg, och modren sitter på ungarna eller på äggen, så skal tu icke taga modren med ungarna;
7. Utan skal låta modren flyga, och taga ungarna; at tig må gå wäl, och tu må länge lefwa.
8. När tu bygger et nytt hus, så gör såsom et wärn ofwan omkring på taket, at tu icke indrager blod på titt hus, om någon faller ther af.
9. Tu skal icke så tin wingård med mångahanda, at tu icke helgar til fyllelse sådan säd, som tu sått hafwer ibland wingårdens frukt.
10. Tu skal icke plöja tilhopa med en oxe och en åsna.
11. Tu skal icke utikläda tig en klädning, som af ull och lin tilsammans kommen är.
12. Tu skal göra tig klutar i fyra hörnen på tin mantel, som tu hafwer på tig.
13. Om någon tager en hustru, och sedan han henne lägrat hafwer, får leda til henne,
14. Och kastar henne något slemt före, och förer henne et rykte uppå, och säger: Thenna qwinnan hafwer jag tagit, och när jag ingick til henne, fann jag, at hon icke war jungfru;
15. Så skola fader och moder åt qwinnan taga henne, och bära fram qwinnans jungfruskap in för the äldsta i staden, som i porten sitta:
16. Och qwinnans fader skal säga til the äldsta: Jag hafwer gifwit thenna mannen min dotter til hustru; nu är han henne worden hätsk,
17. Och kastar henne skamliga ting före, och säger: Jag hafwer icke funnit tin dotter jungfru. Thetta är min dotters jungfruskap. Och the skola utbreda klädet för the äldsta i staden.
18. Så skola the äldste i staden taga mannen och näpsa honom,
19. Och sakfälla honom til hundrade siklar silfwer, och gifwa them qwinnans fader, therföre at han hafwer beryktat en jungfru i Israel: och han skal hafwa henne til hustru, så at han icke skal öfwergifwa henne i alla sina lifsdagar.
20. Är thet ock sant, at qwinnan icke är funnen jungfru;
21. Så skal man föra henne ut för hennes faders husdör, och folket i staden skola stena henne til döds, therföre at hon hafwer bedrifwit en galenskap i Israel, och hafwer bolat i hennes faders hus: och skal bortkasta thet onda ifrå tig.
22. Om någon warder befunnen, at han ligger när en hustru som en äkta man hafwer, så skola the båda dräpas, mannen och qwinnan, som han när legat hafwer: och skal taga bort thet onda af Israel.
23. Om en piga är en man trolofwad, och någon kommer i färd med henne i staden, och ligger när henne;
24. Så skal tu föra them båda ut til stadsporten, och skal stena them båda til döds; pigan för then skul, at hon icke ropade, efter hon war i staden; mannen för then skul, at han sin nästas hustru skämt hafwer: och skal kasta thet onda bort ifrå tig.
25. Om någon finner en förlofwad piga på marken, och tager henne fatt, och ligger när henne; så skal mannen allena dräpas, som låg när henne;
26. Och pigan skal tu intet göra; ty hon hafwer ingen synd gjort som döden wärd är; utan lika som någon hofwe sig up emot sin nästa, och sloge hans själ ihjäl, så är thetta ock;
27. Ty han fann henne på marken,

och then förlofwade pigan ropade, och ingen war som henne halp.

28. Om någon kommer til en jungfru, som intet trolofwad är, och får henne fatt, och ligger när henne, och thet warder funnit;

29. Så skal han, som när henne låg, gifwa hennes fader femtio siklar silfwer, och skal hafwa henne til hustru, therföre at han hafwer förnedrat henne: han må icke öfwergifwa henne i hans lifsdagar.

30. Ingen skal taga sin faders hustru, och icke uptäcka sin faders täckelse.

23. Capitel.

Ingen förbråken eller snöpt skal komma in i HErrans församling.

2. Skal ock ingen skökoson komma i HErrans församling, ja ock efter tionde led; utan skal platt intet komma i HErrans församling.

3. The Ammoniter och Moabiter skola icke komma in i HErrans församling; ja ock efter tionde led: aldrig skola the komma in i HErrans församling;

4. Therföre at the icke wille möta tig med bröd och watn på wägen, tå I drogen utur Egypten, och ther til legde emot eder Bileam Beors son, then spåmannen utaf Mesopotamien, at han skulle förbanna tig.

5. Men HErren tin Gud wille icke höra Bileam, och HErren tin Gud förwände tig then förbannelsen uti wälsignelse, therföre at HErren tin Gud hade tig kär.

6. Tu skal them hwarken godt eller ära bewisa i alla tina lifsdagar ewinnerligen.

7. Edomeen skal tu icke för styggelse hålla; ty han är tin broder. Egyptiern skal tu ej heller hålla för styggelse; ty tu hafwer warit en främling i hans land.

8. The barn som af them födde warda i tredje led, the måga komma in uti HErrans församling.

9. När tu utdrager utu lägret emot tina fiender, så tag tig wara för alt ondt.

10. Är någon ibland tig som icke är ren, at honom om natten något wederfarit är, han skal gå ut för lägret, och icke igen inkomma,

11. Förr än han mot aftonen twår sig i watn; och när solen nedergången är, skal han åter komma i lägret igen.

12. Utan för lägret skal tu hafwa en plats, ther tu ut uppå går til tina tarfwer:

13. Och skal hafwa en stake wid bältet, och när tu tig ther ute sätta wil, skal tu grafwa thermed, och när tu sutit hafwer, skal tu med mullen öfwerskyla thet af tig gångit är.

14. Ty HErren tin Gud wandrar i titt läger, at han skal frälsa tig och gifwa tina fiender för tig; therföre skal titt läger wara heligt, at ingen skam skal sedd warda ibland tig, och han wänder sig ifrå tig.

15. Tu skal icke igen antwarda husbonden tjenaren, som ifrå honom flyr til tig.

16. Han skal blifwa när tig, på thet rum som honom täckes i någon af tina portar, sig til godo; och tu skal icke bedröfwa honom.

17. Ingen sköka skal wara ibland Israels döttrar; och ingen bolare ibland Israels söner.

18. Tu skal icke bära skökolön eller hundapenningar uti HErrans tin Guds hus af några handa löften; ty båda äro HErranom tin Gud en styggelse.

19. Tu skal icke ocкra på tin broder, antingen med penningar eller fetalia, eller med någon ting ther med man ockra kan.

20. På then främmande må tu ockra, men icke på tin broder; på thet HErren tin Gud skal wälsigna tig i alt thet tu företager i landet tit tu kommer til at intaga thet.

21. När tu gör HErranom tin Gud et löfte, så skal tu icke fördröja at hålla thet; ty HErren tin Gud warder thet utkräfwande af tig; och thet blifwer tig räknadt til synd.

22. Om tu intet löfte lofwar, så är thet tig ingen synd.

23. Hwad af tina läppar utgångit är,
thet skal tu hålla, och göra ther efter,
såsom tu HErranom tin Gud med fri
wilja lofwat hafwer, thet tu med tin
mun talat hafwer.
24. När tu går i tin nästas wingård,
så må tu äta af winbären så mycket
tig täckes, til thes tu blifwer mätt; men
tu skal intet taga med tig i titt käril.
25. När tu går i tin nästas säd, så
må tu afplocka ax; men med lian skal
tu icke gå ther til.

24. Capitel.

Om någon tager sig hustru, och äg-
tar henne, och hon icke finner ynnest för
hans ögon, för någon olusts skul, så
skal han skrifwa et skiljobref och få
henne i handen, och låta henne utu sitt
hus.
2. När hon utu hans hus gången är,
och går til och blifwer en annan mans
hustru;
3. Och then samme andre mannen
warder henne ock ogunstig, och skrifwer
et skiljobref och får henne i handen,
och låter henne utu sitt hus; eller om
then samme andre mannen dör, som
henne til hustru tog;
4. Så kan hennes förste man, som
henne utdref, icke taga henne igen, at
hon blifwer hans hustru, efter thet at
hon är oren, ty thet är en styggelse för
HErranom; på thet at tu icke skal
komma landet i synd, som HErren
tin Gud tig til arfs gifwa skal.
5. Om någon hafwer nyligen tagit
sig hustru, han skal icke draga ut i här-
färd, och man skal intet lägga honom
uppå: han skal wara fri i sitt hus et år
igenom, at han må wara glad med sin
hustru, som han tagit hafwer.
6. Tu skal icke til pant taga underste-
nen och öfwerstenen i qwarnen; ty han
hafwer satt tig själen til pant.
7. Om någon warder funnen, then
som stjäl en själ utaf sina bröder utaf
Israels barn, och försätter eller säljer
henne; then tjufwen skal dräpas, at
tu skiljer thet onda ifrå tig.
8. Tag tig wara för then plågan spi-
telskan, at tu med flit håller och gör alt
thet som Presterne, Leviterne, lära tig,
och jag them budit hafwer; thet skolen
I hålla, och göra ther efter.
9. Kom ihog hwad HErren tin Gud
gjorde med MirJam på wägen, tå I
drogen utur Egypten.
10. Om tu något borgar tin nästa, så
skal tu icke gå i hans hus och taga ho-
nom en pant af:
11. Utan tu skal stå utan före; och
then som tu borgat hafwer, skal bära
sin pant ut til tig.
12. Är han nödställd, så skal tu icke gå
och lägga tig sofwa med hans pant,
13. Utan skal gifwa honom hans pant
igen, när solen nedergår, at han må sof-
wa i sina kläder och wälsigna tig: thet
warder tig räknadt för HErranom tin
Gud til rättfärdighet.
14. Tu skal icke förhålla lönen för
then som torftig och fattig är ibland
tina bröder, eller för främlingen, som i
titt land eller i tina portar är:
15. Utan skal gifwa honom samma
dag sin lön, at solen ther med icke neder-
går, efter han nödställd är, och ther med
uppehåller sin själ; på thet han icke
skal ropa til HErran öfwer tig, och
thet warder tig til synd.
16. Fäderne skola icke dö för barnen, ej
heller barnen för fäderna; utan hwar
och en skal dö för sin synd.
17. Tu skal icke böja främlingens eller
then faderlösas rätt, och skal icke af en-
kan taga hennes kläder til pant.
18. Ty tu skal ihogkomma, at tu haf-
wer warit en träl i Egypten, och HEr-
ren tin Gud hafwer tig tädan löst;
therföre bjuder jag tig at tu thetta gör.
19. När tu hafwer bärgat af tin åker,
och tu en kärfwe förgätit hafwer på
åkren, så skal tu icke omwända och taga
honom; utan han skal höra främlingen,
then faderlösa och enkan til; på thet at
HErren tin Gud skal wälsigna tig i
alla tina händers werk.
20. När tu afristat hafwer af titt ol-
jträ, så skal tu icke sedan på nytt afri-
sta; thet skal höra främlingen, then
faderlösa och enkan til.

21. När tu tin wingård afbärgat haf-
wer, så skal tu icke sedan på nytt
hämta; thet skal höra främlingen, the
faderlösa och enkan til:
22. Och skal ihogkomma, at tu hafwer
warit en träl i Egypti land; therföre
bjuder jag tig at tu thetta gör.

25. Capitel.

Om en träta är emellan män, så skal
man hafwa them fram för rätten, och
döma emellan them, och gifwa then
rättfärdiga rätt, och then ogudaktiga
fördöma.
2. Och om then ogudaktige hafwer för-
tjent hugg, skal domaren bjuda honom
falla ned; och the skola in för honom
slå honom, efter thet mått och tal som
mißgerningen kräfwer.
3. När man honom fyratio slag gif-
wit hafwer, skal man icke mer slå; på
thet, om man mer slår, han icke skal
förmycket slagen warda, och tin broder
styggelig warder för tina ögon.
4. Tu skal icke binda munnen til på
oxen som tröskar.
5. När bröder bo tilhopa, och en dör
utan barn, så skal then dödas hustru
icke taga någon främmande man utan-
til; utan hennes swåger skal ingå til
henne, och taga henne til hustru, och be-
frynda henne.
6. Och then förste sonen som hon fö-
der, skal nämnas efter hans döda bro-
der; at hans namn icke nederlägges i
Israel.
7. Om mannen icke täckes, at han ta-
ger sin swågerska, så skal hans swåger-
ska upgå til porten för the äldsta, och
säga: Min swåger nekar sig wilja up-
wäcka sin broders namn i Israel, och
wil icke hafwa mig til hustru.
8. Så skola the äldste i staden låta
kalla honom, och tala med honom. Om
han tå står och säger: Mig faller icke i
sinnet at taga henne;
9. Så skal hans swågerska träda til
honom in för the äldsta, och draga ho-
nom en sko af hans fötter, och spotta
uppå honom, och skal swara och säga:
Så skal man göra hwar och en, som
sin broders hus icke upbygga wil.
10. Och hans namn skal heta i Isra-
el: Then barföttes hus.
11. Om twå män träta tilhopa, och
en af theras hustrur löper til, at hon
wil undsätta sin man ifrå hans hand,
som honom slår, och räcker sin hand ut,
och fattar honom om hans hemlig ting;
12. Så skal tu hugga henne handen
af; och titt öga skal icke skona henne.
13. Tu skal icke hafwa twäggehanda
wigt i tin säck, större och mindre:
14. Och i titt hus skal icke wara twäg-
gehanda skäppa, större och mindre.
15. Tu skal hafwa en full och rätt
wigt, och en full och rätt skäppa; på
thet at tu skal länge lefwa i landet som
HErren tin Gud tig gifwa skal:
16. Ty then som thetta gör, han är
HErranom tin Gud en styggelse; så-
som ock alle the, som illa göra.
17. Kom ihog hwad the Amalekiter
gjorde tig uppå wägen, tå I drogen
utur Egypten:
18. Huru the kommo emot tig på wä-
gen, och slogo tina eftersta, alla the
swaga, som efterst drogo, när tu mödd
och trött war; och the fruktade icke Gud.
19. När nu HErren tin Gud låter
tig komma til ro ifrån alla tina fiender
omkring tig i landet som HErren tin
Gud tig gifwer til arfs til at intaga,
så skal tu utskrapa the Amalekiters
åminnelse under himmelen: thet förgåt
icke.

26. Capitel.

När tu kommer in i landet som HEr-
ren tin Gud tig til arfs gifwa skal, och
tu tager thet in, och bor ther;
2. Så skal tu taga allahanda landets
första frukter, som af jorden komma,
som HErren tin Gud tig gifwer, och
skal lägga them uti en korg, och gå bort
på thet rum som HErren tin Gud ut-
wäljande warder at hans namn ther bo
skal:
3. Och skal gå til Presten, som på
then tiden är, och säga til honom: Jag
förkunnar på thenna dag HErranom
tin Gud, at jag är kommen in uti thet

land som HERren wåra fäder swurit hafwer til at gifwa oß.

4. Och Presten skal taga korgen utu tin hand, och sätta honom ned för HERrans tin Guds altare.

5. Tå skal tu swara och säga för HERranom tin Gud: The Syrer wille förgöra min fader; han drog ned i Egypten, och war ther en främling, med föga folk, och wardt ther et stort, starkt och mycket folk:

6. Men the Egyptier handlade illa med oß, och twingade oß, och lade en hård tråldom på oß:

7. Tå ropade wi til HERran wåra fäders Gud, och HERren hörde wårt rop, och såg wårt elände, ångest och nöd:

8. Och HERren förde oß utur Egypten med wäldig hand och uträckt arm och med stor förfärelse, genom tekn och under:

9. Och förde oß på thetta rumet, och gaf oß thetta landet, ther mjölk och honing uti flyter:

10. Och therföre bär jag nu här fram landets första frukt, som tu, HERre, mig gifwit hafwer. Och så skal tu låta thet ther för HERren tin Gud, och tilbedja för HERren tin Gud,

11. Och wara glad öfwer alt thet goda, som HERren tin Gud hafwer gifwit tig och titt hus, tu och Leviten och främlingen som när tig är.

12. När tu hafwer tilhopa samlat all tionden af tin årswäxt i tredje året, hwilket är et tionde år, så skal tu gifwa Leviten, främlingen, then faderlösa och enkan, at the måga äta i tin port och warda mätte:

13. Och skal säga för HERranom tin Gud: Jag hafwer här framburit thet som helgadt är af mit hus, och hafwer gifwit thet Leviten, främlingen, then faderlösa och enkan, efter alt titt bud som tu mig budit hafwer: jag hafwer icke gått utöfwer titt bud, eller förgätit thet:

14. Jag hafwer icke ätit ther af i min sorg; jag hafwer intet tagit ther af i orenlighet; jag hafwer intet ther af gifwit til the döda; jag hafwer warit HERrans min Guds röst hörig, och hafwer gjort alt thet tu mig budit hafwer.

15. Se här ned af tin helga boning af himmelen, och wälsigna titt folk Israel och landet som tu oß gifwit hafwer, såsom tu wåra fäder swurit hafwer, et land, ther mjölk och honing uti flyter.

16. I dag hafwer HERren tin Gud budit tig, at tu efter alla theßa bud och rätter göra skal, så at tu håller them, och gör ther efter af alt hjerta och af all själ.

17. HERranom hafwer tu thet tilsagt i thenna dag, at han skal wara tin Gud, och tu skal wandra i hans wägar, och hålla hans lag, bud och rätter, och lyda hans röst.

18. HERren hafwer tig tilsagt i dag, at tu skal wara hans egit folk, såsom han tig sagt hafwer, at tu skal hålla alla hans bud:

19. Och han skal göra tig thet högsta, och tu warder prisad, lofwad och ärad öfwer alla folk som han gjort hafwer; på thet tu skal wara HERran tin Gud et heligt folk, såsom han sagt hafwer.

27. Capitel.

Och Mose, samt med the äldsta i Israel, böd folket, och sade: Behåller alla the bud, som jag bjuder eder i dag.

2. Och på then tiden, när I öfwer Jordan dragen in i landet som HERren tin Gud tig gifwande warder, skal tu upresa stora stenar, och rappa them med kalk,

3. Och ther på skrifwa alla thenna lagens ord, när tu ther öfwer kommer; på thet tu skal komma i landet som HERren tin Gud tig gifwa skal, et land, ther mjölk och honing uti flyter; såsom HERren tina fäders Gud tig sagt hafwer.

4. När I nu gån öfwer Jordan, så skolen I sådana stenar upresa, om hwilka jag eder i dag bjuder, på thet berget Ebal, och rappa them med kalk.

5. Och tu skal ther sammastädes uppbygga HERranom tin Gud et altare af sten, ther intet jern kommer wid.

6. Af hela stenar skal tu bygga thet

altaret HErranom tin Gud, och offra ther uppå bränneoffer HErranom tin Gud.
7. Och skal offra tackoffer, och ther sammastädes äta, och wara glad för HErranom tin Gud.
8. Och skal skrifwa på stenarna alla theßa lagens ord, klart och ljust.
9. Och Mose, samt med Presterna, Leviterna, talade med hela Israel, och sade: Märk och hör til, Israel; på thenna dagen äst tu worden HErrans tin Guds folk;
10. At tu skal lydig wara HErrans tin Guds röst, och göra efter hans bud och rätter, som jag bjuder tig i dag.
11. Och Mose bödd folket på samma dag, och sade:
12. Theße skola stå på thet berget Grisim, til at wälsigna folket, när I öfwer Jordan gångne ären: Simeon, Levi, Juda, Isaschar, Joseph och BenJamin.
13. Och theße skola stå på thet berget Ebal, til at förbanna: Ruben, Gad, Aßer, Sebulon, Dan och Naphthali.
14. Och Leviterne skola begynna, och säga til hwar man af Israel, med klar röst:
15. Förbannad ware then, som gör en afgud eller gutit beläte, HErrans styggelse, et werk, som konstnärers händer gjort hafwa, och sätter thet hemligt: och alt folket skal swara och säga: Amen.
16. Förbannad ware then, som bannar sin fader eller moder: och alt folket skal swara och säga: Amen.
17. Förbannad ware then, som flyttar sin nästas råmärke: och alt folket skal säga: Amen.
18. Förbannad ware then, som låter en blind fara wilse på wägen: och alt folket skal säga: Amen.
19. Förbannad ware then, som böjer främlingens, then faderlösas och enkans rätt: och alt folket skal säga: Amen.
20. Förbannad ware then, som ligger när sin faders hustru, at han uptäcker sin faders täckelse: och alt folket skal säga: Amen.
21. Förbannad ware then, som ligger någon fänad: och alt folket skal säga: Amen.
22. Förbannad ware then, som ligger när sin syster, then hans faders eller moders dotter är: och alt folket skal säga: Amen.
23. Förbannad ware then, som ligger när sin swåra: och alt folket skal säga: Amen.
24. Förbannad ware then, som slår sin nästa hemligen: och alt folket skal säga: Amen.
25. Förbannad ware then, som tager mutor, at han en oskyldigs blods själ slå skal: och alt folket skal säga: Amen.
26. Förbannad ware then, som icke fullkomnar alla thenna lagens ord, så at han gör ther efter: och alt folket skal säga: Amen.

28. Capitel.

Och om tu HErrans tin Guds röst lydig äst, at tu behåller och gör alla hans bud, som jag bjuder tig i dag; så skal HErren tin Gud göra tig högst af alla folk på jorden.
2. Och alla theßa wälsignelser skola komma öfwer tig och drabba på tig, therföre at tu hafwer warit HErrans tin Guds röst hörig.
3. Wälsignad skal tu wara uti staden; wälsignad på åkren;
4. Wälsignad skal wara tin lifsfrukt, tin landsfrukt, och frukten af tin boskap, frukten af titt fä, frukten af tina får;
5. Wälsignad warder tin korg och tina öfwerlefwor;
6. Wälsignad skal tu wara, när tu ingår; wälsignad, när tu utgår;
7. Och HErren skal tina fiender, som sig emot tig resa, låta falla för tig: på en wäg skola the komma ut emot tig, och på sju wägar fly för tig.
8. HErren skal bjuda wälsignelsen, at hon är med tig i titt wisthus, och i alt thet tu företager; och skal wälsigna tig i landet, som HErren tin Gud tig gifwit hafwer.
9. HErren skal upprätta tig sig til et

heligt folk, såsom han tig swurit haf-
wer, therföre at tu HErrans tin
Guds bud håller, och wandrar i hans
wägar:
10. At alla folk på jorden skola se, at
tu nämnd äst efter HErrans namn;
och skola frukta tig.
11. Och HErren skal göra, at tu
skal öfwerflöda i alla ägodelar, i tin
lifsfrukt, i tin boskaps frukt, i tin åkers
frukt, i landet som HErren tina fäder
swurit hafwer tig til at gifwa.
12. Och HErren skal öpna tig sina
goda håfwor, himmelen, at han skal
gifwa titt land regn i sinom tid, och at
han skal wälsigna alla tina händers
werk: och tu skal låna mycket folk, och
tu skal taga til låns af ingen.
13. Och HErren skal göra tig til
hufwud, och icke til stjert, och tu skal
altid swäfwa ofwan uppå, och icke
under ligga, therföre at tu äst lydig
HErrans tin Guds bud, som jag tig
bjuder i thenna dag til at hålla och
göra:
14. Och hafwer icke wikit ifrå något
thet ord, som jag bjuder tig i dag,
hwarken på then högra sidan eller på
then wänstra, så at tu efterföljde an-
dra gudar, til at tjena them.
15. Om tu ock icke lyder HErrans tin
Guds röst, så at tu håller och gör alla
hans bud och rätter, som jag bjuder tig
i dag, så skola alla thessa förbannelser
komma öfwer tig och drabba på tig.
16. Förbannad skal tu wara i staden;
förbannad på åkren.
17. Förbannad skal wara tin korg
och tina öfwerlefwor;
18. Förbannad skal wara tin lifsfrukt,
tin landsfrukt, frukten af titt fä, fruk-
ten af tina får;
19. Förbannad skal tu wara, när tu
ingår; förbannad, när tu utgår.
20. HErren skal sända ibland tig ar-
mod, ofrid och oråd öfwer alt thet tu
tager tig före at göra, til thes han för-
gör tig och förderfwar tig snarligen,
för tina onda gerningars skul, at tu
mig öfwergifwit hafwer.
21. HErren skal låta pestilentie läda
wid tig, til thes han gör ända med tig
i landet, tit tu kommer til at intaga
thet.
22. HErren skal slå tig med swull-
nad, skälfwa, hetta, bränno, torrhet
och blekhet; och skal förfölja tig, til thes
han förgör tig.
23. Himmelen, som öfwer titt huf-
wud är, skal wara som koppar; och
jorden under tig såsom jern.
24. HErren skal gifwa titt land stoft
och aska för regn af himmelen öfwer
tig, til thes han förgör tig.
25. HErren skal låta slå tig för tina
fiender: på en wäg skal tu draga ut til
them, och på sju wägar skal tu fly ifrå
them, och skal warda förströdd kring
om alla riken på jorden.
26. Tin lekamen skal til mat wara åt
alla himmelens foglar och alla will-
djur på jorden; och ingen skal wara
som them afdrifwer.
27. HErren skal slå tig med Egyptens
böld, med spikbölder, med skabb och
klåda, så at tu icke skal kunna warda
hel.
28. HErren skal slå tig med ursin-
nighet, blindhet och hjertans rasande.
29. Och tu skal famla om middagen,
såsom en blind famlar i mörkret, och
skal ingen lycka hafwa på tina wägar,
och skal lida wåld och orätt så länge tu
lefwer, och ingen skal hjelpa tig.
30. Tu skal trolofwa tig hustru; men
en annan skal sofwa när henne: tu
skal bygga tig hus; men en annan skal
bo ther uti: tu skal plantera wingård;
men tu skal icke bärgan.
31. Tin oxe skal för tina ögon slagtad
warda; men tu skal intet få äta af ho-
nom: tin åsna skal för tina ögon med
wåld tagen warda, och skal tig intet
igengifwen warda: tina får skola war-
da gifne tina fiender; och ingen skal
hjelpa tig.
32. Tine söner och tina döttrar skola
åt andra folk gifne warda, så at tina
ögon skola se ther uppå och upgifwas
öfwer them dageligen; och ingen stark-
het skal wara i tina händer.
33. Frukten af titt land, och alt titt

arbete skal et folk förtära, som tu intet känner; och tu skal orätt lida, och förtryckt warda i alla tina dagar;
34. Och skal ursinnig blifwa för sådana syner, som tina ögon se skola.
35. HErren skal slå tig med en ond böld på knän och uppå benkalfwarna, at tu icke skal kunna helas ifrå fotbjellet in til hjässan.
36. HErren skal drifwa tig och tin Konung, som tu öfwer tig satt hafwer, til et folk, som tu intet känner, eller tine fäder; och ther skal tu tjena andra gudar, stockar och stenar:
37. Och skal warda til en grufwelse och til et ordspråk och gabberi ibland alt folk, tit HErren tig drifwit hafwer.
38. Tu skal mycken säd föra ut på marken, och litet införa; ty gräshoppor skola thet upäta.
39. Tu skal plantera och bruka wingård; men intet winet dricka eller hämta; ty matkar skola förtärat.
40. Tu skal hafwa oljoträ i alla tina landsändar; men tu skal icke smörja tig med oljan; ty titt oljoträ skal uprykt warda.
41. Söner och döttrar skal tu föda, och dock intet hafwa them; ty the skola warda bortförde.
42. Alla tina trä och tin lands frukt skal ohyra förtära.
43. Främlingen, som när tig är, skal stiga öfwer tig och altid blifwa öfwerst; men tu skal stiga ned och altid ligga under.
44. Han skal låna tig; men tu skal intet låna honom: han skal wara hufwudet, och tu skal wara stjerten.
45. Och alle thesse förbannelser skola komma öfwer tig, och förfölja tig, och drabba uppå tig, til thes tu blifwer om intet, therföre at tu HErrans tin Guds röst icke hört hafwer, at tu måtte hållit hans bud och rätter, som han tig budit hafwer.
46. Therföre skola tekn och under warda på tig och tin säd til ewig tid:
47. At tu icke hafwer tjent HErranom tin Gud med gladt och lustigt hjerta, tå tu allahanda nog hade.
48. Och tu skal tjena tin fiende, som HErren tig til skickande warder, i hunger och törst, i nakenhet och allahanda nöd; och han skal lägga på tin hals et jernok, til thes han förgör tig.
49. HErren skal låta folk komma på tig fjerran efter ifrå werldens ända, såsom en örn flyger, hwilkens mål tu icke förstå kan:
50. Et skamlöst folk, thet icke skal hafwa försyn för then gamlas person; ej heller mildt är för then unga:
51. Och skal förtära frukten af tin boskap och frukten af titt land, til thes han förgör tig; och skal intet låta tig qwar blifwa i korn, win, olja, i frukt af fä eller får, til thes han gör tig om intet.
52. Och skal tränga tig i alla tina portar, til thes han nederlägger tina höga och fasta murar, ther tu på förlåter tig i alt titt land: och tu skal trängd warda i alla tina portar i hela titt land, som HErren tin Gud tig gifwit hafwer.
53. Tu skal äta frukten af titt egit lif, tin sons och tin dotters kött, som HErren tin Gud tig gifwit hafwer, i then ångest och nöd, som tin fiende tig uti twinga skal.
54. Så at en man, som tilförene kräseligt och i mycken wällust ibland eder lefwat hafwer, skal missunna sin broder och hustrun, som i hans famn är, och sonen, som ännu igenlefd är af hans söner,
55. At gifwa någonthera af sin sons kött, ther han af äter; efter han nu intet mer hafwer af alla sina ägodelar i then ångest och nöd, som tin fiende tig med twinga skal uti alla tina portar.
56. En qwinna ibland eder, som tilförene kräseligt och i wällust lefwat hafwer, så at hon icke hafwer försökt sätta sin fot på jorden för kräselighet och wällusts skul, hon skal icke unna mannen, som i hennes famn är, och sin son och sin dotter,
57. Efterbörden, som emellan hennes ben utgången är; ja ock sina söner som hon födt hafwer; förty the skola

åta them hemligen för allahanda brists skul, i then ångest och nöd, med hwilken tin fiende tig twinga skal i tina portar.
58. Om tu icke håller och gör alla theßa lagens ord, som i thenna boken skrifna äro, så at tu fruktar thetta härliga och förskräckeliga namnet HERran tin Gud:
59. Så skal HERren underligen hafwa sig med tig, med plågor på tig och tin säd, med stora och långsamma plågor, med onda och långsamma krankheter;
60. Och skal wända til tig alla the Egyptiska sjukdomar, ther tu rädes före; och the skola låda wid tig.
61. Ther til alla krankheter och alla plågor, som icke skrifna äro i thenna lagbok, skal HERren låta komma öfwer tig, til thes at han förgör tig.
62. Och föga folk skal öfwerblifwa af eder, som tilförene woren såsom stjernorna på himmelen för myckenhets skul; therföre at tu icke lydt hafwer HERrans tin Guds röst.
63. Och såsom HERren tilförene fröjdade sig öfwer eder, at han gjorde eder godt, och förökade eder, så skal HERren fröjda sig öfwer eder, at han förderfwar eder och om intet gör, och I warden förstörde ifrå landet, ther tu nu indrager til at intaga thet.
64. Ty HERren skal förskingra eder ibland alla folk, ifrå then ena werldens ända in til then andra; och ther skal tu tjena andra gudar, som tu intet känner, eller tina fäder, stock och sten.
65. Och ibland the folken skal tu intet wißt hemman hafwa, och tina fotbjell skola ingen hwila få; ty HERren skal gifwa tig ther et bäfwande hjerta och wanmägtiga ögon och en förwißnad själ;
66. Så at titt lif skal wara hångande för tig: dag och natt skal tu rädas, och skal icke wara wiß om titt lif.
67. Om morgonen skal tu säga: Ack, thet jag måtte lefwa til aftonen; och om aftonen skal tu säga: Ack, thet jag måtte lefwa til morgonen; för titt hjertas stora räddhoga, som tig förskräcka skal, och för thet, som tu med tina ögon se skal.
68. Och HERren skal föra tig hela skeppen fulla åter in uti Egypten på then wägen, om hwilken jag sade: Tu skal icke mer se honom: och skolen warda sålde edra fiender til trälar och trälinnor; och ther skal ingen wara som köpa wil.

29. Capitel.

Theßa äro förbundets ord, som HERren böd Mose at göra med Israels barn uti the Moabiters land, annan gång, sedan han thet samma med them gjort hade i Horeb.
2. Och Mose kallade hela Israel, och sade til them: I hafwen sett alt thet HERren för edra ögon gjort hafwer i Egypten, med Pharao, alla hans tjenare och hela hans land;
3. The stora frestelser som tina ögon sett hafwa: och thet war stora tekn och under.
4. Och HERren hafwer ännu in til thenna dag icke gifwit tig et hjerta som förståndigt wore, ögon som se kunde, och öron som höra kunde.
5. Han hafwer låtit eder wandra i öknen i fyratio år: edra kläder äro icke förslitne wordne på eder, och tina skor äro icke föråldrade på tina fötter.
6. I åten intet bröd, och intet win drucken, eller starka drycker, på thet at tu skulle weta, at jag är HERren eder Gud.
7. Och tå I kommen på thetta rumet, drog Sihon, Konungen i Heßbon, och Og, Konungen i Basan, ut til at strida med oß; och wi slogo them,
8. Och togo theras land in, och gåfwo thet the Rubeniter och Gadditer och then halfwa slägten af the Manaßiter til arfwedel.
9. Så håller nu thetta förbunds ord, och görer ther efter, på thet I skolen wisligt handla i alt thet I gören.
10. I stån alle i dag för HERranom eder Gud, the öfwerste i edra slägter, edre äldste, edre ämbetsmän, hwar och en i Israel;

11. Edra barn, edra qwinnor, främlingen som i titt läger är, både tin wedhuggare och tin watndragare:
12. At tu skal ingå uti HERrans tin Guds förbund, och i then ed som HERren tin Gud med tig gör i dag;
13. På thet han skal i thenna dag upråtta tig sig til folk, och han skal wara tin Gud, såsom han tig sagt hafwer, och såsom han tina fäder, Abraham, Isaac och Jacob swurit hafwer.
14. Ty jag gör icke thetta förbundet och thenna eden med eder allena,
15. Utan både med eder, som i dag här ären, och stån här med oß för HERran wår Gud, och med them, som i dag här icke med oß äro.
16. Förty I weten huru wi bodde i Egypti land, och drogo midt igenom hedningarna, genom hwilka I foren:
17. Och sågen theras styggelse och theras afgudar, stock och sten, silfwer och guld, som när them war.
18. At til åfwentyrs icke någon är ibland eder, man eller qwinna, eller en slägt, eller ätt, som sitt hjerta i dag wändt hafwer ifrå HERranom wår Gud, så at han wil bortgå och tjena theßa folkens gudar, och warder til åfwentyrs en rot ibland eder, som galla och malört bär.
19. Och ändock han än hörer thenna förbannelsens ord, wälsignar han sig likawäl i sitt hjerta, och säger: Thet warder icke än så ondt; jag wil wandra såsom mitt hjerta täckes: och warda altså the druckne med the törstiga förtappade.
20. Tå skal HERren icke wara honom nådelig; utan tå skal HERrans wrede och nit hämnas öfwer then mannen; och på honom skola alla theßa förbannelser lägga sig, som i thenna boken skrifne äro; och HERren skal utskrapa hans namn under himmelen:
21. Och HERren skal afskilja honom til thet ondt är utur alla Israels slägter, efter alla förbundets förbannelser, som i thenna lagbok skrifne äro.
22. Och så skal tå eder afföda säga edra barn, som efter eder upkomma, och the främmande, som fjerran lång wäg komma, när the se thetta landets plåga och the krankheter som HERren them med beswärat hafwer;
23. At han alt theras land med swafwel och salt förbränt hafwer, så at thet icke kan sådt warda, ej heller wäxer, ej heller någon ört upgår; lika såsom Sodom, Gomorra, Adama och Zeboim omstörtade äro, hwilka HERren i sin wrede och grymhet omstörtade.
24. Så skola alla folka säga: Hwi hafwer HERren så gjort med thetta landet? Hwad är thenna hans stora och grymma wrede?
25. Tå skal man säga: Therföre, at the hafwa gått ifrå HERrans theras fäders Guds förbund, som han med them gjort hade, tå han förde them utur Egypti land,
26. Och the äro bortgångne och hafwa tjent andra gudar, och tilbedit them: sådana gudar, som the intet kände, och them the intet tilhörde:
27. Therföre hafwer HERrans wrede förgrymmat sig öfwer thetta land, så at han hafwer låtit komma öfwer them alla the förbannelser, som i thenna bok skrifne stå.
28. Och HERren hafwer drifwit them utu theras land med stor wrede, grymhet och ogunst, och kastat them uti et annat land, såsom thet i thenna dag befinnes.
29. HERrans wår Guds hemlighet är uppenbarad oß och wåra barn til ewig tid, at wi alla thenna lagens ord göra skole.

30. Capitel.

När nu alt thetta kommer öfwer tig, antingen wälsignelsen eller förbannelsen som jag tig föresatt hafwer, och tu begynner lägga på hjertat, huru tu äst ibland hedningar, tit HERren tin Gud tig fördrifwit hafwer;
2. Och tu omwänder tig til HERran tin Gud, så at tu lyder hans röst, tu och tina barn, af alt hjerta och af all själ, i alt thet som jag bjuder tig i thenna dag:

3. Så skal HERren tin Gud wända titt fängelse, och förbarma sig öfwer tig, och skal åter församla tig utur alla folk, tit HERren tin Gud tig förskingrat hafwer.

4. Om tu wore bortdrifwen alt in til himmelens ända, så skal dock HERren tin Gud församla tig tädan, och hämta tig tädan.

5. Och HERren tin Gud skal låta tig komma i thet land som tina fäder besutit hafwa, och tu skal thet intaga; och han skal göra tig godt, och föröka tig öfwer tina fäder.

6. Och HERren tin Gud skal omskära titt hjerta och tin säds hjerta, at tu HERran tin Gud älska skal af alt hjerta och af all själ; på thet at tu må lefwa.

7. Men thesza förbannelser skal HERren tin Gud alla låta komma uppå tina fiender och uppå them som tig hata och förfölja.

8. Men tu skal omwända tig och lyda HERrans röst, at tu gör alla hans bud, som jag bjuder tig i dag.

9. Och HERren tin Gud skal gifwa tig lycka i alla tina händers gerningar, i tin lifsfrukt, i tin boskaps frukt, i tin landsfrukt, at thet kommer tig til godo; ty HERren skal wända sig, så at han skal fröjda sig öfwer tig, tig til godo, såsom han sig öfwer tina fäder fröjdat hafwer;

10. Therföre at tu HERrans tin Guds röst lyder, til at hålla hans bud och rätter, som skrifne äro i thenna lagbok; så framt tu wänder tig til HERran tin Gud af alt hjerta och af all själ.

11. Ty thet budet, som jag bjuder tig i dag, är tig icke fördoldt, ej heller fjerran,

12. Ej heller i himmelen, så at tu måtte säga: Ho wil fara up i himmelen och hämta osz thet, at wi måge hörat och görat?

13. Thet är icke heller på hinsidan hafwet, så at tu måtte säga: Ho wil fara öfwer hafwet och hämta osz thet, at wi måge hörat och görat?

14. Ty ordet är ganska hardt när tig, i tin mun och i titt hjerta, at tu thet göra må.

15. Si, jag hafwer i dag satt tig före lifwet och thet goda, döden och thet onda:

16. Thet jag bjuder tig i dag, at tu skal älska HERran tin Gud, och wandra i hans wägar, och hålla hans bud, lag och rätter, och få lefwa, och warda förökad; och HERren tin Gud skal wälsigna tig i landet ther tu indrager til at intaga thet.

17. Men wänder tu titt hjerta, och lyder icke, utan låter förföra tig, så at tu tilbeder andra gudar, och tjenar them:

18. Så förkunnar jag eder i dag, at I skolen förgås, och icke länge blifwa i landet ther tu indrager öfwer Jordan, thet at intaga.

19. Jag tager i dag himmel och jord til witne öfwer eder: jag hafwer satt eder före lifwet och döden, wälsignelse och förbannelse, at tu skal utwälja lifwet, och tu och tin säd mågen lefwa:

20. At I skolen älska HERren eder Gud, och lyda hans röst, och hålla eder in til honom; ty thet är titt lif och tin långa ålder, at tu må bo i landet, som HERren tina fäder Abraham, Isaac och Jacob swurit hafwer, them at gifwa.

31. Capitel.

Och Mose gick bort, och talade thesza ord med hela Israel,

2. Och sade til them: Jag är i dag hundrade och tjugu år gammal; jag kan icke mer ut- och ingå; ther til hafwer HERren sagt til mig: Tu skal icke gå öfwer thenna Jordan.

3. HERren tin Gud skal sjelfwer gå för tig; han skal sjelf förgöra thesza folk för tig, så at tu skal taga them in. Josua skal gå för tig ther öfwer, såsom HERren sagt hafwer.

4. Och HERren skal göra them såsom han gjort hafwer Sihon och Og, the Amoreers Konungar, och theras land, hwilka han förgjort hafwer.

5. När nu HERren gifwer them för eder, så skolen I göra them efter alla the bud, som jag eder budit hafwer.

6. Warer tröste och wid godt mod, frukter eder intet, och grufwer eder intet för them; ty HErren tin Gud skal sjelf wandra med tig, och skal icke draga handen ifrå, ej heller öfwergifwa tig.

7. Och Mose kallade Josua, och sade til honom för hela Israels ögon: War tröst och wid godt mod; ty tu skal föra thetta folket i landet som HErren theras fäder swurit hafwer them at gifwa, och skal utskifta thet emellan them.

8. Men HErren som sjelf går för eder, han skal wara med tig, och icke draga handen ifrå, icke heller öfwergifwa tig; frukta tig intet, och förskräck tig intet.

9. Och Mose skref thenna lagen, och fick Presterna, Levi söner, som buro HErrans förbunds ark, och alla Israels äldsta,

10. Och böd them och sade: Ju efter sju år, tå friåret år, på löfhyddohögtiden,

11. Tå hela Israel kommer til at bete sig för HErranom tin Gud, på thet rum som han utwäljande warder, skal tu thenna lagen låta utropa för hela Israel, för theras öron,

12. Nemligen, för folkets församling, både för män och qwinnor, barn och tin främling, som i tina portar är, på thet at the skola höra och lära huru the skola frukta HErran sin Gud, och akta uppå at the göra alla thenna lagens ord:

13. Och at theras barn som icke wetat, måga ock höra och lära huru the skola frukta HErran eder Gud i alla edra lifsdagar, som I i landet lefwen, tit I öfwer Jordan ingån, til at intaga thet.

14. Och HErren sade til Mose: Si, tin dödstid är kommen; kalla Josua, och går in i witnesbördets tabernakel, at jag må gifwa honom befallning. Mose gick åstad med Josua, och trädde in i witnesbördets tabernakel.

15. Och HErren syntes i tabernaklet uti en molnstod; och samma molnstod stod i dören på tabernaklet.

16. Och HErren sade til Mose: Si, tu skal affsomna, med tina fäder; och thetta folket skal upkomma, och skal löpa i horeri efter landets främmande gudar, ther the inkomma, och skola öfwergifwa mig, och om intet göra thet förbund, som jag med them gjort hafwer:

17. Så skal min wrede förgrymma sig öfwer them på samma tid, och jag skal öfwergifwa them, och fördölja mitt ansikte för them, at the skola uptärde warda; och när them tå mycken olycka och ångest öfwerkommer, skola the säga: Hafwer icke alt thetta onda råkat på mig, efter Gud icke är med mig?

18. Men jag skal på then tiden förskyla mitt ansikte, för alt thet onda skul som the gjort hafwa, at the hafwa wändt sig til andra gudar.

19. Så skrifwer eder nu thenna wisan, och lärer henne Israels barn, och sätter henne i theras mun, at then wisan blifwer mig et witne ibland Israels barn;

20. Ty jag wil föra them i landet, som jag theras fäder swurit hafwer, ther mjölk och honing uti flyter; och när the äta och warda mätte och fete, så warda the sig wändande til andra gudar, och tjena them, och förhäda mig, och låta mitt förbund fara.

21. Och när them tå mycken olycka och ångest påkommer, så skal thenna wisan swara them för et witnesbörd, then the icke skola förgäta utu theras säds mun; ty jag wet theras tankar, som the nu allaredan med omgå, förr än jag förer them i landet, som jag swurit hafwer.

22. Så skref Mose thenna wisan på samma tid, och lärde henne Israels barn.

23. Och befallte Josua Nun son, och sade: War tröst och frimodig; förty tu skal föra Israels barn i landet som jag them swurit hafwer; och jag skal wara med tig.

24. Tå Mose hade alla thessa lagens ord utskrifwit i en bok,

25. Böd han Leviterna, som HErrans witnesbörds ark buro, och sade:

26. Tager thenna lagens bok, och lägger henne wid sidan på förbundets ark, HERrans eder Guds, på thet at hon skal wara ther til et witne emot tig.

27. Förty jag känner tin olydighet och halsstyfhet: si, medan jag ännu i dag lefwer med eder, hafwen I olydige warit emot HERranom; huru mycket mer efter min död?

28. Så låter nu tilhopa komma för mig alla the äldsta i edra slägter och edra ämbetsmän, at jag må tala thessa ord för theras öron, och taga himmel och jord til witne öfwer them.

29. Ty jag wet, at I efter min död skolen förderfwat, och gå utaf wägen, then jag eder budit hafwer: så skal eder wederfaras olycka therefter, therföre at I hafwen illa gjort för HERrans ögon, och förtörnat honom genom edra händers gerningar:

30. Altså talade Mose thenna wisans ord alt ut för hela Israels församlings öron.

32. Capitel.

Akter uppå, I himlar; jag wil tala, och jorden höre min muns ord.

2. Min lära drype såsom regn, och mitt tal flyte såsom dagg; såsom regn uppå gräs, och såsom droppar uppå örter.

3. Ty jag wil prisa HERrans namn: gifwer wår Gudi allena ära.

4. Han är en klippa: hans werk äro ostraffelige; ty alt thet han gör, thet är rätt. Trofast är Gud, och utan alt argt; rättwis och from är han.

5. Then afwiga och onda slägten är honom ifrå fallen; skamfläckar äro the, och icke hans barn.

6. Tackar tu så HERran tin Gud, tu galna och owisa folk? Är han icke tin Fader och tin HERre? Hafwer han icke allena gjort och beredt tig?

7. Tänk uppå then förra tiden alt här til, och betrakta hwad han gjort hafwer med the gamla fäder: fråga tin fader, han skal förkunnat tig; tina äldsta, och the skola sägat tig.

8. När then högste utskiftade folken, och utströdde menniskors barn, tå satte han landamäre för folken, efter Israels barns tal.

9. Ty HERrans lott är hans folk: Jacob är snöret til hans arf.

10. Han fann honom i wildmarken, uti torra öknen, ther styggeligt är: han förde honom omkring, och gaf honom lag, och bewarade honom såsom sin ögnasten.

11. Såsom en örn utförer sina ungar, och flyger öfwer them, så räckte han sina wingar ut, tog them, och bar them uppå sina wingar.

12. HERren allena ledde honom, och ingen främmande Gud war med honom.

13. Han lät honom fara högt up på jorden, och födde honom med åkrens frukt, och lät honom suga honing utu hälleberget, och olja utu hårda stenen:

14. Smör af kor, och mjölk af fåren, samt med thet feta af lammen, och fetaste wädrar, och bockar med feta njurar, och hwete; och lät honom dricka goda windrufwors blod.

15. Och tå han wardt fet och mätt, wardt han kåt: han är fet, tjock och stark worden, och hafwer öfwergifwit Gud, then honom gjort hade; sin hälsas klippa aktade han ringa,

16. Och retade honom genom främmande gudar til nit; genom styggelse förtörnade han honom.

17. The offrade åt djeflar, och icke åt sin Gud, the gudar som the intet kände, the nya, som icke tilförene warit hade, hwilka theras fäder intet dyrkat hade.

18. Tin klippa, then tig födt hafwer, then öfwergaf tu, och förgat then Gud som tig skapat hafwer.

19. Och tå HERren thet såg, wardt han wred öfwer sina söner och döttrar.

20. Och han sade: Jag skal förskyla mitt ansikte för them, och wil se hwad them på sistone wederfaras kan; ty thet är et afwigt slägte, och sådana barn, ther ingen tro uti är.

21. The hafwa retat mig på thet som icke är Gud; med theras afguderi haf-

wa the förtörnat mig; och jag skal reta them igen på thet som icke är folk; med et galet folk skal jag förtörna them.

22. Elden är uptänd i min wrede, och skal brinna in til thet nedersta helswetet, och skal förtära landet med sin wäxt, och skal upbränna bergsgrunden.

23. Jag skal samla olycka öfwer them; jag skal afskjuta alla mina pilar på them.

24. För hunger skola the försmägta, och förtärde warda af stålswo och onda sår: jag skal låta komma til them willdjurs tänder och grymma ormar.

25. Utwärtes, skal swärdet föröda them, och inwärtes, förskräckelse; både drängar och pigor, then som dir och then gråhåriga.

26. Jag skal säga: Hwar äro the? Jag skal borttaga theras åminnelse ifrå menniskorna.

27. Om jag icke skydde för fiendernas wrede, at theras fiender icke skola warda stolte, och måtte säga: Wår högra hand hafwer alt thetta gjort, och icke HErren;

28. Ty thet är et folk, ther intet råd uti är, och intet förstånd är i them.

29. O! at the wise wore, och the måtte besinna hwad them framdeles öfwergå skal.

30. Huru kommer thet til, at en skal jaga tusende af them, och twå skola komma tiotusende på flygten? Mån icke theras klippa hafwer sålt them, och HErren hafwer öfwergifwit them?

31. Förty wår klippa är icke såsom theras klippa; wåra fiender äro ther sjelfwe domare om.

32. Theras wintrå är Sodoms wintrå, och af Gomorras åker: theras drufwor äro galle; the hafwa bittra bär.

33. Theras win är drakaetter och grymma huggormars galle.

34. Är icke sådant fördoldt när mig, och försegladt i mina håfwor?

35. Hämnden är min; jag skal wedergällat. På sin tid skal theras fot slinta: theras ofärds tid är när, och thet them tilstundar, skyndar sig.

36. Ty HErren warder dömande sitt folk, och öfwer sina tjenare skal han förbarma sig; ty han warder anseende at the äro slätt förgångne, och hwarken the beslutne, eller någon man är öfwerblifwen.

37. Och man warder sägande: Hwar äro theras gudar, theras klippa, ther the förtröstade sig uppå,

38. Af hwilkas offer the åto thet feta, och drucko win af theras drickoffer? Låt them upstå och hjelpa eder och beskärma eder.

39. Sen I nu, at jag allena äret, och ingen Gud är förutan mig: jag kan döda och lefwande göra: jag kan slå och kan hela; och ingen är, som utu min hand kan fria.

40. Ty jag wil lyfta min hand up i himmelen, och wil säga: Jag lefwer ewinnerligen.

41. När jag mitt swärds ljungande hwetter, och min hand tager til straffa; så skal jag hämnas igen på mina fiender och wedergälla them som mig hata.

42. Jag skal göra mina pilar druckna af blod, och mitt swärd skal äta kött öfwer the slagnas blod och öfwer fångelset och öfwer fiendens blottade hufwud.

43. Fröjdens alle I som ären hans folk; ty han warder hämnandes sina tjenares blod, och warder hämnandes öfwer sina fiender, och skal nådelig wara sitt folks land.

44. Och Mose kom, och talade all thenna wisans ord för folkets öron; han och Josua Nun son.

45. Tå nu Mose alt thetta uttalat hade til hela Israel,

46. Sade han til them: Lägger på hjertat alla the ord som jag betygar eder i dag, at I befallen edra barn, at the hålla och göra alla thenna lagens ord.

47. Förty thet är intet fåfängt ord til eder; utan thet är edert lif; och thet ordet skal förlänga edert lif i landet, tit I gån öfwer Jordan, til at intaga thet.

48. Och HErren talade til Mose på samma dag, och sade:
49. Gack up på berget Abarim, uppå Nebo berg, som ligger i the Moabiters land, twärt öfwer Jericho, och bese landet Canaan, som jag Israels barn til egit gifwa skal:
50. Och blif död på berget, tå tu tit upkommen äst, och församla tig til titt folk, lika som tin broder Aaron blef död på thet berget Hor, och församlade sig til sitt folk;
51. Therföre at I hafwen brutit emot mig ibland Israels barn, wid trätowatnet i Kades, i then öknen Zin, at I icke helgaden mig ibland Israels barn.
52. Ty tu skal få se landet twärt ifrå tig, thet jag Israels barn gifwer; men tu skal icke komma ther in.

33. Capitel.

Thetta är wälsignelsen, ther med Mose, Guds Man, wälsignade Israels barn, före hans död,
2. Och sade: HErren är kommen af Sinai, och är them upgången af Seir; han är framkommen ifrå thet berget Paran, och är kommen med många tusende heliga; på hans högra hand är en brinnande lag för them.
3. O! huru kär hafwer han folken: alle hans helige äro i tin hand: the skola sätta sig til tina fötter, och skola lära af tina ord.
4. Mose hafwer budit oß lagen, Jacobs menighets arf.
5. Och han war i Konunga-wälde, och Förstarna för folket höll han tilhopa, samt med Israels slägter.
6. Ruben lefwe, och dö icke, och hans folk ware föga.
7. Thetta är Juda wälsignelse: Och han sade: HErre, hör Juda röst, och gör honom til en Regent i sitt folk, och låt hans magt warda stor, och honom warde hulpit ifrå hans fiender.
8. Och til Levi sade han: Tin rätt och titt ljus ware när tin helga man, then tu försökte i Maßa, ther I trätten wid trätowatnet.
9. Then som til sin fader och til sin moder sade: Jag ser them intet; och til sina bröder: Jag känner them intet; och til sin son: Jag wet intet af honom; the samme hålla titt ord, och bewara titt förbund.
10. The skola lära Jacob tina rätter, och Israel tin lag: the skola bära rökwerk fram för tin näsa, och heloffer på titt altare.
11. HErre, wälsigna hans förmåga, och låt hans händers gerningar behaga tig: slå theras rygg sönder, som sätta sig up emot honom, och theras, som hata honom, at the icke skola kunna rätta sig up.
12. Och til BenJamin sade han: HErrans kärkomne skola bo säkert: altid skal Han akta uppå honom; och skal bo emellan hans axlar.
13. Och til Joseph sade han: Hans land ligger i HErrans wälsignelse; ther äro ädla frukter af himmelen, af daggen, och af djupet, som under ligger:
14. Ther äro ädla frukter af solen, och ädla mogna frukter af månan;
15. Och af the höga bergen af begynnelsen och af högarna i ewig tid;
16. Och ädla frukter af jorden, och hwad ther på är. Hans nåd, som bodde i busken, komme öfwer Josephs hufwud, och uppå Nazirs hjäßa ibland hans bröder.
17. Hans härlighet är såsom en förstfödd oxe, och hans horn äro såsom en enhörnings horn: med them skal han stånga folken ihop in til landets ända. Thetta är Ephraims tio tusende, och Manaßes tusende.
18. Och til Sebulon sade han: Sebulon, fröjda tig af tin utgång; men Isaschar, fröjda tig af tina hyddor.
19. The skola kalla folk uppå berget, och offra ther rättfärdighetens offer; ty the skola suga hafwets ymnighet och the fördolda häfwor i sanden.
20. Och til Gad sade han: Wälsignad ware then utrymmaren Gad: han bor som et lejon, och röfwar arm och hjäßa:

21. Och han såg, at honom et hufwud
gifwit war, en lårare, som år fördold,
och kom med folkens öfwerstar, och skaf-
fade HErrans råttwisa, och hans råt-
ter med Israel.
22. Och til Dan sade han: Dan, et
ungt lejon, han skal flyta af Basan.
23. Och til Naphthali sade han:
Naphthali skal hafwa nog, ehwad ho-
nom lyster, och skal wara full med
HErrans wålsignelse: wåster ut och
söder ut skal hans besittning wara.
24. Och til Asser sade han: Asser wa-
re wålsignad med söner; han ware si-
na bröder tåck, och doppe sin fot i olja.
25. Jern och koppar ware på hans
skor: tin ålder ware såsom tin ungdom.
26. Ingen Gud år såsom then star-
kas Gud: then som sitter i himmelen,
han ware tin hjelp: hans hårlighet år
i skyn.
27. Thet år Guds boning af begyn-
nelsen, och hans armar åro hår nedre
ewinnerligen, och han skal utdrifwa
tin fiende för tig, och såga: War för-
derfwad.
28. Israel skal allena trygg bo: Ja-
cobs brunn skal wara uti thet land,
ther korn och win uti år, och thes him-
mel skal drypa dagg.
29. Wål år tig Israel: ho år tin like,
o tu folk, som igenom HErran saligt
warder, hwilken tin hjelps sköld år
och tin segers swård. Tine fiender sko-
la fela; och tu skal tråda in på theras
högder.

34. Capitel.

Och Mose gick utaf the Moabiters
mark up på berget Nebo, uppå klinten
af berget Pisga, twårt emot Jericho;
och HErren wiste honom thet hela
landet Gilead, alt in til Dan;
2. Och hela Naphthali och Ephraims
land och Manasse och hela Juda land,
alt in til thet yttersta hafwet:
3. Och söder ut, och then breda ång-
den wid Jericho, Palma-staden, alt in
til Zoar.
4. Och HErren sade til honom: Thet-
ta år thet landet, som jag Abraham,
Isaac och Jacob swurit hafwer och
sagt: Jag skal gifwa thet tin såd. Tu
hafwer nu sett thet med tina ögon;
men tu skal icke komma tit öfwer.
5. Och så blef Mose, HErrans tjena-
re, ther död, i the Moabiters land, efter
HErrans ord.
6. Och Han begrof honom i dalen uti
the Moabiters land, emot Peors hus;
och ingen hafwer fått weta hans graf,
alt in til thenna dag.
7. Och Mose war hundrade och tjugu
år gammal, tå han blef död: hans
ögon woro intet mörka wordna, och
hans kinder woro intet förfallne.
8. Och Israels barn begreto Mose på
the Moabiters mark i trettio dagar.
Och the gråt- och klagodagar öfwer Mose
wordo fullkomnade.
9. Men Josua Nun son wardt up-
fyld med wishets anda; ty Mose hade
lagt sina hånder på honom: och Israels
barn lydde honom, och gjorde såsom
HErren budit hade Mose.
10. Och sedan stod ingen Prophet up
i Israel, såsom Mose, then HErren
kånde ansikte mot ansikte,
11. Til allahanda tekn och under, til
hwilken HErren honom sånde, at han
them göra skulle i Egypti land på
Pharao och alla hans tjenare och på
alt hans land,
12. Och til all then mågtiga hand
och stora syner, som Mose gjorde för
hela Israels ögon.

Josua Bok.

1. Capitel.

Efter Mose HErrans tjenares död, sade HErren til Josua Nun son, Mose tjenare:

2. Min tjenare Mose är död; så gör tig nu redo, och drag öfwer thenna Jordan, tu och alt thetta folket, in uti thet land som jag them, nemligen, Israels barn, gifwit hafwer.

3. Alt rum ther edert fotbjelle på trädande warder, hafwer jag gifwit eder, såsom jag Mose sagt hafwer.

4. Ifrån öknen och thenna Libanon, in til then stora älfwen Phrath, hela the Hetheers land, in til thet stora hafwet wäster ut, skola edra landamären wara.

5. Ingen skal stå emot tig i tina lifsdagar: såsom jag hafwer warit med Mose, så skal jag ock wara med tig: jag skal icke öfwergifwa eller förgäta tig.

6. War tröst och frimodig; ty tu skal utskifta thetta folket landet, som jag theras fäder swurit hafwer, at jag them thet gifwa skulle.

7. War nu tröst och ganska frimodig, at tu håller och gör all ting efter lagen, som Mose, min tjenare, tig budit hafwer: wik icke ther ifrån, antingen på högra sidan eller then wänstra, på thet at tu må handla wisligt i alt thet tu göra skal.

8. Och låt thenna lagboken icke komma utu tin mun; utan haf tina tankar ther uti dag och natt, på thet at tu skal hålla och göra all ting ther efter, som ther uti skrifwit står: så skal tig lyckas i alt thet tu gör, och tu skal kunna handla wisligt.

9. Si, jag hafwer budit tig, at tu skal wara tröst och wid godt mod; grufwa tig för ingen ting, och frukta intet; ty HErren tin Gud är med tig i alt thet tu företager.

10. Tå böd Josua höfwitsmännerna öfwer folket, och sade:

11. Går igenom lägret, och bjuder folket, och säger: Bereder eder spisning; ty efter tre dagar skolen I gå öfwer thenna Jordan, at I mågen inkomma til at intaga landet som HErren eder Gud eder gifwa skal.

12. Och sade Josua til the Rubeniter, Gadditer och til then halfwa slägten Manaße:

13. Tänker uppå thet ord som Mose, HErrans tjenare, eder böd, och sade: HErren eder Gud hafwer låtit eder komma til ro, och gifwit eder thetta landet.

14. Edra hustrur, barn och boskap låter blifwa i landet som Mose eder gifwit hafwer på thenna sidan Jordan; men I skolen gå för edra bröder wäpnade, som wäraktige män äro, och hjelpa them;

15. In til thes HErren låter ock edra bröder komma til ro, så wäl som eder, at the ock måga intaga thet land som HErren eder Gud them gifwa skal; sedan skolen I wända om igen til edert land, at I thet besitten, som Mose, HErrans tjenare, eder gifwit hafwer på thenna sidan Jordan, öster ut.

16. Och the swarade Josua, och sade: Alt thet tu oß budit hafwer, thet wilje wi göra; och hwart tu sänder oß, tit wilje wi gå:

17. Såsom wi hafwe warit Mose lydige, så wilje wi ock wara tig lydige: allenast ware HErren tin Gud med tig, såsom han war med Mose.

18. Hwilken som tin mun emot står, och icke lyder tina ord i alt thet tu bjuder oß, han skal dö: allenast war tu tröst och wid godt mod.

2. Capitel.

Josua Nun son sände hemligen ut twå spejare ifrå Sittim, och sade them: Går och beser landet och Jericho. The gingo åstad, och kommo in uti en skökas hus, som het Rahab, och ther lågo the.

2. Tå wardt Konungen i Jericho sagdt:
Si, i thenna natten åro några mån in-
komne ifrån Israels barn til at bespeja
landet.
3. Tå sånde Konungen i Jericho til
Rahab, och låt såga henne: Få oß ut
the mån som til tig i titt hus komne
åro; ty the åro komne til at bespeja
hela landet.
4. Men qwinnan fördolde the twå
mån, och sade: Här åro wål twå mån
inkomne til mig; men jag wißte icke
hwadan the woro:
5. Och tå jag wille låta dören igen, tå
mörkt wardt, gingo the ut, så at jag
icke wet hwart the gingo: söker med
hast efter them; I fån them wål fatt.
6. Men hon låt them stiga up på ta-
ket, och öfwertåckte them med linstjel-
kar, som hon ther på taket utbredt hade.
7. Men månnerne sökte efter them på
then wägen til Jordan, alt in til får-
jestaden; och porten wardt tillåst strax
the utkomne woro, som efter them
jagade.
8. Och förr ån månnerne lade sig til
at sofwa, steg hon up på taket,
9. Och sade til them: Jag wet at
HErren hafwer gifwit eder thetta
landet; ty en förskråckelse för eder år
fallen öfwer oß, och alle landets in-
byggare åro båfwande wordne för eder
tilkommelse.
10. Ty wi hafwe hört huru HErren
uttorkade watnet i röda hafwet för
eder, tå I drogen utur Egypten, och
hwad I gjort hafwen the twå Amo-
reers Konungar, Sihon och Og, på
hinsidan Jordan, huru I gåfwen them
til spillo.
11. Och sedan wi thet hörde, wardt
wårt hjerta förtwifladt, och intet mod
år mer i någon man, för eder tilkom-
melse; ty HErren eder Gud, han år
Gud både uppe i himmelen och nedre
på jorden.
12. Så swårjer mig nu wid HEr-
ran, efter jag hafwer gjort barmher-
tighet med eder, at I ock gören barm-
hertighet med min faders hus, och gifwer
mig et wårtekn:
13. At I låten lefwa min fader, min
moder, mina bröder, och mina systrar,
och alt thet the hafwa, och frålser wåra
själar ifrå döden.
14. Månnerne sade til henne: Om wi
icke göre barmhertighet och trohet med
tig, tå HErren gifwer oß landet, så
skal wår själ wara döden skyldig för
eder, så framt tu icke förråder wårt
årende.
15. Så släppte hon them ned med et
tåg genom et fenster; ty hennes hus
war i stadsmuren, och hon bodde thes-
likes på muren.
16. Och hon sade til them: Går up
åt berget, at the som söka efter eder icke
möta eder, och gömmer eder ther i tre
dagar, så långe the komma igen, som
efter eder fara; sedan går eder wåg.
17. Månnerne sade til henne: Wi
wilje wara thenna eden qwitte, som tu
af oß tagit hafwer,
18. När wi komme i landet, och tu
icke binder thetta rosenröda tåget i fen-
stret, med hwilket tu oß nedsläppt haf-
wer, och hafwer församlat til tig i
huset tin fader, tin moder, tina bröder,
och hela tin faders hus.
19. Och hwilken som går utom dören
af titt hus, hans blod ware öfwer hans
hufwud, och wi oskyldige; men alle the
som i titt hus åro, om en hand kommer
wid them, så skal theras blod wara öf-
wer wårt hufwud.
20. Och om tu något af thetta wårt
årende röjer, så wilje wi wara then
eden qwitte, som tu af oß tagit hafwer.
21. Hon sade: Ware som I sågen;
och låt them gå. Och the gingo sin
wåg; och hon bandt thet rosenröda
tåget i fenstret.
22. Och the gingo sin wåg, och kom-
mo up på berget, och blefwo ther i tre
dagar, til thes the kommo igen, som ef-
ter them foro; ty the hade sökt them på
alla wågar, och dock intet funnit them.
23. Så wånde the twå månnerne til-
baka, gingo ned af berget, och foro ut-
öfwer, och kommo til Josua Nun son,
och förtålde honom alt, såsom the thet
funnit hade.

24. Och sade til Josua: HErren haf-
wer gifwit oß hela landet i wåra hän-
der; och alle landets inbyggare äro
förskräckte för oß.

3. Capitel.

Och Josua stod bittida up; och the
drogo ut ifrå Sittim, och kommo til
Jordan, han och alla Israels barn, och
blefwo ther öfwer natten, förr än the
drogo utöfwer.
2. Efter tre dagar gingo befallnings-
männerne genom lägret,
3. Och bödo folket och sade: När I sen
HErrans eder Guds förbunds ark,
och Presterna, Leviterna, bära honom,
så drager ut ifrån edra rum, och följer
honom efter:
4. Dock så, at emellan eder och honom
är rum, wid tu tusende alnar långt. I
skolen ock icke komma hardt in til ho-
nom, på thet I mågen weta på hwilken
wäg I gå skolen; förty I hafwen
then wägen tilförene icke gått.
5. Och Josua sade til folket: Helger
eder; ty i morgon warder HErren
görande en underlig ting ibland eder.
6. Och til Presterna sade han: Tager
förbundets ark, och går fram för fol-
ket; och the togo förbundets ark, och
gingo för folket.
7. Och HErren sade til Josua: I
dag skal jag begynna göra tig stor för
hela Israel, at the skola weta, at såsom
jag hafwer warit med Mose, så är jag
ock med tig.
8. Och bjud tu Presterna, som för-
bundets ark bära, och säg: Som I
kommen först i watnet af Jordan, så
står stilla.
9. Och Josua sade til Israels barn:
Går fram, och hörer HErrans eder
Guds ord.
10. Och sade: Ther uppå skolen I
märka, at en lefwande Gud är ibland
eder, och at han för eder utdrifwa skal
the Cananeer, Hetheer, Heveer, Phe-
reseer, Girgaseer, Amoreer och Jebuseer.
11. Si, hans förbunds ark, som en
HErre är öfwer hela werlden, skal gå
för eder in uti Jordan.
12. Så tager nu tolf män utaf Isra-
els slägter; utaf hwart slägte en.
13. När tå Presternas fotbjelle, som
bära HErrans ark, then en HErre är
öfwer all werlden, komma in uti Jor-
dans watn, så skal watnet, som ofwan-
efter flyter, i Jordan afskilja sig, så at
thet skal stå i en hop.
14. Tå nu folket drog ut af sina tjäll,
at the skulle gå utöfwer Jordan, och
Presterne buro förbundets ark fram
för folket,
15. Och kommo in til Jordan, och the-
ras fötter först trädde i watnet, och
Jordan war full til alla sina braddar,
såsom i andtiden;
16. Tå stod thet watnet, som ofwan-
efter flöt, uprest i en hop, ganska långt
ifrå then stadens folk, som ligger ut
med Zarthan; men thet watnet, som
nederlopp åt hafwet, som är salthaf-
wet, thet förminskades och förlopp: så
gick tå folket ther öfwer in åt Jericho.
17. Och Presterne, som buro HEr-
rans förbunds ark, stodo stilla, torre
midt i Jordan; och hela Israel gick
torr igenom til thes alt folket kom
öfwer Jordan.

4. Capitel.

Och HErren sade til Josua:
2. Tager eder tolf män, utaf hwart
slägte en.
3. Och bjuder them och säger: Lyfter
up utu Jordan tolf stenar, af thet ru-
met, ther Presternas fötter stilla stå,
och hafwer them öfwer med eder, at I
lemnen them i lägret, ther I eder i then-
na natten lägren.
4. Tå kallade Josua tolf män, som
tilskickade woro af Israels barn, utaf
hwart slägte en,
5. Och sade til them: Går fram för
HErrans eder Guds ark midt i Jor-
dan, och hwar lyfte en sten på sina ax-
lar, efter talet af Israels barns släg-
ter:
6. At the skola wara et tekn ibland
eder, när edra barn i framtiden fråga
sina fäder, och säga: Hwad göra thessa
stenarne här?

7. At J tå mågen såga them, huru Jordans watn sig åtskilde för HERrans förbunds ark, tå han gick genom Jordan: så at theße stenarne skola wara Israels barn til en ewig åminnelse.

8. Tå gjorde Israels barn såsom Josua bödd them, och buro tolf stenar midt utu Jordan, såsom HERren hade sagt Josua, efter talet af Israels barns slägte, och buro them med sig til thet rumet, ther the lägrade sig; och ther lade the them.

9. Och Josua reste up tolf stenar midt i Jordan, ther Presternas fötter stått hade, som förbundets ark buro; och the äro ther ännu in til thenna dag.

10. Ty Presterne, som arken buro, stodo midt i Jordan, til thes alt beståldt wardt, som HERren böd Josua såga folket, och Mose Josua budit hade; och folket skyndade sig, och gick öfwer.

11. Tå nu folket alt öfwer gångit war, så gick ock HERrans ark öfwer, och Presterne för folket.

12. Och the Rubeniter och the Gadditer och then halfwa Manaße slägt, gingo wäpnade för Israels barn, såsom Mose them sagt hade:

13. Wid fyratio tusende wäpnade til härs gingo för HERranom til strids på Jericho mark.

14. På then dagen gjorde HERren Josua stor för hela Israel; och the fruktade honom, såsom the fruktade Mose, medan han lefde.

15. Och HERren sade til Josua:

16. Bjud Presterna, som båra witnesbördets ark, at the träda up utu Jordan.

17. Altså böd Josua Presterna och sade: Stiger up utu Jordan.

18. Och tå Presterne, som HERrans förbunds ark buro, stego up utu Jordan, och trädde med theras fotbjelle på torra landet, kom Jordans watn åter igen i sin stad, och flöt såsom tilförene til alla sina bräddar.

19. Och thet war then tionde dagen i then första månaden, tå folket upsteg utu Jordan, och lägrade sig i Gilgal, östan för Jericho.

20. Och the tolf stenar, som the utu Jordan tagit hade, reste Josua up i Gilgal,

21. Och sade til Israels barn: När nu i framtiden edra barn fråga sina fäder, och såga: Hwad skola theße stenarne?

22. Så skolen J underwisa them, och såga: Israel gick torr igenom Jordan,

23. Tå HERren eder Gud förtorkade Jordans watn för eder, så länge J gingen ther öfwer, lika som HERren eder Gud gjorde i röda hafwet, hwilket han torrt gjorde för oß, så at wi gingo ther igenom;

24. På thet alla folk på jorden skola kånna HERrans hand, huru mägtig hon är, och at J skolen frukta HERran eder Gud altid.

5. Capitel.

Tå nu alle the Amoreers Konungar, som på then sidan Jordan wäster ut bodde, och alle the Cananeers Konungar wid hafwet hörde huru HERren hade förtorkat Jordans watn för Israels barn, så länge the gingo ther öfwer, wardt theras hjerta bäfwande, och intet mod war mer i them, för Israels barns skul.

2. På then tiden sade HERren til Josua: Gör tig stenknifwar, och omskär Israels barn annan gång.

3. Tå gjorde Josua sig stenknifwar, och omskar Israels barn på then högden Araloth.

4. Och thetta är saken, hwarföre Josua omskar alt folket, som utur Egypten dragit war, mankön; ty alt krigsfolket war dödt blifwit i öknen på wägen, tå the drogo utur Egypten:

5. Ty alt thet folk som utdrog war omskurit; men alt thet folk som i öknen föddes på wägen, tå the drogo utur Egypten, thet war icke omskurit.

6. Förty Israels barn wandrade i fyratio år i öknen, til thes alt folket af krigsmännerna, som utur Egypten dragne woro, förgingos, therföre at the icke lydde HERrans röst, såsom HERren them swurit hade, at the icke

skulle få se thet landet som HERren theras fäder swurit hade at gifwa oß, et land, ther mjölk och honing uti flyter.
7. Theras barn, som i theras stad upkomne woro, them omskar Josua; förty the hade förhud, och woro intet omskurne på wägen.
8. Och tå hela folket omskurit war, blefwo the på sitt rum i lägret, til thes the woro läkte.
9. Och HERren sade til Josua: J thenna dag hafwer jag wändt ifrån eder Egypti skam: och thet rumet wardt kalladt Gilgal in til thenna dag.
10. Och som Israels barn så hade theras läger i Gilgal, höllo the Paßah, på fjortonde dagen i then månaden, om aftonen, uppå Jericho mark:
11. Och åto af landets säd på annan dagen i Paßah, nemligen, osyradt bröd och torkade ax, rätt uppå samma dag.
12. Och Man wände åter på then andra dagen, sedan the hade ätit af landets säd, så at Israels barn intet Man mera hade, utan åto af landet Canaans säd, ifrå thet samma året.
13. Och thet begaf sig, tå Josua war wid Jericho, at han uplyfte sina ögon och wardt warse, at en man stod ther för honom, och hade et dragit swärd i sin hand; och Josua gick til honom, och sade til honom: Hörer tu oß eller wåra fiender til?
14. Han sade: Nej; utan jag är en Förste öfwer HERrans här, och är just nu kommen. Tå föll Josua ned på jorden på sitt ansikte, och tilbad, och sade til honom: Hwad säger min HERre til sin tjenare?
15. Och Försten öfwer HERrans här sade til Josua: Drag tina skor af tina fötter; ty rumet, som tu står uppå, är heligt: och Josua gjorde så.

6. Capitel.

Och Jericho war tilstängdt och förwaradt för Israels barns skul, så at ingen kunde komma ut eller in.
2. Men HERren sade til Josua: Si, jag hafwer gifwit Jericho, med thes Konungar och krigsfolk, i tin hand.
3. Låt alla krigsmännerna gå en gång kring om staden; och gör så i sex dagar.
4. På sjunde dagen låt Presterna taga sju klangårens basuner, och gå ther med för arken; och går på then samma sjunde dagen sju resor kring om staden, och låt Presterna blåsa i basunerna.
5. Och tå man blåser i klangårshornet långsamt, så at J hören basunerna, tå skal folket göra et stort skri, och så skola stadsmurarne falla, och folket skal falla ther in, hwar och en rätt fram för sig.
6. Tå kallade Josua Nun son Presterna, och sade til them: Bärer förbundets ark, och låter sju Prester bära sju klangårens basuner för HERrans ark.
7. Men til folket sade han: Drager åstad, och går omkring staden; och hwilken som wäpnad är, han gånge fram för HERrans ark.
8. Tå Josua folket thetta sagt hade, togo the sju Presterna sju klangårens basuner, och gingo för HERrans ark, och blåste i basunerna: och HERrans förbunds ark följde efter them.
9. Och hwilken som wäpnad war, han gick för Presterna, som i basunerna blåste; och hopen följde efter arken; och thet blåstes i basunerna.
10. Men Josua böd folket, och sade: J skolen intet härskri göra, eller låta höra eder röst, eller något ord låta gå utaf eder mun, in til then dagen jag säger til eder: Gifwer up et härskri; tå gifwer et härskri up.
11. Så gick HERrans ark kring om staden en gång; och the kommo i lägret, och blefwo ther.
12. Förty Josua plägade wara bittida uppe om morgonen: och Presterne buro HERrans ark.
13. Så buro the sju Presterne the sju klangårens basuner för HERrans ark, och gingo och blåste i basunerna; och hwilken som wäpnad war, han gick för them; och hopen följde HERrans ark; och thet blåstes i basunerna.
14. På then andra dagen gingo the ock

en gång om staden, och kommo i lägret
igen: så gjorde the i sex dagar.
15. Men på sjunde dagen, tå mor-
gonrodnan upgick, woro the bittida up-
pe, och gingo på samma sättet sju re-
sor kring om staden: så at the på then
samma ena dagen kommo sju resor kring
om staden.
16. Och på sjunde resan, tå Presterne
blåste i basunerna, sade Josua til fol-
ket: Gifwer up et härskri; ty HErren
hafwer gifwit eder staden.
17. Men staden, och alt thet ther uti
är, skal til spillo gifwas HErranom:
allenast then skökan Rahab skal blifwa
lefwande, och alla the som med henne
äro i hus; ty hon fördolde the bodskap
som wi utsände.
18. Allenast tager eder wara för thet
som til spillo gifwit är, at I icke gifwen
eder sjelf til spillo, om I något tagen
af thet som til spillo gifwit är, och gö-
ren så Israels läger til spillo, och låten
thet komma i olycka.
19. Men alt silfwer och guld, och
koppar- och jerntyg skal wara helgadt
HErranom, och bewaras til HErrans
skatt.
20. Tå gaf folket up et härskri, och
blåstes i basunerna; ty alt folket som
hörde basunernas ljud gaf up et stort
härskri; och murarne föllo omkull; och
folket besteg staden, hwar och en rätt
för sig. Så wunno the staden;
21. Och til spillo gjorde alt thet i sta-
den war, med swärdsägg, både man
och qwinna, ung och gammal, få, får
och åsnor.
22. Och Josua sade til the twå män,
som hade bespejat landet: Går uti then
skökans hus, och hafwer qwinnan tä-
dan hit ut, med alt thet hon hafwer,
såsom I hafwen swurit henne.
23. Tå gingo the unge män, spejare-
na, tit in, och hade Rahab ut, med hen-
nes fader och moder och bröder, och
alt thet hon hade, och all hennes slägt,
och läto them blifwa utan för Israels
läger.
24. Men staden brände the up med
eld, och alt thet ther uti war: allenast
silfwer och guld, och koppar- och jern-
tyg lade the för en skatt in uti HEr-
rans hus.
25. Men then skökan Rahab, med
hennes faders hus, och alt thet hon hade,
lät Josua lefwa: och hon bodde i Is-
rael in til thenna dag, therföre at hon
hade fördolt the bodskap, som Josua,
til at bespeja, utsändt hade til Jericho.
26. På then tiden swor Josua, och
sade: Förbannad ware then man för
HErranom, som uprättar och bygger
thenna staden Jericho: när han lägger
hans grund, koste thet honom hans
förste son; och när han upsätter hans
port, koste thet honom hans yngste son.
27. Och war HErren med Josua,
så at han wardt namnkunnig i alla
land.

7. Capitel.

Men Israels barn förtogo sig på thet
som til spillo gifwit war; ty Achan
Charmi son, Sabdi sons, Serah sons,
af Judah slägte, tog något af thet som
til spillo gifwit war: tå förgrymmade
sig HErrans wrede öfwer Israels
barn.
2. Och Josua utsände af Jericho nå-
gra män in mot Ai, som ligger wid
BethAven, öster ut ifrå BethEl, och
sade til them: Går up, och bespejer lan-
det. Och tå the hade upgått och bespe-
jat Ai,
3. Kommo the igen til Josua, och sade
til honom: Låt icke alt folket draga tit
up; utan wid tu eller tre tusende män,
at the draga tit up, och slå Ai, at icke
alt folket gör sig ther möda om; förty
the äro få.
4. Så drogo tit up af folket wid tre
tusende män; och the flydde för the
män af Ai.
5. Och the af Ai slogo af them wid
sex och trettio män, och jagade them
alt ifrå porten in til Sebarim, och slo-
go them then wägen ned åt: tå wardt
folkets hjerta förtwifladt, och wardt så-
som watn.
6. Och Josua ref sina kläder sönder,
och föll uppå sitt ansikte til jorden för

HERrans ark, alt in til aftonen, samt med the åldsta af Israel; och the strödde stoft på sina hufwud.

7. Och Josua sade: Ack, Herre! Herre! hwi hafwer tu fört thetta folket öfwer Jordan, at tu skulle gifwa oß uti the Amoreers händer, til at förgöra oß? Ack! thet wi dock hade blifwit på hinsidan Jordan, såsom wi begynt hade.

8. Ack, min HErre! hwad skal jag säga, medan Israel wänder ryggen til sina fiender?

9. När the Cananeer och alla landets inbyggare thet höra, så warda the oß omkring hwärfwande, och utrota wårt namn af jorden: hwad wil tu tå göra titt stora namn?

10. Tå sade HERren til Josua: Statt up; hwi ligger tu så på titt ansigte?

11. Israel hafwer syndat, och the hafwa gått öfwer mitt förbund, som jag them budit hafwer, och hafwa tagit af thet som til spillo gifwit war, och stulit, och ljugit, och lagt ibland sina tyg.

12. Israels barn kunna icke blifwa stånndande för sina fiender; utan måste wända ryggen til sina fiender; förty the äro til spillo wordne. Jag skal icke wara mera med eder, om I icke låten komma then spillningen ifrån eder.

13. Statt up, och helga folket, och säg: Helger eder til i morgon; ty så säger HERren Israels Gud: En spillning är ibland tig, Israel; therföre kan tu icke blifwa stånndande för tina fiender, til thes I låten then spillningen komma ifrån eder.

14. Och I skolen bittida gå fram, then ena slägten efter then andra; och på hwilken slägt HERren drabbar, ther skal gå fram then ena ätten efter then andra; och på hwilken ätt HERren drabbar, ther skal gå fram thet ena huset efter thet andra; och på hwilket hus HERren drabbar, ther skal gå fram then ena husbonden efter then andra.

15. Och hwilken som befunnen warder med någon spillgifwen ting, honom skal man upbränna i eld, med alt thet han hafwer, therföre at han hafwer gått emot HERrans förbund, och bedrifwit en galenskap i Israel.

16. Så stod Josua bittida up om morgonen, och hade fram Israel, then ena slägten efter then andra; och thet drabbade in på Juda slägte.

17. Och tå han hade Juda slägte fram, drabbade thet in på the Serahiters ätt; och tå han hade the Serahiters ätt fram, then ena husbonden efter then andra, drabbade thet på Sabdi.

18. Och tå han hade hans hus fram, then ena husbonden efter then andra, drabbade thet på Achan Charmi son, Sabdi sons, Serah sons, utaf Juda slägte.

19. Och Josua sade til Achan: Min son, gif HERranom Israels Gud äran, och gif honom prisen, och säg mig hwad tu gjort hafwer, och ljug intet för mig.

20. Tå swarade Achan Josua, och sade: Sannerligen, jag hafwer syndat emot HERran Israels Gud; så och så hafwer jag gjort:

21. Jag såg ibland rofwet en kostelig Babylonisk mantel, och tuhundrade siklar silfwer, och en gyldene tunga, femtio siklar wärd til wigt; ther fick jag lust til, och tog thet: och si, thet är nedergrafwit i jorden i mitt tjäll, och silfret ther under.

22. Tå sände Josua tit bod: the lupo til tjället, och si, ther war thet nedergrafwit i hans tjäll, och silfret ther under.

23. Och the togo thet utu tjället, och buro til Josua och til alla Israels barn, och kastade thet ther ned för HERran.

24. Tå tog Josua, och hela Israel med honom, Achan Serah son, med silfret, mantelen och gyldene tungan, hans söner och döttrar, hans oxar och åsnor och får, hans tjäll, och alt thet han hade, och förde ut i Achors dal.

25. Och Josua sade: Efter tu hafwer plågat oß, så pläge tig HERren på thenna dag: och hela Israel stenade them, och brände them up i eld.

26. Och tå the hade stenat them, gjorde the en stor stenrössja öfwer them, hwilken ännu warar alt in til thenna dag. Så wände tå HERren sig ifrå sin wredes grymhet: theraf heter thet rumet Achors dal in til thenna dag.

8. Capitel.

Och HERren sade til Josua: Frukta tig intet, och war icke förfärad: tag med tig alt krigsfolket, och gör redo, och drag up til Aj; si, jag hafwer gifwit Konungen i Aj, med hans folk, hans stad och land, i tina händer.

2. Och tu skal göra med Aj och thes Konung, såsom tu med Jericho och thes Konung gjort hafwer; undantagande, at thes rof och thes boskap skolen I byta eder emellan. Beställ et bakhåll affsides wid staden.

3. Tå gjorde Josua redo, och alt krigsfolket, til at draga up til Aj: och Josua utwalde trettio tusende stridsmän, och sände ut om natten,

4. Och böd them, och sade: Ser til, I skolen wara i bakhåll, affsides wid staden; och warer icke förlångt ifrå staden, och warer alle redo.

5. Men jag och alt folket, som med mig är, wilje draga til staden; och när the draga ut emot oß, såsom tilförene, så wilje wi fly för them,

6. At the draga ut efter oß, så länge wi komme them ut ifrå staden; ty the skola tänka, at wi fly för them, såsom tilförene.

7. Och medan wi fly för them, skolen I redo wara i bakhållet, och taga staden in; förty HERren eder Gud skal gifwa eder honom i händer.

8. När I hafwen intagit staden, så tänder eld på honom: efter HERrans ord görer; si, jag hafwer thet budit eder.

9. Så sände Josua them åstad: och the gingo tit up i bakhåll, och höllo emellan BethEl och Aj, wäster ut ifrån Aj; men Josua blef i then natten när folket.

10. Och om morgonen war han bittida uppe, och skickade folket, och drog up med the äldsta af Israel för folket til Aj.

11. Och alt krigsfolket, som när honom war, drogo up, och trädde fram, och kommo in mot staden, och lägrade sig norr ut ifrån Aj; så at en dal war emellan them och Aj.

12. Men han hade tagit wid fem tusende män, och stält them til bakhåll emellan BethEl och Aj, wäster ut ifrå staden.

13. Och folket af hela lägret, som norr ut ifrå staden war, ställdes så, at thes yttersta räckte wäster om staden: så drog tå Josua i then natten midt in uppå dalen.

14. Som nu Konungen i Aj såg thet, skyndade the sig, och gjorde bittida redo; och männerne af staden drogo ut til at möta Israel i strid, med alt sitt folk, på et förelagdt rum emot slättmarken; ty han wißte icke at et bakhåll war på honom bak om staden.

15. Men Josua och hela Israel ställde sig såsom the hade warit slagne för them, och flydde på then wägen åt öknen.

16. Tå skriade alt folket af staden, at man skulle förfölja them: och the jagade theslikes efter Josua, och föllo utu staden;

17. Så at icke en man blef qwar i Aj och BethEl, then icke utdrog och förföljde Israel; och läto staden stå öppen, på thet the skulle jaga efter Israel.

18. Tå sade HERren til Josua: Räck ut spetsen, som tu hafwer i tin hand, emot Aj; ty jag wil gifwa thet i tin hand. Och Josua räckte ut spetsen, som i hans hand war, emot staden.

19. Tå gaf sig bakhållet up med hast utaf sitt rum, och lupo, sedan han räckte ut sin hand, och kommo i staden, och wunno honom, och hastade sig, och tände eld på honom.

20. Och the män af Aj wände sig, och sågo tilbaka, och fingo se röken af staden gå up i himmelen, och hade intet rum til at fly, hwarken hit eller tit. Och thet folket, som flydde åt öknen, wände sig om til at jaga efter them.

21. Tå nu Josua och hela Israel sågo, at bakhållet hade wunnit staden, efter röken gick up af staden, wände the om, och slogo the män af Aj.

22. Och the i staden drogo också ut emot them, så at the kommo midt ibland Israel på båda sidor: och the slogo them, til thes ingen af them öfwerblef lefwande, eller undslapp.

23. Och grepo Konungen af Aj lefwande, och förde honom til Josua.

24. Och tå Israel hade ihjäl slagit alla Aj inbyggare på marken och i öknen, som hade jagat efter them, och the föllo alle genom swärdsägg, til thes the woro åndade; tå wände sig hela Israel åt Aj, och slogo thet med swärdsägg.

25. Och alle the som föllo på then dagen, både män och qwinnor, the woro tolf tusende, alt folket i Aj.

26. Och Josua drog icke handen igen, med hwilken han uträckte spetsen, til thes han til spillo gjorde alla Aj inbyggare.

27. Men boskapen och rofwet af staden utbytte Israel emellan sig, efter HERrans ord, såsom han Josua budit hade.

28. Och Josua brände up Aj, och gjorde en hög ther af til ewig tid, then ännu ther är i thenna dag.

29. Och lät uphänga Konungen af Aj i et trä in til aftonen: tå solen war nedergången, befallte han, at man skulle taga hans kropp utu träet; och the kastaden i stadsporten, och hofwo en stor stenhop ther uppå, hwilken ännu ther är in til thenna dag.

30. Tå byggde Josua HERranom Israels Gud et altare på thet berget Ebal:

31. Såsom Mose HERrans tjenare Israels barn budit hade, såsom skrifwit står i Mose lagbok, et altare af hela stenar, ther intet jern på kommit war; och offrade ther uppå HERranom brännoffer och tackoffer:

32. Och skref ther på stenarna then andra lagen, som Mose Israels barn föreskrifwit hade.

33. Och hela Israel, med theras äldsta och ämbetsmän och domare, stodo på båda sidor wid arken in för Presterna af Levi, som buro HERrans förbunds ark; the främlingar, så wäl som the infödde: hälften af them in wid thet berget Grisim, och then andra hälften in wid thet berget Ebal; såsom Mose HERrans tjenare tilförene budit hade, til at wälsigna Israels folk.

34. Sedan lät han utropa alla lagens ord om wälsignelsen och förbannelsen, som skrifne stå i lagboken.

35. Thet war icke et ord, som Mose budit hade, thet Josua icke lät utropa för hela Israels menighet, för qwinnor och barn och främlingar, som ibland them woro.

9. Capitel.

Tå nu thetta hördes in til alla the Konungar, som woro på then sidan Jordan, på bergen och i dalarne och i alla stora hafwets hamnar, och när them som woro in wid Libanons berg, nemligen, the Hetheer, Amoreer, Cananeer, Phereseer, Heveer och Jebuseer:

2. Samlade the sig tilhopa endrägteligen, at the skulle strida emot Josua och emot Israel.

3. Men Gibeons inbyggare, tå the hörde hwad Josua gjort hade med Jericho och Aj,

4. Uptänkte the en list, gingo til, och sände bodskap åstad, och togo gamla säckar på sina åsnor, och gamla slitna winläglar,

5. Och gamla lappade skor på sina fötter, och drogo gamla och rifna kläder uppå; och alt thet bröd, som the togo med sig, war hårdt och mögladt:

6. Och gingo til Josua i lägret wid Gilgal, och sade til honom och til hela Israel: Wi äre komne fjerran ifrån annat land; så görer nu et förbund med oß.

7. Tå sade hela Israel til the Heveer: Kan hända at tu bor här ibland oß; huru kunne wi tå göra förbund med tig?

8. The sade til Josua: Wi äre tine tjenare. Josua sade til them: Ho ären I, eller hwadan kommen I?

9. The sade: Tine tjenare äro ganska

fjerran komne ifrån et annat land, för HERrans tin Guds namns skul; ty wi hafwe hört hans rykte och alt thet han i Egypten gjort hafwer,

10. Och alt thet han the twå Amoreers Konungar på hinsidan Jordan gjort hafwer, Sihon, Konungen i Heßbon, och Og, Konungen i Basan, som bodde i Astaroth.

11. Therföre sade wåra äldste och alle wårt lands inbyggare: Tager spisning med eder på resan, och går åstad emot them, och säger til them: Wi äre edre tjenare; så görer nu et förbund med oß.

12. Thetta wårt bröd, som wi togo med oß til spisning utu wåra hus, war ännu färskt, tå wi åstad foro til eder; men si, nu är thet hårdt och möglade:

13. Och theßa winläglarna fyllde wi nya; och si, the äro slitne: och theßa wåra kläder och skor äro gamla wordna för thenna ganska långa resans skul.

14. Tå togo höfwitsmännerne af theras spisning, och frågade intet HERrans mun;

15. Och Josua gjorde frid med them, och ingick et förbund med them, at the skulle blifwa lefwande; och the öfwerste för menigheten swuro them.

16. Men efter tre dagar, sedan the hade gjort förbundet med them, kom för them, at the woro hardt när them, och skulle bo ibland them.

17. Ty tå Israels barn drogo fram åt, kommo the tredje dagen til theras städer, hwilka så woro nämnde: Gibeon, Cephira, Beeroth och KiriathJearim.

18. Och the slogo them intet, ty the öfwerste för menigheten hade swurit wid HERran Israels Gud. Och hela menigheten knorrade emot the öfwerste.

19. Tå sade alla the öfwerste för hela menigheten: Wi hafwe swurit them wid HERran Israels Gud; therföre kunne wi intet komma wid them.

20. Men thet wilje wi göra them: Låtom them lefwa, at en wrede icke kommer öfwer oß, för edens skul, then wi them gjort hafwe.

21. Och the öfwerste sade til them: Låtom them lefwa, at the måga wara wedhuggare och wattudragare för hela menigheten, såsom öfwerstarne them sagt hafwa.

22. Tå kallade them Josua, och talade med them, och sade: Hwi hafwen I bedragit oß, och sagdt I ären ganska långt ifrån oß; ändock I bon ibland oß?

23. Therföre skolen I wara förbannade, så at af eder icke skal återwända trälar, som wed hugga och watn draga til min Guds hus.

24. The swarade Josua, och sade: Thet hafwer warit sagdt tina tjenare, at HERren tin Gud hafwer budit sin tjenare Mose, at han skal gifwa eder thetta hela landet och förgöra för eder alla landets inbyggare; tå fruktade wi om wåra själar för eder storligen, och gjorde thetta.

25. Men nu, si, wi äre i tina händer; hwad tig tyckes godt och rätt wara, at göra med oß, thet gör.

26. Och han gjorde them så, och friade them ifrån Israels barns hand, at the icke slogo them ihjäl.

27. Så gjorde Josua them på samma dag til wedhuggare och wattudragare för menigheten och til HERrans altare, alt in til thenna dag, på thet rum som han utwäljande worde.

10. Capitel.

Tå nu AdoniZedek, Konungen i Jerusalem, hörde at Josua hade wunnit Aj, och gifwit thet til spillo, och hade gjort Aj och thes Konung lika såsom han hade gjort Jericho och thes Konung, och at the Gibeoniter hade gjort frid med Israel, och woro komne ibland them,

2. Fruktade the swårligen; förty Gibeon war en stor stad, såsom en af Konunga-städerna, och större än Aj, och alle hans borgare gode stridsmän.

3. Och han sände til Hoham, Konungen i Hebron, och til Piram, Konungen i Jarmuth, och til Japhia, Konungen i Lachis, och til Debir, Konungen i Eglon, och låt säga them:

4. Kommer hit up til mig, och hjelper

mig, at wi måge slå Gibeon; förty the
hafwa gjort frid med Josua och Israels
barn.
5. Tå kommo tilhopa, och drogo up
åt the fem Amoreers Konungar, Konun-
gen i Jerusalem, Konungen i Hebron,
Konungen i Jarmuth, Konungen i La-
chis, Konungen i Eglon, med alla theras
härläger, och belade Gibeon, och stridde
ther emot.
6. Men the af Gibeon sände til Josua
i lägret i Gilgal, och låto sägå honom:
Drag icke tin hand ifrå tina tjenare:
kom hit up til oß snarligen, undsätt
och hjelp oß; ty alle the Amoreers Ko-
nungar, som bo uppå bergen, hafwa
samlat sig tilhopa emot oß.
7. Josua drog tit up ifrå Gilgal, och
alt krigsfolket med honom, och alle go-
de stridsmän.
8. Och HERren sade til Josua: Fruk-
ta tig intet för them; ty jag hafwer gif-
wit them i tina händer: ingen af them
skal kunna blifwa ståndande för tig.
9. Altså kom Josua hasteligen på
them; ty han drog i hela natten up
ifrå Gilgal.
10. Men HERren förskräckte them
för Israel, så at the slogo them en stor
slagtning i Gibeon, och jagade efter
them på then wägen til BethHoron,
och slogo them in til Aseka och Makkeda.
11. Och tå the flydde för Israel then
wägen ned åt til BethHoron, lät HER-
ren falla af himmelen stora hagelstenar
på them, in til Aseka, så at the blefwo
döde; och mycket flere af them blefwo
döde af hagelstenarna, än Israels barn
slogo med swärd.
12. Tå talade Josua med HERra-
nom, på then dagen när HERren gaf
the Amoreer för Israels barn, och sade
i Israels närwaro: Sol, statt stilla
i Gibeon, och måne, i Ajalons dal.
13. Tå stod solen stilla, och månen
theslikes, til thes at folket hämnade
sig på sina fiender. Är icke thetta skrif-
wit i then frommes bok? Så stod solen
midt på himmelen, och fördröjde gå
ned så när en hel dag.
14. Och hafwer ingen dag warit lik
wid thenna, hwarken förr eller sedan,
tå HERren lydde en mans röst; ty
HERren stridde för Israel.
15. Och Josua drog åter i lägret igen
til Gilgal, och hela Israel med honom.
16. Men the fem Konungar woro
flydde, och undstungo sig uti en kula i
Makkeda.
17. Tå wardt Josua sagdt: Wi hafwe
funnit the fem Konungar fördolda i
en kula i Makkeda.
18. Josua sade: Så wälter stora
stenar för gapet af kulan, och befaller
några män som taga ther wara på
them.
19. Men I, står icke stilla, utan jager
efter edra fiender, och slår theras efter-
sta, och låter icke komma them i theras
städer; ty HERren eder Gud hafwer
gifwit them i edra händer.
20. Och tå Josua och Israels barn
hade lyktat then mägtiga stora slagt-
ningen på them, och platt slagit them,
hwad sedan qwar blef af them, thet
kom in i the fasta städer;
21. Så kom alt folket åter i lägret
igen til Josua i Makkeda med frid: och
ingen torde röra sin tunga för Israels
barn.
22. Men Josua sade: Låter up gapet
för kulan, och drager fram the fem Ko-
nungar til mig.
23. The gjorde ock så, och hade the
fem Konungar til honom utu kulan,
Konungen i Jerusalem, Konungen i
Hebron, Konungen i Jarmuth, Konun-
gen i Lachis, Konungen i Eglon.
24. Tå nu theße Konungar woro fram-
ledde til honom, kallade Josua hela Is-
rael, och sade til the öfwersta af krigs-
folket, som med honom drogo: Kommer
hit, och träder theßa Konungarna på
halsen med fötterna; och the kommo
fram, och trädde på theras halsar med
fötterna.
25. Och Josua sade til them: Frukter
eder intet, och grufwer eder intet: wa-
rer tröste och wid et fritt mod; ty altså
skal HERren göra alla edra fiender,
som I emot striden.
26. Och Josua slog them sedan, och

drap them, och hängde them i fem trän; och the hängde i trän alt in til aftonen.

27. Tå solen war nedergången, böd han, at man skulle taga them ned af trän och kasta them in i kulan, ther the sig uti fordolt hade; och lade stora stenar för gapet af kulan, hwilka ther ännu äro i thenna dag.

28. På then samma dagen wann ock Josua Makkeda, och slog thet med swärdsägg, med thes Konung, och gaf thet til spillo, och alla the siälar som ther inne woro, och lät ingen blifwa igen, och gjorde med Konungen i Makkeda såsom han hade gjort med Konungen i Jericho.

29. Så drog Josua, och hela Israel med honom, ifrå Makkeda til Libna, och stridde ther emot.

30. Och HErren gaf thet också i Israels hand, med thes Konung; och han slog thet med swärdsägg, och alla the siälar som ther inne woro, och lät ingen blifwa igen ther inne, och gjorde thes Konung såsom han hade gjort Konungen i Jericho.

31. Sedan drog Josua, och hela Israel med honom, ifrå Libna til Lachis, belade och bestridde thet.

32. Och HErren gaf theslikes Lachis i Israels händer, så at the wunno thet på andra dagen, och slogo thet med swärdsägg, och alla the siälar som ther inne woro, aldeles som han hade gjort i Libna.

33. På samma tid drog Horam, Konungen i Geser, up til at hjelpa Lachis; men Josua slog honom, med alt hans folk, til thes ingen igen blef.

34. Och Josua drog ifrå Lachis, med hela Israel, in til Eglon, och belade och bestridde thet,

35. Och wann thet på samma dag, och slog thet med swärdsägg, och gaf til spillo alla the siälar som ther inne woro, på samma dag, aldeles såsom han hade gjort Lachis.

36. Sedan drog Josua, med hela Israel, ifrån Eglon, up til Hebron, och bestridde thet,

37. Och wann thet, och slog thet med swärdsägg, och thes Konung, med alla thes städer, och alla the siälar som ther inne woro, och lät icke en igen blifwa, aldeles såsom han hade gjort Eglon; och gaf thet til spillo, och alla the siälar som ther inne woro.

38. Tå wände Josua igen med hela Israel in åt Debir, och bestridde thet,

39. Och wann thet, med thes Konung och alla thes städer, och slog them med swärdsägg, och gaf til spillo alla the siälar som ther inne woro, och lät icke en igen blifwa; såsom han hade gjort Hebron, så gjorde han ock Debir och thes Konung, och såsom han hade gjort Libna och thes Konung.

40. Altså slog Josua hela landet på bergen, och söder ut, och i dalarna, och wid bäckarne, med alla theras Konungar, och lät icke en igen blifwa, och gaf til spillo alt thet som anda hade, såsom HErren Israels Gud budit hade.

41. Och slog them alt ifrå Kades-Barnea in til Gasa, och hela landet Gosen in til Gibeon,

42. Och wann alla thesza Konungarna, med theras land, alt med en ryck; ty HErren Israels Gud stridde för Israel.

43. Och Josua drog åter i lägret til Gilgal med hela Israel.

11. Capitel.

Tå Jabin, Konungen i Hazor, thetta hörde, sände han til Jobab, Konungen i Madon, och til Konungen i Simron, och til Konungen i Achsaph,

2. Och til the Konungar som bodde norr ut uppå bergen och uppå slättmarken, söder ut Cinneroth, och i dalarna och i NaphothDor, ut med hafwet:

3. Til the Cananeer, öster ut och wäster ut, til the Amoreer, Hetheer, Phereseer och Jebuseer uppå bergen; så ock til the Heveer nedan för Hermons berg i Mizpa land.

4. Thesze drogo ut med alla theras härar, dråpeligen mycket folk, såsom sanden i hafsstranden, och ganska många hästar och wagnar.

5. Alle theße Konungar församlade sig, och kommo och lägrade sig ihop wid thet watnet Merom, til at strida med Israel.

6. Och HErren sade til Josua: Frukta tig intet för them; ty i morgon på thenna tiden skal jag gifwa them alla slagna för Israels barn: theras hästar skal tu hasa, och bränna theras wagnar i eld.

7. Och Josua kom hasteligen på them, och alt krigsfolket med honom, wid watnet Merom, och öfwerföll them.

8. Och HErren gaf them i Israels händer; och the slogo them, och jagade them alt in til thet stora Zidon, och in til thet warma watnet, och in til then slätten i Mizpe, öster ut, och slogo them til thes icke en igen blef.

9. Tå gjorde Josua them såsom HErren honom budit hade, och hasade theras hästar, och brände up theras wagnar.

10. Och wände om på samma tiden, och wann Hazor, och slog thes Konung med swärd; ty Hazor war tilförene hufwudstaden för alla theßa Konugariken.

11. Och slog alla the själar som ther inne woro med swärdsägg, och gaf them til spillo, och lät intet igen blifwa som anda hade, och brände up Hazor med eld.

12. Ther til alla theßa Konungarnas städer wann Josua, med theras Konungar, och slog them med swärdsägg, och gaf them til spillo, såsom Mose HErrans tjenare budit hade.

13. Dock upbrände Israels barn inga städer med eld, som högt uppe lågo, förutan Hazor allena; thet upbrände Josua.

14. Och alt rofwet af theßa städerna och boskapen bytte Israels barn emellan sig; men alla menniskor slogo the med swärdsägg, til thes the förgjorde them, och läto intet igen blifwa som anda hade.

15. Såsom HErren sin tjenare Mose, och Mose Josua budit hade, så gjorde Josua, at intet blef tilbaka af alt thet HErren hade budit Mose.

16. Altså intog Josua alla theßa landen på bergen och alt thet söder ut ligger och alt landet Gosen och dalarna och slättmarken och Israels berg, med thes dalar:

17. Alt ifrå berget, som åtskiljer landet up åt emot Seir in til BaalGad, på berget Libanons slätt, nedan wid Hermons berg: alla theras Konungar wann han, och slog them, och drap them.

18. Men han förde örlig med theßa Konungarna i lång tid.

19. Och war ingen stad som sig gaf godwilligt under Israels barn, undantagna the Heveer, som bodde i Gibeon; utan the wunno them alla med strid.

20. Och thet skedde så af HErranom, at theras hjerta wardt förstockadt til at möta Israels barn med strid, på thet the skulle til spillo komma, och them ingen nåd wederfaras, utan förgöras, såsom HErren hade budit Mose.

21. På then tiden kom Josua, och utrotade the Enakim utaf bergen af Hebron, af Debir, af Anab, af alla Juda berg och af alla Israels berg, och gaf them til spillo med theras städer,

22. Och lät ingen Enakim igenblifwa i Israels barns land, förutan i Gasa, i Gath och i Asdod; ther blefwo the igen.

23. Altså tog Josua hela landet in, aldeles såsom HErren hade sagt til Mose, och gaf thet Israels barn til arfs, hwarje slägt sin del. Och landet wände åter at strida.

12. Capitel.

Theße äro the Konungar i landet, som Israels barn slogo, och togo theras land in på hinsidan Jordan, öster ut, ifrån Arnons bäck in til Hermons berg, och hela marken öster ut:

2. Sihon, the Amoreers Konung, som bodde i Heßbon, och war rådande ifrån Aroer, som på stranden ligger wid then bäcken wid Arnon, och midt i bäcken, och öfwer halfwa Gilead, in til then bäcken Jabbok, ther Ammons barns landamäre är;

3. Och öfwer then slättmarken alt in

til hafwet Cinneroth, öster ut, och in til hafwet i slättmarken, som är salthafwet, öster ut, then wägen åt BethJesimoth, och ifrå sönnan ned ut med bäcken wid berget Pisga.

4. Ther til Ogs gräns, Konungens i Basan, then ännu af the resar qwar blifwen war, och bodde i Astaroth och Edrei,

5. Och war rådande öfwer berget Hermon, öfwer Salcha och öfwer hela Basan, alt in til Geßuri och Maachati gränser, och i halfwa Gilead, hwilket war Sihons gräns, Konungens i Heßbon.

6. Mose HERrans tjenare och Israels barn slogo them; och Mose HERrans tjenare gaf them the Rubeniter, Gadditer och then halfwa slägten Manaße til at intaga.

7. Men theße äro the Konungar i landet, som Josua slog, och Israels barn, på thenna sidan Jordan, wäster ut, ifrå BaalGad på Libanons bergs slätt, in til thet berget, som åtskiljer landet up åt emot Seir, och thet Josua Israels slägter gaf til at intaga, hwar och en sin del:

8. Thet som uppå bergen, dalarna, slättmarken, wid bäckar, i öknen och söder ut war, the Hetheer, Amoreer, Cananeer, Phereseer, Heveer och Jebuseer.

9. Konungen i Jericho: Konungen i Aj, som wid sidan ligger af BethEl:

10. Konungen i Jerusalem: Konungen i Hebron:

11. Konungen i Jarmuth: Konungen i Lachis:

12. Konungen i Eglon: Konungen i Geser:

13. Konungen i Debir: Konungen i Geder:

14. Konungen i Horma: Konungen i Arad:

15. Konungen i Libna: Konungen i Adullam:

16. Konungen i Makkeda: Konungen i BethEl:

17. Konungen i Tappuah: Konungen i Hepher:

18. Konungen i Aphek: Konungen i Lasaron:

19. Konungen i Madon: Konungen i Hazor:

20. Konungen i SimronMeron: Konungen i Achsaph:

21. Konungen i Thaanach: Konungen i Megiddo:

22. Konungen i Kedes: Konungen i Jokneam på Carmel:

23. Konungen i DorNaphot Dor: Konungen för the hedningar i Gilgal:

24. Konungen i Tirza. Thet är en och trettio Konungar.

13. Capitel.

Tå nu Josua wardt gammal och wäl til ålders, sade HERren til honom: Tu äst gammal worden och wäl til ålders; och landet är ännu mycket qwar, som intagas skal:

2. Nemligen, hela landet, the Philisteers, och hela Geßuri,

3. Ifrå Sichor, som löper fram om Egypten, alt in til Ekrons landsändar, norr ut, hwilka the Cananeer tilräknas: fem the Philisteers herrar, nemligen, the Gasiter, the Aßdoditer, the Askaloniter, the Gittiter, the Ekroniter och the Aviter.

4. Men ifrå söder är hela the Cananeers land och Mearah, the Zidoniers, alt in til Aphek och til the Amoreers landsändar.

5. Ther til the Gibliters land, och hela Libanon, öster ut, ifrå BaalGad, nedan för berget Hermon, til thes man kommer til Hamath.

6. Alle the som på bergen bo, ifrå Libanon in til thet warma watnet, och alle Zidonier, jag skal fördrifwa them för Israels barn: kasta lott ther om, til at utskifta them emellan Israel, såsom jag hafwer budit tig.

7. Så skifta nu thetta land emellan the nio slägter til arfs, och emellan then halfwa slägten Manaße.

8. Ty the Rubeniter och Gadditer hafwa, med then andra halfwa Manaße, undfått theras arfwedel, som Mose them gaf på hinsidan Jordan,

öster ut, såsom HErrans tjenare Mose them thet gifwit hafwer:
9. Ifrån Aroer, som ligger på bäckens strand wid Arnon, och ifrå then staden midt i bäcken, och hela then ängden Medeba, alt in til Dibon:
10. Och alla Sihons, the Amoreers Konungs städer, som satt i Heßbon, alt in til Ammons barns landsändar:
11. Ther til Gilead, och the landsändar wid Geßuri och Maachati, och hela berget Hermon, och hela Basan, alt in til Salcha:
12. Hela Ogs rike i Basan, then i Astaroth och Edrei satt, hwilken ännu igen war af the resar; men Mose slog them, och fördref them.
13. Men Israels barn fördrefwo icke them i Geßur och i Maachath; utan the bodde, både Geßur och Maachath, ibland Israels barn alt in til thenna dag.
14. Men the Leviters slägte gaf han ingen arfwedel; ty HErrans Israels Guds offer är theras arfwedel, såsom han them sagt hade.
15. Så gaf Mose Rubens barns slägte, efter theras ätter:
16. Så at theras landsändar woro ifrån Aroer, som ligger på bäckens strand wid Arnon, och then staden midt i bäcken, med hela slättmarken in til Medeba:
17. Hesbon och alla thes städer, som ligga på slättmarken, Dibon, Bamoth-Baal och BethBaal Meon.
18. Jahza, Kedemoth, Mephaath,
19. Kiriathaim, Sibma, ZerethSahar uppå berget Emek,
20. BethPeor, the bäckar wid Pisga, och BethJesimoth,
21. Och alla the städer på slättmarken, och hela Sihons, the Amoreers Konungs rike, som satt i Hesbon, then Mose slog, med the Förstar i Midian, Evi, Rekem, Zur, Hur och Reba, hwilka Konung Sihons höfwitsmän woro, som i landet bodde:
22. Ther til Bileam Beors son, then spåmannen, slogo Israels barn med swärd, samt med the andra dräpna.
23. Och landamäret til Rubens barn war Jordan. Thetta är nu Rubens barns arfwedel i theras ätter, städer och byar.
24. Gads barns slägte, efter theras ätter, gaf Mose:
25. Så at theras landsändar woro Jaeser, och alla the städer i Gilead, och halfwa Ammons barns land, alt in til Aroer, som ligger för Rabbah:
26. Och ifrå Heßbon in til Ramath-Mizpe och Betonim, och ifrå Mahanaim alt in til Debirs landsändar.
27. Men i dalen, BethHaram, Beth-Nimra, Succoth och Zaphon, som qwar war af Sihons rike, Konungens i Heßbon, hwilkets gräns war Jordan, alt in til ändan af hafwet Cinnereth, på thenna sidan Jordan, öster ut.
28. Thetta är nu Gads barns arfwedel, i theras ätter, städer, och byar.
29. Then halfwa Manaße barns slägt, efter theras ätter, gaf Mose:
30. Så at theras landsändar woro ifrå Mahanaim hela Basan, hela Ogs rike, Konungens i Basan, och alla Jairs byar, som i Basan ligga, nemligen, sextio städer.
31. Och halfwa Gilead, Astaroth, Edrei, Ogs rikes städer i Basan, gaf han Machirs Manaße sons barn, thet är, hälften af Machirs barn, efter theras ätter.
32. Thetta är thet som Mose utskiftade uppå Moabs mark, på hinsidan Jordan in mot Jericho, öster ut.
33. Men Levi slägte gaf Mose ingen arfwedel; ty HErren Israels Gud är theras arfwedel, såsom han them sagt hade.

14. Capitel.

Thetta är nu thet, som Israels barn intogo i Canaans land, hwilket them emellan utskiftade Presten Eleazar och Josua Nun son och the öfwerste fäder i Israels barns slägter.
2. Och the skiftade thet emellan sig med lott, såsom HErren budit hade genom Mose, at gifwa the halftionde slägter.
3. Ty the twå slägterna och then half-

wa hade Mose gifwit arfwedel på hinsidan Jordan; men Leviterna hade han ingen arfwedel gifwit ibland them.

4. Ty Josephs barn wordo twå slägter, Manaße och Ephraim; therföre gåfwo the Leviterna ingen del i landet, utan städer, ther the skulle bo uti, och förstäder för theras boskap och håfwor.

5. Såsom HERren hade budit Mose, så gjorde Israels barn, och skiftade landet.

6. Tå gingo Juda barn fram til Josua i Gilgal; och Caleb Jephunne son, then Kenisiten, sade til honom: Tu wet hwad HERren sade til then Gudsmannen Mose, på mina och tina wägnar, i KadesBarnea.

7. Jag war fyratio år gammal, tå Mose HERrans tjenare mig utsände ifrå KadesBarnea til at bespeja landet; och jag sade honom igen efter mitt samwete.

8. Men mine bröder, som med mig upgångne woro, gjorde folket et förskräckt hjerta; men jag följde HERran min Gud troligen efter.

9. Tå swor Mose på then samma dagen, och sade: Thet landet, som tu på trädt hafwer med tin fot, skal wara tin och tina barns arfwedel til ewig tid, therföre at tu HERran min Gud troligen efterföljt hafwer.

10. Och nu, si, HERren hafwer låtit mig lefwa, såsom han sagt hade. Thet äro nu fem och fyratio år, sedan HERren thetta sade til Mose, tå Israel wandrade i öknen; och si, jag är nu på thenna dag fem och åttatio år gammal,

11. Och är ännu så stark, som jag war på then dagen, tå Mose sände mig ut: såsom min magt war på then tiden, så är hon ännu til at strida och til at gå ut och in.

12. Så gif mig nu thetta berget, om hwilket HERren sade på then dagen; ty tu hörde thet på then tiden, at the Enakim bo ther uppå, och äro stora och fasta städer, om HERren wille wara med mig, at jag kunde fördrifwa them, såsom HERren sagt hafwer.

13. Tå wälsignade Josua honom, och gaf så Caleb Jephunne son Hebron til arfwedel.

14. Ther af wardt Hebron Calebs Jephunne sons, then Kenisitens, arfwedel alt in til thenna dag, therföre at han hade troligen efterföljt HERran Israels Gud.

15. Men Hebron kallades i förtiden Kiriath Arba, then en stor man war ibland the Enakim. Och landet hade återwändt at örliga.

15. Capitel.

Juda barns slägtes lott, efter theras ätter, war in emot Edoms landsändar, wid then öknen Zin, som söder ut stöter in på söderlanden.

2. Så at theras södergränser woro ifrån ändan af salthafwet, thet är, ifrå then tungan som drager söder åt:

3. Och går tädan up åt Akrabbim, och går igenom Zin, och går up åt ifrå sönnan in til KadesBarnea, och går igenom Hezron, och går up åt Adar, och böjer sig omkring Karkaa.

4. Och går igenom Azmon, och kommer ut wid Egypti bäck, så at änden af then gränsen warder hafwet. Thetta äro nu edra gränser söder ut.

5. Men östra gränsen är salthafwet in til Jordans ända. Then norra gränsen är ifrå hafwets tunga, som är wid Jordan,

6. Och går up åt in til Beth Hogla, och drager sig ifrå nordan in til BethAraba, och går up åt til Bohans sten, Rubens sons.

7. Och går up åt til Debir ifrån Achors dal och ifrå norra sidan, som wetter åt Gilgal, thet twärt öfwer ligger wid Adummim up åt, hwilket sönnan til ligger wid bäcken; sedan går hon up åt til thet watnet Ensemes, och går ut wid then brunnen Rogel:

8. Sedan går hon up åt til Hinnoms sons dal, wid then Jebuseens sida, som bor söder ut, thet är Jerusalem; och går up åt öfwer bergsklinten, som ligger för then dalen Hinnom, wäster ut, hwilken stöter in på sidan af Rephaims dal, norr ut.

9. Sedan går hon ifrå then samma bergsklinten in til then wattubrunnen Nephtoah, och går ut til the städer wid Ephrons berg, och böjer sig åt Baala, thet är KiriathJearim;

10. Och går omkring ifrå Baala, wäster ut, in til berget Seir, och går ut med sidan af thet berget Jearim ifrå nordan, thet är Chesalon, och kommer ned til BethSemes, och går igenom Thimna,

11. Och kommer ut wid sidan af Ekron, norr ut, och drager sig in åt Sichron, och går öfwer thet berget Baala, och kommer ut wid Jabneel, så at hennes yttersta är hafwet.

12. Then gränsen, wäster ut, är thet stora hafwet. Thetta är nu Juda barns gränser alt omkring, i theras ätter.

13. Men Caleb Jephunne son wardt gifwen hans del ibland Juda barn, efter som HERren hade befallt Josua, nemligen, KiriathArba, Enaks faders, thet är Hebron.

14. Och Caleb fördref tådan the tre Enaks söner, Sesai, Ahiman och Thalmai, Enaks afföda.

15. Och drog tådan up åt til Debirs inbyggare: och Debir hette tilförene KiriathSepher.

16. Och Caleb sade: Then som slår KiriathSepher, och winner thet, honom wil jag gifwa min dotter Achsa til hustru.

17. Tå wann thet Athniel, Kenas son, Calebs broders; och han gaf honom sin dotter Achsa til hustru.

18. Och thet begaf sig, tå hon indrog, fick hon thet rådet, at bedas en åker af sin fader, och hon gaf sig ifrån åsnan. Tå sade Caleb til henne: Hwad är tig?

19. Hon sade: Gif mig en wälsignelse; ty tu hafwer gifwit mig et söderland; gif mig ock wattukällor: så gaf han henne källor ofwan och nedan.

20. Thetta är nu Juda slägtes arfwedel i theras ätter.

21. Och Juda barns slägtes städer ifrå then ena sidan til then andra, ut med the Edomeers gränser, söder ut, woro theße: Kabzeel, Eder, Jagur,

22. Kina, Dimona, AdAda,

23. Kedes, Hazor, Jithnan,

24. Siph, Telem, Bealoth,

25. Hazor, Hadatta, Kerioth, Hezron, thet är Hazor,

26. Aman, Sema, Molada,

27. HazarGadda, Hesmon, BethPalet,

28. HazarSual, BerSeba, Bisjothja,

29. Baala, Jim, Azem,

30. Eltholad, Chesil, Horma,

31. Ziklag, Madmanna, Sansanna,

32. Lebaoth, Silhim, Ain, Rimmon: thet äro nio och tjugu städer, och theras byar.

33. Men i dalarna woro Estaol, Zorga, Asna,

34. Sanoah, EnGannim, Tappuah, Enam,

35. Jarmuth, Adullam, Socho, Aseka,

36. Saaraim, Adithaim, Gedera, Gederothaim: thet äro fjorton städer, och theras byar.

37. Zenan, Hadasa, MigdalGad,

38. Dilean, Mizpe, Joktheel,

39. Lachis, Bozkath, Eglon,

40. Cabbon, Lahmas, Cithlis,

41. Gederoth, BethDagon, NaamaMakkeda: thet äro sexton städer, och theras byar.

42. Libna, Ether, Asan,

43. Jiphtha, Asna, Nesib,

44. Kegila, Achsib, Maresa: thet äro nio städer, och theras byar.

45. Ekron, med thes förstäder och byar.

46. Ifrån Ekron och in til hafwet, alt thet som räcker in til Asdod, och thes byar.

47. Asdod, med thes förstäder och byar, Gasa, med thes förstäder och byar, in til Egypti bäck; och thet stora hafwet är gränsen.

48. Men uppå berget war Samir, Jathir, Socho,

49. Danna, KiriathSanna, thet är Debir,

50. Anab, Estemo, Anim,

51. Gosen, Holon, Gilo: thet äro ellofwa städer, och theras byar.

52. Arab, Duma, Esean,

53. Janum, BethTappuah, Apheka,

54. Humta, Kiriath Arba, thet är Hebron, Zior: thet äro nio städer, och theras byar.
55. Maon, Carmel, Siph, Jutta,
56. Jesreel, Jokdeam, Sanoah,
57. Kain, Gibea, Thimna: thet äro tio städer, och theras byar.
58. Halhul, Bethzur, Gedor,
59. Maarath, BethAnoth, Elthekon: thet äro sex städer, och theras byar.
60. KiriathBaal, thet är KiriathJearim, Rabba: twå städer, och theras byar.
61. Men i öknen woro Beth Araba, Middin, Sechacha,
62. Nibsan, och then saltstaden, och EnGedi: thet äro sex städer, och theras byar.
63. Men the Jebuseer bodde i Jerusalem, och Juda barn kunde icke fördrifwa them: altså blefwo the Jebuseer med Juda barn i Jerusalem alt in til thenna dag.

16. Capitel.

Och Josephs barn föll lotten til ifrå Jordan in mot Jericho, alt in til watnet wid Jericho, ifrån östan, och öknen som går up ifrå Jericho, genom thet berget BethEl,
2. Och går ut ifrå BethEl til Lus, och går igenom then gränsen Archi, Ataroth,
3. Och drager sig ned åt, wäster ut, til then gränsen Japhleti, alt in til then nedra BethHorons gräns, och alt in til Gaser; och thes ände är wid hafwet.
4. Thetta fingo nu Josephs barn til arfwedel, Manaße och Ephraim.
5. Ephraims barns gräns i theras ätter til theras arfwedel, ifrån östan, war AtharothAddar, alt in til thet öfra BethHoron;
6. Och går ut wäster åt wid Michmethath, som norr ut ligger; ther böjer thet sig omkring öster om then staden Thaanath Silo, och går ifrån östan in åt Janoha,
7. Och kommer ned ifrå Janoha til Ataroth och Naaratha, och stöter in på Jericho, och går ut wid Jordan:
8. Ifrå Tappuah går hon wäster ut til NahalKana, och hennes utgång är i hafwet. Thetta är nu Ephraims barns slägtes arfwedel, til theras ätter.
9. Och alle Ephraims barns gränsestäder, med theras byar, lågo förströdde ibland Manaße barns arfwedel.
10. Och the fördrefwo icke the Cananeer, som bodde i Gaser: så blefwo tå the Cananeer ibland Ephraim alt in til thenna dag, och wordo skattskyldige.

17. Capitel.

Och lotten föll til Manaße slägte, then Josephs förste son war, och föll til Machir, Manaße första son, Gileads fader; ty han war en god stridsman: therföre fick han Gilead och Basan.
2. The andra Manaße barn uti theras ätter föll också til; nemligen, Abiesers barn, Heleks barn, Asriels barn, Sechems barn, Hephers barn och Semidas barn: theße äro Manaße barn, Josephs sons, som mankön woro i theras ätter.
3. Men Zelaphehad, Hephers son, Gilead sons, Machirs sons, Manaße sons, hade inga söner, utan döttrar; och theras namn äro theßa: Mahela, Noa, Hogla, Milca, Tirza.
4. Och the gingo fram för Presten Eleazar och för Josua Nun son och för the öfwersta, och sade: HERren bödd Mose at han skulle gifwa oß arfwedel ibland wåra bröder; så gaf han them ock arfwedel ibland theras faders bröder, efter HERrans befallning.
5. Men Manaße föllo tio arfwedelar til, förutan thet landet Gilead och Basan, som på hinsidan Jordan ligger;
6. Ty Manaße döttrar togo arfwedel med hans söner; och thet landet Gilead kom the andra Manaße barn til.
7. Och Manaße gräns war ifrån Aßer til Michmethath, som ligger för Sechem, och går ut på högra handen in til them af EnTappuah.
8. Ty thet landet Tappuah kom Manaße til, och är Manaße gräns in wid Ephraims barn.
9. Sedan går hon ned til NahalKana, söder ut, til bäckstäderna, hwilka Ephraim tilhöra ibland Manaße städer; men ifrå nordan är Manaße gräns in på bäcken, och går ut i hafwet:

10. Ephraims söder ut, och Manaße
norr ut, och hafwet är hans landamäre,
och stöter in på Aßer, ifrå nordan, och
in på Isaschar, ifrån östan.
11. Så hade nu Manaße, ibland Isa-
schar och Aßer, BethSehan och thes
byar, Jibleam och thes byar, och them
i Dor och thes byar, och them i Endor
och thes byar, och them i Thaanach och
thes byar, och them i Megiddo och thes
byar, och tredje delen Naphet.
12. Och Manaße barn kunde icke in-
taga the städer; utan the Cananeer be-
gynte til at bo i thetta land.
13. Men tå Israels barn wordo mäg-
tige, gjorde the the Cananeer skattskyl-
dige, och fördrefwo them icke.
14. Tå talade Josephs barn til Josua
och sade: Hwi hafwer tu icke gifwit
mig mer än en lott och et snöre af arf-
wedelen, och jag är dock et mycket folk,
såsom HERren hafwer wälsignat mig?
15. Tå sade Josua til them: Efter tu
äst et mycket folk, så gack up i skogen,
och röj tig ther rum uti the Phereseers
och resars land, efter Ephraims berg är
tig för trångt.
16. Tå sade Josephs barn: Berget kun-
ne wi icke få; ty the Cananeer bruka
alla jernwagnar, som i thet landet E-
mek bo, när hwilket ligger BethSean
och thes byar, och Jisreel i Emek.
17. Josua sade til Josephs hus, E-
phraim och Manaße: Tu äst et mycket
folk; och efter tu så mycket äst, måste
tu icke hafwa en lott:
18. Utan berget skal höra tig til, ther
skogen är; ther röj om tig, så blifwer
thet tin lotts ände, när tu fördrifwer
the Cananeer, som jernwagnar hafwa,
och mägtige äro.

18. Capitel.

Och hela menigheten af Israels barn
församlade sig i Silo, och ther upsatte
the witnesbördets tabernakel; och lan-
det war them undergifwit.
2. Och woro ännu sju slägter af Is-
raels barn, åt hwilka theras del icke
utskiftad war.
3. Och Josua sade til Israels barn:
Huru länge wiljen I wara så late, at
I icke gån åstad, och tagen landet in,
som HERren edra fäders Gud eder
gifwit hafwer?
4. Tager eder af hwar slägt tre män,
at jag må sända them, och the stå up,
och gå igenom landet, och beskrifwa thet,
efter theras arfwedelar, och komma til
mig igen.
5. Skifter landet i sju delar. Juda
skal blifwa wid sina gränser, sönnan
efter, och Josephs hus skal blifwa wid
sina gränser, nordan efter.
6. Men I beskrifwer the sju delars
land, och bärer thet hit til mig, så wil jag
kasta eder lott för HERranom wår Gud.
7. Ty Leviterne hafwa ingen del
ibland eder, utan HERrans Prester-
skap är theras arfwedel; men Gad och
Ruben och then halfwa slägten Ma-
naße hafwa tagit sin del på hinsidan
Jordan, öster ut, then Mose HERrans
tjenare them gaf.
8. Tå stodo the män up, och foro åstad:
och Josua böd them, tå the gå wille til
at beskrifwa landet, och sade: Wan-
drer igenom landet, och beskrifwer thet,
och kommer igen til mig, at jag må
kasta eder lott för HERranom i Silo.
9. Så gingo männerne åstad, och dro-
go landet igenom, och beskrefwo thet
i en skrift, efter städerna, i sju delar, och
kommo til Josua i lägret igen i Silo.
10. Tå kastade Josua lotten öfwer
them i Silo för HERranom, och skif-
tade ther landet ut ibland Israels barn,
hwar och en sin del.
11. Och föll BenJamins barns släg-
tes lott efter theras ätter, och wardt
theras lotts gräns emellan Juda barn
och Josephs barn.
12. Och theras gräns war på sidan,
norr ut ifrå Jordan, och går up åt ut
med Jericho, på norra sidan, och kom-
mer up på berget, wäster ut, och utgån-
gen är wid then öknen BethAven;
13. Och går tädan in til Lus, ut med
sidan på Lus, söder ut, thet är BethEl,
och går ned åt in til AtarothAdar, wid
berget, som ligger sönnan wid thet ne-
dra BethHoron,

14. Och går ned, och böjer sig omkring
til wästra sidan, söder ut ifrå berget,
som ligger för BethHoron, söder ut,
och går ut wid KiriathBaal, thet är
KiriathJearim, Juda barns stad: thet-
ta är nu then sidan wäster ut.
15. Men then sidan söder ut är ifrå
KiriathJearim, och går ut emot wä-
ster, och kommer ut til wattubrunnen
Nephtoah,
16. Och går ned wid ändan på berget,
som ligger för Hinnoms sons dal, then
ther ligger i Raphaims dal, norr ut, och
går ned genom Hinnoms dal på the
Jebuseers sida, sönnan til, och kommer
ned wid then brunnen Rogel,
17. Och drager sig ifrå nordan, och
kommer ut til EnSemes, och kommer
ut til the högar, som ligga uppe emot
Adummim, och kommer ned til Bohans
sten, Rubens sons,
18. Och går ut med sidan wid slätt-
marken, som ligger norr ut, och kom-
mer ned på slättmarken,
19. Och drager ut med then sidan wid
BethHogla, som ligger norr ut, och än-
den ther af wid salthafwets tunga, norr
ut, in på Jordans södra ända: thetta
är nu then södra gränsen.
20. Men til then östra sidan skal Jor-
dan wara änden. Thetta är nu Ben-
Jamins arfwedel i theras gränser alt
omkring, i theras ätter.
21. Men städerne BenJamins barns
slägters ibland theras ätter äro theße:
Jericho, BethHogla, EmekKeziz,
22. BethAraba, Zemaraim, BethEl,
23. Avim, Para, Ophra,
24. Cephar Ammonai, Ophni, Gaba:
thet äro tolf städer, och theras byar.
25. Gibeon, Rama, Beeroth,
26. Mizpe, Cephira, Moza,
27. Rekem, Jirpeel, Thareala,
28. Zela, Eleph, och the Jebuseer, thet
är Jerusalem, Gibeath, Kiriath: fjor-
ton städer, och theras byar. Thetta är
nu BenJamins barns arfwedel i theras
ätter.

19. Capitel.

Sedan föll then andra lotten, Simeons
barns slägtes, efter theras ätter; och
theras arfwedel war ibland Juda barns
arfwedel.
2. Och kom på theras arfwedel Ber-
Seba, Seba, Molada,
3. HazarSual, Bala, Azem,
4. Eltolad, Bethul, Horma,
5. Ziklag, BethMarkaboth, Hazar-
Susa,
6. BethLebaoth, Saruhen: thet äro
tretton städer, och theras byar.
7. Ain, Rimmon, Ether, Asan: thet
äro fyra städer, och theras byar.
8. Ther til alla byar, som ligga om-
kring theßa städerna alt in til Baalath
Ber, Ramath söder ut. Thetta är Si-
meons barns arfwedel i theras ätter.
9. Ty Simeons barns arfwedel är
ibland Juda barns snöre: efter Juda
barn war theras arfwedel för stor;
therföre fingo Simeons barn del ibland
theras arfwedel.
10. Tredje lotten föll på Sebulons
barn, efter theras ätter; och theras arf-
wedels gräns war alt in til Sarid,
11. Och går up åt, wäster ut, til Ma-
rala, och stöter in på Dabbaseth, och
stöter in på bäcken som löper fram om
Jokneam,
12. Och wänder sig ifrå Sarid, öster
ut, alt in til then gränsen Cisloth Tha-
bor, och går ut til Daberath, och räcker
up til Japhia,
13. Och löper tädan öster åt igenom
GittaHepher, IttaKazin, och kommer
ut til Rimmon, Hammethoar, Hannea,
14. Och böjer sig omkring ifrå nordan
in åt Nathon, och utgången är i then
dalen JiphtaEl:
15. Kattath, Nahalal, Simron, Jidea-
la och BethLehem: thet äro tolf städer,
och theras byar.
16. Thetta är nu Sebulons barns
arfwedel til theras ätter, och thetta är
theras städer och byar.
17. Fjerde lotten föll på Isaschars
barn, efter theras ätter.
18. Och theras gräns war Jisreel,
Chesulloth, Sunem,
19. Hapharaim, Sihon, Anaharath,
20. Rabbith, Kisjon, Abez.

21. Remeth, EnGannim, EnHadda, BethPazzez,
22. Och stöter in på Thabor, Sahazima, BethSemes, och utgången ther af war in uppå Jordan: sexton städer och theras byar.
23. Thetta är nu Isaschars barns slägters arfwedel til theras ätter, städer och byar.
24. Femte lotten föll på Asers barns slägte, i theras ätter.
25. Och theras gräns war: Helkath, Hali, Beten, Achsaph,
26. Alammelech, Amead, Miseal; och stöter in på Carmel wid hafwet, och til SihorLibnath:
27. Och wänder sig öster ut til BethDagon, och stöter in på Sebulon, och til then dalen JiphthaEl, norr ut, BethEmek, Negiel, och kommer ut wid Cabul på wänstra sidan,
28. Ebron, Rehob, Hammon, Kana, alt in til thet stora Zidon:
29. Och wänder sig in åt Rama alt in til then fasta staden Zor; och wänder sig åt Hosa, och går ut wid hafwet efter snöret åt Achsib,
30. Umma, Aphek, Rehob: twå och tjugu städer, och theras byar.
31. Thetta är nu Asers barns slägters arfwedel til theras ätter, städer och byar.
32. Sjette lotten föll på Naphthali barn, i theras ätter.
33 Och theras gräns war ifrå Heleph, Allon, igenom Zaanannim, Adami, Nekeb, JabneEl, alt in til Lakum, och går ut in på Jordan.
34. Och wänder sig, wäster ut, åt Asnoth Tabor, och kommer tådan ut och til Hukkok, och stöter in på Sebulon, söder ut, och til Aser, wäster ut, och til Juda in wid Jordan, öster ut:
35. Och hafwer fasta städer, Ziddim, Zer, Hammath, Rakkath, Cinnareth,
36. Adama, Rama, Hazor,
37. Kedes, Edrei, EnHazor,
38. Jireon, MigdalEl, Horem, BethAnat, BethSames: nitton städer, och theras byar.
39. Thetta är nu Naphthali barns slägters arfwedel til theras ätter, städer och byar.
40. Sjunde lotten föll på Dans barns slägte i theras ätter.
41. Och gränsen af theras arfwedel war: Zorga, Estaol, IrSames,
42. Saalabbin, Ajalon, Jithla,
43. Elon, Timnatha, Ekron,
44. Eltheke, Gibbethon, Baalath,
45. Jehud, Benebarak, GathRimmon,
46. MeJarkon, Rakkon, med then gränsen wid Japho.
47. Och ther går Dans barns gräns ut. Och Dans barn drogo up, och stridde emot Lesem, och wunno thet, och slogo thet med swärdsägg, och togo thet in, och bodde ther uti, och kallade thet Dan, efter theras faders namn.
48. Thetta är nu Dans barns slägtes arfwedel i theras ätter, städer och byar.
49. Och tå the hade lyktat utskifta landet med thes gränser, gåfwo Israels barn Josua Nun son en arfwedel ibland sig,
50. Och gåfwo honom efter HERrans befallning then stad som han begärde, som war ThimnatSerah, uppå Ephraims berg: then staden byggde han, och bodde ther uti.
51. Thesse äro nu the arfwedelar, som Presten Eleazar och Josua Nun son och the öfwerste af fäderna ibland slägterna genom lott utskiftade åt Israels barn i Silo för HERranom, in för dören af witnesbördets tabernakel; och lyktade så landets utskiftning.

20. Capitel.

Och HERren talade med Josua, och sade:
2. Säg Israels barn: Skicker ibland eder några friståder, om hwilka jag eder genom Mosen sagt hafwer:
3. At tit må fly en mandråpare, som slår en siäl oförwarandes och owetandes; at the måga ibland eder frie wara för blodhämnaren.
4. Och then som flyr til någon af the städer, han skal stå utan för stadsporten, och för the äldsta i staden förtälja sin sak; så skola the taga honom in i

staden til sig, och få honom rum, at han må bo när them.
5. Och om blodhämnaren kommer ef-
ter honom, skola the icke öfwerantwar-
da dråparen i hans händer, efter han
oförwarandes slog sin nästa, och war
icke tilförene hans owän.
6. Så skal han bo i staden, til thes
han står för menigheten til rätta, alt
in til thes öfwerste Presten dör, som på
then tiden är: tå skal dråparen kom-
ma til sin stad igen, och i sitt hus i sta-
den, ther han utflydd war.
7. Tå helgade the Kedes i Galilea på
Naphthali berg, och Sechem på E-
phraims berg, och KiriathArba, thet är
Hebron, på Juda berg:
8. Och på hinsidan Jordan wid Jeri-
cho, öster ut, skickade the Bezer i öknen
på slättmarken, af Rubens slägte; och
Ramoth i Gilead, af Gads slägte; och
Golan i Basan, af Manaße slägte.
9. Thet woro tå the städer, som Isra-
els barn förelagde woro, och främlin-
gen som ibland them bodde, at tit skul-
le fly then, som en siäl oförwarandes
sloge, at han icke skulle ihjäl slås af
blodhämnaren, in til thes han hade
stått för menigheten.

21. Capitel.

Tå trädde the öfwerste fäder ibland
Leviterne fram för Presten Eleazar, och
för Josua Nun son, och för the öfwersta
fäder ibland Israels barns slägte,
2. Och talade med them i Silo i Ca-
naans land, och sade: HErren haf-
wer budit genom Mose, at man skulle
gifwa oß städer til at bo uti, och theras
förstäder til wår boskap.
3. Så gåfwo tå Israels barn Levi-
terna utaf theras arfwedelar, efter
HErrans befallning, theßa städer och
theras förstäder.
4. Och lotten föll uppå the Kehathi-
ters ätt: och kommo Presten Aarons
barn, af Leviterna, tretton städer til,
igenom lotten, af Juda slägte, af Si-
meons slägte, och af BenJamins slägte.
5. Men the andra Kehats barn af
samma ätt kommo tio städer til, ige-
nom lotten; af Ephraims slägte, af
Dans slägte, och af then halfwa släg-
ten Manaße.
6. Men Gersons barn af samma ätt
kommo tretton städer til, igenom lot-
ten; af Isaschars slägte, af Aßers släg-
te, och af Naphthali slägte, och af then
halfwa slägten Manaße i Basan.
7. Merari barn til theras ätter kom-
mo tolf städer til; af Rubens slägte, af
Gads slägte och af Sebulons slägte.
8. Altså gåfwo Israels barn Leviterna,
igenom lotten, theßa städer och theras
förstäder, såsom HErren genom Mose
budit hade.
9. Af Juda barns slägte, och af Si-
meons barns slägte gåfwo the theßa
städerna, hwilka the nämnde efter theras
namn,
10. Aarons barn af the Kehathiters
ätt, af Levi barn; ty första lotten war
theras:
11. Så gåfwo the them nu Kiriath
Arba, then Enaks fader war, thet är
Hebron, på Juda berg, och thes för-
städer alt omkring.
12. Men stadens åker, och hans byar,
gåfwo the Caleb Jephunne son, til
hans arf.
13. Så gåfwo the Presten Aarons
barn then mandråpares fristad Hebron,
och hans förstäder; Libna, och thes
förstäder;
14. Jathir, och thes förstäder; Este-
mea, och thes förstäder;
15. Holon, och thes förstäder; Debir,
och thes förstäder;
16. Ain, och thes förstäder; Jutta,
och thes förstäder; BethSemes, och
thes förstäder: nio städer af theßa twå
slägterna.
17. Af BenJamins slägte gåfwo the
fyra städer; Gibeon och thes förstäder;
Geba, och thes förstäder;
18. Anathoth, och thes förstäder; Al-
mon, och thes förstäder.
19. Så at alla Presten Aarons barns
städer, woro tretton, med theras för-
städer.
20. Men the andra Kehats Levitens
barns ätter kommo fyra städer til,

igenom theras lott, af Ephraims slägte.
21. Och the gåfwo them then man-
dråpares fristaden Sechem, och hans
förstäder på Ephraims berg; Geser,
och thes förstäder;
22. Kibzaim, och thes förstäder; Beth-
Horon, och thes förstäder.
23. Af Dans slägte fyra städer: El-
theke, och thes förstäder; Gibbethon,
och thes förstäder;
24. Ajalon, och thes förstäder; Gath-
Rimmon, och thes förstäder.
25. Af then halfwa slägten Manaße
twå städer: Thaenach, och thes förstä-
der; GathRimmon, och thes förstäder.
26. Så at alla the andra Kehats ätts
barns städer woro tio, med theras för-
städer.
27. Men Gersons barn af the Levi-
ters ätter wordo gifne, af then halfwa
slägten Manaße, twå städer; then
mandråpares fristaden Golan i Basan,
med thes förstäder; Beestera, och thes
förstäder.
28. Af Isaschars slägte fyra städer,
Kisjon, och thes förstäder; Dabrath,
och thes förstäder;
29. Jarmuth, och thes förstäder; En-
Gannim, och thes förstäder.
30. Af Aßers slägte fyra städer; Mi-
seal, och thes förstäder; Abdon, och
thes förstäder;
31. Helkath, och thes förstäder; Re-
hob, och thes förstäder.
32. Af Naphthali slägte tre städer:
then mandråpares fristaden Kedes i
Galilea, och thes förstäder; Hamoth-
Dor, och thes förstäder; Karthan, och
thes förstäder;
33. Så at alle Gersoniters ätts stä-
der woro tretton, med theras förstäder.
34. Men Merari barn, the andra Le-
viterna, wardt gifwit, af then slägten
Sebulon, fyra städer: Jokneam, och
thes förstäder; Kartha, och thes för-
städer;
35. Dimna, och thes förstäder; Na-
halal, och thes förstäder.
36. Af Rubens slägte fyra städer:
Bezer, och thes förstäder; Jahza, och
thes förstäder;
37. Kedemoth, och thes förstäder;
Mephaath, och thes förstäder.
38. Af Gads slägte fyra städer: then
mandråpares fristaden Ramoth i Gi-
lead, och thes förstäder; Mahanaim,
och thes förstäder;
39. Hesbon, och thes förstäder; Jae-
ser, och thes förstäder.
40. Så at alle Merari barns, the an-
dra Leviternas städer, ibland theras
ätter, efter theras lott, woro tolf.
41. Alle Leviternas städer, ibland Is-
raels barns arf, woro åtta och fyratio,
med theras förstäder.
42. Och hwar och en af theßa hade sin
förstad om sig; then ene som then andre.
43. Altså gaf HERren Israels barn
hela landet, som han swurit hafwer
theras fäder at gifwa; och the togo thet
in, och bodde ther uti.
44. Och HERren lät them hafwa ro
för alla omkring them, såsom han the-
ras fäder swurit hade. Och ingen af
theras fiender stod emot them; utan
alla theras fiender gaf HERren i the-
ras händer.
45. Och felade intet af thet goda, som
HERren Israels hus tilsagt hade;
utan thet skedde så alt.

22. Capitel.

Tå kallade Josua til sig the Rubeni-
ter och Gadditer, och then halfwa släg-
ten Manaße,
2. Och sade til them: I hafwen hållit
alt thet Mose HERrans tjenare eder
budit hafwer, och lydt min röst i alt
thet jag hafwer budit eder.
3. I hafwen icke öfwergifwit edra
bröder nu i en lång tid, alt in til then-
na dag; och hafwen blifwit wid HER-
rans eder Guds bud.
4. Efter nu HERren eder Gud haf-
wer låtit edra bröder komma til ro,
såsom han them sagt hade; så wänder
nu om igen, och drager til edra hyddor
i edert arfs land, som Mose HERrans
tjenare eder gifwit hafwer på hinsidan
Jordan.
5. Allenast tager ther wara uppå
granneligen, at I gören efter the bud

och lag, som Mose HErrans tjenare
eder budit hafwer, at J älsken HEr-
ran eder Gud, och wandren uppå alla
hans wägar, och hållen hans bud, och
hållen eder in til honom, och tjenen ho-
nom af alt hjerta och af all själ.
6. Så wälsignade Josua them, och lät
them gå, och the gingo til theras hyddor.
7. Then halfwa slägten Manaße hade
Mose gifwit i Basan: then andra hälf-
ten gaf Josua ibland theras bröder på
thenna sidan Jordan, wästan til. Och
tå han lät them gå til theras hyddor,
och hade wälsignat them,
8. Sade han til them: J kommen hem
igen med stora ägodelar til edra hyddor,
med ganska mycken boskap, silfwer, guld,
koppar, jern och kläder: så skifter nu
edra fienders rof med edra bröder.
9. Och så wände the Rubeniter och
Gadditer och then halfwa slägten Ma-
naße om igen, och gingo ifrån Israels
barn af Silo, som i Canaans land lig-
ger, at the skulle draga in i Gileads
land til theras arfs land, thet the til
arfs fått hade af HErrans befallning
genom Mose.
10. Och tå the kommo til the högar
wid Jordan, som i Canaans land ligga,
byggde the samme Rubeniter, Gadditer
och halfwa Manaße slägt ther wid Jor-
dan et stort skönt altare.
11. Tå Israels barn hörde sägas: Si,
Rubens barn, Gads barn och then
halfwa slägten Manaße hafwa byggt
et altare emot Canaans land, wid Jor-
dans högar, på thenna sidan wid Is-
raels barn;
12. Församlade sig hela menigheten
i Silo, at the skulle draga up til them,
och strida med them.
13. Och sände til them in uti Gileads
land Pinehas, Presten Eleazars son;
14. Och med honom tio öfwersta För-
star ibland theras faders hus, af hwarje
Israels slägt en.
15. Och när the kommo til them i lan-
det Gilead, talade the med them, och sade:
16. Så låter hela HErrans menig-
het säga eder: Hwi synden J så emot
Israels Gud, och wänden eder i dag
ifrå HErranom, thermed at J byggen
eder et altare, och fallen ifrå HErra-
nom?
17. Är oß icke nog med Peors mißger-
ning, af hwilken wi ännu på thenna
dag icke renade äre; och en plåga kom i
HErrans menighet?
18. Och J wänden eder i dag bort ifrå
HErranom, och ären i dag affällige
wordne ifrå HErranom, på thet han
i dag eller morgon skal wredgas öfwer
hela Israels menighet.
19. Tycker eder at edert arfs land är
orent, så kommer hit öfwer i thet land,
som HErren hafwer, ther HErrans
tabernakel är, och tager arf ibland oß,
och träder icke ifrå HErranom och ifrån
oß, at J byggen eder et altare, förutan
HErrans wår Guds altare.
20. Förbröt icke Achan Serah son sig
på thet spillgifna; och wreden kom öf-
wer hela Israels menighet; och han
umgällde icke sin synd allena?
21. Tå swarade Rubens barn och
Gads barn och then halfwa slägten
Manaße, och sade til the höfwitsmän
och Förstar af Israel:
22. HErren then starke Gud, HEr-
ren then starke Gud wet thet, och Israel
theslikes; är thetta afträdande eller synd
emot HErran, så hjelpe han oß intet i
dag.
23. Och om wi altaret för then skul
byggt hafwe, at wi wilje wända oß ifrå
HErranom, offra ther uppå bränne-
offer och spisoffer, eller göra ther tack-
offer uppå, så hämnes thet HErren.
24. Och om wi icke thet mycket heldre
för thenna sakens skul gjorde, och sade:
J dag eller morgon måtte edra barn
säga til wåra barn: Hwad hafwen J
göra med HErranom Israels Gud?
25. HErren hafwer satt Jordan til
et landamäre emellan oß och eder: J
Rubens och Gads barn, J hafwen in-
gen del med HErranom; och så måtte
edra barn komma wåra barn ifrå HEr-
rans fruktan.
26. Therföre sade wi: Låt oß bygga
et altare, icke til något offer eller brän-
neoffer;

27. Utan på thet at thet må wara et witnesbörd emellan oß och eder och wåra efterkommande, at wi måge tjena HErranom för honom med wårt brännoffer, tackoffer och andra offer; och edra barn icke behöfwa i dag eller morgon säga til wåra barn: I hafwen ingen del med HErranom.

28. När the nu wordo sägande til oß, eller wåra efterkommande i dag eller morgon, så kunna the säga: Ser liknelsen til HErrans altare, hwilket wåre fäder gjort hafwa; icke til offer eller bränneoffer, utan til et witnesbörd emellan oß och eder.

29. Bort thet ifrån oß, at wi skulle träda ifrå HErranom, så at wi i dag skulle wända oß ifrå HErranom, och bygga et altare til bränneoffer och til spisoffer och andra offer, förutan HErrans wår Guds altare, som står för hans tabernakel.

30. Tå nu Presten Pinehas och the öfwerste för menigheten, Israels Förstar, som med honom woro, thetta hörde, täcktes them wäl Rubens barns, Gads och then halfwa Manaße slägts ord.

31. Och Pinehas, Presten Eleazars son, sade til Rubens, Gads och Manaße barn: I dag förstå wi, at HErren är med oß, at I icke hafwen syndat emot HErran med thenna gerning: nu hafwen I frälst Israels barn utu HErrans hand.

32. Så drog Pinehas, Presten Eleazars son, och the öfwerste utu Gileads land, ifrå Rubens och Gads barn, åter in uti Canaans land, til Israels barn, och sade them thet igen.

33. Tå behagade thet Israels barn wäl; och låfwade Israels barns Gud, och sade intet mer, at the wille draga up emot them til slags, til at förderfwa landet, som Rubens och Gads barn uti bodde.

34. Och Rubens och Gads barn kallade thet altaret, at thet skal wara et witne emellan oß, och at HErren är Gud.

23. Capitel.

Efter lång tid, sedan HErren hade låtit Israel komma til ro för alla theras fiender omkring sig, och Josua nu gammal och wäl til ålders kommen war;

2. Kallade han til sig hela Israel och theras äldsta höfwitsmän, domare och ämbetsmän, och sade til them: Jag är gammal och wäl til ålders;

3. Och I hafwen sett alt thet HErren eder Gud gjort hafwer på alla theßa folken här för eder; ty HErren eder Gud hafwer sjelf stridt för eder.

4. Ser, jag hafwer utskiftat eder the folk, som ännu qwar äro, genom lott, hwarje slägt sin arfwedel, alt ifrå Jordan, och alla the folk som jag utrotat hafwer, och ifrå stora hafwet, wäster ut.

5. Och HErren eder Gud skal *utdrifwa them* för eder, och utrota *them* ifrån eder, så at I skolen intaga theras land, såsom HErren eder Gud eder sagt hafwer.

6. Så warer nu fast frimodige, at I hållen och gören alt thet som skrifwit står i Mose lagbok, at I icke wiken ther ifrå, antingen på then högra sidan eller på then wänstra.

7. At I icke kommen ibland theßa qwarblifna folken, som med eder ännu äro, och I icke ihogkommen, eller swärjen wid theras gudars namn, eller tjenen them, eller tilbedjen them;

8. Utan håller eder in til HErran eder Gud, såsom I in til thenna dag gjort hafwen:

9. Så skal HErren fördrifwa för eder stora och mägtiga folk; och ingen hafwer kunnat stå eder emot alt in til thenna dag.

10. En af eder skal jaga tusende; ty HErren eder Gud strider för eder, såsom han eder sagt hafwer.

11. Therföre bewarer edra själar granneligen, at I hafwen HErran eder Gud kär.

12. Men om I wänden eder här ifrå, och hållen eder in til theßa qwarblifna folken, och befrynden eder med them i giftermål, så at I kommen ibland them, och the ibland eder:

13. Så weter, at HErren eder Gud skal icke mer fördrifwa alla theßa fol-

ken för eder; utan the skola eder warda
til snara och nät, och til en stake i eder
sida, och til en törnegadd i edra ögon,
til thes han förgör eder utu thet goda
landet som HErren eder Gud eder gif-
wit hafwer.
14. Si, jag går i dag all werldens
wäg, och J skolen weta af alt hjerta
och af all själ, at icke et ord felat haf-
wer på alt thet goda som HErren eder
Gud eder sagt hafwer: alt är skedt, och
intet tilbaka blifwit.
15. Lika som nu alt thet goda kommit
är, som HErren eder Gud eder sagt
hafwer, så skal ock HErren låta
komma öfwer eder alt ondt, til thes
han förgör eder utu thetta goda landet,
som HErren eder Gud eder gifwit
hafwer.
16. Om J HErrans eder Guds för-
bund öfwerträden, som han eder budit
hafwer, och gån bort och tjenen andra
gudar, och tilbedjen them; så at HEr-
rans wrede förgrymmar sig öfwer eder,
och snarligen förgör eder utu thet goda
landet som han eder gifwit hafwer.

24. Capitel.

Och Josua församlade alla Israels
slägter til Sichem, och kallade fram the
äldsta i Israel, höfwitsmän, domare
och ämbetsmän. Tå the woro fram-
trädde för Gud,
2. Sade han til hela folket: Så säger
HErren Israels Gud: Edre fäder
bodde i förtiden på hinsidan älfwen,
Tharah Abrahams och Nahors fader,
och tjente andra gudar.
3. Tå tog jag eder fader Abraham på
hinsidan älfwen, och lät honom wan-
dra i hela Canaans land, och förökade
honom hans säd, och gaf honom Isaac;
4. Och Isaac gaf jag Jacob och Esau;
och gaf Esau thet berget Seir til at be-
sitta; men Jacob och hans barn drogo
ned uti Egypten.
5. Tå sände jag Mose och Aaron, och
plågade Egypten, såsom jag ibland them
gjort hafwer.
6. Sedan förde jag eder och edra fäder
utur Egypten; och när J kommen til
hafwet, och the Egyptier jagade efter
edra fäder med wagnar och resenärer
in til rödahafwet;
7. Så ropade the til HErran; och
han satte et mörker emellan eder och the
Egyptier, och förde hafwet öfwer them,
och öfwertäckte them; och edra ögon
sågo hwad jag i Egypten gjorde. Och
J bodden i öknen en lång tid.
8. Och jag förde eder uti the Amo-
reers land, som bodde på hinsidan Jor-
dan; och tå the stridde emot eder, gaf
jag them i edra händer, så at J besutten
theras land, och förgjorden them för
eder.
9. Tå reste sig up Balak Zipors son,
the Moabiters Konung, och stridde emot
Israel, och han sände bort och lät kalla
Bileam Beors son, at han skulle för-
banna eder.
10. Men jag wille intet höra honom;
och han wälsignade eder; och jag frälste
eder utu hans händer.
11. Och tå J gingen öfwer Jordan,
och kommen til Jericho, stridde Jericho
inbyggare emot eder, the Amoreer,
Phereseer, Cananeer, Hetheer, Girga-
seer, Heveer och Jebuseer; men jag gaf
them i edra händer.
12. Och sände getingar fram för eder:
the drefwo them ut för eder, the twå
Amoreers Konungar; icke genom titt
swärd eller genom tin boga.
13. Och gaf eder et land, ther J intet
på arbetat haden, och städer, som J in-
tet upbyggt haden, at J skullen bo ther
uti, och skullen äta af wingårdar och
oljoberg, som J intet planterat haden.
14. Så frukter nu HErran, och tje-
ner honom troligen och rättsinneligen,
och låter fara the gudar som edre fäder
tjent hafwa på hinsidan älfwen och i
Egypten, och tjener HErranom.
15. Tycker eder icke godt wara at J
tjenen HErranom, så utwäljer eder i
dag hwem J tjena wiljen, antingen
then Gud som edre fäder tjent hafwa
på hinsidan älfwen, eller the Amoreers
gudar, i hwilkas land J bon; men jag
och mitt hus wilje tjena HErranom.
16. Tå swarade folket och sade: Bort

thet, at wi skulle öfwergifwa HErran, och tjena andra gudar;
17. Ty HErren wår Gud hafwer fört oß och wåra fäder utur Egypti land, utu träldomens hus, och hafwer för wåra ögon gjort så stora tekn, och bewarat oß på hela wägen, som wi dragit hafwe, och ibland alla the folk genom hwilka wi gångne äre.
18. Och HErren hafwer utdrifwit för oß alla the Amoreers folk, som bodde i landet: therföre wilje wi ock tjena HErranom; ty han är wår Gud.
19. Josua sade til folket: I kunnen icke tjena HErranom; ty han är en helig Gud och en nitälskande Gud, then eder icke förlåter edra öfwerträdelser och synder.
20. När I nu öfwergifwen HErran, och tjenen en främmande gud, så skal han wända sig, och göra eder ondt, och förgöra eder, sedan han eder godt gjort hafwer.
21. Men folket sade til Josua: Icke så, utan wi wilje tjena HErranom.
22. Tå sade Josua til folket: I ären witne öfwer eder, at I hafwen eder utwalt HErran, at I skolen tjena honom. Och the sade: Ja.
23. Så lägger nu ifrån eder the främmande gudar som ibland eder äro, och böjer edra hjertan til HErran Israels Gud.
24. Och folket sade til Josua: Wi wilje tjena HErranom wår Gud och lyda hans röst.
25. Så gjorde Josua på then samma dagen et förbund med folket, och satte them lag och rätt före i Sichem.
26. Och Josua skref alt thetta i Guds lagbok, och tog en stor sten, och reste honom ther up under en ek, som war wid HErrans helgedom;
27. Och sade til alt folket: Si, thenne stenen skal wara witne emellan oß; ty han hafwer hört alt HErrans tal, som han med oß talat hafwer, och skal wara et witne öfwer eder, at I eder Gud icke försaka skolen.
28. Altså lät Josua folket gå, hwar och en i sin arfwedel.
29. Och thet begaf sig, när thetta skedt war, at Josua Nun son, HErrans tjenare, blef död, tå han hundrade och tio år gammal war.
30. Och the begrofwo honom i hans arfwedels gräns i Thimnath Serah, som ligger på Ephraims berg, på norra sidan wid thet berget Gaas.
31. Och Israel tjente HErranom så länge Josua och the äldste lefde, hwilka i lång tid lefde efter Josua, och wißte alla HErrans gerningar, som han med Israel gjort hade.
32. Och Josephs ben, som Israels barn hade fört utur Egypten, begrofwo the i Sichem, i thet åkerstycket som Jacob köpte af Hemors barn, Sichems faders, för hundrade penningar, och wardt Josephs barns arfwedel.
33. Blef ock Eleazar, Aarons son, död; och the begrofwo honom i Gibeath Pinehas, hans sons, thet honom på Ephraims berg gifwit war.

Domare=Boken.

1. Capitel.

Efter Josua död frågade Israels barn HErran och sade: Ho skal ibland oß föra örliget emot the Cananeer?
2. HErren sade: Juda skal föra thet: si, jag hafwer gifwit landet i hans hand.
3. Tå sade Juda til sin broder Simeon: Drag med mig up i min lott, och låt oß strida emot the Cananeer, så wil jag åter draga med tig i tin lott. Så drog Simeon med honom.
4. Tå nu Juda drog tit up, gaf HErren honom the Cananeer och Phereseer i theras händer; och the slogo i Besek tio tusende män.

5. Och the funno AdoniBesek i Besek,
och stridde emot honom, och slogo the
Cananeer och Phereseer:
6. Men AdoniBesek flydde; och the
jagade efter honom, fingo honom, och
höggo af honom tummarna, både af
hans händer och fötter.
7. Tå sade AdoniBesek: Sjuttio Ko-
nungar, med afhuggna tummar af
theras händer och fötter, hämtade up
under mitt bord; såsom jag nu gjort
hafwer, så hafwer Gud wedergällt mig.
Och the förde honom til Jerusalem;
ther blef han död.
8. Men Juda barn stridde emot Je-
rusalem, och wunno thet, och slogo
thet med swärdsägg, och brände staden
up.
9. Sedan drogo Juda barn ned til at
strida emot the Cananeer, som bodde på
bergen och söder ut och i dalarna.
10. Och Juda drog emot the Cananeer
som bodde i Hebron, (Hebron hette i
förtiden Kiriath Arba) och slog Sesai
och Ahiman och Thalmai.
11. Och drog tädan emot Debirs in-
byggare; men Debir hette i förtiden
Kiriath Sepher.
12. Och Caleb sade: Then som Kiri-
ath Sepher slår och winner, honom
wil jag gifwa min dotter Achsa til hu-
stru.
13. Tå wann thet Athniel, Kenas son,
Calebs yngsta broders; och han gaf ho-
nom sin dotter Achsa til hustru.
14. Och thet begaf sig, tå hon indrog,
fick hon thet rådet, at hon skulle begä-
ra en åker af sin fader, och hon gaf sig
ifrån åsnan. Tå sade Caleb til henne:
Hwad är tig?
15. Hon sade: Gif mig en wälsignel-
se; ty tu hafwer gifwit mig et söder-
land; gif mig ock et som watn hafwer:
tå gaf han henne et som watn hade of-
wan och nedan.
16. Och the Keniters barn, Mose
swågers, drogo up utu Palma-staden,
med Juda barn uti Juda öken, som lig-
ger sönnan för then staden Arad, och
gingo til, och bodde ibland folket.
17. Och Juda drog åstad, med hans
broder Simeon; och the slogo the Ca-
naneer i Zephat, och gåfwo staden til
spillo, och kallade honom Horma.
18. Ther til wann Juda Gaza med
thes område, och Askelon med thes om-
råde, och Ekron med thes område.
19. Och HERren war med Juda, så
at han intog berget; förty han kunde
icke intaga them som i dalarna bodde,
therföre at the hade jernwagnar.
20. Och the gåfwo Caleb Hebron, så-
som Mose sagt hade; och han fördref
ther ut the tre Enaks söner.
21. Men BenJamins barn fördref-
wo icke the Jebuseer som bodde i Jeru-
salem; utan the Jebuseer bodde när
BenJamins barn i Jerusalem, alt in
til thenna dag.
22. Sammalunda drogo ock Josephs
barn up til BethEl; och HERren war
med them.
23. Och Josephs hus bespejade Beth-
El, thet tilförene hette Lus.
24. Och the af Josephs hus fingo se
en man gå utu staden, och sade til ho-
nom: Wisa oß huru wi skole komma
in i staden, så wilje wi göra barmher-
tighet med tig.
25. Och när han hade wist them hwar
the skulle komma in, slogo the staden
med swärdsägg: men then mannen
och all hans slägt läto the gå.
26. Tå drog then samme mannen in
uti the Hetheers land, och byggde en
stad, och kallade honom Lus: then heter
ännu i dag så.
27. Och Manaße fördref icke Beth-
Sean med thes byar; icke heller Thaa-
nach med thes byar, och icke heller the
inbyggare i Dor med thes byar, ej hel-
ler the inbyggare i Jibleam med thes
byar, ej heller the inbyggare i Megiddo
med thes byar: och the Cananeer be-
gynte til at bo i thet samma landet.
28. Men tå Israel kom til magt,
gjorde han the Cananeer skattpliktiga,
och fördref them icke.
29. Sammalunda fördref icke heller
Ephraim the Cananeer som bodde i
Gaser; utan the Cananeer bodde ibland
them i Gaser.

30. Sebulon fördref icke heller them som bodde i Kitron och Nahalol; utan the Cananeer bodde ibland them, och woro skattpliktige.

31. Aßer fördref icke them som bodde i Acco; icke heller them som bodde i Zidon, i Ahlab, i Achsib, i Helbah, i Aphik och i Rehob:

32. Utan the Aßeriter bodde ibland the Cananeer som i landet bodde; ty the fördrefwo them icke.

33. Naphthali fördref icke them som bodde i BethSemes, ej heller i Beth-Anath; utan bodde ibland the Cananeer som i landet bodde; men the i BethSemes och i BethAnath wordo skattpliktige.

34. Men the Amoreer trängde Dans barn in på berget, och stadde them icke til at the kommo ned i dalarna.

35. Och the Amoreer begynte bo på thet berget Heres i Ajalon och Saalbim; dock wardt Josephs hus hand them för swår, så at the wordo skattpliktige.

36. Och the Amoreers gräns war, ther man upgår til Akrabbim, och ifrå klippan och ifrå högden.

2. Capitel.

Och kom en HErrans Ängel up ifrå Gilgal til Bochim, och sade: Jag förde eder utur Egypten, och lät eder komma in uti thet land som jag edra fäder swurit hade, och sade: Jag skal icke göra mitt förbund med eder ogilt i ewig tid;

2. At J icke skullen göra något förbund med thetta lands inbyggare, utan skullen bryta theras altare omkull; men J hafwen intet lydt min röst. Hwi hafwen J thet gjort?

3. Sade jag ock med: Jag wil icke fördrifwa them för eder, at the skola wara eder til snara, och theras gudar eder til nät.

4. Och tå HErrans Ängel theßa orden sagt hade til alla Jsraels barn, hof folket sin röst up, och gret;

5. Och kallade thet rumet Bochim, och offrade ther HErranom.

6. Ty tå Josua hade släppt folket ifrå sig, och Jsrael war dragen hwar til sin arfwedel, til at intaga landet,

7. Tjente folket HErranom så länge Josua och the äldste lefde, som länge lefde efter Josua, och sett hade alla HErrans stora gerningar, som han Jsrael gjort hade.

8. Men tå Josua Nun son HErrans tjenare död war, hundrade och tio år gammal,

9. Begrofwo the honom i hans arfwedels gräns, i Thimnat Heres, på Ephraims berg, på norra sidan wid Gaas berg.

10. Tå ock alle the som på then tiden lefde, woro samlade til sina fäder, kom et annat slägte up efter them, som intet kände HErran, eller the gerningar som han med Jsrael gjort hade.

11. Så gjorde Jsraels barn thet ondt war för HErranom, och tjente Baalim,

12. Och öfwergåfwo HErran theras fäders Gud, som them utur Egypti land fört hade, och följde andra gudar efter, och the folkens gudar som omkring them bodde, och tilbådo them, och förtörnade HErran.

13. Ty the öfwergåfwo ju mer och mer HErran, och tjente Baal och Astaroth.

14. Så förgrymmade tå HErrans wrede sig öfwer Jsrael, och gaf them i theras hand som them röfwade, at the them beröfwa skulle, och sålde them i theras fienders händer alt omkring; och the kunde icke mer stå theras fiender emot.

15. Utan ehwart the wände sig, war HErrans hand emot them til theras ofärd, såsom HErren them sagt, och HErren them swurit hade: och the wordo hårdeligen plågade.

16. När nu HErren upwäckte domare, som them hulpo utu röfwarenas hand;

17. Så lydde the icke heller domarena, utan bedrefwo hor med andra gudar, och tilbådo them, och weko snarligen af then wägen ther theras fäder på gått hade til at lyda HErrans bud, och gjorde intet såsom the.

18. Tå nu HERren upwäckte them domare, så war HERren med domaren, och halp them utu theras fienders hand, så länge domaren lefde; ty HERren förbarmade sig öfwer theras suckan öfwer them som them twingade och trängde.

19. Men när domaren blef död, så wände the sig, och förderfwade thet mer än theras fäder, så at the följde andra gudar, til at tjena them och tilbedja them: the gingo icke ifrå sina påfunder, eller ifrå sitt halsstyfwa wäsende.

20. Therföre förgrymmade sig så HERrans wrede öfwer Israel, at han sade: Efter thetta folket hafwer gått ifrå mitt förbund, som jag theras fäder budit hafwer, och icke welat höra min röst;

21. Så skal jag nu här efter ingen fördrifwa af the hedningar som Josua qwarlemnade, tå han blef död:

22. At jag på them må försöka Israel, om the wilja blifwa på HERrans wägar, och wandra på them, såsom theras fäder wandrat hafwa, eller ej.

23. Så lät tå HERren blifwa theßa hedningar, at han icke med hast fördref them, hwilka han i Josua hand icke gifwit hade.

3. Capitel.

Theße äro the hedningar som HERren lät blifwa, på thet han skulle med them försöka Israel, som intet wißte utaf Canaans örlig:

2. Och at Israels barns afföda måtte weta och lära strida, the som tilförene intet wißte ther af:

3. Nemligen, the fem Philisteers Förstar, och alla Cananeer och Zidonier, och the Heveer som bodde på Libanons berg, alt ifrå thet berget Baal Hermon til thes man kommer til Hamath.

4. The samme blefwo, til at försöka Israel med them, at man måtte förfara om the lydde HERrans bud, som han theras fäder budit hade genom Mose.

5. Tå nu Israels barn bodde ibland the Cananeer, Hetheer, Amoreer, Phereseer, Heveer och Jebuseer;

6. Togo the theras döttrar til hustrur, och gåfwo sina döttrar theras söner, och tjente theras gudar;

7. Och gjorde illa för HERranom, och förgåto HERran theras Gud, och tjente Baalim och lundar.

8. Tå förgrymmade sig HERrans wrede öfwer Israel, och sålde them i Cusan Risathaims hand, Konungens i Mesopotamien; och så tjente Israels barn Cusan Risathaim i åtta år.

9. Tå ropade Israels barn til HERran; och HERren upwäckte them en frälsare, som them frälste, Athniel Kenas son, Calebs yngsta broders.

10. Och HERrans ande war i honom; och han wardt domare i Israel, och drog ut til strid; och HERren gaf Cusan Risathaim Konungen i Syrien i hans hand, så at hans hand wardt honom öfwermägtig.

11. Så blef landet stilla i fyratio år; och Athniel Kenas son blef död.

12. Men Israels barn gjorde ännu mer ondt för HERranom: tå stärkte HERren Eglon, the Moabiters Konung, emot Israel, therföre at the gjorde thet ondt war för HERranom.

13. Och församlade til sig Ammons barn och the Amalekiter; och han drog åstad, och slog Israel, och tog in Palmastaden.

14. Och Israels barn tjente Eglon, the Moabiters Konung, i aderton år.

15. Så ropade the til HERran; och HERren upwäckte them en frälsare, Ehud Gera son, Jemini sons; han war ofärdig i sin högra hand. Och Israels barn sände med honom skänker til Eglon, the Moabiters Konung.

16. Och Ehud gjorde sig et tweäggadt swärd, en aln långt, och bandt thet under sina kläder på högra låret.

17. Och bar fram skänken til Eglon, the Moabiters Konung; och Eglon war en ganska fet man.

18. Och när han hade fått ifrå sig skänken, öfwergaf han folket, som hade burit skänken,

19. Och wände tilbaka igen ifrå the afgudar i Gilgal, och låt boda: Jag hafwer, o Konung, något hemligt tala wid tig. Han bad gifwa ljud; och the gingo alle ut, som stodo omkring honom.
20. Och Ehud kom til honom in, och han satt uti en sommarsal allena; och Ehud sade: Jag hafwer Guds ord til tig. Tå stod han up af sin stol.
21. Men Ehud räckte ut sin wänstra hand, och tog swärdet af sitt högra lår, och stötte thet in uti hans buk;
22. Så at ock skaftet följde in med bladet, och fetman innelyckte skaftet; ty han drog intet swärdet ut af hans buk; och träcken gick af honom.
23. Men Ehud gick ut genom bakdören, och låt igen dören efter sig, och slog henne i lås.
24. Tå han nu utkommen war, gingo hans tjenare in; och som the sågo at dören på sommarsalen igenlyckt war, sade the: Han är til äfwentyrs gången på stol i kammaren til sommarsalen.
25. När the nu så länge bidt hade, at the skämdes, ty ingen låt them dören up af salen, togo the nyckelen och läste up: si, tå låg theras Herre ther död på jorden.
26. Och Ehud undflydde medan the fördröjde, och gick fram om afgudarna, och undkom alt in til Seirath.
27. Och tå han kom ther in, blåste han i basuner på Ephraims berg; och Israels barn drogo med honom af berget, och han fram för them.
28. Och sade til them: Följer mig efter; ty HERren hafwer gifwit edra fiender, the Moabiter, i edra händer; och the följde honom efter, och wunno Jordans färjestad, then som drager åt Moab, och läto ingen komma ther öfwer.
29. Och slogo af the Moabiter på then tiden, wid tio tusende män, altsammans ädla och stridsamma män, så at icke en undslapp.
30. Altså wordo the Moabiter på then tiden nederlagde under Israels barns hand: och landet war stilla i åttatio år.
31. Efter honom war Samgar Anath son: han slog sexhundrade Philisteer med en herdastaf; och frälste ock han Israel.

4. Capitel.

Men Israels barn gjorde ytterligare illa för HERranom, tå Ehud war död.
2. Och HERren sålde them uti Jabins, the Cananeers Konungs händer, som satt i Hazor; och hans härhöfwitsman war Sisera; och han bodde i Haroseth hedningarnas.
3. Och Israels barn ropade til HERran; ty han hade niohundrade jernwagnar, och twingade Israels barn med wåld i tjugu år.
4. På then samma tiden war domarinna i Israel then Prophetissan Debora, Lappidoths hustru:
5. Och hon bodde under Debora palmträ, emellan Rama och BethEl, på Ephraims berg: och Israels barn kommo tit up til henne för rätta.
6. Hon sände åstad, och kallade Barak AbiNoams son, af Kedes Naphthali, och låt säga honom: Hafwer icke HERren Israels Gud budit tig: Gack åstad, och drag up på berget Thabor, och tag tiotusende män med tig utaf Naphthali och Sebulons barn?
7. Ty jag wil föra til tig Sisera, Jabins härhöfwitsman, wid then bäcken Kison, med hans wagnar och med all hans hop, och wil gifwa honom i tina händer.
8. Barak sade til henne: Om tu far med mig, så drager jag åstad; men far tu icke med, så drager icke heller jag.
9. Hon sade: Jag wil draga med tig; men segren blifwer icke tin i thenna resan som tu gör; utan HERren skal gifwa Sisera uti en qwinnas hand. Så gjorde Debora sig redo, och for med Barak til Kedes.
10. Tå kallade Barak Sebulon och Naphthali til Kedes, och drog til fots med tiotusende män; Debora följde ock med honom.
11. Men Heber, then Keniten, war dragen ifrå the Keniter, ifrå Hobabs barn, Mose swågers, och hade upslagit

sina tjäll wid then eken Zaanaim in
wid Kedes.
12. Tå wardt Sisera bodadt, at Barak AbiNoams son war dragen up på thet berget Thabor.
13. Så samlade han alla sina wagnar tilhopa, niohundrade jernwagnar, och alt thet folk som med honom war, ifrå Haroseth hedningarnas alt in til then bäcken Kison.
14. Men Debora sade til Barak: Up! thetta är then dagen, i hwilken HERren hafwer gifwit Sisera i tin hand; ty HERren skal draga ut för tig. Så drog Barak ned af berget Thabor, och the tiotusende män med honom.
15. Och HERren förskräckte Sisera, med alla hans wagnar och all hans här, för Baraks swärdsägg, så at Sisera sprang ifrå sin wagn, och flydde til fot.
16. Men Barak jagade efter wagnarna och hären in til Haroseth hedningarnas; och all Siseras här föll för swärdsägg, så at icke en blef öfwer.
17. Men Sisera flydde til fot in uti Jaels tjäll, Hebers then Kenitens hustrus; förty Konung Jabin i Hazor och Hebers then Kenitens hus stodo i frid med hwar annan.
18. Och Jael gick emot Sisera, och sade til honom: Kom min herre, kom in til mig, och frukta tig intet: och han gaf sig in til henne uti hennes tjäll; och hon höljde öfwer honom en mantel.
19. Och han sade til henne: Kära, gif mig litet watn til at dricka, ty mig törstar. Tå tog hon en bytta mjölk, och gaf honom dricka, och höljde på honom.
20. Och han sade til henne: Gack fram i dören på tjället; och om någon kommer och frågar om någon är här, så säg: Ingen.
21. Så tog Jael, Hebers hustru, en nagla af tjället och en hammare i sin hand, och gick sakta in til honom, och slog honom naglan genom tinningen, så at han sönk ned til jorden; ty han war sömnig och wanmägtig, och blef död.
22. Tå Barak jagade efter Sisera, gick Jael ut emot honom, och sade til honom: Kom hit; jag wil wisa tig then man som tu söker efter. Och tå han kom in til henne, låg Sisera död, och naglan fast i hans tinning.
23. Altså nederlade Gud på then tiden Jabin, the Cananeers Konung, för Israels barn.
24. Och Israels barns hand fullföljde, och wardt stark emot Jabin, the Cananeers Konung, til thes the utrotade honom.

5. Capitel.

Tå sungo Debora och Barak AbiNoams son på then samma tiden, och sade:
2. Låfwer HERran, at Israel är åter fri worden, och folket hafwer warit ther willigt til.
3. Hörer til, I Konungar, och akter uppå, I Förstar! Jag wil, HERranom wil jag sjunga; HERranom Israels Gudi wil jag spela.
4. HERre, tå tu utdrog ifrå Seir, och gick fram ifrån Edoms mark, tå skalf jorden, himmelen dröp, och skyarne drupo watn.
5. Bergen smälte för HERranom, Sinai för HERranom Israels Gud.
6. I Samgars Anaths sons tid, i Jaels tid, woro wägarne förgångne; och the som på stigarne gå skulle, the wandrade krokiga wägar.
7. Thet fattades, bönder fattades i Israel, til thes jag Debora upkom, til thes jag upkom en moder i Israel.
8. Et nytt hafwer Gud utwalt, portarna hafwer han bestridt: ingen sköld eller spets wardt sedd ibland fyratio tusende i Israel.
9. Mitt hjerta faller til Israels regenter, hwilke friwillige äro ibland folket.
10. Låfwer HERran, I som riden på sköna åsninnor, I som sitten för rätta; och sjunger, I som gån på wägarna.
11. Ther skyttarne ropa ibland them som watn hämta, ther säge man om HERrans rättfärdighet, om hans bönders rättfärdighet i Israel: tå drog HERrans folk ned til portarna.
12. Up, up Debora! up, up, och sjung en wisa; up, Barak! och fånga tina fångare, tu AbiNoams son.

13. Tå wordo the förlåtne rådande öfwer the mägtige: HERren wardt rådande genom mig öfwer the hjeltar.

14. Utaf Ephraim war theras rot emot Amalek; och efter tig, BenJamin, i titt folk: af Machir äro komne regenter; och af Sebulon äro regerare wordne igenom skrifpennan.

15. Isaschars Förstar woro med Debora; och Isaschar war såsom Barak i dalen, utsänd med sitt fotfolk. Ruben höll mycket af sig, och skilde sig ifrån oß.

16. Hwi blef tu i tina fårahyddor, til at höra hjordarnas bräkande, och höll mycket af tig, och skilde tig ifrån oß?

17. Gilead blef på hinsidan Jordan: och hwi bor Dan ibland skeppen? Aßer satt i hafwets hamn, och blef i sina förfallna byar.

18. Men Sebulons folk wågade sina själar i döden: Naphthali theslikes på högden af marken.

19. Konungarne kommo och stridde: tå stridde the Cananeers Konungar i Thaanach, wid thet watnet Megiddo; men the hade ingen winning theraf.

20. Af himmelen wardt stridt emot them: stjernorna i theras lopp stridde emot Sisera.

21. Then bäcken Kison wältrade them: then bäcken Kedumim, then bäcken Kison. Träd min själ på the starka.

22. Tå darrade hästarnas fötter för theras starka åsittares förfärelses skul.

23. Förbanner then staden Meros, sade HERrans Ängel; förbanner hans borgare, at the icke kommo HERranom til hjelp, til hielp HERranom, til the hjeltar.

24. Wälsignad ware ibland qwinnor Jael, Hebers then Kenitens hustru: wälsignad ware hon i hyddorna ibland qwinnor.

25. Mjölk gaf hon, tå han watn begärde, och bar smör in uti en härlig skål.

26. Hon tog naglan med sin hand, och smedshammaren i sin högra hand, och slog Sisera genom hans hufwud; sönderkroßade och genomstack hans tinningar.

27. Til hennes fötter kröfte han sig, föll ned, och lade sig: han kröfte sig, och föll ned til hennes fötter; såsom han kröfte sig, så låg han förderfwad.

28. Sisera moder såg genom fenstret ut, och gret igenom gallren: Hwi förtöfwar hans wagn så länge, at han icke kommer? Hwi fördröja hans wagns hjul?

29. The wisesta ibland hennes qwinnor swarade, tå hon så jämmerligen qwidde:

30. Skulle the icke finna och byta rof, hwar man en ung piga eller twå til byte; och Sisera brokigt stickade kläder til byte, stickade brokiga kläder om halsen til byte?

31. Altså, HERre, förgånge alle tine fiender; men the som honom kär hafwa, the ware såsom then upgående solen i sin magt. Och landet hade frid i fyratio år.

6. Capitel.

Och tå Israels barn gjorde thet ondt war för HERranom, gaf HERren them under the Midianiters hand i sju år.

2. Och tå the Midianiters hand wardt för stark öfwer Israel; gjorde Israels barn sig klyftor i bergen, och kulor och fästen.

3. Och när Israel något sådde, så kommo the Midianiter up, och the Amalekiter, och the af österlanden,

4. Och lägrade sig emot them, och förderfwade wäxten på landet, alt in til Gasa, och lät ingen boskap blifwa qwar i Israel, hwarken får, få, eller åsnor.

5. Förty the kommo tit up med sin näring och tjäll, såsom et stort tal gräshoppor, så at hwarken the eller theras cameler stodo til at räkna; och the föllo in i landet, på thet the skulle förderfwa thet.

6. Så wardt Israel mycket förswagad, för the Midianiter. Tå ropade Israels barn til HERran.

7. Som the nu ropade til HERran, för the Midianiters skul,

8. Sände HERren til them en Pro-

phet, som sade til them: Thetta säger HERren Israels Gud: Jag hafwer fört eder utur Egypten och utu träldomens hus;
9. Och hafwer frälst eder utu the Egyptiers hand, och utur allas theras hand som eder twingade, och hafwer drifwit them ut för eder, och gifwit eder theras land;
10. Och sade til eder: Jag är HERren eder Gud; frukter intet the Amoreers gudar, i hwilkas land I bon: och I lydden min röst intet.
11. Och en HERrans Ängel kom, och satte sig under en ek i Ophra, hwilken Joas tilhörde, the Esriters fader; och hans son Gideon tröskade hwete i präs- sen, på thet han skulle fly för the Midianiter.
12. Tå syntes honom HERrans Ängel, och sade til honom: HERren ware med tig, tu stridsamme hjelte.
13. Gideon sade til honom: Min herre, är HERren med oß, hwi wederfars oß tå alt thetta? Och hwar äro alla hans under, som wåre fäder hafwa förtält oß, och sagt: HERren hafwer fört oß utur Egypten. HERren hafwer nu öfwergifwit oß, och gifwit oß i the Midianiters händer.
14. Tå wände HERren sig til honom, och sade: Gack åstad i thenna tin kraft; tu skal fria Israel utu the Midianiters händer: si, jag hafwer sändt tig.
15. Han sade til honom: Min HERre, hwar med skal jag fria Israel? Si, min slägt är then minsta i Manaße; och jag är then swagaste i min faders hus.
16. HERren sade til honom: Jag wil wara med tig, så at tu skal slå the Midianiter såsom en man.
17. Men han sade til honom: Käre, hafwer jag funnit nåd för tig, så gif mig et tekn, at thet är tu som talar med mig.
18. Gack icke hädan til thes jag kommer til tig, och bär mitt spisoffer, och lägger thet för tig. Han sade: Jag wil blifwa til thes tu kommer igen.
19. Och Gideon gick, och slagtade et kid, och tog et Epha osyradt mjöl, och lade kött uti en korg, och lät sodet uti en kruka, och bar ut til honom under eken, och gick fram.
20. Men Guds Ängel sade til honom: Tag köttet och thet osyrade, och lägg thet på hälleberget, som här är, och gjut sodet ut: och han gjorde så.
21. Tå räckte HERrans Ängel käppen ut, som han hade i handen, och kom wid köttet och thet osyrade mjölet med käppändan; och elden kom utu hälleberget, och förtärde köttet och thet osyrade mjölet. Och HERrans Ängel förswann utu hans ögon.
22. Tå nu Gideon såg, at thet war en HERrans Ängel, sade han: O HErre, HERre, hafwer jag nu sett en HERrans Ängel ansikte mot ansikte?
23. Men HERren sade til honom: Frid ware med tig! Frukta tig intet; tu skal icke dö.
24. Tå byggde Gideon ther sammastädes HERranom et altare, och kallade thet Fridsens HERre: thet står ther ännu i thenna dag i Ophra, the Esriters faders.
25. Och i then samma natten sade HERren til honom: Tag en stut ibland oxarna som tin fader tilhöra, och en annan stut, som sju år gammal är, och slå sönder Baals altare, som är tin faders, och hugg bort then lunden som ther när står;
26. Och bygg HERranom tin Gud et altare öfwerst på thetta hälleberget, och red thet til, och tag then andra stuten, och offra et bränneoffer med weden af lunden som tu borthuggit hafwer.
27. Tå tog Gideon tio män utaf sina tjenare, och gjorde såsom HERren honom sagt hade: men han fruktade sig göra thet om dagen, för sin faders hus skul och för folkets skul i staden; utan om natten gjorde han thet.
28. Tå nu folket i staden stodo up bittida om morgonen; si, tå war Baals altare sönderslagit, och lunden ther när afhuggen, och then andra stuten för et bränneoffer lagd på thet altaret som upbygdt war.

29. Och then ene sade til then andre: Ho hafwer thetta gjort? Och tå the sökte och frågade ther efter, wardt sagdt: Gideon, Joas son, hafwer thet gjort.

30. Tå talade folket i staden til Joas: Få oß hit ut tin son; han måste dö, therföre at han hafwer omkullslagit Baals altare, och afhuggit lunden ther när.

31. Men Joas sade til alla them som när honom stodo: Wiljen J lägga eder ut för Baal? Wiljen J fria honom? Then som lägger sig ut för honom, han skal dö i thenna morgon. Är han gud, så hämne sig sjelf, at hans altare omkullslagit är.

32. Jfrå then dagen kallade man honom JerubBaal, och sade: Baal hämne sig sjelf, at hans altare omkullslagit är.

33. Tå församlade sig tilhopa the Midianiter och Amalekiter och the österlänningar, och drogo öfwer, och lägrade sig i then dalen Jisreel.

34. Så ikläddde HErrans ande Gideon; och han lät blåsa i basuner, och kallade AbiEser, at the skulle följa honom.

35. Och sände bodskap i hela Manaße, och kallade them, at the skulle ock följa honom: han sände ock bodskap til Aßer och Sebulon och Naphthali: the kommo up emot honom.

36. Och Gideon sade til Gud: Wil tu frälsa Jsrael igenom min hand, såsom tu sagt hafwer;

37. Så wil jag lägga et skin med ullen ut på logan; om daggen lägger sig allenast på skinnet, och all marken är torr, så kan jag märka, at tu wil frälsa Jsrael igenom min hand, såsom tu sagt hafwer.

38. Och thet skedde så. Och tå han then andra morgonen bittida upstod, tryckte han daggen utu skinnet, och upfyllde en skål med thet watnet.

39. Och Gideon sade til Gud: Tin wrede förgrymme sig icke öfwer mig, om jag än en tid talar; jag wil än en tid försökat med skinnet; ware nu allena torrt på skinnet, och daggen på all marken.

40. Gud gjorde ock så i samma natt, at allena war torrt på skinnet, och dagg uppå all marken.

7. Capitel.

Tå stod JerubBaal, thet är Gideon, bittida up, och alt folket som med honom war, och lägrade sig wid then brunnen Harod, så at han hade the Midianiters här norr ut, bak för thet berget More i dalen.

2. Och HErren sade til Gideon: Folket som med tig är, är alt för myncket. Om jag gåfwe Midian i theras händer, måtte Jsraels barn berömma sig emot mig och säga: Min hand hafwer frälst mig.

3. Så låt nu utropa för folkets öron, och säga: Then som rädd är och förfärad, han wände om, och skynde sig af berget Gilead. Tå wände folket tilbaka, tu och tjugu tusende, så at icke mer än tio tusende blefwo qwar.

4. Och HErren sade til Gideon: Thetta folket är ännu förmycket: haf them ned til watnet; ther wil jag pröfwa tig them: och om hwilken jag säger tig, at han skal draga med tig, han skal draga med tig: och om hwilken jag säger, at han icke skal draga med tig, han skal icke draga.

5. Och han hade folket ned til watnet. Och HErren sade til Gideon: Hwilken som läppjar watnet med sin tunga, såsom en hund läppjar, honom ställ afsides; theslikes them som på sina knän nederfalla til at dricka.

6. Tå war theras tal, som med munnen läppjat hade utu handen, trehundrade män: alt thet andra folket hade fallit på knä och druckit.

7. Och HErren sade til Gideon: Med the trehundrade män, som läppjat hafwa, wil jag frälsa eder, och gifwa the Midianiter i tina händer; men thet andra folket låt altsammans gå hem til sitt.

8. Och the togo spisning för folket med sig, och sina basuner; men the andra Jsraeliter lät han alla gå, hwar och en i sin hydda; men han stärkte sig

med the trehundrade män; och the Midianiters här låg nedan för honom i dalen.

9. Och HERren sade til honom i samma natt: Statt up, och gack ned til lägret; ty jag hafwer gifwit them i tina händer.

10. Om tu fruktar tig at gå tit ned, så låt tin dräng Pura gå ned med tig til lägret;

11. At tu må få höra hwad the tala: sedan skal tu med magt draga ned til lägret. Så gick Gideon med sin dräng Pura ned til thet rumet i lägret, ther wakten war.

12. Men the Midianiter och the Amalekiter och alle österlänningarne hade lägrat sig i dalen såsom en hop gräshoppor; och theras cameler stodo icke til at räkna, så många woro the, såsom sanden på hafwets strand.

13. Tå nu Gideon kom, si, tå förtälde en för then andre en dröm, och sade: Mig tyckte, at et bjuggbröd, på glöd bakadt, wältade sig in til the Midianiters läger, och tå thet kom til tjället, slog thet thet, och kastade thet neder, och wände up och ned uppå thet, så at tjället låg.

14. Tå swarade then andre: Thet är icke annat än Gideons swärd, Joas sons, then Israelitens. Gud hafwer gifwit the Midianiter i hans händer, med hela hären.

15. Tå Gideon nu hörde förtäljas sådan dröm, och hans utläggning, tilbad han, och kom igen i Israels här, och sade: Up! ty HERren hafwer gifwit the Midianiters här uti edra händer.

16. Och han skiftade the trehundrade män i tre delar, och fick hwar och en en basun i sin hand, och toma krukor, och lampor ther uti.

17. Och sade til them: Ser på mig, och görer ock så: si, när jag kommer in til hären, såsom jag gör, så görer ock med.

18. Såsom jag blåser i basunen, och alle the som med mig äro, så skolen ock I blåsa i basunen omkring hela hären, och säga: HERren och Gideon.

19. Så kom Gideon, och hundrade män med honom, til thet yttersta på hären til första wäktarena som ther stickade woro, och wäckte them up, och blåste med basunerna, och slogo sönder krukorna i sina händer.

20. Och så blåste tå alla tre hoparne med basunerna, och slogo sönder krukorna; men lamporna hollo the i theras wänstra hand, och basunen i theras högra hand, och blåste, och ropade: HERrans och Gideons swärd.

21. Och hwar och en stod på sitt rum omkring hären. Tå begynte hela hären at löpa, ropa och fly.

22. Och som the trehundrade män blåste i basunerna, gjorde HERren så, at hwars och ens swärd i hela hären war emot then andra; och hären flydde alt in til BethSittaZereratha, alt in til gränsen åt then slätten Mehola wid Tabbath.

23. Och the Israels män af Naphthali, af Aßer och af hela Manaße, skriade och jagade efter the Midianiter.

24. Och Gideon sände bodskap på hela berget Ephraim, och låt säga them: Kommer ned emot the Midianiter, och kommer, förr än the, til watnet, in til BethBara och Jordan. Så ropade alle the som af Ephraim woro, och kommo, förr än the, til watnet, in til BethBara och Jordan.

25. Och the fingo fatt på the twå Midianiters Förstar, Oreb och Seeb; och dräpo Oreb på thet hälleberget Oreb, och Seeb i Seebs präß; och jagade the Midianiter, och buro Orebs och Seebs hufwud til Gideon öfwer Jordan.

8. Capitel.

Och the män af Ephraim sade til honom: Hwi gjorde tu oß thetta, at tu icke kallade oß, tå tu drog til strids emot the Midianiter? Och the kifwade swårligen på honom.

2. Men han sade til them: Hwad hafwer jag nu gjort, thet eder gerning liknas kan? Är icke en Ephraims winqwist bättre än hela AbiEsers winbergning?

3. Gud hafwer gifwit i edra händer
the Midianiters Förstar Oreb och Seeb:
huru skulle jag kunnat thet gjort, som
I gjort hafwen? Tå han thetta sade,
stillades theras wrede emot honom.
4. Tå nu Gideon kom til Jordan, gick
han ther öfwer, med the trehundrade
män som med honom woro; och the
woro trötte och jagade efter.
5. Och han sade til thet folket i Suc-
coth: Käre, gifwer thetta folket som
under mig är något bröd, förty the
äro trötte, at jag måtte jaga efter the
Midianiters Konungar Sebah och Zal-
munna.
6. Men the öfwerste i Succoth sade:
Äro Sebah och Zalmunna händer al-
laredan i tina händer, at wi ju skole
gifwa tin här bröd?
7. Gideon sade: Nu wäl, när HErR-
ren gifwer Sebah och Zalmunna i min
hand, skal jag söndertröska edert kött
med törne utur öknen, och med tistlar.
8. Och han drog tädan up til Pnuel,
och talade sammalunda til them. Och
thet folket i Pnuel swarade honom lika
som the i Succoth.
9. Och han sade ock til thet folket i
Pnuel: Kommer jag igen i frid, så skal
jag bryta thetta tornet neder.
10. Men Sebah och Zalmunna woro
i Karkor, och theras här när them, wid
femton tusende, hwilke alle woro und-
sluppne af hela the österlänningars
här; ty tjugu och hundrade tusende
woro fallne, som swärd utdraga kunde.
11. Och Gideon drog up åt på then
wägen, ther man i tjäll bor, öster ut, in
mot Nobah och Jogbeha, och slog hä-
ren; ty hären war trygg.
12. Och Sebah och Zalmunna flydde;
men han jagade efter them, och grep the
twå Midianiters Konungar, Sebah och
Zalmunna, och förskräckte hela hären.
13. Tå nu Gideon, Joas son, kom igen
af striden, förr än solen upgången war;
14. Fick han fatt på en dräng utaf
thet folket i Succoth, och frågade ho-
nom. Han skref honom up the öfwersta
i Succoth, och theras äldsta, sju och
sjuttio män.
15. Och han kom til thet folket i Suc-
coth, och sade: Si, här äro Sebah och
Zalmunna, om hwilka I bespottaden
mig, och saden: Är tå allaredan Sebah
och Zalmunna hand uti tina händer, at
wi ju skole gifwa titt folk, som trött är,
bröd?
16. Och han tog the äldsta af staden,
och törne utaf öknen och tistlar, och lät
ther med sönderslita thet folket i Suc-
coth.
17. Och tornet i Pnuel bröt han ne-
der, och slog ihjäl folket i staden.
18. Och til Sebah och Zalmunna sade
han: Hurudane woro the män, som I
slogen ihjäl i Thabor? The sade: The
woro sådane som tu, och dägelige så-
som en Konungs barn.
19. Han sade: The woro mine brö-
der, min moders söner: så sant som
HErren lefwer, om I haden låtit them
lefwa, skulle jag icke aflifwa eder.
20. Och sade til sin förstfödda son, Je-
ther: Statt up, och dräp them. Men
drängen drog sitt swärd icke ut; ty han
fruktade sig, efter han war ännu en
ung dräng.
21. Tå sade Sebah och Zalmunna:
Statt tu up, och slå oß; ty efter som
mannen är, så är ock hans magt. Så
stod Gideon up, och slog ihjäl Sebah
och Zalmunna, och tog the spänger som
woro på theras camelers halsar.
22. Tå sade til Gideon några af Is-
rael: War herre öfwer oß, tu och tin
son, och tin sons son, efter tu hafwer
frälst oß ifrå the Midianiters hand.
23. Men Gideon sade til them: Jag
wil ingen herre wara öfwer eder, och
min son skal icke heller wara herre öf-
wer eder; utan HErren skal wara
Herre öfwer eder.
24. Och Gideon sade til them: Et be-
går jag af eder: Hwar och en gifwe mig
the örringar som han röfwat hafwer;
förty, efter the woro Ismaeliter, hade
the gyldene örringar.
25. The sade: Them wilje wi gifwa.
Och the bredde et kläde ut; och hwar
och en kastade örringarna ther uppå,
som han röfwat hade.

26. Och the gyldene örringarne, som han hade begärt, gjorde til wigt tusende sjuhundrade siklar guld; förutan the spänger, kädjor och skarlakans kläder, som the Midianiters Konungar plägade båra, och förutan theras camelers halsband.

27. Och Gideon gjorde ther en lifkjortel af, och satte honom i sin stad Ophra; och hela Israel bedref ther hor uppå: och thet wardt Gideon och hans hus til förargelse.

28. Altså wordo the Midianiter förnedrade för Israels barn, och hofwo sitt hufwud icke mer up: och landet war stilla i fyratio år, så länge Gideon lefde.

29. Och JerubBaal, Joas son, gick bort och bodde i sitt hus.

30. Och Gideon hade sjuttio söner, som utaf hans länder komne woro; ty han hade många hustrur.

31. Och hans frilla, then han hade i Sichem, födde honom ock en son: hans namn kallade han AbiMelech.

32. Och Gideon, Joas son, blef död i god ålder, och wardt begrafwen i sin faders Joas graf, i Ophra, the Esriters faders.

33. Tå Gideon war död, wände Israels barn om, och bedrefwo hor efter Baalim, och gjorde BaalBerith sig til en gud.

34. Och Israels barn kommo intet HERran theras Gud ihåg, then them frälsat hade ifrån alla theras fienders hand alt omkring.

35. Och the gjorde ingen barmhertighet med JerubBaals Gideons hus, efter alt thet goda som han emot Israel gjort hade.

9. Capitel.

Men AbiMelech, JerubBaals son, gick bort til Sichem, til sin moders bröder, och talade med them och med hela slägten af hans moderfaders hus, och sade:

2. Käre, taler för alla mäns öron i Sichem: Hwilket är eder bättre, at sjuttio män, alle JerubBaals barn, blifwa herrar öfwer eder, eller en man blifwer herre öfwer eder? Kommer ock ther til med ihåg, at jag är edert ben och kött.

3. Tå talade hans moders bröder alla thessa ord om honom för alla mäns öron i Sichem; och theras hjerta bewektes efter AbiMelech; ty the tänkte, han är wår broder.

4. Och gåfwo honom sjuttio silfwerpenningar utu BaalBeriths hus; och AbiMelech legde sig ther med lösaktiga och lättfärdiga män, som honom följde efter.

5. Och han kom i sin faders hus, i Ophra, och slog sina bröder, JerubBaals söner, sjuttio män, ihjäl på en sten: men Jotham, then yngste sonen JerubBaals, blef igen; ty han wardt undstungen.

6. Och sig församlade alle män af Sichem och hela Millo hus, och gingo til, och gjorde AbiMelech til Konung wid then höga eken som stod i Sichem.

7. Tå thetta wardt sagt Jotham, gick han bort, och stod öfwerst på Grisims berg, och hof sin röst up, ropade och sade til them: Hörer mig, I män af Sichem, at Gud ock hörer eder.

8. Trän gingo til, och skulle smörja öfwer sig en Konung, och sade til oljoträet: War wår Konung.

9. Men oljoträet swarade them: Skulle jag öfwergifwa min fetma, hwilken både Gud och menniskor prisa i mig, och gå bort och upsättas öfwer trän?

10. Tå sade trän til fikonaträet: Kom tu, och war Konung öfwer oss.

11. Men fikonaträet sade til them: Skulle jag öfwergifwa min sötma och min goda frukt, och gå bort och upsättas öfwer trän?

12. Tå sade trän til winträet: Kom tu, och war wår Konung.

13. Men winträet sade til them: Skulle jag öfwergifwa min must, then Gud och menniskor glada gör, och gå bort och upsättas öfwer trän?

14. Tå sade alla trän til törnebusken: Kom tu, och war Konung öfwer oss.

15. Och törnebusken sade til trän: Är thet sant, at I wiljen smörja mig

til Konung öfwer eder, så kommer och betror eder under min skugga; hwar I icke wiljen, så gånge en eld utu törnebusken, och förtäre cedertrán i Libanon.
16. Hafwen I nu gjort rätt och redeligt, at I hafwen gjort AbiMelech til Konung, och hafwen I gjort wäl emot JerubBaal och hans hus, och hafwen så gjort emot honom, som han förtjent hafwer?
17. At min fader för eder skul stridde och wågade sin själ, therföre at han skulle frälsa eder ifrå the Midianiters hand:
18. Och hafwen upsatt eder i thenna dag emot min faders hus, och slagit hans söner ihjäl, sjuttio män, på en sten, och gjort eder til Konung AbiMelech, hans tjensteqwinnas son, öfwer the män i Sichem, efter han eder broder är.
19. Hafwen I nu gjort rätt och redeligt emot JerubBaal och hans hus på thenna dag, så warer glade öfwer AbiMelech, och han ware glad öfwer eder.
20. Hwar och icke, så gånge en eld utaf AbiMelech, och förtäre the män af Sichem och af Millo hus; och gånge theslikes ut en eld af the män i Sichem och af Millo hus, och förtäre AbiMelech.
21. Och Jotham flydde, och undwek, och gick til Ber, och bodde ther, för hans broders AbiMelechs skul.
22. Tå nu AbiMelech hade rådit öfwer Israel i tre år,
23. Sände Gud en ond wilja emellan AbiMelech och the män af Sichem; förty the män af Sichem förtalade AbiMelech,
24. Och kastade honom före then ogerning som han bedref på the sjuttio JerubBaals söner, och lade theras blod in på AbiMelech, theras broder, then them ihjäl slog, och på the män i Sichem, som honom hans hand ther til styrkt hade, at han sina bröder drap.
25. Och the män i Sichem beställde et bakhåll öfwerst på bergen, och röfwade på wägen alla them som foro ther fram: och thet wardt bodadt AbiMelech.
26. Så kom Gaal Ebed son och hans bröder, och gingo in i Sichem; och the män i Sichem förläto sig uppå honom.
27. Och drogo ut på marken, och bergade sina wingårdar, och trampade ther, och gjorde en dans, och gingo uti theras guds hus, och åto och drucko och bannade AbiMelech.
28. Och Gaal Ebed son sade: Hwad är AbiMelech, och hwad är Sichem, at wi honom tjena skole? Är icke han JerubBaals son, och hafwer satt sin tjenare Sebul hit öfwer Hemors folk, Sichems faders? Hwi skulle wi tjena honom?
29. Gud gifwe at thetta folket wore under min hand, at jag måtte förjaga AbiMelech. Och thet wardt sagdt AbiMelech: Föröka tin här, och drag ut.
30. Och Sebul, öfwersten i staden, tå han hörde Gaal Ebed sons ord, wardt han illa wred,
31. Och sände bodskap til AbiMelech hemligen, och lät säga honom: Si, Gaal Ebed son och hans bröder äro komne til Sichem, och göra tig staden genstörtig.
32. Så statt nu up om natten, tu och titt folk som när tig är, och war i bakhåll för them i marken.
33. Och i morgonstunden när solen upgår, så war bittida uppe, och fall til staden; och när han och thet folk som med honom är draga ut til tig, så gör med them såsom tin hand finna kan.
34. AbiMelech stod up om natten, och alt folket som med honom war, och satte bakhåll in för Sichem med fyra skaror.
35. Och Gaal Ebed son drog ut för stadsporten; men AbiMelech reste up utaf bakhållet, med thet folk som med honom war.
36. Tå nu Gaal såg folket, sade han til Sebul: Si, ther kommer en hop folk ned utaf bergshögden. Sebul sade: Tu ser skuggan af bergen, lika som thet wore menniskor.
37. Gaal talade än en tid, och sade: Si, ther kommer en hop folk ned midt

utaf landet, och en hår kommer på then wågen til trollare-eken.
38. Tå sade Sebul til honom: Hwar år nu tin mun, som sade: Ho år AbiMelech, at wi honom tjena skole? År icke nu thetta thet folk som tu föraktat hafwer? Drag nu ut, och strid med honom.
39. Gaal drog ut med Sichems folk, och stridde med AbiMelech.
40. Men AbiMelech jagade honom, så at han flydde för honom; och många föllo slagne alt in til stadsporten.
41. Och AbiMelech blef i Aruma; men Sebul dref Gaal och hans bröder ut, så at the icke måtte blifwa i Sichem.
42. Om morgonen gick folket ut på marken; och thet wardt sagdt AbiMelech.
43. Och han tog folket, och skiftade thet i tre delar, och beställde håll på them i marken. Som han nu såg, at folket gick utu staden, föll han til them, och slog them.
44. Men AbiMelech, med then hopen som med honom war, föll til, och trådde in til stadsporten: the andre twå hoparne föllo til alla them som på marken woro, och slogo them.
45. Tå stridde AbiMelech emot staden then hela dagen, och wann honom, och drap thet folk som ther inne war, och slog staden ned, och sådde salt ther uppå.
46. När the mån som i Sichems torn bodde thetta hörde, gingo the in uti et fäste i then guden Beriths hus.
47. Tå AbiMelech thet hörde, at alle the mån af Sichems torn woro församlade,
48. Gick han på thet berget Zalmon, med alt sitt folk som med honom war, och tog en yxa i sin hand, och högg en gren af et trå, och lade på sin axel, och sade til alt folket som med honom war: Hwad I sågen at jag gjorde, thet görer ock I med hast, såsom jag.
49. Tå högg alt folket hwar i sin stad en gren af, och följde AbiMelech efter, och kastade them in til fästet, och tände ther eld uppå, så at alle the mån af Sichems torn blefwo döde, wid tusende mån och qwinnor.
50. Och AbiMelech drog til Thebez, och belade thet, och wann thet.
51. Men ther war et starkt torn midt i staden, til hwilket alle flydde, både mån och qwinnor och alle stadens inbyggare, och låste igen efter sig, och stego up på taket af tornet.
52. Tå kom AbiMelech in til tornet, och stridde ther emot, och kom in til porten af tornet, på thet han skulle tända ther eld uppå.
53. Men en qwinna kastade et stycke af en qwarnsten ned på AbiMelechs hufwud, och slog honom hufwudskålen sönder.
54. Tå kallade AbiMelech drången, som hans wärja drog, hasteligen, och sade til honom: Drag ut titt swärd, och dräp mig, at man icke skal säga: En qwinna slog honom ihjäl. Så stack hans dräng honom igenom; och han blef död.
55. Tå nu the Israeliter som med honom woro sågo, at AbiMelech war död, gick hwar och en hem til sin ort.
56. Altså betalade Gud AbiMelech thet onda, som han emot sin fader gjort hade, tå han drap sina sjuttio bröder.
57. Theslikes alt thet onda, som the mån af Sichem gjorde, betalade them Gud på theras hufwud; och öfwer them kom Jothams förbannelse, Jerub-Baals sons.

10. Capitel.

Efter AbiMelech upkom en annan frälsare i Israel, Thola, en man af Isaschar, Puah son, Dodo sons; och han bodde i Samir på Ephraims berg.
2. Och han dömde Israel i tre och tjugu år, och blef död, och wardt begrafwen i Samir.
3. Efter honom upkom Jair, en Gileaditer, och han dömde Israel i tu och tjugu år.
4. Och han hade trettio söner, ridande på trettio åsnefolar, och hade trettio städer; the kallas HavothJair alt in til thenna dag, och ligga i Gilead.

5. Och Jair blef död, och wardt begrafwen i Kamon.
6. Men Israels barn gjorde åter thet ondt war för HErranom, och tjente Baalim och Astaroth, och the gudar i Syria, och the gudar i Zidon, och Moabs gudar, och Ammons barns gudar, och the Philisteers gudar, och öfwergåfwo HErran, och tjente honom intet.
7. Tå förgrymmade sig HErrans wrede öfwer Israel, och han sålde them under the Philisteers och Ammons barns hand.
8. Och the twingade och förtryckte Israels barn ifrå thet året i aderton år, alla Israels barn på hinsidan Jordan, uti the Amoreers land, som i Gilead ligger.
9. Ther til drogo Ammons barn öfwer Jordan, och stridde emot Juda, Benjamin och emot Ephraims hus, så at Israel wardt ganska swårligen förtryckt.
10. Tå ropade Israels barn til HErran, och sade: Wi hafwe syndat emot tig; ty wi hafwe öfwergifwit wår Gud och tjent Baalim.
11. Men HErren sade til Israels barn: Betwingade ock icke eder the Egyptier, the Amoreer, Ammons barn, the Philisteer,
12. The Zidonier, the Amalekiter och Maoniter, och jag halp eder utu theras händer, tå I ropaden til mig?
13. Så hafwen I dock likawäl öfwergifwit mig, och tjent andra gudar; therföre wil jag intet mer hjelpa eder.
14. Går och åkaller the gudar som I utwalt hafwen; låter them hielpa eder uti eder bedröfwelses tid.
15. Men Israels barn sade til HErran: Wi hafwe syndat; gör tu med oß hwad tig täckes; allenast hjelp oß i thenna tiden.
16. Och the kastade ifrå sig the främmande gudar, och tjente HErranom; och honom ömkade ther öfwer, at Israel så twingad wardt.
17. Och Ammons barn slogo sig ihop, och lägrade sig i Gilead; men Israels barn församlade sig, och lägrade sig i Mizpa.
18. Och folket, the öfwerste i Gilead, sade emellan sig: Hwilken som först begynner til at strida emot Ammons barn, han skal wara höfwitsman öfwer alla them som bo i Gilead.

11. Capitel.

Jephthah, en Gileaditer, war en stridsam hjelte, dock likwäl en skökas son: och Gilead hade födt Jephthah.
2. Men tå Gileads hustru födde honom barn, och the samma barn wordo stora, drefwo the Jephthah ut, och sade til honom: Tu skal intet arf taga i wår faders hus; ty tu äst en annan qwinnas son.
3. Tå flydde han för sina bröder, och bodde i thet landet Tob; och til honom församlade sig lösaktige män, och drogo ut med honom.
4. Och någon tid ther efter stridde Ammons barn med Israel.
5. Tå nu Ammons barn så stridde med Israel, gingo the äldste af Gilead bort til at hämta Jephthah utu Tobs land;
6. Och sade til honom: Kom, och war wår höfwitsman, at wi måge strida emot Ammons barn.
7. Men Jephthah sade til the äldste af Gilead: Ären icke I the, som mig haten, och hafwen drifwit mig utu min faders hus, och nu kommen I til mig, medan I ären i bedröfwelse?
8. The äldste i Gilead sade til Jephthah: Therföre komme wi nu igen til tig, at tu skal gå med oß, och hjelpa oß strida emot Ammons barn, och wara wår höfwitsman öfwer alla them som bo i Gilead.
9. Jephthah sade til the äldste i Gilead: Om I hämten mig igen til at strida emot Ammons barn, och HErren gifwer them för mig, så skal jag wara eder höfwitsman?
10. The äldste af Gilead sade til Jephthah: HErren ware witne emellan oß, om wi icke göre som tu sagt hafwer.
11. Altså gick tå Jephthah med the äldste af Gilead; och folket satte honom til höfwitsman och öfwerste öfwer sig;

och Jephthah talade alt thetta in för HERranom i Mizpa.

12. Tå sände Jephthah bodskap til Konungen öfwer Ammons barn, och lät säga honom: Hwad hafwer tu med mig skaffa, at tu kommer emot mig til at strida emot mitt land?

13. Konungen öfwer Ammons barn swarade Jephthahs bodskap: Therföre at Israel hafwer tagit bort mit land, tå the drogo utur Egypten, alt ifrån Arnon in til Jabbok och alt in til Jordan, så få mig nu thet igen med frid.

14. Jephthah sände åter bodskap til Ammons barns Konung,

15. Och lät säga honom: Så säger Jephthah: Israel hafwer intet land borttagit, antingen ifrå the Moabiter, eller ifrån Ammons barn:

16. Förty när the drogo utur Egypten, wandrade Israel genom öknen alt in til röda hafwet, och kom til Kades,

17. Och sände bodskap til the Edomeers Konung, och sade: Låt mig draga igenom titt land; men the Edomeers Konung tilstadde them intet. Och sände han bod til Konungen öfwer the Moabiter; han wille icke heller tilstädjat. Så blef Israel i Kades:

18. Och wandrade i öknen, och drog omkring the Edomeers och Moabiters land, och kom östan på the Moabiters land, och lågrade sig på hinsidan Arnon, och kom intet in uti the Moabiters landsändar; ty Arnon är the Moabiters landamäre.

19. Och Israel sände bod til Sihon, the Amoreers Konung i Hesbon, och sade: Låt oß draga igenom titt land in til mitt rum.

20. Men Sihon betrodde icke Israel, at han skulle draga igenom hans landsändar; utan församlade alt sitt folk, och lågrade sig i Jahza, och stridde med Israel.

21. Men HERren Israels Gud gaf Sihon, med alt hans folk, i Israels händer, så at the slogo them: altså tog Israel in alt the Amoreers land, som tå i samma land bodde;

22. Och tog alla the Amoreers landsändar in, ifrån Arnon alt in til Jabbok, och ifrån öknen in til Jordan.

23. Så hafwer nu HERren Israels Gud fördrifwit the Amoreer för sitt folk Israel; och wil tu nu taga them in?

24. Hafwer tin gud Chemos några fördrifwit, them må tu intaga, och låta oß intaga alla them, som HERren wår Gud för oß fördrifwit hafwer.

25. Menar tu, at tu bättre rätt hafwer, än Balak Zipors son, the Moabiters Konung? Trätte icke han och stridde emot Israel?

26. Så ändock Israel nu i trehundrade år bott hafwer i Hesbon och thes område, i Aroer och thes område, och i alla städer som ligga wid Arnon: hwi friaden J thet icke på then tiden?

27. Jag hafwer intet brutit emot tig, och tu gör så illa emot mig, at tu strider emot mig. HERren döme i dag emellan Israel och Ammons barn.

28. Men Ammons barns Konung skötte intet efter the Jephthahs ord, som han böd honom til.

29. Tå kom HERrans ande öfwer Jephthah; och han drog igenom Gilead och Manaße, och igenom Mizpe, som i Gilead ligger, och ifrå Mizpe, som i Gilead ligger, in på Ammons barn.

30. Och Jephthah lofwade HERranom et löfte, och sade: Gifwer tu Ammons barn i min hand;

31. Hwad som hälst utu min hus dör kommer emot mig, när jag med frid igen kommer ifrån Ammons barn, thet skal höra HERranom til, och jag skal offra thet til bränneoffer.

32. Så drog Jephthah in på Ammons barn, til at strida mot them; och HERren gaf them i hans händer.

33. Och han slog them, alt ifrån Aroer in til thes man kommer til Minnith, tjugu städer, och in til wingårdsplatsen, en mägtig stor slagtning. Och wordo så Ammons barn nedertryckte för Israels barn.

34. Tå nu Jephthah kom til Mizpa, til sitt hus, si, tå gick hans dotter ut emot honom med pipande och dansan-

de; och hon war enda barnet, och han hade eljes ingen son eller dotter.

35. Och som han fick se henne, ref han sina kläder, och sade: Aj! min dotter, tu gör mig en hjertans sorg, och bedröfwar mig; ty jag hafwer öpnat min mun in för HERranom, och kan icke kalla thet tilbaka.

36. Men hon sade: Min fader, hafwer tu öpnat tin mun in för HERranom, så gör med mig såsom utaf tin mun gångit är, efter HERren hafwer hämnats på tina fiender, Ammons barn.

37. Och hon sade til sin fader: Allenast beder jag tig om et, at tu unnar mig twå månader, at jag går ned på bergen, och begråter min jungfrudom med mina lekſystrar.

38. Han sade: Gack; och låt henne gå i twå månader. Så gick hon bort med sina lekſystrar, och begret sin jungfrudom på bergen.

39. Och efter twå månader kom hon igen til sin fader; och han gjorde henne såsom han lofwat hade; och hon hade intet skaffa haft med någon man.

40. Och en sedwändja kom up i Israel, at Israels döttrar gingo årligen til och begreto Jephthahs, then Gileaditens dotter fyra dagar om året.

12. Capitel.

Och the af Ephraim skriade, och gingo norr ut, och sade til Jephthah: Hwi drog tu i strid emot Ammons barn, och kallade icke oß, at wi måtte hafwa dragit med tig? Wi wilje upbränna titt hus med tig i eld.

2. Jephthah sade til them: Jag och mitt folk hade en stor sak med Ammons barn, och jag kallade på eder; men I hulpen mig intet utu theras händer.

3. Tå jag nu såg, at ingen frälsare på färde war, satte jag min själ i min hand, och drog åstad emot Ammons barn; och HERren gaf them i min hand: hwi kommen I nu hit up til mig, til at strida emot mig?

4. Och Jephthah församlade alla män i Gilead, och stridde emot Ephraim: och the män i Gilead slogo Ephraim, therföre at the sade: Ären I dock, I Gileaditer, ibland Ephraim och Manaße, såsom the ther af Ephraim beskyddas måste.

5. Och the Gileaditer togo in Jordans färjostad före Ephraim. När the nu sade: Wi äre ock the beskyddade af Ephraim; låt mig fara öfwer; så sade the män af Gilead til honom: Äst tu en Ephraimit? När han nu swarade, Nej:

6. Så bådo the honom säga Schibboleth; så sade han Sibboleth, och kunde icke rätt säga thet ut. Så togo the honom fatt, och dräpo honom wid färjostaden åt Jordan; så at på then tiden föllo af Ephraim tu och fyratio tusende.

7. Och Jephthah dömde Israel i sex år. Och Jephthah, then Gileaditen, blef död, och wardt begrafwen i the städer i Gilead.

8. Efter thenne dömde Ibzan af BethLehem Israel.

9. Han hade trettio söner; och *trettio* döttrar gifte han ut; och trettio döttrar tog han utifrån åt sina söner. Och dömde Israel i sju år;

10. Och blef död, och blef begrafwen i BethLehem.

11. Efter thenne dömde Elon Israel, en Sebulonite, och dömde Israel i tio år;

12. Och blef död, och wardt begrafwen i Ajalon, uti Sebulons land.

13. Efter thenne dömde Abdon Hillel son, en Pirgathonit, Israel.

14. Han hade fyratio söner och trettio sonsöner, som på sjuttio åsnefolar redo. Han dömde Israel i åtta år;

15. Och blef död, och wardt begrafwen i Pirgathon, uti Ephraims land, på the Amalekiters berg.

13. Capitel.

Och Israels barn gjorde åter thet ondt war för HERranom; och HERren gaf them uti the Philisteers händer i fyratio år.

2. Men en man war i Zorga, utaf Dans slägte, benämd Manoah; och

hans hustru war ofruktsam, och födde intet.

3. Och HErrans Ängel syntes hustrun, och sade til henne: Si, tu äst ofruktsam, och föder intet; men tu skal warda hafwande, och föda en son.

4. Så wakta tig nu, at tu icke dricker win eller starka drycker, och at tu intet orent äter:

5. Ty tu skal warda hafwande, och föda en son, hwilken ingen rakeknif skal komma på hufwudet; förty then pilten skal wara en Guds Nazir ifrå moderlifwet, och han skal begynna til at frälsa Israel utu the Philisteers hand.

6. Tå kom qwinnan, och talade med sin man, och sade: En Guds man kom til mig, och han war til seende såsom en Guds Ängel, ganska förskräckelig, så at jag intet frågade honom hwadan han war, eller hwart han wille; och han sade mig intet huru han hette.

7. Men han sade til mig: Si, tu skal warda hafwande, och föda en son: så drick nu intet win eller starka drycker, och ät intet orent; förty pilten skal wara en Guds Nazir ifrå moderlifwet alt intil hans död.

8. Tå bad Manoah HErran, och sade: Ack! HErre, låt then Guds mannen återkomma til oß, then tu utsändt hafwer, at han må lära oß hwad wi skole göra med pilten som födas skal.

9. Och Gud hörde Manoahs röst; och Guds Ängel kom igen til qwinnan; och hon satt på marken; och hennes man Manoah war icke när henne.

10. Tå lopp hon hasteligen, och underwiste thet sin man, och sade til honom: Si, then mannen hafwer synts mig, som i dag kom til mig.

11. Manoah stod up, och följde qwinnan efter, och kom til mannen, och sade til honom: Äst tu then mannen, som talade med qwinnan? Han sade: Ja.

12. Och Manoah sade: När nu sker såsom tu sagt hafwer, hurudana skola piltens seder och gerningar wara?

13. HErrans Ängel sade til Manoah: Han skal wakta sig för alt thet, som jag qwinnan sagt hafwer.

14. Han skal icke äta hwad utaf winträ kommit är, och skal intet win dricka, eller starka drycker, och äta intet orent: alt thet jag henne budit hafwer skal han hålla.

15. Manoah sade til HErrans Ängel: Käre, låt oß behålla tig här; wi wilje tilreda tig et kid af getterna.

16. Men HErrans Ängel swarade Manoah: Om tu än behåller mig, så äter jag dock intet utaf titt bröd; men wil tu göra HErranom et bränneoffer, så må tu thet offra; ty Manoah wißte icke, at thet war en HErrans Ängel.

17. Och Manoah sade til HErrans Ängel: Huru heter tu, at wi tig prisa måge, när nu kommer såsom tu sagt hafwer?

18. HErrans Ängel sade til honom: Hwi frågar tu efter mitt namn, thet dock underligt är?

19. Tå tog Manoah et kid af getterna och et spisoffer, och lade thet på en sten HErranom: och han gjorde thet underligt; och Manoah och hans hustru sågo ther uppå.

20. Och tå lågen upgick af altaret åt himmelen, for HErrans Ängel ock up i altarets låga. Tå Manoah och hans hustru thet sågo, föllo the ned til jorden på sitt ansikte.

21. Och HErrans Ängel syntes intet mer Manoah och hans hustru. Så förnam Manoah, at thet war en HErrans Ängel;

22. Och sade til sin hustru: Wi måste döden dö, at wi hafwe sett Gud.

23. Men hans hustru swarade honom: Om HErren hade welat dräpa oß, så hade han icke anammat bränneoffret och spisoffret af wåra händer, och hade icke tett oß alt thetta, ej heller låtit oß thetta höra, såsom nu skedt är.

24. Och qwinnan födde en son, och kallade honom Simson; och pilten wäxte, och HErren wälsignade honom.

25. Och HErrans ande begynte til at wara med honom uti Dans läger, emellan Zorga och Esthaol.

14. Capitel.

Simson gick ned til Thimnath, och såg en qwinna i Thimnath, utaf the Philisteers döttrar.

2. Och tå han upkom, underwiste han thet sin fader och sin moder, och sade: Jag hafwer sett en qwinna i Thimnath, utaf the Philisteers döttrar. Käre, gifwer mig henne til hustru.

3. Hans fader och moder sade til honom: Är nu ingen qwinna ibland tina bröders döttrar och i alt mitt folk, at tu går bort och tager tig hustru när the Philisteer, som oomskurne äro. Simson sade til sin fader: Gif mig thenna, ty hon behagar mina ögon.

4. Men hans fader och moder wißte icke at thet war af HERranom; ty han sökte tilfälle emot the Philisteer: och the Philisteer rådde på then tiden öfwer Israel.

5. Så gick Simson ned med sin fader och sin moder til Thimnath: och som the kommo til wingårdarna wid Thimnath, si, tå kom et ungt lejon rytande emot honom.

6. Och HERrans ande föll öfwer honom, och han ref thet sönder i stycken, såsom man hade sönderrifwit et kid, och hade dock platt intet i handen; och han sade icke sin fader eller sin moder, hwad han gjort hade.

7. Tå han nu kom tit ned, talade han med qwinnan, och hon behagade Simson i hans ögon.

8. Och några dagar ther efter kom han igen til at taga henne, och gick af wägen til at bese aset af lejonet; si, tå war en bifwärm i aset af lejonet, och honing.

9. Och han tog thet i sin hand, och åt ther af i wägen, och gick til sin fader och til sin moder, och gaf them, så at the ock åto; men han sade them intet ther af, at han hade tagit honingen utaf lejonets as.

10. Och tå hans fader kom tit ned til qwinnan, gjorde Simson ther bröllop, såsom unge män pläga göra.

11. Och tå the sågo honom, fingo the honom trettio stallbröder, som skulle wara när honom.

12. Men Simson sade til them: Jag wil sätta eder en gåta före; om J then uttyden, och räken rätt inom theßa sin bröllopsdagar, så wil jag gifwa eder trettio skjortor och trettio högtidskläder.

13. Men kunnen J icke uttyda henne, så skolen J gifwa mig trettio skjortor och trettio högtidskläder; och the sade til honom: Sätt fram tin gåta; låt oß höra henne.

14. Han sade til them: Af fråßaren utgick mat, och sötma utaf then starka. Och the kunde på tre dagar icke räka uppå gåtan.

15. På sjunde dagen talade the til Simsons hustru: Locka tin man, at han utsäger oß gåtan; eller skole wi bränna tig och tin faders hus up i eld: hafwen J budit oß hit, til at göra oß fattiga?

16. Tå gret Simsons hustru för honom, och sade: Tu äst mig wred, och hafwer mig icke kär: tu hafwer gifwit mitt folks barn en gåta före, och hafwer icke utsagt mig henne. Han sade til henne: Si, jag hafwer icke utsagt henne för min fader, eller min moder; skulle jag nu sägat för tig?

17. Och hon gret i the sju dagar för honom, medan bröllоppet stod. På sjunde dagen sade han henne thet; ty hon låg honom så hårdt uppå: och hon sade gåtan för sitt folks barn.

18. Tå sade the män af staden til honom på sjunde dagen förr än solen gick ned: Hwad är sötare än honingen? Hwad är starkare än lejonet? Han sade til them: Om J icke haden plöjt med min kalf, haden J intet räkat på min gåta.

19. Och HERrans ande föll uppå honom, och han gick ned til Askelon, och slog trettio män af them, och tog theras kläder, och gaf högtidskläder til them som gåtan påräkat hade; och wardt ganska wred, och gick up i sin faders hus.

20. Men Simsons hustru wardt gifwen en hans stallbroder, then honom tillydde.

15. Capitel.

Och thet begaf sig efter några dagar, om hweteanden, at Simson sökte sin hustru med et kid af getterna; och som han tänkte: Jag wil gå til min hustru i kammaren, wille hennes fader icke låta honom in;

2. Och sade: Jag mente, at tu hade warit henne wred worden; ty hafwer jag gifwit henne tin stallbroder; men hon hafwer en yngre syster, som är dägeligare än hon; tag henne för thenna.

3. Tå sade Simson til honom: Jag hafwer en gång en rättfärdig sak emot the Philisteer; jag skal göra eder skada.

4. Och Simson gick bort, och fick trehundrade räfwar, och tog bränder, och wände ju en stjert emot then andra, och satte ju en brand emellan twå stjertar:

5. Och tände eld på them, och släppte them uti the Philisteers säd, och brände up kärfwarna med then stående säden, och wingårdarna och oljoträn.

6. Tå sade the Philisteer: Ho hafwer thetta gjort? Tå sades: Simson, then Thimnitens måg, therföre at han hafwer tagit honom hans hustru ifrå, och gifwit henne hans stallbroder. Tå foro the Philisteer up, och brände up både henne och hennes fader i eld.

7. Men Simson sade til them: Jag låter eder thet göra; jag will äntå hämna mig på eder, och sedan wara til frids.

8. Och han slog them hårdeligen, både på skuldror och på länder, och gick ned, och bodde uti en bergsklyfta i Etham.

9. Tå drogo the Philisteer up, och belade Juda, och gåfwo sig ned til Lehi.

10. The af Juda sade: Hwi hafwen I dragit hit up emot oß? The swarade: Wi äre komne hit up til at binda Simson, at wi måge göra honom, såsom han oß gjort hafwer.

11. Så drogo tretusende män af Juda ned i bergsklyftan i Etham, och sade til Simson: Wet tu icke at the Philisteer äro rådande öfwer oß? Hwi hafwer tu så gjort emot oß? Han sade til them: Såsom the hafwa gjort emot mig, så hafwer jag gjort emot them igen.

12. The sade til honom: Wi äre komne hit ned til at binda tig, och få tig the Philisteer i händer. Simson sade til them: Så swärjer, at I wiljen intet hinder göra mig.

13. The swarade honom: Wi wilje intet hinder göra tig; utan wi wilje allenast binda tig, och antwarda tig them i händer, och wilje intet dräpa tig: och the bundo honom med tu nya tåg, och förde honom up ifrå klippan.

14. Och tå han kom in til Lehi, skriade the Philisteer, och kommo emot honom; men HERrans ande föll på honom, och tågen på hans armar wordo såsom blår, the af eld förbrände äro, så at banden på hans händer försmälte.

15. Och han räkade en rutten åsnakindboge; han räckte ut sin hand, och tog honom, och slog ther med tusende män.

16. Och Simson sade: Ther ligga the ihop; med en åsnakindboge hafwer jag slagit tusende män.

17. Och tå han thet utsagt hade, kastade han kindbogen utu sin hand, och kallade thet rumet RamathLehi.

18. Och som han begynte swårligen törsta, åkallade han HERran, och sade: Tu hafwer en så stor salighet gifwit igenom tin tjenares hand, och nu måste jag dö af törst, och falla uti the omskurnas händer.

19. Tå öpnade Gud en oxeltand i kindbogen, och ther gick ut watn; och som han drack, kom hans ande igen, och wederqwicktes: therföre heter ock thet rumet åkallarens kindboge-brunn, alt in til thenna dag.

20. Och han dömde Israel uti the Philisteers dagar i tjugu år.

16. Capitel.

Och Simson gick til Gasa, och fick ther se en sköka, och lade sig när henne.

2. Tå wardt the Gasiter sagdt: Simson är kommen här in: och the omhwärfde honom, och läto taga wara på honom i stadsporten hela natten; och woro hela natten stilla, och sade: I

morgon, tå ljust warder, wilje wi slå honom ihjäl.

3. Men Simson låg in til midnatt: tå stod han up om midnatt, och fattade båda dörarna i stadsporten med båda dörtrån och skottbomen, och lade them på sina axlar, och bar them up på bergshögden för Hebron.

4. Ther efter fick han kärlek til en qwinna wid then bäcken Sorek, hwilken het Delila.

5. Up til henne kommo the Philisteers Förstar, och sade til henne: Tala så wid honom, at tu kan få se hwar uti han sådan stor kraft hafwer, och hwar med wi kunne warda honom öfwermägtige, så at wi finge bindan och twingan; så wilje wi hwar gifwa tig wåra tusende och hundrade silfwerpenningar.

6. Och Delila sade til Simson: Käre, säg mig hwar uti tin stora starkhet består, och hwar med man kunde binda tig och twinga tig?

7. Simson sade til henne: Om man bunde mig med sju nya bastrep, som ännu intet förtorkade woro, så worde jag swag och såsom en annan menniska.

8. Tå förde the Philisteers Förstar up til henne sju nya bastrep, som ännu intet förtorkade woro; och hon bandt honom ther med.

9. Och the hade håll på honom när henne i kammaren. Och hon sade til honom: The Philisteer öfwer tig Simson: och han slet sönder repen, såsom et wridit snöre söndergår, när thet af eld förbrändt är: och wardt icke kunnigt hwar uti hans starkhet war.

10. Tå sade Delila til Simson: Si, tu hafwer gäckat mig, och ljugit för mig. Säg mig dock nu hwar med man tig binda kan.

11. Han swarade: Om jag worde bunden med nya tåg, ther ännu intet arbete med gjordt är, så worde jag swag, och såsom en annan menniska.

12. Så tog Delila nya tåg, och bandt honom ther med, och sade: The Philisteer öfwer tig Simson: och the hade håll på honom i kammaren; och han slet them sönder utaf sina armar såsom et snöre.

13. Delila sade til honom: Tu hafwer ännu gäckat mig, och ljugit för mig. Käre, säg mig dock hwar med man kan tig binda. Han swarade henne: Om tu flätade sju läckar af mitt hufwud uti et flätebande.

14. Och hon fästade them in med en nagla, och sade til honom: The Philisteer öfwer tig Simson. Och han waknade up af sin sömn, och drog the flätade lockar med nagla och flätebande ut.

15. Tå sade hon til honom: Huru kan tu säga, at tu hafwer mig kär, efter titt hjerta är dock icke när mig? I tre gånger hafwer tu gäckat mig, och icke sagt mig hwar uti tin stora starkhet är.

16. Och som hon alla dagar låg honom öfwer med sådana ord, och lät honom ingen ro få, wardt hans själ upgifwen alt in til döden;

17. Och sade henne hela sitt hjerta, och sade til henne: På mitt hufwud hafwer aldrig någon rakeknif kommit; ty jag är en Guds Nazir ifrå moderlifwet: om man rakar håret af mig, så går min starkhet ifrå mig, så at jag warder swag, lika som alla andra menniskor.

18. Tå nu Delila såg, at han hade uppenbarat henne hela sitt hjerta, sände hon bort och lät kalla the Philisteers Förstar, och sade: Kommer än en gång hit up; ty han hafwer uppenbarat mig hela sitt hjerta. Tå kommo the Philisteers Förstar up til henne, och hade penningarna med sig i sin hand.

19. Och hon lät honom sofwa på sitt knä, och kallade en som rakade bort the sju lockar af hans hufwud; och hon begynte til at twinga honom, och hans magt war gången ifrå honom.

20. Och hon sade til honom: The Philisteer öfwer tig Simson. Som han nu waknade af sin sömn, tänkte han: Jag wil gå ut, såsom jag i flera resor gjort hafwer; jag wil slita mig lös, och wißte icke at HErren war wiken ifrå honom.

21. Men the Philisteer grepo honom, och stungo honom ögonen ut, och förde honom ned til Gasa, och bundo honom med twå kopparfjettrar; och han måste mala i fängelset.

22. Och hans hufwudhår begynte åter wäxa, ther han rakad war.

23. Tå församlade sig the Philisteers Förstar, til at göra sin gud Dagon et stort offer, och göra sig glada, och sade: Wår gud hafwer gifwit oß wår fiende Simson i wåra händer.

24. Sammalunda, när folket såg honom, prisade the theras gud; ty the sade: Wår gud hafwer gifwit wår fiende i wåra händer, then wårt land förderfwade, och slog många af oß ihjäl.

25. Tå nu theras hjerta wäl gladt war, sade the: Låt hämta Simson, at han må spela för oß. Så hämtade the Simson utu fängelset; och han spelade för them, och the ställde honom emellan twå pelare.

26. Men Simson sade til drängen, som ledde honom wid handen: Låt mig taga på pelarena, på hwilka huset hänger, at jag må stödja mig ther in til.

27. Och huset war fullt med män och qwinnor; och the Philisteers Förstar woro ther ock alle, och på taket wid tretusende män och qwinnor, the som sågo til huru Simson spelade.

28. Men Simson åkallade HERran, och sade: HERre, HERre, tänk uppå mig, och styrk mig, Gud, i thenna gången, at jag för båda mina ögon må en gång hämnas på the Philisteer.

29. Och han fattade the twå medelpelarne, på hwilka huset hängde, och stödde sig på them, och tog then ena i then högra, och then andra i then wänstra handen,

30. Och sade: Min själ dö med the Philisteer; och han böjde them krafteligen. Så föll huset uppå Förstarna och uppå alt folket som ther inne war; så at the döde, som han drap i sin död, woro flere än the som han drap medan han lefde.

31. Tå kommo hans bröder ther ned, och hela hans faders hus, och togo honom up, och buro honom up, och begrofwo honom i hans faders Manoahs graf, emellan Zorga och Esthaol. Men han dömde Israel i tjugu år.

17. Capitel.

En man war på Ephraims berg, benämnd Micha.

2. Han sade til sin moder: The tusende och hundrade silfwerpenningar, som äro tagne ifrå tig, och som tu swurit öfwer och sagt för mina öron; si, the samma penningar äro när mig; jag hafwer tagit them til mig. Tå sade hans moder: Wälsignad ware min son HERranom.

3. Så fick han sin moder the tusende och hundrade silfwerpenningarne igen; och hans moder sade: Jag hafwer helgat the penningarna HERranom ifrå min hand, för min son, at man må göra et gutit beläte; therföre så får jag tig them nu igen.

4. Men han fick sin moder penningarna igen. Tå tog hans moder tuhundrade silfwerpenningar, och fick them til guldsmeden; han gjorde henne et gutit beläte, thet sedan war i Micha hus.

5. Och then mannen Micha hade så et Guds hus; och han gjorde en lifkjortel och afgudar, och fyllde en sin son handen, at han wardt hans Prest.

6. På then tiden war ingen Konung i Israel; och hwar och en gjorde såsom honom tycktes godt wara.

7. Men en ung man war på then tiden, af BethLehem Juda, ibland Juda slägte, och han war en Levit, och war ther sammastädes främmande.

8. Men han drog utu BethLehem Juda stad, til at wandra hwart han kunde, och tå han kom på Ephraims berg til Micha hus, på thet han skulle hålla sin wäg fram,

9. Frågade honom Micha: Hwadan kommer tu? Han swarade honom: Jag är en Levit, af BethLehem Juda, och wandrar hwart jag kan.

10. Micha sade til honom: Blif når mig; tu skal wara min fader och min Prest; jag wil gifwa tig årligen tio silfwerpenningar och några förenämnda kläder och tin föda. Och Leviten gick med honom.

11. Och Leviten tog til at blifwa når mannen; och han höll then unga mannen såsom en son.

12. Och Micha fyllde Leviten handen, så at han wardt hans Prest, och blef så i Micha hus.

13. Och Micha sade: Nu wet jag at HERren warder mig godt görande, efter jag hafwer en Levit til Prest.

18. Capitel.

På then tiden war ingen Konung i Israel; och Dans slägte sökte sig en arfwedel, ther the måtte bo; ty in til then dagen war ännu ingen arflott them tilfallen ibland Israels slägter.

2. Och Dans barn sände utaf sitt slägte och sina landsändar fem höfwitsmän, stridsamma män, ifrå Zorga och Esthaol, til at bespeja landet, och ransaka om thet; och sade til them: Går åstad, och bespejer landet: och the kommo uppå Ephraims berg til Micha hus, och blefwo ther öfwer natten.

3. Och som the nu woro med Micha husfolk, kände the rösten af then unga mannen Leviten, och gingo bort til honom, och sade til honom: Ho hafwer kommit tig hit? Hwad gör tu här? Och hwad hafwer tu här?

4. Han swarade them: Så och så hafwer Micha gjort emot mig, och hafwer legt mig, at jag skal wara hans Prest.

5. The sade til honom: Käre, fråga Gud til, at wi måge få weta om wår wäg, som wi wandre, skal oß lyckosam warda.

6. Presten swarade them: Går åstad med frid; eder wäg är rätt för HERranom, then I wandren.

7. Så gingo the fem män åstad, och kommo til Lais, och sågo at thet folk som ther inne war bodde säkert, efter the Zidoniers sed, stilla och säkre; och ingen war, som them något bekymmer gjorde i landet, eller hade thet under sig: och the woro långt ifrå the Zidonier, och hade intet beställa med något folk.

8. Och the kommo til sina bröder i Zorga och Esthaol; och theras bröder sade til them: Huru går thet til med eder?

9. The sade: Up, låt oß draga up til them; ty wi hafwe besett landet: thet är ganska godt; therföre skynder eder, och warer icke sene til at draga, at I mågen komma och taga landet in.

10. När I kommen, warden I finnande et säkert folk, och landet är widt och bredt; ty Gud hafwer thet gifwit i edra händer; en sådan plats, ther intet fattas, som på jorden är.

11. Så drogo ut af Dans slägte, ifrå Zorga och Esthaol, sexhundrade män, wäl wäpnade til strids:

12. Och drogo tit up, och lägrade sig i KirjathJearim i Juda: ther af kallas thet rumet Dans läger alt in til thenna dag: och thet är bak om Kirjath-Jearim.

13. Och tädan gingo the uppå Ephraims berg, och kommo til Micha hus.

14. Tå swarade the fem män, som hade warit utgångne til at bespeja Lais land, och sade til sina bröder: Weten I ock, at i thetta hus är en lifkjortel, afgudar och et gutit beläte? I mågen tilse hwad eder til görande är.

15. The drogo tit, och kommo i then unga mannens Levitens hus, uti Micha hus, och hälsade honom wänligt.

16. Men the sexhundrade wäpnade, med theras harnesk, som woro utaf Dans barn, stodo för dören.

17. Och the fem män, som hade utdragne warit til at bespeja landet, gingo up, och kommo tit, och togo belätet, lifkjortelen och the gutna afgudarna, medan Presten stod för porten när the sexhundrade wäpnade i theras harnesk.

18. Som nu the förre woro komne in uti Micha hus, och togo belätet, lifkjortelen och the gutna afgudarna, sade Presten til them: Hwad gören I?

19. The swarade honom: Tig och håll

munnen på tig, och kom med oß, at tu må blifwa wår fader och Prest: är thet tig bättre, at tu äst Prest uti en mans hus, än uti en hel slägt och ätt i Israel?

20. Thet behagade Presten wäl; och han tog både lifkjortelen, afgudarna och belätet, och gaf sig midt ibland folket.

21. Och tå the wände om, och drogo sin wäg, skickade the barnen och bostapen, och alt thet bästa som the hade, fram för sig.

22. Som the nu woro fjerran komne ifrå Micha hus, ropade the män som i husen woro wid Micha hus och följde efter Dans barn,

23. Och ropade til Dans barn; och the wände sitt ansikte om, och sade til Micha: Hwad skadar tig, at tu så ropar?

24. Han swarade: I hafwen tagit bort mina gudar, som jag gjort hafwer, och Presten, och dragen edra färde; och hwad hafwer jag nu mer? Och I sägen äntå til mig: Hwad skadar tig?

25. Men Dans barn sade til honom: Låt tin röst intet höras när oß, at icke wrede män öfwerfalla tig, och tu läter tin själ til, och titt hus själar.

26. Så gingo Dans barn sin wäg. Och Micha, tå han säg, at the woro honom för starke, wände om, och kom igen til sitt hus.

27. Men the togo thet Micha gjort hade, och then Presten som han hade, och kommo til Lais, til et stilla och säkert folk, och slogo them med swärds ägg, och upbrände staden med eld.

28. Och ingen war, som them undsatte; ty han låg långt ifrå Zidon, och hade med ingen beställa: och han låg i then dalen, som ligger wid BethRehob. Så byggde the staden, och bodde ther uti,

29. Och kallade honom Dan, efter sin faders Dans namn, hwilken af Israel född war: och staden het tilförene Lais.

30. Och Dans barn upsatte sig belätet: och Jonathan, Gersons son, Manaße sons, och hans söner woro Prester uti the Daniters slägte, alt in til then tiden som the wordo förde fångne utu landet;

31. Och satte altså ibland sig thet Micha beläte, som han gjort hade, så länge som Guds hus war i Silo.

19. Capitel.

Uti then tiden war ingen Konung i Israel. Och en Levitisk man war en främling wid sidan af Ephraims berg, och hade tagit sig en frilla til hustru, utaf BethLehem Juda.

2. Och som hon bedref hor när honom, lopp hon ifrå honom til sin faders hus, til BethLehem Juda, och blef ther i fyra månader.

3. Och hennes man stod up, och for efter henne, på thet han skulle tala wänligt med henne, och hämta henne igen til sig. Och han hade en dräng och et par åsnor med sig. Och hon hade honom in uti sin faders hus; och tå qwinnans fader säg honom, wardt han glad, och undfick honom.

4. Och hans swär, qwinnans fader, höll honom uppe, så at han blef ther i tre dagar när honom: och the åto och drucko, och blefwo ther om natten.

5. På fjerde dagen woro the bittida uppe; och han stod up och wille färdas. Tå sade qwinnans fader til sin mäg: Styrk titt hjerta med en beta bröd; sedan mågen I fara.

6. Och the satte sig, och åto hwar med annan, och drucko. Så sade qwinnans fader til mannen: Käre, blif öfwer natten, och titt hjerta ware lustigt.

7. Men mannen stod up och wille färdas; men hans swär nödgade honom, så at han blef then natten ther.

8. Om morgonen på femte dagen war han uppe, och wille färdas. Tå sade qwinnans fader: Käre, wederqwick titt hjerta, och låt oß töfwa, så länge något lider uppå dagen; och the åto med hwar annan.

9. Och mannen stod up, och wille fara med sin frilla och med sin dräng; men hans swär, qwinnans fader, sade til honom: Si, dagen är framliden, och aftonen är för handen, blif qwar i

natt; si här är herberge ännu i thenna
dagen; blif här öfwer natten, at titt
hjerta må wara lustigt; i morgon stån
I bittida up, och dragen edra färde til
tina hyddor.
10. Men mannen wille icke blifwa öf-
wer natten, utan stod up, och for sin
wäg, och kom in för Jebus, thet är Je-
rusalem, och hans par åsnor sadlade,
och hans frilla med honom.
11. Som the nu kommo in til Jebus,
förled dagen fast; och drängen sade til
sin herre: Käre, kom och låt oß draga
in uti the Jebuseers stad, och blifwa
ther öfwer natten.
12. Men hans herre sade til honom:
Wi wilje icke draga in uti the främ-
mandes stad, som icke äro af Israels
barn; utan wi wilje fram bättre til
Gibea.
13. Och sade til sin dräng: Gack up-
på, at wi måge komma någonstädes
til natten, antingen i Gibea eller i Ra-
mah.
14. Och the drogo fram åt och reste;
och solen gick them ned hardt in wid
Gibea, som ligger i BenJamin.
15. Och ther drogo the in, til at blif-
wa ther i Gibea öfwer natten. Tå
han kom ther in, satte han sig på gatan
i staden; ty ther war ingen, som them
wille herbergera i sitt hus öfwer natten.
16. Och si, ther kom en gammal man
utaf marken ifrå sitt arbete om afto-
nen, och han war också utaf Ephraims
berg och en främling i Gibea; men fol-
ket i thet rumet woro Jemini barn.
17. Och tå han uplyfte sina ögon, såg
han then främmande mannen på ga-
tan, och sade til honom: Hwart wil tu?
Och hwadan kommer tu?
18. Han swarade honom: Wi äre
komne ifrå BethLehem Juda, och fare
in til sidan af Ephraims berg, tädan
jag är, och war faren til BethLehem
Juda; och nu far jag til HErrans
hus, och ingen wil herbergera mig.
19. Wi hafwe halm och foder til wå-
ra åsnor, och bröd och win för mig och
tin tjenarinna och för drängen som med
tin tjenare är, så at oß fattas intet.
20. Then gamla mannen sade: War
til frids; alt thet tig fattas finner tu
när mig; allenast blif icke öfwer natten
på gatan.
21. Och han hade honom i sitt hus,
och gaf åsnorna foder; och the twådde
sina fötter, och åto och drucko.
22. Och som theras hjerta begynte
wara gladt, si, tå kommo män af sta-
den, Belials barn, och belade huset, och
klappade på dören, och sade til then
gamla mannen, wärden i huset: Låt
oß få then mannen hit ut, som i titt
hus kommen är, at wi måge känna ho-
nom.
23. Men mannen, huswärden, gick ut
til them, och sade til them: Icke, så, mi-
ne bröder; görer icke thetta onda, efter
thenne mannen är kommen i mitt hus;
görer icke en sådan galenskap.
24. Si, jag hafwer en dotter, then
ännu en jungfru är, och thenne hafwer
en frilla; them wil jag låta komma ut
til eder, at I förnedren them, och gören
med them hwad eder täckes; men på
thenna mannen görer icke en sådan ga-
lenskap.
25. Men männerne wille intet lyda
honom. Så tog mannen sin frilla,
och hade henne ut til them: then kände
the, och hade sig skändeligen med henne
then hela natten alt in til morgonen:
och som morgonrodnen upgick, läto
the henne gå.
26. Tå kom qwinnan, litet för dag-
ningen, in för dören af mannens hus,
ther hennes herre inne war, och föll
ther omkull, och låg ther in til ljust war.
27. Tå nu hennes herre upstod om
morgonen, och låt up dören af huset,
och gick ut til at fara sin wäg, si, tå
låg hans frilla för dören af huset, och
hennes händer på tröskelen.
28. Och han sade til henne: Statt
up; låt oß gå; men hon swarade ho-
nom intet. Så tog han henne på sin
åsna, redde sig til, och for hem til sitt.
29. Som han hem kom, tog han en
knif, och tog sin frilla, och styckade hen-
ne, med ben och med alt, i tolf stycken,
och sände til alla Israels landsändar

30. Alle the som thet sågo, sade: Sådant är aldrig skedt eller sedt, sedan Israels barn kommo utur Egypti land, in til thenna dag; nu, betänker eder här öfwer, och rådens wid, och säger til.

20. Capitel.

Så drogo Israels barn ut, och församlade sig ihop såsom en man, ifrå Dan alt in til BerSeba, och ifrå Gileads land in til HErran i Mizpa:

2. Och gingo tilhopa utaf alla wrår alt folk af hela Israels slägte i Guds menighet, fyra hundrade tusende män til fot, som swärd utdrogo.

3. Men BenJamins barn fingo höra, at Israels barn woro dragne up til Mizpa, och Israels barn sade: Säger huru thet onda tilgått är.

4. Tå swarade Leviten, qwinnans man som dräpen war, och sade: Jag kom til Gibea i BenJamin med min frilla, til at blifwa ther öfwer natten:

5. Tå hofwo sig up borgarena i Gibea emot mig, och belade mig i huset om natten, och wille slå mig ihjäl, och skämde min frilla, så at hon blef död.

6. Så tog jag min frilla, och styckade henne, och sände thet i hela Israels arfs mark; förty the hade gjort en slem ting och galenskap i Israel.

7. Si, nu ären I här, alla Israels barn; rådens wid hwad I skolen göra ther til.

8. Tå reste sig alt folket up såsom en man, och sade: Ingen gånge hem i sin hydda eller i sitt hus.

9. Utan thet wilje wi nu göra emot Gibea: Låt oß kasta lott,

10. Och taga tio män af hundrade, och hundrade af tusende, och tusende af tio tusende, af alla Israels slägter, at the besörja spisning för folket; at the måga komma och göra med Gibea BenJamins efter all theras galenskap, som the i Israel bedrifwit hafwa.

11. Så församlade sig til staden alle Israels män, såsom en man, och förbundo sig.

12. Och Israels slägter sände några män til hela BenJamins slägt, och läto säga them: Hwad är thet för en ond ting, som när eder skedd är?

13. Så får oß nu ut the män, Belials barn i Gibea, at wi måge dräpa them, och låta thet onda komma ifrån Israel. Men BenJamins barn wille icke lyda sina bröders Israels barns röst:

14. Utan församlade sig utu städerna in til Gibea, til at draga ut til strids emot Israels barn.

15. Och wordo på then dagen talde BenJamins barn utu städerna, sex och tjugu tusende män, som swärd utdrogo, förutan the borgare i Gibea: the wordo talde sju hundrade utwalde män.

16. Och ibland alt thetta folket woro sjuhundrade utwalde män, som wänsterhändte woro, och kunde med slungor drabba på et hår, så at the intet felade.

17. Men the män af Israel, förutan the af BenJamin, wordo talde fyrahundrade tusende män, som swärd förde, och stridsamme män woro.

18. Israels barn stodo up, och drogo up til Guds hus, och frågade Gud, och sade: Ho skal draga tit up för oß, til at begynna striden emot BenJamins barn? HERren sade: Juda skal begynna.

19. Altså stodo Israels barn om morgonen up, och lägrade sig för Gibea?

20. Och hwar och en af Israel gick ut til at strida emot BenJamin, och skickade sig til at strida emot Gibea.

21. Tå föllo BenJamins barn ut af Gibea, och slogo på then dagen af Israel tu och tjugu tusende män til marken.

22. Men folket, Israels män, bemannade sig, och redde sig til at ytterligare strida på samma plats, ther the sig i then förra dagen redt hade.

23. Och Israels barn drogo up, och greto för HErranom alt in til aftonen, och frågade HErran, och sade: Skole wi mer falla til och strida med BenJamins barn, wåra bröder? HErran sade: Drager up til them.

24. Och tå Israels barn trädde then andra dagen til at strida emot BenJamins barn,

25. Föllo the BenJamiter utu Gibea emot them på samma dag, och slogo ännu til marken aderton tusende män af Israels barn, som alle swärd förde.
26. Tå drogo alla Israels barn up, och alt folket, och kommo til Guds hus, och greto, och blefwo ther för HErranom, och fastade then dagen in til aftonen, och offrade bränneoffer och tackoffer för HErranom.
27. Och Israels barn frågade HErran; och ther sammastädes war Guds förbunds ark på then tiden.
28. Och Pinehas, Eleazars son, Aarons son, stod för honom på then tiden, och sade: Skole wi mer draga ut til at strida emot BenJamins barn, wåra bröder, eller skal jag wända igen? HErren sade: Drager tit up; i morgon skal jag gifwa them i edra händer.
29. Och Israels barn beställde et bakhåll omkring staden Gibea.
30. Och drogo så Israels barn up på tredje dagen til BenJamins barn, och stickade sig emot Gibea, såsom i the twå gånger tilförene.
31. Tå drogo BenJamins barn ut emot folket, och gåfwo sig ifrå staden, och begynte til at slå och sarga några af folket, såsom the twå gånger förut i marken på twå wägar, hwaraf then ena går in BethEl, och then andra til Gibea; wid trettio män i Israel.
32. Tå tänkte BenJamins barn, the äro slagne för oß, såsom tilförene; men Israels barn sade: Låt oß fly, at wi måge komma them ifrå staden ut uppå wägarna.
33. Så reste sig up alle män af Israel, hwar af sitt rum, och stickade sig i BaalThamar, och thet bakhållet af Israel gaf sig up utu sitt rum ifrå Gaba kula:
34. Och kommo in mot Gibea tio tusende män, utwalde af hela Israel, så at striden wardt skarp. Men the af Gibea wißte icke, at them ondt tilstundade.
35. Altså slog HErren BenJamin för Israels barn, så at Israels barn på then dagen förderfwade fem och tjugu tusende och hundrade män i BenJamin, som alla swärd förde.
36. Ty, tå BenJamins barn sågo at the slagne woro, gåfwo Israels män them rum; ty the förläto sig på bakhållet, som the hade beställt in wid Gibea.
37. Och bakhållet skyndade sig ock, och drog fram til Gibea, och stormade til, och slog then hela staden med swärdsägg.
38. Och the hade en lösen sig emellan, the män af Israel och bakhållet, til at öfwerfalla them med swärd, när röken af staden upsteg.
39. Tå nu the män af Israel wände sig i striden, och BenJamin begynte til at slå och förfarga i Israel wid trettio män, och tänkte, the äro slagne för oß, såsom i then förra striden:
40. Så begynte en rök af staden stiga rätt up; och BenJamin wände sig tilbaka: si, tå gick röken af hela staden up til himmelen.
41. Och the män af Israel wände ock om: tå förskräcktes the män af BenJamin; förty the sågo at them tilstundade ondt.
42. Och the wände sig för the män af Israel på then wägen til öknen; men striden fullföljde them: ther til the som af städerna tilkomne woro, the förderfwade them ther inne.
43. Och the kringhwärfde BenJamin, och fullföljde them alt in til Menuah, och förtrampade them in för Gibea, öster ut.
44. Och föllo af BenJamin aderton tusende män, som alle stridsamme män woro.
45. Tå wände the sig, och flydde åt öknen til then bergsklippan Rimmon; men på then samma wägen slogo the fem tusende män, och följde them efter alt in til Gideom, och slogo af them tu tusende.
46. Och så föllo på then dagen af BenJamin fem och tjugu tusende män, som swärd förde, och alle stridsamme män woro.
47. Allenast sexhundrade män wände

sig, och flydde åt öknen til then bergsklippan Rimmon, och blefwo i Rimmons bergsklippa i fyra månader.

48. Och the män af Israel kommo igen til BenJamins barn, och slogo med swärdsägg them i staden, både folk och få, och alt thet man fann; och alla the städer som the funno upbrände the i eld.

21. Capitel.

Och the män af Israel hade swurit i Mizpa, och sagt: Ingen af oß skal gifwa sin dotter the BenJamiter til hustru.

2. Och folket kom til Guds hus, och blef ther för Gudi alt in til aftonen; och the uphofwo sin röst, och greto swårligen,

3. Och sade: O, HErre Israels Gud, hwi är thetta skedt i Israel, at en slägt är i dag nederlagd i Israel?

4. Then andra dagen war folket bittida uppe, och byggde ther et altare, och offrade bränneoffer och tackoffer.

5. Och Israels barn sade: Hwilken är then af Israels slägter, som icke hit upkommen är med menigheten in för HErran? ty en stor ed war gången, at then som icke upkomme til HErran i Mizpa, han skulle döden dö.

6. Och Israel ångrade sig öfwer sin broder BenJamin, och sade: I dag är en slägt i Israel nederlagd.

7. Huru wilje wi göra, at the som qwar äro måga få hustrur? Ty wi hafwe swurit wid HErran, at wi icke skole gifwa them hustrur utaf wåra döttrar.

8. Och sade: Hwilken är af Israels slägter, som icke är kommen hit up til HErren i Mizpa? Och si, ther hade ingen warit i menighetens läger utaf Jabes i Gilead:

9. Ty the talde folket, och si, ther war ingen borgare af Jabes i Gilead.

10. Tå sände menigheten tolf tusende män af stridsamma män, och budo them, och sade: Går bort och slår med swärdsägg the borgare i Jabes i Gilead, med hustrur och barn.

11. Dock skolen I så göra: alt thet mankön är, och alla the qwinnor som när man legat hafwa, skolen I til spillo gifwa.

12. Och the funno när the borgare i Jabes i Gilead fyrahundrade pigor, som jungfrur woro, och när ingen man legat hade; them förde the i lägret til Silo, som ligger i Canaans land.

13. Tå sände hela menigheten bort, och lät tala med BenJamins barn, som lågo i bergsklippan Rimmon, och kallade them wänligen.

14. Altså kommo BenJamins barn igen på then tiden; och the gåfwo them til hustrur them som the wid lif behållit hade utaf Jabes qwinfolk i Gilead: och funno så inga flera.

15. Tå ångrade sig folket öfwer BenJamin, at HErren hade gjort et splitter i Israels slägter.

16. Och the äldste i menigheten sade: Hwad wilje wi göra, at the som öfwer äro måga ock få hustrur? ty the qwinnor i BenJamin äro förgjorda.

17. Och sade: The måste ju behålla sitt arf, som igenblifne äro af BenJamin, at icke en slägt nederlägges i Israel;

18. Och wi kunne icke gifwa them wåra döttrar til hustrur; ty Israels barn hafwa swurit och sagt: Förbannad ware then, som the BenJamiter gifwer hustru.

19. Och the sade: Si, thet är en årlig HErrans högtid i Silo, norr ut ifrå Guds hus, öster ut på then wägen som drager ifrå BethEl in til Sichem, och söder ifrå Lebona.

20. Och the budo BenJamins barn, och sade: Går bort, och sitter i försåt i wingårdarna.

21. När I tå sen, at Silo döttrar gå ut i dans, så gifwer eder hasteligen utu wingårdarna, och tager hwar och en sig en hustru af Silo döttrar, och går uti BenJamins land.

22. När nu theras fäder eller bröder komma til at beklaga sig för oß, wilje wi säga til them: Warer them barmhertige för wår skul; förty wi hafwe

icke tagit them hustrur med strid, utan I willen icke gifwa them them; thet är nu eder skul.

23. BenJamins barn gjorde ock så, och togo qwinnor efter sitt tal, hwilka the röfwade utaf dansen; och foro bort, och bodde i sin arfwedel, och byggde städer, och bodde ther uti.

24. Israels barn foro ock tådan på then tiden, hwar och en til sin slägt och til sin ått: och drogo ut tådan, hwar och en til sin arfwedel.

25. På then tiden war ingen Konung i Israel; utan hwar och en gjorde hwad honom tycktes rätt wara.

Ruths Bok.

1. Capitel.

På then tiden tå domare regerade, wardt en hård tid i landet; och en man af BethLehem Juda for bort, och war främmande uti the Moabiters land, med sin hustru och twå söner.

2. Han het EliMelech, och hans hustru Naemi, och hans twå söner Mahlon och Chilion; the woro Ephrateer af BethLehem Juda, och tå the kommo in i the Moabiters land, blefwo the ther.

3. Och EliMelech, Naemi man, blef död; och hon blef qwar med sina twå söner.

4. The togo Moabitiska hustrur: then ena het Arpa, then andra Ruth.

5. Och som the hade bott ther i tio år, blefwo the båda döde, Mahlon och Chilion, så at qwinnan war qwar efter båda sina söner och sin man.

6. Så gjorde hon sig redo med sina twå sonahustrur, och for ut igen af the Moabiters land; ty hon hade förnummit i the Moabiters land, at HErren hade sökt sitt folk, och gifwit them bröd:

7. Och gick ut ifrå thet rum, ther hon warit hade, och båda hennes sonahustrur med henne. Och tå hon i wägen war hem åt Judaland igen,

8. Sade hon til båda sina sonahustrur: Går edra färde, och wänder om igen, hwar och en til sin moders hus. HErren göre barmhertighet med eder, såsom I med the döda och med mig gjort hafwen.

9. HErren gifwe eder, at I mågen finna ro, hwar i sin mans hus: och hon kyßte them. Tå hofwo the sin röst up, och greto,

10. Och sade til henne: Wi wilje gå med tig til titt folk.

11. Men Naemi sade: Wänder om, mina döttrar; hwi wiljen I gå med mig? Huru kan jag nu här efter hafwa barn i mitt lif, som edre män blifwa måtte?

12. Wänder om, mina döttrar, och går edra färde; ty jag är nu för gammal til at gifwa mig man i wäld. Och om jag än sade: Thet är förhoppandes, at jag i thenna natten må taga mig en man och föda barn,

13. Så kunnen I dock icke bida in til thes the warda stora; ty I föråldradens, så at I kunden inga män hafwa. Ingalunda, mina döttrar; ty thet gör mig ångest för eder skul; ty HErrans hand är utgången öfwer mig.

14. Tå hofwo the sin röst up, och greto ännu mer: och Arpa kyßte sin swära; men Ruth blef när henne.

15. Men hon sade: Si, tin swägerska hafwer wänt tilbaka til sitt folk och til sin Gud; wänd ock tu om efter tin swägerska.

16. Ruth swarade: Tala mig icke i thet sinnet, at jag skal öfwergifwa tig och wända tilbaka igen ifrå tig. Tit tu går, tit wil jag ock gå; ther tu blifwer, ther blifwer jag ock; titt folk är mitt folk, och tin Gud är min Gud;

17. Ther tu dör, ther dör jag ock; ther wil jag ock begrafwen warda. HErren göre mig thet och thet, om döden icke skal skilja oß åt.

18. Som hon nu såg, at hon stod fast i thet sinnet at hon wille följa henne, wände hon åter at tala mer ther om med henne.
19. Så gingo the båda med hwarandra, in til thes the kommo til BethLehem: och tå the kommo til BethLehem, rörde sig hela staden öfwer them, och sade: Är thetta Naemi?
20. Men hon sade til them: Kaller mig icke Naemi, utan Mara; ty then Alsmägtige hafwer swårligen bedröfwat mig.
21. Rik drog jag här ut, och tom hafwer HErren låtit mig komma igen. Hwi kallen I mig tå Naemi, efter HErren hafwer så tryckt mig, och then Alsmägtige hafwer bedröfwat mig?
22. Och thet war på then tiden, tå bjugganden war begynt, tå Naemi och hennes sonhustru Ruth, then Moabitiskan, igen kommo af the Moabiters land til BethLehem.

2. Capitel.

Och ther war en man, Naemi mans frände, af EliMelechs slägt, benämnd Boas, och war en ärlig man.
2. Och Ruth, then Moabitiskan, sade til Naemi: Låt mig gå ut på åkren och hämta ax efter then för hwilken jag nåd finner. Hon sade til henne: Gack, min dotter.
3. Hon gick åstad, kom och hämtade up efter them som skuro på åkren: och thet hände, at then åkren war Boas arfwedel, som af EliMelechs slägt war.
4. Och si, Boas kom ifrå BethLehem, och sade til skördemännerna: HErren ware med eder. The swarade: HErren wälsigne tig.
5. Och Boas sade til sin tjenare, som satt war öfwer skördemännerna: Hwem hörer then unga qwinnan til?
6. Drängen, som öfwer skördemännerna satt war, swarade och sade: Thet är then Moabitiska qwinnan, som med Naemi igenkommen är ifrå the Moabiters land;
7. Ty hon sade: Käre, låt mig uphämta och församla emellan kärfwarna efter skördemännerna; och är så kommen, och hafwer stått sedan i morgons in til nu, och hafwer icke en tid gått hem.
8. Tå sade Boas til Ruth: Hör, min dotter, tu skal icke gå bort på någon annan åker til at hämta; och skal icke heller gå hädan, utan håll tig in til mina pigor:
9. Och tag wara uppå hwar the skära på åkren, och gack efter them. Jag hafwer sagt mina drängar, at ingen skal komma wid tig; och om tig törstar, gack til karen, och drick ther mina drängar hämta.
10. Tå föll hon på sitt ansikte, och tilbad ned på jorden, och sade til honom: Hwar med hafwer jag then nåden funnit för tina ögon, at tu känner mig, som dock främmande är?
11. Boas swarade, och sade til henne: Mig är sagdt alt thet tu gjort hafwer med tin swåra, efter tin mans död, at tu hafwer öfwergifwit tin fader och tin moder och titt fädernesland, och farit til thet folk som tu tilförene intet kände.
12. HErren wedergälle tig thet tu gjort hafwer, och tin lön ware fullkommen när HErranom Israels Gud, til hwilken tu kommen äst til at hafwa tröst under hans wingar.
13. Hon sade: Låt mig finna nåd för tina ögon, min herre; ty tu hafwer hugswalat mig, och talat tin tjenarinna wänligt til; ändock jag icke är såsom någon af tina pigor.
14. Boas sade til henne: När måltid är, så kom hit til med, och ät bröd, och doppa tin beta uti ättikan: så satte hon sig när skördemännerna; och han lade henne torkade ax före, och hon åt, och wardt mätt, och lät blifwa något qwar.
15. Och tå hon stod up til at hämta, böd Boas sina drängar, och sade: Låter henne ock hämta emellan kärfwarna, och snubber henne intet.
16. Och låter theslikes falla utaf händerna henne til, och låter liggat, at hon må uphämta thet; och ingen tale therföre illa til henne.

17. Så hämtade hon på åkren alt in til aftonen; och thet hon uphämtat hade, tröskade hon; och thet war wid et Epha bjugg.

18. Och lade på sig, och kom i staden, och wiste sin swåra hwad hon hämtat hade: ther til bar hon fram, och gaf henne thet henne qwar blifwit war, ther hon af mättad wardt.

19. Tå sade hennes swåra til henne: Hwar hafwer tu hämtat i dag, och hwar hafwer tu arbetat? Wälsignad ware then, som wid tig känts hafwer. Och hon sade sin swåra när hwem hon arbetat hade, och sade: Then man som jag i dag när arbetat hafwer, heter Boas.

20. Naemi sade til sin sonahustru: Wälsignad ware han HERranom; ty han hafwer icke tilbaka låtit sin barmhertighet hwarken på the lefwande, eller på the döda. Och Naemi sade til henne: Then mannen är oß åkommen, och är wår arfwinge.

21. Ruth, then Moabitiskan, sade: Han sade ock til mig: Håll tig til mina drångar, til thes the hafwa alt inbergat.

22. Naemi sade til Ruth, sin sonhustru: Thet är bättre, min dotter, at tu går ut med hans pigor, at på en annan åker icke någon afwisar tig.

23. Altså höll hon sig in til Boas pigor, och hämtade ther, så länge bjugganden och hweteanden öfwerfaren war: och kom igen til sin swåra.

3. Capitel.

Och Naemi, hennes swåra, sade til henne: Min dotter, jag wil komma tig til ro, så at tu skal må wäl.

2. Then samme Boas, wår skyldman, när hwilkens pigor tu warit hafwer, kastar i thenna natten korn på sin loga.

3. Så twå tig, och smörj tig, och drag tina kläder uppå, och gack ned til logan, så at ingen känner tig til thes han hafwer ätit och druckit.

4. När han tå lägger sig, så märk hwar han lägger sig, och kom och lyft up kläden wid hans fötter, och lägg tig, så warder han tig wäl sägande hwad tu göra skal.

5. Hon sade til henne: Alt thet tu säger mig, wil jag göra.

6. Hon gick ned til logan, och gjorde såsom hennes swåra henne budit hade.

7. Och tå Boas hade ätit och druckit, wardt hans hjerta gladt; och han kom och lade sig bak om en kornskyl: och hon kom sakta, och lyfte up kläden wid hans fötter, och lade sig.

8. Wid midnats tid, wardt mannen förfärad, och tog om sig, och si, en qwinna låg wid hans fötter.

9. Och han sade: Ho äst tu? Hon swarade: Jag är Ruth, tin tjenarinna: sträck ut tin winge öfwer tin tjenarinna; ty tu äst arfwingen.

10. Han sade: Wälsignad ware tu HERranom, min dotter; tu hafwer sedermera gjort en bättre barmhertighet än tilförene, at tu icke hafwer gått efter ynglingar, rika eller fattiga.

11. Nu, min dotter, frukta tig intet; alt thet tu säger, wil jag göra tig; förty hela staden af mitt folk wet, at tu äst en dygdesam qwinna.

12. Thet är sant, at jag är arfwingen; men en annan är närmare än jag.

13. Blif i natt; i morgon, om han tager tig, så är godt: lyster honom ock icke taga tig, så wil jag taga tig, så wißt som HERren lefwer: sof in til morgonen.

14. Och hon sof in til morgonen wid hans fötter: och hon stod up förr än någon then andra känna kunde, och han sade: Låt icke uppenbart warda, at någon qwinna är kommen til logan.

15. Och sade: Räck hit tin mantel, som tu hafwer uppå, och håll honom fram; och hon höll honom fram, och han mälte sex mått korn, och lade på henne. Och han kom i staden.

16. Men hon kom til sin swåra, som sade: Huru går thet med tig, min dotter? Och hon sade henne alt thet mannen hade gjort henne.

17. Och sade: Theßa sex mått korn

gaf han mig; ty han sade: Tu skal icke komma med toma händer til tin swåra.

18. Hon sade: Låt oß bida, min dotter, til thes tu får se hwart ut thet wil; ty mannen wänder icke igen med mindre han gör ther i dag en ända med.

4. Capitel.

Boas gick up i porten, och satte sig ther; och si, när arfwingen gick ther fram, talade Boas til honom, och sade: Kom och sätt tig här, ehuru titt namn är. Och han kom, och satte sig.

2. Och han tog tio män af the äldsta i staden, och sade: Sätter eder här. Och the satte sig.

3. Tå sade han til arfwingen: Naemi, som ifrå the Moabiters land igenkommen är, bjuder et stycke åker falt, som hörde wår broder EliMelech til.

4. Therföre tänkte jag, at jag skulle thet kungöra tig, och säga: Wil tu komma thet i titt arf, så köp thet in för borgarena och in för the äldsta af mitt folk. Wil tu ock icke kommat i titt arf, så säg mig thet, at jag må weta thet; ty här är ingen arfwinge til, annan än tu, och jag näst tig. Han sade: Jag wil komman i mitt arf.

5. Boas sade: När tu köper åkren af Naemi hand, så måste tu ock taga Ruth, then Moabitiskan, then dödas hustru, at tu må upwäcka then döda namn til hans arfwedel.

6. Tå sade han: Jag kan icke blifwa wid arfwet, at jag til äfwentyrs icke förderfwar min arfwedel: lös tu hwad jag lösa skulle; ty jag kan icke lösan.

7. Och thet war en gammal sedwänja i Israel, när en någon ting icke ärfwa eller köpa wille, til at all ting skulle fast blifwa, så drog han sin sko utaf, och fick then andra: thet war tå til et witnesbörd i Israel.

8. Och arfwingen sade til Boas: Köp tu thet; och drog sin sko af.

9. Och Boas sade til the äldsta och til alt folket: I ären i thenna dag witnen, at jag hafwer köpt alt thet EliMelech och alt thet Chilion och Mahlon tilhörde utaf Naemi hand.

10. Ther til tager jag ock Ruth, then Moabitiskan, Mahlons hustru, mig til hustru, at jag må upwäcka then döda namn i hans arfwedel, och hans namn icke skal utrotadt warda ibland hans bröder och utu hans rums portar: thes ären I witnen i thenna dag.

11. Och alt folket, som i porten war, samt med the äldsta, sade: Wi äre witnen; HERren göre then qwinnan, som kommer i titt hus, såsom Rachel och Lea, hwilka båda hafwa upbyggt Israels hus; och blif ärlig hållen i Ephrata, och war namnkunnig i BethLehem.

12. Och titt hus ware såsom Perez hus, hwilken Thamar födde Juda, utaf then säd som HERren tig gifwande warder af thenna qwinnan.

13. Så tog Boas Ruth, at hon wardt hans hustru: och när han låg när henne, gaf HERren henne at hon wardt hafwande, och födde en son.

14. Tå sade qwinnorna til Naemi: Lofwad ware HERren, som hafwer låtit tig icke fattas arfwinge i thenna tiden, at hans namn må blifwa i Israel.

15. Han warder tig kommande til lif igen, och försörjande tig i tin ålder; ty tin sonhustru, som tig älskat hafwer, hafwer födt then tig bättre är än sju söner.

16. Och Naemi tog barnet, och lade thet i sitt sköte, och wardt thes amma.

17. Och hennes granhustrur gåfwo honom et namn, och sade: Naemi är et barn födt; och the kallade honom Obed: han är Isai fader, som är Davids fader.

18. Thetta är Perez börd: Perez födde Hezron:

19. Hezron födde Ram: Ram födde Amminadab:

20. Amminadab födde Naheßon: Naheßon födde Salmon:

21. Salmon födde Boas: Boas födde Obed:

22. Obed födde Isai: Isai födde David.

Första Samuels Bok.

1. Capitel.

Thet war en man af Ramathaim
Zophim, af Ephraims berg; han het
ElKana, Jeroham son, Elihu sons,
Thohu sons, Zuph sons, hwilken en
Ephrateer war:
2. Och han hade twå hustrur; then
ena het Hanna, then andra Peninna:
men Peninna hade barn, och Hanna
hade inga barn.
3. Then samme mannen gick up ifrå
sin stad i sinom tid, at han skulle til-
bedja och offra HErranom Zebaoth
i Silo; och ther sammastädes woro
HErrans Prester, Hophni och Pinehas,
begge Eli söner.
4. Tå nu en dag kom, at ElKana
offrade, gaf han sin hustru Peninna och
alla hennes söner och döttrar stycken:
5. Men Hanna gaf han et stycke sör-
jande; ty han hade Hanna kär: men
HErren hade igenlyckt hennes lif.
6. Och hennes haterska gjorde henne
harm, och kastade henne före hennes
ofruktsamhet, at HErren hade igen-
lyckt hennes lif.
7. Så gjorde hon hwart år, när the
gingo up til HErrans hus, och gjorde
henne altså harm; men hon gret, och
åt intet.
8. Och ElKana, hennes man, sade til
henne: Hanna, hwi gråter tu? och
hwi äter tu icke? och för hwad sak är
titt hjerta så illa til frids? Är jag tig
icke bättre än tio söner?
9. Tå stod Hanna up, sedan hon ätit
och druckit hade i Silo; och Presten
Eli satt på en stol utan för dören af
HErrans tempel.
10. Och hon war full med hjertans
bedröfwelse: och hon bad til HErran,
och gret,
11. Och lofwade et löfte, och sade:
HErre Zebaoth, om tu wil se til tin
tjenarinnas jämmer, och tänka på
mig, och icke förgäta tin tjenarinna,
utan gifwa tin tjenarinna en son; så
wil jag gifwa honom HErranom, så
länge han lefwer; och ingen rakeknif
skal komma på hans hufwud.
12. Och som hon länge bad för HEr-
ranom, gaf Eli akt på hennes mun.
13. Ty Hanna talade i sitt hjerta; al-
lenast hennes läppar rörde sig, men
hennes röst hördes intet. Tå mente
Eli at hon war drucken,
14. Och sade til henne: Huru länge
wil tu wara drucken? Låt winet gå
af tig.
15. Men Hanna swarade och sade:
Nej, min herre; jag är en bedröfwad
qwinna: win och starka drycker haf-
wer jag icke druckit, utan hafwer utgu-
tit mitt hjerta för HErranom:
16. Räkna dock icke tin tjenarinna så-
som en Belials dotter; ty jag hafwer
utaf mitt swåra bekymmer och sorg
talat alt här til.
17. Eli swarade och sade: Gack i
frid: Israels Gud gifwe tig tin bön,
then tu af honom bedit hafwer.
18. Hon sade: Låt tin tjenarinna
finna nåd för tina ögon. Så gick
qwinnan sin wäg, och åt, och såg icke
mer så sorgelig ut.
19. Och om morgonen woro the bitti-
da uppe: och tå the tilbedit hade för
HErranom, wände the om, och gingo
hem igen til Ramath. Och ElKana
kände sin hustru Hanna; och HErren
tänkte på henne.
20. Och tå några dagar woro fram-
lidne, wardt hon hafwande, och födde
en son, och kallade honom Samuel, sä-
gande: Ty jag hafwer bedit honom af
HErranom.
21. Och tå mannen ElKana for up
med hela sitt hus, til at offra HEr-
ranom offer, efter sedwänjan och sitt
löfte;
22. For Hanna intet med up; utan
sade til sin man: Jag wil icke fara up,
til thes barnet är afwandt: tå wil jag

hafwa honom med, at han må hafwas fram för HERran, och blifwa ther sedan ewinnerligen.

23. ElKana, hennes man, sade til henne: Gör såsom tig täcktes: blif til thes tu hafwer afwant honom. HERren stadfäste thet han sagt hafwer. Så blef tå qwinnan, och diade sin son in til thes hon wande honom af.

24. Och så hade hon honom up, sedan hon honom afwant hade, med tre stutar, med et Epha mjöl, och med en flaska win, och hade honom in i HERrans hus i Silo; och pilten war ännu ung.

25. Och the slagtade stuten, och hade pilten fram för Eli.

26. Och hon sade: Ack, min herre! så wißt som tin själ lefwer, min herre, jag är then qwinnan som här när tig stod och bad HERran,

27. Tå jag bad om thenna pilten: nu hafwer HERren gifwit mig then bönen som jag bad af honom.

28. Therföre gifwer jag honom HERranom igen ewinnerligen, efter han af HERranom beden är. Och the tilbådo ther HERran.

2. Capitel.

Och Hanna bad, och sade: Mitt hjerta fröjdar sig i HERranom: mitt horn är uphöjdt i HERranom: min mun hafwer widt öpnat sig öfwer mina fiender; ty jag fröjdar mig af tin salighet.

2. Ingen är helig såsom HERren: utan tig är ingen; och ingen tröst är såsom wår Gud är.

3. Låter af at berömma eder och tala stora ord: låter thet gamla utur eder mun; ty HERren är en Gud som wet thet, och låter icke sådana anslag hafwa framgång.

4. The starkas boge är sönderbruten, och the swage äro omgjordade med starkhet.

5. The som mätte woro, the wordo sälde för bröd: och the som hunger ledo, hungra intet mer; til thes then ofruktsamma födde sju, och then som många barn hade, wardt förswagad.

6. HERren dödar, och gifwer lif; förer til helfwete, och ther ut igen.

7. HERren gör fattiga; han gör ock rika; han förnedrar, och uphöjer.

8. Han upreser then torftiga utu stoftet, och uphäfwer then fattiga utu träcken, at han skal sätta honom ibland Förstar, och låtan ärfwa ärans stol; ty werldens ändar äro HERrans, och jordens krets hafwer han satt ther uppå.

9. Han warder bewarande sina heligas fötter; men the ogudaktige skola wara tyste i mörkret; ty ingen förmår något af sin egen kraft.

10. För HERranom skola hans fiender förskräckas: öfwer them skal han dundra i himmelen: HERren skal döma werldens ändar, och skal gifwa sin Konung magt, och uphöja sin Smordas horn.

11. Och ElKana gick hem igen til Ramath uti sitt hus; och pilten war HERrans tjenare in för Presten Eli.

12. Men Eli söner woro Belials barn, och wißte intet af HERranom,

13. Ej heller hwad theras Presteämbete war til folket. Tå någon wille något offra, så kom Prestens dräng, medan köttet kokades, och hade en treuddad gaffel i sin hand,

14. Och stack i grytan, eller kjettelen, eller pannan, eller krukan, och hwad han drog ut med gaffelen, thet tog Presten til sig. Så gjorde the mot alla i Israel, som tit til Silo kommo.

15. Sammalunda, förr än the upbrände thet feta, kom Prestens dräng, och sade til honom som offret frambar: Få mig kött, at jag må steka thet åt Presten; ty han wil icke taga kokadt kött af tig, utan rått.

16. När tå någon sade til honom: Låt uptända thet feta, såsom thet bör sig i dag, och tag sedan hwad titt hjerta begär, så sade han til honom: Tu skal nu gifwa mig thet; eljes skal jag taga thet med wåld.

17. Therföre war piltarnas synd ganska stor för HERranom; förty folket förhädde HERrans spisoffer.

18. Men Samuel war en tjenare för

HERranom, en dräng i en linnen lifkjortel.

19. Ther til gjorde hans moder honom en liten kjortel, och förde then up til honom i sinom tid, tå hon upgick med sin man til at offra offer i sinom tid.

20. Och Eli wälsignade Elkana och hans hustru, och sade: HERren gifwe tig säd utaf thenna qwinnan, för then bön som tu hafwer bedit af HERranom; och the gingo hem til sitt igen.

21. Och HERren sökte Hanna, at hon blef hafwande, och födde tre söner och twå döttrar; men pilten Samuel wäxte til för HERranom.

22. Men Eli war ganska gammal, och han förnam hwad hans söner gjorde til alla i Israel, och at the såfwo när the qwinnor, som tjente in för dören af witnesbördets tabernakel.

23. Och han sade til them: Hwi gören I sådant? ty jag hör edert onda wäsende af alt thetta folket:

24. Icke så, mina barn; thet är icke godt ryckte som jag hör; I kommen HERrans folk til at synda.

25. Om någon syndar emot en människa, så kunna domarena förlika thet; men om någon syndar emot HERran, ho kan förlikat? Och the hörde intet sin faders röst; ty HERren wille döda them.

26. Men pilten Samuel wäxte til, och war både HERranom och menniskor täck.

27. Och en Guds man kom til Eli, och sade til honom: Så säger HERren: Jag hafwer uppenbarat mig tin faders hus, tå the ännu woro uti Egypten i Pharaos hus.

28. Och utwalde honom ther mig, för alla Israels slägter, til Presterskap, at han skulle offra på mitt altare, och uptända rökwerk, och bära lifkjortel för mig; och gaf tin faders hus alla Israels barns offer.

29. Hwi spjernar tu tå emot mitt offer och spisoffer, som jag budit hafwer i tabernaklet, och tu ärar tina söner mer än mig, så at I göden eder utaf alt mitt folks Israels spisoffers förstling?

30. Therföre säger HERren Israels Gud: Jag hafwer sagt, at titt hus och tin faders hus skulle wandra för mig ewinnerligen. Men nu säger HERren: Thet ware långt ifrå mig; utan then mig ärar, honom wil jag ock ära; men then mig föraktar, han skal komma på skam.

31. Si, then tid skal komma, at jag skal bryta tin arm sönder, och tin faders hus arm, så at ingen gammal skal wara i titt hus.

32. Och tu skal se tin motståndare uti tabernaklet i hela Israels goda; och ingen gammal skal wara i tin faders hus ewinnerligen.

33. Dock wil jag icke utrota af tig alla ifrå mitt altare, på thet tina ögon skola försmäkta, och tin själ gräma sig: och hela hopen i titt hus skal dö, tå the til manna-ålder komne äro.

34. Och thetta skal wara tig et tekn, som båda tina söner Hophni och Pinehas öfwergå skal: På en dag skola the begge dö.

35. Och jag skal upwäcka mig en trogen Prest; och han skal göra såsom thet i mitt hjerta och min själ är: honom skal jag bygga et säkert hus, så at han skal wandra inför min Smorda i alla dagar.

36. Och then qwar blifwer af titt hus, han skal komma, och falla ned för honom för en silfwerpenning och et stycke bröd, och skal säga: Käre, låt mig komma til en Prestedel, at jag må äta en beta bröd.

3. Capitel.

Och tå pilten Samuel tjente HERranom under Eli, war HERrans ord sällsynt på then tiden, och war föga Prophetia.

2. Och thet begaf sig på samma tid, at Eli låg i sitt rum; och hans ögon begynte mörkas, så at han icke se kunde.

3. Och Samuel hade lagt sig uti HERrans tempel, ther Guds ark war, förr än Guds lampa utsläcktes.

4. Och HERren kallade Samuel; han swarade: Si, här är jag.

5. Och han lopp til Eli, och sade: Si, här är jag; tu kallade mig. Han sade: Jag hafwer intet kallat tig: gack bort igen och lägg tig sofwa. Och han gick bort och lade sig at sofwa.
6. Och HERren kallade åter Samuel; och Samuel stod up och gick til Eli, och sade: Si, här är jag; tu hafwer kallat mig. Han sade: Jag hafwer intet kallat tig, min son; gack bort igen och lägg tig sofwa.
7. Men Samuel kände icke ännu HERran; och HERrans ord war honom icke ännu uppenbaradt.
8. Och HERren kallade Samuel ännu tredje gången; och han stod up, och gick til Eli, och sade: Si, här är jag; tu hafwer kallat mig. Så förmärkte Eli, at HERren kallade pilten.
9. Och sade til honom: Gack bort igen och lägg tig sofwa, och om han mer kallar tig, så säg: Tala HERre; ty tin tjenare hörer til. Samuel gick bort och lade sig i sitt rum.
10. Så kom HERren och gick fram, och kallade såsom tilförene: Samuel, Samuel. Och Samuel sade: Tala; ty tin tjenare hörer til.
11. Och HERren sade til Samuel: Si, jag skal göra en ting i Israel, så at then thet får höra, honom skal gälla i båda hans öron.
12. På then dagen skal jag upwäcka öfwer Eli alt thet jag öfwer hans hus sagt hafwer. Jag skal begynnat och fullkomnat.
13. Ty jag hafwer sagt honom til, at jag wil wara domare öfwer hans hus til ewig tid, för then mißgernings skul at han wißte huru hans söner bedrefwo slemma ting, och hafwer icke en gång sett illa på them therföre.
14. Förthenskul hafwer jag swurit Eli hus, at thenna Eli hus mißgerning skal icke försonad warda, antingen med offer eller spisoffer, til ewig tid.
15. Och Samuel låg in til morgonen, och lät up dören af HERrans hus. Och Samuel torde icke säga Eli synen.
16. Tå kallade Eli honom, och sade: Samuel, min son. Han swarade: Si, här är jag.
17. Han sade: Hwad är thet för ord som tig sagdt är? Dölj thet icke för mig. Gud göre tig thet och thet, om tu något döljer för mig af thet som tig sagdt är.
18. Tå sade Samuel honom altsamman, och döljde intet för honom; men han sade: Han är HERren; han göre såsom honom godt tyckes.
19. Och Samuel wäxte til; och HERren war med honom; och intet af alla hans ord föll på jorden.
20. Och hela Israel, alt ifrå Dan in til BerSaba, wißte at Samuel war en trogen HERrans Prophet.
21. Och HERren syntes åter i Silo; ty HERren war Samuel uppenbarad worden i Silo genom HERrans ord.

4. Capitel.

Och Samuel begynte predika för hela Israel. Och Israel drog ut emot the Philisteer i strid, och lägrade sig wid Hjelpostenen; men the Philisteer hade lägrat sig i Aphek.
2. Och the gjorde sig redo emot Israel: och hären wardt förskingrad, så at Israel wardt slagen för the Philisteer: och the slogo i spetsen på marken wid fyra tusende män.
3. Och tå folket kom i lägret, sade the äldste i Israel: Hwi hafwer HERren låtit slå oß i dag för the Philisteer? Låt oß taga til oß HERrans förbunds ark ifrå Silo, och låt honom komma ibland oß, at han må frälsa oß ifrå wåra fienders hand.
4. Och folket sände til Silo, och lät hämta tädan HERrans Zebaoths förbunds ark, hwilken ther sitter på Cherubim. Och woro the twå Eli söner, Hophni och Pinehas, med Guds förbunds ark.
5. Och tå HERrans förbunds ark kom i lägret, skriade hela Israel med stort skriande, så at thet skallade i marken.
6. Tå the Philisteer hörde thet skriandet, sade the: Hwad är thet för et skri och glädje uti the Ebreers läger? Och

tå the förnummo at HErrans ark war kommen i lägret,
7. Fruktade the sig, och sade: Gud är kommen i lägret. Och sade ytterligare: We oß; ty thet hafwer icke så warit tilförene.
8. We oß; ho kan hjelpa oß ifrå theßa mägtiga Gudars hand? The äro the Gudar, som slogo Egypten med allahanda plågor i öknen.
9. Så warer nu tröste, och warer män, I Philisteer, at I icke skolen tjena the Ebreer, såsom the hafwa tjent eder: warer män, och strider.
10. Tå stridde the Philisteer; och Israel wardt slagen, och hwar och en flydde uti sin hydda: och thet war en ganska stor slagtning, så at utaf Israel föllo trettio tusende män fotfolk.
11. Och Guds ark wardt tagen, och the twå Eli söner, Hophni och Pinehas, blefwo döde.
12. Tå lopp en af BenJamin utaf hären, och kom then samma dagen til Silo, och hade rifwit sina kläder, och hade strött jord uppå hufwudet.
13. Och som han kom ther in, satt Eli på en stol, til at se ut på wägen; ty hans hjerta war bekymradt om Guds ark: och tå mannen kom i staden, sade han thet; och hela staden gret och ropade.
14. Och som Eli fick höra thet ropet, sade han: Hwad är thetta för et rop och buller? Så kom mannen hasteligen och sade thet Eli.
15. Och Eli war åtta och niotio år gammal, och hans ögon woro mörka, så at han icke kunde se.
16. Och mannen sade til Eli: Jag är kommen, och är i dag flydd utu hären; men han sade: Huru går thet, min son?
17. Tå swarade bodet och sade: Israel är flydd för the Philisteer, och en stor slagtning är skedd på folket, och tina twå söner, Hophni och Pinehas, äro döde; ther til är Guds ark borttagen.
18. Och som han hörde om arken, föll han til rygga af stolen wid dören, och slog sig halsen sönder, och blef död, ty han war gammal och en tung man: men han hade dömt Israel i fyratio år.
19. Och hans sonhustru, Pinehas hustru, war hafwande, och skulle snart läggas ned: tå hon hörde thet ryktet, at Guds ark war tagen, och hennes swär och man woro döde, böjde hon sig och födde; ty hennes nöd kom henne uppå.
20. Och som hon nu dö skulle, sade qwinnorna som när henne stodo: War icke förfärad; tu hafwer födt en son; men hon swarade intet, och lade thet heller intet på hjertat.
21. Och hon kallade thet barnet Icabod, och sade: Israels härlighet är borta, efter Guds ark tagen war, och hennes swär och hennes man.
22. Och sade åter: Israels härlighet är borta; ty Guds ark är tagen.

5. Capitel.

Och the Philisteer togo Guds ark, och förde honom ifrå Hjelpostenen in til Asdod,
2. Uti Dagons hus, och satte honom bredewid Dagon.
3. Och som the af Asdod then andra morgonen bittida upstodo, funno the Dagon liggande framstupa på jorden in för HErrans ark; men the togo Dagon, och satte honom up igen i sitt rum.
4. Tå the then andra morgonen igen upstodo, funno the Dagon åter liggande framstupa på jorden in för HErrans ark, och hans hufwud och båda hans händer afhuggna wid tröskelen, så at stumpen låg allena för sig.
5. Therföre träda icke Dagons Prester, och alla the som i Dagons hus gå, på Dagons tröskel i Asdod, alt in til thenna dag.
6. Men HErrans hand wardt swår öfwer them i Asdod, och förderfwade them, och slog Asdod och alla thes gränser i theras hemliga rum bak til.
7. Tå nu thet folk i Asdod sågo at så tilgick, sade the: Låt icke Israels Guds ark blifwa när oß; förty hans hand är för swår öfwer oß och öfwer wår gud Dagon.

8. Och the sände bort, och församlade alla the Philisteers Förstar til sig, och sade: Hwad skole wi göra af Israels Guds ark? Tå swarade the: Låter bära Israels Guds ark omkring til Gath. Och the buro Israels Guds ark omkring.

9. Tå the nu buro honom omkring, wardt et stort buller i staden genom HERrans hand: och han slog folket i staden, både små och stora, och förderfwade them i theras hemliga rum.

10. Så sände the Guds ark til Ekron. Tå nu Guds ark kom til Ekron, ropade the af Ekron, och sade: The hafwa dragit omkring Guds ark til mig, på thet the skola dräpa mig och mitt folk.

11. Tå sände the bort, och församlade alla the Philisteers Förstar, och sade: Sänder Israels Guds ark åter til sitt rum igen, at han icke dräper mig och mitt folk; förty Guds hand gjorde et ganska stort rumor med dräpande i hela staden.

12. Och the af folket som icke blefwo döde, the wordo slagne i theras hemliga rum, så at skriet af staden gick up til himmelen.

6. Capitel.

Så war HERrans ark i sju månader uti the Philisteers land.

2. Och the Philisteer kallade sina Prester och spåmän, och sade: Hwad skole wi göra med HERrans ark? Säger oß, hwar med wi skole sända honom til sitt rum.

3. The sade: Wiljen I sända Israels Guds ark, så sänder honom ingalunda blott, utan betaler honom et skuldoffer; så warden I helbregda, och eder skal warda kunnigt, hwarföre hans hand icke återwänder af eder.

4. Men the sade: Hwilket är thet skuldoffret, thet wi honom gifwa skole? The swarade: Fem gyldene Ardzar och fem gyldene möß, efter the fem Philisteers Förstars tal; förty thet hafwer warit alt enahanda plåga öfwer eder alla och öfwer edra Förstar.

5. Så mågen I nu göra liknelse efter edra Ardzar och efter edra möß, som edert land förderfwat hafwa, så at I hedren Israels Gud. Til äfwentyrs hans hand warder lättare öfwer eder och öfwer eder gud och öfwer edert land.

6. Hwi förhärden I edert hjerta, såsom the Egyptier och Pharao förhärdade sitt hjerta? Skedde thet icke så, at tå han bewiste sig på them, läto the them fara, at the gingo sin wäg?

7. Så tager nu til, och görer en ny wagn; och tager twå unga däggande kor, på hwilka intet ok kommit är, och spänner them för wagnen, och låter theras kalfwar blifwa qwar hemma efter them:

8. Och tager HERrans ark, och sätter honom på wagnen: och the gyldene klenodier, som I honom til skuldoffer gifwen, lägger i et skrin, ut med hans sida, och sänder honom åstad, och låter honom gå.

9. Och ser I til, går han up then wägen åt sina gränser emot BethSemes, så hafwer han gjort oß alt thetta stora onda: hwar och icke, så måge wi weta, at hans hand icke hafwer rört oß, utan thet är oß eljes af en olycka påkommit.

10. Folket gjorde ock så; och togo twå unga däggande kor, och spände them för en wagn, och behöllo theras kalfwar hemma:

11. Och satte HERrans ark på wagnen, och thet skrinet med the gyldene möß och med theras Ardzars liknelse.

12. Och korna gingo rätt fram then wägen som drog til BethSemes, en wäg, och gingo och råmade, och weko hwarken på then högra sidan eller på then wänstra: och the Philisteers Förstar gingo efter them alt in til BethSemes gränser.

13. Men the BethSemiter gingo, och skuro i hweteanden i dalen; och the hofwo sina ögon up, och fingo se arken, och wordo glade at the fingo se honom.

14. Men wagnen kom uppå Josua, then BethSemitens, åker, och stadnade ther. Och ther war en stor sten: och the

höggo sönder träet af wagnen, och offrade the kor HErranom til bränneoffer.
15. Och Leviterne lyfte HErrans ark
ned och thet skrinet som ther bredewid
låg, ther the gyldene klenodier uti woro, och satte på then stora stenen. Och
thet folket i BethSemes offrade then
dagen HErranom bränneoffer och andra offer.
16. När nu the fem Philisteers Förstar hade thetta sett, foro the tilbaka
igen på samma dag til Ekron.
17. Och thetta äro the gyldene Ardzar, som the Philisteer offrade HErranom til skuldoffer: Asdod en, Gasa
en, Askelon en, Gath en, och Ekron en;
18. Och gyldene möß, efter talet af
alla the Philisteers städer, under the
fem Förstar, både murade städer och
byar. Och in til thet stora sorgrumet,
ther the läto HErrans ark uppå, in
til thenna dag, på Josua, then BethSemitens, åker.
19. Och somlige af the BethSemiter
wordo slagne, therföre at the hade sett
HErrans ark: och han slog af folket
femtio tusende och sjuttio män. Tå
jämrade sig folket, at HErren hade med
så stor plåga slagit folket.
20. Och folket i BethSemes sade:
Ho kan blifwa ståndande för HErranom, en sådan helig Gud? Och til
hwem skal han fara ifrån oß?
21. Och the sände bodskap til the borgare af KiriathJearim, och läto säga
them: The Philisteer hafwa fört igen
HErrans ark: kommer hit ned, och
hämter honom up til eder.

7. Capitel.

Så kommo thet folket af KiriathJearim, och hämtade HErrans ark tit up,
och förde honom i AbiNadabs hus i
Gibea: och hans son Eleazar wigde
the, at han skulle taga wara på HErrans ark.
2. Och ifrå then dagen, tå HErrans
ark kom til KiriathJearim, fördröjde
sig tiden, til thes tjugu år woro förlupne: och alt Israels hus gret för HErranom.
3. Men Samuel sade til hela Israels
hus: Om I omwänden eder med alt
hjerta til HErran, så låter ifrån eder
the främmande gudar och Astharoth,
och bereder edert hjerta til HErran,
och tjener honom allena, så warder
han eder frälsande utu the Philisteers
hand.
4. Så bortkastade Israels barn ifrå
sig Baalim och Astharoth, och tjente
HErranom allena.
5. Och Samuel sade: Församler hela
Israel til Mizpa, at jag må ther bedja
HErran för eder.
6. Och the kommo tilhopa i Mizpa,
och öste watn och göto ut för HErranom, och fastade then dagen, och sade
ther: Wi hafwe syndat för HErranom. Och så dömde Samuel Israels
barn i Mizpa.
7. Tå nu the Philisteer hörde, at Israels barn woro tilhopa komme i Mizpa, drogo the Philisteers Förstar up
emot Israel. När Israels barn thet
hörde, fruktade the sig för the Philisteer,
8. Och sade til Samuel: Wänd icke
igen, at ropa för oß til HErran wår
Gud, at han hjelper oß utu the Philisteers hand.
9. Samuel tog et fett lam, och offrade
HErranom et helt bränneoffer, och
ropade til HErran för Israel; och
HErren bönhörde honom.
10. Och som Samuel offrade bränneoffret, kommo the Philisteer fram til
at strida emot Israel. Men HErren
lät dundra et stor tordön öfwer the Philisteer på then dagen, och förfärade them,
så at the wordo slagne för Israel.
11. Så drogo Israels män ut ifrå
Mizpa, och jagade the Philisteer, och
slogo them alt in under BethCar.
12. Tå tog Samuel en sten, och satte
honom emellan Mizpa och Sen, och
kallade honom Hjelpostén, och sade:
Alt här in til hafwer HErren hulpit oß.
13. Så wordo tå the Philisteer förtryckte, och kommo intet mer i Israels
gränser. Och HErrans hand war
emot the Philisteer, så länge Samuel
lefde.

14. Så wordo ock the städer Israel igengifne, som the Philisteer them ifrå tagit hade, ifrån Ekron in til Gath, med theras gränser: them friade Israel utu the Philisteers hand; ty Israel hade frid med the Amoreer.

15. Och Samuel dömde Israel så länge han lefde:

16. Och for hwart år omkring til BethEl och Gilgal och Mizpa. Och när han hade på alla thessa rumen dömt Israel,

17. Kom han igen til Ramath; ty ther war hans hus: och dömde ther Israel, och byggde ther HErranom et altare.

8. Capitel.

Tå nu Samuel wardt gammal, satte han sina söner til Domare öfwer Israel.

2. Hans förstfödde son het Joel, och then andre Abia; och the woro Domare i BerSaba.

3. Men hans söner wandrade icke uti hans wägar; utan böjde sig efter girighet, och togo gåfwor, och förwände rätten.

4. Så församlade sig alle the äldste i Israel, och kommo til Ramath til Samuel,

5. Och sade til honom: Si, tu äst worden gammal, och tine söner gå icke uti tina wägar: så sätt nu en Konung öfwer oss, then oss döma må, såsom alla hedningar hafwa.

6. Thet behagade Samuel illa, när the sade: Få oss en Konung, then oss döma må. Och Samuel bad in för HErranom.

7. Och HErren sade til Samuel: Hör folkets röst i alt thet the hafwa talat tig til; förty the hafwa icke förkastat tig, utan mig, at jag icke skal wara Konung öfwer them.

8. The göra tig, såsom the altid gjort hafwa, ifrå then dag tå jag förde them utur Egypten alt in til thenna dag; och hafwa öfwergifwit mig, och tjent andra gudar.

9. Så hör nu theras röst: dock betyga them, och underwisa them om then Konungs rätt, som öfwer them råda skal.

10. Och Samuel sade alla HErrans ord til folket, som af honom Konung begärt hade.

11. Thetta skal wara then Konungs rätt, som öfwer eder råda skal: Edra söner skal han taga til sin wagn, och resenärer, som rida för hans wagn,

12. Och til höfwitsmän öfwer tusende och öfwer femtio, och til åkermän, som hans åker bruka skola, och til upskärare i hans säd, och the som göra hans harnesk, och thet hans wagnar tilhör.

13. Edra döttrar skal han taga sig til Apothekerskor, kokerskor och bakerskor.

14. Edra bästa åkrar och wingårdar och oljogårdar skal han taga och gifwa sina tjenare.

15. Ther til skal han taga af eder säd och wingårdar tionde, och gifwa sina camererare och tjenare.

16. Och edra tjenare och tjenarinnor och edra dägeligaste ynglingar och edra åsnor skal han taga, och uträtta sina ärender med.

17. Af edra hjordar skal han taga tionde. Och I måsten wara hans trälar.

18. När I tå ropen på then tiden öfwer eder Konung, som I eder utwalt hafwen, så skal HErren på then tiden intet höra eder.

19. Men folket wille intet höra Samuels röst, och sade: Ingalunda, utan en Konung måste wara öfwer oss;

20. At wi ock äre, såsom alla andra hedningar: at wår Konung må döma oss, och draga ut för oss, när wi före wårt örlig.

21. Så hörde Samuel alt thetta som folket sade, och sade thet för HErrans öron.

22. Och HErren sade til Samuel: Hör theras röst, och gör them en Konung. Och Samuel sade til Israels män: Går edra färde, hwar och en i sin stad.

9. Capitel.

Och en man af BenJamin, benämnd Kis, AbiEl son, Zeror sons, Bech-

orath sons, Aphiah sons, en mans Jemini sons, en ärlig man;
2. Han hade en son, benämnd Saul: han war en dägelig ung man, så at ingen dägeligare war ibland Israels barn; hufwudet högre än alt folket.
3. Så hade Sauls fader Kis borttappat sina åsninnor; och han talade til sin son Saul: Tag en af drängarna med tig, och statt up, gack bort, och sök up åsninnorna.
4. Och han gick öfwer Ephraims berg, och genom thet landet Salisa, och the funno them intet: the gingo igenom thet landet Saalim, och ther woro the intet: the gingo genom Jemini land, och funno them intet.
5. När the kommo uti thet landet Zuph, sade Saul til drängen som med honom war: Kom, låt oß gå hem igen; min fader torde öfwergifwa åsninnorna, och hafwa sorg om oß.
6. Men han sade: Si, här är en märkelig Guds man i thenna staden; alt thet han säger, thet sker: Låt oß nu gå tit; til äfwentyrs säger han oß wår wäg, then wi gå.
7. Saul sade til sin dräng: Om wi än gå tit, hwad bäre wi mannen? förty brödet är allaredan förtärdt utu wår matsäck: wi hafwe ingen gåfwa, som wi kunne bära then Guds mannen. Hwad hafwe wi?
8. Drängen swarade igen, och sade: Si, jag hafwer fjerde delen af en sikel silfwer när mig; then wilje wi gifwa then Guds mannen, at han må säga oß wår wäg.
9. Fordom tid i Israel, när man gick bort til at fråga Gud, sade man: Kom, låt oß gå til Siaren: (ty the som man nu kallar Propheter, them kallade man i förtiden Siare.)
10. Saul sade til sin dräng: Tu hafwer wäl sagt; kom låt oß gå: och the gingo åstad til staden ther Guds mannen war.
11. Och när the komne woro up til staden, funno the pigor, som utgångna woro til at hämta watn; til them sade the: Är Siaren här?
12. The swarade them, och sade: Ja, si, här är han. Skynda tig; ty i dag är han kommen i staden, efter folket i dag offrar uppå högden.
13. När I kommen i staden, så finnen I honom, förr än han upgår på högden til at äta; förty folket äter icke förr än han kommer, efter han skal wälsigna offret; sedan äta the som budne äro: therföre går tit up; rätt nu finnen I honom.
14. Och tå the kommo up i staden, och woro midt i staden, si, tå gick Samuel ut emot them, och wille gå up til högden.
15. Men HErren hade uppenbarat för Samuels öron, en dag förr än Saul kom, och sagt:
16. I morgon på thenna tiden skal jag sända til tig en man utu BenJamins land: then skal tu smörja til en Förste öfwer mitt folk Israel, at han skal frälsa mitt folk ifrå the Philisteers hand; ty jag hafwer sett til mitt folk, och theras rop är kommit til mig.
17. Tå nu Samuel fick se Saul, swarade HErren honom, och sade: Si, ther är mannen, som jag tig af sagt hafwer, at han skal råda öfwer mitt folk.
18. Tå gick Saul fram til Samuel i porten, och sade: Säg mig, hwar är här Siarens hus?
19. Samuel swarade Saul, och sade: Jag är Siaren: gack för mig up på högden; ty I måsten i dag äta med mig; i morgon wil jag låta tig gå; och alt thet i titt hierta är, wil jag säga tig.
20. Och om åsninnorna, som tu för tre dagar sedan borttappade, war nu intet bekymrad; ty de äro funna: och hwem hörer alt thet goda til i Israel? Blifwer thet icke titt och hela tin faders hus?
21. Saul sade: Är jag icke en son af Jemini, och af thet ringaste slägtet i Israel, och min ätt ringast ibland alla ätter i BenJamin? Hwi säger tu tå mig sådant?
22. Men Samuel tog Saul och hans dräng, och hade them up i salen, och

satte them öfwerst ibland them som budne woro, hwilka woro wid trettio män.
23. Och Samuel sade til kocken: Få hit thet stycke som jag fick tig och befallte, at tu skulle behålla när tig.
24. Tå bar kocken up en bog och hwad ther wid hångde. Och han satte then för Saul, och sade: Si, thetta blef öfwer; lägg för tig, och ät; förty thet är på thenna tid til tig förwaradt, tå jag bödd folket. Så åt Saul med Samuel på then dagen.
25. Och tå the gingo ned af högden in i staden, talade han med Saul på taket.
26. Och the stodo bittida up: och som morgonrodnan gick up, kallade Samuel Saul uppå taket, och sade: Statt up, at jag må låta tig gå. Och Saul stod up; och the gingo båda tilsammans ut, han och Samuel.
27. Och tå the kommo ned til ändan på staden, sade Samuel til Saul: Säg drängen, at han går framför oß; och han gick framföre. Men tu, statt nu här qwar, at jag må underwisa tig hwad Gud hafwer sagt.

10. Capitel.

Tå tog Samuel et oljoglas, och göt uppå hans hufwud, och kyßte honom, och sade: Ser tu, at HErren hafwer smort tig til en Förste öfwer hans arfwedel?
2. När tu nu går ifrå mig, så finner tu twå män wid Rachels graf, i BenJamins gräns i Zelzah; the skola säga til tig, at åsninnorna äro funna, ther tu efter gången äst, them at söka. Och si, tin fader hafwer öfwergifwit tänka på åsnorna, och sörjer för eder, och säger: Hwad skal jag göra för min son?
3. Och när tu går tädan fram bättre, så kommer tu til then eken Thabor: ther skola tre män råka tig, som gå up til Gud i BethEl; then ene bär tre kid, then andre tre bröd, then tredje en flaska med win.
4. Och the skola hälsa tig wänligen, och gifwa tig tu bröd; thet skal tu taga af theras händer.
5. Sedan kommer tu på Guds högd, ther the Philisteers läger är; och när tu kommer ther in i staden, möta tig en hop med Propheter, som komne äro af högden, och för them en psaltare och trumma och pipa och harpa, och the prophetera.
6. Och HErrans Ande skal komma öfwer tig, at tu propheterar med them; och tå skal tu warda en annan man.
7. När nu theßa teknen komma tig, så gör alt thet tig för handen kommer; ty Gud är med tig.
8. Men tu skal gå ned för mig til Gilgal: si, ther wil jag komma ned til tig, til at offra bränneoffer och tackoffer: i sju dagar skal tu bida, til thes jag kommer til tig, och underwisar tig hwad tu göra skal.
9. Och som han wände ryggen åt Samuel, och gick ifrå honom, gaf honom Gud et annat hjerta; och alla theßa teknen kommo på then dagen.
10. Och tå the kommo til högden, si, tå mötte honom en hop Propheter: och Guds Ande kom öfwer honom, så at han propheterade med them.
11. Tå the nu alle sågo honom, som tilförene hade känt honom, at han propheterade med Propheterna, sade the til hwarannan: Hwad är Kis son tilkommit? Är ock Saul ibland Propheterna?
12. Och en swarade ther och sade: Ho är theras fader? Tädan är thet ordspråket kommit: Är ock Saul ibland Propheterna?
13. Och tå han utpropheterat hade, kom han up til högden.
14. Men Sauls faderbroder sade til honom och til hans dräng: Hwart woren I gångne? The swarade: Til at upsöka åsnor; och tå wi sågo, at wi funno them icke, kommo wi til Samuel.
15. Tå sade Sauls faderbroder: Säg mig, hwad sade eder Samuel?
16. Saul swarade sin faderbroder: Han sade oß, at åsninnorna fundna woro; men om Konungariket sade han honom intet hwad Samuel sagt hade.
17. Samuel kallade folket in til HErran i Mizpa,
18. Och sade til Israels barn: Så sä-

ger HErren Israels Gud: Jag förde eder utur Egypten, och frälste eder utu the Egyptiers hand och utur alla Konungarikens hand, som eder twingade.

19. Och I hafwen i dag förkastat eder Gud, som eder utur all eder olycka och bedröfwelse hulpit hafwer, och sägen til honom: Sätt 'en Konung öfwer oß. Nu wäl, så går nu fram för HErran efter edra slägter och hus.

20. Som nu Samuel framhade alla Israels slägter, wardt råkadt in på BenJamins slägt.

21. Och som han hade BenJamins slägt fram med theß ätter, wardt råkadt in på Matri ätt; och the råkade in på Saul Kis son: och the sökte efter honom; men the funno honom intet.

22. Tå frågade the åter HErran, om han ännu skulle tit komma. HErren swarade: Si, han hafwer undstungit sig under et fat.

23. Tå lupo the tit, och hämtade honom. Och tå han gick fram ibland folket, war han hufwudet högre än alt folket.

24. Och Samuel sade til alt folket: Här sen I hwem HErren utwalt hafwer; ty hans like är icke ibland alt folket. Tå gladdes alt folket, och sade: Lycka ske Konungen!

25. Och Samuel sade folket all rikets rätt, och skref thet uti en bok, och ladet in för HErran. Och Samuel lät alt folket gå, hwar och en i sitt hus.

26. Och Saul gick ock hem til Gibea, och en del af hären gick med honom, hwilkas hjerta Gud rörde.

27. Men somlige Belials barn sade: Hwad skulle thenne hjelpa oß? och föraktade honom, och buro honom inga gåfwor; men han låtsade som han intet hörde thet.

11. Capitel.

Så for Nahas, then Ammoniten, up, och belade Jabes i Gilead. Och alle män i Jabes sade til Nahas: Gör et förbund med oß; så wilje wi tjena tig.

2. Men Nahas, then Ammoniten, swarade them: I så måtto wil jag göra et förbund med eder, at jag stinger ut högra ögat på eder alla, och sätter eder til en försmädelse i hela Israel.

3. Tå sade til honom alle the äldste i Jabes: Gif oß sju dagar, at wi måge sända bodskap i alla Israels gränser: är tå ingen hjelp, så wilje wi gå ut til tig.

4. Så kommo bodskapen til Gibea Sauls, och sade thetta för folkets öron: tå hof alt folket sin röst up, och gret.

5. Och si, tå kom Saul utaf marken, gående bak efter sitt fä, och sade: Hwad skadar folket, at thet gråter? Tå förtälde the honom the mäns ord af Jabes.

6. Tå kom Guds Ande öfwer honom, när han theßa orden hörde, och hans wrede förgrymmade sig swårligen.

7. Och han tog et par oxar, och styckade them, och sände i alla Israels gränser med bodskap, och lät säga: Then som icke utdrager efter Saul och Samuel, hans oxar skal man så göra. Så föll HErrans fruktan öfwer folket, at the utdrogo såsom en man.

8. Och man räknade them i Besek: och Israels barn woro tre resor hundrade tusende män, och Juda barn trettio tusende.

9. Och the sade til bodskapen som komne woro: Säger the män i Jabes i Gilead: I morgon skolen I få hjelp, när solen är som hetast. Tå theßa bodskapen kommo, och förkunnade thet the män i Jabes, wordo the glade.

10. Och the män i Jabes sade: I morgon wilje wi gå ut til eder, at I mågen göra oß alt thet eder täckes.

11. Then andra morgonen skickade Saul folket i tre hopar; och the kommo i lägret i morgonwäkten, och slogo the Ammoniter alt in til dagen wardt som hetast; och the som öfwerblefwo, wordo så förskringrade, at icke twå blefwo tilhopa.

12. Tå sade folket til Samuel: Hwar äro the som sade: Skal Saul råda öfwer oß? Låt the män komma här fram, at wi måge dräpa them.

13. Saul sade: På thenna dagen skal ingen dö; ty HErren hafwer i dag gjort salighet i Israel.

14. Samuel sade til folket: Kommer, låter oß gå til Gilgal, och ther förnya Konungsriket.

15. Så drog alt folket til Gilgal, och gjorde ther Saul til Konung för HErranom i Gilgal, och offrade tackoffer in för HErranom. Och Saul, med alla Israels män, fröjdade sig ther ganska storligen.

12. Capitel.

Tå sade Samuel til hela Israel: Si, jag hafwer hört eder röst uti alt thet I mig sagt hafwen, och hafwer gjort en Konung öfwer eder.

2. Och si, ther går nu eder Konung för eder; men jag är gammal och grå worden, och mine söner äro när eder, och jag hafwer gått för eder ifrå min ungdom alt in til thenna dag.

3. Si, här är jag. Swarer mig in för HErranom och hans Smorda, om jag någon mans oxe eller åsna tagit hafwer: om jag hafwer någon gjort öfwerwåld och orätt: om jag någon undertryckt hafwer: om jag af någon mans hand hafwer tagit gåfwor, och hållit thet hemligt: så wil jag gifwa eder thet igen.

4. The sade: Tu hafwer intet öfwerwåld eller orätt gjort oß, ej heller någon undertryckt, ej heller af någon mans hand något tagit.

5. Han sade til them: HErren och hans Smorda ware witne emot eder i dag, at I intet hafwen funnit i min hand. The sade: Ja, ware witne.

6. Och Samuel sade til folket: Ja, HErren, som Mose och Aaron gjort hafwer, och förde edra fäder utur Egypti land.

7. Så går nu fram, at jag må döma eder för HErranom, öfwer all HErrans rättfärdighet, som han med eder och edra fäder gjort hafwer.

8. Tå Jacob war kommen in uti Egypten, ropade edre fäder til HErran; och HErren sände Mose och Aaron, at the skulle föra edra fäder utur Egypten, och låt them bo på thetta rum.

9. Men när the förgäto HErran sin Gud, sålde han them under Siseras wåld, höfwitsmannens i Hazor, och uti the Philisteers wåld, och uti the Moabiters Konungs wåld; the stridde emot them.

10. Och the ropade til HErran, och sade: Wi hafwe syndat, at wi hafwe öfwergifwit HErran och tjent Baalim och Astharoth; men fräls oß nu ifrå wåra fienders hand, så wilje wi tjena tig.

11. Tå sände HErren JerubBaal, Bedan, Jephthah och Samuel, och frälste eder utur edra fienders händer alt omkring, och låt eder bo tryggeligen.

12. När I tå sågen, at Nahas, Ammons barns Konung, kom emot eder, saden I til mig: Icke tu, utan en Konung skal råda öfwer oß; ändock HErren eder Gud war eder Konung.

13. Nu, här hafwen I eder Konung, then I utwalt och begärt hafwen; ty si, HErren hafwer satt en Konung öfwer eder.

14. Om I nu frukten HErran, och tjenen honom, och hören hans röst, och icke ären HErrans mun ohörige, så skolen både I och eder Konung, som öfwer eder råder, efterfölja HErran eder Gud.

15. Om I icke hören HErrans röst, utan ären HErrans mun ohörige, så skal HErrans hand wara emot eder och edra fäder.

16. Går också nu fram, och ser thet stora ärendet, som HErren göra skal för edra ögon.

17. Är icke nu hweteanden? Dock wil jag åkalla HErran, at han skal låta dundra och regna, at I skolen förnimma och se thet stora onda, som I för HErrans ögon gjort hafwen, at I hafwen begärt eder en Konung.

18. Och tå Samuel åkallade HErran, låt HErren then samma dagen dundra och regna. Tå fruktade alt folket HErran och Samuel ganska storligen.

19. Och sade alle til Samuel: Bed för tina tjenare HErran tin Gud, at wi icke dö; ty öfwer alla wåra synder

hafwe wi ock gjort thetta onda, at wi begärt oß Konung.

20. Och Samuel sade til folket: Frukter eder intet. I hafwen sannerligen gjort alt thetta onda; dock träder icke af ifrå HErranom, utan tjener HErranom af alt hjerta.

21. Och wiker icke efter fåfängeliga ting; ty thet gagnar eder intet, och kan intet hjelpa eder, efter thet en fåfängelig ting är.

22. Förty HErren öfwergifwer icke sitt folk, för sitt stora namns skul. Ty HErren hafwer begynt til at göra eder sig sjelf til et folk.

23. Ware ock fjerran ifrå mig, at jag så skulle synda emot HErran, at jag skulle aflåta bedja för eder och lära eder then goda och rätta wägen.

24. Allenast frukter HErran, och tjener honom troligen af alt hjerta; förty I hafwen sett huru stora ting han gör med eder.

25. Men om I gören det ondt är, så skolen både I och eder Konung förgås.

13. Capitel.

Saul hade warit Konung et år; och som han tu år hade rådit öfwer Israel,

2. Utwalde han sig tre tusende män utur Israel; tu tusende woro med Saul i Michmas och uppå berget BethEl, och et tusende med Jonathan i Gibea BenJamins. Men thet andra folket lät han gå hwar och en til sin hydda.

3. Och Jonathan slog the Philisteer i theras läger, som i Gibea war; thet kom för the Philisteer. Och Saul lät blåsa i basunen öfwer hela landet och säga: I Ebreer hörer til.

4. Och hela Israel hörde sägas: Saul hafwer slagit the Philisteers läger; ty Israel luktade illa för the Philisteer: och alt folket ropades til Saul i Gilgal.

5. Tå församlade sig the Philisteer til at strida med Israel, trettio tusende wagnar, sex tusende resenärer, och eljes så mycket folk som sanden i hafsstranden: och the drogo up, och lägrade sig i Michmas, östan om BethAven.

6. Tå the män af Israel sågo, at the i nöd woro, ty folket war försträckt, krupo the uti kulor och klyfter och klippor och i hål och i gropar.

7. Och the Ebreer drogo öfwer Jordan in uti Gads och Gileads land: men Saul war ännu i Gilgal, och alt folket, som följde honom, wardt förtwifladt.

8. Tå förbidde han i sju dagar, then tiden som Samuel förelagt hade; och efter Samuel icke kom til Gilgal, skingrade sig folket ifrå honom.

9. Tå sade Saul: Bärer mig hit bränneoffer och tackoffer; och han offrade bränneoffer.

10. Och som han hade fullkomnat bränneoffret, si, tå kom Samuel: tå gick Saul ut emot honom til at hälsa honom.

11. Men Samuel sade: Hwad hafwer tu gjort? Saul swarade: Jag såg at folket förskingrade sig ifrå mig, och tu kom icke i rättan tid, och the Philisteer woro församlade i Michmas.

12. Tå sade jag: Nu komma the Philisteer hit ned til mig i Gilgal, och jag hafwer icke bedit HErrans ansikte: tå wågade jag thet, och offrade bränneoffer.

13. Men Samuel sade til Saul: Tu hafwer gjort dårligen, och icke hållit HErrans tin Guds bud, som han tig budit hafwer; ty HErren hade stadfäst titt rike öfwer Israel til ewig tid.

14. Men nu skal titt rike icke blifwa ståndande. HErren hafwer sökt sig en man efter sitt hjerta: honom hafwer HErren budit at wara en Förste öfwer hans folk; ty tu hafwer icke hållit HErrans bud.

15. Och Samuel stod up, och gick ifrå Gilgal up til Gibea BenJamins. Men Saul talde thet folk som när honom war, wid sexhundrade män.

16. Och Saul och hans son Jonathan, och thet folk som när honom war, blefwo uppå BenJamins högd: men the Philisteer hade lägrat sig i Michmas.

17. Och utu the Philisteers läger drogo tre hopar til at förhärja landet; then ena wände sig in på then wägen til Ophra, uti Sauls land;

18. Then andra wände sig in på then wägen til BethHoron; then tredje wände sig på then wägen som drager åt then dalen Zeboim, wid öknen.
19. Och ingen smed wardt funnen i hela Israels land; förty the Philisteer tänkte: the Ebreer måtte göra swärd och spjut.
20. Ty måste hela Israel fara ned til the Philisteer, om någon wille låta hwäßa sin plogbill, hacka, yxa eller lia,
21. Och när äggen på liarna, hackorna, gafflarna och yxorna wardt slö, och uddarne wordo stubbiga.
22. Tå nu stridsdagen kom, wardt intet swärd eller spjut funnit i hela folkets hand, som war med Saul och Jonathan; men Saul och hans son hade wärjor.
23. Och the Philisteers läger drog fram wid Michmas.

14. Capitel.

Thet begaf sig i then tiden, at Jonathan, Sauls son, sade til sin dräng, som hans wärja bar: Kom låt oß gå ut öfwer til the Philisteers läger, som ther uppe är: och han sade sin fader intet til.
2. Men Saul blef ytterst i Gibea, under et granatträ, som i förstaden war: och thet folk, som när honom war, war wid sex hundrade män.
3. Och Ahia, Achitobs son, Icabods broders, Pinehas sons, Eli sons, war HERrans Prest i Silo, och drog lifkjortelen uppå: folket wißte icke heller, at Jonathan war bortgången.
4. Och i wägen, ther Jonathan sökte at gå öfwer til the Philisteers läger, woro twå branta klippor, then ena på thenna sidan, och then andra på hinsidan: then ena het Bozez, then andra Sene.
5. Och then ena war norr ut ifrå Michmas, och then andra war söder ut ifrå Gaba.
6. Och Jonathan sade til sin wapendragare: Kom, låt oß gå utöfwer til theßa oomskurnas läger: til äfwentyrs warder HERren något uträttande genom oß; förty thet är icke HERranom tungt at hjelpa genom många, eller genom få.
7. Tå swarade honom hans wapendragare: Gör alt thet i titt hjerta är; gack åstad; si, jag är med tig såsom titt hjerta wil.
8. Jonathan sade: Nu wäl, när wi komme tit öfwer til thet folket, och the få se oß;
9. Om the tå säga: Står qwar, til thes wi komme til eder; så wilje wi blifwa stående i wårt rum, och icke stiga up til them.
10. Men om the säga: Kommer hit up til oß; så wilje wi stiga up til them; tå hafwer HERren gifwit them oß i wåra händer; och thet skal wara oß för et tekn.
11. Tå nu the Philisteers läger fingo se them båda, sade the Philisteer: Si, the Ebreer äro utkrupne utu hålen ther the sig gömt hafwa.
12. Och männerne i lägret swarade Jonathan och hans wapendragare, och sade: Kommer hit up til oß; wi wilje wäl lära eder. Tå sade Jonathan til sin wapendragare: Träd efter mig; HERren hafwer gifwit them i Israels händer.
13. Och Jonathan klef med händer och fötter upföre, och hans wapendragare efter honom. Tå föllo the ned för Jonathan; och hans wapendragare slog alt ihjäl efter:
14. Så at then första slagtningen, som Jonathan och hans wapendragare gjorde, war wid tjugu män, på en half åker wid paß, som et par oxars dagsplöjning är.
15. Och en rädsla kom på marken i lägret, och på hela folket i lägret; och the som utsände woro til at förhärja, them kom ock rädsla uppå, och landet skalf ther wid; ty thet war en förskräckelse af Gudi.
16. Och Sauls wäktare, i Gibea Benjamins, fingo se at hopen skingrades, och lupo hit och tit, och wordo slagne.
17. Saul sade til folket som när honom war: Räkner, och ser til hwilken

af oß är bortgången. Och tå the räknade, si, tå war Jonathan och hans wapendragare icke ther.

18. Tå sade Saul til Ahia: Bär fram Guds ark; ty Guds ark war på then tiden när Israels barn.

19. Och som Saul ännu talade med Presten, förökade sig sorlet och löpandet uti the Philisteers läger. Och Saul sade til Presten: tag tin hand af.

20. Och Saul ropade, och alt folket som med honom war, och kommo i striden; och si, tå gick hwars och ens swärd emot then andra, och war et mägta sorl.

21. Och the Ebreer, som tilförene hade warit när the Philisteer, och hade warit updragne med them i lägret alt omkring, gåfwo sig in til Israel, som woro med Saul och Jonathan.

22. Och alle män af Israel, som sig förgömt hade på Ephraims berg, tå the hörde, at the Philisteer flydde, följde the efter the andra til striden.

23. Altså halp tå HErren Israel på then tiden: och slaget stod alt in til BethAven.

24. Och tå Israels män försmäktade på then dagen, beswor Saul folket, och sade: Förbannad ware hwar och en som bröd äter in til aftonen, at jag må hämnas på mina fiender. Så smakade ock alt folket intet bröd.

25. Och hela landet kom i skogen; och ther låg honing på marken.

26. Tå folket kom in i skogen, si, tå flöt ther honing; men ingen lät honom med handen komma til sin mun; ty folket fruktade sig för eden.

27. Men Jonathan hade icke hört, at hans fader hade beswurit folket, och räckte sin staf ut, som han hade i sin hand, och doppade med ändan i honingskakan, och wände sin hand til sin mun: så wordo hans ögon friska.

28. Tå swarade en af folket, och sade: Tin fader hafwer beswurit folket, och sagt: Förbannad ware hwar och en som något äter i dag. Och folket war förtröttadt.

29. Tå sade Jonathan: Min fader hafwer bedröfwat landet; ser, huru mina ögon äro friska wordne ther af at jag af thenna honing något litet smakat hafwer.

30. Hade folket i dag ätit af sina fienders rof, som the funnit hafwa, så hade ock slagtningen blifwit större emot the Philisteer.

31. Och the slogo på then dagen the Philisteer, ifrå Michmas alt in til Ajalon; och folket wardt ganska trött.

32. Och folket wände sig til bytet, och togo får, fä och kalfwar, och slagtade på jorden, och åto thet med blodet.

33. Tå wardt Saul förkunnadt: Si, folket hafwer syndat emot HErran, och ätit blod. Han sade: I hafwen illa gjort: wälter hit til mig en stor sten.

34. Och Saul sade ytterligare: Går ut ibland folket, och säger them, at hwar och en hafwe sin oxe och sitt får til mig; och slagter thet här, at I mågen äta, och icke synda emot HErranom med thet blodätandet. Så drog alt folket fram, hwar och en med sin oxe i sin hand, om natten, och slagtade then ther.

35. Och Saul byggde HErranom et altare: thet är thet första altare, som han byggde HErranom.

36. Och Saul sade: Låt oß draga ned efter the Philisteer i natt, och röfwa them, til thes i morgon ljust warder, at wi ingen af them låte öfwer blifwa. The swarade: Gör alt thet tig täckes. Men Presten sade: Låt oß gå hit til Gud.

37. Och Saul frågade Gud: Skal jag draga ned efter the Philisteer; och wil tu gifwa them uti Israels händer? Men han swarade honom på then tiden intet.

38. Tå sade Saul: Låt gå hit fram alla hörn af folket; och förfarer och tilser när hwilken thenna synden är på thenna tid.

39. Ty så wißt som HErren Israels hjelpare lefwer, om thet än wore min son Jonathan, så skal han dö. Och ingen swarade honom utaf hela folket.

40. Och han sade til hela Israel:

Warer I på ena sidan; jag och min son Jonathan wilje wara på then andra sidan. Folket sade til Saul: Gör hwad tig täckes.
41. Och Saul sade til HErran Israels Gud: Gör thet rätt är. Tå råkade thet på Jonathan och Saul; och folket gick qwitt ut.
42. Saul sade: Kaster öfwer mig och min son Jonathan. Tå råkade thet på Jonathan.
43. Och Saul sade til Jonathan: Säg mig, hwad hafwer tu gjort? Jonathan lät honom förstå, och sade: Jag smakade litet honing med stafwen, som jag i min hand hade, och si, therföre måste jag dö.
44. Tå sade Saul: Gud göre mig thet och thet; Jonathan, tu måste döden dö.
45. Men folket sade til Saul: Skulle Jonathan dö, then en så stor salighet gjort hafwer i Israel? Bort thet: så wißt som HErren lefwer, icke et hår af hans hufwud skal falla på jorden; förty Gud hafwer i dag gjort thet igenom honom. Altså friade folket Jonathan, at han icke dö måste.
46. Så drog Saul up ifrå the Philisteer. Och the Philisteer drogo til sitt rum.
47. Men tå Saul hade tagit riket in öfwer Israel, stridde han emot alla sina fiender alt omkring; emot the Moabiter, emot Ammons barn, emot the Edomeer, emot Zoba Konungar, emot the Philisteer; och hwart han wände sig, ther straffade han.
48. Och han församlade en här, och slog the Amalekiter, och friade Israel ifrån allas theras hand, som them förtryckte.
49. Och Saul hade söner, Jonathan, Jisvi, MalchiSua. Och hans twå döttrar hette altså: then förstfödda Merob, och then yngsta Michal.
50. Och Sauls hustru hette Ahinoam, Ahimaaz dotter: och hans hårhöfwitsman hette Abner, Ner son, Sauls faderbroders.
51. Men Kis war Sauls fader; och Ner, Abners fader, war Abiels son.
52. Och et mägtigt örlig war emot the Philisteer, så länge Saul lefde: och hwar Saul såg en duglig och stridsam man, then tog han til sig.

15. Capitel.

Men Samuel sade til Saul: HErren sände mig, at jag skulle smörja tig til Konung öfwer hans folk Israel: så hör nu rösten af HErrans ord.
2. Så säger HErren Zebaoth: Jag hafwer tänkt uppå hwad Amalek gjorde Israel, och huru han låg i wägen för honom, tå han drog utur Egypten.
3. Så drag nu åstad, och slå the Amalekiter, och gif them til spillo, med alt thet the hafwa: skona them intet, utan dräp både man och qwinna, barn och them som dia, få och får, camel och åsna.
4. Saul lät thetta komma för folket, och talde them i Telaim, tuhundrade tusende fotfolk, och tio tusende män af Juda.
5. Och tå Saul kom til the Amalekiters stad, satte han et bakhåll wid bäcken;
6. Och lät säga the Keniter: Går edra färde, och gifwer eder ifrå the Amalekiter, at jag icke utrotar eder, med them; förty I gjorden barmhertighet med alla Israels barn, tå the drogo utur Egypten. Altså gåfwo the Keniter sig ifrå the Amalekiter.
7. Tå slog Saul the Amalekiter, alt ifrå Hevila in til Sur, som ligger för Egypten;
8. Och grep Agag, the Amalekiters Konung, lefwande; och alt folket gaf han til spillo med swärdsägg.
9. Men Saul och folket skonade Agag, och hwad goda får och få war, och wäl feta, och lamm, och alt thet godt war, och wille icke låtat til spillo; men thet som slemt war, och intet dugde, thet läto the til spillo.
10. Tå skedde HErrans ord til Samuel, och sade:
11. Mig ångrar at jag hafwer gjort

Saul til Konung; ty han hafwer
wändt sig ifrå mig, och icke fullkomnat
mina ord. Thes wardt Samuel wred,
och ropade til HErran then hela
natten.
12. Och Samuel stod bittida up, at
han skulle om morgonen möta Saul.
Och honom wardt sagdt, at Saul war
kommen til Carmel, och reste sig up et
segertekn, och war omkring dragen,
och kommen ned til Gilgal.
13. Som nu Samuel kom til Saul,
sade Saul til honom: Wälsignad wa-
re tu HErranom. Jag hafwer full-
komnat HErrans ord.
14. Samuel swarade: Hwad är tå
thet rop af får i mina öron, och thet
rop af få, som jag hörer?
15. Saul sade: Utaf the Amalekiter
hafwa the tagit thet; förty folket sko-
nade thet bästa, får och fä, för HEr-
rans tin Guds offers skul; thet andra
hafwe wi låtit til spillo.
16. Men Samuel swarade Saul:
Ståd til at jag säger tig hwad HEr-
ren hafwer talat med mig i thenna
natt. Han sade: Säg.
17. Samuel sade: Är thet icke så, tå
tu liten war för tina ögon, wardt tu
et hufwud i Israels slägter; och
HErren smorde tig til Konung öfwer
Israel?
18. Och HErren sände tig på wä-
gen, och sade: Far bort, och förgör the
syndare, the Amalekiter, och strid emot
them, til thes tu gör en ända på them.
19. Hwi hafwer tu icke lydt HEr-
rans röst, utan wändt tig til rof, och
illa handlat in för HErrans ögon?
20. Tå sade Saul til Samuel: Jag
hafwer ju lydt HErrans röst, och
hafwer dragit then wägen som HEr-
ren mig sändt hafwer. Jag hafwer
fört hit Agag, the Amalekiters Ko-
nung, och förgjort the Amalekiter.
21. Men folket hafwer tagit af rof-
wet får och fä, thet bästa af the spill-
gifna, til at offra thet HErranom tin
Gud i Gilgal.
22. Men Samuel sade: Menar tu, at
HErren hafwer lust til offer och brän-
neoffer, såsom ther til, at man lyder
HErrans röst? Si, lydnad är bättre
än offer, och höra til, är bättre än
thet feta af wädrar.
23. Förty olydnad är en trolldoms-
synd, och genstråfwighet är et af-
guderi och afgudadyrkan. Så, efter
tu hafwer förkastat HErrans ord,
hafwer han ock förkastat tig, at tu icke
skal wara Konung.
24. Tå sade Saul til Samuel: Jag
hafwer syndat, at jag hafwer öfwer-
gått HErrans befallning och titt ord;
ty jag fruktade folket, och hörde theras
röst.
25. Och nu förlåt mig then synden,
och wänd tilbaka med mig, at jag må
tilbedja HErran.
26. Samuel sade til Saul: Jag wän-
der intet om med tig; ty tu hafwer
förkastat HErrans ord, och HErren
hafwer ock förkastat tig, at tu icke skal
wara Konung öfwer Israel.
27. Och som Samuel wände sig om
til at gå sina färde, fattade han honom
i hans kjortelflik, och hon refs sönder.
28. Tå sade Samuel til honom:
HErren hafwer i thenna dag rifwit
Israels Konungarike ifrå tig, och gifwit
thet tin nästa, then bättre är än tu.
29. Ljuger icke heller Hjelten i Is-
rael, eller låter sig ångra; ty han är
ingen menniska, at han sig något
ångra låter.
30. Men han sade: Jag hafwer syn-
dat. Så gör mig dock nu then äran in
för the äldste af mitt folk och för Is-
rael, och wänd om med mig, at jag må
tilbedja HErran tin Gud.
31. Så wände tå Samuel om, och
följde Saul, så at Saul tilbad HEr-
ran.
32. Och Samuel sade: Låt komma
fram för mig Agag, the Amalekiters
Konung; och Agag gick dristeligen fram
til honom. Och Agag sade: Altså må-
ste man fördrifwa dödens bitterhet.
33. Samuel sade: Såsom titt swärd
hafwer gjort qwinnor barnlösa, så skal
ock tin moder blifwa barnlös ibland
qwinnor. Så högg Samuel Agag i

stycken in för HERranom i Gilgal.
34. Och Samuel gick bort til Ramath; men Saul drog up til sitt hus i Gibea Sauls.
35. Och Samuel såg Saul intet mer in til thes han blef död. Dock likwäl sörjde Samuel för Sauls skul, at HERren hade ångrat sig, at han hade gjort honom til Konung öfwer Israel.

16. Capitel.

Och HERren sade til Samuel: Huru länge wil tu sörja för Sauls skul, then jag förkastat hafwer, så at han icke skal wara Konung öfwer Israel? Upfyll titt horn med olja, och gack åstad. Jag wil sända tig til then BethLehemiten Isai; förty af hans söner hafwer jag utsett mig en Konung.
2. Samuel sade: Huru skulle jag gå tit? Saul får thet weta, och slår mig ihjäl. HERren sade: Tag en kalf af fäet til tig, och säg: Jag är kommen til at offra HERranom.
3. Och kalla Isai til offret; tå wil jag wisa tig hwad tu göra skal, at tu ther smörjer then jag tig säger.
4. Samuel gjorde såsom HERren honom sagt hade, och kom til BethLehem. Tå förskräcktes the äldste i staden, och gingo emot honom, och sade: Är thet frid medan tu kommer?
5. Han sade: Ja, jag är kommen til at offra HERranom: helger eder, och kommer med mig til offret. Och han helgade Isai och hans söner, och böd them til offret.
6. Tå the nu kommo in, såg han på Eliab, och tänkte: Wißt är för HERranom här hans Smorda.
7. Men HERren sade til Samuel: Se intet på hans skapnad eller hans stora person: jag hafwer förkastat honom; förty thet går icke efter som en menniska ser. En menniska ser thet för ögonen är; men HERren ser til hjertat.
8. Tå kallade Isai AbiNadab, och lät honom gå fram för Samuel; och han sade: Thenne hafwer HERren ock intet utwalt.
9. Tå lät Isai Samma gå fram; men han sade: Thenne hafwer HERren ock intet utwalt.
10. Tå lät Isai sina sju söner gå fram för Samuel; men Samuel sade til Isai: HERren hafwer ingen af them utwalt.
11. Och Samuel sade til Isai: Äro nu alle piltarne här? Han sade: Thet är ännu en, then minste, igen; och si, han waktar får. Tå sade Samuel til Isai: Sänd bort, och låt hämta honom; ty wi skole icke sätta oß förr än han kommer.
12. Tå sände han åstad, och lät hämta honom: och han war brunaktig, med fagra ögon och dägelig skapnad. Och HERren sade: Up, och smörj honom; then är thet.
13. Tå tog Samuel sitt oljohorn, och smorde honom midt ibland hans bröder. Och HERrans Ande kom öfwer David ifrå then dagen och alt sedan. Och Samuel stod up, och gick til Ramath.
14. Och HERrans Ande wek ifrå Saul, och en ond ande af HERranom qwalde honom.
15. Tå sade Sauls tjenare til honom: Si, en ond ande af Gudi qwäljer tig.
16. Wår herre säge sina tjenare som för honom stå, at the söka en man, som kan på harpa och strängaspel; på thet at, när then onde Guds anden kommer öfwer tig, han må spela med sin hand, at thet må warda bättre med tig.
17. Tå sade Saul til sina tjenare: Ser efter en man som är god på strängaspel, och hafwer honom hit til mig.
18. Tå swarade en af tjenarena och sade: Si, jag hafwer sett en Isai son, then BethLehemitens; han kan på strängaspel, en dugelig man och stridsam och förståndig i saker och dägelig, och HERren är med honom.
19. Tå sände Saul bod til Isai, och lät säga honom: Sänd tin son David, som är med fåren, til mig.
20. Så tog Isai en åsna med bröd, och en lägel win, och et kid af getterna, och sände til Saul med sin son David.

21. Så kom David til Saul, och gick
fram för honom, och han wardt honom
ganska kär, och blef hans wapendra=
gare.
22. Och Saul sände til Isai, och låt
säga honom: Låt David blifwa in för
mig; ty han hafwer funnit ynnest för
mina ögon.
23. När nu then Guds anden kom
öfwer Saul, så tog David harpan, och
spelade med sin hand; så kom Saul til
sig igen, och thet wardt bättre med
honom, och then onde anden wek ifrå
honom.

17. Capitel.

The Philisteer församlade sina härar
til strid, och kommo tilhopa i Socho i
Juda, och lägrade sig emellan Socho
och Aseka, wid ändan af Dammim.
2. Men Saul och Israels män kom=
mo tilhopa, och lägrade sig i Ekdalen,
och skickade sig til strid emot the Phili=
steer.
3. Och the Philisteer stodo på et berg
på hinsidan, och the Israeliter på et berg
på thenna sidan, så at en dal war emel=
lan them.
4. Tå kom framträdande utu the Phi=
listeers läger en man, en kämpe, be=
nämnd Goliath, af Gath, sex alnar och
en twärhand lång:
5. Och hade en kopparhjelm på sitt
hufwud, och et fjällpansar uppå: och
wigten på pansaret war femtusende
siklar koppar:
6. Och hade koppar=benwapn uppå
sina ben, och en kopparsköld på sina
axlar.
7. Och skaftet på hans spjut war så=
som et wäfträ, och jernet på hans spjut
höll sexhundrade siklar jern: och hans
wapendragare gick fram för honom.
8. Och han stod och ropade til Israels
här, och sade til them: Hwi ären I ut=
dragne til at skicka eder til strid? Är icke
jag en Philistee, och I ären Sauls tje=
nare? Wäljer en ut af eder, som går
hit ned til mig.
9. Kan han strida emot mig, och slår
mig, så wilje wi wara edre tjenare;
warder ock jag hans öfwerman, och slår
honom, så skolen I wara wåre tjenare,
och skolen tjena oß.
10. Och Philisteen sade: Jag hafwer
i thenna dag gjort Israels här en skam;
låter mig få en, och låter oß strida med
hwar annan.
11. Tå Saul och hela Israel hörde
theßa Philisteens ord, förskräckte the
sig, och fruktade sig storligen.
12. Men David war en Ephrathisk
mans son, af BethLehem Juda, som
hette Isai: han hade åtta söner, och war
en gammal man i Sauls tid, och war
ålderstigen ibland män.
13. Och the tre äldste Isai söner wo=
ro dragne med Saul til striden; och war
thetta theras namn, Eliab, then först=
födde, AbiNadab, then andre, och Sam=
ma, then tredje.
14. Men David war then yngste. Tå
nu the tre äldste woro utdragne med
Saul til striden,
15. Gick David åter hem ifrå Saul,
til at wakta sin faders får i BethLehem.
16. Men then Philisteen trädde fram
både morgon och afton, och stod ther i
fyratio dagar.
17. Och Isai sade til sin son David:
Tag åt tina bröder thetta Epha af tor=
kade ax, och theßa tio bröd, och löp bort
i hären til tina bröder;
18. Och theßa tio blöta ostar, och få
höfwitsmannen; och besök tina bröder,
om them wäl går, och tag wara uppå
hwad the säga tig.
19. Men Saul och the och alle Isra=
els män woro i Ekdalen, och stridde
emot the Philisteer.
20. Tå stod David bittida up om mor=
gonen, och befallte fåren åt herdarna,
lade uppå sig, och gick åstad, såsom Isai
honom budit hade, och kom til wagn=
borgen; och hären war utdragen, och
hade skickat sig, och the skriade i striden.
21. Ty Israel hade skickat sig; så wo=
ro ock the Philisteer redo emot theras
här.
22. Tå lät David thet han bar i tyg=
waktarens händer, och lopp bort i spet=
sen, och gick bort och hälsade sina bröder;

23. Och wid han nu talade med them, si, tå trädde then kämpen fram, som hette Goliath, then Philisteen af Gath, utu the Philisteers här, och talade såsom tilförene; och David hörde thet.
24. Men hwar man i Israel, tå han then mannen såg, flydde för honom, och fruktade sig storligen.
25. Och hwar man i Israel sade: Hafwen I icke sett thenna mannen, som upgången är? ty han är upgången til at tala försmädelse emot Israel: och then honom slår, honom wil Konungen göra mycket rik, och gifwa honom sin dotter, och wil göra hans faders hus fritt i Israel.
26. Tå sade David til männerna som när honom stodo: Hwad skal man gifwa honom som slår thenna Philisteen, och wänder thenna skammen ifrån Israel? Ty hwad är thenne oomskurne Philisteen, som försmädar lefwande Guds här?
27. Tå sade folket honom såsom tilförene: Thet skal man gifwa then, som honom slår.
28. Och Eliab, hans äldste broder, hörde at han talade med männerna, och wardt wred på David, och sade: Hwi äst tu hit ned kommen? och hwi hafwer tu öfwergifwit the få fåren i öknen? Jag känner wäl tin öfwerdådighet och titt hjertas ondska; ty tu äst hit ned kommen til at se striden.
29. David sade: Hwad hafwer jag tå nu gjort? Är thet mig icke befaldt?
30. Och wände sig om til en annan, och sade såsom han hade sagt tilförene. Tå swarade honom folket såsom tilförene.
31. Och tå the hörde the ord som David sade, förkunnade the thet Saul; och han låt hämta honom.
32. Och David sade til Saul: Ingen mans hjerta gifwe sig för then sakens skul: tin tjenare skal gå bort och strida med then Philisteen.
33. Saul sade til David: Tu kan icke gå bort emot thenna Philisteen, och strida med honom; ty tu äst en yngling, och han är en stridsman ifrå sin ungdom.
34. Men David sade til Saul: Tin tjenare waktade sin faders får, och ther kom et lejon och en björn, och tog bort et får af hjorden.
35. Tå följde jag efter, och slog honom, och tog thet utu hans mun; och tå han reste sig up emot mig, tog jag honom i skägget, och slog honom, och drap honom.
36. Så hafwer tin tjenare slagit både lejon och björn. Så må nu thenne oomskurne Philisteen wara såsom enthera; ty han hafwer försmädat lefwande Guds här.
37. Och David sade: HERren, som mig frälste ifrå lejonet och ifrå björnen, han frälsar mig ock ifrå thenna Philisteen. Och Saul sade til David: Gack åstad; HERren ware med tig.
38. Och Saul drog sina kläder uppå David, och satte honom en kopparhjelm på hans hufwud, och lade et pansar uppå honom.
39. Och David bandt sitt swärd öfwer sina kläder, och begynte til at gå; ty han hade icke försökt thet. Tå sade David til Saul: Jag kan icke så gå; ty jag är ther wid icke wan. Och han lade thet ifrå sig,
40. Och tog sin staf i sin hand, och utwalde fem släta stenar utu bäcken, och lade them uti herdaskräppan, som han hade, och i säcken, och tog slungan i sin hand, och gick fram emot Philisteen.
41. Och Philisteen gick ock framåt, och nalkades in til David, och hans wapendragare för honom.
42. Tå nu Philisteen såg och skådade David, föraktade han honom; ty han war en yngling, brunaktig och dägelig.
43. Philisteen sade til David: Är jag tå en hund, at tu kommer emot mig med käppar? Och bannade David wid sina gudar;
44. Och sade til David: Kom hit til mig; jag skal gifwa titt kött foglarna under himmelen och djuren på marken.
45. David sade til Philisteen: Tu kommer til mig med swärd, spjut och sköld; men jag kommer til tig i HERrans Ze-

baoths namn, Israels härs Gud, then tu försmådat hafwer.

46. Och HErren skal i thenna dag gifwa tig uti min hand, at jag skal slå tig, och taga titt hufwud af tig, och gifwa the Philisteers härs kropp i thenna dag foglarna under himmelen och djuren på marken, at alla land skola förnimma, at Israel hafwer en Gud.

47. Och hela thenna menigheten skal förnimma, at HErren icke hjelper genom swärd eller spjut; ty striden är HErrans; och han skal gifwa eder i wåra händer.

48. Tå nu Philisteen reste åstad, gick och nalkades in mot David, skyndade sig David, och lopp ifrå hären emot Philisteen.

49. Och David tog sin hand i skräppan, och fattade ther ur en sten, och slungade, och råkade Philisteen i hans panna, så at stenen gick in i pannan; och han föll på jorden på sitt ansikte.

50. Altså öfwerwann David Philisteen med slungan och stenen, och slog honom, och drap honom.

51. Och efter David intet swärd hade i sin hand, lopp han fram til Philisteen, och tog hans swärd, och drog thet utu skidan, och drap honom, och högg honom ther med hufwudet af. Tå the Philisteer sågo, at theras starkaste war död, flydde the.

52. Och Israels män och Juda reste up, ropade, och jagade efter the Philisteer in til thes man kommer i dalen och alt in til Ekrons portar. Och the Philisteer föllo slagne på wägen til portarna, alt in til Gath och in til Ekron.

53. Och Israels barn wände om af thet jagandet efter the Philisteer, och sköflade theras läger.

54. Men David tog Philisteens hufwud, och förde thet til Jerusalem; men hans wapn lade han i sin hydda.

55. Men tå Saul såg David utgå emot Philisteen, sade han til Abner, sin härhöfwitsman: Hwars son är then ynglingen? Abner sade: Så wißt som tin själ lefwer, Konung, jag wet thet icke.

56. Konungen sade: Så fråga ther efter, hwars son then ynglingen är.

57. Tå nu David kom igen, sedan Philisteen slagen war, tog Abner honom, och hade honom in för Saul: och han hade then Philisteens hufwud i sin hand.

58. Och Saul sade til honom: Hwars son äst tu, yngling? David sade: Jag är tin tjenares Isai, then BethLehemitens, son.

18. Capitel.

Tå han hade uttalat med Saul, förbandt sig Jonathans hjerta med Davids hjerta; och Jonathan wardt kär åt honom såsom sitt egit hjerta.

2. Och Saul tog honom i then dagen, och lät honom icke mer komma i sin faders hus.

3. Och Jonathan och David gjorde förbund tilhopa; ty han hade honom kär såsom sitt egit hjerta.

4. Och Jonathan drog af sin kjortel som han hade uppå, och gaf honom til David; ther til sin mantel, sitt swärd, sin boga och sitt bälte.

5. Och David gick ut tit Saul sände honom, och skickade sig wisligen; och Saul satte honom öfwer krigsfolket; och han war alt folket, och theslikes Sauls tjenare, täck.

6. Men thet begaf sig, tå han igen kommen war, sedan han hade slagit Philisteen, at qwinnorna af alla Israels städer gingo emot Konung Saul med sång och harpor, med trummor, med glädje och med gigor.

7. Och qwinnorna söngo til hwarandra, och spelade, och sade: Saul hafwer slagit tusende; men David tio tusende.

8. Tå förgrymmade sig Saul storligen; och thet talet behagade honom ganska illa; och han sade: The hafwa gifwit David tio tusende, och mig tusende: han warder wäl också Konung?

9. Och Saul såg illa uppå David, ifrå then dagen och alt sedan.

10. På then andra dagen föll then onde anden af Gudi öfwer Saul, och han propheterade hemma i huset; men

David spelade på strängarna med sin
hand, såsom han dageligen plågade.
Och Saul hade et spjut i handen,
11. Och stöt thet åstad, och tänkte:
Jag wil skjuta David igenom i wäg-
gen; men David gaf sig undan för ho-
nom twå gånger.
12. Och Saul fruktade för David; ty
HErren war med honom, och war
gången ifrå Saul.
13. Så satte Saul honom ifrå sig, och
gjorde honom til höfwitsman öfwer
tusende män: och han gick ut och in för
folket.
14. Och David hade sig wisligt i alla
sina gerningar; och HErren war med
honom.
15. Tå nu Saul såg, at han war så
ganska klok, fruktade han för honom.
16. Men hela Israel och Juda hade
David kär; ty han gick ut och in för
them.
17. Och Saul sade til David: Si, min
äldsta dotter Merob wil jag gifwa tig
til hustru: war manlig, och för HEr-
rans krig; ty Saul tänkte, min hand
skal icke komma wid honom, utan the
Philisteers hand.
18. Men David swarade Saul: Ho
är jag, eller hwad är mitt lefwerne,
och min faders hus slägt i Israel, at
jag skulle warda Konungens måg?
19. Tå nu tiden kom, at Merob,
Sauls dotter, skulle blifwit gifwen Da-
vid, wardt hon gifwen Adriel, then
Meholathiten, til hustru.
20. Men Michal, Sauls dotter, hade
David kär. Tå thet wardt sagdt Saul,
sade han: Thet är rätt.
21. Jag wil gifwa honom henne, at
hon må komma honom på fall, och the
Philisteers händer måga komma öfwer
honom. Och han sade til David: Tu
skal i dag warda min måg med then
andra.
22. Och Saul böd sina tjenare: Taler
med David hemligen, och säger: Si,
Konungen hafwer wilja til tig, och alle
hans tjenare älska tig; så blif nu Ko-
nungens måg.
23. Och Sauls tjenare talade thessa
ord för Davids öron; men David sade:
Tycker eder thet wara en ringa ting, at
wara Konungens måg? Och jag är en
fattig och ringa man.
24. Och Sauls tjenare gåfwo honom
swar igen, och sade: Sådana ord haf-
wer David sagt.
25. Saul sade: Säger så til David:
Konungen begär ingen annan morgon-
gåfwa än hundrade förhudar af the
Philisteer, at man må hämnas på Ko-
nungens fiender: (ty Saul for efter at
fälla David igenom the Philisteers hand.)
26. Tå sade hans tjenare David thes-
sa ord. Och David tyckte så godt wara,
at han måtte blifwa Konungens måg.
Och tiden war ännu icke ute.
27. Och David stod up, och drog åstad
med sina män, och slog af the Philisteer
tuhundrade män, och David hade the-
ras förhudar, och förnöjde Konungen
med talet; på thet han skulle warda
Konungens måg. Tå gaf Saul honom
sin dotter Michal til hustru.
28. Och Saul såg och märkte, at HEr-
ren war med honom. Och Michal,
Sauls dotter, hade honom kär.
29. Tå fruktade Saul ännu mer för
David, och wardt hans fiende i alla si-
na lifsdagar.
30 Och tå the Philisteers Förstar
drogo ut, handlade David klokare än
alle Sauls tjenare, när the utdrogo; så
at hans namn wardt mycket aktadt.

19. Capitel.

Men Saul talade med sin son Jona-
than och med alla sina tjenare, at the
skulle slå David ihjäl. Men Jonathan,
Sauls son, hade stor wilja til David,
2. Och underwiste honom thet, och
sade: Min fader Saul far efter och
wil dräpa tig: så förwara tig nu til
morgons, och blif öfwer en sida, och
göm tig.
3. Men jag wil gå ut med min fader,
och wil stå bredewid min fader på
marken ther tu äst, och tala om tig med
min fader; och hwad jag ser, thet wil
jag kungöra tig.
4. Och Jonathan talade thet bästa om

David med sin fader Saul, och sade til honom: Konungen synde icke på sin tjenare David; ty han hafwer intet brutit tig emot, och hans gerningar äro tig ganska nyttiga.

5. Och han hafwer satt sitt lif i sin hand, och slog then Philisteen; och HERren gjorde en stor salighet hela Israel: thet hafwer tu sett, och gladt tig ther af: hwi wil tu tå synda på et ofkyldigt blod, så at tu dräper David utan sak?

6. Tå lydde Saul Jonathans röst, och swor: Så wißt som HERren lefwer, han skal icke dö.

7. Tå kallade Jonathan David, och sade honom alla theßa orden, och hade honom in för Saul, at han war för honom, såsom tilförene.

8. Så kom åter et örlig; och David drog ut, och stridde emot the Philisteer, och slog en stor slagtning, så at the flydde för honom.

9. Men then onde HERrans ande kom öfwer Saul; och han satt i sitt hus, och hade et spjut i sin hand: så spelade David på strängarna med handen.

10. Men Saul for efter at skjuta David igenom med spjutet i wäggen; men han wek undan ifrå Saul; och spjutet for in i wäggen; och David flydde, och undslapp then natten.

11. Och Saul sände bod i Davids hus, at the skulle taga wara uppå honom, och om morgonen slå honom ihjäl; men Michal, Davids hustru, underwiste thet honom, och sade: Om tu i natt icke undsätter tin själ, så måste tu i morgon dö.

12. Så lät Michal honom ned genom et fenster, at han gick sina färde, flydde, och undslapp.

13. Och Michal tog et beläte, och lade thet i sängen, och lade et getskin om thes hufwud, och öfwertäckte thet med kläder.

14. Tå sände Saul bod, at the skulle hämta David; men hon sade: Han är krank.

15. Tå sände Saul bod til at bese David, och sade: Bärer honom hit up til mig med sängen, at han må dräpas.

16. Tå nu boden kommo, si, tå låg belätet i sängen, och getskinnet om thes hufwud.

17. Tå sade Saul til Michal: Hwi hafwer tu bedragit mig, och släppt min fiende, at han skulle undkomma? Michal sade til Saul: Han sade til mig: Låt mig gå, eller jag slår tig ihjäl.

18. Och David flydde, och undkom, och kom til Samuel i Rama, och sade honom alt thet Saul honom gjort hade: och han gick bort med Samuel, och blef i Najoth.

19. Och thet wardt sagdt Saul: Si, David är i Najoth i Rama.

20. Tå sände Saul bod, at the skulle hämta David. Och the sågo chorer med Propheter prophetera, och Samuel war theras tilsiare. Tå kom Guds Ande uppå Sauls bod, så at the ock propheterade.

21. Tå thet wardt Saul sagdt, sände han andra bod; the propheterade ock. Så sände han tredje boden; the propheterade ock.

22. Så gick han ock sjelf til Rama: och tå han kom til then stora brunnen som är i Sechu, frågade han och sade: Hwar är Samuel och David? Tå wardt honom sagdt: Si, i Najoth i Rama.

23. Och han gick tit til Najoth i Rama; och Guds Ande kom också öfwer honom, och han gick och propheterade, til thes han kom til Najoth i Rama.

24. Och han drog åfwen sina kläder af, och propheterade också för Samuel, och föll naken ned then hela dagen och then hela natten. Ther af säger man: Är ock Saul ibland Propheter?

20. Capitel.

Och David flydde ifrå Najoth i Rama, och kom och talade för Jonathan: Hwad hafwer jag gjort? Hwad hafwer jag mißhandlat? Hwad hafwer jag syndat för tin fader, at han står efter mitt lif?

2. Han sade til honom: Bort thet: tu skal icke dö. Si, min fader gör intet, hwarken stort eller litet, thet han

icke uppenbarar för mina öron: hwi skulle tå min fader dölja thetta för mig? Thet skal icke gå så til.

3. Tå swor David ytterligare, och sade: Tin fader wet wäl, at jag hafwer funnit nåd för tina ögon; therföre må han tänka, Jonathan skal intet weta här af, på thet han icke skal bedröfwas ther af: sannerligen, så wißt som HERren lefwer, och så wißt som tin själ lefwer, thet är icke mer än et steg emellan mig och döden.

4. Jonathan sade til David: Jag wil göra tig alt thet titt hjerta begär.

5. David sade til honom: Si, i morgon är nymånad, tå jag skal sitta til bords med Konungen: så låt mig gå bort, at jag gömmer mig på marken alt in til aftonen på tredje dagen.

6. Om tin fader frågar efter mig, så säg: David bad mig, at han måtte löpa til sin stad BethLehem; förty ther är et årligt offer för hela slägten.

7. Är thet så, at han säger: Thet är godt, så står thet wäl med tin tjenare: warder han ock wred, så warder tu wäl märkande, at han hafwer ondt i sinnet.

8. Så gör nu barmhertighet med tin tjenare; ty tu hafwer med mig, tin tjenare, gjort et förbund i HERranom: är ock någon mißgerning i mig, så dräp tu mig, och låt mig icke komma in för tin fader.

9. Jonathan sade: Bort thet ifrå tig, at jag skulle märka, at min fader hade i sinnet göra tig ondt, och jag icke skulle thet säga tig.

10. David sade: Ho skal säga mig thet, om tin fader swarar tig något hårdt?

11. Jonathan sade til David: Kom, låt oß gå ut på marken. Och the gingo båda ut på marken.

12. Och Jonathan sade til David: HERre Israels Gud, om jag utfrågar af min fader i morgon och öfwermorgon, at thet står wäl til med David, och jag icke sänder til tig, och uppenbarar thet för tina öron;

13. Så göre HERren thet och thet med Jonathan; men om min fader täckes thet ondt är emot tig, så wil jag ock uppenbara thet för tina öron, och släppa tig, at tu går tina färde med frid: och HERren ware med tig, såsom han med min fader warit hafwer.

14. Gör jag thet icke, så göre tu ingen HERrans barmhertighet med mig, så länge jag lefwer, ej heller när jag dör.

15. Och när HERren utrotar Davids fiender, hwar och en utaf landet, så tag icke tu tin barmhertighet bort ifrå mitt hus til ewig tid.

16. Altså gjorde Jonathan et förbund med Davids hus, och sade: HERren kräfwe thet utaf Davids fienders händer.

17. Och Jonathan sade ytterligare, och swor David, så kär hade han honom; ty han hade honom så kär som sin själ.

18. Och Jonathan sade til honom: I morgon är nymånad: tå warder wäl frågadt efter tig; ty man warder tig saknande, ther tu plägar sitta.

19. På tredje dagen kom med hast ned, och gack uti något rum, ther tu kan gömma tig på söknedagen, och sätt tig wid then stenen Asel.

20. Så wil jag skuta tre pilar ut med honom, såsom jag sköte til et mål.

21. Och si, jag wil sända drängen: Gack och tag igen pilen. Om jag säger til drängen: Si, pilarne ligga här bak om tig, tag up them; så kom, ty thet är frid, och är ingen fara, så wißerligen som HERren lefwer.

22. Men om jag säger til drängen: Si, pilarne ligga längre bort framför tig; så gack tina färde, ty HERren hafwer låtit tig gå.

23. Och hwad tu och jag med hwar annan talat hafwe, HERren ware emellan mig och tig i ewig tid.

24. Så gömde David sig på marken: och tå nymånaden kom, satte Konungen sig til bords til at äta.

25. Tå nu Konungen hade satt sig i sitt rum, såsom han tilförene war wan, ut med wäggen, stod Jonathan up, och Abner satte sig wid Sauls sida; och man saknade David i hans rum.

26. Och Saul talade then dagen intet;

ty han tänkte, honom är något wederfarit, at han icke är ren.

27. På then andra nymånads-dagen, tå man saknade David i hans rum, sade Saul til sin son Jonathan: Hwi är icke Isai son kommen til bords, hwarken i går eller i dag?

28. Jonathan swarade Saul: Han bad mig, at han skulle gå til BethLehem;

29. Och sade: Låt mig gå; förty wår slägt skal offra i staden, och min broder hafwer sielf budit mig. Hafwer jag nu funnit nåd för tina ögon, så wil jag tit och se mina bröder; therföre är han icke kommen til Konungens bord.

30. Tå wardt Saul wred på Jonathan, och sade: Tu skalk och bof, jag wet wäl, at tu hafwer utwalt Isai son, tig och tin slemma moder til skam.

31. Ty så länge Isai son lefwer på jorden, warder hwarken tu eller titt rike beståndande: så sänd nu och låt hämta honom hit til mig; ty han måste dö.

32. Jonathan swarade sin fader Saul, och sade til honom: Hwi skal han dö? Hwad hafwer han giort?

33. Tå sköt Saul spjutet efter honom, at han måtte skutit honom igenom. Tå märkte Jonathan, at aldeles war beslutit af hans fader, at han wille dräpa David:,

34. Och stod up ifrå bordet ganska wred, och åt på then samma andra nymånads-dagen intet bröd; ty han wardt bedröfwad om David, efter hans fader hade så skämt honom.

35. Om morgonen gick Jonathan ut i marken, såsom han hade öfwerens warit med David; och en liten dräng med honom.

36. Och han sade til drängen: Löp och hämta mig pilarna up igen, som jag skjuter: tå drängen lopp, sköt han en pil öfwer honom.

37. Och tå drängen kom på thet rumet, tit Jonathan hade skutit pilarna, ropade Jonathan efter honom, och sade: Pilen ligger längre framför tig:

38. Och ropade än en gång efter honom: Skynda tig full snart; statt icke stilla. Tå hämtade drängen Jonathan pilarna up, och bar them til sin herre.

39. Och drängen wißte icke hwad på färde war: allenast Jonathan och David wißte thet.

40. Tå fick Jonathan sin dräng sina wapn, och sade til honom: Gack, och bär them in i staden.

41. Tå drängen war ingången, stod David up af rumet på södra sidan, och föll på sitt ansikte til jorden, och tilbad tre resor; och the kyßte hwar annan, och greto tilhopa, ju David alramäst.

42. Och Jonathan sade til David: Gack med frid, som wi båda swurit hafwe i HErrans namn och sagt: HErren ware emellan mig och tig, emellan min säd och tin säd til ewig tid!

43. Och han stod up, och gick sin wäg; men Jonathan gick til staden igen.

21. Capitel.

Och David kom til Nobe, til Presten Ahimelech; och Ahimelech wardt häpen wid han gick emot David, och sade til honom: Hwi kommer tu så allena, och ingen man med tig?

2. David sade til Presten Ahimelech: Konungen hafwer befallt mig et ärende, och sade til mig: Låt ingen weta hwar efter jag hafwer sändt tig, och hwad jag hafwer befallt tig; så hafwer jag sagt mina tjenare före ther och ther.

3. Om tu nu hafwer något under tina händer, til en fem bröd, så mig thet i min hand, eller hwad tu finner.

4. Presten swarade David och sade: Jag hafwer intet allmänt bröd under min hand, utan heligt bröd, om eljes tjenarena hafwa hållit sig ifrå qwinnor.

5. David swarade Presten och sade til honom: Qwinnorna hafwa warit oß ifrå stängda i tre dagar, tå jag for åstad; och tjenarenas tyg woro heliga; men är thenna wägen ohelig, så skal han i dag helgad warda genom tygen.

6. Så gaf Presten honom af thet helga, efter ther war intet annat bröd, utan skådobröden, them man uptog

för HErranom, på thet man skulle lägga fram andra färska bröd på then dagen tå han them borttog.

7. Men ther war then dagen en man inne besluten för HErranom, utaf Sauls tjenare, benämnd Doeg, en Edomee, then mägtigaste ibland Sauls herdar.

8. Och David sade til Ahimelech: Är icke här under tin hand et spjut eller swärd? Jag hafwer icke tagit mitt swärd eller wapen med mig; förty Konungens ärende war hastigt.

9. Presten sade: Then Philisteens swärd, Goliaths, then tu slog i Ekdalen, thet är här swept uti en mantel bak lifkjortelen: wil tu, så tag thet; ty här är intet annat än thet. David sade: Thes like är icke; få mig thet hit.

10. Och David stod up, och flydde för Saul, och kom til Achis, Konungen i Gath.

11. Men Achis tjenare sade til honom: Thenne är David, landets Konung, om hwilken the söngo i dansen, och sade: Saul slog tusende; men David tiotusende.

12. Och David lade thessa orden på hjertat, och fruktade sig storligen för Achis, Konungen i Gath.

13. Och han förwandlade sina åthäfwor för them, och föll ned i theras händer, och stötte sig emot dören i porten, och hans spott flöt honom ut på skägget.

14. Tå sade Achis til sina tjenare: Si, I sen at mannen är ursinnig: hwi hafwen I haft honom til mig?

15. Hafwer jag icke nog ursinniga, at I skullen hafwa thenna in til mig, at han skulle rasa för mig? Skulle han komma i mitt hus?

22. Capitel.

David gick tädan, och flydde bort uti then kulan Adullam. Tå hans bröder thet hörde, och hela hans faders hus, kommo the tit ned til honom.

2. Och til honom församlade sig allehanda män, som i nöd, i gäld och af bedröfwadt hjerta woro; och han wardt theras höfwitsman, så at när honom woro wid fyrahundrade män.

3. Och David gick tädan til Mizpa, uti the Moabiters land, och sade til the Moabiters Konung: Låt min fader och min moder gå ut och in med eder, til thes jag får se hwad Gud wil göra med mig.

4. Och han låt them in för the Moabiters Konung, at the woro när honom så länge som David war på borgen.

5. Men then Propheten Gad sade til David: Blif icke på borgen, utan gack bort i Juda land. Så gick David åstad, och kom uti then skogen Hareth.

6. Och thet kom för Saul, at David, och the män som när honom woro, woro sedde. Som nu Saul bodde i Gibea, i en lund i Rama, hade han sitt spjut i handen, och alla hans tjenare stodo bredewid honom.

7. Tå sade Saul til sina tjenare, som stodo bredewid honom: Hörer, I Jemini barn; månne ock Isai son skal gifwa eder alla åkrar och wingårdar, och göra eder alla til öfwerstar öfwer tusende och öfwer hundrade,

8. At I alle hafwen förbundit eder emot mig, och ingen är, som thet för mina öron uppenbarar, efter min son hafwer ock gjort et förbund med Isai son. Är ingen ibland eder, hwilken thet gör ondt för min skul, och uppenbarar thet för mina öron? Ty min son hafwer upwäckt mina tjenare emot mig, at han skal gå mig efter, såsom för ögonen är.

9. Så swarade Doeg, then Edomeen, som stod ibland Sauls tjenare, och sade: Jag såg Isai son, at han kom til Nobe, til Ahimelech, Ahitobs son:

10. Han frågade HErran för honom, och gaf honom spisning och Goliaths, then Philisteens, swärd.

11. Tå sände Konungen åstad, och låt kalla Presten Ahimelech, Ahitobs son, och hela hans faders hus, Presterna som woro i Nobe; och the kommo alle til Konungen.

12. Och Saul sade: Hör, tu Ahitobs

son. Han sade: Här är jag, min Herre.

13. Och Saul sade til honom: Hwi hafwen J gjort et förbund emot mig, tu och Jsai son, så at tu hafwer gifwit honom bröd och swärd, och frågat Gud för honom, på thet tu skulle upwäcka honom, at han skulle gå mig efter, såsom för ögonen är.

14. Ahimelech swarade Konungen och sade: Och ho är ibland alla tina tjenare sådan som David, trogen och Konungens måg, och går i tin lydnad, och är mycket afhållen i titt hus?

15. Hafwer jag nu först i dag begynt fråga Gud för honom? Thet ware långt ifrå mig. Konungen lägge sin tjenare icke sådant til i hela min faders hus; förty tin tjenare hafwer intet wetat af alt thetta, hwarken litet eller stort.

16. Men Konungen sade: Ahimelech, tu måste döden dö, tu och hela tin faders hus.

17. Och Konungen sade til sina drabanter, som när honom stodo: Wänder eder, och dräper HERrans Prester; förty theras hand är ock med David, och tå the wißte at han flydde, underwiste the mig thet icke. Men Konungens tjenare wille icke komma theras händer wid HERrans Prester och slå them.

18. Tå sade Konungen til Doeg: Wänd tu tig och slå Presterna. Doeg, then Edomeen, wände sig, och slog Presterna, så at then dagen blefwo döde fem och åttatio män som drogo linnen lifkjortel.

19. Och Presternas stad, Nobe, slog han med swärdsägg, både män och qwinnor, barn och them som diade, få och åsnor och får.

20. Men en Ahimelechs son, Ahitobs sons, benämnd AbJathar, slapp undan, och flydde bort til David,

21. Och sade honom, at Saul hade dräpit HERrans Prester.

22. Men David sade til AbJathar: Jag wißte wäl then dagen, tå then Edomeen Doeg war ther, at han skulle säga thet Saul. Jag är skyldig för alla tin faders hus själar:

23. Blif när mig, och frukta tig intet. Then som står efter mitt lif, han skal ock stå efter titt lif; och tu skal med mig blifwa förwarad.

23. Capitel.

Och David wardt bodadt: Si, the Philisteer strida emot Kegila, och röfwa ladorna.

2. Tå frågade David HERran, och sade: Skal jag gå bort och slå theßa Philisteer? Och HERren sade *til* David: Gack åstad; tu skal slå the Philisteer och undsätta Kegila.

3. Men the män när David sade til honom: Si, wi hafwe fruktan här i Juda; och wilje ännu gå bort *til* Kegila, til the Philisteers här?

4. Tå frågade åter David HERran. Och HERren swarade honom och sade: Up; drag ned til Kegila; ty jag wil gifwa the Philisteer i tina händer.

5. Så drog David med sina män til Kegila, och stridde emot the Philisteer, och dref them theras boskap bort, och slog them i en stor slagtning. Altså undsatte David them i Kegila.

6. Och tå AbJathar, Ahimelechs son, flydde til David til Kegila, bar han lifkjortelen tit ned med sig.

7. Tå wardt Saul sagdt, at David war kommen til Kegila; och han sade: Gud hafwer gifwit honom i mina händer, så at han är innelyckt, och är kommen i en stad, som är förwarad med portar och bomar.

8. Och Saul lät kalla alt folket til strid tit ned til Kegila, och skulle belägga David och hans män.

9. Tå David förmärkte, at Saul hade ondt i sinnet emot honom, sade han til Presten AbJathar: Tag hit lifkjortelen.

10. Och David sade: HERre Jsraels Gud, tin tjenare hafwer hört at Saul hafwer i sinnet at han skal komma til Kegila, til at förderfwa staden för min skul:

11. Månne borgarena i Kegila öfwerantwarda mig i hans händer? och

månne Saul komma hit ned, såsom tin tjenare hört hafwer? Thet låt tin tjenare få weta, HErre Israels Gud. Och HErren sade: Han kommer hit ned.

12. David sade: Månne borgarena i Kegila öfwerantwarda mig och mina män i Sauls händen? HErren sade: Ja.

13. Tå stod David up med sina män, som woro wid sex hundrade; och the drogo ut af Kegila, och wandrade hwart the kunde. Tå nu Saul wardt sagdt, at David war utflydd af Kegila, lät han sitt uttåg bestå.

14. Och David blef i öknen på borgen, och blef på berget i then öknen Siph. Och Saul sökte honom så länge han lefde; men Gud gaf honom icke i hans händer.

15. Och David såg, at Saul utdragen war at söka efter hans lif; men David blef uti then öknen Siph i heden.

16. Tå stod Jonathan up, Sauls son, och gick bort til David ut i heden, och styrkte hans hand i Gudi;

17. Och sade til honom: Frukta tig intet; min fader Sauls hand finner tig intet; och tu warder Konung öfwer Israel, och jag skal wara tig närmast: och thetta wet min fader wäl.

18. Och the gjorde båda et förbund tilhopa för HErranom. Och David blef i heden; men Jonathan drog hem igen.

19. Men the Siphiter foro up til Saul i Gibea, och sade: Är icke David gömd när oß på borgen i heden, på then högden Hachila, som ligger på högra handen om öknen?

20. Så kom nu ned, Konung, efter alt titt hjertas begär, så wilje wi öfwerantwarda honom i Konungens händer.

21. Tå sade Saul: Wälsignade warer I HErranom, at I hafwen förbarmat eder öfwer mig.

22. Så går nu bort, och warder thes ännu wißare, at I mågen få weta och se på hwad rum hans fötter warit hafwa, och ho honom ther sett hafwer; ty mig är sagdt at han är listig.

23. Beser och bespejer alla rum ther han gömmer sig, och kommer igen til mig, när I ären wiße wordne, så wil jag fara med eder. Är han i landet, så skal jag söka up honom bland alla tusende i Juda.

24. Tå stodo the up, och gingo til Siph fram för Saul; men David och hans män woro i then öknen Maon, på then slättmarken, på högra sidan om öknen.

25. Tå nu Saul drog tit med sina män til at söka, wardt David förwarad, och drog ned uti en bergsklippa i öknen Maon. Tå Saul thet hörde, jagade han efter David i then öknen Maon.

26. Och Saul med sina män gick på ena sidan om berget, och David med sina män på then andra sidan om berget. Tå nu David skyndade sig at upkomma för Saul, tå kringhwärfde Saul med sina män David och hans män, at the måtte få them fatt.

27. Men et bodskap kom til Saul, och sade: Skynda tig och kom; förty the Philisteer äro infallne i landet.

28. Tå wände Saul om ifrån thet sökandet efter David, och drog bort emot the Philisteer. Ther af kallar man thet rumet SelaMahlekoth.

24. Capitel.

Och David drog med tädan, och blef på borgen i EnGedi.

2. Tå nu Saul igen kom ifrå the Philisteer, wardt honom sagdt: Si, David är i then öknen EnGedi.

3. Och Saul tog tretusende unga män utu hela Israel, och drog åstad til at söka David med hans män på the stengetters klippor.

4. Och tå han kom til the fårahyddor wid wägen, war ther en kula; och Saul gick ther in, til at betäcka sina fötter: men David och hans män suto inne i kulan.

5. Tå sade Davids män til honom: Si, thetta är then dagen, om hwilken HErren tin Gud tig sagt hafwer: Si,

jag skal gifwa tin fiende i tina händer, at tu gör med honom såsom tig täckes. Och David stod up, och skar sakta bort en flik af Sauls kjortel.

6. Men sedan slog honom hans hjerta, at han hade skurit then Sauls flik bort;

7. Och sade til sina män: Thet låte HErren wara långt ifrå mig, at jag thet göra skulle, och komma min hand wid min Herre, HErrans Smorda; ty han är HErrans Smorda.

8. Och David stillade sina män med ord, och lät them icke öfwerfalla Saul. Och Saul kom up utu kulan, och gick ut på wägen.

9. Stod ock David sedan up, och gick utu kulan, och ropade efter Saul, och sade: Min Herre Konung! Saul såg tilbaka efter sig; och David böjde sitt ansikte ned til jorden, och tilbad,

10. Och sade til Saul: Hwi hörer tu the menniskors ord, som säga: David söker efter titt argesta?

11. Si, i dag se tina ögon, at HErren hafwer thenna dag gifwit tig i min hand i kulan, och thet wardt sagdt, at jag skulle dräpa tig; men tig wardt skonadt; ty jag sade: Jag wil icke komma min hand wid min Herre; ty han är HErrans Smorda.

12. Min fader, se dock fliken af tin kjortel i min hand, at jag icke wille dräpa tig, tå jag bortskar en flik af tin kjortel. Känn och se, at intet ondt är i min hand, eller någon öfwerträdelse. Jag hafwer ock intet syndat emot tig; och tu går efter min själ, at tu må taga henne bort.

13. HErren skal wara domare emellan mig och tig, och HErren skal hämna mig på tig; men min hand skal icke wara öfwer tig.

14. Såsom man säger i et gammalt ordspråk: Af the ogudaktiga kommer odygd; men min hand skal icke wara öfwer tig.

15. Hwem förföljer tu, Israels Konung? Hwem jagar tu efter? En död hund, en loppa.

16. HErren ware domare, och döme emellan mig och tig, och se ther til, och utföre min sak, och frie mig ifrå tin hand.

17. Som nu David hade theßa orden uttalat, sade Saul: Är thet icke tin röst, min son David? Och Saul uphof sin röst, och gret;

18. Och sade til David: Tu äst rättfärdigare än jag; tu hafwer bewist mig godt; men jag hafwer bewist tig ondt.

19. Och tu hafwer i thenna dag gifwit mig tilkänna huru tu hafwer gjort wäl emot mig; ty HErren hade beslutit mig i tina händer, och tu hafwer dock icke dräpit mig.

20. Huru skulle någon finna sin fiende, och låta honom sedan gå en god wäg? HErren wedergälle tig thet goda, som tu i thenna dag med mig gjort hafwer.

21. Nu si, jag wet, at tu warder Konung, och Israels Konungsrike står i tin hand.

22. Så swär mig nu wid HErran, at tu icke utrotar min säd efter mig, och icke utskrapar mitt namn utu min faders hus.

23. Och David swor Saul; och så drog Saul hem: men David och hans män drogo up på borgen.

25. Capitel.

Och Samuel blef död. Och hela Israel församlade sig, begreto honom, och begrofwo honom i hans hus i Rama. Men David stod up, och drog ned i then öknen Paran.

2. Och en man war i Maon, och hans gods war i Carmel, och then mannen war ganska mägtig, och hade tretusende får och tusende getter. Och thet begaf sig, at han klippte sina får i Carmel.

3. Och han hette Nabal, och hans hustru hette Abigail, och war en förnuftig qwinna, och hade et dägeligt ansikte; men mannen war hård och arg i sina gerningar, och war en af Caleb.

4. Tå nu David fick höra i öknen, at Nabal klippte sina får,

5. Sände han ut tio unga män, och sade til them: Går up til Carmel, och tå I kommen til Nabal, så hälser honom på mina wägnar wänligt,

6. Och önsker honom lycka, och säger: Frid ware med tig och med titt hus, och med alt thet tu hafwer!

7. Jag hafwer hört, at tu hafwer fåraklippare; si, tine herdar, som tu hafwer, hafwa warit när oß; wi hafwe aldrig talat them illa til; och them hafwer intet fattats i talet, så länge the hafwa warit i Carmel.

8. Fråga tina drängar ther om; the skola säga tig thet. Så lät nu theße unge män finna nåd för tina ögon; ty wi äre komne på en god dag. Gif tina tjenare och tin son David hwad tin hand finner.

9. Tå the Davids unge män kommo tit, och hade på Davids wägnar talat alla theßa orden med Nabal, höllo the up.

10. Men Nabal swarade Davids tjenare och sade: Ho är then David? och ho är then Isai son? Thet äro nu månge tjenare, som gifwa sig ifrå sina Herrar.

11. Skulle jag taga mitt bröd, watn och kött, som jag för mina klippare slagtat hafwer, och gifwa thet folk, som jag intet wet hwadan the äro?

12. Tå wände the Davids unge män om igen på theras wäg; och när the kommo til David, sade the honom alt thetta.

13. Tå sade David til sina män: Hwar och en binde sitt swärd wid sig. Och hwar och en af them bandt sitt swärd wid sig; och David bandt ock thesslikes sitt swärd wid sig. Och drogo med honom ned wid fyrahundrade män; men tuhundrade blefwo qwar när theras tyg.

14. Men en af drängarna gaf Abigail, Nabals hustru, tilkänna, och sade: Si, David hafwer sändt bod utur öknen til at hälsa wår Herre; och han snubbade them.

15. Och the män hafwa dock warit oß ganska nyttige, och intet talat oß illa til; och oß hafwer intet fattats i talet, så länge wi hafwe wistats när them, medan wi i marken woro:

16. Utan the hafwa warit wåra murar dag och natt, så länge wi waktade fåren när them.

17. Så märk nu, och se hwad tu göra wil; ty förwißo är et ondt för handen öfwer wår Herre och öfwer hela hans hus; och han är en Belials man, hwilken ingen något säga djerfwes.

18. Tå hastade sig Abigail, och tog tuhundrade bröd och twå läglar win och fem kokade får och fem skäppor mjöl och hundrade stycken rußin och tuhundrade stycken fikon, och lade thet på åsnor,

19. Och sade til sina drängar: Går för mig; jag wil komma efter. Och hon sade sin man Nabal här intet af.

20. Och som hon red på en åsna, och kom ned i bergsskygden, si, tå kom David och hans män nederdragande emot henne, så at hon mötte them.

21. Och David hade sagt: Jag hafwer förgäfwes förwarat alt thet thenne hade i öknen, så at ther hafwer intet fattats af thet han hade; och han betalar mig godt med ondt.

22. Gud göre thetta och än mer Davids fiender, om jag läter honom blifwa qwar, in til i morgon ljust warder, en som på wäggen pißar, utaf alt thet han hafwer.

23. Tå nu Abigail såg David, steg hon hastigt af åsnan, och föll för David på sitt ansikte, och tilbad honom på jorden;

24. Och föll til hans fötter, och sade: Ack! min Herre, min ware thenna mißgerning, och lät tin tjenarinna tala för tina öron, och hör tin tjenarinnas ord.

25. Min Herre sätte icke sitt hjerta emot thenna Nabal, then Belials mannen; ty han är en galen man, såsom hans namn är, och galenskap är med honom; men jag tin tjenarinna hafwer icke sett min Herres unga män, som tu utsände.

26. Men nu, min Herre, så wißt som

HErren lefwer, och så wißt som tin siäl lefwer, HErren hafwer förtagit tig, at tu icke kom i blod, och hafwer friat tig tin hand; men nu ware tina fiender såsom Nabal, och the som wilja min Herre ondt.

27. Här är wälsignelsen, som tin tjenarinna min Herre fört hafwer: gif thet the unga män, som med min Herre wandra.

28. Förlåt tin tjenarinna then öfwerträdelsen; ty HErren skal göra min Herre et tryggt hus; ty tu förer HErrans krig, och intet ondt skal när tig funnit warda i alla tina lifsdagar.

29. Och om någon menniska häfwer sig up til at förfölja tig, och står efter tin siäl, så skal min Herres siäl wara inbunden uti the lefwandes knippe när HErranom tin Gud; men tina fienders siäl skal warda bortslungad med slunga.

30. När nu HErren min Herre alt thetta goda görande warder, som han tig sagt hafwer, och budit tig, at tu skal wara en höfwitsman öfwer Israel;

31. Så warder thetta icke görande min Herres hjerta någon ångest eller nyck, at tu hafwer blod utgutit utan orsak, och hämnat tig sielf: så skal HErren göra min Herre godt, och tu warder tänkande på tin tjenarinna.

32. Tå sade David til Abigail: Låfwad ware HErren Israels Gud, som tig i dag hafwer emot mig sändt.

33. Och låfwade ware tina åthäfwor, och låfwad ware tu, som i dag hafwer förtagit mig, at jag icke är kommen i blod, och hämnat mig med egen hand.

34. Sannerligen, så wißt som HErren Israels Gud lefwer, then mig förtagit hafwer at jag icke gjorde tig ondt, hade tu icke snarligen kommit emot mig, så hade Nabal, in til i morgon ljust warder, icke qwar blifwit en som på wäggen pißar.

35. Altså tog tå David af hennes hand thet hon honom fört hade, och sade til henne: Far med frid up til titt hus. Si, jag hafwer hört tin röst, och täckeligen tagit tin person

36. Tå Abigail kom til Nabal, si, tå hade han tilredt en måltid i sitt hus, såsom en Konungs måltid, och hans hjerta war gladt i honom; ty han war mycket drucken. Men hon sade honom intet, hwarken litet eller stort, in til om morgonen ljust wardt.

37. Tå dager wardt, när winet war gångit af Nabal, sade hans hustru honom thetta. Tå wardt hans hjerta dödt i honom, så at han wardt såsom en sten.

38. Och efter tio dagar slog HErren honom, så at han blef död.

39. Tå David hörde, at Nabal war död, sade han: Låfwad ware HErren, som hafwer hämnat min försmädelse på Nabal, och hafwer förwarat sin tjenare för thet ondt war; och HErren hafwer Nabals ondska wedergällt på hans hufwud. Och David sände bort, och lät tala med Abigail, at han måtte taga henne til hustru.

40. Och tå Davids tjenare kommo til Abigail i Carmel, talade the til henne, och sade: David hafwer sändt oß til tig, på thet han må få tig til hustru.

41. Hon stod up, och tilbad på sitt ansikte til jorden, och sade: Si, här är tin tjenarinna, at hon må tjena min Herres tjenare, och twå theras fötter.

42. Och Abigail hastade sig, och gjorde sig redo, och red på en åsna, och fem tjenstepigor, som under henne woro; och följde Davids bodskap, och wardt hans hustru.

43. Theslikes tog David Ahinoam af Jisreel; och woro båda hans hustrur.

44. Men Saul gaf sin dotter Michal, Davids hustru, åt Phalti, Lais son af Gallim.

26. Capitel.

Och the af Siph kommo til Saul i Gibea, och sade: Är icke David fördold på berget Hachila, in för öknen?

2. Tå stod Saul up, och drog ned til then öknen Siph, och med honom tre tusende unge män af Israel; på thet han skulle upsöka David i öknen Siph.

3. Och han lägrade sig på thet berget

Hachila, som ligger in för öknen wid wägen; men David blef i öknen. Och tå han såg, at Saul kom efter honom i öknen,

4. Sände han spejare ut, och förfor, at Saul wißerligen kommen war.

5. Och David stod up, och kom til thet rumet, ther Saul höll sitt läger. Och han såg rumet ther Saul låg med sin härhöfwitsman, Abner Ner son; ty Saul låg i wagnborgen, och härfolket omkring honom.

6. Tå swarade David, och sade til Ahimelech, then Hetheen, och til Abisai ZeruJa son, Joabs broder: Ho wil med mig ned til Saul i lägret? Abisai sade: Jag wil ned med tig.

7. Så kom David och Abisai til folket om natten; och si, Saul låg och sof i wagnborgen, och hans spjut stod stött i jorden wid hans hufwud; men Abner och folket låg omkring honom.

8. Tå sade Abisai til David: Gud hafwer i thenna dag beslutit tin fiende i tin hand; så wil jag nu en gång med spjutet stinga honom igenom i jorden, så at han skal icke mer behöfwa.

9. Men David sade til Abisai: Förderfwa honom intet; ty ho wil komma sin hand wid HErrans Smorda, och blifwa oskyldig?

10. Ytterligare sade David: Så wißt som HErren lefwer, om HErren icke slår honom, eller hans tid kommer at han dör, eller han drager i en strid, och så blifwer borta,

11. Så låte HErren thet wara långt ifrå mig, at jag skal komma min hand wid HErrans Smorda. Så tag nu spjutet wid hans hufwud, och wattubägaren, och låt oß gå.

12. Så tog David spjutet och wattubägaren wid Sauls hufwud; och the gingo sina färde; och ingen war som thet såg eller märkte, eller waknade; utan the sofwo alle; ty en tung sömn war fallen på them af HErranom.

13. Tå nu David war kommen öfwer på hinsidan, gick han up på bergskullen långt ifrå, så at ther war stort rum emellan them:

14. Och ropade til folket och til Abner Ner son, och sade: Hör tu icke, Abner? Och Abner swarade och sade. Ho äst tu, at tu så ropar til Konungen?

15. Och David sade til Abner: Äst tu icke en man? Och ho är tin like i Israel? Hwi hafwer tu tå icke bewarat tin Herre Konungen? ty en af folket är ther ingången til at slå tin Herre Konungen ihjäl.

16. Thet är icke redeligt som tu gjort hafwer. Så wißt som HErren lefwer, J ären dödsens barn, at J eder Herre, HErrans Smorda, icke bewarat hafwen. Nu se, här är Konungens spjut och wattubägaren, som stodo wid hans hufwud.

17. Tå kände Saul Davids röst, och sade: Är thet icke tin röst, min son David? David sade: Thet är min röst, min Herre Konung.

18. Och sade ytterligare: Hwi förföljer min Herre så sin tjenare? Hwad hafwer jag gjort? Och hwad ondt är i min hand?

19. Så höre dock nu min Herre Konungen sin tjenares ord. Om HErren upretar tig emot mig, så låte man et spisoffer lukta; men om menniskors barn göra thet, så ware the förbannade för HErranom, at the på thenna dag hafwa fördrifwit mig, at jag icke må blifwa i HErrans arfwedel, och the säga: Gack bort och tjena andra gudar.

20. Så falle nu icke mitt blod på jorden för HErrans ansikte; ty Israels Konung är utdragen til at söka en loppa, såsom man jagar et rapphöns på bergen.

21. Och Saul sade: Jag hafwer syndat. Kom igen, min son David; jag wil intet ondt mer göra tig, therföre at min själ hafwer i thenna dag dyr warit för tina ögon: si, jag hafwer gjort därligt och ganska owisligt.

22. David swarade och sade: Si, här är Konungens spjut; en af the unga män gånge hit up, och tage thet.

23. HErren warder wäl hwar och en wedergällande efter hans rättfärdighet och tro; ty HErren hade i dag

gifwit tig i min hand: men jag wille icke komma min hand wid HERrans Smorda.

24. Och såsom tin siäl hafwer i thenna dagen för mina ögon mycket aktad warit, så warde ock min siäl mycket aktad för HERrans ögon, och han hjelpe mig utur all bedröfwelse.

25. Saul sade til David: Wälsignad ware tu, min son David. Tu skal görat, och gå thet igenom. Så gick David sin wäg; och Saul wände om hem igen.

27. Capitel.

Så tänkte David i sitt hjerta: Jag faller dock en dag Saul i händer: thet är mig bättre at jag rymmer undan in uti the Philisteers land, på thet Saul må wända igen at ytterligare söka efter mig i alla Israels gränser; så må jag tå komma ifrå hans händer.

2. Och han stod up, och gick åstad med the sex hundrade män, som med honom woro, til Achis Maochs son, Konungen i Gath.

3. Så blef David när Achis i Gath, med sina män, hwar med sitt hus; David theslikes med sina twå hustrur, Ahinoam, then Jisreelitiskan, och Abigail, Nabals hustru, then Carmelitiskan.

4. Tå Saul wardt sagdt, at David war flydd til Gath, sökte han intet mera efter honom.

5. Och David sade til Achis: Hafwer jag funnit nåd för tina ögon, så låt gifwa mig et rum uti en af städerna på landet, at jag må bo ther inne: hwi skulle tin tjenare bo uti Konungsstaden när tig?

6. Tå gaf honom Achis på then dagen Ziklag: ther af är Ziklag Juda Konungars, alt in til thenna dag.

7. Tiden som David bodde uti the Philisteers land war et år och fyra månader.

8. Och David med sina män drog up, och föll in uti the Geßuriters och the Girsiters och the Amalekiters land; ty theße bodde af ålder i landet, ther man kommer til Zur, alt in til Egypti land.

9. Och tå han slog landet, låt han hwarken man eller qwinna lefwa, och tog får, fä, åsnor, cameler och kläder, och wände om, och kom til Achis.

10. När nu Achis sade: Hafwen J ock i dag någonstädes infallit? Tå sade David: Söder ut i Juda, och söder ut til the Jerahmeeliter, och söder ut til the Keniter.

11. Men David låt hwarken man eller qwinna lefwande komma til Gath, och tänkte: The måga säga om oß och sqwallra. Så gjorde David; och thet war hans sedwänja så länge han bodde uti the Philisteers land.

12. Therföre trodde Achis David, och tänkte: Han hafwer gjort sig illa luktande för sitt folk Israel; ty blifwer han wäl min tjenare til ewig tid.

28. Capitel.

Och thet begaf sig på then tiden, at the Philisteer församlade sin här, til at draga ut i strid emot Israel. Och Achis sade til David: Tu skal weta, at tu och tina män skolen draga ut med mig i hären.

2. David sade til Achis: Nu wäl, tu skal se hwad tin tjenare göra skal. Achis sade til David: Therföre skal jag sätta tig til mitt hufwuds waktare i mina lifsdagar.

3. Så war nu Samuel död; och hela Israel hade begråtit honom, och begrafwit honom i hans stad Rama. Och Saul hade bortdrifwit utu landet spåmän och teknatydare.

4. Som nu the Philisteer församlade sig, och kommo och lägrade sig i Sunem, församlade ock Saul hela Israel, och lägrade sig i Gilboa.

5. Tå Saul såg the Philisteers här, fruktade han sig, och hans hjerta war mycket förskräckt.

6. Och han frågade HERren; och HERren swarade honom intet, hwarken i drömmar, eller genom Ljus, eller genom Propheter.

7. Tå sade Saul til sina tjenare: Söker mig en qwinna, som en spådomsanda hafwer, at jag må gå til

henne och fråga henne. Hans tjenare
sade til honom: Si, i EnDor är en
qwinna som hafwer en spådomsanda.
8. Och Saul omskiftade sina kläder,
och tog andra uppå, och gick tit, och twå
män med honom, och kommo om natten
til qwinnan, och sade: Kära, spå mig
genom spådomsanda, och res mig up
then jag säger tig.
9. Qwinnan sade til honom: Si, tu
wet wäl hwad Saul gjort hafwer, hu-
ru han hafwer fördödt the spåmän och
teknatydare utu landet; hwi wil tu tå
komma min själ i nätet, at jag skulle
blifwa dödad?
10. Tå swor Saul henne wid HER-
ran, och sade: Så wißt som HERren
lefwer skal thetta icke warda tig räknadt
til mißgerning.
11. Tå sade qwinnan: Hwem skal
jag upresa tig? Han sade: Res mig
Samuel up.
12. Tå nu qwinnan såg Samuel, ro-
pade hon högt, och sade til Saul: Hwi
hafwer tu bedragit mig? Tu äst Saul.
13. Och Konungen sade til henne:
Frukta tig intet; hwad ser tu? Qwin-
nan sade til Saul: Jag ser gudar sti-
ga up af jorden.
14. Han sade: Huru är hans skap-
nad? Hon sade: En gammal man
kommer up, och är klädd uti en silkes-
kjortel. Så förnam Saul at thet war
Samuel, och böjde sitt ansikte ned på
jorden, och tilbad.
15. Och Samuel sade til Saul: Hwi
hafwer tu gjort mig omak, at tu haf-
wer låtit mig upresas? Saul sade:
Jag är i stor nöd. The Philisteer strida
emot mig; och Gud är wiken ifrå mig,
och swarar mig intet, hwarken genom
Propheter, eller genom drömmar: ther-
före hafwer jag låtit kalla tig, at tu
skal underwisa mig hwad jag göra
skal.
16. Samuel sade: Hwad wil tu frå-
ga mig, efter HERren är ifrå tig wi-
ken, och är tin owän worden?
17. HERren warder tig görande, så-
som han genom mig talat hafwer, och
HERren skal rifwa riket utu tin hand,
och gifwa thet David, tin nästa,
18. Therföre at tu HERrans röst icke
lydt hafwer, icke heller fullföljt hans
wredes grymhet emot Amalech; ther-
före hafwer nu HERren thetta gjort tig.
19. Ther til skal HERren ock gifwa
Israel med tig uti the Philisteers hän-
der. I morgon skal tu och tina söner
wara när mig; och HERren skal gif-
wa Israels här uti the Philisteers hän-
der.
20. Tå föll Saul hasteligen til jor-
den; ty han kunde icke stå, och wardt
swårligen förfärad för Samuels ord,
så at ingen-magt war mer i honom;
ty han hade intet bröd ätit hela then da-
gen och hela then natten.
21. Och qwinnan gick in til Saul, och
såg at han war mycket förfärad, och sa-
de til honom: Si, tin tjenarinna haf-
wer lydt tin röst; och jag hafwer satt
min själ i min hand, så at jag lydde ti-
na ord, som tu talade til mig.
22. Så hör ock nu tu tin tjenarinnas
röst: Jag wil sätta för tig en beta
bröd, at tu äter, och kommer til magt
igen, och går tina färde.
23. Han nekade, och sade: Jag wil in-
tet äta. Tå nödgade honom hans tje-
nare och qwinnan, så at han lydde the-
ras röst. Och han stod up af jorden, och
satte sig på sängen.
24. Och qwinnan hade en gödd kalf
i huset. Tå hastade hon sig, och slagtade
honom, och tog mjöl och blandade, och
bakade thet osyradt;
25. Och bar fram för Saul och för
hans tjenare: och tå the hade ätit, sto-
do the up, och gingo hela then natten.

29. Capitel.

Men the Philisteer samlade alla sina
härar i Aphek; och Israel lägrade sig
i Ajin i Jisreel.
2. Och the Philisteers Förstar gingo
med hundrade, och med tusende; men
David gick efterst med sina män när
Achis.
3. Tå sade the Philisteers Förstar:
Hwad skola theße Ebreer? Achis sade
til them: Är icke thet David, Sauls

tjenare, Israels Konungs, then nu när mig warit hafwer år och dag; och jag hafwer intet funnit med honom, ifrå then tiden han föll in til mig?

4. Men the Philisteers Förstar wordo wrede på honom, och sade til honom: Låt then mannen wända om, och blifwa i sitt rum, ther tu hafwer satt honom, at han icke drager ned med oß i striden, och warder wår fiende i striden; ty med hwad kunde han bättre blidka sin herre än med theßa männernas hufwud?

5. Är icke han then David, om hwilken the söngo i dansen: Saul slog tusende; men David slog tio tusende?

6. Tå kallade Achis David, och sade til honom: Så wißt som HErren lefwer, jag håller tig för en redlig man, och tin utgång och ingång med mig i hären behagar mig wäl, och hafwer intet argt sport af tig, ifrå then tiden tu kom til mig in til nu; men tu behagar icke Förstarna.

7. Så wänd nu om, och gack med frid, på thet tu icke skal förtörna the Philisteers Förstar.

8. David sade: Hwad hafwer jag gjort? Och hwad hafwer tu sport af tin tjenare, ifrå then tid jag hafwer warit när tig in til nu, at jag icke skal komma och strida emot min Herres Konungens fiender?

9. Achis swarade, och sade til David: Jag wet wäl, at tu äst täck för mina ögon, såsom en Guds Ängel; men the Philisteers Förstar hafwa sagt: Låt honom icke draga up med oß i striden.

10. Så war nu i morgon bittida uppe, och tin herres tjenare, som med tig komne äro; och när I ären i morgon bittida upstàndne, och ljust är, så går eder wäg.

11. Så war tå David och hans män bittida uppe, at the skulle om morgonen färdas och komma uti the Philisteers land igen; men the Philisteer drogo up til Jisreel.

30. Capitel.

Tå nu David på tredje dagen kom til Ziklag med sina män, woro the Amalekiter ther infallne söder ut och til Ziklag, och hade slagit Ziklag, och upbränt thet med eld,

2. Och hade bortfört qwinnorna tådan, både små och stora; men the hade ingen slagit ihjäl, utan drifwit them bort, och woro sin wäg.

3. Tå nu David med sina män kom til staden, och såg at han war upbränd med eld, och theras hustrur, söner och döttrar fångna;

4. Hof David och folket, som med honom war, theras röst up, och greto til thes the icke mer gråta kunde.

5. Ty Davids twå hustrur woro ock fångna, Ahinoam, then Jisreelitiskan, och Abigail, Nabals hustru, then Carmelitens.

6. Och David war mycket bedröfwad; ty folket wille stena honom; ty hela folkets själ war bedröfwad, hwar och en öfwer sina söner och döttrar. Men David stärkte sig i HErranom sin Gud,

7. Och sade til Presten AbJathar, Ahimelechs son: Bär mig fram lifkjortelen. Och tå AbJather hade burit fram lifkjortelen,

8. Frågade David HErran, och sade: Skal jag jaga efter krigsfolket? Och skal jag få them fatt? Han sade: Jaga efter them; tu skal få them fatt och undsätta rofwet.

9. Så drog David åstad, och the sex hundrade män, som när honom woro. Och tå the kommo til then bäcken Besor, blefwo några stående;

10. Men David och fyrahundrade män jagade efter: och the tuhundrade män, som stående blefwo, hade försummat sig fara öfwer bäcken Besor.

11. Och the funno en Egyptisk man på marken: then förde the til David, och gåfwo honom bröd, at han åt, och gåfwo honom watn at dricka,

12. Och gåfwo honom et stycke fikon, och tu stycken rußin: och tå han ätit hade, kom hans ande åter til honom; ty han hade på tre dagar och tre nätter intet bröd ätit, och intet watn druckit.

13. David sade til honom: Hwem hör tu til? Och hwadan äst tu? Han sade:

Jag är en Egyptisk dräng, en Amalekiters tjenare, och min herre hafwer öfwergifwit mig; ty jag wardt krank för tre dagar sedan.
14. Wi woro här infallne söder på Crethi, och uppå Juda, och söder på Caleb, och hafwe bränt up Ziklag med eld.
15. David sade til honom: Wil tu föra mig ned til thet krigsfolket? Han sade: Swär mig wid Gud, at tu icke slår mig ihjäl, eller antwardar mig i min herres hand, så wil jag föra tig ned til thet krigsfolket.
16. Och han förde them ned: och si, the hade förstrött sig öfwer hela marken, åto och drucko, och fröjdade sig för thet stora bytets skul, som the tagit hade utu the Philisteers land och utur Juda land.
17. Och David slog them, ifrå morgonen alt in til aftonen then andra dagen, så at ingen af them undslapp, förutan fyrahundrade ynglingar, som satte sig uppå cameler, och flydde.
18. Så undsatte tå David alt thet the Amelekiter tagit hade, och sina twå hustrur:
19. Och fattades ingen, hwarken liten eller stor, hwarken söner eller döttrar, eller af rofwet, eller hwad som hälst the tagit hade: David hämtade thet alt igen.
20. Och David tog får och fä, och dref boskapen för sig; och the sade: Thetta är Davids rof.
21. Och tå David kom til the tuhundrade män, som förswmmat hade efterfölja David, och woro blifne wid bäcken Besor, gingo the ut emot David och folket som med honom war; och David gick til folket, och hälsade them wänligen.
22. Tå swarade the som onde och Belials män woro ibland them som med David dragne woro, och sade: Efter the icke foro med oß, skal man intet gifwa them af rofwet som wi undsatt hafwe; utan hwar och en tage sin hustru och sina barn, och gånge sin wäg.
23. Tå sade David: J skolen icke så göra, mine bröder, med thet som HERren oß gifwit hafwer, och hafwer förwarat oß, och gifwit thet krigsfolket i wåra händer, som emot oß komne woro.
24. Ho skulle höra eder ther utinnan? Sådan som theras del är, som woro neddragne i striden, sådan skal ock theras del wara, som när tygen blifwit hafwa, och skal lika bytt warda.
25. Thetta är också ifrå then tiden och alt sedan wordet för en sed och rätt i Jsrael in til thenna dag.
26. Och tå David kom til Ziklag, sände han af rofwet til the äldste i Juda, sina wänner, och sade: Si, ther hafwen J wälsignelsen af HERrans fienders rof:
27. Nemligen, them i BethEl, them i Ramoth söder ut, them i Jathir,
28. Them i Aroer, them i Siphmoth, them i Esthemoa,
29. Them i Rachal, them i the Jerahmeeliters städer, them i the Keniters städer,
30. Them i Horma, them i Chor Asan, them i Atach,
31. Them i Hebron, och allestädes ther David wandrat hade med sina män.

31. Capitel.

Så stridde nu the Philisteer emot Jsrael; och Jsraels män flydde för the Philisteer, och föllo slagne på thet berget Gilboa.
2. Och the Philisteer föllo hardt in på Saul och hans söner, och slogo Jonathan och Abinadab och Malchisua, Sauls söner.
3. Och striden wardt hård emot Saul, och skyttarne drabbade på honom med bogarna; och han wardt illa sårad af skyttarna.
4. Tå sade Saul til sin wapendragare: Drag titt swärd ut, och stick mig igenom ther med, at theßa oomskurne icke komma och sticka mig igenom, och drifwa begabberi med mig. Men hans wapendragare wille icke; ty han fruktade sig storligen. Så tog Saul swärdet, och föll ther uppå.
5. Tå nu hans wapendragare såg at

Saul war död, föll han ock på sitt swärd, och blef död med honom.

6. Så blef Saul död, och tre hans söner, och hans wapendragare, och alle hans män tilhopa på then dagen.

7. Tå nu Israels män, som woro på hinsidan wid dalen, och på hinsidan Jordan, sågo at Israels män woro flydde, och at Saul och hans söner woro döde, öfwergåfwo the städerna, och flydde sammaledes: så kommo the Philisteer, och bodde ther uti.

8. Then andra dagen kommo the Philisteer til at afkläda the slagna; och funno Saul och hans tre söner liggande på berget Gilboa,

9. Och höggo honom hans hufwud af, och drogo af honom hans wapn, och sände i the Philisteers land, alt omkring, til at förkunna thet i theras gudars hus och ibland folket.

10. Och lade hans harnesk i Astharoths hus; men hans kropp hängde the up på muren i Bethsan.

11. Tå the i Jabes och Gilead hörde hwad the Philisteer hade gjort Saul;

12. Reste sig alle the up, som striddogste män woro, och gingo hela then natten, och togo Sauls och hans söners kroppar ned af muren i Bethsan, och förde them til Jabes, och brände them ther up,

13. Och togo theras ben, och begrofwo them under et träd i Jabes, och fastade i sju dagar.

Andra Samuels Bok.

1. Capitel.

Efter Sauls död, tå David igenkommen war ifrå the Amalekiters slagtning, och hade blifwit twå dagar i Ziklag,

2. Si, på tredje dagen kom en man ifrå Sauls här, med sönderrifna kläder och jord på hans hufwud; och som han kom til David, föll han ned på jorden, och tilbad.

3. Men David sade til honom: Hwadan kommer tu? Han sade til honom: Ifrån Israels här hafwer jag flytt.

4. David sade til honom: Säg mig huru tilgått är. Han sade: Folket är flydt ur striden, och mycket folk är fallit; ther til är ock Saul död, och hans son Jonathan.

5. David sade til ynglingen som thetta bodade: Hwar af wet tu, at Saul och hans son Jonathan äro döde?

6. Ynglingen, som thetta bodade, sade: Jag kom oförwarandes up på Gilboa berg, och si, Saul böjde sig ned på sitt spjut, och wagnar och resenärer jagade efter honom.

7. Och han wände sig om, och fick se mig, och kallade mig; och jag sade: Här är jag.

8. Och han talade til mig: Ho äst tu? Jag sade til honom: Jag är en Amalekit.

9. Och han sade til mig: Kom hit til mig, och dräp mig; ty ängest hafwer begripit mig: ty mitt lif är ännu alt helt i mig?

10. Så gick jag til honom, och drap honom; förty jag wißte wäl, at han icke skulle kunna lefwa efter hans fall: och jag tog kronan af hans hufwud och armsmidet af hans arm, och hafwer burit thet hit til tig, min Herre.

11. Tå fattade David sina kläder, och ref them sönder; och likaså alle the män som när honom woro:

12. Och jämrade sig, och greto, och fastade alt in til aftonen öfwer Saul och Jonathan, hans son, och öfwer HErrans folk och öfwer Israels hus, at the genom swärd fallne woro.

13. Och David sade til ynglingen, som honom thet bodat hade: Hwadan

äst tu? Han sade: Jag är en främlings,
en Amalekiters, son.
14. David sade til honom: Hwi haf=
wer tu icke fruktat tig komma tin hand
wid HERrans Smorda, til at dräpa
honom?
15. Och David sade til en af sina un=
ga män: Fram, och slå honom. Och
han slog honom, at han blef död.
16. Tå sade David til honom: Titt
blod ware öfwer titt hufwud; ty tin
mun hafwer talat emot tig sjelf, och
sagt: Jag hafwer dräpit HERrans
Smorda.
17. Och David klagade thenna klagan
öfwer Saul och Jonathan, hans son:
18. Och befallte, at man skulle lära
Juda barn sjunga then: Si, thet är
skrifwit uti then redliges bok:
19. The äldste i Israel äro slagne på
tina berg; huru äro the hjeltar fallne!
20. Beboder thet icke i Gath; för=
kunner thet icke på gatorna i Askelon; på
thet at the Philisteers döttrar sig icke
fröjda skola; at the oomskurnas dött=
rar icke glädjas skola.
21. I Gilboa berg, komme på eder
hwarken dagg eller regn, icke heller wa=
re åkrar, ther håfoffer af kommer; för=
ty ther är the hjeltars sköld afslagen;
Sauls sköld, lika som han icke hade
warit smord med olja.
22. Jonathans boge felade icke, och
Sauls swärd kom aldrig fåfängt igen
ifrå the slagnas blod och ifrå the hjel=
tars fetma.
23. Saul och Jonathan, ljuflige och
täcke medan the lefde, äro också icke
åtskilde i döden; raskare än örnar, och
starkare än lejon.
24. I Israels döttrar, gråter öfwer
Saul, then eder klädde med rosenfärgadt
i kråselighet, och prydde eder med gyl=
dene klenodier på edra kläder.
25. Huru äro the hjeltar så fallne i
striden! Jonathan är slagen på tina
högar.
26. Jag sörjer för tig, min broder
Jonathan; tu hafwer warit mig myc=
ket kär; tin kärlek war mig närmare
än qwinnokärlek.
27. Huru äro the hjeltar fallne, och
wapnen borta blifne!

2. Capitel.

Sedan thetta skedt war, frågade Da=
vid HERran, och sade: Skal jag dra=
ga up uti någon af Juda städer? Och
HERren sade til honom: Drag tit up.
David sade: Hwart? Han sade: Til
Hebron.
2. Så drog tå David tit med sina twå
hustrur, Ahinoam, then Jisreelitiskan,
och Abigail, Nabals, then Carmelitens,
hustru.
3. Ther til hade han ock the män up
med sig, som när honom woro, hwar
och en med sitt hus; och the bodde i
Hebrons städer.
4. Och the män af Juda kommo, och
smorde ther David til Konung öfwer
Juda hus. Och tå David wardt bo=
dadt, at the af Jabes i Gilead hade be=
grafwit Saul,
5. Sände han bod til them, och lät sä=
ga them: Wälsignade warer I HER=
ranom, at I thenna barmhertighet haf=
wen gjort på eder HERre Saul, och
begrafwit honom.
6. Så göre nu HERren med eder barm=
hertighet och trohet: och jag skal ock
theslikes göra eder godt, at I thetta
gjorden.
7. Så ware nu edra händer trösta, och
står faste. Efter eder HERre Saul är
död, så hafwer nu Juda hus smort mig
til Konung öfwer sig.
8. Men Abner Ner son, som Sauls
hårhöfwitsman war, tog Isboseth,
Sauls son, och förde honom genom
Mahanaim:
9. Och gjorde honom til Konung öf=
wer Gilead, Assuri, Jisreel, Ephraim,
BenJamin och öfwer hela Israel.
10. Och Isboseth, Sauls son, war
fyratio år gammal, tå han blef Konung
öfwer Israel, och han regerade i tu år.
Men Juda hus höll med David.
11. Och then tiden som David war
Konung i Hebron öfwer Juda hus
war sju år och sex månader.
12. Och Abner Ner son drog ut med

Isboseths, Sauls sons, tjenare utu Mahanaim til Gibeon.

13. Och Joab ZeruJa son, drog ut med Davids tjenare; och the mötte hwar annan wid dammen i Gibeon, och the lade sig, theße på thenna sidan wid dammen, och the andre på then andra sidan.

14. Och Abner sade til Joab: Låt the unge män stå up och spela för oß. Joab sade: Thet må wäl wara.

15. Så stodo the up, och gingo fram tolf i talet utaf BenJamin, på Isboseths Sauls sons sida, och tolf af Davids tjenare.

16. Och hwarthera tog then andra wid halsen, och stötte honom swärdet i hans sida; och föllo then ene med then andre, ther af thet rumet kallas Helkath Hazurim, hwilket i Gibeon är.

17. Och begyntes en ganska hård strid på then dagen; men Abner och the män af Israel wordo slagne af Davids tjenare.

18. Och tre ZeruJa söner woro ther, Joab, Abisai och Asahel; men Asahel war snabbfotad såsom en rå på marken.

19. Han jagade efter Abner, och wek icke hwarken på then högra sidan eller then wänstra ifrån Abner.

20. Tå wände Abner sig om, och sade: Äst tu Asahel? Han sade: Ja.

21. Abner sade til honom: Gif tig ifrå mig, antingen på högra sidan eller then wänstra, och tag tig före någon af the unga karlar, och tag honom harnesket af. Men Asahel wille icke wika ifrå honom.

22. Tå sade Abner ytterligare til Asahel: Gif tig ifrå mig; hwi wil tu at jag skal slå tig til marken? och huru skulle jag töra häfwa mitt ansikte up för tin broder Joab?

23. Men han wille ingalunda wika. Tå stack Abner honom bak om sig med et spjut i hans buk, så at spjutet gick bak ut, och han föll, och blef ther död för honom; och hwilken som kom til thet rumet ther Asahel låg död, han stod ther stilla.

24. Men Joab och Abisai jagade efter Abner, in til solen gick ned; och the kommo på thet berget Amma, som ligger för Giah, på then wägen til Gibeons öken.

25. Tå församlade sig BenJamins barn bak för Abner, och wordo til en hop, och gingo öfwerst på en högd.

26. Och Abner ropade til Joab, och sade: Skal tå swärdet fräta utan ända? Wet tu icke at thet wil på sidstone skarpt warda? Huru länge wil tu icke säga folket, at the låta af förfölja *sina* bröder?

27. Joab sade: Så sant som Gud lefwer, hade tu bittida i dag sagt thetta til mig, folket hade wäl aflåtit at förfölja hwar och en sin broder.

28. Och Joab blåste i basunen; och *alt* folket blef stilla stående, och jagade intet mer efter Israel, och stridde ej heller mer.

29. Men Abner och hans män gingo hela then natten öfwer slättmarken, och drogo öfwer Jordan, och wandrade genom hela Bithron, och kommo til Mahanaim.

30. Men Joab wände sig ifrån Abner, och församlade hela folket; och ther saknades af Davids tjenare nitton män och Asahel.

31. Och Davids tjenare hade slagit af BenJamin och Abners män, så at trehundrade och sextio män woro döde blifne.

32. Och the togo Asahel up, och begrofwo honom i hans faders graf i BethLehem. Och Joab med sina män gingo hela then natten, och kommo i morgonlysningen til Hebron.

3. Capitel.

Och thet war et långt örlig emellan Sauls hus och Davids hus; men David gick och förkofrades, och Sauls hus gick tilbaka och förminskades.

2. Och David wordo födde barn i Hebron: hans förstfödde son, Amnon, utaf Ahinoam, then Jisreelitiskan:

3. Then andra, Chileab, utaf Abigail, Nabals hustru, then Carmelitens: then tredje, Absalom Maacha son, Thalmai

dotters, Konungens i Gesur:
4. Then fjerde, Adonia Haggith son: then femte, SephatJa Abital son:
5. Then sjette, Jithream, utaf Egla, Davids hustru. Theße åro födde David i Hebron.
6. Som nu örlig war emellan Sauls hus och Davids hus, förstärkte Abner Sauls hus.
7. Och Saul hade en frilla, benämnd Rispa, Aja dotter; och Isboseth sade til Abner: Hwi sofwer tu när min faders frilla?
8. Tå wardt Abner ganska wred öfwer theßa Isboseths ord, och sade: Är jag tå et hundhufwud, jag som emot Juda gör barmhertighet på tin faders Sauls hus, och på hans bröder och wänner, och hafwer icke gifwit tig i Davids händer: och tu räknar mig i dag en ogerning til för en qwinnas skul?
9. Gud göre med Abner thet och thet, om jag icke gör, såsom HERren David swurit hafwer;
10. At riket skal tagas ifrå Sauls hus, och Davids stol skal upsatt warda öfwer Israel och Juda, ifrå Dan alt in til BerSaba.
11. Och han kunde icke mer swara honom et ord; ty han fruktade honom.
12. Och Abner sände bod för sig til David, och lät säga honom: Hwem hörer landet til? Och sade: Gör titt förbund med mig; si, min hand skal wara med tig, så at jag wil wända til tig hela Israel.
13. Han sade: Ja wäl, jag wil göra förbund med tig: men et beder jag af tig, at tu icke ser mitt ansikte, förr än tu förer til mig Michal, Sauls dotter, när tu kommer til at se mitt ansikte.
14. Sände ock David bod til Isboseth, Sauls son, och lät säga honom: Få mig min hustru Michal, then jag mig fäst hafwer med hundrade Philisteers förhudar.
15. Isboseth sände åstad, och lät taga henne, ifrå mannen Phaltiel, Lais son.
16. Och hennes man gick med henne, och gret efter henne alt in til Bahurim. Tå sade Abner til honom: Wänd om, och gack tina färde. Och han wände om igen.
17. Och Abner hade et tal med the äldste i Israel, och sade: I hafwen länge tilförene åstundat David, at han måtte wara Konung öfwer eder:
18. Så görer ock så nu; förty HERren hafwer sagt om David: Jag skal frälsa mitt folk Israel, genom min tjenares Davids hand, utu the Philisteers hand, och utur alla theras fienders hand.
19. Talade ock Abner för BenJamins öron, och gick thesslikes bort til at tala för Davids öron i Hebron alt thet Israel och hela BenJamins hus täcktes.
20. Tå nu Abner kom til David i Hebron, och tjugu män med honom, gjorde David them et gästabod.
21. Och Abner sade til David: Jag wil stå up, och gå bort til at församla hela Israel til min Herre Konungen, och at the skola göra et förbund med tig, på thet tu må wara en Konung, såsom tin själ thet begär. Så lät tå David Abner gå ifrå sig med frid.
22. Och si, Davids tjenare och Joab kommo ifrå krigsfolket, och hade et stort rof med sig; men Abner war icke nu qwar när David i Hebron, utan han hade låtit honom ifrå sig, så at han med frid bortgången war.
23. Tå nu Joab, och hela hären med honom, war kommen, wardt honom sagdt, at Abner Ner son war kommen til Konungen, och han hade låtit honom ifrå sig, så at han war med frid bortgången.
24. Så gick Joab in til Konungen, och sade: Hwad hafwer tu gjort? Si, Abner är kommen til tig: hwi hafwer tu släppt honom ifrå tig, så at han är bortgången?
25. Känner tu icke Abner Ner son? ty han är kommen til at bedraga tig, at han må bespeja tin utgång och ingång, och få weta alt thet tu gör.
26. Och som Joab utgick ifrå David, sände han bod efter Abner, at the skulle hämta honom igen ifrå BorHasira: och David wißte ther intet af.

27. Som nu Abner igen kom til Hebron, hade Joab honom midt uti porten, at han skulle tala med honom enskilt, och stack honom ther i buken, så at han blef död, för hans broder Asahels blods skul.
28. När nu David thetta hörde, sade han: Jag är oskyldig, och mitt rike, för HErranom ewinnerligen, til Abners Ner sons blod:
29. Men thet komme öfwer Joabs hufwud, och öfwer hela hans faders hus! Och wände icke åter i Joabs hus then som en etterflöd och spitelska hafwer, och then som slända håller, och then för swärd faller, och then som bröd fattas!
30. Altså dräpo Joab och hans broder Abisai Abner, therföre at han slog theras broder Asahel ihjäl i striden wid Gibeon.
31. Men David sade til Joab och alt folket som med honom war: Rifwer edra kläder sönder, och drager säckar uppå eder, och jämrer eder för Abners skul. Och Konungen gick efter båren.
32. Och tå the begrofwo Abner i Hebron, uphof Konungen sin röst, och gret wid Abners graf; gret ock theslikes alt folket.
33. Och Konungen beklagade sig öfwer Abner, och sade: Abner är icke död, såsom en dåre dör.
34. Tina händer woro intet bundna: tine fötter woro intet satte i fjettrar: tu äst fallen, såsom man faller för arga skalkar. Tå begret folket honom än mer.
35. Tå nu alt folket kom in med David til at äta, och ännu bittida dags war, swor David och sade: Gud göre mig thet och thet, om jag bröd eller något annat smakar förr än solen nedergår.
36. Och alt folket wißte thet, och thet behagade them wäl alt thet goda, som Konungen gjorde för hela folkets ögon.
37. Och alt folket, och hela Israel, märkte then dagen, at thet war icke af Konungen, at Abner Ner son wardt dräpen.
38. Och Konungen sade til sina tjenare: Weten J icke, at på thenna dag är en Förste och stor man fallen i Israel?
39. Och jag är ännu spåd, och en smord Konung; men the män ZeruJa söner äro mig alt för hårde. HErren wedergälle honom, som illa gör, efter hans ondska.

4. Capitel.

Tå nu Sauls son hörde, at Abner war död i Hebron, föllo honom händerne ned, och hela Israel wardt bedröfwad.
2. Så woro twå män höfwitsmän öfwer krigsfolket under Sauls son: then ene hette Baana, then andre Rechab, Rimmons, then Beerothitens, söner, utaf BenJamins barn; ty Beeroth wardt ock räknad under BenJamin.
3. Och the Beerothiter woro flydde til Gitthaim, och äro ther främlingar wordne alt in til thenna dag.
4. Hade ock Jonathan, Sauls son, en son. Han war ofärdig i fötterna, och war fem år gammal, tå tidningarna kommo om Saul och Jonathan utaf Jisreel: och hans amma tog honom up, och flydde, och i thet hon hastade, och flydde, föll han, och wardt halt; och han hette MephiBoseth.
5. Så gingo nu Rimmons, then Beerothitens söner, Rechab och Baana, bort, och kommo til Isboseths hus, tå dagen war hetast; och han låg på sin säng om middagen och sof.
6. Och the kommo i huset til at hämta hwete, och stungo honom i buken, och rymde sin wäg.
7. Ty tå the kommo i huset, låg han på sin säng i sin sängkammare; och the stungo honom ihjäl, och höggo honom hufwudet af, och togo hans hufwud, och gingo bort then wägen på slättmarken then hela natten:
8. Och buro Isboseths hufwud til David i Hebron, och sade til Konungen: Si, ther är Isboseths hufwud, Sauls sons, tin fiendes, som stod efter

tin själ; HERren hafwer i dag hämnat min Herre Konungen på Saul och hans säd.

9. Tå swarade David och sade til them: Så wißt som HERren lefwer, som min själ utur all bedröfwelse frälst hafwer;

10. Then som mig bodade och sade: Saul är död, och mente at han war et godt bodskap, then tog jag fatt, och drap honom i Ziklag, then jag skulle tidningslön gifwit;

11. Och theße ogudaktige männerne hafwa ihjälslagit en ostyldig man uti hans hus, på hans säng? Ja, skulle jag icke utkräfwa hans blod utur edra händer, och taga eder utaf jorden?

12. Och David bööd sina unga män; och the slogo them ihjäl, och höggo them händer och fötter af, och hängde them wid dammen i Hebron; men Isboseths hufwud togo the, och begrofwo thet i Abners graf i Hebron.

5. Capitel.

Och alle Israels slägter kommo til David i Hebron, och sade: Si, wi äre af titt ben och titt kött.

2. Ther til ock tilförene, när Saul war Konung öfwer oß, förde tu Israel ut och in. Så hafwer nu HERren sagt tig: Tu skal wakta mitt folk Israel, och skal wara en höfwitsman öfwer Israel.

3. Och alle äldste i Israel kommo til Konungen i Hebron. Och Konung David gjorde med them et förbund i Hebron för HERranom; och the smorde David til Konung öfwer Israel.

4. Trettio år gammal war David, tå han Konung wardt, och regerade i fyratio år.

5. I Hebron regerade han i sju år och sex månader öfwer Juda; men i Jerusalem regerade han i tre och trettio år öfwer hela Israel och Juda.

6. Och Konungen drog bort med sina män til Jerusalem emot the Jebuseer, som bodde ther i landet. Men the sade til David: Tu skal icke komma här in; utan blinde och halte skola drifwa tig af. Och theras mening war, at David skulle icke komma ther in.

7. Men David wann borgen Zion, thet är Davids stad.

8. Tå sade David på then dagen: Then som slår the Jebuseer, och kommer up til takrännorna och til the halta och blinda, hwilka Davids själ hatar. Theraf säger man: Låt ingen blind eller halt komma i huset.

9. Så bodde tå David på borgen, och kallade henne Davids stad; och David byggde omkring, ifrå Millo och innanföre.

10. Och David gick och förkofrade sig; och HERren Gud Zebaoth war med honom.

11. Och Hiram, Konungen i Tyro, sände bod til David, och cederträ til wäggar, och timmermän och stenhuggare, at the skulle bygga David et hus.

12. Och David förmärkte, at HERren hade stadfäst honom för en Konung öfwer Israel, och uphöjt hans rike för sitt folk Israels skul.

13. Och David tog ännu flera hustrur och frillor i Jerusalem, sedan han war kommen ifrå Hebron; och honom wordo ännu flere söner och döttrar födde.

14. Och thetta är theras namn, som honom födde woro i Jerusalem: Sammua, Sobab, Nathan, Salomo,

15. Jibehar, Elisua, Nepheg, Japhia,

16. Elisama, Eljada, Eliphalet.

17. Och tå the Philisteer hörde, at man hade smort David til Konung öfwer Israel, drogo the alle up til at söka David. Tå David thet förnam, drog han ned til en borg.

18. Men the Philisteer kommo, och lade sig neder i then dalen Rephaim.

19. Och David frågade HERran, och sade: Skal jag draga up emot the Philisteer? Och wil tu gifwa them i min hand? HERren sade til David: Drag tit up: jag wil gifwa the Philisteer i tin hand.

20. Och David kom til BaalPerazim, och slog them ther, och sade: HERren hafwer förskingrat mina fiender för mig ifrå hwar annan, såsom watnet förskingY

ras. Ther af kallar man thet samma rummet BaalPerazim.
21. Och the lemnade ther theras afgudar; men David och hans mån togo them bort.
22. Men the Philisteer drogo åter up, och lade sig neder i Rephaims dal.
23. Och David frågade HERran. Han sade: Tu skal icke draga tit up; utan kom bak uppå them, så at tu kommer uppå them in-mot pårontrån.
24. Och når tu får hôra, at thet ruskar ôfwerst uppe i skatarna af pårontrån, så war wid et friskt mod; ty HERren är tå utgången fôr tig, til at slå the Philisteers hår.
25. David gjorde som HERren honom budit hade, och slog the Philisteer, ifrå Geba alt in til thes man kommer til Gaser.

6. Capitel.

Och David samlade åter alla the unga mån i Israel, trettio tusende.
2. Och stod up, och gick bort med alt thet folk, som når honom war af Juda mån, at han skulle håmta tådan Guds ark, hwilkens namn heter: HERrans Zebaoths Namn bor ther uppå ôfwer Cherubim.
3. Och the satte Guds ark uppå en ny wagn, och håmtade honom utur AbiNadabs hus, som bodde i Gibea; men Ußa och Ahio, AbiNadabs sôner, kôrde then nya wagnen.
4. Och the fôrde honom med Guds ark utur AbiNadabs hus, som i Gibea bodde; och Ahio gick fram fôr arken.
5. Tå spelade David, och hela Israels hus fôr HERranom, med allahanda strångaspel af grantrå, med harpor och psaltare och trummor och bjellror och cymbaler.
6. Och tå the kommo til Nachons lada, tog Ußa til, och hôll Guds ark; ty oxarne gingo afsîdes utaf wågen.
7. Tå fôrgrymmade sig HERrans wrede ôfwer Ußa, och Gud slog honom ther fôr hans ôfwerdådighets skul, så at han blef ther dôd wid Guds ark.
8. Tå war David bedrôfwad, at HERren så sônderref Ußa. Och wardt thet samma rummet kalladt Perez Ußa, alt in til thenna dag.
9. Och David fruktade sig fôr HERranom på then dagen, och sade: Huru skal HERrans ark komma til mig?
10. Och wille icke låta båra honom til sig in i Davids stad, utan låt båra honom uti ObedEdoms, then Gitthitens, hus.
11. Och tå HERrans ark blef i tre månader uti ObedEdoms, then Gitthitens hus, wålsignade HERren *honom* och alt hans hus.
12. Och thet wardt sagdt Konung David, at HERren hade wålsignat ObedEdoms hus och alt thet han *hade*, fôr Guds arks skul: tå gick *han bort*, och håmtade Guds ark utur ObedEdoms hus up uti Davids stad med frôjd.
13. Och som the woro framgångne wid sex steg med HERrans ark, offrade man en oxe och et fett får.
14. Och David dansade med all magt fôr HERranom, och hade klådt uppå sig en linnen lifkjortel.
15. Och David, samt med hela Israel, fôrde HERrans ark up, med trumpeter och basuner.
16. Och tå HERrans ark kom in uti Davids stad, såg Michal, Sauls dotter, ut genom fenstret, och såg Konung David springa och dansa fôr HERranom; och fôraktade honom i sitt hjerta.
17. Når the nu buro HERrans ark in, satte the honom på sitt rum midt i tabernaklet som David fôr honom upslagit hade; och David offrade brånneoffer och tackoffer fôr HERranom.
18. Och tå David hade utoffrat brånneoffer och tackoffer, wålsignade han folket i HERrans Zebaoths namn.
19. Och utskiftade til alt folket och Israels menighet, både man och qwinna, hwar och en et brôd och et stycke kôtt och et mått win: sedan gick alt folket sin wåg, hwar och en til sitt hus.
20. Men tå David igen kom til at wålsigna sitt hus, gick Michal, Sauls dotter, ut emot honom, och sade: Huru hårlig hafwer Israels Konung wa-

rit i dag, som sig blottat hafwer för si-
na tjenares tjensteqwinnor, såsom lös-
aktiga menniskor sig blotta!
21. Men David sade til Michal: Jag
skal spela för HErranom, then mig
utwalt hafwer hällre än tin fader och
hällre än alt hans hus, så at han haf-
wer mig befallt wara en Förste öfwer
HErrans folk, öfwer Israel: ja, för
HErranom wil jag spela;
22. Och wil ännu ringare warda än
så, och wil nedrig wara i mina ögon,
och med the tjensteqwinnor, som tu af
sagt hafwer, til ära komma.
23. Och Michal, Sauls dotter, hade
intet barn in til hennes dödsdag.

7. Capitel.

Tå nu Konungen satt i sitt hus, och
HErren hade gifwit honom ro för alla
hans fiender alt omkring:
2. Sade han til then Propheten Na-
than: Si, jag bor uti cederhus, och
Guds ark bor under tapeter.
3. Nathan sade til Konungen: Gack,
alt thet tu hafwer i titt hjerta thet gör;
ty HErren är med tig.
4. Men om natten kom HErrans
ord til Nathan, och sade:
5. Gack och säg til min tjenare Da-
vid: Thetta säger HErren: Skulle tu
bygga mig et hus, at jag ther uti bo
skulle?
6. Hafwer jag dock intet bott i något
hus, ifrå then dag jag förde Israels
barn utur Egypten alt in til thenna
dag; utan jag hafwer wandrat i taber-
nakel och hyddor.
7. Ehwart jag med alla Israels barn
wandrade, hafwer jag ock någon tid
talat med någon Israels slägt, then
jag befallt hafwer at föda mitt folk,
och sagt: Hwi hafwen I icke byggt
mig et cederhus?
8. Så skal tu nu säga min tjenare
David: Thetta säger HErren Zeba-
oth: Jag hafwer tagit tig utaf marken,
ther tu gick efter fåren, at tu skulle wa-
ra en Förste öfwer mitt folk Israel;
9. Och hafwer warit med tig, ehwart
tu gått hafwer, och hafwer utrotat al-
la tina fiender för tig, och hafwer gjort
tig et stort namn, såsom the storas
namn på jorden.
10. Och jag wil sätta mitt folk Israel
et rum, och plantera thet så, at thet
skal ther blifwa, och icke yttermera
rördt warda; och orättfärdighetens
barn skola icke mera tränga thet, såsom
tilförene,
11. Och sedan then tid jag skickade do-
mare öfwer mitt folk Israel; och jag
skal gifwa tig ro för alla tina fiender;
och HErren förkunnar tig, at HEr-
ren wil göra tig et hus.
12. När nu tin tid förliden är, at
tu affomnad äst med tina fäder, skal
jag upwäcka tin säd efter tig, som af
titt lif komma skal; honom skal jag
stadfästa hans rike.
13. Han skal bygga mitt Namn et
hus; och jag skal stadfästa hans ri-
kes stol til ewig tid.
14. Jag skal wara hans fader, och
han skal wara min son. Om han gör
något illa, skal jag straffa honom med
menniskoris, och med menniskors barns
hugg;
15. Men min barmhertighet skal icke
ifrå honom wänd warda, såsom jag
wände henne ifrå Saul, then jag för
tig borttagit hafwer.
16. Men titt hus och titt rike skal blif-
wa ståndande för tig ewinnerligen; och
tin stol skal stadig blifwa til ewig tid.
17. Tå nu Nathan hade sagt David
alla thessa orden och hela thenna synen,
18. Kom Konung David, och satte sig
för HErranom, och sade: Ho är jag
HErre, HErre! och hwad är mitt
hus, at tu hafwer låtit mig komma
här til?
19. Ther til hafwer thet icke tyckt tig
wara nog, HErre, HErre; utan tu
hafwer ock talat til tin tjenares hus
om tilkommande ting i långden. Är
thet menniskorätt, HErre, HErre?
20. Och hwad skulle David mer tala
med tig? Tu känner tin tjenare, HEr-
re, HErre.
21. För titt ords skul, och efter titt
hjerta, hafwer tu alla thessa stora tingen

gjort, at tu thet tin tjenare förkunna wille.
22. Therföre äst tu ock mycket aktad, HErre Gud; ty thet är ingen såsom tu, och är ingen Gud utan tu, efter alt thet wi med wåra öron hört hafwe.
23. Förty hwar är et folk på jorden, såsom titt folk Israel, för hwilkas skul Gud är gången til at förlossa sig et folk, och göra sig et namn, och göra sådana stora och förskräckeliga ting i titt land för titt folk, som tu tig förlossade utur Egypten, ifrå hedningarna och theras gudar.
24. Och tu hafwer tilredt tig titt folk Israel, tig til folk i ewig tid; och tu, HErre, äst theras Gud worden.
25. Så stadfäst nu, HErre Gud, ordet i ewighet, thet tu öfwer tin tjenare och öfwer hans hus sagt hafwer, och gör såsom tu sagt hafwer.
26. Så blifwer titt namn stort i ewighet, at man skal säga: HErren Zebaoth är Gud öfwer Israel; och tin tjenares Davids hus warder fast för titt ansikte.
27. Ty tu, HErre Zebaoth, tu Israels Gud, hafwer öpnat tin tjenares öra, och sagt: Jag skal bygga tig et hus: therföre hafwer tin tjenare funnit sitt hjerta, at han thenna bön til tig bedja skulle.
28. Nu, HErre, HErre, tu äst Gud, och tina ord skola wara sanning. Tu hafwer thetta goda talat öfwer tin tjenare.
29. Så tag nu til och wälsigna tin tjenares hus, at thet blifwer ewigt för tig; ty tu, HErre, HErre, hafwer thet talat; och med tin wälsignelse skal tin tjenares hus wälsignadt warda til ewig tid.

8. Capitel.

Och thet begaf sig ther efter, at David slog the Philisteer, och förnedrade them, och tog träldomsbetslet utu the Philisteers hand.
2. Han slog ock the Moabiter så til jorden, at han twå delar drap, och en del lät lefwande blifwa. Altså wordo the Moabiter David underdånige, så at the förde skänker til honom.
3. David slog ock HadadEser, Rehobs son, Konungen i Zoba, tå han drog ut til at hämta sin magt igen, wid then älfwen Phrath.
4. Och David fångade af them tusende och sjuhundrade resenärer och tjugu tusende fotfolk, och hasade alla wagnshästar, och behöll qwar hundrade wagnar.
5. Så kommo the Syrer af Damascon til at hjelpa HadadEser, Konungen i Zoba; och David slog the Syrer, tu och tjugu tusende män
6. Och lade folk til Damascon i Syria. Altså wardt Syria David underdånig, så at the förde skänker til honom; ty HErren halp David, ehwart han drog.
7. Och David tog the gyldene sköldar, som HadadEsers tjenare tilhört hade, och förde them til Jerusalem.
8. Men ifrå Bethah och Berothai, HadadEsers städer, tog Konung David ganska mycken koppar.
9. Tå Thoi, Konungen i Hemath, hörde at David hade slagit hela HadadEsers magt,
10. Sände han sin son Joram til David, til at helsa honom wänligen och wälsigna honom, at han hade stridt med HadadEser, och slagit honom (ty Thoi hade örlig med HadadEser); och han hade med sig silfwer- och guld- och koppartyg;
11. Hwilka Konung David ock helgade HErranom, samt med thet silfwer och guld, som han helgade af alla hedningar, them han under sig twingade,
12. Af Syria, af Moab, af Ammons barn, af the Philisteer, af Amalek, af HadadEsers rof, Rehobs son, Konungens i Zoba.
13. Och gjorde David sig et namn, tå han igen kom och slog the Syrer i Saltdalen, aderton tusende.
14. Och han lade krigsfolk i hela Edomea: och hela Edom war David undergifwen; ty HErren halp David, ehwart han drog.
15. Altså wardt David Konung öf-

wer hela Israel; och han skaffade rätt och rättwisa åt alt folket.

16. Joab ZeruJa son war öfwer hären; men Josaphat Ahilud son war Cantzler:

17. Zadok Ahitob son och Ahimelech AbJathar son woro Prester: Seraja war Skrifware:

18. Benaja Jojada son war öfwer Crethi och Plethi; och Davids söner woro Prester.

9. Capitel.

Och David sade: Månne ock någon wara qwar af Sauls hus, at jag måtte göra barmhertighet med honom, för Jonathans skul?

2. Så war en tjenare af Sauls hus, benämnd Ziba: then kallade the til David; och Konungen sade til honom: Äst tu Ziba? Han sade: Ja, tin tjenare.

3. Konungen sade: Är ännu någon til af Sauls hus, at jag måtte göra Guds barmhertighet med honom? Ziba sade til Konungen: Thet är ännu en til, Jonathans son, ofärdig i fötterna.

4. Konungen sade til honom: Hwar är han? Ziba sade til Konungen: Si, han är i Lodebar, i Machirs hus, Ammiels sons.

5. Tå sände Konung David bort, och lät hämta honom ifrå Lodebar, utu Machirs hus, Ammiels sons.

6. Tå nu MephiBoseth, Jonathans son, Sauls sons; kom til David, föll han på sitt ansikte och tilbad. Och David sade: MephiBoseth! Han sade: Här är jag, tin tjenare.

7. David sade til honom: Frukta tig intet; ty jag wil göra barmhertighet på tig, för Jonathans tin faders skul, och wil gifwa tig alla tin faders Sauls åkrar igen; men tu skal dageligen äta bröd wid mitt bord.

8. Han tilbad, och sade: Ho är jag tin tjenare, at tu wänder tig til en död hund, såsom jag är?

9. Tå kallade Konungen Ziba, Sauls tjenare, och sade til honom: Alt thet Saul hafwer tilhört, och hans hela hus, hafwer jag gifwit tin herres son.

10. Så bruka nu honom hans åker, tu och tina barn och tjenare, och låt thet komma in, at thet skal wara tin herres sons bröd, at han må föda sig; men MephiBoseth, tin herres son, skal dageligen äta bröd wid mitt bord. Och Ziba hade femton söner och tjugu tjenare.

11. Och Ziba sade til Konungen: Alt thet min Herre Konungen hafwer budit sin tjenare, thet skal hans tjenare göra. Och MephiBoseth äte wid mitt bord, såsom et af Konungsbarnen, sade Konungen.

12. Och MephiBoseth hade en liten son, som het Micha: men alt thet i Ziba hus bodde, thet tjente MephiBoseth.

13. Och MephiBoseth bodde i Jerusalem; ty han åt dageligen wid Konungens bord, och haltade på båda sina fötter.

10. Capitel.

Och thet begaf sig ther efter, at Ammons barns Konung blef död; och hans son Hanun wardt Konung i hans stad.

2. Tå sade David: Jag wil göra barmhertighet på Hanun Nahas son, såsom hans fader hafwer gjort barmhertighet med mig. Och han sände bort, och låt genom sina tjenare hugswala honom öfwer hans fader. Och Davids tjenare kommo i Ammons barns land.

3. Tå sade the öfwerste öfwer Ammons barn til sin Herre Hanun: Menar tu, at David hedrar tin fader för tina ögon, at han hafwer sändt hugswalare til tig? Menar tu icke, at han förthenskul hafwer sändt sina tjenare til tig, at han skal utspana och bespeja staden och förstöra honom?

4. Tå tog Hanun Davids tjenare, och lät raka them halfwa skägget af; och skar halfwa kläderna af på them, alt in til bältet, och lät them så gå.

5. Tå thet wardt bodadt David, sände han emot them; förty männerne woro ganska mycket skämde. Och Konun-

gen låt säga them: Blifwer i Jericho, til thes edert skägg wäxer, och kommer så igen.
6. Tå nu Ammons barn sågo, at the woro illa luktande wordne för David, sände the bort och legde sig the Syrer af Rehobs hus, och the Syrer i Zoba, tjugutusende män fotfolk, och af Konung Maacha tusende män, och af Istob tolf tusende män.
7. Tå David thet hörde, sände han Joab med hela hären af krigsfolket.
8. Och Ammons barn drogo ut, och skickade sig til strid utanför stadsporten; men the Syrer af Zoba, af Rehob, af Istob och af Maacha woro allena i marken.
9. Tå nu Joab såg, at striden war ställd på honom både bak och före, utwalde han utaf alla the unga män i Israel, och skickade sig emot the Syrer.
10. Och thet andra folket låt han under sin broders hand, Abisai, och han skickade sig emot Ammons barn,
11. Och sade: Om the Syrer warda mig förmägtige, så kom mig til hjelp; om Ammons barn warda tig öfwermägtige, så wil jag komma tig til hjelp.
12. War wid god tröst, och låt oß stå faste för wårt folk, och för wår Guds städer; men HERren göre hwad honom täckes.
13. Och Joab drog åstad med thet folk som när honom war, til at strida emot the Syrer; och the flydde för honom.
14. Och tå Ammons barn sågo, at the Syrer flydde, flydde the ock för Abisai, och drogo in i staden: så wände Joab om ifrån Ammons barn, och kom til Jerusalem.
15. Och tå the Syrer sågo, at the woro slagne för Israel, församlade the sig tilhopa.
16. Och HadarEser sände bort, och låt utkomma the Syrer på hinsidan älfwen, och låt theras magt inkomma: och Sobach, HadarEsers härhöfwitsman drog, för them.
17. Tå thet wardt bodadt David, församlade han tilhopa hela Israel, och drog öfwer Jordan, och kom til Helam: och the Syrer skickade sig emot David, til at strida med honom.
18. Men the Syrer flydde för Israel; och David slog ihjäl the Syrer, sju hundrade wagnar, och fyratio tusende resenärer: ther til slog han Sobach, härhöfwitsmannen, så at han blef ther död.
19. Tå nu the Konungar, som woro under HadarEser, sågo at the slagne woro för Israel, gjorde the frid med Israel, och wordo them underdånige: och the Syrer fruktade sig mer hjelpa Ammons barn.

11. Capitel.

Och tå året så led, at Konungar pläga utdraga, sände David Joab, och sina tjenare med honom, och hela Israel, at the skulle förderfwa Ammons barn; och the belade Rabba: men David blef i Jerusalem.
2. Och thet begaf sig, at David om aftontid stod up af sin säng, och gick up på taket af Konungshuset, och såg af taket en qwinna twå sig; och qwinnan war ganska dägelig.
3. Och David sände bort, och låt fråga efter qwinnan, och sade: Är icke thetta BathSeba Eliams dotter, Uria, then Hetheens, hustru?
4. Och David sände bort bod, och lät hämta henne; och tå hon kom in til honom, sof han när henne: men hon renade sig ifrå sin orenlighet, och gick hem igen til sitt hus.
5. Och qwinnan wardt hafwande, och sände bort och låt förkunna thet David och säga: Jag är hafwande worden.
6. Så sände David til Joab, och sade: Sänd til mig Uria, then Hetheen. Och Joab sände Uria til David.
7. Och tå Uria kom til honom, frågade David om thet stod wäl til med Joab och med folket och med striden.
8. Och David sade til Uria: Gack i titt hus, och twå tina fötter. Och tå Uria gick utu Konungens hus, följde honom straxt efter Konungens gåfwa.

9. Och Uria lade sig til at sofwa för dören af Konungens hus, ther alle hans Herras tjenare lågo, och gick intet ned i sitt hus.

10. Tå nu David sagdt wardt: Uria är icke afgången i sitt hus, sade David til honom: Äst tu icke kommen af marken? Hwi äst tu icke afgången til titt hus?

11. Men Uria sade til David: Arken och Israel och Juda blifwa i tjäll, och Joab, min Herre, och min Herres tjenare ligga i marken; och jag skulle gå i mitt hus, til at äta och dricka, och ligga när min hustru? Så sant som tu lefwer, och tin själ lefwer, jag gör thet icke.

12. David sade til Uria: Så blif ännu i dag här; i morgon wil jag låta tig gå. Så blef Uria i Jerusalem i then dagen, och then andra ther til.

13. Och David böd honom, at han skulle med honom äta och dricka, och gjorde honom drucken; och om aftonen gick han ut, och lade sig at sofwa i sin säng med sin Herres tjenare, och gick icke i sitt hus.

14. Om morgonen skref David et bref til Joab, och sände thet med Uria.

15. Och i brefwet skref han altså: Skicka Uria i striden, ther hon aldrahärdast är, och wänder eder tilbaka ifrå honom, at han måtte warda slagen och blifwa död.

16. Som nu Joab låg för staden, skickade han Uria på thet rum, ther han wißte at stridsamme män woro.

17. Och tå männerne slogo utu staden, och stridde emot Joab, föllo somlige af folket, Davids tjenare; och Uria, then Hetheen, blef ock död.

18. Så sände Joab bort, och lät säga David all stridens handel;

19. Och befallte bodet, och sade: När tu hafwer uttalat all stridens handel med Konungen,

20. Och tu får se, at Konungen är wred, och säger til tig: Hwi hafwen I så när trädt in til staden med striden? Weten I icke huru man plägar skjuta af muren?

21. Ho slog AbiMelech JeruBeseths son? Kastade icke en qwinna et stycke af en qwarnsten uppå honom af muren, så at han blef död i Thebez? Hwi hafwen I trädt så när muren? Så skal tu säga: Tin tjenare Uria, then Hetheen, är ock död.

22. Bodet gick åstad, och kom och sade David alt thetta, ther Joab honom om sändt hade.

23. Och bodet sade til David: The män fingo öfwerhanden med oß, och föllo til oß ut på marken; men wi slogo them tilbaka alt in til stadsporten:

24. Och the skytter sköto af muren på tina tjenare, och dräpo somliga af Konungens tjenare: ther til är ock tin tjenare Uria, then Hetheen, död.

25. David sade til bodet: Så skal tu säga til Joab: Låt thetta icke bekymra tig; ty swärdet upfräter nu then ena, nu then andra: håll uppå at strida emot staden, at tu må nederslå honom, och war tröst.

26. Och tå Uria hustru hörde, at hennes man war död, jämrade hon sig, för sin husbondes skul.

27. Tå hon utgråtit hade, sände David bort och lät hämta henne i sitt hus; och hon wardt hans hustru, och födde honom en son: men HERranom mißhagade thetta ärendet, som David bedref.

12. Capitel.

Och HERren sände Nathan til David. När han kom til honom, sade han til honom: Thet woro twå män uti en stad; then ene rik, then andre fattig.

2. Then rike hade ganska mycket får och fä,

3. Men then fattige icke utan et litet får, hans endaste, hwilket han köpt hade, och upfödde thet, at thet upwärte när honom och bredewid hans barn: thet åt af hans beta, och drack af hans drickekar, och sof i hans famn; och han höll thet såsom en dotter.

4. Men tå til then rika mannen kom en gäst, nändes han icke taga af sina får och fä, til at tilreda något åt then gästen som til honom kommen war, och

tog then fattiga mannens får, och redde thet til för then mannen som til honom kommen war.

5. Tå förgrymmade sig David med stor wrede emot then mannen, och sade til Nathan: Så sant som HErren lefwer, then mannen är dödens barn, som thetta gjort hafwer;

6. Ther til skal han betala fåret fyradubbelt igen, efter han sådant gjort hafwer, och icke hade thet fördrag.

7. Tå sade Nathan til David: Tu äst then mannen. Så säger HErren Israels Gud: Jag hafwer smort tig til en Konung öfwer Israel, och hafwer frälst tig utu Sauls hand,

8. Och hafwer gifwit tig tin Herres hus; ther til hans hustrur i tin famn, och hafwer gifwit tig Israels hus och Juda: och är thet icke nog, wil jag ännu thet och thet göra tig ther til.

9. Hwi hafwer tu tå föraktat HErrans ord, at tu sådant ondt för hans ögon göra skulle? Uria, then Hetheen, hafwer tu slagit med swärd; hans hustru hafwer tu tagit tig til hustru; men honom hafwer tu dräpit med Ammons barns swärd.

10. Nu, så skal icke swärdet återwända af titt hus til ewig tid, efter tu hafwer föraktat mig, och Uria, then Hetheens, hustru tagit, at hon skal wara tin hustru.

11. Thetta säger HErren: Si, jag skal upwäcka ondt öfwer tig utaf titt egit hus, och skal taga tina hustrur för tina ögon, och skal gifwa tin nästa, at han skal ligga när tina hustrur om ljusa dagen.

12. Ty tu hafwer gjort thet hemligen; men jag wil thetta göra för hela Israel, och på ljusa dagen.

13. Tå sade David til Nathan: Jag hafwer syndat emot HErranom. Nathan sade til David: Så hafwer ock HErren tagit tin synd bort; tu skal icke dö.

14. Men efter tu hafwer med thetta ärendet kommit HErrans fiender til at förhäda, skal then sonen, som tig födt är, döden dö.

15. Och Nathan gick hem i sitt hus. Men HErren slog barnet, som Uria hustru David födt hade, så at thet wardt dödssjukt.

16. Och David bad Gud för barnet, och fastade, och gick in, och låg öfwer natten på jorden.

17. Tå stodo the äldste i hans hus up, och wille rätta honom up af jorden; men han wille icke, och åt icke heller med them.

18. På sjunde dagen blef barnet dödt; och Davids tjenare torde icke säga honom, at barnet war dödt; ty the tänkte: Si, tå barnet ännu war lefwande, talade wi med honom, och han hörde wår röst intet; huru mycket mer skal thet göra honom ondt, om wi säge: Barnet är dödt?

19. Och David fick se, at hans tjenare talade i mjugg, och förmärkte at barnet war dödt, och sade til sina tjenare: Är barnet dödt? The sade, Ja.

20. Tå stod David up af jorden, och twådde sig, och smorde sig, och tog andra kläder uppå, och gick in uti HErrans hus, och tilbad. Och tå han kom hem igen i sitt hus, lät han komma mat up för sig, och åt.

21. Tå sade hans tjenare til honom: Hwad är thet för en ting, som tu gör? Tå barnet lefde, fastade tu och gret; men nu, sedan thet dödt är, står tu up och äter?

22. Han sade: För barnets skul fastade jag och gret, tå thet lefde; ty jag tänkte, ho wet om HErren warder mig nådelig, så at barnet må blifwa wid lif.

23. Men nu, sedan thet dödt är, hwad skulle jag fasta? Kan jag ock hämta honom igen? Jag går wäl til honom? men han kommer intet til mig igen.

24. Och tå David hade hugswalat sin hustru BathSeba, gick han in til henne, och sof när henne, och hon födde en son: then kallade han Salomo; och HErren älskade honom.

25. Och han fick honom under Nathans hand, Prophetens: han kal-

lade honom JedidJa, för HERrans skul.

26. Så stridde nu Joab emot Rabba, Ammons barns, och wann then Konungsliga staden;

27. Och sände bod til David, och lät säga honom: Jag hafwer stridt emot Rabba, och hafwer ock wunnit wattustaden.

28. Så tag nu tilhopa thet folk som qwar är, och belägg staden, och winn honom, på thet at jag icke winner honom, och får ther namnet af.

29. Altså tog David alt folket tilhopa, och drog åstad, och stridde emot Rabba, och wann honom:

30. Och tog theras Konungs krona utaf hans hufwud, hwilken hade i wigt en centner guld, och ädla stenar; och then wardt satt David på hans hufwud; och han förde ganska mycket rof utu staden.

31. Och folket ther inne förde han ut, och lade them under jernsågar och taggar och jernkilar, och brände them up uti tegelugnar: så gjorde han alla Ammons barns städer. Så wände tå David och alt folket om igen til Jerusalem.

13. Capitel.

Och thet begaf sig ther efter, at Absalom, Davids son, hade en dägelig syster, som hette Thamar; och Amnon, Davids son, fick henne kär.

2. Och Amnon ställde sig såsom han war sjuk, för Thamar sin systers skul; ty hon war en jungfru, och Amnon syntes icke lätt wara at göra henne något.

3. Men Amnon hade en wän, som het Jonadab, Simea son, Davids broders: och then samme Jonadab war en ganska snäll man.

4. Han sade til honom: Hwi warder tu så mager, tu Konungens son, dag frå dag? Må tu icke säga mig thet? Tå sade Amnon til honom: Jag hafwer Thamar, min broders Absaloms syster, kär.

5. Jonadab sade til honom: Lägg tig på tin säng, och gör tig kränk; när tå tin fader kommer til at besöka tig, så säg til honom: Käre, lät min syster Thamar komma, at hon gifwer mig äta, och reder mat för mig, så at jag ser thet, och äter utu hennes hand.

6. Så lade Amnon sig, och gjorde sig kränk. Tå nu Konungen kom til at se honom, sade Amnon til Konungen: Käre, lät min syster Thamar komma, at hon reder för mig et mos eller tu, och jag må äta af hennes hand.

7. Tå sände David efter Thamar i huset, och lät säga henne: Gack i tin broders Amnons hus, och red honom någon mat.

8. Thamar gick åstad til sin broders Amnons hus, och han låg på sängen; och hon tog en deg, och knådade och söd thet för hans ögon, och kokade honom et mos.

9. Och hon tog then rätten, och gaf up för honom; men han wille icke ätat. Och Amnon sade: Låt alla gå ut ifrå mig; och alla gingo ut.

10. Tå sade Amnon til Thamar: Bär maten in i kammaren, at jag må äta af tin hand. Så tog Thamar moset, som hon gjort hade, och bar thet til Amnon, sin broder, i kammaren.

11. Och som hon hade burit honom moset in, at han skulle äta, fick han henne fatt, och sade til henne: Hit, min syster, och ligg när mig.

12. Men hon sade til honom: Icke så, min broder: förkränk mig icke; ty så plägar man icke göra i Israel: gör icke en sådan galenskap.

13. Hwar skulle jag blifwa för min blygds skul? och tu worde såsom en dåre i Israel: tala hällre med Konungen; han nekar mig tig icke.

14. Men han wille icke höra henne; utan wardt henne öfwermägtig, och förnedrade henne, och låg när henne.

15. Och han fick et stort hat til henne, så at hatet wardt större, än tilförene kärleken war. Och Amnon sade til henne: Statt up, och gack.

16. Men hon sade: Thetta onda är större, än thet andra som tu hafwer

gjort på mig, at tu drifwer mig ut: men han hörde hennes röst intet;

17. Utan kallade sin dräng, som hans tjenare war, och sade: Drif thenna ut ifrå mig, och stäng igen dören efter henne.

18. Och hon hade en brokig kjortel uppå; ty sådana kjortlar buro Konungens döttrar, så länge the woro jungfrur. Och tå hans tjenare hade drifwit henne ut, och stängt dören igen efter henne,

19. Kastade Thamar aska på sitt hufwud, och ref then brokiga kjortelen sönder, som hon uppå hade, och lade sin hand på hufwudet, och gick och ropade.

20. Och hennes broder Absalom sade til henne: Hafwer tin broder Amnon warit när tig? Nu, min syster, tig stilla: thet är tin broder, och lägg thet ärendet icke så på hjertat. Så blef Thamar ensam i Absaloms, sin broders, hus.

21. Och tå Konung David alt thetta hörde, tog han thet ganska illa wid sig.

22. Men Absalom talade intet med Amnon, hwarken ondt eller godt; dock hatade Absalom Amnon, therföre at han hans syster Thamar förkränkt hade.

23. Efter tu år lät Absalom klippa sina får i Baal Hazor, som ligger under Ephraim, och Absalom böd alla Konungens barn:

24. Och kom til Konungen, och sade: Si, tin tjenare hafwer fåraklippare; jag beder at Konungen, samt med sina tjenare, wille gå med sin tjenare.

25. Men Konungen sade til Absalom: Icke så min son; låt oß icke alla gå, at wi icke göre tig tunga: och tå han höll hårdt efter honom, wille han dock icke gå; utan wälsignade honom.

26. Absalom sade: Skal icke tå min broder Amnon gå med oß? Konungen sade til honom? Hwi skulle han gå med tig?

27. Tå nödgade Absalom honom, så at han lät Amnon och alla Konungens barn gå med honom.

28. Och Absalom böd sina tjenare, och sade: Tager wara uppå när Amnon warder glad af winet, och när jag säger til eder, så slår Amnon, och dräper honom, at I intet frukten eder; ty jag hafwer thet befallt eder: warer tröste och frimodige ther til.

29. Altså gjorde Absaloms tjenare Amnon, såsom Absalom them budit hade. Tå stodo alla Konungens barn up; och hwar och en satte sig på sin mula, och flydde.

30. Och medan the ännu woro på wägen, kom ryktet för David, at Absalom hade slagit alla Konungens barn, så at icke en war öfwerblifwen af them.

31. Tå stod Konungen up, och ref sina kläder sönder, och lade sig ned på jorden; och alle hans tjenare, som stodo omkring honom, refwo sina kläder sönder.

32. Tå swarade Jonadab Simea son, Davids broders, och sade: Min Herre tänke icke at alle drängarne, Konungens barn, äro döde; utan Amnon är allena död; ty Absalom hafwer thetta haft inne med sig ifrå then dagen han förkränkte hans syster Thamar.

33. Så tage icke nu min Herre Konungen sådant til hjertat, at alla Konungens barn äro döda; utan Amnon är allena död.

34. Men Absalom flydde. Och drängen på wakten lyfte up sina ögon, och såg ut; och si, en stor hop folk kom på wägen, hwar efter then andra, ut med bergssidan.

35. Tå sade Jonadab til Konungen: Si, Konungens barn komma: såsom tin tjenare sagt hafwer, så är thet tilgångit.

36. Och tå han uttalat hade, si, tå kommo Konungens barn, och uphofwo sin röst, och greto. Konungen och alle hans tjenare greto ock ganska mycket.

37. Men Absalom flydde, och drog til Thalmai Ammihud son, Konungen i Gesur; men David jämrade sig öfwer sin son alla dagar.

38. Men tå Absalom flydd war, och

drog til Gesur, war han ther i tre år.
39. Och Konung David öfwergaf at
draga ut emot Absalom; ty han war
hugswalad öfwer Amnon, at han död
war.

14. Capitel.

Men Joab ZeruJa son förmärkte, at
Konungens hjerta war wändt til Ab-
salom.
2. Och han sände bort til Thekoa, och
låt hämta tädan en klok qwinna, och
sade til henne: Jämra tig, och drag
sorgkläder uppå, och smörj tig icke med
olja; utan ställ tig såsom en qwinna,
then en lång tid hafwer haft sorg öfwer
någon död.
3. Och tu skal gå in til Konungen, och
tala så och så med honom; och Joab
gaf henne in hwad hon säga skulle.
4. Och tå qwinnan af Thekoa wille
tala med Konungen, föll hon på sitt
anlete ned på jorden, och tilbad och sa-
de: Hjelp mig, Konung.
5. Konungen sade til henne: Hwad
är tig? Hon sade: Jag är en enka, en
qwinna som sorg hafwer, och min man
är död.
6. Och tin tjenarinna hade twå söner;
the kifwade tilhopa på marken, och
efter ther war ingen, som them för-
tagat kunde, slog then ene then andra,
och drap honom.
7. Och si, nu reser sig hela slägten up
emot tin tjenarinna, och säger: Få hit
then som slog sin broder ihjäl, at wi
måge dräpa honom för hans broders
själ, then han dräpit hafwer, och göra
tig arfwingelös; och the wilja utsläcka
min gnista, som ännu qwar är, at
min man intet namn och ingen återlef-
wa blifwa skal på jorden.
8. Konungen sade til qwinnan: Gack
hem; jag wil bjuda för tig.
9. Och qwinnan af Thekoa sade til
Konungen: Min Herre Konung, miß-
gerningen ware uppå mig och uppå
min faders hus; men Konungen och
hans stol ware oskyldig.
10. Konungen sade: Then som emot
tig talar, honom haf til mig, så skal
han intet mer röra tig
11. Hon sade: Konungen tänke på
HERran tin Gud, at the blodhämna-
re icke warda förmånge til at förderf-
wa, och at min son icke förgörs. Han
sade: Så sant som HERren lefwer,
skal icke et hår falla på jorden af tin
son.
12. Och qwinnan sade: Låt tin tjenar-
inna något säga min Herre Konun-
gen. Han sade: Säg.
13. Qwinnan sade: Hwi hafwer tu
sådant tänkt emot Guds folk, at Ko-
nungen thetta sagt hafwer, at han skal
komma sig i skuld, och icke låta igen-
taga sin fördrefna?
14. Ty wi dö döden, och förlöpe så-
som watn i jorden, thet man icke up-
pehåller: och Gud wil icke taga lifwet
bort, utan betänker sig, at thet för-
drifna icke också skal fördrifwit warda
af honom.
15. Så är jag nu kommen til at tala
med min Herre Konungen theßa ord;
ty folket hafwer förskräckt mig; ty tin
tjenarinna tänkte: Jag skal tala med
Konungen; kan hända at han gör thet
hans tjenarinna säger.
16. Ty han skal wäl höra sin tjenar-
inna, at han hjelper mig ifrån allas
theras hand, som mig, samt med min
son, ifrå Guds arf förgöra wilja.
17. Och tin tjenarinna tänkte: Min
Herres Konungens ord skal wara mig
en tröst; ty min Herre Konungen är
såsom en Guds Ängel, så at han kan
höra godt och ondt; therföre warder
ock HERren tin Gud med tig blif-
wande.
18. Konungen swarade och sade til
qwinnan: Ljug icke för mig i thet jag
frågar tig. Qwinnan sade: Min Her-
re Konungen tale.
19. Konungen sade: Är icke Joabs
hand med tig i alt thetta? Qwinnan
swarade och sade: Så sant som tin själ
lefwer, min Herre Konung, thet är
ingen annan, antingen på högra han-
den eller then wänstra, utan såsom min
Herre Konungen sagt hafwer; ty tin
tjenare Joab hafwer thetta så budit

mig, och han hafwet alt thetta tin tjenarinna ingifwit.

20. At jag skulle så wända thenna saken, thet hafwer tin tjenare Joab gjort; men min Herre är wis, såsom en Guds Ängels wishet, så at han alt wet på jorden.

21. Tå sade Konungen til Joab: Si, jag hafwer thetta gjort; så gack nu bort, och haf pilten Absalom hem igen.

22. Tå föll Joab på sitt ansikte til jorden, och tilbad, och tackade Konungen, och sade: I dag förmärker tin tjenare, at jag hafwer funnit nåd för tina ögon, min Herre Konung, at Konungen gör hwad hans tjenare säger.

23. Så stod tå Joab up, och for til Gesur, och hade Absalom til Jerusalem.

24. Men Konungen sade: Låt honom gå i sitt hus igen, och icke se mitt ansikte. Och så kom tå Absalom igen i sitt hus, och såg intet Konungens ansikte.

25. Och i hela Israel war icke en man, så dägelig och så prislig, som Absalom; ifrå hans fotbjelle up til hans hjessa war ingen brist på honom.

26. Och när han skar sitt hår af, (thet skedde gemenligen hwart år; ty thet war honom förtungt, så at man måste thet afskära) så wägde hans hufwudhår tuhundrade siklar, efter Konungs wigt.

27. Och Absalom wordo födde tre söner och en dotter: hon het Thamar, och war en dägelig qwinna.

28. Altså blef Absalom i tu år i Jerusalem, at han Konungens ansikte intet såg.

29. Och Absalom sände efter Joab, at han skulle sända honom til Konungen; och han wille icke komma til honom. Han sände andra gången; likwäl wille han icke komma.

30. Tå sade han til sina tjenare: Ser thet stycket af Joabs åker bredewid min, och han hafwer ther bjugg uppå: så går bort, och sticker eld ther uppå. Så stucko Absaloms tjenare eld på thet stycket.

31. Tå stod Joab up, och kom til Absalom i huset, och sade til honom: Hwi hafwa tine tjenare stuckit eld på mitt stycke?

32. Absalom sade til Joab: Si, jag sände efter tig, och lät säga tig: Kom til mig, at jag må sända tig til Konungen, och låta säga: Hwi kom jag ifrå Gesur? Thet woro mig bättre, at jag ännu wore ther. Så låt mig nu få se Konungens ansikte: är ock någon missgerning i mig, så dräp mig.

33. Och Joab gick in til Konungen, och sade thet honom: och han kallade Absalom, at han kom in til Konungen; och han tilbad på sitt ansikte ned til jorden för Konungen: och Konungen kysste Absalom.

15. Capitel.

Och thet begaf sig ther efter, at Absalom beställde sig wagnar och resenärer och femtio män, som hans drabanter woro.

2. Och Absalom stod bittida up om morgonen, och gick in på then wägen wid porten, och hwar någon hade et ärende, så at han skulle komma til rätta för Konungen, then kallade Absalom til sig, och sade: Utaf hwad stad äst tu? Tå nu någon sade. Tin tjenare är utaf en af Israels slägter;

3. Så sade Absalom til honom: Si, tin sak är god och rätt; men tu hafwer ingen som tig förhör af Konungen.

4. Och Absalom sade: Ack! ho sätter mig til domare i landet, at hwar man måtte komma til mig, then någon sak och klagan hafwer, at jag måtte hjelpa honom til rätta?

5. Och när någon gick fram til honom, til at tala med honom, så räckte han sin hand ut, och fick honom fatt, och kysste honom.

6. På thet sättet gjorde Absalom til hela Israel, när the kommo med några saker til Konungen: och stal altså bort männernas hjerta af Israel.

7. Efter fyra år sade Absalom til Konungen: Jag wil gå bort och fullkomna mitt löfte i Hebron, som jag HErranom lofwat hafwer.

8. Förty tin tjenare gjorde et löfte, tå jag bodde i Gesur i Syrien, och sade: När HERren låter mig åter komma til Jerusalem, så wil jag göra HERranom en Gudstjenst.
9. Konungen sade til honom: Gack i frid. Och han stod up, och gick til Hebron.
10. Men Absalom hade utsändt spejare uti alla Israels slägter, och lät säga: När I fån höra ljudet af basunen, så säger: Absalom är Konung worden i Hebron.
11. Och med Absalom gingo tuhundrade män, kallade af Jerusalem; men the gingo i enfaldighet, och wißte intet af saken.
12. Sände ock theslikes Absalom efter Achitophel, then Giloniten, Davids rådgifware, utaf hans stad Gilo; och som han nu hade offrat, wardt förbundet starkt, och folket lopp til, och förökades med Absalom.
13. Så kom en och bodade David, och sade: Hwars mans hjerta i Israel följer Absalom efter.
14. Men David sade til alla sina tjenare, som när honom woro i Jerusalem: Up, låt oß fly; ty här blifwer ingen undflygt för Absalom: skynder eder, låt oß gå, at han icke är snarare än wi, och får oß fatt, och drifwer in uppå oß thet ondt är, och slår staden med swärdsägg.
15. Tå sade Konungens tjenare til honom: Som min HERre Konungen täckes; si, här äro tine tjenare.
16. Och Konungen gick ut til fots med alt sitt hus; men han lät blifwa qwar tio frillor til at bewara huset.
17. Och tå Konungen och alt folket til fots utkommo, gingo the bort åt långt ifrå huset.
18. Och alle hans tjenare gingo när honom; ther til alle Crethi och Plethi och alle the Gittiter, sexhundrade män, som af Gath til fots komne woro, gingo fram för Konungen.
19. Och Konungen sade til Ittai, then Gittiten: Hwi går tu ock med oß? Wänd om, och blif när Konungen; ty tu äst främmande: far ock igen til titt rum.
20. I går kom tu, och i dag wågar tu tig til at gå med oß? Jag går hwart jag gå kan; wänd om, och tine bröder med; tig wederfares barmhertighet och trohet.
21. Ittai swarade och sade: Så sant som HERren lefwer, och så sant som min Herre Konungen lefwer, hwar som hälst min Herre Konungen blifwer, antingen i lifwet eller i döden, ther skal tin tjenare ock blifwa.
22. David sade til Ittai: Så kom, och gack med. Altså gick Ittai, then Gittiten, och alle hans män, och hela barnahopen som med honom war.
23. Och hela landet gret med hög röst, och alt folket gick med: och Konungen gick öfwer then bäcken Kidron, och alt folket gick före, på then wägen som löper åt öknen.
24. Och si, Zadok war ock ther, och alle Leviterne, som med honom woro, och buro Guds förbunds ark; och ther satte the honom: och AbJathar steg up, til thes alt folket kom utu staden.
25. Men Konungen sade til Zadok: Bär Guds ark åter in i staden. Om jag finner nåd för HERranom, så låter han mig wäl komma igen, och låter mig få se honom och sitt hus.
26. Men om han säger: Jag hafwer intet behag til tig; si, här är jag; han göre med mig såsom honom täckes.
27. Och Konungen sade til Presten Zadok: O Siare, wänd om igen i staden med frid; och med eder Ahimaaz, tin son, och Jonathan, AbJathars son.
28. Si, jag wil draga fram på slättmarken i öknen, til thes bodskap kommer ifrån eder och gifwer mig all ting tilkänna.
29. Så buro tå Zadok och AbJathar Guds ark in i Jerusalem igen, och blefwo ther.
30. Men David gick up för oljoberget och gret, och hans hufwud war skyldt, och han gick barfotad; ther til alt folket, som med honom war, hade hwar

och en förskylt sitt hufwud, och gingo
up åt gråtande.
31. Och tå David wardt sagdt, at A-
chitophel war i förbundet med Absa-
lom, sade han: HErre, gör Achito-
phels rådslag til galenskap.
32. Och tå David kom öfwerst på ber-
get, ther man plägar tilbedja Gud, si,
ther mötte honom Husai, then Archi-
ten, med sönderrifwen kjortel och jord
på hans hufwud.
33. Och David sade til honom: Om
tu går med mig, äst tu mig til tunga.
34. Men går tu åter i staden, och sä-
ger til Absalom: Jag är tin tjenare,
jag wil höra Konungen til: jag som
tilförene war tin faders tjenare, wil
nu wara tin tjenare; så kan tu göra
Achitophels rådslag om intet.
35. Och äro ther Zadok och AbJathar,
Presterne, med tig? Alt thet tu hörer
utu Konungens hus må tu underwisa
Presterna Zadok och AbJathar.
36. Och si, när them äro twå theras
söner, Ahimaaz Zadoks och Jonathan
AbJathars son: genom them kan tu
underrätta mig hwad tu förnimmer.
37. Så kom tå Husai, Davids wän,
i staden; och Absalom kom til Jerusa-
lem.

16. Capitel.

Och som David något litet war ne-
dergången af berget, si, tå mötte ho-
nom Ziba, MephiBoseths tjenare, med
et par sadlade åsnor; ther uppå woro
tuhundrade bröd och hundrade stycken
rußin och hundrade stycken fikon och en
lägel win.
2. Tå sade Konungen til Ziba: Hwad
wil tu göra här med? Ziba sade: Ås-
norne skola wara för Konungens hus-
folk, at the ther på rida, och bröden och
fikonen för tjenarena, at the måga äta,
och winet til at dricka, när the warda
trötte i öknen.
3. Konungen sade: Hwar är tin Her-
res son? Ziba sade til Konungen: Si,
han blef i Jerusalem; ty han sade: I
dag warder Israels hus mig igengif-
wande min faders rike.
4. Konungen sade til Ziba: Si, alt thet
MephiBoseth hafwer, skal wara titt.
Ziba sade med tilbedjande: Låt mig
finna nåd för tig, min Herre Konung.
5. Tå nu Konung David kom til Ba-
hurim, si, tå gick ther en man utaf
Sauls hus slägt, som het Simei Gera
son; han gick ut och bannades;
6. Och kastade stenar åt David och åt
alla Konung Davids tjenare; ty alt
folk, och alle the wäldige woro wid
hans högra och wid hans wänstra sida.
7. Och sade Simei, tå han bannades:
Här ut, här ut, tu blodhund, tu Beli-
als man.
8. HErren hafwer wedergällt tig alt
Sauls hus blod, at tu äst worden Ko-
nung i hans stad. Nu hafwer HEr-
ren gifwit riket i tin sons Absaloms
hand: och si, nu tränger tig tin olycka;
ty tu äst en blodhund.
9. Men Abisai ZeruJa son sade til
Konungen: Skal thenne döde hunden
banna min Herre Konungen? Jag wil
gå bort och hugga hufwudet af honom.
10. Konungen sade: I, ZeruJa barn,
hwad hafwer jag skaffa med eder? Låt
honom banna; ty HErren hafwer
budit honom banna David. Ho kan
nu säga: Hwi gör tu så?
11. Och David sade til Abisai och til
alla sina tjenare: Si, min son, som af
mitt lif kommen är, går mig efter mitt
lif; hwi ock icke nu Jemini son? Låt
honom betämma, at han bannar; ty
HErren hafwer så budit honom.
12. Må hända at HErren ser til
min bedröfwelse, och HErren lönar
mig med godo thesza bannor, som jag
lider i dag.
13. Altså gick David med sitt folk fram
åt wägen; men Simei gick ut med
bergssidan jämte honom, och bannades,
och kastade stenar åt honom, och hof
jord.
14. Och Konungen kom ther in, och
alt folket som med honom war, trötte;
och the wederqwickte sig ther.
15. Men Absalom och alt folket, Is-
raels män, kommo til Jerusalem; och
Achitophel med honom.

16. Tå nu Husai, then Architen, Da-
vids wån, kom in til Absalom, sade
han til Absalom: Til lycka, Herre Ko-
nung! Til lycka, Herre Konung!
17. Absalom sade til Husai: Är thet-
ta tin barmhertighet emot tin wän?
Hwi hafwer tu icke farit ut med tin
wän?
18. Husai sade til Absalom: Icke så;
utan then som HERren utwäljer, och
thetta folk, och hwar man i Israel,
honom wil jag tilhöra, och när honom
blifwa.
19. Och sedan, hwem skulle jag tje-
na? Skulle jag icke tjena hans son?
Såsom jag hafwer tjent tin fader, så
wil jag ock tjena tig.
20. Och Absalom sade til Achitophel:
Gifwer råd; hwad skole wi göra?
21. Achitophel sade til Absalom: Lägg
tig när tin faders frillor, som han
hafwer låtit qwar blifwa til at bewara
huset, så får hela Israel höra, at tu
hafwer gjort tin fader illa luktande, och
allas theras hand, som när tig äro,
blifwer styrkt.
22. Tå gjorde the til Absalom et tjäll
uppå taket; och Absalom belåg sin fa-
ders frillor för hela Israels ögon.
23. På then tiden, tå Achitophel gaf
et råd, war thet såsom man hade frå-
gat Gud om någon ting. Altså war
alla Achitophels rådslag, både när Da-
vid och när Absalom.

17. Capitel.

Och Achitophel sade til Absalom:
Jag wil utwälja mig tolf tusende män,
och stå up til at fara efter David i then-
na natten:
2. Och wil öfwerfalla honom, medan
han trött och mödd är. När jag nu
förskräcker honom, så at alt folket,
som när honom är, flyr, wil jag slå
Konungen allena,
3. Och draga alt folket til tig igen.
När tå hwar man til tig dragen är,
såsom tu begär, så blifwer alt folket i
frid.
4. Thetta tycktes Absalom wara godt,
och alle the äldste i Israel.
5. Men Absalom sade: Käre, låt oß
ock kalla Husai, then Architen, och höra
hwad han säger ther om.
6. Och tå Husai kom in til Absalom,
sade Absalom til honom: Sådant haf-
wer Achitophel sagt. Säg tu, skole wi
göra så, eller ej?
7. Tå sade Husai til Absalom: Thet
är intet godt råd, som Achitophel then-
na gången gifwit hafwer.
8. Och Husai sade ytterligare: Tu
känner wäl tin fader och hans män, at
the äro starke och illsinnade, såsom en
björn hwilken ungarne äro ifrå tagne
i marken: ther til är tin fader en strids-
man, och warder sig intet försumman-
de med folket.
9. Si, han hafwer til äfwentyrs nu
förwarat sig någonstädes i en kula, eller
annorstädes: om thet nu skedde, at thet
ginge icke wäl then första gången, och
et rykte upkomme, och sades, thet är
skedt en slagtning på thet folk som Ab-
salom efterföljer;
10. Så warder hwar och en förtwif-
lad, then dock eljes dugelig är, och haf-
wer et hjerta såsom et lejon; ty hela
Israel wet, at tin fader är stark, och
dugelige män the som när honom äro.
11. Men thet råder jag, at tu för-
samlar tig hela Israel, ifrå Dan in til
BerSeba, mångasåsom sanden i haf-
wet; och tin person drage ibland them:
12. Så wilje wi öfwerfalla honom
på hwad rum wi finne honom, och
wilje komma öfwer honom, såsom dag-
gen faller på jorden, at wi icke låte
blifwa en qwar af honom och alla
hans män.
13. Om han församlar sig in uti nå-
gon stad, så skal hela Israel kasta li-
nor kring om samma stad, och rycka
honom i strömmen, at ther skal icke
finnas en sten igen af.
14. Tå sade Absalom och hwar och en
i Israel: Husai, then Architens, råd är
bättre än Achitophels råd. Men HER-
ren skickade thet så, at thet goda Achi-
tophels råd skulle warda förhindradt,
på thet at HERren skulle låta komma
en olycka på Absalom.

15. Och Husai sade til Zadok och Ab-
Jathar, Presterna: Så och så hafwer
Achitophel rådt Absalom och the ålds-
ste i Israel; men jag hafwer så och så
rådt.
16. Så sänder nu med hast åstad, och
boder David, och säger: Blif icke öfwer
natten på slättmarken i öknen; utan
drag ther öfwer snarligen, at Konungen
icke warder upslukad, och alt folket
som med honom är.
17. Men Jonathan och Ahimaaz sto-
do wid then brunnen Rogel; och en
tjenstepiga gick bort och sade them thet;
och the gingo åstad, och sade thet Ko-
nung David; förty the torde icke låta
sig se, så at the kommo in i staden.
18. Men en dräng fick se them, och
sade thet för Absalom. Tå gingo the
båda med hast sin wäg, och kommo uti
en mans hus i Bahurim: han hade en
brunn i sin gård; ther stego the in.
19. Och qwinnan tog och bredde et
öfwertäckelse öfwer brunnsholet, och
slog ther gryn uppå, så at man kunde
thet intet märka.
20. Tå nu Absaloms tjenare kommo
til qwinnan i huset, sade the: Hwar
äro Ahimaaz och Jonathan? Qwin-
nan sade til them: The gingo öfwer
wattubäcken. Och tå the sökte, och fun-
no intet, gingo the tilbaka igen til Je-
rusalem.
21. Och tå the woro bortgångne, ste-
go the up utu brunnen, och gingo sina
färde, och underwiste thet Konung Da-
vid, och sade til David: Står up,
och går med hast öfwer älfwen; ty så
och så hafwer Achitophel gifwit råd
emot eder.
22. Tå stod David up, och alt folket
som när honom war, och gingo öfwer
Jordan, til thes morgonen ljus wardt;
och icke en fattades som icke war kom-
men öfwer Jordan.
23. Tå Achitophel såg, at hans råd
icke hade framgång, sadlade han sin
åsna, och stod up, och for hem i sin
stad, och skickade om sitt hus, och häng-
de sig, och blef död, och wardt begraf-
wen i sin faders graf.
24. Och David kom til Mahanaim;
och Absalom drog öfwer Jordan, och
alle Israels män med honom.
25. Och Absalom hade satt Amasa, i
Joabs ställe, öfwer hären: och Amasa
war en mans son, som het Jithra, en
Israelit, hwilken låg när Abigail
Nahas dotter, ZeruJa syster, Joabs
moder.
26. Men Israel och Absalom lägrade
sig i Gilead.
27. Tå David war kommen til Ma-
hanaim, kommo ther Sobi *Nahas son*,
af Rabba Ammons barns, och Machir
Ammiel son af Lodebar, och Barsillai,
en Gileadit, af Rogelim:
28. Och förde sängkläder, *bäcken*, ler-
käril, hwete, bjugg, mjöl, torkade ax,
bönor, lints, gryn,
29. Honing, smör, får och nötostar
til David och til folket, som med ho-
nom war, til spisning; ty the tänkte,
folket warder hungrigt, trött och tör-
stigt i öknen.

18. Capitel.

Och David skickade folket, som när
honom war, och satte höfwitsmän öf-
wer them, öfwer tusende, och öfwer
hundrade.
2. Och sände ut folket, en tredje part
under Joab, och en tredje part under
Abisai ZeruJa son, Joabs broder, och
en tredje part under Itthai, then Git-
thiten. Och Konungen sade til folket:
Jag wil ock draga ut med eder.
3. Men folket sade: Tu skal icke dra-
ga ut; förty, om wi än flydde, eller
hälften af oß blefwe döde, ther skola
the intet om sköta; men tu äst så myc-
ket som tio tusende af oß: så är thet
nu bättre at tu må wara oß til hjelp
utu staden.
4. Konungen sade til them: Såsom
eder täckes, så wil jag göra. Och Ko-
nungen blef stående i porten, och alt
folket drog ut, wid hundrade, och wid
tusende.
5. Och Konungen böd Joab och Abi-
sai och Itthai, och sade: Farer mig
sakta med pilten Absalom. Och alt

folket hörde, at Konungen böd alla höfwitsmännerna om Absalom.
6. Och tå folket kom uti marken emot Israel, wardt stridt uti Ephraims skog.
7. Och Israels folk wardt ther slagit för Davids tjenare, så at i then dagen skedde en stor slagtning på tjugu tusende mån.
8. Och striden wardt ther förströdd öfwer hela landet, och skogen upfrätte flera på then dagen än swärdet.
9. Och Absalom mötte Davids tjenare, och red på en mula; och tå mulen kom under en stor tjock ek, fastnade hans hufwud wid eken, och han blef hångande emellan himmel och jord; men mulen lopp sin wåg undan honom.
10. Tå en man fick thet se, bodade han thet Joab, och sade: Si, jag såg Absalom hånga wid en ek.
11. Och Joab sade til mannen som thet bodade: Si, såg tu thet, hwi slog tu honom icke ther til jorden? Så wille jag gifwit tig på mina wågnar tio silfwerpenningar och et bälte.
12. Mannen sade til Joab: Om tu hade wågit mig tusende silfwerpenningar i min hand, så wille jag åntå icke låtit komma min hand på Konungens son; ty Konungen böd tig och Abisai och Itthai, i wår åhöro, och sade: Förwarer mig pilten Absalom.
13. Eller om jag än något ondt gjort hade med min siåls fara, efter för Konungen intet fördoldt warder, skulle tu wål sjelf fallit mig emot.
14. Joab sade: Icke så: jag wil til honom för tina ögon. Tå tog Joab tre spetsar i sin hand, och stötte them Absalom i hjertat, medan han ännu lefde i eken.
15. Och tio unga karlar, Joabs wapendragare, gofwo sig omkring honom, och slogo honom ihjäl.
16. Tå blåste Joab i basunen, och kallade folket igen, at the icke mer skulle jaga efter Israel; ty Joab wille skona folket.
17. Och the togo Absalom, och kastade honom i skogen uti en stor grop, och lade en stor hop med stenar på honom: och hela Israel flydde, hwar och en i sin hydda.
18. Men Absalom hade sig uprest en stod, medan han ännu lefde: then står i Konungsdalen; ty han sade: Jag hafwer ingen son; therföre skal thetta wara mitt namns åminnelse; och han kallade then stoden efter sitt namn, och thet heter ännu i thenna dag Absaloms rum.
19. Ahimaaz Zadoks son sade: Kåre, låt mig löpa och förkunna Konungen, at HErren hafwer skaffat honom rätt af hans fienders händer.
20. Joab sade til honom: Tu bär ingen god tidning i thenna dagen; på en annan dag må tu båra tidning, och icke i dag; ty Konungens son är död.
21. Men til Cusi sade Joab: Gack åstad och boda Konungen hwad tu sett hafwer. Och Cusi tilbad Joab, och lopp.
22. Men Ahimaaz Zadoks son sade åter til Joab: Huru, om jag ock löper efter Cusi? Joab sade: Hwad wil tu löpa, min son? Kom hit; tu bär ingen god tidning.
23. Han swarade: Huru, om jag lopp? Han sade til honom: Så löp. Så lopp tå Ahimaaz then genaste wägen, och kom förr än Cusi.
24. Men David satt emellan twå portar, och wäktaren gick uppå taket åt porten på muren, och lyfte sina ögon up, och fick se en man löpande allena:
25. Och han ropade och sade thet Konungen. Konungen sade: År han allena, så är ther goda tidningar i hans mun. Som han ännu lopp, och kom närmare,
26. Fick wäktaren se en annan man löpande, och han ropade af muren, och sade: Si, en man löper allena. Åter sade Konungen: Then är ock et godt bodskap.
27. Wäktaren sade: Mig synes then förstas löpande, såsom thet wore Ahimaaz löpande, Zadoks sons. Och Konungen sade: Thet är en god man, och han bär goda tidningar.
28. Ahimaaz ropade och sade til Ko-

nungen: Frid! och tilbad för Konungen på sitt anlete ned til jorden, och sade: Låfwad ware HERren tin Gud, som the menniskor beslutit hafwer, som uphofwo sin hand emot min Herre Konungen.

29. Konungen sade: Mår ock pilten Absalom wål? Ahimaaz sade: Jag såg et stort sorl, tå Konungens tjenare Joab sånde mig tin tjenare, och jag wet icke hwad thet war.

30. Konungen sade: Gack affides, och statt ther; och han gick affides, och stod ther.

31. Si, tå kom Cusi, och sade: Jag bär goda tidningar, min Herre Konung: HERren hafwer i dag skaffat tig rätt af allas theras hand, som hafwa sig upsatt emot tig.

32. Konungen sade til Cusi: Mår ock pilten Absalom wål? Cusi sade: Gånge så med alla min Herres Konungens fiender, såsom med pilten går, och med alla them, som sätta sig up emot tig, til at göra tig ondt.

33. Tå wardt Konungen sorgse, och gick up i salen i porten, och gret; och wid han gick, sade han: Min son Absalom! min son, min son Absalom! Gifwe Gud jag måtte dö för tig. O Absalom! min son, min son!

19. Capitel.

Och thet wardt bodadt Joab: Si, Konungen gråter, och beklagar sig om Absalom.

2. Och wardt i then dagen en sorg af segren i hela folket; förty folket hade i then dagen hört, at Konungen war bedröfwad för sin son.

3. Och folket drog sig bort i then dagen, så at thet icke kom i staden, lika som et folk drager sig bort, som til blygd kommit är, när thet i strid flytt hafwer.

4. Men Konungen förskylte sitt ansikte, och ropade högt: Ack, min son Absalom, Absalom, min son, min son!

5. Så gick Joab in uti huset til Konungen, och sade: Tu hafwer i dag til blygd gjort alla tina tjenare, som i dag undsatt hafwa tina söners, tina döttrars, tina hustrurs och tina frillors själar,

6. Så at tu hafwer them kär, som tig hata, och hatar them, som tig kär hafwa; ty tu låter i dag märka, at tig ligger ingen magt uppå höfwitsmännerna och tjenarena; utan jag märker i dag wäl, at om allenast Absalom lefde, och wi alle i dag döde wore, thet skulle tig tycka godt wara.

7. Så statt nu up, och gack ut, och tala wänligt med tina tjenare; ty jag swär tig wid HERran, om tu icke går ut, blifwer icke en man qwar när tig öfwer thenna natten: thet skal wara tig wärre än alt thet onda som öfwer tig kommit är, ifrå tin ungdom alt in til nu.

8. Tå stod Konungen up, och satte sig i porten, och alt folket wardt sagdt: Si, Konungen sitter i porten. Så kom alt folket för Konungen. Men Israel war flydd, hwar och en i sin hydda.

9. Och alt folket kifwade tilhopa i alla Israels slägter, och sade: Konungen hafwer hulpit oß utu wåra fienders hand, och förloßat oß utu the Philisteers hand, och hafwer måst fly ut af landet för Absalom.

10. Så är Absalom död blifwen i striden, then wi öfwer oß smort hade; hwi ären I nu så stilla, at I icke hämten Konungen igen?

11. Och Konungen sände til Zadok och AbJathar, Presterna, och lät säga them: Taler med the äldste i Juda, och säger: Hwi wiljen I wara the siste til at hämta Konungen hem i sitt hus igen? Ty hela Israels tal war kommit för Konungen i hans hus.

12. I ären mine bröder, mitt ben och mitt kött: hwi wiljen I tå wara the siste til at hämta Konungen igen?

13. Och til Amasa säger: Äst tu icke mitt ben och mitt kött? Gud göre mig thet och thet, om tu icke skal blifwa härhöfwitsman för mig så länge tu lefwer, i Joabs ställe.

14. Och han bewekte alla Juda mäns hjerta, såsom en mans: och the sände

til Konungen: Kom igen, tu och alle
tine tjenare.
15. Så kom tå Konungen igen. Och
som han kom til Jordan, woro Juda
mån komne til Gilgal, til at draga
ned emot Konungen, at the skulle föra
Konungen öfwer Jordan.
16. Och Simei Gera son, Jemini
sons, som i Bahurim bodde, hastade
sig, och drog ned med Juda mån emot
Konung David.
17. Och med honom woro tusende
mån af BenJamin: theslikes ock Ziba,
then tjenaren af Sauls hus, med hans
femton söner och hans tjugu tjenare.
Och the skyndade sig öfwer Jordan,
18. Och beredde fårjan för Konungen,
at the skulle föra Konungens tjenare
öfwer, och göra thet honom til
wiljes war. Och Simei Gera son föll
ned för Konungen, tå han for öfwer
Jordan,
19. Och sade til Konungen: Min
Herre, tilråkna mig icke then mißgerningen,
och kom icke ihog, at tin tjenare
förtörnade tig then dagen, tå min
Herre Konungen gick utur Jerusalem,
och Konungen lågge thet icke på hjertat;
20. Ty jag tin tjenare kånner, at jag
syndat hafwer. Och si, jag år i dag
then förste kommen utaf Josephs hus,
at jag skulle draga ned emot min Herre
Konungen.
21. Men Abisai ZeruJa son swarade
och sade: Och skulle icke Simei therföre
dö, som bannade HERrans Smorda?
22. David sade: Hwad hafwer jag
beståll med eder, I ZeruJa barn, at
I wiljen i dag warda mig til Satan?
Skulle i dag någon dö i Israel? Menar
tu at jag icke wet, at jag i dag år
worden Konung öfwer Israel?
23. Och Konungen sade til Simei;
Tu skal icke dö; och Konungen swor
honom.
24. Kom också MephiBoseth, Sauls
son, ned emot Konungen, och hade intet
ryckat sina fötter, eller sitt skågg,
eller twagit sina klåder ifrå then dag
Konungen bortgången war in til then
dagen tå han kom igen med frid.
25. Tå han nu til Jerusalem kom,
til at möta Konungen, sade Konungen
til honom: Hwi for tu icke med
mig, MephiBoseth?
26. Och han sade: Min Herre Konung,
min tjenare gjorde orått emot
mig; ty tin tjenare tånkte: Jag wil
sadla en åsna, och stiga ther uppå, och
rida til min Herre Konungen; förty
tin tjenare år ofårdig.
27. Ther til hafwer han ock anklagat
tin tjenare för min Herre Konungen;
men min Herre Konungen år såsom en
Guds Ångel, och må göra hwad honom
tåckes.
28. Ty hela min faders hus hafwer
icke warit utan til döden skyldigt för
min Herre Konungen: så hafwer tu
dock satt tin tjenare ibland them som
åta öfwer titt bord: hwad rått hafwer
jag mer, eller hwad kan jag mer ropa
til Konungen?
29. Konungen sade til honom: Hwad
talar tu mer hår om? Jag hafwer sagt
thet; tu och Ziba skifter åkren med
hwar annan.
30. MephiBoseth sade til Konungen:
Han må taga altsamman, efter min
Herre Konungen med frid hemkommen
år.
31. Och Barsillai, then Gileaditen,
kom ned ifrå Rogelim, och for öfwer
Jordan för Konungen, på thet han
skulle ledsaga honom öfwer Jordan.
32. Och Barsillai war ganska gammal,
wål åttatio år; han hade försörjt
Konungen, medan han war i Mahanaim;
ty han war en ganska wåldig man.
33. Och Konungen sade til Barsillai:
Tu skal draga fram med mig; jag wil
försörja tig med mig i Jerusalem.
34. Men Barsillai sade Konungen:
Hwad år thet jag ånnu hafwer til
at lefwa, at jag ånnu skulle draga up
med Konungen til Jerusalem?
35. Jag år i dag åttatio år gammal:
huru skulle jag kånna hwad godt eller
ondt år? eller smaka hwad jag åter eller
dricker? eller höra hwad the sångare
eller sångerskor sjunga? Hwi skulle tin

tjenare ytterligare beswåra min Herre Konungen?

36. Tin tjenare skal något litet fara med Konungen öfwer Jordan: hwi skulle Konungen göra mig en sådan wedergällning?

37. Låt tin tjenare wända om igen, at jag må dö i min stad, och warda begrafwen i min faders och min moders grift. Si, ther är tin tjenare Chimham; låt honom draga öfwer med min Herre Konungen; och gör honom hwad tig täckes.

38. Konungen sade: Chimham skal draga öfwer med mig, och jag wil göra honom hwad tig är til wilja; och alt thet tu begär af mig, thet wil jag göra tig.

39. Och tå alt folket war kommit öfwer Jordan, och Konungen theslikes, kyßte Konungen Barsillai, och wälsignade honom: och han wände om igen til sitt rum.

40. Och Konungen drog öfwer til Gilgal, och Chimham for med honom: och alt Juda folk hade fört Konungen öfwer; men Israels folk war icke utan hälften ther.

41. Och si, tå kommo alle Israels män til Konungen, och sade til honom: Hwi hafwa wåra bröder, Juda män, stulit tig, och hafwa fört Konungen och hans hus öfwer Jordan, och alla Davids män med honom?

42. Tå swarade the af Juda them af Israel: Konungen är oß nära kommen: hwi ären I ther wrede före? Menen I, at wi af Konungen kost eller skänker fått hafwe?

43. Så swarade tå the af Israel them af Juda, och sade: Wi hafwe tio sinom mer med Konungen, med David också, än I: hwi hafwer tu tå så ringa aktat mig, at wi icke måtte hafwa warit the förste til at hämta wår Konung? Men the af Juda talade hårdare än the män af Israel.

20. Capitel.

Och tit war kommen en Belials man, som het Seba Bichri son, en mans af Jemini. Han blåste i basunen, och sade: Wi hafwe ingen del i David, eller något arf i Isai son: hwar och en fare i sin hydda, o Israel.

2. Tå föll ifrå David hwar man i Israel, och följde Seba Bichri son; men Juda män blefwo wid sin Konung, ifrån Jordan in til Jerusalem.

3. Tå Konung David kom hem til Jerusalem, tog han the tio frillor, som han qwarlemnat hade til at bewara huset, och satte them i förwaring, och försörjde them; men han belåg them intet mer: och the woro så innelykta in til theras död, och lefde i enkestånd.

4. Och Konungen sade til Amasa: Kalla mig tilhopa alla Juda män, på tredje dagen; och tu skal också wara wid handen.

5. Och Amasa gick bort til at kalla tilhopa Juda: och han fördröjde öfwer then tiden, som han honom förelagt hade.

6. Och David sade til Abisai: Nu warder oß Seba Bichri son mer wedermöda görande än Absalom. Tag tu tin Herres tjenare, och jaga efter honom, at han til äfwentyrs icke finner fasta städer för sig, och undslipper utu wåra ögon.

7. Tå drogo ut med honom Joabs män, ther til Crethi och Plethi, och alle starke: men the drogo ut af Jerusalem, til at jaga efter Seba Bichri son.

8. Som the nu komne woro til then stora stenen i Gibeon, kom Amasa ther emot them: och Joab war begjordad öfwer sina kläder som han uppå hade, och hade bundit ther utan öfwer et swärd, som hängde wid hans länd i skidan; och thet gick wäl ut och in.

9. Och Joab sade til Amasa: Frid ware med tig, min broder! Och Joab fattade Amasa i skägget med högra handen, såsom han wille kyßa honom.

10. Och Amasa gaf icke akt på swärdet i Joabs hand. Och han stack honom ther med i buken, så at hans inälfwor utgingo på jorden, och gaf honom intet styng mer; och han blef död. Men Joab och hans broder Abisai jagade efter Seba Bichri son.

11. Och en af Joabs tjenare blef stående när honom, och sade: Hwilken drister sig emot Joab, och hwilken går efter Joab när David?

12. Men Amasa låg sölad i blodet midt uppå wägen. Tå nu en såg, at alt folket blef ther stående, drog han Amasa af wägen bort på marken, och kastade kläder på honom, efter han såg, at hwilken til honom kom, han blef ther stående.

13. Tå han nu war utaf wägen tagen, följde hwar man efter Joab til at jaga efter Seba Bichri son.

14. Och han drog genom alla Israels slägter til Abel och BethMaacha och hela Haberim; och the församlade sig, och följde honom efter:

15. Och the kommo och belade honom i Abel och BethMaacha, och gjorde en skants om staden, och trädde in til muren: och alt folket, som med Joab war, stormade, och wille kasta muren omkull.

16. Tå ropade en wis qwinna utu staden: Hörer, hörer; säger til Joab, at han kommer hit; jag wil tala med honom.

17. Och tå han kom til henne, sade qwinnan: Äst tu Joab? Han sade: Ja. Hon sade til honom: Hör tin tjenarinnas tal. Han sade: Jag hörer.

18. Hon sade: I förtiden sade man: Then som fråga wil, han fråge i Abel; och så gick thet wäl til.

19. Thetta är then redeliga och trogna staden i Israel; och tu wil dräpa staden och modren i Israel? Hwi wil tu upsluka HErrans arfwedel?

20. Joab swarade, och sade: Bort thet, bort thet ifrå mig, at jag upsluka eller förderfwa skulle.

21. Thet hafwer sig icke så; utan en man af Ephraims berg, benämd Seba Bichri son, hafwer uphäfwit sig emot Konung David: får honom hit ut allena, så wil jag draga af ifrå staden. Qwinnan sade til Joab: Si, hans hufwud skal warda kastadt ut til tig öfwer muren.

22. Och qwinnan kom in til alt folket med sin wishet. Och the höggo Seba Bichri son hufwudet af, och kastade thet ut til Joab. Tå blåste han i basunen; och the åtskilde sig ifrå staden, hwar och en uti sin hydda: och Joab kom igen til Konungen i Jerusalem.

23. Och Joab war öfwer hela Israels här; Benaja Jojada son war öfwer Crethi och Plethi;

24. Adoram war Räntmästare; Josaphat Ahilud son war Cantzler;

25. Seja war Skrifware; Zadok och AbJathar woro Prester:

26. Ther til war Ira, then Jairiten, Davids Prest.

21. Capitel.

Så wardt en hård tid i Davids dagar i tre år efter hwar annan. Och David sökte HErrans ansikte; och HErren sade: För Sauls skul, och för thet blodhus skul; therföre at han drap the Gibeoniter.

2. Tå lät Konungen kalla the Gibeoniter, och talade med them; (men the Gibeoniter woro icke utaf Israels barn, utan woro igenblifne utaf the Amoreer; och Israels barn hade swurit them, men Saul sökte efter at slå them, i sitt nit för Israels barn och Juda.)

3. Så sade nu David til the Gibeoniter: Hwad skal jag göra eder? och hwar med skal jag försonat, at I mågen wälsigna HErrans arfwedel?

4. The Gibeoniter swarade honom: Oß är intet om guld eller silfwer af Saul eller hans hus, och är oß intet om, at någon skal dräpas af Israel. Han sade: Hwad sägen I tå, thet jag eder göra skal?

5. The sade til Konungen: Then mannen som oß förderfwat och til intet gjort hafwer, honom skole wi förderfwa, så at intet blifwer qwar af honom i alla Israels gränser.

6. Gif oß siu män utaf hans hus, at wi uphänge them HErranom i Gibea Sauls, HErrans utwaldas. Konungen sade: Jag wil få eder them.

7. Men Konungen skonade MephiBoseth, Jonathans son, Sauls sons, för HErrans eds skull, som emellan them

war, nemligen, emellan David och Jonathan, Sauls son.

8. Men the twå Rizpa söner, Aja dotters, hwilka hon Saul födt hade, Armoni och MephiBoseth, tillika med the fem Michaels söner, Sauls dotters, hwilka hon Adriel, Barsillai, then Meholathitens son, födt hade, tog Konungen,

9. Och fick them uti the Gibeoniters hand: the uphängde them på berget för HErranom. Och så föllo theße sju på en gång, och blefwo döde i första anden, när bjugganden uppå gick.

10. Tå tog Rizpa Aja dotter en säck, och bredde honom på en häll i andens begynnelse, in til thes watnet af himmelen dröp uppå them; och lät i then dagen inga himmelens foglar sätta sig på them, ej heller markens djur om natten.

11. Och thet wardt sagdt David, hwad Rizpa Aja dotter, Sauls frilla, gjort hade.

12. Och David gick bort, och tog Sauls ben, och Jonathans hans sons ben ifrå the borgare i Jabes i Gilead, som the utaf Bethsans gata stulit hade, ther the Philisteer them hängt hade, på then tiden, tå the Philisteer slogo Saul på Gilboa berg:

13. Och förde them tädan tit up, och samlade them tilhopa med the hängdas ben:

14. Och begrofwo Sauls och hans sons Jonathans ben i BenJamins land i Zela i hans faders Kis graf, och gjorde alt såsom Konungen budit hade: altså wardt tå Gud sedan landet försonad.

15. Så hof sig åter et örlig up utaf the Philisteer emot Israel. Och David drog ned, och hans tjenare med honom, och stridde emot the Philisteer. Och David wardt trött.

16. Och Jeßbi af Nob, hwilken en af Rapha barn war, och hans glafs wigt war trehundrade kopparwigter, och han hade et nytt harnesk uppå; han for efter at slå David.

17. Men Abisai ZeruJa son halp honom, och slog then Philisteen ihjäl. Tå swuro honom Davids män, och sade: Tu skal icke mer draga ut med oß i strid, at icke utsläckes lyktan i Israel.

18. Sedan hof sig åter et örlig up i Gob med the Philisteer: tå slog Sibbechai, then Husathiten, Saph, then ock en war utaf Rapha barn.

19. Och sig hof ännu up et örlig i Gob med the Philisteer: tå slog Elhanan Jaere Orgims son, en BethLehemit, Goliath, then Gittithen, hwilken hade en spets, hwars stång war såsom et wäfträ.

20. Och sig uphof ännu et örlig i Gath: ther war en lång man, som hade sex finger på sina händer och sex tår på sina fötter, så at the woro fyra och tjugu til talet; och han war också född af Rapha.

21. Och tå han talade hädelse til Israel, slog honom Jonathan, Simea son, Davids broders.

22. Theße fyra woro Rapha födde i Gath; och föllo igenom Davids och hans tjenares hand.

22. Capitel.

Och David talade för HErranom thenna wisans ord, then tid tå HErren hade hulpit honom ifrån alla hans fienders hand och ifrå Sauls hand:

2. Och han sade: HErren är min klippa och min borg och min Frälsare:

3. Gud är min tröst; på honom wil jag trösta, min sköld och min hälsas horn, mitt beskärm och min tilflykt, min frälsare, tu som mig hjelper ifrån orätt.

4. Jag wil låfwa och åkalla HErran, så blifwer jag ifrå mina fiender förloßad.

5. Ty dödens förderf hade omhwärft mig, och Belials bäckar hade förskräckt mig.

6. Helwetes band omhwärfde mig, och dödens snaror öfwerföllo mig.

7. När jag bedröfwad är, wil jag åkalla HErran, och ropa til min Gud, så hörer han min röst utaf sitt tempel,

och mitt rop kommer för honom i hans öron.
8. Jorden bäfwade och skalf, himmelens grundwalar hafwa sig rört, och gifwit sig, tå han war wred.
9. Rök gick up af hans näsa, och förtärande eld utaf hans mun, så at thet ljungade ther af.
10. Himmelen böjde han, och steg ned; och mörker war under hans fötter.
11. Och han steg på en Cherub, och flög, och syntes på wädrens wingar.
12. Hans tjäll kring om honom war mörker och swart tjockt moln.
13. Af skenet för honom brann thet med ljungande.
14. HErren dundrade af himmelen, och then högste lät utgå sitt dunder.
15. Han sköt sina pilar, och förströdde them: han lät ljunga, och förskräckte them.
16. Tå såg man watnet upwälla, och jordens grund wardt blottad genom HErrans straff, och genom hans näsas anda och blåst.
17. Han sände utaf högden, och hämtade mig, och drog mig utu stort watn.
18. Han frälste mig ifrå mina starka fiender, ifrå mina hatare, som mig för mägtige woro,
19. The mig öfwerföllo i min olyckas tid; och HErren är min tröst worden.
20. Han hafwer utfört mig på rymden: han tog mig ut; förty han hade lust til mig.
21. HErren gör wäl mot mig efter min rättfärdighet: han betalar mig efter mina händers renhet.
22. Ty jag håller HErrans wägar, och är icke ogudaktig worden emot min Gud.
23. Förty alla hans rätter hafwer jag för ögonen; och hans bud kastar jag icke ifrå mig.
24. Men jag är utan wank för honom, och bewarar mig för synd.
25. Therföre wedergäller mig HErren efter min rättfärdighet, efter min renhet för hans ögon.
26. Med the heliga äst tu helig; med the fromma äst tu from.
27. Med the rena äst tu ren; och mot the afwiga ställer tu tig afwig.
28. Ty tu hjelper thet elända folket, och med tina ögon förnedrar tu the höga.
29. Ty tu, HErre, äst min lykta; HErren uplyser mitt mörker.
30. Förty med tig kan jag nederslå krigsfolk, och genom min Gud springa öfwer muren.
31. Guds wägar äro utan brist; HErrans tal är genomluttradt: han är en sköld för alla them som hoppas på honom.
32. Ty hwilken är en Gud, utan HErren? Och hwilken är en tröst utan wår Gud?
33. Gud styrker mig med kraft, och wisar mig en wäg utan brist.
34. Han gör mina fötter lika som hjortars, och sätter mig uppå mina högder.
35. Han lärer mina händer strida, och mina armar at spänna kopparbogen.
36. Och tu gifwer mig tin hälsas sköld; och när tu förnedrar mig, gör tu mig stor.
37. Tu gör rum för mig til at gå, at mina fötter icke slinta.
38. Jag wil jaga efter mina fiender, och förgöra them, och wil icke omwända, til thes jag gör en ända med them.
39. Jag wil förgöra them och nederslå them, och the skola icke stå mig emot: the måste falla under mina fötter.
40. Tu kan omgjorda mig med kraft til strid: tu kan kasta them under mig, som sätta sig up emot mig.
41. Tu gifwer mig mina fiender på flykten, at jag må förstöra them som mig hata.
42. The ropa; men ther är ingen hjelpare: til HErran; men han swarar them intet.
43. Jag skal sönderstöta them såsom stoft på jorden; såsom träck uppå gatorna skal jag göra them til mull, och förströ them.
44. Tu hjelper mig ifrå thet trätosamma folket; och bewarar mig til

et hufwud öfwer hedningarna. Thet folk som jag intet kände, skal tjena mig.

45. The främmande barn försaka mig; men theße lyda mig med hörsamma öron.

46. The främmande barn äro försmäktade, och brytas i sina bojor.

47. HERren lefwer, och läfwad ware min tröst; och uphöjd warde Gud, min hälsas tröst,

48. Gud som gifwer mig hämnden, och kastar folk under mig.

49. Han förer mig ut ifrå mina fiender; och ifrå them, som sätta sig emot mig, uphöjer tu mig; och ifrå wrängwisa män frälsar tu mig.

50. Therföre wil jag tacka tig, HERre, ibland hedningarna, och titt namn låfsjunga;

51. Then ther stor salighet bewisar sin Konung, och gör wäl med David, sin Smorda, och med hans säd i ewig tid.

23. Capitel.

Theßa äro the sista Davids ord. David Isai son sade, then mannen sadet, som för en Jacobs Guds Smord upsatt är, och en lustig Israels diktare.

2. HERrans ande hafwer talat genom mig, och hans ord är skedt genom min tunga.

3. Israels Gud hafwer talat til mig; Israels tröst hafwer mig tilsagt; then ther råder öfwer menniskorna, then rättwise rådande i Guds fruktan.

4. Såsom ljuset är om morgonen, tå solen upgår bittida utan moln, och af skenet efter regn wäxer gräs up af jorden.

5. Ty ingen ting är för Gudi såsom mitt hus; ty han hafwer gjort et ewigt förbund med mig, i alla måtto wißt och fast; ty thet är all min salighet och all lust, at thet så wära skal.

6. Men then ogudaktige Belial skal warda aldeles utrotad, såsom törne, så at man intet behåller ther af.

7. Och om någon antastar them, skola the med jern och spets platt förderfwa them; och man skal upbränna them med eld i theras rum.

8. Theße äro namnen af Davids hjeltar: Jasabeam Hachmoni son, then ypperste ibland tre, hwilken uphof sin spets, och slog ihjäl åttahundrade i en resa.

9. Näst honom war Eleazar Dodi son, Ahohi sons, ibland the tre hjeltar med David, tå the förhädde the Philisteer, och woro ther församlade til strid, och Israels män drogo up.

10. Tå stod han, och slog the Philisteer, til thes hans hand domnade, trött af swärdet. Och HERren gaf en stor salighet på then tiden, så at folket wände om igen efter honom til at röfwa.

11. Efter honom war Samma Age son, then Hararitens. Tå the Philisteer församlade sig i en rota, och ther war en åker full med lints, och folket flydde för the Philisteer:

12. Tå trädde han midt uppå then åkren, och undsatte honom, och slog the Philisteer; och HERren gaf en stor salighet.

13. Och theße tre ypperste ibland trettio kommo ned i anden til David uti kulan Adullam: och the Philisteers rote låg i Rephaims dal.

14. Men David war wid then tiden på borgen: och the Philisteers folk låg i BethLehem.

15. Och David wardt lysten, och sade: Ho wil hämta mig dricka af thet watn i BethLehems brunn under porten?

16. Tå föllo the tre hjeltar in uti the Philisteers läger, och hämtade watn utu brunnen i BethLehem under porten, och buro til David: men han wille intet dricka thet; utan utgöt thet HERranom,

17. Och sade: Thet låte HERren wara långt ifrå mig, at jag thetta göra skulle. Är thet icke the mäns blod, som sitt lif wågade, och gingo tit? Och han wille icke drickat. Thet gjorde nu the tre hjeltar.

18. Abisai, Joabs broder, ZeruJa son, war ock en ypperst ibland tre. Han hof sin spets up, och slog trehundrade; och war också prisad ibland tre,
19. Och then hårligaste ibland tre, och war theras öfwerste; men han kom icke in til the tre.
20. Och Benaja, Jojada son, IsHails sons, af stora gerningar, af Kabzeel; han slog tu the Moabiters lejon, och gick ned och slog et lejon i brunnen i snötiden:
21. Och slog theslikes en grufwelig Egyptisk man, som hade en spets i sin hand; men han gick ned til honom med en staf, och tog then Egyptiern spetsen utu handen, och slog honom ihjäl med sin egen spets.
22. Thetta gjorde Benaja Jojada son, och war beprisad ibland the tre hjeltar,
23. Och hårligare än the trettio; men han kom icke til the tre. Och David gjorde honom til sitt hemliga råd.
24. Asahel, Joabs broder, är ibland the trettio; Elhanan Dodo son i BethLehem.
25. Samma, then Haroditen: Elika, then Haroditen:
26. Helez, then Palthiten; IraIkkes son, then Thekoitens:
27. Abieser, then Annethothiten: Mebunnai, then Husathiten:
28. Zalmon, then Achochiten: Maharai, then Netophathiten:
29. Heleb Baena son, then Netophathiten: Itthai Ribai son af Gibea BenJamins barns:
30. Benaja, then Pirgathoniten: Hiddai af the bäckar Gaas:
31. AbiAlbon, then Arbathiten: Asmavet, then Barhumiten:
32. Eliaheba, then Saalboniten, Jasens och Jonathans barn:
33. Samma, then Harariten: Ahiam Sarars son, then Araritens:
34. Eliphelet Ahasbai son, Maachathi sons: Eliam Achitophels son, then Gilonitens:
35. Hezrai, then Carmeliten: Paarai, then Arbiten:
36. Jigeal Nathans son af Zoba: Bani, then Gadithen:
37. Zelek, then Ammoniten: Naharai, then Beerothiten, Joabs wapendragare, ZeruJa sons:
38. Ira, then Jithriten: Gareb, then Jithriten:
39. Uria, then Hetheen: the äro alle tilhopa sju och trettio.

24. Capitel.

Och HERrans wrede förgrymmade sig åter emot Israel, och gaf David ibland them in, at han sade: Gack bort, räkna Israel och Juda.
2. Och Konungen sade til Joab, sin härhöfwitsman: Far omkring i alla Israels slägter, ifrå Dan in til BeerSeba, och räkna folket, at jag må weta huru mycket thet är.
3. Joab sade til Konungen: HERren tin Gud föröke til thetta folket, såsom thet nu är, ännu hundrade resor så mycket, at min Herre Konungen må se lust ther uppå; men hwad hafwer min Herre Konungen lust til thetta ärendet?
4. Men Konungens ord måste gå före emot Joab och höfwitsmännerna öfwer hären. Altså drog Joab ut, och höfwitsmännerne öfwer hären, ifrå Konungen, at the skulle tälja Israels folk.
5. Och the foro öfwer Jordan, och lägrade sig i Aroer, på högra sidan wid then staden som ligger i Gads bäck och i Jaeser;
6. Och kommo til Gilead, och i nederlandet Hadsi, och kommo til Dan Jaan, och omkring Zidon;
7. Och kommo til then fasta staden Tyrus och til alla the Heveers och Cananeers städer, och kommo ut söder på Juda til BeerSeba;
8. Och drogo kring om hela landet. Och efter nio månader och tjugu dagar kommo the til Jerusalem igen.
9. Och Joab fick Konungen summan af folket som taldt war; och thet war i Israel åttahundrade sinom tusende starke män, som swärd utdrogo; och i Juda femhundrade sinom tusende män.
10. Och Davids hjerta slog honom, sedan folket taldt war. Och David

sade til HErran: Jag hafwer swårli-
gen syndat, at jag thetta gjort hafwer:
och nu, HErre, tag bort tin tjenares
mißgerning; ty jag hafwer gjort myc-
ket dårligt.
11. Och tå David stod up om morgo-
nen, kom HErrans ord til Propheten
Gad, Davids Siare, och sade:
12. Gack bort och tala til David:
Så säger HErren: Treggehanda ting
sätter jag dig före; utwälj ther af et,
thet jag tig göra skal.
13. Gad kom til David, och bodade
honom, och sade til honom: Wil tu,
at hård tid kommer i tre år i titt land;
eller at tu i tre månader måste fly för
tina fiender, och the förfölja tig; eller
at pestilentie blifwer i tre dagar i titt
land? Så märk nu, och se til hwad
jag skal säga honom igen, som mig
sändt hafwer.
14. David sade til Gad: Mig är stor
ångest; men låt mig falla i HErrans
hand; ty hans barmhertighet är stor:
jag wil icke falla i menniskohand.
15. Altså lät HErren komma pesti-
lentie i Israel, ifrå morgonen in til
bestämd tid, så at folket blef dödt ifrå
Dan in til BeerSeba, sjuttiotusende
män.
16. Och tå Ängelen utsträckte sin hand
öfwer Jerusalem, at han thet förderfwa
skulle, ångrade HErranom thet onda,
och sade til Ängelen som folket förderf-
wade: Thet är nog; håll nu tin hand
tilbaka. Och HErrans Ängel war wid
Arauna lada, then Jebuseens.
17. Tå David såg Ängelen som fol-
ket slog, sade han til HErran: Si,
jag hafwer syndat; jag hafwer gjort
then mißgerningen; hwad hafwa theßa
fåren gjort? Låt tin hand wara emot
mig och min faders hus.
18. Och Gad kom til David i samma
tiden, och sade til honom: Gack up,
och res up HErranom et altare uti A-
rauna lada, then Jebuseens.
19. Altså gick David up, såsom Gad
sagt, och HErren budit hade.
20. Och tå Arauna wände sig om,
såg han Konungen med sina tjenare gå
til sig. Och han tilbad på sitt ansikte
ned til jorden,
21. Och sade: Hwi kommer min Her-
re Konungen til sin tjenare? David
sade: Til at köpa ladan af tig, och byg-
ga HErranom et altare, at plågan
må återwända ibland folket.
22. Arauna sade til David: Min
Herre Konungen tage och offre såsom
honom täckes: si, ther äro oxarne til
bränneoffer, och slädar och redskap åt
oxarna til wed:
23. Alt gaf Arauna Konungen. Och
Arauna sade til Konungen: HErren
tin Gud låte tig wara sig behagelig.
24. Men Konungen sade til Arauna:
Icke så, utan jag wil köpa tig thet af
för penningar; ty jag wil icke göra
HErranom min Gud bränneoffer, thet
jag för intet hafwer. Altså köpte Da-
vid ladan och oxarna för femtio siklar
silfwer,
25. Och byggde ther sammastädes
HErranom et altare, och offrade brän-
neoffer och tackoffer. Och HErren
wardt landet försonad; och plågan
wände åter på Israel.

Första Konunga-Boken.

1. Capitel.

Och tå Konung David war gammal
och wäl til ålders kommen, kunde han
icke warda warm, ändock man höljde
honom med kläder.
2. Tå sade hans tjenare til honom:
Låt them söka min Herre Konungen
en piga, en jungfru, som står för Ko-
nungen, och sköter honom, och sofwer
i hans famn, och wärmer min Herre
Konungen.

3. Och the sökte up en dägelig piga i
alla Israels gränser, och funno Abisag
af Sunem, och hade henne til Konungen.
4. Och hon war en ganska dägelig pi=
ga, och hon skötte Konungen, och tjen=
te honom; men Konungen kände hen=
ne intet.
5. Men Adonia, Haggith son, hof sig
up, och sade: Jag wil wara Konung;
och gjorde sig wagnar och resenärer,
och femtio män til drabanter för sig.
6. Och hans fader bekymrade honom
intet i sin tid, så at han sade: Hwi gör
tu så? Och han war ock en dägelig
man; och han hade födt honom näst
efter Absalom.
7. Och han hade sitt råd med Joab
ZeruJa son, och med AbJathar, Pre=
sten: the hulpo Adonia.
8. Men Presten Zadok, och Benaja
Jojada son, och Nathan, Propheten,
och Simei, och Rej, och the Davids
hjeltar, woro icke med Adonia.
9. Och tå Adonia offrade får och or=
ar och gödd boskap wid then stenen
Soheleth, som låg wid then brunnen
Rogel, böd han alla sina bröder, Ko=
nungens söner, och alla Juda män,
Konungens tjenare:
10. Men then Propheten Nathan, och
Benaja, och the hjeltar, och Salomo,
sin broder, böd han intet.
11. Tå sade Nathan til BathSeba,
Salomos moder: Hafwer tu icke
hört, at Adonia, Haggith son, är Ko=
nung worden? och wår Herre David
wet intet ther af.
12. Så kom nu; jag wil gifwa tig et
råd, at tu må undsätta tin och tin sons
Salomos själ.
13. Bort, och gack in til Konung Da=
vid, och säg til honom: Hafwer tu icke,
min Herre Konung, swurit och sagt
tin tjenarinna: Tin son Salomo skal
wara Konung efter mig, och han skal
sitta på min stol? Hwi är tå Adonia
Konung worden?
14. Si, medan tu ännu ther är och
talar med Konungen, wil jag komma
in efter tig, och fullkomna titt tal.
15. Och BathSeba gick in til Konun=
gen i kammaren; och Konungen war
ganska gammal, och Abisag af Sunem
tjente Konungen.
16. Och BathSeba böjde sig, och til=
bad Konungen. Konungen sade: Hwad
wil tu?
17. Hon sade til honom: Min Herre,
tu hafwer swurit tin tjenarinna wid
HERran tin Gud: Tin son Salomo
skal wara Konung efter mig, och sitta
på min stol.
18. Men nu, si, Adonia är Konung
worden; och min Herre Konungen wet
intet ther af.
19. Han hafwer offrat orar och gödd
boskap och många får, och hafwer bu=
dit alla Konungens söner; ther til
AbJathar, Presten, och Joab, härhöf=
witsmannen; men tin tjenare Sa=
lomo hafwer han intet budit.
20. Men tu äst, min Herre, Konung;
hela Israels ögon se på tig, at tu skal
gifwa them före, ho som skal sitta på
min Herres Konungens stol efter ho=
nom.
21. När nu min Herre Konungen
med sina fäder afsomnad är, så måste
jag och min son Salomo syndare wara.
22. Medan hon ännu talade med Ko=
nungen, kom Propheten Nathan.
23. Och the sade Konungen til: Si,
Propheten Nathan är ther. Och som
han kom in för Konungen, tilbad han
Konungen på sitt ansikte ned til jorden,
24. Och sade: Min Herre Konung,
hafwer tu sagt: Adonia skal wara Ko=
nung efter mig, och sitta på min stol?
25. Ty han är i dag nedergången,
och hafwer offrat orar och gödd boskap
och många får, och hafwer budit alla
Konungens söner och höfwitsmänner=
na, ther til Presten AbJathar; och si,
the äta och dricka för honom, och säga:
Lycka ske Konung Adonia!
26. Men mig tin tjenare och Zadok,
Presten, och Benaja Jojada son, och
tin tjenare Salomo, hafwer han intet
budit.
27. Är thet så af min Herre Konun=
gen befaldt, och tu hafwer tin tjenare
thet icke weta låtit, hwilken uppå min

Herres Konungens stol efter honom sitta skal?

28. Konung David swarade och sade: Kaller mig BathSeba; och hon kom in för Konungen. Och tå hon stod för Konungen,

29. Swor Konungen och sade: Så sant som HERren lefwer, som min sjál förloßat hafwer utur all nöd;

30. Jag wil i dag göra, såsom jag tig wid HERren Israels Gud swurit hafwer och sagt: Salomo, tin son, skal wara Konung efter mig, och han skal sitta på min stol för mig.

31. Tå böjde sig BathSeba med sitt anlete ned til jorden, och tilbad Konungen, och sade: Lycka min Herre Konung David i ewig tid!

32. Och Konung David sade: Kaller mig Presten Zadok och Propheten Nathan och Benaja Jojada son: och tå the kommo in för Konungen,

33. Sade Konungen til them: Tager med eder eder Herres tjenare, och sätter min son Salomo uppå min mula, och förer honom ned til Gihon.

34. Och Presten Zadok, samt med Propheten Nathan, smörje honom ther til Konung öfwer Israel, och blåser med basuner, och säger: Lycka ske Konung Salomo!

35. Och drager med honom up, och kommer, så skal han sitta på min stol, och wara Konung för mig; och jag wil bjuda honom, at han skal wara en Förste öfwer Israel och Juda.

36. Tå swarade Benaja Jojada son Konungen, och sade: Amen. Thet säge också HERren, min Herre Konungens Gud.

37. Såsom HERren hafwer warit med min Herre Konungen, så ware han ock med Salomo, at hans stol må större warda än min Herres Konung Davids stol.

38. Tå gingo Presten Zadok och Propheten Nathan och Benaja Jojada son och Crethi och Plethi ned, och satte Salomo på Konung Davids mula, och förde honom til Gihon.

39. Och Presten Zadok tog oljohornet utu tabernaklet, och smorde Salomo: och the blåste med basuner, och alt folket sade: Lycka ske Konung Salomo!

40. Och alt folket drog up efter honom, och folket pipade med pipor, och war ganska gladt, så at thet skallade i marken utaf theras skri.

41. Och Adonia hörde thet, och alle the budne, som med honom woro, och the hade allaredan ätit; och tå Joab hörde basunens ljud, sade han: Hwart wil thet skriet och bullret i staden?

42. Som han ännu talade, si, tå kom Jonathan, Presten AbJathars son; och Adonia sade: Kom här in; ty tu äst en dugelig man, och bär goda tidningar.

43. Jonathan swarade och sade til Adonia: Ja, wår Herre Konung David hafwer gjort Salomo til Konung;

44. Och hafwer sändt med honom Presten Zadok och Propheten Nathan och Benaja Jojada son och Crethi och Plethi, och the hafwa satt honom på Konungens mula;

45. Och Presten Zadok, med Propheten Nathan, hafwer smort honom til Konung i Gihon; och the äro updragne tädan med fröjd, så at staden forlar. Thet är thet skri som I hört hafwen.

46. Ther til sitter Salomo på Konungsstolen;

47. Och Konungens tjenare hafwa ingått til at wälsigna wår Herre Konung David, och hafwa sagt: Tin Gud göre Salomo et bättre namn, än titt namn är, och göre hans stol större än tin stol: och Konungen hafwer tilbedt ther han låg på sängen.

48. Och Konungen hafwer så sagt: Låfwad ware HERren Israels Gud, som i dag hafwer låtit en sitta på min stol, så at mina ögon thet sett hafwa.

49. Tå wordo förskräckte, och stodo up alle the som när Adonia budne woro, och gingo bort hwar och en sin wäg.

50. Men Adonia fruktade sig för Salomo, och stod up, gick bort, och fattade hornen af altaret.

51. Och Salomo wardt sagdt: Si, Adonia fruktar för Konung Salomo;

och si, han fattar altarets horn, och säger: Konung Salomo swärje mig i dag, at han icke dräper sin tjenare med swärd.
52. Salomo sade: Wil han wara redelig, så skal icke et hår af honom falla på jorden; men warder något ondt befunnit med honom, så skal han dö.
53. Och Konung Salomo sände bort, och lät hämta honom ned ifrån altaret. Och tå han kom, tilbad han Konung Salomo; men Salomo sade til honom: Gack i titt hus.

2. Capitel.

Som nu tiden led, at David skulle dö, böd han sin son Salomo, och sade:
2. Jag går all werldens wäg; så war nu tröst, och war en man.
3. Och akta på HErrans tin Guds wakt, så at tu wandrar i hans wägar, och håller hans seder, bud, rätter, witnesbörd, såsom skrifwit är i Mose lag; på thet tu skal wara klok i alt thet tu gör, och ehwart tu tig wänder;
4. På thet HErren skal upwäcka sitt ord, som han öfwer mig talat hafwer, och sagt: Om tina barn bewara sina wägar, så at the wandra troligen, och af alt hjerta och af all själ för mig, så skal aldrig fattas af tig en man på Israels stol.
5. Och wet tu wäl hwad Joab Zeru-Ja son hafwer gjort mig, hwad han gjorde the twå hårhöfwitsmän i Israel, Abner Ner son och Amasa Jether son, hwilka han drap, och utgöt krigsblod i freden, och lät komma krigsblod uppå sitt bälte, thet omkring hans länder war, och uppå sina skor som på hans fötter woro.
6. Gör efter tin wishet, så at tu icke förer hans grå hår med frid ned til grafwen.
7. Och Barsillai barn, then Gileaditens, skal tu bewisa barmhertighet, så at the äta wid titt bord; förty the gåfwo sig til mig, tå jag flydde för tin broder Absalom.
8. Och si, tu hafwer Simei när tig, Gera son, Jemini sons af Bahurim, then mig skamligen bannade, på then tid jag gick til Mahanaim; men han kom ned emot mig wid Jordan. Tå swor jag honom wid HErran, och sade: Jag wil icke dräpa tig med swärd.
9. Men låt icke tu honom blifwa oskyldig; ty tu äst en wis man, och wet wäl hwad tu honom göra skal, at tu låter hans grå hår med blod komma ned til grafwen.
10. Så affomnade tå David med sina fäder, och wardt begrafwen uti Davids stad.
11. Men tiden som David hade warit Konung öfwer Israel war fyratio år. I sju år war han Konung i Hebron, och tre och trettio år i Jerusalem.
12. Och Salomo satt på sin faders Davids stol, och hans rike wardt storligen befäst.
13. Men Adonia, Haggith son, kom in til BathSeba, Salomo moder; och hon sade: Kommer tu ock med frid? Han sade: Ja.
14. Och han sade: Jag hafwer något at tala med tig. Hon sade: Säg.
15. Han sade: Tu wet, at riket war mitt, och hela Israel hade wändt sitt ansikte til mig, at jag skulle wordet Konung; men nu är riket förwändt, och wordet min broders: af HErranom är thet hans wordet.
16. Nu beder jag en bön af tig; låt icke mitt ansikte komma til blygd. Hon sade til honom: Säg.
17. Han sade: Tala med Konung Salomo; ty han låter icke titt ansikte komma til blygd, at han gifwer mig Abisag af Sunem til hustru.
18. BathSeba sade: Wäl; jag wil på tina wägnar tala til Konungen.
19. Och BathSeba kom in til Konung Salomo, til at tala med honom, på Adonia wägnar. Och Konungen stod up, och gick emot henne, och tilbad henne, och satte sig på sin stol; och för Konungens moder wardt ock satt en stol, så at hon satte sig på hans högra sida.
20. Och hon sade: Jag beder en liten bön af tig; låt icke mitt ansikte komma

til blygd. Konungen sade til henne: Bed, min moder; jag wil icke låta titt ansikte komma til blygd.
21. Hon sade: Låt gifwa Abisag af Sunem tin broder Adonia til hustru.
22. Tå swarade Konung Salomo, och sade til sin moder: Hwi beder tu om Abisag af Sunem til Adonia? Bed honom ock riket med; förty han är min äldste broder, och han hafwer Presten AbJathar och Joab ZeruJa son.
23. Och Konung Salomo swor wid HErran och sade: Gud göre mig thet och thet, Adonia skal thetta hafwa talat emot sitt lif.
24. Och nu, så wißt som HErren lefwer, then mig stadfäst hafwer och låtit sitta på min faders Davids stol, och then mig et hus gjort hafwer, såsom han sagt hafwer, i dag skal Adonia dö.
25. Och Konung Salomo sände bort Benaja Jojada son; han slog honom, så at han blef död.
26. Och til Presten AbJathar sade Konungen: Gack bort til Anathoth til tin åker; ty tu hörer döden til; men jag wil icke dräpa tig i dag; förty tu hafwer burit HErrans HErrans ark för min fader David, och hafwer med lidit hwad som hälst min fader lidit hafwer.
27. Altså fördref Salomo AbJathar, at han icke måtte blifwa HErrans Prest; på thet HErrans ord fullbordas skulle, som han öfwer Eli hus talat hade i Silo.
28. Och thetta ryktet kom för Joab; ty Joab höll sig in til Adonia, ehuru wäl han icke hade hållit sig til Absalom: tå flydde Joab in uti HErrans tabernakel, och fattade hornen af altaret.
29. Och thet wardt bodadt Konung Salomo, at Joab war flydd uti HErrans tabernakel, och si, han står wid altaret. Tå sände Salomo Benaja Jojada son, och sade: Gack och slå honom.
30. Och tå Benaja kom til HErrans tabernakel, sade han til honom: Så säger Konungen: Gack här ut. Han sade: Nej, här wil jag dö. Och Benaja sade thetta Konungen igen, och sade: Så hafwer Joab sagt, och så hafwer han swarat mig.
31. Konungen sade til honom: Gör såsom han sagt hafwer, och slå honom, och begraf honom, at tu ifrå mig och min faders hus tager thet blod som Joab oförskyldt utgutit hafwer.
32. Och HErren betale honom hans blod uppå hans hufwud, at han hafwer slagit twå män, the ther redeligare och bättre woro än han, och hafwer dräpit them med swärd, så at min fader David intet ther af wißte, *nemligen*, Abner Ner son, then härhöfwitsmannen öfwer Israel, och Amasa Jether son, härhöfwitsmannen öfwer Juda:
33. Så at theras blod må *betala*dt warda på Joabs hufwud, och hans säds i ewig tid. Men David och hans säd, hans hus och hans stol hafwe frid af HErranom i ewig tid.
34. Och Benaja Jojada son gick up, och slog honom, och drap honom; och han wardt begrafwen i sitt hus i öknen.
35. Och Konungen satte Benaja Jojada son i hans stad öfwer hären; och Zadok Presten satte Konungen i AbJathars stad.
36. Och Konungen sände bort och lät kalla Simei, och sade til honom: Bygg tig et hus i Jerusalem, och bo ther, och gack intet ut tädan, antingen hit eller tit.
37. På hwilken dag tu ther utgår, och går öfwer then bäcken Kidron, så wet, at tu skal döden dö; titt blod ware på titt hufwud.
38. Simei sade til Konungen: Thet är en god mening; såsom min Herre Konungen sagt hafwer, så skal tin tjenare göra. Så bodde Simei i Jerusalem i lång tid.
39. Men thet begaf sig efter tre år, at twå tjenare lupo ifrå Simei til Achis Maacha son, Konungen i Gath. Och Simei wardt sagdt: Si, tine tjenare äro i Gath.
40. Tå stod Simei up, och sadlade sin åsna, och drog åstad til Gath til Achis, at han skulle söka sina tjenare: och tå han tit kom, förde han sina tjenare ifrå Gath.

41. Och thet wardt sagdt Salomo, at Simei war faren af Jerusalem til Gath, och igenkommen.
42. Tå sände Konungen bort, och lät kalla Simei, och sade til honom: Hafwer jag icke swurit tig wid HErran, och betygat tig, och sagt: På hwilken dag tu fore ut, antingen hit eller tit, at tu tå weta skulle, at tu skulle döden dö? Och tu sade til mig: Jag hafwer hört en god mening.
43. Hwi hafwer tu tå icke hållit tig efter HErrans ed och thet bud som jag tig budit hafwer?
44. Och Konungen sade til Simei: Tu wet alt thet onda som titt hjerta med sig wet, som tu min fader David gjort hafwer: HErren hafwer betalat tin ondska på titt hufwud;
45. Och Konung Salomo är wälsignad, och Davids stol warder befäst för HErranom i ewig tid.
46. Och Konungen böd Benaja Jojada son. Han gick ut, och slog honom, at han blef död. Och riket wardt befäst i Salomos hand.

3. Capitel.

Och Salomo befryndade sig med Pharao, Konungen i Egypten, och tog Pharaos dotter, och förde henne uti Davids stad, til thes han skulle fullbygga sitt hus och HErrans hus och muren omkring Jerusalem.
2. Men folket offrade ännu på högderna; ty thet war äntå intet hus bygdt åt HErrans Namn in til then tiden.
3. Men Salomo hade HErran kär, och wandrade efter sin faders Davids seder, undantagande at han offrade och rökte uppå högderna.
4. Och Konungen gick bort til Gibeon, til at offra ther; ty ther war en härlig högd: och Salomo offrade tusende bränneoffer på thet samma altaret.
5. Och HErren syntes Salomo i Gibeon, uti en dröm om natten; och Gud sade: Bed hwad jag skal gifwa tig.
6. Salomo sade: Tu hafwer gjort med min fader David, tin tjenare, stor barmhertighet, såsom han wandrade för tig i sanning och rättfärdighet och med et rättsinnigt hjerta när tig; och tu hafwer hållit honom thenna stora barmhertigheten, och gifwit honom en son, som på hans stol sitta skulle, såsom nu tilgår.
7. Nu, HErre min Gud, tu hafwer gjort tin tjenare til Konung i min faders Davids stad; så är jag en ung dräng, och wet icke min utgång eller ingång.
8. Och tin tjenare är ibland titt folk, som tu utwalt hafwer, thet så mycket är, at thet ingen räkna eller beskrifwa kan för myckenhets skull.
9. Så gif nu tin tjenare et lydaktigt hjerta, at han må döma titt folk, och förstå hwad godt och ondt är; ty ho förmår döma thetta titt mägtiga folk?
10. Tå täcktes thet HErranom wäl, at Salomo bad om sådant.
11. Och Gud sade til honom: Efter tu thetta begärde, och bad icke om långt lif, eller rikedomar, eller om tina fienders själar, utan om förstånd til att döma:
12. Si, så hafwer jag gjort efter tina ord; si, jag hafwer gifwit tig et wist och förståndigt hjerta, så at tin like hafwer icke warit för tig, och icke heller efter tig upkomma skal.
13. Ther til thet tu icke bedit hafwer, thet hafwer jag också gifwit tig, nemligen, rikedomar och härlighet; så at ingen skal wara tin like ibland Konungarna i tina dagar.
14. Och om tu wandrar i mina wägar, så at tu håller mina seder och bud, såsom tin fader David wandrat hafwer, så wil jag gifwa tig långt lif.
15. Och tå Salomo waknade, si, tå war thet en dröm: och han kom til Jerusalem, och gick fram för HErrans förbunds ark, och offrade bränneoffer och tackoffer, och gjorde et stort gästabod åt alla sina tjenare.
16. På then tiden kommo twå skökor för Konungen, och gingo fram för honom.

17. Och then ena qwinnan sade: Ack! min Herre, jag och thenna qwinnan bodde uti et hus, och jag födde när henne i huset.
18. Och efter tre dagar sedan jag födt hade, födde hon ock; och wi woro tilhopa, så at ingen främmande war med oß i huset, utan wi båda.
19. Och thenna qwinnans son blef död om natten; ty hon förkramade honom i sömnen.
20. Och hon stod up om natten, och tog min son ifrå min sida, när tin tjenarinna sof, och lade honom på sin arm, och sin döda son lade hon på min arm.
21. Och tå jag om morgonen upstod, til at gifwa min son di, si, tå war han död: men om morgonen såg jag granneligen på honom, och si, thet war icke min son, then jag födt hade.
22. Then andra qwinnan sade: Thet är icke så: min son lefwer, och tin son är död; men thenna sade: Thet är icke så: tin son är död, och min son lefwer. Och the talade altså för Konungen.
23. Och Konungen sade: Thenna säger: Min son lefwer, och tin son är död; then andra säger: Icke så; tin son är död, och min son lefwer.
24. Och Konungen sade: Tager mig hit et swärd. Och tå swärdet war burit fram til Konungen,
25. Sade Konungen: Hugger thet lefwande barnet i tu stycken, och gifwer thenna hälften, och then andra ock hälften.
26. Tå sade qwinnan, hwilkens barn lefde, til Konungen: (ty hennes moderliga hjerta gaf sig öfwer sin son) Ack! min Herre, gif henne barnet lefwande, och dräp thet icke. Men then andra sade: Thet ware hwarken mitt eller titt; låt skiftat.
27. Tå swarade Konungen och sade: Gifwer thenna barnet lefwande, och dräper thet icke: hon är thes moder.
28. Och then domen, som Konungen afsagt hade, spordes för hela Israel: och the fruktade Konungen; förty the sågo, at Guds wishet war i honom til at döma.

4. Capitel.

Altså wardt Salomo Konung öfwer hela Israel.
2. Och theße woro hans Förstar: AsarJa Zadoks son, Prestens:
3. Elihoreph och AhiJa, Sisa söner, woro Skrifware: Josaphat Ahilud son war Cantsler:
4. Benaja Jojada son war Härhöfwitsman: Zadok och AbJathar woro Prester:
5. AsarJa Nathans son war öfwer åmbetsmännerna: Sabud Nathans son, Prestens, war Konungens wän:
6. Ahisar war Hofmästare: Adoniram Abda son war Räntmästare:
7. Och Salomo hade tolf befallningsmän öfwer hela Israel, som försörjde Konungen och hans hus: hwar och en hade en månad om året til försörja.
8. Och the hette altså: Hurs son på Ephraims berg:
9. Dekers son i Makaz, och i Saalbim, och i BethSemes, och i Elon BethHanan:
10. Heseds son i Aruboth; och hade ther til Socho och hela landet Hepher:
11. AbiNadabs son hela landet Dor; och hade Taphath, Salomos dotter, til hustru:
12. Baana Ahilud son i Thaanach, och i Megiddo, och öfwer hela BethSean, hwilket ligger wid Zarthana under Jisreel, ifrå BethSean in til then planen Mehola, in til hinsidan Jokmeam:
13. Gebers son i Ramoth i Gilead; och hade the städer Jairs Manaße sons i Gilead, och hade then ängden Argob som i Basan ligger, sextio stora städer murade, och med kopparbomar:
14. Ahinadab Iddo son i Mahanaim:
15. Ahimaaz i Naphthali; och han tog också Basmath Salomos dotter til hustru:
16. Baana Husai son i Aßer och i Aloth:
17. Josaphat Paruah son i Isaschar:

18. Simei Ela son i BenJamin:
19. Geber Uri son i Gileads land, i
Sihons, the Amoreers Konungs land,
och Og, Konungens i Basan; en befall-
ningsman war i thet samma landet.
20. Men Juda och Israel woro mån-
ge såsom sanden i hafwet, och the åto
och drucko, och woro glade.
21. Altså war Salomo en herre öf-
wer alla riken, ifrån älfwen in til the
Philisteers land, och alt in til the E-
gyptiers gräns; hwilka honom förde
skänker, och tjente honom i hans lifstid.
22. Och Salomo måste dageligen
hafwa til spisning trettio Corer sem-
lomjöl, sextio Corer annat mjöl,
23. Tio gödda oxar, och tjugu oxar
af betet, och hundrade får; förutan
hjortar och rådjur, stengetter, och hwad
man på stall höll;
24. Ty han war rådande i hela
landet, på thenna sidan älfwen, ifrå
Thiphsah alt in til Gasa, öfwer alla
the Konungar på thenna sidan älfwen,
och hade frid med alla sina grannar
alt omkring;
25. Så at Juda och Israel bodde
trygge, hwar och en under sitt wintrå
och under sitt fikonaträ, ifrå Dan alt
in til BeerSeba, så länge Salomo
lefde.
26. Och Salomo hade fyratio tu-
sende wagnshästar och tolf tusende re-
senärer.
27. Och befallningsmännerne försörj-
de Konung Salomo, och alt thet som
til Konungens bord hörde, hwar och en
i sin månad, och läto intet fattas.
28. Sammalunda ock korn och halm
för hästar och mular förde the tit som
han war, hwar och en efter som honom
befaldt war.
29. Och Gud gaf Salomo ganska stor
wisdom och förstånd, och et fritt mod,
såsom sanden som ligger på hafwets
strand;
30. Så at Salomos wisdom war
större än alla Österlänninge-barns och
alla Egyptiers wisdom.
31. Och han war wisare än alla men-
niskor, och wisare än Ethan, then Esra-
hiten, Heman, Chalchol och Darda,
Mahols söner: och war namnkunnig
ibland alla hedningar alt omkring.
32. Och han talade tretusende ord-
språk; och hans wisor woro tusende
och fem.
33. Och han talade om trä, ifrå ceder,
som är i Libanon, alt in til Isop, som
wäxer utu wäggen: theslikes talade
han om djur, om foglar, om maskar,
om fiskar.
34. Och utaf alla folkslag kommo til
at höra Salomos wisdom, ifrån alla
Konungar på jorden, som af hans
wisdom hört hade.

5. Capitel.

Och Hiram, Konungen i Tyro, sände
sina tjenare til Salomo; ty han hade
hört, at the hade smort honom til Ko-
nung i hans faders stad: ty Hiram
älskade David så länge han lefde.
2. Och Salomo sände til Hiram, och
lät säga honom:
3. Tu wet, at min fader David icke
kunde bygga HERrans sin Guds Namn
et hus, för örligs skul, som alt omkring
honom war, in til thes HERren gaf
them under hans fotbjelle;
4. Men nu hafwer HERren min
Gud gifwit mig rolighet alt omkring,
så at ingen motståndare, eller ondt
hinder mer på färde är.
5. Si, så hafwer jag tänkt bygga et
hus HERrans min Guds Namn, så-
som HERren talat hafwer til min
fader David, och sagt: Tin son, som
jag i tin stad sätta skal på tin stol, han
skal bygga mitt Namn et hus.
6. Så befall nu, at man hugger mig
ceder utu Libanon, och at tina tjenare
äro med mina tjenare; och tina tje-
nares lön wil jag gifwa tig, alt såsom
tu säger; ty tu wet, at när oß är
ingen som kan hugga trä såsom the
Zidonier.
7. Tå Hiram hörde Salomos ord,
fröjdade han sig storligen, och sade:
Låfwad ware HERren i thenna dag,
som hafwer gifwit David en wis son
öfwer thetta myckna folket.

8. Och Hiram sände til Salomo, och lät säga honom: Jag hafwer hört thet tu til mig sändt hafwer; jag wil göra efter alt titt begär med ceder och furuträ.

9. Mine tjenare skola föra them ned af Libanon ut til hafwet; och jag wil låta lägga them i flottor på hafwet, in til thet rum som tu mig föresägande warder, och wil lossa them ther, och tu skal låta hämta them; men tu skal ock göra mitt begär, och gifwa mitt folk kost.

10. Altså gaf Hiram Salomo ceder och furuträ efter alt hans begär.

11. Och Salomo gaf Hiram tjugutusende Corer hwete til kost för hans folk, och tjugu Corer stött olja: thetta gaf Salomo Hiram årligen.

12. Och HERren gaf Salomo wisdom, såsom han honom sagt hade: och war frid emellan Hiram och Salomo, och the gjorde båda et förbund med hwar annan.

13. Och Salomo böd uppå en utgärd öfwer hela Israel; och i utgärden woro trettio tusende män:

14. Och sände uppå Libanon, ju i hwarje månad tio tusende, så at the woro en månad på Libanon, och twå månader hemma: och Adoniram war öfwer then utgärden.

15. Och Salomo hade sjuttio tusende, som buro bördor, och åttatio tusende, som höggo på berget:

16. Förutan the öfwersta Salomos befallningsmän, som öfwer werket satte woro, nemligen, tre tusende och tre hundrade, hwilka rådde öfwer folket som arbetade på werket.

17. Och Konungen böd, at the skulle bryta ut stora och kosteliga stenar, nemligen, huggna stenar, til husets grundwal.

18. Och Salomos byggningsmän, och Hirams byggningsmän, och the som wid gränsen woro, höggo ut, och tilredde trä och stenar til husets byggning.

6. Capitel.

Uti fjerde hundrade och åttationde året, sedan Israels barn drogo utur Egypti land, i fjerde året, sedan Salomo wardt rådande öfwer Israel, uti then månaden Sif, thet är, then andra månaden, wardt huset bygdt HERranom.

2. Och huset, som Konung Salomo byggde HERranom, war sextio alnar långt, tjugu alnar bredt, och trettio alnar högt.

3. Och byggde et förhus för templet, tjugu alnar långt, efter husets bredd, och tio alnar bredt, framman för huset.

4. Och gjorde fenster på huset, them man up och igen låta kunde.

5. Och han byggde en omgång på wäggen af huset alt omkring, så at han gick både omkring templet och choret, och gjorde hans yttra wägg omkring.

6. Then nedersta gången war fem alnar bred, och then medlersta sex alnar bred, och then tredje sju alnar bred; ty han lade bjelkar ut omkring huset, så at the icke skulle gå in i wäggen på huset.

7. Och tå huset byggdes, wardt thet bygdt af hela stenar, såsom the framförde woro; så at man intet hörde någon hammare, eller yxa, eller något jernredskap.

8. Och en dör war på högra sidan midt på huset, så at man upgick genom en windsten up i then medelgången, och ifrå medelgången up til then tredje.

9. Altså byggde han huset, och fullkomnade thet, och beklädde huset med ceder, både ofwan och på wäggarna.

10. Han byggde ock en gång ofwan på hela huset omkring, fem alnar hög, och täckte huset med cederträ.

11. Och HERrans ord kom til Salomo, och sade:

12. Thet ware thet hus som tu bygger: om tu wandrar i mina bud, och gör efter mina rätter, och håller alla mina bud, til at wandra ther uti, så wil jag stadfästa mina ord med tig,

såsom jag tin fader David sagt hafwer:
13. Och wil bo ibland Israels barn, och skal icke öfwergifwa mitt folk Israel.
14. Altså byggde Salomo huset, och fullkomnade thet.
15. Och byggde wäggarna af huset innan til på sidorna af ceder, ifrå husets golf alt up til taket: och öfwerdrog dem med trä innan til, och belade golfwet på huset med furubräder.
16. Och han byggde bak i huset en cederwägg, tjugu alnar lång, ifrå golfwet alt inunder taket, och byggde ther inne choret och thet alrahelgaste.
17. Men templets hus, utan för choret, war fyratio alnar långt.
18. Innan til war hela huset altsamman af ceder, med swarfwade knappar och blomwerk, så at man ingen sten såg.
19. Men choret gjorde han innan til i huset, at man skulle ther inne sätta HErrans förbunds ark.
20. Och för choret, thet tjugu alnar långt, tjugu alnar bredt, och tjugu alnar högt, och med klart guld öfwerdragit war, öfwerdrog han altaret med ceder.
21. Och Salomo öfwerdrog huset innan til med klart guld, och satte gyldene bomar för choret, som han med guld öfwerdragit hade:
22. Så at hela huset altsammans med guld öfwerdragit war. Ther til drog han ock hela altaret för choret alt öfwer med guld.
23. Han gjorde ock i choret twå Cherubim, tio alnar höga, utaf oliweträ.
24. Fem alnar höll hwar winge af hwar Cherub; så at tio alnar woro ifrån ändan af then ena wingen in til ändan på hans andra winge.
25. Altså höll then andre Cheruben ock tio alnar: och war lika mått och lika rum åt båda Cherubim;
26. Så at hwar Cherub war tio alnar hög.
27. Och han satte the Cherubim innan i huset: och Cherubim räckte ut wingarna, så at then enas winge kom in til thenna wäggen, och then andra Cherubens winge kom in til then andra wäggen; men midt i huset kom then enas winge in til then andras.
28. Och han öfwerdrog the Cherubim med guld.
29. Och på alla husets wäggar alt omkring lät han göra snidwerk, med utskurna Cherubim, palmer och blomwerk, innan och utan.
30. Och han inlade golfwet af huset med gyldene skifwor, innan och utan.
31. Och i chorets ingång gjorde han twå dörrar af oliweträ, med femhörnade dörträ.
32. Och lät göra snidwerk ther uppå af Cherubim, palmer och blomwerk, och öfwerdrog them med gyldene skifwor.
33. Altså gjorde han ock i templets ingång fyrahörnade dörträ af oliweträ;
34. Och twå dörar af furuträ, så at hwar dör war i twå delar, som tilhopa hängde på theras hängsler.
35. Och han gjorde ther uppå snidwerk af Cherubim, palmer och blomwerk, och öfwerdrog them med guld, alt såsom thet befaldt war.
36. Och han byggde theslikes en gård ther inne af tre rader huggen sten, och af en rad hyflad ceder.
37. Uti fjerde året i then månaden Sif wardt grundwalen lagd til HErrans hus;
38. Och i ellofte året i then månaden Bul, thet är then åttonde månaden, wardt huset redo, såsom thet wara skulle, så at the byggde ther i sju år uppå.

7. Capitel.

Men uppå sitt hus byggde Salomo i tretton år, förr än thet alt fullbygdt war, nemligen:
2. Han byggde et hus af Libanons skog, hundrade alnar långt, femtio alnar bredt, och trettio alnar högt. På thet samma fyrhörnade lade han bottnen af cederbräden på cederstoder å rad.
3. Och ther ofwan uppå en sal af ceder på samma stoder, hwilka woro fem och fyratio, ju femton i hwar rad.

4. Och woro fenster efter the tre raderna, twärt emot hwart annat, tre emot tre:
5. Och woro i theras bogar fyrahörnade.
6. Han byggde ock et förhus, med stoder, femtio alnar långt, och trettio alnar bredt: och äntå et förhus för thetta, med stoder och tjocka bjelkar.
7. Och byggde theslikes et förhus til domstolen, ther man rättegång uti hålla skulle, och belade båda bottnarna med cederträ:
8. Ther til sitt hus, ther han uti bodde, i bakgården bak wid förhuset, gjordt såsom the andra. Och gjorde han också et hus, såsom förhuset til Pharaos dotter, then Salomo til hustru tagit hade.
9. Alt thetta war af kosteliga stenar, huggne efter mått, och med såg skurne på alla sidor, ifrå grundwalen alt up til taket; ther til ock utantil then stora gården.
10. Grundwalarne woro af kosteliga och stora stenar, tio och åtta alnar stora.
11. Och ther uppå kosteliga stenar, huggne efter mått, och ceder.
12. Men then stora gården omkring hade tre rader huggen sten och en rad af cederbräden. Sammalunda ock gården til HERrans hus innantil, och förhuset til huset.
13. Och Konung Salomo sände bort, och lät hämta Hiram af Tyro,
14. En enkas son af Naphthali slägte, och hans fader hade warit en man af Tyro: han war en mästare på koppar, full med wisdom, förstånd och konst til at arbeta allehanda kopparwerk. Tå han kom til Konung Salomo, gjorde han alt hans werk.
15. Och gjorde twå kopparstoder, hwarthera aderton alnar hög: och en tråd, tolf alnar lång, war måttet omkring hwarje stod.
16. Och gjorde twå knappar, gutna af koppar, til at sätta ofwan på stoderna: och hwar knapp war fem alnar hög:
17. Och på hwar knapp ofwan på stoderna sju flätade gjordar, såsom kädjor.
18. Och gjorde til hwar knapp twå rader granatäplen omkring, til en gjord, ther knappen med öfwertäckt wardt.
19. Och knapparne woro såsom rosor för förhuset, fyra alnar stora.
20. Och the granatäplen i raderna omkring woro tuhundrade, ofwan och under på gjorden, som gick midt om knappen, om hwar knapp på båda stoderna.
21. Och han upreste the stoderna in för förhuset af templet. Och then som han satte på högra sidan, kallade han Jachin; och then som han satte på wänstra sidan, kallade han Boas.
22. Och thet stod ofwan på stoderna såsom rosor. Altså wardt fullkomnadt the stoders werk.
23. Och han gjorde et gutit haf, tio alnar bredt ifrå then ena brädden til then andra rundt omkring, och fem alnar högt; och måttet rätt omkring war trettio alnar.
24. Och om thet samma hafwet, thet tio alnar bredt war, gick en krusering ut med thes brädd, alt omkring hafwet; then kruseringen war guten i twå rader.
25. Och thet stod på tolf oxar: tre af them wände sig norr ut, tre wäster ut, tre söder ut, tre öster ut, med hafwet ther ofwan uppå; så at hela bakdelen af them war inunder.
26. Tjockheten theraf war en twärhand, och brädden ther uppå war såsom brädden på en bägare, såsom en utsprucken ros: och tu tusende Bath gick ther uti.
27. Han gjorde ock tio kopparstolar; hwarthera fyra alnar lång och bred, och tre alnar hög.
28. Och war stolen så gjord, at han hade sidor emellan listerna.
29. Och på sidorna emellan listerna woro lejon, oxar och Cherubim; och sidorna ther lejonen, oxarne och Cherubim woro uppå, hade lister ofwan och nedan, och fötter ther uppå.
30. Och hwar stol hade fyra kopparhjul med kopparaxlar. Och uppå the fyra hörnen woro gutna styltor, hwar emot then andra stödjandes under kjettelen.

31. Men halsen midt på stolen war en aln hög och trind, half annan aln bred, och på halsen woro bulor i planerna, hwilka i fyrkant woro, och icke runda.

32. Men the fyra hjulen stodo nedan under sidorna, och axlarne åt hjulen woro wid stolen; hwart hjul war half annan aln högt.

33. Och hjulen woro såsom wagnshjul; och theras axlar, naf, ekrar och lötar woro alla gutne.

34. Och the fyra styltor på the fyra hörnen af hwar stol woro ock alla fästade wid stolen.

35. Och på halsen, ofwan uppå stolen, en half aln högt alt omkring, woro lister och sidor på stolen.

36. Och han låt grafwa på thet slätt war, på samma sidor och lister, Cherubim, lejon och palmträn, thet ena efter thet andra, alt omkring.

37. På thet sättet gjorde han the tio gutna stolar: enahanda mått och rum war på them alla.

38. Och han gjorde tio kopparkjettlar, så at fyratio Bath gingo uti hwar kjettel: och then war fyra alnar stor; och på hwar stol war en kjettel.

39. Och han satte fem stolar på högra sidan i huset, och the andra fem på wänstra; men hafwet satte han rätt framföre på högra sidan, söder ut.

40. Och Hiram gjorde theslikes grytor, skoflar, bäcken; och fullkomnade så alt werk, som Konung Salomo göra lät i HErrans hus:

41. Nemligen, the twå stoder, och the twå runda knappar ofwan uppå the twå stoderna, och the twå wridna gjordar, til at betäcka the twå runda knapparna på stoderna;

42. Och the fyrahundrade granatäplen på the twå wridna gjordarne, ju twå rader granatäplen på en gjord, til at betäcka the twå runda knapparna på stoderna;

43. Ther til the tio stolar, och the tio kjettlar ther ofwan uppå;

44. Och hafwet, och the tolf oxarne under hafwet:

45. Och the grytor, skoflar och bäcken, och alla thessa käril, som Hiram gjorde åt Konung Salomo til HErrans hus, woro utaf klar koppar.

46. I then ängden wid Jordan lät Konungen gjuta them, i then lermarken emellan Succoth och Zarthan.

47. Och Salomo lät alla thessa käril owägne blifwa, therföre at kopparen war så mycken.

48. Och gjorde Salomo alla tyg, som HErrans hus tilhörde, nemligen, et gyldene altare, et gyldene bord, ther skådobröd på ligga skulle;

49. Fem ljusstakar på then högra, och fem ljusstakar på then wänstra sidan, fram för choret, af klart guld, med gyldene blommor, lampor och ljusnäppor;

50. Ther til skålar, fat, bäcken, skedar och pannor, af klart guld. Och woro dörhakarna på dörarna åt innersta huset, som war thet alrahelgaste, och åt templets husdör, af guld.

51. Altså wardt fullkomnadt allt werk, som Konung Salomo gjorde til HErrans hus. Och Salomo bar tit in thet som hans fader David helgat hade af silfwer och guld och käril, och lade thet in uti HErrans hus skatt.

8. Capitel.

Tå församlade Konung Salomo til sig the äldste af Israel, alla Öfwerstar i slägterna och Förstar för fäderna ibland Israels barn, i Jerusalem, til at föra HErrans förbunds ark up utu Davids stad, thet är Zion.

2. Och sig församlade til Konung Salomo alle män i Israel, uti then månaden Ethanim, wid högtiden, thet är sjunde månaden.

3. Och tå alle the äldste i Israel kommo, lyfte Presterne arken up,

4. Och buro HErrans ark tit up; ther til witnesbördets tabernakel, och alla helgedomens tyg som i tabernaklet woro: thet gjorde Presterne och Leviterne.

5. Och Konung Salomo och hela Israels menighet, som sig til honom församlat hade, gingo med honom fram

för arken, och offrade får och fä, så myc-
ket, at man them hwarken tälja eller
räkna kunde.
6. Altså buro Presterne HErrans för-
bunds ark uti sitt rum i husets chor, i
thet alrahelgaste, under Cherubims win-
gar.
7. Ty Cherubim räckte wingarna ut
til thet rum ther arken stod, och öfwer-
skylde arken och hans stänger.
8. Och så långa woro stängerna, at
theras ändar syntes i helgedomen för
choret; men utantil wordo the intet
sedde: och the blefwo ther in til thenna
dag.
9. Och i arken war intet, utan allenast
the twå Mose stentaflor, som han lade
ther uti Horeb, tå HErren gjorde et
förbund med Israels barn, tå the utur
Egypti land dragne woro.
10. Tå nu Presterne gingo utu helge-
domen, upfyllde en molnsky HErrans
hus;
11. Så at Presterne icke kunde stå och
sköta ämbetet för molnskyn; ty HEr-
rans härlighet upfyllde HErrans hus.
12. Tå sade Salomo: HErren haf-
wer sagt, at han wille bo i mörkret.
13. Jag hafwer byggt et hus, tig til
boning, et säte, at tu skal bo ther til
ewig tid.
14. Och Konungen wände sitt ansik-
te, och wälsignade hela menigheten Is-
rael; och hela menigheten Israel stod.
15. Och han sade: Låfwad ware
HErren Israels Gud, som med sin
mun med min fader David talat, och
med sin hand thet fullbordat hafwer,
och sagt:
16. Ifrå then dag, tå jag förde mitt
folk Israel utur Egypten, hafwer jag
ingen stad utwalt i några af Israels
slägter, at mig skulle warda et hus
bygdt, så at mitt Namn skulle wara
ther; men David hafwer jag utwalt, at
han skal wara öfwer mitt folk Israel.
17. Och min fader David hade wäl i
sinnet, at han skulle bygga HErrans
Israels Guds Namn et hus;
18. Men HErren sade til min fader
David: At tu hafwer i sinnet bygga
mitt Namn et hus, hafwer tu gjort
wäl, at tu hade thet i sinnet:
19. Dock skal icke tu bygga thet huset;
utan tin son, som utaf tina länder kom-
ma skal, han skal bygga mitt Namn et
hus.
20. Och HErren hafwer gjort sitt
ord fast, som han talat hafwer; ty jag
är upkommen i min faders Davids stad,
och sitter på Israels stol, såsom HEr-
ren sagt hafwer, och hafwer byggt
HErrans Israels Guds Namn *et hus*:
21. Och hafwer ther uti förordnat *et*
rum til arken, som HErrans förbund
uti är, thet han gjort hafwer med wåra
fäder, tå han them utur Egypti land
förde.
22. Och Salomo stod för HErrans
altare emot hela Israels menighet, och
räckte ut sina händer up til himmelen,
23. Och sade: HErre Israels Gud,
thet är ingen Gud, antingen ofwantil
i himmelen, eller nedre på jorden, tin
like: tu som håller förbund och barm-
hertighet med tina tjenare, som wandra
för tig af alt hjerta:
24. Tu, som hafwer hållit tin tjenare
David, min fader, alt thet tu honom
sagt hafwer: med tin mun hafwer tu
talat thet, och med tin hand hafwer tu
fullkomnat thet, såsom thet nu i thenna
dag tilgår.
25. Nu, HErre, Israels Gud, håll
tin tjenare David, min fader, thet tu
med honom talat hafwer och sagt: Tig
skal icke fattas en man för mig, som
sitta skal på Israels stol, så framt tina
barn förwara sina wägar, at the wan-
dra såsom tu för mig wandrat hafwer.
26. Nu, Israels Gud, låt tina ord
blifwa sanna, som tu til tin tjenare
David, min fader, talat hafwer;
27. Ty menar tu ock, at Gud bor på
jorden? Si, himmelen och alla him-
lars himlar kunna icke begripa tig: hu-
ru skulle tå thetta huset göra thet, som
jag nu byggt hafwer?
28. Så wänd tig til tin tjenares bön
och til hans begär, HErre min Gud,
så at tu hörer thet låf och then bön,
som tin tjenare gör för tig i dag:

29. At tina ögon måga stå öpna öf-
wer thetta hus natt och dag, öfwer
thet rum ther tu om sagt hafwer: Mitt
namn skal wara ther; at tu wille höra
then bön, som tin tjenare gör på thetta
rum:
30. Och wille höra tin tjenares och
titt folks Israels bön, then the här gö-
rande warda i thetta rum; och höra thet,
ther tu bor i himmelen; och när tu thet
hörer, wara nådelig.
31. När nu någon syndar emot sin
nästa, och tager thes en ed uppå sig,
ther han sig med förpliktar, och eden
kommer in för titt altare i thetta hus:
32. At tu wille tå höra i himmelen,
och skaffa tina tjenare rätt, at tu för-
dömer then ogudaktiga, och låter hans
wäg komma öfwer hans hufwud, och
rättfärdigar then rätta, at tu honom
gör efter hans rättfärdighet.
33. Om titt folk Israel worde slagit
för sina fiender, efter the emot tig syn-
dat hafwa, och wända sig til tig, och
bekänna titt namn, och bedja, och be-
gära af tig i thetta hus:
34. At tu wille tå hörat i himmelen,
och titt folks Israels synder nådelig
wara, och föra them åter i thet land
som tu theras fäder gifwit hafwer.
35. Om himmelen igenlyckt warder,
så at intet regnar, efter the emot tig
syndat hafwa, och the warda bedjande
på thetta rum, och bekänna titt namn,
och wända sig ifrå sina synder, efter tu
plågar them:
36. At tu wille i himmelen höra them,
och wara tina tjenares och titt folks Is-
raels synder nådelig, at tu wisar them
then goda wägen, ther the uti wandra
skola, och låter regna på landet, som tu
titt folk til arfs gifwit hafwer.
37. Om en hård tid, eller pestilentie,
eller torka, eller brand, eller gräshop-
por, eller maskar på landet kommande
warda; eller theras fiende belägger
theras portar i landet; eller någon
plåga eller krankhet;
38. Then tå beder eller begär, ehwad
the äro andra menniskor, eller titt folk
Israel, som förnimma sin plåga, hwar
och en i sitt hjerta, och räcka sina hän-
der ut til thetta huset:
39. At tu wille tå höra i himmelen, i
thet säte ther tu bor, och wara nådelig,
och göra thet så, at tu gifwer hwar och
en såsom han wandrat hafwer, såsom
tu hans hjerta känner; ty tu allena
känner alla menniskors barns hjerta:
40. På thet at the skola frukta tig al-
tid, så länge the lefwa i landet, thet tu
wåra fäder gifwit hafwer.
41. Om ock en främmande, som icke
är af titt folk Israel, kommer af fjer-
ran land, för titt namns skul;
42. (Ty the warda hörande om titt
stora namn, och om tin mägtiga hand,
och om tin uträckta arm) och kommer
til at bedja i thetta hus:
43. At tu tå wille höra i himmelen, i
thet säte ther tu bor, och göra alt thet
then främmande tig om åkallar; på
thet alla folk på jorden måga känna
titt namn, at the ock frukta tig, lika som
titt folk Israel, och förnimma, at thet-
ta huset efter titt namn nämndt är,
thet jag byggt hafwer.
44. Om titt folk utdrager i strid emot
sina fiender, then wägen som tu them
sändandes warder, och the warda be-
djande til HERran, emot wägen til
then staden som tu utwalt hafwer,
och emot huset som jag titt namn byggt
hafwer:
45. At tu tå wille höra theras bön
och begär i himmelen, och skaffa them rätt.
46. Om the warda syndande emot tig,
(ty thet är ingen menniska som icke
syndar) och tu warder wred, och
gifwer them för theras fiender, så at
the föra them fångna i fiendeland,
fjerran eller när;
47. Och the besinna sig i sitt hjerta,
uti landet ther the fångne äro, och om-
wända sig, och bedja tig uti theras fän-
gelses land, och säga: Wi hafwe syn-
dat, och gjort illa, och warit ogudaktige;
48. Och wända sig så til tig af alt
hjerta och af all själ, uti theras fienders
land, som them bortfört hafwa, och bedja
til tig emot wägen til theras land, som
tu theras fäder gifwit hafwer, emot

then staden som tu utwalt hafwer, och emot thet huset som jag titt namn byggt hafwer:
49. At tu tå wille höra theras bön och begär i himmelen, af thet säte ther tu bor, och skaffa them rätt,
50. Och wara titt folk nådelig, som emot tig syndat hafwer, och förlåta all theras öfwerträdelse, ther the med hafwa förbrutit sig emot tig, och gifwa them barmhertighet för them som them fångna hålla, at the förbarma sig öfwer them;
51. Förty the äro titt folk och titt arf, som tu utur Egypten, utu jernugnen fört hafwer:
52. At tina ögon måga öpna wara til tin tjenares och titt folks Israels bön, at tu wille höra them i alt thet, ther the om åkalla tig.
53. Ty tu hafwer them tig afskilt til et arf utur alla folk på jorden, såsom tu sagt hafwer genom tin tjenare Mose, tå tu wåra fäder utur Egypten förde, HErre! HErre!
54. Och tå Salomo hade hela thenna bön och begäran utbedit för HErranom, stod han up ifrå HErrans altare, och höll up at böja sina knän och uträcka sina händer til himmelen,
55. Och stod, och wälsignade hela menigheten Israel med hög röst, och sade:
56. Lofwad ware HErren, som sitt folk Israel ro gifwit hafwer, såsom han sagt hafwer. Icke et är förfallit af hans goda ord, som han genom sin tjenare Mose talat hafwer.
57. HErren wår Gud ware med oß, såsom han warit hafwer med wåra fäder: han öfwergifwe oß icke, och tage icke handen bort ifrån oß:
58. Til at böja wåra hjertan til sig; at wi måge wandra i alla hans wägar, och hålla hans bud, seder och rätter, som han wåra fäder budit hafwer:
59. Och at theßa orden, som jag för HErranom bedit hafwer, måtte nalkas HErranom wår Gud dag och natt, at han må skaffa sina tjenare rätt, och sitt folk Israel, hwar och en i sin tid;
60. På thet at alla folk på jorden måga känna, at HErren är Gud, och ingen annan.
61. Och edra hjertan ware rättsinniga med HErran wår Gud, til at wandra i hans seder, och til at hålla hans bud, såsom thet tilgår i thenna dag.
62. Och Konungen, samt med hela Israel, offrade offer för HErranom.
63. Och Salomo offrade tackoffer, som han HErranom offrade, tu och tjugutusende oxar och hundrade tusende och tjugutusende får. Altså wigde the HErrans hus, Konungen och alla Israels barn.
64. På samma dag wigde Konungen medelgården, som war för HErrans hus, ther med, at han ther uträttade bränneoffer, spisoffer och thet feta af tackoffret; förty kopparaltaret, som för HErranom stod, war förlitet för bränneoffer, spisoffer, och til thet feta af tackoffer.
65. Och Salomo gjorde på then tiden en högtid, och hela Israel med honom, en stor församling, ifrå then gränsen Hamath alt in til Egypti bäck, för HErranom wår Gud i sju dagar, och åter i sju dagar; thet woro fjorton dagar.
66. Och på åttonde dagen lät han folket gå: och the wälsignade Konungen, och gingo sina färde i sina hyddor, glädjande och fröjdande sig öfwer alt thet goda som HErren med sin tjenare David och med sitt folk Israel gjort hade.

9. Capitel.

Och tå Salomo hade fullbyggt HErrans hus, och Konungshuset, och alt thet hans hjerta begärde och lust hade til at göra,
2. Syntes honom HErren andra gången, såsom han honom synts hade i Gibeon.
3. Och HErren sade til honom: Jag hafwer hört tin bön och begär, som tu för mig bedit hafwer, och helgat thetta huset, som tu byggt hafwer, så at jag skal sätta ther mitt Namn til ewig tid,

och skola mina ögon och mitt hjerta
wara ther altid.
4. Och tu, om tu wandrar för mig,
såsom tin fader David wandrat haf-
wer, med råttsinnigt hjerta och råttfår-
dighet, så at tu gör alt thet som jag tig
budit hafwer, och håller mina bud och
mina råtter;
5. Så wil jag befåsta titt rikes stol öf-
wer Israel i ewig tid, såsom jag med
tin fader David talat hafwer och sagt:
Tig skal icke fattas en man på Israels
stol.
6. Hwar I ock wånden eder tilbaka
ifrå mig, I och edra barn, och icke hål-
len mina bud och råtter, som jag eder
föresatt hafwer, och gån bort och tje-
nen andra gudar, och tilbedjen them:
7. Så skal jag utrota Israel utaf thet
land som jag them gifwit hafwer;
och thet huset, som jag mitt Namn hel-
gat hafwer, skal jag bortkasta ifrå mitt
ansikte, och Israel skal wara til et
ordspråk och en fabel ibland alla folk;
8. Och thetta huset skal förfalla, så at
alla the som gå ther fram om skola för-
undra sig, och hwißla, och säga: Hwi
hafwer HERren thetta land och thetta
hus så gjort?
9. Tå skal blifwa swaradt: Therföre
at the HERran sin Gud öfwergifwit
hade, som theras fäder utur Egypti
land förde, och tagit sig andra gudar,
och tilbedit them, och tjent them, ther-
före hafwer HERren alt thetta onda
låtit komma öfwer them.
10. Tå nu the tjugu år framlidne
woro, på hwilka Salomo the tu husen
byggde, som woro HERrans hus och
Konungshuset;
11. Til hwilka Hiram, Konungen i
Tyro, Salomo cedertrå och furutrå och
guld efter alt hans begär skickade; tå
gaf Konung Salomo Hiram tjugu stå-
der i Galilea land.
12. Och Hiram drog utaf Tyro, til at
bese the ståder som Salomo honom gif-
wit hade; och the behagade honom intet.
13. Och han sade: Hwad år thetta för
ståder, min broder, som tu mig gifwit
hafwer? Och han kallade them Cabuls
land alt in til thenna dag.
14. Och Hiram hade sändt Konungen
hundrade och tjugu centner guld.
15. Och thet år summan af skatten,
som Konung Salomo upbar til at byg-
ga HERrans hus, och sitt hus, och
Millo, och Jerusalems murar, och Ha-
zor, och Megiddo, och Gaser.
16. Ty Pharao, Konungen i Egyp-
ten, war upkommen, och hade wunnit
Gaser, och upbrånt thet med eld, och
slagit ihjäl the Cananeer som i staden
bodde, och hade gifwit honom sin dot-
ter, Salomos hustru, til en skänk.
17. Altså byggde Salomo Gaser, och
thet nedra BethHoron,
18. Och Baalath, och Thadmor uti
öknen i landet,
19. Och alla kornhusståder, som Sa-
lomo hade, och alla wagnsståder, och
resenårsståder, och hwad som hålst han
lust hade til at bygga i Jerusalem, i
Libanon, och i hela landet som under
hans wålde war.
20. Och alt thet folket som igen blef
af the Amoreer, Hetheer, Phereseer,
Heveer och Jebuseer, som icke woro af
Israels barn,
21. Theras barn, som the låto igen
blifwa efter sig i landet, hwilka Is-
raels barn icke kunde til spillo gifwa,
them gjorde Salomo skattskyldiga alt
in til thenna dag.
22. Men af Israels barn gjorde han
ingen til trål; utan låt them wara
krigsmån och sina tjenare och Förstar
och Riddare, och öfwer hans wagnar
och resenårer.
23. Och the åmbetsmån som woro
öfwer Salomos syßlor, woro femhun-
drade och femtio, som öfwer folket råd-
de, och alla syßlor uträttade.
24. Och Pharaos dotter drog up ifrå
Davids stad uti sitt hus, som Salomo
för henne byggt hade: tå byggde han
ock Millo.
25. Och Salomo offrade tre resor om
året brånneoffer och tackoffer på alta-
ret som han HERranom byggt hade,
och rökte ther på för HERranom: och
altså wardt huset redo.

26. Och Salomo gjorde thesslikes skepp i Ezion Geber, som wid Eloth ligger på stranden wid thet röda hafwet, uti the Edomeers land.

27. Och Hiram sände sina tjenare til skepps, som förstodo sig på skepp, och til sjös förfarne woro, med Salomos tjenare.

28. Och the kommo til Ophir, och hämtade ther fyrahundrade och tjugu centner guld, och förde til Konung Salomo.

10. Capitel.

Och tå Salomos rykte af HERrans Namn kom för Drottningen af rika Arabien, kom hon til at försöka honom med gåtor.

2. Och hon kom til Jerusalem med en ganska stor skara, med cameler som speceri buro, och med mycket guld och ädla stenar: och tå hon kom in til Konung Salomo, talade hon med honom alt thet hon sig föresatt hade.

3. Och Salomo sade henne thet alt, och Konungen war intet fördoldt, thet han henne icke säga kunde.

4. Tå nu Drottningen af rika Arabien såg all Salomos wisdom, och thet hus som han byggt hade,

5. Och rätterna på hans bord, och hans tjenares boningar, och hans tjenares ämbeten, och theras kläder, och hans skänkeswänner, och hans brännoffer, som han i HERrans hus offrade, kunde hon icke längre hålla sig;

6. Och sade til Konungen: Alt thet jag i mitt land utaf titt wäsende och af tin wisdom hört hafwer, thet är sant.

7. Och jag hafwer icke welat tro thet, til thes jag är kommen, och hafwer thet med mina ögon sett: och si, mig är icke hälften sagdt. Tu hafwer mer wisdom och rikedomar än ryktet är, som jag hört hafwer.

8. Salige äro tine män och tine tjenare, som altid för tig stå, och höra tin wisdom.

9. Låfwad ware HERren tin Gud, som til tig lust haft hafwer, så at han tig på Israels stol satt hafwer, therföre at HERren älskar Israel i ewig tid, och hafwer satt tig til Konung, at tu rätt och redlighet göra skal.

10. Och hon gaf Konungen hundrade och tjugu centner guld och ganska mycket speceri och ädla stenar: ther kom icke sedan så mycket speceri, som Drottningen af rika Arabien Konung Salomo gaf.

11. Ther til the Hirams skepp, som guld förde af Ophir, förde ocksä ganska mycket hebenträ och ädla stenar.

12. Och Konungen lät göra af hebenträ pelare i HERrans hus och i Konungshuset, och harpor och psaltare för sångare: ther kom icke sedan så mycket hebenträ, wardt ej heller sedt, alt in til thenna dag.

13. Och Konung Salomo gaf Drottningen af rika Arabien alt thet hon begärde och beddes, förutan thet han gaf henne af sig sjelf: och hon wände om, och drog med sina tjenare i sitt land igen.

14. Men thet guld som til Salomo inkom årligen, war til wigt sexhundrade sex och sextio centner;

15. Förutan thet af krämare och köpmän, och af apothekare, och ifrå the nästa Konungar, och ifrå the yppersta i landet kom.

16. Och Konung Salomo lät göra tuhundrade spetsar af bästa guld; sexhundrade stycken guld gaf han til hwar spets:

17. Och trehundrade sköldar af bästa guld: ju tre pund guld til hwar sköld. Och Konungen lade them uti thet huset af Libanons skog.

18. Och Konungen gjorde en stor stol af elphenben, och öfwerdrog honom med ädlaste guld.

19. Och stolen hade sex trappor, och hufwudet af stolen war rundt bak til, och woro stolpar på båda sidor wid sätet, och tu lejon stodo wid stolparna.

20. Och tolf lejon stodo på sex trappor på båda sidor: sådant är icke gjordt i något Konungarike.

21. Alla Konung Salomos dryckekar

woro af guld, och alla käril uti huset
af Libanons skog woro också af klart
guld; förty silfwer aktade man intet i
Salomos tid:
22. Ty Konungens skepp, som til
hafs foro med Hirams skepp, kommo
en gång hwart tredje år, och förde guld,
silfwer, elphenben, apor och påfoglar.
23. Altså wardt Konung Salomo
större med rikedomar och wisdom, än
alle Konungar på jorden.
24. Och hela werlden begärde se Sa-
lomo, at the måtte höra then wishet
som Gud honom i hans hjerta gifwit
hade.
25. Och alla buro honom skänker,
silfwer och gyldene tyg, kläder och har-
nesk, örter, hästar, mular, hwart år.
26. Och Salomo drog tilhopa wagnar
och resenärer, så at han hade tusende
och fyrahundrade wagnar, och tolftu-
sende resenärer: och han lät them uti
wagnsstäderna, och hos Konungen i
Jerusalem.
27. Och Konungen gjorde, at silfwer
i Jerusalem war så mycket som stenar;
och cederträ så mycket som mulbärträ
i dalarna.
28. Och man förde hästar utur Egyp-
ten til Salomo, och allahanda waror;
och Konungens köpmän köpte samma
waror,
29. Och förde them utur Egypten:
hwar wagn för sexhundrade silfwer-
penningar, och hwar häst för hundrade
och femtio. Altså förde man them ock
til alla the Hetheers Konungar, och til
the Konungar i Syrien, genom theras
hand.

11. Capitel.

Men Konung Salomo älskade många
utländska qwinnor, Pharaos dotter, och
Moabitiskor, Ammonitiskor, Edomiti-
skor, Zidonitiskor och Hetheerskor;
2. Af sådant folk ther HErren Is-
raels barn om sagt hade: Går icke til
them, och låter them icke komma til
eder; the warda förwisso beweckande
edra hjertan efter sina gudar. Til thessa
gaf sig Salomo, til at älska them.
3. Och han hade sjuhundrade hustrur,
Förstinnor, och trehundrade friller;
och hans hustrur beweekte hans hjerta.
4. Och tå han nu gammal war, be-
wekte hans hustrur hans hjerta efter
främmande gudar, så at hans hjerta
icke war fulleligen med HErranom
hans Gud, såsom hans faders Davids
hjerta.
5. Altså wandrade Salomo efter
Asthoreth, theras Gud af Zidon, och
Milcom, the Ammoniters styggelse.
6. Och Salomo gjorde thet ondt war
för HErranom, och följde icke HEr-
ran aldeles, såsom hans fader David.
7. Tå byggde Salomo en högd til
Chemos, the Moabiters styggelse, på
berget som för Jerusalem ligger, och
til Molech, the Ammoniters styggelse.
8. Altså gjorde Salomo för alla sina
utländska hustrur, the ther för sina
gudar rökte och offrade.
9. Och HErren wardt wred på Sa-
lomo, at hans hjerta ifrå HErra-
nom Israels Gud afwändt war, then
honom twå gånger synts hade,
10. Och honom här om budit hade, at
han icke skulle wandra efter andra gu-
dar, och hade dock icke hållit thet honom
HErren budit hade.
11. Therföre sade HErren til Salo-
mo: Efter sådant är skedt med tig, och
tu hafwer mitt förbund och mina bud
icke hållit, som jag tig budit hafwer, så
wil jag ock rifwa riket ifrå tig, och gif-
wa thet tin tjenare.
12. Dock i tin tid wil jag icke göra
thet, för tin fader Davids skul; men
ifrå tin sons hand wil jag rifwa thet.
13. Dock wil jag icke alt riket afrif-
wa: en slägt wil jag gifwa tin son,
för min tjenares Davids skul, och för
Jerusalems skul, thet jag utwalt hafwer.
14. Och HErren upwäckte Salomo
en fiende, Hadad, then Edomeen, af
Konungslig säd, hwilken war i Edom.
15. Ty tå David war i Edom, och
Joab, then härhöfwitsmannen, drog up
til at begrafwa the slagna, slog han alt
thet mankön war i Edom:
16. Förty Joab blef ther sex måna-

der, och hela Israel, in til thes han utrotade alt thet mankön war i Edom.

17. Tå flydde Hadad, och med honom några män, Edomeer, af hans faders tjenare, så at the kommo uti Egypten; men Hadad war en ung dräng.

18. Och the stodo up ifrå Midian, och kommo til Paran, och togo män med sig utaf Paran, och kommo uti Egypten til Pharao, Konungen i Egypten: han gaf honom et hus och förenämd spis, och fick honom et land.

19. Och Hadad fann stor nåd för Pharao, så at han ock gaf honom sin hustrus, Drottning Tahpenes syster til hustru.

20. Och Tahpenes syster födde honom Genubath sin son: och Tahpenes födde honom up i Pharaos hus, så at Genubath war i Pharaos hus ibland Pharaos barn.

21. Tå nu Hadad hörde uti Egypten, at David affsomnad war med sina fäder, och at Joab, härhöfwitsmannen war död, sade han til Pharao: Låt mig draga i mitt land.

22. Pharao sade til honom: Hwad fattas tig när mig, at tu wil draga til titt land? Han sade: Intet; men låt mig fara.

23. Än upwäckte honom Gud en fiende, Reson ElJada son, hwilken ifrå sin Herre HadadEser, Konungen i Zoba, flydd war:

24. Och församlade emot honom män, och wardt en höfwitsman för krigsknektar, then tid David slog them ihjäl: och the drogo til Damascon, och bodde ther, och woro rådande i Damascon.

25. Och han war Israels fiende, så länge Salomo lefde. Thet är then skadan som Hadad led; therefore hade han en wämjelse til Israel, och blef rådande i Syrien.

26. Ther til Jerobeam Nebat son, en Ephrateer af Zareda, Salomos tjenare, och hwars moder hette Zeruga, en enka, hof också handen up emot Konungen.

27. Och thetta är saken, hwarföre han uphof handen emot Konungen. Tå Salomo byggde Millo, slöt han igen et gap på sin faders Davids stad.

28. Och Jerobeam war en stridsam man: och tå Salomo såg, at mannen war snäll, satte han honom öfwer alla Josephs hus utskylder.

29. Men thet begaf sig på then tiden, at Jerobeam gick utaf Jerusalem, och Propheten Ahia af Silo fann honom på wägen; och han hade en ny mantel uppå, och the woro båda allena på marken.

30. Och Ahia fattade then nya mantelen som han på hade, och ref honom sönder i tolf stycken,

31. Och sade til Jerobeam: Tag tio stycken til tig; förty så säger HERren Israels Gud: Si, jag skal rifwa riket utu Salomos hand, och gifwa tig tio slägter.

32. En slägt skal han hafwa, för min tjenares Davids skul, och för staden Jerusalems skul, then jag utwalt hafwer utur alla Israels slägter:

33. Therföre at the hafwa öfwergifwit mig, och tilbedit Asthoreth, the Zidoniers gud, Chemos, the Moabiters gud, och Milcom, Ammons barns gud, och icke wandrat i mina wägar, så at the måtte gjort hwad mig behagade, mina bud och rätter, såsom David hans fader.

34. Jag wil dock icke taga hela riket utu hans hand; utan jag wil göra honom til en Förste i hans lifstid, för Davids min tjenares skul, then jag utwalt hafwer, then mina bud och rätter hållit hafwer.

35. Utu hans sons hand wil jag taga riket, och wil gifwa tig tio slägter,

36. Och hans son en slägt, på thet min tjenare David ju allestådes hafwer en lykta för mig uti then staden Jerusalem, then jag mig utwalt hafwer, at jag mitt namn ther sätta skulle.

37. Så wil jag nu taga tig, at tu skal råda öfwer alt thet titt hjerta begärer, och skal wara Konung öfwer Israel.

38. Om tu nu wil höra alt thet jag tig bjudande warder, och wandra i mina wägar, och göra hwad mig behagar, så at tu håller mina rätter och bud, så-

som min tjenare David gjort hafwer, så wil jag wara med tig, och bygga tig et beständigt hus, såsom jag David byggt hafwer, och wil gifwa tig Israel:

39. Och wil ther med förnedra Davids säd; dock icke til ewig tid.

40. Men Salomo for efter at dräpa Jerobeam. Tå stod Jerobeam up, och flydde uti Egypten til Sisak, Konungen i Egypten, och blef i Egypten til thes Salomo blef död.

41. Hwad mer om Salomo sägande är, och alt thet han gjort hafwer, och hans wisdom, thet är skrifwit i Chrönican om Salomo.

42. Men tiden som Salomo war Konung i Jerusalem öfwer hela Israel, war fyratio år.

43. Och Salomo affsomnade med sina fäder, och wardt begrafwen uti sin faders Davids stad: och hans son Rehabeam wardt Konung i hans stad.

12. Capitel.

Och Rehabeam drog til Sichem; förty hela Israel war kommen til Sichem, til at göra honom til Konung.

2. Och tå Jerobeam Nebat son thet hörde, ther han ännu i Egypten war, tit han för Konung Salomo flydd war, kom han igen utur Egypten.

3. Och the sände bort och läto kalla honom. Och Jerobeam och hela Israels menighet kommo och talade med Rehabeam, och sade:

4. Tin fader hafwer gjort wårt ok för swårt. Så gör nu tu then hårda tjensten och thet swåra oket lättare, thet han oß pålagt hafwer, så wilje wi wara tig underdånige.

5. Men han sade til them: Går edra färde in til tredje dagen, och kommer så til mig igen. Och folket gick sina färde.

6. Och Konung Rehabeam höll råd med the äldsta, som för hans fader Salomo stodo, tå han lefde, och sade: Huru råden I, at wi måge gifwa thetta folket swar?

7. The sade til honom: Om tu i thenna dag gör thetta folket en tjenst, och är them til wiljes, och hörer them, och gifwer them goda ord, så blifwa the tig underdånige så länge tu lefwer.

8. Men han öfwergaf the äldstas råd, som the honom gifwit hade, och höll et råd med the unga som med honom upwärte woro, och för honom stodo.

9. Och han sade til them: Hwad råden I, thet wi thetta folket swara skole, som til mig sagt hafwa: Gör thet oket lättare, som tin fader uppå oß lagt hafwer?

10. Och the unga som med honom upwärte woro, sade til honom: Til folket som til tig säger: Tin fader hafwer gjort wårt ok för swårt; gör tu oß thet lättare, skal tu säga: Mitt minsta finger skal tjockare wara än min faders länder.

11. Min fader hafwer lagt på eder et swårt ok; men jag skal ännu föröka thet öfwer eder. Min fader hafwer tuktat eder med gißlar; jag skal tukta eder med scorpioner.

12. Altså kom Jerobeam med alt folket til Rehabeam på tredje dagen, såsom Konungen talat hade och sagt: Kommer igen til mig på tredje dagen.

13. Och Konungen gaf folket et hårdt swar, och öfwergaf thet råd som the äldste honom gifwit hade,

14. Och talade med them efter the ungas råd, och sade: Min fader hafwer gjort edert ok swårt; men jag wil ännu mer föröka thet öfwer eder. Min fader hafwer tuktat eder med gißlar; men jag skal tukta eder med scorpioner.

15. Altså hörde Konungen intet folket; ty HErren wände thet så, på thet han skulle stadfästa sitt ord, som HErren genom Ahia af Silo sagt hade til Jerobeam Nebat son.

16. Tå nu hela Israel såg, at Konungen intet wille höra them, gaf folket Konungen et swar, och sade: Hwad del hafwe wi i David, eller arf i Isai son? Israel gack i tina hyddor: så se nu tu til titt hus, David. Altså gick Israel i sina hyddor:

17. Så at Rehabeam rådde allenast

öfwer the Israels barn som bodde i
Juda städer.
18. Och tå Konung Rehabeam sände
åstad Adoram, Räntemästaren, kastade
hela Israel honom ihjäl med stenar:
men Konung Rehabeam steg med hast
på en wagn, och flydde til Jerusalem.
19. Altså föll Israel ifrå Davids hus,
alt in til thenna dag.
20. Tå nu hela Israel hörde, at Jero-
beam war igenkommen, sände the bort,
och läto kalla honom til hela menighe-
ten, och gjorde honom til Konung öf-
wer hela Israel: och ingen följde Da-
vids hus, utan Juda slägt allena.
21. Och tå Rehabeam kom til Jeru-
salem, församlade han hela Juda hus
och BenJamins slägt, hundrade och
åttatio tusende unga stridsamma män,
til at strida emot Israels hus, och ta-
ga riket igen til Rehabeam, Salomos
son.
22. Men Guds ord kom til then Guds
mannen Semaja, och sade:
23. Tala til Rehabeam, Salomos son,
Juda Konung, och til hela Juda hus,
och BenJamin, och til thet andra fol-
ket, och säg:
24. Thetta säger HERren: I skolen
icke draga up, och strida emot edra brö-
der, Israels barn: hwar och en gånge
åter hem; ty thetta är skedt af mig.
Och the lydde HERrans ord, och wände
om, och gingo sin wäg, såsom HERren
sagt hade.
25. Men Jerobeam byggde Sichem
på Ephraims berg, och bodde ther uti,
och drog tädan ut, och byggde Pnuel.
26. Men Jerobeam tänkte i sitt hjer-
ta: Nu warder riket fallandes til Da-
vids hus igen;
27. Om thetta folk skal gå tit up, til
at offra i HERrans hus i Jerusalem;
och thetta folkets hjerta warder sig
wändande til theras Herre Rehabeam,
Juda Konung, och slå mig ihjäl, och
falla igen til Rehabeam, Juda Konung.
28. Och Konungen höll et råd, och
gjorde twå gyldene kalfwar, och sade
til folket: Thet är eder för tungt gå up
til Jerusalem: si, thet är tin Gud,
Israel, som tig utur Egypti land fört
hafwer.
29. Och han satte en i BethEl, och
then andra i Dan.
30. Och thet wardt til synd; ty folket
gick bort för then ena, alt in til Dan.
31. Han gjorde också et högders hus,
och gjorde Prester utaf the ringaste i
folket, the icke af Levi barn woro.
32. Och han gjorde en högtid, på fem-
tonde dagen i åttonde månaden, såsom
then högtiden i Juda, och offrade på
altaret: så gjorde han i BethEl, at
man offrade åt kalfwarna, som han
gjort hade; och skickade i BethEl Pre-
ster til högderna, som han gjort hade.
33. Och offrade på altaret, som han
gjort hade i BethEl, på femtonde da-
gen i åttonde månaden, hwilken han
utu sitt hjerta uptänkt hade, och gjorde
Israels barn högtider, och offrade på
altaret thet man röka skulle.

13. Capitel.

Och si, en Guds man kom af Juda,
genom HERrans ord, til BethEl. Och
Jerobeam stod wid altaret til at röka.
2. Och han ropade emot altaret, ge-
nom HERrans ord, och sade: Altare,
altare, så säger HERren: Si, Davids
hus skal warda födt en son, benämnd
Josia: han skal på tig offra högdernas
Prester, som på tig röka, och skal up-
bränna menniskoben på tig.
3. Och han gaf på then dagen et tekn,
och sade: Thetta är teknet, at HERren
thetta talat hafwer: Si, altaret skal
remna, och askan, som ther på är, skal
förspillas.
4. Tå nu Konung Jerobeam hörde
ordet af then Guds mannen, som
emot altaret i BethEl ropade, räckte
han ut sin hand wid altaret, och sade:
Tager fatt på honom; och hans hand
förtorkades, som han emot honom ut-
räckt hade, och han kunde icke draga
henne igen til sig.
5. Och altaret remnade, och askan
wardt förspilld af altaret, efter teknet
som Guds mannen genom HERrans
ord gifwit hade.

6. Och Konungen swarade och sade til then Guds mannen: Bed HERrans tin Guds ansikte, och bed för mig, att min hand kommer til mig igen. Tå bad Guds mannen HERrans ansikte, och Konungens hand kom til honom igen, och wardt såsom hon tilförene war.

7. Och Konungen talade med Guds mannen: Kom hem med mig, och wederqwick tig; jag wil gifwa tig en skänk.

8. Men Guds mannen sade til Konungen: Om tu än gåfwe mig halfwa titt hus, så ginge jag dock icke med tig; ty jag wil i thetta rum intet bröd äta, eller watn dricka.

9. Ty så är mig genom HERrans ord budit och sagdt: Tu skal intet bröd äta, och intet watn dricka, och icke komma then samma wägen tilbaka igen, som tu gått hafwer.

10. Och han gick sina färde en annan wäg, och kom icke then wägen tilbaka igen, som han til BethEl kommen war.

11. Men i BethEl bodde en gammal Prophet. Til honom kommo hans söner, och förtälde honom alla werk, som Guds mannen på then dagen gjort hade i BethEl och the ord som han til Konungen sagt hade.

12. Och theras fader sade til them: Hwilken wäg hafwer han farit? Och hans söner wiste honom wägen som Guds mannen farit hade, then af Juda kommen war.

13. Men han sade til sina söner: Sadler mig åsnan; och tå the hade sadlat honom åsnan, red han ther uppå,

14. Och drog efter Guds mannen, och fann honom sittande under en ek, och sade til honom: Äst tu then Guds mannen som af Juda kommen är? Han sade: Ja.

15. Han sade til honom: Kom med mig hem, och ät bröd.

16. Han sade: Jag kan icke wända om med tig, och komma med tig: jag wil ej heller bröd äta, eller watn dricka med tig på thetta rum;

17. Ty med mig är taladt wordet genom HERrans ord: Tu skal ther hwarken bröd äta, eller watn dricka: tu skal icke gå then wägen tilbaka igen, som tu tit gången äst.

18. Han sade til honom: Jag är ock en Prophet, såsom tu; och en Ängel hafwer talat med mig genom HERrans ord och sagt: Haf honom hem med tig igen, at han må bröd äta, och watn dricka. Men han lög för honom.

19. Och han förde honom tilbaka igen, så at han åt bröd, och drack watn i hans hus.

20. Och wid the suto til bords, kom HERrans ord til Propheten, som honom hade tilbaka haft.

21. Och han ropade til then Guds mannen som af Juda kommen war, och sade: Thetta säger HERren: Therföre at tu hafwer HERrans mun ohörig warit, och hafwer icke hållit thet bud som HERren tin Gud tig budit hafwer;

22. Och hafwer wändt om, ätit bröd, och druckit watn på thet rum, ther han tig om sade: Tu skal ther hwarken bröd äta, eller watn dricka; så skal tin lekamen icke komma uti tina fäders graf.

23. Och sedan han bröd ätit, och watn druckit hade, sadlade man åsnan åt then Propheten som han igen haft hade.

24. Och tå han bortdrog, fann honom et lejon på wägen, och drap honom, och hans kropp låg kastad på wägen, och åsnan stod jämte honom, och lejonet stod när kroppen.

25. Och tå ther gick folk fram om, sågo the kroppen på wägen kastad, och lejonet ståndande när kroppen; och the kommo och sade thet i staden, ther then gamle Propheten uti bodde.

26. Tå Propheten thet hörde, som honom igenhaft hade, sade han: Thet är then Guds mannen som HERrans mun ohörig war: therföre hafwer HERren gifwit honom åt lejonet; thet hafwer sönderkrossat och dräpit honom, efter thet ord som HERren honom sagt hade.

27. Och han sade til sina söner: Sadler mig åsnan. Och the sadlade.
28. Tå drog han tit, och fann hans kropp kastad på wägen, och åsnan och lejonet ståndande ther jämte kroppen: lejonet hade intet ätit af kroppen, och ej heller rifwit åsnan.
29. Tå tog Propheten then Guds mannens kropp up, och lade honom på åsnan, och förde honom tilbaka igen, och kom uti then gamla Prophetens stad, at the måtte begråta honom, och begrafwan.
30. Och han lade kroppen uti sin graf; och the begreto honom, sägande: Ack, min broder!
31. Och tå the hade begrafwit honom, sade han til sina söner: När jag dör, så begrafwer mig i then grafwen som then Guds mannen uti begrafwen är, och lägger mina ben jämte hans ben:
32. Förty thet warder skeende, som han emot altaret i BethEl genom HERrans ord ropat hafwer, och emot alla högders hus, som i Samarie städer äro.
33. Men sedan thetta skedt war, wände Jerobeam sig intet ifrå sin onda wäg; utan förwände sig, och gjorde Prester til högderna utaf the ringaste i folket: hwilken honom täktes, honom fyllde han handen, och han wardt Prest til högderna.
34. Och thetta wardt Jerobeams hus til synd, at han skulle förderfwas och förgöras af jorden.

14. Capitel.

På then tiden war Abia, Jerobeams son, krank.
2. Och Jerobeam sade til sin hustru: Statt up och förkläd tig, så at ingen kan märka, at tu äst Jerobeams hustru, och gack bort til Silo; si, ther är then Propheten Abia, then mig sade, at jag skulle warda Konung öfwer thetta folket.
3. Och tag med tig tio bröd och kakor och et käril med honing, och gack til honom, at han må säga tig huru med pilten gå skal.
4. Och Jerobeams hustru gjorde så, och stod up och gick bort til Silo, och kom i Abia hus: men Abia kunde intet se; ty hans ögon woro mörka wordne för ålders skul.
5. Men HERren sade til Abia: Si, Jerobeams hustru kommer, at hon skal fråga et ärende af tig om sin son, ty han är krank; så tala nu tu med henne så och så. Tå hon nu inkom, höll hon sig främmande.
6. Som nu Abia hörde dånet af hennes fötter, wid hon ingick, sade *han:* Kom hit in, tu Jerobeams hustru: hwi håller tu tig så främmande? Jag är sänd til tig et hårdt bodskap.
7. Gack bort och säg Jerobeam: Så säger HERren Israels Gud: Jag hafwer uphöjt tig utu folket, och satt tig til en Förste öfwer mitt folk Israel;
8. Och hafwer rifwit riket ifrå Davids hus, och gifwit thet tig; men tu hafwer intet warit såsom min tjenare David, then mina bud höll, och wandrade efter mig med alt hjerta, så at han gjorde hwad mig ljuft war:
9. Och tu hafwer illa gjort mer än alla them som före tig warit hafwa: tu hafwer gått bort och gjort tig andra gudar och gutna beläten, at tu skulle reta mig til wrede, och hafwer kastat mig bak om tin rygg.
10. Och si, jag skal låta komma olycka öfwer Jerobeams hus, och förgöra af Jerobeam ock then uppå wäggen pißar, then innelykta och then igenlefda i Israel, och skal utsopa Jerobeams hus efterkommande, såsom man träck utsopar, til thes thet blifwer alt ute med honom.
11. Then som af Jerobeam dör i staden, honom skola hundarne äta; men then som dör på marken, honom skola himmelens foglar äta; ty HERren hafwer thet sagt.
12. Så statt nu up och gack hem; och tå tin fot träder in i staden, skal pilten blifwa död.
13. Och hela Israel skal begråta honom, och skola begrafwan; ty thenne allena af Jerobeam skal i grift komma;

förty något godt är funnit i honom för HErranom Israels Gud i Jerobeams hus.
14. Och HErren skal upwäcka en Konung öfwer Israel: han skal utrota Jerobeams hus på then dagen; ja, hwad nu allaredan sker?
15. Och HErren skal slå Israel, såsom rören böjas i watnet; och skal utrycka Israel utu thetta goda landet, som han theras fäder gifwit hafwer; och skal förströ them bort öfwer älfwen, therföre at the hafwa gjort sig lundar til at förtörna HErran;
16. Och skal öfwergifwa Israel, för Jerobeams synds skul, hwilken syndat hafwer, och kommit Israel til at synda.
17. Och Jerobeams hustru stod up, gick och kom til Thirza; och tå hon kom til tröskelen af huset, blef pilten död.
18. Och the begrofwo honom, och hela Israel begret honom, efter HErrans ord, som han genom sin tjenare Propheten Ahia talat hade.
19. Hwad mer om Jerobeam sågandes är, huru han stridde och regerade, si, thet är skrifwit i Israels Konungars Chrönica.
20. Tiden som Jerobeam regerade war tu och tjugu år: och han afsomnade med sina fäder. Och hans son Nadab wardt Konung i hans stad.
21. Så war nu Rehabeam, Salomos son, Konung i Juda. Et och fyratio år gammal war Rehabeam, tå han wardt Konung, och regerade i sjutton år i Jerusalem, i then staden som HErren utwalt hade utur alla Israels slägter, at han skulle sätta ther sitt namn uti. Hans moder het Naama, en Ammonitiska.
22. Och Juda gjorde thet ondt war för HErranom, och retade honom mera än alt thet theras fäder gjort hade, med theras synder som the gjorde.
23. Ty the byggde sig också högder, stoder och lundar på alla höga backar och under alla gröna trän.
24. Och woro theslikes roffare i landet; och the gjorde all hedningarnas styggelse, som HErren för Israels barn fördrifwit hade.
25. Men i femte Konung Rehabeams år drog Sisak, Konungen i Egypten, up emot Jerusalem;
26. Och tog ut the håfwor utu HErrans hus och utu Konungshuset, och alt thet som ther tagas kunde; och tog alla gyldene sköldar, som Salomo hade göra låtit:
27. I hwilkas stad Konung Rehabeam lät göra kopparsköldar, och befallte them under the öfwersta drabanternas hand, som dören waktade för Konungshuset.
28. Och så ofta Konungen gick in uti HErrans hus buro drabanterne them; och hade them åter uti drabantkamaren igen.
29. Hwad nu mer om Rehabeam sågandes är, och alt thet han gjort hafwer, si, thet är skrifwit i Juda Konungars Chrönica.
30. Men emellan Rehabeam och Jerobeam war örlig så länge the lefde.
31. Och Rehabeam afsomnade med sina fäder, och wardt begrafwen med sina fäder uti Davids stad: och hans moder het Naama, en Ammonitiska. Och hans son Abiam wardt Konung i hans stad.

15. Capitel.

På adertonde året Konung Jerobeams, Nebat sons, wardt Abiam Konung i Juda;
2. Och regerade tre år i Jerusalem. Hans moder hette Maacha, Abisaloms dotter.
3. Och han wandrade i alla sin faders synder, som han för honom gjort hade; och hans hjerta war icke rättsinnigt til HErran hans Gud, såsom hans faders Davids hjerta.
4. Men för Davids skul gaf HErren hans Gud honom en lykta i Jerusalem, så at han upwäckte hans son efter honom, och behöll honom i Jerusalem:
5. Therföre at David gjort hade thet HErranom ljuft war, och war icke wiken ifrån alt thet han honom böd så länge han lefde, förutan i then handelen med Uria, then Hetheen.

6. Och emellan Rehabeams och Jerobeams hus war örlig så länge Abiam lefde.

7. Hwad nu mer om Abiam sägandes är, och alt thet han gjort hafwer, si, thet är skrifwit uti Juda Konungars Chrönica. Och thet war örlig emellan Abiam och Jerobeam.

8. Och Abiam affsomnade med sina fäder; och the begrofwo honom uti Davids stad. Och Asa hans son wardt Konung uti hans stad.

9. Uti tjugonde året Konung Jerobeams öfwer Israel, wardt Asa Konung i Juda;

10. Och regerade et och fyratio år i Jerusalem. Hans moder hette Maacha Abisaloms dotter.

11. Och Asa gjorde thet HERranom behageligt war, såsom hans fader David;

12. Och dref the roffare utu landet, och borttog alla the afgudar som hans fäder gjort hade.

13. Ther til satte han sin moder Maacha af ämbetet, för thet hon Miplezeth gjort hade i lunden; och Asa utrotade hennes Miplezeth, och upbrände honom wid then bäcken Kidron.

14. Men the högder lade the icke bort: dock war Asa hjerta rättsinnigt til HERran så länge han lefde.

15. Och thet silfwer och guld, och the tyg som hans fader helgat hade, och hwad som helgadt war til HERrans hus, lät han komma ther in.

16. Och emellan Asa och Baesa, Israels Konung, war örlig så länge the lefde.

17. Men Baesa, Israels Konung, drog up emot Juda, och byggde Rama, at ingen skulle draga ut och in af Asa folk, Konungens i Juda.

18. Tå tog Asa alt silfwer och guld, som qwar war i HERrans hus skatt och i Konungshusets skatt, och fick thet i sina tjenares händer; och sände them til Benhadad, Tabrimmon son, Hesion sons, Konungen i Syrien, som bodde i Damascon, och lät säga honom:

19. Et förbund är emellan mig och tig, och emellan min fader och tin fader: therföre stickar jag tig en skänk, silfwer och guld, at tu wille låta thet förbundet fara, som tu hafwer med Baesa, Israels Konung, at han må draga ifrå mig.

20. Benhadad hörde Konung Asa, och sände sina höfwitsmän emot Israels städer, och slog Ijon, och Dan, och Abel BethMaacha, hela Cinneroth, med hela Naphthali land.

21. Tå Baesa thet hörde, wände han igen bygga Rama, och drog til Thirza igen.

22. Men Konung Asa lät boda öfwer hela Juda: Ingen ursake sig; och the togo bort sten och trä af Rama, ther Baesa med byggt hade. Och Konung Asa byggde ther med Geba BenJamin och Mizpa.

23. Hwad nu mer om Asa sägandes är, och all hans magt, och alt thet han gjorde, och the städer som han byggde, si, thet är skrifwit uti Juda Konungars Chrönica. På sin ålderdom blef han krank i sina fötter.

24. Och Asa affsomnade med sina fäder, och wardt begrafwen med sina fäder uti Davids, sin faders stad. Och Josaphat, hans son, wardt Konung i hans stad.

25. Men Nadab, Jerobeams son, wardt Konung öfwer Israel, uti thet andra året Asa, Juda Konungs, och rådde öfwer Israel i tu år,

26. Och gjorde thet för HERranom ondt war, och wandrade i sin faders wägar och i hans synder, ther han med kom Israel til at synda.

27. Men Baesa Ahia son, utaf Isaschars hus, gjorde et förbund emot honom, och slog honom i Gibbethon, som war the Philisteers; ty Nadab och hela Israel belade Gibbethon.

28. Så drap Baesa honom, uti tredje året Asa, Juda Konungs, och wardt Konung i hans stad.

29. Som han nu Konung war, slog han hela Jerobeams hus, och lät intet qwar blifwa thet anda hade af Jerobeam, til thes han utrotade honom, efter

HErrans ord, som han talat hade genom sin tjenare Ahia af Silo,

30. För Jerobeams synds skul, som han gjorde, och ther med han kom Israel til at synda, och för thet retandet, ther med han retade HErren Israels Gud til wrede.

31. Hwad nu mer om Nadab sägandes är, och alt thet han gjort hafwer, si, thet är skrifwit uti Israels Konungars Chrönica.

32. Och emellan Asa och Baesa, Israels Konung, war örlig så länge the lefde.

33. Uti tredje året Asa, Juda Konungs, wardt Baesa, Ahia son, Konung öfwer hela Israel i Thirza, fyra och tjugu år;

34. Och gjorde thet ondt war för HErranom, och wandrade i Jerobeams wäg och i hans synd, ther med han hade kommit Israel til at synda.

16. Capitel.

Så kom HErrans ord til Jehu, Hanani son, emot Baesa, och sade:

2. Therföre at jag tig utu stoftet upphäfwit hafwer, och gjort tig til en Förste öfwer mitt folk Israel, och tu wandrar i Jerobeams wäg, och kommer mitt folk Israel til at synda, så at tu mig förtörnar genom theras synder:

3. Si, så wil jag borttaga Baesa efterkommande och hans hus efterkommande, och wil sätta titt hus såsom Jerobeams hus, Nebat sons.

4. Then af Baesa dör i staden, honom skola hundar upäta; och then af honom dör på marken, honom skola himmelens foglar upäta.

5. Hwad nu mer om Baesa sägandes är, och hwad han gjort hafwer, och hans magt, si, thet är skrifwit uti Israels Konungars Chrönica.

6. Och Baesa afsomnade med sina fäder, och wardt begrafwen i Thirza: och hans son Ela wardt Konung i hans stad.

7. Och HErrans ord kom genom Propheten Jehu, Hanani son, öfwer Baesa och öfwer hans hus, och emot alt thet onda som han för HErranom gjort hade, til at förtörna honom genom sina händers werk, at thet skulle warda såsom Jerobeams hus, och therföre at han thenna slagit hade.

8. Uti sjette och tjugonde året Asa, Juda Konungs, wardt Ela, Baesa son, Konung öfwer Israel i Thirza, i tu år.

9. Men hans tjenare Simri, en öfwerste öfwer hälften af wagnarna, gjorde et förbund emot honom; och Ela war i Thirza, drack och war drucken i Arza hus, fogdens i Thirza.

10. Och Simri kom ther in, och slog honom ihjäl, uti sjunde och tjugonde året Asa, Juda Konungs, och blef Konung i hans stad.

11. Och tå han war Konung, och satt på sin stol, slog han hela Baesa hus, och lät intet qwar blifwa, icke then som på wäggen pißar; ther til hans fränder och wänner.

12. Altså förgjorde Simri hela Baesa hus, efter HErrans ord, som han om Baesa talat hade, genom then Propheten Jehu,

13. För alla Baesa och hans sons Ela synders skul, som the gjort hade, och kommo Israel til at synda, och förtörnade HErran Israels Gud i theras afguderi.

14. Hwad nu mer om Ela sägandes är, och alt thet han gjorde, si, thet är skrifwit uti Israels Konungars Chrönica.

15. Uti sjunde och tjugonde året Asa, Juda Konungs, wardt Simri Konung i sju dagar i Thirza; ty folket låg för Gibbethon the Philisteers.

16. Tå nu folket i lägret hörde sägas, at Simri hade gjort et förbund, och slagit Konungen ihjäl, gjorde hela Israel på samma dag Amri, härhöfwitsmannen, til Konung öfwer Israel i lägret.

17. Och Amri drog up, och hela Israel med honom, ifrå Gibbethon, och belade Thirza.

18. Tå nu Simri såg, at staden skulle warda wunnen, gick han uti palatset i Konungshuset, och brände sig up med Konungshuset, och blef död,

19. För sina synders skul som han gjort hade, så at han hade gjort thet ondt war för HErranom, och wandrade uti Jerobeams wäg och i hans synd som han gjorde, och kom Israel til at synda.

20. Hwad nu mer om Simri sägandes är, och huru han gjorde et förbund, si, thet är skrifwit i Israels Konungars Chrönica.

21. På then tiden söndrade sig folket Israel i twå delar: ena hälften höll sig in til Thibni, Ginath son, och gjorde honom til Konung; then andra hälften höll sig in til Amri.

22. Men thet folk som höll sig in til Amri, wardt starkare än thet folket som höll sig in til Thibni, Ginath son. Och Thibni blef död; och så blef Amri Konung.

23. Uti första och trettionde året Asa, Juda Konungs, wardt Amri Konung öfwer Israel i tolf år, och regerade i Thirza i sex år.

24. Han köpte Samarie berg af Semer för twå centner silfwer, och byggde uppå berget, och kallade staden, som han byggde, efter Semers namn, som Herre war på Samarie berg.

25. Och Amri gjorde thet ondt war för HErranom, och war argare än alla the för honom warit hade:

26. Och wandrade i alla Jerobeams wägar, Nebat sons, och i hans synder, ther med han kom Israel til at synda, så at the förtörnade HErran Israels Gud uti theras afguderi.

27. Hwad nu mer om Amri sägandes är, och alt thet han gjort hafwer, och om hans magt som han bedref, si, thet är skrifwit uti Israels Konungars Chrönica.

28. Och Amri afsomnade med sina fäder, och wardt begrafwen i Samarien: och Achab, hans son, wardt Konung i hans stad.

29. Uti åttonde och trettionde året Asa, Juda Konungs, wardt Achab, Amri son, Konung öfwer Israel, och regerade öfwer Israel i Samarien tu och tjugu år,

30. Och gjorde thet ondt war för HErranom, mer än alla the som för honom warit hade.

31. Och war honom icke nog, at han wandrade i Jerobeams, Nebat sons synder; utan tog ther til Isebel, Eth-Baals dotter, Konungens i Zidon, til hustru, och gick bort och tjente Baal, och tilbad honom,

32. Och upsatte Baal et altare uti Baals hus, thet han honom byggde i Samarien,

33. Och gjorde en lund; så at Achab mer gjorde til at förtörna HErran Israels Gud, än alla Israels Konungar, som för honom warit hade.

34. På samma tid byggde Hiel, af BethEl, Jericho: thet kostade honom hans första son, Abiram, tå han grundwalen lade, och hans yngsta son, Segub, tå han satte portarna ther före, efter HErrans ord, som han sagt hade genom Josua Nun son.

17. Capitel.

Och Elia, then Thisbiten, utaf the Gileads inbyggare, sade til Achab: Så sant som HErren Israels Gud lefwer, för hwilken jag står, thet skal i thessa år hwarken dagg eller regn komma, utan jag säger thet.

2. Och HErrans ord kom til honom, och sade:

3. Gack bort hädan, och wänd tig öster ut, och fördölj tig wid then bäcken Cherith, som löper för Jordan.

4. Och tu skal dricka af bäcken: och jag hafwer budit korparne, at the skola ther föda tig.

5. Han gick tit, och gjorde efter HErrans ord, och gick bort och satte sig wid bäcken Cherith, som löper för Jordan.

6. Och korpar förde honom bröd och kött, om morgon och om afton; och han drack utaf bäcken.

7. Och thet skedde, efter några dagar, at bäcken förtorkades; ty intet regn wardt i landet.

8. Tå kom HErrans ord til honom, och sade:

9. Statt up och gack til Zarpath, som
wid Zidon ligger, och blif ther; ty jag
hafwer ther befallt en enka, at hon skal
föda tig.
10. Och han stod up och gick til
Zarpath. Och tå han kom til stads=
porten, si, tå war enkan ther, och häm=
tade wed. Och han talade til henne,
och sade: Hämta mig litet watn i kä=
rilet, at jag må dricka.
11. Tå hon nu åstad gick til at häm=
tat, ropade han efter henne, och sade:
Bär mig ock en beta bröd med.
12. Hon sade: Så sant som HErren
tin Gud lefwer, jag hafwer intet bröd,
utan en hand full af mjöl uti skäppan,
och litet olja i krukan; och si, jag haf=
wer hämtat et trä eller tu, och går bort
at reda thet til åt mig och min son, at
wi måge äta, och dö.
13. Elia sade til henne: Frukta tig
intet; gack åstad och gör såsom tu sagt
hafwer: dock gör mig först et litet bröd
ther af, och bär mig thet hit ut: men
åt tig och tin son skal tu ock så sedan
göra.
14. Ty så säger HErren Israels
Gud, at mjölet i skäppan skal icke war=
da förtärdt, och oljan i krukan skal icke
förminskas, in til then dag HErren
låter regna på jorden.
15. Hon gick åstad och gjorde såsom
Elia sagt hade. Och han åt, och hon
theslikes, och hennes hus, en tid lång.
16. Och wardt mjölet icke förtärdt i
skäppan, och icke heller förminskades
oljan i krukan, efter HErrans ord,
som han genom Elia sagt hade.
17. Sedan thetta skedt war, wardt
qwinnans, hans wärdinnas, son krank;
och hans krankhet wardt så stark, at
ingen ande war mer uti honom.
18. Och hon sade til Elia: Hwad haf=
wer jag med tig göra, tu Guds man?
Tu äst ingången til mig, at mina miß=
gerningar skulle ihogkommas, och min
son dräpas?
19. Han sade til henne: Få mig tin
son hit. Och han tog honom utu hen=
nes sköte, och gick up i salen ther han
wistades, och lade honom på sin säng;
20. Och ropade til HErran, och sade:
HErre min Gud, hafwer tu ock så illa
gjort emot thenna enkan, som jag gästar
när, at tu dräper hennes son?
21. Och han räckte sig ut öfwer pilten
i tre gånger, och ropade til HErran,
och sade: HErre min Gud, låt thenna
piltens själ åter komma i honom.
22. Och HErren hörde Elia röst;
och piltens själ kom igen til honom, och
han fick lif.
23. Och Elia tog pilten, och bar ho=
nom ned utaf salen i huset, och fick
honom hans moder, och sade: Si ther;
tin son lefwer.
24. Och qwinnan sade til Elia: Nu
förnimmer jag, at tu äst en Guds man,
och HErrans ord i tin mun är wißt.

18. Capitel.

Efter en lång tid, kom HErrans ord
til Elia i tredje året, och sade: Gack
bort och te tig för Achab, at jag må
låta regna på jorden.
2. Och Elia gick åstad och tedde sig
för Achab; men en ganska härd tid
war i Samarien.
3. Och Achab kallade Obadja, sin hof=
mästare; och Obadja fruktade HER=
ran storligen.
4. Förty, tå Isebel utrotade HER=
rans Propheter, tog Obadja hundrade
Propheter, och gömde them uti kulor,
femtio här, och femtio ther, och för=
sörjde them med bröd och watn.
5. Så sade nu Achab til Obadja:
Drag igenom landet til alla wattu=
brunnar och bäckar, at wi måtte finna
gräs, och behålla hästar och mular, så
at boskapen icke all förgås.
6. Och the delade sig i landet, så at
the drogo thet igenom: Achab drog
allena på en wäg, och Obadja thes=
likes allena på then andra wägen.
7. Tå nu Obadja war på wägen, si,
tå mötte honom Elia. Och som han
kände honom, föll han uppå sitt anlete,
och sade: Äst tu icke min Herre Elia?
8. Han sade: Ja; gack och säg tin
Herre: Si, Elia är här.
9. Han sade: Hwad hafwer jag syn=

dat, at tu wil gifwa tin tjenare i Achabs händer, at han skal dräpa mig?

10. Så sant som HErren tin Gud lefwer, thet är intet folk eller Konungarike, tit min Herre icke sändt hafwer til at söka tig: och när the hafwa sagt: Han är icke här; hafwer han tagit en ed af thet riket och folket, at man icke hade funnit tig.

11. Och tu säger nu: Gack och säg tin Herre: Si, Elia är här.

12. När jag nu ginge ifrå tig, så toge HErrans Ande tig bort, jag wet icke hwart; och jag komme tå och underwiste thet Achab, och funne tig icke: så sloge han mig ihjäl; men jag, tin tjenare, fruktar HErran af min ungdom.

13. Är min Herre icke underwist hwad jag gjort hafwer, tå Isebel drap HErrans Propheter, at jag gömde hundrade HErrans Propheter, femtio här, och femtio ther uti kulor, och försörjde them med bröd och watn?

14. Och nu säger tu: Gack bort och säg tin Herre: Elia är här; at han må dräpa mig.

15. Elia sade: Så sant som HErren Zebaoth lefwer, för hwilken jag står, i dag skal jag te mig för honom.

16. Tå gick Obadja emot Achab, och sade honom thetta. Och Achab gick emot Elia.

17. Och tå Achab såg Elia, sade Achab til honom: Äst tu then som förwillar Israel?

18. Han sade: Jag förwillar icke Israel, utan tu och tin faders hus, ther med at I HErrans bud öfwergifwit hafwen, och wandren efter Baalim.

19. Nu wäl, så sänd nu bort och församla mig hela Israel på Carmels berg, och the fyrahundrade och femtio Baals Propheter, och the fyrahundrade lundarnas Propheter, som äta wid Isebels bord.

20. Altså sände Achab bort ibland alla Israels barn, och församlade Propheterna på Carmels berg.

21. Tå gick Elia fram för alt folket, och sade: Huru länge halten I på båda sidor? Är HErren Gud, så wandrer efter honom; men är Baal thet, så wandrer efter honom. Och folket swarade honom intet.

22. Tå sade Elia til folket: Jag allena är qwar blifwen, en HErrans Prophet; men Baals Propheter äro fyrahundrade och femtio män.

23. Så får oß nu twå stutar, och låter them utwälja then ena stuten, och stycka honom, och lägga honom på wed; men låter ingen eld komma ther til: så wil jag taga then andra stuten, och lägga honom på wed, och ej heller låta ther någon eld til.

24. Så åkaller I eder guds namn, och jag wil åkalla HErrans namn: hwilken Gud som nu swarar med elden, han ware Gud. Och hela folket swarade och sade: Thet är rätt.

25. Och Elia sade til Baals Propheter: Utwäljer eder then ena stuten, och görer I först; (förty I ären månge) och åkaller eder guds namn, och låter ingen eld ther til.

26. Och the togo stuten som han fick them, och redde til, och åkallade Baals namn, ifrå morgonen alt in til middag, och sade: Baal, hör oß. Men ther war ingen röst eller swar. Och the sprungo om altaret, såsom theras sed war.

27. Tå nu middag war, bespottade them Elia, och sade: Roper högt; ty han är en gud: han begrundar, eller hafwer något beställa, eller är ute på marken, eller sofwer til äfwentyrs, at han måtte wakna up.

28. Och the ropade högt, och riste sig med knifwar och med prener, efter theras sed, så at blodet gick ther ut efter.

29. Tå nu middagen förgången war, propheterade the, in til thes man skulle göra spisoffer; och ther war dock ingen röst, eller swar, eller tilhörare.

30. Tå sade Elia til alt folket: Kommer hit til mig. Och tå alt folket gick fram til honom, botade han HErrans altare som nederslagit war;

31. Och tog tolf stenar, efter talet på Jacobs barns slägter, til hwilken HErrans ord talade, och sade: Tu skal heta Israel;

32. Och byggde af the stenar et altare i HERrans namn, och gjorde en graf kring om altaret, twå kornmått wid;
33. Och redde til weden, och styckade stuten, och lade honom på weden;
34. Och sade: Hämter fyra sår fulla med watn, och gjuter thet på brännoffret och uppå weden, och sade: Görer thet än en gång. Och the gjorde thet än en gång. Och han sade: Görer thet än tredje resan. Och the gjorde thet i tredje resan.
35. Och watnet lopp om altaret, och grafwen wardt också full med watn.
36. Och som tid war til at offra spisoffer, gick Propheten Elia fram, och sade: HERre, Abrahams Gud, Isaacs och Israels, låt i thenna dag kunnigt warda, at tu åst Gud i Israel, och jag tin tjenare, och at jag alt thetta efter titt ord gjort hafwer.
37. Hör mig HERre, hör mig, at thetta folket må weta, at tu HERre åst Gud; at tu sedan må omwända theras hjerta.
38. Tå föll HERrans eld ned, och upbrännde bränneoffret, weden, stenar och jord, och upslekte watnet i grafwen.
39. Tå alt folket såg thet, föll thet på sitt ansikte, och sade: HERren är Gud; HERren är Gud.
40. Men Elia sade til them: Tager fatt på Baals Propheter, at icke en af them undslipper. Och the togo fatt på them; och Elia förde them ned til then bäcken Kison, och drap them ther.
41. Och Elia sade til Achab: Drag up, ät och drick; förty thet dånar, såsom thet wille komma et stort regn.
42. Och tå Achab drog up til at äta och dricka, gick Elia up på kullen af Carmel, och böjde sig ned til jorden, och satte sitt hufwud emellan sina knän,
43. Och talade til sin dräng: Gack tit up, och se ut åt hafwet. Han gick up, och såg ut, och sade: Ther är intet. Han sade: Gack åter tit up sju resor.
44. Och i sjunde resan sade han: Si, ther går et litet moln up utu hafwet, såsom en mans hand. Han sade: Gack up, och säg Achab: Spänn före tin wagn, och far ned, at regnet icke hinner tig.
45. Och förr än man såg til, wardt himmelen swart af moln och wäder; och et stort regn kom. Men Achab for, och kom til Jisreel.
46. Och HERrans hand kom öfwer Elia; och han gjordade sina länder, och lopp för Achab, til thes han kom til Jisreel.

19. Capitel.

Och Achab sade Isebel alt thet Elia gjort hade, och huru han hade dräpit alla Baals Propheter med swärd.
2. Tå sände Isebel et bod til Elia, och låt säga honom: Gudarne göre mig thet och thet, om jag icke i morgon wid thenna tiden gör tin själ såsom en af thessas själar.
3. Tå han thet såg, stod han up och gick hwart han wille, och kom til Beer-Seba i Juda, och lemnade ther sin dräng.
4. Men han gick bort uti öknen en dagsresa, och kom ther in, och satte sig under et enbärsträd, och bad at hans själ måtte dö, och sade: Thet är nog. Så tag nu, HERre, min själ: jag är icke bättre än mina fäder.
5. Och han lade sig, och sof under enbärsträdet. Och si, Ängelen tog uppå honom, och sade til honom: Statt up och ät.
6. Och han såg sig om: och si, wid hans hufwud låg et glödbakadt bröd, och en kanna med watn. Och tå han ätit och druckit hade, lade han sig åter til at sofwa.
7. Och HERrans Ängel kom til honom andra gången igen, och tog på honom, och sade: Statt up och ät; ty tu hafwer en stor wäg för tig.
8. Och han stod up, och åt, och drack, och gick af then matens kraft fyratio dagar och fyratio nätter in til Guds berg Horeb.
9. Och kom ther uti en kula, och blef ther öfwer natten. Och si, HERrans ord kom til honom, och sade til honom: Hwad gör tu här Elia?

10. Han sade: Jag hafwer haft nit om HERran Gud Zebaoth; förty Israels barn hafwa öfwergifwit titt förbund, och nederbrutit titt altare, och dräpit tina Propheter med swärd; och jag är allena igen blifwen; och the fara efter, at the måga taga mig lifwet af.

11. Han sade: Gack här up, och stig up på berget in för HERran. Och si, HERren gick ther fram om, och et stort starkt wäder, som bröt berg, och sönderbråkade hällar in för HERranom; men icke war HERren i wädret. Efter wädret kom en jordbäfning; men icke war HERren i jordbäfningen.

12. Och efter jordbäfningen kom en eld; men icke war HERren i elden. Och efter elden kom et ljud af et sakta wäder.

13. Tå Elia thet hörde, skylde han sitt ansikte med sin mantel, och gick ut, och steg i dören af kulan; och si, tå kom en röst til honom, och sade: Hwad hafwer tu här at göra Elia?

14. Han sade: Jag hafwer haft nit om HERran Gud Zeboath; förty Israels barn hafwa öfwergifwit titt förbund, nederbrutit titt altare, dräpit tina Propheter med swärd; och jag är allena igen blifwen; och the stå ther efter, at the måga taga mig lifwet af.

15. Men HERren sade til honom: Gack tin wäg igen, genom öknen in åt Damascon, och gack ther in, och smörj Hasael til Konung öfwer Syrien;

16. Och Jehu, Nimsi son, til Konung öfwer Israel, och Elisa, Saphat son, af AbelMehola, til en Prophet, i tin stad.

17. Och skal ske, at then som undslipper Hasaels swärd, honom skal Jehu dräpa; och then som undslipper Jehu swärd, honom skal Elisa dräpa.

18. Och jag skal låta igenblifwa sjutusende i Israel, nemligen, alla knän, som sig icke hafwa böjt för Baal, och hwar och en mun, som honom icke kyßt hafwer.

19. Och han gick tädan, och fann Elisa Saphat son, ther han plöjde med tolf par oxar, och han war sjelf ibland the tolf plöjare; och Elia gick til honom, och kastade sin mantel öfwer honom.

20. Men han öfwergaf oxarna, och lopp efter Elia, och sade: Låt mig kyßa min fader och min moder, så wil jag följa tig efter. Han sade til honom: Gack, och kom igen; ty jag hafwer något beställa med tig.

21. Och han lopp åter ifrå honom, och tog et par oxar, och offrade them, och kokade köttet med tråredskapen til oxarna, och gaf folket at the åto, och stod up, och följde Elia efter, och tjente honom.

20. Capitel.

Och Benhadad, Konungen i Syrien, församlade all sin magt; och woro twå och trettio Konungar med honom, och hästar och wagnar: och han drog up, och belade Samarien, och stridde ther emot.

2. Och han sände bod til Achab, Israels Konung, in uti staden,

3. Och lät säga honom: Så säger Benhadad: Titt silfwer och titt guld är mitt; och tina hustrur, och tina bästa barn äro också mina.

4. Israels Konung swarade och sade: Min Herre Konung, såsom tu sagt hafwer; jag är tin, och alt thet jag hafwer.

5. Och boden kommo igen, och sade: Så säger Benhadad: Efter jag hafwer sändt til tig, och låtit säga: Titt silfwer och titt guld, tina hustrur och tina barn skal tu få mig;

6. Så wil jag i morgon wid thenna tiden sända mina tjenare til tig, at the ransaka titt hus, och tina undersåtares hus; och hwad tig kärt är, skola the taga i theras händer, och bära bort.

7. Tå kallade Israels Konung alla landets äldsta, och sade: Märker och ser hwilket ondt han företager. Han sände til mig om mina hustrur och barn, silfwer och guld; och jag hafwer thet intet nekat honom.

8. Tå sade til honom alle the gamle,

och alt folket: Tu skal intet höra honom, eller samtyckat.
9. Och han sade til Benhadads bod: Säger min Herre Konungen: Alt thet tu böd tin tjenare i förstone, wil jag göra; men thetta kan jag icke göra. Och boden gingo sina färde, och sade sådant igen.
10. Tå sände Benhadad til honom, och lät säga honom: Gudarne göre mig thet och thet, om stoftet i Samarien skal räcka til at alt folket under mig må taga ther en hand full af.
11. Men Konungen i Israel swarade och sade: Säger: Then som tager harnesket uppå, skal icke så berömma sig, såsom then thet aflagt hafwer.
12. Tå Benhadad thet hörde, och drack med Konungarna i tjället, sade han til sina tjenare: Görer eder redo; och the gjorde sig redo emot staden.
13. Och si, en Prophet gick fram til Achab, Israels Konung, och sade: Så säger HERren. Tu hafwer ju sett hela then stora hopen. Si, jag wil i dag gifwa honom i tin hand, at tu weta skal, at jag är HERren.
14. Achab sade: Genom hwem? Han sade: Så säger HERren: Genom landsfogdarnas tjenare. Han sade: Ho skal begynna striden? Han sade: Tu.
15. Tå räknade han landsfogdarnas tjenare, och the woro tuhundrade och twå och trettio: och han räknade efter them hela folket af alla Israels barn, sjutusende män.
16. Och the drogo ut om middagen. Men Benhadad drack, och war drucken i tjället, med the twå och trettio Konungar, som honom til hjelp komne woro.
17. Och landsfogdarnas tjenare drogo först ut. Tå sände Benhadad ut, och the bodade honom, och sade: Män draga utu Samarien.
18. Han sade: Griper them lefwande, ehwad the äro utdragne til frid eller strid.
19. Tå landsfogdarnas tjenare woro utdragne, och hären efter them,
20. Slog hwar och en then han öfwerkom. Och the Syrer flydde, och Israel jagade efter them. Och Benhadad, Konungen i Syrien, undslapp med hästar och resenärer.
21. Och Israels Konung drog ut, och slog hästar och wagnar, så at han gjorde en stor slagtning på the Syrer.
22. Tå gick en Prophet til Israels Konung, och sade til honom: Gack bort och förstärk tig, och märk och se hwad tu göra skal; ty Konungen i Syrien warder igenkommande emot tig, när året är ute.
23. Förty Konungens tjenare i Syrien sade til honom: Theras gudar äro bergsgudar; therföre hafwa the wunnit oß. O! at wi måtte strida med them på slätten; hwad gäller, wi skulle öfwerwinna them?
24. Gör altså: Tag bort Konungarna, hwar af sitt rum, och sätt öfwerstar i theras stad;
25. Och skicka tig en här, sådan som hären war, som tu mist hafwer, och hästar och wagnar, såsom the woro; och låt oß strida emot them på slätten; hwad gäller, wi öfwerwinne them? Han hörde theras röst, och gjorde så.
26. Som nu året omgångit war, skickade Benhadad the Syrer, och drog up til Aphek, til at strida emot Israel.
27. Och Israels barn skickade sig ock, och bespisade sig, och drogo tit emot them, och lägrade sig emot them, såsom twå små getahjordar; men landet war fullt med Syrer.
28. Och en Guds man gick fram, och sade til Israels Konung: Så säger HERren: Therföre at the Syrer hafwa sagt: HERren är en Gud på bergen, och icke en Gud i dalar; så hafwer jag gifwit hela thenna stora hopen i tin hand, at I skolen weta, at jag är HERren.
29. Och the lägrade sig twärt emot them i sju dagar. På sjunde dagen drogo the tilhopa i strid. Och Israels barn slogo the Syrer, hundrade tusende fotfolk, på en dag.
30. Och the som öfwerblefwo, flydde

til Aphek, in i staden. Och murarne
föllo uppå the sju och tjugutusende män
som qwar blefwo. Och Benhadad flyd-
de ocksä in i staden, uti en liten kam-
mare.
31. Tå sade hans tjenare til honom:
Si, wi hafwe hört, at Israels hus Ko-
nungar äro barmhertige Konungar. Så
låt oß taga säckar kring om wåra län-
der, och rep kring om wåra hufwuden,
och gå ut til Israels Konung: til äf-
wentyrs han låter tin själ lefwa.
32. Och the bundo säckar öfwer sina
länder, och rep om sitt hufwud, och
kommo til Israels Konung, och sade:
Benhadad, tin tjenare, låter säga tig:
Käre, låt min själ lefwa. Han sade:
Lefwer han ännu, så är han min bro-
der.
33. Och männerne togo med hast or-
det af honom, och tydde thet ut för sig,
och sade: Ja, tin broder Benhadad.
Han sade: Kommer, och hafwer ho-
nom hit. Tå gick Benhadad ut til ho-
nom, och han lät honom sitta på sin
wagn.
34. Och han sade til honom: The stä-
der som min fader tin fader aftagit
hafwer, wil jag få tig igen: och gör tig
gator i Damascon, såsom min fader
gjort hafwer i Samarien; så wil jag
fara ifrå tig med et förbund. Och han
gjorde et förbund med honom, och lät
honom fara.
35. Tå sade en man utaf the Prophe-
ters söner til sin nästa, igenom HErR-
rans ord: Käre, slå mig; men han ne-
kade sig wilja slå honom.
36. Tå sade han til honom: Therföre
at tu icke hafwer hört HErrans röst,
si, så skal et lejon slå tig, när tu går
ifrå mig. Och tå han gick ifrå honom,
fann honom et lejon, och slog honom.
37. Och han fann en annan man, och
sade: Käre, slå mig. Och mannen slog
honom, och gjorde honom sår.
38. Tå gick then Propheten bort, och
trädde fram för Konungen på wägen,
och förwandlade sitt ansikte med aska.
39. Och när Konungen for ther fram
om, ropade han til Konungen, och sa-
de: Tin tjenare war utdragen midt i
striden; och si, en man war afwiken,
och hade en man til mig, och sade: För-
wara thenna mannen: om han kom-
mer bort, så skal tin själ wara i hans
själs stad, eller tu skal gifwa en centner
silfwer.
40. Och tå tin tjenare ther och ther
beställa hade, kom han sin wäg. Ko-
nungen sade til honom: Thet är tin
dom, som tu sjelf affagt hafwer.
41. Så strök han med hast askan af
ansiktet; och Israels Konung kände ho-
nom, at han war en af Propheterna.
42. Och han sade til honom: Så sä-
ger HErren: Therföre at tu hafwer
släppt then man utu tina händer, som
til spillo gifwen war, skal tin själ wa-
ra för hans själ, och titt folk för hans
folk.
43. Men Israels Konung for sina
färde, illa tilfreds och wred, i sitt hus,
och kom til Samarien.

21. Capitel.

Sedan thetta skedt war, begaf sig, at
Naboth, en Jisreelit, hade en wingård
i Jisreel, wid Achabs palats, Konun-
gens i Samaria.
2. Och Achab talade med Naboth, och
sade: Låt mig få tin wingård; jag wil
göra mig ther en kålgård af, efter han
ligger så nära mitt hus; jag wil gifwa
tig en bättre wingård igen, eller om tig
så täckes, wil jag gifwa tig ther silfwer
före, så mycket han är wärd.
3. Men Naboth sade til Achab: Thet
låte HErren wara långt ifrå mig, at
jag skulle låta tig få mina fäders arf.
4. Tå kom Achab hem, illa tilfreds
och wred, för thet ordets skul som Na-
both, then Jisreeliten, til honom talat
hade och sagt: Jag wil icke låta tig få
mina fäders arf. Och han lade sig up-
på sin säng, och wände sitt anlete, och
åt intet bröd.
5. Tå kom Isebel, hans hustru, in til
honom, och sade til honom: Hwad är
thet, at tin ande är så illa tilfreds, och
tu intet bröd äter?
6. Han sade til henne: Jag hafwer

talat med Naboth, then Jisreeliten, och
sagt: Låt mig få tin wingård för pen-
ningar; eller om tu hafwer ther lust
til, wil jag gifwa tig en annan igen;
men han sade: Jag wil icke låta tig få
min wingård.
7. Tå sade Isebel, hans hustru, til ho-
nom: Hwad wore för et rike i Israel,
om tu gjordet? Statt up och åt bröd,
och war wid godt mod: jag wil skaffa
tig Naboths, then Jisreelitens, wingård.
8. Och hon skref bref under Achabs
namn, och förseglade thet med hans
signet, och sände til the äldsta och öf-
wersta i hans stad, the som bodde med
Naboth.
9. Och skref brefwet altså: Låter ut-
ropa en fasta, och sätter Naboth främst
ibland folket:
10. Och låter komma twå Belials
män fram för honom, som witna och
säga: Tu hafwer hädat Gud och Ko-
nungen; och förer honom ut, och stener
honom til döds.
11. The äldste och hans stads öfwer-
star, som i hans stad bodde, gjorde så-
som Isebel them budit hade, såsom i
brefwet skrifwit war, thet hon til them
sändt hade.
12. Och läto utropa en fasta, och läto
Naboth sitta öfwerst ibland folket.
13. Tå kommo the twå Belials män,
och ställde sig fram för honom, och wit-
nade emot Naboth in för folket, och sa-
de: Naboth hafwer hädat Gud och Ko-
nungen. Tå förde the honom ut för sta-
den, och stenade honom ihjäl.
14. Och the bodade Isebel, och sade:
Naboth är stenad och död.
15. Tå nu Isebel hörde, at Naboth
war stenad och död, sade hon til Achab:
Statt up och tag in Naboths wingård,
then Jisreelitens, then han tig nekat
hafwer för penningar; förty Naboth
lefwer icke, utan är död.
16. Tå Achab hörde, at Naboth war
död, stod han up, at han skulle gå ned
til Naboths, then Jisreelitens, wingård,
och taga honom in.
17. Men HErrans ord kom til Elia,
then Thisbiten, och sade:
18. Statt up och gack ned emot Is-
raels Konung, som är i Samarien. Si,
han är i Naboths wingård, tit han ned-
gången är, til at taga honom in.
19. Och tala med honom, och säg: Så
säger HErren: Tu hafwer dräpit, ther
til ock intagit. Och tu skal tala med ho-
nom, och säga: Thetta säger HErren:
På thet stället, ther hundar hafwa slekt
Naboths blod, skola ock hundar sleka
titt blod.
20. Och Achab sade til Elia: Hafwer
tu ju funnit mig för tin fiende? Han
sade: Ja, jag hafwer så funnit tig; ther-
före at tu såld äst til at intet annat göra
än thet ondt är för HErranom.
21. Si, jag skal låta komma ondt
öfwer tig, och borttaga tina efterkom-
mande, och skal utrota utaf Achab ock
then som på wäggen pißar, och then
som innelykt och igenlefd är i Israel.
22. Och skal göra titt hus såsom Je-
robeams hus, Nebat sons, och såsom
Baesa hus, Ahia sons, för thet retan-
dets skul, hwarmed tu mig förtörnat
hafwer, och kommit Israel til at synda.
23. Och om Isebel talade HErren
theslikes, och sade: Hundar skola up-
äta Isebel wid murarna i Jisreel.
24. Hwilken af Achab dör i staden,
then skola hundar äta; och hwilken som
dör på marken, then skola foglar un-
der himmelen äta.
25. Altså war ingen, then så aldeles
såld war til at göra thet ondt war för
HErranom, såsom Achab; ty hans
hustru Isebel äggade honom ther til.
26. Och han gjorde sig til en stor styg-
gelse, så at han wandrade efter afgu-
dar, såsom the Amoreer gjort hade,
hwilka HErren för Israels barn för-
drifwit hade.
27. Tå Achab theßa orden hörde, ref
han sönder sina kläder, och drog en säck
på sin kropp, och fastade, och sof i säc-
ken, och gick lutad.
28. Och HErrans ord kom til Elia,
then Thisbiten, och sade:
29. Hafwer tu icke sett, huru Achab
bugar sig för mig? Efter han nu bu-
gar sig för mig, wil jag icke låta kom-

ma thet onda i hans dagar; men i hans sons tid skal jag låta komma thet onda öfwer hans hus.

22. Capitel.

Och gingo tre år om, at intet örlig war emellan the Syrer och Israel.

2. I tredje året drog Josaphat, Juda Konung, ned til Israels Konung.

3. Och Israels Konung sade til sina tjenare: Weten I icke, at Ramoth i Gilead är wårt; och wi sitte stilla, och tage thet icke igen utu Konungens hand i Syrien?

4. Och sade til Josaphat: Wil tu draga med mig i strid emot Ramoth i Gilead? Josaphat sade til Israels Konung: Jag wil wara såsom tu, och mitt folk såsom titt folk, och mina hästar såsom tina hästar.

5. Och Josaphat sade til Israels Konung: Fråga dock i dag om HErrans ord.

6. Tå församlade Israels Konung Propheterne, wid fyrahundrade män, och sade til them: Skal jag draga til Ramoth i Gilead til strid, eller skal jag låta thet bestå? The sade: Drag tit up: HErren warder thet gifwande i Konungens hand.

7. Men Josaphat sade: Är här nu ingen HErrans Prophet mer, at wi måge fråga af honom?

8. Israels Konung sade til Josaphat: Ther är ännu en man, Micha Jimla son, af hwilken wi måge fråga HErran: men jag är wred på honom; ty han spår mig intet godt, utan alt ondt. Josaphat sade: Konungen tale icke så.

9. Tå kallade Israels Konung en kamererare, och sade: Haf med hast Micha Jimla son hit.

10. Och Israels Konung och Josaphat, Juda Konung, suto hwarthera på sin stol, klädde i Konungsliga kläder, på platsen för porten af Samarien; och alle Propheterne spådde för them.

11. Och Zedekia, Chenaana son, hade gjort sig jernhorn, och sade: Thetta säger HErren: Här med skal tu stöta the Syrer, til thes tu gör ända på them.

12. Och alle Propheterne spådde sammalunda, och sade: Drag up til Ramoth i Gilead, och far lyckosamligen: HErren warder thet gifwande i Konungens hand.

13. Och bodet, som bortgått war til at kalla Micha, sade til honom: Si, Propheternas tal är endrägteligen godt för Konungen: så låt nu titt tal ock wara såsom theras tal, och tala thet godt är.

14. Micha sade: Så sant som HErren lefwer, jag skal tala thet som HErren mig sägande warder.

15. Och tå han kom til Konungen, sade Konungen til honom: Micha, skole wi draga til Ramoth i Gilead til at strida, eller skole wi låta thet bestå? Han sade til honom: Ja, drag tit up, och far lyckosamligen: HErren warder thet gifwande i Konungens hand.

16. Konungen sade åter til honom: Jag beswär tig, at tu icke annat säger mig än sanningen i HErrans namn.

17. Han sade: Jag såg hela Israel förströdd på bergen, såsom får the ingen herde hafwa; och HErren sade: Hafwa theße ingen Herre? Hwar och en wände om hem igen med frid.

18. Tå sade Israels Konung til Josaphat: Hafwer jag icke sagt tig, at han intet godt spår mig, utan alt ondt?

19. Han sade: Therföre hör nu HErrans ord: Jag såg HErren sitta på sin stol, och hela then himmelska hären stå ther när honom, på hans högra sida och hans wänstra.

20. Och HErren sade: Ho wil komma Achab i thet sinnet, at han drager up, och faller i Ramoth i Gilead? Och en sade thet, och then andra thet.

21. Tå gick en ande ut, och steg fram för HErran, och sade: Jag wil komma honom i thet sinnet. HErren sade til honom: Hwar med?

22. Han sade: Jag wil utgå, och wil wara en falsk ande uti alla hans Propheters mun. Han sade: Tu skal komma honom i thet sinnet, och få framgång: Gack åstad, och gör altså.

23. Nu se: HErren hafwer gifwit en falsk anda uti alla theßa tina Pro-

pheters mun, och HERren hafwer ta-
lat ondt öfwer tig.
24. Tå gick Zedekia fram, Chenaana
son, och slog Micha wid kindbenet, och
sade: Huru? Hafwer tå HERrans an-
de öfwergifwit mig, och talat med tig?
25. Micha sade: Tu skal få se thet
på then dagen, tå tu går utu then ena
kammaren uti then andra, at tu må
förgömma tig.
26. Israels Konung sade: Tag Mi-
cha, och låt honom blifwa när Amon,
borgmästaren, och när Joas, Konun-
gens son.
27. Och säg: Thetta säger Konungen:
Sätter thenna i fängelse, och spiser ho-
nom med bedröfwelsens bröd och watn,
til thes jag kommer igen med frid.
28. Micha sade: Kommer tu med frid
igen, så hafwer icke HERren talat ge-
nom mig. Och han sade: Hörer här
uppå, alt folk.
29. Altså drog Israels Konung och
Josaphat, Juda Konung, up til Ramoth
i Gilead.
30. Och Israels Konung sade til Jo-
saphat: Jag wil förkläda mig, och kom-
ma i striden, men tu, klädd i tina eg-
na kläder. Israels Konung förklädde
sig, och drog i striden.
31. Men Konungen i Syrien böd si-
na öfwersta öfwer hans wagnar, som
woro twå och trettio, och sade: I sko-
len icke strida antingen emot små eller
stora, utan emot Israels Konung allena.
32. Och tå the öfwerste sågo Josaphats
wagnar, mente the, at thet hade warit
Israels Konung, och föllo til honom
med striden; men Josaphat ropade.
33. Tå nu the öfwerste för wagnarna
sågo, at thet war icke Israels Konung,
wände the tilbaka igen ifrå honom.
34. Och en man bände sin boga hårdt,
och sköt Israels Konung emellan ma-
gen och lungorna. Och han sade til sin
forman: Wänd tin hand, och för mig
utu hären; ty jag är sårad.
35. Och striden wardt swår i then da-
gen. Och Konungen stod uppå wagnen
emot the Syrer, och om aftonen blef
han död; och blodet flöt utaf såret
midt i wagnen.
36. Och man lät utropa i hären, tå
solen gick ned, och säga: Hwar och en
gånge i sin stad och i sitt land.
37. Altså blef Konungen död, och
wardt förd til Samarien; och the be-
grofwo honom i Samarien.
38. Och tå the twådde wagnen wid
dammen för Samarien, slekte hundar
hans blod, och skökor twådde honom,
efter HERrans ord, thet han talat hade.
39. Hwad mer om Achab sågandes år,
och hwad han alt gjort hafwer, och om
thet elphenbens-hus, som han byggde,
och om alla the städer, som han byggde;
si, thet är skrifwit i Israels Konun-
gars Chrönica.
40. Altså affsomnade Achab med sina
fäder; och hans son Ahasia wardt Ko-
nung i hans stad.
41. Och Josaphat Asa son wardt Ko-
nung öfwer Juda, i fjerde året Achabs,
Israels Konungs;
42. Och war fem och trettio år gam-
mal, tå han wardt Konung, och rege-
rade fem och tjugu år i Jerusalem.
Hans moder hette Asuba Silhi dotter.
43. Och han wandrade uti all sin fa-
ders Asa wäg, och gick icke ther ifrå, och
gjorde thet HERranom behagade.
44. Dock kastade han icke bort the hög-
der; och folket offrade, och rökte ännu
på högderna.
45. Och han hade frid med Israels
Konung.
46. Hwad nu mer om Josaphat sågan-
des år, och hans magt, hwad han gjort,
och huru han stridt hafwer; si, thet är
skrifwit i Juda Konungars Chrönica.
47. Och fördref han theslikes utu lan-
det hwad ännu qwar war af the rof-
fare, som i hans faders Asa tid igen-
blifne woro.
48. Och ingen Konung war i Edom;
men en höfwitsman war regent.
49. Och Josaphat hade låtit göra
skepp i hafwet, som skulle til Ophir at
hämta guld: men the foro intet åstad;
förty the wordo sönderslagne i Ezion
Geber.
50. På then tiden sade Ahasia, Achabs

son, til Josaphat: Låt mina tjenare fa-
ra med tina tjenare i skeppen; men Jo-
saphat wille icke.
51. Och Josaphat afsomnade med sina
fäder, och wardt begrafwen med sina
fäder uti Davids, hans faders, stad.
Och Joram hans son wardt Konung i
hans stad.
52. Ahasia Achabs son wardt Konung
öfwer Israel i Samarien, i sjuttonde
året Josaphats, Juda Konungs, och
regerade öfwer Israel i tu år;
53. Och gjorde thet ondt war för
HERranom, och wandrade i sin faders
och sin moders wäg och i Jerobeams
Nebats sons wäg, hwilken Israel kom
til at synda.
54. Och han tjente Baal, och tilbad
honom, och förtörnade HERran Isra-
els Gud, såsom hans fader gjorde.

Andra Konunga-Boken.

1. Capitel.

Och the Moabiter föllo af ifrån Isra-
el, tå Achab död war.
2. Och Ahasia föll genom gallren i sin
sal i Samarien, och wardt krank; och
sände ut bodskap, och sade til them:
Går bort och fråger Baal Sebub, then
guden i Ekron, om jag skal återfås af
thenna krankheten.
3. Men HERrans Ängel sade til Elia,
then Thisbiten: Statt up och gack
emot Konungens bodskap i Samarien,
och säg til them: Är nu ingen Gud i
Israel, at I behöfwen gå bort och frå-
ga BaalSebub, Ekrons gud?
4. Therföre, så säger HERren: Tu
skal icke komma utaf sängen, ther tu tig
på lagt hafwer; utan skal döden dö.
Och Elia gick sin wäg.
5. Och tå boden igen kommo til honom,
sade han til them: Hwi kommen I igen?
6. The sade til honom: En man kom
up emot oß, och sade til oß: Går tilba-
ka igen til Konungen, som eder utsändt
hafwer, och säger til honom: Thetta
säger HERren: Är nu ingen Gud i Is-
rael, at tu skal sända bort och fråga Baal-
Sebub, Ekrons gud? Therföre skal tu
icke komma af sängen, ther tu hafwer
lagt tig uppå; utan skal döden dö.
7. Han sade til them: Hurudan war
then mannen som eder mötte, och sade
thetta til eder?
8. The sade til honom: Mannen war
luden, och en läder-gördel om hans län-
der. Han sade: Thet är Elia, then
Thisbiten.
9. Och han sände bort til honom en
höfwitsman öfwer femtio, med the
samma femtio. Och tå han kom up til
honom, si, tå satt han uppe på berget;
och han sade til honom: Tu Guds man,
Konungen säger: Tu skal komma ned.
10. Elia swarade höfwitsmannen öf-
wer femtio, och sade til honom: Är jag
en Guds man, så falle eld af himmelen,
och förtäre tig och tina femtio. Tå
föll eld af himmelen, och förtärde ho-
nom och hans femtio.
11. Och han sände åter en annan höf-
witsman öfwer femtio til honom, med
hans femtio. Han sade til honom: Tu
Guds man, thetta säger Konungen:
Kom snarligen ned.
12. Elia swarade och sade: Är jag en
Guds man, så falle eld af himmelen,
och förtäre tig och tina femtio. Tå föll
Guds eld af himmelen, och förtärde ho-
nom och hans femtio.
13. Tå sände han ännu then tredje
höfwitsmannen öfwer femtio, med
hans femtio. Tå han kom up til ho-
nom, böjde han sina knän för Elia, och
bad honom, och sade til honom: Tu
Guds man, låt min själ och tina tje-
nares, theßa femtios själar något akta-
de warda för tig.
14. Si, elden är fallen af himmelen,
och hafwer förtärt the första twå höf-

witsmän öfwer femtio, med theras fem-
tio; men nu låt min själ något aktad
warda för tig.
15. Tå sade HERrans Ängel til Elia:
Gack ned med honom, och frukta tig in-
tet för honom. Han stod up och gick
ned med honom til Konungen.
16. Och han sade til honom: Så säger
HERren: Therföre at tu sände bodskap
bort, och lät fråga BaalSebub, Ekrons
gud, lika som ingen Gud wore i Isra-
el, hwilkens ord man fråga kunde; så
skal tu icke komma af sängen, ther tu
hafwer lagt tig uppå; utan skal döden
dö.
17. Altså blef han död, efter HER-
rans ord, thet Elia talat hade. Och
Joram wardt Konung i hans stad, i
andra året Jorams, Josaphats sons,
Juda Konungs; ty han hade ingen son.
18. Hwad nu mer om Ahasia sägan-
des är, hwad han gjort hafwer, si, thet
är skrifwit i Israels Konungars Chrö-
nica.

2. Capitel.

Tå nu HERren wille uptaga Elia i
wädret til himmelen, gick Elia och Eli-
sa ifrå Gilgal.
2. Och Elia sade til Elisa: Käre, blif
här; ty HERren hafwer sändt mig til
BethEl; men Elisa sade: Så sant
som HERren lefwer, och tin själ, jag
öfwergifwer tig icke. Och the kommo
ned til BethEl.
3. Tå gingo the Propheters söner,
som i BethEl woro, ut til Elisa, och
sade til honom: Wet tu ock, at HER-
ren warder i thenna dag tagande tin
Herra ifrå titt hufwud? Han sade:
Jag wet thet ock wäl; tiger man stilla.
4. Och Elia sade til honom: Elisa,
käre, blif här; ty HERren hafwer
sändt mig til Jericho. Han sade: Så
sant som HERren lefwer, och tin själ,
jag öfwergifwer tig icke. Och the kom-
mo til Jericho.
5. Tå gingo the Propheters söner,
som i Jericho woro, til Elisa, och sade
til honom: Wet tu ock, at HERren
warder i thenna dag tagande tin Herra
ifrå titt hufwud? Han sade: Jag wet
thet ock wäl; tiger man stilla.
6. Och Elia sade til honom: Käre,
blif här; förty HERren hafwer sändt
mig til Jordan. Han sade: Så sant
som HERren lefwer, och tin själ, jag
öfwergifwer tig icke. Och the gingo
båda tilsamman.
7. Men femtio män af Propheternas
söner gingo bort, och blefwo stående
twärt öfwer, långt ifrå them; men the
båda stodo wid Jordan.
8. Tå tog Elia sin mantel, och swepte
honom i hop, och slog i watnet; och
thet delade sig på båda sidor, så at the
båda gingo torre ther igenom.
9. Och tå the öfwer kommo, sade
Elia til Elisa: Bed hwad jag tig gö-
ra skal, förr än jag warder ifrå tig
tagen. Elisa sade: At tin ande warder
öfwer mig i dubbelt mått.
10. Han sade: Tu hafwer bedit en
swår ting; dock om tu ser mig, när jag
warder ifrå tig tagen, så sker thet: hwar
ock icke, så sker thet intet.
11. Och wid the gingo tilsamman och
talade, si, tå kom en brinnande wagn
med brinnande hästar, och skilde them
båda ifrå hwarannan; och Elia for så
up i wädret til himmelen.
12. Men Elisa såg thet, och ropade:
Min fader, min fader, Israels wagn
och hans resenärer. Och han såg ho-
nom intet mer, och fattade sina kläder,
och ref them i tu stycken;
13. Och tog up Elia mantel, som ifrå
honom fallen war, och wände om, och
gick til Jordans strand;
14. Och tog then samma Elia man-
tel, som ifrå honom fallen war, och
slog i watnet, och sade: Hwar är nu
HERren Elia Gud? Och slog i wat-
net: så delade thet sig på båda sidor;
och Elisa gick ther igenom.
15. Och tå Propheternas söner, som i
Jericho twärs öfwer woro, sågo honom,
sade the: Elia ande blifwer på Elisa;
och gingo emot honom, och tilbådo på
jorden.
16. Och sade til honom: Si, ibland
tina tjenare äro femtio starke män; låt

them gå och söka tin Herra: til äfwentyrs HErrans Ande hafwer tagit honom, och kastat honom någorstädes uppå et berg, eller någorstädes uti en dal. Han sade: Låter them intet gå.

17. Men the nödgade honom, til thes han samtyckte, och sade: Låter them gå. Och the sände åstad femtio män; och the sökte honom i tre dagar, och funno honom intet;

18. Och kommo åter til honom. Och han blef i Jericho, och sade til them: Sade jag icke eder, at I icke skullen gå.

19. Och männerne i staden sade til Elisa: Si, thet är godt at bo i thenna staden, såsom min Herre ser; men här är ondt watn, och landet ofruktsamt.

20. Han sade: Tager mig hit et nytt kåril, och lägger salt ther uti. Och the gjorde så.

21. Tå gick han ut til wattukällan, och kastade saltet ther uti, och sade: Så säger HErren: Jag hafwer gjort thetta watnet helbregda: ingen död eller ofruktsamhet skal här efter komma ther af.

22. Altså wardt watnet helbregda, alt in til thenna dag, efter Elisa ord, som han talade.

23. Och han gick up til BethEl: och wid han war på wägen tit åt, kommo små piltar utaf staden, och begabbade honom, och sade til honom: Tu skallige, kom up; tu skallige, kom up.

24. Och han wände sig om: och tå han såg them, bannade han them i HErrans namn. Tå kommo twå björnar utu skogen, och refwo twå och fyratio piltar ihjäl.

25. Tädan gick han uppå Carmels berg, och wände sedan om tädan til Samarien igen.

3. Capitel.

Joram, Achabs son, wardt Konung öfwer Israel i Samarien, uti adertonde året Josaphats, Juda Konungs; och regerade i tolf år,

2. Och gjorde thet ondt war för HErranom, dock icke såsom hans fader och hans moder; ty han kastade bort Baals stoder, som hans fader hade göra låtit.

3. Men han blef wid Jerobeams Nebat sons synder, hwilken kom Israel til at synda, och trädde intet ther ifrå.

4. Men Mesa, the Moabiters Konung, hade många får, och han skattade åt Israels Konung ull af hundrade tusende lamm, och af hundrade tusende wädrar.

5. Tå nu Achab war död, föll the Moabiters Konung af ifrån Israels Konung.

6. Tå drog ut på then tiden Konung Joram af Samarien, och stickade hela Israel.

7. Och sände bort til Josaphat, Juda Konung, och lät säga honom: The Moabiters Konung är affallen ifrå mig: kom med mig til at strida emot the Moabiter. Han sade: Jag wil upkomma; jag är såsom tu, och mitt folk såsom titt folk, och mina hästar såsom tina hästar.

8. Och han sade: Hwilken wäg wilje wi draga tit up? Han sade: Then wägen genom Edoms öken.

9. Altså drogo åstad Israels Konung, Juda Konung och Edoms Konung. Och som the omkring dragit hade sju dagsresor, hade hären och the ök som med them woro intet watn.

10. Tå sade Israels Konung: Ack we! HErren hafwer thessa tre Konungar församlat, på thet han skal gifwa them uti the Moabiters händer.

11. Men Josaphat sade: Är här ingen HErrans Prophet, at wi måge genom honom fråga HErran? Tå swarade en ibland Israels Konungs tjenare, och sade: Här är Elisa Saphat son, hwilken göt watn på Elia händer.

12. Josaphat sade: HErrans ord är när honom. Altså drogo ned til honom Israels Konung och Josaphat och Edoms Konung.

13. Tå sade Elisa til Israels Konung: Hwad hafwer tu med mig skaffa? Gack bort til tin faders Propheter och til tin moders Propheter. Israels Konung sade til honom: Nej; ty HErren

ren hafwer församlat theßa tre Konungar, på thet han skal gifwa them uti the Moabiters händer.

14. Elisa sade: Så sant som HERren Zebaoth lefwer, för hwilken jag står, om jag icke ansåg Josaphat, Juda Konung, jag wille icke anse tig, eller akta tig.

15. Så låter nu en spelman komma hit. Och tå spelmannen spelade på strängarna, kom HERrans hand öfwer honom.

16. Och han sade: Thetta säger HERren: Görer grafwar wid thenna bäcken här och ther.

17. Förty så säger HERren: I skolen intet wäder eller regn se; likwäl skal bäcken warda full med watn, så at I, och edert folk, och edra ök skola få dricka.

18. Ther til är thetta en ringa ting för HERranom: han skal ock gifwa the Moabiter i edra händer;

19. Så at I skolen slå alla fasta städer och alla utwalda städer, och skolen omkullhugga alla goda trän, och skolen förstoppa alla wattubrunnar, och skolen förderfwa alla goda åkrar med stenar.

20. Om morgonen, tå man spisoffer offrade, si, tå kom et watn på then wägen ifrån Edom, och fyllde landet med watn.

21. Tå nu the Moabiter hörde, at Konungarne drogo up til at strida emot them, kallade the tilhopa alla som wuxne woro at bära wapn, och ther utöfwer, och drogo in til gränsen.

22. Och som the om morgonen bittida upstodo, och solen upgick öfwer watnet, tyckte the Moabiter, at watnet emot them war rödt såsom blod.

23. Och the sade: Thet är blod. Konungarne hafwa slagits inbördes med swärd; och then ene hafwer slagit then andre: nu Moab, statt up, och tag byte.

24. Men tå the kommo til Israels läger, reste Israel sig up, och slog the Moabiter; och the flydde för them: men the kommo in, och slogo Moab;

25. Bruto städerna neder, och hwar och en kastade sin sten på alla goda åkrar, och upfyllde them, och tilstoppade alla wattubrunnar, och fällde alla goda trän, til thes at allenast stenarne i tegelmuren qwar blefwo: och the kringhwärfde staden med slungor, och slogo honom.

26. Tå the Moabiters Konung såg, at striden wardt honom förstark, tog han sjuhundrade män til sig, som swärd utdrogo, til at slå sig igenom til Edoms Konung; men the kunde icke.

27. Tå tog han sin första son, som i hans ställe skulle Konung blifwit, och offrade honom til et bränneoffer på muren. Tå kom en stor wrede öfwer Israel; så at the drogo ifrå honom, och wände til landet igen.

4. Capitel.

Och en qwinna, utaf the Propheters söners hustrur, ropade til Elisa och sade: Tin tjenare, min man, är död blifwen. Så wet tu, at han, tin tjenare, fruktade HERran: nu kommer then han skyldig war, och wil taga båda mina söner til trälar.

2. Elisa sade til henne: Hwad skal jag göra tig? Säg mig, hwad hafwer tu i huset? Hon sade: Tin tjenarinna hafwer intet i huset, utan en kruka med olja.

3. Han sade: Gack bort och bed af alla tina granhustrur tomma käril, wäl många.

4. Och gack in, och slut dören igen efter tig, med tina söner, och gjut i alla kärillen; och när tu hafwer fyllt them, så tag bort them.

5. Hon gick bort, och slöt dören igen efter sig, samt med sina söner. The buro kärillen fram til henne, och hon göt uti.

6. Och tå kärillen woro fulla, sade hon til sin son: Hämta mig ännu et käril. Han sade til henne: Här är intet käril mer; så stadnade oljan.

7. Och hon gick bort, och sade thet Guds mannen. Han sade: Gack bort, sälj oljan, och betala them tu skyldig

äst; men tu och tina söner lefwer utaf
thet andra, som öfwer är.
8. Och thet begaf sig på en tid, at
Elisa gick til Sunem. Ther war en rik
qwinna, och hon höll honom uppe, så
at han fick sig ther mat. Och som han
ofta färdades ther igenom, gick han in
til henne, och åt när henne.
9. Och hon sade til sin man: Si, jag
förmärker, at thenne Guds mannen
är helig, som altid går här fram.
10. Låt oß göra en liten brädesal, och
sätta ther in en säng, bord, stol och
ljusstake, på thet at när han til oß
kommer, må han ther blifwa.
11. Så hände thet sig på en tid, at
han kom tit in, och lade sig i salen, och
sof ther inne;
12. Och sade til sin tjenare Gehasi:
Kalla then Sunamitiskan. Och tå han
hade kallat henne, gick hon fram för
honom.
13. Han sade til honom: Säg henne:
Si, tu hafwer gjort oß all thenna tjen-
sten; hwad skal jag göra tig? Hafwer
tu något wärf til Konungen, eller til
härhöfwitsmannen? Hon sade: Jag
bor ibland mitt folk.
14. Han sade: Hwad skal man tå
göra henne? Gehasi sade: Ack! hon
hafwer ingen son, och hennes man är
gammal.
15. Han sade: Kalla henne; och tå
han hade kallat henne, kom hon i dören.
16. Och han sade: På thenna tiden,
när frukten kan lefwa, skal tu hafwa
en son i famnen. Hon sade: Ack! nej
min Herre, tu Guds man, ljug icke för
tin tjenarinna.
17. Och qwinnan wardt hafwande,
och födde en son, på samma tid tå fruk-
ten lefwa kunde, såsom Elisa hade sagt
henne.
18. Tå pilten wardt stor, hände sig,
at han gick ut til sin fader, til skörde-
männerna;
19. Och sade til sin fader: Ack! mitt
hufwud, mitt hufwud. Han sade til
sin tjenare: Haf honom bort til sin
moder.
20. Och han tog honom, och hade ho-
nom til hans moder; och hon satte ho-
nom i sitt sköte alt in til middagen: tå
blef han död.
21. Och hon gick up, och lade honom
på Guds mannens säng, slöt til, och
gick ut.
22. Och kallade sin man, och sade:
Sänd mig en af tjenarena och en åsna;
jag wil til Guds mannen, och komma
igen.
23. Han sade: Hwi wil tu til ho-
nom? Är dock i dag icke nymånad eller
Sabbath. Hon sade: Wäl.
24. Och hon sadlade åsnan, och sade
til tjenaren: Drif uppå, och låt oß icke
töfwa med ridandet, såsom jag säger
tig.
25. Altså drog hon åstad, och kom til
Guds mannen på Carmels berg. Som
nu Guds mannen såg henne komma,
sade han til sin tjenare Gehasi: Si,
then Sunamitiskan är ther.
26. Så löp nu emot henne, och fråga
henne, om henne och hennes man och
son wäl går. Hon sade: Wäl.
27. Men tå hon upkom til Guds
mannen på berget, fick hon honom om
hans fötter: och Gehasi gick fram, och
wille drifwa henne bort; men Guds
mannen sade: Låt blifwa henne; förty
hennes själ är bedröfwad; och HERren
ren hafwer mig thet fördolt, och icke lå-
tit mig thet förstå.
28. Hon sade: När hafwer jag bedt
en son af min Herra? Sade jag icke
at tu icke skulle bespotta mig?
29. Han sade til Gehasi: Begjorda
tina länder, och tag min staf i tin hand,
och gack åstad. Om någon möter tig,
så hälsa honom intet, och om någon
hälsar tig, så swara honom intet; och
lägg min staf på piltens anlete.
30. Men piltens moder sade: Så
sant som HERren lefwer, och tin själ,
jag släpper tig icke. Tå stod han up,
och följde henne.
31. Men Gehasi war allaredan gån-
gen fram för them, och lade stafwen
på piltens anlete; men ther war hwar-
ken röst eller sinne. Och han gick til-
baka igen emot honom, och bodade ho-

nom, och sade: Pilten är icke upwäckt.
32. Och tå Elisa kom i huset, si, tå
låg pilten död på hans säng.
33. Och han gick in, och slöt igen dö-
ren om sig båda, och bad til HErran:
34. Och steg up, och lade sig öfwer
pilten, och lade sin mun på piltens
mun, och sina ögon på hans ögon, och
sina händer på hans händer, och räckte
sig så ut öfwer honom, så at piltens
kropp wardt warm.
35. Men han stod åter up, och gick en
gång hit och tit i huset, och steg up, och
räckte sig ut öfwer honom: tå prustade
pilten sju resor; sedan lät pilten ögo-
nen up.
36. Och han kallade Gehasi, och sade:
Kalla Sunamitiskan. Och tå han hade
kallat henne, kom hon in til honom.
Han sade: Tag här tin son.
37. Tå kom hon, och föll til hans föt-
ter, och tilbad på jorden, och tog sin
son, och gick ut.
38. Tå Elisa kom igen til Gilgal,
wardt dyr tid i landet, och the Prophe-
ters söner sutto framför honom. Och
han sade til sin tjenare: Sätt fram en
stor gryta, och koka et mos för Prophe-
ternas söner.
39. Så gick en ut på marken til at
hämta kryddor; och han fann en kur-
bitsstjelk, och hämtade ther af willkur-
bits sitt kläde fullt: och tå han kom,
skar han thet i grytan til moset; förty
the kände thet icke.
40. Och tå the gåfwo thet up för män-
nerna til at äta, och the åto af moset,
ropade the och sade: O! Guds man,
döden i grytan; ty the kunde icke ätat.
41. Han sade: Hafwer hit mjöl; och
han kastade thet i grytan, och sade: Gif
up för folket, at the måga äta: Så
war thet intet bittert i grytan.
42. Och en man kom ifrå Baal Sa-
lisa, och bar Guds mannen förstlings-
bröd, nemligen, tjugu bjuggbröd och
ny säd i sin kjortel. Men han sade:
Gif thet folket, at the äta.
43. Hans tjenare sade: Hwad kan
thet förslå för hundrade män? Han
sade: Gif thet folket, at the måga äta;
förty så säger HErren: The skola
äta, och skal äntå öfwerblifwa.
44. Och han lade thet fram för them,
så at the åto: och blef äntå öfwer, ef-
ter HErrans ord.

5. Capitel.

Naaman, Konungens härhöfwitsman
af Syrien, war en härlig man för sin
Herre, och mycket aktad; förty genom
honom hade HErren gifwit salighet i
Syrien; och han war en mägtig man,
dock spitelsk.
2. Och krigsmännerne i Syrien woro
utfallne, och hade bortfört en liten piga
utur Israels land; och hon war i tjenst
när Naamans hustru.
3. Hon sade til sin fru: Ack! at min
Herre wore när then Propheten i Sa-
marien; then skulle wäl göra honom
fri ifrå hans spitelska.
4. Tå gick hon in til sin Herre, och gaf
honom thet tilkänna, och sade: Så och
så hafwer then pigan af Israels land
sagt.
5. Konungen i Syrien sade: Så far tit;
jag wil skrifwa Israels Konung et bref
til. Och han drog tit, och tog med sig
tio centner silfwer och sextusende gylden
och tio högtidskläder;
6. Och förde brefwet til Israels Ko-
nung, och thet lydde altså: När thetta
bref kommer til tig, si, så wet, at jag
hafwer sändt min tjenare Naaman til
tig, at tu gör honom fri ifrå hans spi-
telska.
7. När Israels Konung läste brefwet,
ref han sina kläder sönder, och sade:
Är jag tå Gud, at jag skulle kunna
döda och lif gifwa, efter han sänder til
mig, at jag skal göra then mannen fri
ifrå hans spitelska? Märker och ser
huru han söker tilfälle emot mig.
8. Tå Elisa, then Guds mannen, thet
hörde, at Israels Konung hade rifwit
sina kläder sönder, sände han til honom,
och lät säga honom: Hwi hafwer tu
rifwit tina kläder? Låt honom komma
til mig, at han må förnimma, at en
Prophet är i Israel.
9. Altså kom Naaman med hästar och

wagnar, och höll för Elisa hus dör.
10. Tå sände Elisa et bod til honom, och lät säga honom: Gack bort och twå tig sju resor i Jordan; och titt kött skal komma sig til igen, och warda rent.
11. Tå wardt Naaman wred, och drog sina färde, och sade: Jag mente han skulle komma hit ut til mig, och gå fram och åkalla HERrans sin Guds namn, och med sin hand taga på rumet, och så bota spitelskan.
12. Äro icke Abana och Pharphars watn i Damascon bättre än alla watn i Israel, at jag må twå mig ther uti, och warda ren? Och wände sig, och for sin wäg med wrede.
13. Tå gingo hans tjenare til honom, och talade til honom, och sade: Min fader, om Propheten hade sagt tig något dråpeligt före, skulle tu icke hafwa gjort thet? Huru mycket mer, medan han säger til tig: Twå tig, så warder tu ren?
14. Tå steg han af, och doppade sig i Jordan sju resor, såsom Guds mannen sagt hade; och hans kött kom til sig igen, såsom en ung drängs kött, och han wardt ren.
15. Och han wände om igen til Guds mannen, med all sin skara. Och tå han kom in, gick han fram för honom, och sade: Si, jag wet, at ingen Gud är i alla land, utan i Israel; så tag nu wälsignelsen af tin tjenare.
16. Men han sade: Så sant som HERren lefwer, för hwilken jag står, jag tager thet icke. Och han nödgade honom, at han skulle tagat; men han wille icke.
17. Tå sade Naaman: Må tå icke tin tjenare warda gifwit en börda af thenna jorden, så mycket som twå mular orka bära? Ty tin tjenare wil icke mer andra gudar offra, och bränneoffer göra, utan HERranom:
18. At HERren wille ther utinnan wara tin tjenare nådelig, när jag tilbeder i Rimmons hus, när min Herre går uti Rimmons hus til at tilbedja ther, och han stöder sig wid min hand.
19. Han sade til honom: Far i frid. Och han for ifrå honom et litet stycke wäg på marken.
20. Tå tänkte Gehasi, Guds mannens Elisa tjenare: Si, min Herre hafwer spart thenna Syren Naaman, så at han intet hafwer tagit af honom thet han hit hade; så sant som HERren lefwer, jag wil löpa efter honom, och taga något af honom.
21. Altså jagade Gehasi efter Naaman; och tå Naaman såg, at han lopp efter honom, steg han af wagnen emot honom, och sade: Går thet wäl til?
22. Han sade: Ja; men *min Herre* hafwer sändt mig, och låter säga tig: Si, nu på stunden äro til mig komne ifrån Ephraims berg twå unge män utaf the Propheters söner. Gif them en centner silfwer och tu högtidskläder.
23. Naaman sade: Gerna; tag twå centner. Och han nödgade honom, och bandt twå centner silfwer i twå säckar, och tu högtidskläder, och fick thet twå sina tjenare; och the buro thet med honom.
24. Och tå han kom til et mörkt rum, tog han thet utaf theras händer, och lade thet öfwer en sida i huset, och *lät* männerna gå; och the gingo bort.
25. Tå gick han fram för sin Herre. Och Elisa sade til honom: Hwadan kommer tu, Gehasi? Han sade: Tin tjenare hafwer hwarken hit eller tit gått.
26. Han sade til honom: Mände icke mitt hjerta wandra med tig, tå mannen wände om igen ifrå sin wagn emot tig? Nu, tu hafwer tagit silfwer och kläder, oljogårdar, wingårdar, får, oxar, tjenare och tjenarinnor.
27. Men Naamans spitelska skal läda wid tig och tin säd til ewig tid. Så gick han ut ifrå honom spitelsk såsom en snö.

6. Capitel.

The Propheters söner sade til Elisa: Si, rumet, ther wi för tig bo, är oß för trångt.
2. Låt oß gå til Jordan; och hwar och en hämte ther timmer, at wi må bygga oß ther et rum til at bo uti. Han sade: Går åstad.

3. Och en sade: Kom ock tu och gack
med tina tjenare. Han sade: Jag wil
gå med.
4. Och han gick med them. Och tå the
kommo til Jordan, höggo the trä neder.
5. Och som en af them fällde et trä,
föll yxen i watnet; och han ropade och
sade: Ack we! min Herre; och hon
är mig lånt.
6. Men Guds mannen sade: Hwar
är hon fallen? Och tå han wiste honom
rumet, skar han et trä af, och kastade
thet tit; och yxen flöt up.
7. Och han sade: Tag henne up. Han
räckte ut sin hand, och tog henne.
8. Och Konungen i Syrien förde ör=
lig emot Israel: och han rådgjorde
med sina tjenare, och sade: Wi wilje
lägra oß ther och ther.
9. Men Guds mannen sände til Is=
raels Konung, och lät säga honom:
Tag tig til wara, at tu icke drager til
thet rumet; förty the Syrer ligga
ther.
10. Så sände tå Israels Konung
bort til thet rumet, som Guds man=
nen om sade, förwarade thet, och höll
ther wakt; och gjorde thet icke en gång,
eller twå gånger allena.
11. Tå wardt Konungens hjerta i
Syrien illa tilfreds ther öfwer, och kal=
lade sina tjenare, och sade til them:
Wiljen I tå icke säga mig, hwilken af
wåra är flydd til Israels Konung?
12. Tå sade en af hans tjenare: Icke
så, min Herre Konung; utan Elisa,
then Propheten i Israel, säger Konun=
gen i Israel alt thet tu talar i kamma=
ren, ther tin säng är.
13. Han sade: Så går bort, och ser
til hwar han är, at jag må sända bort
och låta hämta honom. Och the under=
wiste honom, och sade: Si, i Dothan
är han.
14. Tå sände han tit hästar och wag=
nar och en stor magt; och som the tit
kommo om natten, belade the staden.
15. Och Guds mannens tjenare stod
bittida up, at han skulle gå ut; och si,
tå låg en här om staden, med hästar
och wagnar. Tå sade hans tjenare til
honom; Ack we! min Herre, hwad
wilje wi nu göra?
16. Han sade: Frukta tig intet; för=
ty the äro flere som med oß äro, än
the som med them äro.
17. Och Elisa bad, och sade: HErre,
öpna honom ögonen, at han må se.
Tå öpnade HErren tjenaren hans
ögon, at han fick se. Och si, tå war
berget fullt med brinnande hästar och
wagnar omkring Elisa.
18. Och tå the kommo tit ned til ho=
nom, bad Elisa, och sade: HErre, slå
thetta folket med blindhet. Och han slog
them med blindhet, efter Elisa ord.
19. Och Elisa sade til them: Thetta
är icke then wägen, eller then staden:
följer mig efter, jag wil föra eder til
then man som I söken; och han förde
them til Samarien.
20. Som the kommo til Samarien,
sade Elisa: HErre, öpna theßa ögo=
nen, at the måga se. Och HErren öp=
nade them ögonen, at the sågo; och si,
tå woro the midt i Samarien.
21. Och Israels Konung, tå han såg
them, sade han til Elisa: Min fader,
skal jag slå them?
22. Han sade: Tu skal icke slå them:
them som tu får med titt swärd och
boga, them slå. Sätt them watn och
bröd före, at the måga äta och dricka;
och låt them fara til sin Herre.
23. Så wardt them tilredd en stor
måltid. Och när the hade ätit och druc=
kit, lät han them gå, så at the drogo til
sin Herre. Och sedan kom icke mer
krigsfolk af Syrien i Israels land.
24. Ther efter begaf sig, at Benha=
dad, Konungen i Syrien, församlade
hela sin här, och drog up, och belade
Samarien.
25. Och en hård tid war i Samarien;
men the belade staden, in til thes et ås=
nehufwud gällde åttatio silfwerpennin=
gar, och en fjerdedel af et Kab dufwo=
träck fem silfwerpenningar.
26. Och tå Israels Konung gick på
muren, ropade en qwinna til honom,
och sade: Hjelp mig, min Herre Ko=
nung.

27. Han sade: Hjelper icke HERren tig, hwadan skulle jag hjelpa tig? Af logan, eller af präßen?

28. Och Konungen sade til henne: Hwad är tig? Hon sade: Thenna qwinnan sade til mig: Få hit tin son, at wi måge äta honom i dag; i morgon wilje wi äta min son.

29. Så hafwe wi kokat min son, och ätit. Och jag sade til henne then andra dagen: Få hit tin son, och låt oß äta; men hon undstack sin son.

30. Tå Konungen hörde qwinnans ord, ref han sina kläder sönder, wid han gick på muren. Tå såg alt folket, at han hade en säck på kroppen, innan under.

31. Och han sade: Gud göre mig thet och thet, om Elisa Saphat sons hufwud skal i dag blifwa ståndande på honom.

32. Och Elisa satt i sitt hus. Och the äldste suto när honom. Och han sände en man fram för sig. Men förr än bodet kom til honom, sade han til the äldsta: Hafwen I sett, huru thenna mördaren hafwer hit sändt, at taga mitt hufwud af? Ser til, när bodet kommer, at I lycken dören igen, och klämmer honom med dörren; si, dånet af hans Herres fötter följer efter honom.

33. Wid han ännu med them talade, si, tå kom bodet ned til honom, och sade: Si, thetta onda kommer af HERranom; hwad skal jag mer wänta af HERranom?

7. Capitel.

Men Elisa sade: Hörer HERrans ord. Så säger HERren: I morgon på thenna tiden skal en skäppa semlomjöl gälla en sikel, och twå skäppor bjugg en sikel i Samarie port.

2. Tå swarade en Riddare, wid hwilkens hand Konungen sig stödde, Guds mannen, och sade: Om HERren än gjorde fenster på himmelen, huru kunde thetta ske? Han sade: Si, tu skal få se thet med tina ögon; men intet skal tu äta theraf.

3. Och fyra spitelske män woro utanför porten; och then ene sade til then andre: Hwad, wilje wi blifwa här til thes wi dö?

4. Om wi än wille gå in i staden, så är hård tid i staden, at wi måste dock ther dö; blifwe wi ock här, så måste wi ock dö. Så låt oß nu gå bort och gifwa oß til the Syrers här: låta the oß lefwa, så lefwe wi; dräpa the oß, så äre wi döde.

5. Och the woro bittida uppe om morgonen, på thet the skulle gå til the Syrers här. Och som the kommo til thet främsta af lägret, si, tå war ther ingen.

6. Ty HERren hade låtit the Syrer höra et gny af hästar och wagnar och af en mägtig här, så at the sade til hwar annan: Si, Israels Konung hafwer besoldat emot oß the Hetheers Konungar och the Egyptiers Konungar, at the skola komma öfwer oß.

7. Och the stodo up, och flydde bittida om morgonen, och läto blifwa sina hyddor, hästar, åsnor och lägret, såsom thet stod, och flydde med theras lif ther ifrå.

8. Som nu the spitelske kommo til thet främsta af lägret, gingo the in uti en hydda, åto och drucko, och togo silfwer och guld och kläder, och gingo bort och förgömde thet; och kommo igen och gingo in uti en annan hydda, och togo ther ut, och gingo bort och förgömde thet.

9. Men the sade til hwarannan: Låt oß icke så göra. Thenne dagen är et godt bodskaps dag: om wi thetta förtige, och bide in til ljus morgon, så warder wår mißgerning funnen: så låt oß nu gå bort och beboda thet i Konungshuset.

10. Och tå the kommo, ropade the wid stadsporten, och underwiste them, och sade: Wi kommo uti the Syrers läger, och si, ther är ingen, ej heller någon menniskas röst, utan hästar och åsnor bundne, och hyddorna såsom the stå.

11. Tå ropade man til portwäktarena, at the skulle thet therinne säga i Konungshuset.

12. Och Konungen stod up om nat-

ten, och sade til sina tjenare: Jag wil säga eder huru the Syrer bära sig åt med oß. The weta at wi lide hunger, och äro utu lägret gångne, och hafwa fördolt sig i marken, och tänka: När the gå utu staden, wilje wi gripa them lefwande, och komma så i staden.

13. Tå swarade en af hans tjenare, och sade: Man må taga the fem hästar, som ännu igenblifne äro här inne. Si, the äro här inne igenblifne af hela hopen i Israel; the andre äro åtgångne. Låt oß sända them och bese thet.

14. Tå togo the twå wagnshästar; och Konungen sände them til the Syrers läger, och sade: Farer och ser til.

15. Och the drogo efter them alt in til Jordan; si, tå låg wägen full med kläder och tyg, som the Syrer hade ifrå sig kastat, tå the hastade sig. Boden kommo igen, och underwiste thet Konungen.

16. Tå gick folket ut, och skinnade the Syrers läger. Och så gällde en skäppa semlomjöl en sikel, och theslikes twå skäppor bjugg ock en sikel, efter HErrans ord.

17. Men Konungen skickade then Riddaren, wid hwilkens hand han stödde sig i porten: och folket förtrampade honom i porten, så at han blef död, såsom Guds mannen sagt hade, tå Konungen hade gått ned til honom.

18. Och skedde såsom Guds mannen med Konungen talat hade, tå han sade: I morgon på thenna tiden skola twå skäppor bjugg gälla en sikel, och en skäppa semlomjöl en sikel i Samarie port.

19. Och Riddaren swarade Guds mannen, och sade: Si, om HErren än gjorde fenster på himmelen, huru kunde thetta ske? Men han sade: Si, med tina ögon skal tu se thet, och intet äta theraf.

20. Och thet gick honom ock så; ty folket förtrampade honom i porten, så at han blef död.

8. Capitel.

Elisa talade med then qwinnan, hwilkens son han hade lefwande gjort, och sade: Statt up och gack tina färde, med titt hus, och war främmande hwar tu kan; ty HErren warder kallande en hunger, och han skal komma öfwer landet i sju år.

2. Qwinnan stod up och gjorde såsom Guds mannen sade, och drog åstad med sitt hus, och war främmande uti the Philisteers land i sju år.

3. Tå the sju åren förlidne woro, kom qwinnan åter utu the Philisteers land; och hon gick ut til at ropa til Konungen om sitt hus och åker.

4. Tå talade Konungen med Gehasi, then Guds mannens tjenare, och sade: Förtälj mig alla the stora ting som Elisa gjort hafwer.

5. Och som han förtälde Konungen, huru han hade gjort en död lefwande; si, i thet samma kom qwinnan ther til, hwilkens son han hade lefwande gjort, och ropade til Konungen om sitt hus och åker. Tå sade Gehasi: Min Herre och Konung, thetta är qwinnan, och thetta är hennes son, som Elisa hafwer lefwande gjort.

6. Och Konungen frågade qwinnan, och hon förtälde honom thet. Tå fick Konungen henne en kamererare, och sade: Gif henne igen alt thet hennes är; ther til all afgäld af åkren, ifrå then tid hon öfwergaf landet in til nu.

7. Och Elisa kom til Damascon. Tå låg Benhadad, Konungen i Syrien, krank; och honom wardt bodadt och sagdt: Then Guds mannen är kommen här.

8. Tå sade Konungen til Hasael: Tag skänker med tig, och gack emot then Guds mannen, och fråga genom honom HErran, och säg: Månne jag wederfås af thenna krankheten?

9. Hasael gick emot honom, och tog skänker med sig, och allahanda ägodelar i Damascon, fyratio camelers bördor. Och tå han kom, gick han fram för honom, och sade: Tin son, Benhadad, Konungen i Syrien, hafwer sändt mig til tig, och låter säga tig: Kan jag ock wederfås af thenna krankheten?

10. Elisa sade til honom: Gack bort och säg honom: Tu skal wederfås; men HERren hafwer underwist mig, at han skal döden dö.

11. Och Guds mannen begynte se skarpt ut, och hade sig ömkeligen, och gret.

12. Tå sade Hasael: Hwi gråter min herre? Han sade: Jag wet hwad ondt tu skal göra Israels barn. Tu skal upbränna theras fasta städer med eld, och theras unga män dräpa med swärd, och döda theras unga barn, och theras hafwande qwinnor sönderrifwa.

13. Hasael sade: Hwad är tin tjenare then hunden, at han sådana stora ting göra skal? Elisa sade: HERren hafwer tett mig, at tu skal warda Konung i Syrien.

14. Och han gick sin wäg ifrån Elisa, och kom til sin herre. Han sade til honom: Hwad sade tig Elisa? Han swarade: Han sade mig: Tu skal wederfås.

15. Men på then andra dagen tog han täcket och stack thet i watn, och bredde öfwer sig; tå blef han död, och Hasael wardt Konung i hans stad.

16. Uti femte året Jorams, Achabs son, Israels Konung, i Josaphats, Juda Konungs tid, wardt Joram, Josaphaths son, regerande i Juda.

17. Tu och trettio år gammal war han, tå han wardt Konung, och regerade åtta år i Jerusalem;

18. Och wandrade på Israels Konungars wäg, såsom Achabs hus gjorde; ty Achabs dotter war hans hustru: och han gjorde thet ondt war för HERranom.

19. Men HERren wille icke förderfwa Juda, för sin tjenare Davids skul, såsom han honom sagt hade, at gifwa honom en lyckta ibland hans barn i ewig tid.

20. Uti hans tid föllo the Edomeer af ifrå Juda, och gjorde en Konung öfwer sig.

21. Förty Joram war dragen genom Zair, och alle wagnarne med honom; och han hade stått up om natten, och slagit the Edomeer som omkring honom woro; ther til ock the öfwersta öfwer wagnarna, så at folket flydde i sina hyddor.

22. Therföre föllo the Edomeer af ifrå Juda, alt in til thenna dag. Föll och theslikes Libna af på samma tid.

23. Hwad nu mer om Joram sägandes år, och alt thet han gjort hafwer; si, thet är skrifwit i Juda Konungars Chrónica.

24. Och Joram affomnade med sina fäder, och wardt begrafwen med *sina* fäder uti Davids stad; och *Ahasia*, hans son, wardt Konung i hans stad.

25. Uti tolfte året Jorams, Achabs sons, Israels Konungs, wardt Ahasia, Jorams son, Konung i Juda.

26. Tu och tjugu år gammal war Ahasia, tå han Konung wardt, och regerade et år i Jerusalem. Hans moder hette Athalja, Amri dotter, Israels Konungs.

27. Och han wandrade på Achabs hus wäg, och gjorde thet ondt war för HERranom, såsom Achabs hus; ty han war Achabs hus swåger.

28. Och han drog med Joram, Achabs son, i strid emot Hasael, Konungen i Syrien, til Ramoth i Gilead; men the Syrer slogo Joram.

29. Tå wände Konung Joram tilbaka, at låta läka sig i Jisreel, för the sårs skul, som the Syrer honom slagit hade i Rama, tå han stridde med Hasael, Konungen i Syrien. Och Ahasia Jorams son, Juda Konung, kom ned til at bese Joram Achabs son i Jisreel; ty han låg krank.

9. Capitel.

Elisa kallade en af the Propheters söner, och sade til honom: Gjorda tina länder, och tag thenna oljokrukan med tig, och gack til Ramoth i Gilead.

2. Och tå tu kommer tit, får tu ther se Jehu, Josaphats son, Nimsi sons; och gack in och bed honom stå up ibland sina bröder, och haf honom in uti then innersta kammaren.

3. Och tag oljokrukan, och gjut then ut på hans hufwud, och säg: Thetta

säger HERren: Jag hafwer smort tig til Konung öfwer Israel: och tu skal låta up dören, och fly, och icke förtöfwa.

4. Och Prophetens tjenare, then unge mannen, gick åstad til Ramoth i Gilead.

5. Och tå han inkom, si, tå suto ther höfwitsmännerne för hären. Och han sade: Höfwitsman, jag hafwer något säga tig. Jehu sade: Hwilken af oß alla? Han sade: Tig, höfwitsman.

6. Tå stod han up, och gick in; och han göt oljan på hans hufwud, och sade til honom: Thetta säger HERren Israels Gud: Jag hafwer smort tig til Konung öfwer HERrans folk Israel.

7. Och tu skal slå tin herres Achabs hus, at jag skal hämnas mina tjenares Propheternas blod, och alla HERrans tjenares blod, utur Isebels hand:

8. Så at hela Achabs hus skal förgås; och jag skal af Achab utrota then som på wäggen pißar och then innelyckta och then igenlefda i Israel;

9. Och skal göra Achabs hus, såsom Jerobeams hus, Nebat sons, och såsom Baesa hus, Ahia sons.

10. Och hundar skola upäta Isebel på åkren i Jisreel; och ingen skal begrafwa henne. Och han lät up dören, och flydde.

11. Och tå Jehu gick ut til sin herres tjenare, sade the til honom: Går thet alt wäl til? Hwar efter är thenne rasaren kommen til tig? Han sade til them: I kännen dock mannen wäl, och hwad han säger.

12. The sade: Thet är icke sant; säg tu oß thet. Han sade: Så och så hafwer han talat med mig, och sagt: Thetta säger HERren: Jag hafwer smort tig til Konung öfwer Israel.

13. Tå hastade the sig, och hwar och en tog sina kläder, och lade under honom inwid säjaren, och blåste med basuner, och sade: Jehu är Konung worden.

14. Altså gjorde Jehu, Josaphat son, Nimsi sons, et förbund emot Joram; men Joram låg för Ramoth i Gilead, med hela Israel, emot Hasael, Konungen i Syrien.

15. Men Konung Joram war igenkommen, til at låta sig läka i Jisreel af the sår som the Syrer honom slagit hade, tå han stridde med Hasael, Konungen i Syrien. Och Jehu sade: Är thet så eder i sinnet, så skal ingen slippa utaf staden, at han går bort och bodar thet i Jisreel.

16. Och han for up, och drog til Jisreel; förty Joram låg ther. Så war Ahasia, Juda Konung, nederdragen til at bese Joram.

17. Men wäktaren, som på tornet i Jisreel stod, fick se Jehu hop komma, och sade: Jag ser en hop. Tå sade Joram: Tag en wagn, och sänd emot them, och säg: Är alt fridsamt?

18. Och formannen for emot honom, och sade: Thetta säger Konungen: Är alt fridsamt? Jehu sade: Hwad kommer friden tig wid? Far här bak efter mig. Wäktaren förkunnade, och sade: Bodet är kommit til them, och kommer intet igen.

19. Tå sände han en annan forman. Tå han kom til them, sade han: Thetta säger Konungen: Är alt fridsamt? Jehu sade: Hwad kommer friden tig wid? Far här bak efter mig.

20. Thetta förkunnade wäktaren, och sade: Han är kommen til them, och kommer intet igen; och thet är et körande, såsom Jehu körande, Nimsi sons; ty han kör lika som han wore rasande.

21. Tå sade Joram: Sätter före. Och the satte före hans wagn. Och the drogo ut, Joram, Israels Konung, och Ahasia, Juda Konung, hwarthera på sin wagn, at the skulle komma emot honom. Och the råkade honom på Naboths åker, then Jisreelitens.

22. Och tå Joram såg Jehu, sade han; Jehu, är alt fridsamt? Han sade: Hwad, frid? Tin moders Isebels horeri och trolldom hafwer icke ännu ända.

23. Tå wände Joram sin hand om, och flydde, och sade til Ahasia: Här är förräderi, Ahasia.

24. Men Jehu fattade bogan, och
sköt Joram emellan skuldrorna, så at
pilen gick ut igenom hjertat; och han
föll uti sin wagn.
25. Och Jehu sade til höfwitsmannen
Bidkar: Tag och kasta honom uppå
åkerstycket, Naboths, then Jisreelitens;
förty jag kommer ihog, tå tu med mig
for efter hans fader på en wagn, at
HErren lade thenna tungan uppå
honom.
26. Hwad gäller, sade HErren, jag
skal wedergälla tig på thenna åkren
Naboths blod och hans söners blod,
thet jag i går såg. Så tag honom nu,
och kasta honom på åkern, efter HErrans ord.
27. Tå Ahasia, Juda Konung, thet
såg, flydde han på then wägen til örtagårdshuset;
men Jehu jagade efter
honom, och böd theslikes slå honom på
wagnen in mot Gur, som ligger wid
Jibleam; och han flydde til Megiddo,
och blef ther död.
28. Och hans tjenare läto föra honom
til Jerusalem; och begrofwo honom
i hans graf med sina fäder, uti
Davids stad.
29. Men Ahasia regerade öfwer Juda
i ellofte året Jorams, Achabs sons.
30. Och tå Jehu kom til Jisreel, och
Isebel thet fick weta, färgade hon sitt
ansikte, och beprydde sitt hufwud, och
såg ut genom fenstret.
31. Och tå Jehu kom in igenom porten,
sade hon: Är thet Simri wäl afgångit,
som drap sin herre?
32. Och han hof sitt ansikte up til
fenstret, och sade: Ho är här när mig?
Tå wände sig twå eller tre kamererare
til honom.
33. Han sade: Störter henne utföre.
Och the störtade henne utföre, så at
wäggen och hästarne wordo stänkte
med hennes blod; och hon wardt förtrampad.
34. Och tå han war inkommen, och
hade ätit och druckit, sade han: Beser
dock den förbannade, och begrafwer
henne; ty hon är en Konungs dotter.
35. Tå the nu gingo bort til at begrafwa
henne, funno the intet af henne,
utan hufwudskallen och fötterna
och flata händerna.
36. Och kommo igen, och sade honom
thet. Han sade: Thetta är nu thet,
som HErren genom sin tjenare Elia,
then Thisbiten, talade och sade: På
Jisreels åker skola hundar äta Isebels
kött.
37. Altså wardt Isebels as såsom en
träck på marken, uppå Jisreels åker,
så at man intet säga kunde: Thetta är
Isebel.

10. Capitel.

Och Achab hade sjuttio söner i Samarien.
Och Jehu skref bref, och
sände til Samarien til the öfwersta i
Jisreels stad, til the äldsta och Achabs
förmyndare, hwilket så lydde:
2. När thetta bref kommer til eder,
när hwilka eder herres söner äro, hans
wagnar, hästar, faste städer och rustning,
3. Så ser til, hwilken bäst och likast
är ibland eder herres söner, och sätter
honom på hans faders stol, och strider
för eder herres hus.
4. Men the fruktade sig ganska fast,
och sade: Si, twå Konungar hafwa
icke blifwit ståndande för honom; huru
skulle wi tå stå?
5. Och the som woro öfwer huset och
öfwer staden, och the äldste och förmyndarena
sände bort til Jehu, och
läto säga honom: Wi äre tina tjenare;
wi wilje göra alt thet tu säger oß; wi
wilje ingen göra til Konung; gör
hwad tig täckes.
6. Tå skref han et annat bref til
them. Thet lydde altså: Ären J mine,
och lyden min röst, så tager hufwuden
af the män, eder herres söner, och förer
them i morgon bittida til mig i Jisreel.
Och Konungssönerne woro sjuttio
män; och the ypperste i staden upfödde
them.
7. Tå nu brefwet kom til them, togo
the Konungssönerna, och dräpo sjuttio
män, och lade theras hufwud i korgar,
och sände them til honom i Jisreel.

8. Och tå bodet kom, och bodade honom thet, och sade: The hafwa fört hit Konungssönernas hufwud; sade han: Lägger them i twå hopar för stadsporten, in til i morgon.
9. Och om morgonen, när han utgick, trädde han tit, och sade til alt folket: Ären I rättwise? Si, hafwer jag gjort et förbund emot min Herre, och dräpit honom; ho hafwer tå slagit alla thessa?
10. Så mågen I ju se, at intet HERrans ord är på jorden fallit, som HERren talat hafwer emot Achabs hus; och HERren hafwer gjort såsom han talat hafwer, genom sin tjenare Elia.
11. Altså slog Jehu alla them som qwar woro af Achabs hus i Jisreel, alla hans ypperста, hans wänner, och hans Prester, til thes icke en war qwar;
12. Och stod up, och drog bort til Samarien. Men i wägen war et herdahus.
13. Ther råkade Jehu Ahasia, Juda Konungs bröder, och sade: Ho ären I? The sade: Wi äre Ahasia bröder, och drage ned til at hälsa Konungens barn och Drottningens barn.
14. Han sade: Griper them lefwande. Och the grepo them lefwande, och dräpo them wid brunnen när herdahuset, twå och fyratio män; och läto icke en af them slippa.
15. Och tå han drog tädan, fann han Jonadab, Rechab son, then honom mötte, och hälsade honom, och sade til honom: Är titt hjerta rätt, såsom mitt hjerta med titt hjerta? Jonadab sade: Ja. Är thet så, sade han, så räck mig tin hand. Och han räckte honom sin hand; och han lät honom sitta uppe när sig på wagnen,
16. Och sade: Kom med mig, och se mitt nit om HERran. Och the förde honom med honom på hans wagn.
17. Tå han kom til Samarien, slog han alt thet som qwar war af Achab i Samarien, til thes han förgjorde honom, efter HERrans ord, som han til Elia talat hade.
18. Och Jehu församlade alt folket, och lät säga til them: Achab hafwer föga tjent Baal; Jehu wil bättre tjena honom.
19. Så låt nu kalla alla Baals Propheter, alla hans tjenare och alla hans Prester til mig, så at ingen är borta; förty jag hafwer et stort offer til at göra Baal; hwilken borta är, then skal icke lefwa. Men Jehu gjorde thetta med listighet, at han måtte förgöra Baals tjenare.
20. Och Jehu sade: Helger Baal en högtid, och låter utropa then.
21. Och sände Jehu i hela Israel, och lät komma alla Baals tjenare, så at ingen qwar war, som icke kom. Och the kommo i Baals hus, så at Baals hus wardt fullt i alla rum.
22. Tå sade han til them som woro öfwer klädehuset: Bärer ut kläder för alla Baals tjenare. Och the buro kläder ut.
23. Och Jehu gick in uti Baals hus med Jonadab, Rechab son, och sade til Baals tjenare: Ransaker och ser til, at ingen HERrans tjenare är ibland eder, utan Baals tjenare allena.
24. Och som the kommo in til at göra offer och bränneoffer, beställde Jehu sig åttatio män utan före, och sade: Ho som släpper någon af männerna, som jag får under edra händer, hans själ skal wara för hans själ.
25. När nu bränneoffret fullkomnadt war, sade Jehu til drabanterna och höfwitsmännerna: Går in, och slår them allesamman; låter ingen komma ther ut. Och the slogo them med swärdsägg; och drabanterne och höfwitsmännerne hofwo them bort. Och the gingo til Baals hus stad,
26. Och togo ut the stoder i Baals hus, och brände them up,
27. Och slogo sönder Baals stoder, samt med Baals hus, och gjorde ther et hemligt hus af, alt in til thenna dag.
28. Altså förgjorde Jehu Baal utur Israel.
29. Men ifrå Jerobeams, Nebat sons synder, then Israel kom til at synda,

gick Jehu icke, och öfwergaf icke the guldkalfwar i BethEl och Dan.

30. Och HErren sade til Jehu: Therföre at tu hafwer willig warit til at göra min wilja, och hafwer gjort på Achabs hus alt thet i mitt hjerta war, skola tine söner sitta på Israels stol in til fjerde led.

31. Dock höll icke Jehu, at han i HErrans Israels Guds lag wandrade af alt hjerta; ty han trädde icke ifrå Jerobeams synder, som kom Israel til at synda.

32. På then tiden begynte HErren ledas wid Israel; ty Hasael slog them i alla Israels gränser,

33. Ifrå Jordan öster ut, och hela Gilead, the Gaditers, Rubeniters och Manaßiters land, ifrån Aroer, som ligger när then bäcken wid Arnon, och Gilead och Basan.

34. Hwad nu mer om Jehu sägandes är, och alt thet han gjort hafwer, och all hans magt; si, thet är skrifwit uti Israels Konungars Chrönica.

35. Och Jehu affomnade med sina fäder; och the begrofwo honom i Samarien; och Joahas, hans son, wardt Konung i hans ställe.

36. Men tiden som Jehu öfwer Israel regerade i Samarien är åtta och tjugu år.

11. Capitel.

Men Athalja, Ahasia moder, tå hon såg, at hennes son war död, stod hon up, och förgjorde all Konungslig säd.

2. Men Joseba, Konung Jorams dotter, Ahasia syster, tog Joas, Ahasia son, och stal honom ifrå Konungsbarnen, som dräpne wordo, med hans amma i sängkammaren; och hon förgömde honom för Athalja, så at han icke wardt dräpen.

3. Och han wardt undstungen med henne i HErrans hus i sex år: och Athalja war rådande i landet.

4. Uti sjunde året sände Presten Jojada bort och tog til sig the öfwersta öfwer hundrade, med höfwitsmännerna och drabanterna, och lät them komma til sig i HErrans hus, och gjorde et förbund med them, och tog en ed af them i HErrans hus, och wiste them Konungens son,

5. Och böd them, och sade: Thetta är thet I göra skolen: Tredje parten af eder, hwilkens skifte om Sabbathsdagen uppå går, skal hålla wakt i Konungshuset.

6. Och en tredje part skal wara wid then porten Sur, och en tredje part skal wara wid then porten som är *bak* om drabanterna; och I *skolen hålla* wakt för Maßa hus.

7. Men twå parter af eder alla, I som om Sabbathsdagen afgån, skolen wakta i HErrans hus när Konungen;

8. Och skolen ställa eder rundt omkring Konungen, hwar och en med sin wärja i handen; och ho som kommer in emellan wäggarna, han skal dö: så at I ären när Konungen, tå han ut- och ingår.

9. Och the öfwerste öfwer hundrade gjorde alt thet Presten Jojada them budit hade; och togo sina män til sig, som på Sabbathsdagen uppå gingo, *med* them som på Sabbathsdagen afgingo, och kommo til Presten Jojada.

10. Och Presten fick höfwitsmännerna spetsar och sköldar, som hade warit Konung Davids, och woro i HErrans hus.

11. Och drabanterne stodo omkring Konungen, hwar och en med sin wärja i handen, ifrå husets hörn på högra sidan, alt in til thet hörnet på then wänstra, in til altaret och til huset.

12. Och han lät Konungens son komma fram, och satte en krona på honom, och tog witnesbördet, och gjorde honom til Konung; och the woro glade, och klappade händerna tilhopa, och sade: Lycka ske Konungen!

13. Och tå Athalja fick höra ropet af folket som lopp ther til, kom hon ut til folket i HErrans hus.

14. Och tå hon såg til, si, tå stod Konungen in wid stoden, såsom sedwänja war, och sångare och trumpetare när Konungen; och alt folket i landet war

gladt, och blåste med trumpeter. Tå ref Athalja sina kläder, och sade: Upror, upror.

15. Men Presten Jojada böd the öfwersta öfwer hundrade, som woro satte öfwer hären, och sade til them: Hafwer henne utu huset i gården; och om någon följer henne, han dräpes med swärd; ty Presten hade sagt, at hon icke skulle dö i HERrans hus.

16. Och the buro händer på henne; och hon gick in på then wägen, som hästarne til Konungshuset gå, och wardt ther dräpen.

17. Så gjorde Jojada et förbund emellan HERran och Konungen och folket, at the skulle wara HERrans folk; thesslikes ock emellan Konungen och folket.

18. Tå gick alt folket i landet in uti Baals hus, och bröto hans altare ned, och sönderslogo hans beläte helt och hållit; och Matthan, Baals Prest, slogo the ihjäl in för altaret. Och Presten beställde ämbeten uti HERrans hus;

19. Och tog the öfwersta öfwer hundrade och the höfwitsmän och the drabanter och alt folket i landet; och the förde Konungen ned ifrå HERrans hus, och kommo then wägen ifrå drabantporten in til Konungshuset; och han satte sig på Konungsstolen.

20. Och alt folket i landet war gladt, och staden wardt stilla. Men Athalja dräpo the med swärd i Konungshuset.

21. Och Joas war sju år gammal, tå han wardt Konung.

12. Capitel.

Uti sjunde året Jehu wardt Joas Konung, och regerade i fyratio år i Jerusalem. Hans moder hette Zibja, af BeerSeba.

2. **Och Joas gjorde thet rätt war och thet HERranom wäl behagade, så länge Presten Jojada lärde honom;**

3. Undantagande, at han icke bortlade högderna; ty folket offrade och rökte ännu på högderna.

4. Och Joas sade til Presterna: Alla the penningar, som ther til helgade warda at the skola läggas til HERrans hus, nemligen, the penningar som hwar och en gifwer i skatt, och the penningar som hwar och en löser sin själ med, och alla the penningar som hwar och en offrar af fritt hjerta ther til at thet skal läggas til HERrans hus;

5. Thet låter Presterna taga til sig, hwarthera sin del; ther med skola the bota hwad som förfaller på (HERrans) hus, ehwar the finna at thet förfallit är.

6. Tå nu Presterne, alt in til tredje och tjugonde året Konungs Joas, icke botade hwad som förfallit war i huset;

7. Kallade Konung Joas Presten Jojada, samt med Presterna, och sade til them: Hwi boten J icke hwad som förfaller i huset? Så skolen J nu icke taga the penningar til eder, hwar och en sin del; utan skolen låta kommat til thet som förfallit är i huset.

8. Och Presterne samtyckte inga penningar wilja taga af folket til at bota thet förfallit war af huset.

9. Tå tog Presten Jojada en kista, och gjorde ther et hol ofwan uppå, och satte henne på högra sidan om altaret, ther man ingår i HERrans hus. Och Presterne, som wakt höllo för dören, läto komma alla penningar ther uti, som til HERrans hus fördes.

10. När the nu sågo, at många penningar woro i kistan, så kom Konungens skrifware up, och öfwerste Presten, och bundo penningarna tilhopa, och räknade hwad til HERrans hus funnit wardt.

11. Och man gaf penningarna redo i handen åt them som arbetade och skickade woro til HERrans hus; och the gåfwo them ut åt timmermännerna som byggde och arbetade på HERrans hus:

12. Nemligen, murmästare och stenhuggare, och them som trä och huggna stenar köpte; på thet at thet förfallna på HERrans hus måtte botadt warda, och hwad som hälst the funno af nöden wara at botas skulle på huset.

13. Dock lät man icke göra silfwerskålar, bägare, bäcken, trumpeter, eller

något guld- eller silfwertyg i HErrans hus, af the penningar som til HErrans hus förde woro:
14. Utan man gaf them åt arbetarena, at the ther med botade thet förfallna på HErrans hus.
15. Och behöfde the män ingen räkenskap göra, som man fick penningarna, til at utgifwa them til arbetarena; utan the handlade på sin tro.
16. Men the penningar af skuldoffer och syndoffer wordo icke förde uti HErrans hus; förty the woro Presternas.
17. På then tiden drog Hasael, Konungen i Syrien, up, och stridde emot Gath, och wann thet. Och tå Hasael ställde sitt ansikte til at draga up til Jerusalem;
18. Tog Joas, Juda Konung, alt thet helgade som hans fäder Josaphat, Joram och Ahasia, Juda Konungar, helgat hade, och thet han helgat hade: ther til alt thet guld som man fann i HErrans hus skatt och i Konungshuset, och sände thet til Hasael, Konungen i Syrien. Sedan drog han sina färde ifrå Jerusalem.
19. Hwad nu mer om Joas säjandes år, och alt thet han gjort hafwer, si, thet är skrifwit i Juda Konungars Chrönica.
20. Och hans tjenare hofwo sig up, och gjorde et förbund, och slogo honom i Millo hus, ther man nedergår til Silla.
21. Ty Josachar Simeath son och Josabad Somer son, hans tjenare, slogo honom ihjäl; och man begrof honom med hans fäder uti Davids stad: och Amazia, hans son, wardt Konung i hans ställe.

13. Capitel.

Uti tredje och tjugunde året Joas, Ahasia sons, Juda Konungs, wardt Joahas, Jehu son, Konung öfwer Israel i Samarien, i sjutton år.
2. Och han gjorde thet ondt war för HErranom, och wandrade efter Jerobeams synder, Nebat sons, hwilken Israel kom til at synda, och öfwergaf thet icke.
3. Och HErrans wrede förgrymmade sig öfwer Israel; och gaf han them under Hasaels hand, Konungens i Syrien, och i Benhadads, Hasaels sons, hand, i theras lifsdagar.
4. Men Joahas bad HErrans ansigte, och HErren hörde honom; ty han såg på Israels jämmer, som Konungen i Syrien them gjorde.
5. Och HErren gaf Israel en frälsare, som them förde utu the Syrers wåld; så at Israels barn bodde uti sina hyddor, såsom tilförene.
6. Dock öfwergåfwo the icke Jerobeams hus synder, hwilken Israel kom til at synda, utan wandrade ther utinnan; och then lunden i Samarien blef ståndande.
7. Förty af Joahas folk war icke mer qwar blifwit än femtio resenärer, tio wagnar och tiotusende fotfolk; ty Konungen i Syrien hade slagit them ihjäl, och gjort them såsom tröskestoft.
8. Hwad nu mer om Joahas sägandes år, och alt thet han gjort hafwer, och hans magt, si, thet är skrifwit i Israels Konungars Chrönica.
9. Och Joahas affsomnade med sina fäder; och man begrof honom i Samarien: och hans son Joas wardt Konung i hans stad.
10. Uti sjunde och trettionde året Joas, Juda Konungs, wardt Joas, Joahas son, Konung öfwer Israel i Samarien, i sexton år;
11. Och gjorde thet ondt war för HErranom, och öfwergaf icke alla Jerobeams Nebat sons synder, then Israel kom til at synda; utan wandrade ther utinnan.
12. Hwad nu mer om Joas sägandes år, och hwad han gjort hafwer, och hans magt, huru han med Amazia, Juda Konung, stridt hafwer, si, thet är skrifwit uti Israels Konungars Chrönica.
13. Och Joas affsomnade med sina fäder, och Jerobeam satt på hans stol. Men Joas wardt begrafwen i Samarien när Israels Konungar.

14. Tå wardt Elisa krank, ther han ock af död blef. Och Joas, Israels Konung, kom ned til honom, och gret för honom, och sade: Min fader, min fader, Israels wagn och hans resenärer.

15. Elisa sade til honom: Tag bogan och pilarna. Och tå han tog bogan och pilarna;

16. Sade han til Israels Konung: Bänd bogan med tin hand. Och han bände med sin hand. Och Elisa lade sin hand på Konungens hand,

17. Och sade: Låt up fenstret, öster ut; och han låt thet up. Och Elisa sade: Skjut; och han sköt. Han sade: En salighets pil af HERranom, en salighets pil emot the Syrer; och tu skal slå the Syrer i Aphek, til thes the blifwa ändade.

18. Och han sade: Tag pilarna. Och tå han tog them, sade han til Israels Konung: Slå på jorden. Och han slog tre gånger, och höll up.

19. Tå wardt Guds mannen wred på honom, och sade: Hade tu slagit fem eller sex gånger, så skulle tu hafwa slagit the Syrer, til thes tu hade gjort en ända på them; men nu skal tu slå them tre gånger.

20. Tå nu Elisa war död, och man hade begrafwit honom, föllo the Moabiters krigsfolk in uti landet på samma året.

21. Och thet begaf sig, at the begrofwo en man. Och som the fingo se krigsfolket, kastade the mannen uti Elisa graf; och tå han kom wid Elisa ben, wardt han lefwande, och stod up på sina fötter.

22. Altså twingade nu Hasael, Konungen i Syrien, Israel, så länge Joahas lefde.

23. Men HERren gjorde nåd med them, och förbarmade sig öfwer them, och wände sig til them, för sitt förbunds skul med Abraham, Isaac och Jacob, och wille icke förderfwa them; och förkastade them icke heller ifrå sitt ansigte alt här til.

24. Och Hasael, Konungen i Syrien, blef död; och hans son Benhadad wardt Konung i hans stad.

25. Men Joas wände om, och tog the städer igen utu Benhadads, Hasaels sons hand, som han utu hans faders, Joahas hand med strid tagit hade. Tre gånger slog Joas honom, och fick Israels städer igen.

14. Capitel.

Uti andra året Joas, Joahas sons, Israels Konungs, wardt Amazia Konung, Joas, Juda Konungs son.

2. Fem och tjugu år gammal war han, tå han wardt Konung; och regerade nio och tjugu år i Jerusalem: hans moder hette Joaddan, af Jerusalem.

3. Och han gjorde thet HERranom wäl behagade, dock icke såsom hans fader David; utan såsom hans fader Joas gjort hade, så gjorde han ock.

4. Ty högderne wordo icke aflagde; utan folket offrade och rökte ännu på högderna.

5. Tå han nu war mägtig worden i riket, slog han sina tjenare, som hade dräpit Konungen, hans fader.

6. Men dråparenas barn drap han icke, såsom ock skrifwit är i Mose lagbok, ther HERren budit hade och sagt: Fäderne skola icke dö för barnens skul, och barnen skola icke dö för fädernas skul; utan hwar och en skal dö för sin synd.

7. Han slog theslikes the Edomeer i saltdalen, tio tusende, och wann then staden Sela med strid, och kallade honom Joktheel, alt in til thenna dag.

8. Tå sände Amazia bod til Joas, Joahas son, Jehu sons, Israels Konung, och låt säga honom: Kom hit, och låt oß se hwar annan.

9. Men Joas, Israels Konung, sände til Amazia, Juda Konung, och låt säga honom: Törnebusken, som i Libanon är, sände til cederträd i Libanon, och sade: Gif tin dotter min son til hustru; men willdjuret på marken i Libanon lopp öfwer törnebusken, och förtrampade honom.

10. Tu hafwer slagit the Edomeer; ther af förhäfwer sig titt hjerta: behåll then prisen, och blif hemma: hwi

söker tu efter olycka, at tu må falla, och Juda med tig?

11. Men Amazia hörde honom intet. Så drog Joas, Israels Konung, up; och the beságo hwarannan, han och Amazia, Juda Konung, i BethSemes, som i Juda ligger.

12. Men Juda wardt slagen för Israel, så at hwar och en flydde i sin hydda.

13. Och Joas, Israels Konung, grep Amazia, Juda Konung, Joas son, Ahasia sons, i BethSemes; och kom til Jerusalem, och ref omkull murarna i Jerusalem, ifrån Ephraims port alt in til hörnporten, fyrahundrade alnar långt:

14. Och tog alt thet guld och silfwer och tyg som funnit wardt i HERrans hus och i Konungshusets fatebur; ther til barnen, til pant; och drog åter til Samarien.

15. Hwad nu mer om Joas ságandes år, thet han gjort hafwer, och hans magt, och huru han med Amazia, Juda Konung, stridde, si, thet är skrifwit uti Israels Konungars Chrónica.

16. Och Joas affsomnade med sina fäder, och wardt begrafwen i Samarien ibland Israels Konungar: och hans son Jerobeam wardt Konung i hans stad.

17. Men Amazia, Joas son, Juda Konungs, lefde efter Joas död, Joahas sons, Israels Konungs, i femton år.

18. Hwad nu mer om Amazia ságandes år, thet är skrifwit uti Juda Konungars Chrónica.

19. Och the gjorde et förbund emot honom i Jerusalem; men han flydde til Lachis. Och the sände efter honom til Lachis, och dråpo honom ther.

20. Och the förde honom tådan på hästar; och han wardt begrafwen i Jerusalem när sina fäder uti Davids stad.

21. Och hela Juda folk togo Asaria, uti hans sextonde år, och gjorde honom til Konung, i hans faders Amazia stad.

22. Han byggde Elath, och fick thet igen under Juda, sedan Konungen med hans fäder affsomnad war.

23. Uti femtonde året Amazia, Joas sons, Juda Konungs, wardt Jerobeam, Joas son, Konung öfwer Israel i Samarien, et och fyratio år.

24. Och gjorde thet ondt war för HERranom, och öfwergaf icke alla Jerobeams Nebat sons synder, then Israel kom til at synda.

25. Men han tog igen Israels gränser, ifrå Hamath alt in til hafwet, som ligger i hedmarken, efter HERrans Israels Guds ord, som han sagt hade genom sin tjenare Propheten Jona, Amitthai son, som war af GathHepher.

26. Ty HERren såg til *Israels* swåra jämmer, så at ock the innelykte och igenlefde förgingos, och ingen hjelpare war i Israel.

27. Och HERren hade icke sagt, at han wille utskrapa Israels namn under himmelen: utan halp them genom Jerobeam Joas son.

28. Hwad nu mer om Jerobeam ságandes år, och alt thet han gjort hafwer, och hans magt, huru han stridt hafwer, och huru han igen fick Damascon och Hamath til Juda i Israel, si, thet är skrifwit i Israels Konungars Chrónica.

29. Och Jerobeam affsomnade med sina fäder, Israels Konungar: och hans son Sacharia wardt Konung i hans stad.

15. Capitel.

Uti sjunde och tjugonde året Jerobeams, Israels Konungs, wardt Asaria Konung, Amazia son, Juda Konungs.

2. Och war sexton år gammal, tå han Konung wardt, och regerade tu och femtio år i Jerusalem. Hans moder hette Jecholia, af Jerusalem.

3. Och han gjorde thet HERranom wäl behagade, aldeles såsom hans fader Amazia;

4. Undantagande at the icke bortlade högderna; ty folket offrade och rökte ännu på högderna.

5. Men HERren plågade Konungen, så at han war spitelsk alt in til döden, och bodde uti et fritt hus; men Jotham, Konungens son, regerade huset, och dömde folket i landet.

6. Hwad nu mer om Asaria sägandes år, och alt thet han gjort hafwer, si, thet är skrifwit i Juda Konungars Chrönica.

7. Och Asaria affsomnade med sina fäder, och man begrof honom när sina fäder uti Davids stad: och hans son Jotham wardt Konung i hans stad.

8. Uti åttonde och trettionde året Asaria, Juda Konungs, wardt Sacharia, Jerobeams son, Konung öfwer Israel i Samarien, i sex månader;

9. Och gjorde thet ondt war för HErranom, såsom hans fäder gjort hade: han wände icke igen ifrå Jerobeams synder, Nebat sons, then Israel kom til at synda.

10. Och Sallum, Jabes son, gjorde et förbund emot honom, och slog honom för folket, och drap honom, och wardt Konung i hans stad.

11. Hwad mer om Sacharia sägandes år, si, thet är skrifwit uti Israels Konungars Chrönica.

12. Och thet är thet som HErren til Jehu talat hade, sägande: Tina barn skola sitta på Israels stol alt in til fjerde led. Och thet skedde så.

13. Sallum, Jabes son, wardt Konung uti nionde och trettionde året Ussia, Juda Konungs, och regerade en månad i Samarien.

14. Ty Menahem, Gadi son, drog up ifrå Thirza, och kom til Samarien, och slog Sallum, Jabes son, i Samarien, och drap honom, och wardt Konung i hans stad.

15. Hwad nu mer om Sallum sägandes år, och om hans förbund, som han gjorde, si, thet är skrifwit uti Israels Konungars Chrönica.

16. På then tiden slog Menahem Thiphsah, med alla them som ther inne woro, och thes gränser alt ifrå Thirza, therföre at the icke wille låta honom in; och slog alla theras hafwande qwinnor, och sönderref them.

17. Uti nionde och trettionde året Asaria, Juda Konungs, wardt Menahem, Gadi son, Konung öfwer Israel i tio år i Samarien;

18. Och gjorde thet ondt war för HErranom, och öfwergaf icke i sin lifstid Jerobeams synder, Nebat sons, then Israel kom til at synda.

19. Och Phul, Konungen af Assyrien, kom i landet; och Menahem gaf Phul tusende centner silfwer, på thet han skulle hålla med honom, och befästa honom i riket.

20. Och Menahem lade en skatt i Israel uppå the rikaste, femtio siklar silfwer på hwar man, at han skulle gifwa thet Konungen i Assyrien. Altså drog Konungen af Assyrien hem igen, och blef icke i landet.

21. Hwad nu mer om Menahem sägandes år, och alt thet han gjort hafwer, si, thet är skrifwit i Israels Konungars Chrönica.

22. Och Menahem affsomnade med sina fäder; och Pekahia, hans son, wardt Konung i hans stad.

23. Uti femtionde året Asaria, Juda Konungs, wardt Pekahia, Menahem son, Konung öfwer Israel i tu år i Samarien;

24. Och gjorde thet ondt war för HErranom; ty han wände icke åter af Jerobeams, Nebat sons, synder, then Israel kom til at synda.

25. Och Pekah Remalia son, hans Riddare, gjorde et förbund emot honom, och slog honom i Samarien, uti Konungshusets palats, med Argob och Arie och femtio män med honom af Gileads barn, och drap honom, och wardt Konung i hans stad.

26. Hwad mer om Pekahia sägandes år, och alt thet han gjort hafwer, si, thet är skrifwit uti Israels Konungars Chrönica.

27. Uti andra och femtionde året Asaria, Juda Konungs, wardt Pekah, Remalia son, Konung öfwer Israel i Samarien, i tjugu år;

28. Och gjorde thet ondt war för HErranom; ty han wände icke åter af Jerobeams synder, Nebat sons, then Israel kom til at synda.

29. Uti Pekah, Israels Konungs tid kom Thiglath Pileser, Konungen i

Aßyrien, och tog Ijon, Abel Beth Maacha, Janoha, Kedes, Hazor, Gilead, Galilea och hela Naphtali land, och förde them bort i Aßyrien.

30. Och Hosea, Ela son, gjorde et förbund emot Pekah, Remalia son, och slog honom ihjäl, och wardt Konung i hans stad, uti tjugonde året Jotham, Ußia sons.

31. Hwad nu mer om Pekah ságandes är, och alt thet han gjort hafwer, si, thet är skrifwit uti Israels Konungars Chrönica.

32. Uti andra året Pekah, Remalia sons, Israels Konungs, wardt Jotham Konung, Ußia son, Juda Konungs;

33. Och war fem och tjugu år gammal, tå han Konung wardt, och regerade i sexton år i Jerusalem. Hans moder hette Jerusa, Zadoks dotter.

34. Och han gjorde thet HERranom wäl behagade, aldeles såsom hans fader Ußia gjort hade;

35. Undantagande at han icke bortlade högderna; ty folket offrade och rökte ännu på högderna. Han byggde then höga porten på HERrans hus.

36. Hwad nu mer om Jotham ságandes är, och alt thet han gjort hafwer, si, thet är skrifwit i Juda Konungars Chrönica.

37. I then tiden begynte HERren sända til Juda Rezin, Konungen i Syrien, och Pekah Remalia son.

38. Och Jotham afsomnade med sina fäder, och wardt begrafwen när sina fäder uti sin faders Davids stad; och Ahas, hans son, wardt Konung i hans stad.

16. Capitel.

Uti sjuttonde året Pekah, Remalia sons, wardt Ahas Konung, Jothams, Juda Konungs, son.

2. Tjugu år gammal war Ahas, tå han wardt Konung, och regerade sexton år i Jerusalem, och gjorde intet thet HERranom hans Gud behagade, såsom hans fader David.

3. Ty han wandrade på Israels Konungars wäg: ther til lät han sin son gå igenom eld, efter the hedningars styggelse, hwilka HERren för Israels barn fördrifwit hade.

4. Och han gjorde offer, och rökte på högderna och på alla backar och under alla gröna trän.

5. På then tiden drog Rezin, Konungen i Syrien, och Pekah Remalia son, Israels Konung, up til Jerusalem til at strida, och belade Ahas; men the kunde icke winna thet.

6. På samma tid fick Rezin, Konungen i Syrien, Elath igen til Syrien, och dref Judarna utur Elath. Och the Syrer kommo och bodde ther uti, alt in til thenna dag.

7. Men Ahas sände bod til Thiglath Pileser, Konungen i Aßyrien, och lät säga honom: Jag är tin tjenare och tin son: kom hit up, och hjelp mig utu Konungens hand i Syrien, och Israels Konungs, hwilka sig emot mig uprest hafwa.

8. Och Ahas tog thet silfwer och guld som i HERrans hus och uti Konungshusets fatebur funnit wardt, och sände Konungen i Aßyrien skänker.

9. Och Konungen i Aßyrien hörde honom, och drog up til Damascon, och wann thet, och förde them bort til Kir, och drap Rezin.

10. Och Konung Ahas drog emot Thiglath Pileser, Konungen i Aßyrien, til Damascon. Och tå han såg et altare, som i Damascon war, sände Konung Ahas et mönster och en efterliknelse til Presten Uria, såsom thet gjordt war.

11. Och Uria, Presten, byggde et altare, och gjorde thet efter thet, som Konung Ahas honom sändt hade ifrå Damascon, til thes Konung Ahas kom ifrå Damascon.

12. Och tå Konungen kom ifrån Damascon, och såg altaret, offrade han ther uppå;

13. Och uptände ther uppå sitt bränneoffer och spisoffer, och göt ther uppå sitt drickoffer; och blodet af tackoffret, som han offrade, lät han stänka på altaret.

14. Men thet koppar-altaret, som för
HErranom stod, tog han bort, så at
thet icke skulle stå emellan altaret och
HErrans hus; utan satte thet ut
med sidan wid altaret, norr ut.
15. Och Konung Ahas böd Presten
Uria, och sade: På thet stora altaret
skal tu uptända bränneoffer om mor-
gonen, och spisoffer om aftonen, och
Konungens bränneoffer, och hans spis-
offer, och alt folkets bränneoffer i landet,
samt med theras spisoffer, och drickoffer;
och alt blodet af bränneoffret, och af
alla andra offer skal tu stänka ther
uppå; men om koppar-altaret, wil
jag wara betänkt hwad jag göra skal.
16. Presten Uria gjorde alt thet Ko-
nung Ahas befallte honom.
17. Och Konung Ahas bröt bort si-
dorna af stolarna, och hof bort kettlarna
ther af; och hafwet hof han utaf the
kopparoxar, som woro ther under, och
satte thet uppå stengolfwet.
18. Ther til Sabbaths-predikostolen,
then the i huset byggt hade, och Konungs-
gången utan til, wände han i HErrans
hus, för Konungens skul i Aßyrien.
19. Hwad nu mer om Ahas sågandes
är, hwad han gjort hafwer, si, thet är
skrifwit i Juda Konungars Chrönica.
20. Och Ahas affomnade med sina
fäder, och wardt begrafwen när sina
fäder uti Davids stad. Och Hiskia,
hans son, wardt Konung i hans stad.

17. Capitel.

Uti tolfte året Ahas, Juda Konungs,
wardt Hosea, Ela son, Konung öfwer
Israel i Samarien, i nio år;
2. Och gjorde thet ondt war för HEr-
ranom, dock icke såsom the Israels
Konungar, som för honom woro.
3. Emot honom drog up Salmanas-
ser, Konungen i Aßyrien; och Hosea
wardt honom undergifwen, så at han
gaf honom skänker.
4. Tå Konungen i Aßyrien fick we-
ta, at Hosea hade et förbund för hän-
der, och hade sändt bod til So, Konun-
gen i Egypten, och icke utgifwa wille
årliga skänkerna åt Konungen i Aßy-
rien, belade han honom, och kastade
honom i fängelse.
5. Och Konungen i Aßyrien drog in
i hela landet och til Samarien, och be-
lade thet i tre år.
6. Och uti nionde året Hosea, wann
Konungen i Aßyrien Samarien, och
förde Israel bort til Aßyrien, och satte
them i Halah och i Habor, wid then
älfwen Gosan, och uti the Meders stä-
der.
7. Ty tå Israels barn syndade emot
HErran theras Gud, then them utur
Egypti land fört hade, utu Pharaos
hand, Konungens i Egypten, och fruk-
tade andra gudar;
8. Och wandrade efter hedningarnas
seder, hwilka HErren för Israels
barn fördrifwit hade, och såsom Israels
Konungar gjort hade;
9. Och stickade sig icke tilbörligt för
HErranom sin Gud, och byggde sig
högder i alla städer, både på slott och
i fasta städer;
10. Och upreste stoder och lundar på
alla backar, och under alla gröna trän;
11. Och rökte ther på alla högder, li-
ka såsom hedningarne, hwilka HEr-
ren för them fördrifwit hade, och be-
drefwo slema stycken, ther med the
förtörnade HErran;
12. Och tjente afgudar, om hwilka
HErren them sagt hade: Thetta sko-
len I icke göra;
13. Och tå HErren betygade i Is-
rael och Juda, genom alla Propheter
och Siare, och lät säga them: Wänder
om utaf edra onda wägar, och håller
mina bud och rätter, efter alla the la-
gar som jag edra fäder budit hafwer,
och jag genom mina tjenare Prophe-
terna til eder sändt hafwer.
14. Men the lydde intet, utan gjorde
sig hårdnackade, såsom ock theras fä-
der gjort hade, hwilka icke trodde på
HErran theras Gud.
15. Ther til föraktade the hans bud
och hans förbund, som han med the-
ras fäder gjort hade, och hans wit-
nesbörd, som han ibland them gjort
hade, och wandrade efter theras fä-

fångligheet, och wordo fåfänglige, såsom hedningarne, som omkring them woro, om hwilka HErren them budit hade, at the icke skulle göra såsom the.

16. Men the öfwergåfwo alla HErrans theras Guds bud, och gjorde sig twå gutna kalfwar och lundar, och tilbådo hela himmelens här, och tjente Baal;

17. Och läto sina söner och döttrar gå igenom eld, och foro med spådom och trolldom, och gåfwo sig til at göra thet ondt war för HErranom, til at förtörna honom:

18. Så wardt HErren ganska wred på Israel, och kastade them bort ifrå sitt ansikte, så at intet blef qwar, utan Juda slägt allena.

19. Ther til höll icke heller Juda HErran sin Guds bud, utan wandrade efter Israels seder, som the gjort hade.

20. Therföre förkastade HErren all Israels säd, och plågade them, och gaf them i röfware-händer, til thes han kastade them ifrå sitt ansikte.

21. Förty Israel wardt söndrad ifrå Davids hus, och hade gjort sig Jerobeam Nebat son til Konung. Han wände Israel ifrå HErranom, och gjorde så, at the swårligen syndade.

22. Altså wandrade Israels barn uti alla Jerobeams synder, som han hade åstadkommit, och återwände icke ther af,

23. In til thes HErren kastade Israel ifrå sitt ansikte, såsom han igenom alla sina tjenare Propheterna sagt hade. Så wardt tå Israel bortförd utu sitt land in uti Assyrien, alt in til thenna dag.

24. Och Konungen af Assyrien lät komma folk af Babel, af Cutha, af Ava, af Hamath och Sepharvaim, och besatte the städer i Samarien uti Israels barns stad; och the togo Samarien in, och bodde uti thes städer.

25. Men som the tå begynte at bo ther, och fruktade intet HErran, sände HErren lejon ibland them, som slogo them ihjäl.

26. Och the läto säga Konungen i Assyrien: The hedningar som tu hafwer lätit komma hit, och besatt med them the städer i Samarien, weta intet af landets Guds seder: therföre hafwer han sändt lejon ibland them; och si, the dräpa them, efter the icke weta utaf landets Guds seder.

27. Konungen i Assyrien böd, och sade: Förer tit en af Presterna, som tädan bortförde äro: han fare tit, och bo ther, och han läre them landets Guds seder.

28. Så kom en af Presterna, som af Samarien bortförde woro, och satte sig i BethEl, och lärde them huru the skulle frukta HErran.

29. Men hwart och et folk gjorde sig sin gud, och satte them uti the högders hus, som the Samariter gjorde, hwart och et folk uti sina städer, ther the bodde.

30. The af Babel gjorde Succoth Benoth: the af Cuth gjorde Nergal: the af Hamath gjorde Asima:

31. The af Ava gjorde Nibhas och Tharthak: the af Sepharvaim brände up sina söner åt Adrammelech och Anammelech, Sepharvaims gudar.

32. Och efter the ock fruktade HErran, gjorde the honom Prester på högderna utaf the ringaste ibland them, och satte them i högdernas hus.

33. Altså fruktade the HErran, och tjente likwäl afgudar, efter hwart folks sed, tädan the förde woro.

34. Och in til thenna dag göra the efter thet gamla sättet, at the hwarken frukta HErran, eller göra hans seder och rätter, efter the lagar och bud som HErren Jacobs barn budit hafwer, hwilka han thet namnet Israel gaf;

35. Och gjorde HErren et förbund med them, och böd them, och sade: Frukter inga andra gudar, och tilbeder them icke, och tjener them icke, och offrer them icke;

36. Utan HErranom, som eder utur Egypti land fört hafwer, med stor magt och uträckt arm, honom frukter, honom tilbeder, och offrer honom.

37. Och håller the seder, rätter, lagar och bud, som han eder hafwer skrifwa låtit, at I altid gören ther efter, och icke frukten andra gudar.
38. Och förgäter icke thet förbund, som han med eder gjort hafwer, at I icke frukten andra gudar;
39. Utan frukter HErran eder Gud: han warder eder hjelpande ifrån alla edra fiender.
40. Men theße lydde icke, utan gjorde efter sin förra sed.
41. Altså fruktade theße hedningar HErran, och tjente likwäl sina gudar. Sammalunda gjorde ock theras barn och barnabarn, såsom theras fäder gjort hade, alt in til thenna dag.

18. Capitel.

Uti tredje året Hosea, Ela sons, Israels Konungs, wardt Hiskia Konung, Ahas son, Juda Konungs.
2. Och han war fem och tjugu år gammal, tå han wardt Konung, och regerade nio och tjugu år i Jerusalem. Hans moder hette Abi, Sacharia dotter.
3. Och han gjorde thet godt war för HErranom, såsom hans fader David.
4. Han lade bort the högder, och bröt omkull stoderna, och utrotade lundarna, och slog sönder then kopparormen, som Mose gjort hade; ty alt in til then tiden hade Israels barn rökt för honom; och han kallade honom Nehusthan.
5. Han förtröstade på HErran Israels Gud, så at ingen hans like war efter honom, ej heller före honom, ibland alla Juda Konungar.
6. Han höll sig in til HErran, och trädde icke ifrå honom, och höll hans bud, som HErren hade budit Mose.
7. Och HErren war med honom, och hwart han utdrog handlade han wisligen. Ther til föll han af ifrå Konungen i Aßyrien, och war honom icke underdånig.
8. Han slog ock the Philisteer alt in til Gasa, och theras gränser, både slott och fasta städer.
9. Uti fjerde året Hiskia, Juda Konungs, (thet war sjunde året Hosea Ela sons, Israels Konungs,) tå drog Salmanaßer, Konungen i Aßyrien, up emot Samarien, och belade thet;
10. Och wann thet efter tre år, uti sjette Hiskia år, thet år, uti nionde året Hosea, Israels Konungs, wardt Samarien wunnit.
11. Och Konungen af Aßyrien förde Israel bort til Aßyrien, och satte them i Halah och Habor, wid then älfwen Gosan, och uti the Meders städer:
12. Therföre at the icke lydt hade HErrans sin Guds röst, och hade öfwerträdt hans förbund; och alt thet Mose HErrans tjenare budit hade, thet hade the intet lydt eller gjort.
13. Men uti fjortonde året Konungs Hiskia, drog Sanherib, Konungen i Aßyrien, up emot alla fasta städer i Juda, och tog them in.
14. Tå sände Hiskia, Juda Konung, til Konungen af Aßyrien i Lachis, och lät säga honom: Jag hafwer syndat; wänd om ifrå mig; hwad tu lägger mig uppå, thet wil jag draga. Så lade Konungen af Aßyrien på Hiskia, Juda Konung, trehundrade centner silfwer, och trettio centner guld.
15. Altså gaf Hiskia ut alt thet silfwer, som i HErrans hus och i Konungshusets dräßel funnit wardt.
16. På then samma tiden slog Hiskia, Juda Konung, sönder dörarna af HErrans tempel, och the skifwor som han sjelf hade låtit öfwerdraga them med, och fick them Konungen af Aßyrien.
17. Och Konungen af Aßyrien sände Tharthan, och öfwerste kamereraren, och RabSake ifrå Lachis til Konung Hiskia, med stor magt, til Jerusalem; och the drogo up, och tå the kommo, höllo the wid wattugrafwen af öfwersta dammen, som ligger wid then wägen på walkare-åkren:
18. Och the kallade Konungen. Tå kom ut til them Eliakim, Hilkia son, hofmästaren, och Sebna, skrifwaren, och Joah Asaph son, Canceleren.
19. Och RabSake sade til them: Kä-

re, säger Konung Hiskia: Så säger then store Konungen, Konungen af Aßyrien: Hwad är thetta för en tröst, ther tu förlåter tig uppå?

20. Menar tu, at tu hafwer ännu råd och magt til at strida? Hwar uppå förlåter tå tu tig nu, at tu äst affallen ifrå mig?

21. Si, förlåter tu tig uppå then sönderbråkade rörstafwen Egypten? Hwilken som stöder sig wid honom, honom warder han gående up i handen, och genomstinger henne: altså är Pharao, Konungen i Egypten, allom them som förlåta sig på honom.

22. Om J ock willen säga til mig: Wi förlåte oß på HErran wår Gud; är icke han then, hwilkens högder och altare Hiskia hafwer aflagt, och sagt til Juda och Jerusalem: För thetta altaret, som i Jerusalem är, skolen J tilbedja?

23. Så gör nu samman en hop åt min Herre, Konungen af Aßyrien, så wil jag få tig tu tusende hästar: låt se om tu kan åstadkomma them som ther uppå rida måga.

24. Huru wil tu tå blifwa ståndande för en then minsta höfding af min Herres undersåtare, om tu förlåter tig uppå Egypten, för wagnars och resenärers skul?

25. Menar tu, at jag utan HErrans wilja är hit updragen, til at förderfwa thenna staden? HErren hafwer mig thet befallt: Drag up i thetta landet, och förderfwa thet.

26. Tå sade Eliakim Hilkia son och Sebna och Joah til RabSake: Tala med tina tjenare på Syriska; ty wi förstå thet, och tala icke med oß på Judiska, för folkets öron, som på muren är.

27. Men RabSake sade til them: Hafwer nu min Herre sändt mig til tin Herre, eller til tig, at jag theßa orden säga skulle? Ja, til the män som sitta på muren, at the skulle äta sin egen träck med eder, och dricka sin piß.

28. Altså stod RabSake, och ropade med hög röst på Judiska, talade och sade: Hörer then stora Konungens röst, Konungens af Aßyrien.

29. Thetta säger Konungen: Låter icke Hiskia bedraga eder; ty han förmår icke fria eder utu min hand.

30. Och låter icke Hiskia förtrösta eder på HErran, så at han säger: HErren skal fria oß, och thenna stad skal icke gifwen warda i Konungens händer af Aßyrien.

31. Hörer icke Hiskia; ty så säger Konungen af Aßyrien: Görer mig til wiljes, och kommer ut til mig, så skal hwar och en äta af sitt wintrå och af sitt fikonaträ, och dricka af sin brunn,

32. In til thes jag kommer, och hämtar eder uti et land, thet edert land likt är, ther korn, must, bröd, wingårdar, oljoträ, olja och honing uti är, så at J fån lefwa och icke dö. Hörer intet Hiskia; ty han förförer eder, tå han säger: HErren warder oß hjelpande.

33. Hafwa ock hedningarnas gudar hwar och en hulpit sitt land ifrå Konungens hand i Aßyrien?

34. Hwar äro the gudar i Hamath och Arphad? Hwar äro the gudar i Sepharvaim, Hena och Jwa? Hafwa the ock hulpit Samarien utu min hand?

35. Hwar är en gud ibland alla landsgudar, som sitt land friat hafwer utu min hand, at HErren nu skal fria Jerusalem utu min hand.

36. Tå teg folket, och swarade honom intet; ty Konungen hade budit och sagt: Swarer honom intet.

37. Så kom tå Eliakim, Hilkia son, hofmästaren, och Sebna, skrifwaren, och Joah Asaph son, Canceleren, til Hiskia med rifna kläder, och gåfwo honom tilkänna RabSake ord.

19. Capitel.

Tå Konung Hiskia thet hörde, ref han sina kläder, och drog en säck uppå sig, och gick in uti HErrans hus,

2. Och sände Eliakim hofmästaren, och Sebna, skrifwaren, samt med the äldsta Presterna, klädda i säckar, til Propheten Esaia, Amoz son.

3. Och the sade til honom: Så säger

Hiskia: Thenne dagen är en bedröfwelses, bannors och förhådelses dag: barnen äro komne til födslen; men ingen magt är til at föda.
4. Om til äfwentyrs HERren tin Gud wille höra alla RabSake ord, hwilken hans Herre, Konungen i Aßyrien, utsändt hafwer til at tala förhädelse emot lefwande Gud, och til at bannas med the ord, som HERren tin Gud hört hafwer; så upháf nu tin bön för them som ännu igenlefde äro.
5. Och Konungens Hiskia tjenare kommo til Esaia.
6. Tå sade Esaia til them: Så säger eder Herra: Thetta säger HERren: Frukta tig intet för the ord som tu hört hafwer, ther Konungens tjenare af Aßyrien mig med förhädt hafwa.
7. Si, jag wil gifwa honom en anda, at han skal få höra et rykte, och draga tilbaka igen i sitt land; och jag wil fälla honom med swärd i hans land.
8. Och tå RabSake kom igen, fann han Konungen af Aßyrien stridande emot Libna; förty han hade hört, at han war dragen ifrå Lachis.
9. Och han fick höra om Thirhaka, Konungen i Ethiopien: Si, han är utdragen til at strida emot tig. Tå wände han om, och sände bod til Hiskia, och lät säga honom:
10. Thetta säger til Hiskia, Juda Konung: Låt icke tin Gud bedraga tig, på hwilken tu tig förlåter, och säger: Jerusalem warder icke gifwit uti Konungens hand i Aßyrien.
11. Si, tu hafwer hört, hwad Konungarne i Aßyrien gjort hafwa i alla land, och gifwit them til spillo, och tu skulle nu friad warda?
12. Hafwa ock hedningarnas gudar friat them, hwilka mine fäder förderfwat hafwa: Gosan, Haran, Reseph och Edens barn, som i Thelaßar woro?
13. Hwar är Konungen i Hamath, Konungen i Arphad, Konungen i then staden Sepharvaim, Hena och Jva?
14. Tå Hiskia hade anammat brefwet af boden, och läsit thet, gick han up i HERrans hus, och uplät thet för HERranom;
15. Och bad in för HERranom, och sade: HERre Israels Gud, som sitter öfwer Cherubim, tu äst allena Gud i alla riken på jorden; tu hafwer gjort himmel och jord.
16. HERre, böj tina öron, och hör: HERre, uplät tina ögon, och se; och hör Sanheribs ord, then hit sändt hafwer, til at tala hädelse emot lefwande Gud.
17. Thet är sant, HERre, Konungarne i Aßyrien hafwa med swärd förlagt hedningarna och theras land;
18. Och hafwa kastat theras gudar i elden; ty the woro icke gudar, utan menniskors handwerk, stock och sten: therföre hafwa the förlagt them.
19. Men nu, HERre wår Gud, hjelp oß utu hans hand, på thet alla riken på jorden skola förstå, at tu, HERre, allena äst Gud.
20. Så sände Esaia Amoz son til Hiskia, och lät säga honom: Thetta säger HERren Israels Gud: Hwad tu af mig bedit hafwer om Sanherib, Konungen i Aßyrien, thet hafwer jag hört.
21. Thetta är thet HERren emot honom talat hafwer: Jungfrun, dottren Zion, föraktar tig, och bespottar tig; dottren Jerusalem rister hufwudet efter tig.
22. Hwem hafwer tu försmädat och förhädt? Öfwer hwem hafwer tu upphöjt tin röst? Tu hafwer upháfwit tina ögon emot then Helige i Israel.
23. Tu hafwer genom tina sändningabod försmädat HERran, och sagt: Jag hafwer genom mina många wagnar stigit up på bergshögderna, uppå Libanons sida: jag hafwer afhuggit thes höga cedrar och utwalda furutrán, och är kommen in til yttersta herberget i hans Carmels-skog.
24. Jag hafwer grafwit och utdruckit the främmande watn, och hafwer med mitt fotbjelle uttorkat alla förwarade watn.
25. Men hafwer tu icke hört, at jag thetta långt tilförene gjort hafwer, och

af begynnelsen hafwer jag beredt thet? Men nu hafwer jag thet komma låtit, at fasta städer skulle förfalla til en öde stenhop,

26. Och the som ther uti bodde, skulle warda wanmägtige, och rädas och skämmas, och warda såsom örter på marken, och som gröna gräset til hö på taken, hwilket förtorkas förr än thet mogit warder.

27. Jag wet tin boning, tin utgång och ingång, och at tu rasar emot mig.

28. Så, efter tu rasar emot mig, och titt högmod är upkommit för mina öron, så skal jag sätta en ring i tin näsa och et bett i tin mun, och skal föra tig then wägen hem igen, som tu hit kommen äst.

29. Och thetta skal wara tig et tekn: Uti thetta år ät hwad som förtrampadt är; uti thet andra året hwad sjelft wäxer; uti tredje året sår, och upskärer, och planterer wingårdar, och äter theras frukt.

30. Och Juda hus, som frälst och igenblifwit är, skal ännu rota sig nedan til, och bära frukt ofwan til.

31. Ty utaf Jerusalem warda utgående the som igenblifne äro, och utaf Zions berg the som undsluppne äro: HERrans Zebaoths nit warder thetta görande.

32. Therföre säger HERren om Konungen i Aßyrien altså: Han skal icke komma i thenna staden, och ingen pil skjuta ther in, och ingen sköld föra ther före, och ingen wall upkasta ther omkring;

33. Utan han skal draga then wägen tilbaka igen, som han kommen är, och skal intet komma i thenna staden: HERren hafwer thet sagt.

34. Och jag skal beskärma thenna staden, så at jag honom hjelpa wil, för min skul, och för Davids, min tjenares skul.

35. På then samma natten for HERrans Ängel ut, och slog i the Aßyriers läger hundrade tusende och fem och åttatio tusende män: och tå the om morgonen bittida upstodo, si, tå låg alt fullt med döda kroppar.

36. Altså bröt Sanherib, Konungen af Aßyrien, up, drog sina färde, och wände om, och blef i Nineve.

37. Och tå han tilbad i Nisrochs, sin guds hus, slogo honom hans söner med swärd, Adrammelech och SarEzer, och undflydde in uti thet landet Ararat; och hans son EsarHaddon wardt Konung i hans stad.

20. Capitel.

På then tiden wardt Hiskia dödssjuk. Och Propheten Esaia, Amoz son, kom til honom, och sade til honom: Så säger HERren: Skicka om titt hus; ty tu måste dö och icke blifwa lefwande.

2. Men han wände sitt ansikte til wäggen, och bad til HERran, och sade:

3. Ack HERre! kom dock ihog, at jag hafwer troligen wandrat för tig, och med rättsinnigt hjerta, och gjort thet tig hafwer ljuft warit. Och Hiskia gret swårligen.

4. Men som Esaia icke ännu halfwäges igenom staden utkommen war, kom HERrans ord til honom, och sade:

5. Wänd om, och säg Hiskia, mitt folks Förste: Thetta säger HERren tin faders Davids Gud: Jag hafwer hört tin bön, och sett tina tårar: Si, jag wil göra tig helbregda; tredje dagen här efter skal tu upgå i HERrans hus.

6. Och jag skal förlänga titt lif i femton år, och fria tig och thenna staden utu Konungens hand i Aßyrien, och beskärma thenna staden, för min skul, och för min tjenare Davids skul.

7. Och Esaia sade: Får mig hit et stycke fikon. Och när the hade thet fått honom, lade han thet på bölden; och han wardt helbregda.

8. Hiskia sade til Esaia: Hwad tekn är ther til, at HERren wil göra mig helbregda, och jag upgå skal i HERrans hus tredje dagen här efter?

9. Esaia sade: Thetta teknet skal tu hafwa af HERranom, at HERren skal så göra med tig, som han sagt hafwer: Wil tu at skuggen skal gå tio strek framåt, eller tio strek tilbaka?

10. Hiskia sade: Thet är lätt at skug-

gen går framåt tio strek: thet wil jag icke, utan at han går tio strek tilbaka.

11. Tå åkallade Propheten Esaia HERran; och skuggen gick tilbaka tio strek, som han framåt gått hade på Ahas solwisare.

12. På then tiden sände Berodach Baladan, Baladans son, Konungen i Babel, bref och gåfwor til Hiskia; förty han hade hört at Hiskia hade warit krank.

13. Och Hiskia gjorde sig glad med them, och wiste them hela örtehuset, silfwer, guld, speceri, och then bästa oljan, och harnesthuset, och alt thet i hans fatebur förhanden war: och war intet i hans hus och i alt hans wäld, thet Hiskia them icke wiste.

14. Så kom Propheten Esaia til Konung Hiskia, och sade til honom: Hwad hafwa theße männerne sagt? Och hwadan äro the komne til tig? Hiskia sade: The äro utaf fjerran land komne til mig, ifrå Babel.

15. Han sade: Hwad hafwa the sett i titt hus? Hiskia sade: The hafwa sett alt thet i mitt hus är; och i mina håfwor är intet, som jag them icke wist hafwer.

16. Tå sade Esaia til Hiskia: Hör HERrans ord:

17. Si, then tid skal komma, at alt skal bortfördt warda utu titt hus til Babel, och alt thet tine fäder församlat hafwa in til thenna dag; och skal intet qwarlemnadt warda, säger HERren.

18. Ther til the barn, som af tig komma, som tu födande warder, skola warda tagne til at wara kamererare i Konungens palats i Babel.

19. Hiskia sade til Esaia: Thet är godt, som HERren sagt hafwer. Och sade ytterligare: Ware dock frid och sanning i min tid.

20. Hwad nu mer om Hiskia säganbes är, och all hans magt, och hwad han gjort hafwer, och om dammen och watturännorna, ther med han ledde watn in i staden, si, thet är skrifwit uti Juda Konungars Chrönica.

21. Och Hiskia affsomnade med sina fäder; och Manaße, hans son, wardt Konung i hans stad.

21. Capitel.

Manaße war tolf år gammal, tå han wardt Konung, och regerade fem och femtio år i Jerusalem: hans moder hette Hephziba.

2. Och han gjorde thet ondt war för HERranom, efter hedningarnas styggelse, som HERren för Israels barn fördrifwit hade.

3. Och han afwände sig, och upbyggde the högder som hans fader Hiskia nederbrutit hade, och upsatte Baals altare, och gjorde lundar, såsom Achab, Israels Konung, gjort hade, och tilbad all himmelens här, och tjente them:

4. Och byggde altare i HERrans hus, ther HERran om sagt hade: Jag skal sätta mitt namn i Jerusalem.

5. Och han byggde hela himmelens här altaren uti båda gårdarna til HERrans hus:

6. Och lät sin son gå igenom eld, och aktade på foglarop och tekn, och höll spåmän och teknatydare, och gjorde mycket thet ondt war för HERranom, thermed han förtörnade honom.

7. Han satte ock en lundagud, then han gjort hade, i huset, om hwilket HERren til David och hans son Salomo sagt hade: Uti thetta hus och i Jerusalem, thet jag utwalt hafwer utur alla Israels slägter, wil jag sätta mitt namn i ewig tid;

8. Och skal icke låta Israels fot mer röra sig ifrå thet land, som jag theras fäder gifwit hafwer; dock så, om the hålla och göra efter alt thet jag budit hafwer, och efter alla the lagar, som min tjenare Mose them budit hafwer.

9. Men the lydde intet; utan Manaße förförde them, så at the gjorde wärre än hedningarne, som HERren för Israels barn fördrifwit hade.

10. Tå talade HERren genom sina tjenare Propheterna, och sade:

11. Therföre at Manaße, Juda Konung, hafwer theßa styggelser gjort, som wärre äro än alla the styggelser

som the Amoreer gjort hafwa, som för honom woro, och hafwer theslikes kommit Juda til at synda med sina afgudar:

12. Therföre säger HERren Israels Gud altså: Si, jag skal låta komma olycka öfwer Jerusalem och Juda, så at hwilken som hälst thet får höra, honom skal thet gälla i båda hans öron.

13. Och jag skal utsträcka öfwer Jerusalem Samarie snöre och Achabs hus wigt; och skal utskölja Jerusalem, såsom man utsköljer diskar, och skal omstörta thet.

14. Och jag skal låta några af min arfwedel blifwa qwar, och gifwa them uti theras fienders händer, at the skola warda til et rof och byte för alla theras fiender;

15. Therföre at the gjort hafwa thet mig illa behagar, och hafwa förtörnat mig, ifrå then dag tå theras fäder foro utur Egypten alt in til thenna dag.

16. Och utgöt Manaße ganska mycket oskyldigt blod, in til thes Jerusalem på alla sidor fullt wardt; förutan the synder, hwarmed han kom Juda til at synda, at the gjorde thet ondt war för HERranom.

17. Hwad nu mer om Manaße sägandes är, och alt thet han gjort hafwer, och om hans synder som han bedref, si, thet är skrifwit uti Juda Konungars Chrönica.

18. Och Manaße affsomnade med sina fäder, och wardt begrafwen i trägården wid hans hus, nemligen, i Ußa trägård: och hans son Amon wardt Konung i hans stad.

19. Tu och tjugu år gammal war Amon, tå han wardt Konung, och han regerade i tu år i Jerusalem: hans moder hette Mesullemeth, Haruz dotter af Jotba.

20. Och han gjorde thet HERranom illa behagade, såsom hans fader Manaße gjort hade;

21. Och wandrade i all then wäg som hans fader wandrat hade, och tjente the afgudar som hans fader tjent hade, och tilbad them;

22. Och öfwergaf HERran, sina fäders Gud, och wandrade icke på HERrans wäg.

23. Och hans tjenare gjorde et förbund emot Amon, och dråpo Konungen i hans hus.

24. Men folket i landet slog alla them som förbundet emot Konung Amon gjort hade. Och folket i landet gjorde Josia, hans son, til Konung i hans ställe.

25. Hwad nu Amon mer gjort hafwer, si, thet är skrifwit i Juda Konungars Chrönica.

26. Och man begrof honom i hans graf i Ußa trägård; och hans son Josia wardt Konung i hans stad.

22. Capitel.

Josia war åtta år gammal, tå han wardt Konung, och regerade et och trettio år i Jerusalem: hans moder hette Jedida, Adaja dotter af Bozkath.

2. Han gjorde thet godt war för HERranom, och wandrade i all sin faders Davids wäg, och böjde hwarken på högra sidan eller på then wänstra.

3. Uti adertonde året Konungs Josia, sände Konungen Saphan, Azalia son, Mesullam sons, skrifwaren, bort uti HERrans hus, och sade:

4. Gack up til öfwerste Presten Hilkia, at man må få honom the penningar, som til HERrans hus införde äro, och som dörawaktarena församlat hafwa af folket;

5. At the måga gifwa them arbetarena, som beställde äro i HERrans hus, och gifwa them som arbeta på HERrans hus, och bota thet som förfallit är i huset:

6. Nemligen, timmermännerna, byggningsmännerna, murmästarena, och them som trä och huggen sten köpa skola til husets förbättring.

7. Dock så, at man ingen räkenskap skulle taga af them för the penningar som under theras hand antwardade wordo; utan the skulle handla ther med på sin tro.

8. Och öfwerste Presten Hilkia sade

til skrifwaren Saphan: Jag hafwer
funnit lagboken uti HERrans hus.
Och Hilkia fick Saphan boken, at han
skulle then läsa.
9. Och skrifwaren Saphan bar henne
til Konungen, och bodade honom igen,
och sade: Tine tjenare hafwa tilhopa
hämtat the penningar som i huset
fundne woro, och hafwa utgifwit them
til arbetarena, som beställde äro i HER-
rans hus.
10. Och skrifwaren Saphan förtälde
Konungen, och sade: Presten Hilkia
fick mig en bok, och Saphan läste hen-
ne för Konungen.
11. Tå Konungen hörde orden i lag-
boken, ref han sina kläder sönder.
12. Och Konungen böd Presten Hilkia,
och Ahikam Saphans son, och Achbor
Michaja son, och Saphan, skrifwaren,
och Asaja, Konungens tjenare, och sade:
13. Går bort och fråger HERran
för mig, för folket och för hela Juda
om thenna bokens ord, som funnen är;
ty thet är en stor HERrans wrede,
som är uptänd öfwer oß, therföre at
wåra fäder icke lydt hafwa thenna bo-
kens ord, at the måtte gjort alt thet
ther uti skrifwit är.
14. Tå gingo åstad Presten Hilkia,
Ahikam, Achbor, Saphan och Asaja
til then Prophetißan Hulda, Sallums
hustru, Thikva sons, Harhas sons,
klädwaktarens: och hon bodde i Jeru-
salem, i then andra delen; och the tala-
de med henne.
15. Men hon sade til them: Thetta
säger HERren Israels Gud: Säger
then mannen, som eder til mig sändt
hafwer:
16. Så säger HERren: Si, jag skal
låta komma olycka öfwer thetta rum
och thes inbyggare, efter alla lagens
ord, som Juda Konung hafwer läsa
låtit;
17. Therföre at the hafwa öfwergif-
wit mig, och rökt åt andra gudar, för-
törnande mig med alt theras handa-
werk; therföre skal min wrede uptän-
das emot thetta rum, och skal icke ut-
släckt warda.
18. Men Juda Konung, som eder
utsändt hafwer at fråga HERran,
skolen I så säga: Så säger HERren
Israels Gud:
19. Therföre at titt hjerta hafwer be-
wekt sig af the ord som tu hört haf-
wer, och tu hafwer ödmjukat tig för
HERranom, tå tu hörde hwad jag
sagt hade emot thetta rum och thes
inbyggare, at the skulle warda til en
förödelse och förbannelse, och hafwer
rifwit tina kläder sönder, och hafwer
grätit för mig, så hafwer jag ock hört
thet, säger HERren.
20. Therföre wil jag samla tig til ti-
na fäder, at tu skal samlas i grafwen
med frid, och tina ögon icke se skola all
thenna olycka, som jag öfwer thetta
rum föra skal. Och the sade Konun-
gen thet igen.

23. Capitel.

Och Konungen sände bort; och til ho-
nom församlades alle the äldste i Juda
och Jerusalem.
2. Och Konungen gick up i HERrans
hus, och hwar man af Juda och alla
Jerusalems inbyggare med honom,
Prester och Propheter och alt folket,
både små och stora; och man läste för
theras öron alla förbundets boks ord,
hwilken i HERrans hus funnen war.
3. Och Konungen gick in til en stod,
och gjorde et förbund för HERranom,
at the skulle wandra efter HERran,
och hålla hans bud, witnesbörd och
rätter af alt hjerta och af all själ, at
the skulle uprätta thetta förbundets ord,
som skrifna stodo uti thenna boken; och
alt folket trädde uti förbundet.
4. Och Konungen böd Öfwerste Pre-
sten Hilkia, och Presterna af thet andra
stiftet, och dörwaktarena, at the skulle
utkasta ur HERrans tempel alla-
handa tyg, som til Baal och lunden
och all himmelens här gjordt war; och
the brände thet up utan för Jerusalem
i Kidrons dal, och stoftet ther af wardt
burit til BethEl.
5. Och han affatte the Camarim,
hwilka Juda Konungar stiktat hade,

til at röka på högderna uti Juda städer och omkring Jerusalem; theslikes Baals, solens, månans, planeternas och all himmelens härs rökare:

6. Och lät föra lunden utu HErrans hus ut för Jerusalem, i Kidrons bäck, och brände honom up wid Kidrons bäck, och gjorde honom til stoft, och kastade stoftet uppå thet meniga folkets grifter.

7. Och han bröt bort the roffarehus, som woro wid HErrans hus, ther qwinnor uti wäfde tapeter til lunden.

8. Och han lät församla alla Presterna utur Juda städer, och orenade the högder ther Presterne rökte, ifrå Geba alt in til BeerSeba. Och han bröt bort port-altaren, som woro uti ingången i Josua, stadsfogdens port, hwilka woro på wänstra sidan, ther man går til stadsporten.

9. Dock offrade icke högdernas Prester någon tid på HErrans altare i Jerusalem, utan åto af the osyrade bröden ibland sina bröder.

10. Han orenade ock Tophet, uti Hinnoms barns dal, at ingen skulle låta sin son eller sin dotter gå genom eld för Molech:

11. Och tog bort the hästar hwilka Juda Konungar åt solen upsatt hade i ingången til HErrans hus, til Nethan Melechs åminnelse, kamererarens, som i Parvarim war; och solens wagnar brände han up i eld.

12. Så ock altaren på taken i Ahas sal, then Juda Konungar gjort hade, och the altaren, som Manaße gjort hade uti the twå gårdar åt HErrans hus, bröt Konungen bort, och lopp tädan och kastade theras stoft i Kidrons bäck.

13. Och the högder, som för Jerusalem woro, på högra sidan wid berget Mashith, som Salomo, Israels Konung, byggt hade til Asthoreth, Zidons styggelse, och Chemos, Moabs styggelse, och Milcom, Ammons barns styggelse, orenade Konungen:

14. Och slog sönder stoderna, och utrotade lundarna, och upfyllde theras rum med menniskoben.

15. Sammalunda ock thet altaret i BethEl, högden som Jerobeam Nebat son gjort hade, then Israel hade kommit til at synda; thet samma altaret bröt han ned, och högden, och brände up högden, och gjorde henne til stoft, och brände up lunden.

16. Och Josia wände sig om, och fick se the grifter som woro på berget, och sände bort och lät hämta benen utu grifterna, och upbrände them på altaret, och orenade thet, efter HErrans ord, som Guds mannen utropat hade, then thetta så föresagt hade.

17. Och han sade: Hwad är thetta för en wård som jag här ser? Och folket i staden sade til honom: Thet är then Guds mannens grift, som af Juda kom, och thetta utropade, som tu gjort hafwer med altaret i BethEl.

18. Och han sade: Låt honom ligga; ingen röre hans ben. Altså wordo hans ben friade, med then Prophetens ben, som utaf Samarien kommen war.

19. Han kastade ock bort alla högders hus uti Samarie städer, som Israels Konungar gjort hade til at förtörna HErran, och gjorde med them aldeles såsom han i BethEl gjort hade.

20. Och han offrade alla högdernas Prester, som ther woro, på altaren, och brände så menniskoben ther uppå, och kom igen til Jerusalem.

21. Och Konungen böd folket, och sade: Håller HErranom eder Gud Paßah, såsom skrifwit är i thenna förbundets bok.

22. Ty intet Paßah war så hållit som thetta, ifrå the Domares tid, som Israel dömde, och i alla Israels Konungars och Juda Konungars tid:

23. Utan i adertonde året Konungs Josia wardt thetta Paßah hållit HErranom i Jerusalem.

24. Theslikes rensade Josia ut alla spåmän, teknatydare, beläten och afgudar, och alla styggelser, som i Juda land och i Jerusalem sedde wordo, på thet han skulle upråtta lagens ord, som

skrifna stodo i boken, som Presten Hilkia fann i HErrans hus.

25. Hans like hade ingen Konung warit för honom, then så af alt hjerta, af all själ och alla krafter sig til HErran wände, efter all Mose lag: och efter honom kom ej heller hans like up.

26. Dock wände icke HErren sig ifrå sin stora wredes grymhet, ther med han öfwer Juda förtörnad war, för alla the retelsers skul, ther med Manaße honom retat hade.

27. Och HErren sade: Jag wil ock kasta Juda ifrå mitt ansikte, såsom jag Israel bortkastat hafwer; och skal förkasta thenna staden, som jag utwalt hafwer, nemligen, Jerusalem, och thet hus therom jag sagt hafwer: Mitt namn skal wara ther.

28. Hwad nu mer om Josia sågandes år, och alt thet han gjort hafwer, si, thet är skrifwit uti Juda Konungars Chrönica.

29. Uti hans tid drog Pharao Necho, Konungen i Egypten, up emot Konungen af Aßyrien, wid then älfwen Phrath; men Konung Josia drog emot honom, och blef död i Megiddo, tå han hade sett honom.

30. Och hans tjenare förde honom död ifrå Megiddo, och hade honom til Jerusalem, och begrofwo honom i hans graf: och folket i landet togo Joahas, Josia son, och smorde honom, och gjorde honom til Konung i hans faders ställe.

31. Tre och tjugu år gammal war Joahas, tå han wardt Konung, och regerade tre månader i Jerusalem. Hans moder hette Hamutal, Jeremia dotter af Libna.

32. Och han gjorde thet ondt war för HErranom, såsom hans fäder gjort hade.

33. Men Pharao Necho grep honom i Riblath i Hamaths land, at han icke regera skulle i Jerusalem, och lade en beskattning på landet, hundrade centner silfwer, och en centner guld.

34. Och Pharao Necho gjorde Eliakim, Josia son, til Konung uti hans faders Josia stad, och kallade honom Jojakim. Men Joahas tog han och förde in uti Egypten; ther blef han död.

35. Och Jojakim gaf Pharao silfret och guldet; dock beskattade han landet, at han sådant silfwer gifwa kunde, efter Pharaos befallning: hwar och en, efter sin förmåga, beskattade han til silfwer och guld ibland folket i landet, at han thet Pharao Necho gifwa skulle.

36. Fem och tjugu år gammal war Jojakim, tå han wardt Konung, och regerade ellofwa år i Jerusalem. Hans moder hette Zebuda, Pedaja dotter af Ruma.

37. Och han gjorde thet ondt war för HErranom, såsom hans fäder gjort hade.

24. Capitel.

Uti hans tid drog NebucadNezar up, Konungen i Babel; och Jojakim wardt honom underdånig i tre år. Och han wände sig om, och föll ifrå honom.

2. Och HErren lät komma öfwer honom krigsfolk utu Chaldeen, utu Syrien, utu Moab, och ifrån Ammons barn; och lät komma them i Juda, at the skulle förderfwa honom, efter HErrans ord, thet han talat hade genom sina tjenare Propheterna.

3. Men thet skedde Juda altså, efter HErrans ord, på thet han skulle kasta them ifrå sitt ansikte, för Manaße synds skul, som han gjort hade;

4. Och för thet oskyldiga blods skul, som han utgöt, och gjorde Jerusalem fullt med oskyldigt blod: och therföre wille HErren icke förlåtat.

5. Hwad nu mer om Jojakim sågandes år, och alt thet han gjort hafwer, si, thet är skrifwit uti Juda Konungars Chrönica.

6. Och Jojakim affsomnade med sina fäder. Och hans son Jojachin wardt Konung i hans stad.

7. Och Konungen i Egypten drog icke mer utu sitt land; förty Konungen i Babel hade honom borttagit alt thet som Konungens i Egypten war, ifrån Egypti bäck alt in til then älfwen Phrath.

8. Aderton år gammal war Jojachin, tå han Konung wardt, och regerade tre månader i Jerusalem. Hans moder hette Nehustha, Elnathans dotter af Jerusalem.

9. Och han gjorde thet ondt war för HERranom, såsom hans fader gjort hade.

10. På then tiden drogo NebucadNezars, Konungens tjenare i Babel, up til Jerusalem, och kringlade staden med bolwerk.

11. Och tå NebucadNezar kom til staden med sina tjenare, belade han honom.

12. Men Jojachin, Juda Konung, gick ut til Konungen af Babel med sin moder, med sina tjenare, med sina öfwerstar och kamererare. Och Konungen af Babel anammade honom i sitt rikes åttonde år;

13. Och tog ut tådan alla håfwor uti HERrans hus och i Konungshuset; och slog sönder alla gyldene käril, som Salomo, Israels Konung, gjort hade uti HERrans tempel, såsom HERren sagt hade;

14. Och förde bort hela Jerusalem, alla öfwerstar, alla wäldiga, tiotusende fångar, och alla timmermän, och alla smeder, och låt intet qwar blifwa, utan thet ringaste folket i landet;

15. Och förde bort Jojachin til Babel, Konungens moder, Konungens hustrur och hans kamererare; theslikes the myndiga i landet förde han ock fångna bort ifrå Jerusalem til Babel;

16. Och hwad bästa folket war, sjutusende, och the timmermän och smeder, tusende, alla starka krigsmän. Och Konungen af Babel förde them til Babel.

17. Och Konungen af Babel gjorde Matthania, hans faderbroder, til Konung i hans stad, och kallade honom Zedekia.

18. Et och tjugu år gammal war Zedekia, tå han wardt Konung, och regerade ellofwa år i Jerusalem. Hans moder hette Hamital, Jeremia dotter af Libna.

19. Och han gjorde thet ondt war för HERranom, såsom Jojakim gjort hade.

20. Ty thet skedde altså med Jerusalem och Juda utaf HERrans wrede, til thes han kastade them bort ifrå sitt ansikte. Och Zedekia wardt affällig ifrå Konungen i Babel.

25. Capitel.

Och thet begaf sig i nionde året af hans rike, på tionde dagen i tionde månaden, kom NebucadNezar, Konungen i Babel, med all sin magt för Jerusalem; och the lägrade sig ther före, och byggde skansar alt omkring.

2. Altså wardt staden belagd, alt in til ellofte året af Konung Zedekia rike.

3. Men i nionde månaden wardt hungren stark i staden, så at folket i landet hade intet äta.

4. Tå föll man in i staden, och alle krigsmän flydde om natten then wägen ifrå porten som går emellan the twå murar åt Konungsträgården. Och the Chaldeer lågo omkring staden. Och han flydde then wägen åt hedmarken.

5. Men the Chaldeers magt jagade efter Konungen, och grepo honom på hedmarken wid Jericho. Och alle krigsmännerne, som när honom woro, wordo förskingrade ifrå honom.

6. Men Konungen grepo the, och förde honom up til Konungen af Babel til Riblath; och the sade en dom öfwer honom.

7. Och the slogo Zedekia barn ihjäl för hans ögon, och stungo Zedekia hans ögon ut, och bundo honom med kädjor, och förde honom til Babel.

8. På sjunde dagen i femte månaden, thet är nittonde året NebucadNezars, Konungens i Babel, kom NebusarAdan, hofmästaren, Konungens tjenare i Babel, til Jerusalem:

9. Och upbrände HERrans hus och Konungshuset; och alla hus i Jerusalem, och alla stora hus brände han up med eld.

10. Och hela the Chaldeers magt, som med hofmästaren war, bröt omkull murarna, som omkring Jerusalem woro.

11. Men thet andra folket, som qwar war i staden, och the som til Konungen af Babel fallne woro, och thet andra meniga folket, förde NebusarAdan, hofmåstaren, bort.

12. Och af the ringaste i landet låt hofmåstaren blifwa til wingårdsmän och åkermän.

13. Men the kopparstoder i HErrans hus, och stolarna, och kopparhafwet, som i HErrans hus war, slogo the Chaldeer sönder, och förde kopparen til Babel.

14. Och grytor, skoflar, knifwar, skedar, och alla kopparkäril, ther med man tjente, togo the bort.

15. Ther til tog hofmåstaren pannor och bäcken, hwad af guld och silfwer war;

16. Twå stoder, et haf, och the stolar som Salomo hade göra låtit til HErrans hus; kopparen af alla thesza tyg stod icke til wågandes.

17. Aderton alnar hög war ena stoden, och knappen ther på war ock af koppar, och tre alnar hög; och gjordarne och granatäplena alt omkring knappen woro ock alt af koppar: på samma sätt war ock then andra stoden med gjordar.

18. Och hofmåstaren tog Presten Seraja, af första skiftet, och Presten Zephania, af thet andra skiftet, och tre dörwaktare,

19. Och en kamererare utu staden, som öfwer krigsmännerna satt war, och fem män, som allestädes hade stått för Konungen, och i staden fundne woro, och Sopher, hårhöfwitsmannen, som folket i landet strida lärde, och sextio män af landsfolket, som i staden fundne woro:

20. Thesza tog NebusarAdan, hofmåstaren, och förde them til Konungen af Babel i Riblath.

21. Och Konungen i Babel slog them ihjäl i Riblath, i thet landet Hamath. Altså wardt Juda bortförd utu sitt land.

22. Men öfwer thet folk som qwar blef i Juda land, som NebucadNezar, Konungen af Babel, qwar blifwa låt, satte han Gedalja Ahikams son, Saphans sons.

23. Tå nu alt krigsfolkets höfwitsmän och männerne hörde, at Konungen af Babel hade upsatt Gedalja, kommo the til Gedalja i Mizpa, nemligen, Ismael Nethania son, och Johanan Kareah son, och Seraja Thanhumeth son, then Nethophatiten, och Jaesania Maachathi son, samt med theras män.

24. Och Gedalja swor them och theras män, och sade til them: Frukter eder intet, at wara the Chaldeers undersåtare. Blifwer i landet, och warer Konungen af Babel underdånige, så går eder wäl.

25. Men i sjunde månaden kom Ismael Nethania son, Elisama sons, utaf Konungslig slägt, och tio män med honom, och slogo Gedalja ihjäl; ther til the Judar och Chaldeer, som med honom woro i Mizpa.

26. Tå reste sig up alt folket, både små och stora, och krigsöfwerstarne, och kommo in uti Egypten; förty the fruktade sig för the Chaldeer.

27. Uti sjunde och trettionde året, sedan Jojachin, Juda Konung, bortförd war, på sjunde och tjugonde dagen i tolfte månaden, hof EvilMerodach, Konungen i Babel, uti första året af sitt rike, Jojachins, Juda Konungs, hufwud up utu fängelsehuset;

28. Och talade wänligt med honom, och satte hans stol utöfwer the Konungars stolar, som när honom woro i Babel;

29. Och förwandlade hans fängelsekläder; och han åt altid in för honom i alla sina lifsdagar.

30. Och han satte honom före hans del, then man honom altid gifwa skulle af Konungen, hwar dag, så länge han lefde.

Första Chrönike-Boken.

1. Capitel.

Adam, Seth, Enos,
2. Kenan, Mahalaleel, Jared,
3. Hanoch, Methusalah, Lamech,
4. Noah, Sem, Ham, Japhet.
5. Japhets barn åro theße: Gomer, Magog, Madai, Javan, Thubal, Mesech, Thiras.
6. Men Gomers barn åro: Ascenas, Riphath, Thogarma.
7. Javans barn åro: Elisa, Tharsisa, Chittim, Dodanim.
8. Hams barn åro: Chus, Mizraim, Phut, Canaan.
9. Men Chus barn åro theße: Seba, Havila, Sabtha, Raema, Sabtecha. Raema barn åro: Seba och Dedan.
10. Men Chus födde Nimrod. Han begynte wara wåldig på jorden.
11. Mizraim födde Ludim, Anamim, Lehabim, Naphthuhim,
12. Patrusim, Casluhim: af hwilka utkomne åro the Philisteer och Caphthoreer.
13. Men Canaan födde Zidon, sin första son, och Heth,
14. Jebusi, Emori, Girgasi,
15. Hivi, Arki, Sini,
16. Arvadi, Zemari och Hamathi.
17. Sems barn åro theße: Elam, Aßur, Arphachsad, Lud, Aram, Uz, Hul, Gether och Masech
18. Men Arphachsad födde Salah: Salah födde Eber.
19. Men Eber wordo födde twå söner; then ene hette Peleg, therföre at i hans tid wardt landet deladt; och hans broder hette Jaketan.
20. Jaketan födde Almodad, Saleph, Hazarmaveth, Jarah,
21. Hadoram, Usal, Dikela,
22. Ebal, Abimael, Seba,
23. Ophir, Havilah och Jobab. Theße åro alle Jaketans barn.
24. Sem, Arphachsad, Salah,
25. Eber, Peleg, Regu,
26. Serug, Nahor, Tharah,
27. Abram, thet år Abraham.
28. Men Abrahams barn åro: Isaac och Ismael.
29. Thetta år theras ätter: Ismaels förstfödde son, Nebajoth; thernäst Kedar, Adbeel, Mibsam,
30. Misma, Duma, Maßa, Hadad, Thema,
31. Jethur, Naphis, Kedma. Theße åro Ismaels barn.
32. Men Ketura barn, Abrahams frillas: hon födde Simram, Jaksan, Medan, Midian, Jisbach, Suah. Och Jaksans barn åro: Seba och Dedan.
33. Och Midians barn åro: Epha, Epher, Hanoch, Abida, Eldaa. Theße åro alle Ketura barn.
34. Abraham födde Isaac. Isaacs barn åro: Esau och Israel.
35. Esau barn åro: Eliphas, Reguel, Jeus, Jaelam, Korah.
36. Eliphas barn åro: Theman, Omar, Zephi, Gatham, Kenas, Thimna, Amalek.
37. Reguels barn åro: Nahath, Serah, Samma och Mißa.
38. Seirs barn åro: Lotan, Sobal, Zibeon, Ana, Dison, Ezer, Disan.
39. Lotans barn åro: Hori, Homam; och Thimna war Lotans syster.
40. Sobals barn åro: Aljan, Manahat, Ebal, Sephi, Onam. Zibeons barn: Aja och Ana.
41. Anas barn åro: Dison. Disons barn åro: Hamran, Esban, Jithran, Cheran.
42. Ezers barn åro: Bilhan, Saavan, Jaachan. Disans barn åro: Uz och Aran.
43. Theße åro the Konungar, som regerade uti Edoms land, förr än någon Konung regerade ibland Israels barn: Bela Beors son; och hans stad het Dinhaba.
44. Och tå Bela blef död, wardt Konung i hans stad Jobab, Seras son, af Bozra.

45. Tå Jobab blef död, wardt Konung i hans stad Husam utaf the Themaniters land.
46. Tå Husam blef död, wardt Konung i hans stad Hadad Bedads son, hwilken slog the Midianiter på the Moabiters mark; och hans stad hette Avith.
47. Tå Hadad blef död, wardt Konung i hans stad Samla af Masreka.
48. Tå Samla blef död, wardt Konung i hans stad Saul af Rehoboth wid älfwen.
49. Tå Saul blef död, wardt Konung i hans stad Baalhanan Achbors son.
50. Tå Baalhanan blef död, wardt Konung i hans stad Hadad: och hans stad hette Pagi, och hans hustru hette Mehetabeel, Matreds dotter, och Mesahabs dotter.
51. Tå Hadad blef död, woro Förstar i Edom: then Försten Thimna, then Försten Alja, then Försten Jetheth,
52. Then Försten Aholibama, then Försten Ela, then Försten Pinon,
53. Then Försten Kenas, then Försten Theman, then Försten Mibzar,
54. Then Försten Magdiel, then Försten Iram. Theße äro the Förstar i Edom.

2. Capitel.

Theße äro Israels barn: Ruben, Simeon, Levi, Juda, Isaschar, Sebulon,
2. Dan, Joseph, BenJamin, Naphthali, Gad, Aßer.
3. Juda barn äro: Er, Onan, Sela: the tre wordo honom födde af Sua dotter, then Cananeiskan. Men Er, then förste Juda son, war arg för HERranom; therföre drap han honom.
4. Men Thamar, hans sonhustru, födde honom Perez och Serah; så at alla Juda barn woro fem.
5. Perez barn äro: Hezron och Hamul.
6. Men Serah barn äro: Simri, Etan, Heman, Chalcol, Dara: theße tilhopa äro fem.
7. Charmi barn äro: Achar, hwilken bedröfwade Israel, tå han förtog sig på thet til spillo gifwit war.
8. Ethans barn äro: Asaria.
9. Hezrons barn, som honom födde äro: Jerahmeel, Ram, Chelubai.
10. Ram födde Amminadab: Amminadab födde Naheßon, then Försten för Juda barn.
11. Naheßon födde Salma: Salma födde Boas.
12. Boas födde Obed: Obed födde Isai.
13. Isai födde sin förste son Eliab, AbiNadab then andra, Simea then tredje,
14. Nethaneel then fjerde, Raddai then femte,
15. Ozem then sjette, David then sjunde.
16. Och theras systrar woro: ZeruJa och Abigail. ZeruJa barn äro: Abisai, Joab, Asahel, the tre.
17. Men Abigail födde Amasa; och Amasa fader war Jether, en Ismaelit.
18. Caleb, Hezrons son, födde med then qwinnan Asuba och med Jerioth; och theße äro hennes barn: Jeser, Sobab och Ardon.
19. Tå Asuba blef död, tog Caleb Ephrath; hon födde honom Hur:
20. Hur födde Uri: Uri födde Bezaleel.
21. Ther efter besof Hezron Machirs dotter, Gileads faders: och han tog henne, tå han war sextio år gammal; och hon födde honom Segub.
22. Segub födde Jair: han hade tre och tjugu städer i Gileads land.
23. Och han tog utaf the samma Gesur och Aram, Jairs byar; ther til Kenath med thes orter, sextio städer. Theße äro alle Machirs barn, Gileads faders.
24. Efter Hezrons död i Caleb Ephrata lefde Hezron sin hustru Abia; hon födde honom Ashur, Thekoa fader.
25. Jerahmeel, Hezrons förste son, hade barn: then förste, Ram, Buna, Oren och Ozem och Ahia.
26. Och Jerahmeel hade ännu en annan hustru, som het Atarah: hon är Onams moder.

27. Rams barn, Jerahmeels första sons äro: Maaz, Jamin och Eker.
28. Men Onam hade barn, Sammai och Juda. Sammai barn äro: Nadab och Abisur.
29. Men Abisurs hustru het Abihail; hon födde honom Ahban och Molid.
30. Nadabs barn äro: Seled och Appaim; och Seled blef död barnlös.
31. Appaims barn äro: Jisei. Jisei barn äro: Sesan. Sesans barn äro: Ahlai.
32. Juda barn, Sammai broders, äro: Jether och Jonathan; men Jether blef död barnlös.
33. Men Jonathans barn äro: Peleth och Sasa. Thet äro Jerahmeels barn.
34. Men Sesan hade inga söner, utan döttrar. Och Sesan hade en Egyptisk tjenare, som hette Jarha.
35. Och Sesan gaf Jarha, sin tjenare, sin dotter til hustru: hon födde honom Attai:
36. Attai födde Nathan: Nathan födde Sabad:
37. Sabad födde Ephlal: Ephlal födde Obed:
38. Obed födde Jehu: Jehu födde Asaria:
39. Asaria födde Helez: Helez födde Elasa.
40. Elasa födde Sismai: Sismai födde Sallum:
41. Sallum födde Jekamia: Jekamia födde Elisama.
42. Calebs barn, Jerahmeels broders, äro: Mesa, hans förste son, (han är Siphs fader) och Maresa barn, Hebrons faders.
43. Hebrons barn äro: Korah, Thappuah, Rekem och Sema.
44. Men Sema födde Raham, Jorkeams fader: Rekem födde Sammai:
45. Sammai son het Maon: och Maon war Bethzurs fader.
46. Men Epha, Calebs frilla, födde Haran, Moza och Gases. Haran födde Gases.
47. Men Jahdai barn äro: Regem, Jotham, Gesan, Pelet, Epha och Saaph.
48. Men Maacha, Calebs frilla, födde Seber och Thirhana:
49. Hon födde theslikes Saaph, Madmanna fader, och Seva, Machbena fader och Gibea fader. Achsa war Calebs dotter.
50. Theße woro Calebs barn: Hurs, then första sonens af Ephratha, Sobal, KiriathJearims fader.
51. Salma, BethLehems fader, Hareph, BethGaders fader.
52. Och Sobal, KiriathJearims fader, hade söner: Reaja stamfadren för halfwa Manuhoth.
53. Men the slägter i KiriathJearim woro: the Jithriter, Puthiter, Sumathiter och Misraiter. Utaf theßa äro utkomne the Zorgathiter och Esthaoliter.
54. Salma barn äro: BethLehem och the Nethophatiter, kronorna til Joabs hus, och hälften af the Manathiter af then Zorgiten.
55. Och the skrifwares slägter, som i Jabez bodde, äro: the Thirathiter, Simathiter, Suchathiter. Theße äro the Kiniter, som komne äro af Hamath, BethRechabs fader.

3. Capitel.

Theße äro Davids barn, som honom födde äro i Hebron: then förste, Amnon, af Ahinoam, then Jisreelitiskan; then andre, Daniel, af Abigail, then Carmelitiskan;
2. Then tredje, Absalom, Maacha son, Thalmai dotters, Konungens i Gesur; then fjerde, Adonia, Haggith son;
3. Then femte, SephatJa, af Abital; then sjette, Jithream, af hans hustru Egla.
4. Theße sex äro honom födde i Hebron; förty han regerade ther i sju år och sex månader; men i Jerusalem regerade han i tre och trettio år.
5. Och theße äro honom födde i Jerusalem: Simea, Sobab, Nathan, Salomo, the fyra af BathSua, Ammiels dotter.
6. Ther til Jibehar, Elisama, Eliphelet,
7. Noga, Nepheg, Japhia,
8. Elisama, Eljada, Eliphelet; the nio

9. Theße äro alle Davids barn, förutan the som frillobarn woro. Och Thamar war theras syster.
10. Salomo son war Rehabeam: hans son war Abia: hans son war Asa: hans son war Josaphat:
11. Hans son war Joram: hans son war Ahasia: hans son war Joas:
12. Hans son war Amazia: hans son war Asaria: hans son war Jotham:
13. Hans son war Ahas: hans son war Hiskia: hans son war Manaße:
14. Hans son war Amon: hans son war Josia:
15. Men Josia söner woro: then förste, Johanan; then andre, Jojakim; then tredje, Zedekia; then fjerde, Sallum.
16. Men Jojakims barn woro: Jechonia. Hans son war Zedekia.
17. Jechonia barn, then fången wardt, woro: Sealthiel,
18. Malkiram, Phedaja, Seneazar, Jekamia, Hosama, Nedabia.
19. Phedaja barn woro: Serubbabel och Simei. Serubbabels barn woro: Mesullam och Hanania och theras syster Selomith:
20. Ther til Hasuba, Ohel, Berechia, Hasadia, JusabHesed; the fem.
21. Hanania barn woro: Pelatia och Jesaia: hans son war Rephaja: hans son war Arnan: hans son war Obadja: hans son war Sechania.
22. Men Sechania barn woro: Semaja. Semaja barn woro: Hattus, Jigeal, Bariah, Nearia, Saphat; the sex.
23. Nearia barn woro: Eljoenai, Hiskia, Asrikam; the tre.
24. Eljoenai barn woro: Hodaja, Eljasib, Phelaja, Akkub, Johanan, Delaja, Anani; the sju.

4. Capitel.

Juda barn woro: Perez, Hezron, Charmi, Hur och Sobal.
2. Men Reaja, Sobals son, födde Jahath: Jahath födde Ahumai och Lahad. Thet äro the Zorgathiters slägter.
3. Thetta är then fadrens Ethams slägte: Jisreel, Jisma, Jidbas: och theras syster het Hazelelponi.
4. Och Pnuel, Gedors fader, och Eser, Husa fader. Thet äro Hurs barn, then första Ephratha sons, BethLehems faders.
5. Men Ashur, Thekoa fader, hade twå hustrur, Helea och Naara.
6. Och Naara födde honom Ahußam, Hepher, Themeni, Ahastari. Thet äro Naara barn.
7. Men Helea barn woro: Zereth, Jesohar och Ethnan.
8. Men Coz födde Anub och Hazobeba och the Aharhels slägter, Harum sons.
9. Men Jabez war härligare än hans bröder: och hans moder kallade honom Jabez; ty hon sade: Jag hafwer födt honom med bekymmer.
10. Och Jabez åkallade Israels Gud, och sade: Om tu wälsignar mig, och utwidgar mina gränser, och tin hand blifwer med mig, och så skaffar med thet onda, at thet mig intet bekymrar. Och Gud lät ske som han bad.
11. Men Chelub, Suah broder, födde Mehir, thet är Esthons fader.
12. Men Esthon födde Bethrapha, Paseah och Thehinna, fadren til then staden Nahas. Thet äro the män af Recha.
13. Kenas barn woro: Athniel och Seraja. Athniels barn woro: Hathath.
14. Och Meonothai födde Ophra. Och Seraja födde Joab, en fader åt the timmermän i dalen; ty the woro timmermän.
15. Calebs barn, Jephunne sons, woro: Iru, Ela och Naam. Ela barn woro: Kenas.
16. Jehaleleels barn woro: Siph, Sipha, Thiria och Asareel.
17. Esra barn woro: Jether, Mered, Epher och Jalon, och Thahar med MirJam, Sammai, Jisbah, Esthemoa fader.
18. Och hans hustru Judia födde Jered, Gedors fader, Heber, Socho fader, Jekuthiel, Sanoah fader. Theße äro Bithia barn, Pharaos dotters, hwilka Mared tog.

19. Then hustruns Hodija barn, Nahams systers, Kegila faders, woro: Hagarmi och Esthemoa, then Maachathiten.

20. Simeons barn woro: Amnon, Rinnah, Benhanan och Thilon. Jisei barn woro: Soheth och Bensoheth.

21. Sela barn, Juda sons, woro: Er, Lecha fader, Laeda, Maresa fader, och the linwäfwares slägter i Asbea hus;

22. Ther til Jokim, och the män af Coseba, Joas, Saraph, hwilke husherrar woro i Moab, och bodde i Lahem, som the gamle säga.

23. The woro pottomakare, och bodde ibland planteringar och gårdar när Konungen, i hans arbete, och kommo och blefwo ther.

24. Simeons barn woro: Nemuel, Jamin, Jarib, Serah, Saul:

25. Hans son war Sallum: hans son war Mibsam: hans son war Misma.

26. Misma barn woro: Hamuel: hans son war Saccur: hans son war Simei.

27. Simei hade sexton söner och sex döttrar; men hans bröder hade icke många barn, och all theras slägt förökade sig icke så mycket, som Juda barn.

28. Men the bodde i BeerSeba, Molada, HazarSual,

29. Bilha, Ezem, Tholad,

30. Bethuel, Horma, Ziklag,

31. BethMarchaboth, HazarSusim, BethBirei, Saarim: thet woro theras städer, alt in til Konung David.

32. Ther til theras byar, Etham, Ain, Rimmon, Thochen, Asan, the fem städerne,

33. Och alla the byar som woro omkring theßa städerna, alt in til Baal. Thet är theras boning, och theras ätt ibland them.

34. Och Mesobab, Jamlech, Josa, Amazia son,

35. Joel, Jehu, Josibia son, Seraja sons, Asiels sons,

36. Eljoenai, Jaacoba, Jesohaja, Asaja, Adiel, Jisimiel och Benaja,

37. Sisa, Siphei son, Allon sons, Jedaja sons, Simri sons, Semaja sons.

38. Theße woro namnkunnige Förstar uti theras ätter och i theras fäders hus, och delade sig ut, efter thet the woro månge.

39. Och the drogo bort til at fara til Gedor, in til öster i dalen, på thet the skulle söka bete för theras får.

40. Och the funno feta och goda beten, och et widt land, stilla och rikt; ty i förtiden bodde ther the af Ham.

41. Och the som nu wid namn beskrifne äro, kommo i Hiskia tid, Juda Konungs, och slogo theras hyddor och boningar, som ther fundne wordo, och gjorde them til spillo, alt in til thenna dag; och bodde i theras stad, ty ther war bete för får.

42. Och gingo ut af them, af Simeons barn, femhundrade män, in til Seirs berg, med theras öfwerstar, Pelatia, Nearia, Rephaia och Ußiel, Jisei barn;

43. Och slogo the återlefda af the Amalekiter, som undsluppne woro, och bodde ther alt in til thenna dag.

5. Capitel.

Rubens barn, första Israels sons: (ty han war förste sonen; men therföre at han sin faders säng besmittade, wardt hans förstfödslorätt gifwen Josephs barn, Israels sons; dock wardt han icke räknad til förstfödslen,

2. Ty Juda, som mägtig war ibland sina bröder, honom wardt förstadömet gifwit, och Joseph fick förstfödslorätten.)

3. Så äro nu Rubens, första Israels sons barn: Hanoch, Pallu, Hezron och Charmi.

4. Joels barn woro: Semaja: hans son war Gog: hans son war Simei:

5. Hans son war Micha: hans son war Reaja: hans son war Baal:

6. Hans son war Beera, hwilken Thiglath Pilneser, Konungen i Aßyrien, bortförde fången: han war en Förste ibland the Rubeniter.

7. Men hans bröder i theras ätter, tå the i theras börd räknade wordo, hade Jegiel och Sacharia för höfwitsmän.
8. Och Bela, Asas son, Sema sons, Joel sons, han bodde i Aroer och in til Nebo och BaalMeon:
9. Och bodde emot öster, in til man kommer til öknen, wid then älfwen Phrath; förty theras boskap war mycken i Gileads land.
10. Och i Sauls tid förde the örlig emot the Hagariter, så at the föllo genom theßas hand, och bodde i theras hyddor, inemot hela then östra ängden Gilead.
11. Gads barn bodde twärt öfwer ifrå them uti thet landet Basan, alt in til Salcha.
12. Joel, then främste; Sapham, then andre; Jaenai och Saphat i Basan.
13. Och theras bröder i theras faders hus woro: Michael, Mesullam, Seba, Jorai, Jaecan, Sia och Eber; the sju.
14. Theße äro Abihails barn, Huri sons, Jaroah sons, Gilead sons, Michael sons, Jesisai sons, Jahdo sons, Bus sons.
15. Ahi Abdiel son, Guni sons, war en öfwerste uti theras faders hus;
16. Och bodde i Gilead i Basan, och i thes byar, och i alla Sarons förstäder, alt in til thes ändar.
17. Theße wordo alle räknade i Jothams, Juda Konungs, och Jerobeams, Israels Konungs, tid.
18. Rubens barn, the Gaditers, och then halfwa slägtens Manaße woro stridsamme män, som sköld och swärd föra och boga spänna kunde, och förfarne til at strida: the woro fyra och fyratio tusende och sjuhundrade och sextio, som i här drogo.
19. Och tå the stridde med the Hagariter, hulpo them Jetur, Naphis och Nodab;
20. Och gåfwo the Hagariter i theras händer, och alt thet som med them war; förty the ropade til Gud i striden: och han bönhörde them; ty the trodde på honom.
21. Och the förde bort theras boskap, femtio tusende cameler, tu hundrade och femtio tusende får, tu tusende åsnor, och hundrade tusende menniskors själar.
22. Och ther föllo månge särade; ty striden war af Gudi. Och the bodde i theras stad, alt in til then tiden the fångne wordo.
23. Then halfwa slägtens Manaße barn bodde i thet landet, ifrå Basan alt in til BaalHermon och Senir och thet berget Hermon, och the woro mänge.
24. Och theße woro höfwitsmän för theras faders hus: Epher, Jisei, Eliel, Asriel, Jeremia, Hodavia, Jahdiel, wäldige, mägtige män, och namnkunnige höfwitsmän uti theras faders hus.
25. Och tå the förtogo sig emot theras faders Gud, och i horeri gingo efter the folkens gudar ther i landet, som Gud för them förgjort hade,
26. Upwäckte Israels Gud Phuls anda, Konungens i Aßyrien, och Thiglath Pilnesers anda, Konungens i Aßyrien: the förde bort the Rubeniter, Gaditer och then halfwa slägten Manaße, och läto them komma til Halah och Habor och Hara och til then älfwen Gosan, alt in til thenna dag.

6. Capitel.

Levi barn woro: Gersom, Kehath och Merari.
2. Kehaths barn woro: Amram, Jizear, Hebron och Ußiel.
3. Amrams barn woro: Aaron, Mose och MirJam. Aarons barn woro, Nadab, Abihu, Eleazar och Ithamar.
4. Eleazar födde Pinehas: Pinehas födde Abisua:
5. Abisua födde Bukki: Bukki födde Ußi:
6. Ußi födde Serahia: Serahia födde Merajoth:
7. Merajoth födde Amaria: Amaria födde Ahitob:
8. Ahitob födde Zadok: Zadok födde Ahimaaz.
9. Ahimaaz födde Asaria: Asaria födde Johanan:

10. Johanan födde Asaria, hwilken Prest war i huset som Salomo byggde i Jerusalem.
11. Asaria födde Amaria: Amaria födde Ahitob:
12. Ahitob födde Zadok: Zadok födde Sallum:
13. Sallum födde Hilkia: Hilkia födde Asaria.
14. Asaria födde Seraja: Seraja födde Jozadak.
15. Men Jozadak wardt med bortförd, tå HErren lät bortföra Juda och Jerusalem fångna af NebucadNezar.
16. Så äro nu Levi barn theße: Gersom, Kehath och Merari.
17. Gersoms barn heta altså: Libni och Simei.
18. Kehaths barn heta: Amram, Jizear, Hebron och Ußiel.
19. Merari barn heta: Maheli och Musi. Thet äro the Leviters ätter efter theras fäder.
20. Gersoms son war Libni: hans son war Jahath: hans son war Simma:
21. Hans son war Joah: hans son war Iddo: hans son war Serah: hans son war Jeathrai.
22. Men Kehaths son war Amminadab: hans son war Korah: hans son war Aßir:
23. Hans son war Elkana: hans son war Ebjasaph: hans son war Aßir:
24. Hans son war Tahath: hans son war Uriel: hans son war Ußia: hans son war Saul.
25. Elkana barn woro: Amasai och Ahimoth.
26. Hans son war Elkana: hans son war Elkana Zophai: hans son war Nahath:
27. Hans son war Eliab: hans son war Jeroham: hans son war Elkana:
28. Hans son war Samuel: hans förstfödde war Vasni och Abija.
29. Merari son war Maheli: hans son war Libni: hans son war Simei: hans son war Ußa:
30. Hans son war Simea: hans son war Haggija: hans son war Asaja.
31. Theße äro the som David satte til at sjunga i HErrans hus, tå arken hwilade;
32. Och tjente för boningen och witnesbördets tabernakel med sjungande, alt in til Salomo byggde HErrans hus i Jerusalem, och stodo efter theras sätt i theras ämbete.
33. Och theße äro the som stodo, och theras barn: Utaf Kehaths barn war Heman, sångaren, Joels son, Samuels sons,
34. Elkana sons, Jeroham sons, Eliel sons, Thoah sons,
35. Zuph sons, Elkana sons, Mahath sons, Amasai sons,
36. Elkana sons, Joel sons, Asaria sons, Zephania sons,
37. Tahath sons, Aßir sons, Ebjasaph sons, Korah sons,
38. Jizear sons, Kehath sons, Levi sons, Israels sons.
39. Och hans broder Asaph stod på hans högra sida. Och Asaph war Berechia son, Simea sons,
40. Michael sons, Baaseja sons, Malchija sons,
41. Ethni sons, Serah sons, Adaja sons,
42. Ethan sons, Simma sons, Simei sons,
43. Jahath sons, Gersoms sons, Levi sons.
44. Men theras bröder, Merari barn, stodo på wänstra sidan, nemligen, Ethan, Kisi son, Abdi sons, Malluch sons,
45. Hasabia sons, Amazia sons, Hilkia sons,
46. Amzi sons, Bani sons, Samer sons,
47. Maheli sons, Musi sons, Merari sons, Levi sons.
48. Men theras bröder, Leviterne, woro skickade til allahanda ämbeten uti Guds hus boning.
49. Men Aaron och hans söner woro i thet ämbetet, som war at uptända på bränneoffrets altare och på rökaltaret, och til alla syßlor uti thet alrahelgaste, och til at försona Israel, såsom Mose Guds tjenare budit hade.

50. Aarons barn äro theße: Eleazar, hans son: hans son war Pinehas: hans son war Abisua:
51. Hans son war Bukki: hans son war Ußi: hans son war Serahia.
52. Hans son war Merajoth: hans son war Amaria: hans son war Ahitob:
53. Hans son war Zadok: hans son war Ahimaaz.
54. Och thetta är theras boning och säte uti theras gränser, nemligen, Aarons barns af the Kehathiters ätt; ty lotten föll til them.
55. Och the gåfwo them Hebron, i Juda land, och thes förstäder alt omkring.
56. Men stadens mark och thes byar gåfwo the Caleb Jephunne son.
57. Så gåfwo the nu Aarons barn the fristäder, Hebron och Libna, och thes förstäder; Jattir och Esthemoa, och thes förstäder;
58. Hilen, och thes förstäder; Debir, och thes förstäder;
59. Asan, och thes förstäder; Beth-Semes, och thes förstäder.
60. Och af BenJamins slägte, Geba, och thes förstäder; Alemeth, och thes förstäder; Anathoth, och thes förstäder: så at alla städer i theras ätter woro tretton.
61. Men åt the andra Kehats barn i theras ätter wordo af then halfwa Manaße slägt, genom lott, gifne tio städer.
62. Gersoms barn i theras ätter wordo af Isaschars slägte, och af Assers slägte, och af Naphthali slägte, och af Manaße slägte i Basan, tretton städer gifne.
63. Merari barn i theras ätter wordo, genom lott, gifne af Rubens slägte, och af Gads slägte, och af Sebulons slägte, tolf städer.
64. Och Israels barn gåfwo också Leviterna städer, med theras förstäder:
65. Nemligen, genom lott, af Juda barns slägte, och af Simeons barns slägte, och af BenJamins barns slägte, the städer som the wid namn före sade.
66. Men Kehaths barns ätt kommo städer til af Ephraims slägtes gränser.
67. Så gåfwo the nu the andra Kehats barns ätter the fristäder, Sechem på Ephraims berg, och thes förstäder; Geser, och thes förstäder;
68. Jokmeam, och thes förstäder; BethHoron, och thes förstäder;
69. Ajalon, och thes förstäder; Gath-Rimmon, och thes förstäder;
70. Ther til af then halfwa slägten Manaße; Aner och thes förstäder; Bileam, och thes förstäder.
71. Men Gersoms barn gåfwo the, af then halfwa Manaße slägtes ätt, Golan i Basan, och thes förstäder; AsthAroth, och thes förstäder.
72. Af Isaschars slägte, Kedes, och thes förstäder; Daberath, och thes förstäder;
73. Ramoth, och thes förstäder; Anem, och thes förstäder.
74. Af Aßers slägte, Masal, och thes förstäder; Abdon, och thes förstäder;
75. Hukok, och thes förstäder; Rehob, och thes förstäder.
76. Af Naphthali slägte, Kedes i Galilea, och thes förstäder; Hammon, och thes förstäder; Kiriathaim, och thes förstäder.
77. The andra Merari barn gåfwo the, af Sebulons slägte, Rimmono, och thes förstäder; Thabor, och thes förstäder.
78. Och på hinsidan Jordan, twärs öfwer Jericho, öster ut wid Jordan, af Rubens slägte, Bezer i öknen, och thes förstäder; Jahzah, och thes förstäder;
79. Kedemoth, och thes förstäder; Mephaath, och thes förstäder.
80. Af Gads slägte, Ramoth i Gilead, och thes förstäder; Mahanaim, och thes förstäder;
81. Hesbon, och thes förstäder; Jaeser, och thes förstäder.

7. Capitel.

Isaschars barn woro: Thola, Phua, Jasub och Simrom; the fyra.
2. Thola barn woro: Ußi, Rephaja,

Jeriel, Jahmai, Jibsam och Samuel, hufwud uti theras fäders hus af Thola, och wäldige män i theras ätter, wid thet talet i Davids tid tu och tjugutusende och sexhundrade.

3. Ußi barn woro: Jisraja: Jisraja barn woro: Michael, Obadja, Joel och Jißia; the fem: och woro alle höfwitsmän.

4. Och med them i theras ätter uti theras fäders hus woro wäpnade härfolk til strid, sex och trettio tusende; ty the hade många hustrur och barn.

5. Och theras bröder i alla Isaschars ätter, wäldige män, woro sju och åttatio tusende; och wordo alle räknade.

6. BenJamins barn woro: Bela, Becher och Jediael; the tre.

7. Bela barn woro: Ezbon, Ußi, Ußiel, Jeremoth och Iri, the fem, höfwitsmän i fädernas hus, wäldige män; och wordo räknade tu och tjugu tusende och fyra och trettio.

8. Bechers barn woro: Semira, Joas, Elieser, Eljoenai, Omri, Jeremoth, Abia, Anathot och Alameth: the woro alle Bechers barn;

9. Och wordo räknade i theras ätter, efter höfwitsmännerna i theras fäders hus, wäldige män, tjugu tusende och tuhundrade.

10. Jediaels barn woro: Bilhan. Bilhans barn woro: Jeus, BenJamin, Ehud, Chenaana, Sethan, Tharsis och Ahisahar.

11. The woro alle Jediaels barn, fädernes höfwitsmän, wäldige män, sjutton tusende tuhundrade, som i här utdrogo til at strida.

12. Och Suppim och Huppim woro Irs barn: men Husim woro Achers barn.

13. Naphthali barn woro: Jahziel, Guni, Jezer och Sallum, af Bilha barn.

14. Manaße barn äro theße: Esriel, hwilken hans frilla Aramia födde: men hon födde Machir, Gileads fader.

15. Och Machir gaf Huppim och Suppim hustrur; och hans syster hette Maacha; hans andre son hette Zelaphehad: och Zelaphehad hade döttrar.

16. Och Maacha, Machirs hustru, födde en son, then hon kallade Peres; och hans broder hette Seres; och hans söner woro Ulam och Rakem.

17. Men Ulams son war Bedan. Thetta är Gileads barn, Machir sons, Manaße sons.

18. Och hans syster, Molecheth, födde Ishod, Abieser och Mahela.

19. Och Semida hade theßa barnen: Ahian, Sechem, Likhi och Aniam.

20. Ephraims barn woro theße: Suthelah: hans son war Bered: hans son war Thahath: hans son war Elada: hans son war Thahath:

21. Hans son war Sabad: hans son war Suthelah, Eser och Elad. Och the män i Gath, infödde i landet, dråpo them, therföre at the nederdragne woro til at taga bort theras boskap.

22. Och theras fader Ephraim sörjde i lång tid, och hans bröder kommo til at hugswala honom.

23. Och han besof sin hustru: hon wardt hafwande, och födde en son; och han kallade hans namn Beria, therföre at illa tilgick i hans hus.

24. Hans dotter war Seera. Hon byggde nedra och öfra BethHoron och UßenSeera.

25. Hans son war Repha: hans son war Reseph och Thelah: hans son war Thahan:

26. Hans son war Laedan: hans son war Ammihud: hans son war Elisama:

27. Hans son war Nun: hans son war Josua.

28. Och theras ägor och boning war BethEl och thes byar, och öster ut af Naaran, och wäster ut ifrå Geser och thes byar, och Sechem och thes byar, alt in til Aßa och thes byar:

29. Och in til Manaße barn, BethSean och thes byar, Thaanach och thes byar, Megiddo och thes byar, Dor och thes byar. Ther uti bodde Josephs barn, Israels sons.

30. Aßers barn woro theße: Jimna, Jisva, Jisvi, Beria, och Serah, theras syster.

31. Beria barn woro: Heber och Malchiel, thet är Birsaviths fader.
32. Heber födde Japhlet, Somer, Hotham och Suah, theras syster.
33. Japhlets barn woro: Pasach, Bimhal och Asvath; theße woro Japhlets barn.
34. Somers barn woro: Ahi, Rohga, Jehubba och Aram.
35. Och hans broders Helems barn woro: Sopha, Jimna, Seles och Amal.
36. Sopha barn woro: Suah, Harnepher, Sual, Beri, Jimra,
37. Bezer, Hod, Samma, Silsa, Jithran och Beera.
38. Jethers barn woro: Jephunne, Phispah och Ara.
39. Ulla barn woro: Arah, Haniel och Rizia.
40. Theße woro alle Aßers barn, höfwitsmän i theras fäders hus, utwalde wäldige män, och hufwud öfwer Förstar; och wordo räknade i här til strids wid theras tal, sex och tjugu tusende män.

8. Capitel.

BenJamin födde Bela sin första son, Asbei then andra, Ahrah then tredje,
2. Nohah then fjerde, Rapha then femte.
3. Och Bela hade barn, Addar, Gera, Abihud,
4. Abisua, Naaman, Ahoah,
5. Gera, Sephuphan och Huram.
6. Theße äro Ehuds barn, som hufwud woro för the fäder som bodde i Geba, och drogo bort til Manahath:
7. Nemligen, Naaman, Ahia och Gera; then samme förde them bort, och han födde Ußa och Ahihud.
8. Och Saharaim födde i Moabs land, (tå han hade lätit them ifrå sig) af Husim och Baara, sina hustrur.
9. Och han födde af Hodes, sin hustru, Jobab, Zibia, Mesa, Malcham,
10. Jeuz, Sachia och Mirma. Theße äro hans barn, hufwud för fäderna.
11. Af Husim födde han Abitob och Elpaal.
12. Elpaals barn woro: Eber, Misam och Samed: then samme byggde Ono och Lod och thes byar.
13. Och Beria och Sema woro hufwud för fäderna ibland them som bodde i Ajalon; the förjagade them som bodde i Gath.
14. Och Ahio, Sasak, Jeremoth,
15. Sebadia, Arad, Ader,
16. Michael, Jispa och Joha: theße äro Beria barn.
17. Sebadia, Mesullam, Hiski, Heber,
18. Jismerai, Jislia, Jobab: theße äro Elpaals barn.
19. Jakim, Sichri, Sabdi,
20. Elienai, Zillethai, Eliel,
21. Adaia, Beraia och Simrath: theße äro Simi barn.
22. Jispan, Eber, Eliel,
23. Abdon, Sichri, Hanan,
24. Hanania, Elam, Anthothia,
25. Jiphdeja och Pnuel: theße äro Sasaks barn.
26. Samserai, Seharia, Athalia,
27. Jaresia, Elia och Sichri: theße äro Jerohams barn.
28. Theße äro hufwud för fäderna i theras ätter; the bodde i Jerusalem.
29. Men i Gibeon bodde fadren Gibeon; och hans hustru hette Maacha.
30. Och hans förste son war Abdon, Zur, Kis, Baal, Nadab,
31. Gedor, Ahio och Secher.
32. Men Mikloth födde Simea; och the bodde twärs emot theras bröder i Jerusalem, med sina bröder.
33. Ner födde Kis: Kis födde Saul: Saul födde Jonathan, MalchiSua, AbiNadab och Esbaal.
34. Jonathans son war MeriBaal: MeriBaal födde Micha:
35. Micha barn woro: Pitheon, Melech, Thaerea och Ahas:
36. Ahas födde Joadda: Joadda födde Alemeth, Asmaveth och Simri: Simri födde Moza:
37. Moza födde Binea: hans son war Rapha: hans son war Elasa: hans son war Azel.
38. Men Azel hade sex söner: the

hette Asrikam, Bochru, Ismael, Searia, Obadja, Hanan: the woro alle Azels söner.

39. Eseks barn, hans broders, woro: Ulam, hans förste son; Jeus, then andre; Eliphelet, then tredje.

40. Men Ulams barn woro wäldige män och wälbehändige med bogar, och hade många söner och sonsöner, hundrade och femtio. The äro alle af BenJamins barn.

9. Capitel.

Och hela Israel wardt räknad, och si, the äro upskrifne i Israels och Juda Konungars bok, och nu bortförde til Babel, för sina mißgerningars skul:

2. The som tilförene bodde på sina ägor och i städer, nemligen, Israel, Prester, Leviter och the Nethinim.

3. Men i Jerusalem bodde några af Juda barn, några af BenJamins barn, några af Ephraims och Manaße barn:

4. Nemligen, utaf Perez barn, Juda sons, war Uthai, Ammihud son, Omri sons, Imri sons, Bani sons;

5. Men af Siloni, Asaja, förste sonen, och hans andre söner.

6. Af Serah barn, Jeguel och theras bröder, sexhundrade och niotio.

7. Af BenJamins barn, Sallu, Mesullam son, Hodavia sons, Haßenua sons,

8. Och Jibneja, Jeroham son. Och Ela, Ußi son, Michri sons, och Mesullam, Sephatia son, Reguels sons, Jibneja sons:

9. Ther til theras bröder uti theras ätter, nio hundrade och sex och femtio. Alle theße männerne woro höfwitsmän för fäderna uti theras fäders hus.

10. Af Presterna, Jedaja, Jojarib, Jachin,

11. Och Asaria, Hilkia son, Mesullam sons, Zadok sons, Merajoth sons, Ahitob sons, en Förste i Guds hus;

12. Och Adaja, Jeroham son, Pashur sons, Malchia sons, och Masai, Adiel son, Jahsera sons, Mesullam sons, Mesillemith sons, Immer sons:

13. Ther til theras bröder, höfwitsmän i theras fäders hus, tusende sjuhundrade och sextio starke män, til at beställa hwad ämbetet tilhörde i Guds hus.

14. Men af Leviterna, af Merari barn: Semaja, Hasub son, Asrikam sons, Hasabia sons,

15. Och Bakbakkar, then timmermannen, och Galal, och Matthania, Micha son, Sichri sons, Asaph sons;

16. Och Obadja, Semaja son, Galal sons, Jeduthun sons, och Berechia, Asa son, Elkana sons, then som uti the Netophathiters byar bodde.

17. Dörwaktarena woro: Sallum, Akkub, Talmon, Ahiman, med theras bröder, och Sallum, öfwersten;

18. Ty här til hade waktat för Konungsporten, östan til, Levi barn, i lägret.

19. Sallum, Kore son, Ebiasaph sons, Korah sons, och hans bröder utu hans faders hus, the Korhiter, wid ämbetets sysla, at the waktade wid tabernaklets dörar; och theras fäder i HERrans läger, at the skulle wakta på ingången.

20. Men Pinehas, Eleazars son, war Försten öfwer them, therföre at HERren hade tilförene warit med honom.

21. Sacharia, Meselemia son, war waktare wid witnesbördets tabernakels dör.

22. Alle theße woro utwalde til waktare wid dörarna, tuhundrade och tolf. The woro räknade i theras byar; och David och Samuel, Siaren, stiktade them uti theras tjenst;

23. At the och theras barn skulle taga wara på HERrans hus, nemligen, på tabernaklets hus, at the thet wakta skulle.

24. The samme döråwaktare woro ställde på fyra sidor, östan, wästan, norr, söder.

25. Men theras bröder woro i sina byar, så at the ju inkommo på sjunde dagen, til at altid wara när them.

26. Förty Leviterne woro theßa fyra öfwersta döråwaktarena betrodde, och the woro öfwer kistorna och skatten i Guds hus:

27. Och blefwo the öfwer natten omkring Guds hus; ty them hörde wakten til, at the skulle uplåta hwar morgon.
28. Och somlige af them woro öfwer ämbetstygen; förty the buro them, talde ut och in.
29. Och somlige af them woro beställde öfwer kärillen och öfwer alla heliga redskap, öfwer semlomjöl, öfwer win, öfwer olja, öfwer rökelse, öfwer rökwerk.
30. Men Presternas barn gjorde somliga rökwerk.
31. Mattithia, utaf Leviterna, then första Sallums son, then Korhitens, woro pannorna betrodda.
32. Utaf the Kehathiter, theras bröder, woro til at bereda skådobröden, så at the tilredde them på hwar Sabbathsdag.
33. Theße äro the sångare, höfwitsmän ibland Leviternas fäder, öfwer kistorna skickade; förty dag och natt woro the ther öfwer i syßlorna.
34. Theße äro höfwitsmän för fäderna ibland Leviterna uti theras ätter, och bodde i Jerusalem.
35. I Gibeon bodde Jegiel, Gibeons fader: hans hustru hette Maacha:
36. Och hans förste son Abdon, och Zur, Kis, Baal, Ner, Nadab,
37. Gedor, Ahjo, Sacharia, Mikloth.
38. Men Mikloth födde Simeam: the bodde ocksä omkring theras bröder i Jerusalem, ibland sina bröder.
39. Ner födde Kis: Kis födde Saul: Saul födde Jonathan, MalchiSua, AbiNadab, Esbaal.
40. Jonathans son war Meribaal: Meribaal födde Micha.
41. Micha barn woro: Pithon, Melech och Thahrea.
42. Ahas födde Jaera: Jaera födde Alemeth, Asmaveth och Simri: Simri födde Moza:
43. Moza födde Binea: hans son war Rephaja: hans son war Eleasa: hans son war Azel.
44. Azel hade sex söner: the hette Asrikam, Bochru, Ismael, Searia, Obadja, Hanan: theße äro Azels barn.

10. Capitel.

The Philisteer stridde emot Israel; och the af Israel flydde för the Philisteer, och the slagne föllo på Gilboa berg.
2. Och the Philisteer gåfwo sig hardt in på Saul och hans söner, och slogo Jonathan, AbiNadab och MalchiSua, Sauls söner.
3. Och striden wardt skarp emot Saul; och the bogskyttar kommo in på honom, så at han blef sårad af skyttarna.
4. Tå sade Saul til sin wapendragare: Drag titt swärd ut, och stick mig igenom ther med, at theße oomskurne icke komma och fara skymfeligt med mig. Men hans wapendragare wille icke; ty han fruktade sig swårligen. Tå tog Saul sitt swärd, och föll ther uppå.
5. Som nu hans wapendragare såg, at Saul war död, föll han ock på swärdet, och blef död.
6. Altså blef Saul död, och hans tre söner och hans hela hus tillika.
7. Tå nu the män af Israel, som i dalen woro, sågo at the woro flydde, och at Saul och hans söner woro döde, öfwergåfwo the sina städer, och flydde: och the Philisteer kommo och bodde ther uti.
8. Then andra morgonen kommo the Philisteer til at afkläda the slagna, och funno Saul och hans söner liggande på Gilboa berg;
9. Och klädde honom af, och togo hans hufwud och hans wapn, och sände uti the Philisteers land alt omkring, och läto förkunnat för theras afgudar och folket;
10. Och lade hans wapn i theras guds hus; och hans hufwud slogo the up på Dagons hus.
11. Tå nu alle the i Jabes i Gilead hörde alt thet the Philisteer Saul gjort hade,
12. Reste the up alle stridsamme män, och togo Sauls lekamen, och hans söners, och förde them til Jabes, och begrofwo theras ben under then eken i Jabes, och fastade i sju dagar.

13. Altså blef Saul död i sin missgerning, som han emot HErran gjort hade, emot HErrans ord, thet han icke höll; också therföre, at han frågade spåqwinnan,

14. Och icke frågade HErran: therföre drap Han honom, och wände riket til David, Isai son.

11. Capitel.

Och hela Israel samlade sig til David i Hebron, och sade: Si, wi äre titt ben och titt kött.

2. Och tilförene, medan Saul war Konung, förde tu Israel ut och in; så hafwer ock HErren tin Gud sagt til tig: Tu skal föda mitt folk Israel, och tu skal wara en Förste öfwer mitt folk Israel.

3. Kommo också alle Israels äldste til Konungen i Hebron. Och David gjorde et förbund med them i Hebron för HErranom. Och the smorde David til Konung öfwer Israel, efter HErrans ord genom Samuel.

4. Och David drog åstad, och hela Israel til Jerusalem, thet är Jebus; ty the Jebuseer bodde i landet.

5. Och the borgare i Jebus sade til David: Tu skal icke komma här in. Men David wann then borgen Zion, thet är, Davids stad.

6. Och David sade: Then som the Jebuseer först slår, han skal wara hufwud och öfwerste. Tå steg Joab Zeruja son först up, och wardt höfwitsman.

7. Och David bodde på borgen: ther af kallar man henne Davids stad.

8. Och han byggde staden omkring, ifrå Millo och sedan alt omkring: och Joab lät them lefwa, som qwar woro i staden.

9. Och David hade framgång, och kom sig före; och HErren Zebaoth war med honom.

10. Thesse äro the öfwerste ibland Davids wäldige, the ther manligen höllo med honom i hans rike när hela Israel, så at man gjorde honom til Konung, efter HErrans ord, öfwer Israel.

11. Och thetta är talet på Davids wäldige män: Jasabeam Hachmoni son, then ypperste ibland trettio: han hof sin spets up, och slog trehundrade på en gång.

12. Näst honom war Eleazar Dodo son, then Ahohiten, och han war ibland the tre wäldige.

13. Thenne war med David, tå the talade hädelse, och the Philisteer sig ther församlat hade til strid; och war et stycke åker fullt med bjugg; och folket flydde för the Philisteer.

14. Och the trädde midt uppå åkerstycket, och undsatte thet, och slogo the Philisteer; och HErren gaf en stor seger.

15. Och the tre utaf the yppersta trettio drogo ned til bergshällen til David, i then kulan Adullam: men the Philisteers läger war i Rephaims dal.

16. Och David war i borgen, och the Philisteers folk war på then tiden i BethLehem.

17. Och David fick lusta, och sade: Ho wil gifwa mig dricka af thet watnet i then brunnen i BethLehem, under porten?

18. Tå slogo sig thesse tre genom the Philisteers läger, och hämtade watn utu brunnen i BethLehem, under porten, och buro til David. Men han wille icke drickat, utan utgöt thet för HErranom,

19. Och sade: Thet läte Gud wara långt ifrå mig, at jag thetta göra skulle, och dricka thessa mäns blod i theras lifs fara; förty the hafwa thet hämtat med sitt lifs fara: therföre wille han icke drickat. Thet gjorde the tre hjeltar.

20. Abisai, Joabs broder, war then ypperste ibland tre; och han hof sin spets up, och slog trehundrade; och han war beprisad ibland tre.

21. Och han, then tredje, war härligare än the twå, och war theras öfwerste; men til the tre första kom han icke.

22. Benaja, Jojada son, IsHail sons, then mycket bedrifwit hade, af Kabzeel, han slog tu the Moabiters lejon, och gick ned och slog et lejon midt i brunnen i snötiden.

23. Han slog ock en Egyptisk man, som war fem alnar lång, och hade en spets i handen såsom et wäfträ; men

han gick ned til honom med en staf, och tog honom spetsen utu handen, och drap honom med hans egen spets.
24. Thet gjorde Benaja, Jojada son, och wardt beprisad ibland tre hjeltar;
25. Och war then härligaste ibland trettio; men til the tre kom han icke: honom gjorde David til sitt hemliga råd.
26. The stridsamme hjeltar äro theße: Asahel, Joabs broder; Elhanan, Dodo son, af BethLehem;
27. Sammoth, then Haroriten; Helez, then Peloniten;
28. IraJkkes son, then Thekoiten; Abieser, then Anthothiten;
29. Sibbechai, then Husathiten; Ilai, then Ahohiten;
30. Maharai, then Nethophatiten; Heled Baana son, then Nethophatiten;
31. Ithai Ribai son af Gibea, BenJamins barns; Benaja, then Pirgathoniten;
32. Hurai, af the bäckar Gaas; Abiel, then Arbathithen;
33. Asmaveth, then Baharumiten; Eliahba, then Saalboniten;
34. Hasems barn, then Gisonitens; Jonathan Sage son, then Hararitens;
35. Ahiam Sachar son, then Hararitens; Eliphal Ur son;
36. Hepher, then Mecherathiten; Ahija, then Peloniten;
37. Hezro, then Carmeliten; Naarai Esbai son;
38. Joel, Nathans broder; Mibhar Hagri son;
39. Zelek, then Ammoniten; Naharai, then Berothiten, Joabs wapendragare, ZeruJa sons;
40. Ira, then Jithriten; Gareb, then Jithriten;
41. Uria, then Hetheen, Sabad Ahelai son;
42. Adina Sisa son, then Rubeniten, en höfwitsman för the Rubeniter; och trettio woro under honom;
43. Hanan Maacha son, Josaphat, then Mithniten;
44. Ußija, then Asthrathiten; Sama och Jegiel, Hotham söner, then Aroeritens;
45. Jediael Simri son, Joha, hans broder, then Thiziten;
46. Eliel, then Mahaviten, Jeribai och Josavja, Elnaam söner, Jithma, then Moabiten;
47. Eliel, Obed och Jaasiel, af Mezobaja.

12. Capitel.

Och kommo theße til David i Ziklag, tå han ännu flyktig war för Saul Kis son: och the woro också ibland the hjeltar, som hulpo til strid:
2. Och woro skickelige med bogar, på båda händer, til stenar, pilar och bogar, af Sauls bröder, the af BenJamin woro.
3. Then ypperste, Ahieser, och Joas, Semaa barn, then Gibeathitens; Jesiel och Peleth, Asmaveths barn; Beracha och Jehu, then Anthothiten;
4. Jismaja, then Gibeoniten, wäldig ibland trettio och öfwer trettio; Jeremia, Jahasiel, Johanan, Josabad, then Gederathiten;
5. Elusai, Jerimoth, Bealia, Semaria, Sephatia, then Hariphiten;
6. Elkana, Jißija, Asareel, Joeser, Jasabeam, the Korhiter;
7. Joela och Sebadia, Jerohams barn af Gedor.
8. Af the Gaditer söndrade sig ut til David, på borgen i öknen, starke hjeltar och krigsmän, som sköld och spjut förde, och theras ansikten såsom lejons, och raske såsom rår uppå bergen;
9. Then förste, Eser; then andre, Obadja; then tredje, Eliab;
10. Then fjerde, Mismanna; then femte, Jeremia;
11. Then sjette, Atthai; then sjunde, Eliel;
12. Then åttonde, Johanan; then nionde, Elsabad;
13. Then tionde, Jeremia; then ellofte, Machbannai.
14. Theße woro af Gads barn, höfwitsmän i hären, then ringaste öfwer hundrade, och then ypperste öfwer tusende.
15. Theße äro the som öfwer Jordan

gingo i första månaden, tå han full war til båda bräddar, så at alla dalar jämna woro, både östan och wästan.

16. Kommo ock theslikes af BenJamins barn och Juda til Davids borg.

17. Och David gick ut til them, och swarade och sade til them: Om I kommen med frid til mig, och til at hjelpa mig, så skal mitt hjerta wara med eder. Kommen I ock med arg list at wara mig emot, ther dock ingen mißgerning i mig är, så se wåra fäders Gud ther til, och straffe thet.

18. Så ikläddе Guds Ande Amasai, höfwitsmannen öfwer trettio; och han sade: Tine äre wi, David, och med tig hålle wi, tu Isai son. Frid, frid ware med tig! frid ware med tina hjelpare! förty tin Gud hjelper tig. Tå tog David them til sig, och satte them til höfwitsmän öfwer krigsfolket.

19. Och af Manaße föllo til David, tå han kom med the Philisteer emot Saul til strid, och halp them dock intet; ty the Philisteers Förstar gingo til råds, och wiste honom bort ifrå sig, och sade: Om han föll til sin Herre Saul, så måtte thet gälla wår hals.

20. Tå han nu igen drog til Ziklag, föllo til honom af Manaße, Adna, Josabad, Jediael, Michael, Josabad, Elihu, Zillethai, höfwitsmän öfwer tusende i Manaße.

21. Och the hulpo David emot krigsfolket; ty the woro alle mägtige hjeltar, och wordo höfwitsmän öfwer hären.

22. Och kommo hwar dag några til David, honom til hjelp, til thes thet wardt en stor här, såsom en Guds här.

23. Och thetta är talet på the höfwitsmän, som utrustade kommo til David i Hebron, til at wända Sauls rike til honom, efter HERrans ord.

24. Juda barn, som sköld och spjut buro, woro sex tusende och åttahundrade, wäl utredde til strid.

25. Simeons barn, mägtige hjeltar til strid, sju tusende och et hundrade.

26. Levi barn, fyratusende och sexhundrade.

27. Och Jojada, then Försten ibland them af Aaron, med tretusende och sjuhundrade.

28. Zadok, then unge mannen, en mägtig hjelte, med sin faders hus, twå och tjugu öfwerstar.

29. BenJamins barn, Sauls bröder, tretusende; ty alt in til then tiden höllo ännu många med Sauls hus.

30. Ephraims barn, tjugu tusende och åtta hundrade, mägtige hjeltar och namnkunnige män uti theras fäders hus.

31. Utaf then halfwa slägten Manasse, aderton tusende, som wid namn nämnde wordo, at the skulle komma och göra David til Konung.

32. Utaf Isaschars barn, the förståndige woro, tå tiden så krafde, at man wißte hwad Israel göra skulle, tuhundrade höfwitsmän; och alle theras bröder följde theras ord.

33. Utaf Sebulon, the som i här drogo til strid, wäpnade med allahanda wapen til strid, femtio tusende, endrägtige til at skicka sig i ordning.

34. Utaf Naphthali, tusende höfwitsmän, och med them the som sköld och spjut förde, sju och trettio tusende.

35. Utaf Dan, wäpnade til strid, åtta och tjugu tusende sexhundrade.

36. Utaf Aßer, the som i här drogo, wäpnade til strid, fyratio tusende.

37. Ifrå hinsidan Jordan utaf the Rubeniter, Gaditer och then halfwa Manaße slägt, med allahanda wapen til strid, hu drade och tjugutusende.

38. Alle theße krigsmän, wäl skickade til strid, kommo af alt hjerta til Hebron, at göra David til Konung öfwer hela Israel: och war alla the andras af Israel et hjerta, at man skulle göra David til Konung.

39. Och the woro ther när David i tre dagar, åto och drucko; förty theras bröder hade tilredt för them.

40. Och the som näst omkring them woro, alt in til Isaschar, Sebulon och Naphthali, the förde bröd på åsnor, cameler, mular och oxar til at äta; mjöl, fikon, rußin, win, olja, oxar och får alt fullt; ty en fröjd war i Israel.

13. Capitel.

Och David höll et råd med the höf-
witsmän öfwer tusende och öfwer hun-
drade, och med alla Förstar;
2. Och sade til hela Israels menig-
het: Täckes eder, och är thet af HER-
ren wår Gud, så låt oß allestädes ut-
sända til the andra wåra bröder i he-
la Israels land och til Presterna och
Leviterna i städerna, ther the förstäder
hafwa, at the warda til oß församlade.
3. Och låt oß hämta til oß igen wår
Guds ark; ty i Sauls tid frågade wi
intet efter honom.
4. Tå sade hela menigheten, at man
skulle så göra; ty thetta täcktes alt fol-
ket wäl.
5. Altså församlade David hela Isra-
el, alt ifrå Sihor wid Egypten in til
thes man kommer til Hamath, til at
hämta Guds ark ifrå Kiriath Jearim.
6. Och David drog up med hela Is-
rael til Baalath, thet är, Kiriath Jea-
rim, som i Juda ligger, at han skulle
tädan upföra HERrans Guds ark,
then på Cherubim sitter, ther namnet
åkalladt warder.
7. Och the läto föra Guds ark uppå
en ny wagn utur AbiNadabs hus.
Men Ußa och Ahio drefwo wagnen.
8. Och David med hela Israel spela-
de fram för Gudi utaf all magt, med
sänger, med harpor, med psaltare, med
trummor, med cymbaler och med ba-
suner.
9. Som the nu kommo uppå then
platsen Chidon, räckte Ußa ut sin hand
til at hålla arken; förty oxarne gingo
affides.
10. Tå förgrymmade sig HERrans
wrede öfwer Ußa, och slog honom,
therföre at han hade räckt sin hand ut
på arken; så at han ther död blef för
Gudi.
11. Tå wardt David bedröfwad, at
HERren hade sönderrifwit Ußa, och
kallade thet rumet PerezUßa, alt in
til thenna dag.
12. Och David fruktade sig för Gud
then dagen, och sade: Huru skal jag
hafwa Guds ark in til mig?
13. Therföre lät han icke föra in til
sig Guds ark uti Davids stad, utan
förde honom in uti ObedEdoms hus,
then Gitthitens.
14. Altså blef Guds ark när ObedE-
dom i hans hus i tre månader. Och
HERren wälsignade ObedEdoms hus
och alt thet han hade.

14. Capitel.

Och Hiram, Konungen i Tyro, sände
bod til David, och cedertrå, murmästare
och timmermän, at the skulle bygga
honom et hus.
2. Och David förmärkte, at HERren
hade stadfäst honom til Konung öfwer
Israel; ty hans rike steg up, för hans
folk Israels skul.
3. Och David tog ännu flera hustrur
i Jerusalem, och födde ännu flera söner
och döttrar.
4. Och the honom födde wordo i Je-
rusalem, hette altså: Sammua, So-
bab, Nathan, Salomo,
5. Jibhar, Elisua, Elphalet,
6. Noga, Nepheg, Japhia,
7. Elisama, BeelJada, Eliphalet.
8. Och tå the Philisteer hörde, at Da-
vid war smord til Konung öfwer hela
Israel, drogo the alle up til at söka
David. Tå David thet hörde, drog
han ut emot them.
9. Och the Philisteer kommo, och lade
sig ned i Rephaims dal.
10. Men David frågade Gud, och sa-
de: Skal jag draga up emot the Phili-
steer; och wil tu gifwa them i min
hand? HERren sade til honom: Drag
up; jag hafwer gifwit them i tina
händer.
11. Och tå the drogo up til BaalPe-
razim, slog David them ther. Och
David sade: Gud hafwer förskingrat
mina fiender genom min hand, såsom
watnet förskingras. Ther af kallade
the thet rumet BaalPerazim.
12. Och the lemnade ther theras gu-
dar, hwilka David böd upbränna i eld.
13. Men the Philisteer gjorde sig åter
redo, och lade sig ned i dalen.

14. Och David frågade åter Gud. Och Gud sade til honom: Tu skal icke draga up efter them; utan böj ifrå them, at tu må komma emot them in mot päronaträn.

15. När tu tå hörer et ruskande ofwan i päronaträn gångande, så far ut til striden; ty Gud är ther utdragen för tig, til at slå the Philisteers här.

16. Och David gjorde såsom Gud honom budit hade. Och the slogo the Philisteers här alt ifrå Gibeon in til Gaser.

17. Och Davids namn gick ut i alla land. Och HErren låt hans räddhoga komma öfwer alla hedningar.

15. Capitel.

Och han byggde sig hus uti Davids stad, och tilredde et rum til Guds ark, och gjorde et tabernakel öfwer honom.

2. På then tiden sade David: Guds ark bör icke bäras utan af the Leviter; ty them hafwer HErren utwalt at the skola bära Guds ark och tjena honom ewinnerligen.

3. Therföre församlade David hela Israel til Jerusalem, at the skulle bära HErrans ark up i thet rum som han ther til beredt hade.

4. Och David låt komma tilhopa Aarons barn och Leviterna.

5. Utaf Kehaths barn, Uriel, then öfwersten, med hans bröder, hundrade och tjugu.

6. Utaf Merari barn, Asaja, then öfwersten, med hans bröder, tuhundrade och tjugu.

7. Utaf Gersoms barn, Joel, then öfwersten, med hans bröder, hundrade och trettio.

8. Utaf Elizaphans barn, Semaja, then öfwersten, med hans bröder, tuhundrade.

9. Utaf Hebrons barn, Eliel, then öfwersten, med hans bröder, åttatio.

10. Utaf Ußiels barn, Amminadab, then öfwersten, med hans bröder, hundrade och tolf.

11. Och David kallade Zadok och AbJathar, Presterna och Leviterna, nemligen, Uriel, Asaja, Joel, Semaja, Eliel, Amminadab,

12. Och sade til them: I ären hufwuden för fäderna ibland the Leviter: så helger eder nu och edra bröder, at I mågen upbära HErrans Israels Guds ark tit, ther jag honom tilredt hafwer;

13. Ty tilförene, när I icke woren tilstädes, gjorde HErren wår Gud en refwa ibland oß, therföre at wi icke sökte honom, såsom thet borde sig.

14. Altså helgade Presterne sig, och Leviterne, at the skulle upbära HErrans Israels Guds ark.

15. Och Levi barn buro Guds ark på sina axlar, med stångerna ther wid, såsom Mose budit hade, efter HErrans ord.

16. Och David sade til the öfwerstar för the Leviter, at the skulle sätta sina bröder til sångare, med strängaspel, med psaltare, harpor och klingande cymbaler, så at the högt sjöngo och med fröjd.

17. Tå beställde the Leviter Heman Joel son, och utaf hans bröder Asaph Berechia son, och utaf Merari barn, theras bröder, Ethan Kusaja son;

18. Och med them theras bröder af thet andra skiftet, nemligen, Sacharia, Ben, Jaesiel, Semiramoth, Jehiel, Unni, Eliab, Benaja, Maaseja, Mattithia, Elipheleja, Mikneja, ObedEdom, Jegiel, dörrwaktarena:

19. Ty Heman, Asaph och Ethan woro sångare, med koppar-cymbaler, at klinga högt:

20. Men Sacharia, Asiel, Semiramoth, Jehiel, Unni, Eliab, Maaseja och Benaja, med psaltare, til at sjunga efter:

21. Men Mattithia, Elipheleja, Mikneja, ObedEdom, Jegiel och Asasia, med harpor af åtta strängar, til at sjunga för them:

22. Men Chenania, Leviternas öfwerste sångmästare, at han skulle underwisa them om sången; ty han war förständig.

23. Och Berechia och Elkana woro dörrwaktare om arken:

24. Men Sechania, Josaphat, Nethaneel, Amasai, Sacharia, Benaja, Elieser, Presterne, blåste med trumpeter för Guds ark: och ObedEdom och Jehia woro dörwaktare om arken.

25. Altså gingo David, och the äldste i Israel, och the öfwerste öfwer tusende up til at hämta HErrans förbunds ark utur ObedEdoms hus med fröjd.

26. Och medan Gud halp Leviterna, som buro HErrans förbunds ark, offrade man sju stutar och sju wädrar.

27. Och David hade en linnen kjortel uppå; så ock alle Leviter, som arken buro, och sångarena och Chenania, sångmästaren, med sångarena: hade också David en linnen lifkjortel uppå.

28. Altså bar hela Israel HErrans förbunds ark up med fröjd, basuner, trumpeter och klingande cymbaler, med psaltare och harpor.

29. Tå nu HErrans förbunds ark kom uti Davids stad, såg Michal, Sauls dotter, ut genom fenstret; och tå hon fick se Konung David springa och spela, föraktade hon honom i sitt hjerta.

16. Capitel.

Tå the buro Guds ark in, satte the honom uti tabernaklet, som David honom beredt hade, och offrade bränneoffer och tackoffer för Gudi.

2. Och tå David hade fullkomnat bränneoffren och tackoffren, wälsignade han folket i HErrans namn,

3. Och utskiftade åt hwar och en i Israel, både man och qwinna, et stycke bröd och kött och et mått win.

4. Och han satte in för HErrans ark några Leviter til tjenare, at the skulle prisa, tacka och låfwa HErran Israels Gud:

5. Nemligen, Asaph, then första, Sacharia, then andra, Jegiel, Semiramoth, Jehiel, Mattithia, Eliab, Benaja, ObedEdom; och Jegiel med psaltare och harpor; men Asaph med klingande cymbaler:

6. Och Benaja och Jahasiel, Presterna, med trumpeter, altid för Guds förbunds ark.

7. På then tiden beställde David i förstone at tacka HErranom genom Asaph och hans bröder.

8. Tacker HErranom; prediker hans namn; förkunner ibland folken hans werk.

9. Sjunger honom; speler och taler om alla hans under.

10. Låfwer hans helga namn; theras hjerta fröjde sig, som söka HErran.

11. Söker efter HErran och efter hans magt; söker hans ansikte altid.

12. Tänker på hans under, som han gjort hafwer; på hans under och hans ord.

13. I, Israels, hans tjenares, säd! I Jacobs, hans utkorades, barn!

14. Han är HErren wår Gud; han dömer i hela werlden.

15. Kommer ihog hans förbund ewinnerligen, hwad han utlofwat hafwer i tusende slägter;

16. Hwilket han gjort hafwer med Abraham, och hans ed med Isaac:

17. Och han satte thet Jacob til en rätt, och Israel til et ewigt förbund,

18. Och sade: Jag skal gifwa tig Canaans land, eder arfwedels lott;

19. Tå the få och ringa woro, och främlingar ther inne;

20. Och the drogo ifrå thet ena folket til thet andra, och utur et rike bort til et annat folk.

21. Han lät ingen göra them skada; och för theras skul straffade han Konungar.

22. Kommer icke wid min Smorda, och görer intet ondt åt mina Propheter.

23. Sjunger HErranom alla land; förkunner dageligen hans salighet.

24. Förtäljer ibland hedningarna hans härlighet, och hans under ibland folken.

25. Ty HErren är stor och fast låflig, och underlig öfwer alla gudar:

26. Förty alla hedningars gudar äro afgudar; men HErren hafwer gjort himmelen.

27. Thet står härligt och kosteligt til för honom, och går krafteligt och gladeligt til i hans rum.

28. Bärer fram HERranom, I folk; bärer fram HERranom ära och magt.
29. Bärer fram HERrans namn ära; bärer fram skänker, och kommer för honom, och tilbeder HERran i helig prydelse.
30. All werlden frukte för honom; han hafwer befäst jorden, så at hon intet röres.
31. Fröjde sig himmelen, och jorden ware glad; och man må säga ibland hedningarna, at HERren är rådande.
32. Hafwet dåne, och hwad ther uti är; och marken ware glad, och hwad ther uppå är.
33. Fröjde sig alla trän i skogen för HERranom; ty han kommer til at döma jorden.
34. Tacker HERranom; ty han är god, och hans barmhertighet warar ewinnerligen.
35. Och säger: Hjelp oß Gud, wår frälsare, och församla oß, och hjelp oß ifrå hedningarna, at wi måge tacka titt helga namn, och låfsäga tig.
36. Låfwad ware HERren Israels Gud, ifrån ewighet til ewighet; och alt folket säge Amen, och låfwe HERran.
37. Altså satte han ther för HERrans förbunds ark Asaph och hans bröder, til at tjena in för arken altid, och hwar dag i sitt dagswerk;
38. Och ObedEdom och hans bröder, åtta och sextio, och ObedEdom, Jeduthun son, och Hosa til dörwaktare.
39. Och Zadok, Presten, och hans bröder, Presterna, satte han in för HERrans tabernakel på högden i Gibeon,
40. At the dageligen skulle göra HERranom bränneoffer uppå bränneoffrets altare, om morgon och afton, såsom skrifwit står uti HERrans lag, som han Israel budit hade;
41. Och med them Heman och Jeduthun, och the andra utwalda, som wid namn benämnde woro, til at tacka HERranom, at hans barmhertighet warar ewinnerligen;
42. Och med them Heman och Jeduthun, med trumpeter och cymbaler, til at klinga, och med Guds strängaspel. Men Jeduthuns söner gjorde han til dörwaktare.
43. Altså drog alt folket sin wäg, hwar och en i sitt hus: drog också David bort til at wälsigna sitt hus.

17. Capitel.

Thet begaf sig, tå David bodde i sitt hus, sade han til Propheten Nathan: Si, jag bor uti cederhus, och HERrans förbunds ark under tapeter.
2. Nathan sade til David: Alt thet i titt hjerta är, thet gör; ty Gud är med tig.
3. Men i samma natten kom Guds ord til Nathan, och sade:
4. Gack och säg min tjenare David: Thetta säger HERren: Tu skal icke bygga mig et hus til boning:
5. Förty jag hafwer icke bott uti något hus, ifrå then dag tå jag Israels barn utförde alt in til thenna dagen; utan jag hafwer warit ther tabernaklet warit hafwer, och boningen.
6. Ehwar jag wandrade i hela Israel, hafwer jag ock någon tid talat til någon domare i Israel, then jag budit hafwer at föda mitt folk, och sagt: Hwi byggen I icke mig et cederhus?
7. Så säg nu altså til min tjenare David: Thetta säger HERren Zebaoth: Jag hafwer tagit tig utaf marken, ther tu följde fåren, at tu skulle wara en Förste öfwer mitt folk Israel;
8. Och hafwer warit med tig ehwart tu for, och hafwer utrotat tina fiender för tig, och hafwer gjort tig et namn, såsom the store på jorden namn hafwa.
9. Men jag skal sätta mitt folk Israel et rum, och skal plantera thet, så at thet skal ther bo, och icke mer rördt warda; och arghetens barn skola icke mer qwälja thet, såsom tilförene,
10. Och på then tiden, tå jag böd domare öfwer mitt folk Israel. Och jag skal undertrycka alla tina fiender, och förkunnar tig, at HERren wil bygga tig et hus.
11. När nu tina dagar ute äro, at

tu går til tina fäder, så skal jag up-
wäcka tin säd efter tig, then en af ti-
na söner wara skal; honom wil jag
bereda et rike.
12. Han skal bygga mig et hus; och
jag wil stadfästa hans stol til ewig tid.
13. Jag skal wara hans fader; och
han skal wara min son; och jag skal
icke wända min barmhertighet ifrå
honom, såsom jag wände henne ifrå
honom som för tig war:
14. Utan jag skal sätta honom i
mitt hus och uti mitt rike ewinner-
ligen, så at hans stol skal blifwa be-
ständig i ewig tig.
15. Och tå Nathan, efter alla thessa
ord och syn, talat hade med David;
16. Kom Konung David, och blef in
för HErranom, och sade: Ho är jag,
HErre Gud? Och hwad är mitt hus,
at tu hafwer låtit mig komma här til?
17. Och tig hafwer äntå icke tyckt
thet nog wara, Gud; utan tu hafwer
ock öfwer tin tjenares hus ännu talat
om tilkommande ting i framtiden, och
hafwer sett til mig, HErre Gud, of-
wan efter, såsom en menniska then
andra.
18. Hwad skal David mer säga til
tig, at tu skulle ära tin tjenare? Tu
känner tin tjenare.
19. HErre, för tin tjenares skul, ef-
ter titt hjerta hafwer tu alla sådana
stora ting gjort, at tu skulle all storhet
kunnig göra.
20. HErre, ingen är tin like, och
ingen Gud är utan tig, om hwilken wi
med wåra öron hört hafwe.
21. Och hwar är något folk på jor-
den, såsom titt folk Israel, tit en Gud
gången är, til at förlossa sig et folk, och
göra sig sjelf et namn af stora och för-
skräckeliga ting, til at utdrifwa hednin-
gar för titt folk, som tu utur Egypten
förlossat hafwer?
22. Och hafwer gjort titt folk Israel
tig til folk ewinnerligen; och tu, HEr-
re, äst theras Gud worden.
23. Nu, HErre, thet ord som tu ta-
lat hafwer öfwer tin tjenare och öfwer
hans hus warde sant i ewig tid; och
gör såsom tu sagt hafwer.
24. Och titt namn warde sant och
stort i ewig tid, at man säga må:
HErren Zebaoth Israels Gud är Gud
i Israel; och tin tjenares Davids hus
ware beständigt för tig.
25. Ty tu, min Gud, hafwer uppen-
barat för tin tjenare, at tu wil bygga
honom et hus: therföre hafwer tin tje-
nare funnit, at han in för tig beder.
26. Nu, HErre, tu äst Gud, och tu
hafwer sådana goda ting sagt til tin
tjenare.
27. Tag nu til at wälsigna tin tjena-
res hus, at thet blifwer ewinnerligen
för tig; ty hwad tu, HErre, wälsig-
nar, thet är wälsignadt ewinnerligen.

18. Capitel.

Ther efter slog David the Philisteer,
och undertryckte them, och tog Gath
och thes byar utu the Philisteers hand.
2. Han slog ock the Moabiter, så at
the Moabiter wordo David underdåni-
ge, och förde honom skänker.
3. Han slog ock HadarEser, Konun-
gen i Zoba, uti Hamath, tå han tit
drog, til at upresa sitt tekn wid then
älfwen Phrath.
4. Och David wann af honom tusen-
de wagnar, sjutusende resenärer och
tjugutusende män til fots. Och Da-
vid hasade alla wagnshästarna, och
behöll hundrade wagnar qwar.
5. Och the Syrer af Damasco kommo
HadarEser, Konungen i Zoba, til hjelp;
men David slog the samma Syrer, tu
och tjugutusende män;
6. Och lade folk til Damascon i Sy-
rien, så at the Syrer wordo David un-
derdånige, och förde honom skänker;
ty HErren halp David ehwart han
for.
7. Och David tog the gyldene sköldar,
som HadarEsers tjenare hade, och förde
them til Jerusalem.
8. Tog också David utu HadarEsers
städer, Tibhath och Chun, ganska myc-
ken koppar, af hwilken Salomo koppar-
hafwet och stoderna och kopparkäriken
gjorde.

9. Och tå Thou, Konungen i Hamath, hörde at David hade slagit hela HadarEsers magt, Konungens i Zoba;
10. Sände han sin son, Hadoram, til Konung David, och lät hälsa och wälsigna honom, at han med HadarEser stridt, och honom slagit hade; ty Thou hade örlig med HadarEser. Och alla guld- silfwer- och kopparkäril,
11. Them helgade Konung David HERranom, med thet silfwer och guld som han tagit hade ifrå hedningarna, nemligen, ifrå the Edomeer, Moabiter, Ammoniter, Philisteer, och Amalekiter.
12. Och Abisai ZeruJa son slog the Edomeer i Saltdalen, aderton tusende,
13. Och lade folk i Edomeen, så at alla Edomeer woro David underdånige; ty HERren halp David ehwart han drog.
14. Altså regerade David öfwer hela Israel, och höll rätt och rättwisa bland alt sitt folk.
15. Joab ZeruJa son war öfwer hären: Josaphat Ahilud son war Canceller:
16. Zadok Ahitob son och AbiMelech AbJathar son woro Prester: Sausa war Skrifware:
17. Benaja Jojada son war öfwer Chrethi och Plethi: och the förste Davids söner woro Konungen wid handen.

19. Capitel.

Så begaf sig ther efter, at Nahas, Ammons barns Konung, blef död, och hans son wardt Konung i hans stad.
2. Tå tänkte David: Jag wil göra barmhertighet på Hanun Nahas son; ty hans fader hafwer gjort barmhertighet med mig: och han sände tit bod, til at hugswala honom efter hans fader. Och tå Davids tjenare kommo uti Ammons barns land, til Hanun, at hugswala honom,
3. Sade the Förstar för Ammons barn til Hanun: Menar tu, at David ärar tin fader för tina ögon, at han sänder hugswalare til tig? Ja, hans tjenare äro komne til tig, til at utfråga, bespana och bespeja landet.
4. Tå tog Hanun Davids tjenare, och rakade them, och skar theras kläder halft bort alt in til länderna, och lät them gå.
5. Och the gingo sin wäg, och bodade thet David med några män. Han sände emot them; förty männerne woro swårligen beskämde. Och Konungen sade: Blifwer i Jericho, til thes edert skägg wäxer; sedan kommer tå igen.
6. Tå Ammons barn sågo, at the illa luktade för David, sände the bort, både Hanun och Ammons barn, tusende centner silfwer, til at besolda sig wagnar och resenärer utu Mesopotamien, utu SyrienMaacha och utu Zoba;
7. Och besoldade tu och trettiotusende wagnar och Konungen i Maacha med hans folk: the kommo och lägrade sig för Medba. Och Ammons barn församlade sig theslikes utu sina städer, och kommo til strids.
8. Tå David thet hörde, sände han Joab tit, med hela the hjeltars här.
9. Och Ammons barn woro utdragne, och skickade sig til strid för stadsporten; men Konungarne, som komne woro, höllo sig särskildt i marken.
10. Tå nu Joab såg, at både fram för honom och bak om honom war strid emot honom, utwalde han af alla unga män i Israel, och skickade sig emot the Syrer.
11. Thet andra folket fick han under Abisai, sin broders hand, at the skulle draga emot Ammons barn,
12. Och sade: Om the Syrer warda mig för starke, så kom mig til hjelp: om Ammons barn warda tig för starke, så wil jag komma tig til hjelp.
13. War tröst, och låt oß trösteligen handla för wårt folk och för wår Guds städer: HERren göre hwad honom täckes.
14. Och Joab drog fram, med thet folk som med honom war, til at strida emot the Syrer; och the flydde för honom.
15. Tå nu Ammons barn sågo, at the Syrer flydde, flydde the ock för A-

bisai, hans broder, och drogo in i staden; men Joab drog til Jerusalem.

16. Som the Syrer sågo, at the för Israel slagne woro, sände the ut bod, och läto utkomma the Syrer på hinsidan älfwen; och Sophach, HadarEsers hårhöfwitsman, drog för them.

17. Tå thet blef David sagdt, församlade han hela Israel, och drog öfwer Jordan; och tå han kom til them, stickade han sig emot them: och David stickade sig emot the Syrer til strid; och the stridde med honom.

18. Men the Syrer flydde för Israel; och David slog af the Syrer sjutusende wagnar och fyratio tusende män til fot; ther til drap han Sophach, hårhöfwitsmannen.

19. Tå HadarEsers tjenare sågo, at the woro slagne för Israel, gjorde the frid med David och hans tjenare: och the Syrer wille icke mer hjelpa Ammons barn.

20. Capitel.

Och tå året omgångit war, på then tid som Konungar utdraga, utförde Joab hären, och förderfwade Ammons barns land, och kom och belade Rabba; men David blef i Jerusalem. Och Joab slog Rabba, och bröt thet neder.

2. Och David tog theras Konungs krona af hans hufwud, och fann ther uti en centner gulds wigt, och ädla stenar; och hon wardt satt på Davids hufwud. Förde han ock ganska mycket rof utu staden.

3. Men folket ther inne förde han ut, och lät sönderdela them med sågar och jernhackor och kilar: altså gjorde David med alla Ammons barns städer. Och David drog med folket til Jerusalem igen.

4. Ther efter hof sig en strid up i Gaser med the Philisteer: på then tiden slog Sibbechai, then Husathiten, Sippai, then utaf Rephaims barn war, och undertryckte honom.

5. Och thet hof sig ännu en strid up med the Philisteer: tå slog Elhanan Jair son, Lahmi, Goliaths broder, then Gitthiten, hwilkens spjutskaft war såsom et wäftrå.

6. Åter wardt en strid i Gath. Ther war en stor man; han hade sex finger och sex tår, thet gör fyra och tjugu: han war också födð af Rapha.

7. Han bespottade Israel; men Jonathan, Simea son, Davids broders, slog honom.

8. Theße woro födde af Rapha i Gath, och föllo genom Davids och hans tjenares hand.

21. Capitel.

Och Satan hof sig up emot Israel, och gaf David in, at han lät räkna Israel.

2. Och David sade til Joab och til folkets öfwerstar: Går bort och räkner Israel, alt ifrå BeerSeba in til Dan, och bärer til mig, at jag må weta talet.

3. Joab sade: HERren föröke til sitt folk hundradefallt så mycket som thet nu är. Min Herre Konung, äro the icke alle min Herres tjenare? Hwi frågar tå min Herre ther efter? Hwi skulle en skuld komma på Israel?

4. Men Konungens ord gick fram emot Joab. Och Joab drog ut, och for omkring hela Israel, och kom til Jerusalem,

5. Och fick David talet på thet räknade folket: och thet war af hela Israel ellofwa hundrade tusende män, som swärd utdrogo; och af Juda fyrahundrade tusende och sjuttiotusende män, som swärd utdrogo.

6. Men Levi och BenJamin räknade han intet ibland theßa; förty Konungens ord war Joab en styggelse.

7. Men Gudi mißhagade thetta; och han slog Israel.

8. Och David sade til Gud: Jag hafwer swårligen syndat, at jag thetta gjort hafwer: men nu tag tin tjenares mißgerning bort; förty jag hafwer fast däragtigt gjort.

9. Och HERren talade med Gad, Davids Siare, och sade:

10. Gack, tala med David, och säg:

Thetta säger HErren: Treggehanda sätter jag tig före; utwälj tig ther af et, thet jag tig göra skal.

11. Tå Gad kom til David, sade han til honom: Thetta säger HErren:

12. Utwälj tig, antingen tre hårda år, eller tre månaders flykt för tina owänner och för tina fienders swärd, thet tu icke undkomma kan, eller i tre dagar HErrans swärd och pestilentie i landet, så at HErrans Ängel förderfwar i alla Israels gränser: så se nu til hwad jag skal swara honom, som mig utsändt hafwer.

13. David sade til Gad: Mig är fast ångest: dock wil jag falla i HErrans hand; ty hans barmhertighet är ganska stor, och icke falla i menniskohand.

14. Tå låt HErren komma pestilentie i Israel, så at sjuttio tusende män föllo af Israel.

15. Och Gud sände Ängelen til Jerusalem, til at slå thet: och när han förderfwade, såg HErren ther til, och ångrade thet onda, och sade til Ängelen som förderfwade: Thet är nog; håll tin hand tilbaka. Och HErrans Ängel stod wid Arnans, then Jebuseens, lada.

16. Och David hof up sina ögon, och fick se HErrans Ängel stå emellan himmelen och jorden, och et dragit swärd i hans hand, uträckt öfwer Jerusalem: tå föll David och the äldste på sina ansigten, klädde i säckar.

17. Och David sade til Gud: Är icke jag then som låt räkna folket? Jag är then som syndade och thet onda gjort hafwer: thessa får, hwad hafwa the gjort? HErre, min Gud, låt tin hand wara emot mig och min faders hus, och icke emot titt folk, til plåga.

18. Och HErrans Ängel sade til Gad, at han skulle säga David, at David skulle gå up och resa HErranom et altare i Arnans, then Jebuseens, lada.

19. Altså gick David up efter Gads ord, som han i HErrans namn talat hade.

20. Men tå Arnan wände sig, och såg Ängelen, han och hans fyra söner med honom, gömde the sig bort; ty Arnan tröskade hwete.

21. Som nu David gick til Arnan, såg Arnan och wardt warse David, och gick utaf ladan, och tilbad David på sitt ansikte til jorden.

22. Och David sade til Arnan: Gif mig ladans rum, at jag må bygga HErranom et altare ther uppå; för fulla penningar skal tu få mig thet, at plågan på folket må återwända.

23. Arnan sade til David: Tag tig thet, och gör, min Herre Konung, såsom tig täckes: si, jag gifwer ocksä oxarna til bränneoffret, och redskapen til wed, och hwete til spisoffer; altsamman gifwer jag thet.

24. Men Konung David sade til Arnan: Icke så, utan för fulla penningar will jag köpat; ty jag wil icke taga thet titt är för HErranom, och göra bränneoffer af thet jag för intet fått.

25. Altså gaf David Arnan för rumet gyldene siklar, til wigt sexhundrade.

26. Och David byggde ther sammastädes HErranom et altare, och offrade bränneoffer och tackoffer: och tå han åkallade HErran, hörde han honom genom eld af himmelen uppå bränneoffrets altare.

27. Och HErren sade til Ängelen, at han skulle sticka sitt swärd i skidan.

28. På samma tiden, tå David såg at HErren hade hört honom uppå Arnans, then Jebuseens plats, offrade han ther.

29. Ty HErrans tabernakel, som Mose i öknen gjort hade, och bränneoffrets altare, war i then tiden på högden i Gibeon.

30. Men David kunde icke gå tit in för thet, til at söka Gud; så förskräckt war han för HErrans Ängels swärd.

22. Capitel.

Och David sade: Här skal HErrans Guds hus wara, och thetta altaret til Israels bränneoffer.

2. Och David låt församla the främ-

lingar som i Israels land woro, och beställde stenhuggare til at hugga sten til Guds hus byggning.

3. Och David tilredde mycket jern til naglar åt dörarna i portarna, och hwad tilhopa naglas skulle, och så mycken koppar, at then icke stod til wägandes;

4. Och cedertrå utan tal; förty the af Zidon och Tyro förde mycket cedertrå til David.

5. Ty David tänkte: Min son Salomo är en ung pilt och spåd; men huset som HERranom byggas skal måste wara stort, at thes namn och låf utgå må i alla land: therföre wil jag skaffa honom wirke. Altså skaffade David myctet wirke, förr än han dödde.

6. Och han kallade sin son Salomo, och böd honom bygga HERrans Israels Guds hus;

7. Och sade til honom: Min son, jag hade i sinnet, at bygga HERrans min Guds namn et hus:

8. Men HERrans ord kom til mig, och sade: Tu hafwer myctet blod utgutit, och fört stor örlig: therföre skal tu icke bygga mitt namn et hus, efter tu så myctet blod utgutit hafwer för mig på jorden.

9. Si, tin son, som tig skal född warda, han skal wara en fridsam man; förty jag wil låta honom få ro för alla hans fiender alt omkring. Han skal heta Salomo; ty jag skal gifwa frid och rolighet öfwer Israel uti hans lifsdagar.

10. Han skal bygga mitt namn et hus; han skal wara min son; och jag skal wara hans fader, och jag skal stadfästa hans Konungsliga stol öfwer Israel til ewig tid.

11. Så warder nu, min son, HERren med tig blifwande, och tu skal blifwa lyckosam, at tu må bygga HERranom tin Gud et hus, såsom han om tig sagt hafwer.

12. Och HERren warder tig gifwande klokhet och förstånd, och skal befalla tig Israel, at tu skal hålla HERrans tin Guds lag.

13. Men tå warder tu lyckosam, när tu håller tig, at tu gör efter the seder och rätter som HERren Mose budit hafwer til Israel: war tröst och wid godt mod, frukta tig intet, och gif tig intet.

14. Si, jag hafwer i min fattigdom förskaffat til HERrans hus hundrade tusende centner guld, och tusende resor tusende centner silfwer: ther til koppar och jern utan tal; ty thet är fast myctet: också hafwer jag beställt timmer och stenar; thet kan tu ännu föröka.

15. Så hafwer tu många arbetare, stenhuggare och timmermän til sten och trä, och allahanda kloka på allahanda werk,

16. På guld, silfwer, koppar och jern, utan tal. Så statt nu up och beställ thet; HERren skal wara med tig.

17. Och David böd alla the öfwersta i Israel, at the skulle hjelpa hans son Salomo, och sade:

18. Är icke HERren eder Gud med eder? Och hafwer han icke gifwit eder rolighet alt omkring? Ty han hafwer gifwit landets inbyggare uti edra händer, och landet är undergifwit wordet för HERranom, och för hans folk.

19. Så gifwer nu edra hjertan och edra själar til at söka HERran eder Gud; och står up och bygger HERranom Gud en helgedom, at man må bära HERrans förbunds ark och the heliga Guds kärillen in uti huset, som åt HERrans namn skal byggdt warda.

23. Capitel.

Altså gjorde David Salomo, sin son, til Konung öfwer Israel, tå han gammal och af lefwande mätt war.

2. Och David församlade alla öfwerstar i Israel och Presterna och Leviterna;

3. At man skulle räkna Leviterna, ifrå trettio år och ther utöfwer: och theras tal war, ifrå hufwud til hufwud, the starke män, åtta och trettio tusende;

4. Af hwilka woro fyra och tjugu tusende, som drefwo arbetet på HER-

rans hus, och sex tusende åmbetsmän och domare,
5. Och fyra tusende dörwaktare, och fyra tusende låffångare HERranom med strängaspel, som David til låffång gjort hade.
6. Och David gjorde en ordning ibland Levi barn, nemligen, ibland Gerson, Kehath och Merari.
7. The Gersoniter woro: Laedan och Simei.
8. Laedans barn, then förste Jehiel, Setham och Joel, the tre.
9. Men Simei barn woro: Selomith, Hasiel och Haran, the tre. Theße woro the ypperste ibland fäderna af Laedan.
10. Woro också theße Simei barn: Jahath, Sina, Jeus och Beria. Theße fyra woro ock Simei barn.
11. Jahath war then förste, Sisa then andre; men Jeus och Beria hade icke många barn: therföre wordo the räknade för en faders hus.
12. Kehaths barn woro: Amram, Jizear, Hebron och Ußiel, the fyra.
13. Amrams barn woro: Aaron och Mose: men Aaron wardt afskild, så at han wardt helgad til thet alraheligaste, han och hans söner til ewig tid, til at röka för HERranom, och til at tjena och wälsigna i HERrans namn i ewig tid.
14. Och Mose, then Guds mannens, barn wordo nämde ibland the Leviters slägte.
15. Mose barn woro: Gersom och Elieser.
16. Gersoms barn: then förste war Sebuel.
17. Eliesers barn: then förste war Rehabia. Och Elieser hade inga andra barn; men Rehabia barn woro mycket flere.
18. Jizears barn woro: Selomith, then förste.
19. Hebrons barn woro: Jeria, then förste, Amaria, then andre, Jahasiel then tredje, och Jekameam, then fjerde.
20. Ußiels barn woro: Micha, then örste, och Jißija, then andre.
21. Merari barn woro: Maheli och Musi. Maheli barn woro: Eleazar och Kis.
22. Men Eleazar blef död, och hade inga söner, utan döttrar, och Kis barn, theras bröder, togo them.
23. Musi barn woro: Maheli, Eder och Jeremoth, the tre.
24. Thetta äro Levi barn i theras fäders hus, och the ypperste af fäderna, som räknade wordo efter namnens tal efter hufwuden, hwilka gjorde the syßlor i åmbeten i HERrans hus, ifrå tjugu år och ther utöfwer.
25. Ty David sade: HERren Israels Gud hafwer gifwit sitt folk ro, och skal bo i Jerusalem til ewig tid.
26. Leviterne behöfde ock icke bära tabernaklet, med alla thes redskap, efter theras åmbete.
27. Utan efter Davids yttersta ord woro Levi barn räknade ifrå tjugu år, och ther utöfwer,
28. At the skulle stå under Aarons barns händer, til at tjena i HERrans hus, i gården, och til kistorna, och til reningen, och til allahanda helgedom, och til alla åmbetens syßlor i Guds hus;
29. Och til skådobröd, til semlomjöl, til spisoffer, til osyrade kakor, til pannor, til halster, och til all wigt och mått;
30. Och til at stå om morgonen och tacka och låfwa HERran; om aftonen theslikes;
31. Och til at offra HERranom alla bränneoffer på Sabbatherna, nymånader och högtider, efter talet och sättet, altid för HERranom;
32. At the skulle taga wara på wakten wid witnesbördets tabernakel, och helgedomens, och Aarons barns, theras bröders, til at tjena i HERrans hus.

24. Capitel.

Men Aarons barns ordning war thenne: Aarons barn woro: Nadab, Abihu, Eleazar och Ithamar.
2. Men Nadab och Abihu blefwo döde in för theras fader, och hade inga

barn; och Eleazar och Ithamar wordo Prester.
3. Och David skickade them altså, Zadok af Eleazars barn, och Ahimelech af Ithamars barn, efter theras tal och ämbete.
4. Och wordo Eleazars barn flere fundne til ypperste starka män, än Ithamars barn: och han skickade them altså, nemligen, sexton utaf Eleazars barn til öfwerstar ibland theras fäders hus, och åtta af Ithamars barn ibland theras fäders hus.
5. Och han skiftade them efter lott, therföre at både af Eleazars och Ithamars barn woro öfwerstar i helgedomen och öfwerstar för Gud.
6. Och skrifwaren Semaja, Nethaneels son, utaf Leviterna, upskref them för Konungen, och för öfwerstarna, och för Presten Zadok, och för Ahimelech AbJathars son, och för öfwersta fäderna ibland Presterna och Leviterna: nemligen, et fadershus för Eleazar, och thet andra för Ithamar.
7. Och första lotten föll uppå Jojarib, then andra uppå Jedaja,
8. Then tredje på Harim, then fjerde på Seorim,
9. Then femte på Malchija, then sjette på Mijamin,
10. Then sjunde på Hakkoz, then åttonde på Abia,
11. Then nionde på Jesua, then tionde på Sechania,
12. Then ellofte på EljaSib, then tolfte på Jakim,
13. Then trettonde på Huppa, then fjortonde på Jesebeab,
14. Then femtonde på Bilga, then sextonde på Immer,
15. Then sjuttonde på Hesir, then adertonde på Happizez,
16. Then nittonde på Petahja, then tjugonde på Jeheskel,
17. Then första och tjugonde på Jachin, then andra och tjugonde på Gamul,
18. Then tredje och tjugonde på Delaja, then fjerde och tjugonde på Mahasia.
19. Thetta är ordningen, efter theras ämbeten, til at gå i HERrans hus, efter theras sätt, under theras fader Aaron, såsom HERren Israels Gud them budit hade.
20. Men utaf the andra Levi barn, af Amrams barn, war Subael. Af Subaels barn war Jehdeja:
21. Af Rehabia barn war then förste Jißija:
22. Men af the Jizeariter war Selomoth: af Selomoths barn war Jahath.
23. Hebrons barn woro: Jeria, then förste; Amaria, then andre; Jahasiel, then tredje; Jekameam, then fjerde.
24. Ußiels barn woro: Micha. Utaf Micha barn war Samir.
25. Micha broder war Jißija. Utaf Jißija barn war Sacharia.
26. Merari barn woro: Maheli och Musi: hans son war Jaasia.
27. Merari barn af Jaasia, hans son, woro: Soham, Saccur och Ibri:
28. Men Maheli hade Eleazar, och Eleazar hade inga söner.
29. Af Kis: Kis barn woro: Jerahmeel.
30. Musi barn woro: Maheli, Eder och Jerimoth. Thetta äro the Leviters barn, i theras fäders hus.
31. Och man kastade också för them lott, bredewid theras bröder, Aarons barn, in för Konung David och Zadok och Ahimelech och in för the öfwersta fäderna af Presterna och Leviterna, then minsta brodren så wäl som the öfwersta af fäderna.

25. Capitel.

Och David, samt med härhöfwitsmännerna, afskilde til ämbete af Asaphs barn Heman och Jeduthun, the Propheterna med harpor, psaltare och cymbaler: och the wordo talde til werket, efter sitt ämbete.
2. Utaf Asaphs barn: Saccur, Joseph, Nethania, Asarela, Asaphs barn, under Asaph, som propheterade när Konungen.
3. Af Jeduthun: Jeduthuns barn

woro: Gedalia, Zeri, Jesaia, Hasabia, Mattithia, the sex, under theras fader Jeduthun, med harpor, hwilka propheterade til at tacka och låfwa HERran.

4. Af Heman: Hemans barn woro: Bukkija, Matthania, Uzziel, Sebuel, Jerimoth, Hanania, Hanani, Eliatha, Giddalthi, RomamthiEser, Josbekasa, Mallothi, Hothir och Mahasioth.

5. Theße woro alle Hemans barn, Konungens Siares i Guds ord, til at uphöja hornet; ty Gud hade gifwit Heman fjorton söner och tre döttrar.

6. Theße woro alle under theras fäder, Asaph, Jeduthun och Heman, til at sjunga i HERrans hus, med cymbaler, psaltare och harpor, efter åmbetet i Guds hus när Konungen.

7. Och talet på them, med theras bröder, som i HERrans sång lärde woro, allesammans måstare, tuhundrade åtta och åttatio.

8. Och the kastade lott öfwer theras åmbete, then minste såsom then förste, måstaren såsom lärjungen.

9. Och then första lotten föll på Joseph under Asaph: then andra på Gedalia, med hans bröder och söner; the woro tolf:

10. Then tredje på Saccur, med hans söner och bröder; the woro tolf:

11. Then fjerde på Jizri, med hans söner och bröder; the woro tolf:

12. Then femte på Nethania, med hans söner och bröder; the woro tolf:

13. Then sjette på Bukkija, med hans söner och bröder; the woro tolf:

14. Then sjunde på Jesarela, med hans söner och bröder; the woro tolf:

15. Then åttonde på Jesaia, med hans söner och bröder; the woro tolf:

16. Then nionde på Matthania, med hans söner och bröder; the woro tolf:

17. Then tionde på Simei, med hans söner och bröder; the woro tolf:

18. Then ellofte på Asareel, med hans söner och bröder; the woro tolf:

19. Then tolfte på Hasabia, med hans söner och bröder; the woro tolf:

20. Then trettonde på Subael, med hans söner och bröder; the woro tolf:

21. Then fjortonde på Mattithia, med hans söner och bröder; the woro tolf:

22. Then femtonde på Jeremoth, med hans söner och bröder; the woro tolf:

23. Then sextonde på Hanania, med hans söner och bröder; the woro tolf:

24. Then sjuttonde på Josbekasa, med hans söner och bröder; the woro tolf:

25. Then adertonde på Hanani, med hans söner och bröder; the woro tolf:

26. Then nittonde på Mallothi, med hans söner och bröder; the woro tolf:

27. Then tjugonde på Elijatha, med hans söner och bröder; the woro tolf:

28. Then första och tjugonde på Hothir, med hans söner och bröder; the woro tolf:

29. Then andra och tjugonde på Giddalthi, med hans söner och bröder; the woro tolf:

30. Then tredje och tjugonde på Mahasioth, med hans söner och bröder; the woro tolf:

31. Then fjerde och tjugonde på RomamthiEser, med hans söner och bröder; the woro tolf.

26. Capitel.

Om dörwaktarenas ordning: Utaf the Korhiter war Meselemia Kore son, af Asaphs barn:

2. Meselemia barn woro theße: then förstfödde Sacharia, then andre Jediael, then tredje Sebadia, then fjerde Jathniel,

3. Then femte Elam, then sjette Johanan, then sjunde Eljoenai.

4. Men ObedEdoms barn woro theße: then förstfödde Semaja, then andre Josabad, then tredje Joah, then fjerde Sacar, then femte Nethaneel,

5. Then sjette Ammiel, then sjunde Isaschar, then åttonde Peulthai; ty Gud hade wälsignat honom.

6. Och hans son Semaja wordo ock söner födde, som i theras fäders hus regerade; ty the woro starke hjeltar.

7. Så woro nu Semaja barn: Othni, Rephael, Obed och Elsabad, hwil-

kens bröder mägtige män woro, Elihu och Semachia.
8. Theße woro alle utaf ObedEdoms barn; the, med theras barn och bröder, mägtige män, skickelige til ämbete, twå och sextio af ObedEdom.
9. Meselemia hade barn och bröder, mägtige män, aderton.
10. Men Hosah, utaf Merari barn, hade barn: then ypperste Simri; ty then förstfödde war icke til; therföre satte hans fader honom främst;
11. Then andre Hilkia, then tredje Tebalia, then fjerde Sacharia: alla Hosah barn och bröder woro tretton.
12. Thetta är dörwaktarenas ordning ibland höfdingarna i ämbetet, med theras bröder, til at tjena i HErrans hus.
13. Och lotten wardt kastad för the små, så wäl som the stora, i theras faders hus til hwarje dör.
14. Then lotten öster ut föll på Selemia; men för hans son Secharia, hwilken en klok och rådig man war, kastade man lotten, och honom föll norr ut:
15. Men ObedEdom, söder ut, och hans söner wid huset Asuppim:
16. Och Suppim och Hosah, wäster ut wid dören Sallecheth, på bränneoffers-wägen, ther wakterne wid hwar andra stå.
17. Öster ut woro sex af Leviterna: norr ut fyra om dagen: söder ut fyra om dagen: men wid Asuppim twå och twå.
18. Wid Parbar, wäster ut, fyra på wägen, och twå wid Parbar.
19. Thetta är dörwaktarenas ordning ibland the Korhiters barn och Merari barn.
20. Utaf Leviterna war Ahija öfwer häfworna i Guds hus, och öfwer the häfwor som helgade wordo.
21. Af Laedans barn, the Gersoniters barn: af Laedan woro höfdingar ibland fäderna, nemligen, the Jehieliter.
22. The Jehieliters barn woro: Setham och hans broder Joel, öfwer HErrans hus häfwor.
23. Utaf the Amramiter, Jizeariter, Hebroniter och Asieliter
24. War Sebuel Gersoms son, Mose sons, en Förste öfwer häfworna.
25. Men hans broder, Eliefer, hade en son, Rehabia: hans son war Jesaia: hans son war Joram: hans son war Sichri: hans son war Selomith.
26. Then samme Selomith och hans bröder woro öfwer alla the helgade tings häfwor, hwilka Konung David helgade, och the öfwerste fäderne ibland the öfwersta öfwer tusende och öfwer hundrade, och the öfwerste i hären.
27. Utaf strid och rof hade the helgat thet, til at förbättra HErrans hus.
28. Thesslikes alt thet Samuel, Siaren, och Saul Kis son, och Abner Ner son, och Joab ZeruJa son helgat hade; alt thet helgade war under Selomiths hand, och hans bröders.
29. Utaf the Jizeariter war Chenania, med sina söner, til the werk utan til öfwer Israel befallningsmän och domare.
30. Utaf the Hebroniter woro Hasabiah och hans bröder, mägtige män, tusende och sjuhundrade öfwer Israels ämbete, på thenna sidan Jordan, wäster ut, til allahanda HErrans sysslor, och til at tjena Konungen.
31. War ock ibland the Hebroniter Jeria, then ypperste ibland the Hebroniter, af fäderna i hans ätt. Ther wordo ock af them sökte och fundne, uti fyrationde året af Davids rike, mägtige män i Jaeser i Gilead:
32. Och theras bröder, mägtige män, tu tusende och sjuhundrade öfwerste fäder: och David satte them öfwer the Rubeniter, Gaditer, och öfwer then halfwa slägten Manaße, til alla Guds och Konungens ärender.

27. Capitel.

Men Israels barn, efter sitt tal, woro höfdingar öfwer fäderna, och öfwer tusende, och öfwer hundrade, och ämbetsmän, som på Konungen waktade, efter theras ordning, til at draga til och frå, hwar i sin månad, i hwar

månad om året: hwart skifte hade fyra och tjugutusende.

2. Öfwer första skiftet i första månaden war Jasabeam Sabdiel son; och i hans skifte woro fyra och tjugutusende.

3. Men af Perez barn war then öfwerste öfwer alla höfwitsmännerna i härarna i första månaden.

4. Öfwer thet skiftet i then andra månaden war Dodai, then Ahohiten; och Mikloth war Förste öfwer hans skifte; och i hans skifte woro fyra och tjugutusende.

5. Then tredje härhöfwitsmannen i tredje månaden, then öfwerste, war Benaja, Prestens Jojada son; och i hans skifte woro fyra och tjugutusende.

6. Thenne är Benaja, then hjelten, ibland trettio och öfwer trettio; och hans skifte war under hans son Ammisabad.

7. Then fjerde, i fjerde månaden, war Asahel, Joabs broder, och efter honom Sebadia, hans son; och i hans skifte woro fyra och tjugutusende.

8. Then femte, i femte månaden, war Samhuth, then Israhiten; och i hans skifte woro fyra och tjugutusende.

9. Then sjette, i sjette månaden, war Ira Ikkes, then Thekoitens son; och i hans skifte woro fyra och tjugutusende.

10. Then sjunde, i sjunde månaden, war Helez, then Peloniten, af Ephraims barn; och i hans skifte woro fyra och tjugutusende.

11. Then åttonde, i åttonde månaden, war Sibbechai, then Husathiten, af the Sarhiter; och i hans skifte woro fyra och tjugutusende.

12. Then nionde, i nionde månaden, war Abieser, then Anthothiten, af Jemini barn; och i hans skifte woro fyra och tjugutusende.

13. Then tionde, i tionde månaden, war Maharai, then Metophathiten, af the Serahiter; och i hans skifte woro fyra och tjugutusende.

14. Then ellofte, i ellofte månaden, war Benaja, then Pirgathoniten, af Ephraims barn; och i hans skifte woro fyra och tjugutusende.

15. Then tolfte, i tolfte månaden, war Heldai, then Metophathiten, af Athniel; och i hans skifte woro fyra och tjugutusende.

16. Öfwer Israels slägter woro thesse: för the Rubeniter war Förste, Elieser Sichri son: för the Simeoniter war Sephatia Maacha son:

17. För the Leviter war Hasabiah Kemuel son: för the Aroniter war Zadok:

18. För Juda war Elihu, af Davids bröder: för Isaschar war Omri Michaels son:

19. För Sebulon war Jismaja, Obadja son: för Naphthali war Jerimoth Asriel son:

20. För Ephraims barn war Hosea Asasia son: för then halfwa slägten Manaße war Joel Phedaja son:

21. För then halfwa slägten Manaße i Gilead war Jiddo Sacharia son: för BenJamin war Jaasiel Abner son:

22. För Dan war Asarel Jerohams son. Theße äro the Förstar för Israels slägter.

23. Men David tog intet tal af them som woro tjugu år och ther under; ty HERren hade sagt, at han skulle föröka Israel såsom stjernorna på himmelen.

24. Men Joab ZeruJa son hade begynt räkna, och lyktade thet icke; ty en wrede kom förthenskul öfwer Israel: therföre kom thet talet icke uti Konung Davids Chrönica.

25. Öfwer Konungens håfwor war Asmaveth Adiel son; och öfwer the håfwor på landet, i städer, byar och slott, war Jonathan Ußija son.

26. Öfwer åkermännerna til landtbruket war Esri Chelub son.

27. Öfwer wingårdarna war Simei, then Ramathiten: öfwer winkällarena och winet war Sabdi, then Siphmiten.

28. Öfwer oljogårdarna och mulbärträ i marken war Baal Hanan, then Gederiten: öfwer oljan war Joas.

29. Öfwer then boskap som i bet war i Saron war Sithrai, then Saroni-

ten: men öfwer then boskap i dalarna war Saphat Adlai son.

30. Öfwer camelerna war Obil, then Ismaeliten: öfwer åsnorna war Jehdeja, then Meronothiten.

31. Öfwer fåren war Jasis, then Hagariten. Theße woro alle öfwerstar öfwer Konung Davids ågodelar.

32. Men Jonathan, Davids faderbroder, war rådgifware, håfmåstare och canceller: Jehiel Hachmoni son war når Konungens barn.

33. Achithophel war ock Konungens rådgifware: Husai, then Arachiten, war Konungens wån.

34. Efter Achithophel war Jojada Benaja son, och AbJathar: men Joab war Konungens hårhöfwitsman.

28. Capitel.

Och David församlade til Jerusalem alla Israels Öfwerstar, nemligen, Förstarna för slågterna; Förstarna för the skiften som på Konungen waktade; Förstarna öfwer tusende och öfwer hundrade; Förstarne öfwer Konungens och hans söners ågodelar och boskap, med kamererare, krigsmån och alla mågtiga mån.

2. Och Konung David stod up på sina fötter, och sade: Hörer hår til, mine bröder och mitt folk: Jag hafwer tagit mig före at bygga et hus, ther HErrans förbunds ark uti hwila skulle, och en fotapall til wår Guds fötter, och hade redt mig til at bygga.

3. Men Gud låt såga mig: Tu skal icke bygga mitt namn et hus; förty tu åst en krigsman, och hafwer blod utgutit.

4. Nu hafwer HErren Israels Gud utwalt mig utu hela min faders hus, at jag skulle wara Konung öfwer Israel til ewig tid; ty han hafwer utwalt Juda til et Förstadöme, och i Juda hus min faders hus, och ibland min faders barn hafwer han haft ynnest til mig, så at han gjorde mig til Konung öfwer hela Israel;

5. Och ibland alla mina söner (ty HErren hafwer gifwit mig många söner) hafwer han utwalt min son Salomo, at han sitta skal på HErrans rikes stol öfwer Israel;

6. Och hafwer sagt til mig: Tin son Salomo skal bygga mitt hus och gårdar; ty jag hafwer utwalt mig honom til son, och jag skal wara hans fader,

7. Och skal stadfåsta hans rike i ewig tid, om han håller uppå at göra efter mina bud och råtter, såsom i thenna dag tilgår.

8. Nu inför hela Israel, HErrans menighet, och för wår Guds öron, så håller och söker alla HErrans eder Guds bud, på thet I mågen besitta thetta goda landet, och årfwa thet til edra barn efter eder til ewig tid.

9. Och tu, min son Salomo, kån tin faders Gud, och tjena honom af alt hjerta och af en wålwillig själ; ty HErren ransakar alla hjertan, och förstår alla tankars upsåt. Om tu söker honom, så finner tu honom; om tu öfwergifwer honom, så förkastar han tig til ewig tid.

10. Så se nu til, ty HErren hafwer utwalt tig, at tu skal bygga honom et hus til helgedom: war tröst, och gör så.

11. Och David gaf sin son Salomo en eftersyn til förhuset, och til sitt hus, och til maken, och til salen, och til kamrar innan til, och til nådastolens hus:

12. Ther til en eftersyn til alt thet i hans sinne war, nemligen, til gården åt HErrans hus, och til alla maken omkring, til håfworna i Guds hus, och the helgade tings håfwor:

13. Til Presternas och Leviternas skifte, och til alla syßlor i åmbeten uti HErrans hus, och til alla tjenstens kåril i HErrans hus:

14. Guld, efter gulds wigt, til allahanda tyg i hwart åmbete, och allahanda silfwertyg, efter wigt, til allahanda redskap i hwart åmbete:

15. Och wigt til gyldene ljusastakar och gyldene lampor: hwarje ljusastaka och hans lampor sin wigt: sammalunda ock til silfwer-ljusastakar gaf han wigt, til ljusastakan och hans lampor, efter hwar ljusastakans bruk.

16. Han gaf theslikes guld til ståbo-

bröds-borden, til hwart bord sin wigt; sammalunda ock silfwer til silfwerborden:

17. Och klart guld til gafflar, bäcken och kannor; och til gyldene skålar, hwar skål sin wigt; och til silfwerskålar, hwar skål sin wigt:

18. Och til rökaltaret sin wigt, thet alraklaraste guld, och en efterfyn til wagnen för the gyldene Cherubim, så at the uträckte sig, och öfwertäckte HERrans förbunds ark.

19. Altsammans, sade han, är mig gifwit beskrifwit af HERrans hand, som mig underwiste alla efterfynens werk.

20. Och David sade til sin son Salomo: War tröst och frimodig, och gör så; frukta tig intet, och war icke förskräckt. HERren Gud, min Gud, skal wara med tig, och skal icke draga sin hand ifrå tig, eller öfwergifwa tig, alt in til tu alt werk til ämbeten i HERrans hus fullkomnat hafwer.

21. Si, Presternas och Leviternas ordning til alla ämbeten i Guds hus äro med tig i alla ärender, och äro willige och förståndige til ämbeten; ther til Förstarne och alt folket i alla tina handlingar.

29. Capitel.

Och Konung David sade til hela menigheten: Gud hafwer utwalt Salomo, en af mina söner, then ännu ung och spåd är: men werket är stort; ty thet är icke en menniskas boning, utan HERrans Guds.

2. Men jag hafwer utaf alla mina krafter beredt til Guds hus guld til gyldene, silfwer til silfwers, koppar til koppars, jern til jerns, trä til träs redskap; onichstenar, infattade rubiner och spräckliga stenar, och allahanda ädla stenar, och marmorsten ganska mycket.

3. Ther utöfwer, af ynnest til min Guds hus, hafwer jag gifwit thet mitt egit är, guld och silfwer.

4. Tretusende centner guld af Ophir och sjutusende centner klart silfwer gifwer jag til Guds helga hus, utöfwer alt thet jag förskickat hafwer til at öfwerdraga wäggarna i husen:

5. Så at af guld blifwer thet af guld wara skal, och af silfwer thet af silfwer wara skal, och til allahanda werk igenom mästarenas hand. Och ho är nu i dag friwillig til at fylla sin hand HERranom?

6. Tå woro Förstarne för fäderna, Förstarne för Israels slägter, Förstarne öfwer tusende och öfwer hundrade, och Förstarne öfwer Konungens ärenden, friwillige;

7. Och gåfwo til ämbeten i Guds hus fem tusende centner guld, och tio tusende gylden, och tio tusende centner silfwer, aderton tusende centner koppar, och hundrade tusende centner jern.

8. Och när hwilka stenar fundne wordo, them gåfwo the til häfwor uti HERrans hus, under Jehiels hand, then Gersonitens.

9. Och folket war gladt, at the så friwillige woro; ty the gåfwo HERranom af allt hjerta friwillige. Och Konung David fröjdade sig theslikes högeligen,

10. Och låfwade HERran, och sade inför hela menigheten: Låfwad ware tu, HERre, Israels wår faders Gud, ifrån ewighet til ewighet.

11. Tig, HERre, tilhörer Majestät och magt, härlighet, seger och tack; ty alt thet i himmelen och på jorden är, thet är titt; titt, HERre, är riket, och tu äst uphöjd öfwer all ting til en öfwerste.

12. Tine äro rikedomar och härlighet för tig; tu råder öfwer all ting; i tin hand står kraft och magt; i tin hand står thet at göra hwar och en stor och stark.

13. Nu, wår Gud, wi tacke tig, och prise tin härlighets namn.

14. Ty hwad är jag, och hwad är mitt folk, at wi skulle åstadkomma kraft til at gifwa friwilligt, såsom nu tilgår? Ty af tig är thet alt kommit, och af tin hand hafwe wi thet gifwit tig.

15. Förty wi äre främlingar och utlänningar för tig, såsom alle wåra fäder: wårt lefwande på jorden är såsom en skugge, och består intet.

16. HERre wår Gud, hela thenna hopen, som wi tilskickat hafwe til at

bygga titt helga namn et hus, är kommen ifrå tin hand; och titt är thet alt.
17. Jag wet, min Gud, at tu pröfwar hjertat, och enfaldighet är tig täck: therföre hafwer jag alt thetta utaf enfaldigt hjerta friwilligt gifwit, och hafwer nu sett med glädje titt folk som här förhanden är, at thet hafwer friwilligt gifwit tig.
18. HErre, wåra fäders, Abrahams, Isaacs och Israels Gud, bewara ewinnerligen sådan hog och sinne i titt folks hjerta, och skicka theras hjerta til tig.
19. Och gif min son Salomo et rättsinnigt hjerta, at han håller tina bud, witnesbörd och rätter, at han thet alt gör, och bygger thenna boning, som jag skickat hafwer.
20. Och David sade til hela menigheten: Låfwer HERran eder Gud. Och hela menigheten låfwade HERran theras fäders Gud, och bugade sig, och tilbådo HERran och Konungen.
21. Och the offrade HERranom offer: och then andra morgonen offrade the HERranom bränneoffer, tusende stutar, tusende wädrar, tusende lamm, med theras drickoffer; och offrade hela hopen i Israel.
22. Och the åto och drucko then samma dagen för HERranom med stor glädje, och gjorde andra gången Salomo, Davids son, til Konung, och smorde honom HERranom til en Förste, och Zadok til Prest.
23. Altså satt Salomo på HERrans stol, en Konung i sin faders Davids stad, och wardt lyckosam; och hela Israel war honom hörsam.
24. Och alle öfwerstar och wäldige, theslikes alla Konung Davids barn, gåfwo sig under Konung Salomo.
25. Och HERren gjorde Salomo ju större och större för hela Israel, och gaf honom et härligt rike, at ingen för honom sådant öfwer Israel haft hade.
26. Så war nu David, Isai son, Konung öfwer hela Israel.
27. Men tiden, som han öfwer Israel Konung war, war fyratio år. I Hebron regerade han sju år, och i Jerusalem tre och trettio år.
28. Och han blef död i god ålder, mätt af lefwande, rikedomar och ära; och hans son Salomo wardt Konung i hans stad.
29. Men Konung Davids gerningar, både the första och the sista, si, the äro skrifna ibland Samuels, then Siarens, gerningar, och ibland then Propheten Nathans gerningar, och ibland Gads, then Siarens, gerningar,
30. Med alt hans rike, wälde och tid, som under honom förlupen är, både öfwer Israel och alla riken i landen.

Andra Chrönike-Boken.

1. Capitel.

Och Salomo, Davids son, wardt i sitt rike förstärkt; och HERren hans Gud war med honom, och gjorde honom ju större och större.
2. Och Salomo talade med hela Israel, med the öfwerstar öfwer tusende och hundrade, med domare och alla Förstar i Israel, med the öfwersta fäder,
3. At the skulle gå, Salomo, och hela menigheten med honom, bort til then höjden som i Gibeon war; ty ther war Guds witnesbörds tabernakel, som Mose HERrans tjenare gjort hade i öknen.
4. Ty Guds ark hade David upfört ifrå Kiriath Jearim, tit han för honom tilredt hade; förty han hade honom upslagit et tabernakel i Jerusalem.
5. Men thet kopparaltaret, som Bezaleel, Uri son, Hur sons, gjort hade, war ther för HERrans tabernakel; och Salomo och menigheten plågade söka thet.
6. Och Salomo offrade för HERranom på kopparaltaret, som ther för dören af witnesbördets tabernakel stod, tusende bränneoffer.

7. I samma natt syntes Gud Salomo, och sade til honom: Bed hwad jag skal gifwa tig.

8. Och Salomo sade til Gud: Tu hafwer gjort stor barmhertighet med min fader David, och hafwer gjort mig til Konung i hans stad.

9. Så låt nu, HErre Gud, titt ord warda sant til min fader David; ty tu hafwer gjort mig til Konung öfwer et folk, thet så mycket är som stoftet på jorden.

10. Så gif mig nu wishet och förstånd, at jag för thetta folket må gå ut och in; ty ho förmår döma thetta titt myckna folk?

11. Tå sade Gud til Salomo: Efter tu hafwer thetta i sinnet, och hafwer icke bedit om rikedomar, eller ägodelar, eller om härlighet, eller om tina fienders själar, eller om långt lif, utan hafwer bedit om wisdom och förstånd, at tu må döma mitt folk, ther jag tig en Konung öfwer gjort hafwer;

12. Så ware tig wisdom och förstånd gifwit: ther til wil jag ock gifwa tig rikedomar, ägodelar och härlighet, så at tin like ibland Konungarna för tig icke warit hafwer, ej heller warda skal efter tig.

13. Altså kom Salomo ifrå högden som i Gibeon war til Jerusalem, ifrå witnesbördets tabernakel, och regerade öfwer Israel.

14. Och Salomo församlade sig wagnar och resenärer, så at han åstadkom tusende och fyrahundrade wagnar, och tolf tusende resenärer, och låt them uti wagnsstäderna och när Konungen i Jerusalem.

15. Och Konungen gjorde, at silfwer och guld war i Jerusalem så mycket som stenar, och cederträ så mycket som mulbärträ i dalarna.

16. Och man förde Salomo hästar utur Egypten, och allahanda waror: och Konungens köpmän köpte samma waror,

17. Och förde them utur Egypten, hwar wagn för sexhundrade silfwerpenningar, och hwar häst för hundrade och femtio. Altså förde man them ock til alla the Hetheers Konungar och til the Konungar i Syrien, genom theras hand.

2. Capitel.

Och Salomo satte sig före at bygga HErrans namn et hus, och et sitt rikes hus:

2. Och afräknade sjuttio tusende män til bördor, och åttatio tusende timmermän uppå berget, och tre tusende och sexhundrade befallningsmän öfwer them.

3. Och Salomo sände til Hyram, Konungen i Tyro, och låt säga honom: Såsom tu med min fader David gjorde, och sände honom cederträ, at han skulle bygga sig et hus, ther han uti bo skulle;

4. Si, jag wil bygga HErrans min Guds namn et hus, thet honom må helgadt warda, til at röka godt rökwerk för honom, och til at altid bereda skådobröd och bränneoffer om morgon och afton på Sabbather och nymånader och på HErrans wår Guds högtider, til ewig tid för Israel.

5. Och thet hus som jag bygga wil, skal wara stort; förty wår Gud är större än alla gudar.

6. Men ho är thes mägtig, at han bygger honom hus? Ty himmelen och alla himlars himlar kunna icke begripa honom. Ho skulle tå jag wara, at jag skulle bygga honom et hus, utan at man må röka för honom.

7. Så sänd mig nu en wis man til at arbeta på guld, silfwer, koppar, jern, skarlakan, rosenrödt, gult silke, och then som kan utgrafwa, med the wisa som när mig äro i Juda och Jerusalem, hwilka min fader David beställt hafwer.

8. Och sänd mig cederträ, furuträ och hebenträ af Libanon; förty jag wet at tine tjenare kunna hugga trä på Libanon; och si, mina tjenare skola wara med tina tjenare:

9. At man tilreder mig mycket trä; ty huset som jag bygga wil, skal wara stort och härligt.

10. Och si, jag wil gifwa tina tjenare, timmermännerna som trä hugga, tjugutusende Corar stött hwete, och tjugutusende Corar bjugg, och tjugutusende Bath win, och tjugutusende Bath olja.
11. Tå sade Hyram, Konungen i Tyro, genom skrifwelse, och sände til Salomo: Therföre at HErren hafwer sitt folk kärt, hafwer han gjort tig til Konung öfwer them.
12. Och Hyram sade ytterligare: Låfwad ware HErren Israels Gud, som himmel och jord gjort hafwer, at han gifwit hafwer Konung David en wis, klok och förståndig son, som HErranom et hus och et sitt rikes hus bygga må.
13. Så sänder jag nu en wis man, som förstånd hafwer, nemligen, Hyram Abi;
14. En qwinnas son utaf Dans döttrar, och hans fader hade warit en Tyrer: han kan arbeta på guld, silfwer, koppar, jern, sten, trä, skarlakan, gult silke, linne, rosenrödt, och allahanda utgrafwa, och göra allahanda konstigt, thet man honom föregifwer, med tina wisa, och med min Herres, Konung Davids, tin faders wisa.
15. Så sände nu min Herre hwete, bjugg, olja och win til sina tjenare, såsom han sagt hafwer;
16. Så wilje wi hugga trä på Libanon, så mycket som behöfwes, och wilje låta lägga thet i flottor i hafwet, in åt Japho: tädan må tu låta föra thet up til Jerusalem.
17. Och räknade Salomo alla främlingar i Israels land, efter thet tal, tå David hans fader them räknade; och wordo fundne hundrade och femtio tusende tretusende och sexhundrade.
18. Och han gjorde af them sjuttio tusende dragare, och åttatio tusende huggare på berget, och tre tusende och sexhundrade befallningsmän, som folket wid arbetet höllo.

3. Capitel.

Och Salomo begynte til at bygga HErrans hus i Jerusalem, på Moria berg, thet David hans fader utwist war, hwilket David tilredt hade för rum på Arnans plats, then Jebuseens:
2. Och tog til at bygga i then andra månaden, then andra dagen i fjerde året af sitt rike.
3. Och altså lade Salomo grundwalen, til at bygga Guds hus: i förstone längden, sextio alnar, bredden tjugu alnar.
4. Och förhuset, för bredden af huset, war tjugu alnar långt, högden war hundrade och tjugu alnar; och han öfwerdrog thet innan til med klart guld.
5. Men thet stora huset öfwerdrog han med furuträ, och öfwerdrog thet med bästa guld, och gjorde ther uppå palmer och kädjewerk.
6. Och öfwerdrog huset med ädla stenar, til prydelse: och guldet wa Parvaims guld.
7. Och han öfwerdrog huset, bjelkarna, dörträn, wäggarna och dörarna med guld, och lät skära Cherubim på wäggarna.
8. Han gjorde theslikes huset til thet alrahelgaste: thes längd war tjugu alnar efter husets bredd, och thes bredd war ock tjugu alnar; och han öfwerdrog thet med bästa guld, wid sexhundrade centner.
9. Han gaf också til naglar femtio siklar guld i wigt, och öfwerdrog salarna med guld.
10. Han gjorde ock uti thet alrahelgastes hus twå Cherubim, efter snickarekonst, och öfwerdrog them med guld.
11. Och längden af Cherubims wingar war tjugu alnar, så at en winge hade fem alnar, och kom in til wäggen af huset; then andra wingen hade ock fem alnar, och kom in til wingen af then andra Cheruben.
12. Altså hade ock en winge af then andra Cheruben fem alnar, och kom in til wäggen af huset; och hans andra winge ock fem alnar, och kom in til wingen af then andra Cheruben.
13. Så at theße Cherubims wingar woro utsträckte tjugu alnar: och the stodo på sina fötter, och theras ansikten woro wända åt huset.

14. Han gjorde ock en förlått af gult werk, skarlakan, rosenrödt och linnewerk, och gjorde Cherubim ther uppå.

15. Och han gjorde fram för huset twå stoder, fem och trettio alnar höga, och knappen ther ofwan uppå fem alnar:

16. Och gjorde kädjewerk til choren, och satte ofwan uppå stoderna, och gjorde hundrade granatäplen, och satte them i thet kädjewerket:

17. Och reste the stoderna up för templet, then ena på then högra, och then andra på then wänstra sidan; och kallade then på högra sidan Jachin, och then på wänstra Boas.

4. Capitel.

Han gjorde ock et kopparaltare, tjugu alnar långt och bredt, och tio alnar högt.

2. Och han gjorde et gutit haf, tio alnar bredt, ifrå then ena brädden til then andra rundt omkring, och fem alnar högt; och måttet omkring war trettio alnar.

3. Och oxabeläten woro ther nedan under alt omkring; och woro twå rader krusering omkring hafwet, thet tio alnar bredt war, hwilka widgutne woro.

4. Och thet stod så på the tolf oxar, at tre wändes norr ut, tre wäster ut, tre söder ut och tre öster ut, och hafwet ther ofwan uppå; och bakdelen af them alla war in under.

5. Tjockheten ther af war en twärhand, och thes brädd war såsom en bägares brädd och en utsprucken ros; och thet höll tretusende Bath.

6. Och han gjorde tio kjettlar; af them satte han fem på högra sidan, och fem på then wänstra, til at twå ther uti hwad som bränneoffer tilhörde, at the skulle kasta thet ther uti; men hafwet war, at Presterne skulle twå sig ther uti.

7. Han gjorde ock tio gyldene ljusastakar, såsom the wara skulle, och satte them i templet, fem på then högra och fem på then wänstra sidan.

8. Också gjorde han tio bord, och satte them i templet, fem på högra och fem på wänstra sidan; och han gjorde hundrade gyldene bäcken.

9. Han gjorde ock en gård för Presterna, och en stor gård, och dörar i gården; och öfwerdrog dörarna med koppar;

10. Och satte hafwet på högra sidan öster ut, sönnan til.

11. Och Hyram gjorde grytor, skoflar och bäcken: altså lyktade Hyram arbetet, som Konung Salomo hade fått honom på Guds hus:

12. Nemligen, the twå stoder, med bukar och knappar ofwan på båda stoderna, och the båda wridna gjordar, til at betäcka båda bukarna åt knapparna, ofwan på stoderna;

13. Och the fyrahundrade granatäplen på the båda wridna gjordar; twå rader granatäple på hwar gjord, til at betäcka båda knapparnas bukar, som ofwan på stoderna woro.

14. Och gjorde han stolar, och kjettlar uppå stolarna,

15. Och et haf, och tolf oxar ther under.

16. Ther til grytor, skoflar, gafflar, och alla theras tyg gjorde Hyram Abiw åt Konung Salomo, til HErrans hus, utaf klar koppar.

17. J then ängden wid Jordan lät Konungen gjuta them i lerjord, emellan Succoth och Zeredatha.

18. Och Salomo gjorde alla thessa tygen ganska många, så at wigten af then koppar icke utfrågas kunde.

19. Och Salomo gjorde alla tyg til Guds hus, nemligen, gyldene altaret, bord til skådobröd,

20. Ljusastakarna, med theras lampor, af klart guld, at the skulle brinna för choret, såsom thet borde.

21. Och the blommor wid lamporna, och the näpor woro af guld; alt war af rent guld.

22. Ther til knifwar, bäcken, slefwar och släcketyg woro af klart guld: och ingången, och hans dör innerst til åt thet alrahelgaste, och dörarne til tempel-huset, woro af guld.

5. Capitel.

Altså wardt alt arbetet fullkomnadt, som Salomo gjorde på HErrans hus. Och Salomo lät komma ther in alt thet hans fader David helgat hade, nemligen, silfwer och guld och allahanda tyg, och lade thet in uti fataburen i Guds hus.
2. Tå församlade Salomo alla äldsta i Israel, alla höfdingar i slägterna, Förstar för fäderna i Israels barn til Jerusalem, at the skulle låta upkomma HErrans förbunds ark utu Davids stad, thet är Zion.
3. Och församlade sig til Konungen alle Israels män på högtiden, thet är i sjunde månaden.
4. Och kommo alle äldste i Israel; och the Leviter togo arken,
5. Och buro honom up, samt med witnesbördets tabernakel och alla heliga tyg som i tabernaklet woro; och Presterne, Leviterne, buro thet alt med up.
6. Men Konung Salomo, och hela Israels menighet med honom, församlad in för arken, offrade får och fä, så mycket, at thet ingen tälja eller räkna kunde.
7. Altså buro Presterne HErrans förbunds ark uti sitt rum, i husets chor, uti thet alrahelgaste, under Cherubims wingar.
8. Så at Cherubim utsträckte sina wingar öfwer arkens rum; och Cherubim öfwertäckte arken och hans stänger, ofwan til.
9. Men stängerna woro så långa, at man såg ändarna på them för choret ifrån arken; men utan til såg man them icke; och blef han ther alt in til thenna dag.
10. Och i arken war intet, utan the twå taflor som Mose hade lagt theruti i Horeb, tå HErren et förbund gjorde med Israels barn, then tid the utur Egypten drogo.
11. Och tå Presterne gingo utu thet helga; (ty alle the Prester som förhanden woro helgade sig, så at ock skiften icke hållna wordo;
12. Och the Leviter med alla them som under Asaph, Heman, Jeduthun och theras barn och bröder woro, klädde med linna kläder, sjöngo med cymbaler, psaltare och harpor, och stodo öster ut ifrån altaret, och när them tjugu och hundrade Prester, som blåste med trumpeter;)
13. Tå war thet såsom thet hade warit alt en som trumpetade och sjöng, såsom man hörde en röst, til at låfwa och tacka HErranom. Och tå rösten uphof sig af trumpeterna, cymbaler och strängaspel och af HErrans låf, at han mild är och hans barmhertighet warar til ewig tid, tå wardt HErrans hus upfyldt med et moln,
14. Så at Presterne icke stå kunde til at tjena, för molnets skul; ty HErrans härlighet upfyllde Guds hus.

6. Capitel.

Tå sade Salomo: HErren hafwer sagt, at han wil bo i mörkret.
2. Och jag hafwer byggt et hus tig til boning, och et säte ther tu bo skal til ewig tid.
3. Och Konungen wände sitt ansikte, och wälsignade hela Israels menighet; ty hela Israels menighet stod;
4. Och han sade: Låfwad ware HErren Israels Gud, som genom sin mun til min fader David talat, och med sin hand fullkomnat hafwer hwad han sade:
5. Efter then tiden, at jag mitt folk utur Egypti land förde, hafwer jag ingen stad utwalt i alla Israels slägter ther et hus at bygga, så at mitt namn ther wara skulle; hafwer ej heller någon man utwalt, at han skulle wara en Förste öfwer mitt folk Israel.
6. Men Jerusalem hafwer jag utwalt, at mitt namn ther wara skal; och David hafwer jag utwalt, at han skal wara öfwer mitt folk Israel.
7. Och tå min fader David i sinnet hade, at bygga HErrans Israels Guds namn et hus,
8. Sade HErren til min fader Da-

wid: Tu hafwer gjort wäl, at tu hafwer i sinnet, at bygga mitt namn et hus;

9. Dock skal tu icke bygga thet huset, utan tin son, som utaf tina länder komma skal; han skal bygga mitt namn et hus.

10. Så hafwer nu HERren stadfäst sitt ord, som han talat hafwer; ty jag är upkommen uti min faders Davids stad, och sitter på Israels stol, såsom HERren sagt hafwer; och hafwer byggt et hus åt HERrans namn, Israels Guds;

11. Och hafwer satt ther uti arken, ther HERrans förbund uti är, thet han med Israels barn gjort hafwer.

12. Och han gick fram för HERrans altare, i hela Israels menighets närwaro, och uträckte sina händer;

13. Ty Salomo hade gjort en kopparkjettel, och satt honom midt i gården, fem alnar lång och bred, och tre alnar hög: til then samma gick han, och föll ned på sina knän in för hela Israels menighet, och uträckte sina händer up åt himmelen,

14. Och sade: HERre, Israels Gud, thet är ingen Gud tig lik, antingen i himmelen eller på jorden, tu som häller förbund och barmhertighet med tina tjenare, som wandra för tig af alt hjerta:

15. Tu hafwer hällit tin tjenare David, min fader, hwad tu honom sagt hafwer; med tin mun hafwer tu sagt thet, och med tin hand hafwer tu fullkomnat thet, såsom thet nu i thenna dag tilgår.

16. Nu, HERre, Israels Gud, håll tin tjenare David, min fader, hwad tu til honom talat hafwer och sagt: Tig skal icke fattas en man för mig, som sitta skal på Israels stol: dock, så framt tina barn förwara sina wägar, at the wandra i min lag, såsom tu för mig wandrat hafwer.

17. Nu, HERre, Israels Gud, låt tina ord sanna warda, som tu tin tjenare David sagt hafwer.

18. Ty månne Gud skulle sannerligen bo när menniskor på jorden? Si, himmelen och alla himlars himlar kunna icke begripa tig; huru skulle tå thetta huset göra thet, som jag byggt hafwer?

19. Men wänd tig, HERre min Gud, til tin tjenares bön och til hans begär, at tu wille höra then bön och bedjande, som tin tjenare för tig gör:

20. At tina ögon måga blifwa öpna öfwer thetta hus dag och natt, öfwer thet rum som tu lofwat hafwer, at titt namn ther wara skal; at tu wille höra then bön som tin tjenare på thetta rum görande warder.

21. Så hör nu tin tjenares och titt folks Israels bön, som the bedjande warda i thetta rum; och hör ther til ifrå thet rum, ther tu bor i himmelen; och när tu hörer, at tu wille ock nådelig wara.

22. Om någon syndar emot sin nästa, och honom warder en ed pålagd, som han swärja skal, och then eden kommer för titt altare i thetta hus;

23. At tu wille tå höra af himmelen, och skaffa tin tjenare rätt; at tu wille wedergälla then ogudaktiga, och gifwa honom hans wäg på hans hufwud, och gifwa then rättfärdiga rätt; och at tu gifwer honom efter hans rättfärdighet.

24. Om titt folk Israel för sina fiender slagit warder, efter the emot tig syndat hafwa, och the omwända sig, och bekänna titt namn, bedja och begära för tig i thetta hus;

25. At tu wille tå höra ther til af himmelen, och wara titt folks Israels synder nådelig, och låta them komma uti thet land som tu them och theras fäder gifwit hafwer.

26. Om himmelen tillyckt warder, så at intet regnar, efter the emot tig syndat hafwa; och the bedja i thetta rum, och bekänna titt namn, och omwända sig ifrå sina synder, sedan tu them ödmjukat hafwer;

27. At tu tå wille höra them i himmelen, och wara tina tjenares och titt folks Israels synder nådelig, at tu lärer them en god wäg, ther the uti wandra måga, och låter regna på titt land,

som tu titt folk gifwit hafwer til besittning.

28. Om en hunger warder i landet, eller pestilentie, eller torka, brand, gråshoppor, gråsmatkar; eller om theras fiender i landet belägga theras portar; eller eljes någon plåga eller krankhet;

29. Then tå beder, eller begår ibland allahanda menniskor, och ibland alt titt folk Israel, tå någon sin plåga och wedermödda känner, och uträcker sina händer til thetta huset;

30. At tu tå wille höra ther til af himmelen, af tin bonings säte, och wara nådelig, och gifwa hwar och en efter alla hans wägar, efter som tu känner hans hjerta; (ty tu allena känner menniskors barns hjerta;)

31. På thet at the skola frukta tig, och wandra på tina wägar alla dagar, så länge som the lefwa i landet som tu wåra fäder gifwit hafwer.

32. Om ock en främmande, som icke är utaf titt folk Israel, kommer af fjerran land, för titt stora namn och mägtiga hand och uträckta arms skul, och beder i thetta hus;

33. At tu wille höra ther til af himmelen, af tin bonings säte, och göra alt thet hwarom han tig åkallar; på thet at alla folk på jorden måga känna titt namn, och frukta tig, såsom titt folk Israel, och förnimma at thetta hus, som jag byggt hafwer, efter titt namn nämndt är.

34. Om titt folk utdrager i strid emot sina fiender, then wägen som tu them sändande warder, och the bedja til tig på then wägen emot thenna staden, som tu utwalt hafwer, och til thet hus som jag titt namn byggt hafwer.

35. At tu tå wille höra theras bön och begär af himmelen, och hjelpa them til theras rätt.

36. Om the warda syndande emot tig, (efter ingen menniska är, som icke syndar,) och tu warder wred på them, och gifwer them til theras fiender, at the föra them bort fångna uti något land, fjerran eller när;

37. Och the omwända sig i sitt hjerta, uti thet land ther the uti fångne äro, och omwända sig, och bedja tig uti sitt fängelses land, och säga: Wi hafwe syndat, illa gjort och warit ogudaktige;

38. Och wända sig så til tig af alt hjerta, och af all själ, uti sitt fängelses land ther man them fångna håller, och the bedja på then wäg emot sitt land, som tu theras fäder gifwit hafwer, och emot then stad som tu utwalt hafwer, och emot huset som jag titt namn byggt hafwer;

39. At tu tå wille höra theras bön och begär af himmelen, af tin bonings säte, och hjelpa them til theras rätt, och wara titt folk nådelig, som emot tig syndat hafwa.

40. Så låt nu, min Gud, tina ögon öpna wara, och tina öron gifwa akt på bönen i thetta rum.

41. Så statt nu up, HErre Gud, til tin ro, tu och tin magts ark: låt tine Prester, HErre Gud, warda iklädde med salighet, och tine helige glädja sig öfwer thet goda.

42. HErre Gud, wänd icke bort tin Smordas ansikte: tänk uppå then barmhertighet, som tin tjenare David lofwad är.

7. Capitel.

Och tå Salomo utbedit hade, föll en eld af himmelen, och förtärde brännoffret och annat offer; och HERrans härlighet upfyllde huset;

2. Så at Presterne icke kunde ingå uti HERrans hus, så länge HERrans härlighet upfyllde HERrans hus.

3. Och sågo alla Israels barn elden falla ned, och HERrans härlighet öfwer huset, och föllo ned med ansiktet til jorden på golfwet, och tilbådo och tackade HERranom, at han är god och hans barmhertighet warar til ewig tid.

4. Men Konungen och alt folket offrade för HERranom.

5. Ty Konung Salomo offrade tu och tjugu tusende nöt, och hundrade och tjugu tusende får: och wigde så Guds hus, både Konungen och alt folket.

6. Men Presterne stodo i sin wakt, och Leviterne med HErrans strängaspel, som Konung David hade låtit göra til at tacka HErranom, at hans barmhertighet warar til ewig tid, med Davids psalmer, genom theras hand; och Presterne blåste i trumpeterna emot them; och hela Israel stod.

7. Och Salomo helgade medelgården, som för HErrans hus war; ty han hade ther offrat bränneoffer och thet feta af tackoffret; förty kopparaltaret, som Salomo hade göra låtit, kunde icke räcka til alt bränneoffret, spisoffret och til thet feta.

8. Och Salomo höll på then samma tiden en högtid i sju dagar, och hela Israel med honom, en ganska stor menighet, alt ifrå Hamath in til Egypti bäck.

9. Och höll på åttonde dagen en församling; ty altarets wigning höllo the i sju dagar, och högtiden sammalunda i sju dagar.

10. Men på tredje och tjugonde dagen i sjunde månaden, lät han folket gå i theras hyddor, glädjande och fröjdande sig öfwer alt thet goda som HErren med David, Salomo och sitt folk Israel gjort hade.

11. Altså lycktade Salomo HErrans hus och Konungshuset, och alt thet i hans hjerta kommit war til at göra i HErrans hus och i sitt hus, i god måtto.

12. Och HErren syntes Salomo om natten, och sade til honom: Jag hafwer hört tin bön, och utwalt mig thetta rumet til et offerhus.

13. Si, om jag igenlycker himmelen, så at intet regnar; eller jag bjuder gräshoppor upfräta landet; eller låter en pestilentie komma ibland mitt folk;

14. At the mitt folk ödmjuka, thet efter mitt namn nämndt är; och the bedja och söka mitt ansikte, och omwända sig ifrå sina onda wägar; så wil jag af himmelen höra ther til, och förlåta them theras synder, och bota theras land.

15. Så skola nu mina ögon öpna wara, och mina öron gifwa akt på bönerna i thetta rum.

16. Och hafwer jag nu utwalt och helgat thetta hus, at mitt namn skal wara ther til ewig tid, och mina ögon och mitt hjerta skola wara ther alleställes.

17. Och om tu warder wandrande för mig, såsom tin fader David wandrat hafwer, så at tu gör alt thet jag befaller tig, och håller mina bud och rätter;

18. Så skal jag befästa titt rikes stol, såsom jag mig förbundit hafwer med tin fader David, sägande: Tig skal icke fattas en man, som öfwer Israel en Herre wara skal.

19. Men om I afwänden eder, och öfwergifwen mina rätter och bud, som jag eder förelagt hafwer, och gån bort och tjenen andra gudar, och tilbedjen them;

20. Så skal jag utrota them utu mitt land, som jag them gifwit hafwer; och thetta hus, som jag mitt namn helgat hafwer, skal jag bortkasta ifrå mitt ansikte, och skal göra thet til et ordspråk och en fabel ibland alla folk.

21. Och för thetta hus, thet alrahögst wordet är, skola sig förskräcka alla the som ther fram om gå, och säga: Hwi hafwer HErren så farit med thetta land och med thetta hus?

22. Tå skal man säga: Therföre at the öfwergåfwo HErran, theras fäders Gud, then them utur Egypti land fört hade, och togo sig andra gudar, och tilbådo them, och tjente them; therföre hafwer han låtit alt thetta onda komma öfwer them.

8. Capitel.

Och efter tjugu år, i hwilka Salomo HErrans hus och sitt hus byggde,

2. Byggde han ock the städer, som Hyram gaf Salomo, och lät Israels barn bo ther uti.

3. Och Salomo drog til Hamath Zoba, och gjorde thet fast;

4. Och byggde Thadmor i öknen, och alla kornstäder, som han byggde i Hamath.

5. Han byggde ock öfra och nedra BethHoron, hwilka fasta städer woro, med murar, portar och bomar:

6. Thesslikes Baalath, och alla kornstäder som Salomo hade, och alla wagnsstäder och resenärersstäder, och alt thet Salomo lyste at bygga, både i Jerusalem och på Libanon och i alt hans wäldes land.

7. Alt thet folk som qwar blifwit war af the Hetheer, Amoreer, Phereseer, Heveer och Jebuseer, som icke woro af Israels barn,

8. Och theras barn, som the efter sig lemnat hade i landet, hwilka Israels barn icke förlagt hade, gjorde Salomo skattpliktiga alt in til thenna dag.

9. Men af Israels barn gjorde Salomo inga trälar til sitt arbete; utan the woro krigsmän och öfwer hans Riddare och öfwer hans wagnar och resenärer.

10. Och the öfwerste Konung Salomos befallningsmän woro tuhundrade och femtio, som öfwer folket rådde.

11. Och Pharaos dotter lät Salomo hämta af Davids stad uti thet hus som han för henne byggt hade; ty han sade: Min hustru skal icke bo uti Davids, Israels Konungs hus; förty thet är helgadt, efter HErrans ark ther inkommen är.

12. Sedan offrade Salomo HErranom bränneoffer på HErrans altare, som han byggt hade för förhuset,

13. Til at offra hwart på sin dag, efter Mose bud, på Sabbather, nymånader och på bestämda tider, tre resor om året, nemligen, på osyrade bröds högtiden, på weckohögtiden, och på löfhyddo-högtiden.

14. Och han satte Presterna i theras skifte til theras ämbete, såsom David hans fader thet lagat hade, och Leviterna på theras wakt, til at låfwa och tjena för Presterna, hwar sin dag, och the dörwaktare i theras skifte, hwar wid sin dör; ty så hade David then Guds mannen befallt.

15. Och man wek icke ifrå Konungens bud om Presterna och Leviterna i någrahanda ärender och håfwor.

16. Altså wardt redo hwad Salomo för händer haft hade ifrå then dag tå HErrans hus grundadt wardt in til thes han fullkomnade thet; så at HErrans hus alt redo wardt.

17. Så drog Salomo til EzionGeber, och til Eloth, wid hafsstranden, i Edoms land.

18. Och Hyram sände honom skepp med sina tjenare, som sjöfarne woro; och the foro med Salomos tjenare til Ophir, och hämtade tädan fyrahundrade och femtio centner guld, och förde til Konung Salomo.

9. Capitel.

Och tå Drottningen af rika Arabien hörde Salomos rykte, kom hon med en ganska stor skara til Jerusalem, med cameler, som örter och guld buro, wäl mycket, och ädla stenar, til at försöka Salomo med gåtor. Och tå hon kom til Salomo, talade hon med honom alt thet hon sig i sitt hjerta föresatt hade.

2. Och Salomo sade henne alt thet hon frågade; och Salomo war ingen ting fördoldt thet han icke sade henne.

3. Och tå Drottningen af rika Arabien såg Salomos wishet, och huset som han byggt hade,

4. Maten på hans bord, boningarna för hans tjenare, hans tjenares ämbete, med theras kläder, hans skänkeswänner, med theras kläder, och hans sal, ther man upgick uti HErrans hus, kunde hon icke längre hålla sig.

5. Om hon sade til Konungen: Thet är sant hwad jag hört hafwer uti mitt land om titt wäsende och om tin wisdom.

6. Men jag wille icke tro theras ord, til thes jag kommen är och hafwer thet sett med mina ögon; och si, mig är icke hälften sagdt af tin stora wisdom: thet är mer med tig, än ryktet som jag hört hafwer.

7. Salige äro tine män, och salige thesse tine tjenare, som altid stå för tig och höra tin wisdom.

8. HErren tin Gud ware låfwad, som tig kär hafwer, at han tig til en

Konung på sin stol satt hafwer, HERranom tin Gud. Emedan tin Gud hafwer Israel kär, så at han wil them wid magt hålla til ewig tid, therföre hafwer han satt tig öfwer them til en Konung, at tu skal hålla rätt och redlighet.

9. Och hon gaf Konungen hundrade och tjugu centner guld och ganska myc-ket örter och ädla stenar: inga örter woro sådane som theße, som Drottningen af rika Arabien Konung Salomo gaf.

10. Ther til Hyrams tjenare och Salomos tjenare, som guld förde ifrån Ophir, the förde ock hebenträ och ädla stenar.

11. Och Salomo lät göra trappor utaf hebenträ i HERrans hus och i Konungshuset, och harpor och psaltare för sångare: intet sådant trä war tilförene sedt i Juda land.

12. Men Konung Salomo gaf Drottningen af rika Arabien alt thet hon begärde och beddes, utom thet hon hade fört til Konungen; och hon wände om, och drog i sitt land igen med sina tjenare.

13. Men thet guld som Salomo årligen tilfördt wardt, war sexhundrade sex och sextio centner,

14. Förutan thet som krämare och köpmän förde; och alla Arabers Konungar och Herrarne i landen förde guld och silfwer til Salomo.

15. Och Konung Salomo gjorde tuhundrade spetsar af bästa guld; så at sexhundrade stycken guld kommo til hwar spets:

16. Och trehundrade sköldar af bästa guld; så at trehundrade stycken guld kommo til hwar sköld; och Konungen lät them i huset af Libanons skog.

17. Och Konungen gjorde en stor elphenbens-stol, och öfwerdrog honom med klart guld.

18. Och stolen hade sex trappor, och en gyldene fotapall til stolen, och twå stolpar på båda sidor om sätet; och tu lejon stodo wid stolparna.

19. Och tolf lejon stodo på the sex trappor, på båda sidor. En sådan är icke gjord i något Konungarike.

20. Och alla Konung Salomos dryckekar woro af guld, och alla käril i Libanons skogs hus woro af klart guld; förty silfwer wardt intet aktadt i Salomos tid.

21. Ty Konungens skepp foro til sjös med Hyrams tjenare, och kommo en gång hwart tredje år, och förde guld, silfwer, elphenben, apor och påfoglar.

22. Altså wardt Konung Salomo större än alla Konungar på jorden, med rikedomar och wishet.

23. Och alla Konungar på jorden begärde Salomos ansikte, at höra hans wisdom, som Gud honom i hjertat gifwit hade.

24. Och the förde honom årligen hwar och en sina skänker, silfwerkar och guldkar, kläder, harnesk, örter, hästar och mular.

25. Och Salomo hade fyratusende wagnshästar och tolftusende resenärer; och man lät them uti wagnsstäderna och när Konungen i Jerusalem.

26. Och han war en Herre öfwer alla Konungar, alt ifrån älfwen in til the Philisteers land, och alt in til Egypti gräns.

27. Och Konungen lät silfwer i Jerusalem warda så mycket som stenar, och cederträ så mycket som mulbärträ i dalarna.

28. Och man förde honom hästar utur Egypten och utur alla land.

29. Hwad nu mer om Salomo sägandes är, både om hans första och om hans sista, si, thet är skrifwit uti then Propheten Nathans Chrönica, och uti Ahias Prophetia af Silo, och uti Jeddo, then Siarens, syner emot Jerobeam Nebat son.

30. Och Salomo regerade i Jerusalem öfwer hela Israel i fyratio år.

31. Och Salomo affsomnade med sina fäder; och man begrof honom uti Davids hans faders stad. Och Rehabeam, hans son, wardt Konung i hans ställe.

10. Capitel.

Rehabeam drog til Sechem; ty hela Israel war kommen til Sechem, at göra honom til Konung.

2. Och tå Jerobeam, Nebat son, som i Egypten war, tit han för Konung Salomo flydd war, thet hörde, kom han igen utur Egypten.

3. Och the sände bort och läto kalla honom; och Jerobeam kom med hela Israel. Och the talade med Rehabeam, och sade:

4. Tin fader hafwer gjort wårt ok alt för hårdt; så lätta tu nu tin faders hårda tjenst och thet swåra ok som han på oß lagt hafwer, så wilje wi wara tig underdånige.

5. Han sade til them: Efter tre dagar kommer igen til mig. Och folket gick sin wäg.

6. Och Konung Rehabeam rådfrågade the äldsta, som för hans fader Salomo stått hade, medan han lefde, och sade: Hwad råden I, at jag skal swara thetta folket?

7. The talade med honom, och sade: Om tu ställer tig wänligt mot thetta folk, och far wäl med them, och gifwer them goda ord, så blifwa the tig underdånige i alla sina dagar.

8. Men han lät blifwa the äldstas råd, som the honom gifwit hade, och rådfrågade the unga, som med honom upwäxte woro och för honom stodo;

9. Och sade til them: Hwad råden I, at wi thetta folket swara skole, som med mig talat hafwa, och sagt: Lätta oß thet ok som tin fader på oß lagt hafwer?

10. Men the unga, som med honom upwäxte woro, talade med honom, och sade: Så skal tu säga til folket, som til tig talat hafwer och säger: Tin fader hafwer gjort wårt ok alt för tungt: gör tu wårt ok lättare; och säg til them: Mitt minsta finger skal wara tjockare än min faders länder.

11. Hafwer nu min fader för tungt ok lagt uppå eder, så skal jag ännu göra edert ok tyngre: min fader hafwer tuktat eder med gißlar; men jag med scorpioner.

12. Som nu Jerobeam och alt folket kom til Rehabeam på tredje dagen, såsom Konungen sagt hade: Kommer igen til mig på tredje dagen;

13. Swarade Konungen them hårdeligen; och Konung Rehabeam öfwergaf the äldstas råd,

14. Och talade med them efter the ungas råd, och sade: Hafwer min fader gjort edert ok för swårt, så skal jag ännu göra thet swårare: min fader hafwer tuktat eder med gißlar; men jag med scorpioner.

15. Altså hörde Konungen folket intet; ty thet wardt altså wändt af Gudi, på thet HErren skulle göra sitt ord fast, som han talat hade genom Ahia af Silo til Jerobeam Nebat son.

16. Tå nu hela Israel såg, at Konungen intet hörde them, swarade folket Konungen, och sade: Hwad del hafwe wi med David, eller arf med Isai son? Hwar och en af Israel drage til sina hyddor. Så se tu nu til titt hus, David. Och hela Israel gick til sina hyddor;

17. Så at Rehabeam regerade allenast öfwer the Israels barn som bodde i Juda städer.

18. Tå sände Konung Rehabeam Hadoram, räntemästaren; men Israels barn stenade honom ihjäl: och Konung Rehabeam steg med hast på sin wagn, och flydde til Jerusalem.

19. Altså föll Israel af ifrå Davids hus alt in til thenna dag.

11. Capitel.

Tå Rehabeam kom til Jerusalem, församlade han Juda hus och Benjamin, hundrade tusende och åttatio tusende unga män, som stridsamme woro, til at strida emot Israel, at the måtte komma riket åter under Rehabeam.

2. Men HErrans ord kom til Semaja, then Guds mannen, och sade:

3. Tala til Rehabeam, Salomos son, Juda Konung, och til hela Israel, som under Juda och BenJamin är, och säg:

4. Thetta säger HErren: I skolen icke draga up, ej heller strida emot edra bröder: hwar och en gånge åter hem; förty thet är skedt af mig. The lydde

HErrans ord, och wände igen at draga emot Jerobeam.

5. Men Rehabeam bodde i Jerusalem, och byggde the fasta städer i Juda:

6. Nemligen, BethLehem, Etham, Thekoa,

7. Bethzur, Socho, Adullam,

8. Gath, Maresa, Siph,

9. Adoraim, Lachis, Aseka,

10. Zorga, Ajalon och Hebron; hwilka woro the fastaste städer i Juda och BenJamin.

11. Och han gjorde them fasta, och satte ther öfwerstar in, och försedde them med spisning, olja och win.

12. Och i alla städer skaffade han sköldar och spjut, och gjorde them ganska fasta: och Juda och BenJamin woro under honom.

13. Och gåfwo sig til honom Presterne och Leviterne utaf hela Israel och alla theras gränser.

14. Och the öfwergåfwo alla theras förstäder och håfwor, och kommo til Juda i Jerusalem; förty Jerobeam och hans söner fördrefwo them, at the icke kunde bruka HErranom Presterskapet.

15. Men han stiktade sig Prester til högderna och til djeflar och kalfwar, som han göra lät.

16. Och efter them kommo, utaf alla Israels slägter, the som sitt hjerta gåfwo til at fråga efter HErran Israels Gud, til Jerusalem, at the måtte offra HErranom sina fäders Gud.

17. Och the förstärkte altså Juda rike, och styrkte Rehabeam, Salomos son, i tre år; ty the wandrade på Davids och Salomos wäg i tre år.

18. Och Rehabeam tog Mahalath, Jerimoths dotter, Davids sons, til hustru, och Abihail, Eliabs dotter, Isai sons.

19. Hon födde honom thessa söner: Jehus, Semaria och Saham.

20. Therefter tog han Maacha, Absaloms dotter: hon födde honom Abia, Attai, Sisa och Selomith.

21. Men Rehabeam hade Maacha, Absaloms dotter, kärare än alla sina hustrur och frillor; (ty han hade aderton hustrur och sextio frillor, och födde åtta och tjugu söner och sextio döttrar.)

22. Och Rehabeam satte Abia, Maacha son, til et hufwud och en Förste öfwer hans bröder; ty han hade i sinnet göra honom til Konung.

23. Och han wäxte til, och fördelade alla sina söner i Juda och BenJamins land i alla fasta städer: och han gaf them spisning i stor mängd; och han tog många hustrur.

12. Capitel.

Tå Rehabeams rike wardt stadfäst och förstärkt, öfwergaf han HErrans lag, och hela Israel med honom.

2. Men i femte året Konung Rehabeams drog Sisak, Konungen i Egypten up emot Jerusalem; förty the hade syndat emot HErran;

3. Med tusende och tuhundrade wagnar och med sextio tusende resenärer; och thet folk war icke til räknandes, som med honom kom utur Egypten, Lybia, Suchim och Ethiopien.

4. Och han wann the fasta städer som i Juda woro, och kom in til Jerusalem.

5. Så kom Semaja, then Propheten, til Rehabeam och til the öfwersta i Juda, som sig til Jerusalem församlat hade för Sisak, och sade til them: Thetta säger HErren: I hafwen öfwergifwit mig; therföre hafwer jag öfwergifwit eder i Sisaks hand.

6. Tå ödmjukade sig the öfwerste i Israel, med Konungen, och sade: HErren är rättwis.

7. Tå HErren nu säg, at the ödmjukade sig, kom HErrans ord til Semaja, och sade: The hafwa ödmjukat sig; therföre wil jag icke förderfwa them; utan jag wil gifwa them en liten undsättning, så at min wrede icke skal drypa på Jerusalem genom Sisak.

8. Dock skola the warda honom underdånige, at the måga lära hwad thet är, at tjena mig, och tjena Konungariken i landen.

9. Altså drog Sisak, Konungen i Egypten, up til Jerusalem, och tog ut the

håfwor i HERrans hus och the håfwor i Konungshuset, och förde altsammans bort: theslikes tog han ock the gyldene sköldar som Salomo lät göra:

10. I hwilkas stad Konung Rehabeam lät göra kopparsköldar, och befallte them the öfwersta för drabanterna, som wakt höllo för porten af Konungshuset.

11. Och så ofta som Konungen gick uti HERrans hus, kommo drabanterne, och buro them, och lade them åter i drabant-kammaren.

12. Och efter han ödmjukade sig, wände sig HERrans wrede ifrå honom, så at icke alt förderfwadt wardt; ty thet war ännu något godt i Juda.

13. Altså kom Konung Rehabeam sig före i Jerusalem, och regerade. Et och fyratio år gammal war Rehabeam, tå han wardt Konung; och han regerade i sjutton år i Jerusalem, uti then stad som HERren utwalt hade utur alla Israels slägter, at han ther sitt namn sätta skulle: hans moder het Naama, en Ammonitiska.

14. Och han handlade illa, och skickade icke sitt hjerta til at söka HERran.

15. Men Rehabeams gerningar, både the första och the sista, äro beskrifna och uptecknade uti then Prophetens Semaja, och i Iddo, then Siarens gerningar. Och örligade Rehabeam och Jerobeam så länge the lefde.

16. Och Rehabeam afsomnade med sina fäder, och wardt begrafwen uti Davids stad, och hans son Abia wardt Konung i hans stad.

13. Capitel.

Uti adertonde året Konung Jerobeams wardt Abia Konung i Juda;

2. Och han regerade tre år i Jerusalem: hans moder het Michaia, Uriels dotter af Gibea. Och en strid hof sig up emellan Abia och Jerobeam.

3. Och Abia gjorde sig redo til strid med fyrahundrade tusende unga män, starka til strid; men Jerobeam gjorde sig redo til at strida emot them med åttahundrade tusende starka unga män.

4. Och Abia steg up på Zemaraims berg, som ligger på Ephraims berg, och sade: Hörer här til, Jerobeam och hela Israel:

5. Weten I icke, at HERren Israels Gud hafwer gifwit David Israels Konungarike til ewig tid, honom och hans söner genom et saltförbund?

6. Men Jerobeam, Nebat son, Salomos tjenare, Davids sons, reste sig up, och satte sig emot sin Herra.

7. Och til honom hafwa gifwit sig lösaktige män och Belials barn, och hafwa förstärkt sig emot Rehabeam, Salomos son; förty Rehabeam war ung och af blödigt hjerta, så at han icke wärjde sig för honom.

8. Nu menen I wilja sätta eder emot HERrans rike ibland Davids söner, efter I ären en stor hop, och hafwen gyldene kalfwar, som Jerobeam eder för gudar gjort hafwer.

9. Hafwen I icke fördrifwit HERrans Prester, Aarons söner, och Leviterna, och hafwen gjort eder egna Prester, såsom folken i landen? Then som kommer til at fylla sin hand med en ung stut och sju wädrar, then warder Prest til them som icke äro gudar.

10. Men med oß är HERren wår Gud, then wi icke öfwergifwe, och Presterne, som HERranom tjena, Aarons barn, och Leviterne i theras syßlor:

11. Och the uptända HERranom bränneoffer, hwar morgon och hwar afton, ther til thet goda rökwerket; och the tilreda bröden på thet rena bordet, och then gyldene staken med sina lampor, så at the warda uptände hwar afton; ty wi hålle HERrans wår Guds wakt; men I hafwen öfwergifwit honom.

12. Si, med oß är Gud i spetsen, och hans Prester och trumpeterne, til at trumpeta, så at man skal trumpeta emot eder. I Israels barn, strider icke emot HERran edra fäders Gud; ty thet warder eder icke wäl bekommandes.

13. Men Jerobeam gjorde en bakhär, at han måtte komma bak uppå them;

så at theße woro fram för Juda, och bakhåren efter them.

14. Tå nu Juda wände sig om, si, tå war strid både för och efter: tå ropade the til HErran, och Presterne trumpetade med trumpeter;

15. Och hwar man i Juda skriade. Och tå hwar man i Juda skriade, plågade Gud Jerobeam och hela Israel för Abia och Juda.

16. Och Israels barn flydde för Juda; och Gud gaf them i theras händer.

17. Och Abia med sitt folk gjorde en stor slagtning på them; och föllo af Israel slagne femhundrade tusende unga män.

18. Altså wordo Israels barn nedertryckte i then tiden, och Juda barn wordo tröste; förty the förläto sig på HErran theras fäders Gud.

19. Och Abia jagade efter Jerobeam, och wann honom städer af, BethEl med thes byar, Jesana med thes byar, och Ephron med thes byar:

20. Så at Jerobeam kom intet mer til magt, så länge Abia lefde; och HErren plågade honom, så at han blef död.

21. Tå nu Abia wardt förstärkt, tog han fjorton hustrur, och födde twå och tjugu söner och sexton döttrar.

22. Hwad nu mer om Abia sågandes är, och om hans wägar och hans gerningar, thet är skrifwit uti then Prophetens Iddo Historia.

14. Capitel.

Och Abia affsomnade med sina fäder; och the begrofwo honom uti Davids stad; och Asa, hans son, wardt Konung i hans stad. Uti then tiden war landet stilla i tio år.

2. Och Asa gjorde thet rätt war och thet HErranom hans Gud wäl behagade;

3. Och kastade bort the främmande altare och högderna, och slog sönder stoderna, och högg af lundarna;

4. Och lät säga Juda, at the skulle söka HErran theras fäders Gud, och göra efter lagen och budorden.

5. Och han kastade bort utur alla Juda städer högderna och afgudarna; ty riket war stilla för honom.

6. Och han byggde fasta städer i Juda, medan landet stilla, och intet örlig emot honom war uti the åren; ty HErren gaf honom ro.

7. Och han sade til Juda: Låt oß bygga theßa städerna, och låta gå murar ther omkring och torn portar och bomar, efter wi hafwe rolighet i landet; ty wi hafwe sökt HErran wår Gud: ja, wi hafwe sökt honom; och han hafwer gifwit oß ro alt omkring. Altså byggde the, och thet gick wäl fram.

8. Och Asa hade en här, som spjut och sköld buro; utaf Juda trehundrade tusende, och utaf BenJamin the som sköld buro, och med boga kunde, tuhundrade tusende och åttatiotusende; och theße woro alle starke hjeltar.

9. Så drog emot them Serah, then Ethiopen, med en mägtig här, tusende resor tusende, ther til trehundrade wagnar; och the kommo in til Maresa.

10. Och Asa drog ut emot honom; och the redde sig til strid uti then dalen Zephatha wid Maresa.

11. Och Asa åkallade HErran sin Gud, och sade: HErre, när tig är ingen åtskilnad at hjelpa ibland många, eller ther ingen magt är. Hjelp oß, HErre wår Gud; ty wi förlåte oß på tig, och i titt namn äre wi komne emot thenna hopen. HErre wår Gud, mot tig förmår ingen menniska något.

12. Och HErren plågade the Ethioper för Asa och för Juda, så at the flydde.

13. Och Asa, med folket som med honom war, jagade efter them alt in til Gerar: och the Ethioper föllo, så at ingen af them blef lefwande; utan the wordo nederlagde för HErranom och för hans här: och the togo ganska myckет rof ther af.

14. Och han slog alla städer omkring Gerar; ty HErrans fruktan kom öfwer them: och the sköflade alla städer; ty ther war mycket rof inne.

15. Slogo the också boskapens hyddor, och togo får ganska mycket, och cameler; och kommo igen til Jerusalem.

15. Capitel.

Och uppå Asaria, Oded son, kom Guds Ande.

2. Han gick ut emot Asa, och sade til honom: Hörer här til, Asa och hela Juda och BenJamin: HErren är med eder, efter J ären med honom; och när J söken honom, låter han sig af eder finna: om J ock öfwergifwen honom, så öfwergifwer han ock eder.

3. Men thet skal wara många dagar i Israel, at ther skal ingen rätt Gud wara, ingen Prest som lärer, ingen lag.

4. Och när the omwända sig i sin nöd til HErran Israels Gud, och söka honom, så skal han låta sig finna.

5. På then tiden warder icke wäl gångande them som ut- och ingå; förty thet warder et stort buller öfwer alla them som bo på jorden.

6. Ty thet ena folket skal slå thet andra, och en stad then andra; förty Gud skal förskräcka them med allahanda ångest.

7. Men J, warer tröste, och drager icke edra händer ifrå; ty edert werk hafwer sin lön.

8. Tå Asa hörde theßa orden, och Odeds, then Prophetens prophetia, wardt han tröst, och kastade bort the styggelser utu hela Juda land och BenJamin och utu städerna som han wunnit hade på Ephraims berg, och förnyade HErrans altare, som för HErrans förhus stod;

9. Och församlade hela Juda och BenJamin, och främlingarna när them utaf Ephraim, Manaße och Simeon; förty til honom föllo många af Israel, tå the sågo, at HErren hans Gud med honom war.

10. Och the församlade sig til Jerusalem i tredje månaden, i femtonde året Asa rikes;

11. Och offrade på then dagen HErranom utaf rofwet, som the hämtat hade, sjuhundrade nöt och sjutusende får.

12. Och the trädde uti förbundet, at the skulle söka HErran theras fäders Gud af alt hjerta och af all själ;

13. Och hwilken som icke sökte HErran Israels Gud, han skulle dö, både liten och stor, både man och qwinna.

14. Och the swuro HErranom med hög röst, med rop, med tumpeter och basuner.

15. Och hela Juda fröjdade sig öfwer eden; ty the hade swurit af alt hjerta: och the sökte honom af all wilja; och han låt sig af them finna: och HErren gaf them ro alt omkring.

16. Och Konung Asa satte sin moder Maacha af ämbetet, för thet hon stiktat hade uti Miplezeths lund: och Asa utrotade hennes Miplezeth, och sönderslog honom, och upbrände honom wid Kidrons bäck.

17. Men högderna woro icke bortlagde utur Israel: dock war Asa hjerta rättsinnigt så länge han lefde.

18. Och han låt komma in uti Guds hus hwad hans fader helgat hade, och hwad han sjelf helgat hade, silfwer, guld och käril.

19. Och intet örlig war alt in til femte och trettionde året Asa rikes.

16. Capitel.

Uti sjette och trettionde året Asa rikes drog Baesa up, Israels Konung, emot Juda, och byggde Rama, på thet han skulle förmena Asa, Juda Konung, ut- och infara.

2. Men Asa tog af häfworna uti HErrans hus och i Konungshuset, silfwer och guld, och sände til Benhadad, Konungen i Syrien, som bodde i Damascon, och lät säga honom:

3. Emellan tig och mig är et förbund, emellan min och tin fader: therföre hafwer jag sändt tig silfwer och guld, at tu thet förbund med Baesa, Konungen i Israel, öfwergifwa skal, at han må draga bort ifrå mig.

4. Benhadad lydde Konung Asa, och

sände sina härförstar emot Israels städer: the slogo Jion, Dan och Abel-Majim och alla Naphthali kornstäder.

5. Tå Baesa thet hörde, wände han igen at bygga Rama, och höll up af sitt werk.

6. Men Konung Asa tog til sig hela Juda; och the togo bort sten och trä ifrå Rama, ther Baesa med byggde, och han byggde ther med Geba och Mizpa.

7. På then tiden kom Hanani, Siaren, til Asa, Juda Konung, och sade til honom: **Efter tu förlåt tig på Konungen i Syrien, och hafwer icke förlåtit tig på HERran tin Gud; therföre är Konungens magt af Syrien undsluppen tin hand.**

8. **Woro icke the Ethioper och Lybier en mägta stor hop, med ganska många wagnar och resenärer? Likwäl gaf HERren them i tin hand, tå tu förlåt tig på honom.**

9. **Förty HERrans ögon skåda alla land, at han skal styrka them, som af alt hjerta hålla sig in til honom.** Tu hafwer gjort dårligt; therföre skal tu ock här efter få örlig.

10. Men Asa wardt wred på Siaren, och lade honom i fängelse; ty han knorrade emot honom om thetta stycket. Och Asa undertryckte några af folket i then tiden.

11. Men Asa gerningar, både the första och the sista, si, the äro skrifna uti Juda och Israels Konungars bok.

12. Och Asa wardt krank i sina fötter, uti nionde och trettionde året sitt rikes; och hans krankhet fick öfwermagten, och han sökte intet HERran i sin krankhet, utan läkare.

13. Altså affsomnade Asa med sina fäder, och blef död i första och fyratiönde året sitt rikes.

14. Och man begrof honom uti hans graf, som han sig hade grafwa låtit uti Davids stad: och the lade honom på sin säng, hwilken man upfyllt hade med godt rökwerk och allahanda speceri, efter apothekares konst gjordt; och the gjorde et ganska stort brännande.

17. Capitel.

Och hans son Josaphat wardt Konung i hans stad, och wardt mägtig emot Israel.

2. Och han lade krigsfolk uti alla Juda fasta städer, och satte befallningsmän i Juda land och i Ephraims städer, som hans fader Asa wunnit hade.

3. Och HERren war med Josaphat; ty han wandrade i the förra Davids sin faders wägar, och sökte icke Baalim,

4. Utan sin faders Gud; och wandrade i hans bud, och icke efter Israels gerningar.

5. Therföre stadfäste HERren honom riket. Och hela Juda gaf Josaphat skänker; och han hade rikedomar och härlighet ganska mycket.

6. Och tå hans hjerta dristigt wardt i HERrans wägar, hof han också bort högderna och lundarna utu Juda.

7. Uti tredje året sitt rikes sände han sina Förstar, Benhail, Obadja, Sacharia, Nethaneel och Michaja, at the skulle lära i Juda städer;

8. Och med them the Leviter, Semaia, Nethania, Sebadia, Asahel, Semiramoth, Jonathan, Adonia, Tobia och TobAdonia; och med them Presterna Elisama och Joram.

9. Och the lärde i Juda, och hade HERrans lagbok med sig, och foro omkring i alla Juda städer, och lärde folket.

10. Och HERrans fruktan kom öfwer alla riken i the land som lågo omkring Juda, så at the intet stridde emot Josaphat.

11. Och the Philisteer förde Josaphat skänker, en hop silfwer: och the Araber förde honom sjutusende och sjuhundrade wädrar, och sjutusende och sjuhundrade bockar.

12. Altså wärte Josaphat til, och wardt ju större och större; och han byggde i Juda slott och kornstäder;

13. Och hade mycket at skaffa i Juda städer: och woro stridsamme och wäldige män i Jerusalem.

14. Och thetta war ordningen ibland

theras fäders hus, som i Juda öfwerstar woro öfwer tusende: Adna, then öfwersten; och med honom woro tre hundrade tusende wäldige män.

15. Näst honom war Johanan, then öfwersten; och med honom woro tuhundrade och åttatiotusende.

16. Ther näst Amasia, Sichri son, then HErrans friwillige; och med honom woro tuhundrade tusende wäldige män.

17. Af BenJamins barn war Eljada en mägtig man; och med honom woro tuhundrade tusende, som med bogar och sköld färdige woro.

18. Efter honom war Josabad; och med honom woro hundrade och åttatio tusende färdige män til strid.

19. Theße waktade alla på Konungen, förutan the som Konungen lagt hade uti the fasta städer i hela Juda.

18. Capitel.

Och Josaphat hade stora rikedomar och härlighet, och befryndade sig med Achab.

2. Och efter tu år drog han ned til Achab til Samarien: och Achab lät slagta för honom och för thet folk som när honom war mycket får och fä: och han kom honom ther til, at han skulle draga med honom up til Ramoth i Gilead.

3. Och Achab, Israels Konung, sade til Josaphat, Juda Konung: Drag med mig til Ramoth i Gilead. Han sade til honom: Jag är såsom tu, och mitt folk såsom titt folk: wi wilje med tig i striden.

4. Men Josaphat sade til Israels Konung: Käre, fråga i thenna dag HErrans ord.

5. Och Israels Konung församlade af Propheterna fyrahundrade män, och sade til them: Skole wi draga til Ramoth i Gilead i strid, eller skal jag låta thet bestå? The sade: Drag up; Gud warder thet gifwande i Konungens hand.

6. Men Josaphat sade: Är här icke ännu någon HErrans Prophet, at wi måge fråga af honom?

7. Israels Konung sade til Josaphat: Här är ännu en man, at wi måge fråga HErran af honom; men jag är wred på honom, förty han spår intet godt öfwer mig, utan altid ondt, nemligen, Micha Jimla son. Josaphat sade: Konungen säge icke så.

8. Och Israels Konung kallade en sin kamererare, och sade: Hämta med hast hit Micha Jimla son.

9. Och Israels Konung och Josaphat, Juda Konung, suto hwarthera på sin stol beklädde: och the suto på platsen för ingången til porten i Samarien; och alla Propheterne spådde för them.

10. Och Zedekia, Chenaana son, gjorde sig jernhorn, och sade: Thetta säger HErren: Här med skal tu stöta the Syrer, til thes tu gör ända med them.

11. Och alla Propheterne spådde thet samma, och sade: Drag up til Ramoth i Gilead, och war lyckosam. HErren skal gifwa thet i Konungens hand.

12. Och bodet, som åstad gångit war til at kalla Micha, talade med honom, och sade: Si, Propheternas tal är endrägteligen godt för Konungen: käre, låt ock tina ord wara såsom en theras, och tala thet godt är.

13. Micha sade: Så sant som HErren lefwer, hwad min Gud sägande warder, thet wil jag tala.

14. Och tå han kom til Konungen, sade Konungen til honom: Micha, skole wi draga til Ramoth i Gilead til strid, eller skal jag låta thet blifwa? Han sade: Drager up, och eder ske lycka; thet skal eder i edra händer gifwit warda.

15. Men Konungen sade til honom: Jag beswär tig ännu en gång, at tu säger mig icke annat än sanningen, i HErrans namn.

16. Tå sade han: Jag såg hela Israel förströdd på bergen, såsom får the ingen herde hafwa. Och HErren sade: Hafwa theßa ingen Herre? Fare hwar och en hem igen med frid.

17. Tå sade Israels Konung til Josaphat: Sade icke jag tig, at han spår intet godt öfwer mig, utan ondt?

18. Men han sade: Therföre hörer HErrans ord: Jag såg HErran sitta på sin stol, och all then himmelska hären stod wid hans högra sida, och wid hans wänstra.
19. Och HErren sade: Ho wil tälja Achab, Israels Konung, i thet sinnet, at han drager up, och faller i Ramoth i Gilead? Och tå then ene sade så, och then andre så,
20. Kom en ande fram, och stod för HErranom och sade: Jag wil tälja honom i thet sinnet. HErren sade til honom: Hwar med?
21. Han sade: Jag wil fara ut, och wara en falsk ande uti alla hans Propheters mun. Och han sade: Tu skal tälja honom i thet sinnet, och uträttat; far åstad, och gör altså.
22. Nu si, HErren hafwer gifwit en falsk anda uti theßa tina Propheters mun, och HErren hafwer talat ondt öfwer tig.
23. Tå trädde Zedekia Chenaana son fram, och slog Micha wid kindbenet, och sade: Hwilken wäg är HErrans ande gången ifrå mig, til at tala med tig?
24. Micha sade: Si, tu skal få seet, tå tu kommer uti innersta kammaren, til at undstinga tig.
25. Men Israels Konung sade: Tager Micha, och låter honom blifwa när Amon, stadsfogden, och när Joas, Konungens son.
26. Och säger: Så säger Konungen: Lägger thenne i fängelse, och spiser honom med bedröfwelsens bröd och watn, til thes jag kommer igen med frid.
27. Micha sade: Om tu kommer igen med frid, så hafwer icke HErren talat genom mig. Och han sade: Hörer här til alt folk.
28. Altså drog Israels Konung up, och Josaphat, Juda Konung, til Ramoth i Gilead.
29. Och Israels Konung sade til Josaphat: Jag wil förkläda mig, och komma i striden; men haf tu tina kläder uppå. Och Israels Konung förklädde sig; och the kommo i striden.
30. Men Konungen i Syrien hade budit sina öfwerste resenärer, at the skulle strida emot ingen, antingen liten eller stor, utan emot Israels Konung allena.
31. Tå nu the öfwerste resenärerne fingo se Josaphat, tänkte the, thet är Israels Konung, och drogo omkring til at strida emot honom; men Josaphat ropade, och HErren halp honom, och Gud wände them ifrå honom.
32. Ty tå the öfwerste resenärerne sågo, at thet icke war Israels Konung, wände the sig bort ifrå honom.
33. Men en man bände sin boga härdt, och sköt Israels Konung emellan magen och lungorna. Tå sade han til sin forman: Wänd tin hand, och för mig utu hären; förty jag är sårad.
34. Och striden wärte til i then dagen. Och Israels Konung stod på sin wagn emot the Syrer alt in til aftonen, och blef död när solen nedergick.

19. Capitel.

Men Josaphat, Juda Konung, kom hem igen med frid til Jerusalem.
2. Och gick ut emot honom Jehu, Hanani son, Siaren, och sade til Konung Josaphat: Skulle tu så hjelpa then ogudaktiga, och älska them som HErran hata? Förthenskul är öfwer tig HErrans wrede.
3. Så är dock likwäl något godt funnit i tig, at tu hafwer borthäfwit the lundar utu landet, och hafwer skickat titt hjerta til at söka Gud.
4. Altså blef Josaphat i Jerusalem: och han drog åter ut ibland folket, alt ifrå BeerSeba och in uppå Ephraims berg, och igenkallade them til HErran theras fäders Gud.
5. Och han beställde domare i landet uti alla Juda fasta städer, några uti hwar stad;
6. Och sade til domarena: Ser til hwad J gören; förty J hällen icke mennisko-dom, utan HErrans; och han är med eder i domen.
7. Therföre låter HErrans fruktan wara när eder. Tager eder wara,

och görer så; ty när HERranom wår
Gud är ingen orätt, eller anseende til
personer, ej heller tager han gåfwor.
8. Ock satte Josaphat i Jerusalem
utaf Leviterna och Presterna och utaf
the öfwersta fäderna i Israel öfwer
HERrans dom och saker, och lät them
bo i Jerusalem;
9. Och böd them, och sade: Görer alt-
så uti HERrans fruktan, med tro och
rätt hjerta.
10. Uti alla the saker som komma til
eder ifrån edra bröder, som bo i sina
städer, emellan blod och blod, emellan
lag och bud, emellan seder och rätter,
skolen I underwisa them, at the icke
förbryta sig emot HERran, och en
wrede må komma öfwer eder och edra
bröder: görer altså, så warden I icke
brottslige.
11. Si, Amaria, Presten, är en öf-
werste öfwer eder i alla HERrans sa-
ker; så är Sebadia, Ismael son, Förste
i Juda hus i alla Konungssaker; så
hafwen I ämbetsmän, Leviterna, för
eder. Warer tröste, och görer så; och
HERren warder blifwande med the
goda.

20. Capitel.

Ther efter kommo Moabs barn, Am-
mons barn, och med them the af Am-
monim, til at strida emot Josaphat.
2. Och man kom och bodade thet Jo-
saphat, och sade: Emot tig kommer et
mägta stort tal ifrå hinsidan hafwet,
af Syrien; och si, the äro i Hazezon
Thamar, thet är EnGedi.
3. Och Josaphat fruktade sig, och
ställde sitt ansikte til at söka HERran,
och lät utropa en fasta i hela Juda.
4. Och Juda kom tilhopa, til at söka
HERran; kommo ock utaf alla Juda
städer, til at söka HERran.
5. Och Josaphat trädde in i menighe-
ten af Juda och Jerusalem uti HER-
rans hus in för nya gården;
6. Och sade: HERre wåra fäders
Gud, äst icke tu Gud i himmelen, och
råder öfwer alla hedningarnas riken:
och i tin hand är kraft och magt, och in-
gen är, som emot tig stå kan.
7. Hafwer tu, wår Gud, icke fördrif-
wit thetta landets innebyggare för titt
folk Israel, och hafwer gifwit thet A-
brahams tin wäns säd til ewig tid;
8. Så at the hafwa bott ther uti, och
byggt tig ther inne til titt namn en
helgedom, och sagt:
9. Om något ondt, swärd, straff, pe-
stilentie, eller hård tid öfwer oß kom-
me, skulle wi stå för thetta hus in för
tig (förty titt namn är i thetta hus), och
ropa til tig i wår nöd, så wille tu höra
ther til och hjelpa.
10. Nu si, Ammons barn, Moab och
the af Seirs berg, öfwer hwilka tu icke
lät Israels barn draga, tå the foro
utur Egypti land, utan the måste wika
af ifrå them, och icke förderfwa them:
11. Och si, the låta oß thet umgälla,
och komma til at utdrifwa oß utu titt
arf, som tu oß gifwit hafwer.
12. Wår Gud, wil tu icke döma them?
Ty i oß är ingen magt emot thenna
stora hopen, som emot oß kommer: wi
wete icke hwad wi göra skole; utan
wåra ögon se til tig.
13. Och hela Juda stod för HERranom
med sina barn, hustrur och söner.
14. Men öfwer Jahasiel, Sacharia
son, Benaja sons, Jehiels sons, Mat-
thania sons, then Leviten utaf Asaphs
barn, kom HERrans ande midt i me-
nigheten,
15. Och sade: Akter här til, hela Ju-
da och I Jerusalems inbyggare och
Konung Josaphat. Så säger HERren
til eder: I skolen icke frukta eder, eller
gifwa eder för thenna stora hopen; ty
I striden icke, utan Gud.
16. I morgon skolen I draga ned til
them: och si, the draga up til Ziz, och
I skolen råka them wid bäcken för ök-
nen Jeruel.
17. Förty I skolen intet strida i then-
na saken; allenast träder fram, och står
och ser HERrans salighet, then med
eder är. Juda och Jerusalem, frukter
eder intet, och gifwer eder icke: i mor-
gon drager ut emot them; HERren är
med eder.

18. Tå böjde sig Josaphat med sitt ansikte til jorden; och hela Juda och Jerusalems inbyggare föllo ned för HERranom, och tilbådo HERran.

19. Och Leviterne utaf the Kehathiters barn och utaf the Korhiters barn, stodo up til at låfwa HERran Israels Gud med hög röst åt himmelen.

20. Och the woro bittida uppe om morgonen, och drogo ut til then öknen Thekoa. Och tå the utdrogo, stod Josaphat och sade: Hörer hår til, Juda och J Jerusalems inbyggare: **Tror uppå HERran eder Gud, så warden J trygge; och tror hans Propheter, så sker eder lycka.**

21. Och han underwiste folket, och satte sångare för HERranom och them som låfwa skulle i helig skrud, och gå för wåpnade hären, och säga: Tacker HERranom; ty hans barmhertighet warar ewinnerligen.

22. Och tå the begynte til at tacka och låfwa, låt HERren bakhåren, som emot Juda kommen war, komma in på Ammons barn, Moab och them af Seirs berg; och the slogo them.

23. Tå stodo Ammons barn och Moab emot them af Seirs berg, til at förspilla och nederlägga them; och tå the hade gjort ånda på them af Seirs berg, halp then ene then andra, at the ock förderfwade sig sielfwa.

24. Men tå Juda kom til Mizpe, wid öknen, wände the sig emot hopen; och si, tå lågo the döda kropparne på jorden, så at ingen undsluppen war.

25. Och Josaphat kom med sitt folk til at byta theras rof; och the funno ibland them mycket ägodelar och kläder och kosteliga tyg, och stöflade them, så at the icke mer kunde föra, och utbytte rofwet i tre dagar; ty thet war ganska mycket.

26. På fjerde dagen kommo the tilhopa uti låfdalen; förty ther låfwade the HERran: ther af heter thet rumet låfdal, alt in til thenna dag.

27. Altså wände hwar och en af Juda och Jerusalem tilbaka igen, och Josaphat före them, så at the drogo til Jerusalem med fröjd; ty HERren hade gifwit them en glädje öfwer theras fiender.

28. Och the drogo in uti Jerusalem, med psaltare, harpor och trumpeter, til HERrans hus.

29. Och Guds fruktan kom öfwer alla riken i landet, tå the hörde, at HERren hade stridt emot Israels fiender.

30. Altså wardt Josaphats rike stilla; och Gud gaf honom ro alt omkring.

31. Och Josaphat regerade öfwer Juda; och war fem och trettio år gammal, tå han Konung wardt, och regerade fem och tjugu år i Jerusalem: hans moder hette Asuba, Silhi dotter.

32. Och han wandrade uti sin faders Asa wäg, och gick intet ther ifrå, at han ju gjorde thet HERranom wäl täcktes;

33. Undantagande, at the högder icke borttagne wordo; förty folket hade ännu icke skickat sitt hjerta til theras fåders Gud.

34. Hwad nu mer om Josaphat sägandes är, både thet första och thet sista, si, thet är skrifwit i Jehu gerningar, Hanani sons, hwilka han uptecknat hafwer uti Israels Konungars bok.

35. Ther efter förenade sig Josaphat, Juda Konung, med Ahasia, Israels Konung, hwilken ogudaktig war i sitt wäsende.

36. Och han samfällde sig med honom til at göra skepp, at the skulle fara til siös; och skeppen gjorde the i Ezion Geber.

37. Men Elieser, Dodava son, af Maresa, spådde emot Josaphat, och sade: Therföre at tu hafwer förenat tig med Ahasia, hafwer HERren om intet gjort titt werk. Och skeppen wordo sönderslagne, och kunde intet til siös fara.

21. Capitel.

Och Josaphat affsomnade med sina fäder, och wardt begrafwen när sina fäder uti Davids stad: och hans son Joram wardt Konung i hans stad.

2. Och han hade bröder, Josaphats söner, Asaria, Jehiel, Sacharia, Asaria,

Michael och SephatJa; theße woro alle Josaphats, Juda Konungs barn.

3. Och theras fader gaf them många gåfwor i silfwer, guld och klenodier, med fasta städer i Juda; men riket gaf han Joram; ty han war then förstfödde.

4. Tå nu Joram upkom öfwer sin faders rike, och wardt thes mägtig, drap han alla sina bröder med swärd; ther til ock somliga af the öfwerstar i Israel.

5. Tu och trettio år gammal war Joram, tå han wardt Konung, och regerade åtta år i Jerusalem.

6. Och han wandrade uti Israels Konungars wäg, såsom Achabs hus gjort hade; förty Achabs dotter war hans hustru: och han gjorde hwad HErranom mißhagade.

7. Men HErren wille icke förderfwa Davids hus, för thet förbunds skul, som han med David gjort hade, såsom han sagt hade, at gifwa honom och hans barn en lykta i alla dagar.

8. J hans tid föllo the Edomeer af ifrå Juda, och gjorde öfwer sig en Konung.

9. Förty Joram war tit öfwerdragen med sina öfwerstar, och alla wagnarna med honom; och han hade warit uppe om natten, och slagit the Edomeer alt omkring sig och öfwerstarna för wagnarna.

10. Therföre föllo the Edomeer af ifrå Juda alt in til thenna dag. På samma tid föll ock Libna ifrå honom; ty han öfwergaf HErran sina fäders Gud.

11. Gjorde han ock högder på bergen i Juda, och kom them i Jerusalem til horeri, och förförde Juda.

12. Men en skrifwelse kom til honom ifrå then Propheten Elia, så lydande: Thetta säger HErren tin faders Davids Gud: Therföre at tu icke wandrat hafwer uti tin faders Josaphats wägar, icke heller i Asa, Juda Konungs wägar;

13. Utan tu wandrar uti Israels Konungars wäg, och kommer Juda och them i Jerusalem til horeri, efter Achabs hus horeri; och hafwer ther til dräpit tina bröder af tin faders hus, som bättre woro än tu:

14. Si, HErren skal slå tig med en stor plåga på titt folk, på tina barn, på tina hustrur, och uppå alla tina ägodelar.

15. Och tu skal få mycken sjukdom uti tina inelfwor, til thes at tina inelfwor skola, för sjukdoms skul, utgå dag för dag.

16. Altså upwäckte HErren emot Joram the Philisteers anda, och the Arabers, som ligga wid Ethiopien.

17. Och the drogo up til Juda, och förstörde thet, och förde bort alla håfwor som förhanden woro i Konungshuset; ther til hans söner och hans hustrur, så at honom blef ingen son qwar, förutan Joahas, hans yngste son.

18. Och efter alt thetta plågade HErren honom i hans inelfwor med en sådan sjukdom som icke stod til botandes.

19. Och som thet nu warade dag ifrå dag, och tå tu års tid förgången war, gingo hans inelfwor ut af honom med hans sjukdom. Och han blef död af en ond sjukdom; och the gjorde intet brännande öfwer honom, såsom the hans fäder gjort hade.

20. Tu och trettio år gammal war han, tå han wardt Konung, och regerade åtta år i Jerusalem, och wandrade så, at thet icke mycket dogde. Och the begrofwo honom i Davids stad; dock icke ibland Konungsgrifterna.

22. Capitel.

Och the i Jerusalem gjorde til Konung Ahasia, hans yngste son, i hans stad; förty krigsfolket, som utaf the Araber med hären kommo, hade alla the första ihjälslagit: therföre wardt Ahasia Konung, Jorams son, Juda Konungs.

2. Tu och fyratio år gammal war Ahasia, tå han wardt Konung, och regerade et år i Jerusalem: hans moder het Athalia, Amri dotter.

3. Han wandrade ock uti Achabs hus

wägar; ty hans moder höll honom ther til, at han skulle göra thet ondt war.

4. Therföre gjorde han thet HERranom icke behagade, såsom Achabs hus; ty the woro hans rådgifware efter hans faders död, så at the förderfwade honom.

5. Och han wandrade efter theras råd, och han drog bort med Joram, Achabs son, Israels Konung, i strid, til Ramoth i Gilead, emot Hasael, Konungen i Syrien: men the i Rama slogo Joram;

6. Så at han omwände, til at låta läka sig i Jisreel; förty han hade sår som han fått hade i Rama, tå han stridde med Hasael, Konungen i Syrien. Och Ahasia, Joram son, Juda Konung, for ned til at bese Joram, Achabs son, i Jisreel, som krank låg.

7. Ty then ofärden war så af Gudi Ahasia tilfogad, at han skulle komma til Joram, och så med Joram utdraga emot Jehu Nimsi son, hwilken HERren smort hade, til at utrota Achabs hus.

8. Tå nu Jehu höll uppå at straffa Achabs hus, fann han några öfwerstar af Juda och Ahasia bröders barn, som Ahasia tjente; och drap them.

9. Och han sökte Ahasia, och fick honom fatt, ther han sig undstungit hade i Samarien; och han wardt hafd fram för Jehu. Han drap honom, och man begrof honom; ty the sade: Han är Josaphats son, hwilken efter HERran sökte af alt hjerta. Och war sedan ingen qwar utaf Ahasia hus, som Konung kunde warda.

10. Tå nu Athalia, Ahasia moder, såg at hennes son död war, stod hon up, och förgjorde all Konungslig säd i Juda hus.

11. Men Josabeath, Konungens dotter, tog Joas, Ahasia son, och stal honom undan ibland Konungsbarnen, som dräpna wordo, och låt honom med hans amma uti en sångkammare. Altså fördolde honom för Athalia Josabeath, Konung Jorams dotter, Prestens Jojada hustru (ty hon war Ahasia syster), at han icke dräpen wardt.

12. Och han war med them i Guds hus fördold i sex år, medan Athalia regerade i landet.

23. Capitel.

Uti sjunde året tog Jojada dristighet til sig, och tog med sig i förbund the öfwersta öfwer hundrade, nemligen, Asaria Jeroham son, Ismael Johanan son, Asaria Obed son, Maaseja Adaja son, och Elisaphat Sichri son.

2. The foro omkring Juda, och hade the Leviter tilhopa utur alla Juda städer, och the öfwersta fäderna i Israel; och the kommo til Jerusalem.

3. Och hela menigheten gjorde et förbund i Guds hus med Konungen. Och han sade til them: Si, Konungens son skal Konung wara, såsom HERren sagt hafwer, öfwer Davids barn.

4. Så skolen I nu altså göra: Tredje delen af eder, som på Sabbathsdagen uppå gå, skola wara ibland the Prester och Leviter, som dörwaktare äro wid dörarna;

5. Tredje delen i Konungshuset, och tredje delen wid grundwals-dören; men alt folket skal wara i gården til HERrans hus.

6. Och at ingen går uti HERrans hus, utan Presterne och Leviterne, som tjena: the skola gå ther in; förty the äro helige: och alt folket wakte HERrans wakt.

7. Och Leviterne skola gifwa sig om kring Konungen, hwar och en med sin wärja i handen; och hwilken som går in i huset, han dräpes; och the skola wara när Konungen, tå han går ut och in.

8. Och Leviterne, med hela Juda, gjorde såsom Presten Jojada budit hade; och hwar och en tog sina män, som på Sabbathen uppå gingo, med them som på Sabbathen af gingo; ty Presten Jojada låt icke komma the twå hoparna ifrå hwar annan.

9. Och Presten Jojada fick öfwerstarna öfwer hundrade spetsar och sköldar och Konung Davids wapn, som i Guds hus woro:

10. Och stållde alt folket, hwar och en med sin wårja i handen, ifrå thet hőgra hőrnet i huset alt in til thet wånstra hőrnet, til altaret och til huset omkring Konungen.

11. Och the hade fram Konungens son, och satte krona uppå honom, och witnesbőrdet, och gjorde honom til Konung; och Jojada med hans sőner smorde honom, och sade: Lycka ske Konungen!

12. Tå Athalia hőrde ropet af folket som tillopp och låfwade Konungen, gick hon til folket i HErrans hus.

13. Och hon fick se, och si, Konungen stod i sitt rum i ingången, och őfwerstarne och trumpetarena omkring Konungen; och alt landsfolket war gladt, och blåste med trumpeter, och sångarena, med allahanda strångaspel, skickade sig til at låfwa. Tå ref hon sina kläder, och sade: Upror, upror.

14. Men Presten Jojada drog sig ut med the őfwersta őfwer hundrade, som őfwer hären woro, och sade til them: Hafwer henne utu huset i gården, och hwilken henne efterfőljer, honom skal man dråpa med swärd; főrty Presten hade befallt, at man icke skulle dråpa henne i HErrans hus.

15. Och the togo fatt på henne; och tå hon kom til håstportens ingång, wid Konungshuset, dråpo the henne ther.

16. Och Jojada gjorde et főrbund emellan sig och alt folket och Konungen, at the skulle wara HErrans folk.

17. Tå gick alt folket uti Baals hus, och bröto thet neder, och slogo sőnder hans altare och beläte, och slogo ihjäl Matthan, Baals Prest, in főr altaret.

18. Och Jojada beställde åmbeten i HErrans hus, under Presterna, Leviterna, som David fõrskickat hade til HErrans hus, til at gőra brånneoffer HErranom, såsom skrifwit står i Mose lag, med frőjd och sånger, som David diktat hade:

19. Och stållde dőrwaktare wid dőrarna åt HErrans hus, at ther skulle intet orent inkomma i någon måtto.

20. Och han tog the őfwersta őfwer hundrade och the mägtiga och herrarna i folket och alt landsfolket, och hade Konungen ned ifrå HErrans hus: och the fõrde honom in genom then hőga porten af Konungshuset, och låto Konungen sätta sig på Konungsstolen.

21. Och alt landsfolket war gladt, och staden war stilla: men Athalia wardt dråpen med swärd.

24. Capitel.

Joas war sju år gammal, tå han Konung wardt, och regerade fyratio år i Jerusalem: hans moder hette Zibja, af BeerSeba.

2. Och Joas gjorde thet HErranom wäl behagade, så länge Presten Jojada lefde.

3. Och Jojada tog honom twå hustrur; och han fődde sőner och dőttrar.

4. Ther efter tog Joas til at fõrnya HErrans hus:

5. Och fõrsamlade Prester och Leviter, och sade til them: Farer ut til alla Juda städer, och fõrsamler penningar utaf hela Israel, til at fõrbättra eder Guds hus årligen, och skynder eder til at gőra så; men Leviterne fõrdrőjde ther med.

6. Tå kallade Konungen Jojada, then yppersta, och sade til honom: Hwi hafwer tu icke akt på Leviterna, at the låta infőra af Juda och Jerusalem then hjelpeskatten som Mose HErrans tjenare påbudit hade at samlas skulle i Israel til witnesbőrdets tabernakel?

7. Fõrty then ogudaktiga Athalia och hennes sőner hafwa fõrderfwat Guds hus; och alt thet som til HErrans hus helgadt war hafwa the lagt til Baalim.

8. Så befallte Konungen, at man skulle gőra en kista; och the satte henne utan til wid dőren af HErrans hus.

9. Och han lät utropa i Juda och Jerusalem, at man skulle infőra HErranom then hjelpeskatten som Guds tjenare Mose på Israel lagt hade i őknen.

10. Tå frőjdade sig alle őfwerstar och alt folket; och the skjöto tilhopa, och lade i kistan, in til thes hon full wardt.

11. Och tå tid war at kistan skulle hafwas fram af Leviterna, efter Konungens befallning, tå the sågo at ther många penningar uti woro, så kommo Konungens skrifware och then som af öfwersta Presten befallning hade, och tömde kistan, och buro henne i sitt rum igen. Så gjorde the hwar dag, til thes the samlade en ganska stor hop penningar.

12. Och Konungen och Jojada fingo thet arbetarena, som skaffare woro på HErrans hus: the samme legde stenhuggare och timmermän til at förnya HErrans hus, theslikes the mästare på jern och koppar, til at bättra HErrans hus.

13. Och arbetsmännerne arbetade, så at förbättringen på werket gick fram genom theras hand, och läto Guds hus komma sig til igen, och gjorde thet fast.

14. Och tå the hade thet lyktat, buro the penningarna, som öfwer woro, in för Konungen och Jojada: ther af gjordes käril til HErrans hus, käril til tjensten och til bränneoffer, skedar och guld- och silfwertyg: och the offrade bränneoffer wid HErrans hus framgent, så länge Jojada lefde.

15. Och Jojada wardt gammal och mätt af ålder, och blef död, och war hundrade och trettio år gammal, tå han blef död.

16. Och the begrofwo honom uti Davids stad ibland Konungarna, therföre at han hade gjort wäl med Israel, och med Gud och hans hus.

17. Efter Jojada död kommo the öfwerste i Juda, och tilbådo Konungen. Tå hörde Konungen them.

18. Och the öfwergåfwo HErrans theras fäders Guds hus, och tjente lundar och afgudar: så kom wrede öfwer Juda och Jerusalem för thessa theras brotts skul.

19. Och han sände Propheter til them, at the skulle omwända sig til HErran: och the warnade them; men the hörde them intet.

20. Och Guds Ande utiklädde Sacharia, Prestens Jojada son: han steg fram för folket, och sade til them: Thetta säger Gud: Hwi öfwerträden I HErrans bud, thet eder icke wäl bekommande warder? Efter I hafwen öfwergifwit HErran, så warder han ock öfwergifwande eder.

21. Men the gjorde et förbund emot honom, och stenade honom, efter Konungens bud, i gården för HErrans hus.

22. Och Konung Joas tänkte intet på then barmhertighet som Jojada, hans fader, med honom gjort hade, utan drap hans son; men tå han blef död, sade han: HErren warder thetta seende och sökande.

23. Och tå året war omgångit, drog the Syrers här up, och kom i Juda och Jerusalem, och förgjorde alla öfwerstar i folket; och alt theras rof sände the til Konungen i Damascon.

24. Ty the Syrers magt kom med föga folk; likwäl gaf HErren i theras hand en ganska stor magt, therföre at the HErran theras fäders Gud öfwergifwit hade: theslikes lade the ock straff på Joas.

25. Och tå the drogo ifrå honom, lemnade the honom qwar i stor krankhet: och hans tjenare gjorde et förbund emot honom, för Prestens Jojada söners blods skul, och dräpo honom på hans säng. Och han blef död, och man begrof honom uti Davids stad; dock icke ibland Konunga-grifterna.

26. The som förbundet gjorde emot honom woro thesse: Sabad Simeaths son, then Ammonitiskans, och Josabad Simriths son, then Moabitiskans.

27. Men hans söner, och summan som under honom församlad war, och Guds hus byggning, si, the äro beskrifne uti Historien i Konunga-boken. Och hans son Amazia wardt Konung i hans stad.

25. Capitel.

Fem och tjugu år gammal war Amazia, tå han Konung wardt, och regerade nio och tjugu år i Jerusalem: hans moder hette Joaddan, af Jerusalem.

2. Och han gjorde thet HErranom

wäl behagade, dock icke af alt hjerta.
3. Tå nu hans rike stadfäst war, drap
han sina tjenare, som hade slagit Ko-
nungen, hans fader:
4. Men theras barn drap han intet;
förty thet står så skrifwit i lagen i
Mose bok, ther HERren bjuder och sä-
ger: Fäderne skola icke dö för barnen,
och icke barnen för fäderne; utan
hwar och en skal för sin synd dö.
5. Och Amazia församlade Juda, och
satte them, efter fädershusen, efter öf-
werstarna öfwer tusende och öfwer
hundrade, i hela Juda och BenJamin;
och talde them alt ifrå tjugu år, och
ther utöfwer, och fann them trehun-
drade tusende utwalda, som i här dra-
ga kunde, som spjut och sköld föra kunde.
6. Ther til besoldade han utaf Israel
hundrade tusende starka krigsmän för
hundrade centner silfwer.
7. Men en Guds man kom til honom
och sade: Konung, låt icke Israels här
komma med tig; förty HERren är
icke med Israel, eller med alla Ephra-
ims barn.
8. Ty om tu kommer til at bewisa
tin dristighet i striden, så låter Gud tig
falla för tina fiender; förty når Gudi står
magten til at hjelpa och til at stjelpa.
9. Amazia sade til Guds mannen:
Hwad skal man tå göra med the hun-
drade centner, som jag hafwer gifwit
the krigsmän af Israel? Guds man-
nen sade: HERren hafwer wäl mer
än thet är, som han tig gifwa kan.
10. Tå skilde Amazia the krigsmän
ifrå, som til honom af Ephraim kom-
ne woro, så at the gingo til theras rum
igen. Tå förgrymmade theras wrede
sig swårligen emot Juda; och the drogo
hem igen illa tilfreds.
11. Men Amazia war tröst, och förde
sitt folk ut, och drog ut i saltdalen, och
slog af Seirs barn tiotusende.
12. Och Juda barn fångade af them
tiotusende lefwande. Them förde the
uppå en bergsklint, och störtade them
utför bergsklinten, at the alla sönder-
krossades.
13. Men the krigsmän som Amazia
hade ifrå sig sändt, så at the icke drogo
med hans folk til striden, lade sig
neder i Juda städer, alt ifrå Sama-
rien in til BethHoron, och slogo af
them tretusende, och togo mycket rof.
14. Och tå Amazia igenkom af the
Edomeers slagtning, hade han med sig
Seirs barns afgudar, och satte them
sig til gudar, och tilbad them, och rökte
för them.
15. Tå förgrymmade sig HERrans
wrede öfwer Amazia, och han sände en
Prophet til honom. Han sade til ho-
nom: Hwi söker tu thet folkets gudar,
som sitt folk intet undsätta kunde ifrå
tin hand?
16. Och tå han talade med honom,
sade han til honom: Hafwer man
gjort tig til Konungens råd? Wänd
igen; hwi wil tu warda slagen? Tå
wände Propheten igen, och sade: Jag
förmärker wäl, at Gud hafwer i sinnet
förderfwa tig, efter tu thetta gjort haf-
wer, och hörer intet mitt råd.
17. Och Amazia, Juda Konung, war
til råds, och sände bort til Joas, Joa-
has son, Jehu sons, Israels Konung,
och lät säga honom: Kom, låt oß bese
hwar annan.
18. Men Joas, Israels Konung, sän-
de til Amazia, Juda Konung, och lät
säga honom: Törnebusken i Libanon
sände til cederträt i Libanon, och lät
säga honom: Gif tin dotter min son
til hustru; men willdjuren i Libanon
lupo öfwer törnebusken, och trampade
honom neder.
19. Tu menar: Si, jag hafwer slagit
the Edomeer. Ther förhäfwer sig titt
hjerta utaf, och berömmer sig. Nu sitt
hemma; hwi söker tu efter olycka, at tu
må falla, och Juda med tig?
20. Men Amazia hörde thet intet;
förty thet skedde af Gudi, på thet at
the skulle warda gifne i fiende-hand,
therföre at the the Edomeers gudar sökt
hade.
21. Tå drog Joas, Israels Konung,
up; och the beságo hwar annan, han
och Amazia, Juda Konung, i BethSe-
mes, som i Juda ligger.

22. Men Juda wardt slagen för Israel, och flydde, hwar och en i sina hyddor.
23. Och Joas, Israels Konung, grep Amazia, Joas son, Joahas sons, Juda Konung, i BethSemes, och förde honom til Jerusalem, och bröt muren neder i Jerusalem, alt ifrån Ephraims port in til hörnporten, fyrahundrade alnar långt.
24. Och alt thet guld och silfwer, och alla käril som för handen woro i Guds hus när ObedEdom och i fataburen i Konungshuset, och barnen, tog han til pant med sig til Samarien.
25. Och Amazia, Joas son, Juda Konung, lefde efter Joas Joahas sons, Israels Konungs död i femton år.
26. Hwad nu mer om Amazia sågandes är, både thet första och thet sista, si, thet är skrifwit uti Juda och Israels Konungars bok.
27. Och ifrå then tiden, tå Amazia trädde ifrå HERranom, gjorde the et förbund emot honom i Jerusalem; men han flydde til Lachis. Tå sände the efter honom til Lachis, och dräpo honom ther,
28. Och förde honom med hästar, och begrofwo honom när sina fäder uti Juda stad,

26. Capitel.

Tå tog hela Juda folk Uzija, som war sexton år gammal, och gjorde honom til Konung i hans faders Amazia stad.
2. Han byggde Eloth, och lät thet igenkomma til Juda, sedan Konungen afsomnad war med sina fäder.
3. Sexton år gammal war Uzija, tå han Konung wardt, och regerade tu och femtio år i Jerusalem: hans moder hette Jecholia, af Jerusalem.
4. Och han giorde thet HERranom wäl behagade, såsom hans fader Amazia gjort hade.
5. Och han sökte GUD, så länge Sacharia lefde, then läraren i Guds syner; och så länge han sökte HERran, lät Gud honom wäl gå.
6. Och han drog ut, och stridde emot the Philisteer, och bröt neder murarna i Gath och murarna i Jabne och murarna i Asdod, och byggde städer om Asdod och ibland the Philisteer.
7. Ty Gud halp honom emot the Philisteer, emot the Araber, them i GurBaal, och emot the Meuniter.
8. Och the Ammoniter gåfwo Uzija skänker: och han wardt namnkunnig alt in til thes man kommer in i Egypten; ty han wardt ju starkare och starkare.
9. Och Uzija byggde torn i Jerusalem på hörnporten och på dalporten och på andra hörn, och befäste them.
10. Han byggde ock slott i öknen, och gräfde många brunnar; ty han hade mycken boskap, både i dalar och slättmark, theslikes åkermän och wingårdsmän på bergen och på Carmel; förty han hade lust til åkerwerk.
11. Och Uzija hade en magt til strid af krigsmän som i här drogo, i tal räknade under Jeiels, skrifwarens hand, och Maaseja, befallningsmannens, under Hanania hand, then af Konungens Ofwerstar war.
12. Och talet på the yppersta fäder af the starka örligsmän war tutusende och sexhundrade.
13. Och under theras hand war häremagten trehundrade tusende och sjutusende och femhundrade, skickelige til strid i härskraft, til at hjelpa Konungen emot fienderna.
14. Och Uzija fick them til hela hären sköldar, spjut, hjelmar, pansar, bogar och slungor til at kasta sten med;
15. Och gjorde i Jerusalem konstiga bröstwärn, som skulle wara på tornen och hörnen, til at ther utskjuta med pil och stora stenar: och hans ryckte kom widt ut, therföre at honom besynnerligen hulpit wardt, til thes han mägtig blef.
16. Och tå han war mägtig worden, hof hans hjerta sig up til hans förderf; ty han förtog sig på HERranom sin Gud, och gick in i HERrans tempel, til at röka på rökaltaret.
17. Men Presten Asaria gick efter honom, och åttatio HERrans Prester med honom, starke män.

18. Och stodo emot Konung Ussija, och sade til honom: Thet hörer icke tig til, Ussija, at röka för HErranom, utan Presterna, Aarons barn, som til at röka helgade äro. Gack här utu helgedomen; ty tu förtager tig, och thet kommer tig til ingen ära för HErranom Gud.

19. Men Ussija wardt wred, och hade et rökelsekar i handen; och som han trätte med Presterna, gick spitelska ut i hans änne för Presterna i HErrans hus, in för rökaltaret.

20. Och Asaria, öfwerste Presten, wände sig til honom, och alle Presterne; och si, tå war han spitelsk i hans änne; och the drefwo honom tådan: skyndade han sig ock sielf ut; ty hans plåga war af HErranom.

21. Altså war Konung Ussija spitelsk alt in til sin död, och bodde uti et fritt hus, spitelsk; ty han wardt utdrifwen af HErrans hus: men Jotham, hans son, stod Konungshuset före, och dömde folket i landet.

22. Hwad nu mer om Ussija sågandes är, både thet första och thet sista, hafwer then Propheten Esaia Amoz son skrifwit.

23. Och Ussija affomnade med sina fäder; och the begrofwo honom med sina fäder i åkren när Konunga-grafwarna; ty the sade: Han är spitelsk. Och Jotham, hans son, wardt Konung i hans stad.

27. Capitel.

Jotham war fem och tjugu år gammal, tå han wardt Konung, och regerade i sexton år i Jerusalem: hans moder hette Jerusa, Zadoks dotter.

2. Och han gjorde thet HErranom wäl behagade, såsom hans fader Ussija gjort hade; men at han icke inträngde sig i HErrans tempel: dock bar sig folket ännu illa åt.

3. Han byggde then höga porten i HErrans hus, och uppå muren Ophel byggde han mycket:

4. Och byggde städer på Juda berg, och i skogarna byggde han slott och torn.

5. Och han stridde med Ammons barns Konung; och han wardt them öfwermägtig, så at Ammons barn gåfwo honom i thet samma året hundrade centner silfwer, tiotusende Corar hwete, och tiotusende Corar bjugg: så mycket gåfwo ock Ammons barn honom i thet andra och tredje året.

6. Altså wardt Jotham mägtig; ty han skickade sina wägar för HErranom sin Gud.

7. Hwad nu mer om Jotham sågandes är, och alla hans strider, och hans wägar, si, thet är skrifwit i Israels och Juda Konungars bok.

8. Fem och tjugu år gammal war han, tå han Konung wardt, och regerade i sexton år i Jerusalem.

9. Och Jotham affomnade med sina fäder; och the begrofwo honom i Davids stad: och hans son Ahas wardt Konung i hans stad.

28. Capitel.

Ahas war tjugu år gammal, tå han wardt Konung, och regerade i sexton år i Jerusalem, och gjorde icke thet HErranom wäl behagade, såsom hans fader David;

2. Utan han wandrade i Israels Konungars wägar: ther til gjorde han gutna beläten til Baalim,

3. Och rökte i Hinnoms barns dal, och brände sina söner up med eld, efter hedningarnas styggelse, hwilka HErren för Israels barn fördrifwit hade;

4. Och offrade, och rökte på högder, på backar, och under alla gröna trän.

5. Therföre gaf HErren hans Gud honom i Konungens hand af Syrien, så at the slogo honom, och förde bort en stor hop af hans fångna, och läto them komma til Damascon: wardt han ock gifwen under Israels Konungs hand, så at han gjorde en stor slagtning på honom.

6. Ty Pekah Remalia son slog af Juda hundrade och tjugutusende på en dag, som alle dugelige män woro, therföre at the öfwergåfwo HErran theras fäders Gud.

7. Och Sichri, en wäldig af Ephraim, drap Maaseja, Konungens son, och Asrikam, husförsten, och Elkana, then yppersta näst Konungen.

8. Och Israels barn förde bort fångna af theras bröder tuhundrade tusende qwinnor, söner och döttrar; och togo ther til stort rof af them, och förde rofwet til Samarien.

9. Och war sammastädes en HERrans Prophet, som et Oded. Han gick ut emot hären som til Samarien kom, och sade til them: Si, efter HERren edra fäders Gud är wred på Juda, hafwer han gifwit them i edra händer; men I hafwen så grufweligen slagit them ihjäl, at thet räcker up til himmelen.

10. Nu menen I undertrycka eder Juda barn och Jerusalem til trälar och trälinnor. Är thet nu icke skuld när eder emot HERran eder Gud?

11. Så hörer mig nu, och förer fångarna tit igen, them I bortfört hafwen af edra bröder; ty HERrans wrede förgrymmar sig öfwer eder.

12. Tå hofwo sig up några the myndigaste af Ephraims barn, Asaria Johanan son, Berechia Mesillemoth son, Jehiskia Sallum son och Amasa Hadlai son, emot them som utu hären kommo;

13. Och sade til them: I skolen icke hafwa theßa fångar hit in; ty I kommen intet annat än skuld på oß för HERranom, på thet I skolen thesto flera göra wåra synder och skulder. Här är skuld nog tilförene, och wrede förgrymmar sig öfwer Israel.

14. Tå lemnade the wäpnade fångarna och rofwet in för Öfwerstarna och in för hela menigheten.

15. Tå stodo the män up, som nu wid namn nämnde woro, och togo fångarna; och alla them som ibland them nakne woro klädde the af thet röfwadt war: och tå the hade klädt them, drogo the skor uppå them, och gåfwo them mat och dryck, och smorde them, och förde på åsnor alla them som swage woro, och läto them komma til Jericho, palmstaden, til theras bröder; och kommo igen til Samarien.

16. På samma tid sände Konung Ahas til Konungarna af Aßur, at the skulle hjelpa honom.

17. Och the Edomeer kommo åter på nytt, och slogo Juda, och förde somliga bort.

18. Och the Philisteer lade sig ned i the städer på heden och sunnan om Juda, och wunno BethSemes, Ajalon, Gederoth och Socho, med thes byar, Thimna, med thes byar, och Gimso, med thes byar; och bodde ther uti.

19. Ty HERren plågade Juda, för Ahas skul, Israels Konungs, therföre at han hade blottat Juda, och förtagit sig emot HERran.

20. Och emot honom kom Thiglath Pilneser, Konungen af Aßur: han belade honom; men han kunde icke winna honom.

21. Och Ahas tog en del i HERrans hus och i Konungshuset och i the Öfwerstas, thet han gaf Konungen i Aßur; men thet halp honom intet.

22. Yttermera, i hans nöd förtog Konung Ahas sig ännu mer emot HERran;

23. Och offrade åt gudarna i Damasco, som honom slagit hade, och sade: Konungens gudar af Syrien hjelpa honom; therföre wil jag offra åt them, at the måga ock hjelpa mig: ändock the woro honom och hela Israel til fall.

24. Och Ahas lade tilhopa the tyg i Guds hus, och slog them sönder, och lyckte igen dören af HERrans hus, och gjorde sig altaren i hwar wrå i Jerusalem.

25. Och i Juda städer, både här och ther, gjorde han högder til at röka åt andra gudar, och retade HERran sina fäders Gud.

26. Hwad nu mer om honom sägandes är, och alla hans wägar, både the första och sista, si, thet är skrifwit i Juda och Israels Konungars bok.

27. Och Ahas affomnade med sina fäder: och the begrofwo honom i staden i Jerusalem; ty the lade honom icke ibland Israels Konungars grifter: och

hans son Hiskia wardt Konung i hans
stad.

29. Capitel.

Hiskia war fem och tjugu år gammal,
tå han Konung wardt, och regerade nio
och tjugu år i Jerusalem: hans moder
het Abija, Sacharia dotter.
2. Och han gjorde thet HERranom
wäl behagade, såsom hans fader Da-
vid.
3. Han lät up dörarna på HERrans
hus, i första månaden af första året
sitt rikes, och gjorde them färdiga;
4. Och lät komma ther in Presterna
och Leviterna, och församlade them på
breda gatan, östan til;
5. Och sade til them: Hörer här til
J Leviter: Helger eder nu, på thet J
mågen helga HERrans edra fäders
Guds hus; och hafwer ut orenligheten
af helgedomen.
6. Ty wåra fäder hafwa förtagit sig,
och gjort thet ondt war för HERranom
wår Gud, och hafwa öfwergifwit ho-
nom; förty the hafwa wändt sitt an-
sikte ifrå HERrans boning, och wändt
ryggen til:
7. Och hafwa igenlyckt dörarna til
förhuset, och utsläckt lamporna, och
intet rökwerk röka lätit, och intet brän-
neoffer gjort Jsraels Gud i helgedo-
men.
8. Ther af är HERrans wrede kom-
men öfwer Juda och Jerusalem; och
han hafwer gifwit them til at förskin-
ras och förödas, så at man hwißlar åt
them, såsom J med edra ögon sen.
9. Ty si, förthenskul äro wåra fäder
fallne genom swärd, wåra söner, döt-
trar och hustrur äro bortförda.
10. Nu hafwer jag i sinnet, at göra
med HERranom Jsraels Gud et för-
bund, at hans wrede och grymhet må
wända sig ifrån oß.
11. Nu, mine söner, warer icke försum-
lige; ty eder hafwer HERren utkorat,
at J skolen stå för honom, och at J
skolen wara hans tjenare och rökare.
12. Tå stodo Leviterne up, Mahath
Amasai son och Joel Asaria son, af
the Kehathiters barn: men af Merari
barn, Kis Abdi son och Asaria Jeha-
leleel son: af the Gersoniters barn,
Joah Simma son och Eden Joah son:
13. Och af Elizaphans barn, Simri
och Jeiel: af Asaphs barn, Sacharia
och Matthania:
14. Af Hemans barn, Jehiel och Si-
mei: af Jeduthuns barn, Semaja och
Uzziel.
15. Och the församlade sina bröder,
och helgade sig, och gingo in, efter Ko-
nungens bud, af HERrans ord, til at
rena HERrans hus.
16. Och Presterne gingo in uti HER-
rans hus til at rena thet, och lade all
then orenhet, som i HERrans tempel
funnen wardt, uppå gården åt HER-
rans hus; och Leviterne togo henne up,
och buro ut i Kidrons bäck.
17. På första dagen af första måna-
den begynte the til at helga sig; och på
åttonde dagen i then månaden gingo
the uti HERrans förhus, och helgade
HERrans hus åtta dagar, och full-
komnade thet på sextonde dagen i för-
sta månaden.
18. Och the gingo in til Konung Hi-
skia, och sade: Wi hafwe renat hela
HERrans hus, bränneoffrets altare,
och alla thes tyg, skådobrödens bord,
och alla thes tyg.
19. Och alla the käril, som Konung
Ahas, tå han Konung war, bortkastat
hade, tå han syndade, them hafwe wi
tilredt och helgat: si, the äro för HER-
rans altare.
20. Tå war Konung Hiskia bittida
uppe, och församlade the öfwersta i sta-
den, och gick up til HERrans hus:
21. Och hade fram sju stutar, sju
wädrar, sju lamm och sju getabockar
til syndoffer för riket, för helgedomen,
och för Juda: och han sade til Prester-
na, Arons barn, at the skulle offra på
HERrans altare.
22. Tå slagtade the stutarna, och Pre-
sterne togo blodet, och stänkte thet på
altaret, och slagtade wädrarna, och
stänkte blodet på altaret, och slagtade
lammen, och stänkte blodet på altaret:

23. Och hade bockarna fram til synd-offer in för Konungen och menigheten, och lade sina händer på them.

24. Och Presterne slagtade them, och stänkte theras blod på altaret, til at försona hela Israel; ty Konungen hade befallt offra bränneoffer och syndoffer för hela Israel.

25. Och han satte Leviterna i HERrans hus, med cymbaler, psaltare och harpor, såsom David thet befallt hade, och Gad, Konungens Siare, och then Propheten Nathan; ty thet war HERrans bud igenom hans Propheter.

26. Och Leviterne stodo med Davids strängaspel, och Presterne med trumpeter.

27. Och Hiskia bad them göra bränneoffer på altaret: och som man begynte bränneoffret, begyntes ock med HERrans sång och trumpeterna, och med mångahanda Davids Israels Konungs strängaspel.

28. Och hela menigheten tilbad; och sångarenas sång och trumpeternas trumpetning warade alt in til thes bränneoffret war förbi.

29. Tå nu bränneoffret gjordt war, bugade sig Konungen och alle the som när honom wid handen woro, och tilbådo.

30. Och Konung Hiskia, med Öfwerstarna, bad Leviterna låfwa HERran med Davids och then Siarens Asaphs dikt. Och the låfwade honom med glädje; och the böjde sig, och tilbådo.

31. Och Hiskia swarade, och sade: Nu hafwen I fyllt edra händer HERranom: går fram, och bärer fram offer och låfoffer til HERrans hus. Och menigheten bar fram offer och låfoffer, och hwar och en af friwilligt hjerta bränneoffer.

32. Och talet på bränneoffret, som menigheten frambar war sjuttio oxar, hundrade wädrar och tuhundrade lamm; och alt thetta til bränneoffer HERranom.

33. Och the helgade sexhundrade oxar och tretusende får.

34. Men Presterne woro för få, och förmådde icke draga huden af alla bränneoffren; therföre togo the sina bröder Leviterna, til thes thet werket öfwerståndit wardt, och så länge Presterne helgade sig; förty the Leviter stå lättare til at helga än Presterne.

35. War också bränneoffret mycket, med thet feta af tackoffren, och drickoffret til bränneoffret. Altså wardt åmbetet i HERrans hus redo.

36. Och Hiskia fröjdade sig med alt folket, at man war så redo worden med Gudi; ty thet skedde med hastighet.

30. Capitel.

Och Hiskia sände ut til hela Israel och Juda, och skref bref til Ephraim och Manaße, at the skulle komma til HERrans hus i Jerusalem, och hålla Paßah HERranom Israels Gud.

2. Och Konungen höll et råd med sina öfwersta och med hela menigheten i Jerusalem, til at hålla Paßah i then andra månaden.

3. Förty the kunde icke hålla thet på then samma tiden, therföre at Presterne icke nog helgade woro, och folket icke ännu tilhopa kommit war til Jerusalem.

4. Och thet täcktes Konungen wäl och hela menigheten.

5. Och the beställde, at thet så utropadt wardt i hela Israel, ifrå Beer-Seba alt in til Dan, at the skulle komma och hålla Paßah HERranom Israels Gud i Jerusalem; ty the hade i lång tid icke hållit thet såsom thet skrifwit står.

6. Och boden gingo åstad med brefwen ifrå Konungens och hans Öfwerstars hand igenom hela Israel och Juda, efter Konungens befallning, och sade: I Israels barn, wänder eder om til HERran, Abrahams, Isaacs och Israels Gud, så warder han sig wändande til the undsluppna, som ännu öfwerblifne äro ifrå Konungens hand i Aßur.

7. Och warer icke såsom edra fäder och bröder, som sig emot HERren theras fäders Gud förtagit hafwa, och som han gaf til en förödelse, såsom I sjelfwe sen.

8. Så warer nu icke halsstyfwe, såsom edra fäder; utan räcker HERranom eder hand, och kommer til hans helgedom, then han helgat hafwer til ewig tid; och tjener HERranom eder Gud, så wänder sig hans wredes grymhet ifrån eder.

9. Förty, om I omwänden eder til HERran, så skola edra bröder och barn få barmhertighet för them som them fångna hålla, så at the skola komma åter i thetta land igen; ty HERren eder Gud är nådelig och barmhertig, och warder icke wändande sitt ansikte ifrån eder, om I omwänden eder til honom.

10. Och boden gingo ifrå then ena staden til then andra i Ephraims och Manaße land och alt in til Sebulon; men the gjorde gäck af them, och bespottade them.

11. Dock några af Aßer och Manaße och Sebulon ödmjukade sig, och kommo til Jerusalem.

12. Kom också Guds hand i Juda, så at han gaf them endrägtigt hjerta til at göra efter Konungens och the Öfwerstars bud, efter HERrans ord.

13. Och kom tilsamman i Jerusalem en stor hop folk til at hålla osyrade bröds högtiden i then andra månaden; en mägta stor menighet.

14. Och the stodo up och kastade bort the altaren som i Jerusalem woro; och alt rökwerk hofwo the bort, och kastade uti then bäcken-Kidron;

15. Och slagtade Paßah på fjortonde dagen af then andra månaden: och Presterne och Leviterne blygdes, och helgade sig, och buro bränneoffer til HERrans hus,

16. Och stodo i theras ordning, såsom thet sig borde, efter Mose then Guds mannens lag; och Presterne stänkte blodet af Leviternas hand.

17. Ty ther woro månge i menigheten, som sig icke helgat hade: therföre slagtade Leviterne Paßah för alla them som icke rena woro, så at the HERranom helgade wordo.

18. War ock theslikes mycket folk af Ephraim, Manaße, Isaschar och Sebulon, som icke rena woro, utan åto Paßah=lammet icke såsom skrifwit står; ty Hiskia bad för them, och sade: HERren, som mild är, warder them alla nådelig,

19. Som ställa sitt hjerta til at söka HERran Gud, theras fäders Gud, och icke för then helga renselsens skul.

20. Och HERren hörde Hiskia, och helade folket.

21. Altså höllo Israels barn, som i Jerusalem fundne wordo, osyrade bröds högtiden i sju dagar, med stor fröjd. Och Leviterne och Presterne låfwade HERran hwar dag med HERrans mägtiga strängaspel.

22. Och Hiskia talade hjerteligt med alla Leviterna, som et godt förstånd hade om HERran; och the åto öfwer hela högtiden i sju dagar, och offrade tackoffer, och tackade HERranom theras fäders Gud.

23. Och hela menigheten wardt til råds, at hålla thet ännu i andra sju dagar; och höllo också the sju dagarna med glädje.

24. Ty Hiskia, Juda Konung, gaf til häfoffer för menigheten tusende stutar och sjutusende får; men the öfwerste gåfwo, til häfoffer för menigheten, tusende stutar och tiotusende får: altså helgade sig tå många af Presterna.

25. Och gladdes hela menigheten, Juda, Presterne och Leviterne, och hela menigheten som af Israel kommen war, och främlingarne som af Israels land komne woro, och the som i Juda bodde.

26. Och war en stod glädje i Jerusalem; ty ifrå Salomos, Davids sons, Israels Konungs tid, hade sådan icke warit i Jerusalem.

27. Och Presterne och Leviterne stodo up och wälsignade folket; och theras röst wardt hörd, och theras bön kom in för hans helga boning i himmelen.

31. Capitel.

Tå thetta altså uträttadt war, drogo alle the Israeliter ut, som i Juda stå=

der fundne woro, och bröto ned stoderna, och höggo bort lundarna, och bröto ned högderna och altaren i hela Juda, BenJamin, Ephraim och Manaße, til thes the gjorde en ända på them. Och Israels barn drogo alla til sina ägor i sina städer igen.

2. Men Hiskia ställde Presterna och Leviterna uti theras ordning, hwar och en efter sitt ämbete, både Prester och Leviter, til bränneoffer och tackoffer, at the skulle tjena, tacka och läfwa i portarna åt HErrans läger.

3. Och Konungen gaf sin del af sina häfwor til bränneoffer om morgon och om afton, och til bränneoffer om Sabbatherna, nymånaderna och högtiderna, efter som skrifwit står i HErrans lag.

4. Och han sade til folket som i Jerusalem bodde, at the skulle gifwa Presterna och Leviterna delar, at the måtte thesto bättre akta på HErrans lag.

5. Och tå thet talet kom ut, gåfwo Israels barn mycken förstling af säd, win, olja, honing och allahanda årswäxt på marken; och allahanda tionde förde the in ganska mycket.

6. Förde också Israels barn och Juda, som i Juda städer bodde, tionde fram af fä och får, och tionde af thet helgade, som the HErranom sin Gud helgat hade, och lade en hop här, och en hop ther.

7. Uti tredje månaden begynte the at lägga hoparna, och i sjunde månaden lycktade the thet.

8. Och tå Hiskia och the öfwersta ingingo, och sågo hoparna, läfwade the HErran och hans folk Israel.

9. Och Hiskia frågade Presterne och Leviterne om hoparna.

10. Och Presten Asaria, then ypperste i Zadoks hus, sade til honom: Ifrå then tid man begynte införa häfoffer i HErrans hus hafwe wi ätit, och äre mätte wordne, och här är ännu mycket qwar; förty HErren hafwer wälsignat sitt folk: therföre är thenna hopen öfwerblifwen.

11. Tå befallte Konungen, at the skulle reda til kistor i HErrans hus: och the tilredde them,

12. Och lade ther in häfoffret, tionden och thet helgade, på sin tro. Och öfwer thet samma war skickad Chanania, then Leviten, och Simei, hans broder, then andre.

13. Och Jehiel, Asasia, Nahath, Asahel, Jerimoth, Josabad, Eliel, Jismachia, Mahath och Benaja woro skickade af Chanania och Simei, hans broders hand, efter Konungens Hiskia befallning: men Asaria war öfwerste i Guds hus.

14. Och Kore Jimna son, then Leviten, then dörwaktaren östan til, war öfwer the friwilliga Guds gåfwor, som HErranom til häfoffer gifna wordo, och öfwer thet aldrahelgaste.

15. Och under hans hand woro Eden, Minjamin, Jesua, Semaja, Amaria och Sechania, uti Presternas städer, på sin tro, at the skulle gifwa sina bröder efter theras ordning, then minsta såsom then första:

16. Theslikes them, som för manspersoner räknade wordo, tre år gamla, och ther utöfwer, ibland alla them som uti HErrans hus gingo, hwar på sin dag til sitt ämbete och i sin wakt efter sitt skifte:

17. Sammalunda them, som för Prester räknade wordo, i theras fäders hus, och Leviterna, ifrå tjugu år och ther utöfwer, i theras wakt efter theras skifte:

18. Ther til them, som räknade wordo ibland theras barn, hustrur, söner och döttrar, i hela menigheten; förty the helgade på sin tro thet helgade.

19. Woro också män wid namn nämnde ibland Aarons barn, Presterne uppå förstädernas mark i alla städer, at the skulle del gifwa alla manspersoner ibland Presterna och alla them som ibland Leviterna räknade wordo.

20. Altså gjorde Hiskia i hela Juda, och gjorde thet godt, rätt och sant war för HErranom sin Gud.

21. Och i all handel som han tog sig före med Guds hus tjenst, efter lagen och buden, til at söka sin Gud, thet

gjorde han af alt hjerta; therföre gick han thet ock wäl igenom.

32. Capitel.

Efter thenna handel och trohet kom Sanherib, Konungen i Assur, och drog in i Juda, och lägrade sig för the fasta städer, och hade i sinnet, at han wille taga them in.

2. Tå Hiskia säg, at Sanherib kom, och hans ansikte stod til at strida emot Jerusalem,

3. Wardt han til råds med sina öfwersta och wäldiga, at the skulle öfwertäcka watnen af källorna, som utan för staden woro; och the hulpo honom.

4. Och sig församlade myket folk, och öfwertäckte alla källor och bäckar midt i landet, och sade: The Konungar af Assur skola icke myket watn finna, när the komma.

5. Och han tog styrka til sig, och byggde igen alla murar som förfallne woro, och gjorde torn ther uppå, och byggde än tå ther utanför en annan mur; och Millo gjorde han fast i Davids stad, och lät göra många wärjor och sköldar.

6. Och han skickade höfwitsmän til strids med folket, och församlade them til sig på then breda gatan wid stadsporten, och talade hjerteligen til them, och sade:

7. Warer tröste och wid godt mod; frukter eder intet, och gifwer eder intet för Konungen af Assur, eller för all then hop som när honom är; ty med oss är en större än med honom.

8. Med honom är en kötslig arm; men med oss är HErren wår Gud, at han skal hjelpa oss, och föra wår strid. Och folket förlät sig på Hiskia Juda Konungs ord.

9. Ther efter sände Sanherib, Konungen i Assur, sina tjenare til Jerusalem, (ty han läg för Lachis, och all hans magt med honom) til Hiskia, Juda Konung, och til hela Juda, som i Jerusalem war, och lät säga honom:

10. Thetta säger Sanherib, Konungen i Assur: Hwad förtröstten I eder uppå, I som bon uti thet belagda Jerusalem?

11. Hiskia förförer eder, at han må komma eder i döden, hunger och törst, och säger: HErren wår Gud skal undsätta oss utu Konungens hand af Assyrien.

12. Är icke han then Hiskia, som hans högder och altare bortkastat hafwer, och sagt til Juda och Jerusalem: För et altare skolen I tilbedja, och ther uppå röka.

13. Weten I icke hwad jag och mina fäder gjort hafwa åt alla folk i landen? Hafwa ock hedningarnas gudar i landen kunnat hjelpa theras land ifrå min hand?

14. Hwilken är then af alla thessa hedningarnas gudar som mina fäder nederlagt hafwa, som hafwer kunnat hjelpa sitt folk utu min hand, at eder Gud skulle förmå hjelpa eder utu min hand?

15. Så läter icke nu Hiskia bedraga eder, och läter icke tälja eder sådant i sinnet, och tror honom intet; förty, medan ingen af alla hedningars och Konungarikens gudar hafwer kunnat hjelpa sitt folk ifrå min och mina fäders hand, så warda icke heller edra gudar eder hjelpande ifrå min hand.

16. Ther til talade hans tjenare ännu mer emot HErran Gud och emot hans tjenare Hiskia.

17. Skref han ock bref ut, ther uti han hädade HErran Israels Gud, och talade om honom, och sade: Såsom hedningarnas gudar i landen icke hafwa hulpit theras folk ifrå min hand, så warder ock icke Hiskias Gud hjelpande hans folk ifrå min hand.

18. Och the ropade med hög röst på Judiskt mål til folket i Jerusalem, som på muren woro, til at göra them rädda och förskräckta, at the så måtte få staden.

19. Och talade the så emot Jerusalems Gud, såsom emot folkens gudar på jorden, hwilka menniskohänders werk woro.

20. Men Konung Hiskia och Propheten Esaia Amoz son bådo ther emot, och ropade til himmelen.

21. Och HERren sände en Ängel, som förgjorde alla the wäldiga i hären och Förstarna och Öfwerstarna i Konungens läger af Aßyrien, så at han med skam drog åter til sitt land igen. Och tå han gick uti sin guds hus, dråpo honom ther med swärd the som af hans egit lif komne woro.

22. Altså halp HERren Hiskia och them i Jerusalem utu Sanheribs hand, Konungens i Aßyrien, och alla andras; och bewarade them för alla omkring:

23. Så at många buro skänker HERranom til Jerusalem, och klenodier til Hiskia, Juda Konung: och han wardt sedan högt räknad för alla hedningar.

24. På then tiden wardt Hiskia dödssjuk, och han bad HERran. Han hörde honom, och gaf honom et tekn.

25. Dock wedergällde icke Hiskia efter som honom gifwit war; ty hans hjerta uphof sig: therföre kom wrede öfwer honom, och öfwer Juda och Jerusalem.

26. Men Hiskia ödmjukade sig, at hans hjerta hade uphäfwit sig samt med them i Jerusalem; therföre kom HERrans wrede icke öfwer them, så länge Hiskia lefde.

27. Och Hiskia hade ganska stora rikedomar och härlighet; och han gjorde sig en skatt af silfwer, guld, ädla stenar, örter, sköldar och allahanda kosteliga tyg,

28. Och hus til inkommande årswäxt, win och olja, och stall för allahanda boskap, och hus för får.

29. Och han byggde sig städer, och hade boskap, får och fä til en stor hop; förty Gud gaf honom ganska många ägodelar.

30. Han är then Hiskia, som igentäppte then öfra wattukällan i Gihon, och ledde henne ned åt, wäster om Davids stad. Och war Hiskia lyckosam i alla sina gerningar.

31. Men tå the Öfwerstars sändningabod af Babel til honom sände woro, at fråga efter thet undertekn som i landet skedt war, öfwergaf Gud honom, så at han försökte honom, på thet at kunnigt skulle warda alt thet i hans hjerta war.

32. Hwad nu mer om Hiskia sägandes är, och om hans barmhertighet, si, thet är skrifwit i then Prophetens Esaia Amoz sons syn, uti Juda och Israels Konungars bok.

33. Och Hiskia afsomnade med sina fäder; och the begrofwo honom öfwer Davids barns grifter; och hela Juda och the i Jerusalem gjorde honom ära i hans död: och hans son Manaße wardt Konung i hans stad.

33. Capitel.

Manaße war tolf år gammal, tå han wardt Konung, och regerade fem och femtio år i Jerusalem.

2. Och han gjorde thet ondt war för HERranom, efter hedningarnas styggelse, som HERren för Israels barn fördrifwit hade.

3. Och han afwände sig, och upbyggde the högder, som hans fader Hiskia nederslagit hade, och stiftade altaren til Baalim, och gjorde lundar, och tilbad all himmelens här, och tjente them.

4. Han byggde ock altare i HERrans hus, om hwilket HERren sagt hade: I Jerusalem skal mitt namn wara i ewig tid.

5. Och han byggde altaren til all himmelens här i båda gårdarna åt HERrans hus.

6. Och han lät sina söner gå genom eld uti Hinnoms sons dal, och utwalde dagar, och aktade på foglarop, och brukade trolldom, och stiftade spåmän och teknatydare, och gjorde mycket thet HERranom mißhagade, til at reta honom.

7. Han satte thesslikes beläten och afgudar, som han i Guds hus göra lät, ther Gud om sagt hade til David och hans son Salomo: Uti thetta hus, i Jerusalem, som jag utwalt hafwer för alla Israels slägter, wil jag sätta mitt namn i ewig tid;

8. Och skal icke mer låta Israels fot wika ifrå landet som jag theras fäder beställt hafwer, så framt the hålla sig, så at the göra alt thet jag them budit hafwer i all lag, bud och rätter igenom Mose.

9. Men Manaße förförde Juda och them i Jerusalem, så at the gjorde wärre än hedningarne, som HErren för Israels barn förgjort hade.

10. Och när HErren lät tala til Manaße och hans folk, aktade the thet intet.

11. Therföre lät HErren komma öfwer them the Öfwerstar öfwer Konungens här i Aßur. The togo Manaße fången i kjettrar, och bundo honom med kådjor, och förde honom til Babel.

12. Och som han war i ångest, bad han HErran sin G d, och ödmjukade sig storligen för sina fäders Gud,

13. Och bad honom innerligen. Tå hörde han hans bön, och lät honom komma til Jerusalem igen til sitt rike. Och besinnade tå Manaße, at HErren är Gud.

14. Therefter byggde han the yttersta murarna til Davids stad, wästan til wid Gihon, i dalen, och ther man ingår genom fiskporten, och alt omkring in til Ophel; och gjorde them ganska höga, och satte höfwitsmän uti Juda fasta städer;

15. Och kastade bort the främmande gudar och afgudar utu HErrans hus, och alla altaren, som han byggt hade på HErrans hus berg och i Jerusalem, och kastade them ut för staden;

16. Och upreste HErrans altare, och offrade ther uppå tackoffer och låfoffer, och befallte Juda, at the skulle tjena HErran Israels Gud.

17. Likwäl offrade folket ännu på högderna; dock åt HErranom theras Gud.

18. Hwad nu mer om Manaße sägandes är, och om hans bön til sin Gud, och om the ord som Siarena med honom talade i HErrans Israels Guds namn, si, thet är ibland Israels Konungars gerningar.

19. Och om hans bön, och huru han bönhörd wardt, och alla hans synder och mißgerningar, och rumet ther han högder uppå byggde, och lundar och afgudar stiftade, förr än han ödmjukad wardt, si, thet är alt skrifwit ibland Siarenas gerningar.

20. Och Manaße affomnade med sina fäder; och the begrofwo honom i hans hus: och hans son Amon wardt Konung i hans stad.

21. Tu och tjugu år gammal war Amon, tå han wardt Konung, och regerade tu år i Jerusalem;

22. Och gjorde thet ondt war för HErranom, såsom hans fader Manaße gjort hade: och Amon offrade åt alla afgudar, som hans fader Manaße gjort hade, och tjente them.

23. Men han ödmjukade sig intet för HErranom, såsom hans fader Manaße sig ödmjukat hade; ty thenne Amon förökade skulden.

24. Och hans tjenare gjorde et förbund emot honom, och dråpo honom i hans hus.

25. Tå slog folket i landet alla them som förbundet emot Konung Amon gjort hade: och folket i landet gjorde hans son Josia til Konung i hans stad.

34. Capitel.

Åtta år gammal war Josia, tå han wardt Konung, och regerade et och tretio år i Jerusalem;

2. Och gjorde thet godt war för HErranom, och wandrade uti sin faders Davids wägar, och wek hwarken på then högra eller wänstra sidan.

3. Ty i åttonde året af sitt rike, medan han ännu en yngling war, begynte han at söka sin faders Davids Gud; och i tolfte året begynte han til at rensa Juda och Jerusalem af högder och lundar och afgudar och gutna beläten;

4. Och lät afbryta för sig Baalims altare; och belätena ther uppå högg han ned; och the lundar och afgudar och beläten slog han sönder, och gjorde them til stoft, och strödde them på the-

ras grifter, som för them offrat hade;

5. Och brände up Presternas ben på altaren, och rensade altså Juda och Jerusalem:

6. Sammalunda i Manaße städer, Ephraim, Simeon, och alt in til Naphthali, uti theras öknar, alt omkring.

7. Och tå han hade afbrutit altaren och lundarna, och afgudarna sönderkroßat, och alla beläten sönderslagit i hela Israels land, drog han åter til Jerusalem.

8. Uti adertonde året af sitt rike, tå han landet och huset renat hade, sände han Saphan Azalia son och Maaseja, stadsfogden, och Joah Joahas son, Cancellern, til at förbättra HErrans sin Guds hus.

9. Och the kommo til then öfwersta Presten Hilkia; och man fick them the penningar som til Guds hus införde woro, hwilka Leviterne, som dörarna waktade, församlat hade af Manaße, Ephraim och af alla öfwerblifna i Israel och af hela Juda och BenJamin och af them som i Jerusalem bodde.

10. Och the gåfwo them uti arbetarenas händer, som beställde woro til HErrans hus: och the gåfwo them som arbetade på HErrans hus, ther thet förfallit war, at the skulle förbättra huset.

11. The samme gåfwo them sedan åt timmermännerna och byggningsmännerna, til at köpa huggen sten och hyfladt trä til bjelkar på the hus som Juda Konungar förderfwat hade.

12. Och männerne arbetade på werket, på sin tro. Och öfwer them woro stickade Jahath och Obadja, Leviter, utaf Merari barn, Sacharia och Mesullam, utaf the Kehathiters barn, til at drifwa arbetet; och woro alle Leviter som på strängaspel kunde.

13. Men öfwer dragare och them som drefwo til allahanda arbete i alla ämbeten woro utaf Leviterna skrifware, ämbetsmän och dörwaktare.

14. Och tå the togo ut penningarna, som i HErrans hus inlagde woro, fann Presten Hilkia lagboken, som HErren genom Mose gifwit hade.

15. Och Hilkia swarade och sade til Saphan, skrifwaren: Jag hafwer funnit lagboken i HErrans hus. Och Hilkia fick Saphan boken.

16. Och Saphan bar henne til Konungen, och gaf Konungen swar igen, och sade: Alt thet i tina tjenares händer befaldt är, thet göra the.

17. Och the penningar som i HErrans hus fundne äro, hafwa the lagt ihop, och fått them förestândarena och arbetarena.

18. Och Saphan, skrifwaren, underwiste Konungen, och sade: Presten Hilkia hafwer fått mig en bok. Och Saphan läste ther uti för Konungen.

19. Och tå Konungen hörde lagens ord, ref han sina kläder sönder.

20. Och Konungen böd Hilkia och Ahikam Saphan son och Abdon Micha son och Saphan, skrifwaren, och Asaja, Konungens tjenare; och sade:

21. Går bort och fråger HErran för mig och för them som qwar äro i Israel och för Juda om bokens ord, som funnen är; förty HErrans grymhet är stor, som öfwer oß uptänd är, at wåra fäder icke hållit hafwa HErrans ord, at the måtte gjort såsom i thenna bok skrifwit står.

22. Tå gick Hilkia, samt med the andra som af Konungen sände woro, bort til then Prophetißan Hulda, Sallums hustru, Thakehaths sons, Hasra sons, klädewaktarens, som i Jerusalem bodde, uti then andra delen, och talade thetta med henne.

23. Och hon sade til them: Thetta säger HErren Israels Gud: Säger then mannen som eder til mig sändt hafwer:

24. Thetta säger HErren: Si, jag skal låta komma olycka öfwer thetta rum och thes inbyggare, nemligen, alla the förbannelser som i boken skrifne stå, som för Juda Konung läsen är;

25. Therföre at the hafwa öfwergifwit mig, och rökt åt andra gudar, så at the hafwa retat mig med alt theras

händers werk; och min grymhet skal uptänd warda öfwer thetta rum, och icke utsläckt warda.
26. Och Juda Konung, som eder utsändt hafwer til at fråga HERran, skolen J så säga: Thetta säger HERren Israels Gud om the ord som tu hörde:
27. Therföre at titt hjerta hafwer bewekt sig, och tu hafwer ödmjukat tig för Gudi, tå tu hans ord hörde emot thetta rum och emot thes inbyggare, och hafwer ödmjukat tig för mig, och rifwit tina kläder, och grätit för mig, så hafwer jag ock hört tig, säger HERren.
28. Si, jag wil samla tig til dina fäder, at tu uti tin graf med frid samlad warder, at tina ögon icke skola se all thenna olycka, som jag öfwer thetta rum och thes inbyggare skal komma låta. Och the sade Konungen thetta igen.
29. Tå sände Konungen bort och lät tilhopa komma alla the äldsta i Juda och Jerusalem.
30. Och Konungen gick up i HERrans hus, och hwar man i Juda, och inbyggarena i Jerusalem, Presterne, Leviterne, och alt folket, både små och stora; och wordo för theras öron läsna alla ord i förbundets bok, som i HERrans hus funnen war.
31. Och Konungen gick i sitt rum, och gjorde et förbund för HERranom, at man skulle wandra efter HERranom, til at hålla hans bud, witnesbörd och rätter, af alt hjerta och af all själ, til at göra efter alla förbundets ord, som skrifna stodo i thenna bok.
32. Och stodo ther alle the som i Jerusalem och i BenJamin förhanden woro. Och Jerusalems inbyggare gjorde efter Guds förbund, theras fäders Guds.
33. Och Josia hof bort all styggelse utur alla landsorter, som Israels barns woro, och skaffade at alle the som i Israel fundne wordo tjente HERranom theras Gud. Så länge Josia lefde weko the intet ifrå HERranom theras fäders Gud.

35. Capitel.

Och Josia höll HERranom Paßah i Jerusalem, och slagtade Paßah på fjortonde dagen i första månaden.
2. Och han ställde Presterna uti theras wakt, och styrkte them til theras ämbete i HERrans hus;
3. Och sade til Leviterna, som hela Israel lärde och HERranom helgade woro: Läter then helga arken uti huset, som Salomo, Davids son, Israels Konung, byggt hafwer. J skolen icke bära honom på axlarna. Så tjener nu HERranom eder Gud, och hans folk Israel.
4. Och skicker edra fäders hus, i edra skiften, såsom the beskrifna äro af David, Israels Konung, och hans son Salomo.
5. Och står i helgedomen efter fädernas hus skiften ibland edra bröder af folket, och theslikes fädernas hus skiften ibland Leviterna.
6. Och slagter Paßah, och helger eder, och skicker edra bröder, at the göra efter HERrans ord genom Mose.
7. Och Josia gaf til häfoffer för then meniga man lamm och kid, altsammans til Paßah, för alla them som wid handen woro, til talet trettio tusende, och tretusende nöt; altsammans af Konungens ägodelar.
8. Hans Förstar gåfwo til häfoffer friwilligt för folket och för Presterna och Leviterna: nemligen, Hilkia, Sacharia och Jehiel, Förstarne i Guds hus, utdelade ibland Presterna til Paßsah tusende och sexhundrade lamm och kid; ther til trehundrade nöt.
9. Men Chanania, Semaja, Nethaneel och hans bröder Hasabia, Jeiel och Josabad, Öfwerstar för Leviterna, gåfwo Leviterna häfoffer til Paßah, femtusende lamm och kid, och ther til femhundrade nöt.
10. Altså wardt Guds tjenst inrättad; och Presterne stodo i sitt rum, och Leviterne i sin ordning, efter Konungens bud.
11. Och the slagtade Paßah, och Pre-

sterne togo af theras händer, och stänkte; och Leviterne drogo huden theraf,
12. Och gjorde bränneoffer theraf, at the skulle dela thet ut ibland fädershusen uti theras meniga hop, til at offrat HErranom, såsom skrifwit står i Mose bok: sammaledes gjorde the ock med oxarna.
13. Och the stekte Paßah wid eld, såsom thet sig borde; men hwad som helgadt war kokade the i grytor, kjettlar och pannor; och the gjorde thet med hast för meniga hopen.
14. Ther efter redde the ock för sig och för Presterne; förty Presterne, Arons söner, hade at skaffa med bränneoffret och med thet feta alt in til natten: therföre måste Leviterne tilreda för sig och för Presterne, Arons söner.
15. Och sångarena, Aßaphs barn, stodo i sitt rum, efter Davids bud, och Asaphs och Hemans och Jeduthuns, Konungens Siares; och dörrwaktarena wid alla dörarna: och the weko intet ifrå sitt ämbete; ty Leviterne, theras bröder, redde til för them.
16. Altså wardt inrättad all HErrans tjenst på then dagen, så at man höll Paßah, och offrade bränneoffer på HErrans altare, efter Konung Josia bud.
17. Altså höllo Israels barn, som förhanden woro, Paßah i then tiden, och osyrade bröds högtiden i sju dagar.
18. Intet Paßah war i Israel hållit såsom thetta, alt ifrå then Propheten Samuels tid; och ingen Israels Konung hade sådant Paßah hållit, såsom Josia Paßah höll, och Presterne, Leviterne, hela Juda och thet af Israel förhanden war, och Jerusalems inbyggare.
19. Uti adertonde året af Josia rike wardt thetta Paßah hållit.
20. Ther efter, när Josia huset tilredt hade, drog Necho, Konungen i Egypten, up til at strida emot Carchemis wid Phrath; och Josia drog ut emot honom.
21. Men han sände bod til honom, och låt säga honom: Hwad hafwer jag med tig göra, Juda Konung? Jag kommer icke nu emot tig, utan jag strider emot et annat hus; och Gud hafwer sagt, at jag skulle skynda mig. Håll up at göra emot Gud, som med mig är, at han icke förderfwar tig.
22. Men Josia wände icke sitt ansikte ifrå honom, utan ställde sig til at strida emot honom, och lydde intet Necho ord utaf Guds mun, och kom til at strida med honom på then slätten wid Megiddo.
23. Och skyttarne sköto Konung Josia; och Konungen sade til sina tjenare: Förer mig hädan; ty jag är illa sårad.
24. Och hans tjenare togo honom af wagnen, och lade honom på hans andra wagn, och förde honom til Jerusalem; och han blef död, och wardt begrafwen ibland sina fäders grifter: och hela Juda och Jerusalem sörjde för Josia skul.
25. Och Jeremia jämrade sig öfwer Josia, och alla sångare och sångerskor höllo theras klagowisor öfwer Josia, alt in til thenna dag, och gjorde en sedwänja ther af i Israel. Si, thet är skrifwit uti the klagowisor.
26. Hwad nu mer om Josia sägandes är, och om hans barmhertighet, efter skriften i HErrans lag,
27. Och hans gerningar, både the första och the sista, si, thet är skrifwit uti Israels och Juda Konungars bok.

36. Capitel.

Och folket i landet tog Joahas, Josia son, och gjorde honom til Konung i hans faders stad i Jerusalem.
2. Tre och tjugu år gammal war Joahas, tå han Konung wardt, och regerade i tre månader i Jerusalem.
3. Ty Konungen i Egypten satte honom af i Jerusalem, och beskattade landet til hundrade centner silfwer och en centner guld.
4. Och Konungen i Egypten gjorde Eliakim, hans broder, til Konung öfwer Juda och Jerusalem, och förwände hans namn til Jojakim. Men Necho

tog hans broder Joahas, och förde honom uti Egypten.
5. Fem och tjugu år gammal war Jojakim, tå han Konung wardt, och regerade ellofwa år i Jerusalem, och gjorde thet ondt war för HERranom sin Gud.
6. Och NebucadNezar, Konungen i Babel, drog up emot honom, och bandt honom med kädjor, at han skulle föra honom til Babel.
7. Och förde NebucadNezar några af HERrans hus käril til Babel, och satte them uti sitt tempel i Babel.
8. Hwad nu mer om Jojakim sägandes är, och hans styggelser, som han gjorde och med honom fundne wordo, si, the äro skrifne uti Israels och Juda Konungars bok: och hans son Jojachin wardt Konung i hans stad.
9. Åtta år gammal war Jojachin, tå han Konung wardt, och regerade i tre månader och tio dagar i Jerusalem, och gjorde thet HERranom mißhagade.
10. Tå nu året omgick, sände NebucadNezar och lät hämta honom til Babel, med the kosteliga tygen i HERrans hus. Och man gjorde Zedekia, hans broder, til Konung öfwer Juda och Jerusalem.
11. Et och tjugu år gammal war Zedekia, tå han Konung wardt, och regerade ellofwa år i Jerusalem,
12. Och gjorde thet ondt war för HERranom sin Gud, och ödmjukade sig intet för then Propheten Jeremia, som talade utaf HERrans mun.
13. Ther til wardt han affällig ifrå NebucadNezar, Konungen i Babel, hwilken af honom en ed wid Gud tagit hade; och wardt halsstyf, och förstockade sitt hjerta, så at han intet omwände sig til HERran Israels Gud.
14. Sammalunda alle Öfwerstarne ibland Presterna, samt med folket, syndade swårligen, och förtogo sig med allahanda hedninga-styggelser, och orenade HERrans hus, thet han helgat hade i Jerusalem.
15. Och HERren theras fäders Gud sände til them med sina bodskap bittida; ty han skonade sitt folk och sin boning.
16. Men the begabbade Guds bodskap, och föraktade hans ord, och bespottade hans Propheter, in til thes HERrans grymhet wäxte öfwer hans folk, at them nu intet mer stod til botandes.
17. Ty han förde öfwer them the Chaldeers Konung, och lät dräpa theras unga män med swärd uti theras helgedoms hus, och skonade hwarken piltar eller pigor, hwarken åldriga eller utgamla; alla gaf han them i hans hand.
18. Och alla tyg i Guds hus, stora och små, håfworna i HERrans hus, och Konungens och hans Förstars håfwor; alt lät han föra til Babel.
19. Och the brände up Guds hus, och bruto ned murarna i Jerusalem; och alla theras palats brände the up med eld, så at alla theras kosteliga ting blefwo förfarna.
20. Och the som för swärdet undsluppo fördes til Babel, och wordo hans och hans söners trälar, til thes riket kom til the Perser;
21. På thet at fullkomnas skulle HERrans ord genom Jeremia mun, til thes at landet hade fyllest i sina Sabbather; förty hela tiden af förderfwelsen war Sabbath, in til thes sjuttio år fullkomnade wordo.
22. Men i första året Cores, Konungens i Persien, på thet fullkomnadt skulle warda HERrans ord, taladt genom Jeremia mun, upwäckte HERren Cores anda, Konungens i Persien, at han lät utropa öfwer alt sitt rike, ja och med bref, och säga:
23. Thetta säger Cores, Konungen i Persien: HERren Gud af himmelen hafwer gifwit mig alla riken i landen, och hafwer befallt mig bygga sig et hus i Jerusalem i Juda. Hwilken som nu ibland eder är af hans folk, med honom ware HERren hans Gud, och han drage tit up.

Esra Bok.

1. Capitel.

Uti första året Cores, Konungens i Persien, på thet fullkomnas skulle HERrans ord, taladt igenom Jeremia mun, upwäckte HERren Cores anda, Konungens i Persien, at han låt utropa i alt sitt rike, och igenom skrifwelse, och säga:

2. Thetta säger Cores, Konungen i Persien: HERren Gud i himmelen hafwer gifwit mig alla riken i landen, och hafwer befallt mig bygga sig et hus i Jerusalem i Juda.

3. Hwilken som nu ibland eder är af hans folk, med honom ware hans Gud, och han drage up til Jerusalem i Juda, och upbygge HERrans Israels Guds hus: han är then Gud, som i Jerusalem är.

4. Och hwilken som ännu öfwerblifwen är, ehwar som hälst han en främling är, honom hjelpe folket i thet rum med silfwer och guld, med gods och boskap, af en fri wilja til Guds hus i Jerusalem.

5. Tå stodo up the öfwerste fäder af Juda och BenJamin, och Presterne och Leviterne, alle, hwilkas anda Gud upwäckte til at draga up och bygga HERrans hus i Jerusalem.

6. Och alla the som woro omkring them styrkte theras hand med silfwer och gyldene tyg, med gods och boskap och klenodier; förutan thet the friwilligt gåfwo.

7. Och Konung Cores gaf ut HERrans hus käril, som NebucadNezar utu Jerusalem tagit hade, och låtit lägga uti sin Guds hus.

8. Och Konung Cores i Persien gaf them ut, igenom Mithredath, räntmästaren, och uträknade them til Sesbazar, Försten i Juda.

9. Och thetta är talet: Trettio gyldene bäcken, och tusende silfwerbäcken, nio och tjugu knifwar;

10. Trettio gyldene skålar, och the andra silfwerskålar fyrahundrade och tio, och andra käril tusende:

11. Så at alla kärillen, både af guld och silfwer, woro femtusende och fyrahundrade. Alla them förde Sesbazar up, med them som utu fängelset updrogo ifrå Babel til Jerusalem.

2. Capitel.

Theße äro the barn utu landen, som updrogo utu fängelset, hwilka NebucadNezar, Konungen i Babel, hade fört til Babel, och igenkommo til Jerusalem och Juda, hwar och en uti sin stad,

2. Och kommo med Serubbabel: Jesua, Nehemia, Seraja, Reelaja, Mardechai, Bilsan, Mispar, Bigvai, Rehum och Baana. Thetta är nu talet af männerna i Israels folk:

3. Paros barn, tutusende hundrade twå och sjuttio.

4. Sephatia barn, trehundrade twå och sjuttio.

5. Arah barn, sjuhundrade fem och sjuttio.

6. PahathMoabs barn, utaf Jesua och Joabs barn, tutusende åttahundrade och tolf.

7. Elams barn, tutusende tuhundrade fyra och femtio.

8. Sattu barn, niohundrade fem och fyratio.

9. Saccai barn, sjuhundrade och sextio.

10. Bani barn, sexhundrade twå och fyratio.

11. Bebai barn, sexhundrade tre och tjugu.

12. Asgads barn, tusende tuhundrade twå och tjugu.

13. Adonikams barn, sexhundrade sex och sextio.

14. Bigvai barn, tutusende sex och femtio.

15. Adins barn, fyra hundrade fyra och femtio.
16. Aters barn af Hiskia, åtta och nittio.
17. Bezai barn, trehundrade tre och tjugu.
18. Jorah barn, hundrade och tolf.
19. Hasums barn, tuhundrade tre och tjugu.
20. Gibbars barn, fem och nittio.
21. BethLehems barn, hundrade tre och tjugu.
22. Netopha mån, sex och femtio.
23. The mån af Anathoth, hundrade åtta och tjugu.
24. Asmaveths barn, twå och fyratio.
25. The barn af KiriathArim, Chephira och Beeroth, sjuhundrade tre och fyratio.
26. The barn af Rama och Gaba, sexhundrade en och tjugu.
27. The mån af Michmas, hundrade twå och tjugu.
28. The mån af BethEl och Aj, tuhundrade tre och tjugu.
29. Nebo barn, twå och femtio.
30. The mån af Magbis, hundrade sex och femtio.
31. The andra Elams barn, tusende tuhundrade fyra och femtio.
32. Harims barn, trehundrade och tjugu.
33. Lod, Hadid och Ono barn, sjuhundrade fem och tjugu.
34. Jereho barn, trehundrade fem och fyratio.
35. Senaa barn, tretusende sexhundrade och trettio.
36. Presterne: Jedaja barn, af Jesua hus, niohundrade tre och sjuttio.
37. Immers barn, tusende twå och femtio.
38. Pashurs barn, tusende tuhundrade sju och fyratio.
39. Harims barn, tusende och sjutton.
40. Leviterne: Jesua barn och Kadmiel, af Hodavia barn, fyra och sjuttio.
41. Sångarena: Asaphs barn, hundrade åtta och tjugu.
42. Dörwaktarenas barn: Sallums barn, Aters barn, Talmons barn, Akkubs barn, Hatita barn och Sobaibarn, alla tilhopa hundrade nio och trettio.
43. The Nethinim: Ziha barn, Hasupha barn, Thabaoth barn,
44. Keros barn, Siaha barn, Padoms barn,
45. Lebana barn, Hagaba barn, Akkubs barn,
46. Hagabs barn, Samlai barn, Hanans barn,
47. Giddels barn, Gahars barn, Reaja barn,
48. Rezins barn, Nekoda barn, Gassams barn,
49. Usa barn, Paseah barn, Besai barn,
50. Asna barn, Meunims barn, Nephusims barn,
51. Bakbuks barn, Hakupha barn, Harhurs barn,
52. Bazluts barn, Mehida barn, Harsa barn,
53. Barkos barn, Sisera barn, Thamah barn,
54. Neziah barn, Hatipha barn,
55. Salomos tjenares barn, Sotai barn, Sopherets barn, Peruda barn,
56. Jaala barn, Darkons barn, Giddels barn,
57. Sephatia barn, Hattils barn, Pochereths barn af Zebaim, Ami barn,
58. Alla Nethinim och Salomos tjenares barn woro tilhopa trehundrade twå och nittio.
59. Och thesse drogo ock med up af ThelMelah, ThelHarsa, Cherub, Addan och Immer; men the kunde icke utwisa sina fåders hus, eller ock sin såd, om the woro af Israel:
60. Delaja barn, Tobia barn, Nekoda barn, sexhundrade twå och femtio.
61. Och af Prestebarnen: Habaja barn, Koz barn, Barsillai barn, then en hustru tog utaf Barsillai, then Gileaditens döttrar, och wardt nämnd under theras namn.
62. The samme sökte efter theras börds skrifter, och funno them intet; therföre wordo the Presterskapet qwitte.

63. Och Thirsatha sade til them, at the icke skulle åta utaf thet aldrahelga ste, til thes en Prest upstod med Ljus och Fullkomlighet.

64. Hela menigheten, såsom en man, war tu och fyratio tusende trehundrade och sextio,

65. Förutan theras tjenare och tjenarinnor, som woro sjutusende trehundrade sju och trettio. Och the hade tuhundrade sångare och sångerskor,

66. Sjuhundrade sex och trettio håstar, tuhundrade fem och fyratio mular,

67. Fyrahundrade fem och trettio cameler, och sextusende sjuhundrade och tjugu åsnor.

68. Och somlige utaf öfwersta fåderna, når the kommo til HErrans hus i Jerusalem, wordo the friwillige til Guds hus, at man skulle thet såtta uppå sitt rum:

69. Och gåfwo efter sin förmåga til dråtzelen af werket et och sextiotusende gylden, och femtusende pund silfwer, och hundrade Prestekjortlar.

70. Altså satte sig Presterne, och Leviterne, och somlige af folket, och sångarena, och dörwaktarena, och the Nethinim uti sina ståder, och hela Israel i sina ståder,

3. Capitel.

Och tå sjunde månaden kom, och Israels barn nu woro i sina ståder, kom folket tilhopa, såsom en man, til Jerusalem.

2. Och Jesua Jozadak son, och hans bröder Presterne, och Serubbabel Sealthiel son, och hans bröder stodo up och byggde Israels Guds altare, til at offra brånneoffer ther uppå, såsom skrifwit står i Mose then Guds mannens lag.

3. Och the satte altaret uppå sin fot, ehuru en förskråckelse war ibland them för folket i landet, och offrade HErranom brånneoffer ther uppå om morgon och afton.

4. Och the höllo löfhyddo-högtid, såsom thet skrifwit står, och gjorde brånneoffer hwar dag, efter thet tal som thet sig borde; hwar dag sitt offer:

5. Ther efter ock the dageliga brånneoffer, och nymånaders, och alla HErrans högtids dagars, som helgade woro, och alla friwilliga offer, som the HErranom friwilligt gjorde.

6. På första dagen i sjunde månaden begynte the at göra HErranom brånneoffer; men grundwalen til HErrans tempel war ånnu icke lagd.

7. Men the gåfwo stenhuggarena och timmermånnerna penningar och spis och dryck och olja, them i Zidon och Tyro, at the skulle låta komma cedertrå af Libanon til sjös intil Japho, efter Cores, Konungens af Persien befallning til them.

8. Uti andra året, sedan the kommo til Guds hus i Jerusalem, uti then andra månaden, begynte Serubbabel Sealthiel son, och Jesua Jozadak son, och the andre af theras bröder, Prester och Leviter, och alle the som af fångelset komne woro til Jerusalem, och skickade Leviterna, alt ifrå tjugu år och ther utöfwer, at the skulle drifwa werket på HErrans hus.

9. Och Jesua stod, med sina söner och bröder, och Kadmiel, med sina söner, och Juda barn, såsom en man, til at drifwa arbetarena på Guds hus, nemligen, Henadads barn, med theras barn och theras bröder Leviterne.

10. Och tå byggningsmånnerne lade grundwalen på HErrans tempel, stodo Presterne klådde, med trumpeter, och Leviterne, Asaphs barn, med cymbaler, til at låfwa HErran med Davids dikt, Israels Konungs;

11. Och söngo emot hwar annan med låf och tacksågelse HErranom, at han år god och hans barmhertighet warar i ewighet öfwer Israel. Och alt folket uphof sin röst til HErrans låf, at grunden på HErrans hus lagd war.

12. Men många af the gamla Prester och Leviter och öfwersta fåder, som thet förra huset sett hade i thes grundwal, och tå thetta hus war för theras ögon, greto med hög röst; dock uphöjde många sin röst til glådje:

13. Så at folket icke kunde känna glädjeropet frå gråtropet i folket; ty folket ropade högt, så at man hörde ropet långt ifrå.

4. Capitel.

Tå nu Juda och BenJamins motståndare hörde, at fångelsets barn byggde HErranom Israels Gud templet;

2. Kommo the til Serubbabel och til öfwersta fäderna, och sade til them: Wi wilje bygga med eder; förty wi söke eder Gud, lika som I, och wi hafwe offrat alt ifrå then tid Esar Haddon, Konungen i Assur, förde oß hit up.

3. Men Serubbabel och Jesua och the andre öfwerste fäderne i Israel swarade them: Thet stickar sig icke, at wi och I bygge wår Guds hus; utan wi wilje allena bygga HErranom Israels Gud, såsom Cores, Konungen i Persien, budit hafwer.

4. Tå hindrade folket i landet Juda folks hand, och afskräckte them ifrå byggnaden;

5. Och legde rådgifware emot them, och förhindrade theras råd, så länge Cores, Konungen i Persien lefde, in til Darios regemente, Konungens i Persien.

6. Men tå Ahasveros wardt Konung, uti hans rikes begynnelse, strefwo the et klagomål emot them af Juda och Jerusalem.

7. Och uti Arthahsasta tid skref Bislam, Mithredath, Tabeel, och the andre af theras råd, til Arthahsasta, Konungen i Persien; och skriften i brefwet war på Syriska skrifwen, och wardt på Syriska uttydd.

8. Rehum, Cancelleren, och Simsai, Skrifwaren, strefwo thetta bref emot Jerusalem til Konung Arthahsasta:

9. Wi Rehum, Canceller, och Simsai, Skrifware, och andre i thet rådet af Dina, af Apharsach, af Tharpelath, af Persien, af Arach, af Babel, af Susan, af Deha och af Elam;

10. Och the andra folkslag, hwilka then store och högtprisade Asnappar försändt hade, och satt uti Samarie städer, och andra på thenna sidan älfwen och i Canaan.

11. Och thetta är brefwets lydelse, som the til Konung Arthahsasta sände: Tina tjenare, the män på thenna sidan älfwen och Cheeneth.

12. Kunnigt ware Konungen, at the Judar, som ifrå tig hit up til oß komne äro til Jerusalem, i then uproriska och onda staden, bygga honom up, och göra hans murar, och läta upgå them af grunden.

13. Så må nu Konungen weta, om thenne stad upbyggd warder, och murarne igen upsatte, så warda the icke gifwande skatt, tull och årliga utskylder, och theras anslag warder kommande Konungarna til skada.

14. Så, efter wi alla hafwe wårt underhåll af Konungen, hafwe wi icke längre kunnat se på Konungens föraktelse: therföre sände wi nu, och läte kungöra thet Konungen;

15. At man låter söka i tina fäders Chrönicor: så skal tu finna i samma Chrönicor, och förfara, at thenne staden är uprorisk, och Konungar och land skadelig, och kommertheslikes andra til affall af ålder; therföre staden ock förstörd är.

16. Ty wi gifwe Konungen at förstå, at om thenne stad upbyggd warder, och thes murar upsatte, så behåller tu intet för them på thenna sidan älfwen.

17. Tå sände Konungen et swar til Rehum, Cancelleren, och Simsai, Skrifwaren, och the andra i theras råd, som i Samarien bodde, och the andra på hinsidan älfwen. Frid och helsa.

18. Brefwet, som I til oß sändt hafwen är uppenbarligen läst för mig.

19. Och är af mig befaldt, at man söka skulle, och är funnit, at thenne stad af ålder hafwer kastat sig up emot Konungar, och upror och affall sker ther uti.

20. Hafwa också mägtige Konungar warit i Jerusalem, som rådit hafwa öfwer alt thet som på hinsidan älfwen är; så at them hafwer tull, skatt och årliga utskylder gifne warit.

21. Så görer nu efter thenna befall-

ning: förtager the samma män, at staden icke byggd warder, in til thes befallning af mig gifwen warder.

22. Så ser nu til, at I här utinnan icke försumlige ären, at Konungen ingen skade här af sker.

23. Tå nu Konungens Arthahsasta bref läst wardt för Rehum och Simsai, Skrifwaren, och theras råd, drogo the strax up til Jerusalem til Judarna, och förhindrade them med arm och wålde.

24. Tå höll arbetet up på Guds hus i Jerusalem, och blef tilbaka alt in til thet andra året Darios, Konungens i Persien.

5. Capitel.

Och the Propheter Haggai och Sacharia Iddo son propheterade til Judarna, som i Juda och Jerusalem bodde, i Israels Guds namn.

2. Tå stodo Serubbabel up, Sealthiel son, och Jesua Jozadak son, och begynte til at bygga Guds hus i Jerusalem, och med them Guds Propheter, som them styrkte.

3. På then tiden kom til them Thathnai, Landshöfdingen på thenna sidan älfwen, och Sethar Bosnai, och theras råd, och sade til them: Ho hafwer befallt eder at bygga thetta huset och upsätta thes murar?

4. Tå sade wi them huru männerne hette, som thenna byggning för händer hade.

5. Men theras Guds öga kom uppå Judarnas äldsta, så at them icke förtagit wardt, til thes man måtte låta saken komma til Darios, och en skrifwelse ther om igenkomme.

6. Och thetta är brefwets innehåll, som Thathnai, Landshöfdingen på thenna sidan älfwen, och Sethar Bosnai, och theras råd af Apharsach, som på thenna sidan älfwen woro, sände til Konung Darios.

7. Och the ord som the til honom sände lydde altså: Konung Darios all frid.

8. Konungen ware wetterligt, at wi kommo uti Judiska landet, til then stora Gudens hus, hwilket man bygger med allahanda stenar, och bjelkar lägger man i wäggarna, och arbetet går fast fram i theras händer.

9. Men wi hafwe frågat the äldsta, och sagt til them altså: Ho hafwer befallt eder bygga thetta hus och upsätta thes murar?

10. Och frågade wi huru the hette, på thet wi skulle thet låta tig förstå; och wi hafwe the mäns namn upskrifna, som theras öfwerstar äro.

11. Men the gåfwo oß theßa ord til swar, och sade: Wi äre himmelens och jordens Guds tjenare, och bygge thet hus up, som för många år byggdt war, hwilket en stor Israels Konung byggt och upsatt hade.

12. Men tå wåra fäder förtörnade Gud af himmelen, gaf han them uti NebucadNezars hand, Konungens i Babel, then Chaldeens: han slog thetta hus ned, och förde bort folket til Babel.

13. Men i första året Cores, Konungens i Babel, befallte samme Konung Cores, at bygga thetta Guds hus.

14. Ty ock the guld- och silfwerkäril i Guds hus, som NebucadNezar utu templet i Jerusalem tagit hade, och fört uti thet templet i Babel, them tog Konung Cores utu templet i Babel, och fick them Sesbazar wid namn, then han för en Landshöfding satte;

15. Och sade til honom: Tag theßa kärillen, far bort, och för them uti templet i Jerusalem, och låt upbygga Guds hus i sitt rum.

16. Tå kom samme Sesbazar, och lade grundwalen til Guds hus i Jerusalem. Ifrå then tiden hafwer man byggt, och thet är ännu icke fullkomnadt.

17. Om nu Konungen täckes, så låt söka i Konungens skatthus, som i Babel är, om thet så befaldt är af Konung Cores, at bygga Guds hus i Jerusalem, och sände til oß Konungens mening härom.

6. Capitel.

Tå befallte Konung Darios, at man söka skulle i Canceliet, uti Konungens skatthus, som i Babel låg.

2. Tå fann man i Ahmeta, på thet
slottet som i Meden ligger, en bok; och
ther utinnan war et sådant årende be-
skrifwit:
3. Uti första året Konungs Cores
befallte Konung Cores upbygga Guds
hus i Jerusalem på thet rum ther man
offrar, och grundwal lägga, til sextio
alnars högd, til bredden ock sextio alnar.
4. Och tre wäggar af allahanda ste-
nar och en wägg af trå; och kosten skal
gifwen warda utaf Konungshuset.
5. Ther til the Guds hus guld- och
silfwertyg, som NebucadNezar utu
templet i Jerusalem tagit och til Ba-
bel fört hade, skal man igengifwa, så
at the skola igen förde warda uti temp-
let i Jerusalem i sitt rum, i Guds hus.
6. Så farer nu långt ifrå them,
tu Thathnai, Landshöfding på hinsidan
wid älfwen, och Sethar Bosnai, och
theras råd af Apharsach, som på hin-
sidan älfwen åren.
7. Låter them arbeta på Guds hus,
så at Judarnas höfwitsman och theras
äldste måga bygga Guds hus på sitt
rum.
8. Är ocksa af mig befaldt hwad man
the äldsta i Juda utfå skal, til at bygga
Guds hus: nemligen, at man skal fli-
tigt taga utaf Konungens drätsel, thet
är, af then ränta på hinsidan älfwen, och
gifwa männerna, och at man icke för-
hindrar them.
9. Och om the behöfwa kalfwar, lamm,
eller bockar til bränneoffer til himme-
lens Gud, hwete, salt, win och olja, ef-
ter Presternas sed i Jerusalem, skal
man gifwa them dageligen hwad the
behöfwa; och at thetta sker oförsum-
ligen:
10. At the måga offra til en söt lukt
Gudi i himmelen, och bedja för Konun-
gens lif, och hans barns.
11. Af mig är thenna befallning gif-
wen; och hwilken menniska theßa or-
den förwänder, utaf hans hus skal
man taga en bjelke, och resa honom up,
och hängan ther uti; och hans hus skal
skamligen förstördt warda för then ger-
ningens skul.
12. Och Gud, som hafwer låtit sitt
namn bo ther, förstöre alla Ko-
nungar och folk, som sin hand ut-
räcka til at förstöra och nederslå
Guds hus i Jerusalem. Jag Darios
hafwer thetta befallt, at thetta skal ock-
så aldeles fullföljdt warda.
13. Tå gjorde thet Thathnai, Lands-
höfdingen på hinsidan älfwen, och Se-
thar Bosnai, med theras råd, til hwil-
ka Konung Darios sändt hade, fliteligen.
14. Och Judarnas äldste byggde, och
thet gick för handen, efter then Prophe-
tens Haggai och Sacharia Iddo sons
Prophetia: och the byggde, och upsat-
te, efter Israels Guds befallning, och
efter Cores, Darios och Arthahsasta,
Konungarnas i Persien, befallning;
15. Och fullkomnade huset til tredje
dagen i then månaden Adar; thet war
sjette året af Konung Darios rike.
16. Och Israels barn, Presterne,
Leviterne, och the andra fångelsets
barn höllo Guds hus wigning med
glädje;
17. Och offrade i Guds hus wigning
hundrade kalfwar, tuhundrade lamm,
fyrahundrade bockar; och til syndoffer
för hela Israel, tolf getabockar, efter
slägternas tal i Israel.
18. Och the satte Presterna i theras
ordning, och Leviterna i theras wakt,
til at tjena Gudi, som i Jerusalem är;
såsom skrifwit står i Mose bok.
19. Och fångelsets barn höllo Paßah
på fjortonde dagen i then första måna-
den.
20. Ty Presterne och Leviterne hade
renat sig, så at the alle rene woro såsom
en man: och the slagtade Paßah för
alla fångelsets barn, och för theras brö-
der Presterna, och för sig.
21. Och Israels barn, som af fån-
genskapen woro igenkomne, och alla
the som sig til them afskilt hade ifrå
hedningarnas orenhet i landet, til at
söka HERran Israels Gud, åto;
22. Och höllo osyrade bröds högtiden
i sju dagar med glädje; förty HER-
ren hade gjort them glada, och wändt
Konungens hjerta af Aßur til them,

så at theras händer styrkta wordo i werket på Guds hus, then Israels Gud är.

7. Capitel.

Sedan thetta skedt war i Arthahsasta rike, Konungens i Persien, kom ned af Babel Esra, Seraja son, Asaria sons, Hilkia sons,

2. Sallum sons, Zadoks sons, Ahitob sons,

3. Amaria sons, Asaria sons, Merajoth sons,

4. Serahia sons, Ußi sons, Bukki sons,

5. Abisua sons, Pinehas sons, Eleazar sons, Arons, then öfwersta Prestens, sons:

6. Hwilken en skicklig skriftlärd war i Mose lag, som HErren Israels Gud gifwit hade. Och Konungen gaf honom alt thet han begärde, efter HErrans hans Guds hand öfwer honom.

7. Och drogo några up af Israels barn, Prester, Leviter, sångare, dörwaktare och Nethinim til Jerusalem, i sjunde året Konungens Arthahsasta.

8. Och the kommo til Jerusalem i femte månaden, thet är sjunde året Konungens.

9. Förty på första dagen i första månaden wardt han til råds, at updraga ifrå Babel; och på första dagen i femte månaden kom han til Jerusalem, efter Guds goda hand öfwer honom.

10. Ty Esra skickade sitt hjerta til at söka HErrans lag, och til at göra och lära i Israel bud och rätter.

11. Och thetta är brefwets innehåll, som Konung Arthahsasta gaf Presten Esra, then skriftlärde, hwilken en lärare war i HErrans ord och hans bud öfwer Israel.

12. Arthahsasta, Konung öfwer alla Konungar, Esra, Presten, then skriftlärde i Guds lag af himmelen, frid och hälsa.

13. Af mig är befaldt, at alle the af Israels folk, som friwillige äro i mitt rike, och Presterne och Leviterne, til at fara til Jerusalem, at the måga fara med tig,

14. Utsänd af Konungen och af the sju Rådsherrar, til at besöka Juda och Jerusalem, efter tin Guds lag, hwilken i tin hand är:

15. Och at tu medtager silfwer och guld, som Konungen och hans Rådsherrar friwilligt gifwa Israels Gudi, hwilkens boning i Jerusalem är;

16. Och allahanda silfwer och guld, som tu finna kan i hela Babels landskap, med thet, som folket och Presterne friwilligt gifwa til Guds hus i Jerusalem.

17. Alt thetta tag, och köp fliteligen för the samma penningar kalfwar, lamm, bockar och spisoffer och drickoffer, at man må offra uppå altaret wid eder Guds hus i Jerusalem.

18. Ther til, hwad tig och tina bröder täckes at göra af the penningar som öfwerblifwa, thet görer efter eder Guds wilja.

19. Och the tyg, som tig antwardas til ämbetet i tin Guds hus, öfwerantwarda them inför Gud i Jerusalem.

20. Hwad sedan mer af nöden är til tin Guds hus, thet tu behöfwer utgifwa, thet låt utgifwa utu Konungens skattkammare.

21. Jag, Konung Arthahsasta, hafwer thetta befallt Räntemästarena på hinsidan älfwen, så at hwad Esra, Presten, then skriftlärde i Guds lag af himmelen, af eder äskar, at I thet fliteligen gören;

22. Alt in til hundrade centner silfwer, och in til hundrade Corer hwete, och til hundrade Bath win, och til hundrade Bath olja, och salt utan mått:

23. Alt thet ther hörer til Guds lag af himmelen, at man thet fliteligen låter komma til Guds hus af himmelen; at en wrede icke må komma öfwer Konungens rike och hans barn.

24. Och eder skal wetterligt wara, at I icke magt hafwen at lägga någon utskyld, tull, eller årlig ränta på någon Prest, Levit, sångare, dörwaktare, Nethinim och tjenare i thetta Guds hus.

25. Men tu, Esra, efter tin Guds wisdom, som i tin hand är, upsätt domare och lagmän, som alt folket döma måga, som på hinsidan älfwen är; alla the som weta tin Guds lag, och alla the som icke weta then, them lär.

26. Och alla the som icke med flit göra tin Guds lag och Konungens lag, the skola strax hafwa sin dom för sin gernings skul, antingen til döds, eller til landsflygt, eller til penningeplikt, eller til fängelse.

27. Låfwad ware HERren wåra fäders Gud, som sådant Konungen ingifwit hafwer, at han skulle beprydа HERrans hus i Jerusalem;

28. Och tilböjt sin barmhertighet til mig, för Konungen och hans Rådsherrar och alla Konungens wäldiga. Och jag wardt styrkt efter HERrans min Guds hand öfwer mig, och församlade the ypperste i Israels hus, at the med mig tit up drogo.

8. Capitel.

Theße äro hufwuden för theras fäder, som räknade wordo, och med mig updrogo ifrå Babel, i then tiden, tå Konung Arthahsasta regerade.

2. Af Pinehas barn, Gerson; af Ithamars barn, Daniel; af Davids barn, Hattus;

3. Af Sechania barn, Paros barn, Sacharia; och med honom räknade hundrade och femtio män.

4. Af PahathMoabs barn, Eljoenai Seraja son; och med honom tuhundrade män.

5. Af Sechania barn, Jahasiel son; och med honom trehundrade män.

6. Af Adins barn, Ebed Jonathans son; och med honom femtio män.

7. Af Elams barn, Jesaia Athalia son; och med honom sjuttio män.

8. Af Sephatia barn, Sebadia Michael son; och med honom åttatio män.

9. Af Joabs barn, Obadia Jehiel son; och med honom tuhundrade och aderton män.

10. Af Selomiths barn, Josiphia son; och med honom hundrade och sextio män.

11. Af Bebai barn, Sacharia Bebai son; och med honom åtta och tjugu män.

12. Af Asgads barn, Johanan Katans son; och med honom hundrade och tio män.

13. Af the sista Adonikams barn, och hette altså: Elipheleth, Jehiel och Semaja; och med them sextio män.

14. Af Bigvai barn, Uthai och Sabbud; och med them sjuttio män.

15. Och jag församlade them til älfwen, som kommer til Ahava, och wi blefwo ther i tre dagar: och tå jag gaf akt uppå folket och Presterna, fann jag ther inga Leviter.

16. Tå sände jag til Elieser, Ariel, Semaja, Elnathan, Jarib, Elnathan, Nathan, Sacharia och Mesullam, Öfwerstar; och Jojarib och Elnathan, lärare:

17. Och sände them ut til Iddo, Öfwersten uti Casiphia, at the skulle hämta oß tjenare uti wår Guds hus; och jag gaf them in hwad the tala skulle med Iddo och hans bröder, the Nethinim i Casiphia.

18. Och the hade til oß, efter Guds goda hand öfwer oß, en klok man utaf Maheli barn, Levi sons, Israels sons, Serebia, med hans söner och bröder, aderton;

19. Och Hasabia, och med honom Jesaia, af Merari barn, med hans bröder och theras söner, tjugu;

20. Och af the Nethinim, hwilka David och Förstarne gåfwo til at tjena Leviterna, tuhundrade och tjugu, alle nämnde wid namn.

21. Och jag lät ther wid älfwen, wid Ahava, utropa en fasta, at wi skulle ödmjuka oß för wår Gud, til at söka af honom en rätt wäg för oß och wåra barn och alla wåra håfwor.

22. Ty jag skämdes begära ledsagare och resenärer af Konungen, at the skulle hjelpa oß för fienderna på wägen; förty wi hade sagt Konungen: Wår Guds hand är til thet bästa öfwer alla the honom söka; och hans starkhet och wrede öfwer alla them som honom öfwergifwa.

23. Altså fastade wi, och sökte thetta af wår Gud; och han hörde oß.
24. Och jag afskilde tolf af the öfwersta Presterna, Serebia och Hasabia, och med them tio theras bröder:
25. Och wägde til them silfwer och guld och tyg til håfoffer i wår Guds hus, hwilka Konungen och hans Rådsherrar och Förstar och hela Israel som för handen war til håfoffer gifwit hade:
26. Och wägde til them i theras hand sexhundrade och femtio centner silfwer; och i silfwertyg hundrade centner, och i guld hundrade centner;
27. Tjugu gyldene skålar, som höllo tusende gylden, och tu goda kosteliga kopparkäril, klara såsom guld:
28. Och sade til them: I ären helige HERranom: så äro ock kärillen helige; ther til thet frigifna silfwer och guld HERranom edra fäders Gud.
29. Så waker, och bewarer thet, til thes I wägen thet in för öfwersta Presterna och Leviterna och öfwersta fäderna i Israel i Jerusalem, uti HERrans hus kistor.
30. Tå togo Presterne och Leviterne thet wägda silfret och guldet och kärillen, at the skulle föra thet til Jerusalem, til wår Guds hus.
31. Altså foro wi ifrån älfwen Ahava, på tolfte dagen i första månaden, at wi skulle draga til Jerusalem; och wår Guds hand war öfwer oß, och bewarade oß ifrå fiendernas hand och försåt på wägen.
32. Och wi kommo til Jerusalem, och blefwo ther i tre dagar.
33. På fjerde dagen wardt wägit silfret och guldet, och kärillen uti wår Guds hus, under Meremoths hand, Prestens Uria sons; och med honom war Eleazar Pinehas son; och med them Josabath Jesua son och Noadja Binnui son, the Leviter;
34. Efter hwars tal och wigt; och wigten wardt på then tiden all beskrifwen.
35. Och fängelsets barn, som utu fängelset komne woro, offrade bränneoffer Israels Gudi, tolf stutar för hela Israel, sex och nittio wädrar, sju och sjuttio lamm, tolf bockar til syndoffer; altsammans til bränneoffer HERranom.
36. Och the antwardade Konungens befallning åt Konungens ämbetsmän och Landshöfdingarna på thenna sidan älfwen: och the uphöjde folket och Guds hus.

9. Capitel.

Tå nu alt thetta beståldt war, gingo til mig the öfwerste, och sade: Israels folk och Presterne och Leviterne äro icke afskilde ifrå folken i landen, efter theras styggelse, som är the Cananeers, Hetheers, Phereseers, Jebuseers, Ammoniters, Moabiters, Egyptiers och Amoreers.
2. Förty the hafwa tagit theras döttrar och theras söner, och gjort then helga säden menlig med folket i landet: och Öfwerstarnas och Rådsherrarnas hand war then första i thenna mißgerningen.
3. Tå jag thetta hörde, ref jag mina kläder och min kjortel sönder, och utryckte mitt hufwudhår och skägg, och satt ensam.
4. Och sig församlade til mig alle the som Israels Guds ord fruktade, för theras öfwerträdelse, som i fängelset warit hade: och jag satt ensam alt in til aftonoffret.
5. Och wid aftonoffret stod jag up af min jämmer, och ref mina kläder och min kjortel sönder, och föll uppå mina knän, och uträckte mina händer til HERran min Gud;
6. Och sade: **Min Gud, jag skämmes och blyges at uphäfwa mina ögon til tig, min Gud; ty wår mißgerning är wuxen öfwer wårt hufwud, och wår skuld är stor up til himmelen.**
7. **Alt ifrå wåra fäders tid hafwe wi warit i stor skuld, alt in til thenna dag: och för wåra mißgerningars skul äre wi och wåra Konungar och Prester gifne i Konungarnas hand i**

landen, til swärd, til fångelse, til rof och til ansiktes blygd, såsom thet går i thenna dag.

8. Så är oß dock nu någon liten tid nåd af HErranom wår Gud wederfaren, at ännu något af oß är qwar blifwit, at han skulle gifwa oß en nagla i sitt helga rum, och at wår Gud skulle uplysa wåra ögon, och gifwa oß ännu et litet lif i wår träldom.

9. Förty wi äre trälar, och wår Gud hafwer icke öfwergifwit oß, ändock wi trälar äre; och hafwer böjt til oß barmhertighet af Konungarna i Persien, at the låto oß lefwa, och uphöja wår Guds hus, och uprätta thes förstöring, och gifwa oß en gård i Juda och Jerusalem.

10. Nu, hwad skole wi säga, wår Gud, efter thetta? At wi tina bud öfwergifwit hafwe,

11. Som tu genom tina tjenare Propheterna budit hafwer och sagt: Thet land som I uti kommen til at besitta, är et orent land, igenom folkens orenhet i landen, uti theras styggelse, med hwilken the hafwa upfyllt thet med orenhet alt omkring.

12. Så skolen I nu icke gifwa edra döttrar theras söner, och theras döttrar skolen I icke taga åt edra söner, och söker icke theras frid eller wälfärd i ewig tid; på thet I skolen blifwa mägtige, och äta thet goda i landet, och lemna thet edra barn til arf i ewig tid.

13. Och efter alt thet som öfwer oß kommit är, för wåra onda gerningars och stora synders skul, hafwer tu wår Gud öfwersett med oß, at wi illa gjort hafwe, och hafwer gifwit oß en förloßning, såsom thet nu är för ögonen.

14. Men wi hafwe wändt oß om, och låtit tina bud fara, så at wi hafwe befryndat oß med thetta styggelsens folk. Wil tu tå wred wara öfwer oß, til thes thet alt ute är, så at intet qwar blifwer, eller ingen förloßning mer är?

15. HErre Israels Gud, tu äst rättfärdig; ty wi äre igenblifne och behållne, såsom thet i thenna dag för ögonen är. Si, wi äre för tig uti wår skuld; ty för then skul kan man intet blifwa ståndande för tig.

10. Capitel.

Tå Esra så bad, bekände och gret och låg in för Guds hus, församlade sig til honom utaf Israel en ganska stor menighet af män, qwinnor och barn; förty folket gret swårligen.

2. Och Sechania Jehiel son, af Elams barn, swarade och sade til Esra: Si, wi hafwe förtagit oß emot wår Gud, at wi hafwe tagit oß främmande hustrur utaf landets folk; men här är ännu hopp ther om i Israel.

3. Så låt oß nu göra et förbund med wår Gud, så at wi utdrifwe alla hustrur och them som af them födde äro, efter HErrans råd och theras, som frukta wår Guds bud, at man må göra efter lagen.

4. Så statt nu up; ty thet hörer tig til. Wi wilje wara med tig: war wid en god tröst, och gör så.

5. Tå stod Esra up, och tog en ed af the öfwersta Presterna och Leviterna och hela Israel, at the skulle göra efter thetta talet; och the swuro thet.

6. Och Esra stod up in för Guds hus, och gick in uti Johanans Eljasib sons kammare: och tå han tit kom, åt han intet bröd, och drack intet watn; förty han sörjde öfwer theras öfwerträdelse, som i fångelset warit hade.

7. Och the läto utropa i Juda och Jerusalem til alla fångelsets barn, at the skulle församla sig til Jerusalem.

8. Och hwilken som icke komme innan tre dagar, efter öfwerstarnas och the äldstas råd, hans ägodelar skulle alla til spillo gifwas, och han afskiljas ifrå fångarnas menighet.

9. Tå församlade sig alle Juda män och Benjamin til Jerusalem, innan tre dagar, thet är, på tjugonde dagen i then nionde månaden; och alt folket satt uppå gatan in för Guds hus, och bäfwade för thetta ärendets skul, och för regnet.

10. Och Presten Esra stod up, och sade til them: I hafwen förtagit eder, i

thet at J hafwen tagit främmande hustrur, på thet J skullen ännu föröka Israels skuld.

11. Så bekänner nu HERran edra fäders Gud, och görer thet honom ljuft är, och skiljer eder ifrå landets folk och ifrå the främmande hustrur.

12. Tå swarade hela menigheten, och sade med hög röst: Ske såsom tu oß sagt hafwer.

13. Men folket är mycket, och regnwäder, och kan icke stå ute: så är thet icke heller en eller twå dagars gerning; ty wi hafwe sådan öfwerträdelse mycken gjort.

14. Låt oß beställa wåra öfwerstar i hela menigheten, at alle the i wåra städer, som främmande hustrur tagit hafwa, komma på bestämd tid; och the äldste i hwar stad, och theras domare med, til thes wår Guds wrede må ifrån oß wänd warda i thenna saken.

15. Tå wordo beställde Jonathan Asahel son och Jahesia Thikva son öfwer thenna saken; och Mesullam och Sabbethai, Leviterne, hulpo them.

16. Och fängelsets barn gjorde altså. Och Presten Esra, och the ypperste fäderne i theras fäders hus, och alle the nu nämnde äro, affkilde sig, och satte sig på första dagen i tionde månaden til at ransaka om thetta ärendet.

17. Och the uträttade thet på alla the män som främmande hustrur hade, på första dagen i första månaden.

18. Och wordo fundne ibland Presternas barn, som främmande hustrur tagit hade: nemligen, ibland Jesua barn, Jozadaks sons, och hans bröder, Maaseja, Eliefer, Jarib och Gedalia.

19. Och the gåfwo theras hand ther uppå, at the wille utdrifwa hustrurna, och til theras skuldoffer offra en wädur för sin skuld.

20. Ibland Immers barn: Hanani och Sebadia.

21. Ibland Harims barn: Maaseja, Elia, Semaja, Jehiel och Ußija.

22. Ibland Pashurs barn: Eljoenai, Maaseja, Ismael, Nethaneel, Josabad och Eleasa.

23. Ibland Leviterna: Josabad, Simei och Kelaja, then är Kelita; Pethahja, Juda och Eliefer.

24. Ibland sångarena: Eljasib. Ibland dörwaktarena: Sallum, Telem och Uri.

25. Utaf Israel: Ibland Paros barn: Ramija, Jißija, Malchija, Mijamin, Eleazar, Malchija och Benaja.

26. Ibland Elams barn: Matthania, Sacharia, Jehiel, Abdi, Jeremoth och Elia.

27. Ibland Sattu barn: Eljoenai, Eljasib, Matthania, Jeremoth, Sabad och Asisa.

28. Ibland Bebai barn: Johanan, Hanania, Sabbai och Athlai.

29. Ibland Bani barn: Mesullam, Malluch, Adaja, Jasub, Seal och Jeramoth.

30. Ibland PahathMoabs barn: Adna, Chelal, Benaja, Maaseja, Matthania, Bezaleel, Binnui och Manaße.

31. Ibland Harims barn: Eliefer, Jißija, Malchija, Semaja, Simeon,

32. BenJamin, Malluch och Semaria.

33. Ibland Hasums barn: Matthenai, Matthattha, Sabad, Elipheleth, Jeremai, Manaße och Simi.

34. Ibland Bani barn: Maadai, Amram, Uel,

35. Benaja, Bedja, Chheluhu,

36. Bania, Meremoth, Eljasib,

37. Matthania, Matthenai, Jaasav,

38. Bani, Binnui, Simi,

39. Selemia, Nathan Adaja,

40. Machnadbai, Sasai, Sarai,

41. Asareel, Selemia, Semaria,

42. Sallum, Amaria och Joseph.

43. Ibland Nebo barn: Jeiel, Matthithia, Sebad, Sebina, Jaddai, Joel och Benaja.

44. Theße hade alle tagit främmande hustrur; och woro somlige ibland the samma hustrur, som barn födt hade.

Nehemia Bok.

1. Capitel.

Thesza åro Nehemia Hachalja sons ord. Thet begaf sig uti then månaden Chislev, i tjugonde året, at jag war i Susan, på slottet.

2. Tå kom Hanani, en af mina bröder, med några mån utaf Juda; och jag frågade them, huru thet gick med Judarna, som behållne och öfwerblifne woro af fångelset, och huru thet tilgick i Jerusalem.

3. Och the sade til mig: The öfwerblifne af fångelset åro ther i landet uti stor wedermöda och försmådelse; murarne i Jerusalem åro nederbrutne, och thes portar upbrånde med eld.

4. Tå jag nu sådana ord hörde, satt jag och gret, och jämrade mig i några dagar, och fastade, och bad in för Gud af himmelen,

5. Och sade: Ack! HERre Gud af himmelen, tu store och förskräckelige Gud, som håller förbund och barmhertighet them som tig älska och hålla tina bud:

6. Låt dock tina öron höra här til, och tina ögon öpna wara, så at tu hörer tin tjenares bön, som jag nu beder in för tig, både dag och natt, för tina tjenare Israels barn, och bekänner Israels barns synd, som wi emot tig gjort hafwe; och jag och min faders hus hafwe också syndat.

7. Wi åre wordne förderfwade, at wi icke hafwe hållit tina bud, befallningar och rätter, som tu tin tjenare Mose budit hafwer.

8. Men tänk dock uppå thet ord som tu tin tjenare Mose böd, och sade: Om I förtagen eder, så will jag förströ eder ibland folken:

9. Men om I omwänden eder til mig, och hållen mina bud, och gören them; och om I än bortdrifne woren alt in til himmelens ända, så wil jag dock tädan församla eder, och skal låta eder komma til thet rum som jag utwalt hafwer at mitt namn ther bo skal.

10. The åro dock tine tjenare och titt folk, som tu förloszat hafwer igenom tin stora kraft och mägtiga hand.

11. Ack! HERre, låt tina öron höra til tin tjenares bön och til tina tjenares bön, som begära frukta titt namn; och låt lyckosamligen tilgå i dag med tin tjenare, och gif honom barmhertighet för thenna mannen. Ty jag war Konungens skänk.

2. Capitel.

Uti then månaden Nisan, i tjugonde året Konungs Arthahsasta, tå win stod för honom, tog jag winet up, och fick Konungen, och war icke lustig för honom.

2. Tå sade Konungen til mig: Hwi ser tu så illa ut? Tu äst ju icke krank? Thet är ret icke, utan tu äst bedröfwad. Men jag fruktade mig swårligen.

3. Tå sade jag til Konungen: Konungen lefwe ewinnerligen! Skulle jag icke se illa ut? Then staden, ther mina fäders begrafningshus är, ligger öde, och thes portar åro med eld upbrände.

4. Tå sade Konungen til mig: Hwad är tå titt begär? Tå bad jag Gud af himmelen;

5. Och sade til Konungen: Om Konungen så godt tycktes, och tin tjenare funne nåd för tig, at tu wille sända mig til Juda, til then staden, ther mina fäder begrafne åro, at jag måtte upbygga honom.

6. Och Konungen sade til mig, och Drottningen, som jämte honom satt: Huru lång kan tin resa warda? Och när kan tu komma igen? Och Konungen föll i sinnet, at han skulle sända mig åstad. Och jag satte honom en bestämd tid före;

7. Och sade til Konungen: Om Konungen så godt tyckes, så gifwe han

mig bref til Landshöfdingarna på hinsidan älfwen, at the ledsaga mig ther igenom, til thes jag kommer in i Juda;
8. Och bref til Asaph, Konungens skogs-höfwitsman, at han låter mig få trä til bjelkar åt portarne i palatset i huset och til stadsmurarna och til huset ther jag infara skal. Och Konungen gaf mig thet, efter min Guds goda hand öfwer mig.
9. Och tå jag kom til Landshöfdingarna på hinsidan älfwen, fick jag them Konungens bref. Och Konungen sände med mig höfwitsmän och resenärer.
10. Tå nu Saneballat, then Horoniten, och Tobia, tjenaren, then Ammoniten, thet hörde, förtröt thet them swårligen, at någon menniska kommen war, som något godt sökte för Israels barn.
11. Och tå jag kom til Jerusalem, och hade warit ther i tre dagar,
12. Stod jag om natten up, och några få män med mig; ty jag sade ingen menniska hwad mig min Gud ingifwit hade til at göra med Jerusalem; och intet djur war med mig, utan thet jag red uppå.
13. Och jag red ut genom dalporten om natten och fram om drakbrunnen och åt dyngporten, och beság Jerusalems murar, som sönder woro, och portarna, som med eld upbrände woro:
14. Och gick öfwer til brunnsporten och til Konungsdammen: och war intet rum ther djuret, som under mig war, uppå gå kunde.
15. Så drog jag om natten bort åt bäcken, och beság murarna, och wände om, och kom igenom dalporten hem igen.
16. Och Öfwerstarne wißte icke hwart jag gick, eller hwad jag gjorde; förty jag hade äntå intet sagt Judarna och Presterna och Rådsherrarna och Öfwerstarna och the andra, som uppå werket arbetade.
17. Så sade jag them nu: I sen then uselhet som wi uti äre, at Jerusalem ligger öde, och thes portar äro med eld upbrände: kommer, låter oß bygga murarna til Jerusalem, at wi icke längre skole wara til en försmädelse.
18. Och jag lät them förstå min Guds hand, then öfwer mig god war; ther til Konungens ord, som han med mig talat hade. Och the sade: Så låt oß nu wara uppe. Och wi byggde; och theras händer wordo tröste til godt.
19. Tå nu Saneballat, then Horoniten, och Tobia, tjenaren, then Ammoniten, och Gesem, then Araben, hörde thet, begabbade the oß, och förakta de oß, och sade: Hwad är thet I gören? Wiljen I åter falla af ifrå Konungen?
20. Tå swarade jag them och sade: Gud af himmelen gifwer oß lycka; ty wi hans tjenare hafwe uppe warit, och bygge; men I hafwen ingen del eller rätt eller åminnelse i Jerusalem.

3. Capitel.

Och Eljasib, öfwerste Presten, stod up, med sina bröder Presterna, och byggde fårporten. Honom helgade the, och satte in hans dörar; men the helgade honom alt in til thet tornet Mea, nemligen, alt in til thet tornet Hananeel.
2. Bredewid them byggde the män af Jericho; och näst them byggde Saccur Imri son.
3. Men fiskporten byggde Senaa barn. Honom täckte the, och satte in hans dörar, lås och bomar.
4. Näst them byggde Meremoth, Uria son, Hakkoz sons. Näst them byggde Mesullam, Berechia son, Mesesabeel sons. Näst them byggde Zadok Baana son.
5. Näst them byggde the af Thekoa; men theras wäldige böjde icke sin hals til sin Herras tjenst.
6. Then gamla porten byggde Jojada Paseah son, och Mesullam Besodeja son. Honom täckte the, och satte in hans dörar och lås och bomar.
7. Näst them byggde Melatia af Gibeon och Jadon af Merono, män af Gibeon och Mizpa, på Landshöfdingens säte, på thenna sidan älfwen.

8. Näst honom byggde Uſiel Harhaja son, Guldsmeden. Näst honom byggde Hanania, Apothekarens son. Och the förstärkte Jerusalem alt in til the breda murar.

9. Näst honom byggde Rephaja Hur son, Öfwersten öfwer en half fjerdedel af Jerusalem.

10. Näst honom byggde Jedaja Harumaph son, twärt öfwer sitt hus. Näst honom byggde Hattus Hasabenja son.

11. Men Malchija Harim son och Hasub PahathMoab son byggde et annat stycke och tornet wid ugnarna.

12. Näst honom byggde Sallum Halohes son, Öfwersten för en half fjerdedel i Jerusalem, han och hans döttrar.

13. Dalporten byggde Hanum och borgarena af Sanoah. The byggde honom, och satte in hans dörar och lås och bomar, och tusende alnar på muren, alt in til dyngporten.

14. Men dyngporten byggde Melchija Rechab son, Öfwersten i wingårdsmännernas fjerdedel. Han byggde honom, och satte in hans dörar, lås och bomar.

15. Brunnsporten byggde Sallun CholHose son, en Öfwerste för en fjerdedel i Mizpa. Han byggde honom, och täckten, och satte in hans dörar, lås och bomar; ther til ock murarna wid dammen Selah, wid Konungs-örtagården, alt intil trapporna som gå nedåt ifrå Davids stad.

16. Näst honom byggde Nehemia Asbuk son, Öfwersten för then halfwa fjerdedelen i BethZur, alt in til gent emot Davids grafwar, och alt in til then dammen Asuja, och alt in til the wäldigas hus.

17. Efter honom byggde the Leviter, Rehum Bane son. Bredewid honom byggde Hasabia, Öfwersten för halfwa fjerdedelen i Kegila, i hans fjerdedel.

18. Efter honom byggde theras bröder, Bavai Henadad son, Öfwersten för en half fjerdedel i Kegila.

19. Efter honom byggde Eser Jesua son, Öfwersten i Mizpa, et annat stycke, in åt harneskhus-hörnet.

20. Efter honom, uppå berget, byggde Baruch Sabbai son et annat stycke, ifrå hörnet alt in til Eljasibs, Öfwerste Prestens husdör.

21. Efter honom byggde Meremoth Uria son, Hakkoz sons, et annat stycke, ifrån Eljasibs husdör alt in til ändan af Eljasibs hus.

22. Efter honom byggde Presterne, the män af landsbygden.

23. Efter them byggde BenJamin och Hasub, twärs öfwer theras hus. Efter them byggde Asaria, Maaseja son, Anania sons, jämte sitt hus.

24. Efter honom byggde Binnui Henadad son et annat stycke, ifrån Asaria hus in til boget, och alt in til hörnet.

25. Palal Usai son, emot boget, och thet höga tornet som synes ifrå Konungshuset, wid fångahusens gård. Efter honom Pedaja Paros son.

26. Men the Nethinim bodde uti Ophel, alt in til wattuporten öster ut, ther tornet utsynes.

27. Efter them byggde the af Thekoa et annat stycke, twärt emot thet stora tornet som utsynes, alt in til murarna Ophel.

28. Men ifrå hästporten byggde Presterne, hwarthera emot sitt hus.

29. Efter them byggde Zadock Immer son, emot sitt hus. Efter honom byggde Semaja Sechania son, then dörwaktaren, östan til.

30. Efter honom byggde Hanania Selemia son och Hanun Zalaph son, then sjette, et annat stycke. Efter honom byggde Mesullam Berechia son, emot sin fatabur.

31. Efter honom byggde Malchija, guldsmedssonen, alt in til the Nithinims och krämares hus, emot rådsporten och in til hörnsalen.

32. Och emellan hörnsalen, alt in til fårporten, byggde guldsmederne och krämarena.

4. Capitel.

Tå nu Saneballat hörde, at wi byggde

murarna, wardt han wred, och för-
grymmade sig swårligen. Och han
bespottade Judarna,
2. Och sade för sina bröder och för
the wäldiga i Samarien: Hwad göra
the wanmägtige Judar? Mån man
skal låta them så fortfara? Mån the
skola offra? Mån the skola en dag full-
komna thet? Mån the göra stenarna
lefwande af stofthopar som förbrände
äro?
3. Men Tobia, then Ammoniten, som
war när honom, sade: Låt them bygga;
när räfwarne löpa tit up, skola the
wäl sönderrifwa theras stenmurar.
4. Hör wår Gud, huru föraktade wi
äre. Wänd theras försmädelse in uppå
theras hufwud, så at tu gifwer them
uti förakteIse i theras fängelseland.
5. Ofwerskyl icke theras mißgerning,
och bortskrapa icke theras synd för tig;
förty the hafwa retat byggningsmän-
nerna.
6. Men wi byggde murarna, och fo-
gade them alla tilhopa in til halfwa
högden; och folket fick hjerta til at ar-
beta.
7. Tå nu Saneballat och Tobia och
the Araber och Ammoniter och Asdo-
diter hörde, at murarne i Jerusalem
woro igenbyggde, och the hade begynt
igentäppa thet öppet war, wordo the
ganska wrede;
8. Och gjorde alle et förbund tilhopa,
at the skulle komma och strida emot
Jerusalem, och göra en willa ther
inne.
9. Men wi bådo wår Gud, och satte
wakt uppå murarne dag och natt
emot them.
10. Och Juda sade: Dragarenas
magt är alt för swag, och gruset är för
mycket. Wi kunne icke bygga uppå
muren.
11. Men wåra fiender tänkte: The sko-
la icke få wetat, eller seet, förr än wi
komme midt i hopen uppå them, och
slå them ihjäl, och förhindre thetta ar-
betet.
12. Tå nu Judarne, som när them
bodde, kommo, och sade oß thet wäl tio
gånger, från alla ställen ther the om-
kring oß bodde;
13. Tå satte jag ned ut med muren i
grafwen folket, efter theras slägter,
med theras swärd, spetsar och bogar:
14. Och besåg thet, och stod up, och
sade til Rådsherrarna och Öfwerstar-
na och thet andra folket: Frukter
eder intet för them. Tänker uppå then
stora förskräckeliga HErran, och stri-
der för edra bröder, söner, döttrar, hu-
strur och hus.
15. Tå nu wåra fiender hörde, at wi
hade fått wetat, gjorde Gud theras råd
om intet; och wi wände oß åter alla til
muren, hwar och en til sitt arbete.
16. Och thet skedde sedan, at hälften
af the unga män gjorde arbetet; then
andra hälften höll spetsar, sköldar,
bogar och pansar; och Öfwerstarne
stodo bak för hela Juda hus.
17. The som byggde på muren, och
the som buro bördor ifrå them som
uppå lade; med then ena handen gjor-
de the arbetet, och med then andra höl-
lo the wärjan.
18. Och hwar och en af them som
byggde hade sitt swärd bundit wid si-
dan, och byggde så: och then som blå-
ste med basunen war när mig.
19. Och jag sade til Rådsherrarna
och Öfwerstarna och til thet andra
folket: Arbetet är stort och widt, och
wi äre förströdde på muren, långt ifrå
hwar annan.
20. På hwilket rum J nu hören blå-
sa i basunen, tit kommer til oß. Wår
Gud warder för oß stridande;
21. Och wi wilje arbeta på werket.
Och hälften af them höll spetsar, alt
ifrå morgonrodnan in til stjernorna
upgingo.
22. Och sade jag på then tiden til fol-
ket: Hwar och en blifwe med sin dräng
öfwer natten i Jerusalem, at wi om
natten tage wara på wakten, och om
dagen på arbetet.
23. Men jag och mina bröder, och
mina tjenare, och the män i wakten ef-
ter mig, drogo intet wåra kläder af,
utan när någon i watnet gick.

5. Capitel.

Och sig uphof et stort rop af folket och theras hustrur emot sina bröder Judarna.

2. Och woro somlige som sade: Wåra söner och döttrar äro många: låt oß taga säd och äta, at wi måge lefwa.

3. Och somlige sade: Låt oß utsätta wåra åkrar, wingårdar och hus, och taga säd i thenna hårda tiden.

4. Somlige sade: Låt oß låna penningar på ränta til Konungen på wåra åkrar och wingårdar;

5. Ty wåra bröders kropp är såsom wår kropp, och theras barn såsom wåra barn. Eljest gifwe wi wåra söner och döttrar i träldom; och äro allaredan somliga wåra döttrar undergifna, och ingen magt är i wåra händer: också komma wåra åkrar och wingårdar andra tilhanda.

6. Tå jag nu theras rop och theßa orden hörde, wardt jag ganska wred.

7. Och mitt hjerta fick til råds, at jag straffade Rådsherrarna och Öfwerstarna, och sade til them: Wiljen I drifwa ocker, then ene på then andre? Och jag hade tilhopa emot them en stor församling;

8. Och sade til them: Wi hafwe igenköpt wåra bröder Judarna, som åt hedningarna sålde woro, efter wår förmåga; och I wiljen också sälja edra bröder, them wi til oß köpt hafwa? Tå tego the, och funno intet til at swara.

9. Och jag sade: Thet är icke godt som I gören. Skullen I icke wandra i Guds fruktan, för hedningarnas försmädelses skul, wåra fienders?

10. Jag och mina bröder och mina tjenare hafwa ock fått them penningar och säd; men ockret wilje wi låta blifwa tilbaka.

11. Så får them nu i thenna dag igen sina åkrar, wingårdar, oljogårdar och hus och hundrade delen af penningarna för säd, win och olja, som I på them ockrat hafwen.

12. Tå sade the: Wi wilje få them thet igen, och wilje intet äska af them, och wilje göra såsom tu sagt hafwer. Och jag kallade Presterna, och tog en ed af them, at the så göra skulle.

13. Och jag skuddade mitt sköte ut, och sade: Så skudde Gud hwar och en af sitt hus och ifrå hans arbete, then icke blifwer wid thetta ord, så at han blifwe utskuddad och blottad. Och hela församlingen sade: Amen, och låfwade HERran. Och folket gjorde så.

14. Thesslikes, ifrå then tiden tå mig wardt befaldt, at wara Landshöfding i Juda land, nemligen, ifrå tjugonde året alt in til andra och trettionde året Konungs Arthahsasta, thet är i tolf år, höll jag mig och mina bröder intet af höfdingekosten.

15. Förty the förre Landshöfdingar, som för mig warit hade, hade beswärat folket, och hade tagit af them bröd och win, och ther til fyratio siklar silfwer; och theras tjenare hade haft sig wäldeligen med folket; men jag gjorde icke så för Gudsfruktans skul.

16. Arbetade jag ock på murabetet, och köpte ingen åker; och alla mina tjenare måste ther komma samman til arbete.

17. Ther til woro ock af Judarna och Förstarna hundrade och femtio wid mitt bord, som til mig komne woro ifrå hedningarna, som kring om oß äro.

18. Och man måste beställa mig om dagen en oxe, och sex utwalda får, och foglar, och ju i tio dagar allahanda win til fyllest: likwäl äskade jag intet höfdingekosten; förty tungan war swår på folket.

19. Min Gud, betänk mig til godo alt thet jag thetta folket gjorde.

6. Capitel.

Tå Saneballat, Tobia och Gesem, then Araben, och andra wåra fiender förnummo, at jag murarna byggt hade, och intet gap war mer ther uppå (ändock jag äntå på then tiden icke uphängt hade dörarna i portarna;)

2. Sände Saneballat och Gesem til mig, och läto säga mig: Kom, och låt oß komma tilsammans på byggden

slätten wid then staden Ono: och the
aktade göra mig ondt.
3. Men jag sände bod til them, och låt
säga them: Jag hafwer et stort werk
til at uträtta; jag kan icke komma ned.
Thet måtte försummadt blifwa, om jag
tager handen af, och far ned til eder.
4. The sände wål fyra gånger til mig
wid samma sinnet; och jag swarade
them alt på samma sätt.
5. Tå sände Saneballat femte gån=
gen sin tjenare til mig med et öppet
bref i hans hand.
6. Ther utinnan war skrifwit: Thet
är kommit för hedningarna, och Gesem
hafwer thet sagt, at tu och Judarne
wiljen affalla: therföre upbygger tu
murarna, och tu wil wara theras Ko=
nung i thenna saken.
7. Och tu hafwer beställt tig Prophe=
ter, som om tig skola utropa i Jerusa=
lem och säga: Han är Juda Konung.
Sådant kommer för Konungen. Så
kom nu, låt oß rådslå med hwarannan.
8. Men jag sände til honom, och låt
säga honom: Thetta är icke skedt som
tu säger; tu hafwer diktat thet af titt
hjerta.
9. Ty the wille alla förskräcka oß, och
mente, the warda aflåtande arbetet, och
warda stilla. Men jag förstärkte min
hand thesto mer.
10. Och jag kom uti Semaja hus,
Delaja sons, Mehetabeel sons, och han
hade innelyckt sig, och sade: Låt oß
komma tilhopa i Guds hus, midt i
templet, och sluta dörrarna til af temp=
let; förty the warda kommande til at
dräpa tig, och komma om natten, at
the skola slå tig ihjäl.
11. Men jag sade: Skulle en sådan
man fly? Skulle en sådan man, som
jag är, gå uti templet, på thet han skal
blifwa lefwande? Jag wil icke gå
ther in.
12. Ty jag förmärkte, at Gud hade
intet sändt honom. Han spådde wål så=
dant om mig; men Tobia och Sane=
ballat hade gifwit honom penningar.
13. Therföre tog han penningar, på
thet jag skulle taga en fruktan til mig,
och göra så och synda, och the skulle
hafwa et ondt rop uppå mig, ther med
the måtte lasta mig.
14. Tänk, min Gud, på Tobia och
Saneballat efter theßa theras gernin=
gar, och på Propheten Noadia, och the
andra Propheterna, som mig afskräcka
wille.
15. Och muren wardt redo på femte
och tjugonde dagen af then månaden
Elul, i twå och femtio dagar.
16. Och tå alla wåra fiender thet hör=
de, fruktade sig alle hedningar som
omkring oß woro, och theras mod för=
föll them; förty the märkte, at thetta
werk war af Gudi.
17. Woro ock på then tiden månge af
Juda Öfwerstar, hwilkas bref gingo
til Tobia, och ifrå Tobia til them.
18. Ty the woro månge i Juda som
honom swurne woro; förty han war
Sechania swåger, Arah sons, och hans
son Johanan hade Mesullams dotter,
Berechia sons.
19. Och the talade godt om honom
för mig, och förde mitt tal ut för ho=
nom. Så sände nu Tobia bref til at
afskräcka mig.

7. Capitel.

Tå wi nu hade byggt murarna, häng=
de jag portarna före; och wordo beställ=
de porthållare, sångare och Leviter.
2. Och jag böd min broder Hanani
och Hanania, palatsfogden i Jerusa=
lem; ty han war en trofast man, och
gudfruktig för många andra;
3. Och sade til them: Man skal icke
upläta portarna i Jerusalem, til thes
solen warder warm; och medan man
ännu arbetar, skal man slå portarna
til, och bomen före. Och waktare wordo
beställde utaf borgarena i Jerusalem,
hwar och en på sin wakt, och om sitt
hus.
4. Och staden war wid til rum, och
stor; men folket litet ther inne, och hu=
sen woro icke upbyggde.
5. Och min Gud gaf mig i hjertat, at
jag församlade Rådsherrarna och Öf=
werstarna och folket, til at räkna them.

Och jag fann et register på mantalet, theras som tilförene upkomne woro, och fann theruti så skrifwit:

6. Theße äro landets barn, som upkomne woro utaf fängelset, af them som NebucadNezar, Konungen i Babel, hade bortfört, och i Jerusalem bodde och i Juda, hwar och en i sin stad,

7. Och woro komne med Serubbabel: Jesua, Nehemia, Asaria, Raamia, Nahamani, Mordechai, Bilsan, Misperet, Bigvai, Nehum, och Baana: thetta är talet af männerna af Israels folk.

8. Paros barn woro tutusende hundrade twå och sjuttio.

9. Sephatia barn, trehundrade twå och sjuttio.

10. Arah barn, sexhundrade twå och femtio.

11. PahathMoabs barn, ibland Jesua och Joabs barn, tutusende åttahundrade och aderton.

12. Elams barn, tusende tuhundrade fyra och femtio.

13. Sattu barn, åttahundrade fem och fyratio.

14. Saccai barn, sjuhundrade och sextio.

15. Binnui barn, sexhundrade åtta och fyratio.

16. Bebai barn, sexhundrade åtta och tjugu.

17. Asgads barn, tutusende trehundrade twå och tjugu.

18. Adonikams barn, sexhundrade sju och sextio.

19. Bigvai barn, tutusende sju och sextio.

20. Adins barn, sexhundrade fem och femtio.

21. Aters barn af Hiskia, åtta och nittio.

22. Hasums barn, trehundrade åtta och tjugu.

23. Bezai barn, trehundrade fyra och tjugu.

24. Hariphs barn, hundrade och tolf.

25. Gibeons barn, fem och nittio.

26. The män af BethLehem och Nethopha, hundrade åtta och åttatio.

27. The män af Anathoth, hundrade åtta och tjugu.

28. The män af BethAsmaveth, twå och fyratio.

29. The män af Kiriath Jearim, Chephira och Beeroth, sjuhundrade tre och fyratio.

30. The män af Rama och Gaba; sexhundrade en och tjugu.

31. The män af Michmas, hundrade twå och tjugu.

32. The män af BethEl och Aj, hundrade tre och tjugu.

33. The män af Nebo then andras, twå och femtio.

34. Then andra Elams barn, tusende tuhundrade fyra och femtio.

35. Harims barn, trehundrade och tjugu.

36. Jerecho barn, trehundrade fem och fyratio.

37. Lod, Hadid och Ono barn, sjuhundrade en och tjugu.

38. Senaa barn, tretusende niohundrade och trettio.

39. Presterne: Jedaja barn, af Jesua hus, niohundrade tre och sjuttio.

40. Immers barn, tusende twå och femtio.

41. Pashurs barn, tusende tuhundrade sju och fyratio.

42. Harims barn, tusende och sjutton.

43. Leviterne: Jesua barn, af Kadmiel, ibland Hodeva barn, fyra och sjuttio.

44. Sångarena: Asaphs barn, hundrade åtta och fyratio.

45. Dörwaktarena: Sallums barn, Aters barn, Talmons barn, Akkubs barn, Hatita barn, Sobai barn; alla tilhopa hundrade åtta och trettio.

46. The Nethinim: Ziha barn, Hasupha barn, Tabaoths barn,

47. Keros barn, Ziha barn, Padons barn,

48. Lebana barn, Hagaba barn, Salmai barn,

49. Hanans barn, Giddels barn, Gahars barn,

50. Reaja barn, Rezins barn, Nekoda barn,

51. Gaszams barn, Usza barn, Paseah barn,
52. Besai barn, Meunims barn, Nephisesims barn,
53. Bakbuks barn, Hakupha barn, Harhurs barn,
54. Bazliths barn, Mehida barn, Harsa barn,
55. Barkos barn, Sisera barn, Thamah barn,
56. Neziah barn, Hathipha barn.
57. Salomos tjenares barn: Sotai barn, Sophereths barn, Perida barn,
58. Jaala barn, Darkons barn, Giddels barn,
59. Sephatia barn, Hattils barn, Pochereths barn af Zebaim, Amons barn.
60. Alla the Nethinim och Salomos tjenares barn woro trehundrade twå och nittio.
61. Theße drogo också med up, af ThelMelah, ThelHarsa, Cherub, Addon och Immer; men the kunde icke bewisa theras fäders hus, eller theras säd, om the woro af Israel.
62. Delaja barn, Tobia barn, Nekoda barn woro sexhundrade twå och fyratio.
63. Och af Presterna: Habaja barn, Hakkoz barn, Barsillai barn, hwilken hustru tog af Barsillai, then Gileaditens döttrar, och wardt efter theras namn nämnd.
64. Theße sökte theras börds register; och tå the icke funno thet, wordo the Presterskapet qwitte.
65. Och Thirsatha sade til them, at the icke skulle äta utaf thet alrahelgaste, in til thes en Prest upkomme med Ljus och Fullkomlighet.
66. Hela menigheten såsom en man, war tu och fyratiotusende trehundrade och sextio,
67. Undantagne theras tjenare och tjenarinnor: the woro sjutusende trehundrade sju och trettio. Och the hade tuhundrade fem och fyratio sångare och sångerskor;
68. Sjuhundrade sex och trettio hästar; tuhundrade fem och fyratio mular;
69. Fyrahundrade fem och trettio cameler; sextusende sjuhundrade och tjugu åsnor.
70. Och somlige af öfwersta fäderna gåfwo til werket. Thirsatha gaf til drätselen tusende gylden, och femtio bäcken, femhundrade och trettio Prestekjortlar.
71. Och somlige af the öfwersta fäder gåfwo i drätselen til werket tjugutusende gylden, tutusende och tuhundrade pund silfwer.
72. Och thet andra folket gaf tjugutusende gylden, och tutusende pund silfwer, och sju och sextio Prestekjortlar.
73. Och Presterne och Leviterne, dörwaktarena, sångare, och somlige af folket, och the Nethinim, och hela Israel satte sig uti sina städer.

8. Capitel.

Tå nu sjunde månaden kom, och Israels barn woro i sina städer, församlade sig alt folket såsom en man på breda gatan in för wattuporten, och sade til Esra, then skriftlärde, at han skulle hämta fram Mose lagbok, som HERren Israel budit hade.
2. Och Presten Esra hämtade fram lagen in för menigheten, både män och qwinnor, och för alla them som thet förstå kunde, på första dagen i sjunde månaden:
3. Och läste ther uti, på breda gatan, som för wattuporten är, alt ifrå morgonlysningen in til middagen, för män och qwinnor och för them som thet förstå kunde; och hela folkets öron woro wände til lagboken.
4. Och Esra, then skriftlärde, stod uppå en hög trästol, then the til predikan gjort hade: och när honom stodo Matthithia, Sema, Anaja, Uria, Hilkia och Maaseja, på hans högra sida; och på hans wänstra, Pedaja, Misael, Malchia, Hasum, Hasbadana, Samaria och Mesullam.
5. Och Esra lät up boken för hela folket; förty han stod högt öfwer alt folket; och tå han uplät henne, stod alt folket.

6. Och Esra låfwade HERran then
stora Guden; och alt folket swarade:
Amen, Amen, med upräckta händer;
och bugade sig, och tilbådo HERran,
med ansiktet ned på jorden.
7. Och Jesua, Bani, Serebia, Ja-
min, Akkub, Sabbethai, Hodija, Maa-
seja, Kelita, Asaria, Josabad, Hanan,
Pelaja och Leviterne beställde at folket
gaf akt uppå lagen: och folket stod uppå
sitt rum.
8. Och the läste uti Guds lagbok klart
och tydligt, så at man förstod tå läsit
wardt.
9. Och Nehemia, hwilken är Thirsa-
tha, och Presten Esra, then skriftlärde,
och Leviterne, som folket höllo til at
akta på, sade til alt folket: Thenne da-
gen är helig HERranom eder Gud:
therföre sörjer intet, och gråter icke; ty
alt folket gret, tå the hörde lagens ord.
10. Therföre sade han til them: Går
bort och äter thet feta, och dricker thet
söta, och sänder them ock delar, som
intet för sig tilredt hafwa; förty then-
ne dagen är helig wår HERra: ther-
före bekymrer eder icke; ty fröjd i
HERranom är eder starkhet.
11. Och Leviterne stillade alt folket,
och sade: Warer tyste; ty dagen är he-
lig: bekymrens intet.
12. Och alt folket gick bort til at äta,
dricka och del sända, och gjorde sig en
stor glädje; förty the hade förstått or-
den, som man them förkunnat hade.
13. På andra dagen församlade sig
öfwerste fäderne ibland alt folket, och
Presterne och Leviterne, til Esra, then
skriftlärde, at han skulle underwisa
them i lagens ord.
14. Och the funno beskrifwit i lagen,
at HERren genom Mose budit hade,
at Israels barn skulle bo i löfhyddor
på högtiden i sjunde månaden.
15. Och the läto thet warda kunnigt
och utropadt i alla theras städer och i
Jerusalem, och sade: Går ut uppå
berget, och hämter oljoqwistar, bal-
samqwistar och myrthenqwistar, palm-
qwistar och qwistar af tjockqwistadt
trä, at man må göra löfhyddor, såsom
skrifwit står.
16. Och folket gick ut och hämtade,
och gjorde sig löfhyddor, hwar uppå
sitt tak, och i sina gårdar, och i Guds
hus gårdar, och uppå then breda gatan
wid wattuporten, och uppå then breda
gatan wid Ephraims port.
17. Och hela menigheten af them som
af fängelset igenkomne woro gjorde
löfhyddor, och bodde ther uti; ty Is-
raels barn hade, ifrå Josua Nun sons
tid alt in til thenna dag, intet så gjort:
och war en ganska stor glädje.
18. Och wardt hwar dag läsit i Guds
lagbok, ifrå första dagen alt in til then
yttersta; och the höllo then högtiden i
sju dagar, och på åttonde dagen försam-
lingens dag, såsom sig borde.

9. Capitel.

På fjerde och tjugonde dagen i then-
na månaden kommo Israels barn til-
samman med fasta och säckar, och mull
uppå them:
2. Och afskilde Israels säd ifrån alla
främmande barn, och gingo fram och
bekände sina synder och sina fäders
mißgerning:
3. Och stodo up i sina rum; och man
läste i HERrans theras Guds lagbok,
fyra gånger om dagen; och the bekände
och tilbådo HERran sin Gud fyra
gånger om dagen.
4. Och Leviterne stodo up i högden;
nemligen, Jesua, Bani, Kadmiel, Se-
bania, Bunni, Serebia, Bani och Che-
nani, och ropade högt til HERran
theras Gud.
5. Och Leviterne, Jesua, Kadmiel,
Bani, Hasabnia, Serebia, Hodija, Se-
bania, Pethahia, sade: Står up och
låfwer HERran eder Gud ifrån ewig-
het til ewighet; och man låfwe tin
härlighets namn, hwilket uphöjdt är
med all wälsignelse och låf.
6. HERre, tu äret allena: tu hafwer
gjort himmelen och alla himlars him-
lar, med all theras här, jorden och alt
thet ther uppå är, hafwet och alt thet
ther inne är: tu gör alt lefwande; och
then himmelska hären tilbeder tig.

7. Tu äst HErren Gud, som utwalde Abram, och förde honom ut ifrån Ur i Chaldeen, och nämnde honom Abraham.

8. Och tu fann hans hjerta trofast för tig, och gjorde et förbund med honom, til at gifwa hans säd the Cananeers, Hetheers, Amoreers, Phereseers, Jebuseers och Girgaseers land: och tu hafwer hållit titt ord; ty tu äst rättfärdig.

9. Och tu hafwer sett til wåra fäders jämmer i Egypten, och hört theras rop wid röda hafwet;

10. Och gjort tekn och under på Pharao, och alla hans tjenare, och på alt folket i hans land; ty tu förnam, at the woro stolte emot them; och hafwer gjort tig et namn, såsom thet i thenna dag för ögonen är:

11. Och hafwer åtskilt hafwet för them, så at the gingo torra midt igenom hafwet; och kastat theras förföljare i djupet, såsom stenar i mägtigt watn:

12. Och fört them om dagen uti en molnstod, och om natten uti en eldstod, til at lysa them på wägen then the drogo:

13. Och hafwer nederstigit uppå berget Sinai, och talat med them af himmelen, och gifwit them rättwisa rätter och trofast lag, goda bud och seder:

14. Och kungjort them tin helga Sabbath, och budit them bud, seder och lag, genom tin tjenare Mose:

15. Och gifwit them bröd af himmelen, tå the hungrade, och låtit gå watn utaf bergsklippan, tå them törstade; och sagt them, at the skulle gå in, och taga in landet, ther tu tin hand öfwer uplyft hade, at tu skulle thet gifwa them.

16. Men wåra fäder wordo stolte och halsstyfwe, så at the icke lydde tina bud;

17. Och wille icke höra them, och tänkte intet uppå tina under, som tu med them gjort hade; utan wordo halsstyfwe, och tilsatte en höfwitsman, at the skulle wända sig til sin träldom i sin olydnad; men tu, Gud, gaf them til, och war them nådelig, barmhertig, tålig och af en stor barmhertighet, och öfwergaf them icke.

18. Och ändock the gjorde en guten kalf, och sade: Thet är tin Gud, som tig utur Egypti land fört hafwer, och gjorde stor försmädelse;

19. Likwäl öfwergaf tu them icke i öknen, efter tin stora barmhertighet: och molnstoden wek icke ifrå them om dagen, at ledsaga them på wägen; ej heller eldstoden om natten, til at lysa them på wägen then the drogo.

20. Och tu gaf tin goda Anda, til at underwisa them; och titt Man wände tu icke ifrå theras mun, och gaf them watn, när them törstade.

21. I fyratio år försörjde tu them i öknen, så at them intet fattades; theras kläder föråldrades intet, och theras fötter swullnade intet:

22. Och gaf them rike och folk, och fördelade them här och ther, så at the intogo Sihons land, Konungens i Hesbon, och Ogs land, Konungens i Basan.

23. Ock föröкade tu theras barn, såsom stjernorna på himmelen, och lät them komma i landet, thet tu theras fäder tilsagt hade, at the skulle draga ther in och intaga thet.

24. Och barnen kommo ther in, och togo landet in; och tu undertryckte för them landets innebyggare, the Cananeer, och gaf them uti theras händer, och theras Konungar och folket i landet, så at the gjorde med them efter sin wilja.

25. Och the wunno fasta städer och et fett land, och intogo hus fulla med allahanda ägodelar, uthuggna brunnar, wingårdar, oljogårdar och trä ther man af äter, wäl många: och the åto, och wordo mätte och fete, och lefde i wällust af tin stora godhet.

26. Men the wordo olydige, och wordo tig genstörtige, och kastade tin lag til rygga bak om sig, och slogo ihjäl tina Propheter, som them betygade, at the skulle omwända sig til tig; och gjorde stor försmädelse.

27. Therföre gaf tu them uti theras

fienders hand, hwilka them betwingade: och uti theras ångests tid ropade the til tig; och tu hörde them af himmelen, och genom tin stora barmhertighet gaf tu them frälsare, som them hulpo utu theras fienders hand.

28. När the nu til roligheт kommo, wände the om igen, til at göra thet ondt war för tig. Tå öfwergaf tu them uti theras fienders hand, at the skulle råda öfwer them: så omwände the sig tå, och ropade til tig; och tu hörde them af himmelen, och halp them efter tin stora barmhertighet i flera resor.

29. Och tu låt betyga them, at the skulle omwända sig til tin lag; men the woro stolte, och lydde intet tina bud, och syndade emot tina rätter (hwilka om en människa gör, lefwer hon ther utinnan); och wände sina skuldror bort, och wordo halsstyfwe, och lydde intet.

30. Och tu fördröjde i många år med them, och låt betyga them genom tin Anda i tina Propheter; men the skötte ther intet om: therföre hafwer tu gifwit them i folkens hand i landen.

31. Dock af tin stora barmhertighet hafwer tu icke platt gjort ända på them, eller öfwergifwit them; förty tu äst en nådelig och barmhertig Gud.

32. Nu wår Gud, tu store Gud, mägtige och förskräckelige, tu som håller förbund och barmhertighet, akta icke ringa all then wedermöda som på oß drabbat hafwer, och på wåra Konungar, Förstar, Prester, Propheter, fäder och alt titt folk, ifrå Konungarnas tid i Aßur alt in til thenna dag.

33. Tu äst rättwis i alt thet tu hafwer låtit komma öfwer oß; ty tu hafwer gjort rätt: men wi hafwe warit ogudaktige.

34. Och wåra Konungar, Förstar, Prester och fäder hafwa icke gjort efter tin lag, och intet aktat på tina bud och witnesbörd, som tu hafwer låtit betyga them.

35. Och the hafwa icke tjent tig i sitt rike och i tina stora ägodelar, som tu them gifwit hafwer, och uti thet wida och feta landet, som tu them insått hafwer, och hafwa icke omwändt sig ifrå sitt onda wäsende.

36. Si, wi äre i thenna dag trälar; och i thet land, som tu wåra fäder gaf, til at äta thes frukt och goda, si, ther äre wi trälar uti.

37. Och thes årswäxt tilfaller Konungarna, som tu öfwer oß satt hafwer för wåra synders skul; och the råda öfwer wåra kroppar och wår boskap efter sin wilja; och wi äre i stor nöd.

38. Och i alt thetta göre wi nu et fast förbund, och skrifwe, och låte wåra Förstar, Leviter och Prester besegla thet.

10. Capitel.

Men the som beseglade thet woro theße: Nehemia Thirsatha Hachalia son och Zedekia,

2. Seraia, Asaria, Jeremia,
3. Pashur, Amaria, Malchia,
4. Hattus, Sebania, Malluch,
5. Harim, Meremoth, Obadia,
6. Daniel, Ginnethon, Baruch,
7. Mesullam, Abia, Mijamin,
8. Maasia, Bilgai och Semaja: the woro Presterne.
9. Men Leviterne woro: Jesua Asania son, Binnui af Henadads barn, Kadmiel;
10. Och theras bröder, Sebania, Hodija, Kelita, Pelaja, Hanan,
11. Micha, Rehob, Hasabia,
12. Saccur, Serebia, Sebania,
13. Hodija, Bani och Beninu.
14. Hufwuden i folket woro: Paros, PahathMoab, Elam, Sattu, Bani,
15. Bunni, Asgad, Bebai,
16. Adonia, Bigvai, Adin,
17. Ater, Hiskia, Aßur,
18. Hodija, Hasum, Bezai,
19. Hariph, Anathoth, Nebai,
20. Magpias, Mesullam, Hesir,
21. Mesesabeel, Zadok, Jaddua,
22. Pelatia, Hanan, Anaia,
23. Hosea, Hanania, Hasub,
24. Hallohes, Pilha, Sobek,
25. Rehum, Hasabna, Maaseja,
26. Ahija, Hanan, Anan,
27. Malluch, Harim och Baana.

28. Och thet andra folket, Presterne, Leviterne, dörwaktarena, sångarena, Nethinim, och alle the som hade söndrat sig ifrå folken i landen in til Guds lag, med sina hustrur, söner och döttrar, alle the som thet kunde förstå,
29. Och theras mägtige, togo sig thet til för sina bröder, och the kommo til at swärja och förplikta sig med ed at wandra i Guds lag, som igenom Guds tjenare Mose gifwen är, at the hålla och göra wille efter alla HERrans wår Guds bud, rätter och seder;
30. Och at wi icke skulle gifwa folken i landet wåra döttrar, ej heller wåra söner taga theras döttrar;
31. Theslikes, när folket i landet förer om Sabbathsdagen någon wara och allahanda spisning til at sälja, at wi icke wille taga thet af them om Sabbathen och helgdagar; och at wi i sjunde året wille göra förlösning på allahanda tunga;
32. Och lägga et bud uppå oß, at wi årligen gifwa skulle en tredjedel af en sikel silfwer til tjensten i wår Guds hus:
33. Nemligen, til skådobröd, til dageligt spisoffer, til dageligt bränneoffer, på Sabbaths- nymånads- och högtidsdagar, och til thet helgade, och til syndoffer, ther Israel skulle med försonad warda, och til alla werk i wår Guds hus.
34. Och wi kastade lott emellan Presterna, Leviterna och folket om wedoffer, thet man til wår Guds hus årligen framföra skulle, efter wåra fäders hus, på bestämd tid, at bränna på HERrans wår Guds altare, såsom thet i lagen skrifwit är;
35. Och til at årligen frambära förstlingen af wårt land, och förstlingen af all frukt af all trä, til HERrans hus;
36. Och förstlingen af wåra söner, och af wår boskap, såsom thet i lagen skrifwit står, och förstlingen af wårt fä, och af wåra får, at wi alt thetta skulle hafwa in uti wår Guds hus til Presterna, som i wår Guds hus tjena;
37. Och at wi wille frambära förstlingen af wår deg och wårt håfoffer, och frukt af allahanda trä, win och olja til Presterna, i kistorna wid wår Guds hus, och wårt lands tionde til Leviterna, så at Leviterne skulle hafwa tionden i alla städer, ther wårt åkerwerk är.
38. Och Presten, Aarons son, skal ock del hafwa af Leviternas tionde, med Leviterne, så at Leviterne skola bära tionden af sin tionde up til wår Guds hus i kistorna, uti skatthuset.
39. Ty Israels barn och Levi barn skola bära håfoffret af säd, win och olja up i kistorna. Ther sammastädes äro helgedomens käril och Presterne, som ther tjena, och dörwaktare och sångare; at wi wår Guds hus icke öfwergifwe.

11. Capitel.

Och Öfwerstarne för folket bodde i Jerusalem; men thet andra folket kastade lott ther om, at af tio skulle en del draga til Jerusalem, then helga staden, til at bo ther, och nio delar i städerna.
2. Och folket wälsignade alla the män, som friwillige woro til at bo i Jerusalem.
3. Theße äro hufwuden i landskapen, the som i Jerusalem bodde: men i Juda städer bodde hwar och en på sina ägor, som i theras städer woro; nemligen Israel, Presterne, Leviterne, Nethinim och Salomos tjenares barn.
4. Och i Jerusalem bodde några af Juda barn och Ben Jamin. Af Juda barn: Athaia Ußija, son, Sacharia sons, Amaria sons, Sephatia sons, Mahalaleel sons, af Parez barn;
5. Och Maaseja, Baruch son, Chol-Hose sons, Hasaja sons, Adaja sons, Jojarib sons, Sacharia sons, Siloni sons.
6. Alla Parez barn, som i Jerusalem bodde, woro fyrahundrade åtta och sextio duglige män.
7. Theße äro BenJamins barn: Sallu, Mesullam son, Joed sons, Pedaja sons, Kolaja sons, Maaseja sons, Ithiel sons, Jesaia sons.

8. Och efter honom Gabbai, Sallai, niohundrade åtta och tjugu.
9. Och Joel, Sichri son, war theras föreståndare; och Juda, Hasnua son, öfwer then andra delen i staden.
10. Af Presterna bodde Jedaja, Jojarib son, Jachin.
11. Seraja, Hilkia son, Mesullam sons, Zadoks sons, Merajoth sons, Ahitob sons, war Förste i Guds hus.
12. Och theras bröder, som i huset skaffa hade, woro åttahundrade twå och tjugu: och Adaja, Jeroham son, Pelalia sons, Amzi sons, Sacharia sons, Pashur sons, Malchija sons.
13. Och hans bröder, Öfwerstar ibland fäderna, woro tuhundrade twå och fyratio. Och Amaßai, Asareel son, Ahsai sons, Mesillemoth sons, Immer sons.
14. Och theras bröder, wäldige män, woro hundrade åtta och tjugu: och theras föreståndare war Sabdiel, Gedolim son.
15. Af Leviterna: Semaja, Hasub son, Asrikam sons, Hasabia sons, Bunni sons:
16. Och Sabbethai och Josabad, af Leviternas Öfwerstar, uti the ärender, som utan til woro wid Guds hus:
17. Och Matthania, Micha son, Sabdi sons, Asaph sons, then hufwudet war til at begynna tacksägelse i bönerna; och Bakbukia, then andre ibland sina bröder; och Abda, Sammua son, Galal sons, Jeduthun sons.
18. Alle Leviterne i then helga staden woro tuhundrade fyra och åttatio.
19. Och dörwaktarena, Akkub och Talmon och theras bröder, som wid dörarna waktade, woro hundrade twå och sjuttio.
20. Men the andre Israeliter, Prester och Leviter woro uti alla Juda städer, hwar och en i sin arfwedel.
21. Och the Nethinim bodde i Ophel: och Ziha och Gispa hörde til the Nethinim.
22. Föreståndaren öfwer the Leviter i Jerusalem war Ußi Bani son, Hasabia sons, Matthania sons, Micha sons. Utaf Asaphs barn woro sångare wid tjensten i Guds hus;
23. Förty Konungens bud war öfwer them, at sångarena skulle handla troligen, hwar och en på then dag som honom borde.
24. Och Petahia Mesesabeel son, af Serah barn, Juda sons, war i Konungens stad i alla ärender til folket.
25. Och Juda barn, som ute woro på bygden i sitt land, bodde, somlige i Kiriath Arba, och i thes byar, och i Dibon, och i thes byar, och i Kabzeel, och thes byar;
26. Och i Jesua, Molada, BethPhalet,
27. HazarSual, BeerSeba, och thes byar;
28. Och i Ziklag och Mechona, och thes byar;
29. Och i EnRimmon, Sarega, Jarmuth,
30. Sanoah, Adullam, och thes byar; i Lachis, och på thes mark, i Aseka, och i thes byar; och the lägrade sig alt ifrå BeerSeba in til Hinnoms dal.
31. Men BenJamins barn, af Geba, bodde i Michmas, Aija, BethEl, och thes byar;
32. Och i Anathoth, Nob, Anania,
33. Hazor, Rama, Gitthaim,
34. Hadid, Zeboim, Neballat,
35. Lod, Ono, i timmerdalen.
36. Och somlige Leviter, som del hade i Juda, bodde ibland BenJamin.

12. Capitel.

These äro the Prester och Leviter, som updrogo med Serubbabel Sealthiel son och Jesua: Seraja, Jeremia, Esra,
2. Amaria, Malluch, Hattus,
3. Sechania, Rehum, Meremoth,
4. Iddo, Ginnethoi, Abia,
5. Mijamin, Maadia, Bilga,
6. Semaja, Jojarib, Jedaja,
7. Sallu, Amok, Hilkia och Jedaja. Theße woro hufwuden ibland Presterna och theras bröder i Jesua tid.
8. Men Leviterne woro theße: Jesua, Binnui, Kadmiel, Serebia, Juda och Matthania; öfwer tackämbetet, han och hans bröder;

9. Bakbukia och Unni, theras bröder, woro omkring them i wakt.
10. Jesua födde Jojakim: Jojakim födde Eljasib: Eljasib födde Jojada:
11. Jojada födde Jonathan: Jonathan födde Jaddua.
12. Och i Jojakims tid woro theße öfwerste fäder ibland Presterna: nemligen, af Seraja, war Meraja: af Jeremia, war Hanania:
13. Af Esra, war Mesullam; af Amaria, war Johanan:
14. Af Malluch, war Jonathan: af Sebania, war Joseph:
15. Af Harim, war Adna: af Merajoth, war Helkai:
16. Af Iddo, war Sacharia: af Ginnethon, war Mesullam:
17. Af Abia, war Sichri: af Minjamin Moadia, war Piltai:
18. Af Bilga, war Sammua: af Semaja war Jonathan:
19. Af Jojarib, war Matthenai: af Jedaja, war Ußi:
20. Af Sallai, war Kallai: af Amok, war Eber:
21. Af Hilkia, war Hasabia: af Jedaja, war Nethaneel:
22. Och i Eljasibs tid, Jojada, Johanan och Jaddua, wordo öfwerste fäderne ibland Leviterna och Presterna beskrifne under Darios, then Persens rike.
23. Men Levi barn, öfwerste fäderne, wordo beskrifne i Chrönican, alt in til Johanans tid, Eljasib sons.
24. Och theße woro Öfwerstarne i Leviterna: Hasabia, Serebia och Jesua Kadmiel son, och theras bröder jemte them, til at låfwa och tacka, såsom then Guds mannen David thet budit hade, then ena wakten wid then andra.
25. Matthania, Bakbukia, Obadia, Mesullam, Talmon och Akkub woro dörwaktare i wakten, wid dören i portarna.
26. Theße woro i Jojakims tid, Jesua sons, Josadak sons; och i Nehemia, then Landshöfdingens, och Presten Esra, then skiftlärdes, tid.
27. Och uti murens wigning i Jerusalem sökte man Leviterna utur alla theras rum, at man skulle hafwa them til Jerusalem, til at hålla wigning med glädje, med tacksägelse, med sång, med cymbaler, psaltare och harpor.
28. Och sig församlade sångarenas barn, och af then engden omkring Jerusalem och af Netophati byar,
29. Och af Gilgals hus, och af marken i Geba och Asmaveth; förty sångarena hade byggt sig byar omkring Jerusalem.
30. Och Presterne och Leviterne renade sig, och renade folket, portarna och muren.
31. Och jag låt Juda Förstar stiga uppå muren, och beställde twå stora tackchorer, som gingo åstad, then ena på högra sidan ofwan uppå muren, åt dyngporten.
32. Och efter them gick Hosaja och hälften af Juda Förstar,
33. Och Asaria, Esra, Mesullam,
34. Juda, BenJamin, Semaja och Jeremia;
35. Och några af Prestebarnen med trumpeter, nemligen, Sacharia, Jonathans sons, Semaja sons, Matthania sons, Michaja sons, Saccur sons, Asaph sons:
36. Och hans bröder, Semaja, Asareel, Milalai, Gilalai, Maai, Nethaneel och Juda, Hanani, med then Guds mannens Davids strängaspel, men Esra, then skriftlärde, för them.
37. Och wid brunnsporten, gent öfwer them gingo the på trapporna åt Davids stad, up åt muren om Davids hus, alt in til wattuporten östan til.
38. Then andra tackchoren gick twärs ifrå them, och jag efter honom, och hälften af folket, ut åt muren up åt ugntornet, alt in til then breda muren,
39. Och up åt Ephraims port, och til gamla porten, och til fiskareporten, och til Hananeels torn, och til Mea torn, alt in til fårporten; och blefwo stående i fångelseporten.
40. Och stodo altså the twå tackchorer i Guds hus, och jag och hälften af Öfwerstarna med mig;

41. Och Presterne: nemligen, Eljakim, Maaseja, Minjamin, Michaja, Eljoenai, Sacharia, Hanania, med trumpeter.
42. Och Maaseja, Semaja, Eleasar, Ußi, Johanan, Malchija, Elam och Eser: och sångarena sjöngo högt; och Jisrahia war föreståndaren.
43. Och stora offer wordo offrade på then samma dagen, och the woro glade; ty Gud hade gjort them en stor glädje, så at både qwinnor och barn fröjdade sig: och Jerusalems glädje hördes lång wäg.
44. På then tiden wordo män tilsatta öfwer skattkistorna, ther håfoffer, förstling och tionden uti war, at the skulle samla tilhopa af åkrarna omkring städerna, til at utdela efter lagen för Prester och Leviter; ty Juda hade en glädje af Presterna och Leviterna, at the stodo.
45. Och the höllo sin Guds wakt och reningens wakt. Och sångarena och dörrwaktarena stodo efter Davids och hans sons Salomos bud.
46. Förty i Davids och Asaphs tid wordo sticktade öfwerste sångare, och låfsånger och tacksägelser til Gud.
47. Men hela Israel gaf sångarena och dörrwaktarena delar uti Serubbabels och Nehemia tid, hwar dag sin del: och the gåfwo af thet helgade Leviterne; och Leviterne gåfwo Aarons barn af thet helgade.

13. Capitel.

Och på then tiden wardt Mose bok läsen för folkets öron; och wardt funnit ther uti skrifwit, at the Ammoniter och the Moabiter skulle aldrig komma uti Guds församling,
2. Therföre at the icke mötte Israels barn med bröd och watn, utan legde Bileam emot them, at han skulle förbanna them: (ändock wår Gud wände then förbannelsen uti wälsignelse.)
3. Tå the nu hörde thenna lagen, afskilde the alt blandningsfolk ifrån Israel.
4. Och tilförene hade Presten Eljasib lagt Tobie håfwor uti offerkammaren, i wår Guds hus.
5. Förty han hade gjort honom en stor kammare, ther the hade tilförene lagt spisoffer, rökelse, redskap och tionde af säd, win och olja, efter Leviternas, sångarenas och dörrwaktarenas bud; ther til Presternas håfoffer.
6. Men wid alt thetta war jag icke i Jerusalem; ty uti andra och trettionde året Arthahsasta, Konungens i Babel, kom jag til Konungen, och efter några dagar förwärfwade jag lof af Konungen.
7. Och jag drog åter til Jerusalem; och jag förmärkte, at thet icke godt war, som Eljasib med Tobia gjort hade, i thet han gjorde honom en kammare i gården til Guds hus.
8. Och mig förtröt thet swårligen: och jag kastade alla Tobie hustyg ut för kammaren,
9. Och bad, at the skulle rena kamrarna: och jag låt komma tit i samma staden Guds hus tyg, spisoffer och rökelse.
10. Och jag förnam, at Leviternas delar wordo them icke gifne; för hwilken sak Leviterne och sångarena woro bortflydde, hwar til sin åker, til at arbeta.
11. Tå straffade jag Öfwerstarna, och sade: Hwi öfwergifwe wi Guds hus? Men jag församlade them, och satte them i sitt rum.
12. Och hela Juda låt komma fram tionde af säd, win och olja i drätselen.
13. Och jag satte öfwer drätselen Selemia, Presten, och Zadok, then skriftlärde, och af Leviterne Pedaja, och under theras hand, Hanan, Saccur son, Matthania sons; förty the woro hållne för trogna män, och them wardt befaldt utskifta bland sina bröder.
14. Tänk uppå mig, min Gud, therföre, och bortkasta icke min barmhertighet, som jag med min Guds hus och i hans wakt gjorde.
15. På samma tid såg jag i Juda trampas i preßerna om Sabbathen, och införas kärfwar, och åsnor lastade med win, drufwor, fikon och allahanda bördor, til Jerusalem, på Sabbathsdagen; och jag betygade them på then dagen, tå the sålde spisningen.

16. Bodde theslikes Tyrer ther inne, som förde fisk och allahanda waror, och sålde thet på Sabbatherna til Juda barn och i Jerusalem.

17. Tå straffade jag the öfwersta i Juda, och sade til them: Hwad är thet för en ond ting som J gören, och bryten Sabbathsdagen?

18. Gjorde icke wåra fäder så, och wår Gud lät komma alla thessa olyckor öfwer oss och öfwer thenna staden? Och J gören ännu wreden öfwer Israel större, brytande Sabbathen.

19. Och tå portarne i Jerusalem updragne woro för Sabbathen, böd jag tilsluta portarna, och befallte, at man icke skulle upläta them in til efter Sabbathen; och jag satte några af mina tjenare wid portarna, at ingen börda skulle föras ther in om Sabbathsdagen.

20. Så blefwo the krämare och köpmän, med allahanda waror, om natten utan för porten af Jerusalem, en gång och annan.

21. Tå betygade jag them, och sade til them: Hwi blifwen J om natten utan för muren? Om J gören så mer, skal min hand komma uppå eder. Ifrå then tiden kommo the intet om Sabbathen.

22. Och jag sade til Leviterna som rene woro, at the skulle komma och wakta portarna, til at helga Sabbathsdagen. Min Gud, tänk ock på mig för thetta, och skona mig efter tin stora barmhertighet.

23. Jag såg ock på then tiden, at Judarne togo sig hustrur af Asdod, Ammon och Moab.

24. Och theras barn talade half Asdodiska, och kunde icke tala Judiska, utan efter hwart folks mål.

25. Och jag straffade them, och bannade them, och slog några män, och hårdrog them, och tog en ed af them wid Gud: J skolen icke gifwa edra döttrar til theras söner, icke heller taga theras döttrar til edra söner, eller til eder sjelfwa.

26. Hafwer icke Salomo, Israels Konung, syndat ther med? Och war dock ibland många hedningar ingen Konung honom lik. Och han war sin Gud kär; och Gud satte honom til Konung öfwer hela Israel. Likwäl kommo the utländska qwinnor honom til at synda.

27. Hafwen J thet icke hört, medan J sådant stort ondt gören, och förtagen eder emot wår Gud, med främmande qwinnors giftermål?

28. Och en af Jojada barn, Eljasib sons, öfwerste Prestens, hade befryndat sig med Saneballat, then Horoniten; men jag dref honom ifrå mig.

29. Tänk uppå them, min Gud, som besmitta Presterskapet och Presterskapets förbund, och Leviternas.

30. Altså renade jag them ifrån alla utländska, och beställde Presternas och Leviternas wakt, hwar och en til sitt ämbete;

31. Och til at offra wed på bestämd tid, och förstling. Tänk uppå mig, Gud, til thet bästa.

Esthers Bok.

1. Capitel.

Uti Ahasveros tid, hwilken rådande war, alt ifrån Indien in til Ethiopien, öfwer hundrade sju och tjugu land:

2. Tå han satt på sin Konungsliga stol, i then staden Susan,

3. J tredje året hans rikes, gjorde han et gästabod när sig åt alla sina Förstar och tjenare, nemligen, the wäldige i Persien och Meden, Landshöfdingarne och Öfwerstarne i sitt land:

4. På thet han skulle låta se sitt rikes härliga rikedomar och thet kosteliga

prålet af sitt Majestät i många dagar, nemligen, i hundrade och åttatio dagar.
5. Tå the dagar ute woro, gjorde Konungen et gästabod åt alt folket som i staden Susan war, både stora och små, i sju dagar, uti en sal i trägården in wid Konungshuset.
6. Ther woro uphängde hwita, röda och gula tapeter, fästade med linne- och skarlakanståg uti silfwerringar på marmorstoder: bänkarne woro af guld och silfwer på golfwet, som lagdt war med grön, hwit, gul och swart marmorsten.
7. Och dryckerna bar man in uti gyldene kar, och ju andra och andra kar, och Konungsligt win til fyllest, såsom Konungen thet wäl förmådde.
8. Och man lade ingen före hwad han dricka skulle; ty Konungen hade befallt alla föreståndarena i sitt hus, at hwar och en skulle göra såsom honom lyste.
9. Och Drottning Vasthi gjorde ocksä et gästabod för qwinnorna uti Konungshuset, ther Konung Ahasveros plägade wistas.
10. Och på sjunde dagen, tå Konungen wardt lustig af winet, sade han til Mehuman, Bistha, Harbona, Bigtha, Abagtha, Sethar och Charchas, the sju kamererare, som för Konung Ahasveros tjente,
11. At the skulle hafwa Drottning Vasthi in för Konungen, med Drottninge-krona, på thet han skulle låta folket och Förstarna se hennes dägelighet; ty hon war dägelig.
12. Men Drottning Vasthi wille icke komma, efter Konungens ord genom hans kamererare. Tå wardt Konungen ganska wred och uptänd i grymhet.
13. Och Konungen frågade the wisa, som i landets seder förfarne woro, (ty Konungens ärende måste hafwas in för alla förständiga i lag och rätt;
14. Och the näste, som när honom woro, woro Charsena, Sethar, Admatha, Tharsis, Meres, Marsena och Memuchan, the sju Förstar af Persien och Meden, som sågo på Konungens ansikte, och sutto främst i riket;)
15. Hwad man göra skulle Drottning Vasthi för en rätt, therföre at hon icke gjort hade efter Konungens ord genom hans kamererare.
16. Tå sade Memuchan in för Konungen och Förstarna: Drottning Vasthi hafwer icke allenast illa gjort emot Konungen, utan ock emot alla Förstar och alt folk uti Konung Ahasveros land;
17. Förty thetta stycket af Drottningen kommer wäl ut til alla qwinnor, så at the skola förakta sina män för sina ögon, och skola säga: Konung Ahasveros böd Drottning Vasthi komma in för sig, men hon wille icke.
18. Så warda nu the Förstinnor i Persien och Meden sammalunda sägande til alla Konungens Förstar, när the få thetta Drottningens stycke höra: så skal förakteise och wrede nog uphäfwa sig.
19. Om Konungen så täckes, så låte han et Konungsligt bud frå sig utgå, och skrifwa, efter the Persers och Meders lag, hwilken man icke öfwerträda tör, at Vasthi icke mer skal komma in för Konung Ahasveros; och Konungen gifwe hennes rike hennes nästa, then bättre är än hon:
20. Och at thetta Konungens bref, som göras skal, må förkunnadt warda i hela riket, thet wäl stort är, at alla qwinnor måga hålla sina män för ögonen, ibland både små och stora.
21. Thetta täcktes Konungen och Förstarna; och Konungen gjorde efter Memuchans ord.
22. Tå wordo bref utsända i alla Konungens land, i hwart land efter thes skrift, och til hwart folk efter thes tungomål, at hwar och en man skulle wara husbonde i sitt hus; och at thet skulle kungöras efter hwart folks tungomål.

2. Capitel.

Sedan thetta skedt war, när Konungens Ahasveros wrede hade saktat sig, kom han Vasthi ihog, hwad hon gjort hade, och hwad om henne beslutit war.
2. Tå sade Konungens swänner, som honom tjente: Man söke åt Konungen up dägeliga unga jungfrur.

3. Och Konungen beställe skådare i alla land i sitt rike, at the låta komma tilhopa alla dågeliga unga jungfrur in til then staden Susan i fruhuset, under Hegai hand, Konungens kamererares, hwilken qwinnorna wakta skulle, och få them theras skrud.

4. Och hwilken piga Konungen täckes, then blifwe Drottning i Vasthi stad. Thet behagade Konungen; och han gjorde så.

5. Tå war en Judisk man i staden Susan, som hette Mardechai, Jair son, Simei sons, Kis sons, Jemini sons;

6. Then med bortförd war ifrå Jerusalem, tå Jechonia, Juda Konung, bortförd war, hwilken NebucadNezar, Konungen i Babel, bortförde.

7. Och han war förmyndare til Hadaßa, thenna är Esther, sin faderbroders dotter; förty hon hade hwarken fader eller moder, och hon war en fager och dågelig piga, och tå hennes fader och moder blefwo döde, tog Mardechai henne för sin dotter.

8. Tå nu Konungens bud och beslut wardt kunnigt, och många pigor woro tilhopa hämtade til staden Susan, under Hegai hand, wardt Esther ock tagen uti Konungshuset under Hegai hand, qwinnowaktarens.

9. Och pigan täcktes honom, och hon fann barmhertighet för honom, och han skyndade sig med hennes skrud, at han skulle få henne hennes del och sju dågeliga pigor utaf Konungshuset thertil; och han satte henne med hennes pigor uti bästa rumet i fruhuset.

10. Och Esther sade honom intet om sitt folk, eller sitt slägte; förty Mardechai hade budit henne, at hon icke skulle sägat.

11. Och Mardechai spatserade hwar dag i gården åt fruhuset, at han måtte förnimma om wäl ginge med Esther, och hwad med henne ske kunde.

12. Tå nu hwarje pigas bestämda tid kom, at hon skulle komma til Konung Ahasveros, sedan hon hade warit i tolf månader i frupryдning; (förty theras prydelse måste så mycken tid hafwa, nemligen, sex månader med balsam och mirrham, och sex månader med godt speceri;) så woro tå qwinnorna tilprydda.

13. Och så gick tå en piga in til Konungen; och hwilken hon wille, måste man få henne, som med henne gå skulle ifrå fruhuset til Konungshuset.

14. Och när en om aftonen inkom, gick hon om morgonen ifrå honom in uti thet andra fruhuset, under Saasgas hand, Konungens kamererares, frillowaktarens; och hon måste icke komma igen til Konungen, utan Konungen täcktes, och han lät kalla henne wid namn.

15. Tå nu Esthers tid kom, Abihails dotters, Mardechai faderbroders, then henne för dotter tagit hade, at hon skulle komma til Konungen, begärde hon intet annat än thet Hegai, Konungens kamererare, qwinnowaktaren, sade henne före. Och Esther fann nåd för alla them, som sågo uppå henne.

16. Men Esther wardt tagen til Konung Ahasveros, uti Konungshuset, i tionde månaden, then Thebeth kallas, i sjunde året hans rikes.

17. Och Konungen fick Esther kär öfwer alla qwinnor, och hon fann nåd och barmhertighet för honom, för alla jungfrur; och han satte Drottninge-kronan uppå hennes hufwud, och gjorde henne til Drottning i Vasthi stad.

18. Och Konungen gjorde et stort gästabod til alla sina Förstar och tjenare; (thet gästabodet war för Esthers skul;) och lät landet hafwa rolighet, och gaf ut Konungsliga skänker.

19. Och tå man andra gången församlade jungfrur, satt Mardechai wid Konungens dör.

20. Och Esther hade ännu icke sagt sitt slägte eller folk, såsom Mardechai henne budit hade; ty Esther gjorde efter Mardechai ord, lika som tå han hennes förmyndare war.

21. På samma tid, tå Mardechai wid Konungens dör satt, wordo twå Konungens kamererare wrede, Bigthan och Theres, som dören waktade, och

hade i sinnet, at the wille slå Konung Ahasveros.

22. Thet förnam Mardechai, och låt Drottning Esther så weta thet; och Esther sade thet för Konungen, på Mardechai wägnar.

23. Och tå man ransakade ther efter, wardt thet så funnit. Och the wordo båda hängde i trän; och thet wardt upskriswit i Chrönican för Konungen.

3. Capitel.

Sedan thetta skedt war, upsatte Konungen Haman Medatha son, then Agagiten, och uphöjde honom, och satte hans stol öfwer alla Förstar, som när honom woro.

2. Och alla Konungens tjenare, som för Konungens dör wistades, böjde knän, och tilbådo Haman; ty Konung Ahasveros hade så budit. Men Mardechai böjde icke knän, och tilbad honom intet.

3. Tå sade Konungens tjenare, som för Konungens dör woro, til Mardechai: Hwi öfwerträder tu Konungens bud?

4. Och som the hwar dag sade honom sådant, och han skötte intet ther om, sade the thet för Haman, at the skulle få se, om Mardechai wille blifwa ståndande wid sina ord; ty han hade sagt them, at han war en Jude.

5. Och tå Haman såg, at Mardechai icke böjde honom knän, ej heller tilbad honom, wardt han full med grymhet,

6. Och räknade för litet, at han skulle bära sin hand på Mardechai allena; (ty the hade sagt honom om Mardechai folk;) utan han for efter at förgöra Mardechai folk, alla the Judar, som i hela Ahasveros rike woro.

7. Uti första månaden, thet är, i then månaden Nisan, i tolfte året Konungs Ahasveros, wardt lotten kastad för Haman, ifrå then ena dagen til then andra, och ifrå then ena månaden til then andra, alt in til then tolfte månaden, thet är then månaden Adar.

8. Och Haman sade til Konung Ahasveros: Et folk är förströdt, och hafwer delat sig ibland alt folk i alla titt rikes land, och theras lag är annan än alt folks, och the göra icke efter Konungens lag; och Konungen står icke til görandes, at låta them så blifwa.

9. Om Konungen så täckes, så skrifwe han, at man förgör them: så wil jag upwäga tiotusende centner silfwer i arbetares hand, til at låta inkomma uti Konungens kammare.

10. Tå tog Konungen sin ring af handen, och fick Haman Medatha son, then Agagiten, Judarnas fiende.

11. Och Konungen sade til Haman: Silfret ware tig skänkt, och folket thertil, at tu må göra ther med hwad tig täckes.

12. Tå kallade man Konungens skrifware, på trettonde dagen i första månaden; och wardt skrifwit, såsom Haman befallte, til Konungens Förstar och til Landshöfdingarna, både här och ther i landen, och til höfwitsmännerna för hwart folk i landen, här och ther, efter hwart och et folks skrift, och efter theras mål, under Konung Ahasveros namn, och med Konungens insegel förseglapt.

13. Och brefwen wordo försände med bod uti alla Konungens land, til at förgöra, dräpa och förlägga alla Judar, både unga och gamla, barn och qwinnor, alt på en dag, nemligen, på trettonde dagen i tolfte månaden, thet är then månaden Adar, och til at sköfla theras gods.

14. Altså innehöll brefwet, at et bud utgångit war i alla land, til at förkunna alt folk, at the på then samma dagen skulle redo wara.

15. Och boden gingo ut med hast, efter Konungens befallning; och i staden Susan wardt upslagit et påbud: och Konungen och Haman sutto och drucko; och staden Susan wardt bekymrad.

4. Capitel.

Tå Mardechai förnam hwad skedt war, ref han sina kläder sönder, och drog en säck uppå, och strödde aska uppå sig, och gick ut midt i staden, ropande högeligen och klageligen:

2. Och kom för Konungens dör; ty ingen måtte komma in genom Konungens dör, som en säck hade på sig.
3. Och i alla land, tit Konungens ord och bud räckte, war en stor jämmer ibland Judarna; och mänge fastade och greto, sörjde, och lågo i säckar och i aska.
4. Tå kommo Esthers tjenstepigor och hennes kamererare, och sade henne thet. Tå wardt Drottningen swårligen förfärad; och hon sände kläder til Mardechai, at han skulle draga them uppå, och lägga säcken af sig; men han tog them intet.
5. Tå kallade Esther Hathach, en af Konungens kamererare, som för henne stod, och gaf honom befallning til Mardechai, at hon måtte få weta hwad thet wore, och hwi han så gjorde.
6. Tå gick Hathach ut til Mardechai ther han stod på gatan i staden, utan för Konungens port.
7. Och Mardechai sade honom alt thet honom händt war, och summan af silfret, som Haman tilredt hade, til at wäga in uti Konungens kammare, för Judarnas skul, at han måtte förgöra them.
8. Och fick honom affkriften af budet som i Susan upslagit war, om theras förderf, at han skulle låta Esther se thet; och böd henne, at hon skulle ingå til Konungen, och begära en bön af honom, och få weta af honom om sitt folk.
9. När Hathach kom in, och sade Esther Mardechai ord,
10. Sade Esther til Hathach, och lät säga Mardechai:
11. Thet weta alla Konungens tjenare och folket i Konungens land, at hwilken som ingår til Konungen i then inre gården, ware sig man eller qwinna, then icke kallad är, then skal efter lagen strax dö; utan så är, at Konungen räcker ut emot honom then gyldene spiran, at han ther med må lefwande blifwa; men jag är nu intet kallad på trettio dagar, at komma in til Konungen.
12. Tå thessa Esthers ord wordo sagde Mardechai,
13. Bad Mardechai säga henne igen: Tänk icke thet, at tu undsätter titt lif, efter tu äst i Konungens hus, för alla Judar.
14. Förty, om tu thenna gången tiger stilla, så kommer Judarna en hjelp och undsättning ifrå en annan wäg, och tu och tin faders hus warder förgångna; och ho wet, om tu icke för thenna tidens skul äst kommen til riket?
15. Esther lät swara Mardechai:
16. Så gack nu bort och församla alla Judar, som i Susan för handen äro; och faster för mig, så at I icke äten eller dricken i tre dygn, hwarken dag eller natt: jag och mina tjenarinnor wilje också fasta; och så wil jag gå in för Konungen, emot budet: blifwer jag borta, så är jag borta.
17. Mardechai gick bort och gjorde altså som Esther honom budit hade.

5. Capitel.

På tredje dagen klädde Esther sig i Drottninge-klädning, och gick in i gården för Konungshuset, innerst emot Konungsmaket; och Konungen satt på sin Konungsliga stol i Konungshuset, twärt emot dören i huset.
2. Och tå Konungen såg Drottning Esther stå i gården, fann hon nåd för hans ögon; och Konungen räckte ut then gyldene spiran i sin hand emot Esther: så gick Esther fram, och tog på ändan af spiran.
3. Tå sade Konungen til henne: Hwad wil tu, Drottning Esther, och hwad begär tu? Ja, ock hälften af riket skal tig gifwit warda.
4. Esther sade: Om Konungen täckes, så komme Konungen och Haman i dag, til en måltid, som jag tilredt hafwer.
5. Konungen sade: Skynder eder, at Haman må göra, såsom Esther sagt hafwer. Och Konungen och Haman kommo til måltiden, som Esther tilredt hade.
6. Tå sade Konungen til Esther, när han win druckit hade: Hwad beder tu?

Thet skal tig gifwit warda. Och hwad
begår tu? Ja, ock hälften af mitt rike,
thet skal tig ske.
7. Esther swarade och sade: Min bön
och begäran är:
8. Hafwer jag funnit nåd för Konungen, och Konungen täckes gifwa mig
min bön, och göra mitt begär, så komme Konungen och Haman til måltiden,
som jag för them tilreda wil, och så wil
jag i morgon göra som Konungen sagt
hafwer.
9. Så gick Haman then dagen glad
ther ut, och lustig; och tå han såg Mardechai wid Konungens dör, at han icke
upstod, och icke en gång rörde sig för
honom, wardt han full med wrede öfwer Mardechai.
10. Men Haman lät thet intet bekomma sig; och tå han hem kom, sände
han och lät kalla sina wänner och sin
hustru Seres,
11. Och förtälde för them sina rikedomars härlighet och sina barns myckenhet, och huru Konungen hade gjort honom wäldig, och at han uphöjd war
öfwer Konungens Förstar och tjenare.
12. Och sade Haman ytterligare: Ock
hafwer Drottning Esther ingen låtit
komma med Konungen til then måltid
som hon tilredt hade, utan mig; och
är jag theslikes i morgon buden til henne med Konungen.
13. Men med alt thetta kan jag intet
wara tilfreds, så länge jag ser then
Juden Mardechai sitta för Konungens
dör.
14. Tå sade til honom hans hustru
Seres och alle hans wänner: Låt upresa en galge, femtio alnar hög, och
säg i morgon Konungen, at man låter
hänga Mardechai ther uti; så kommer
tu med Konungen glad til måltid.
Thet täcktes Haman wäl, och han lät
upresa en galge.

6. Capitel.

Uti then samma natten kunde Konungen intet sofwa, och lät hämta Chrönicor och Historier; och the wordo läsna
för Konungen.
2. Tå råkade man ther uppå, ther
skrifwit war, huru Mardechai hade
gjort förwaring, at the twå Konungens
kamererare, Bigthana och Theres, som
waktade wid dören, hade i sinnet slå
Konung Ahasveros.
3. Och Konungen sade: Hwad hafwe
wi gjort Mardechai til ära och lön
therföre? Tå sade Konungens swänner,
som honom tjente: Honom är intet skedt.
4. Och Konungen sade: Ho är ther i
gården? (ty Haman war kommen i
gården, utan för Konungshuset, at han
skulle säga Konungen om Mardechai,
at han måtte hänga i galgen, som han
honom tilredt hade.)
5. Och Konungens swänner sade til
honom: Si, Haman står ute på gården. Konungen sade: Låt honom komma in.
6. Tå Haman kom in, sade Konungen til honom: Hwad skal man göra
then man, som Konungen gerna ära
wil? Men Haman tänkte i sitt hjerta:
Hwem skulle Konungen gerna wilja
göra ära, utan mig?
7. Och Haman sade til Konungen:
Then man, som Konungen gerna wil
ära,
8. Honom skal man hafwa fram, och
kläda uppå honom Konungsliga kläder,
them Konungen plägar draga, och then
häst, som Konungen plägar uppå rida,
och at man sätter en Konungslig krona
på hans hufwud;
9. Och man må få then klädningen
och hästen uti en Konungens Förstes
hand, at han ikläder then man, som
Konungen gerna ära wil, och förer
honom på hästen öfwer stadsgatorna,
och låter ropa fram för honom: Så
skal man göra then, som Konungen gerna ära wil.
10. Konungen sade til Haman: Skynda tig, och tag klädningen och hästen,
som tu sagt hafwer, och gör altså med
then Juden Mardechai, som för Konungens dör sitter; och låt intet fattas af
alt thet tu sagt hafwer.
11. Så tog Haman klädningen och
hästen, och klädde på Mardechai, och

förde honom på stadsgatan, och ropade
fram för honom: Så skal man göra
then man, som Konungen gerna ära wil.
12. Och Mardechai kom igen in för
Konungens dör; men Haman skyndade
sig hem, och sörjde med skylt hufwud:
13. Och förtälde sin hustru Seres och
alla sina wänner alt thet honom händt
hade. Tå sade til honom hans wise
och hans hustru Seres: Är Mardechai
af Juda säd, för hwilken tu hafwer
begynt at falla, så hafwer tu ingen
magt med honom, utan tu måste falla
för honom.
14. Wid the ännu med honom talade,
kommo Konungens kamererare ther
til, och hastade på Haman at komma
til måltiden, som Esther tilredt hade.

7. Capitel.

Tå Konungen kom ned med Haman til
måltiden, som Drottning Esther tilredt
hade,
2. Sade Konungen til Esther, på
then andra dagen, tå han win druckit
hade: Hwad beder tu, Drottning
Esther, thet man tig gifwa må? Och
hwad begär tu? Ja, ock halfwa riket,
thet skal ske tig.
3. Drottning Esther swarade, och
sade: Hafwer jag funnit nåd för tig,
o Konung! och om Konungen så täckes,
så gif mig mitt lif, för min böns
skul, och mitt folk, för mitt begärs skul.
4. Ty wi äre sålde, jag och mitt folk,
til at wi skole förgöras, slås ihjäl och
förläggas. Gud gifwe, at wi dock hade
til trälar och trälinnor sålde warit,
så wille jag hafwa tegat; och hade tå
fienden icke gjort Konungen skada.
5. Konung Ahasveros talade och sade
til Drottning Esther: Hwilken är then?
Eller ho är then, som sådant tör fätta
sig i sinnet at göra?
6. Esther sade: Then fienden och hataren
är thenne onde Haman. Men
Haman wardt förskräckt för Konungen
och Drottningen.
7. Och Konungen stod up ifrå måltiden
och ifrå winet i sin grymhet, och
gick in uti trägården wid huset. Och
Haman stod up, och bad Drottning
Esther om sitt lif; ty han såg, at honom
war ondt beredt af Konungen.
8. Och tå Konungen kom åter igen af
trägården wid huset in uti salen, ther
man ätit hade, lutade Haman in på
bänken, ther på Esther satt. Tå sade
Konungen: Wil han ock öfwerfalla
Drottningen här i huset när mig? Tå
thet ordet gick utu Konungens mun,
förskylde the Hamans ansikte.
9. Och Harbona, en af kamererarena
för Konungen sade: Si, uti Hamans
hus står en galge, femtio alnar hög,
som han til Mardechai gjort hafwer,
hwilken för Konungen godt talat hafwer.
Konungen sade: Låt hänga honom
ther uti.
10. Altså hängde man Haman i galgen,
som han til Mardechai gjort hade.
Sedan saktade sig Konungens wrede.

8. Capitel.

På then dagen gaf Konung Ahasveros
Drottningen Esther Hamans, Judarnas
fiendes, hus: och Mardechai
kom för Konungen; förty Esther lät
förstå huru han war henne åkommen.
2. Och Konungen tog sin ring af, som
han af Haman tagit hade, och fick
Mardechai. Och Esther satte Mardechai
öfwer Hamans hus.
3. Och Esther talade ytterligare för
Konungen, och föll honom til fota,
gret och bad honom, at han skulle til
intet göra Hamans, then Agagitens,
ondska och hans upsåt, som han emot
Judarna för händer hade.
4. Och Konungen räckte then gyldene
spiran til Esther. Tå stod Esther up,
och trädde fram för Konungen,
5. Och sade: Om Konungen täckes,
och jag hafwer funnit nåd för honom,
och thet så wore Konungen behagligt,
och om jag täckes honom, så skrifwe
man, at Hamans upsåts bref, Medatha
sons, then Agagitens, måga warda
igenkallade, them han utskrifwit hafwer
til at förgöra Judarna i alla Konungens
land.

6. Ty huru kan jag lida thet onda som mitt folk uppå gåller? Och huru kan jag se uppå min slågts förderf?
7. Tå sade Konung Ahasveros til Drottning Esther och til Mardechai, then Juden: Si, jag hafwer gifwit Esther Hamans hus; och honom hafwer man hångt i en galge, therföre at han bar sin hand på Judarna.
8. Så skrifwer I nu ut för Judarna, såsom eder täckes, under Konungens namn, och beseglar med Konungens ring; förty the skrifwelser, som under Konungens namn skrifwas, och med Konungens ring beseglade warda, them måste ingen igenkalla.
9. Så wordo Konungens skrifware kallade, på then tiden, i tredje månaden, thet är then månaden Sivan, på tredje och tjugonde dagen; och wardt skrifwit, såsom Mardechai böd, til Judarna och til Förstarna, Landshöfdingarna och Höfwitsmännerna i landen, alt ifrån Indien in til Ethiopien, nemligen, i hundrade sju och tjugu land; hwart land efter sin skrift, hwart folk efter sitt mål, och Judarna efter theras skrift och mål.
10. Och thet skrefs under Konung Ahasveros namn, och med Konungens ring beseglades; och han sände brefwen med ridande bod på unga mular.
11. Och befallte Judarne, ther som the woro i städerna, at the skulle församla sig, och stå för theras lif, och förgöra, dräpa och förlägga alla lands och folks magt, som them bedröfwade, med theras barn och qwinnor, och taga theras gods,
12. På en dag, i alla Konung Ahasveros land, nemligen, på trettonde dagen i tolfte månaden, thet är then månaden Adar.
13. Och brefwets innehåll war, at et bud utgifwit war i alla land til at kungöra alt folk, at Judarne skulle på then dagen redo wara til at hämnas öfwer theras fiender.
14. Och the ridande boden på mular, redo ut snarligen och med hast, efter Konungens ord; och påbudet wardt upslagit i Susan stad.
15. Men Mardechai gick ut ifrå Konungen i Konungsliga kläder, gult och hwitt, och med en stor guldkrona, klädd uti en linnen och purpur-mantel; och staden Susan fröjdade sig, och war glad.
16. Men Judarne war upgångit ljus, och fröjd, glädje och åra.
17. Och i alla land och städer, tit Konungens ord och bud räckte, ther wardt ibland Judarne fröjd, glädje, lust och goda dagar; så at många af folken i landen blefwo Judar; ty Judarnas fruktan kom öfwer them.

9. Capitel.

Uti tolfte månaden, thet är then månaden Adar, på trettonde dagen, hwilken Konungens ord och bud förelagt hade, at man thet göra skulle, rätt uppå samma dag, tå fienderne skulle öfwerfallit Judarna, wände thet sig så, at Judarne skulle öfwerfalla sina fiender.
2. Så församlade Judarne sig i theras städer, i alla Konung Ahasveros land, at the skulle göra anfall på them, som them ondt åmnade: och ingen kunde stå emot them; förty theras fruktan war kommen öfwer alt folk.
3. Och alle Öfwerstarne i landen, och Förstarne, och Landshöfdingarne, och Konungens åmbetsmän höllo Judarna i åra; ty Mardechai fruktan kom öfwer them.
4. Förty Mardechai war myndig i Konungens hus, och hans rykte hördes i alla land, huru han wäxte til och wardt wäldig.
5. Altså slogo Judarne alla sina fiender med swärd, dräpo och nederlade them, och gjorde efter sin wilja på them, som theras fiender woro.
6. Och i Susan stad slogo Judarne, och dräpo femhundrade män.
7. Ther til slogo the Parsandatha, Dalphon, Aspatha,
8. Poratha, Adalia, Aridatha,
9. Parmastha, Arisai, Aridai, Bajesatha,
10. The tio Hamans söner, Medatha

sons, Judarnes fiendes; men wid theras ägodelar kommo the intet.

11. På samma tid kom talet på the slagna i Susan stad in för Konungen.

12. Och Konungen sade til Drottning Esther: Judarne hafwa i Susan stad slagit och nederlagt femhundrade män och the tio Hamans söner. Hwad skola the göra i the andra Konungens land? Hwad beder tu, at man tig gifwa skal? Och hwad begär tu mer, at man göra skal?

13. Esther sade: Om Konungen täckes, så låte han ock i morgon Judarna göra i Susan efter thet bud som i dag warit hafwer, at the måga hänga the tio Hamans söner i galge.

14. Och Konungen befallte at göra så; och budet wardt i Susan upslagit; och the tio Hamans söner wordo hängde.

15. Och Judarne församlade sig i Susan på fjortonde dagen i then månaden Adar, och slogo ihjäl i Susan trehundrade män; men wid theras ägodelar kommo the intet.

16. Men the andre Judar i Konungens land kommo tilsamman, och stodo för sitt lif, at the måtte göra sig rolighet för sina fiender, och slogo sina fiender, fem och sjuttio tusende; men wid theras ägodelar kommo the intet.

17. Thetta skedde på trettonde dagen i then månaden Adar; och på fjortonde dagen i samma månad höllo the hwila; then gjorde the sig til en wällusts och fröjds dag.

18. Men the Judar i Susan woro tilsamman komne, både på trettonde och fjortonde dagen; och höllo hwila på femtonde dagen; och then dagen gjorde man til en wällusts och glädjes dag.

19. Therföre gjorde the Judar, som på bygden och i små städerna bodde, then fjortonde dagen i then månaden Adar til en wällusts och glädjes dag, och sände then ene then andra skänker.

20. Och Mardechai skref alt thetta som skedt war, och sände brefwen til alla Judar som woro uti alla Konung Ahasveros land, både när och fjerran,

21. At the skulle wedertaga och hålla then fjortonde och femtonde dagen i then månaden Adar, hwart år,

22. Efter the dagar, i hwilka Judarne til ro komne woro för sina fiender, och efter then månaden, i hwilken theras sorg i glädje och theras gråt i wällust wänd wardt: at the skulle them hålla för wällusts och glädjes dagar, och sända then ene then andra skänker, och dela med the fattiga.

23. Och Judarne togo ther wid, och gjorde som the begynt hade och thet Mardechai til them skref:

24. Huruledes Haman Medatha son, then Agagiten, alla Judars fiende, hade i sinnet at förgöra alla Judar, och låta kasta lott at förskräcka och förgöra them:

25. Och huru Esther hade ingått til Konungen, och beställt at hans onda upsåt, som han emot Judarna tänkte, måtte genom bref wändas in på hans hufwud, och huru man honom och hans söner hade hängt i galge.

26. Af hwilket thessa dagar kallades Purim, efter lotts namnet, efter alla thetta brefwets ord, och hwad the sjelfwe sett hade, och hwad til them räckt hade.

27. Och Judarne togo thet uppå sig och sin säd, och uppå alla them som gåfwo sig til them, at the icke wille gå här ifrå:

28. At the ju wille hålla thessa twå dagarna hwart år, såsom the föreskrifne och förelagde woro, så at thessa dagar icke skulle förgätne, utan hållne warda, barn efter barn i alla slägter, i alla land och städer: thet äro the dagar Purim, hwilka icke skola brutne warda ibland Judarne, och theras åminnelse icke förgås när theras säd.

29. Och Drottning Esther, Abihails dotter, och Mardechai, then Juden, skrefwo med all magt, til at fast göra thetta andra brefwet om Purim:

30. Och sände brefwen til alla Judar uti the hundrade sju och tjugu land i Konung Ahasveros rike, med wänliga och trofasta ord:

31. At the skulle hålla thessa dagar

Purim på theras bestämda tid, såsom Mardechai, then Juden, och Drottning Esther them förelagt hade; såsom the uppå sina själar och uppå sin säd anammat hade thet ärendet om fastan och ropet.

32. Och Esther befallte stadfästa thetta ärendet om Purim, och skrifwa thet uti en bok.

10. Capitel.

Och Konung Ahasveros lade en skatt uppå landet och uppå öarna i hafwet.

2. Men alt thet under hans wåld och magt skedde, och om then stora härlighet, som Konungen gaf Mardechai, si, thet är skrifwit uti the Konungars Chrönica i Meden och Persien:

3. Ty Mardechai, then Juden, war then andre näst Konung Ahasveros, och stor ibland Judarna, och täck för alla sina bröder; then ther sökte thet godt war för sitt folk, och talade thet bästa för all sin säd.

Jobs Bok.

1. Capitel.

En man war uti thet landet Uz, som het Job. Han war from och rättfärdig, gudfruktig, och flydde thet onda.

2. Och honom wordo födde sju söner och tre döttrar.

3. Och han ägde sjutusende får, tretusende cameler, femhundrade par oxar, och femhundrade åsninnor, och ganska mycket tjenstefolk; och han war mägtigare än alle the i Österlanden bodde.

4. Och hans söner gingo bort och gjorde gästabod, hwar sin dag i sitt hus, och sände bort och läto bjuda sina tre systrar til at äta och dricka med sig.

5. Och när en gästabodsdag ute war, sände Job bort och helgade them, och stod bittida up om morgonen och offrade bränneoffer, efter allas theras tal; förty Job tänkte: Mina söner kunna hafwa syndat, och öfwergifwit Gud i sitt hjerta. Så gjorde Job hwar dag.

6. Men thet hände på en dag, tå Guds barn kommo och trädde fram för HErran, kom Satan ock med them.

7. Men HErren sade til Satan: Hwadan kommer tu? Satan swarade HErranom och sade: Jag hafwer farit genom landet alt omkring.

8. Tå sade HErren til Satan: Hafwer tu icke gifwit akt uppå min tjenare Job? ty hans like är icke i landet, from och rättfärdig, gudfruktig och flyr thet onda.

9. Satan swarade HErranom och sade: Mån wäl Job fruktar Gud för intet?

10. Hafwer tu icke förwarat honom, hans hus, och alt thet han hafwer alt omkring? Tu hafwer wälsignat hans handawerk, och hans gods hafwer utspridt sig i landet.

11. Men räck ut tin hand, och kom wid alt thet han äger, thet gäller, han skal banna tig i ansiktet.

12. HErren sade til Satan: Si, alt thet han äger ware i tin hand; allena wid honom sjelf kom icke tin hand. Tå gick Satan ut ifrå HErranom.

13. Men then dagen, tå hans söner och döttrar äto och drucko win i theras äldsta broders hus,

14. Kom et bod til Job, och sade: Man plöjde med oxarna, och åsninnorna gingo ther när i bet.

15. Tå föllo the af rika Arabien til, och togo them, och slogo drängarna med swärdsägg; och jag undslapp allena, at jag skulle säga tig thet.

16. Medan han ännu talade, kom en annan, och sade: Guds eld föll af himmelen, och brände up fåren och drängarna, och förtärde them; och jag slapp

allena undan, at jag skulle såga tig thet.
17. Medan han ännu talade, kom en
och sade: The Chaldeer gjorde tre ho-
par, föllo til camelerna, och togo them,
och slogo drängarna med swärdsägg;
och jag slapp allena undan, at jag skulle
såga tig thet.
18. Medan han ännu talade, kom en
och sade: Tina söner och döttrar åto
och drucko i theras äldsta broders hus;
19. Och si, ther kom et stort wäder
utaf öknen, och stötte på husets fyra
hörn, och kastade thet på piltarna, at
the blefwo döde; och jag slapp allena
undan, at jag skulle såga tig thet.
20. Tå stod Job up, och ref sönder
sina kläder, och ref sig i hufwudet, och
föll ned på jorden, och tilbad,
21. Och sade: Jag är naken kommen
af min moders lif; naken skal jag
åter fara tit. HERren gaf, och HER-
ren tog: wälsignadt ware HERrans
namn.
22. I alt thetta syndade Job intet,
och gjorde intet dårligt emot Gud.

2. Capitel.

Thet begaf sig en dag, tå Guds barn
kommo och trädde fram för HERran,
at Satan ock kom med them, och träd-
de fram för HERran.
2. Tå sade HERran til Satan: Hwa-
dan kommer tu? Satan swarade
HERranom och sade: Jag hafwer fa-
rit genom landet alt omkring.
3. HERren sade til Satan: Hafwer
tu icke gifwit akt på min tjenare Job?
ty hans like är icke i landet, from och
rättfärdig, gudfruktig, och flyr thet on-
da, och står ännu i sin fromhet; och tu
äggade mig, at jag utan sak hafwer
förderfwat honom.
4. Satan swarade HERranom och
sade: Hud för hud, och alt thet en man
hafwer låter han för sitt lif.
5. Men räck ut tin hand, och kom
wid hans ben och kött, thet gäller, han
skal banna tig i ansiktet.
6. HERren sade til Satan: Si, han
ware i tin hand; dock skona hans lif.
7. Tå for Satan ut ifrå HERrans
ansikte, och slog Job med onda sår
ifrå hans fotblad up til hans hjessa.
8. Och han tog et stycke af en potta,
och skrapade af sig ther med, och satt i
aska.
9. Och hans hustru sade til honom:
Står tu ännu i tin fromhet? Wälsig-
na Gud, och dö.
10. Men han sade til henne: Tu
talar, såsom the dåraktiga qwinnor tala.
Hafwe wi fått godt af Gudi, skole
wi ock icke anamma thet onda? Uti
alt thetta syndade Job icke med sina
läppar.
11. Tå nu tre Jobs wänner hörde all
then olycka som öfwer honom kommen
war, kommo the hwar af sin stad,
Eliphas af Thema, Bildad af Suah
och Zophar af Naema; ty the wordo
öfwerens, at the skulle komma och öm-
ka sig öfwer honom, och trösta honom.
12. Och tå the uphofwo sina ögon
långt ifrå, kände the honom intet; och the
uphofwo sin röst, och greto; och hwar-
thera ref sina kläder sönder, och kastade
jord på sitt hufwud up åt himmelen;
13. Och sutto med honom på jorden i
sju dagar och sju nätter, och talade in-
tet med honom; ty the sågo, at hans
sweda war ganska stor.

3. Capitel.

Ther efter uplät Job sin mun, och
förbannade sin dag,
2. Utbrast och sade:
3. Then dagen ware förtappad, på
hwilken jag född är; och then natten,
tå man sade: En man är aflad.
4. Then samme dagen ware mörk;
och Gud fråge intet efter honom ofwan
efter; ingen klarhet skine öfwer honom.
5. Mörkret behålle honom, och tökn
blifwe öfwer honom, med tjockt moln;
och dimma om dagen göre honom grä-
selig:
6. Then samma natten begripe mör-
ker; och glädje sig icke ibland årsens
dagar, och komme icke i månadstalet:
7. Si, ware then natten ensam, och
ingen glädje komme ther uti:
8. The ther dagen förbanna, the för-

banne henne; och the som redo åro til
at upwäcka Leviathan:

9. Hennes stjernor warde mörka: förwänte hon ljus, och thet komme intet; och se intet morgonrodnans ögonbryn:

10. At hon icke igenlyckte mitt lifs dör, och icke bortgömde olyckan för mina ögon.

11. Hwi blef jag icke strax död i moderlifwet? Hwi wardt jag icke förgjord, tå jag utu moderlifwet kommen war?

12. Hwi hafwa the tagit mig up i skötet? Hwi hafwer jag diat spenar?

13. Så låge jag nu, och wore stilla; sofwe, och hade ro,

14. Med Konungar och Rådsherrar på jorden, som bygga thet öde år;

15. Eller med Förstar, som guld hafwa, och sina hus fulla med silfwer;

16. Eller som then ther otidigt född år, fördold, och wore icke til; såsom the unga barn, som aldrig hafwa sett ljuset.

17. Ther måste ju the ogudaktige låta af sitt öfwerwåld; ther hwila dock the, som mycket omak haft hafwa.

18. Ther hafwa fångar frid med andra, och höra icke trugarens röst.

19. Ther åro både små och stora; tjenaren, och then som ifrå sin Herre fri år.

20. Hwi år ljus gifwit then arma, och lif the bedröfwade hjertan?

21. The ther wänta efter döden, och han kommer icke; och upgrofwo honom wål utu fördolda rum.

22. The ther fröjda sig mycket, och åro glade, at the kunna få grafwen.

23. Och then mannen, hwilkens wäg fördold år, och för honom af Gudi skyld warder?

24. Förty min suckan år min dageliga spis; mina tårar åro min dryck.

25. Ty thet jag fruktade, thet år kommit öfwer mig; och thet jag räddes, hafwer råkat på mig.

26. War jag icke lyckosam? War jag icke stilla? Hade jag icke god ro? Och sådan oro kommer?

4. Capitel.

Tå swarade Eliphas af Thema och sade:

2. Tu lider til åfwentyrs icke gerna, om man försöker at tala med tig? Men ho kan låtat?

3. Si, tu hafwer underwisat många, och styrkt trötta händer.

4. Titt tal hafwer uprest them som fallne woro, och båfwande knån hafwer tu förstårkt.

5. Men nu, medan thet kommer på tig, warder tu förtwiflad; och nu, medan thet drabbar på tig, förskräckes tu.

6. Ja, ther år nu tin Gudsfruktan, tin tröst, titt hopp och tin fromhet.

7. Kåre, tänk uppå, hwar år någon oskyldig förgången? Eller hwar åro the råttfärdige någon tid utrotade?

8. Såsom jag wål sett hafwer, the som wedermöda plöjde, och olycka sådde, the skuro thet ock up;

9. At the åro genom Guds Anda förgångne, och af hans wredes Anda förgjorde.

10. Lejonens rytande och lejoninnans röst och the unga lejons tänder åro sönderbrutna.

11. Lejonet år förgångit, at thet icke mera röfwar; och the unga lejon åro förskingrade.

12. Och til mig år kommit et hemligt ord; och mitt öra hafwer ther af fått något märkeligt.

13. Tå jag begrundade nattens syner, tå sömnen faller på menniskorna,

14. Tå kom fruktan och båfwande mig uppå, och alla mina ben förskräcktes.

15. Och tå anden gick fram om mig, reste sig håret på min kropp.

16. Tå stod en för mina ögon, och thes skapnad kände jag intet. Han war stilla, och jag hörde en röst:

17. Huru kan en menniska wara råttfärdigare än Gud? Eller en man wara renare än han, som honom gjort hafwer?

18. Si, ibland sina tjenare finner han icke trohet, och hos sina Anglar finner han dårhet:

19. Huru mycket mer hos them som bo i lerhus, och the ther grundade äro på jorden, skola förtäras af matk.
20. Thet warar ifrå morgonen in til aftonen, så warda the uphuggne; och förr än the warda thet warse, äro the platt borta.
21. Och theras käraste förgås; och dö ock oförwarandes.

5. Capitel.

Nämn mig en, hwad gäller, om tu någon finner; och se tig om någonstädes efter en helig.
2. Men en dåre dråper wål wreden; och en owis dödar nitet.
3. Jag såg en dåre wål rotad; och jag bannade strax hans hus.
4. Hans barn skola wara fjerran ifrå hälsan, och skola warda sönderkrossade i porten, ther ingen hjelpare är.
5. Hans säd skal then hungrige upäta; och the wäpnade skola taga henne; och hans gods skola the törstige utsupa.
6. Förty wedermödan går icke up af jorden, och olyckan wäxer icke up af åkren:
7. Utan menniskan warder född til olycka, såsom foglarne til at flyga.
8. Dock wil jag nu tala om Gud, och handla om honom,
9. Som gör mägtiga ting, the ther icke ransakas kunna, och under, som icke räknas kunna;
10. Then ther regn gifwer på jorden, och låter watn komma på marken;
11. Then ther uphöjer the nedriga, och uphjelper the förtryckta.
12. Han gör theras anslag, som listige äro, til intet, at theras hand intet kan uträtta.
13. Han griper the wisa i theras listighet, och gör the klokas råd til galenskap;
14. At the om dagen löpa i mörkret, och famla om middagen, såsom om natten.
15. Och han hjelper then fattiga ifrå swärdet, och ifrå theras mun, och utu then wäldigas hand;
16. Och är then fattigas tröst, at orättfärdigheten måste hålla sin mun til.
17. Si, salig är then menniska, then Gud straffar: therföre förkasta icke then Alsmägtiges tuktan;
18. Ty han sargar, och läker; han slår, och hans hand helar.
19. Utaf sex bedröfwelser frälsar han tig, och i then sjunde kommer intet ondt wid tig.
20. I dyr tid frälsar han tig ifrå döden, och i striden ifrå swärdets hand.
21. Han skal skyla tig för tungans gissel, at tu icke skal frukta för förderf, tå thet kommer.
22. Uti förderf och hunger skal tu le, och icke frukta för willdjuren i landet:
23. Utan titt förbund skal wara med stenarna på marken; och willdjuren i landet skola hålla frid med tig.
24. Och tu skal förnimma, at tin hydda hafwer frid, och skal försörja tin boning, och icke synda:
25. Och skal förnimma, at tin säd skal warda mycken, och tina efterkommande såsom gräs på jorden:
26. Och skal i ålderdomen komma til grafwen, såsom en hwetekärfwe införd warder i rättan tid.
27. Si, thet hafwe wi ransakat, och thet är så. Hör ther til, och rätta tig ther efter.

6. Capitel.

Job swarade och sade:
2. Om man wägde min jämmer, och lade alt mitt lidande på en wåg;
3. Så skulle thet wara swårare, än sanden i hafwet: therföre är förgäfwes hwad jag säger.
4. Förty then Alsmägtiges pilar stå i mig, hwilkens grymhet utsuper all min anda; och Guds förskräckelse är ställd uppå mig.
5. Icke ropar wildåsnan, när hon hafwer gräs; ej heller oxen, tå han hafwer foder.
6. Kan man ock äta thet som osaltadt är? Eller män någon wilja smaka thet hwita om äggblomman?
7. Thet min själ tilförene wämjades

wid, thet är nu min mat, för wärks skul.
8. O! at min bön måtte ske, och Gud gåfwe mig thet jag förhoppas;
9. At Gud toge til at sönderslå mig, och låte sin hand sönderkrossa mig:
10. Så hade jag äntå tröst, och wille bedja i min siukdom, at han icke skonade mig. Jag hafwer dock icke nekat then Heliges tal.
11. Hwad är min kraft, at jag skulle kunna härda ut? Och hwad är min ändalykt, at min siäl skulle wara tålig?
12. Min kraft är dock icke af sten, ej heller är mitt kött af koppar.
13. Hafwer jag dock ingenstädes hjelp; och ingen ting wil gå fram med mig.
14. Then ther icke bewisar sin nästa barmhertighet, han öfwergifwer then Alsmägtiges fruktan.
15. Mina bröder gå förakteligen fram om mig, såsom en bäck, såsom en ström fram om flyter.
16. Dock the som rädas för rimfrosten, öfwer them warder fallande snö.
17. Then tid hettan twingar them skola the försmäkta; och när thet hett blifwer, skola the förgås utaf sitt rum.
18. Theras wäg går affsides bort: the wandra ther intet wägadt är, och förgås.
19. The se uppå Thema wägar; på rika Arabiens stigar akta the.
20. Men the skola komma på skam, tå thet är alrasäkrast; och skola skämma sig, tå the ther uppå komne äro.
21. Ty J ären nu komne til mig; och medan J sen jämmer, frukten J eder.
22. Hafwer jag ock sagt: Bärer hit, och skänker mig af eder förmåga?
23. Och hjelper mig utu fiendens hand? Och förlosser mig utu tyranners händer?
24. Lärer mig; jag wil tiga: och thet jag icke wet, thet underwiser mig.
25. Hwi straffen J rättfärdigt tal? Hwilken är ibland eder, som thet straffa kan?
26. J sätten samman ord, allenast til at straffa, och gören med ord et förtwifladt mod.
27. J öfwerfallen en fattig faderlös, och rycken eder nästa up med rötter.
28. Dock medan J hafwen begynt, ser uppå mig, om jag warder beslagen med någon lögn för eder.
29. Swarer hwad som rätt är; mina swar skola wäl blifwa rätta.
30. Hwad gäller, min tunga hafwer icke orätt, och min mun föregifwer icke ondt.

7. Capitel.

Måste icke menniskan altid wara i strid på jorden? och hennes dagar äro såsom en dagakarls.
2. Såsom en dräng åstundar skuggan, och en dagakarl, at hans arbete må wara ute:
3. Så hafwer jag wäl arbetat hela månaden fåfängt; och bedröfwade nätter äro mig många wordna.
4. När jag lägger mig, säger jag: När månne jag skal upstå? Och sedan räknar jag när afton skal warda; ty jag war hwar man en styggelse in til mörkret.
5. Mitt kött är fullt med matk och mull alt omkring: min hud är sammanskrynkt, och til intet worden.
6. Mina dagar äro snarare borflugne än en wäffspole, och äro förledne utan all förtöfwan.
7. Tänk uppå, at mitt lif är et wäder, och mina ögon komma icke igen til at se thet goda.
8. Och intet lefwandes öga warder mig mera seendes. Tina ögon se på mig; ther öfwer förgås jag.
9. Molnet warder alt, och går bort; så ock then som far neder i helfwetet, han kommer icke up igen;
10. Och besitter icke sitt hus igen; och hans rum blifwer öde.
11. Therföre wil jag ock icke förmena min mun: jag wil tala i mitt hjertas ångest, och wil utsäga min siäls bedröfwelse.
12. Är jag et haf, eller en hwalfisk, at tu så förwarar mig?
13. Ty jag tänkte: Min säng skal trösta mig; mitt läger skal lisa mig.

14. När jag talar med mig sielf, så förskräcker tu mig med drömar, och gör mig förfärelse:
15. At min själ önskar sig wara hängd, och mina ben döden.
16. Jag begär intet mer lefwa: häll up af mig; ty mina dagar äro fåfängelige.
17. Hwad är en menniska, at tu aktar henne högt, och bekymrar tig med henne?
18. Tu heimsöker henne dageligen, och försöker henne altid.
19. Hwi går tu icke ifrå mig, och släpper mig, så länge jag upswäljer min spott?
20. Hafwer jag syndat, hwad skal jag göra tig, o tu menniskors aktare? Hwi gjorde tu mig, at jag uppå tig stöta skulle, och är mig sielf til tunga?
21. Och hwi förlåter tu mig icke min mißgerning, och tager icke bort min synd? Ty nu skal jag lägga mig i mull; och när man om morgonen söker mig, tå är jag intet til.

8. Capitel.

Tå swarade Bildad af Suah och sade:
2. Huru länge wil tu sådant tala, och låta tin muns tal hafwa et sådant högmod?
3. Menar tu, at Gud dömer orätt, eller then Alsmägtige skal wrida rätten?
4. Om tina söner hafwa syndat för honom, så hafwer han förkastat them, för theras mißgernings skul.
5. Men om tu i tid gifwer tig in til Gud, och beder then Alsmägtige;
6. Och om tu äst ren och from, så warder han upwaknande til tig, och warder åter uprättande boningen, för tin rättfärdighets skul:
7. Och ther tu tilförene hafwer haft litet, skal thet här efter ganska mycket föröras.
8. Ty fråga the slägter som i förtiden warit hafwa, och tag tig före at fråga theras fäder:
9. (Ty wi äre såsom i går komne, och wete intet: wårt lif är en skugge på jorden:)
10. The skola lära tig, och säga tig thet, och gifwa sitt tal före utaf sitt hjerta.
11. Icke kan såfwet wäxa, utan thet står i wätska; eller gräs wäxa utan watn.
12. Eljes, medan thet än står i blomster, förr än thet afhuggit warder, förtorkas thet, förr än man hö bärgar.
13. Så går alla them som förgäta Gud; och the skrymtares hopp warder förtappadt;
14. Ty hans tröst blifwer om intet, och hans hopp såsom et dwärgsnät.
15. Han förlåter sig på sitt hus, och skal dock icke bestå: han skal hålla sig ther in til, och dock icke beståënde blifwa.
16. Thet grönskas wäl förr än solen kommer, och qwistar wäxa uti thes örtagård:
17. Thes säd står tjock wid källor, och thes hus på stenar.
18. Men när han upslukar honom af sitt rum, ställer han sig emot honom, såsom han kände honom intet.
19. Si, thetta är fröjden i thes wäsende; och andra wäxa up igen af stoftet.
20. Therföre se, at Gud icke förkastar the goda, och icke uppehåller the ondas hand:
21. Til thes tin mun warder full med löje, och tina läppar fulla med fröjd.
22. Men the som tig hata, skola komma på skam; och the ogudaktigas boning skal icke blifwa beståndande.

9. Capitel.

Job swarade och sade:
2. Ja, jag wet thet med säkerhet at så är, at en menniska icke kan bestå rättfärdig för Gud.
3. Täckes honom träta med honom, så kan han icke swara honom et emot tusende.
4. Han är wis och mägtig: hwem hafwer thet dock gått wäl, som sig hafwer satt emot honom?
5. Han försätter bergen, förr än the thet förnimma, hwilka han i sin wrede omkastar.

6. Han rörer jorden af sitt rum, så at hennes pelare båfwa.
7. Han talar til solen, så går hon intet up; och han förseglar stjernorna.
8. Han allena utsträcker himmelen, och går på hafsens wågor.
9. Han gör Karlawagnen på himmelen, och Orion, Sjustjernorna, och the stjernor söder ut.
10. Han gör mägtiga ting, som man icke utransaka kan, och under, ther uppå intet tal är.
11. Si, han går fram om mig, förr än jag warder thet warse; och han förwandlar sig, förr än jag thet märker.
12. Si, om han går hasteligen bort, ho wil hämta honom igen? Ho wil säga til honom: Hwad gör tu?
13. Han är Gud; hans wrede kan ingen stilla; under honom måste buga sig the stolte Herrar.
14. Huru skulle jag tå swara honom, och finna några ord emot honom?
15. Om jag än rätt hafwer, så kan jag dock likwäl intet swara honom; utan måste i rätten bedjas före.
16. Och om jag än åkallade honom, och han hörde mig; så tror jag dock icke at han hör min röst.
17. Ty han far öfwer mig med storm, och gör mig sären många utan sak.
18. Han låter icke min anda wederqwickas; utan gör mig full med bedröfwelse.
19. Wil man magt, så är han för mägtig: wil man rätten, ho wil witna med mig?
20. Om jag säger, at jag är rättfärdig, så fördömer han mig dock: är jag from, så gör han mig dock til ond.
21. Är jag än from, så tör min själ dock intet hålla sig ther wid. Jag begär intet mer lefwa.
22. Thet är thet som jag sagt hafwer: Han förgör både then goda och then ogudaktiga.
23. När han begynner til at slå, så dräper han strax, och begabbar the oskyldigas frestelse.
24. Men landet warder gifwit under then ogudaktigas hand, at han undertrycker thes domare. Är thet icke så; huru skulle thet annars wara?
25. Mina dagar hafwa warit snarare än en löpare: the hafwa flytt, och hafwa intet godt sett.
26. The äro förgångne såsom starka skepp, såsom en örn flyger til maten.
27. När jag tänker: Jag wil glömma bort min klagan: jag wil förwandla mitt ansikte, och wederqwicka mig;
28. Så fruktar jag mig för all min sweda, wetande, at tu icke låter mig wara oskyldig.
29. Är jag nu ogudaktig, hwi hafwer jag tå sådan onyttig wedermöda?
30. Om jag än twädde mig i snö, och gjorde mina händer rena i en källa:
31. Så doppar tu mig dock i träck; och mina kläder warda mig illa stândande.
32. Ty han är icke min like, then jag swara kunde, at wi måtte båda komma för rätten.
33. Thet är ingen som oß åtskiljer, som sätter sin hand emellan oß båda.
34. Han tage sitt ris ifrå mig, och låte sin förskräckelse komma ifrå mig:
35. At jag må tala, och icke mer torf frukta för honom; ty jag wet mig oskyldig.

10. Capitel.

Min själ grufwar sig för mitt lif: min klagan wil jag låta fara fort, och tala i min själs bedröfwelse,
2. Och säga til Gud: Fördöm mig icke: låt mig få weta, hwarföre tu träter med mig?
3. Hafwer tu ther lust til at tu brukar öfwerwåld? och förkastar mig, hwilken tina händer gjort hafwa? och låter the ogudaktigas anslag komma til ära?
4. Hafwer tu ock tå köttsliga ögon? Eller ser tu, såsom en menniska ser?
5. Eller är tin tid såsom en menniskas tid? eller tina år såsom en mans år?
6. At tu frågar efter min orättfärdighet, och upsöker min synd?
7. Äntå tu wet, at jag icke är ogudaktig; äntå thet är ingen, som kan fria ifrå tin hand.

8. Tina händer hafwa fliteliga gjort mig, och altsamman beredt mig; och tu nedsänker mig så aldeles.

9. Tänk dock uppå, at tu hafwer gjort mig af ler, och skal åter låta mig komma til jord igen.

10. Hafwer tu icke gjutit mig såsom mjölk, och låtit mig ystas såsom ost?

11. Tu hafwer klädt mig uti hud och kött; med ben och senor hafwer tu sammanfogat mig.

12. Lif och wälgerning hafwer tu gjort mig, och titt upseende bewarar min anda.

13. Och äntå at tu fördöljer sådant i titt hjerta; så wet jag dock likwäl, at tu kommer thet ihog.

14. Om jag syndar, så märker tu thet strax, och låter min mißgerning icke wara ostraffad.

15. Är jag ogudaktig, så är mig we: är jag rättfärdig, så tör jag likwäl icke uplyfta mitt hufwud, såsom then ther full är med föraktelse, och ser min eländighet.

16. Och såsom et uprest lejon jagar tu mig, och handlar åter grufweligt med mig.

17. Tu förnyar titt witne emot mig, och gör tin wrede mycken öfwer mig; mig plågar thet ena öfwer thet andra.

18. Hwi hafwer tu låtit mig komma utaf moderlifwet. Ack! at jag dock hade warit förgjord, at intet öga hade sett mig.

19. Så wore jag, såsom then ther intet hafwer warit til, buren ifrå moderlifwet til grafwen.

20. Wil tå icke mitt korta lif hafwa en ända? Wil tu icke låta af mig, at jag något litet måtte wederqwickas?

21. Förr än jag går bort, och kommer intet igen, nemligen, i mörkrets och töknens land;

22. Thet et land är, hwilkets ljus är tjocka mörkret, och ther ingen skicklighet är; ther skenet är såsom et töken.

11. Capitel.

Tå swarade Zophar af Naema och sade:

2. När en hafwer länge talat, måste han ock icke höra? Eller skal en sqwallrare altid hafwa rätt?

3. Måste man tiga för tig allena, at tu försmädar, och ingen skal wederlägga tig?

4. Tu säger: Min lärdom är ren; och klar är jag för tina ögon.

5. Ack! at Gud talade med tig, och upläte sina läppar;

6. Och tedde tig hwad han ännu hemligen wet; ty han hade ännu wäl mer med tig; på thet at tu måtte weta, at han icke tänker på alla tina synder.

7. Menar tu, at tu wet så mycket som Gud wet? och wil altså fullkomligen råkat, såsom then Alsmägtige?

8. Han är högre än himmelen, hwad wil tu göra? djupare än helfwetet, huru kan tu kännan?

9. Längre än jorden, och bredare än hafwet.

10. Om han all ting omwände, eller fördolde, eller kastade them i en hop, ho wil förmena honom thet?

11. Han känner the fåfängeliga män, och ser odygden, och skulle han icke förstå?

12. En fåfängelig man högmodas, och en född menniska wil wara såsom en ung wildåsna.

13. Hade tu ställt titt hjerta til Gud, och uppräckt tina händer til honom;

14. Hade tu långt ifrå tig bortkastat mißgerningen, som är i tin hand, at ingen orätt hade bott i tin hyddå:

15. Tå måtte tu uplyft titt ansikte utan last, och worde fast ståndande, och intet fruktande:

16. Så worde tu ock förgätande uselheten, och såsom thet watnet som framlupit är, komme tu thet icke ihog:

17. Och tin lifstid worde upgående såsom en middag, och worde skinande såsom en morgon:

18. Och tu måtte förtrösta tig, at hopp wore på färde; och worde med rolighet kommande i grafwen:

19. Och tu skulle lägga tig, och ingen skulle skrämma tig; och många skulle bedja til tig.

20. Men the ogudaktigas ögon skola försmäkta, och skola icke undkomma kunna; ty theras hopp skal fela theras själ.

12. Capitel.

Tå swarade Job och sade:

2. Ja, I ären the rätte männerne; med eder blifwer wisheten död.

3. Jag hafwer så wäl et hjerta, som I, och är icke ringare än I; och ho är then som sådant icke wet?

4. Then som af sin nästa begabbad warder, han må åkalla Gud; han warder honom hörande. Then rättfärdige och fromme måste warda begabbad;

5. Och är för the rika såsom en lampa, föraktad i theras hjerta; dock tilredd, at the skola ther uppå stöta fötterna.

6. Röfwarenas hyddor hafwa nog; och the rasa dristeligen emot Gud, äntå at Gud hafwer gifwit them thet i theras händer.

7. Fråga dock djuren; the skola lärat tig, och foglarna under himmelen, the skola sägat tig.

8. Eller tala med jorden, och hon skal lärat tig, och fiskarne i hafwet skola förkunnat tig.

9. Ho är then som alt sådant icke wet, at HERrans hand hafwer thet gjort?

10. At i hans hand är alla theras själar, som lefwande äro, och alla menniskors kötts ande?

11. Pröfwar icke örat talet, och munnen smakar maten?

12. Ja, när fäderna är wishet, och förstånd när the gamla.

13. När honom är wishet och magt, råd och förstånd.

14. Si, när han bryter neder, så hjelper intet bygga; när han någon innelycker, så kan ingen utsläppa.

15. Si, när han förhåller watnet, så torkas alt, och när han släpper thet löst, så omstörtar thet landet.

16. Han är stark, och går thet igenom: hans är then som wilse far; så ock then som förförer.

17. Han förer the kloka såsom et rof, och gör domarena galna.

18. Han förlöser utu Konungars twång, och binder med et bälte theras länder.

19. Presterna förer han såsom et rof, och the fasta låter han fela.

20. Han bortwänder the sanfärdigas läppar, och the gamlas seder tager han bort.

21. Han utgjuter föraktelse på Förstarna, och gör the mägtigas förbund löst.

22. Han öpnar the mörka grund, och förer mörkret ut i ljuset.

23. Han gör somliga til stort folk, och gör them åter til intet; han utsprider et folk, och fördrifwer thet åter.

24. Han förwänder hjertat i Öfwerstarna för folket i landet, och låter them fara wilse i willmarken, ther ingen wäg är,

25. At the famla i mörkret utan ljus; och förwillar them såsom the druckna.

13. Capitel.

Si, alt thetta hafwer mitt öga sett, och mitt öra hört, och hafwer jag thet förstått.

2. Thet I weten, thet wet jag ock, och är intet ringare än I.

3. Dock wil jag tala om then Alsmägtige, och hafwer wilja til at träta med Gud.

4. Ty I uttyden thet falskeligen, och ären alle onyttige läkare.

5. Ack! at I kunden tiga, så worden I wise.

6. Hörer dock mitt straff, och akter på saken, ther jag talar om.

7. Wiljen I förswara Gud med orätt? och för honom bruka swek?

8. Wiljen I anse hans person? Wiljen I gifwa eder i förswar för Gud?

9. Skal thet ock blifwa eder wäl gångande, tå han skal döma eder? Menen I, at I skolen gäcka honom, såsom man gäckar en menniska?

10. Han warder eder straffande, om I hemligen ansen personen.

11. Mån han icke förskräcka eder, när han kommer fram, och hans fruktan warder fallande öfwer eder?

2 M

12. Eder åminnelse warder liknad wid
aska, och edra ryggar skola wara såsom
en lerhop.
13. Tiger för mig, at jag må tala;
thet skal icke fela för mig.
14. Hwi skal jag bita mitt kött med
mina tänder, och sätta min själ i mina
händer?
15. Si, han warder mig dock dräpan-
de, och jag kan icke afbidat: dock wil
jag förswara mina wägar för honom.
16. Han blifwer ju min hälsa; ty in-
gen skrymtare kommer för honom.
17. Hörer mitt tal, och min uttydelse
för edra öron.
18. Si, jag hafwer allaredan sagt do-
men af; jag wet, at jag warder rätt-
färdig.
19. Ho är then som wil gå til rätta
med mig? Men nu måste jag tiga och
förgås.
20. Twäggehanda gör mig icke, så wil
jag icke gömma mig bort för tig.
21. Låt tin hand wara långt ifrå
mig, och tin förskräckelse förskräcke mig
icke.
22. Kalla mig, och jag wil swara tig;
eller jag wil tala, och swara tu mig.
23. Huru många äro mina mißger-
ningar och synder? Låt mig få weta
mina öfwerträdelser och synder.
24. Hwi fördöljer tu titt ansikte, och
håller mig för tin fiende?
25. Wil tu så hård wara emot et fly-
gande löf? och förfölja et torrt halmstrå?
26. Ty tu tilskrifwer mig bedröfwel-
se, och wil förderfwa mig för min ung-
doms synders skul.
27. Tu hafwer satt min fot i en stock,
och gifwer akt på alla mina stigar, och
ser på alla mina fotspår;
28. Jag, som dock förgås såsom et
ruttit as, och såsom et kläde, thet ätit
warder af mal.

14. Capitel.

Menniskan, af qwinna född, lefwer
en liten tid, och är full med orolighet;
2. Wäxer up som et blomster, och
faller af; flyr bort som en skugge, och
blifwer icke.
3. Och öfwer en sådan upläter tu tina
ögon, och drager mig för tig i rätten.
4. Ho wil finna en ren när them,
ther ingen ren är?
5. Han hafwer sin förelagda tid;
hans månaders tal är när tig; tu
hafwer satt honom et mål före; ther
utöfwer warder han icke gående.
6. Gack ifrå honom, at han må hwi-
la, så länge tils hans tid kommer, then
han såsom en dagakarl bidar efter.
7. Et trä hafwer hopp, om thet än
är afhuggit, at thet skal åter förwand-
la sig, och thes telningar wända icke
igen.
8. Ändock thes rot föråldras i jorden,
och stubben dör i mullen;
9. Så grönskas han dock åter af wat-
nets lukt, och wäxer lika som han plan-
terad wore.
10. Men hwar är en menniska, tå
hon död, förgången och borta är?
11. Såsom et watn löper utur en sjö,
och såsom en bäck utlöper och förtorkas:
12. Så är en menniska, tå hon läg-
ges ned, och warder intet upståndande,
och warder intet upwaknande, så länge
himmelen warar, och warder icke up-
wäckt af sin sömn.
13. Ack! at tu förhölle mig i graf-
wen, och fördolde mig, så länge tin
wrede afgår, och satte mig et mål, at
tu wille tänka uppå mig.
14. Menar tu, at en död menniska
skal åter lefwa igen? Jag förbidar da-
geligen medan jag strider, til thes min
förwandling kommer:
15. At tu wille kalla mig, och jag mät-
te swara tig, och tu wille icke förkasta
tina händers werk:
16. Ty tu hafwer allaredan talt mina
steg; men akta dock icke uppå min synd.
17. Min öfwerträdelse hafwer tu för-
seglat uti et knippe, och sammanfattat
min mißgerning.
18. Förfaller dock et berg, och förgås;
och en klippa går af sitt rum.
19. Watnet sköljer stenarna bort, och
floden förer jorden bort; men menni-
skans hopp är förloradt.
20. Ty tu stöter henne platt omkull,

så at hon förgås; tu förwandlar hennes wäsende, och låter henne fara.
21. Äro hennes barn i åra, thet wet hon icke; eller om the äro förakteliga, thet förnimmer hon intet.
22. Medan hon är i köttet, måste hon hafwa sweda; och medan hennes själ är än när henne, måste hon lida wedermöda.

15. Capitel.

Tå swarade Eliphas af Thema och sade:
2. Skal en wis man tala så i wädret, och upfylla sin buk med wäder?
3. Tu straffar med onyttiga ord, och titt tal kommer intet til gagns.
4. Tu hafwer bortkastat räddhogan, och talar förakteligt för Gudi:
5. Ty så lärer tin ondska tin mun, och tu hafwer utwalt en skalkaktig tunga.
6. Tin mun skal fördöma tig, och icke jag; tina läppar skola swara tig.
7. Äst tu then första menniska som född är? Äst tu före alla berg aflad?
8. Hafwer tu hört Guds hemliga råd? Och är sjelfwa wisdomen ringare än tu?
9. Hwad wet tu, thet wi icke wete? Hwad förstår tu, thet som icke är när oß?
10. Gråhärige och gamle äro när oß, som längre hafwa lefwat än tina fäder.
11. Skulle Guds hugswalelse så ringa aktas för tig? Men tu hafwer något hemligt stycke när tig.
12. Hwad tager sig titt hjerta före? Hwi ser tu så stolt ut?
13. Hwi sätter titt sinne sig emot Gud, at tu låter sådana ord gå af tin mun?
14. Hwad är en menniska, at hon skulle wara ren; och at then skulle wara rättfärdig, som af qwinna född är?
15. Si, ibland hans heliga är ingen ostraffelig; och himlarne äro icke rene för honom.
16. Huru mycket mindre menniskan, som är stygg och ond; then ther orättfärdigheten dricker såsom watn?
17. Jag wil wisa tig thet; hör mig: jag wil förtälja tig hwad jag sett hafwer,
18. Hwad the wise sagt hafwa, och för theras fäder icke hafwer fördoldt warit;
19. Hwilka allena landet gifwit är, så at ingen främmande må gå ibland them.
20. En ogudaktig bäfwar i alla sina lifsdagar, och en tyran är hans årtal fördoldt.
21. Hwad han hörer thet förskräcker honom, och äntå at frid är, så hafwer han dock then sorg, at han skal förderfwas.
22. Han tror icke, at han skal kunna undfly olyckan, och förmodar sig altid swärdet.
23. När han far ut hit och tit efter sin näring, så tyckes honom, at hans olyckas tid är för handen.
24. Ångest och nöd förskräcka honom, och slå honom ned, såsom en Konung med en här.
25. Ty han hafwer utsträckt sin hand emot Gud, och emot then Alsmägtige förstärkt sig.
26. Han löper med hufwudet emot honom, och står halsstyf emot honom.
27. Han hafwer uphäfwit sig emot honom, och satt sig hårdt emot honom.
28. Men han skal bo i nederslagna städer, ther inga hus äro, utan ligga i en hop.
29. Han skal icke warda rik; och hans gods skal icke förökas, och skal icke utspridas i landet.
30. Han skal icke undfly olycka; eldslågen skal förtorka hans grenar; och han skal warda borttagen af hans muns anda.
31. Han är så bedragen, at han icke tror, at thet skal warda wärre med honom.
32. Han får en ända, när honom obeqwämt är; och hans gren skal icke grönskas.
33. Han warder afhämtad såsom en omogen drufwa af wintrå, och såsom et oljoträ bortfäller sitt blomster.
34. Ty the skrymtares församling

skal blifwa ensam; och elden skal förtära hans hus, som gåfwor tager.
35. Han aflar olycka, och föder wedermöda; och theras buk bär list fram.

16. Capitel.

Job swarade och sade:
2. Jag hafwer sådant ofta hört. J ären alle arme hugswalare.
3. När wilja dock thessa lösa ord hafwa en ända? Eller hwad fattas tig, at tu så swarar?
4. Jag kunde ock wäl tala såsom J. Jag wille, at eder själ wore i min själs stad; jag wille ock finna ord emot eder, och så rista mitt hufwud öfwer eder.
5. Jag wille styrka eder med munnen, och tala af sinnet med mina läppar.
6. Men om jag än talar, så skonar min sweda mig dock intet; låter jag ock blifwat, så går hon dock intet ifrå mig.
7. Men nu gör han mig wedermöda, och förstörer alla mina ledamöter.
8. Han hafwer mig gjort skrynklig, och witnar emot mig, och min motståndare häfwer sig up emot mig, och swarar emot mig.
9. Hans wrede sliter mig, och then som är mig wred, biter samman tänderna öfwer mig: min motståndare ser skarpt med sina ögon på mig.
10. The gapa med sin mun emot mig, och hafwa hånligen slagit mig wid mitt kindben: the hafwa tilhopa släckt sin harm på mig.
11. Gud hafwer öfwergifwit mig åt the orättfärdiga, och låtit mig komma i the ogudaktigas händer.
12. Jag war rik; men han hafwer mig gjort til intet: han hafwer tagit mig wid halsen, och sönderslitit mig, och upsatt mig sig til et mål.
13. Han hafwer kringwärft mig med sina skyttar: han hafwer sargat mina njurar, och intet skonat: han hafwer utgutit min galla på jorden.
14. Han hafwer gjort mig et sår öfwer thet andra: han hafwer öfwerfallit mig såsom en kämpe.
15. Jag hafwer sömmat en säck på min hud, och hafwer lagt mitt horn i mull.
16. Mitt ansikte är swullit af gråt, och mina ögonlock äro wordne mörka:
17. Ändock at ingen orättfärdighet är i min hand, och min bön är ren.
18. Ack! jord öfwertäck icke mitt blod, och mitt rop hafwe intet rum.
19. Och si nu, mitt witne är i himmelen, och then mig känner är i högden.
20. Mine wänner äro mine begabbare; men mitt öga fäller tårar til Gud.
21. Om en man kunde gå til rätta med Gud, såsom menniskors barn med sin nästa.
22. Men the förelagda år äro komna; och jag går then wägen bort, then jag aldrig igen kommer.

17. Capitel.

Min ande är swag, och mina dagar äro afkortade, och grafwen är förhanden.
2. Ingen är bedragen af mig; likwäl måste mitt öga therföre blifwa i bedröfwelse.
3. Om tu än wille hafwa borgen af mig, ho wille lofwa för mig?
4. Förstånd hafwer tu för theras hjerta fördoldt; therföre skal tu icke uphöja them.
5. Han rosar fast bytet för sina wänner; men hans barns ögon skola försmäkta.
6. Han hafwer satt mig til et ordspråk ibland folk, och jag måste wara et under ibland them.
7. Mitt ansikte är mörkt wordet för sorgs skul, och alla mina lemmar äro såsom en skugge.
8. Öfwer thetta warda the rättfärdige häpne, och the oskyldige warda sättande sig emot skrymtarena.
9. Then rättfärdige warder behållande sin wäg, och then som rena händer hafwer, warder stark blifwande.
10. Nu wäl, wänder eder alle hit, och kommer; jag warder dock icke finnande någon wis ibland eder.
11. Mina dagar äro förgångne; mina anslag äro förskingrade, som mitt hjerta intagit hafwa:
12. Och hafwa gjort dag af natten, och af dagen natt.

13. Om än jag fast länge bidade, så är dock grafwen mitt hus, och min säng är i mörkret upgjord.

14. Förgängelsen kallade jag min fader, och matkarna min moder och mina systrar.

15. Efter hwad skal jag bida? Och ho aktar mitt hopp?

16. Neder i grafwen warder det farande, och warder med mig liggande i mullen.

18. Capitel.

Tå swarade Bildad af Suah och sade:

2. När wiljen I göra en ända på at tala? Akter dock til; sedan wilje wi tala.

3. Hwi warde wi aktade för tig såsom oskäliga djur, och äre så orene för edra ögon?

4. Wil tu brista för håtskhets skul? Menar tu, at för tin skul skal jorden öfwergifwen warda, och hälleberget utaf sitt rum försatt warda?

5. Ja, then ogudaktigas ljus skal utslockna, och gnistan af hans eld skal intet lysa.

6. Ljuset i hans hydda skal warda til mörker, och hans lykta öfwer honom skal utsläckt warda.

7. Hans håfwors tilgångar skola warda trånga, och hans anslag skal fela honom;

8. Ty han är med sina fötter förd i snaran, och wandrar i nätet.

9. En snara skal hålla hans häl; och the törstige skola få fatt på honom.

10. Hans snara är lagd på jorden, och hans giller på hans stig.

11. På alla sidor skola hastiga förfärelser förskräcka honom, så at han icke skal weta hwart ut han skal.

12. Hunger skal blifwa hans håfwor, och uselhet skal blifwa honom tilredd, och hänga wid honom.

13. Hans huds starkhet skal förtärd warda, och hans starkhet skal dödsens förste förtära.

14. Hans tröst skal utrotas utu hans hydda; och the skola drifwa honom til förskräckelsens Konung.

15. Uti hans hydda skal intet blifwa; öfwer hans palats skal swafwel strödt warda.

16. Nedan til skola hans rötter förtorkas, och ofwan uppå hans säd afskäras.

17. Hans åminnelse skal förgås i landet, och skal intet namn hafwa på gatan.

18. Han skal fördrifwen warda ifrå ljuset i mörkret, och af jorden bortkastad warda.

19. Han skal inga barn hafwa, och inga barnabarn i sitt folk: honom skal ingen qwar blifwa i hans slägt.

20. The som efter honom komma, skola gifwa sig öfwer hans dag; och them som för honom äro skal fruktan uppå komma.

21. Thetta är then orättfärdigas boning; och thetta är rumet til honom som intet wet af Gud.

19. Capitel.

Job swarade och sade:

2. Hwi plågen I dock min siäl, och döfwen mig med orden?

3. I hafwen nu tio gånger hädat mig, och I skämmen eder intet, at I ären så hårde emot mig.

4. Far jag will, så far jag mig will.

5. Men I uphäfwen eder sannerligen emot mig, och straffen mig til min smälek.

6. Märker dock en gång, at Gud gör mig orätt, och hafwer inwefwat mig uti sina garn.

7. Si, om jag än ropar öfwer öfwerwåld, så warder jag dock intet hörd: jag ropar, och här är ingen rätt.

8. Han hafwer igentäpt min wäg, at jag icke kan gå ther fram; och hafwer satt mörker uppå min stig.

9. Han hafwer afklädt mig min ära, och tagit kronan utaf mitt hufwud.

10. Han hafwer sönderbråkat mig alt omkring, och låter mig gå; och hafwer uprykt mitt hopp såsom et trä.

11. Hans wrede hafwer förgrymmat sig öfwer mig, och han håller mig för sin fiende.

12. Hans krigsmän äro tillika komne, och hafwa lagt sin wäg öfwer mig, och hafwa lägrat sig alt omkring min hydda.
13. Han hafwer låtit komma mina bröder långt ifrå mig, och mina kände wänner äro mig främmande wordne.
14. Mine näste hafwa undandragit sig, och mine wänner hafwa förgätit mig.
15. Mitt husfolk och mina tjenstequinnor hålla mig för främmande: jag är worden okänd för theras ögon.
16. Jag ropade min tjenare, och han swarade mig intet; jag måste bedja honom med min egen mun.
17. Min hustru stygges wid min anda: jag måste bedja mitt lifs barn.
18. Förakta också mig the unga barn; om jag upreser mig, så tala the emot mig.
19. Alla mina trogna wänner hafwa styggelse wid mig, och them jag kär hade, hafwa wändt sig emot mig.
20. Mina ben låda wid min hud och kött: jag kan med huden icke skyla mina tänder.
21. Förbarmer eder öfwer mig; förbarmer eder öfwer mig, I mine wänner; ty Guds hand hafwer kommit wid mig.
22. Hwi förföljen I mig, så wäl som Gud, och kunnen af mitt kött icke mätte warda?
23. Ack! at mitt tal måtte skrifwit warda; ack! at thet måtte uti en bok satt warda;
24. Med en jernstyl ingrafwit uti bly, och til en ewig åminnelse huggit i sten:
25. Jag wet, at min förlossare lefwer, och han skal på sistone upwäcka mig af jorden:
26. Och jag skal sedan med thenna min hud omklädd warda, och skal i mitt kött få se Gud.
27. Honom skal jag se; och mina ögon skola skåda honom, och ingen annan. Mina njurar äro förtärde uti mitt sköte;
28. Ty I sägen: Huru skole wi förfölja honom, och finna en sak emot honom?
29. Frukter eder för swärdet; förty swärdet är en hämnd öfwer missgerningar; på thet I weta mågen, at näpst är til.

20. Capitel.

Tå swarade Zophar af Naema och sade:
2. Ther uppå måste jag swara, och kan icke bida:
3. Och wil gerna höra, ho mig thet straffa och lasta skal; ty mitt förstånds ande skal swara för mig.
4. Wet tu icke, at altid så tilgått är, ifrå then tiden menniskorna på jorden warit hafwa:
5. At the ogudaktigas berömmelse står icke länge, och skrymtares glädje warar et ögnablick?
6. Om hans högd än räckte up i himmelen, och hans hufwud komme in til skyn;
7. Så måste han dock på sistone förgås såsom träck, så at the som se uppå honom, skola säga: Hwar är han?
8. Såsom en dröm förgår, så skal han ej heller funnen warda; och såsom en syn, then om natten förswinner.
9. Thet öga som honom sett hafwer, thet ser honom intet mer; och hans rum skal icke mer se honom.
10. Hans barn skola tigga gå; och hans hand skal gifwa honom wedermöda til lön.
11. Hans ben skola omgälla hans ungdoms synder, och skola lägga sig i jorden med honom.
12. Om än ondskan smakar honom wäl uti hans mun, skal hon dock fela honom på hans tunga.
13. Hon skal warda förhållen, och icke tillåten, och skal warda honom förtagen i hans hals.
14. Hans mat skal förwända sig i hans buk uti ormgalla.
15. The ägodelar, som han upswulgit hafwer, måste han åter utspy; och Gud skal drifwa them utu hans buk.
16. Han skal suga huggorms-galla, och ormtunga skal dräpa honom.

17. Han skal icke få se the strömar eller wattubäckar, som med honing och smör flyta.
18. Han skal arbeta, och intet nyttjat; och hans ägodelar skola warda annars mans, så at han icke skal hafwa hugnad utaf them.
19. Förty han hafwer undertryckt och förlåtit then fattiga: han hafwer rifwit til sig hus, them han intet byggt hafwer:
20. Ty hans buk kunde icke full warda, och han skal icke igenom sina kosteliga ägodelar undkomma.
21. Af hans mat skal intet qwar wara; therföre skola hans goda dagar intet waraktige blifwa.
22. Om han än öfwerflödar, och hafwer nog, skal honom dock likwäl ångest ske: alla händers möda skal öfwer honom komma.
23. Hans buk skal honom en gång full warda, och han skal sända sin wredes grymhet öfwer honom: han skal öfwer honom regna låta sin strid.
24. Han skal fly för jernharnesk; och kopparbågen skal förjaga honom.
25. Et dragit swärd skal gå igenom honom, och et swärds blänkande, som honom skal bittert warda, skal med förskräckelse gå öfwer honom.
26. Intet mörker är, som honom skyla kan; en eld skal förtära honom, then intet upblåst är; och then som qwar blifwer i hans hydda, honom skal illa gå.
27. Himmelen skal uppenbara hans ondska, och jorden skal sätta sig up emot honom.
28. Hans säd i hans hus skal bortförd warda, förspilld uti hans wredes dag.
29. Thetta är en ogudaktig menniskas lön när Gudi, och hans ords arf när Gudi.

21. Capitel.

Job swarade och sade:
2. Hörer dock til mina ord, och låter säga eder.
3. Hafwer tålamod med mig, at jag ock må tala; och görer sedan spott af mig.
4. Män jag handla med en människa, at min ande icke skulle här utinnan ängslig warda?
5. Wänder eder hit til mig; I skolen förundra eder; och I måsten lägga handen på munnen.
6. När jag tänker ther uppå, så förskräckes jag; och et bäfwande kommer uppå mitt kött.
7. Hwi lefwa tå the ogudaktige, warda gamle, och wäxa til i ägodelar?
8. Theras säd är säker omkring them, och theras afföda är när them.
9. Theras hus hafwer frid för räddhoga, och Guds ris är icke öfwer them.
10. Theras oxe släpper man til, och mißgår icke: theras ko kalfwar, och är icke ofruktsam.
11. Theras unga barn gå ut, såsom en hjord, och theras barn springa.
12. The fröjda sig med trummor och harpor, och äro glade med pipande.
13. The warda gamle med goda dagar, och förskräckas som nogast et ögnablick för helfwetet.
14. The dock säga til Gud: Gack bort ifrån oß; wi wilje intet weta af tina wägar.
15. Ho är then Alsmägtige, at wi honom tjena skole? Eller hwad kan thet båta oß, om wi bedje til honom?
16. Men si, theras ägodelar stå icke uti theras händer; therföre skal the ogudaktigas sinne wara långt ifrå mig.
17. Huru warder the ogudaktigas lykta utsläckt! och theras förderf kommer öfwer them! Han skal utskifta jämmer i sin wrede.
18. The skola warda såsom strå för wädret, och såsom agnar, hwilka stormen bortförer.
19. Gud förwarar åt hans barn bedröfwelse. När han skal löna honom, tå skal man förnimmat.
20. Hans ögon skola se hans förderf, och af then Alsmägtiges wrede skal han dricka.
21. Ty ho skal hafwa behag til hans hus efter honom? Och hans månaders tal skal näppeligen halft blifwa.
22. Ho wil lära Gud, then ock dömer the höga?

23. Thenne dör frisk och helbregda, rik och säll.
24. Hans mjölkekar äro fulla med mjölk, och hans ben warda fulla med märg.
25. Men en annan dör med bedröfwad själ, och hafwer aldrig ätit i glädje.
26. Och the ligga tilhopa med hwar annan i jorden, och matkar öfwertäcka them.
27. Si, jag känner wäl edra tankar och edra wränga anslag emot mig.
28. Ty I sägen: Hwar är Förstens hus? Och hwar äro hyddorna, ther the ogudaktige bodde?
29. Talen I dock ther om säsom meniga folket? Och weten I icke hwad the andras wäsende betyder?
30. Ty then onde warder behällen in til förderfwelsens dag, och in til wredenes dag blifwer han.
31. Ho wil säga hwad han förtjenar, när man thet utwärtes anser? Ho wil wedergälla honom hwad han gör?
32. Men han warder bortdragen til grafwen, och man waktar efter honom i högarna.
33. Orenlighet behagar honom wäl, och alla menniskor warda dragna efter honom: och uppå them, som för honom warit hafwa, är intet tal.
34. Huru trösten I mig så fåfängt, och edra swar finnas dock orätta?

22. Capitel.

Tå swarade Eliphas af Thema och sade:
2. Menar tu, at en man kan liknas wid Gud? Eller är någon så klok, at han kan likna sig wid honom?
3. Menar tu, at then Alsmägtige behagar, at tu räknar tig så from? Eller hwad hjelper thet honom, om än tina wägar utan brist woro?
4. Menar tu han fruktar at straffa tig, och gå med tig til rätta?
5. Ja, tin ondska är fast stor, och uppå tin orättfärdighet är ingen ände.
6. Tu hafwer tagit af tin broder pant utan sak: tu hafwer dragit kläderna af then nakna:
7. Tu hafwer icke gifwit then trötta watn dricka: tu hafwer nekat then hungriga titt bröd:
8. Tu hafwer brukat wäld i landet, och bott ther uti med stort prål:
9. Enkor hafwer tu låtit gå ohulpna, och sönderbrutit the faderlösas armar.
10. Therföre äst tu ommwefwad med snaror, och fruktan hafwer tig hasteligen förskräckt.
11. Skulle tu tå icke se mörkret, och wattufloden icke öfwertäcka tig?
12. Si, Gud är hög i himmelen, och ser stjernorna uppe i högden.
13. Och tu säger: Hwad wet Gud? Skulle han kunna döma thet i mörkret är?
14. Skyn skyler för honom, och han ser intet; han wandrar i himmelens omgång.
15. Wil tu akta på werldens lopp, ther the orättfärdige uti gångne äro?
16. Hwilka förgångne äro förr än tid war, och watnet hafwer bortsköljt theras grund;
17. The som til Gud sade: Far ifrån oss; hwad skulle then Alsmägtige kunna göra them?
18. Ändock han upfyllde theras hus med ägodelar: men the ogudaktigas råd ware långt ifrå mig.
19. The rättfärdige skola få thet se, och glädja sig: och then oskyldige skal bespotta them.
20. Theras wäsende skal förswinna, och thet qwar är af them, skal elden förtära.
21. Så förlika tig nu med honom, och haf frid; ther utaf skal tu hafwa mycket godt.
22. Hör lagen utaf hans mun, och fatta hans tal uti titt hjerta.
23. Om tu omwänder tig til then Alsmägtige, så skal tu upbyggd warda; och kasta thet orätt är långt ifrå tin hydda,
24. Så skal han gifwa guld igen för stoft, och för sten gyldene bäckar:
25. Och tu skal hafwa guld nog, och silfwer skal tig hoptals tillfalla.

26. Tå skal tu hafwa tin lust i then Alsmägtige, och uplyfta titt anlete til Gud.
27. Tu skal bedja honom, och han skal höra tig; och titt löfte skal tu betala.
28. Ehwad tu tager tig före, thet skal han låta tig wäl afgå; och ljus skal skina på tina wägar.
29. Förty the som sig ödmjuka, them uphöjer han; och then som sina ögon nederslår, han skal blifwa frälst:
30. Och then ofkyldige skal hulpen warda; för sina händers renhets skul skal han hulpen warda.

23. Capitel.

Job swarade och sade:
2. Mitt tal blifwer ännu bedröfwadt: min magt är swag för mitt suckandes skul.
3. Ack! thet jag wißte huru jag skulle finna honom, och komma til hans stol,
4. Och sätta min rätt fram för honom, och upfylla min mun med straff,
5. Och förfara hwad ord han mig swara wille, och förnimma hwad han mig sägande worde.
6. Wil han med stor magt träta med mig? Han ställe sig icke så emot mig;
7. Utan lägge mig före hwad likt är, så wil jag wäl winna min rätt.
8. Men går jag rätt fram åt, så är han ther intet: går jag tilbaka, så warder jag honom intet warse:
9. Är han på wänstra sidan, så fattar jag honom intet: förgömmer han sig på högra sidan, så ser jag honom intet.
10. Men han känner wäl min wäg; han försöke mig, så skal jag funnen warda såsom guld.
11. Ty jag sätter min fot uppå hans fjät, och håller hans wäg, och wiker intet ther af:
12. Och träder intet ifrå hans läppars bud, och bewarar hans muns ord mer än mina egna beslut.
13. Han är enig; ho wil swara honom? Och han gör alt som han wil.
14. Och om han mig än wedergäller hwad jag förtjent hafwer, så står äntå för honom mycket tilbaka.
15. Therföre är jag förskräckt för honom, och när jag thet märker, så fruktar jag mig för honom.
16. Gud hafwer gjort mitt hjerta blödigt, och then Alsmägtige hafwer mig förskräckt;
17. Ty mörkret wänder icke åter med mig, och mörker wil för mig intet bortgömdt warda.

24. Capitel.

Hwi skulle tiderna then Alsmägtige icke fördolde wara? Och the honom känna, intet se hans dagar?
2. The flytta råmärken, the röfwa bort hjorden, och föda honom.
3. The drifwa bort then faderlösas åsna, och taga enkans oxe til pant.
4. The fattige måste wika för them, och the torftige i landet måste förgömma sig.
5. Si, willdjuren i öknen gå ut, såsom the plåga, bittida til rofs, at the skola bereda mat för ungarna.
6. The upskära af then åker, som them intet tilhörer, och berga then wingård, som the med orätt hafwa.
7. The nakna låta the ligga, och lemna them intet öfwertäckelse i frosten, af hwilka the theras kläder borttagit hafwa:
8. Så at the måste hålla sig i bergskrefworna, när en regnskur af bergen faller ned uppå them, efter the eljes ingen råd hafwa.
9. The slita barnet ifrå bröstet, och göra thet faderlöst; och göra menniskorna fattiga med pantande.
10. Then nakna låta the gå utan kläder, och ifrå then hungriga borttaga the axen.
11. The twinga them til at göra olja uppå theras qwarn, och trampa theras präßar, och låta them likwäl törsta.
12. The göra folket i staden suckande, och the slagnas själar ropande; och Gud straffar them intet.
13. Therföre äro the affallne ifrå ljuset, och känna icke thes wäg, och wända icke om til thes stigar igen.
14. I lysningen står mördaren up,

och dräper then fattiga och torftiga; och om natten är han som en tjuf.
15. Horkarlens öga hafwer akt på skymningen, och säger: Mig ser intet öga; och han förtäcker sitt anlete.
16. I mörkret bryter han sig in i husen; om dagen gömma the sig med hwar annan, och wilja intet weta af ljuset.
17. Ty om än morgonen kommer, är thet them såsom et mörker; förty han förnimmer mörkrets förskräckelse.
18. Han far lätteligen åstad såsom uppå et watn; hans håfwor warda icke stora i landet; och han brukar intet sin wingård.
19. Helfwetet tager bort them som synda, såsom hetta och torka förtärer snöwatnet bort.
20. The barmhertige skola förgäta honom; hans lust warder full med matk; man skal icke mer tänka uppå honom; han skal sönderbruten warda såsom et ruttit trä.
21. Han hafwer bedröfwat then ensamma, som intet föder; och enkan hafwer han intet godt gjort:
22. Och hafwer dragit the mägtiga under sig med sin kraft: när han står, skal han icke wiß wara om sitt lif.
23. Han gör sig sjelf en trygghet, ther han sig uppå förlåter; dock se hans ögon uppå theras handel.
24. The äro en liten tid uphäfne; men the warda om intet och undertryckte, och taga en ända såsom all ting; och såsom agnar på axen skola the afslagne warda.
25. Är thet icke så? Nu wäl, ho wil straffa mig för lögn, och göra mina ord om intet?

25. Capitel.

Tå swarade Bildad af Suah och sade:
2. Är icke herrskap och fruktan när honom, hwilken frid gör ibland sina högsta?
3. Ho kan räkna hans krigsmän? Och öfwer hwem upgår icke hans ljus?
4. Och huru kan en menniska rättfärdig wara för Gudi? Eller huru kan en qwinnas barn rent wara?
5. Si, månan skiner icke ännu, och stjernorna äro ännu icke rena för hans ögon;
6. Huru mycket mindre en menniska, then malen, och en menniskas barn, then matken?

26. Capitel.

Job swarade och sade:
2. Hwem äst tu biståndig? Then som ingen magt hafwer? Hjelper tu honom som ingen starkhet hafwer i armen?
3. Hwem gifwer tu råd? Then som intet wet? Och tu bär fram tina stora gerningar?
4. För hwem talar tu? Och in för hwem går anden ifrå tig?
5. The resar ängslas under watnen, och the som när them bo.
6. Helfwetet är blott för honom, och förderfwet hafwer intet öfwertäckelse.
7. Han sträcker ut Norden på intet, och hänger jorden uppå intet.
8. Watnet samlar han i sina skyar; och skyarne remna icke ther under.
9. Han håller sin stol, och utbreder sin sky ther före.
10. Han hafwer satt et mål om watnet, in til thes ljus och mörker blifwer ändadt.
11. Himmelens stoder skälfwa, och gifwa sig för hans näpst.
12. För hans kraft warder hafwet hasteligen stormande, och för hans klokhet stillar sig hafwets höghet.
13. På himmelen warder thet klart igenom hans wäder, och hans hand drifwer bort hwalfisken.
14. Si, altså går thet til med hans gerningar; men hwad besynnerligt hafwe wi ther utinnan hört? Ho kan förstå hans magts dunder?

27. Capitel.

Och Job höll talet fram, hof up sitt ordspråk, och sade:
2. Så sant som Gud lefwer, then mig min rätt förwägrar, och then Alsmägtige, som min själ bedröfwar:

3. Så länge min ande i mig är, och andedrägten af Gud i min näsa är:
4. Mina läppar skola intet orätt tala, och min tunga skal intet bedrägeri för händer hafwa.
5. Bort thet ifrå mig, at jag skulle gifwa eder rätt. In til thes min ände kommer, skal jag icke wika ifrå min fromhet.
6. Ifrå min rättfärdighet, som jag håller, wil jag icke gå: mitt samwete gnager mig intet för alla mina lifsdagar.
7. Men min fiende warder funnen ogudaktig, och min motståndare orättwis.
8. Ty hwad är en skrymtares hopp, at han så girig är; och Gud rycker dock hans själ bort?
9. Menar tu, at Gud skal höra hans röst, när ångest kommer honom uppå?
10. Huru kan han hafwa lust til then Alsmägtige, och något åkalla honom?
11. Jag wil lära eder om Guds hand; och hwad för then Alsmägtige gäller, wil jag icke dölja.
12. Si, I hållen eder alle, at I ären wise: hwi gifwen I tå sådana onyttiga ting före?
13. Thetta är en ogudaktig menniskas lön när Gudi, och the tyranners arf, som the af then Alsmägtige få skola.
14. Om han får många barn, så skola the höra swärdet til; och hans afföda skal icke af bröd mätt warda.
15. Hans öfwerblifne skola i döden begrafne warda, och hans enkor skola intet gråta.
16. Om han samlar penningar tilhopa såsom stoft, och tilreder sig kläder såsom ler,
17. Så skal han wäl tilreda; men then rättfärdige skal kläda sig ther uti, och then oskyldige skal utskifta penningarna.
18. Han bygger sitt hus, såsom en spindel, såsom en waktare gör sig et skjul.
19. När then rike nederlägges, skal han intet få med sig: han skal uplåta sina ögon, och finna intet.
20. Honom skal öfwerfalla förskräckelse såsom watn; om natten skal stormwäder taga honom bort.
21. Östanwäder skal föra honom bort, at han skal förgås; och owäder skal drifwa honom ifrå hans rum.
22. Thetta skal han låta komma öfwer honom, och skal intet skona honom: alt skal thet gå honom ifrå handa.
23. Man skal klappa händer tilhopa öfwer honom, och hwißla öfwer honom, ther han warit hafwer.

28. Capitel.

Silfret hafwer sin gång, och guldet sitt rum, ther thet werkas.
2. Jern tager man utaf jorden, och utaf stenar smälter man koppar.
3. På mörkret warder ju en tid ända, och någon finner ju på sistone thet fördolda.
4. Thet springer ut en sådan bäck, at the som bo ther omkring icke kunna gå ther öfwer til fots: han warder menniskorna alt för djup, och flyter sin kos.
5. Man får ock eld nedan utu jorden, ther dock ofwan til bröd wäxer.
6. Man finner Saphir på somliga rum, och jordklimpar ther guld är uti.
7. Then stigen hafwer ingen fogel kunnat, och ingen gams öga sett:
8. The stolta barn hafwa icke trampat honom, och intet lejon gått ther uppå.
9. Bär man också handen på stenen, och gräfwer bergen omkull.
10. Man gräfwer bäckar utu hälleber-gen, och alt thet kosteligt är ser ögat.
11. Man förtager strömar watnet, och hafwer fram i ljuset thet ther utinnan fördoldt är.
12. Huru wil man nu wishet finna, och hwar är rumet til förständighet?
13. Ingen wet hwar hon ligger; och hon warder icke funnen uti the lefwandes land.
14. Afgrunden säger: Hon är icke i mig; och hafwet säger: När mig är hon icke.
15. Man kan icke gifwa ther penningar före, ej heller silfwer upwäga, til at betala henne med.

16. Hon räknas icke wid Ophiriskt guld, eller wid kostelig Onich och Saphir.
17. Guld och Diamant kan icke liknas ther wid; ej heller kan hon tilbytas för gyldene klenodier.
18. Ramoth och Gabis aktar man intet: hon är högre aktad än pärlor.
19. Topas af Ethiopien warder icke lika skattad med henne; och thet renaste guld gäller icke ther emot.
20. Hwadan kommer tå wisheten, och hwar är rumet til förståndigheten?
21. Hon är fördold för alla lefwandes ögon, och öfwerskyld för foglarna under himmelen.
22. Fördömelsen och döden säga: Wi hafwe med wåra öron hört hennes rykte.
23. Gud wet wägen ther til, och känner hennes rum.
24. Förty han ser jordens ända, och skådar alt thet under himmelen är;
25. Så at han gifwer wädret sin wigt, och watnet sitt mått.
26. Tå han satte regnet et mål före, och tordönen och ljungelden sin wäg;
27. Tå såg han henne, och afmätte henne, tilredde henne, och fann henne,
28. Och sade til menniskan: Si, HErrans fruktan är wishet; och fly thet onda är förståndighet.

29. Capitel.

Och Job hof åter up sitt ordspråk, och sade:
2. Ack! at jag wore såsom uti the förra månader, uti the dagar, tå Gud bewarade mig;
3. Tå hans lykta sken öfwer mitt hufwud, och jag i mörkret gick wid hans ljus;
4. Såsom jag war i min ungdomstid, tå Guds hemlighet war öfwer min hydda;
5. Tå then Alsmägtige ännu med mig war, och mina tjenare alt omkring mig;
6. Tå jag twådde min wäg uti smör, och hälleberget utgöt mig oljefloder;
7. Tå jag utgick til stadsporten, och lät bereda mig mitt säte på gatan;
8. Tå mig ynglingar sågo, och undstungo sig, och the gamle upstodo för mig;
9. Tå the öfwerste igen wände at tala, och lade sin hand på sin mun;
10. Tå Förstarnas röst gömde sig undan, och theras tunga lådde wid theras gom;
11. Ty hwilkens öra mig hörde, then prisade mig salig; och hwilkens öga mig såg, then witnade om mig;
12. Förty jag halp then fattiga, som ropade, och then faderlösa, som ingen hjelpare hade.
13. Thens wälsignelse, som förgås skulle, kom öfwer mig; och jag tröstade enkans hjerta.
14. Rättfärdighet war min klädebonad; then iklädde jag såsom en kjortel; och min dom war min skrud.
15. Jag war then blindas öga, och then haltas fot.
16. Jag war the fattigas fader; och hwilken sak jag icke wißte, then utfrågade jag.
17. Jag sönderslog then orättfärdigas oxeltänder, och tog rofwet utu hans tänder.
18. Jag tänkte: Jag wil dö uti mitt näste, och göra mina dagar många såsom sanden.
19. Min säd gick up af wätska, och dagg blef öfwer min årswäxt.
20. Min härlighet förnyade sig för mig, och min båge förwandlade sig i min hand.
21. The hörde mig, och tego, och waktade uppå mitt råd.
22. Efter mina ord talade ingen mer, och mitt tal dröp på them.
23. The waktade på mig såsom på regn, och upgapade med munnen såsom efter aftonregn.
24. Om jag log til them, förlåto the sig intet ther uppå, och tordes intet bedröfwa mig.
25. När jag wille komma til theras handlingar, så måste jag sitta främst; och bodde såsom en Konung ibland krigsfolk, tå jag hugswalade them som sorgfulle woro.

30. Capitel.

Nu le the åt mig, som yngre åro ån jag, hwilkas fåder jag icke wille aktat wårdiga såtta ibland min hjords hundar:

2. Hwilkas förmåga jag för intet höll, the icke til ålder komma kunde:

3. The som för hungers skul och bekymmer ensamme flydde in i öknen, nyligen förderfwade och elånde wordne:

4. The som nåßlor uprydcte omkring buskarna, och enrötter war theras mat:

5. Och tå the them uprydcte, fröjdades the ther öfwer såsom en tjuf.

6. Wid the styga båckar bodde the, uti jordkulor och bergskrefwor.

7. Emellan buskar ropade the, och ibland tistlar församlade the sig:

8. The lösa och föraktade menniskors barn, the som ringast woro i landet.

9. Nu år jag theras strångaspel worden, och måste wara theras talåmne.

10. The styggas wid mig, och draga sig långt ifrå mig, och spara icke at spotta för mitt ansikte.

11. Ty han hafwer spånt mina senor, och hafwer ödmjukat mig, och lagt et betsel i munnen uppå mig.

12. På högra sidan, ther jag grönskades, satte the sig up emot mig, och stötte mina fötter bort, och gjorde en wåg öfwer mig, til at förderfwa mig.

13. The hafwa förspillt mina stigar; thet war them så lått at göra mig skada, at the ingen hjelp thertil behöfde.

14. The åro inkomne såsom genom stora refwor, och åro utan ord infallne.

15. Förskråckelse hafwer wåndt sig emot mig, och såsom et wåder förföljt min frihet, och såsom en löpande sky, min hålsa.

16. Men nu utgjuter sig min själ öfwer mig, och mina sorgedagar hafwa fattat mig.

17. Om natten warda mina ben allestådes genomborrade, och the som mig jaga, lågga sig intet at sofwa.

18. Genom stor kraft warder jag margalunda klådd, och the omgjorda mig thermed, såsom med min kjortelshufwudbonad.

19. Man hafwer trampat mig i tråck, och aktat mig lika med stoft och aska.

20. Ropar jag til tig, så swarar tu mig intet; går jag fram, så aktar tu mig intet.

21. Tu åst mig förwånd til en grufwelig, och drager titt hat til mig med tin hands starkhet.

22. Tu lyfter mig up, och låter mig fara uppå wådret, och försmålter mig krafteligen.

23. Ty jag wet, tu öfwerantwardar mig döden; thet år thet hus, som alla lefwande förelagdt år.

24. Dock råcker han icke sin hand ut in i benhuset; och the warda ej ropande öfwer sitt förderf.

25. Jag gret ju uti then hårda tiden, och min själ warkunnade sig öfwer then fattiga.

26. Jag wåntade thet goda, och thet onda kom: jag wåntade ljuset, och mörkret kom.

27. Mina inelfwor sjuda, och hålla intet up; mig år uppå kommen en sorgetid.

28. Jag går bedröfwad, åndock jag på ingen wredgas: jag står up i menigheten och ropar.

29. Jag år drakars broder, och strutsfoglars stallbroder.

30. Min hud öfwer mig år swart worden, och mina ben åro förtorkade af hetta.

31. Min harpa år worden en klagan, och min pipa en gråt.

31. Capitel.

Jag hafwer gjort et förbund med mina ögon, at jag intet skal sköta efter någon jungfru.

2. Men hwad gifwer mig Gud til lön ofwan efter, och hwad arfwedel then Alsmågtige af högden?

3. Skulle icke hellre then oråttfårdige hafwa then wedermödan, och en ogerningsman sådan jåmmer lida?

4. Ser han icke mina wågar, och råknar alla mina gångar?

5. Hafwer jag wandrat i fåfånglighet,

eller min fot skyndat sig til bedrägeri?
6. Man wäge mig på en rätt wåg, så skal Gud förnimma min fromhet.
7. Hafwer min gång wikit utaf wägen, och mitt hjerta efterföljt mina ögon, och något lådat wid mina händer;
8. Så låt mig så, och en annan äte thet, och min ätt warde utrotad.
9. Hafwer mitt hjerta låtit sig draga til qwinnor, och hafwer waktat wid min nästas dör:
10. Så warde min hustru af en annan skämd, och andra besofwe henne:
11. Ty thet är en last och en mißgerning för domarena;
12. Ty thet wore en eld, som förtär in til förderf, och all min indrägt utrotade.
13. Hafwer jag föraktat min tjenares eller min tjenarinnas rätt, tå the med mig trätte;
14. Hwad wille jag göra, när Gud reser sig up? Och hwad wille jag swara, när han hemsöker?
15. Hafwer ock icke Han gjort honom, then mig i moderlifwet gjorde? Och hafwer ju så wäl tilredt honom i lifwet?
16. Hafwer jag the torftiga förnekat hwad the begärde, och låtit enkans ögon försmäkta;
17. Hafwer jag ätit min beta allena, at then faderlöse icke också hafwer ätit ther af;
18. Ty ifrå min ungdom hafwer jag hållit mig såsom en fader; och alt ifrå mitt moderlif hafwer jag gerna hugswalat;
19. Hafwer jag någon sett förgås, therföre at han icke hade kläder, och låtit then fattiga gå oskyld;
20. Hafwa icke hans sidor wälsignat mig, tå han af mina lamms skin wärmd wardt;
21. Hafwer jag låtit min hand komma wid then faderlösa, ändock jag såg mig i porten magt hafwa;
22. Så falle mina skuldror ifrå mina axlar, och min arm gånge sönder ifrå läggen.
23. Ty jag fruktade Gud såsom en olycka öfwer mig, och kunde hans tunga icke bära.
24. Hafwer jag satt guld til min tröst, och sagt til guldklimpen: Tu äst mitt hopp;
25. Hafwer jag gladt mig, at jag många ägodelar hade, och min hand allahanda förwerfwat hade;
26. Hafwer jag sett på ljuset, tå thet klart sken, och på månan, tå han i fyllo gick;
27. Hafwer mitt hjerta hemligen låtit sig tälja i thet sinnet, at min mun skulle kyßa min hand;
28. Hwilket ock en mißgerning är för domarena; förty ther med hade jag nekat Gud i högden.
29. Hafwer jag gladt mig, när min fiende gick illa, och uphäfwit mig, at olycka råkade uppå honom;
30. Ty jag lät min mun icke synda, så at then önskade hans själ en banna.
31. Hafwa icke the män i min hydda måst säga: Ack! at wi icke måtte af hans kött mättade warda.
32. Ute måste then främmande icke blifwa; utan för then wägfarande lät jag min dör up.
33. Hafwer jag såsom en menniska skylt min skalkhet, at jag skulle hemligen fördölja min mißgerning;
34. Hafwer jag grufwat mig för stora hopen; eller hafwer frändernas föraktelse mig förskräckt. Jag blef stilla, och gick icke ut genom dören.
35. Ho gifwer mig en förhörare, at then Allsmägtige må höra mitt begär? At någon måtte skrifwa en bok om min sak:
36. Så wille jag taga henne uppå mina axlar, och ombinda mig henne såsom en krona.
37. Jag wille förkunna talet på mina steg, och såsom en Förste wil jag thet frambära.
38. Om min jord ropar emot mig, och thes fåror alla tillika gråta:
39. Hafwer jag thes frukt obetalad ätit, och gjort åkermännernas lefwerne tungt:
40. Så wäxe mig tistel för hwete, och

törne för bjugg. En ånda hafwa Jobs ord.

32. Capitel.

Tå wände the tre män igen at swara Job, efter han höll sig rättfärdig.
2. Men Elihu Baracheel son, af Bus, af Ram slägte, wardt wred uppå Job, at han höll sin själ rättfärdigare än Gud.
3. Och wardt han wred uppå the tre hans wänner, at the intet swar funno, och dock fördömde Job.
4. Ty Elihu hade bidat så länge the hade talat med Job, efter the woro äldre än han.
5. Therföre, tå han såg, at intet swar war i the tre mäns mun, wardt han wred.
6. Och så swarade Elihu Baracheel son, af Bus, och sade: Jag är ung, och I ären gamle; therföre hafwer jag skytt, och fruktat bewisa min konst på eder.
7. Jag tänkte, låt åren tala, och äldren bewisa wisbet.
8. Men anden är i menniskan, och then Alsmägtiges Ande gör henne förståndig.
9. Mästarena äro icke the wisaste, och the gamle förstå icke hwad rätt är.
10. Therföre wil jag ock tala; hör här til; jag wil ock bewisa min konst.
11. Si, jag hafwer bidat, medan I talat hafwen; jag hafwer gifwit akt på edert förstånd, til thes I hafwen gjort en ända på edert tal;
12. Och jag hafwer haft akt uppå eder, och si, ingen är ibland eder som Job straffa, eller til hans ord swara kan.
13. I mågen til äfwentyrs säga: Wi hafwe drabbat på wisheten, at Gud hafwer bortkastat honom, och ingen annan.
14. Thet talet gör mig icke fyllest; jag wil intet swara honom, efter som I taladen.
15. Ack! the upgifwas, och kunna intet mer swara; the kunna intet mer tala.
16. Efter jag nu bidat hafwer, och the kunna intet tala: (förty the stå tyste, och swara intet mer:)
17. Wil jag dock swara min part, och bewisa min konst;
18. Ty jag är så full med ord, at min ande ängslas i mitt bröst.
19. Si, min buk är såsom must, then tiltäppt, är hwilken nya fat sönderslår.
20. Jag måste tala, at jag må få andas; jag måste uplåta mina läppar och swara.
21. Jag wil på ingens person se, och ingen menniska til wiljes tala.
22. Förty jag wet icke, om jag så gjorde, om min Skapare innan en kort tid mig borttagande worde.

33. Capitel.

Hör dock, Job, mitt tal, och gif akt på alla mina ord.
2. Si, jag låter min mun up, och min tunga skal tala i min mun.
3. Mitt hjerta skal tala rätt, och mina läppar skola säga et rent förstånd.
4. Guds Ande hafwer gjort mig, och then Alsmägtiges Ande hafwer gifwit mig lif.
5. Kan tu, så swara mig; kom fram jämte mig.
6. Si, jag hörer Gudi til, såsom tu säger, och utaf jord är jag också gjord.
7. Dock tu behöfwer icke förfäras för mig, och min hand skal icke wara tig för swår.
8. Tu hafwer talat för mina öron; tina ords röst måste jag höra:
9. Jag är ren och utan all last, oskyldig, och hafwer ingen synd.
10. Si, han hafwer funnit en sak emot mig; therföre håller han mig för sin fiende.
11. Han hafwer satt min fot i stocken, och förwarat alla mina wägar.
12. Si, rätt ther utaf besluter jag emot tig, at tu icke äst rättfärdig; ty Gud är mer än en menniska.
13. Hwi wil tu träta med honom, at han icke gör tig räkenskap för alt thet han gör?
14. Om Gud en gång något befaller,

tå skal man icke först se ther efter, om thet rätt är.

15. Uti synens dröm om natten, när sömnen faller uppå menniskorna, när the sofwa på sängen;

16. Tå öpnar han menniskors öra, och förskräcker them, och näpser them;

17. På thet han skal wända menniskan ifrån olycka, och förwara henne för öfwermod.

18. Han skonar hennes själ för förderf, och hans lif, at thet icke skal falla i swärdet:

19. Och näpser honom med sweda uppå hans säng, och alla hans ben mägtigt:

20. Och far så med honom, at honom wämjes wid maten, och hans själ icke hafwer lust til at äta.

21. Hans kött förswinner, så at man intet ser thet, och hans ben förkrossas, så at man icke gerna ser them:

22. At hans själ nalkas til förderf, och hans lif til the döda.

23. Om nu en Ängel, en af tusende, trädde fram för honom, til at förkunna menniskan Guds rättfärdighet;

24. Tå skal han förbarma sig öfwer honom, och säga: Han skal förlossad warda, at han icke skal fara ned i förderfwet; ty jag hafwer funnit en försoning.

25. Hans kött komme sig til igen, såsom i ungdomen, och låt honom åter warda ung igen.

26. Han skal bedja Gud, som skal bewisa honom nåd. Han skal låta se sitt ansikte med glädje, och skal wedergälla menniskan hennes rättfärdighet.

27. Han skal för menniskorna bekänna, och säga: Jag hafwer syndat och illa gjort, och mig är ännu för litet skedt.

28. Han hafwer förlossat min själ, at hon icke skulle komma i förderf, utan mitt lif skulle få se ljuset.

29. Si, alt thetta gör Gud twå eller tre gånger med hwar och en;

30. På thet han skal hämta hans själ igen utu förderfwet, och uplyser honom med the lefwandes ljus.

31. Gif akt här uppå, Job, och hör här til, och tig, at jag må tala.

32. Men hafwer tu något at tala, så swara mig. Säg, äst tu rättfärdig? Jag wil gerna hörat.

33. Hafwer tu ock intet, så hör mig, och tig; jag wil lära tig wisdom.

34. Capitel.

Och Elihu swarade och sade:

2. Hörer, I wise, mitt tal, och I förståndige, akter på mig;

3. Ty örat pröfwar talet, och munnen smakar maten.

4. Låt oss utwälja en dom, at wi måge emellan oss känna hwad godt är.

5. Ty Job hafwer sagt: Jag är rättfärdig, och Gud hafwer förwägrat mig min rätt.

6. Jag måste ljuga, om jag än rätt hade; jag warder plågad af mina skott, om jag än thet intet förskyllat hade.

7. Ho är en sådan som Job, som gabberi dricker såsom watn,

8. Och går på wägen med illgerningsmän, så at han wandrar med ogudaktiga män?

9. Ty han hafwer sagt: Om än någon rättfärdig wore, så gäller han dock intet när Gudi.

10. Hörer mig, I wise män: Bort thet, at Gud skulle wara ogudaktig, och then Alsmägtige orättwis;

11. Utan han lönar menniskan efter som hon hafwer förtjent, och drabbar uppå hwar och en efter hans gerningar.

12. Utan twifwel, Gud fördömer ingen med orätt, och then Alsmägtige böjer icke rätten.

13. Ho hafwer skickat thet uppå jorden är, och ho hafwer satt hela jordens krets?

14. Om han thet toge sig före, kunde han allas anda och lif til sig samla:

15. Alt kött worde tilhopa förgåendes, och menniskan worde åter til aska igen.

16. Hafwer tu förstånd, så hör thetta, och gif akt på mitt tals röst.

17. Skulle någon förthenskul twinga rätten, at han hatar honom? Och ther-

före at tu stolt äst, skulle tu förthen=
skul fördöma then rättfärdiga?
18. Skulle någon säga til Konungen:
Tu Belial? och til Förstarna: J ogud=
aktige?
19. Then dock icke ser på Förstarnas
person, och känner icke mer then härliga
än then fattiga; förty the äro alle hans
händers werk.
20. Med hast måste menniskorna dö,
och om midnattstid förskräckas och för=
gås: the mägtige warda kraftlöse bort=
tagne.
21. Ty hans ögon se uppå hwars och
ens wägar, och han skådar alla theras
gångar.
22. Intet mörker eller skygd är, at
ogerningsmän måga sig ther fördölja:
23. Ty thet warder ingen tilstadt, at
han kommer med Gud til rätta.
24. Han förgör många stolta, som icke
stå til at räkna; och sätter andra i
theras stad:
25. Therföre at han känner theras
gerningar, och omstörtar them om nat=
ten, at the skola sönderkroßade warda.
26. Han kastar the ogudaktiga uti en
hop, ther man gerna ser thet:
27. Therföre at the icke hafwa följt
honom efter, och förstodo inga af hans
wägar:
28. At the fattigas rop skulle komma
in för honom, och han then eländas
rop höra måtte.
29. Om han frid gifwer, ho wil för=
döma? Och om han förskyler anletet,
ho wil se uppå honom ibland folken och
menniskorna?
30. Så låter han nu en skrymtare re=
gera, til at plåga folket.
31. För Guds skul wil jag lida talet,
och icke förmenat.
32. Hafwer jag icke drabbat rätt, så
lär tu mig bättre: hafwer jag orätt
handlat, wil jag icke göra så mer.
33. Man wäntar nu swar af tig; ty
tu förkastar all ting, och tu hafwer be=
gynt thet, och icke jag. Wet tu nu nå=
got, så tala.
34. Wise män låter jag wäl tala, och
en wis man hörer mig.
35. Men Job talar owisligt, och hans
ord äro icke wisa.
36. Min Fader, låt Job försökt war=
da alt in til ändan, therföre at han
wänder sig til orättfärdiga menniskor.
37. Han hafwer, utöfwer sin synd, än=
nu ther til hädat: therföre låt honom
in för oß slagen warda; och träte han
sedan med sina ord in för Gud.

35. Capitel.

Och Elihu swarade och sade:
2. Håller tu thet för rätt, at tu säger:
Jag är rättwisare än Gud?
3. Ty tu säger: Ho blifwer något räk=
nad för tig? Hwad hjelper thet, om jag
håller mig ifrå synd?
4. Jag wil swara tig med orden, och
tina wänner med tig.
5. Se up til himmelen, och skåda; och
se uppå skyarna, at the äro tig för höga.
6. Om tu syndar, hwad kan tu göra
emot honom? Och om tin ondska är
stor, hwad kan tu göra honom?
7. Och om tu äst rättfärdig, hwad
kan tu gifwa honom, eller hwad kan
han taga af tina händer?
8. En menniska, såsom tu äst, må tin
ondska något göra, och en menniskas
barn tin rättfärdighet.
9. The samme måga ropa, när them
mycket öfwerwäld sker, och ropa öfwer
the wäldigas arm;
10. The ther intet säga: Hwar är
Gud min Skapare, som sånger gör om
natten?
11. Then oß gör lärdare än djuren på
jorden, och wisare än foglarna under
himmelen.
12. Men the skola ock ther ropa öfwer
the ondas högmod; och han skal intet
höra them:
13. Ty Gud hörer icke fåfängligheten,
och then Alsmägtige ser ther intet til.
14. Nu säger tu: Tu ser honom intet;
men en dom är för honom; allenast
förbida honom.
15. Om hans wrede icke så hastigt
hemsöker, och intet skötter at ther så
många laster äro;
16. Therföre hafwer Job fåfängt öp=

nat sin mun, och gifwer onyttiga ord före med oförnuft.

36. Capitel.

Elihu talade ytterligare och sade:
2. Töfwa ännu litet, jag wil wisa tig thet; ty jag hafwer ännu på Guds wägnar något säga.
3. Jag wil hämta mitt förstånd fjerran efter, och bewisa, at min skapare är rättwis.
4. Mitt tal skal utan twifwel intet falskt wara: mitt förstånd skal utan fel wara för tig.
5. Si, Gud förkastar icke the mägtiga; ty han är ock mägtig af hjertans kraft.
6. Then ogudaktiga bewarar han icke; utan hjelper then arma til rätta.
7. Han wänder icke sina ögon ifrå then rättfärdiga; och Konungarna låter han sitta på stolen i ewig tid, at the höge blifwa.
8. Och om fångar ligga i bojor, och bundne med tåg jämmerligen:
9. Så gifwer han them tilkänna hwad the gjort hafwa, och theras odygd, at the hafwa brukat wåld:
10. Och öpnar them örat til tuktan, och säger them, at the skola omwända sig ifrå thet orätt är.
11. Om the höra och tjena honom, så skola the i goda dagar gamle warda, och lefwa med lust.
12. Höra the icke, så skola the falla för swärd, och förgås förr än the warda thet warse.
13. The skrymtare, när wreden kommer uppå them, ropa the intet, när the fångne ligga;
14. Så skal theras själ dö med qwal, och theras lif ibland bolare.
15. Men then arma skal han hjelpa utu hans armod, och han öpnar then arma örat i bedröfwelsen.
16. Han skal taga tig utur ångestens wida mun, then ingen bottn hafwer; och titt bord skal hafwa ro, upfyldt med alt godt.
17. Men tu gör the ogudaktigas sak god, så at theras sak och rätt blifwer behållen.
18. Se til, om icke otålighet hafwer rört tig i qwalen, eller stora gåfwor icke hafwa böjt tig.
19. Menar tu, at tin wäldighet skal bestå kunna utan bedröfwelse, eller eljes någon starkhet eller förmåga?
20. Tu får icke begära natten til at öfwerfalla menniskorna i theras rum.
21. Wakta tig, och wänd tig icke til thet orätt är, såsom tu för jämmers skul tig företagit hafwer.
22. Si, Gud är för hög i sin kraft; ho är en lagförare såsom han är?
23. Ho wil hemsöka öfwer honom hans wäg? Och ho wil säga til honom: Tu gör orätt?
24. Tänk uppå, at tu intet wet hans werk, såsom menniskorna sjunga.
25. Ty alla menniskor se thet; menniskorna se thet fjerran.
26. Si, Gud är stor och okänd; hans åratal kan ingen utfråga.
27. Han gör watnet til små droppar, och drifwer sina skyar til regn;
28. Så at skyarne flyta och drypa fast uppå menniskorna.
29. Tå han tager sig före at skingra sina skyar, och tager sitt täckelse bort:
30. Si, så utbreder han sitt ljus öfwer them, och öfwertäcker hafwet, tådan the komma.
31. Ty ther med dömer han folket, och gifwer mat tilfyllest.
32. Han häller händerna före, och betäcker ljuset, och bjuder thet, at thet skal igenkomma.
33. Om thet samma förkunnar hans herde, och hans boskap om skyn.

37. Capitel.

Ther af förskräcker sig mitt hjerta, och bäfwar.
2. Hörer hans röstes skall, och thet ljud som utaf hans mun går.
3. Han ser under alla himlar, och hans ljus skiner uppå jordens ändar.
4. Efter honom bullrar dundret, och han dundrar med et stort skall; och när hans dundrande hördt warder, kan man intet förhålla thet.
5. Gud dundrar med sitt dunder gruf-

weligen, och gör stora ting, och warder dock intet känd.

6. Han talar til snön, så är then strax här på jorden, och til regnskuren, så är regnskuren ther med magt.

7. Man förgömmer sig ibland alla menniskor, at folket skal känna hans werk.

8. Willdjuret kryper uti skjul, och blifwer i sitt rum.

9. Sönnan efter kommer wäder, och nordan efter köld.

10. Af Guds Anda kommer frost, och stort watn, tå han utgjuter.

11. The tjocka skyar skilja sig, at klart skal warda och igenom molnet utbrister hans ljus.

12. Han wänder skyarna hwart han wil, at the skola göra alt thet han bjuder them på jordens krets.

13. Ehwad thet är öfwer en slägt, eller öfwer et land, tå man finner honom barmhertig.

14. Akta ther uppå, Job; statt och förnim Guds under.

15. Wet tu, när Gud låter thetta komma öfwer them? Och när han låter sina skyars ljus utgå?

16. Wet tu huru skyarne utsprida sig? Hwilka under the fullkomlige weta?

17. At tina kläder warma äro, tå landet är stilla af sönnanwäder?

18. Ja, tu utbreder icke skyarna med honom, hwilka starka äro, och anseende såsom en grund.

19. Låt oß höra hwad wi skole säga honom, förty wi räcke icke in til honom för mörker.

20. Ho skal förtälja honom hwad jag talar? Om någon talar, han warder upslukad.

21. Nu ser man icke ljuset, som inom skyn lyser; men när wädret blåser, görs thet klart.

22. Ifrå nordan kommer guld, then förskräckeliga Guden til lof:

23. Men then Alsmägtige kunna the intet finna, then så stor är i magten; ty han måste ingen räkenskap göra för sin rätt och rättfärdiga sak.

24. Therföre måste menniskorna frukta honom; och han fruktar inga wisa.

38. Capitel.

Och HErren swarade Job uti et wäder och sade:

2. Hwilken är then, som i sina tankar så fela wil, och talar så med oförnuft?

3. Gjorda tina länder såsom en man; jag wil fråga tig; säg, äst tu så klok.

4. Hwar war tu, tå jag grundade jorden? Säg mig.

5. Wet tu ho henne hafwer satt sitt mått, eller ho hafwer dragit något snöre öfwer henne?

6. Eller hwar uppå står hennes fotafäste, eller ho hafwer henne en hörnsten lagt,

7. Tå morgonstjernorna tilsammans låfwade mig, och alla Guds barn fröjdade sig?

8. Ho hafwer tilslutit hafwet med sina dörar, tå thet utbrast såsom utu moderlifwet?

9. Tå jag klädde thet med skyar, och inwefwade thet i töken, såsom i et lindakläde:

10. Tå jag förtog thet thes flod med min dam, och satte thet bom och dörar före,

11. Och sade: Alt här in til skal tu komma, och icke widare: här skola tina stolta böljor sätta sig.

12. Hafwer tu i tin tid budit morgonen, och wist morgonrodnaden sitt rum?

13. At jordens ändar måga fattade warda, och the ogudaktige ther utskuddade blifwa?

14. Inseglet skal sig förwandla såsom ler, så at the skola blifwa såsom et kläde:

15. Och the ogudaktige skal theras ljus förtagit warda, och the högfärdigas arm skal sönderbruten warda.

16. Hafwer tu kommit uti hafwets grund, och wandrat uti djupets fjät?

17. Hafwa dödens dörar någon tid uplåtit sig för tig, eller hafwer tu sett dörarna åt mörkret?

18. Hafwer tu förnummit huru bred jorden är? Låt höra, wet tu alt thetta?

19. Hwilken är wägen tit, ther ljuset bor, och hwilket är mörkrets rum?

20. At tu måtte aftaga thes gräns, och märka stigen til thes hus?

21. Wißte tu, at tu skulle på then tiden födb warda, och huru många tina dagar blifwa skulle?
22. Hafwer tu ther warit, tådan snön kommer? Eller hafwer tu sett hwadan haglet kommer?
23. Hwilka jag bewarat hafwer in til bedröfwelsens dag; in til stridens och örligets dag.
24. Genom hwilken wäg delar sig ljuset, och upkommer östanwädret på jorden?
25. Ho hafwer utskiftat regnskuren sitt lopp, och ljungelden och dundret wägen;
26. Så at thet regnar uppå jorden, ther ingen är, i öknen ther ingen menniska är;
27. At thet skal upfylla ödemarken och öknen, och kommer gräset til at wäxa?
28. Ho är regnets fader? Ho hafwer födt daggens droppar?
29. Utu hwars lif är isen utgången? Och ho hafwer födt rimfrosten under himmelen?
30. At watnet skulle fördoldt warda såsom under stenar, och djupet blifwer ofwan uppå ståndande?
31. Kan tu binda tilsammans Sjustjernornas band, eller uplösa Orions band?
32. Kan tu hämta morgonstjernorna fram i sin tid, eller föra wagnen på himmelen öfwer sin bana?
33. Wet tu huru himmelen skal regeras; eller kan tu sätta et herradöme öfwer honom på jorden?
34. Kan tu föra tina dunder högt uppe i skyn, at watnens myckenhet tig öfwertäcker?
35. Kan tu utsläppa ljungeldar, at the fara åstad, och säga: Här äre wi?
36. Ho hafwer satt wisdomen uti thet fördolda? Ho hafwer gifwit tankarna förstånd?
37. Ho är så wis, at han skyarna räkna kan? Ho kan förstoppa wattuläglarna i himmelen,
38. När stoftet är wått wordet, så at thet tilhopa löper, och klimparne låda tilsammans?

39. Capitel.

Kan tu gifwa lejoninnan hennes rof i jagten? och mätta the unga lejonen,
2. Så at the lägga sig uti sitt rum, och stilla ligga i kulan på wakt?
3. Ho reder korpen mat, när hans ungar ropa til Gud, och weta icke hwar theras mat är?
4. Kan tu sätta tiden, när stengetterna skola kidla på bergen? Eller hafwer tu märkt, när hinderna gå hafwande?
5. Hafwer tu räknat theras månader, när the fulle warda; eller wet tu tiden, när the skola föda?
6. The böja sig, när the föda, och rifwa sig, och låta ut sina ungar.
7. Theras ungar warda feta, och wäxa ute; the gå ut, och komma intet til them igen.
8. Ho hafwer låtit wildåsnan så fri gå? Ho hafwer wildåsnans band uplöst?
9. Hwilken jag marken til hus gifwit hafwer, och öknen til boning.
10. Han gör lek af stadsbullret; plågarenas trug hörer han intet.
11. Han ser efter bergen, ther hans bete är, och söker hwar grönt är.
12. Menar tu, at enhörningen skal tjena tig, och skal blifwa wid tin krubba?
13. Kan tu binda honom oket uppå i tina fåror, så at han efter tig plog drager i dalen?
14. Kan tu förlåta tig på honom, ther af at han mycket förmår, och låta honom för tig arbeta?
15. Kan tu betro honom, at han drager tig tin säd hem igen, och församlar henne i tin lada?
16. Påfoglens wingar äro skönare än storkens eller strutsfoglens wingar;
17. Som sina ägg lägger i jorden, och låter heta jorden utkläcka them.
18. Han förgäter, at the måga warda trampade, och något willdjur sönderslår them.
19. Han är så hård emot sina ungar, lika som the icke woro hans: han aktar icke, at han arbetar fåfängt;

20. Ty Gud hafwer förtagit honom
wisdom, och hafwer intet förstånd gif-
wit honom.
21. På then tiden han reser sig, up-
höjer han sig, och bespottar både häst
och man.
22. Kan tu gifwa hästen kraft, eller
kan tu pryda hans hals med hans
gnäggande?
23. Kan tu förfära honom såsom gräs-
hoppor? Hwad förfärligt är, thet är
hans nos pris.
24. Han rifwer jorden, och är frimo-
dig i sin starkhet, och drager ut emot
then wäpnade.
25. Han bespottar räddhogan, och för-
färas intet, och flyr icke för swärd:
26. Thet ännu kogret emot honom
skallrade, och glimmade både glafwen
och sköld.
27. Han skälfwer och rasar, och tram-
par jorden; och tror intet at trumpeten
lyder.
28. När trumpeten fast klingar, sä-
ger han Hui; och känner lukten af
striden lång wäg, Förstarnas rop och
fröjd.
29. Flyger höken genom titt förstånd,
och utbreder sin wingar söder ut?
30. Flyger örnen så högt af tin befall-
ning, at han gör sitt näste i högden?
31. I bergsklippan bor han, och blif-
wer i bergsskrefworna och i fasta rum.
32. Tädan af skådar han efter mat,
och hans ögon se långt bort.
33. Hans ungar supa blod, och hwar
en ätel är, ther är han.
34. Och HErren swarade Job och
sade:
35. Then som wil träta med then Al-
mägtige, skulle han draga sig undan?
Och then som wil straffa Gud, måste
han icke swara?
36. Job swarade HErranom och
sade:
37. Si, jag hafwer bannats; hwad
skal jag swara? Jag wil lägga min
hand uppå min mun.
38. Jag hafwer en gång talat; ther-
före wil jag icke mer swara; en annan
tid wil jag icke göra thet mer.

40. Capitel.

Och HErren swarade Job utur et
wäder och sade:
2. Gjorda tina länder, som en man;
jag wil fråga tig; och säg tu mig.
3. Skulle tu göra min dom om intet,
och fördöma mig, på thet tu skal wara
rättfärdig?
4. Och hafwer tu en arm såsom Gud,
och kan tu med lika röst dundra, såsom
han gör?
5. Beprydd tig med härlighet, och up-
häf tig; kläd tig med lof och ära.
6. Strö ut tin grymhets wrede; se
uppå alla högmodiga, och böj them:
7. Och förtryck the ogudaktiga ther the
äro:
8. Begraf them tilsammans i jorden,
och försänk theras prål uti thet för-
dolda:
9. Så wil jag ock bekänna tig, at tin
högra hand tig hjelpa kan.
10. Si, Behemoth, then jag bredewid
tig gjort hafwer; han skal äta hö såsom
en oxe.
11. Si, hans kraft är uti hans län-
der, och hans förmåga i hans buks
nafle.
12. Hans stjert sträcker sig ut såsom
en ceder: hans hemliga tings senor äro
förwecklade.
13. Hans ben äro såsom kopparrör:
hans benläggar såsom jernstafrar.
14. Han är begynnelsen af Guds wä-
gar; then honom gjort hafwer, han öf-
werfaller honom med sitt swärd.
15. Bergen bära honom gräs, och al-
la willdjur spela ther.
16. Han ligger i skuggan fördold, i
rör och i träck.
17. Busken öfwertäcker honom med
sin skugga, och piltrå wid bäckar öf-
wertäcka honom.
18. Si, han upslukar strömmen, och
grufwar sig intet: han låter sig tycka,
at han wil uttömma Jordanen med
sin mun.
19. Likwäl griper man honom med
sina egna ögon, och med snöre igenom-
borrar man honom hans näsa.

20. Kan tu draga Leviathan med en krok, och fatta hans tunga med et snöre?
21. Kan tu sätta honom en ring i näsan, och borra honom hans kindben igenom med en syl?
22. Menar tu, at han skal mycket bedjas före, eller smeka tig?
23. Menar tu, at tu kan göra et förbund med honom, at tu må hafwa honom til en träl ewinnerligen?
24. Kan tu leka med honom såsom med en fogel, eller binda honom åt tina pigor?
25. Menar tu, at sälskapet skal skära honom sönder, at han blifwer utdelad ibland köpmännerna?
26. Kan tu fylla en not med hans hud, och någon fiskryßja med hans hufwud?
27. När tu kommer tin hand wid honom, så kom ihog, at thet en strid är, then tu icke uthålla kan.
28. Si, hans hopp skal fela honom, och han skal uppenbarligen fördrifwen warda.

41. Capitel.

Ingen är så dristig, at han honom upwäcka tör: ho är tå then, som för mig bestå kan?
2. Ho hafwer något gifwit mig tilförene, at jag må honom thet wedergälla? Mitt är alt thet under hela himmelen är.
3. Jag wil icke förtiga hans kraft, ej heller hans magt, eller huru wäl skapad han är.
4. Ho kan uptäcka honom hans kläder? Eller ho tör wågat at fatta honom i tänderna?
5. Ho kan öpna hans anletes kindben? Förskräckelige stå hans tänder alt omkring.
6. Hans fjäll äro lika som sköldar, sammanfästade i hwar annan:
7. Thet ena hänger in i thet andra, så at wädret icke går ther emellan:
8. The hänga i hwar annan, och hålla sig tilsammans, så at the icke kunna skiljas åt.
9. Hans nysande är såsom et glimmande ljus; hans ögon äro såsom morgonrodnans ögnahwarf.
10. Utaf hans mun fara bloß och eldbränder.
11. Utaf hans näsa går rök, såsom utaf heta grytor och kettlar.
12. Hans ande är glödande kol, och utu hans mun går låge.
13. Han hafwer en stark hals, och thet är honom lust, tå han något förderfwar.
14. Hans kötts ledamöter hänga wid hwarannan; the äro faste i honom, at han icke rörd warder.
15. Hans hjerta är hårdt såsom sten, och så fast som et stycke af understenen i qwarnen.
16. När han reser sig, förfära sig the starke, och när han får them fatt, är ther ingen nåd.
17. Om man wil til honom med swärd, så rörer han sig intet, eller med spets, skott och harnesk.
18. Han aktar jern såsom strå, och koppar såsom ruttit trä.
19. Ingen skytt förjagar honom: slungostenar äro honom såsom agnar.
20. Hammaren aktar han såsom strå: han bespottar the bäfwande spetsar.
21. Han kan ligga på skarpt grus: han lägger sig uppå thet skarpt är, såsom på dynga.
22. Han gör at djupa hafwet sjuder såsom en gryta, och rörer thet ihop, såsom man blandar en salfwa.
23. Efter honom är wägen ljus: djupet aktar han såsom en gammal gråhårig.
24. På jorden kan ingen liknas wid honom: han är gjord til at wara utan fruktan.
25. Han föraktar alt thet högt är: han är Konung öfwer alla högmodiga.

42. Capitel.

Och Job swarade HERranom och sade:
2. Jag wet, at tu all ting förmår; och ingen tanke är för tig fördold.
3. Thet är en fåwitsk man, som menar fördölja sitt råd: therföre hafwer jag owisligt talat thet mig förhögt är, och thet jag icke förstår.

4. Så hör nu; låt mig tala; jag wil
fråga tig; lär mig.
5. Jag hafwer hört tig med bronen,
och mina ögon se tig ock nu.
6. Therföre gifwer jag mig skuld, och
gör bot i stoft och aska.
7. Tå nu HErren thessa orden med
Job talat hade, sade HErren til Eli-
phas af Thema: Min wrede är för-
grymmad öfwer tig och öfwer tina
twå wänner; förty I hafwen icke
rätteligen talat om mig, såsom min
tjenare Job.
8. Så tager nu sju stutar och sju wä-
drar, och går bort til min tjenare Job,
och offrer bränneoffer för eder, och låter
min tjenare Job bedja för eder; förty
honom wil jag anse, så at jag icke skal
låta eder se huru I hafwen bedrifwit
en dårskap; förty I hafwen icke rätt
talat, såsom min tjenare Job.
9. Tå gingo bort Eliphas af Thema,
Bildad af Suah och Zophar af Naema,
och gjorde såsom HErren them sagt
hade; och HErren såg til Jobs person.
10. Och HErren wände Jobs fängelse,
tå han bad för sina wänner; och HEr-
ren gaf Job dubbelt så mycket som han
tilförene haft hade.
11. Och til honom kommo alle hans
bröder, och alla hans systrar, och alle
the honom tilföre kände, och åto med
honom i hans hus, och wände sig til
honom, och hugswalade honom öfwer
alt thet onda som HErren hade låtit
komma öfwer honom; och hwarthera
gaf honom et stycke penningar och et
gyldene klenodium.
12. Och HErren wälsignade Job mer
än tilförene, så at han fick fjortontu-
sende får, och sextusende cameler, och tu-
sende par oxar, och tusende åsnor,
13. Och fick sju söner och tre döttrar.
14. Och han kallade then första Jemi-
ma, then andra Kezia, och then tredje
Keren Happuch.
15. Och wordo icke fundna så dägeli-
ga qwinnor i hela landet som Jobs
döttrar; och theras fader gaf them arf-
wedel med theras bröder.
16. Och Job lefde ther efter hundrade
och fyratio år, så at han fick se sina
barn och barnabarn alt in til fjerde led.
17. Och Job blef död, gammal och
mätt af lefwande.

Psalmerne.

1. Psalm.

Säll är then, som icke wandrar uti
the ogudaktigas råd, och icke träder in
uppå the syndares wäg; ej heller sitter
ther the bespottare sitta:
2. Utan hafwer lust til HErrans
lag, och talar om hans lag både dag
och natt.
3. Han är såsom et trä, planteradt
wid wattubäckar, hwilket sin frukt bär
i sinom tid, och thes löf förfallna in-
tet; och hwad han gör, thet lyckas wäl.
4. Men the ogudaktige äro icke så;
utan såsom agnar, som wädret bortfö-
rer.
5. Therföre blifwa icke the ogudaktige
i domen, eller syndarena i the rättfärdi-
gas församling.
6. Ty HErren känner the rättfärdi-
gas wäg; men the ogudaktigas wäg
förgås.

2. Psalm.

Hwarföre wredgas hedningarne, och
folken tala så fåfängt?
2. Konungarne på jorden resa sig up,
och Herrarne rådslå med hwar annan
emot HErran och hans Smorda:
3. Låt oss sönderslita theras bojor, och
kasta theras band bort ifrån oss.
4. Men then i himmelen bor begabbar
them, och HErren bespottar them.
5. Han skal en gång tala med them i

sin wrede, och med sin grymhet skal han förskräcka them.
6. Men jag hafwer insatt min Konung på mitt helga berg Zion.
7. Jag wil om et sådant sätt predika, som HErren til mig sagt hafwer: Tu äst min Son; i dag hafwer jag födt tig.
8. Äska af mig, så wil jag gifwa tig hedningarna til arfs, och werldens ändar til egendom.
9. Tu skal sönderslå them med jernspira; såsom lerpottor skal tu sönderkrossa them.
10. Så låter nu underwisa eder, I Konungar; och låter tukta eder, I domare på jorden.
11. Tjener HErranom med fruktan, och fröjder eder med bäfwande.
12. Hyller Sonen, at han icke förtörnas, och I förgås på wägen; ty hans wrede skal snart begynna at bränna. Men salige äro alla the, som trösta på honom.

3. Psalm.

En Psalm Davids, tå han flydde för sin son Absalom.
2. Ack! HErre, huru många äro mine fiender! Och så många sätta sig up emot mig!
3. Många säga om min själ: Hon hafwer ingen hjelp när Gudi. Sela.
4. Men tu, HErre, äst skölden för mig, och then mig til ära sätter, och mitt hufwud upråttar.
5. Jag ropar til HErran med min röst, så hörer han mig af sitt helga berg. Sela.
6. Jag ligger och sofwer, och waknar up; ty HErren uppehåller mig.
7. Jag fruktar mig intet för många hundrade tusende, the som lägga sig emot mig alt omkring.
8. Up, HErre, och hjelp mig, min Gud; ty tu slår alla mina fiender på kindbenet, och sönderbryter the ogudaktigas tänder.
9. När HErranom finner man hjelp; och tin wälsignelse öfwer titt folk! Sela.

4. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga på strängaspel.
2. Hör mig, när jag ropar, min rättfärdighets Gud! tu som tröstar mig i ångest! war mig nådelig, och hör min bön.
3. I Herrar, huru länge skal min ära skämd warda? Hwi hafwen I så fåfängligheten så kär, och älsken lögnen? Sela.
4. Besinner dock, at HErren förer sina heliga underligt. HErren hörer, när jag åkallar honom.
5. Warden I wrede, så synder icke: taler med edra hjertan på edra sängar, och bider. Sela.
6. Offrer rättfärdighet, och tröster uppå HErran.
7. Månge säga: Huru skulle then wisa oss hwad godt är? Men uplyft, HErre, öfwer oss titt ansiktes ljus.
8. Tu fröjdar mitt hjerta, ändock the andre mycket win och korn hafwa.
9. Jag ligger och sofwer aldeles i frid; ty allena tu, HErre, hjelper mig, at jag må säker bo.

5. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga för arfwet.
2. HErren, hör mina ord; gif akt uppå mitt tal.
3. Gif akt uppå mitt rop, min Konung och min Gud; ty jag wil bedja in för tig.
4. HErre, bittida hör min röst; bittida wil jag skicka mig til tig, och taga ther wara uppå.
5. Ty tu äst icke then Gud, hwilken et ogudaktigt wäsende behagar: then ther ond är, han blifwer icke för tig.
6. The stororduge bestå intet för tina ögon: alla ogerningsmän hatar tu.
7. Tu förgör the lögnaktiga: HErren hafwer en styggelse til the blodgiriga och falska.
8. Men jag wil gå in i titt hus på tin stora barmhertighet, och tilbedja emot titt helga tempel i tin fruktan.

9. HErre, led mig i tin råttfårdighet, för mina fienders skul; gör tin wäg rätt för mig.
10. Ty uti theras mun år intet wißt; theras innersta år wedermöda; theras strupe år en öppen graf; med sina tungor skrymta the.
11. Döm them, Gud, at the måga falla af sitt upsåt: drif them ut, för theras stora öfwerträdelses skul; ty the åro tig genstråfwige.
12. Låt alla them glådja sig, som trösta uppå tig: ewinnerligen låt them fröjda sig; ty tu beskårmar them: låt them i tig glade wara, som titt namn kårt hafwa.
13. Ty tu, HErre, wälsignar the råttfårdiga: tu kröner them med nåd, såsom med en sköld.

6. Psalm.

1. Bot-Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga på åtta strångar.
2. Ack! HErre, straffa mig icke i tin wrede, och näps mig icke i tin grymhet.
3. HErre, war mig nådelig; ty jag år swag: hela mig, HErre; ty mina ben åro förskråckta,
4. Och min siål år swårligen förskråckt. Ack! HErre, huru långe?
5. Wänd tig, HErre, och undsått min siål: hjelp mig, för tin mildhets skul.
6. Ty i döden tånker man intet på tig: ho wil tacka tig i grafwen?
7. Jag år så trött af suckande: jag gör min sång flytande hela natten, och wäter mitt låger med mina tårar.
8. Mitt ansikte år förfallit af sorg, och år gammalt wordet; ty jag warder trångd på alla sidor.
9. Wiker ifrå mig, alle ogerningsmån; ty HErren hörer min gråt.
10. HErren hörer min bön; min bön anammar HErren.
11. Alla mina fiender komme på skam, och förskråckes swårligen; wånde sig tilbaka, och komme på skam hasteligen.

7. Psalm.

Davids oskyldighet, ther han om sjöng HErranom, för Chus ords skul, then Jeminitens.
2. Uppå tig, HErre, tröstar jag, min Gud; hjelp mig ifrån alla mina förföljare, och undsått mig:
3. At the icke få min siål fatt, såsom et lejon, och sönderslita henne, efter ingen hjelpare år.
4. HErre min Gud, hafwer jag sådant gjort, och år orått i mina händer:
5. Hafwer jag wedergållt them ondt, som mig med frid låto; eller gjort them skada, som mina fiender woro utan sak:
6. Så förfölje min fiende min siål, och få henne fatt, och nedertrampe mitt lif på marken, och lågge min åra uti stoft. Sela.
7. Statt up, HErre, i tin wrede: uphäf tig öfwer mina fienders grymhet, och hjelp mig åter in i thet åmbete, som tu mig befallt hafwer:
8. At folket må åter församla sig til tig; och för theras skul kom up igen.
9. HErren år domare öfwer folken: döm mig, HErre, efter min råttfårdighet och fromhet.
10. Låt på the ogudaktigas ondska en ånde warda, och fordra the råttfårdiga; ty tu, råttfårdige Gud, pröfwar hjerta och njurar.
11. Min sköld år når Gudi, hwilken the råtthjertade hjelper.
12. Gud år en rått domare, och en Gud som dageligen hotar.
13. Wil man icke omwånda sig, så hafwer han hwäßt sitt swärd, och spånt sin boga, och måttar til:
14. Och hafwer lagt ther dödeliga skott uppå; sina pilar hafwer han tilredt, til at förderfwa.
15. Si, thenne hafwer ondt i sinnet: med olycka år han hafwande; men et fel skal han föda.
16. Han hafwer grafwit en grop, och kastat ther grant ut, och år i then gropen fallen, som han gjort hade.
17. Hans olycka skal uppå hans hufwud komma, och hans arghet uppå hans hjeßa falla.
18. Jag tackar HErranom, för hans

råttfårdighets skul, och wil låfwa HErrans namn, then Alrahögstes.

8. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga på Gitthith.

2. HErre, wår HErre, huru hårligt år titt namn i alla land, ther man tackar tig i himmelen.

3. Utaf unga barns och spenabarns mun hafwer tu en magt uprättat, för tina owånners skul, at tu skal nederlågga owånnen och then håmndgiriga.

4. Ty jag skal se himlarna, tina fingers werk, månan och stjernorna, som tu beredt hafwer.

5. Hwad år menniskan, at tu tånker på henne? Eller menniskones son, at tu låter tig wårda om honom?

6. Tu skal låta honom en liten tid af Gudi öfwergifwen warda; men med åra och hårlighet skal tu kröna honom.

7. Tu skal göra honom til en Herre öfwer tina hånders werk; all ting hafwer tu under hans fötter lagt:

8. Får och få, altsamman; willdjuren också ther til:

9. Foglarna under himmelen och fiskarna i hafwet, och hwad i hafwet går.

10. HErre, wår HErre, huru hårligt år titt namn i alla land.

9. Psalm.

En Psalm Davids om then sköna ungdomen, til at föresjunga.

2. Jag tackar HErranom af alt hjerta, och förtåljer alla tina under.

3. Jag fröjdar mig, och år glad i tig, och låfwar titt namn, tu Alrahögste.

4. At tu mina owånner tilbaka drifwit hafwer: the åro fallne och förgångne för tig.

5. Ty tu drifwer min rått och min sak; tu sitter på stolen en rått domare.

6. Tu straffar hedningarna, och förgör the ogudaktiga: theras namn utskrapar tu til ewig tid.

7. Fiendernas swård hafwa en ånda; ståderna hafwer tu omstörtat; theras åminnelse år förgången med them.

8. Men HErren blifwer ewinnerligen; sin stol hafwer han beredt til doms.

9. Och han skal döma jordens krets rått, och regera folket råttsinneligen.

10. Och HErren år then fattigas beskårm, et beskårm i nöden.

11. Therföre hoppas på tig the, som titt namn kånna; ty tu förlåter icke them, som söka tig, HErre.

12. Låfwer HErran, then i Zion bor; förkunner ibland folken hans werk.

13. Ty han kommer ihog, och frågar efter theras blod: han förgåter icke the fattigas rop.

14. HErre, war mig nådelig: se til mitt elånde ibland owånner, tu som uphåfwer mig utu dödens portar:

15. På thet jag skal förtålja alt titt pris uti dottren Zions portar; at jag öfwer tin hjelp må wara glad.

16. Hedningarne åro försånkte uti then grop som the tilredt hade; theras fot år fången i nåtet, som the upstållt hade.

17. Så förnimmer man, at HErren skaffar rått: then ogudaktige år besnård uti sina hånders werk genom ordet. Sela.

18. Ack! at the ogudaktige til helfwetet wånde worde, och alle hedningar, som Gud förgåta.

19. Ty han skal icke så aldeles förgåta then fattiga; och the elåndas hopp skal icke förtappadt warda ewinnerligen.

20. HErre, statt up, at menniskorna icke få öfwerhand: låt alla hedningar för tig dömde wara.

21. Gif them, HErre, en måstare, at hedningarne måga förnimma, at the menniskor åro. Sela.

10. Psalm.

HErre, hwi tråder tu så långt ifrå? Hwi fördöljer tu tig i nödens tid?

2. Så långe then ogudaktige öfwerhand hafwer, måste then elånda lida: the hålla med hwar annan, och uptånka arg list.

3. Ty then ogudaktige berömmer sig

af sitt sjelfswåld; och then girige wälsignar sig, och lastar HErran.

4. Then ogudaktige är så stolt och wred, at han frågar efter ingen: uti alla sina tankar håller han Gud för intet.

5. Han håller fram med thet han förehafwer; tine domar äro fjerran ifrå honom; han handlar högmodigt med alla sina fiender.

6. Han säger i sitt hjerta: Jag warder aldrig omstött; thet skal ingen nöd hafwa i ewig tid.

7. Hans mun är full med bannor, falskhet och bedrägeri; hans tunga kommer möda och arbete åstad.

8. Han sitter i försåt i gårdarna; han dräper the oskyldiga hemligen; hans ögon wakta efter the fattiga.

9. Han waktar i hemliga rum, såsom et lejon i kulan; han waktar efter, at han må gripa then elända; och han griper honom, tå han drager honom i sitt nät.

10. Han förkrossar och nedertrycker och til jorden slår then fattiga med wåld.

11. Han säger i sitt hjerta: Gud hafwer förgätit thet; han hafwer fördolt sitt ansikte; han ser thet aldrig.

12. Statt up, HErre Gud; uphäf tin hand: förgät icke then elända.

13. Hwi skal then ogudaktige försmäda Gud, och i sitt hjerta säga: Tu sköter ther intet om?

14. Tu ser thet ju; förty tu skådar wedermöda och jämmer; thet står i tina händer; the fattige befalla thet tig; tu äst the faderlösas hielpare.

15. Bryt sönder then ogudaktigas arm, och besök thet onda: så skal man hans ogudaktiga wäsende intet mer finna.

16. HErren är Konung altid och ewinnerligen. Hedningarne måste förgås utu hans land.

17. The fattigas trångtan hörer tu, HErre; theras hjerta är wißt, at titt öra aktar ther uppå:

18. At tu skaffar the faderlösa och fattiga rätt; at menniskan icke mer skal högmodas på jorden.

11. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga. Jag förtröstar på HErran: huru sägen I tå til min själ, at hon skal flyga, såsom en fogel på edert berg?

2. Ty si, the ogudaktige spänna bogan, och lägga sina pilar på strängen, til at ther med hemligen skjuta the fromma.

3. Ty the sönderrifwa grunden; hwad skulle then rättfärdige uträtta?

4. HErren är i sitt helga tempel; HErrans stol är i himmelen; hans ögon se ther uppå; hans ögnahwarf pröfwa menniskors barn.

5. HErren pröfwar then rättfärdiga; hans själ hatar then ogudaktiga och them som gerna orätt bruka.

6. Han skal låta regna öfwer the ogudaktiga ljungande eld och swafwel, och skal gifwa them owäder til lön.

7. HErren är rättfärdig, och hafwer rättheten kär; therföre at theras ansikte skådar uppå thet rätt är.

12. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga på åtta strängar.

2. Hjelp, HErre; the helige äro förminskade, och the trogne äro få ibland menniskors barn.

3. Then ene talar med then andra onyttiga ting; the skrymta, och lära utaf oens hjerta.

4. HErren utrote alt skrymteri och then tunga som stora ord talar;

5. The ther säga: Wår tunga skal hafwa öfwerhand; oß bör tala; ho är wår Herre?

6. Efter nu the elände förtryckte warda, och the fattige sucka, wil jag up, säger HErren. Jag wil skaffa en hjelp, at man frimodigt lära skal.

7. HErrans tal är klart, såsom genomluttradt silfwer i en lerdägel, bepröfwadt sju resor.

8. Tu HErre, bewara them, och förwara oß för thetta slägtet til ewig tid.

9. Ty thet warder allestädes fullt med

ogudaktiga, ther sådant löst folk ibland
menniskorna rådande är.

13. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga.
2. HErre, huru länge wil tu så platt
förgäta mig? Huru länge fördöljer tu
titt ansikte för mig?
3. Huru länge skal jag sörja i min
själ, och ängslas i mitt hjerta dageli-
gen? Huru länge skal min owän för-
häfwa sig öfwer mig?
4. Skåda dock, och hör mig, HErre
min Gud: uplys mina ögon, at jag
icke bortsomnar i döden;
5. At min owän icke skal berömma
sig, at han är mig öfwermägtig wor-
den, och mine motståndare glädja sig,
at jag neder ligger.
6. Men jag tröstar ther uppå, at tu
så nådig äst: mitt hjerta gläder sig, at
tu så gerna hjelper. Jag wil sjunga
HErranom, at han så wäl emot mig
gör.

14. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga.
The dårar säga i sitt hjerta: Thet är
ingen Gud til; the duga intet, och äro
en styggelse med sitt wäsende; thet är
ingen som wäl gör.
2. HErren såg af himmelen uppå
menniskors barn, at han se skulle, om
ther någon förståndig wore och som ef-
ter Gud frågade.
3. Men the äro alle afwikne, och alle-
sammans oduglige: thet är ingen som
wäl gör, ja, icke en.
4. Wil tå ingen af the ogerningsmän
thet märka: the som mitt folk upfräta,
på thet the måga föda sig; men HEr-
ran åkalla the intet.
5. Ther frukta the sig; men Gud är
när the rättfärdigas slägte.
6. I skämmen then fattigas råd; men
Gud är hans tröst.
7. Ack! at hjelpen af Zion öfwer Is-
rael komme, och HErren sitt fångna
folk förloßade: så skulle Jacob glad
wara, och Israel fröjda sig.

15. Psalm.

En Psalm Davids. HErre, ho skal
bo i tin hydda? Ho skal blifwa på titt
helga berg?
2. Then som wandrar utan wank, och
gör rätt, och talar sanningen af hjertat.
3. Then med sin tunga icke förtalar,
och icke gör sin nästa ondt, och sin nästa
icke skämmer.
4. Then som the ogudaktiga för intet
aktar, men them som HErran frukta
ärar: then som sin nästa swär, och hål-
ler thet.
5. Then som icke gifwer sina pennin-
gar på ocker, och tager icke skänker öf-
wer then oskyldiga. Then thet gör, han
skal blifwa wid sig ewinnerligen.

16. Psalm.

Et gyldene Klenodium Davids. Be-
wara mig, Gud; förty jag tröstar up-
på tig.
2. Jag hafwer sagt til HErran: Tu
äst ju HErren; jag måste för tin skul
lida:
3. För the heliga som på jorden äro,
och för the härliga, til them hafwer jag
alt mitt behag.
4. Men the, som efter en annan löpa,
skola stor bedröfwelse hafwa: jag wil
icke offra theras drickoffer med blod,
eller föra theras namn i min mun.
5. Men HErren är mitt gods och
min del. Tu uppehåller min arfwedel.
6. Lotten är mig fallen i thet lustiga:
mig är en skön arfwedel tilfallen.
7. Jag låfwar HErran, then mig råd
gifwit hafwer: tukta mig också mine
njurar om natten.
8. Jag hafwer HErran för ögon al-
tid; ty han är mig på högra handen:
therföre skal jag wäl blifwa wid mig.
9. Therföre gläder sig mitt hjerta, och
min ära är glad, och mitt kött skal sä-
kert ligga.
10. Ty tu skal icke låta min själ uti
grafwen, och icke tilstädja, at tin He-
lige ser förgängelse.
11. Tu kungör mig wägen til lifwet.
För tig är glädje tilfyllest, och lustigt

wäsende på tin högra hand ewinnerligen.

17. Psalm.

En bön Davids. HERre, hör rättheten; gif akt uppå mitt rop; förnim min bön, then icke utaf en falsk mun går.

2. Tala tu i min sak, och se tu uppå hwad rätt är.

3. Tu pröfwar mitt hjerta, och besöker thet om natten, och ransakar mig, och finner intet: jag hafwer satt mig före, at min mun icke öfwerträda skal.

4. Jag förwarar mig i tina läppars ord för menniskors gerningar på mördarens wäg.

5. Behåll min gång på tina stigar, at mina steg icke slinta.

6. Jag ropar til tig, at tu Gud wille höra mig; böj tina öron til mig; hör mitt tal.

7. Bewisa tin underliga godhet, tu theras Frälsare, som trösta uppå tig, emot them, som sig emot tin högra hand sätta.

8. Bewara mig såsom en ögnasten; beskärma mig under tina wingars skugga

9. För the ogudaktiga, som mig förhärja, för mina owänner, som efter min själ stå alt omkring.

10. Theras feta hålla tilsamman: the tala med sin mun stora ord.

11. Hwar wi gå, så äro the omkring oß: sina ögon ställa the ther efter, at the måga slå oß til jorden,

12. Såsom et lejon, som rof begär, såsom et ungt lejon, som i kulan sitter.

13. HERre, statt up; öfwerfall honom, och nederslå honom; undsätt min själ ifrå the ogudaktiga med titt swärd,

14. Ifrå tin hands menniskor, HERre, ifrå thenna werldens menniskor, hwilka sin del hafwa medan the lefwa, them tu buken fyller med tina häfwor, the ther barn nog hafwa, och låta sina qwarlefwor åt sina barn.

15. Men jag wil skåda titt ansikte i rättfärdighet: jag wil mätt warda, när jag upwaknar efter titt beläte.

18. Psalm.

En Psalm, til at föresjunga, Davids, HERrans tjenares, hwilken thenna wisas ord talade til HERran, på then tid HERren honom hulpit hade ifrå hans fienders hand, och ifrå Sauls hand;

2. Och sade: Hjerteligen kär hafwer jag tig, HERre, min starkhet,

3. HERre, min klippa, min borg, min förloßare, min Gud, min tröst, then jag mig wid håller, min sköld och min salighets horn och mitt beskydd.

4. Jag wil läfwa och åkalla HERran, så blifwer jag ifrå mina owänner förlöst.

5. Ty dödens band hafwa omfattat mig, och Belials bäckar förskräckt mig.

6. Helfwetets band hafwa omfattat mig, och dödens snaror öfwerfallit mig.

7. När jag är i ångest, så åkallar jag HERran, och ropar til min Gud; så hörer han min röst af sitt tempel, och mitt rop kommer för honom til hans öron.

8. Jorden bäfwade, och gaf sig; och bergens grundwalar rördes, och bäfwade, tå han wred war.

9. Damm gick up af hans näsa, och förtärande eld af hans mun, så at thet ljungade ther af.

10. Han böjde himmelen, och for ned, och mörker war under hans fötter.

11. Och han for uppå en Cherub, och flög; han swäfwade på wädrens wingar.

12. Hans tjäll omkring honom war mörker, och swart tjockt moln, ther han inne fördold war.

13. Af skenet för honom delte sig skyn, med hagel och ljungande.

14. Och HERren dundrade i himmelen, och then Högste lät sitt dunder ut, med hagel och ljungande.

15. Han sköt sina skott och förströdde them: han lät fast ljunga, och förskräckte them.

16. Ther såg man wattuådrorna; och jordens grund wardt blottad, HERre, af titt straff, af tin näsas anda och blåst.

17. Han sände utaf högden, och hämtade mig, och drog mig utu stora watn.

18. Han halp mig ifrå mina starka

fiender, ifrå mina hatare, som mig förmågtige woro.
19. The mig öfwerföllo i min motgångs tid; och HERren wardt min tröst.
20. Och han förde mig ut på rymden: han tog mig ther ut; ty han hade lust til mig.
21. HERren gör wäl emot mig, efter min rättfärdighet: han wedergäller mig efter mina händers renhet.
22. Ty jag håller HERrans wägar, och är icke ogudaktig emot min Gud.
23. Ty alla hans rätter hafwer jag för ögonen, och hans bud kastar jag icke ifrå mig.
24. Men jag är utan wank för honom, och bewarar mig för min synd.
25. Therföre wedergäller mig HERren efter min rättfärdighet, efter mina händers renhet för hans ögon.
26. Med the heliga äst tu helig, och med the fromma äst tu from.
27. Och med the rena äst tu ren, och med the afwiga ställer tu tig afwig.
28. Ty tu hjelper thet elända folket, och the höga ögon förnedrar tu.
29. Ty tu uplyser min lykta. HERren min Gud gör mitt mörker ljust.
30. Ty med tig kan jag nederlägga krigsfolk, och med min Gud öfwer muren springa.
31. Guds wägar äro utan wank; HERrans tal är genomluttradt: han är en sköld alla them som trösta uppå honom.
32. Ty ho är en Gud, utan HERren, eller en stark, utan wår Gud?
33. Gud omgjordar mig med kraft, och gör mina wägar utan wank.
34. Han gör mina fötter lika som hjortars, och sätter mig på mina högder.
35. Han lärer min hand strida, och min arm spänna kopparbogan.
36. Och tu gifwer mig tin salighets sköld, och tin högra hand stärker mig: och när tu förnedrar mig, gör tu mig stor.
37. Tu gör under mig rum til at gå, at mina fötter icke skola slinta.
38. Jag wil jaga efter mina fiender, och gripa them, och intet omwända, til thes jag hafwer nederlagt them.
39. Jag skal slå them, och the skola icke kunna mig emotstå; the måste falla under mina fötter.
40. Tu kan rusta mig med starkhet til strid: tu kan kasta them under mig, som sig emot mig sätta.
41. Tu gifwer mig mina fiender på flygten, at jag må förstöra mina hatare.
42. The ropa; men ther är ingen hjelpare: til HERran; men han swarar them intet.
43. Jag skal sönderstöta them, såsom stoft för wädret: jag skal bortkasta them, såsom träck på gatorna.
44. Tu hjelper mig ifrå thet trätosamma folket, och gör mig til et hufwud ibland hedningarna: et folk, som jag intet kände, tjenar mig.
45. Thet hörer mig med hörsamma öron; men the främmande barn förneka mig.
46. The främmande barn försmägta, och brytas i sina bojor.
47. HERren lefwer; och låfwad ware min tröst; och min salighets Gud warde uphöjd.
48. Gud, som mig hämnd gifwer, och twingar folken under mig;
49. Then mig hjelper ifrå mina fiender, och uphöjer mig ifrå them som sätta sig emot mig; tu hjelper mig ifrå the wrånga.
50. Therföre wil jag tacka tig, HERre ibland hedningarna, och låfsjunga titt namn;
51. Then sin Konung stor salighet bewisar, och gör sin Smorda godt, David och hans säd ewinnerligen.

19. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga.
2. Himlarne förtälja Guds ära, och fästet förkunnar hans händers werk.
3. En dag säger thet then andra, och en natt kungör thet then andra.
4. Intet mål eller tal är, ther man theras röst icke hörer.
5. Theras snöre går ut i alla land, och theras tal in til werldens ändar. Han hafwer gjort solen en hydda i them;
6. Och hon går ut, såsom en brud-

gumme utu sin kammare, och fröjdar sig, såsom en hjelte, til at löpa wägen.
7. Hon går up wid himmelens ända, och löper omkring åter til samma ända, och intet blifwer för hennes hetta förskyldt.
8. HErrans lag är utan wank, och wederqwicker själarna; HErrans witnesbörd är wißt, och gör the enfaldiga wisa.
9. HErrans befallningar äro rätta, och fröjda hjertat; HErrans bud äro klara, och uplysa ögonen.
10. HErrans fruktan är ren, och blifwer ewinnerligen; HErrans rätter äro sanne, allesamman rättfärdige.
11. The äro kosteligare än guld, och mycket fint guld; the äro sötare än honing och honingskaka.
12. Och warder tin tjenare igenom them förmanad; och then them håller, han hafwer stor lön.
13. Ho kan märka huru ofta han bryter? Förlåt mig mina hemliga brister.
14. Bewara ock tin tjenare för the stolta, at the icke få råda öfwer mig: så blifwer jag utan wank, och oskyldig för stor mißgerning.
15. Låt tig täckas min muns tal, och mitt hjertas tankar för tig, HErre, min tröst och min förloßare.

20. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga.
2. HErren höre tig i nöden: Jacobs Guds namn beskydde tig.
3. Han sände tig hjelp af helgedomen, och styrke tig utaf Zion.
4. Han tänke uppå alla tina spisoffer, och tina bränneoffer ware feta. Sela.
5. Han gifwe tig hwad titt hjerta begär, och fullborde alla tina anslag.
6. Wi fröjde oß, at tu oß hjelper; och i wår Guds namn rese wi baneret up. HErren fullborde alla tina böner.
7. Nu märker jag, at HErren hjelper sin Smorda, och hörer honom i sin helga himmel: hans högra hand hjelper wäldeligen.
8. The andra förlåta sig på wagnar och hästar; men wi tänke på HErrans wår Guds namn.
9. The äro nederstötte och fallne; men wi stå uprätte.
10. Hjelp, HErre! Konungen höre oß, när wi rope.

21. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga.
2. HErre, Konungen fröjdar sig i tin kraft; och huru ganska glad är han af tin hjelp!
3. Tu gifwer honom hans hjertas önskan, och förwägrar intet hwad hans mun beder. Sela.
4. Ty tu öfwerskuddar honom med god wälsignelse: tu sätter en gyldene krona uppå hans hufwud.
5. Han beder tig om lif; så gifwer tu honom et långt lif, altid och ewinnerligen.
6. Han hafwer stor ära af tin hjelp; tu lägger låf och prydelse uppå honom.
7. Ty tu sätter honom til en wälsignelse ewinnerligen: tu fröjdar honom med titt anletes fröjd.
8. Ty Konungen hoppas uppå HErran, och skal igenom then Högstes godhet fast blifwa:
9. Tin hand skal finna alla tina fiender; tin högra hand skal finna them som tig hata.
10. Tu skal göra them såsom en glödande ugn, när tu ther til ser; HErren skal upsluka them i sin wrede; elden skal upfräta them.
11. Theras frukt skal tu förgöra utaf jorden, och theras säd ifrå menniskors barn.
12. Ty the tänkte, at göra tig ondt, och togo the råd före, som the icke fullborda kunde.
13. Ty tu skal göra them til skuldror: med tina strängar skal tu emot theras anlete skjuta.
14. HErre, uphöj tig i tin kraft; så wilje wi sjunga, och låfwa tin magt.

22. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga om hinden, som bittida jagad warder.

2. Min Gud, min Gud, hwi hafwer tu öfwergifwit mig? Jag ryter; men min hjelp är fjerran.
3. Min Gud, om dagen ropar jag, så swarar tu intet, och om natten tiger jag ock intet.
4. Men tu äst helig, tu som bor ibland Israels lof.
5. Wåra fäder hoppades uppå tig, och tå the hoppades, halp tu them ut.
6. Til tig ropade the, och wordo hulpne; the hoppades på tig, och wordo icke til skam.
7. Men jag är en matk, och icke menniska, menniskors begabberi, och folks föraktelse.
8. Alla the som mig se, bespotta mig, gapa up med munnen, och rista hufwudet.
9. Han klage thet HERranom; han hjelpe honom ut, och undsätte honom, om han hafwer lust til honom.
10. Ty tu hafwer dragit mig utu min moders lif, och war min tröst, tå jag än wid min moders bröst låg.
11. På tig är jag kastad utaf moderlifwet; tu äst min Gud alt ifrå min moders lif.
12. War icke långt ifrå mig; ty ängest är hardt när; ty här är ingen hjelpare.
13. Stora stutar hafwa belagt mig; feta oxar hafwa omhwärft mig.
14. The upgapa med sin mun emot mig, såsom et glupande och rytande lejon.
15. Jag är utguten, såsom watn; alla mina ben hafwa skilts åt; mitt hjerta i mitt lif är såsom et smält wax.
16. Mina krafter äro borttorkade, såsom et stycke af en potta; och min tunga lådar wid min gom; och tu lägger mig uti dödens stoft.
17. Ty hundar hafwa kringhwärft mig, och the ondas rote hafwer ställt sig omkring mig; mina händer och fötter hafwa the genomborrat.
18. Jag måtte tälja alla mina ben; men the skåda, och se sin lust på mig.
19. The byta mina kläder emellan sig, och kasta lott om min klädnad.
20. Men tu, HERre, war icke fjerran: min starkhet, skynda tig til at hjelpa mig.
21. Fria min själ ifrå swärdet, min ensamma ifrå hundarna.
22. Hjelp mig utu lejonens mun, och fria mig ifrån enhörningarna.
23. Jag wil predika titt namn för mina bröder: jag wil prisa tig i församlingen.
24. Låfwer HERran, I som frukten honom; honom äre all Jacobs säd, och honom wörde all Israels säd.
25. Ty han hafwer icke föraktat eller försmått then fattigas eländighet, och icke förskylt sitt ansikte för honom: och tå han ropade til honom, hörde han thet.
26. Tig wil jag prisa uti then stora församligen; jag wil betala mitt löfte in för them som frukta honom.
27. The elände skola äta, at the måtte warda; och the som efter HERran fråga, skola prisa honom: edert hjerta skal lefwa ewinnerligen.
28. Tänke ther på alla werldens ändar, och omwände sig til HERran: och alla hedningars slägter tilbedje för honom.
29. Ty HERren hafwer et rike, och han råder ibland hedningarna.
30. Alla feta på jorden skola äta och tilbedja: för honom skola knäböja alla the som i stoft ligga, och the ther med bekymmer lefwa.
31. Han skal få en säd, then honom tjenar: om HERran skal man förkunna in til barnabarn.
32. The skola komma och predika hans rättfärdighet för thet folk som födas skal, at han thet gör.

23. Psalm.

En Psalm Davids. HERren är min herde; mig skal intet fattas.
2. Han föder mig på en grön äng, och förer mig til friskt watn.
3. Han wederqwicker min själ; han förer mig in på rätta wägen, för sitt namns skul.
4. Och om jag än wandrade i en mörk dal, fruktade jag intet ondt; ty tu äst när mig; tin käpp och staf trösta mig

5. Tu bereder til mig et bord emot mina fiender: tu smörjer mitt hufwud med olja, och inskänker fullt för mig.
6. Godhet och barmhertighet skola följa mig i alla mina lifsdagar; och jag skal blifwa i HERrans hus ewinnerligen.

24. Psalm.

En Psalm Davids. Jorden är HERrans, och hwad ther uti är; jordens krets, och hwad ther på bor.
2. Ty han hafwer grundat henne på hafwet, och på floderna beredt henne.
3. Ho skal gå uppå HERrans berg? Och ho kan stå i hans helga rum?
4. Then oskyldiga händer hafwer, och renhjertad är; then ej lust hafwer til lösaktig lära, och swär icke falskeligen.
5. Han skal undfå wälsignelse af HERranom, och rättfärdighet af sin hälsas Gud.
6. Thetta är then slägt som efter honom frågar, then titt ansikte, Jacob, söker. Sela.
7. Görer portarna wida och dörarna i werlden höga, at ärones Konung må draga ther in.
8. Hwilken är then samme ärones Konung? Thet är HERren, stark och mägtig, HERren mägtig i strid.
9. Görer portarna wida och dörarna i werlden höga, at ärones Konung må draga ther in.
10. Hwilken är then samme ärones Konung? Thet är HERren Zebaoth; han är ärones Konung. Sela.

25. Psalm.

En Psalm Davids. Efter tig, HERre, längtar jag.
2. Min Gud, jag hoppas uppå tig; låt mig icke komma på skam, at mine owänner icke skola glädja sig öfwer mig.
3. Ty ingen kommer på skam, then tig förbidar; men the löse föraktare komma på skam.
4. HERre, wisa mig tina wägar, och lär mig tina stigar.
5. Led mig i tin sanning, och lär mig; ty tu äst then Gud, som mig hjelper: dageligen förbidar jag tig.
6. Tänk, HERre, på tin barmhertighet och uppå tin godhet, then af werldens begynnelse warit hafwer.
7. Tänk icke uppå mina ungdomssynder och min öfwerträdelse; men tänk uppå mig, efter tin barmhertighet, för tin godhets skul, HERre.
8. HERren är god och from; therföre underwisar han syndarena på wägen.
9. Han leder the elända rätt, och lärer the elända sin wäg.
10. Alla HERrans wägar äro godhet och sanning them som hans förbund och witnesbörd hålla.
11. För titt namns skul, HERre, war min mißgerning nådelig, then stor är.
12. Hwilken är then ther fruktar HERran, Han skal lära honom then bästa wägen.
13. Hans själ skal bo i thet goda, och hans säd skal besitta landet.
14. HERrans hemlighet är ibland them som frukta honom; och sitt förbund låter han them få weta.
15. Mina ögon se altid til HERran; ty han skal taga min fot utu nätet.
16. Wänd tig til mig, och war mig nådelig; ty jag är ensam och eländig.
17. Mitt hjertas ångest är stor; för mig utu min nöd.
18. Se uppå min jämmer och eländighet, och förlåt mig alla mina synder.
19. Se ther uppå, at mine fiender så många äro, och hata mig med orätt.
20. Bewara min själ, och fräls mig; låt mig icke komma på skam; ty jag förtröstar uppå tig.
21. Fromhet och rätthet beware mig; ty jag förbidar tig.
22. Gud löse Israel af all sin nöd.

26. Psalm.

En Psalm Davids. HERre, skaffa mig rätt; ty jag är oskyldig: jag hoppas på HERran; therföre skal jag icke falla.
2. Pröfwa mig, HERre, och försök

mig; ransaka mina njurar och mitt hjerta.

3. Ty tin godhet är för mina ögon, och jag wandrar i tin sanning.

4. Jag sitter icke när the fåfänga menniskor, och hafwer icke omgängelse med the falska.

5. Jag hatar the ondas församling, och sitter icke när the ogudaktiga.

6. Jag twår mina händer med oskyldighet, och håller mig, HErre, in til titt altare,

7. Ther man hörer tacksägelses röst, och ther man predikar alla tina under.

8. HErre, jag hafwer titt hus boning kär, och thet rum, ther tin ära bor.

9. Ryck icke min själ bort med syndarena, eller mitt lif med the blodgiriga,

10. Hwilka omgå med arg list, och taga gerna gåfwor.

11. Men jag wandrar oskyldigt: förlös mig, och war mig nådelig.

12. Min fot går rätt: i församlingen wil jag låfwa tig, HErre.

27. Psalm.

En Psalm Davids. HErren är mitt ljus och min hälsa; för hwem skal jag frukta mig? HErren är min lifskraft; för hwem skulle jag grufwa mig?

2. Therföre, om the onda mina motståndare och fiender til mig wilja, til at fråta mitt kött, måste the stöta sig och falla.

3. Om än en här lade sig emot mig, så fruktade sig äntå mitt hjerta intet: om en strid hofwe sig up emot mig, så förlåter jag mig uppå honom.

4. Et beder jag af HErranom, thet hade jag gerna, at jag i HErrans hus blifwa må i alla mina lifsdagar, til at skåda then sköna HErrans Gudstjenst, och besöka hans tempel.

5. Ty han öfwertäcker mig i sin hydda i ond tid: han förgömmer mig hemligen i sitt tjäll, och uphöjer mig på en klippa;

6. Och skal nu uphöja mitt hufwud öfwer mina fiender, som omkring mig äro: så wil jag i hans hydda låf offra; jag wil sjunga och låfsäga HErranom.

7. HErre, hör min röst, när jag ropar; war mig nådelig, och hör mig.

8. Mitt hjerta håller tig titt ord före: I skolen söka mitt ansikte; therföre söker jag ock, HErre, titt ansikte.

9. Fördölj icke titt ansikte för mig, och bortdrif icke tin tjenare i wreden; ty tu äst min hjelp: öfwergif mig icke, och drag icke handen ifrå mig, Gud, min salighet.

10. Ty min fader och min moder öfwergifwa mig; men HErren uptager mig.

11. HErre, wisa mig tin wäg, och led mig på then rätta stigen, för mina fienders skul.

12. Gif mig icke uti mine fienders wilja; ty falska witnen stå emot mig, och göra mig orätt skamlöst.

13. Men jag tror dock, at jag se skal HErrans goda uti the lefwandes land.

14. Förbida HErran: war tröst och oförfärad, och förbida HErran.

28. Psalm.

En Psalm Davids. När jag ropar til tig, HErre, min tröst, så tig icke, på thet, när tu tiger, jag icke warder them lik, som i kulan fara.

2. Hör min böns röst, när jag ropar til tig, när jag uplyfter mina händer til titt helga chor.

3. Drag mig icke bort ibland the ogudaktiga och ibland the ogerningsmän, som wänligt tala med sin nästa, och hafwa ondt i hjertat.

4. Gif them efter sina gerningar och efter sitt onda wäsende; gif them efter sina händers werk; betala them thet the förtjent hafwa.

5. Ty the wilja icke akta uppå HErrans gerningar, eller uppå hans händers werk; therföre skal han nederslå, och icke upbygga them.

6. Låfwad ware HErren; ty han hafwer hört min böns röst.

7. HErren är min starkhet och min sköld: uppå honom hoppades mitt hjerta, och mig är hulpit; och mitt hjerta

är gladt, och jag wil tacka honom med min wisa.

8. HERren är theras starkhet; han är then starke, som sin Smorda hjelper.

9. Hjelp titt folk, och wälsigna titt arf, och föd them, och uphöj them til ewig tid.

29. Psalm.

En Psalm Davids. Bärer fram HERranom, I wäldige; bärer fram HERranom ära och starkhet.

2. Bärer fram HERranom hans namns ära; tilbeder HERran i helig prydning.

3. HERrans röst går på watnen; ärones Gud dundrar, HERren på stora watn.

4. HERrans röst går med magt; HERrans röst går härligt.

5. HERrans röst sönderbryter cedrar; HERren sönderbryter cedrar i Libanon:

6. Och låter them springa såsom en kalf, Libanon och Sirion, såsom en ung enhörning.

7. HERrans röst afhugger såsom en eldslåge.

8. HERrans röst berörer öknen; HERrans röst berörer öknen Kades.

9. HERrans röst berörer hinderna, och blottar skogarna; och i hans tempel skal hwar och en säga honom ära.

10. HERren sitter til at göra en flod; och HERren blifwer en Konung i ewighet.

11. HERren skal gifwa sitt folk kraft: HERren skal wälsigna sitt folk med frid.

30. Psalm.

En Psalm, til at sjunga om Davids hus wigning.

2. Jag prisar tig, HERre; ty tu hafwer uphöjt mig, och låter icke mina fiender glädja sig öfwer mig.

3. HERre, min Gud, tå jag ropade til tig, gjorde tu mig helbregda.

4. HERre, tu hafwer fört min själ utu helfwetet; tu hafwer behållit mig lefwande, ther the i helfwetet foro.

5. I Helige, låfsjunger HERranom, och tacker i hans helga högtid.

6. Ty hans wrede warar et ögnablick, och han hafwer lust til lif: om aftonen warar gråten, men om morgonen glädjen.

7. Men jag sade, tå mig wäl gick: Jag skal aldrig omkull ligga;

8. Ty tu, HERre, hafwer igenom tin goda wilja gjort mitt berg starkt: men tå tu bortdolde titt ansikte, förskräcktes jag.

9. Jag wil, HERre, ropa til tig; HERran wil jag bedja.

10 Hwad nytta är i mitt blod, när jag död är? Mån ock stoftet tacka tig, och förkunna tin trohet?

11. Hör, HERre, och war mig nådelig; HERre, war min hjelpare.

12. Tu hafwer förwandlat mig min klagan uti fröjd: tu hafwer afklädt mig min säck, och omgjordat mig med glädje.

13. På thet min ära skal låfsjunga tig, och icke tyst warda: HERre, min Gud, jag wil tacka tig i ewighet.

31. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga.

2. HERre, uppå tig förtröstar jag; låt mig aldrig på skam komma; fräls mig genom tin rättfärdighet.

3. Böj tina öron til mig; hasteligen hjelp mig; war mig en stark klippa och en borg, at tu hjelper mig.

4. Ty tu äst min klippa och min borg: at tu dock för titt namns skul mig leda och föra wille.

5. At tu wille draga mig utu nätet, som the för mig ställt hafwa; ty tu äst min starkhet.

6. Uti tina händer befaller jag min anda; tu hafwer mig förlöst, HERre, tu trofaste Gud.

7. Jag hatar them, som hålla uppå lösaktig lära; men jag hoppas til HERran.

8. Jag fröjdar mig, och är glad öfwer tin godhet, at tu anser mitt elände, och känner min själ i nöden.

9. Och tu öfwergifwer mig icke uti fiendens händer: tu sätter mina fötter uppå widt rum.

10. HErre, war mig nådelig; ty mig är ångest: mitt ansikte är förfallit för sorgs skul; ther til min själ och min buk.

11. Ty mitt lefwande är förtärdt wordet af bedröfwelse, och mina år af suckande: min kraft är igenom min mißgerning förfallen, och mina ben äro försmäktade.

12. Thet går mig så illa, at jag är en stor försmädelse worden för mina grannar, och en styggelse för mina kända: the som mig se på gatan, the fly för mig.

13. Jag är förgäten af hjertat, såsom en död: jag är worden såsom et sönderslagit käril.

14. Ty många försmäda mig illa, så at hwar man skyr wid mig; the rådslå med hwarannan om mig, och akta taga mig lifwet bort.

15. Men jag, HErre, hoppas uppå tig, och säger: Tu äst min Gud.

16. Min tid står i tina händer: hjelp mig utu mina fienders hand och ifrå them som mig förfölja.

17. Låt titt ansikte lysa öfwer tin tjenare: hjelp mig genom tin godhet.

18. HErre, låt mig icke til skam warda; ty jag åkallar tig: the ogudaktige warde til skam, och tystade i helfwetet.

19. Tystne the falske munnar, som tala emot then rättfärdiga härdeligen, högmodeligen och hånligen.

20. Huru stor är tin godhet, then tu them som tig frukta bewarat hafwer, och bewisar them som trösta uppå tig, in för menniskors barn!

21. Tu förgömmer them hemligen när tig för hwars mans trug: tu förskyler them i hyddan för the trätosamma tungor.

22. Låfwad ware HErren, at han mig en underlig godhet bewisat hafwer, i en fast stad.

23. Ty jag sade i min häpenhet: Jag är bortdrifwen ifrå tina ögon; likwäl hörde tu min böns röst, tå jag til tig ropade.

24. Älsker HErran, alle hans helige. HErren bewarar the trogna, och wedergäller them rikeligen som högmod öfwa.

25. Warer tröste och oförfärade, I alle som HErran förbiden.

32. Psalm.

2. Bot-Psalm.

En underwisning Davids. Säll är then, hwilken öfwerträdelsen förlåten är, then synden öfwerskyld är.

2. Säll är then menniska, som HErren icke tilräknar mißgerning; i hwilkens anda ingen falskhet är.

3. Ty tå jag wille förtigat, försmäktade mina ben, genom min dageliga gråt.

4. Ty tin hand war dag och natt swår på mig, så at min wätska borttorkades, såsom thet om sommaren torrt warder. Sela.

5. Therföre bekänner jag tig min synd, och förskyler intet min mißgerning. Jag sade: Jag wil bekänna för HErranom min öfwerträdelse; tå förlåt tu mig min synds mißgerning. Sela.

6. För thetta skola alle helige bedja tig i rätt tid; therefföre, när stora wattufloder komma, skola the intet räcka in til them.

7. Tu äst mitt beskärm; bewara mig dock för ångest, at jag förloßad må ganska gladeligen fröjdas. Sela.

8. Jag wil underwisa tig, och lära tig wägen, then tu wandra skal; jag skal leda tig med mina ögon.

9. Warer icke såsom hästar och mular, som intet förstånd hafwa, hwilka man måste lägga bett och betsel i munnen, om the icke til tig wilja.

10. Then ogudaktige hafwer många plågor; men then som hoppas uppå HErran, honom skal barmhertighet omfatta.

11. Fröjder eder af HErranom, och warer glade, I rättfärdige, och berömmer eder, alle I fromme.

33. Psalm.

Fröjder eder af HErranom, I rättfärdige: the fromme skola prisa honom härligen.

2. Tacker HErranom med harpor, och låfsjunger honom på psaltare af tio strängar.

3. Sjunger honom en ny wisa; sjun-
ger wäl på strängaspel med klingande
ljud.
4. Ty HErrans ord är sanfärdigt;
och hwad han lofwar, thet håller han
wißerligen.
5. Han älskar rättfärdighet och dom:
jorden är full af HErrans godhet.
6. Himmelen är gjord genom HEr-
rans ord, och all hans här genom hans
muns anda.
7. Han håller watnet i hafwet tilsam-
man såsom uti en lägel; och lägger
djupen i thet fördolda.
8. All werlden frukte HErran: ho-
nom rädes alt thet som på jorden bor.
9. Ty om han säger, så sker thet: om
han bjuder, så är thet gjordt.
10. HErren gör hedningarnas råd
om intet, och wänder folkens tankar.
11. Men HErrans råd blifwer ewin-
nerligen; hans hjertas tankar i ewighet.
12. Saligt är thet folk, hwilkets Gud
HErren är; thet folk, som han til et
arf utkorat hafwer.
13. HErren skådar ned af himmelen,
och ser alla menniskors barn:
14. Utaf sin fasta stol ser han uppå
alla them som på jorden bo.
15. Han böjer allas theras hjertan;
han aktar uppå alla theras gerningar.
16. En Konung hjelper intet hans
stora magt; en kämpe warder icke hul-
pit genom hans stora kraft.
17. Håstar hjelpa ock intet, och the-
ras stora starkhet frälsar intet.
18. Si, HErrans öga ser uppå them
som frukta honom, them som uppå hans
godhet trösta:
19. At han skal fria theras själ ifrå
döden, och föda them i hård tid.
20. Wår själ wäntar efter HErra-
nom: han är wår hjelp och sköld:
21. Ty wårt hjerta gläder sig af ho-
nom, och wi hoppas på hans helga
namn.
22. Tin godhet, HErre, ware öfwer
oß, såsom wi på tig förtröste.

34. Psalm.

En Psalm Davids, tå han förwand-
lade sitt ansikte för Abimelech, then ho-
nom ifrå sig dref, och han gick sin wäg.
2. Jag wil låfwa HErran i all tid;
hans låf skal altid wara i min mun.
3. Min själ skal berömma sig af HEr-
ranom, at the elände skola höra thet,
och glädja sig.
4. Priser med mig HErran, och lä-
ter oß med hwar annan uphöja hans
namn.
5. Tå jag sökte HErran, swarade
han mig, och frälste mig utur all min
fruktan.
6. The som uppå honom se, the war-
da uplyste, och theras ansikte warder
icke til skam.
7. Tå thenne elände ropade, hörde ho-
nom HErren, och halp honom utur
all hans nöd.
8. HErrans Ängel lägrar sig om-
kring them som frukta honom, och
hjelper them ut.
9. Smaker och ser huru ljuflig HEr-
ren är; säll är then som tröstar uppå
honom.
10. Frukter HErran, I hans helige;
ty the som frukta honom, the hafwa in-
gen brist.
11. The rike skola torftige wara och
hungra; men the som HErran söka,
hafwa ingen brist på något godt.
12. Kommer hit, barn; hörer mig:
jag wil lära eder HErrans fruktan.
13. Hwilken är then som et godt lef-
wande begär, och gerna goda dagar
hade?
14. Bewara tin tunga för thet ondt
är, och tina läppar, at the intet bedrä-
geri tala.
15. Låt af thet onda, och gör thet
goda; sök friden, och far efter honom.
16. HErrans ögon se uppå the rätt-
färdiga, och hans öron på theras ro-
pande.
17. Men HErrans ansikte står öfwer
them som ondt göra, så at han ut-
skrapar theras åminnelse af jorden.
18. Tå the rättfärdige ropa, så hörer
HErren, och hjelper them utur all
theras nöd.
19. HErren är hardt när them som

et förbråkadt hjerta hafwa; och hjelper them, som et bedröfwadt mod hafwa.

20. Then råttfärdige måste mycket lida; men HErren hjelper honom utur alt thet.

21. Han bewarar honom alla hans ben, at icke et sönderbrutit warder.

22. Then ogudaktige skal thet onda drápa; och the som hata then råttfärdige, the skola brottslige warda.

23. HErren förlöser sina tjenares själar; och alle the som trösta på honom, skola icke warda brottslige.

35. Psalm.

En Psalm Davids. HErre, tråt med them, som med mig tråta: strid emot them, som mot mig strida.

2. Tag sköld och spjut, och statt up til at hjelpa mig.

3. Drag fram glafwen, och beskydda mig emot mina förföljare. Säg til min själ: Jag är tin hjelp.

4. Skämme sig, och warde bespottade alle the som efter min själ stå: wånde til rygga, och warde til skam the som mig ondt wilja.

5. Warde såsom agnar för wåder; och HErrans Ängel bortdrifwe them.

6. Theras wåg warde mörk och slipprig; och HErrans Ängel förfölje them.

7. Ty the hafwa utan sak stållt mig sina nåt til förderf, och hafwa utan skuld grafwit min själ en grop.

8. Han warde oförsedt öfwerfallen, och hans nåt, som han stållt hafwer, fånge honom, och han warde ther uti öfwerfallen.

9. Men min själ fröjde sig af HErranom, och ware glad af hans hjelp.

10. Alla mina ben säge: HErre, ho är tin like, tu som hjelper then elända ifrå then honom för stark är, och then elända och fattiga ifrå sina röfware.

11. Ther tråda wrånga witnen fram, och the witna öfwer mig thet jag intet skyldig är.

12. The göra mig ondt för godt, at min själ måste wara såsom hon intet godt gjort hade.

13. Men jag, när the kranke woro, drog en säck uppå, plågade mig med fastande, och bad trägit af hjertat.

14. Jag höll mig såsom thet hade warit min wån och broder: jag gick sorgse, såsom then ther sörjer för sin moder.

15. Men the glädja sig öfwer min skada, och församla sig; the halte församla sig emot mig oförsedt; the rifwa, och hålla intet up.

16. Med them som *skrymta* och begabba, för bukens *skul, bita the sina* tånder tilsamman öfwer mig.

17. HErre, huru långe wil tu se här uppå? Fråls dock min själ ifrå theras buller, och min ensamma ifrå the unga lejon.

18. Jag wil tacka tig uti then stora församlingen, och ibland mycket folk wil jag prisa tig.

19. Låt them icke glädja sig öfwer mig, som mig utan skål fiender äro, eller begabba med ögonen, som utan skuld hata mig.

20. Ty the akta göra skada, och söka falska saker emot the stilla i landet:

21. Och gapa med sin mun widt up emot mig, och säga: Så, så; thet se wi gerna.

22. HErre, tu ser thet; tig icke. HErre, war icke långt borta ifrå mig.

23. Upwåck tig, och wakna up til min rått och til min sak, min Gud och HErre.

24. HErre min Gud, döm mig efter tin råttfärdighet, at the icke skola glädja sig öfwer mig.

25. Låt them icke säga i sitt hjerta: Så, så; thet wilje wi. Låt them icke säga: Wi hafwe upswulgit honom.

26. Skämme sig och til blygd warde alle the som glädja sig öfwer min ofärd: warde med blygd och skam iklådde the som berömma sig emot mig.

27. Berömme och glädje sig the som mig unna at jag behåller rått, och säge altid: Låfwad ware HErren högeligen, then sin tjenare godt wil.

28. Och min tunga skal tala om tin råttfärdighet, och prisa tig dageligen.

36. Psalm.

En Psalm Davids, HErrans tjenares, til at föresjunga.
2. Jag säger i sanning, at the ogudaktige arge skalkar äro; ty när them är ingen Gudsfruktan.
3. The rosa hwar annan inbördes, at the måga främja sina onda saker, och skämma andra.
4. All theras lära är skadelig och lögn; the låta ock intet underwisa sig, at the måtte något godt göra.
5. Utan the tänka til skada på theras säng, och stå faste på then onda wägen, och sky för intet ondt.
6. HErre, tin godhet räcker så widt som himmelen är, och tin sanning så widt som skyarne gå.
7. Tin rättfärdighet står såsom Guds berg, och tina rätter såsom stora djup. HErre, tu hjelper både menniskor och fänad.
8. Huru dyr är tin godhet, Gud, at menniskors barn tröst hafwa under tina wingars skugga.
9. The warda druckne utaf titt hus rika häfwor, och tu skänker them med wällust, såsom med en ström.
10. Ty när tig är en lefwande källa; och i titt ljus se wi ljus.
11. Utbred tin godhet öfwer them som känna tig, och tin rättfärdighet öfwer the fromma.
12. Låt mig icke undertrampad warda af the stolta, och the ogudaktigas hand omstörte mig icke.
13. Utan låt the ogerningsmän ther falla, at the måga bortdrifne warda, och icke bestå kunna.

37. Psalm.

En Psalm Davids. Harmas icke öfwer the onda: war icke nitisk öfwer the ogerningsmän.
2. Ty såsom gräs warda the snart afhuggne, och såsom gröna örter skola the förwißna.
3. Haf hopp til HErran, och gör thet godt är: blif i landet, och föd tig redeligen.
4. Haf tin lust i HErranom; han skal gifwa tig hwad titt hjerta önskar.
5. Befall HErranom tin wäg, och hoppas uppå honom; han skal wäl görat:
6. Och skal frambära tin rättfärdighet såsom et ljus, och tin rätt såsom en middag.
7. Förbida HErran, och wänta efter honom. Harmas icke öfwer then, hwilken all ting efter hans wilja lyckosamligen framgår.
8. Håll tilbaka af wrede, och öfwergif grymhet: blif icke wred, så at tu ock illa gör.
9. Ty the onde skola utrotade warda; men the som wänta efter HErran, skola ärfwa landet.
10. Thet är ännu en liten tid, så är then ogudaktige intet mer; och när tu efter hans rum ser, skal han borta wara.
11. Men the elände skola ärfwa landet, och lust hafwa i stor frid.
12. Then ogudaktige trugar then rättfärdiga, och biter sina tänder tilsamman öfwer honom.
13. Men HErren ler åt honom; ty han ser, at hans dag kommer.
14. The ogudaktige draga ut swärdet, och bända sin båga, at the skola fälla then elända och fattiga, och slagta the fromma.
15. Men theras swärd skal gå in i theras hjerta, och theras båge skal sönderbriſta.
16. Thet lilla, som en rättfärdig hafwer, är bättre än många ogudaktigas stora häfwor.
17. Ty the ogudaktigas arm skal sönderbrytas; men HErren håller the rättfärdiga wid magt.
18. HErren känner the frommas dagar; och theras gods skal blifwa ewinnerligen.
19. The skola icke på skam komma i then onda tiden, och i hårda år skola the nog hafwa.
20. Ty the ogudaktige skola förgås, och HErrans fiender: om the än woro såsom en kostelig äng, skola the likwäl förswinna, såsom en rök förswinner.
21. Then ogudaktige borgar, och be-

talar intet; men then råttfärdige är barmhertig och mild.
22. Ty hans wälsignade ärfwa landet; men hans förbannade warda utrotade.
23. Af HERranom warder sådan mans gång främjad; och han hafwer lust til hans wäg.
24. Om han faller, warder han ej bortkastad; ty HERren håller honom wid handen.
25. Jag hafwer ung warit, och är gammal worden, och hafwer ännu aldrig sett then råttfärdiga förlåten, eller hans såd efter bröd gå.
26. Han är altid barmhertig, och lånar gerna; och hans såd skal wälsignad warda.
27. Låt af thet onda, och gör thet goda, och blif i ewig tid.
28. Ty HERren älskar råtten, och öfwergifwer icke sina heliga: ewinnerligen warda the bewarade; men the ogudaktigas såd skal utrotad warda.
29. The råttfärdige ärfwa landet, och blifwa ther inne ewinnerligen.
30. Then råttfärdigas mun talar wishet, och hans tunga lärer råtten.
31. Hans Guds lag är i hans hjerta: hans steg slinta icke.
32. Then ogudaktige waktar uppå then råttfärdiga, och aktar dräpa honom;
33. Men HERren låter honom icke uti hans händer, och fördömmer honom icke, tå han dömd warder.
34. Förbida HERran, och håll hans wäg, så skal han uphöja tig, så at tu skal ärfwa landet: tu skal se, at the ogudaktige utrotade warda.
35. Jag hafwer sett en ogudaktig, som war fast wäldig, och utbredde sig, och grönskades såsom et lagerbärsträ.
36. Tå man gick ther fram om, si, så war han borta: jag frågade efter honom, tå wardt han igenstädes funnen.
37. Blif from, och håll tig rätt; ty slika skal det på sistone wäl gå.
38. Men the öfwerträdare skola tilsammans förgås, och the ogudaktige på sistone utrotade warda.
39. Men HERren hjelper the råttfärdiga; han är theras starkhet i nöden.
40. Och HERren skal wara them biståndig, och hjelpa them: han skal undsätta them ifrå the ogudaktiga, och frälsa them; ty the tröstа uppå honom.

38. Psalm.

3. Bot-Psalm.

En Psalm Davids, til åminnelse.
2. HERre, straffa mig icke i tin wrede, och näps mig icke i tin grymhet.
3. Ty tina skott äro fastnade i mig, och tin hand trycker mig.
4. Thet är intet helbregda på min kropp, för titt hots skul, och ingen frid i mina ben, för mina synders skul.
5. Ty mina synder gå öfwer mitt hufwud; såsom en tung börda äro the mig för swåra wordna.
6. Mina sår lukta och ruttna, för min galenskaps skul.
7. Jag går krokig och mycket lutande; hela dagen går jag sorgse.
8. Ty mina länder borttorkas med allo, och intet helbregda är på min kropp.
9. Jag är alt för mycket förkrossad och sönderslagen; jag ryter för mitt hjertas oros skul.
10. HERre, för tig är alt mitt begär, och min suckan är tig intet fördold.
11. Mitt hjerta bäfwar; min kraft hafwer mig förlåtit, och mina ögons ljus är icke när mig.
12. Mina wänner och fränder stå gent mot mig, och se min plåga; och mina närmaste träda fast fjerran:
13. Och the ther efter min själ stå, the gillra för mig: och the som mig ondt wilja, rådslå huru the måga göra skada, och omgås med all list.
14. Men jag måste wara såsom en döf, och höra intet, och såsom en dumme, then sin mun intet uplåter:
15. Och måste wara såsom en, then ther intet hör, och then ther intet genswar i sin mun hafwer.
16. Men jag bidar, HERre, efter tig: tu, HERre min Gud, warder mig hörande.
17. Ty jag tänker, at the ju icke skola glädjas öfwer mig: om min fot stappla-

de, skulle the högeligen berömma sig öfwer mig.
18. Ty jag är gjord til at lida, och min wärk är altid för mig.
19. Ty jag gör min mißgerning kunnig, och sörjer för min synd.
20. Men mine fiender lefwa, och äro mägtige; the mig utan skuld hata, äro store.
21. Och the mig ondt göra för godt, sätta sig emot mig, therföre at jag far efter thet godt är.
22. Förgät mig icke; HERre min Gud, war icke långt ifrå mig.
23. Skynda tig til at göra mig bistånd, HERre, min hjelp.

39. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga för Jeduthun.
2. Jag hafwer satt mig före, jag wil taga mig wara, at jag icke syndar med min tunga: jag wil hålla min mun tilbaka såsom med betsel, efter jag så måste se then ogudaktiga för mig.
3. Jag är tystnad och stilla worden, och tiger om glädjen, och måste fräta min sorg i mig.
4. Mitt hjerta är brinnande i mig, och när jag tänker ther uppå, warder jag uptänd: jag talar med min tunga.
5. Men HERre, lär mig dock, at thet måste få en ända med mig, och mitt lif et mål hafwa, och jag hädan måste.
6. Si, mine dagar äro en twärhand för tig, och mitt lif är såsom intet för tig: huru platt intet äro alla menniskor, the dock så säkra lefwa! Sela.
7. The gå bort såsom en skugge, och göra sig mycken onyttig oro: the samla tilhopa, och weta icke ho thet få skal.
8. Nu HERre, wid hwad skal jag tröster mig? Uppå tig hoppas jag.
9. Fräls mig ifrån alla mina synder, och låt mig icke för the galna til spott warda.
10. Jag wil tiga, och icke uplåta min mun: tu skal wäl görat.
11. Wänd tin plåga ifrå mig; ty jag är försmäktad för tin hands straff.
12. När tu en tuktar för syndens skul, så warder hans fägring förtärd såsom af mal. Ack! huru platt intet äro dock alla menniskor! Sela.
13. Hör min bön, HERre, och förnim mitt ropande, och tig icke öfwer mina tårar; ty jag är en främling för tig, och en gäst, såsom alla mina fäder.
14. Håll up af mig, at jag wederqwicker mig, förr än jag bortfar, och är icke mer här.

40. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga.
2. Jag förbidde HERran, och han böjde sig til mig, och hörde mitt rop;
3. Och drog mig utu then grufweliga kulan och utu träcken, och satte mina fötter uppå et hälleberg, så at jag wißt gå kan;
4. Och hafwer gifwit mig en ny wisa i munnen, til at låfwa wår Gud: thet skola månge se, och frukta HERran, och hoppas uppå honom.
5. Säll är then, som sitt hopp sätter til HERran, och icke wänder sig til the högfärdiga och the ther med lögn omgå.
6. HERre, min Gud, stora äro tina under och tina tankar, som tu på oß bewisar: tig är ingen ting lik: jag wil förkunna them, och ther om säga, ändock the stå icke til at räkna.
7. Offer och spisoffer behaga tig intet; men öronen hafwer tu öpnat mig: tu wil hwarken bränneoffer eller syndoffer.
8. Tå sade jag: Si, jag kommer; i boken är skrifwit om mig:
9. Tin wilja, min Gud, gör jag gerna, och tin lag hafwer jag i mitt hjerta.
10. Jag wil predika rättfärdigheten uti then stora församlingen: si, jag wil icke låta stoppa mig munnen til; HERre, tu wet thet.
11. Tin rättfärdighet fördöljer jag icke i mitt hjerta; om tin sanning och om tin salighet talar jag; jag fördöljer icke tin godhet och trohet uti then stora församlingen.
12. Men HERre, wänd dock icke tin barmhertighet ifrå mig: låt tin godhet och trohet bewara mig altid.

13. Ty mig ar ondt uppå kommit, ther intet tal på år; mina synder hafwa tagit mig fatt, så at jag icke se kan: the åro flere ån håren på mitt hufwud; och mitt hjerta hafwer öfwergifwit mig.

14. Låt thet täckas tig, HErre, at tu undsåtter mig: skynda tig, HErre, til at hjelpa mig.

15. Skämme sig, och på skam komme alla the som efter min siål stå, at the skola förgöra henne: falle til rygga, och komme på skam the mig ondt unna.

16. Förskräcke sig uti sin skam the som öfwer mig ropa: Så, så.

17. Fröjde sig och ware glade i tig alle the som fråga efter tig; och the som tin salighet ålska säge altid: HErren ware högeligen låfwad.

18. Ty, jag år fattig och elåndig; men HErren sörjer för mig: tu åst min hjelpare och förloßare; min Gud, förtöfwa icke.

41. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga.

2. Säll år then, som låter sig wårda om then fattiga: honom skal HErren hjelpa i then onda tiden.

3. HErren skal bewara honom, och hålla honom wid lif, och låta honom wål gå på jorden, och icke gifwa honom uti hans fienders wilja.

4. HErren skal wederqwicka honom på hans sotesång; tu hjelper honom ifrån all hans krankhet.

5. Jag sade: HErre, war mig nådelig: hela min siål; ty jag hafwer syndat emot tig.

6. Mine owånner talade ondt emot mig: När kan han dö, och hans namn förgås?

7. The komma til at skåda, och menat dock intet utaf hjertat: utan söka något, thet the lasta måga, gå bort och förat ut.

8. Alle the som mig hata, taßla tilhopa emot mig, och tånka ondt öfwer mig.

9. The hafwa beslutit et skalkstycke öfwer mig: När han ligger skal han intet upstå igen.

10. Och min wån, then jag mig betrodde, then mitt bröd åt, trampade mig under fötterna.

11. Men tu, HErre, war mig nådelig, och hjelp mig up, så wil jag wedergålla them.

12. Ther på mårker jag, at tu et behag til mig hafwer, at min fiende icke skal glådja sig öfwer mig.

13. Men mig uppehåller tu, för min fromhets skul, och ståller mig in för titt ansikte ewinnerligen.

14. Låfwad ware HErren Israels Gud, ifrå nu alt in til ewighet. Amen, Amen.

42. Psalm.

En underwisning Korah barns, til at föresjunga.

2. Såsom hjorten ropar efter friskt watn, så ropar min siål, Gud, til tig.

3. Min siål törstar efter Gud, efter then lefwande Gud: når skal jag thertil komma, at jag måtte se Guds ansikte?

4. Mina tårar åro min spis dag och natt, tå man dageligen til mig säger: Hwar år nu tin Gud?

5. När jag nu ther på tånker, så utgjuter jag mitt hjerta wid mig sjelf; ty jag wille gerna gå med hopen, och med them wandra til Guds hus; med glådje och tacksägelse, ibland then hopen som högtid hålla.

6. Hwad bedröfwar tu tig, min siål, och åst så orolig i mig? Hoppas uppå Gud; ty jag skal ånnu tacka honom, at han hjelper mig med sitt ansikte.

7. Min Gud, bedröfwad år min siål i mig; therföre tånker jag på tig i thet land wid Jordan och Hermonim, på thet lilla berget.

8. Tina floder fråsa fast, så at et djup brusar hår och et djup ther: alla tina wattuwågor och böljor gå utöfwer mig.

9. Om dagen hafwer HErren utlofwat sin godhet, och om natten sjunger jag honom, och beder til mitt lifs Gud.

10. Jag säger til Gud, min klippa: Hwi hafwer tu förgåtit mig? Hwi må-

ste jag gå så sorgse, när min fiende mig tränger?

11. Thet är såsom et mord i mina ben, at mina fiender skämma mig, tå the dageligen til mig säga: Hwar är nu tin Gud?

12. Hwad bedröfwar tu tig, min själ, och äst så orolig i mig? Hoppas uppå Gud; ty jag skal ännu tacka honom, at han mitt ansiktes hjelp och min Gud är.

43. Psalm.

Döm mig, Gud, och uträtta min sak emot thet oheliga folket: och fräls mig ifrå the falska och onda menniskor.

2. Ty tu äst, Gud, min starkhet; hwi bortdrifwer tu mig? Hwi låter tu mig gå så sorgse, tå min fiende tränger mig?

3. Sänd titt ljus och tin sanning, at the leda mig, och föra mig til titt helga berg och til tin boning:

4. At jag ingår til Guds altare, til Gud, som min glädje och fröjd är, och tackar tig, Gud, på harpa, min Gud.

5. Hwad bedröfwar tu tig, min själ, och äst så orolig i mig? Hoppas uppå Gud; ty jag skal ännu tacka honom, at han mitt ansiktes hjelp och min Gud är.

44. Psalm.

En underwisning, Korah barns, til at föresjunga.

2. Gud, wi hafwe med wåra öron hört, wåra fäder hafwa förtält oß hwad tu i theras dagar gjort hafwer fordom.

3. Tu hafwer med tin hand fördrifwit hedningarna; men them hafwer tu insatt: tu hafwer förderfwat folken; men them hafwer tu utwidgat.

4. Ty the hafwa icke intagit landet genom sitt swärd, och theras arm halp them intet; utan tin högra hand, tin arm och titt ansiktes ljus; ty tu hade et behag til them.

5. Gud, tu äst then samme, min Konung, som Jacob hjelp tilsäger.

6. Igenom tig skole wi nederslå wåra fiender: i titt namn wilje wi undertrampa them som sig emot oß sätta.

7. Ty jag förlåter mig icke uppå min båga, och mitt swärd kan intet hjelpa mig;

8. Utan tu hjelper oß ifrå wåra fiender, och gör them til skam, som hata oß.

9. Wi wilje dageligen berömma oß af Gudi, och tacka titt namn ewinnerligen. Sela.

10. Hwi bortdrifwer tu tå nu oß, och låter oß til skam warda? och drager icke ut i wår här?

11. Tu låter oß fly för wåra fiender, at the som oß hata skola beröfwa oß.

12. Tu låter upäta oß såsom får, och förströr oß ibland hedningarna.

13. Tu säljer titt folk förgäfwes, och tager ther intet före.

14. Tu gör oß til smälek för wåra grannar, til spott och hån för them som omkring oß äro.

15. Tu gör oß til et ordspråk ibland hedningarna, och at folken rista hufwudet öfwer oß.

16. Dageligen är min smälek för mig, och mitt ansikte är fullt med skam:

17. At jag måste the försmädare och lastare höra, och fienderna och the hämndgiriga se.

18. Alt thetta är öfwer oß kommit, och wi hafwe dock intet förgätit tig, eller otrogit i titt förbund handlat.

19. Wårt hjerta är icke affallit, eller wår gång wiken ifrå tin wäg.

20. At tu så sönderslår oß ibland drakar, och öfwertäcker oß med mörker.

21. Om wi wår Guds namn förgätit hade, och wåra händer uplyft til en främmande Gud,

22. Thet kunde Gud wäl finna: nu känner han ju wåra hjertans grund.

23. Ty wi warde ju dageligen för tin skul dräpne, och äre räknade såsom slagtefår.

24. Upwäck tig, HErre; hwi sofwer tu? Wakna up, och bortdrif oß icke med allo.

25. Hwi fördöljer tu titt ansikte? och förgäter wårt elände och twång?

26. Ty wår själ år nederböjd til jorden; wår buk låder wid jorden.
27. Statt up, hjelp oß, och förlös oß, för tin godhets skul.

45. Psalm.

En brudwisa och underwisning, Korah barns, om rosen, til at föresjunga.
2. Mitt hjerta diktar en skön wisa; jag wil sjunga om en Konung; min tunga år en god skrifwares penna.
3. Tu åst then dågeligaste ibland menniskors barn; tåckelige åro tina låppar; therföre wålsignar tig Gud ewinnerligen.
4. Bind titt swård wid tin sida, tu hjelte, och pryd tig hårligt.
5. Lyckosamt gånge tig i tin skrud; drag fram för sanningens skul, och til at behålla the elånda wid rått; så skal tin högra hand bewisa under.
6. Skarpa åro tina skott, så at folken för tig skola nederfalla midt ibland Konungens fiender.
7. Gud, tin stol blifwer altid och i ewighet; titt rikes spira år en råttwis spira.
8. Tu ålskar råttfårdigheten, och hatar ogudaktigt wåsende: therföre hafwer Gud, tin Gud, smort tig med glådjens olja, mer ån tina medbröder.
9. Tina klåder åro klart mirrham, aloe och kezia, når tu i tin sköna hårlighet utu the elphenbens-palats utgår.
10. Uti tin skrud gå Konunga-döttrar: bruden står på tin högra hand uti klart kosteligt guld.
11. Hör dotter, se uppå, och böj tina öron, förgåt titt folk och tin faders hus.
12. Så skal Konungen få lust til tin dågelighet; ty han år tin Herre, och tu skal tilbedja honom.
13. Dottren Tyrus skal wara ther med skånker: the rika i folket skola bedja in för tig.
14. Konungens dotter år ganska hårlig inwårtes; hon år klådd i gyldene stycken.
15. Man förer henne uti stickade klåder in til Konungen; och hennes lekstrar, jungfrurna, som efter henne gå, förer man til tig.
16. Man förer them med glådje och fröjd, och the gå in i Konungens palats.
17. Uti tina fåders stad skal tu söner få; them skal tu såtta til Förstar i hela werlden.
18. Jag skal tånka uppå titt namn, barn efter barn: therföre skola folken tacka tig altid och i ewighet.

46. Psalm.

En wisa Korah barns, om ungdomen, til at föresjunga.
2. Gud år wår tilflygt och starkhet: en hjelp uti the stora bedröfwelser, som oß uppå komne åro.
3. Therföre frukte wi oß intet, om ån werlden förginges, och bergen midt i hafwet sjönko.
4. Om ån hafwet rasade och swallade, så at för thes bullers skul bergen omkull föllo. Sela.
5. Likwål skal Guds stad lustig blifwa, med sina brunnar, ther then Högstes helga boningar åro.
6. Gud år når them ther inne; therföre skal han wål blifwa: Gud hjelper honom bittida.
7. Hedningarne måste förtwifla, och Konungariken falla; jorden måste förgås, tå han sig höra låter.
8. HERren Zebaoth år med oß; Jacobs Gud år wårt beskydd. Sela.
9. Kommer och ser HERrans werk, then på jorden sådan förstöring gör.
10. Then örlig stillar i hela werlden, sönderbryter bågan, sönderbråkar spetsen, och upbrånner wagnarna med eld.
11. Warer stilla, och besinner, at jag år Gud. Jag skal winna pris ibland hedningarna; jag skal winna pris på jorden.
12. HERren Zebaoth år med oß; Jacobs Gud år wårt beskydd. Sela.

47. Psalm.

En Psalm, til at föresjunga, Korah barns.
2. Klapper med hånderna, alt folk; och fröjdens Gudi med glad röst:

3. Ty HERren, then Aldrahögste, är förskräckelig, en stor Konung på hela jorden.
4. Han skal twinga folk under oß, och hedningar under wåra fötter.
5. Han utwäljer oß til en arfwedel, Jacobs härlighet, then han älskar. Sela.
6. Gud är upfaren med fröjd, och HERren med klar basun.
7. Låfsjunger, låfsjunger Gudi; låfsjunger, låfsjunger wår Konung.
8. Ty Gud är Konung på hela jorden: låfsjunger honom förnuftigt.
9. Gud är Konung öfwer hedningarna: Gud sitter på sin helga stol.
10. Förstarne ibland folken äro församlade til et folk Abrahams Gudi; ty Gud är fast uphöjd när Herrarna på jorden.

48. Psalm.

En Psalmwisa, Korah barns.
2. Stor är HERren, och högt berömd, uti wår Guds stad, på hans helga berg.
3. Thet berget Zion är såsom en skön telning, på hwilket hela landet tröstar; på then sidan norr ut ligger then stora Konungens stad.
4. Gud är kånd i hans palats, at han beskärmaren är.
5. Ty si, Konungar äro församlade, och med hwarannan framdragne.
6. The hafwa förundrat sig, tå the thetta sågo, wordo häpne och omstörtade.
7. Bäfwande är them ther påkommit, ångest, såsom en födande qwinna.
8. Tu sönderbråkar skeppen i hafwet igenom östanwäder.
9. Såsom wi hört hafwe, så se wi thet på HERrans Zebaoths stad, wår Guds stad. Gud håller honom wid magt ewinnerligen. Sela.
10. Gud, wi förbide tin godhet i titt tempel.
11. Gud, såsom titt namn, så är ock titt låf, alt in til werldens ändar: tin högra hand är full med rättfärdighet.
12. Berget Zion fröjde sig, och Juda döttrar ware glada, för tina rätters skul.
13. Går omkring Zion, och beskåder thet, täljer thes torn.
14. Gifwer grann akt uppå thes murar, och uphöjer thes palats: på thet man ther om må förkunna för the efterkommande.
15. Ty thenne Guden är wår Gud, altid och ewinnerligen; han förer oß såsom ungdomen.

49. Psalm.

En Psalm til at föresjunga, Korah barns.
2. Hörer til, alt folk; akter här uppå alle J, som på thenna tid lefwen:
3. Både then menige man och Herrar, både rike och fattige, then ene med then andra.
4. Min mun skal tala wishet, och mitt hjerta förstånd.
5. Wi wilje et godt ordspråk höra, och en skön dikt på harpa spela.
6. Hwi skulle jag frukta mig i the onda dagar, när mina förtryckares ondska omfattar mig?
7. Hwilka sig förlåta uppå sitt gods, och trotsa uppå sina stora rikedomar.
8. Kan dock en broder ingen förlösa, eller Gudi någon försona:
9. Ty thet kostar för mycket at förlösa theras själ; så at han måste låta thet bestå ewinnerligen:
10. Om han ock än länge lefwer, och grafwen icke ser.
11. Ty man skal se, at sådane wise dock dö, så wäl som the dårar och galne förgås, och måste låta sitt gods åt andra.
12. Med theras tankar står thet altså: Theras hus wara förutan ända, theras boningar blifwa ifrå slägte til slägte, och the hafwa stor ära på jorden.
13. Likwäl kunna the icke blifwa i sådan wärdighet; utan måste hädan såsom få.
14. Thenne theras handel är altsamman galenskap; likwäl låfwa thet theras efterkommande med sin mun. Sela.
15. The ligga i grafwen såsom får; döden gnager them: men the fromme skola hasteligen få råda öfwer them, och

theras trotsande måste förgås; uti grafwen måste the blifwa.

16. Men Gud skal förlösa min själ utu grafwens wåld; ty han hafwer uptagit mig. Sela.

17. Sköt ther intet om, når en rik warder, om hans huses hårlighet stor warder.

18. Ty han skal i sin dödstid intet med sig taga, och hans hårlighet far intet efter honom.

19. Utan han tröstar på thetta goda lefwandet, och prisar thet, når en gör sig goda dagar.

20. Så fara the efter sina fåder, och få aldrig se ljuset.

21. Korteligen: når en menniska år i wårdighet, och hafwer icke förstånd, så far hon hådan såsom få.

50. Psalm.

En Psalm Asaphs. HErren Gud, then mägtige, talar, och kallar werlden, ifrå solens upgång alt in til nedergången.

2. Af Zion går up Guds hårliga sken.

3. Wår Gud kommer, och tiger intet; förtårande eld går för honom, och omkring honom en mägtig storm.

4. Han kallar himmel och jord, at han skal döma sitt folk.

5. Församler mig mina heliga, som förbundet mer akta ån offer.

6. Och himlarne skola förkunna hans råttfårdighet; ty Gud år domaren. Sela.

7. Hör, mitt folk; låt mig tala; Israel, låt mig ibland tig betyga: Jag Gud, år tin Gud.

8. För titt offers skul straffar jag tig intet; åro dock tina brånneoffer altid för mig.

9. Jag wil icke taga oxar utu titt hus, eller bockar utu tina stall.

10. Ty alla djur i skogen åro mina, och boskapen på bergen, ther the i tusende tal gå.

11. Jag kånner alla foglar på bergen, och allahanda djur på marken åro för mig.

12. Om mig hungrade, wille jag intet såga tig ther af; ty jordens krets år min, och alt thet ther uti år.

13. Menar tu, at jag oxkött åta wil, eller bockablod dricka?

14. Offra Gudi tackoffer, och betala then Högste titt löfte:

15. Och åkalla mig i nöden, så wil jag hjelpa tig, så skal tu prisa mig.

16. Men til then ogudaktige såger Gud: Hwi förkunnar tu mina råtter, och tager mitt förbund i tin mun?

17. Efter tu dock hatar tuktan, och kastar mitt ord bak om tig.

18. När tu ser en tjuf, så löper tu med honom, och hafwer tin del med horkarlar.

19. Tin mun låter tu tala thet ondt år, och tin tunga bedrifwer falskhet.

20. Tu sitter och talar emot tin broder; tin moders son förtalar tu.

21. Thetta gör tu, och jag tiger: thet menar tu, at jag skulle wara lika som tu; men jag skal straffa tig, och såtta tig thet under ögonen.

22. Mårker dock thet, I som Gud förgåten, på thet at jag icke en gång bortrycker och år så ingen förlösare mer.

23. Then ther tack offrar, han prisar mig: och ther år wågen, at jag wisar honom Guds salighet.

51. Psalm.

4. Bot-Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga,

2. Tå then Propheten Nathan til honom kom, når han til BathSeba ingången war.

3. Gud, war mig nådelig, efter tin godhet; och afplana min synd, efter tin stora barmhertighet.

4. Twå mig wål af min mißgerning, och rensa mig ifrå min synd.

5. Förty jag kånner min mißgerning; och min synd år altid för mig.

6. Mot tig allena hafwer jag syndat, och illa gjort för tig; på thet tu må rått blifwa i tina ord, och icke straffad blifwa, tå tu dömd warder.

7. Si, jag år af syndelig såd född; och min moder hafwer mig i synd aflat.

8. Si, tu hafwer lust til sanningen,

then i thet fördolda ligger; tu låter mig weta then hemliga wisheten.
9. Skära mig med Isop, at jag må ren warda; twå mig, at jag må snöhwit warda.
10. Låt mig höra glädje och fröjd, at the ben som tu förkrossat hafwer, måga fröjda sig.
11. Wänd bort titt ansikte ifrå mina synder, och afplana alla mina missgerningar.
12. Skapa i mig, Gud, et rent hjerta, och gif i mig en ny wiss anda.
13. Förkasta mig icke ifrå titt ansikte, och tag icke tin Helga Anda ifrå mig.
14. Trösta mig igen med tin hjelp, och then frimodige Anden uppehålle mig.
15. Ty jag wil lära öfwerträdarena tina wägar, at syndarena måga wända sig til tig.
16. Fräls mig ifrå blodskulder, Gud, som min Gud och frälsare är; at min tunga må låfwa tin rättfärdighet.
17. HErre, uplåt mina läppar, at min mun må förkunna tin pris.
18. Ty tu hafwer icke lust til offer; eljes wille jag wäl gifwa tig thet; och bränneoffer behaga tig intet.
19. The offer som Gudi behaga, äro en bedröfwad ande; et bedröfwadt och förkrossadt hjerta warder tu, Gud, icke föraktande.
20. Gör wäl mot Zion, efter tin nåd; upbygg murarna i Jerusalem.
21. Tå skola tig behaga rättfärdighetens offer, bränneoffer och heloffer; tå skal man oxar uppå titt altare offra.

52. Psalm.

En underwisning Davids, til at föresjunga,
2. Tå Doeg, then Edomeen, kom och bebådade Saul, och sade: David är uti Ahimelechs hus kommen.
3. Hwad högmodas tu, tyran, at tu kan skada göra? efter dock Guds godhet ännu dageligen warar.
4. Tin tunga far efter skada, och skär med lögn, såsom en skarp rakeknif.
5. Tu talar hellre ondt än godt, och hellre falskt än rätt. Sela.
6. Tu talar gerna alt thet som til förderf tjenar, med en falsk tunga.
7. Therföre skal ock Gud med allo förderfwa tig, och sönderkrossa tig, och utu hyddan rycka tig, och utu the lefwandes land utrota tig. Sela.
8. Och the rättfärdige skola thet se, och frukta sig, och skola le åt honom.
9. Si, thet är then man, som icke höll Gud för sin tröst, utan förlät sig uppå sin stora rikedom, och war mägtig til at göra skada.
10. Men jag skal blifwa såsom et grönt oliveträ i Guds hus: jag förlåter mig på Guds godhet altid och förutan ända.
11. Jag tackar tig ewinnerligen; ty tu kan wäl görat: och wil förbida titt namn; ty tine helige hafwa ther fröjd utinnan.

53. Psalm.

En underwisning Davids, i chorena, ömsom at föresjunga.
2. The galne säga i sitt hjerta: Thet är ingen Gud til. The däga intet, och äro en styggelse wordne uti theras onda wäsende. Ingen är som godt gör.
3. Gud såg af himmelen uppå menniskors barn, at han måtte se om ther någon förståndig wore, then efter Gud frågade.
4. Men the äro alle affallne, och allesammans odugelige; ther är ingen som godt gör, ja, icke en.
5. Wilja tå the ogerningsmän icke låta säga sig? the ther mitt folk fräta, på thet the skola föda sig. Gud åkalla the intet.
6. Men ther frukta the sig, ther intet at frukta är; ty Gud förskingrar thes plågares ben: tu gör them til skam; ty Gud försmår them.
7. Ack! at hjelpen utaf Zion öfwer Israel komma måtte, och Gud sitt fångna folk förlöste; så skulle Jacob fröjda sig, och Israel glad wara.

54. Psalm.

En underwisning Davids, til at föresjunga på strängaspel,

2. Tå the af Siph kommo och sade til Saul: David hafwer fördolt sig når oß.
3. Hjelp mig, Gud, genom titt namn, och skaffa mig rått, genom tin magt.
4. Gud, hör min bön; förnim min muns tal.
5. Ty stolte sätta sig emot mig, och wåldswerkare stå efter min själ, och hafwa intet Gud för ögonen. Sela.
6. Si, Gud står med mig; HERren uppehåller min själ.
7. Han skal betala mina fiender thet onda. Förstör them genom tin trohet;
8. Så wil jag göra tig et glädjeoffer, och tacka, HERre, titt namn, at thet så tröfteligt år.
9. Ty tu hjelper mig utur all min nöd, at mina ögon måga på mina fiender lust se.

55. Psalm.

En underwisning Davids, til at föresjunga på strängaspel.
2. Gud, hör min bön, och fördölj tig icke för mitt bedjande.
3. Akta uppå mig, och hör mig huru jämmerligen jag klagar och gråter.
4. At fienden så ropar, och then ogudaktige tränger; ty the wilja komma mig på skada, och äro mig swårligen wrede.
5. Mitt hjerta ängslas i mitt lif, och dödens fruktan år fallen uppå mig.
6. Fruktan och bäfwande år mig uppå kommit, och grufwelse hafwer öfwerfallit mig.
7. Jag sade: O! hade jag wingar såsom dufwor, at jag måtte flyga, och någonstädes blifwa.
8. Si, så wille jag draga mig långt bort, och blifwa i öknen. Sela.
9. Jag wille skynda mig, at jag måtte undkomma för storm och owäder.
10. Gör, HERre, theras tungor oense, och låt them förgås; ty jag ser orätt och trätor i staden.
11. Sådant går dag och natt alt omkring inom hans murar: möda och arbete år ther inne.
12. Orätten regerar ther inne; lögn och bedrägeri wänder intet igen uppå hans gator.
13. Om min fiende skämde mig, wille jag thet lida; och om min hatare trugade mig, wille jag gömma mig bort för honom.
14. Men tu äst min stallbroder, min skaffare, och min kände wän.
15. Wi, som wänligt omgingos inbördes med hwar annan, wi wandrade i Guds hus tilhopa.
16. Döden öfwerfalle them; och fare the lefwande uti helfwetet; ty all skalkhet år uti theras hop.
17. Men jag wil ropa til Gud, och HERren skal hjelpa mig.
18. Om afton, morgon och middag wil jag klaga och gråta; så skal han höra min röst.
19. Han förlöser min själ ifrå them som wilja til werka med mig, och skaffar henne ro; ty the äro många emot mig.
20. Gud skal hörat, och späka them, then altid blifwer, Sela; ty the wända sig icke, och frukta Gud intet.
21. Ty the lägga sina händer uppå hans fridsamma, och ohelga hans förbund.
22. Theras mun år halare än smör, och the hafwa dock örlig i sinnet: theras ord äro lenare än olja, och äro dock bara swärd.
23. Kasta tin omsorg uppå HERran: han skal försörja tig, och skal icke låta then rättfärdiga i oro blifwa til ewig tig.
24. Men, Gud, tu skal nederstörta them uti then djupa kulan: the blodgirige och falske skola icke komma til sin halfwa ålder; men jag hoppas uppå tig.

56. Psalm.

Et gyldene klenodium Davids, til at föresjunga, om then stumma dufwan ibland the främmande, tå the Philisteer grepo honom i Gath.
2. Gud war mig nådelig; ty menniskor wilja nedersänka mig: dageligen strida the, och tränga mig.
3. Mina fiender nedersänka mig dageligen; ty många strida emot mig högmodeligen.
4. När jag fruktar mig, så hoppas jag uppå tig.

5. Jag wil prisa Guds ord; på Gud wil jag hoppas, och intet frukta mig; hwad skulle något kött göra mig?
6. Dageligen strida the emot mina ord; alla theras tankar äro, at the måga göra mig ondt.
7. The hålla tilhopa, och wakta, och taga wara uppå mina hälar, huru the min själ gripa måga.
8. Hwad ondt the göra, thet är allaredan tilgifwit, säga the. Gud störte sådana menniskor ned utan all nåd.
9. Räkna min flykt: fatta mina tårar uti tin lägel: utan twifwel räknar tu them.
10. Tå måste mina fiender tilbaka wända: när jag ropar, förmärker jag, at tu min Gud äst.
11. Jag wil prisa Guds ord; HERrans ord wil jag prisa.
12. Uppå Gud hoppas jag, och fruktar mig intet: hwad kunna menniskor göra mig?
13. Jag hafwer gjort tig löfte, Gud, at jag tig tacka wil;
14. Ty tu hafwer frälst min själ ifrå döden, mina fötter ifrå fall; at jag må wandra för Gudi uti the lefwandes ljus.

57. Psalm.

Et gyldene klenodium Davids, til at föresjunga, at han icke borta blef, tå han för Saul flydde in i kulan.
2. Gud, war mig nådelig, war mig nådelig; ty uppå tig tröstar min själ: och under tina wingars skugga hafwer jag tilflygt, til thes at thet onda går öfwer.
3. Jag ropar til Gud, then Aldrahögste, til Gud, then på min jämmer en ända gör.
4. Han sänder af himmelen, och hjelper mig ifrå mina förtryckares försmädelse. Sela. Gud sänder sin godhet och trohet.
5. Jag ligger med min själ ibland lejon; menniskors barn äro lågor; theras tänder äro spjut och pilar, och theras tungor skarpa swärd.
6. Uphöj tig, Gud, öfwer himmelen, och tin ära öfwer all werlden.
7. The ställa för min gång nät, och nedertrycka min själ; the gräfwa för mig en grop, och falla sjelfwe ther uti. Sela.
8. Mitt hjerta är redo, Gud; mitt hjerta är redo, at jag skal sjunga och läfwa.
9. Wakna up, min ära, wakna up psaltare och harpor; bittida wil jag upwakna.
10. HERre, jag wil tacka tig ibland folken; jag wil läfsjunga tig ibland hedningarna;
11. Ty tin godhet är så widt som himmelen är, och tin sannfärdighet, så widt som skyarne gå.
12. Uphöj tig, Gud, öfwer himmelen, och tin ära öfwer all werlden.

58. Psalm.

Et gyldene klenodium Davids, til at föresjunga, at han icke förgicks.
2. Ären J tå dummar, at J icke tala wiljen hwad rätt är? och döma hwad likt är, J menniskors barn?
3. Ja, af blott ondska gören J orätt i landet, och följen efter med edra händer, och gören öfwerwåld.
4. The ogudaktige äro afwige af moderlifwet: the ljugare fara wilse alt ifrå moderlifwet.
5. The rasa, såsom en orm rasar; såsom en döf huggorm, then sitt öra tilstoppar,
6. At han icke skal höra tjusarens röst, beswärjarens, then wäl beswärja kan.
7. Gud, sönderbryt theras tänder i theras mun: sönderslå, HERre, oxeltänderna af the unga lejon.
8. The skola förgås såsom watn, thet bortflyter: the skjuta med sina pilar, men the gå sönder.
9. The förgås, såsom en snigel förmäktas; såsom en qwinnas otidiga börd, se the intet solen.
10. Förr än edra törnen på buskarne mogna warda, skal wreden i wäxten bortrycka them.
11. Then rättfärdige skal glädja sig, när han en sådan hämnd ser, och skal twå sina fötter uti then ogudaktigas blod;

12. At man skal såga: Then råttfårdige måste thet ju njuta: Gud år ju ånnu domare på jorden.

59. Psalm.

Et gyldene klenodium Davids, til at føresjunga, at han icke borta blef, tå Saul sånde bort och låt bewara hans hus, på thet at han måtte dråpa honom.

2. Fråls mig, min Gud, ifrå mina fiender, och beskydda mig før them som sig emot mig såtta.

3. Fråls mig ifrå the ogerningsmån, och hjelp mig ifrå the blodgiriga.

4. Ty si, HERre, the wakta efter min sjål: the starke førsamla sig emot mig, utan min skuld och mißgerning.

5. The løpa, utan min skuld, och bereda sig: wakna up, och møt mig, och se ther til.

6. Tu, HERre Gud Zebaoth, Israels Gud, wakna up, och hemsøk alla hedningar: war ingen nådelig af them, som sådane førstockade ogerningsmån åro. Sela.

7. Om aftonen låt them ock tjuta igen, såsom hundar, och løpa omkring i staden.

8. Si, the tala med hwarannan; swård åro i theras låppar: Ho skulle thet høra?

9. Men, HERre, tu skal le åt them, och bespotta alla hedningar.

10. Før theras magt håller jag mig in til tig; ty Gud år mitt beskårm.

11. Gud bewisar mig rikeligen sin godhet; Gud låter mig lust se på mina fiender.

12. Dråp them icke, at mitt folk icke førgåter thet; men førstrø them med tin magt, HERre, wår skøld, och nederslå them.

13. Theras låra år altsammans synd; och the blifwa fast i sin høgfård, och predika intet annat ån bannor och motsågelse.

14. Førgør them utan all nåd; førgør them, så at the intet mer åro, och besinna måga, at Gud år rådande i Jacob øfwer all werlden. Sela.

15. Om aftonen låt them ock tjuta igen, såsom hundar, och løpa omkring i staden.

16. Låt them løpa hit och tit efter mat, och tjuta, om the icke måtte warda.

17. Men jag wil sjunga om tin magt, och låfwa om morgonen tin godhet; ty tu åst mitt beskårm och tilflygt i min nød.

18. Jag wil låfsjunga tig, min trøst; ty tu Gud, åst mitt beskårm och min gunstige Gud.

60. Psalm.

Et gyldene klenodium Davids, til at føresjunga, om et gyldene rosenspan, til at låra;

2. Tå han stridt hade med the Syrer i Mesopotamien, och med the Syrer af Zoba; tå Joab omwånde, och slog the Edomeer i saltdalen, tolftusende.

3. Gud, tu som oß bortdrifwit och førstrøtt hafwer, och war wred, trøsta oß igen.

4. Tu som jorden hafwer berørt, och remna låtit, hela hennes refwor, then så førfallen år.

5. Ty tu hafwer bewist titt folk et hårdt ting: tu hafwer gifwit oß en dryck af win, at wi omkull falla måste.

6. Men tu hafwer dock gifwit et tekn them som tig frukta, hwilket the upreste, at the skulle såkre wara. Sela.

7. På thet tina wånner skola førløste warda, så hjelp nu med tin høgra hand, och hør oß.

8. Gud talar i sin helgedom; thes glåder jag mig, och wil dela Sichem, och afmåta Succoths dal.

9. Gilead år min; min år Manaße; Ephraim år mitt hufwuds magt; Juda år min Første;

10. Moab år mitt twåttekar; mina skor stråcker jag utøfwer Edom; Philistea fågnar mig.

11. Ho wil føra mig uti en fast stad? Ho leder mig in til Edom?

12. Skal icke tu gøra thet, Gud, som oß bortdrifwit, och icke utdrog, Gud, med wår hår?

13. Skaffa oß bistånd i nøden; ty menniskors hjelp år fåfång.

14. Med Gud wilje wi mågtiga ting göra: han skal undertråda wåra fiender.

61. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga på strångaspel.

2. Hör, Gud, mit rop, och akta uppå min bön.

3. Här nedre på jorden ropar jag til tig, når mitt hjerta i ångest år: för mig dock uppå en hög klippa.

4. Ty tu åst min tilflygt, et starkt torn för mina fiender.

5. Jag wil bo uti tin hydda til ewig tid, och min tröst hafwa under tina wingar. Sela.

6. Ty tu, Gud, hörer mina löften: tu lönar them wål, som titt namn frukta.

7. Tu gifwer Konungen långt lif, at hans år wara ifrå slågte til slågte:

8. At han må ewigt för Gudi sittande blifwa: bewisa honom godhet och trohet, at the bewara honom;

9. Så wil jag låfsjunga titt namn ewinnerligen, at jag må betala mina löften dageligen.

62. Psalm.

En Psalm Davids, för Jeduthun, til at föresjunga.

2. Min själ wåntar allenast i stillhet efter Gud, then mig hjelper.

3. Ty han år min tröst, min hjelp, mitt beskårm, at intet ondt skal omstörta mig, ehuru stort thet ock år.

4. Huru långe gån I så alle en efter, at I mågen dråpa honom, såsom en lutande wågg och en remnad mur?

5. The tånka allenast, huru the måga förtrycka honom; the winlågga sig om lögn: the gifwa goda ord; men i hjertat banna the. Sela.

6. Men min själ wåntar allenast efter Gud; ty han år mitt hopp.

7. Han år min tröst, min hjelp och mitt beskårm, at jag icke faller.

8. När Gudi år min salighet, min åra, min starkhets klippa; mitt hopp år til Gud.

9. Hoppens uppå honom altid: I folk, utgjuter edert hjerta för honom: Gud år wårt hopp. Sela.

10. Men menniskorna åro dock ju intet; the myndige fela ock: the måga mindre ån intet, så många som the åro.

11. Förlåter eder icke uppå orått och öfwerwåld; håller eder icke til sådant, thet intet wårdt år; faller eder rikedom til, så lågger icke hjertat ther uppå.

12. Gud hafwer et ord talat, thet hafwer jag ofta hört, at Gud allena mågtig år.

13. Och tu, HErre, åst nådelig, och lönar hwar och en såsom han förtjenar.

63. Psalm.

En Psalm Davids, tå han war i Juda öken.

2. Gud, tu åst min Gud; bittida waknar jag up til tig; min själ törstar efter tig; mitt kött långtar efter tig uti et torrt och törstigt land, ther intet watn år.

3. Ther ser jag efter tig i tin helgedom, at jag måtte skåda tin magt och åra.

4. Ty tin godhet år båttre ån lif: mina låppar prisa tig.

5. Ther wille jag gerna låfwa tig i mina lifsdagar, och uplyfta mina hånder i titt namn.

6. Thet wore mitt hjertas fröjd och lust, tå jag tig med glad mun låfwa skulle.

7. När jag mig i sång lågger, så tånker jag uppå tig: når jag upwaknar, så talar jag om tig.

8. Ty tu åst min hjelpare, och under tina wingars skugga wil jag fröjda mig.

9. Min själ håller sig in til tig: tin högra hand uppehåller mig.

10. Men the stå efter min själ, til at öfwerfalla mig: the måste under jorden nederfara.

11. The måste falla för swård, och råfwarne til lott blifwa.

12. Men Konungen fröjdar sig i Gudi: then wid honom swår, han skal prisad warda; ty the lögnmunnar skola tilstoppade warda.

64. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga.

2. Hör, Gud, min röst i min klagan:

bewara mitt lif för then grufweliga fienden.

3. Förskyl mig för the ondas församling, för theras hop, som illa göra;

4. The ther skärpa sina tungor såsom et swärd, och skjuta med sina förgiftiga ord såsom med pilar:

5. At the måga lönligen skjuta then fromma: med hast skjuta the uppå honom, utan all fruktan.

6. The äro djerfwe med sina onda anslag, och talas wid, huru the snaror lägga wilja, och säga: Ho kan se them?

7. The dikta skalkhet, och hållat hemligt; the äro illfundige, och hafwa listiga skalkstycken före.

8. Men Gud skal hasteligen skjuta them, så at them skal swida efter.

9. Theras egen tunga skal fälla them; så at them bespotta skal hwar och en som them ser.

10. Och alla menniskor som thet se, skola frukta sig, och säga: Thet hafwer Gud gjort, och förmärka, at thet är hans gerning.

11. The rättfärdige skola fröjda sig af HERranom, och förtrösta uppå honom; och alla fromma hjertan skola ther af berömma sig.

65. Psalm.

En Psalm Davids för en wisa, til at föresjunga.

2. Gud, man låfwar tig i stillhet i Zion, och tig betalar man löfte.

3. Tu hörer bön; therföre kommer alt kött til tig.

4. Wår mißgerning trycker oß hårdeligen: förlåt oß wåra synder.

5. Säll är then tu utwäljer, och hafwer honom til tig, at han skal bo i tina gårdar: han hafwer en rik tröst af titt hus, thet helga templet.

6. Hör oß, efter then underliga rättfärdigheten, Gud wår salighet, tu som äst allas hopp på jorden och fjerran på hafwet:

7. Tu, som bergen stadiga gör i sin kraft, och begjordad äst med magt:

8. Tu, som stillar hafwets brusande, thes böljors brusande, och folkens buller;

9. At the som wid the landsändar bo, skola förskräcka sig för tina tekn: tu gläder alt thet som röres, både om morgonen och om aftonen.

10. Tu besöker landet, och watnar thet, och gör thet mycket rikt; Guds källa hafwer watn tilfyllest: tu låter thes korn wäl trifwas; ty altså brukar tu landet.

11. Tu watnar thes fåror, och fuktar thet upplöjdt är; med regn gör tu thet blött, och wälsignar thes wäxt.

12. Tu kröner året med titt goda, och tina fotspår drypa af fetma.

13. The boningar i öknen äro ock feta, så at the drypa; och högarne äro alt omkring lustige.

14. Jordmarken är full med får, och dalarne stå tjockt med säd, så at man gläds ther wid, och sjunger.

66. Psalm.

En Psalmwisa, til at föresjunga. Fröjdens Gudi alla land.

2. Låfsjunger, til at ära hans namn: priser honom härligen.

3. Säger til Gud: Huru underlige äro tina gerningar! Tina fiender skal thet fela, för tin stora magt.

4. Alla land tilbedje tig, och låfsjunge tig, låfsjunge titt namn. Sela.

5. Kommer och ser uppå Guds werk, then så underlig är i sina gerningar ibland menniskors barn.

6. Han förwandlar hafwet uti thet torra, så at man til fots öfwer watnet går: thes fröjde wi oß i honom.

7. Han är rådande med sin kraft ewinnerligen; hans ögon skåda på folken: the affällige skola icke kunna uphäfwa sig. Sela.

8. Låfwer, I folk, wår Gud; låter hans låf widt hördt warda;

9. Then wår själ wid lif behåller, och låter wåra fötter icke slinta.

10. Ty, Gud, tu hafwer försökt oß, och pröfwat oß, såsom silfwer pröfwadt warder.

11. Tu hafwer fört oß uti häktelse: tu hafwer lagt en tunga på wåra länder.

12. Tu hafwer låtit komma menni-

stor öfwer wårt hufwud: wi äre komne i eld och i watn; men tu hafwer utfört oß, och wederqwickt oß.

13. Therföre wil jag med bränneoffer gå in uti titt hus, och betala tig mina löften,

14. Såsom jag mina läppar uplåtit hafwer, och min mun talat hafwer i min nöd.

15. Jag wil göra tig feta bränneoffer af brända wädrar; jag wil offra oxar och bockar. Sela.

16. Kommer hit, hörer til, J alle som Gud frukten; jag wil förtälja hwad han min själ gjort hafwer.

17. Til honom ropade jag med min mun, och prisade honom med min tunga.

18. Om jag något orätt förehade i mitt hjerta, så worde HErren mig ej hörande.

19. Therföre hörer mig Gud, och aktar uppå min bön.

20. Låfwad ware Gud, then min bön icke förkastar, eller wänder sin godhet ifrå mig.

67. Psalm.

En Psalmwisa, til at föresjunga på strängaspel.

2. Gud ware oß nådelig, och wälsigne oß: han låte sitt ansikte lysa oß, Sela,

3. At wi på jorden måge känna hans wäg, ibland alla hedningar hans salighet.

4. Gud, tig tacke folken: alla folk tacke tig.

5. Folken fröjde sig och glädjes, at tu dömmer folken rätt, och regerar folken på jorden. Sela.

6. Gud, tig tacke folken: alla folk tacke tig.

7. Landet gifwer sin frukt: Gud wår Gud wälsigne oß.

8. Gud wälsigne oß; och all werlden frukte honom.

68. Psalm.

En Psalmwisa Davids, til at föresjunga.

2. Gud stånde up, at hans fiender måga förströdde warda, och the honom hata, fly för honom.

3. Fördrif them såsom en rök fördrifwen warder; såsom wax försmälter för eld, så förgånge the ogudaktige för Gudi.

4. Men the rättfärdige fröjde sig, och ware glade för Gudi, och fröjde sig af hjertat.

5. Sjunger Gudi, låfsjunger hans namn: görer honom wäg, som sakta fram far: han heter HErren; och glädjens för honom.

6. Then en fader är åt faderlösa, och en domare för enkor: han är Gud i sin helga boning;

7. En Gud, som the ensamma gifwer huset fullt med barn; then ther fångar utförer i rättan tid, och låter the affälliga blifwa i thet torra.

8. Gud, tå tu utdrog för titt folk, tå tu gick i öknen, Sela,

9. Tå bäfwade jorden, och himlarne drupo för thenna Guden i Sinai; för Gudi, som Jsraels Gud är.

10. Men nu gifwer tu, Gud, et nådeligt regn: och titt arf, thet torrt är, wederqwicker tu,

11. At tina djur måga bo ther uti. Gud, tu wederqwicker the elända med tin godhet.

12. HErren gifwer ordet med en stor Evangelisters skara.

13. Konungarne för härarna äro med hwar annan wänner, och husåran utskiftar rofwet.

14. När J liggen i marken, så glimmar thet såsom dufwowingar, hwilka såsom silfwer och guld glittra.

15. När then Alsmägtige allestädes ibland them Konungar sätter, så warder klart ther mörkt är.

16. Guds berg är et fruktsamt berg, et stort och fruktsamt berg.

17. Hwi springen J, stora berg? Gud hafwer lust til at bo på thetta berget; och HErren blifwer ther ock ewinnerligen.

18. Guds wagn är många tusende tusende; HErren är ibland them på thet helga Sinai.

19. Tu hafwer farit up i högden, och hafwer fångat fängelset: tu hafwer

undfått gåfwor för menniskorna, the affälliga ock, at HErren Gud skal ändå likwäl blifwa ther.

20. Låfwad ware HErren dageligen: Gud lägger oß en börda uppå; men han hjelper oß ock. Sela.

21. Wi hafwe en Gud, en Gud, then ther hjelper, och HErran HErran, then ifrå döden frälsar.

22. Men Gud skal sönderslå hufwudet på sina fiender, samt med theras hjeßa, som blifwa i theras synder.

23. Dock säger HErren: Jag wil hämta somliga ibland the feta; utu hafsens djup wil jag somliga hämta.

24. Therföre skal tin fot uti fiendernas blod färgad warda, och tina hundar skola thet slicka.

25. Man ser, Gud, huru tu går; huru tu, min Gud och Konung, i helgedomen går.

26. The sångare gå framföre, ther näst the spelmän ibland pigor, som slå på trummor.

27. Låfwer HErran Gud i församlingarna, för Israels brunn.

28. Ther är rådande ibland them then lilla BenJamin, Juda Förstar, med theras hopar, Sebulons Förstar, Naphthali Förstar.

29. Tin Gud hafwer uprättat titt rike: thet stärk, Gud, i oß; ty thet är titt werk.

30. För titt tempel skul i Jerusalem skola Konungar föra tig skänker.

31. Straffa djuret i rören, oxhoparna ibland theras kalfwar, the ther drifwa för penningars skul: han förströr the folk, som gerna örliga.

32. The Förstar utur Egypten skola komma: Ethiopien skal utsträcka sina händer til Gud.

33. I Konungariken på jorden, sjunger Gudi; låfsjunger HErranom, Sela,

34. Then ther wistas i himmelen, allestädes af begynnelsen: si, han skal gifwa sitt dunder kraft.

35. Gifwer Gudi magten: hans härlighet är i Israel, och hans magt i skyn.

36. Gud är underlig i sin helgedom; han är Israels Gud; han skal gifwa folken magt och kraft: låfwad ware Gud.

69. Psalm.

En Psalm Davids, om rosorna, til at föresjunga.

2. Gud hjelp mig; ty watn går alt in til min siäl.

3. Jag sjunker ned i djup dy, ther ingen botn uti är; jag är *kommen uti* djupt watn, och *floden wil fördränka* mig.

4. Jag hafwer ropat mig trött; min hals är hes; synen förgås mig, at jag så länge måste bida efter min Gud.

5. The som mig utan skuld hata, äro flere, än jag hären på hufwudet hafwer: the som mig med oskäl förfölja och förderfwa, äro mägtige; jag måste betala thet jag intet röfwat hade.

6. Gud, tu wet min galenskap, och mina skulder äro tig intet förskylda.

7. Låt them icke på mig til skam komma, som tig förbida, HErre, HErre Zebaoth: låt them icke til blygd komma, som tig söka, Israels Gud.

8. Ty för tin skuld lider jag försmädelse: mitt ansikte är fullt med blygd.

9. Jag är mina bröder främmande worden, och okänd min moders barn.

10. Ty titt hus nitälskan upfräter mig; och theras försmädelser, som tig häda, falla uppå mig.

11. Och jag gret, och fastade bitterligen, och man begabbade mig ther til.

12. Jag drog en säck uppå; men the gjorde ther lek af.

13. The som i porten sitta, taßla om mig, och i drickenskap qwäder man om mig.

14. Men jag beder, HErre, til tig, i behagelig tid; Gud, efter tin stora godhet, hör mig med tin trofasta hjelp.

15. Uptag mig utu träcken, at jag icke nedersjunker, at jag må frälst warda ifrå mina hatare, och utu the djupa watn:

16. At wattufloden icke fördränker mig, och djupet icke upslukar mig, och

gapet på gropen icke igentäppes öfwer mig.
17. Hör mig, HErre; ty tin godhet är tröstelig: wänd tig til mig, efter tin stora barmhertighet:
18. Och bortgöm icke titt ansikte för tin tjenare; ty mig är ångest: hör mig snarligen.
19. Nalka tig til min själ, och förlossa henne: förlossa mig, för mina fienders skul.
20. Tu wet min försmädelse, skam och blygd: alla mina fiender äro för tig.
21. Försmädelse bräkar mig hjertat sönder, och kränker mig: jag wäntar, at någon wille warkunna sig; men ther är ingen, och efter hugswalare; men jag finner ingen.
22. Och the gåfwo mig galla äta, och ätika dricka uti min stora törst.
23. Theras bord warde för them en snara, til wedergällning, och til en fälla.
24. Theras ögon warde mörka, så at the intet se, och theras länder låt städse ostadiga wara.
25. Utgjut tin ogunst uppå them, och tin grymma wrede gripe them.
26. Theras boning warde öde, och ingen ware som uti theras hyddor bor.
27. Ty the förfölja then tu slagit hafwer, och berömma, at tu slår tina illa.
28. Låt them falla uti then ena synden efter then andra, at the icke komma til tin rättfärdighet.
29. Utskrapa them utu the lefwandes bok, at the med the rättfärdiga icke upskrifne warda.
30. Men jag är eländig, och hafwer ondt: Gud, tin hjelp beskydde mig.
31. Jag wil låfwa Guds namn med en wisa, och wil högeligen ära honom med tacksägelse.
32. Thet skal bättre täckas HErranom än en stut, then horn och klöfwar hafwer.
33. The elände se thet, och glädja sig: och the som Gud söka, them skal hjertat lefwa.
34. Ty HErren hörer the fattiga, och föraktar icke sina fångna.
35. Honom låfwe himmelen, jorden och hafwet, och alt thet ther uti röres.
36. Ty Gud skal hjelpa Zion, och bygga Juda städer, at man ther bo skal, och besitta them;
37. Och hans tjenares säd skal ärfwa them; och the som hans namn älska, skola blifwa ther inne.

70. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga, til åminnelse.
2. Skynda tig, Gud, til at frälsa mig; HErre, til at hjelpa mig.
3. Skämme sig, och komme på skam the som efter min själ stå: wände til rygga, och komme på skam the mig ondt önska.
4. At the måtte på skam komma igen, som öfwer mig ropa: Så, så.
5. Fröjde och glädje sig i tig the som efter tig fråga; och the som tin salighet älska säge altid: Gud ware högeligen låfwad!
6. Men jag är eländig och fattig. Gud, war snar til mig; ty tu äst min hjelpare och förlossare: min HErre, fördröj icke.

71. Psalm.

HErre, jag förtröstar uppå tig; låt mig aldrig på skam komma.
2. Fräls mig genom tin rättfärdighet, och hjelp mig ut: böj tina öron til mig, och hjelp mig.
3. War mig en stark tröst, tit jag altid fly må, tu som lofwat hafwer at hjelpa mig: ty tu äst min klippa och min borg.
4. Min Gud, hjelp mig utu then ogudaktigas hand, utu then orättfärdigas och tyrannens hand.
5. Ty tu äst min tilflygt, HErre, HErre; mitt hopp alt ifrå min ungdom.
6. Uppå tig hafwer jag förlätit mig alt ifrå moderlifwet; tu hafwer dragit mig utu min moders lif; min berömmelse är altid af tig.
7. Jag är för många et widunder; men tu äst min starka tröst.
8. Låt min mun full wara af titt låf och pris dageligen dags.

9. Förkasta mig icke uti min ålderdom: öfwergif mig icke, när jag swag warder.
10. Ty mina fiender tala emot mig, och the som efter min själ wakta, the rådslå tilhopa,
11. Och säga: Gud hafwer öfwergifwit honom: jager efter, och griper honom; ty ther är ingen hjelpare.
12. Gud, war icke långt borta ifrå mig: min Gud, skynda tig til at hjelpa mig.
13. Skämme sig, och förgås the, som emot min själ äro: warde med skam och hån öfwertäckte the, som mitt wärsta söka.
14. Men jag wil altid bida, och wil altid föröka titt lof.
15. Min mun skal förkunna tin rättfärdighet, dageligen dags tin salighet, then jag icke all räkna kan.
16. Jag går i HERrans HERrans kraft: jag prisar tin rättfärdighet, ja, tin allena.
17. Gud, tu hafwer lärt mig af min ungdom; therföre förkunnar jag ännu tina under.
18. Och förlåt mig icke, Gud, i ålderdomen, när jag grå warder, til thes jag förkunnar tin arm för barnabarn, och tin magt för alla them som ännu komma skola.
19. Gud, tin rättfärdighet är hög, tu som stora ting gör: Gud, ho är tig lik?
20. Ty tu låter mig förfara mycken och stor ångest, och gör mig åter lefwande, och hämtar mig åter up utu jordens djup.
21. Tu gör mig ganska stor, och styrker mig igen.
22. Så tackar jag ock tig med psaltarespel, för tin trofasthet, min Gud; jag lofsjunger tig på harpor, tu Helige i Israel.
23. Mina läppar och min själ, som tu förlöst hafwer, äro glade, och lofsjunga tig.
24. Och min tunga talar dageligen dags om tin rättfärdighet; ty skämma måga sig, och på skam komma the, som mitt wärsta söka.

72. Psalm.

Salomos. Gud, gif Konungen tin dom, och tin rättfärdighet Konungens son:
2. At han må föra titt folk til rättfärdighet, och hjelpa tina elända.
3. Låt bergen frambära frid ibland folket, och högarna rättfärdighet.
4. Han skal behålla thet elända folket wid rätt, och hjelpa the fattiga, och förtrycka the försmädare.
5. Man skal frukta tig, så länge sol och måne warar, ifrå barn och in til barnabarn.
6. Han skal nederkomma, såsom regn uppå ullskin, såsom droppar, the ther marken fukta.
7. I hans tid skal then rättfärdige blomstras, och stor frid, til thes at månen intet mer är.
8. Han skal warda rådande ifrå thet ena hafwet til thet andra, och ifrån älfwen alt in til werldens ändar.
9. För honom skola sig buga the som i öknen äro; och hans fiender skola sleka stoftet.
10. The Konungar wid hafwet och på öarna skola bära fram skänker: the Konungar utaf rika Arabien och Seba skola tilföra gåfwor.
11. Alla Konungar skola tilbedja honom: alla hedningar skola tjena honom;
12. Ty han skal frälsa then fattiga, som ropar, och then elända, som ingen hjelpare hafwer.
13. Han skal wara then usla och fattiga nådelig, och the fattigas själar skal han hjelpa.
14. Han skal förlösa theras själar utu bedrägeri och öfwerwåld; och theras blod skal dyrt aktadt warda för honom.
15. Han skal lefwa, och man skal gifwa honom af guld utu rika Arabien; och man skal altid bedja in för honom; dageligen skal man lofwa honom.
16. På jorden, ofwan på bergen, skal korn stå tjockt: hans frukt skal bäfwa, såsom Libanon, och skal grönskas i städerna, såsom gräs på jorden.

17. Hans namn skal blifwa ewinner-
ligen; så länge solen warar, skal hans
namn räcka in til efterkommanderna;
och genom honom skola the wälsignade
warda: alle hedningar skola prisa ho-
nom.
18. Låfwad ware HErren Gud, Is-
raels Gud, then allena under gör.
19. Och låfwadt ware hans härliga
namn ewinnerligen; och alla land
warde fulla med hans ära! Amen.
Amen.
20. En ända hafwa Davids böner,
Isai sons.

73. Psalm.

En Psalm Asaphs. Wißerligen haf-
wer Israel Gud til tröst, ther man
rent hjerta hafwer.
2. Men jag hade så när stapplat med
mina fötter; mina steg hade fullt när
sluntit.
3. Ty mig förtröt om the stortaliga,
tå jag såg, at the ogudaktiga wäl gick.
4. Ty the äro i ingen dödsfara; utan
stå faste såsom et palats.
5. The äro icke i olycka, såsom andra
menniskor, och warda icke såsom andra
menniskor plågade.
6. Therföre måste theras stolthet
wara en kostelig ting, och theras öf-
werwäld måste heta alt wäl gjordt.
7. The swälla i ansiktet, som en fet
buk: the göra hwad them lyster.
8. The förakta all ting, och tala illa
ther om, och tala och lasta högmodigt.
9. Hwad the tala, thet måste wara
taladt neder af himmelen: hwad the sä-
ga, thet måste gälla på jorden.
10. Therföre faller them then meni-
ge man til; förty the nyttja theras
watn tillfyllest;
11. Och säga: Hwad skulle Gud frå-
ga efter them? Hwad skylle then Hög-
ste sköta om them?
12. Si, the äro the ogudaktige; the
äro lyckosamme i werlden, och warda
rike.
13. Skal thet tå fåfängt wara, at
mitt hjerta ostraffeligt lefwer, och jag
mina händer i oskyldighet twår?
14. Och warder plågad dageligen, och
min näpst är hwar morgon för handen.
15. Jag hade fullt när så sagt som
the; men si, ther med hade jag fördömt
alla tina barn, som någon tid warit
hafwa.
16. Jag tänkte til, at jag thet begripa
måtte; men thet war mig för swårt,
17. Til thes jag gick in uti Guds hel-
gedom, och märkte uppå theras ända.
18. Men tu satte them på thet hala,
och förstörde them i grund.
19. Huru snart warda the til intet!
The förgås, och få en ända med för-
skräckelse.
20. Såsom en dröm, när en upwak-
nar; så gör tu, HErre, theras beläte
i staden försmädt.
21. Men thet gör mig ondt i hjertat,
och stinger mig i mina njurar,
22. At jag måste wara en dåre, och
intet weta, och måste wara som et
willdjur för tig.
23. Likwäl blifwer jag städse wid tig;
ty tu håller mig wid min högra hand.
24. Tu leder mig efter titt råd, och
uptager mig på ändalykten med ära.
25. När jag hafwer tig, så frågar
jag efter himmel och jord intet.
26. Om mig än kropp och själ för-
smäktade, så äst tu dock, Gud, altid
mitt hjertas tröst och min del.
27. Ty si, the som ifrå tig wika, the
skola förgås: tu förgör alla them som
emot tig hor bedrifwa.
28. Men thet är min glädje, at jag
håller mig intil Gud; och jag sätter
mitt hopp til HErran HErran, at jag
må förkunna huru tu thet gör.

74. Psalm.

En underwisning Asaphs. Gud, hwi
förkastar tu oß så aldeles, och äst så
grymmeligen wred öfwer tina fosterfår?
2. Tänk uppå tin menighet, then tu
af ålder förwärfwat, och tig til arfwe-
del förlöst hafwer, uppå Zions berg,
ther tu på bor.
3. Trampa them med fötterna, och
stöt them platt ned i grund: fienden
hafwer all ting förderfwat i helgedomen.

4. Tina owänner ryta uti titt hus, och sätta sina afgudar ther in.
5. Man ser yxorna ofwan til blänka, såsom man i en skog högge:
6. Och the sönderhugga alla thes taswelwerk med yxor och bilor.
7. The upbränna tin helgedom: the oskära titt namns boning i grund.
8. The tala i sitt hjerta: Låter oß skinna them: the uppbränna alla Guds hus i landet.
9. Wåra tekn se wi intet, och ingen Prophet predikar mer, och ingen lärare lärer oß mer.
10. Ack! Gud, huru länge skal owännen försmäda, och fienden så aldeles lasta titt namn?
11. Hwi wänder tu tin hand ifrå, och tin högra hand så platt ifrå titt sköte.
12. Men Gud är min Konung af ålder; then all hjelp gör, som på jorden sker.
13. Tu sönderdelar hafwet genom tin kraft, och sönderslår drakarnas hufwud i watnet.
14. Tu sönderkroßar hufwuden af hwalfiskarna, och gifwer them folken i öknen til spis.
15. Tu låter upwälla källor och bäckar; tu låter borttorkas starka strömmar.
16. Dag och natt äro tine: tu gör, at både sol och stjernor sitt wißa lopp hafwa.
17. Tu sätter hwarje land sina gränser: sommar och winter gör tu.
18. Så betänk dock thet, at fienden försmädar HERran, och et galet folk lastar titt namn.
19. Gif dock icke tin turturdufwas själ åt willdjuren, och förgät icke så platt tina fattiga kreatur.
20. Tänk uppå förbundet; ty landet är alt omkring jämmerligen förhärjadt, och husen äro nederrifna.
21. Låt icke the ringa afgå med skam; ty the fattige och elände låfwa titt namn.
22. Up, o Gud, och uträtta tin sak; tänk uppå then försmädelse, som tig dageligen af the galna wederfars.
23. Förgät icke tina fienders skri: tina owänners rasande warder ju längre ju större.

75. Psalm.

En Psalm och wisa Asaphs, at han icke förgicks, til at föresjunga.
2. Wi tacke tig, Gud; wi tacke tig, och förkunne tina under, at titt namn så när är.
3. Ty i sinom tid skal jag rätt döma.
4. Jorden bäfwar, och alle the ther på bo: men jag håller hennes pelare stadiga. Sela.
5. Jag sade til *the stortaliga*: Berömmer eder icke så; och til the ogudaktiga: Trugens icke uppå wälde.
6. Trugens icke så fast uppå edert wälde; taler icke så halsstyft:
7. Thet hafwer ingen nöd, hwarken af östan eller wästan, eller af the berg i öknen.
8. Ty Gud är domare; thenna förnedrar han, och then andra uphöjer han.
9. Ty HERren hafwer en skål i handen, och med starkt win fullt inskänkt, och skänker ther utaf; men the ogudaktige måste alle dricka, och utsupa dräggen.
10. Men jag wil förkunna ewinnerligen och låfsjunga Jacobs Gudi;
11. Och wil sönderbryta alt the ogudaktigas wäld, at the rättfärdigas wälde skal uphöjdt warda.

76. Psalm.

En Psalm och wisa Asaphs, på strängaspel, til at föresjunga.
2. Gud är känd i Juda; i Israel är hans namn härligt.
3. I Salem är hans tjäll, och hans boning i Zion.
4. Ther sönderbryter han bågans pilar, sköld, swärd och strid. Sela.
5. Tu äst härligare och mägtigare än the röfwareberg.
6. The stolte måste beröfwade warda, och affomna; och alle krigare måste låta händerna falla.
7. För titt näpsande, Jacobs Gud, faller i sömn både wagn och häst.
8. Tu äst förskräckelig; ho kan för tig stå, tå tu wred äst?
9. När tu låter höra domen af him-

melen, så förskräckes jorden; och warder stilla,

10. När Gud upstår til at döma, på thet han skal hjelpa alla elända på jorden. Sela.

11. När tu en menniska straffar, så måste man bekänna tig, at tu redo äst til at straffa andra flera.

12. Lofwer, och håller thet HErranom eder Gud, alle I, som omkring honom ären: bärer fram skänker then förskräckelige;

13. Then ther Förstarna borttager modet, och förskräckelig är ibland Konungarna på jorden.

77. Psalm.

En Psalm Asaphs, för Jeduthun, til at föresjunga.

2. Jag ropar med min röst til Gud; til Gud ropar jag, och han hörer mig.

3. Uti min nöds tid söker jag HErran; min hand är om natten uträckt, och håller intet up; ty min själ wil sig icke trösta låta.

4. När jag bedröfwad är, så tänker jag uppå Gud; när mitt hjerta i ångest är, så talar jag. Sela.

5. Mina ögon håller tu, at the waka: jag är så wanmägtig, at jag icke tala kan.

6. Jag tänker uppå then gamla tiden, på the förra år.

7. Jag tänker om natten på mitt strängaspel, och talar med mitt hjerta; min ande ransakar.

8. Mån tå HErren förkasta ewinnerligen, och ingen nåd mer bewisa?

9. Är thet så aldeles ute med hans godhet? Och hafwer tilsägelsen en ända?

10. Hafwer tå Gud förgätit at wara nådelig? och tillykt sin barmhertighet, för wredes skul? Sela.

11. Men dock sade jag: Ther med qwäljer jag mig sjelf: then Högstes högra hand kan all ting förwandla.

12. Therföre tänker jag uppå HErrans gerningar: ja, jag tänker uppå tina förra under;

13. Och talar om alla tina werk, och säger om tina anslag:

14. Gud, tin wäg är helig: hwar är en så mägtig Gud som tu, Gud, äst?

15. Tu äst then Gud, som under gör: tu hafwer bewisat tin magt ibland folken.

16. Tu hafwer förloßat titt folk wäldeligen, Jacobs barn och Josephs. Sela.

17. Watnen sågo tig, Gud; watnen sågo tig, och ängslades, och djupen stormade.

18. The tjocka skyar utgöto watn; skyarne dundrade, och skotten foro ther ibland.

19. Thet dundrade i himmelen; titt ljungande lyste på jorden; jorden rördes och bäfwade ther af.

20. Tin wäg war i hafwet, och tin stig i stort watn; och man fann dock intet tina fotspår.

21. Tu förde titt folk, såsom en fårahjord, genom Mose och Aaron.

78. Psalm.

En underwisning Asaphs. Hör, mitt folk, min lag: böjer edra öron til min muns tal.

2. Jag wil öpna min mun til ordspråk, och wil förtälja gamla hemligheter,

3. Them wi hört hafwe och weta, och wåra fäder oß förtält hafwa,

4. At wi thet icke fördölja skulle theras barn, som efterkomma skulle; utan förkunna HErrans låf, och hans magt och under, som han gjort hafwer.

5. Han uprättade et witnesbörd i Jacob, och gaf en lag i Israel, then han wåra fäder böd at lära theras barn;

6. På thet at the efterkommande måtte thet lära; och the barn som ännu skulle födde warda, tå the upkommo, at the ock förkunnade thet för sina barn;

7. At the skulle sätta sitt hopp til Gud, och icke förgäta Guds werk, och hålla hans bud;

8. Och icke warda, såsom theras fäder, en affällig och ohörsam art, hwilkas hjerta icke fast war, och theras ande höll sig icke troligen til Gud:

9. Såsom Ephraims barn, som wäpnade woro, och förde bågan, föllo af i stridstiden.

10. The hóllo icke Guds fórbund, och wille icke wandra i hans lag,
11. Och fórgáto hans werk och hans under, som han them bewist hade.
12. För theras fáder gjorde han under, i Egypti land, på then marken Zoan.
13. Han átskilde hafwet, och lát them gå ther igenom, och satte watnet såsom en mur.
14. Han ledde them om dagen med en molnsky, och om natten med en klar eld.
15. Han lát bergsklippor remna i óknen, och gaf them dricka watn tilfyllest,
16. Och lát báckar flyta utu bergsklippan, at the flóto ther ut såsom watuströmmar.
17. Likwál syndade the ánnu emot honom, och fórtórnade then Högste i óknen;
18. Och fórsókte Gud i theras hjerta, at the spis begárde til theras sjálar;
19. Och talade emot Gud, och sade: Ja, skulle wál Gud kunna bereda et bord i óknen?
20. Si, han hafwer wál slagit bergsklippan, at watn utflót, och báckar sig utgåfwo; men huru kan han gifwa bród, och skaffa sitt folk kótt.
21. Tå nu HERren thet hórde, wardt han uptánd; och eld gick up i Jacob, och wrede kom ófwer Israel,
22. At the icke trodde uppå Gud, och hoppades icke uppå hans hjelp.
23. Och han bód skyarna ofwan til, och uplát himmelens dórar,
24. Och lát regna Man til them til mats, och gaf them himmelsbród.
25. The áto ánglabród: han sánde them mat tilfyllest.
26. Han lát blåsa óstanwáder under himmelen, och genom sin starkhet uprórde sunnanwádret;
27. Och lát kótt regna uppå them såsom stoft, och foglar såsom sanden i hafwet;
28. Och lát them falla i theras láger, allestádes ther the bodde.
29. Tå áto the, och wordo fór mátte: han lát them slácka sin lusta.
30. Tå the ánnu sin lusta icke slácft hade, och the ánnu áto ther af;
31. Så kom Guds wrede ófwer them, och drap the yppersta ibland them, och nederslog the básta i Israel.
32. Men utom alt thetta syndade the ánnu mer, och trodde intet uppå hans under.
33. Therfóre lát han them dó bort, så at the intet fingo, och måste i theras lifsdagar plågade warda.
34. När han drap them, sókte the honom, och wánde sig bittida til Gud;
35. Och tánkte, at Gud ár theras tróst, och Gud, then Högste, theras fórlósare;
36. Och skrymtade fór honom med theras mun, och lógo fór honom med theras tunga.
37. Men theras hjerta war icke fast in til honom, och the hóllo sig icke troligen in til hans fórbund.
38. Men han war barmhertig, och fórlát mißgerningarna, och fórgjorde them icke, och afwánde ofta sin wrede, och lát icke all sin wrede gå.
39. Ty han tánkte, at the áro kótt, et wáder som bortfar, och kommer intet igen.
40. The fórtórnade honom ganska ofta i óknen, och bekymrade honom i ódemarken.
41. The fórsókte Gud framgent, och retade then Helige i Israel.
42. The tánkte intet uppå hans hand then dagen tå han fórlóste them ifrå fienderna.
43. Såsom han sina tekn gjort hade uti Egypten, och sina under i thet landet Zoan;
44. Tå han theras watn i blod wánde, så at the af theras báckar icke dricka kunde;
45. Tå han ohyra ibland them sánde, som them áto, och paddor, som them fórderfwade;
46. Och gaf theras frukt át gråsmasken, och theras sád át gråshoppan;
47. Tå han theras wintrá med hagel fórderfwade, och theras mulbártrá med stort hagel;
48. Tå han theras boskap slog med hagel, och theras hjordar med ljungande;

49. Tå han i sin grymma wrede sände ibland them onda änglar, och lät them härja, och förderfwa, och skada göra;
50. Tå han lät sin wrede gå, och icke skonade theras själar för döden, och lät theras boskap dö af pestilentie;
51. Tå han uti Egypten alt förstfödt slog, the första arfwingar i Hams hyddor;
52. Och lät sitt folk utdraga såsom får, och förde them såsom en hjord i öknen;
53. Och han ledde them säkra, så at the intet fruktade sig: men theras fiender öfwertäckte hafwet;
54. Och lät them komma i sina helga gränser, til thetta berg, hwilket hans högra hand förwärfwat hafwer;
55. Och fördref för them folk, och lät them utskifta arfwet, och lät Israels slägter bo i theras hyddor.
56. Men the försökte och förtörnade Gud, then Högste, och höllo intet hans witnesbörd,
57. Och föllo tilbaka, och föraktade all ting, såsom theras fäder, och höllo intet, såsom en lös båga;
58. Och förtörnade honom med sina högder, och retade honom med sina afgudar.
59. Och tå Gud thet hörde, wardt han uptänd, och förkastade Israel swårligen;
60. Så at han lät fara sin boning i Silo, then hydda, ther han ibland menniskor bodde;
61. Och gaf theras magt uti fängelse, och theras härlighet uti fiendens händer;
62. Och öfwergaf sitt folk til swärd, och war uptänd emot sitt arf.
63. Theras unga män förtärde elden, och theras jungfrur måste ogifta blifwa.
64. Theras Prester föllo genom swärd, och inga enkor woro, the ther gråta skulle.
65. Och HERren waknade up, såsom en sofwande, och såsom en stark glad är, then ifrå win kommer;
66. Och slog sina fiender bak til, och hängde en ewig skam uppå them;
67. Och förkastade Josephs hydda, och utwalde icke Ephraims slägte;
68. Utan utwalde Juda slägte, thet berget Zion, som han älskade;
69. Och byggde sin helgedom högt, såsom et land, thet ewinnerligen fast stå skal;
70. Och utwalde sin tjenare David, och tog honom utu fårahusen.
71. Ifrå the däggande får hämtade han honom, at han hans folk Jacob föda skulle, och hans arf Israel.
72. Och han födde them också med all trohet, och regerade them med all flit.

79. Psalm.

En Psalm Asaphs. Gud, hedningarne äro in i titt arf fallne: the hafwa orenat titt helga tempel, och af Jerusalem stenhopar gjort.
2. The hafwa gifwit tina tjenares lekamen åt foglarna under himmelen til at äta, och tina heligas kött åt djuren på marken.
3. The hafwa utgjutit theras blod omkring Jerusalem, såsom watn; och ther war ingen som begrof.
4. Wi äre wåra grannar til en försmädelse wordne, til spott och hån them som omkring oß äro.
5. HERre, huru länge wil tu så aldeles wred wara, och titt nit såsom en eld brinna låta?
6. Utgjut tin grymhet öfwer hedningarna, the tig intet känna, och uppå the Konungariken, som titt namn intet åkalla.
7. Ty the hafwa upätit Jacob, och hans hus förödt.
8. Tänk icke uppå wåra förra mißgerningar: förbarma tig öfwer oß snarligen; ty wi äre fast eländige wordne.
9. Hjelp tu oß, Gud, wår hjelpare, för titt namns ära skul: fräls oß, och förlåt oß wåra synder, för titt namns skul.
10. Hwi låter tu hedningarna säga: Hwar är nu theras Gud? Låt hämnden öfwer tina tjenares blod, som utgjutit är, kunnig warda ibland hedningarna för wåra ögon.

11. Låt för tig komma the fångars suckande; efter tin stora arm behåll dödens barn.

12. Och wedergäll wåra grannar sjufalt uti theras sköte theras försmådelse, ther the tig, HErre, med försmådt hafwa.

13. Men wi, titt folk och tina fosterfår, tacke tig ewinnerligen, och förkunne titt låf förutan ända.

80. Psalm.

En Psalm Asaphs, om gyldene rosen, til at föresjunga.

2. Hör, Israels Herde, tu som leder Joseph såsom får: bete tig, tu som sitter på Cherubim.

3. Upwäck tin magt, tu som för Ephraim, BenJamin och Manaße äst, och kom oß til hjelp.

4. Gud, trösta oß; och låt titt ansikte lysa, så warde wi hulpne.

5. HErre Gud Zebaoth, huru länge wil tu wara wred öfwer titt folks bön?

6. Tu spisar them med tårars bröd, och skänker them et stort mått, fullt med tårar.

7. Tu låt alla wåra grannar banna oß, och wåra fiender bespotta oß.

8. Gud Zebaoth, trösta oß; låt titt ansikte lysa, så warde wi hulpne.

9. Tu hafwer hämtat titt wintrå utur Egypten, och hafwer fördrifwit hedningarna, och planterat thet.

10. Tu hafwer röjt wägen för thet, och låtit thet wäl rota sig, så at thet hafwer upfyllt landet.

11. Bergen äro med thes skugga öfwertäckte, och med thes qwistar Guds cedertrå.

12. Tu hafwer utsträckt thes qwistar in til hafwet, och thes telningar alt in til älfwen.

13. Hwi hafwer tu så sönderbrutit thes gård, at ther af rifwer alt thet som ther fram om går?

14. The wildswin hafwa upgräfwit thet, och the wilddjur hafwa afbitit thet.

15. Gud Zebaoth, wänd tig dock: skåda ned af himmelen, och se här til, och besök thetta wintrå;

16. Och håll thet wid magt, som tin högra hand planterat hafwer, och thet tu tig stadeligen utwalt hafwer.

17. Se ther til, och straffat, at på thet brännandet och rifwandet må en ände warda.

18. Tin hand beskydde tin högra hands folk och the menniskor som tu tig stadeligen utwalt hafwer;

19. Så wilje wi intet ifrå tig wika: låt oß lefwa, så wilje wi åkalla titt namn.

20. HErre Gud Zebaoth, trösta oß; låt titt ansikte lysa, så warde wi hulpne.

81. Psalm.

På Gitthith, til at föresjunga, Asaphs.

2. Sjunger Gudi gladeligen, then wår starkhet är: fröjdens Jacobs Gudi.

3. Tager Psalmer, och får hit trummor, lusteliga harpor med psaltare.

4. Blåser med basuner uti nymånaden i wår löfhyddohögtid.

5. Ty thetta är en sed i Israel, och en Jacobs Guds rätt.

6. Thet hafwer han til et witnesbörd satt i Joseph, tå the utur Egypti land drogo, och främmande tungomål hört hade.

7. Och jag theras axlar ifrå bördan friade, och theras händer wid krukorna qwitta wordo.

8. Tå tu åkallade mig i nöden, halp jag tig ut; och bönhörde tig, tå thordönen öfwerföllo tig; och försökte tig wid tråtowatnet. Sela.

9. Hör mitt folk; jag wil betyga ibland tig; Israel, tu skal höra mig:

10. At ibland tig ingen annan Gud är, och tu ingen främmande Gud tilbeder:

11. Jag är HErren tin Gud, som tig utur Egypti land fört hafwer: låt tin mun widt up; låt mig upfylla honom.

12. Men mitt folk hörde intet min röst, och Israel är intet om mig.

13. Så hafwer jag låtit them uti theras hjertas sinne, at the måga wandra efter sitt råd.

14. Om mitt folk wille mig hörsamt wara, och Israel på mina wägar gå;
15. Så wille jag snart nederlägga theras fiender, och wända min hand emot theras motståndare;
16. Och the som HErran hata, skulle fela uppå honom; men theras tid skulle ewinnerligen wara;
17. Och jag skulle spisa them med bästa hwete, och mätta them med honing utu hälleberget.

82. Psalm.

En Psalm Asaphs. Gud står uti Guds församling, och är domare ibland gudarna.
2. Huru länge wiljen I döma orätt, och föresätta the ogudaktigas person? Sela.
3. Skaffer then fattiga och faderlösa rätt, och hjelper then elända och torftiga til rätta.
4. Hjelper then föraktade och fattiga, och förlöser honom utu the ogudaktigas wåld.
5. Men the låta intet säga sig, och aktat intet: the gå alt i mörkret; therföre måste alla landets grundwalar falla.
6. Jag hafwer wäl sagt: I ären gudar och allesammans then Högstes barn.
7. Men I måsten dö såsom menniskor, och såsom en tyran förgås.
8. Statt up, Gud, och döm jorden; ty tu äst en Herre öfwer alla hedningar.

83. Psalm.

En Psalmwisa Asaphs.
2. Gud, tig dock icke så, och war dock icke så stilla: Gud, lid thet dock icke så.
3. Ty si, tina fiender rasa, och the som tig hata, sätta up hufwudet.
4. The hafwa listiga anslag emot titt folk, och rådslå emot tina fördolda.
5. Kommer, säga the, låter oß utrota them, så at the intet folk äro, at på Israels namn icke skal mer tänkt warda.
6. Ty the hafwa förenat sig med hwar annan, och et förbund emot tig gjort.
7. The Edomeers hyddor, och the Ismaeliters, the Moabiters och Hagariters;
8. The Gebaliters, Ammoniters och Amalekiters, the Philisteer, samt med them i Tyro;
9. Aßur hafwer ock gifwit sig til them, och hjelper Lots barn. Sela.
10. Gör them, såsom the Midianiter, såsom Sisera, såsom Jabin wid then bäcken Kison;
11. Hwilka förderfwade wordo wid Endor, och wordo til träck på jorden.
12. Gör theras Förstar, såsom Oreb och Seeb; alla theras Öfwerstar, såsom Sebah och Zalmunna;
13. The ther säga: Wi wilje intaga Guds hus.
14. Min Gud, gör them såsom en hwirfwel, och såsom strå för wäder,
15. Såsom en eld, then en skog förbränner, och såsom en låga, then berg uptänder.
16. Altså förfölj them med titt wäder, och förskräck them med titt owäder.
17. Gör theras ansikten fulla med blygd, at the efter titt namn, HErre, söka måste.
18. Skämme sig, och förskräckes altid ju mer och mer, och til skam komme, och förgås.
19. Så skola the förnimma, at tu med titt namn heter HERRE allena, och then Högste i hela werlden.

84. Psalm.

En Psalm Korah barns, på Gitthith, til at föresjunga.
2. Huru lustige äro tine boningar, HErre Zebaoth!
3. Min själ längtar och trängtar efter HErrans gårdar. Min kropp och själ fröjda sig uti lefwande Gudi.
4. Ty foglen hafwer funnit et hus, och swalan sitt bo, ther the sina ungar lägga, nemligen, titt altare, HErre Zebaoth, min Konung och min Gud.
5. Salige äro the, som i titt hus bo; the lofwa tig til ewig tid. Sela.
6. Salige äro the menniskor, som tig för sin starkhet hålla, och af hjertat efter tig wandra;

7. The ther gå genom jämmerdalen, och göra ther källor: och lärarena warda med mycken wälsignelse prydde.

8. The winna then ena segren efter then andra, at man se må, at then rätte Guden är i Zion.

9. HERre Gud Zebaoth, hör min bön: akta här til, Jacobs Gud. Sela.

10. Gud, wår sköld, skåda dock: se uppå tin Smordas rike.

11. Ty en dag uti tina gårdar är bättre än eljes tusende: jag wil hällre wakta dören uti min Guds hus, än länge bo uti the ogudaktigas hyddor.

12. Ty HERren Gud är sol och sköld: HERren gifwer nåd och ära: the fromma skal intet godt fattas.

13. HERre Zebaoth, säll är then menniska, som sig förlåter uppå tig.

85. Psalm.

En Psalm Korah barns, til at föresjunga.

2. HERre, tu som fordom war titt land nådelig, och förlossade the fångar af Jacob:

3. Tu som tilförene titt folks missgerning förlåtit hafwer, och alla theras synder öfwertäckt: Sela.

4. Tu som tilförene all tin wrede borttagit hafwer, och wändt tig ifrå tin wredes grymhet:

5. Trösta oss, Gud wår Frälsare, och låt af tin ogunst mot oss.

6. Wil tu tå til ewig tid uppå oss wred wara? Och låta tin wrede gå ewinnerligen?

7. Wil tu tå icke åter wederqwicka oss, at titt folk må glädja sig öfwer tig?

8. HERre, bete oss tin nåd, och hjelp oss.

9. Ack! at jag höra måtte, thet HERren Gud talar, at han sitt folk och sina heliga frid tilsade, på thet the icke skola på någon galenskap komma.

10. Dock är ju hans hjelp när them som frukta honom, at i wårt land skal ära bo:

11. At godhet och trohet mötas tilsamman, rättfärdighet och frid kyssas:

12. At trohet må wäxa på jorden, och rättfärdighet skåda ned af himmelen:

13. At ock HERren oss godt gör, på thet wårt land må sin frukt gifwa:

14. At rättfärdighet må äntå för honom blifwa, och sin rätta gång hafwa.

86. Psalm.

En bön Davids. HERre, böj ned tina öron, och hör mig; ty jag är eländig och fattig.

2. Bewara min själ; ty jag är helig: hjelp tu, min Gud, tin tjenare, som sig uppå tig förlåter.

3. HERre, war mig nådelig; ty jag ropar dageligen til tig.

4. Fröjda tin tjenares själ; förty efter tig, HERre, trängtar jag.

5. Ty tu, HERre, äst god och nådelig, af stor godhet mot alla them som åkalla tig.

6. Förnim, HERre, min bön, och akta uppå min böns röst.

7. Uti min nöd åkallar jag tig, at tu dock wille höra mig.

8. HERre, tig är ingen lik ibland gudarna, och ingen är, som så göra kan som tu.

9. Alle hedningar, them tu gjort hafwer, skola komma och tilbedja för tig, HERre, och ära titt namn:

10. At tu så stor äst, och gör under, och allena Gud äst.

11. Wisa mig, HERre, tin wäg, at jag må wandra i tin sanning; behåll mitt hjerta wid thet ena, at jag titt namn fruktar.

12. Jag tackar tig, HERre min Gud, af alt mitt hjerta, och ärar titt namn ewinnerligen;

13. Ty tin godhet är stor öfwer mig, och tu hafwer frälst min själ utu thet djupa helfwetet.

14. Gud, the stolte sätta sig emot mig, och the tyranners hop står efter min själ; och the hafwa tig intet för ögonen.

15. Men tu, HERre Gud, äst barmhertig och nådelig, tålig och af stor mildhet och trohet.

16. Wänd tig til mig; war mig nådelig; stärk tin tjenare med tin magt, och hjelp tin tjenarinnas son.

17. Gör et tekn med mig, at mig wäl

går, at the se thet, som mig hata, och skämma sig, at tu med mig står, HERre, och tröstar mig.

87. Psalm.

En Psalmwisa Korah barns. Han är fast grundad på the helga bergen.
2. HERren älskar Zions portar öfwer alla Jacobs boningar.
3. Härliga ting warda i tig predikade, tu Guds stad. Sela.
4. Jag wil predika låta för Rahab och Babel, at the mig känna skola: si, the Philisteer och Tyrer, samt med the Ethioper, warda ther födde.
5. Man skal i Zion säga, at allahanda folk ther inne födt warder, och at han, then Högste, bygger honom.
6. HERren skal låta predika på allahanda tungomål, at ock några af them skola ther födde warda. Sela.
7. Och the sångare skola alla tig sjunga til skiftes, såsom i en dans.

88. Psalm.

En Psalmwisa Korah barns, til at föresjunga, om the eländas swaghet: en underwisning Hemans, then Esrahitens.
2. HERre Gud, min Frälsare, jag ropar dag och natt in för tig.
3. Låt min bön komma in för tig: böj tina öron til mitt ropande;
4. Ty min själ är full med jämmer, och mitt lif är hardt när helfwetet.
5. Jag är aktad lik wid them, som i kulan fara: jag är såsom en man, then ingen hjelp hafwer.
6. Jag ligger ibland the döda öfwergifwen, såsom the slagne, the i grafwen ligga, på hwilka tu intet mer tänker, och the ifrå tin hand afskilde äro.
7. Tu hafwer lagt mig i gropen ned, uti mörkret och i djupet.
8. Tin grymhet trycker mig; och tu tränger mig med alla tina böljor. Sela.
9. Mina wänner hafwer tu låtit komma långt ifrå mig; tu hafwer gjort mig them til en styggelse; jag ligger fången, och kan icke utkomma.
10. Mitt ansikte är jämmerligt, för wedermödas skul; HERre, jag åkallar tig dageligen; jag uträcker mina händer til tig.
11. Mån tu tå göra under ibland the döda? Eller mån the döda upstå och tacka tig? Sela.
12. Mån man uti grafwen förtälja tin godhet? och tin trohet uti förderfwet?
13. Kunna tå tina under uti mörkret kända warda? eller tin rättfärdighet i thet land, ther all ting förgätes?
14. Men jag ropar til tig, HERre, och min bön kommer bittida för tig.
15. Hwi förkastar tu, HERre, min själ? och förskyler titt ansikte för mig?
16. Jag är eländig och wanmägtig, at jag så bortkastad är. Jag lider titt förskräckande, så at jag hardt när förtwiflar.
17. Tin grymhet går öfwer mig, titt förskräckande trycker mig.
18. The omlägga mig dageligen, såsom watn, och omhwärfwa mig tilsammans.
19. Tu gör at mine wänner och näste och mine kände draga sig långt ifrå mig, för sådan jämmers skul.

89. Psalm.

En underwisning Ethans, then Esrahitens.
2. Jag wil sjunga om HERrans nåd ewinnerligen, och hans sanning förkunna med min mun ifrå slägte til slägte;
3. Och säger altså: At en ewig nåd skal upgå, och tu warder tin sanning i himmelen troligen hållande.
4. Jag hafwer gjort et förbund med min utkorade; min tjenare David hafwer jag swurit:
5. Jag skal förskaffa tig en ewig säd, och bygga tin stol ifrå slägte til slägte. Sela.
6. Och himlarne, HERre, skola prisa tina under, och tin sanning uti the heligas församling.
7. Ty ho kan i skyn liknas wid HERran, och ibland gudarnas barn HERranom lik wara?

8. Gud är fast mägtig uti the helgas församling, och underlig öfwer alla them som omkring honom äro.
9. HERre Gud Zebaoth, ho är såsom tu, en mägtig HERre? Och tin sanning är alt omkring tig.
10. Tu råder öfwer thet stormande hafwet; tu styrer thes böljor, när the uphäfwa sig.
11. Tu slår Rahab til döds; tu förströr tina fiender med tin starka arm.
12. Himmel och jord äro tine; tu hafwer grundat jordens krets och hwad ther uti är.
13. Norr och söder hafwer tu skapat; Thabor och Hermon fröjda sig i titt namn.
14. Tu hafwer en wäldig arm; stark är tin hand, och hög är tin högra hand.
15. Rättfärdighet och dom är tin stols stadfästelse; nåd och sanning äro för titt ansikte.
16. Wäl är thet folk, som fröjdas kan; HERre, the skola wandra i titt ansiktes ljus.
17. The skola dageligen öfwer titt namn glade wara, och i tin rättfärdighet härlige wara.
18. Ty tu äst theras starkhets berömmelse, och genom tin nåd skal tu uphöja wårt horn.
19. Ty, HERren är wår sköld, och then Helige i Israel är wår Konung.
20. På then tiden talade tu i en syn til tina heliga, och sade: Jag hafwer upwäckt en hjelte, then hjelpa skal; jag hafwer uphöjt en utkorad utu folket.
21. Jag hafwer funnit min tjenare David; jag hafwer smort honom med min helga olja.
22. Min hand uppehåller honom, och min arm skal styrka honom.
23. Fienderne skola icke wara honom öfwermägtige, och the orättfärdige skola icke förtrycka honom.
24. Utan jag skal slå hans owänner för honom, och the honom hata, wil jag pläga.
25. Men min sanning och nåd skal när honom wara; och hans horn skal i mitt namn uphöjdt warda.
26. Jag skal sätta hans hand uti hafwet, och hans högra hand uti älfwerna.
27. Han skal kalla mig altså: Tu äst min fader, min Gud och tröst, then mig hjelper.
28. Och jag skal göra honom til första sonen, then Allrahögste ibland Konungarne på jorden.
29. Jag wil behålla honom min nåd ewinnerligen, och mitt förbund skal honom fast blifwa.
30. Jag skal gifwa honom en ewig säd, och hans stol uppehålla så länge himmelen warar.
31. Men om hans barn min lag öfwergifwa, och i mina rätter icke wandra;
32. Om the mina stadgar ohelga, och mina bud icke hålla;
33. Så wil jag hemsöka theras synd med ris, och theras mißgerningar med plågor.
34. Men min nåd wil jag icke wända ifrå honom, och icke låta min sanning fela.
35. Jag wil icke ohelga mitt förbund, och icke ogilt göra hwad af min mun utgångit är.
36. Jag hafwer en gång swurit wid min helighet; jag wil icke ljuga för David:
37. Hans säd skal ewig wara, och hans stol för mig såsom solen:
38. Såsom månan skal han ewinnerligen wid magt hållen warda; och såsom the witnen i skyn wiß wara. Sela.
39. Men nu bortdrifwer tu, och förkastar, och wredgas med tin Smorda.
40. Tu bryter tin tjenares förbund, och trampar hans krona ned på jorden.
41. Tu nederrifwer alla hans murar, och låter hans fäste afbrytas.
42. Honom röfwa alle the ther fram omgå; han är sina grannar et begabberi worden.
43. Tu uphöjer hans owänners högra hand, och gläder alla hans fiender.
44. Ock hafwer tu hans swärds kraft borttagit, och låter honom ingen seger winna i striden.

45. Tu förstörer hans renhet, och kastar hans stol til jorden.
46. Tu förkortar hans ungdoms tid, och betäcker honom med blygd. Sela.
47. HErre, huru länge wil tu tig så aldeles fördölja, och låta tin grymhet brinna såsom en eld?
48. Tänk huru stackot mitt lif är: hwi wil tu alla menniskor fåfängt skapat hafwa?
49. Hwilken är then ther lefwer, och intet ser döden? then sin själ friar utu helfwetes hand? Sela.
50. HErre, hwar är then förra tin nåd, then tu David i tin sanning swurit hafwer?
51. Tänk, HErre, på tina tjenares försmådelse, then jag bär i mitt stöte, af alla så många folkslag;
52. Ther med, HErre, tina fiender tig försmåda, ther med the försmåda, och med fötterna trampa på tin Smorda.
53. Lofwad ware HErren ewinnerligen. Amen, Amen.

90. Psalm.

En Bön Mose, then Guds mannens. HErre, tu äst wår tilflygt, ifrå slägte til slägte.
2. Förr än bergen wordo, och jorden och werlden skapade blefwo, äst tu Gud, af ewighet til ewighet.
3. Tu som låter menniskorna dö, och säger: Kommer igen, I menniskors barn.
4. Ty tusende år äro för tig såsom then dag i går framgick, och såsom en nattwäkt.
5. Tu låter them gå sin kos såsom en ström, och the äro såsom en sömn, lika som gräs, thet dock snart förwißnar:
6. Thet ther bittida blomstras, och snart wißnar, och om aftonen afhuggit warder, och förtorkas.
7. Thet gör tin wrede, at wi så förgås, och tin grymhet, at wi så hastigt hädan måste.
8. Ty wåra mißgerningar sätter tu för tig, wåra okända synder i ljuset för titt ansikte.
9. Therföre gå alla wåra dagar sin kos genom tin wrede: wi lykte wåra år såsom et tal.
10. Wårt lif warar sjuttio år, högst åttatio år; och tå thet bäst warit hafwer, så hafwer thet möda och arbete warit; ty thet går snart sin kos, lika som wi flöge bort.
11. Men ho tror thet, at tu så swårligen wredgas? Och ho fruktar sig för sådan tin grymhet?
12. Lär oß betänka, at wi dö måste, på thet wi måge förståndige warda.
13. HErre, wänd tig dock til oß igen, och war tina tjenare nådelig.
14. Upfyll oß bittida med tin nåd; så wilje wi fröjdas, och glade wara i wåra lifsdagar.
15. Gläd oß igen, efter thet tu oß så länge plågat hafwer, efter thet wi så länge olycka lidit hafwe.
16. Bete tina tjenare tina gerningar, och tinära theras barn.
17. Och HErren, wår Gud, ware oß blid, och främje wåra händers werk med oß; ja, wåra händers werk främje han.

91. Psalm.

Then ther under then Högstes beskärm sitter, och under then Alsmägtiges skugga blifwer,
2. Han säger til HErran: Mitt hopp och min borg, min Gud, then jag hoppas uppå.
3. Ty han frälsar tig ifrå jägarens snara, och ifrå then skadeliga pestilentie.
4. Han skal betäcka tig med sina fjädrar; och titt hopp skal wara under hans wingar: hans sanning är spjut och sköld;
5. At tu icke behöfwer förskräckas för nattens skygghet, för the skott, som om dagen flyga,
6. För pestilentie, som i mörkret wankar, för then sjuka som om middagen förderfwar.
7. Om tusende falla wid tin sida, och tio tusende wid tin högra sida, så skal thet dock intet drabba uppå tig.
8. Ja, tu skal med tina ögon se lust, och skåda huru the ogudaktiga wedergäldt warder.

9. Ty HERren är titt hopp: then Högste är tin tilflygt.
10. Tig warder intet ondt wederfarande, och ingen plåga skal nalkas tin hydda.
11. Ty han hafwer befallt sina Änglar om tig, at the skola bewara tig på alla tina wägar.
12. The skola bära tig på händerna, at tu icke stöter tin fot på stenen.
13. På lejon och huggormar skal tu gå, och trampa uppå thet unga lejonet och draken.
14. Han begär mig; ty wil jag uthjelpa honom: han känner mitt namn; therföre wil jag beskydda honom.
15. Han åkallar mig; ty wil jag höra honom: jag är när honom i nöden; jag skal taga honom ther ut, och låta honom til ära komma.
16. Jag skal mätta honom med långt lif, och skal bete honom min salighet.

92. Psalm.

En Psalm, til at sjunga på Sabbathsdagen.
2. Thet är en kostelig ting, at tacka HERranom, och låfsjunga titt namn, tu Aldrahögste:
3. Om morgonen förkunna tin nåd, och om aftonen tin sanning;
4. På tio strängar och psaltare; med spelande på harpa.
5. Tu, HERre, tu låter mig gladeligen sjunga om tina werk, och jag berömmer tina händers werk.
6. HERre, huru äro tina werk så stora! tina tankar äro så swåra djupa.
7. En galen tror thet intet, och en dåre aktar sådant intet.
8. The ogudaktige grönskas såsom gräs, och the ogerningsmän blomstras alle, til thes the förderfwade warda til ewig tid.
9. Men tu, HERre, äst then högste, och blifwer ewinnerligen.
10. Ty si, tina fiender, HERre, si, tina fiender skola förgås, och alla ogerningsmän måste förströdde warda.
11. Men mitt horn skal uphöjdt warda, såsom en enhörnings, och jag warda smord med färsk olja.
12. Och mitt öga skal lust se på mina fiender, och mitt öra skal lust höra på the arga, som sig emot mig sätta.
13. Then rättfärdige skal grönskas såsom et palmträ; han skal wara såsom et cederträ på Libanon.
14. The ther planterade äro uti HERrans hus, the skola i wår Guds gårdar grönskas.
15. Och om the än gamle warda, skola the likwäl blomstras, fruktsamme och färske wara,
16. At the förkunna skola, at HERren så from är, min tröst, och intet orätt är i honom.

93. Psalm.

HERren är Konung och härligen beprydd; HERren är beprydd, och hafwer begynt et rike, så widt som werlden är, och tilredt thet, at thet blifwa skal.
2. Ifrå then tiden står tin stol fast; tu äst ewig.
3. HERre, wattuströmmarne uphäfwa sig; wattuströmmarne uphäfwa sitt brusande; wattuströmmarne uphäfwa sina böljor.
4. The wägor i hafwet äro stora, och brusa grufweligt: men HERren är ännu större i högden.
5. Tina ord äro en rätt lära; helighet, HERre, är titt hus prydning ewinnerligen.

94. Psalm.

HERre Gud, hwilken hämnden tilhörer, Gud, hwilken hämnden tilhörer, bete tig.
2. Uphöj tig, tu werldens domare: wedergäll the högfärdiga thet the förtjena.
3. HERre, huru länge skola the ogudaktige, huru länge skola the ogudaktige pråla,
4. Och så högmodigt tala? och alle ogerningsmän så berömma sig?
5. HERre, theförtrycka titt folk, och plåga titt arf.
6. Enkor och främlingar dräpa the, och faderlösa döda the,

7. Och säga: HErren ser thet intet, och Jacobs Gud aktar thet intet.
8. Märker dock, I galne ibland folket; och I dårar, när wiljen I wise warda?
9. Then ther örat planterat hafwer, skulle han icke höra? Then ther ögat gjort hafwer, skulle han icke se?
10. Then ther hedningarna näpser, skulle han icke straffa? Then ther menniskorna lärer hwad the weta.
11. Men HErren wet menniskornas tankar, at the fåfängelige äro.
12. Säll är then, som tu, HErre, tuktar, och lärer honom genom tin lag,
13. At han tålamod hafwa må tå illa går; til thess åt then ogudaktiga grafwen beredd warder.
14. Ty HErren skal icke förkasta sitt folk, eller öfwergifwa sitt arf.
15. Ty rätt måste dock blifwa rätt, och thy måste alla fromma hjertan til falla.
16. Ho står med mig emot the onda? Ho träder til mig emot the ogerningsmän?
17. Om HErren icke hulpe mig, så låge min själ fullt när uti thet stilla.
18. Jag sade: Min fot hafwer stapplat; men tin nåd, HErre, uppehöll mig.
19. Jag hade mycket bekymmer i mitt hjerta; men tin tröst gladde min själ.
20. Tu kommer ju aldrig öfwerens med then skadeliga stolen, som lagen illa uttyder.
21. The rusta sig emot then rättfärdigas själ, och fördömma oskyldigt blod.
22. Men HErren är mitt beskärm; min Gud är mitt hopps tröst.
23. Och han skal wedergälla them theras orätt, och skal förgöra them, för theras ondskas skul; HErren, wår Gud, skal förgöra them.

95. Psalm.

Kommer, låter oss glädjas HErranom, och fröjdas för wår salighets tröst.
2. Låt oss med tack komma in för hans ansikte, och fröjdas för honom med psalmer.
3. Ty HErren är en stor Gud, och en stor Konung öfwer alla gudar.
4. Ty i hans hand är hwad som jorden bär, och bergshögderne äro ocksä hans.
5. Ty hans är hafwet, och han hafwer thet gjort; och hans händer hafwa thet torra beredt.
6. Kommer, låter oss tilbedja och knäböja och nederfalla för HErranom, then oss gjort hafwer.
7. Ty han är wår Gud, och wi hans fosterfolk och hans händers får.
8. I dag, om I hans röst hören, så förstocker icke edra hjertan, såsom i Meribá skedde, såsom i Massa i öknen;
9. Ther edra fäder försökte mig, förnummo och sågo mina werk:
10. At jag i fyratio år möda hade med thetta folk, och sade: Thet är et sådant folk, at theras hjerta altid will then orätta wägen, och the mina wägar icke lära wilja;
11. Så at jag swor i min wrede: The skola icke komma til min rolighet.

96. Psalm.

Sjunger HErranom en ny wisa; sjunger HErranom all werlden.
2. Sjunger HErranom, och låfwer hans namn; prediker then ena dagen efter then andra hans salighet.
3. Förtäljer ibland hedningarna hans åra, ibland alla folk hans under.
4. Ty HErren är stor och högt prisandes, underlig öfwer alla gudar.
5. Ty alla folkens gudar äro afgudar; men HErren hafwer gjort himmelen.
6. Thet står härligt och kosteligt til för honom, och går wäldeligen och låfligen til i hans helgedom.
7. I folk, bärer fram HErranom, bärer fram HErranom åra och magt.
8. Bärer fram HErranom hans namns åra; bärer skänker, och kommer i hans gårdar.
9. Tilbeder HErran i helig prydning; hela werlden frukte honom.
10. Säger ibland hedningarna, at HErren är Konung, och hafwer sitt rike så widt som werlden är beredt,

at thet blifwa skal; och han dömer folken rätt.
11. Himmelen fröjde sig, och jorden ware glad; hafwet bruse, och hwad ther uti är.
12. Marken ware glad, och alt thet ther på är; och låter alla trän i skogen fröjda sig
13. För HErranom; ty han kommer; ty han kommer til at döma jorden: han skal döma jordens krets med rättfärdighet, och folken med sin sanning.

97. Psalm.

HErren är Konung; thes fröjde sig jorden, och barne fröjde sig, så många som the äro.
2. Moln och mörker är omkring honom: rättfärdighet och dom är hans stols stadfästelse.
3. Eld går fram för honom, och upbränner hans owänner alt omkring.
4. Hans ljungande lyser på jordens krets: jorden ser thet, och förskräckes.
5. Bergen försmälta, såsom wax, för HErranom, för hela jorderikets HErre.
6. Himlarne förkunna hans rättfärdighet; och alla folk se hans ära.
7. Skämme sig alla the, som beläten tjena, och berömma sig af afgudar: tilbeder honom alle gudar.
8. Zion hörer thet, och är glad; och Juda döttrar fröjda sig, HErre, öfwer titt regemente.
9. Ty tu, HErre, äst then högste i alla land: tu äst fast uphöjd öfwer alla gudar.
10. J som älsken HErran, hater thet onda: HErren bewarar sina heligas själar: ifrå the ogudaktigas hand skal han frälsa them.
11. The rättfärdiga skal altid ljus upgå igen, och fromma hjertan glädje.
12. J rättfärdige, fröjder eder af HErranom, och tacker honom, och priser hans helighet.

98. Psalm.

En Psalm. Sjunger HErranom en ny wisa; ty han gör underliga ting: han winner seger med sin högra hand och med sin helga arm.
2. HErren låter förkunna sin salighet; för folken låter han uppenbara sin rättfärdighet.
3. Han tänker uppå sin nåd och sanning i Jsraels hus: alla werldens ändar se wår Guds salighet.
4. Glädjens HErranom, all werlden; sjunger, priser och löfwer.
5. Löfwer HErran med harpor, med harpor och psalmer.
6. Med trumpeter och basuner fröjdens för HErranom, Konungen.
7. Hafwet bruse, och hwad ther uti är, jordens krets, och the ther uppå bo.
8. Wattuströmmarne fröjde sig, och alla berg ware glada
9. För HErranom; ty han kommer til at döma jorden: han skal döma jordens krets med rättfärdighet, och folken med rätt.

99. Psalm.

HErren är Konung; therföre wredgas folken: han sitter på Cherubim; therföre uprörer sig werlden.
2. HErren är stor i Zion, och hög öfwer alla folk.
3. Man tacke titt stora och underliga namn, thet heligt är.
4. Uti thenna Konungens rike älskar man thet rätt är: tu gifwer fromhet, tu skaffar dom och rättfärdighet i Jacob.
5. Uphöjer HErran wår Gud: tilbeder wid hans fotapall; ty han är helig.
6. Mose och Aaron ibland hans Prester, och Samuel ibland them som hans namn åkalla; the åkallade HErran, och han bönhörde them.
7. Han talade med them genom en molnstod: the höllo hans witnesbörd och bud, som han them gaf.
8. HErre, tu äst wår Gud; tu bönhörde them: tu, Gud, gaf them til, och straffade theras werk.
9. Uphöjer HErran wår Gud, och tilbeder på hans helga berg; ty HErren wår Gud är helig.

100. Psalm.

En Tackpsalm. Fröjdens HERranom all werlden.

2. Tjener HERranom med fröjd; kommer för hans ansikte med glädje.

3. Förnimmer, at HERren är Gud: han hafwer gjort oß, och icke wi sielfwe, til sitt folk och til sina fosterfår.

4. Går in i hans portar med tackande; uti hans gårdar med låfwande: tacker honom; låfwer hans namn;

5. Ty HERren är god, och hans nåd warar ewinnerligen, och hans sanning ifrå slägte til slägte.

101. Psalm.

En Psalm Davids. Om nåd och rätt wil jag sjunga, och tig, HERre, låfsäga.

2. Jag handlar försiktigt och redeligt med them som mig tilhöra, och wandrar troligen i mitt hus.

3. Jag tager mig ingen ond sak före: jag hatar öfwerträdaren, och låter honom icke när mig blifwa.

4. Et wrångt hjerta måste wika ifrå mig: then onda lider jag icke.

5. Then sin nästa hemligen baktalar, honom förgör jag: then ther storlåtig är, och högt sinne hafwer, honom lider jag icke.

6. Mina ögon se efter the trogna i landet, at the måga när mig bo; och jag hafwer gerna fromma tjenare.

7. Falskt folk håller jag icke i mitt hus; ljugare trifwas icke när mig.

8. Bittida förgör jag alla ogudaktiga i landet, at jag må utrota alla ogerningsmän utu HERrans stad.

102. Psalm.

5. Bot-Psalm.

En Bön then eländas, när han bedröfwad är, och sin klagan för HERranom utgjuter.

2. HERre, hör min bön, och låt mitt ropande til tig komma.

3. Fördölj icke titt ansikte för mig; i nöden böj tina öron til mig; när jag åkallar, så bönhör mig snarligen.

4. Ty mina dagar äro bortgångne såsom en rök, och mina ben äro för brände såsom en brand.

5. Mitt hjerta är slagit och förtorkadt såsom hö, så at jag ock förgäter äta mitt bröd.

6. Mina ben låda wid mitt kött, af gråtande och suckande.

7. Jag är lika som en pelikan i öknen; jag är lika som en stenugla uti the förstörda städer.

8. Jag wakar, och är såsom en ensam fogel på taket.

9. Dageligen försmäda mig mina fiender, och the som mig bespotta, swärja wid mig.

10. Ty jag äter aska såsom bröd, och blandar min dryck med gråt,

11. För titt hot och wredes skul, at tu hafwer uphöjt mig, och i grund nederslagit mig.

12. Mina dagar äro framgångne såsom en skugga, och jag borttorkas såsom gräs.

13. Men tu, HERre, blifwer ewinnerligen, och tin åminnelse ifrå slägte til slägte.

14. Statt up, och förbarma tig öfwer Zion; ty thet är tid, at tu äst nådelig, och stunden är kommen.

15. Ty tina tjenare wille gerna, at thet skulle bygdt warda, och sågo gerna, at thes sten och kalk tilredda worde:

16. At hedningarne måtte frukta titt namn, HERre, och alla Konungar på jorden tin ära:

17. At HERren bygger Zion, och låter se sig i sin ära.

18. Han wänder sig til the öfwergifnas bön, och försmår icke theras bön.

19. Thet warde beskrifwit för the efterkommande; och thet folk som skal skapadt warda, skal låfwa HERran.

20. Ty han skådar af sin helga högd, och HERren ser af himmelen på jorden:

21. At han skal höra then fångnas suckande, och förloßa dödens barn:

22. På thet the skola i Zion predika HERrans namn, och hans låf i Jerusalem,

23. När folken sammankomma, och

Konungarikena, til at tjena HERranom.

24. Han twingar på wägen min kraft; han förkortar mina dagar.

25. Jag säger: Min Gud, tag mig icke bort i mina halfwa dagar: tina år wara ewinnerligen.

26. Tu hafwer tilförene grundat jorden, och himlarne äro tina händers werk.

27. The måste förgås; men tu blifwer: the skola alle föråldras, såsom et kläde: the skola förwandlade warda, såsom en klädnad, när tu förwandlar them.

28. Men tu blifwer såsom tu äst, och tina år taga ingen ända.

29. Tina tjenares barn warda blifwande, och theras säd skal trifwas för tig.

103. Psalm.

En Psalm Davids. Låfwa HERran, min själ och alt thet uti mig är, hans helga namn.

2. Låfwa HERran min själ, och förgät icke hwad godt han tig gjort hafwer;

3. Then tig alla tina synder förlåter, och helar alla tina brister;

4. Then titt lif förlöser ifrå förderf, och kröner tig med nåd och barmhertighet.

5. Then tig upfyller med tröst, at tu dägelig warder, och gör tig ung och frisk såsom en örn.

6. HERren skaffar rättfärdighet och dom åt alla them som orätt lida.

7. Han hafwer låtit Mose weta sina wägar, Israels barn sina werk.

8. Barmhertig och nådelig är HERren, tålig och af stor mildhet.

9. Han träter icke til ewig tid, och wredgas icke ewinnerligen.

10. Han handlar icke med oß efter wåra synder, och wedergäller oß icke efter wåra mißgerningar.

11. Ty så hög som himmelen öfwer jorden är, låter han sin nåd wäldig wara öfwer them som frukta honom.

12. Så långt som öster är ifrå wäster, låter han wår öfwerträdelse wara ifrån oß.

13. Såsom en fader förbarmar sig öfwer barnen, så förbarmar sig HERren öfwer them som frukta honom.

14. Ty han wet hwad wi för et werk äre: han tänker ther på, at wi stoft äre.

15. En menniska är i sitt lefwande såsom gräset: hon blomstras såsom et blomster på marken.

16. När wädret ther öfwer går, så är thet intet mer ther, och thes rum känner thet intet mer.

17. Men HERrans nåd warar ifrån ewighet til ewighet öfwer them som frukta honom, och hans rättfärdighet in til barnabarn,

18. När them som hans förbund hålla, och tänka uppå hans bud, at the ther efter göra.

19. HERren hafwer beredt sin stol i himmelen, och hans rike skal råda öfwer alt.

20. Låfwer HERran, I hans Änglar, I starke hjeltar, som hans befallning uträtten, at man hans ords röst höra skal.

21. Låfwer HERran, alle hans härar, I hans tjenare, som hans wilja gören.

22. Låfwer HERran, alla hans werk, uti alla hans herradömes rum; min själ låfwe HERran.

104. Psalm.

Låfwa HERran, min själ: HERre, min Gud, tu äst ganska härlig; tu äst ganska dägelig och wäl beprydd.

2. Ljus är tin klädnad, som tu uppå hafwer: tu utsträcker himmelen såsom en tapet.

3. Tu hwälfwer honom ofwan med watn: tu far i skyn såsom i en wagn, och går på wädrets wingar.

4. Tu som gör tina Änglar til wäder, och tina tjenare til eldslåga.

5. Tu som grundar jorden på hennes botn, så at hon blifwer i ewig tid.

6. Med djupet betäcker tu henne, såsom med et kläde, och watn stå öfwer bergen.

7. Men för titt näpsande fly the; för titt dundrande fara the bort.

8. Bergen resa sig högt up, och dalarne

sätta sig ned, i thet rum som tu them skickat hafwer.
9. Tu hafwer satt et mål; ther komma the intet öfwer, och måga icke åter betäcka jorden.
10. Tu låter källor upbrista i dalarne, så at watn emellan bergen flyta:
11. At alla djur på marken måga dricka, och wildåsnorne sin törst släcka.
12. När them sitta himmelens foglar, och sjunga på qwistarna.
13. Tu fuktar bergen ofwan efter: tu gör landet fullt med frukt, then tu förskaffar.
14. Tu låter gräs wäxa för boskapen, och säd menniskorna til nytta, at tu skal låta komma bröd utaf jorden:
15. Och at win skal fröjda menniskans hjerta, och hennes ansikte dägeligt warda af olja, och bröd styrka menniskans hjerta:
16. At HERrans trän skola fulla med must stå; the cederträn på Libanon, som han planterat hafwer.
17. Ther hafwa foglarne sitt näste; och hägrar bo uppe i furuträn.
18. The höga berg äro the stengetters tilflykt, och stenklyftorna the kunilers.
19. Tu gör månan, til at ther efter skifta året; solen wet sin nedergång.
20. Tu gör mörker, at natt warder: tå draga sig alla willdjur ut;
21. The unga lejon, som ryta efter rof, och sin mat söka af Gudi.
22. Men när solen upgår, draga the bort, och lägga sig uti sina kulor.
23. Så går tå menniskan ut til sitt arbete och til sitt åkerwerk in til aftonen.
24. HERre, huru äro tina werk så stora och många! Tu hafwer wisligen skickat them alla, och jorden är full af tina ägodelar.
25. Hafwet, thet så stort och widt är, ther kräla uti, utan tal, både stora och små djur.
26. Ther gå skepp: ther äro hwalfiskar, som tu gjort hafwer, at the ther uti leka skola.
27. Alt wäntar efter tig, at tu skal gifwa them mat i sin tid.
28. Tå tu gifwer them, så samla the; när tu uplåter tin hand, så warda the med goda ting mättade.
29. Om tu fördöljer titt ansikte, så warda the förskräckte: tu tager theras anda bort, så förgås the, och warda åter til stoft igen.
30. Tu låter ut tin anda, så warda the skapade, och tu förnyar jordens ansikte.
31. HERrans ära är ewig; HERren hafwer behag til sina werk.
32. Han ser uppå jorden, så bäfwar hon; han kommer wid bergen, så ryka the.
33. Jag wil sjunga HERranom i mina lifsdagar, och låfwa min Gud så länge jag är til.
34. Mitt tal behage honom wäl; jag gläder mig af HERranom.
35. Syndarena hafwe en ända på jorden, och the ogudaktige ware icke mer til. Låfwa, min själ, HERran. Halleluja.

105. Psalm.

Tacker HERranom, och prediker hans namn: förkunner hans werk ibland folken.
2. Sjunger om honom, och låfwer honom; taler om alla hans under.
3. Låfwer hans helga namn; theras hjertan, som HERran söka, glädje sig.
4. Fråger efter HERranom och efter hans magt; söker hans ansikte altid.
5. Tänker uppå hans underliga werk, som han gjort hafwer, uppå hans under och uppå hans ord.
6. I Abrahams, hans tjenares säd, I Jacobs, hans utkorades barn.
7. Han är HERren wår Gud; han dömer i hela werlden.
8. Han tänker ewinnerligen uppå sitt förbund, på thet ord han lofwat hafwer til många tusende, slägte ifrå slägte:
9. Thet han gjort hafwer med Abraham, och på eden med Isaac.
10. Och satte thet Jacob til en rätt, och Israel til et ewigt förbund,
11. Och sade: Tig wil jag gifwa thet landet Canaan, eder arfs lott;
12. Tå the få och ringa woro, och främlingar ther inne.

13. Och the foro ifrå folk til folk, ifrå thet ena riket til annat folk.

14. Han lät ingen menniska göra them skada, och näpste Konungar, för theras skuld.

15. Kommer intet wid mina Smorda, och görer intet ondt åt mina Propheter.

16. Och han lät en dyr tid komma i landet, och förtog them alt bröds uppehälle.

17. Han sände en man fram för them; Joseph wart såld til en träl.

18. The twingade hans fötter i fjettrar; hans kropp måste i jern ligga:

19. Til thes hans ord kom, och HERrans tal pröfwade honom.

20. Tå sände Konungen bort och lät gifwa honom lös: Herren öfwer folken böd låta honom ut.

21. Han satte honom til en Herre öfwer sitt hus, til en föreståndare öfwer alla sina ägodelar:

22. At han skulle underwisa hans Förstar, efter sitt sätt, och lära hans äldsta wishet.

23. Och Israel for in uti Egypten, och Jacob wardt en främling i Hams land.

24. Och han lät sitt folk storligen wäxa, och gjorde them mägtigare än theras fiender.

25. Han förwände theras hjerta, så at the hans folk hätske wordo, och tänkte at förtrycka hans tjenare med list.

26. Han sände sin tjenare Mose; Aaron, then han utwalt hade.

27. The samme gjorde hans tekn ibland them, och hans under i Hams land.

28. Han lät mörker komma, och gjordet mörkt; och the woro icke hans ord ohörsamme.

29. Han förwände theras watn i blod, och drap theras fiskar.

30. Theras land gaf en myckenhet paddor ifrå sig; ja, uti theras Konungars kamrar.

31. Han sade. Tå kom ohyra; löß uti alla theras landsändar.

32. Han gaf them hagel til regn; eldslåga uti theras land;

33. Och slog theras winträn och fikoträn, och förderfwade trän i theras landsändar.

34. Han sade. Tå kommo gräshoppor och gräsmaskar otalige;

35. Och the upäto alt gräset i theras land, och upfrätte frukten på theras mark:

36. Och slog alt förstfödt uti theras land; alla theras första arfwingar.

37. Och han förde them ut, med silfwer och guld; och ibland theras slägter war ingen krank.

38. Egypten war glad, at the utdrogo; ty theras fruktan war uppå them fallen.

39. Han utsträckte en molnsky til skjul, och eld om natten til at lysa.

40. The bådo, och han lät komma åkerhöns, och han mättade them med himmelsbröd.

41. Han öpnade bergsklippan, och watn flöt ther ut, så at bäckar flöto i torra öknen.

42. Ty han tänkte på sitt helga ord, thet han til Abraham sin tjenare talat hade.

43. Altså förde han sitt folk ut med fröjd, och sina utkorade med glädje:

44. Och gaf them hedningarnas land, så at the folkens gods intogo:

45. På thet the skulle hålla hans rätter, och bewara hans lag. Halleluja.

106. Psalm.

Halleluja. Tacker HERranom; ty han är mild, och hans godhet warar i ewighet.

2. Ho kan uttala HERrans dräpeliga gerningar? och prisa alla hans läfliga werk?

3. Salige äro the, som budet hålla, och göra altid rätt.

4. HERre, tänk på mig efter then nåd som tu titt folk lofwat hafwer; bewisa oß tin hjelp:

5. At wi måge se tina utkorades wälfärd, och glädja oß, at titt folk wäl går, och berömma oß med tin arfwedel.

6. Wi hafwe syndat med wåra fäder; wi hafwe mißhandlat, och hafwe ogudaktige warit.

7. Wåra fäder uti Egypten wille icke
förstå tina under; the tänkte icke på tin
stora godhet, och woro ohörige wid haf-
wet, nemligen, röda hafwet.
8. Men han halp them, för sitt namns
skul, så at han sin magt bewiste.
9. Och han näpste röda hafwet, och
thet wardt torrt, och förde them genom
djupen, såsom genom en öken;
10. Och halp them ifrå theras hand,
som them hatade, och förloßade them
ifrå fiendens hand.
11. Och watnet fördränkte theras fi-
ender, så at icke en qwar blef.
12. Tå trodde the uppå hans ord, och
söngo hans lof.
13. Men the förgåto snart hans ger-
ningar, och förbidade intet hans råd.
14. Och the fingo lusta i öknen, och
försökte Gud uti ödemarken.
15. Men han gaf them theras bön,
och sände them nog, til thes the wäm-
jades ther wid.
16. Och the satte sig up emot Mose i
lägret, emot Aaron, HERrans helige.
17. Jorden öpnade sig, och upswalg
Dathan, och öfwertäckte Abirams rota.
18, Och eld wardt ibland theras rota
uptänd; lågen upbrände the ogudaktiga.
19. The gjorde en kalf i Horeb, och
tilbådo thet gutna belätet,
20. Och förwandlade sin åra uti en
oxes liknelse, then gräs äter.
21. The förgåto Gud sin Frälsare,
som stå stora ting uti Egypten gjort
hade:
22. Widunder i Hams land, och för-
skräckeliga gerningar i röda hafwet.
23. Och han sade, at han wille förgö-
ra them, om Mose, hans utkorade, then
plågan icke förtagit hade, och afwändt
hans grymhet, at han icke platt skulle
förderfwa them.
24. Och the föraktade thet lustiga
landet; the trodde icke hans ord.
25. Och knorrade i theras hyddor;
the lydde intet HERrans röst.
26. Och han hof up sin hand emot
them, at han skulle nederslå them i ök-
nen,
27. Och kasta theras säd ibland hed-
ningarna, och förströ them i landen.
28. Och the gåfwo sig til BaalPeor,
och åto af the döda afgudars offer,
29. Och förtörnade honom med sina
werk: tå kom ock en plåga ibland them.
30. Tå trädde Pinehas fram, och för-
likte saken, och plågan wände åter.
31. Och thet wardt honom räknadt
til rättfärdighet, ifrå slägte til slägte,
i ewig tid.
32. Och the förtörnade honom wid
trätowatnet, och the plågade Mose illa.
33. Ty the bedröfwade honom hans
hjerta, så at några ord undföllo honom.
34. The förgjorde ock icke the folk, som
dock HERren them budit hade:
35. Utan the blandade sig ibland hed-
ningarna, och lärde theras werk,
36. Och tjente theras afgudar: the
kommo them på förargelse.
37. Och the offrade sina söner och sina
döttrar åt djeflar,
38. Och utgöto oskyldigt blod, sina
söners och döttrars blod, som the offrade
åt Canaans afgudar, så at landet med
blodskulder besmittadt wardt;
39. Och orenade sig med sina gernin-
gar, och hor bedrefwo med sina werk.
40. Tå förgrymmade sig HERrans
wrede öfwer sitt folk, och han fick en
styggelse til sitt arf,
41. Och gaf them uti hedningars hän-
der, så at öfwer them rådde the som
them hätske woro.
42. Och theras fiender plågade them,
och the wordo kufwade under theras
händer.
43. Han förloßade them ofta; men
the förtörnade honom med sina werk,
och wordo få, för theras mißgerningars
skul.
44. Och han såg til theras nöd, tå han
theras klagan hörde,
45. Och tänkte på sitt förbund, som
han med them gjort hade; och thet ång-
rade honom, efter hans stora godhet,
46. Och lät them komma til barmher-
tighet för alla them, som them fångat
hade.
47. Hjelp oß, HERre wår Gud, och
för oß tilhopa ut ifrå hedningarna, at

wi måge tacka titt helga namn, och begå titt låf.

48. Låfwad ware HERren Israels Gud ifrån ewighet til ewighet; och alt folk säge: Amen. Halleluja.

107. Psalm.

Tacker HERranom; ty han är mild, och hans godhet warar i ewighet.

2. Säger J, som af HERranom förlöste ären, them han utu nöd förlöst hafwer;

3. Och them han utu landen tilsamman hämtat hafwer, ifrån östan, ifrå wästan, ifrå nordan, och ifrå hafwet;

4. The ther wilse gingo i öknen, ther ingen wäg war, och funno ingen stad, ther the bo kunde;

5. Hungrige och törstige, och theras själ försmäktade.

6. Och the ropade til HERran i theras nöd, och han frälste them utu theras ångest,

7. Och förde them en rätt wäg, at the gingo til en stad, ther the bo kunde.

8. The skola tacka HERranom för hans godhet, och för hans under, som han med menniskors barn gör:

9. At han mättar then törstiga själen, och fyller then hungriga själen med goda ting.

10. The ther sitta måste i mörker och dödens skugga, fångne i twång och jern,

11. Therföre at the Guds bud ohörsamme warit hade, och then Högstas lag försmädat hade.

12. Therföre måste theras hjerta med olycka plågadt warda, så at the omkull lågo, och ingen halp them.

13. Och the ropade til HERran i theras nöd, och han halp them utu theras ångest,

14. Och förde them utu mörkret och dödens skugga, och slet theras band sönder.

15. The skola tacka HERranom för hans godhet, och för hans under, som han med menniskors barn gör:

16. At han sönderbryter kopparportar, och sönderslår jernbommar.

17. The galne wordo plågade, för theras öfwerträdelses skul, och för theras synders skul.

18. The wämjades wid all mat, och wordo dödssjuke.

19. Och the ropade til HERran i theras nöd, och han halp them utu theras ångest.

20. Han sände sitt ord, och gjorde them helbregda, och frälste them, at the icke blefwo döde.

21. The skola tacka HERranom för hans godhet, och för hans under, som han med menniskors barn gör;

22. Och offra tacksägelse, och förtälja hans werk med glädje.

23. The som med skepp på hafwet fara, och drifwa sin handel til sjös:

24. The hafwa förnummit HERrans werk och hans under i hafwet.

25. När han sade, och et stormwäder upkastade sig, som böljorna uplyfte,

26. Och the foro up åt himmelen, och foro neder i afgrunden, at theras själ förtwiflade för ångest;

27. Så at the raglade och stapplade, såsom en drucken, och wißte ingen råd mer.

28. Och the ropade til HERran i sin nöd, och han förde them utu theras ångest,

29. Och stillade stormen, at böljorna saktade sig.

30. Och the wordo glade, at thet stilla wardt; och han förde them til lands, efter theras önskan.

31. The skola tacka HERranom för hans godhet, och för hans under, som han med menniskors barn gör;

32. Och prisa honom i församlingen, och in för the äldsta låfwa honom:

33. The, hwilkas bäckar förtorkades och wattukällor wände igen at flyta:

34. Så at et fruktsamt land intet bar, för theras ondskas skul, som ther uti bodde.

35. Och thet som torrt war, gjorde han watturikt, och på torra landet wattukällor;

36. Och satte tit the hungriga, at the beredde en stad, ther the bo kunde,

37. Och så åkrar, och wingårdar plantera måtte, och årligen frukt få.

38. Och han wälsignade them, så at the sig storligen förökade, och them mycken boskap gaf;
39. The ther nedertryckte och förswagade woro af the onda, som them twungit och trängt hade,
40. Tå förakt else uppå Förstarne utguten war, så at i hela landet stod bistert och ödsligt til,
41. Och han then fattiga beskyddade för uselhet, och hans slägte förmerade såsom en fårahjord.
42. Thetta skola the fromme se, och glädja sig; och all ondska skal munnen tilstoppad warda.
43. Hwilken är wis och behåller thetta? Så skola the märka huru många wälgerningar HERren bewisar.

108. Psalm.

En Psalmwisa Davids.
2. Gud, thet är mitt rätta alfwar, jag wil sjunga och låfwa; min ära ocksa.
3. Wakna up, psaltare och harpa; jag wil bittida uppe wara.
4. Jag wil tacka tig, HERre, ibland folken; jag wil låfsjunga tig ibland menniskorna.
5. Ty tin nåd räcker så widt som himmelen är; och tin sanning så widt som skyarne gå.
6. Uphöj tig, Gud, öfwer himmelen, och tin ära öfwer alla land;
7. På thet tine älskelige wänner måga förloßade warda: hjelp med tin högra hand, och bönhör mig.
8. Gud talar i sin helgedom; thes gläder jag mig, och wil stifta Sichem, och afmäta then dalen Succoth.
9. Gilead är min, Manaße är ock min, och Ephraim är mitt hufwuds magt, Juda är min Förste.
10. Moab är mitt twättekar; jag wil sträcka mina skor öfwer Edom; öfwer the Philisteer wil jag fröjdas.
11. Ho wil föra mig uti en fast stad? Ho wil leda mig in til Edom?
12. Skal icke tu göra thet, Gud, som oß förkastat hafwer, och icke drog, Gud, ut med wår här?
13. Skaffa oß bistånd i nöden; ty menniskors hjelp är fåfäng.
14. I Gudi wilje wi bewisa manliga werk; han skal nedertråda wåra fiender.

109. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga. Gud mitt låf, tig icke:
2. Ty the hafwa uplåtit sin ogudaktiga och falska mun emot mig, och tala emot mig med falska tungor:
3. Och the tala hätskeligen emot mig allestädes, och strida emot mig utan sak.
4. Therföre at jag älskar them, äro the emot mig; men jag beder.
5. The bewisa mig ondt för godt, och hat för min kärlek.
6. Sätt ogudaktiga öfwer honom, och Satan stånde på hans högra hand.
7. Then som sig af honom lära låter, hans lefwerne ware ogudaktigt, och hans bön ware synd.
8. Warde hans dagar få; och hans ämbete tage en annan.
9. Warde hans barn faderlösa, och hans hustru enka.
10. Hans barn gånge huswilla, och tigge, och söke, såsom the ther förderfwade äro.
11. The ockrare utsuge alt thet han hafwer, och the främmande bortröfwe hans gods.
12. Och ingen bewise honom godt, och ingen förbarme sig öfwer hans faderlösa.
13. Hans efterkommande warde utrotade; theras namn warde i andra led utplånadt.
14. På hans fäders mißgerning warde tänkt för HERranom, och hans moders synd warde intet utplånad.
15. HERren låte them aldrig komma utu sin ögnasyn, och theras åminnelse warde utrotad på jorden:
16. Therföre at han så platt ingen barmhertighet hade; utan förföljde then elända och fattiga och then bedröfwade, til at dräpa honom.
17. Och han wille hafwa förbannelse; then skal ock komma til honom: han wille icke wälsignelse; så skal hon ock wara långt ifrå honom.

18. Och han drog förbannelse uppå sig, såsom sin skjorta; och hon är ingången i hans inelswor, såsom watn, och såsom olja uti hans ben.
19. Hon warde honom såsom en klädnad, then han uppå sig hafwer, och såsom et bälte, ther han allestädes omgjordar sig med.
20. Altså ske them af HErranom, som mig emot äro, och tala ondt emot min själ.
21. Men tu, HErre, HErre, war tu med mig, för titt namns skul; ty tin nåd är min tröst: fräls mig.
22. Ty jag är fattig och eländig, mitt hjerta är bedröfwadt i mig.
23. Jag går bort, såsom en skugge, then fördrifwen warder; och warder förjagad, såsom gräshoppor.
24. Mina knän äro swaga af fastande, och mitt kött är magert, och hafwer ingen fetma.
25. Och jag måste wara theras begabberi: när the se mig, rista the sitt hufwud.
26. Gör mig bistånd, HErre min Gud: hjelp mig efter tin nåd;
27. At the måga förnimma, at thet är tin hand, at tu, HErre, thetta gör.
28. Förbanna the, så wälsigna tu: sätta the sig emot mig, så warde the til skam; men tin tjenare glädje sig.
29. Mine motståndare warde med försmädelse beklädde, och warde med sin skam öfwertäckte, såsom med en kjortel.
30. Jag wil mycket tacka HErranom med min mun, och låfwa honom ibland många;
31. Ty han står then fattiga på högra handen, at han skal hjelpa honom ifrå them som hans lif fördöma.

110. Psalm.

En Psalm Davids. HErren sade til min HErra: Sätt tig på min högra hand, til thes jag lägger tina fiender til tin fotapall.
2. HErren skal sända titt rikes spira utaf Zion: war rådande ibland tina fiender.
3. Efter tin seger skal titt folk wälwilligt offra tig i helig prydning: tina barn warda tig födde såsom daggen af morgonrodnan.
4. HErren hafwer swurit, och honom skal thet intet ångra: Tu äst en Prest ewinnerligen, efter Melchisedeks sätt.
5. HErren, på tin högra hand, skal slå Konungar i sin wredes tid.
6. Han skal döma ibland hedningarna; han skal göra stora slagtningar; han skal sönderkrossa hufwudet öfwer stora land.
7. Han skal dricka af *bäcken på wägen*; therföre skal han uphäfwa hufwudet.

111. Psalm.

Halleluja. Jag tackar HErranom af alt hjerta uti the frommas råd och i församlingen.
2. Stora äro HErrans werk: then som uppå them aktar, han hafwer lust ther af.
3. Hwad han skickar, thet är låfligt och härligt; och hans rättfärdighet blifwer ewinnerligen.
4. Han hafwer gjort en åminnelse til sina under, then nådelige och barmhertige HErren.
5. Han gifwer mat åt them som *fruk*ta honom: han tänker *ewinnerligen* uppå sitt förbund.
6. Han låter förkunna sina wäldiga gerningar för sitt folk, at han skal gifwa them hedningarnas arf.
7. Hans händers werk äro sanning och rätt: alla hans bud äro rättsinniga.
8. The blifwa wid magt altid och ewinnerligen, och ske troligen och redeligen.
9. Han sänder sitt folk förlossning; han lofwar, at hans förbund skal ewinnerligen blifwa: heligt och förskräckeligt är hans namn.
10. HErrans fruktan är wishetens begynnelse: thet är et godt förstånd, then ther efter gör; hans låf blifwer ewinnerligen.

112. Psalm.

Halleluja. Säll är then, som HErran fruktar, then som stor lust hafwer til hans bud.

2. Hans såd skal wåldig wara på jorden: the frommas slägte skal wälsignadt warda.
3. Rikedom och ymnighet skal wara i hans hus, och hans råttfärdighet blifwer ewinnerligen.
4. Then fromma går ljus up i mörkret, af then nådeliga, barmhertiga och råttfärdiga.
5. Säll är then, som barmhertig är, och gerna lånar, och lagar så sina saker, at han ingen orätt gör.
6. Ty han skal blifwa ewinnerligen: then råttfärdige skal aldrig förgäten warda.
7. När en plåga kommer, fruktar han sig intet; hans hjerta hoppas stadigt uppå HErran.
8. Hans hjerta är tröst, och fruktar sig intet, til thes han på sina fiender lust ser.
9. Han utströr, och gifwer the fattiga; hans råttfärdighet blifwer ewinnerligen; hans horn skal uphöjdt warda med åra.
10. Then ogudaktige skal thet se, och honom skal förtrytat; sina tånder skal han bita tilsamman, och förgås; ty hwad the ogudaktige gerna wilja, thet blifwer om intet.

113. Psalm.

Halleluja. Låfwer, I HErrans tjenare; låfwer HErrans namn.
2. Låfwadt ware HErrans namn, ifrå nu och i ewighet.
3. Ifrå solens upgång, alt in til nedergången, ware HErrans namn låfwadt.
4. HErren är hög öfwer alla hedningar: hans åra går så widt som himmelen är.
5. Hwilken är såsom HErren wår Gud, then sig så högt satt hafwer?
6. Och ser uppå thet nedriga, i himmelen och på jorden?
7. Then som then ringa uprättar utu stoftet, och uplyfter then fattiga utu träcken;
8. At han skal sätta honom bredewid Förstar, wid hans folks Förstar:
9. Then ther låter then ofruktsamma bo i huset, at hon en glad barnamoder warder. Halleluja.

114. Psalm.

Tå Israel utur Egypten drog, Jacobs hus ifrå främmande folk;
2. Tå wardt Juda hans helgedom, Israel hans wålde.
3. Hafwet såg thet, och flydde; Jordanen wände tilbaka.
4. Bergen sprungo såsom lamm; högarne såsom unga får.
5. Hwad war tig, tu haf, at tu flydde? Och tu Jordan, at tu wände tilbaka?
6. I berg, at I sprungen såsom lamm? I högar såsom unga får?
7. För HErranom båfwade jorden, för Jacobs Gud.
8. Then bergsklipporna förwandlar uti wattusjöar, och stenen i wattukällor.

115. Psalm.

Icke oß, HErre, icke oß, utan titt namn gif åran, för tin nåd och sannings skul.
2. Hwi skulle hedningarne säga: Hwar är nu theras Gud?
3. Men wår Gud är i himmelen; han kan göra hwad han wil.
4. Men theras afgudar äro silfwer och guld, med menniskors händer gjorde.
5. The hafwa mun, och tala intet: the hafwa ögon, och se intet:
6. The hafwa öron, och höra intet: the hafwa näsa, och lukta intet:
7. The hafwa händer, och taga intet: fötter hafwa the, och gå intet, och tala intet genom theras hals.
8. The som sådana göra äro lika så; så ock alle the som hoppas uppå them.
9. Men Israel, hoppes uppå HErran; han är theras hjelp och sköld.
10. Arons hus, hoppes uppå HErran; han är theras hjelp och sköld.
11. The ther HErran frukta, hoppes ock uppå HErran; han är theras hjelp och sköld.
12. HErren tänker uppå oß, och wälsignar oß; han wälsignar Israels hus; han wälsignar Arons hus.

13. Han wälsignar them som frukta HERran, både små och stora.
14. HERren wälsigne eder, ju mer och mer, eder och edra barn.
15. J ären HERrans wälsignade, then himmel och jord gjort hafwer.
16. Himmelen alt omkring är HERrans; men jorden hafwer han gifwit åt menniskors barn.
17. The döde kunna tig, HERre, intet låfwa; ej heller the som nederfara i thet stilla:
18. Utan wi låfwe HERran, ifrå nu och i ewighet. Halleluja.

116. Psalm.

Thet är mig ljuft, at HERren hörer min röst och min bön,
2. At han böjer sina öron til mig; therföre wil jag åkalla honom i mina lifsdagar.
3. Dödens snaror hade omfattat mig, och helfwetets ångest hade råkat uppå mig: jag kom i jämmer och nöd.
4. Men jag åkallade HERrans namn: O! HERre, fräls min själ.
5. HERren är nådelig och rättfärdig, och wår Gud är barmhertig.
6. HERren bewarar the enfaldiga: när jag nederligger, så hjelper han mig.
7. War nu åter tilfreds, min själ; ty HERren gör tig godt.
8. Ty tu hafwer uttagit min själ utu döden, mina ögon ifrå tårar, min fot ifrå fall.
9. Jag wil wandra för HERranom uti the lefwandes land.
10. Jag tror; therföre talar jag. Men jag warder swårligen plågad.
11. Jag sade i min hâpenhet: Alla menniskor äro lögnaktiga.
12. Huru skal jag wedergälla HERranom alla hans wälgerningar, som han mig gör?
13. Jag wil taga then hälsosamma kalken, och predika HERrans namn.
14. Jag wil betala mina löften HERranom för alt hans folk.
15. Hans helgons död är dyr hållen för HERranom.
16. O! HERre, jag är tin tjenare; jag är tin tjenare, tin tjenarinnas son: tu hafwer sönderslitit mina band.
17. Tig wil jag offra tacksägelse, och predika HERrans namn.
18. Jag wil betala mina löften HERranom för alt hans folk,
19. Uti gårdarna åt HERrans hus, uti tig, Jerusalem. Halleluja.

117. Psalm.

Låfwer HERran, alla hedningar; priser honom, alla folk:
2. Ty hans nåd är wäldig öfwer oß, och HERrans sanning warar i ewighet. Halleluja.

118. Psalm.

Tacker HERranom; ty han är mild, och hans godhet warar ewinnerligen.
2. Nu säge Israel: Hans godhet warar ewinnerligen.
3. Nu säge Arons hus: Hans godhet warar ewinnerligen.
4. Nu säge the som HERran frukta: Hans godhet warar ewinnerligen.
5. Uti ångest åkallade jag HERran, och HERren bönhörde mig, och tröstade mig.
6. HERren är med mig; therföre fruktar jag mig intet: hwad kunna menniskor göra mig?
7. HERren är med mig, til at hjelpa mig; och jag wil lust se på mina fiender.
8. Thet är godt at förtrösta på HERran, och icke förlåta sig på menniskor.
9. Thet är godt at förtrösta uppå HERran, och icke förlåta sig på Förstar.
10. Alle hedningar belägga mig; men i HERrans namn wil jag förgöra them.
11. The kringhwärfwa mig på alla sidor; men i HERrans namn wil jag nederlägga them.
12. The omlägga mig såsom bi: the sleka såsom eld i törne; men i HERrans namn wil jag förgöra them.
13. Man stöter mig, at jag falla skal; men HERren hjelper mig.
14. HERren är min magt och min psalm, och är min salighet.
15. Man sjunger med glädje om seger

uti the råttfårdigas hyddor: HERrans högra hand behåller segren.
16. HERrans högra hand år uphöjd: HERrans högra hand behåller segren.
17. Jag skal icke dö, utan lefwa, och förkunna HERrans gerningar.
18. HERren nåpser mig wål; men han gifwer mig icke åt döden.
19. Uplåter mig råttfårdighetens portar, at jag må ther ingå, och tacka HERranom.
20. Thet år HERrans port; the råttfårdige skola ther ingå.
21. Jag tackar tig, at tu nåpste mig, och halp mig.
22. Then stenen, som byggningsmånnerne förkastade, år til en hörnsten worden.
23. Thet år skedt af HERranom, och år et under för wåra ögon.
24. Thetta år then dagen, then HERren gör; låt oß på honom fröjdas och glådjas.
25. O! HERre, hjelp: O! HERre, låt wål gå.
26. Låfwad ware then, som kommer i HERrans namn: wi wålsigne eder, som af HERrans hus åren.
27. HERren år Gud, then oß uplyser: pryder högtiden med löf, alt in til hornen på altaret.
28. Tu åst min Gud, och jag tackar tig; min Gud, jag wil prisa tig.
29. Tacker HERranom; ty han år mild, och hans godhet warar ewinnerligen.

119. Psalm.

Salige åro the, som utan wank lefwa, the som i HERrans lag wandra.
2. Salige åro the, som hans witnesbörd hålla; the som af alt hjerta söka honom.
3. Ty the som på hans wågar wandra, the göra intet ondt.
4. Tu hafwer budit, at hålla tina befallningar fliteligen.
5. O! at mitt lif hölle tina råtter med fullt alfwar.
6. När jag skådar uppå alla tina bud, så kommer jag icke på skam.
7. Jag tackar tig af rått hjerta, at tu lårer mig tin råttfårdighets råtter.
8. Tina råtter wil jag hålla: öfwergif mig dock aldrig.
9. Huru skal en yngling sin wåg ostraffeligt gå? När han håller sig efter tina ord.
10. Jag söker tig af alt hjerta: låt mig icke fela om tina bud.
11. Jag behåller titt ord i mitt hjerta, på thet jag icke skal synda emot tig.
12. Låfwad ware tu, HERre; lår mig tina råtter.
13. Jag wil med mina låppar förtålja alla tin muns råtter.
14. Jag fröjdar mig af tina witnesbörds wåg, såsom af allahanda rikedomar.
15. Jag talar thet tu befallt hafwer, och ser på mina wågar.
16. Jag hafwer lust til tina råtter, och förgåter icke titt ord.
17. Gör wål med tin tjenare, at jag må lefwa, och hålla titt ord.
18. Öpna mig ögonen, at jag må se under i tin lag.
19. Jag år en gåst på jorden: förbölj icke tina bud för mig.
20. Min sjål år helt sönderkroßad, för trångtans skul efter tina råtter altid.
21. Tu nåpser the stolta: förbannade åro the, som wika ifrå tina bud.
22. Wånd ifrå mig försmådelse och förakelse; ty jag håller tina witnesbörd.
23. Sitta ock Förstarne och tala emot mig; men tin tjenare talar om tina råtter.
24. Jag hafwer lust til tina witnesbörd; the åro mina rådgifware.
25. Min sjål ligger i stoft; wederqwick mig, efter titt ord.
26. Jag förtåljer mina wågar, och tu bönhörer mig: lår mig tina råtter.
27. Underwisa mig tina befallningars wåg; så wil jag tala om tina under.
28. Jag gråmer mig så, at hjertat mig försmåktas: styrk mig, efter titt ord.
29. Wånd ifrå mig then falska wågen, och unna mig tin lag.
30. Jag hafwer utwalt sanningens

wåg; tina rätter hafwer jag mig föresatt.
31. Jag håller mig in til tina witnesbörd: HERre, låt mig icke på skam komma.
32. När tu mitt hjerta tröstar, så löper jag tina buds wåg.
33. Lär mig, HERre, tina rätters wåg, at jag må bewara them in til ändan.
34. Underwisa mig, at jag må bewara tin lag, och hålla then af alt hjerta.
35. För mig in på tina buds stig; ty jag hafwer ther lust til.
36. Böj mitt hjerta til tina witnesbörd, och icke til girighet.
37. Wänd bort mina ögon, at the icke se efter onyttig lära; utan wederqwick mig på tin wåg.
38. Låt tin tjenare hålla tina bud stadigt för titt ord, at jag må frukta tig.
39. Wänd ifrå mig then försmädelse som jag fruktar; ty tina rätter äro lustige.
40. Si, jag begär tina befallningar; wederqwick mig med tin rättfärdighet.
41. HERre, låt mig wederfaras tin nåd, tin hjelp, efter titt ord:
42. At jag mina lastare swara må; ty jag förlåter mig på titt ord.
43. Och tag ju icke ifrå min mun sanningens ord; ty jag hoppas uppå tina rätter.
44. Jag wil hålla tin lag allestädes, altid och ewinnerligen.
45. Och jag wandrar i glädje; ty jag söker tina befallningar.
46. Jag talar om tina witnesbörd in för Konungar, och blyges intet;
47. Och hafwer lust til tina bud; och the äro mig kära;
48. Och lyfter mina händer up til tina bud, the mig kära äro; och talar om tina rätter.
49. Tänk uppå titt ord til tin tjenare, på hwilket tu låter mig hoppas.
50. Thet är min tröst i mitt elände; ty titt ord wederqwicker mig.
51. The stolte hafwa theras begabberi med mig; likwäl wiker jag icke ifrå tin lag.
52. HERre, när jag tänker, huru tu af werldens begynnelse dömt hafwer, så warder jag tröstad.
53. Jag brinner inwärtes, för the ogudaktigas skul, som tin lag öfwergifwa.
54. Tina rätter äro min wisa i mitt hus.
55. HERre, jag tänker om natten på titt namn, och håller tin lag.
56. Thet är min skatt, at jag tina befallningar håller.
57. Jag hafwer *sagt: HERre, thet* skal mitt arf wara, at jag tina wägar håller.
58. Jag beder in för titt ansikte af alt hjerta: war mig nådelig, efter titt ord.
59. Jag betraktar mina wägar, och wänder mina fötter til tina witnesbörd.
60. Jag skyndar mig, och dröjer intet at hålla tina bud.
61. The ogudaktigas rote beröfwar mig; men jag förgäter intet tin lag.
62. Om midnatt står jag up, til at tacka tig, för tin rättfärdighets rätter.
63. Jag håller mig til alla them som frukta tig, och tina befallningar hålla.
64. HERre, jorden är full af tin godhet: lär mig tina rätter.
65. Tu gör tin tjenare godt, HERre, efter titt ord.
66. Lär mig goda seder och förståndighet; ty jag tror tina bud.
67. Förr än jag späkt wardt, for jag will; men nu håller jag titt ord.
68. Tu äst mild och god; lär mig tina rätter.
69. The stolte dikta lögn öfwer mig; men jag håller tina befallningar af alt hjerta.
70. Theras hjerta är fett wordet så som flätt; men jag hafwer lust til tin lag
71. Thet är mig ljuft, at tu hafwer späkt mig, at jag må lära tina rätter.
72. Tin muns lag är mig täckare än många tusende stycken guld och silfwer.
73. Tin hand hafwer gjort och beredt mig: underwisa mig, at jag må lära tina bud.
74. The som tig frukta, the se mig, och glädja sig; ty jag hoppas uppå titt ord.

75. HErre, jag wet, at tina domar äro rätte; och tu hafwer troligen späkt mig.
76. Tin nåd ware min tröst, såsom tu tin tjenare lofwat hafwer.
77. Låt mig wederfaras tin barmhertighet, at jag må lefwa; ty jag hafwer lust til tin lag.
78. Ack! at the stolte måtte komma på skam, som mig med lögn nedertrycka; men jag talar om tina befallningar.
79. Ack! at the måtte hålla sig til mig, som tig frukta, och känna tina witnesbörd.
80. Mitt hjerta blifwe rättsinnigt i tina rätter, at jag icke på skam kommer.
81. Min själ trängtar efter tin salighet; jag hoppas uppå titt ord.
82. Mina ögon trängta efter titt ord, och säga: När wil tu trösta mig?
83. Ty jag är såsom en lägel i rök: tina rätter förgäter jag icke.
84. Huru länge skal tin tjenare bida? När wil tu dom hålla öfwer mina förföljare?
85. The stolte gräfwa mig gropar; hwilka intet äro efter tin lag.
86. Tina bud äro allesamman sanning: the förfölja mig med lögn; hjelp mig.
87. The hade hardt när förgjort mig på jorden; men jag öfwergifwer icke tina befallningar.
88. Wederqwick mig genom tin nåd, at jag må hålla tin muns witnesbörd.
89. HErre, titt ord blifwer ewinnerligen, så widt som himmelen är.
90. Tin sanning warar i ewighet; tu hafwer tilredt jorden; och hon blifwer ståndande.
91. Thet blifwer dagligen efter titt ord; ty all ting måste tjena tig.
92. Om tin lag icke hade min tröst warit, så wore jag förgången i mitt elände.
93. Jag wil aldrig förgäta tina befallningar; ty tu wederqwicker mig med them.
94. Jag är tin: hjelp mig; ty jag söker tina befallningar.
95. The ogudaktige wakta uppå mig, at the måga förgöra mig; men jag aktar uppå tina witnesbörd.
96. Jag hafwer på all ting en ända sett; men titt bud är waraktigt.
97. Huru hafwer jag tin lag så kär! dagligen talar jag ther om.
98. Tu gör mig med titt bud wisare, än mina fiender äro; ty thet är ewinnerligen min skatt.
99. Jag är lärdare än alla mina lärare; ty tina witnesbörd äro mitt tal.
100. Jag är förståndigare än the gamle; ty jag håller tina befallningar.
101. Jag förtager mina fötter alla onda wägar, at jag må hålla titt ord.
102. Jag wiker icke ifrå tina rätter; ty tu lärer mig.
103. Tina ord äro min mun sötare än honing.
104. Titt ord gör mig förståndig; therföre hatar jag alla falska wägar.
105. Titt ord är mina fötters lykta, och et ljus på mina wägar.
106. Jag swär, och wil hållat, at jag tin rättfärdighets rätter hålla wil.
107. Jag är swårligen plågad: HErre, wederqwick mig, efter titt ord.
108. Låt tig behaga, HErre, min muns wälwilliga offer; och lär mig tina rätter.
109. Jag bär min själ i mina händer altid, och jag förgäter icke tin lag.
110. The ogudaktige sätta mig snaror; men jag far icke will ifrå tina befallningar.
111. Tina witnesbörd äro mitt ewiga arf; ty the äro mitt hjertas fröjd.
112. Jag böjer mitt hjerta, til at göra efter tina rätter altid och ewinnerligen.
113. Jag hatar the ostadiga andar, och älskar tin lag.
114. Tu äst mitt beskärm och min sköld: jag hoppas uppå titt ord.
115. Wiker ifrå mig, I onde; jag wil hålla min Guds bud.
116. Uppehåll mig igenom titt ord, at jag må lefwa; och låt mig icke på skam komma med mitt hopp.
117. Stärk mig, at jag må blifwa salig; så wil jag altid lust hafwa til tina rätter.

118. Tu förtrampar alla them som wilse gå om tina rätter; ty theras bedrägeri är altsammans lögn.
119. Tu bortkastar alla ogudaktiga på jorden, såsom slagg: therföre älskar jag tina witnesbörd.
120. Jag fruktar mig för tig, så at mitt kött skälfwer, och förskräcker mig för tina rätter.
121. Jag aktar uppå rätt och rättfärdighet: öfwergif mig icke til them, som mig öfwerwåld göra wilja.
122. Beskärma tu tin tjenare, och trösta honom, at the stolte icke göra mig öfwerwåld.
123. Mina ögon trängta efter tin salighet, och efter tin rättfärdighets ord.
124. Handla med tin tjenare efter tin nåd; och lär mig tina rätter.
125. Jag är tin tjenare: underwisa mig, at jag må känna tina witnesbörd.
126. Thet är tid, at HERren gör ther något til: the hafwa om intet gjort tin lag.
127. Therföre älskar jag tina bud öfwer guld, och öfwer fint guld.
128. Therföre håller jag rätt fram alla tina befallningar; jag hatar all falsk wäg.
129. Underliga äro tina witnesbörd; therföre håller them min själ.
130. När titt ord uppenbaradt warder, så fröjdar thet, och gör the enfalldiga wisa.
131. Jag öpnar min mun, och begär tina bud; ty jag längtar efter them.
132. Wänd tig til mig, och war mig nådelig, såsom tu plägar göra them, som titt namn älska.
133. Låt min gång wiß wara i titt ord, och låt ingen orätt öfwer mig råda.
134. Förlös mig ifrå menniskors orätt; så wil jag hålla tina befallningar.
135. Låt titt ansikte lysa öfwer tin tjenare, och lär mig tina rätter.
136. Mina ögon flyta med watn, at man icke håller tin lag.
137. HERre, tu äst rättfärdig, och rätt är titt ord.
138. Tu hafwer tin rättfärdighets witnesbörd och sanningen hårdeligen budit.
139. Jag hafwer när harmats til döds, at mine owänner hafwa titt ord förgätit.
140. Titt ord är wäl bepröfwadt; och tin tjenare hafwer thet kärt.
141. Jag är ringa och föraktad; men jag förgäter icke tina befallningar.
142. Tin rättfärdighet är en ewig rättfärdighet, och tin lag är sanning.
143. Ångest och nöd hafwa drabbat uppå mig; men jag hafwer lust til tina bud.
144. Tina witnesbörds rättfärdighet är ewig; underwisa mig, så lefwer jag.
145. Jag ropar af alt hjerta; bönhör mig, HERre, at jag må hålla tina rätter.
146. Jag ropar til tig; hjelp mig, at jag må hålla tina witnesbörd.
147. Jag kommer bittida, och ropar; uppå titt ord hoppas jag.
148. Jag waknar bittida up, at jag må handla om titt ord.
149. Hör min röst, efter tin nåd: HERre, wederqwick mig, efter tina rätter.
150. Mina arga förföljare wilja til mig, och äro långt ifrå tin lag.
151. HERre, tu äst hardt när, och tina bud äro allesamman sanning.
152. Men jag wet thet långt tilförene, at tu tina witnesbörd ewinnerligen grundat hafwer.
153. Se uppå mitt elände, och fräls mig: hjelp mig ut; förty jag förgäter icke tin lag.
154. Uträtta min sak, och förloßa mig; wederqwick mig igenom titt ord.
155. Saligheten är långt ifrå the ogudaktiga; ty the akta intet tina rätter.
156. HERre, tin barmhertighet är stor; wederqwick mig, efter tina rätter.
157. Mina förföljare och owänner äro många; men jag wiker icke ifrå tina witnesbörd.
158. Jag ser the föraktare; och thet gör mig ondt, at the icke hålla titt ord.
159. Si, jag älskar tina befallningar; HERre, wederqwick mig, efter tin nåd.

160. Titt ord hafwer af begynnelsen warit sanning: alla tin rättfärdighets rätter wara ewinnerligen.
161. Förstarne förfölja mig utan sak, och mitt hjerta fruktar sig för titt ord.
162. Jag gläder mig öfwer titt ord, såsom en then stort byte får.
163. Lögnen är jag hätsk, och jag stygges ther wid; men tin lag hafwer jag kär.
164. Jag låfwar tig sju resor om dagen, för tin rättfärdighets rätters skul.
165. Stor frid hafwa the, som tin lag älska; och the skola icke stappla.
166. HErre, jag wäntar efter tin salighet, och gör efter tina bud.
167. Min själ håller tina witnesbörd, och hafwer them mycket kära.
168. Jag håller tina befallningar och tina witnesbörd; ty alla mina wägar äro för tig.
169. HErre, låt min klagan för tig komma; underwisa mig, efter titt ord.
170. Låt min bön komma för tig; fräls mig, efter titt ord.
171. Mina läppar skola låfwa, när tu lärer mig tina rätter.
172. Min tunga skal tala om titt ord; ty alla tina bud äro rätta.
173. Låt tin hand wara mig biståndig; ty jag hafwer utkorat tina befallningar.
174. HErre, jag längtar efter tin salighet, och hafwer lust til tin lag.
175. Låt min själ lefwa, at hon må låfwa tig, och tina rätter hjelpa mig.
176. Jag är såsom et willfarande och borttappadt får: sök tin tjenare; ty jag förgäter icke tina bud.

120. Psalm.

En wisa i högre choren. Jag ropar til HErran i min nöd, och han bönhörer mig.
2. HErre, fräls min själ ifrå lögnaktiga munnar och ifrå falska tungor.
3. Hwad kan then falska tungan göra tig? Och hwad kan hon uträtta?
4. Hon är såsom en wäldigs skarpa pilar, såsom eld i enbärsträ.
5. We mig, at jag en främling är ibland Mesech, at jag måste bo ibland Kedars hyddor.
6. Thet warder min själ långt, at bo när them som friden hata.
7. Jag håller frid; men när jag talar, så taga the til at örliga.

121. Psalm.

En wisa i högre choren. Jag lyfter mina ögon up til bergen, ifrå hwilka min hjelp kommer.
2. Min hjelp kommer ifrå HErranom, then himmel och jord gjort hafwer.
3. Han skal icke låta tin fot slinta; och then tig bewarar, han sofwer icke.
4. Si, then som Israel bewarar, han är icke sömnig, eller sofwer.
5. HErren bewarar tig; HErren är titt skygd öfwer tin högra hand:
6. At solen icke skal skada tig om dagen, eller månan om natten.
7. HErren beware tig för alt ondt; han beware tin själ.
8. HErren beware tin utgång och ingång, ifrå nu och i ewighet.

122. Psalm.

En wisa Davids i högre choren. Jag glädes i thet mig sagdt är, at wi skole gå in uti HErrans hus:
2. Och at wåra fötter skola stå i tina portar, Jerusalem.
3. Jerusalem är bygdt, at thet skal wara en stad, ther man tilsamman komma skal:
4. Tit slägterne upgå skola, nemligen, HErrans slägter, til at predika Israels folk, til at tacka HErrans namn.
5. Ty ther äro satte stolar til doms: Davids hus stolar.
6. Önsker Jerusalem lycka: them gånge wäl som tig älska.
7. Frid ware inom tina murar, och lycka i tina palats!
8. För mina bröders och fränders skul, wil jag tig frid önska.
9. För HErrans wår Guds hus skul, wil jag titt bästa söka.

123. Psalm.

En wisa i högre choren. Jag lyfter mina ögon up til tig, tu som i himmelen sitter.

2. Si, såsom tjenarenas ögon uppå theras herrars händer se, såsom tjenarinnornas ögon uppå sina fruars händer, altså se wåra ögon uppå HERran wår Gud, til thes han oß nådelig warder.

3. War oß nådelig, HERre: war oß nådelig; ty wi äre fast fulle med föraktelse.

4. Fast full är wår själ af the stoltas begabberi och the högfärdigas föraktelse.

124. Psalm.

En wisa Davids i högre choren. Om HERren icke med oß wore, (så säge Israel)

2. Om HERren icke med oß wore, när menniskorna sig emot oß sätta:

3. Så upswäljde the oß lefwande, tå theras wrede sig öfwer oß förgrymmar:

4. Så fördränkte oß watn, strömmar gingo öfwer wåra själar:

5. Watn ginge alt förhögt öfwer wåra själar.

6. Låfwad ware HERren, at han icke gifwer oß til rof uti theras tänder.

7. Wår själ är undkommen, såsom en fogel en fogelfängares snara: snaran är söndergången, och wi äre löse.

8. Wår hjelp står i HERrans namn, then himmel och jord gjort hafwer.

125. Psalm.

En wisa i högre choren. The som hoppas uppå HERran, the skola icke falla, utan ewinnerligen blifwa, såsom thet berget Zion.

2. Omkring Jerusalem äro berg; och HERren är omkring sitt folk, ifrå nu och i ewighet.

3. Ty the ogudaktigas spira skal icke blifwa öfwer the rättfärdigas hop, på thet the rättfärdige icke skola uträcka sin hand til orättfärdighet.

4. HERre, gör wäl mot them, som gode och fromhjertade äro.

5. Men the som afwika uppå theras wränga wägar, them skal HERren bortdrifwa med the ogerningsmän. Men frid ware öfwer Israel!

126. Psalm.

En wisa i högre choren. När HERren Zions fångar lösande warder, så skole wi warda såsom drömmande.

2. Tå skal wår mun full med löje warda, och wår tunga full med fröjd; tå skal man säga ibland hedningarna: HERren hafwer gjort stora ting med them.

3. HERren hafwer gjort stora ting med oß; thes äre wi glade.

4. HERre, wänd wårt fängelse, såsom tu the strömmar söder ut uttorkat hafwer.

5. The som med tårar så, skola med glädje upskära.

6. The gå åstad, och gråta, och bära ut ädel säd, och komma med glädje, och bära sina kärfwar.

127. Psalm.

En wisa Salomos i högre choren. Om HERren icke bygger huset, så arbeta the fåfängt, som ther på bygga: om HERren icke förwarar staden, så waka wäktarena fåfängt.

2. Thet är fåfängt, at I bittida upstån, och sent gån til hwila, och äten edert bröd med sorg; ty han gifwer thet sina wänner medan the sofwa.

3. Si, barn äro en HERrans gåfwa, och lifsfrukt är en skänk.

4. Lika som skott uti en stark mans hand, så äro ock the unga drängar.

5. Säll är then, som sitt koger af them fullt hafwer: the komma icke på skam, tå the med sina fiender handla i porten.

128. Psalm.

En wisa i högre choren. Säll är then, som fruktar HERran, och på hans wägar går.

2. Tu skal föda tig af tina händers arbete: säll äst tu, och wäl är tig.

3. Tin hustru skal wara såsom et fruktsamt wintrå alt omkring i titt hus;

tina barn såsom oliveqwistar kring om titt bord.

4. Si, altså warder then man wälsignad, som fruktar HErran.

5. HErren skal wälsigna tig af Zion, at tu skal få se Jerusalems wälfärd i alla tina lifsdagar,

6. Och skal få se tina barnabarn. Frid öfwer Israel!

129. Psalm.

En wisa i högre choren. The hafwa ofta trängt mig, alt ifrå min ungdom; (så säge Israel)

2. The hafwa ofta trängt mig, alt ifrå min ungdom; men the wordo mig icke öfwermägtige.

3. The plöjare hafwa plöjt på min rygg, och dragit sina fåror långa.

4. HErren, som rättfärdig är, hafwer the ogudaktigas rep afhuggit.

5. Ack! at på skam komma måtte och tilbaka wända alle the som Zion hätske äro.

6. Ack! at the måtte wara såsom gräs på taken, hwilket förtorkas förr än thet upskärs:

7. Af hwilket skördemannen icke upfyller sin hand, ej heller han, som binder kärfwarna, sin famn;

8. Och the som fram om gå, icke säga: HErrans wälsignelse ware öfwer eder; wi wälsigne eder i HErrans namn.

130. Psalm.

6. Bot-Psalm.

En wisa i högre choren. Utu djupen ropar jag til tig, HErre.

2. HErre, hör min röst; låt tina öron akta uppå min böns röst.

3. Om tu, HErre, wil tilräkna synderna, HErre, ho kan blifwa beständande?

4. Ty när tig är förlåtelse, at man skal frukta tig.

5. Jag wäntar efter HErran; min själ wäntar, och jag hoppas uppå hans ord.

6. Min själ wäntar efter HErran, ifrå then ena morgonwäkten til then andra.

7. Israel hoppes uppå HErran; ty när HErranom är nåd, och mycken förlossning när honom:

8. Och han skal förlossa Israel ifrån alla hans synder.

131. Psalm.

En wisa Davids i högre choren. HErre, mitt hjerta är icke högfärdigt, och mina ögon äro icke stolta, och jag wandrar icke i stora ting, the mig för höga äro.

2. Om jag icke satt och stillade min själ, så wardt min själ afwand, såsom en ifrå sin moder afwand warder.

3. Israel hoppes uppå HErran, ifrå nu och i ewighet.

132. Psalm.

En wisa i högre choren. Tänk, HErre, uppå David och uppå alt hans lidande;

2. Hwilken HErranom swor, och lofwade then mägtige i Jacob:

3. Jag wil icke gå i mitt hus hydda, eller lägga mig på min sängs läger;

4. Jag wil icke låta mina ögon sofwa, eller mina ögonlock sömniga wara;

5. Til thes jag må finna et rum för HErranom, en boning för then Mägtige i Jacob.

6. Si, wi höre ther om i Ephratha: wi hafwe funnit thet i skogsmarken.

7. Wi wilje gå in uti hans boningar, och tilbedja in för hans fotapall.

8. HErre, statt up til tin ro, tu och tin magts ark.

9. Låt tina Prester kläda sig med rättfärdighet, och tina heliga glädja sig.

10. Tag icke bort tin Smordas regemente, för tin tjenare Davids skul.

11. HErren hafwer swurit David en sann ed; ther skal han intet ifrå träda: Jag skal sätta tig tin lifsfrukt uppå tin stol.

12. Om tina barn hålla mitt förbund och mina witnesbörd, som jag them lärande warder, så skola ock theras barn sitta på tin stol ewinnerligen.

13. Ty HErren hafwer utwalt Zion, och hafwer lust til at bo ther.

14. Thetta är min hwila ewinnerli-

gen: här wil jag bo; ty här behagar mig wäl.

15. Jag wil wälsigna thes spis, och gifwa thes fattiga bröd nog.

16. Thes Prester wil jag bekläda med salighet; och thes helige skola glädja sig.

17. Ther sammastädes skal upgå Davids horn: jag hafwer tilredt min Smorda en lykta.

18. Hans fiender wil jag bekläda med skam; men öfwer honom skal hans krona blomstras.

133. Psalm.

En wisa Davids i högre choren. Si, huru godt och lustigt är thet, at bröder bo endrägtigt tilsammans!

2. Såsom kosteligt balsam är, thet af Aarons hufwud flyter ned i alt hans skägg, thet nederflyter uppå hans kläder;

3. Såsom Hermons dagg, och then på Zions berg nederfaller; ty ther sammastädes lofwar HERren wälsignelse och lif til ewig tid.

134. Psalm.

En wisa i högre choren. Si, låfwer HERran, alle HERrans tjenare, I som stån om natten i HERrans hus.

2. Lyfter edra händer up i helgedomen, och låfwer HERran.

3. HERren wälsigne tig af Zion, then himmel och jord gjort hafwer.

135. Psalm.

Halleluja. Låfwer HERrans namn; låfwer, I HERrans tjenare.

2. I som stån i HERrans hus, uti wår Guds hus gårdar,

3. Låfwer HERran; ty HERren är god: låfsjunger hans namn; ty thet är ljufligt.

4. Ty HERren hafwer utwalt sig Jacob; Israel til sin egendom.

5. Ty jag wet, at HERren är stor; och wår HERre är öfwer alla gudar.

6. Alt thet HERren wil, thet gör han, i himmelen, på jorden, i hafwet och i alla djup:

7. Then ther låter skyarna upgå af jordens ända: then ther ljungelden gör, samt med regnet: then ther wädret utu hemliga rum komma låter:

8. Then ther förstfödingen slog uti Egypten, både af menniskor och boskap;

9. Och låt sina tekn och under komma öfwer tig, Egypti land, öfwer Pharao och alla hans tjenare:

10. Then många folkslag slog, och drap mägtiga Konungar:

11. Sihon, the Amoreers Konung, och Og, Konungen i Basan, och alla Konungariken i Canaan;

12. Och gaf theras land til arfs, til arfs åt sitt folk Israel.

13. HERre, titt namn warar i ewighet; tin åminnelse, HERre, warar förutan ända.

14. Ty HERren skal döma sitt folk, och wara sina tjenare nådelig.

15. The hedningars gudar äro silfwer och guld, med menniskors händer gjorde.

16. The hafwa mun, och tala intet: the hafwa ögon, och se intet:

17. The hafwa öron, och höra intet, och ingen ande är i theras mun.

18. The som sådana göra, äro lika så; så ock alle the som hoppas på them.

19. Israels hus låfwe HERran: låfwer HERran, I af Aarons hus:

20. I af Levi hus, låfwer HERran: I som frukten HERran, låfwer HERran.

21. Låfwad ware HERren af Zion, then i Jerusalem bor. Halleluja!

136. Psalm.

Tacker HERranom; ty han är god: ty hans godhet warar ewinnerligen.

2. Tacker alla gudars Gud; ty hans godhet warar ewinnerligen.

3. Tacker alla Herrars HERre; ty hans godhet warar ewinnerligen:

4. Then stora under gör allena; ty hans godhet warar ewinnerligen:

5. Then himlarna skickliga gjort hafwer; ty hans godhet warar ewinnerligen:

6. Then jorden på watn utsträckt hafwer; ty hans godhet warar ewinnerligen:

7. Then stora ljus gjort hafwer; ty hans godhet warar ewinnerligen:

8. Solen, til at förestå dagen; ty hans godhet warar ewinnerligen:
9. Månan och stjernorna, til at förestå natten; ty hans godhet warar ewinnerligen:
10. Then Egypten slog på theras förstfödingar; ty hans godhet warar ewinnerligen:
11. Och utförde Israel ifrå them; ty hans godhet warar ewinnerligen:
12. Med wåldig hand och uträckt arm; ty hans godhet warar ewinnerligen:
13. Then röda hafwet skiftade i twå delar; ty hans godhet warar ewinnerligen:
14. Och lät Israel ther igenom gå; ty hans godhet warar ewinnerligen:
15. Then Pharao och hans här i röda hafwet störtade; ty hans godhet warar ewinnerligen:
16. Then sitt folk förde genom öknen; ty hans godhet warar ewinnerligen:
17. Then stora Konungar slog; ty hans godhet warar ewinnerligen:
18. Och drap mägtiga Konungar; ty hans godhet warar ewinnerligen:
19. Sihon, the Amoreers Konung; ty hans godhet warar ewinnerligen:
20. Och Og, Konungen i Basan; ty hans godhet warar ewinnerligen:
21. Och gaf theras land til arfs; ty hans godhet warar ewinnerligen:
22. Til arfs åt sin tjenare Israel; ty hans godhet warar ewinnerligen:
23. Ty han tänkte på oß, tå wi undertryckte woro; ty hans godhet warar ewinnerligen:
24. Och förloßade oß ifrå wåra fiender; ty hans godhet warar ewinnerligen:
25. Then alt kött mat gifwer; ty hans godhet warar ewinnerligen.
26. Tacker Gud af himmelen; ty hans godhet warar ewinnerligen.

137. Psalm.

Wid the älfwer i Babel sutto wi, och greto, tå wi på Zion tänkte.
2. Wåra harpor hängde wi på pilträ, som ther äro.
3. Ty ther bådo the oß sjunga, som oß fängna höllo, och i wår gråt glade wara: Sjunger oß en af Zions wisor.
4. Huru skulle wi sjunga HERrans wisa i främmande land?
5. Om jag förgäter tig Jerusalem, så warde min högra hand förgäten.
6. Min tunga låde wid min gom, om jag icke tänker uppå tig: om jag icke låter Jerusalem min högsta glädje wara.
7. HERre hogkom Edoms barn, på Jerusalems dag, the ther såga: Slår ned, slår ned i grund.
8. Tu förstörda dotter Babel, säll är then tig wedergäller såsom tu oß gjort hafwer.
9. Säll är then, som tina unga barn tager, och slår them emot stenen.

138. Psalm.

Davids. Jag tackar tig af alt hjerta: in för gudarna wil jag låfsjunga tig.
2. Jag wil tilbedja emot titt helga tempel, och tacka titt namn för tin godhet och trohet; ty tu hafwer gjort titt namn härligt öfwer all ting genom titt ord.
3. När jag åkallar tig, så bönhör mig, och gif min själ stor kraft.
4. HERre, alla Konungar på jorden tacka tig, at the höra tin muns ord:
5. Och sjunga på HERrans wägar, at HERrans åra stor är.
6. Ty HERren är hög, och ser uppå thet nedriga, och känner the högmodiga fjerran.
7. Om jag midt i ångest wandrar, så wederqwicker tu mig, och räcker tin hand öfwer mina fienders wrede, och hjelper mig med tin högra hand.
8. HERren skal göra ther en ända uppå, för min skul. HERre, tin godhet är ewig; förlåt dock icke tina händers werk.

139. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga. HERre, tu utransakar mig, och känner mig.
2. Ehwad jag sitter eller upstår, wet tu thet; tu förstår mina tankar fjerran.
3. Ehwad jag går, eller ligger, så äst

tu omkring mig, och ser alla mina wägar.
4. Ty si, thet är intet ord på min tunga, thet tu, HErre, icke alt wet.
5. Tu skaffar hwad jag både förr och efter gör, och håller tin hand öfwer mig.
6. Sådan kunskap är mig för underlig och för hög; jag kan icke begripat.
7. Hwart skal jag gå för tin anda? Och hwart skal jag fly för titt ansikte?
8. Fore jag up i himmelen, så äst tu ther: båddade jag åt mig i helfwete, si, så äst tu ock ther:
9. Toge jag morgonrodnans wingar, och blefwe ytterst i hafwet;
10. Så skulle dock tin hand ther föra mig, och tin högra hand hålla mig:
11. Om jag sade: Mörker må betäcka mig; så måste natten ock wara ljus omkring mig.
12. Ty ock mörkret är icke mörkt när tig, och natten lyser såsom dagen: mörkret är såsom ljuset.
13. Tu hafwer mina njurar i tin magt; tu war öfwer mig i moderlifwet.
14. Jag tackar tig therföre, at jag underligt gjord är: underliga äro tina werk, och thet besinnar min själ wäl.
15. Mina ben woro tig intet fördolda, tå jag uti thet hemliga gjord war; tå jag skapad wardt nedre i jorden.
16. Tina ögon sågo mig, tå jag ännu oberedd war, och alla dagar woro uti tin bok skrifne, the ännu warda skulle, och tå ingen af them kommen war.
17. Men huru kostelige äro för mig, Gud, tine tankar? O, huru stort är theras tal!
18. Skulle jag räkna them, så worde the flere än sanden: när jag upwaknar, är jag äntå när tig.
19. Ack! Gud, at tu dräpe the ogudaktige, och the blodgirige ifrå mig wika måste.
20. Ty the tala om tig försmädeligt, och tine owänner uphäfwa sig utan sak.
21. Jag hatar ju, HErre, them som tig hata, och mig förtryter om them, at the sig emot tig sätta.
22. Jag hatar them med rätt alfwar; therföre äro the mig hätske.
23. Utransaka mig, Gud, och så weta mitt hjerta: bepröfwa mig, och förnim huru jag thet menar;
24. Och se til, om jag på en ond wäg är; och led mig på then ewiga wägen.

140. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga.
2. Fräls mig, HErre, ifrån onda menniskor; bewara mig för wrångwisa män:
3. The ther ondt tänka i sitt hjerta, och dageligen komma örlig åstad.
4. The hwässa sin tunga såsom en orm: huggorma-förgift är under theras läppar. Sela.
5. Bewara mig, HErre, för the ogudaktigas hand: bewara mig för wrångwisa menniskor, the ther tänka til at omstöta min gång.
6. The högfärdige sätta mig snaror, och utsträcka mig rep til nät, och gillra för mig wid wägen. Sela.
7. Men jag säger til HErran: Tu äst min Gud; HErre, förnim min böns röst.
8. HErre, HErre, min starka hjelp; tu beskärmar mitt hufwud i stridstiden.
9. HErre, låt icke then ogudaktige sitt begär; styrk icke hans onda wilja: the måtte högmodas ther af. Sela.
10. Thet onda, ther mine fiender rådslå om, falle uppå theras hufwud.
11. Han skal utskudda öfwer them ljungeld: han skal med eld slå them djupt ned i jorden, så at the aldrig mer upstå skola.
12. En ond mun skal ingen lycka hafwa på jorden: en wrångwis ond menniska skal förjagad och omstörtad warda.
13. Ty jag wet, at HErren skal uträtta then eländas sak och then fattigas rätt.
14. Och the rättfärdige skola tacka titt namn, och the fromme skola för titt ansikte blifwa.

141. Psalm.

En Psalm Davids. HErre, jag ropar til tig; skynda tig til mig; förnim min röst, när jag åkallar tig.

2. Min bön gälle in för tig, såsom et rökoffer; mina händers uphäfwande, såsom et aftonoffer.
3. HERre, bewara min mun, och bewara mina läppar.
4. Böj icke mitt hjerta til något thet ondt är, til at föra et ogudaktigt wäsende med the ogerningsmän; at jag icke äter af thet, som them lyster.
5. Then rättfärdige slå mig wänligen, och straffe mig: thet skal göra mig så godt som balsam på mitt hufwud; ty jag beder städse, at the icke skola göra mig skada.
6. Theras lärare störte öfwer en sten: så skal man tå sedan höra min lära, at hon lustig är.
7. Wåra ben äro förströdda alt in til grafwen, såsom tå en uprifwer och upkastar jorden.
8. Ty uppå tig, HERre, HERre, se mina ögon; jag tröstar uppå tig; bortkasta icke min själ.
9. Bewara mig för then snara, som the mig satt hafwa, och för the ogerningsmäns giller.
10. The ogudaktige falle med hwar annan uti sina egna nät; men jag gånge altid fram om.

142. Psalm.

En underwisning Davids, til at bedja, tå han uti kulan war.
2. Jag ropar til HERran med min röst, och beder HERran med min röst.
3. Jag utgjuter mitt tal för honom, och gifwer honom min nöd före.
4. När min ande i ångest är, så läter tu tig wårda om mig: the sätta för mig snaror på wägen, ther jag går.
5. Skåda på högra handen och se, ther wil ingen känna mig; jag kan icke undfly; ingen läter sig wårda om min själ.
6. HERre, til tig ropar jag, och säger: Tu äst mitt hopp, min del uti the lefwandes land.
7. Akta uppå min klagan; ty jag warder swårligen plågad: hjelp mig ifrå mina förföljare; ty the äro mig för mägtige.
8. För min själ utu fångahuset, at jag må tacka titt namn: the rättfärdige skola församla sig til mig, när tu wäl emot mig gör.

143. Psalm.
7. Bot-Psalm.

En Psalm Davids. HERre, hör min bön; förnim min bön, för tin sannings skul; bönhör mig, för tin rättfärdighets skul.
2. Och gack icke til doms med tin tjenare; ty för tig är ingen lefwande rättfärdig.
3. Ty fienden förföljer min själ, och sönderslår mitt lif til jorden; han lägger mig i mörkret, såsom the döda i werlden.
4. Och min ande är i mig bedröfwad; mitt hjerta är mig i mitt lif förtärdt.
5. Jag tänker uppå the förra tider: jag talar om alla tina gerningar, och säger om tina händers werk.
6. Jag uträcker mina händer til tig; min själ törstar efter tig, såsom en torr jord. Sela.
7. HERre, bönhör mig snarligen; min ande förgås; göm icke titt ansikte bort ifrå mig, at jag them icke lik warder, som i kulan fara.
8. Låt mig bittida höra tin nåd; ty jag hoppas på tig: kungör mig then wäg, ther jag uppå gå skal; ty jag trängtar efter tig.
9. Hjelp mig, HERre, ifrå mina fiender; til tig hafwer jag tilflygt.
10. Lär mig göra efter titt behag; ty tu äst min Gud: tin gode ande före mig på en jämn wäg.
11. HERre, wederqwick mig, för titt namns skul: för min själ utu nöden, för tin rättfärdighets skul;
12. Och förgör mina fiender, för tin godhets skul, och förgör alla them, som min själ bedröfwa; ty jag är tin tjenare.

144. Psalm.

En Psalm Davids. Låfwad ware HERren, min tröst, then mina händer lärer strida, och mina finger örliga.

2. Min barmhertighet och min borg, mitt beskärm och min hjelpare, min sköld, på then jag tröstar, then mitt folk under mig twingar.
3. HERre, hwad är menniskan, at tu så låter tig wårda om henne? Och menniskones son, at tu så aktar uppå honom?
4. Är dock menniskan lika som intet: hennes tid går bort såsom en skugge.
5. HERre, böj tin himmel, och stig här ned; tag uppå bergen, at the ryka.
6. Låt ljunga, och förströ them; skjut tina skott, och förskräck them.
7. Sänd tin hand af högden, och förlossa mig, och fräls mig ifrå stora watn, ifrå the främmande barns händer,
8. Hwilkas lära är onyttig, och theras gerningar falska.
9. Gud, jag wil sjunga tig en ny wisa; jag wil spela tig på psaltare af tio strängar.
10. Tu som gifwer Konungen seger, och förlöser tin tjenare David ifrå then ondas mordswärd,
11. Förlös mig ock, och hjelp mig ifrå the främmande barns hand, hwilkas lära är onyttig, och theras gerningar falska:
12. At wåra söner måga upwäxa i theras ungdom, såsom plantor, och wåra döttrar, såsom beprydda swalar, såsom palats:
13. Och wåra wisthus fulla wara, the ther spisning utgifwa kunna, then ena efter then andra: at wåra får måga bära tusende och hundrade tusende i wåra afwelsgårdar:
14. At wåra oxar måga mycket arbete göra: at ingen skade, ingen olycka eller klagan på wåra gator är.
15. Saligt är thet folk, hwilket altså går; men saligt är thet folk, hwilkets Gud HERren är.

145. Psalm.

Et låf Davids. Jag wil uphöja tig, min Gud, tu Konung, och titt namn låfwa altid och förutan ända.
2. Jag wil dageligen låfwa tig, och titt namn prisa altid och förutan ända.
3. HERren är stor och myckt låflig, och hans storhet är osägelig.
4. Barnabarn skola prisa tina werk, och tala om titt wälde.
5. Jag wil tala om tin härliga stora ära och om tina under:
6. At man skal tala om tina härliga gerningar, och at man förtäljer tin härlighet:
7. At man skal prisa tin stora godhet, och låfwa tin rättfärdighet.
8. Nådelig och barmhertig är HERren, tålig och af stor godhet.
9. HERren är allom god, och förbarmar sig öfwer alla sina werk.
10. Alla tina werk, HERre, skola tacka tig, och tina helige låfwa tig;
11. Och prisa titt rikes ära, och tala om titt wälde:
12. At titt wälde må menniskors barn kunnigt warda, och titt rikes härliga majestät.
13. Titt rike är et ewigt rike, och titt herradöme warar förutan ända.
14. HERren uppehåller alla them som falla, och upreser alla them som nederslagne äro.
15. Allas ögon wänta efter tig, och tu gifwer them sin spis i sinom tid.
16. Tu uplåter tin hand, och upfyller alt thet som lefwer med behag.
17. HERren är rättfärdig i alla sina wägar, och helig i alla sina gerningar.
18. HERren är när alla them, som åkalla honom, alla them, som med alfwar åkalla honom:
19. Han gör hwad the gudfruktige begära, och hörer theras rop, och hjelper them.
20. HERren bewarar alla them honom älska, och skal förgöra alla ogudaktiga.
21. Min mun skal säga HERrans låf; alt kött låfwe hans helga namn altid och förutan ända.

146. Psalm.

Halleluja. Låfwa HERran, min själ.
2. Jag wil låfwa HERran, så länge jag lefwer, och låfsjunga min Gud, så länge jag är här.

3. Förlåter eder icke uppå Förstar; the äro menniskor; the kunna intet hjelpa.
4. Ty menniskans ande måste sin wäg, och hon måste åter til jord warda; tå äro förtappade alla hennes anslag.
5. Säll är then, hwilkens hjelp Jacobs Gud är; hwilkens hopp på HERran hans Gud står:
6. Then himmelen, jorden, hafwet, och alt thet ther inne är, gjort hafwer: then tro håller ewinnerligen:
7. Then rätt skaffar them som wåld lida: then the hungriga spisar: HERren löser the fångna.
8. HERren gör the blinda seende: HERren uprättar them som nederslagne äro: HERren älskar the rättfärdiga.
9. HERren bewarar the främlingar och faderlösa, och uppehåller enkorna, och tilbaka wänder the ogudaktigas wäg.
10. HERren är Konung ewinnerligen, tin Gud, Zion, förutan ända. Halleluja.

147. Psalm.

Låfwer HERran; ty at låfwa wår Gud, är en kostelig ting: thet låfwet är ljufligt och dägeligt.
2. HERren bygger Jerusalem, och sammanhämtar the fördrifna i Israel.
3. Han helar them som et förkrossadt hjerta hafwa, och förbinder theras sweda.
4. Han räknar stjernorna, och nämner them alla wid namn.
5. Wår HERre är stor, och stor är hans magt, och thet är obegripeligt, huru han regerar.
6. HERren uprättar the elända, och slår the ogudaktiga til jorden.
7. Sjunger til skiftes HERranom med tacksägelse, och låfwer wår Gud med harpor:
8. Then himmelen med skyar betäcker, och gifwer regn på jorden: then gräs på bergen wäxa låter:
9. Then boskapen sitt foder gifwer, och the unga korparna, som ropa til honom.
10. Han hafwer ingen lust til hästars starkhet, icke heller behag til någon mans ben.
11. HERren hafwer behag til them som frukta honom, them som uppå hans godhet hoppas.
12. Prisa, Jerusalem, HERran; låfwa, Zion, tin Gud;
13. Ty han gör bommarna fasta för tina portar, och wälsignar tina barn i tig;
14. Han skaffar tina gränser frid, och mättar tig med bästa hwete;
15. Han sänder sitt tal uppå jorden; hans ord löper snarligen.
16. Han gifwer snö såsom ull; han strör rimfrost såsom aska.
17. Han kastar sitt hagel såsom betar; ho kan blifwa för hans frost?
18. Han säger, så försmälter thet: han låter sitt wäder blåsa, så töar thet up.
19. Han kungör Jacob sitt ord, Israel sina seder och rätter.
20. Så gör han icke med hedningarna, ej heller låter them weta sina rätter. Halleluja.

148. Psalm.

Halleluja. Låfwer, I Himlar, HERran: låfwer honom i höjden.
2. Låfwer honom, alle hans Änglar; låfwer honom, all hans här.
3. Låfwer honom, sol och måne; låfwer honom, alla skinande stjernor.
4. Låfwer honom, I Himlar, alt omkring, och the watn som ofwan himmelen äro.
5. The skola låfwa HERrans namn; ty han bjuder, så warder thet skapadt.
6. Han håller them altid och ewinnerligen: han skickar them, at the icke annorlunda gå måste.
7. Låfwer HERran på jorden, I hwalfiskar och alla djup;
8. Eld, hagel, snö och dimma, stormwäder, the hans ord uträtta;
9. Berg och alle högar; fruktsamma trän och alle cedrar;

10. Djur och all fånad; krypande djur och foglar;
11. I Konungar på jorden och alla folk; Förstar och alle domare på jorden;
12. Ynglingar och jungfrur; the gamle med the unga.
13. I skolen låfwa HERrans namn; ty hans namn allena är högt; hans låf går så widt som himmel och jord äro:
14. Och han uphöjer sitt folks horn; alle hans helige skola låfwa Israels barn, thet folk som honom tjenar. Halleluja.

149. Psalm.

Halleluja. Sjunger HERranom en ny wisa; the heligas församling skal låfwa honom.
2. Israel glädje sig af then honom gjort hafwer: Zions barn ware glade öfwer sin Konung.
3. The skola låfwa hans namn i dans: med trummor och harpor skola the spela honom.
4. Ty HERren hafwer et behag til sitt folk: han hjelper then elända härligt.
5. The helige skola glade wara, och prisa och låfwa i theras säng.
6. Theras mun skal uphöja Gud; och the skola hafwa skarpa swärd i sina händer:
7. At the skola hämnas ibland hedningarna, och straffa ibland folken:
8. Til at binda theras Konungar med kädjor, och theras ädlingar med jernfjettrar:
9. At the skola göra them then rätt, ther om skrifwit står: Thenna äran skola alle hans helige hafwa. Halleluja.

150. Psalm.

Halleluja. Låfwer Gud i hans helgedom; låfwer honom uti hans magts fäste.
2. Låfwer honom i hans dräpeliga gerningar; låfwer honom i hans stora härlighet.
3. Låfwer honom med basuner; låfwer honom med psaltare och harpor.
4. Låfwer honom med trummor och dansar; låfwer honom med strängar och pipor.
5. Låfwer honom med klara cymbaler; låfwer honom med wälklingande cymbaler.
6. Alt thet anda hafwer låfwe HERran. Halleluja.

Ordspråks-Boken.

1. Capitel.

Theßa äro Salomos ordspråk, Davids sons, Israels Konungs;
2. Til at ther af lära wisbet och tukt,
3. Förstånd, klokhet, rättfärdighet, dom och fromhet:
4. At the fåkunnige måga warda wise, och the ynglingar förnuftige och försigtige.
5. Then ther wis är, han hörer til, och förbättrar sig; och then ther förståndig är, han tager wid råd:
6. At han skal förstå ordspråk, och theras uttydelse, the wisas lära, och theras gåtor.
7. HERrans fruktan är begynnelsen til at lära: the galne förakta wisbet och tuktan.
8. Min son, hör tin faders tuktan, och förlåt icke tin moders bud;
9. Ty thetta är titt hufwud en skön prydning, och en kädja om tin hals.
10. Min son, om skalkar locka tig, så följ icke.
11. Om the säga: Gack med oß: wi wilje wakta efter blod, och gillra för then oskyldiga utan sak:
12. Wi wilje them upsluka lefwande, såsom helfwetet, och the fromma, såsom the ther ned i grafwen fara:
13. Wi wilje finna stora ägodelar:

wi wilje fylla wåra hus med rof:
14. Wågat med oß: en pung skal
wara allas wår.
15. Min son, wandra intet then wä=
gen med them: wakta tin fot för the=
ras stig;
16. Ty theras fötter löpa til thet ondt
är, och skynda sig til at utgjuta blod.
17. Ty thet är fåfångt utkasta nät för
foglarnas ögon;
18. Och the wakta sjelfwe efter hwars
annars blod; och then ene står efter
then andras lif.
19. Altså göra alla girige, at then ene
tager then andra lifwet bort.
20. Wisheten klagar ute, och låter hö=
ra sig på gatorna.
21. Hon ropar i portarna ut för fol=
ket; hon talar sina ord i staden:
22. Huru länge wiljen, I fåkunnige,
fåkunnige wara, och the bespottare lust
hafwa til begabberi, och the galne hata
lärdom?
23. Wänder eder til mitt straff: si,
jag wil utsäga eder min anda, och gö=
ra eder mina ord kunniga.
24. Efter jag nu kallar, och I neken
thet; jag räcker min hand ut, och ingen
aktar thertil;
25. Och I låten fara alla mina råd,
och wiljen icke mitt straff;
26. Så wil jag ock le åt eder ofärd,
och begabba eder, när thet kommer, som
I frukten;
27. När öfwer eder kommer, såsom
en storm, thet I frukten, och eder ofärd,
såsom et wäder; när öfwer eder kom=
mer ångest och nöd.
28. Tå skola the åkalla mig; men jag
skal intet swara: the skola bittida söka
mig, och intet finna.
29. Therföre at the hatade lärdom, och
wille icke hafwa HErrans fruktan;
30. Wille icke mitt råd, och lastade
alla mina straff;
31. Så skola the äta af sitt wäsendes
frukt, och af sina råd mätte warda:
32. At the fåkunnigas lusta drä=
per them, och the galnas lycka förgör
them.
33. Men then mig hörer, han skal sä=
ker blifwa, och nog hafwa, och för intet
ondt frukta.

2. Capitel.

Min son, wil tu anamma mitt tal,
och mina bud när tig behålla:
2. Så låt tina öron gifwa akt på wis=
het, och böj titt hjerta ther til med flit.
3. Ty om tu far ther efter med flit,
och beder ther om:
4. Om tu söker efter henne, såsom ef=
ter silfwer, och letar efter henne, såsom
efter en skatt:
5. Så skal tu förstå HErrans fruk=
tan, och Guds kunskap finna.
6. Ty HErren gifwer wishet, och
utaf hans mun kommer wett och för=
stånd.
7. Han låter the redeliga wäl gå, och
beskärmar the fromma,
8. Och bewarar them som rätt göra,
och bewarar sina heligas wäg.
9. Tå skal tu förstå rättfärdighet och
dom och fromhet och all god wäg.
10. Om wishet faller tig på hjertat,
så at tu gerna lärer;
11. Så skal godt råd bewara tig, och
förstånd skal gömma tig:
12. At tu icke råkar in uppå the ondas
wäg, eller ibland them, som tala thet
wrångt är,
13. Och öfwergifwa then rätta wägen,
och gå mörka stigar:
14. The ther glädjas at göra illa, och
äro glade uti sitt onda och wrångwisa
wäsende:
15. Hwilka sin wäg förwända, och
följa willostigar:
16. At tu icke råkar in til en annans
hustru, och then icke tin är, och then
släta ord gifwer,
17. Och öfwergifwer sin ungdoms
Herre, och förgäter sin Guds förbund.
18. Ty hennes hus böjer sig til döden,
och hennes gångar til the förtappade:
19. Alla the som ingå til henne, the
komma intet igen, och fatta icke lifsens
wäg:
20. At tu må wandra på en god wäg,
och blifwa på rätta stråten.
21. Ty the rättfärdige skola bo i lan=

det, och the fromme skola ther inne blifwa.

22. Men the ogudaktige skola utu landet utrotade warda, och the föraktare skola therutu förgjorde warda.

3. Capitel.

Min son, förgät icke min lag; och titt hjerta behålle mina bud.

2. Ty the skola skaffa tig långt lif och goda år och frid.

3. Nåd och trohet skola icke förlåta tig: häng them på tin hals, och skrif them uti titt hjertas tafla;

4. Så skal tu finna ynnest och klokhet, then Gud och menniskor täck är.

5. Förlåt tig på HErran af alt hjerta, och förlåt tig icke uppå titt förstånd:

6. Utan tänk uppå honom i alla tina wägar, så skal han föra tig rätt.

7. Låt tig icke tycka, at tu äst wis: utan frukta HErran, och wik ifrå thet ondt är.

8. Thet skal wara tin nafle hälsosamt, och wederqwicka tina ben.

9. Hedra HErran af tina ägodelar, och af all tin årswäxts förstling;

10. Så skola tina lador fulla warda, och tina präßar med must öfwerflyta.

11. Min son, förkasta icke HErrans tuktan, och war icke otålig, tå han straffar;

12. Ty hwilken HErren älskar, honom straffar han, och hafwer et behag til honom, såsom en fader til sonen.

13. Säll är then menniska, som wishet finner, och then menniska, hwilken förstånd tilflyter.

14. Ty thet är bättre hafwa henne än silfwer, och hennes frukt är bättre än guld.

15. Hon är ädlare än pärlor, och alt thet tu önska må, är henne icke likt.

16. Långt lif är på hennes högra hand, på hennes wänstra är rikedom och ära.

17. Hennes wägar äro lustige wägar, och alla hennes stigar äro frid.

18. Hon är lifsens trä för alla them som fatta henne; och salige äro the, som hålla henne:

19. Ty HErren hafwer grundat jorden genom wishet, och genom sitt råd tilredt himmelen.

20. Genom hans ord äro djupen åtskilda, och skyarne med dagg dryppande wordne.

21. Min son, låt henne icke ifrå tina ögon wika, så skal tu lyckosam och klok warda.

22. Thet skal wara tin själs lif, och tin mun skal täck wara.

23. Tå skal tu på tin wäg säker wandra, at tin fot icke stöter sig.

24. Lägger tu tig, så skal tu intet frukta tig, utan sofwa sött:

25. At tu icke behöfwer frukta tig för hastig förskräckelse, eller för the ogudaktigas storm, tå han kommer.

26. Ty HErren är tin tröst; han bewarar tin fot, at han icke fången warder.

27. Neka tig icke at göra the torftiga godt, om tin hand af Gudi hafwer magt sådant göra.

28. Säg icke til tin wän: Gack bort, och kom igen: i morgon wil jag gifwa tig; ther tu dock thet nu hafwer.

29. Far icke efter at göra tin wän ondt, then uppå god tro när tig bor.

30. Kifwa med ingen utan sak, om han tig intet ondt gjort hafwer.

31. Följ icke en wrång man efter, och utwälj ingen af hans wägar;

32. Ty HErren stygges wid then affälliga, och hans hemlighet är när the fromma.

33. Uti then ogudaktigas hus är HErrans förbannelse; men then rättfärdigas hus warder wälsignadt.

34. Han skal bespotta the bespottare; men the elända skal han nåd gifwa.

35. The wise skola ärfwa ära; men om the galne än högt upkomma, warda the likwäl til skam.

4. Capitel.

Hörer, mina barn, eder faders tuktan, och akter uppå, at I mågen lära och kloke warda.

2. Ty jag gifwer eder en god lärdom; öfwergifwer icke min lag.

3. Ty jag war min faders son, späd och then endaste för min moder.

4. Och han lärde mig, och sade: Låt titt hjerta anamma mina ord; håll mina bud, så får tu lefwa.
5. Anamma wishet, anamma förstånd; förgät icke, och wik icke ifrå min muns tal.
6. Öfwergif henne icke, så skal hon behålla tig; älska henne, så skal hon bewara tig.
7. Ty wishetens begynnelse är, när man gerna hörer henne, och hafwer klokheten kärare än alla ägodelar.
8. Akta henne högt, så skal hon uphöja tig, och skal komma tig til ära, om tu hafwer henne kär.
9. Hon skal titt hufwud härligen pryda, och hedra tig med en dägelig krona.
10. Så hör, min son, och tag wid mitt tal, så skola tina år många warda.
11. Jag wil föra tig på wishetens wäg: jag wil leda tig på rätta stigen;
12. Så at när tu går, skal tin gång icke warda tig tung, och när tu löper, skal tu icke stöta tig.
13. Anamma tuktan; öfwergif henne icke: bewara henne; ty hon är titt lif.
14. Kom icke uppå the ogudaktigas stig, och träd icke uppå the ondas wäg.
15. Låt fara honom, och gack icke på honom; wik ifrå honom, och gack fram om.
16. Ty the sofwa icke, utan the hafwa gjort illa, och gifwa sig icke ro, utan the hafwa gjort skada.
17. Ty the föda sig af ogudaktigt bröd, och dricka af wränghetens win.
18. Men the rättfärdigas stig skiner såsom et ljus, hwilket framgår, och lyser alt in til full dag.
19. Men the ogudaktigas wäg är såsom mörker, och the weta icke hwar the fallande warda.
20. Min son, akta uppå mina ord, och böj tina öron til mitt tal.
21. Låt them icke komma ifrå tina ögon; behåll them i titt hjerta.
22. Ty the äro lif för them som finna them, och hälsosamma för theras hela kropp.
23. Bewara titt hjerta med all flit; ty ther utaf går lifwet.
24. Låt bort ifrå tig en ond mun, och wränga läppar låt långt wara ifrå tig.
25. Låt tina ögon se rätt fram för sig, och tina ögonlock se rätt fram för tig.
26. Låt tin fot gå lika, så går tu wißt.
27. Wik hwarken på högra eller wänstra sidan: wänd tin fot ifrå thet ondt är.

5. Capitel.

Min son, gif akt uppå min wishet; böj tina öron til min lära:
2. At tu må behålla goda råd, och tin mun weta beskedlighet.
3. Ty en skökas läppar äro en honingskaka, och hennes hals är halare än olja,
4. Men framdeles best som malört, och skarp, såsom et twäeggadt swärd.
5. Hennes fötter löpa ned til döden; hennes gångar få helwetet.
6. Hon går icke rätt fram på lifsens wäg; ostadige äro hennes steg, så at hon icke wet hwart hon går.
7. Så hörer mig nu, mina barn, och wiker icke ifrå min muns tal:
8. Låt tina wägar wara fjerran ifrå henne, och nalkas intet in til hennes husdör:
9. At tu icke skal gifwa tin ära the främmande, och tina år the grymma:
10. At främmande icke skola mätta sig af tin förmåga, och titt arbete icke wara uti en annans hus:
11. Och tu måtte framdeles sucka, när tu titt lif och gods förtärt hafwer,
12. Och säga: Ack! huru hafwer jag hatat tuktan, och mitt hjerta straff försmått;
13. Och hafwer icke lydt mina lärares röst, och icke böjt mina öron til them som mig lärde!
14. Jag är hardt när i all olycka kommen, at jag then meniga hopen och sällskapet följt hafwer.
15. Drick watn utaf tina gropar, och hwad af tin brunn utflyter.
16. Låt tina källor utflyta, och wattubäckarna uppå gatorna;

17. Men haf tu them allena, och ingen främmande med tig.

18. Tin brunn ware wälsignad, och gläd tig af tin ungdoms hustru.

19. Hon är ljuflig såsom en hind, och täck såsom en rå: låt hennes kärlek altid mätta tig, och förlusta tig altid uti hennes kärlek.

20. Min son, hwi wil tu förlusta tig med en främmande, och famntaga en annans?

21. Ty hwar och en mans wägar äro för HErranom, och han mäter alla theras gångar.

22. Then ogudaktigas mißhandel skal gripa honom, och med sina synders snara skal han hällen warda.

23. Han skal dö, therföre at han icke wil låta lära sig, och för sin stora dårskaps skul wilse fara.

6. Capitel.

Min son, går tu i borgen för tin nästa, så hafwer tu häktat tin hand in til en främmande.

2. Tu äst inwefwad med tin muns tal, och gripen uti tin muns ord.

3. Så gör dock, min son, altså, och undsätt tig; ty tu äst kommen tin nästa i händer: löp, skynda tig, och drif tin nästa.

4. Låt icke tina ögon sofwa, eller tina ögonlock sömniga wara.

5. Ut hjelp tig, såsom en rå utu handen, och såsom en fogel utu fogelfängarens hand.

6. Gack bort til myran, tu late; se uppå hennes seder, och lär.

7. Ändock hon ingen Förste, eller höfwitsman, eller herre hafwer,

8. Tilreder hon dock likwäl sitt bröd om sommaren, och samlar sin mat i andene.

9. Huru länge ligger tu, late? När wil tu upstå af tin sömn?

10. Ja, sof ännu litet; tag ther ännu en sömn före; läg ännu litet händerna tilhopa, at tu må sofwa:

11. Så skal fattigdomen med hast komma öfwer tig, såsom en wandrare, och armod, såsom en wäpnad man.

12. En bedrägelig menniska, en skadelig man går med wrång mun,

13. Winkar med ögonen, teknar med foten, wisar med fingren,

14. Tänker altid något ondt och argt i sitt hjerta, och kommer tråtor åstad.

15. Therföre skal honom hans ofärd hastigt påkomma, och han skal med snarhet sönderbråkad warda, så at ther ingen hjelp wara skal.

16. Si, sex stycker hatar HErren, och wid thet sjunde hafwer han en styggelse:

17. Högfärdiga ögon, falsk tunga, händer, som utgjuta oskyldigt blod,

18. Hjerta, som med arg list umgår, fötter, som snare äro til at göra skada,

19. Et falskt witne, som icke skämmes at tala lögn, och then ther tråta emellan bröder åstadkommer.

20. Min son, bewara tin faders bud, och låt icke fara tin moders lag.

21. Bind them tilhopa på titt hjerta dageligen, och häng them på tin hals:

22. När tu går, at the leda tig; när tu ligger, at the bewara tig; när tu upwaknar, at the äro titt tal.

23. Ty budet är en lykta, och lagen är et ljus, och tuktans straff är lifsens wäg.

24. På thet tu må bewarad blifwa för en ond qwinna, för en främmandes släta tunga.

25. Låt hennes dägelighet icke göra tig lusta i titt hjerta, och förtag tig icke på hennes ögonlock.

26. Ty en sköka tager en sitt bröd ifrå; men en gift qwinna fångar ädla lifwet.

27. Kan ock någon hålla eld i barmen, så at hans kläder icke brinna?

28. Huru skulle någon gå på glöd, så at hans fötter icke brände warda?

29. Altså går thet honom, som til sin nästas hustru går: ther blifwer ingen ostraffad, then wid henne kommer.

30. Thet är för en tjuf icke så stor skam, om han stjäl, til at mätta sin själ, tå honom hungrar.

31. Om han gripen warder, gifwer han thet sjufalt igen, och lägger ther til alla ägodelarna i sitt hus:

32. Men then som med en qwinna hor bedrifwer, han är en dåre, och förer sitt lif uti förderf.
33. Ther til skal pläga och skam komma uppå honom, och hans skam skal intet utskrapad warda.
34. Ty mannens harm hafwer nit, och skonar intet på hämndens tid;
35. Och ser icke til någon person, then försona måtte, och tager intet wid, om tu än mycket skänka wille.

7. Capitel.

Min son, behåll mina ord, och göm mina bud när tig.
2. Behåll mina bud, så får tu lefwa, och min lag, såsom tin ögonsten.
3. Bind them på tina finger, skrif them på titt hjertas tafla.
4. Säg til wisheten: Tu äst min syster, och kalla klokheten tin fränka:
5. At tu bewarad warder för en främmande qwinna, för en annans, som släta ord gifwer.
6. Ty i fenstret på mitt hus såg jag ut genom gallret,
7. Och såg ibland the fåkunniga, och wardt warse ibland barn en galen yngling.
8. Then gick på gatan ut med et hörn, och trädde in uppå wägen åt hennes hus,
9. I skymningen, om aftonen af dagen, tå thet natt wardt, och mörkt war.
10. Och si, ther mötte honom en qwinna i skökoklädnad, listig,
11. Wildsinnad och ostyrig, så at hennes fötter icke kunde blifwa i sitt hus.
12. Än är hon ute, än på gatan, och waktar wid alla hörn.
13. Hon tog honom fatt, och kyßte honom utan skam, och sade til honom:
14. Jag hafwer i dag betalat tackoffer för mig, och mitt löfte;
15. Therföre är jag utgången til at möta tig, til at söka titt ansikte bittida, och hafwer funnit tig.
16. Jag hafwer skönt tilredt min säng, med brokiga täcken utur Egypten.
17. Jag hafwer bestänkt min sängkammare med myrrham, aloe och kanel.
18. Kom, låt oß bola alt in til morgonen, och låt oß älskog sköta.
19. Ty mannen är icke hemma; han är bortfaren lång wäg.
20. Han hafwer tagit penningesäcken med sig; han skal först hemkomma til högtidsdagen.
21. Hon talade för honom med många ord, och fick honom in med sin släta mun.
22. Han går strax in med henne, såsom en oxe til at slagtas ledd warder, och såsom til en kjettra, ther med man the dårar näpser,
23. Til thes hon med en pil skjuter honom igenom lefren, och såsom en fogel skyndar sig til snaran, och wet icke at thet gäller honom lifwet.
24. Så hörer mig nu, mina barn, och märker uppå min muns tal:
25. Låt titt hjerta icke wika in uppå hennes wäg, och låt icke förföra tig in uppå hennes stigar;
26. Ty hon hafwer många fargat och fällt, och allehanda mägtige äro dräpne af henne.
27. Hennes hus äro helfwetets wägar, ther man nederfar uti dödens kammare.

8. Capitel.

Ropar icke wisheten? Och klokheten låter höra sig?
2. Uppenbar på wägen och på stråten står hon.
3. Wid stadsportarna, ther man ingår, ropar hon:
4. O! I män, jag ropar til eder, och ropar til folket.
5. Akter, I ofórnuftige, uppå wishet, och I dårar, lägger thet på hjertat.
6. Hörer; ty jag wil tala thet märkeligt är, och lära thet rätt är.
7. Ty min mun skal tala sanningen, och mina läppar skola hata thet ogudaktigt är.
8. Alt min muns tal är rätt; ther är intet wrångt eller falskt inne.
9. The äro alla klara för them, som förstå them, och rätta för them, som wilja anamma them.
10. Tager wid min tuktan hällre än

silfwer, och akter lärdom högre än kosteligt guld.

11. Ty wishet är bättre än pärlor; och alt thet man önska må, kan intet liknas wid henne.

12. Jag, Wishet, bor när klokheten, och jag kan gifwa goda råd.

13. HERrans fruktan hatar thet arga, högfärd, högmod och ond wäg; och jag kan icke lida en wrång mun.

14. Mitt är både råd och dåd: jag hafwer förstånd och magt.

15. Genom mig regera Konungarne, och Rådsherrarne stadga rätten.

16. Genom mig råda Förstarne, Regenter och alle domare på jorden.

17. Jag älskar them, som mig älska; och the som mig bittida söka, the finna mig.

18. Rikedom och ära är när mig, waraktigt gods och rättfärdighet.

19. Min frukt är bättre än guld och fint guld, och min indrägt bättre än utkoradt silfwer.

20. Jag wandrar på rätta wägen, på domens stigar:

21. At jag skal wäl försörja them som mig älska, och upfylla theras håfwor.

22. HERren hafwer haft mig i sina wägars begynnelse; förr än hans gerningar war jag.

23. Jag är insatt af ewighet, af begynnelsen, förr än jorden.

24. Tå djupen ännu intet woro, tå war jag allaredan beredd: tå källorna icke ännu runno med watn.

25. Förr än bergen grundade woro, förr än högarne war jag beredd.

26. Han hade icke ännu gjort jorden, och hwad ther på är, eller jordens berg.

27. Tå han beredde himmelen, war jag ther; tå han mätte djupen med sitt mål;

28. Tå han befäste skyarna ofwan til; tå han befäste djupens källor;

29. Tå han satte hafwet sitt mål, och watnen, at the icke skulle gå öfwer hans befallning; tå han lade jordens grund;

30. Tå war jag werkande med honom, och hade min lust dageligen, och spelade för honom altid;

31. Och spelade på hans jords krets, och min lust war med menniskors barn.

32. Så hörer mig nu, mina barn; salige äro the, som min wäg behålla.

33. Hörer tuktan, och warer wise, och låter icke fara henne.

34. Säll är then menniska, som mig hörer, så at han wakar wid min dör dageligen, at han waktar wid mina dörträn.

35. Then mig finner, han finner lifwet, och skal få behag af HERranom.

36. Men then som syndar emot mig, han skadar sin själ: alla the mig hata, the älska döden.

9. Capitel.

Wisheten byggde sitt hus, och högg sju pelare,

2. Och slagtade sin boskap, skänkte sitt win, och tilredde sitt bord,

3. Och sände sina tjenarinnor ut til at bjuda uppå stadens palats:

4. Then fåkunnig är, han komme hit; och til the dårar sade hon:

5. Kommer, äter af mitt bröd, och dricker af winet som jag skänker.

6. Öfwergifwer thet galna wäsendet, så fån I lefwa; och går på förståndets wäg.

7. Hwilken som tuktar bespottaren, han får skam igen; och then som straffar en ogudaktig, han warder försmädad.

8. Straffa bespottaren intet, at han icke hatar tig; straffa then wisa, han skal älska tig.

9. Gif then wisa, så skal han ännu wisare warda; lär then rättfärdiga, så wäxer han til i lärdom.

10. Wishetens begynnelse är HERrans fruktan; och förstånd lärer hwad heligt är.

11. Ty igenom mig skola tina dagar många warda, och tina lifsår tig flera warda.

12. Äst tu wis, så äst tu tig wis: äst tu en bespottare, så måste tu umgälla thet allena.

13. Men en galen ostadig qwinna, full med sqwaller och fåwitsk,

14. Sitter i sitt hus dör på en stol, högt uppe i staden,
15. Til at bjuda alla som ther fram om gå, och rätteligen wandra på sina wägar:
16. Then ther fåkunnig är, han komme hit; och til the dårar säger hon:
17. Stulit watn är sött, och fördoldt bröd är lustigt.
18. Men han wet icke, at ther äro the döde, och hennes gäster uti djupa helfwetet.

10. Capitel.

Thesza äro Salomos Ordspråk.

En wis son är sin faders glädje; men en galen son är sin moders grämelse.
2. Orätt gods hjelper intet; men rättfärdighet friar ifrå döden.
3. HERren låter icke the rättfärdigas själar hunger lida; men han omstörtar the ogudaktigas arghet.
4. En lat hand gör fattig; men en idog hand gör rik.
5. Then som församlar om sommaren, han är klok; men then som i andene sofwer, han kommer på skam.
6. Wälsignelse är öfwer then rättfärdigas hufwud; men the ogudaktigas mun skal theras wrånghet öfwerfalla.
7. The rättfärdigas åminnelse blifwer uti wälsignelse; men the ogudaktigas namn skal förgås.
8. Then af hjertat wis är, han anammar buden; men then en galen mun hafwer, han warder slagen.
9. Then ther ostraffeligen lefwer, han lefwer säkert; men then ther wrång är på sina wägar, han skal uppenbar warda.
10. Then ther winkar med ögonen, han kommer wedermöda åstad; och then en galen mun hafwer, han warder slagen.
11. Then rättfärdigas mun är en lefwande källa; men the ogudaktigas mun skal theras wrånghet öfwerfalla.
12. Hat upwäcker träta; men kärlek öfwerskyler all öfwerträdelse.
13. Uti the förståndigas läppar finner man wishet; men til en dåres rygg hörer ris.
14. The wise bewara lärdom; men the dårars mun är hardt när förskräckelse.
15. Then rikes gods är hans fasta stad; men fattigdom gör the fattiga blödiga.
16. Then rättfärdige arbetar til lifwet; men then ogudaktige brukar sin inkomst til synd.
17. Hålla tuktan, är wägen til lifwet; men then som bortkastar straff, han far will.
18. Falske munnar skyla hat; och then ther baktalar, han är en dåre.
19. Ther många ord äro, ther är icke synden borta; men then sina läppar håller, han är klok.
20. Then rättfärdigas tunga är kosteligt silfwer; men the ogudaktigas hjerta är intet.
21. Then rättfärdigas läppar föda många; men the galne skola dö uti theras galenskap.
22. HERrans wälsignelse gör rik utan möda.
23. En dåre bedrifwer thet ondt är, och gör sig ther et löje af; men then man är wis, som tager ther wara uppå.
24. Hwad then ogudaktige fruktar, thet wederfares honom; och hwad the rättfärdige begära, thet warder them gifwit.
25. Then ogudaktige är såsom et wäder, thet fram om går, och är icke mer til; men then rättfärdige består ewinnerligen.
26. Såsom ättika gör ondt i tänderna, och rök i ögonen, så gör en försumlig them ondt, som sända honom.
27. HERrans fruktan förmerar dagarna; men the ogudaktigas år warda förkortade.
28. Then rättfärdiges wäntan skal fröjd warda; men the ogudaktigas hopp skal förtappadt warda.
29. HERrans wäg är then frommas tröst; men the ogerningsmän äro blödige.
30. Then rättfärdige warder aldrig nederslagen; men the ogudaktige skola icke blifwa i landet.

31. Then råttfårdiges mun bår fram wishet; men the wrångas mun skal utrotad blifwa.

32. Then råttfårdiges låppar låra hålsosamma ting; men the ogudaktigas mun år wrång.

11. Capitel.

Falst wåg år HERranom en styggelse; men en full wigt år honom behagelig.

2. Ther stolthet år, ther år ock föraktelse; men wishet år når the ödmjuka.

3. Oskyldighet skal leda the fromma; men ondskan skal förstöra the föraktare.

4. Gods hjelper intet på wredens dag; men råttfårdighet frålsar ifrå döden.

5. Then frommas råttfårdighet gör hans wåg rått; men then ogudaktige skal falla genom sitt ogudaktiga wåsende.

6. The frommas råttfårdighet skal fria them; men the föraktare warda fångne uti sin skalkhet.

7. När then ogudaktiga menniskan dör, så år hoppet borta; och thet the oråttfårdige wånta, blifwer om intet.

8. Then råttfårdige warder förlossad utu nöd, och then ogudaktige kommer i hans stad.

9. Genom skrymtarens mun warder hans nåsta förderfwad; men the råttfårdige mårka thet, och warda förlossade.

10. En stad glåder sig, når the råttfårdiga wål går; och ther the ogudaktige förgöras, warder man glad.

11. Genom the frommas wålsignelse warder en stad uphöjd; men genom then ogudaktigas mun warder han nederbruten.

12. Then som sin nåsta skåmmer, han år en dåre; men en förståndig man stillar thet.

13. En baktalare röjer hwad han hemligen wet; men then som et trofast hjerta hafwer, han döljer thet.

14. Ther intet råd år, ther far folket illa; men ther månge rådgifware åro, ther går thet wål til.

15. Then som för en annan i borgen går, han får skada; men then sig för borgen waktar, han år såker.

16. Then qwinna hafwer ynnest, som åran bewarar; men the åro the starke, som rikedomar bewara.

17. En barmhertig man gör sin kropp godt; men en obarmhertig bedröfwar ock sitt kött och blod.

18. The ogudaktigas werk skal fela; men then som råttfårdighet sår, thet år icke fåfångt:

19. Ty råttfårdighet fordrar *til lifs*; men fara efter ondt, thet fordrar *til* döden.

20. HERren hafwer en styggelse til wrånga hjertan, och et behag til the fromma.

21. The onda hjelper intet, om the ån alle lade hånder tilsamman; men the råttfårdigas såd skal hulpen warda.

22. En dågelig qwinna, utan tukt, år lika som en so, med et gyldene span på nåsan.

23. The råttfårdigas önskan måste dock wål gå; och thet the ogudaktige wånta, år olycka.

24. Then ene skiftar ut, och får altid mer; men then andre år nidsk, ther han icke skal, och warder dock fattigare.

25. Then siål som rikeligen wålsignar, warder fet; och then som drucken gör, han skal ock drucken warda.

26. Then som korn innehåller, honom banna menniskorna; men wålsignelse kommer öfwer honom, som thet såljer.

27. Then som något godt söker, honom wederfars godt; men then som efter ondt far, thet skal hånda honom.

28. Then sig uppå sina rikedomar förlåter, han skal förgås; men the råttfårdige skola grönskas såsom löf.

29. Then som sitt egit hus bedröfwar, han skal få wåder til arfwedel; och en dåre måste then wisas tjenare wara.

30. Then råttfårdigas frukt år liffens trå; och en wis man låter sig om menniskorna hjerteligen wårda.

31. Efter then råttfårdige på jorden lida måste, huru mycket mer then ogudaktige och syndaren?

12. Capitel.

Then sig gerna straffa låter, han warder klok; men then ther ostraffad wara wil, han blifwer en dåre.

2. Then ther from är, honom wederfars tröst af HErranom; men en ond man warder förkastad.

3. Et ogudaktigt wäsende främjar menniskan intet; men then rättfärdigas rot skal blifwa.

4. En idog qwinna är sin mans krona; men en lat är såsom war i hans ben.

5. The rättfärdigas tankar äro redelige; men the ogudaktigas anslag äro bedrägeri.

6. The ogudaktigas anslag wakta efter blod; men the frommas mun friar them.

7. The ogudaktige skola warda omstörtade, och icke mer wara til; men then rättfärdigas hus blifwer beståndande.

8. Et godt råd warder (dock i åndalykten) låfwadt; men arg list kommer på skam.

9. Then som ringa är, och tager wara uppå sitt, han är bättre än then ther stor wil wara, och honom fattas bröd.

10. Then rättfärdige förbarmar sig öfwer sitt ök; men the ogudaktigas hjerta är obarmhertigt.

11. Then som sin åker brukar, han skal få bröd tilfyllest; men then som går efter the ting som intet af nöden äro, han är en dåre.

12. Then ogudaktiges lust är til at göra skada; men then rättfärdigas rot skal bära frukt.

13. Then onde warder gripen i sina egna falska ord; men then rättfärdige undkommer ångest.

14. Mycket godt kommer enom genom munnens frukt; och menniskan warder wedergäld efter som hennes händer förtjent hafwa.

15. En dåre behagar hans sed wäl; men then ther råd lyder, han är wis.

16. En dåre bewisar sin wrede snarligen; men then ther smälek fördöljer, han är wis.

17. Then som sanfärdig är, han säger hwad rätt är; men et falskt witne bedrager.

18. Then ther owarsamt talar, han stinger såsom et swärd; men the wisas tunga är hälsosam.

19. En sanfärdig mun består ewinnerligen; men en falsk tunga består icke länge.

20. The som något ondt råda, bedraga sig sjelfwa; men the som til frid råda, the skola glädja sig ther af.

21. Then rättfärdige warder intet ondt wederfarandes; men the ogudaktige skola med olycka fulle warda.

22. Falske munnar äro HErranom en styggelse; men the som troligen handla, the behaga honom wäl.

23. En wis man gör icke mycket af sin klokhet; men the dårars hjerta utropar sin dårskap.

24. En trefwen hand skal warda wäldig; men then som lat är, han måste skatt gifwa.

25. Sorg i hjertat kränker; men et wänligt ord fröjdar.

26. Then rättfärdige hafwer bättre än hans nästa; men the ogudaktigas wäg förförer them.

27. En lat lyckas icke i sin handel; men en trifwen menniska warder rik.

28. På rätt wäg är lif, och på befaren stig är ingen död.

13. Capitel.

En wis son låter fadren tukta sig; men en bespottare lyder icke straff.

2. Munnens frukt nyttjar man; men the föraktare tänka icke annat än wrånghet.

3. Then sin mun bewarar, han bewarar sitt lif; men then som sin mun orådeligt upläter, han kommer i förskräckelse.

4. Then late begär, och får dock intet; men the trefne få nog.

5. Then rättfärdige är lögnens fiende; men then ogudaktige skämmer och försmädar.

6. Rättfärdighet bewarar then ostyl-

dige; men thet ogudaktiga wäsendet förer en til synd.

7. Mången är fattig i stor rikedom, och mången är rik i sin fattigdom.

8. Med rikedom kan en hjelpa sitt lif; men en fattig man hörer icke straff.

9. The rättfärdigas ljus gör glada; men the ogudaktigas lykta skal utslockna.

10. Ibland the högmodiga är altid träta; men wisdhet gör förnuftigt folk.

11. Rikedom warder liten, när man förslösar honom; men thet man tilsamman håller, thet warder stort.

12. Thet hopp som fördröjes, gör ångslan i hjertat; men när thet kommer, som man begärar, thet är et lifwets trä.

13. Then som föraktar ordet, han förderfwar sig sjelf; men then som fruktar budet, han skal få frid.

14. Then wisas lära är en lefwande källa, til at undwika dödens snara.

15. Et godt råd bekommer wäl; men the föraktares wäg gör ondt.

16. En klok gör all ting med förnuft; men en dåre utsprider dårskap.

17. Et ogudaktigt bådskap bär ondt fram; men et trogit båd är hälsosamt.

18. Then som tuktan låter fara, han hafwer fattigdom och skam: then sig gerna straffa låter, han skal til ära komma.

19. När thet kommer, som man begärer, thet gör hjertat godt; men then som flyr thet onda, han är för the galna en styggelse.

20. Then som med wisa omgås, han warder wis; men then som the dårars stallbroder är, han får olycka.

21. Thet onda följer syndarena efter; men then rättfärdige warder godt wedergäldt.

22. Then gode skal hafwa arfwingar in til barnabarn; men syndarens gods skal warda sparadt til then rättfärdiga.

23. Mycken spis är uti the fattigas åker; men somlige församla med orätt.

24. Then sitt ris spar, han hatar sitt barn; men then som thet kärt hafwer, han näpser thet i tid.

25. Then rättfärdige äter, at hans själ må mätt warda; men the ogudaktigas buk hafwer aldrig nog.

14. Capitel.

Genom wisa qwinnor warder huset bygdt; men en galen bryter thet ned med sina åthäfwor.

2. Then som HERran fruktar, han går på rätta wägen; men then honom föraktar, han wiker af hans wäg.

3. Dårar tala tyranniskt; men the wise bewara sin mun.

4. Ther icke oxar äro, ther är krubban ren; men ther oxen hafwer nog at skaffa, ther är nog inkommande.

5. Et trogit witne ljuger icke; men et falskt witne talar dristigt lögn.

6. Bespottaren söker wisdhet, och finner henne intet; men then förståndiga är wisdhet lätt.

7. Kommer tu til en dåre, ther finner tu icke et förnuftigt ord.

8. Thet är then klokes wisdhet, at han aktar uppå sin wäg; men thet är en dåres galenskap, at thet är altsammans bedrägeri med honom.

9. The dårar drifwa theras begabberi med synden; men the fromme hafwa lust til the fromme.

10. När hjertat sörjande är, så hjelper ingen utwärtes glädje.

11. The ogudaktigas hus warder förgjordt; men the frommas hydda skal grönska.

12. Mången behagar en wäg wäl; men på ändalykten leder han honom til döden.

13. Efter löje kommer sorg, och änden på glädje är ångest.

14. En lösaktig menniska warder gående, såsom hon handlar; men en from man skal wara öfwer honom.

15. En fåkunnig man tror hwart ord; men en förståndig man aktar på sin gång.

16. En wis man hafwer fruktan, och flyr thet arga; men en dåre söker fram dristeligen.

17. En otålig menniska gör galna ting; men en försigtig man hatar them.

18. The fåwitske handla owarsamt;

men thet år the förståndigas krona, at the warsamt handla.
19. The onde måste buga sig för the goda, och the ogudaktige uti then råttfårdigas portar.
20. En fattig hatar ock sin nästa; men the rike hafwa många wånner.
21. Syndaren föraktar sin nästa; men såll år then, som förbarmar sig öfwer then elånda.
22. The som med illfundighet umgå, them skal thet fela; men the som godt tånka, them skal trohet och godhet wederfaras.
23. Ther man arbetar, ther år nog; men ther man umgås med ord, ther år fattigdom.
24. The wisa år theras rikedom en krona; men the dårars galenskap blifwer galenskap.
25. Et trogit witne friar lifwet; men et falskt witne bedrager.
26. Then som HERran fruktar, han hafwer et tryggt fåste, och hans barn warda också beskårmade.
27. HERrans fruktan år lifsens kålla, at man må undfly dödsens snara.
28. Ther en Konung mycket folk hafwer, thet år hans hårlighet; men ther litet folk år, thet gör en Herre blödig.
29. Then som tålig år, han år wis; men then som otålig år, han uppenbarar sin galenskap.
30. Et blidt hjerta år kroppens lif; men afund år war i benen.
31. Then som försmådar then fattiga, han lastar hans skapare; men then som förbarmar sig öfwer then fattiga, han årar Gud.
32. Then ogudaktige består icke uti sin olycka; men then råttfårdige år ock i döden frimodig.
33. Uti then förståndigas hjerta hwilar wisheten, och warder uppenbar ibland dårar.
34. Råttfårdighet uphöjer et folk; men synd år folks förderf.
35. En klok tjenare behagar Konungen wål; men en skamlig tjenare lider han icke.

15. Capitel.

Et mjukt swar stillar wrede; men et hårdt ord kommer harm åstad.
2. The wisas tunga gör lårdomen ljuflig; the dårars mun utsputar altid galenskap.
3. HERrans ögon skåda i alla rum, både onda och goda.
4. En hålsosam tunga år lifsens trå; men en lögnaktig gör hjertans sorg.
5. En dåre lastar sin faders tuktan; men then som tager wid straff, han warder klok.
6. Uti then råttfårdigas hus åro ägodelar nog; men uti then ogudaktigas inkomst år förderf.
7. The wisas mun utströr goda råd; men the dårars hjerta icke så.
8. Then ogudaktigas offer år HERranom en styggelse; men the frommas bön år honom behaglig.
9. Then ogudaktigas wåg år HERranom en styggelse; men then ther far efter råttfårdighet, han warder ålskad.
10. Thet år en ond tuktan, öfwergifwa wågen; och then ther straff hatar, han måste dö.
11. Helfwete och förderf åro för HERranom uppenbara; huru mycket mer menniskornas hjerta.
12. En bespottare ålskar icke then honom straffar, och går icke til then wisa.
13. Et gladt hjerta gör et blidt ansikte; men når hjertat bekymradt år, så faller ock modet.
14. Et klokt hjerta handlar wisligt; men the öfwerdådige dårar regera dåraktigt.
15. En bedröfwad menniska hafwer aldrig en god dag; men et godt mod år et dageligt gåstabod.
16. Båttre år något litet med HERrans fruktan, ån en stor skatt med oro.
17. Båttre år en rått kål med kårlek, ån en gödd oxe med hat.
18. En sticken man kommer tråta åstad; men en tålig man stillar kif.
19. Then latas wåg år full med törne; men the frommas wåg år wål slåt.
20. En wis son fröjdar fadren, och en galen menniska skåmmer sin moder.

21. En dåre är galenskapen en glädje; men en förståndig man blifwer på rätta wägen.
22. The anslag warda til intet, ther icke råd är med; men ther månge rådgifware äro, blifwa the beståndande.
23. Thet är enom glädje, at man honom skäligen swarar; och et ord i sinom tid är ganska täckeligt.
24. Lifsens wäg leder then wisa up åt, på thet han skal undwika helfwetet, som nedan til är.
25. HErren skal nederslå the högfärdigas hus, och stadfästa enkors gränser.
26. The argas anslag äro HErranom en styggelse; men et skäligt tal är täckt.
27. Then girige förstör sitt egit hus; men then som mutor hatar, han skal lefwa.
28. Then rättfärdigas hjerta betänker hwad swaras skal; men the ogudaktigas mun utöser ondt.
29. HErren är långt ifrå the ogudaktiga; men the rättfärdigas bön hörer han.
30. Et blidt ansikte gläder hjertat; et godt rykte gör benen feta.
31. Thet öra som hörer lifsens straff, thet skal bo ibland the wisa.
32. Then som icke låter sig aga, han gör sig sjelf til intet; men then som straff hörer, han warder klok.
33. HErrans fruktan är en tuktan til wishet; och förr än man til ära kommer, måste man lida.

16. Capitel.

En menniska sätter sig wäl före i hjertat; men af HErranom kommer hwad tungan tala skal.
2. Hwar och en tyckas hans wägar rena wara; men HErren allena gör hjertat wißt.
3. Befall HErranom tina werk, så gå tina anslag fram.
4. HErren gör all ting för sin egen skul, theslikes ock then ogudaktige til en ond dag.
5. Alla högmodiga hjertan äro HErranom en styggelse, och skola icke ostraffade blifwa, om the än alla tilhopa hölle.
6. Genom godhet och trohet warder en mißgerning försonad, och genom HErrans fruktan undflyr man thet onda.
7. Om någon mans wägar behaga HErranom, så gör han ock hans owänner tilfreds med honom.
8. Bättre är litet med rättfärdighet, än mycken inkomst med orätt.
9. Menniskans hjerta sätter sig sina wägar före; men HErren allena gifwer at thet framgår.
10. Prophetia är i Konungens mun; hans mun felar intet i domen.
11. Rätt wåg och wigt är af HErranom, och alla pund i säcken äro hans werk.
12. Om Konungarne orätt göra, så äro the en styggelse; ty genom rättfärdighet warder Konungssätet fast.
13. Rätt råd behagar Konungen; och then som rätt råder, han warder älskad.
14. Konungens wrede är dödsens bådskap, och en wis man försonar honom.
15. När Konungens ansikte är ljusligt, är thet lifwet, och hans ynnest är såsom et aftonregn.
16. Tag wishet til tig; ty hon är bättre än guld; och hafwa förstånd, är ädlare än silfwer.
17. The frommas wäg flyr thet arga, och then sin wäg bewarar, han behåller sitt lif.
18. Then som et nederfall skal få, han warder tilförene högmodig; och stort sinne går för fallet.
19. Bättre är ödmjuk wara med the elända, än utskifta rof med the högfärdiga.
20. Then en sak wisligt företager, han finner lycka; och säll är then, som sig förlåter på HErren.
21. En förståndig warder berömd för en wis man; och ljuft tal lärer wäl.
22. Klokhet är en lefwande källa för honom som hafwer henne; men the dårars tuktan är galenskap.
23. Ett wist hjerta talar klokt, och lärer wäl.
24. Ljufliga ord äro en honingskaka; the trösta själen, och upfriska benen.
25. Mången behagar en wäg wäl; men hans yttersta drager til döden.

26. Mången man kommer i stor olycka genom sin egen mun.
27. En lösaktig menniska gråfwer efter olycka, och i hennes mun brinner eld.
28. En wrång menniska kommer tråta åstad, och en belackare gör Förstar oense.
29. En arg menniska lockar sin nästa, och förer honom in på en ond wäg.
30. Then som blinkar med ögonen, han tänker intet godt; och then som biter läpparna, han fullkomnar ondt.
31. Grå hår äro en hederskrona, then på rättfärdighetens wäg funnen warder.
32. En tålig man är bättre än en stark, och then som råder öfwer sitt sinne, är bättre än en som städer winner.
33. Lotten warder kastad i sködet; men han faller hwart HERren wil.

17. Capitel.

En torr bit, ther man låter sig med nöja, är bättre än et fullt wisthus med tråta.
2. En klok tjenare skal råda öfwer snöpliga barn, och skal utskifta arfwet emellan bröder.
3. Såsom elden pröfwar silfret, och ugnen guld, altså pröfwar HERren hjertan.
4. En ond menniska aktar uppå onda munnar, och en falsk menniska hörer gerna en skadelig tunga.
5. Then som then fattiga bespottar, han försmädar hans skapare; och then som gläder sig af annans ofärd, han skal icke ostraffad blifwa.
6. The gamlas krona äro barnabarn, och barns ära äro theras fäder.
7. Thet står icke en dåre wäl, at tala om höga ting, mycket mindre en Förste, at han gerna ljuger.
8. Gåfwa är en ädel sten; hwart man henne bär så främjar hon wäl.
9. Then som synd skyler, han förskaffar wänskap; men then som saken röjer, han gör Förstarna oense.
10. Ord förskräcka mer en förståndig, än hundrade hugg en dåre.
11. Et bittert hjerta söker efter at göra skada; men en grufwelig ängel skal komma öfwer honom.
12. Bättre är at möta en björn, then ungarne borttagne äro, än en dåre i hans galenskap.
13. Then som wedergäller godt med ondt, af hans hus skal thet onda icke återwända.
14. Begynnelse til tråta är såsom et watn, thet sig utslår: haf altså tu med kif fördrag, förr än tu ther inmängd warder.
15. Then som then ogudaktiga dömer god, och then som fördömmer then rättfärdiga, the äro bägge HERranom en styggelse.
16. Hwad skal en dåre med penningar i handen, efter han icke hafwer hjerta til at köpa wishet?
17. En wän älskar altid, och en broder warder rönt i nöden.
18. Thet är en dåre, som handen räcker, och går i borgen för sin nästa.
19. Then som älskar kif, han älskar synd; och then sin dör hög gör, han far efter olycka.
20. Et wrångt hjerta finner intet godt; och then som en ond tunga hafwer, han faller i olycka.
21. En dåre gör sig sjelf sorg, och en dåres fader hafwer ingen glädje.
22. Et gladt hjerta gör lifwet lustigt; men et bedröfwadt sinne uttorkar benen.
23. Then ogudaktige tager gerna hemliga gåfwor, til at böja rättens wäg.
24. En förståndig man bär sig wisligt åt; en dåre kastar ögonen hit och tit.
25. En galen son är sin faders grämelse, och sin moders bedröfwelse, then honom födt hafwer.
26. Thet är icke godt, at man oförrättar then rättfärdiga, eller at man slår Försten, som rätt regerar.
27. En förnuftig man hafwer hof med sitt tal, och en förståndig man håller sin anda.
28. Om en dåre teg, worde han ock wis räknad, och förståndig, om han munnen tilhöll.

18. Capitel.

Then som lust hafwer at komma twedrägt åstad, han söker efter tråta, hwar han kan.

2. En dåre hafwer icke lust til förstånd, utan til hwad han hafwer i hjertat.

3. Ther then ogudaktige råder, ther kommer förakt och försmädelse med hån.

4. Orden uti ens mun äro såsom djupt watn, och wishetens källa är en full ström.

5. Thet är icke godt at se til then ogudaktigas person, til at nedertrycka then rättfärdiga i domen.

6. En dåres läppar komma med kif, och hans mun far efter hugg.

7. En dåres mun stämmer sig sjelf, och hans läppar fånga hans egen själ.

8. En belackares ord äro hugg, och the gå en genom hjertat.

9. Then som lat är i sitt arbete, han är hans broder, som skada gör.

10. HErrans namn är et fast slott; then rättfärdige löper tit, och warder beskärmad.

11. Then rikes gods är honom en fast stad, och såsom en hög mur alt omkring.

12. Tå en skal et nederfall få, så warder hans hjerta tilförene stolt; och förr än man til ära kommer, måste man lida.

13. Then som swarar förr än han hörer, honom är thet en galenskap och skam.

14. Then som et gladt hjerta hafwer, han wet hålla sig uti sitt lidande; men när anden är bedröfwad, hwad kan en lida?

15. Et förståndigt hjerta wet hålla sig förnuftigt; och the wise höra gerna at man förnuftigt handlar.

16. Menniskans skänker göra henne rum, och hafwa henne fram för the stora herrar.

17. Hwar och en är i förstone i sin sak rätt; men kommer hans nästa ther til, så finner thet sig.

18. Lotten stillar träta, och skiljer emellan the mägtiga.

19. En broder som fast står, han är såsom en fast stad, och the som för hwar annan strida, såsom en bom för et slott.

20. En man warder lönt efter som hans mun talat hafwer, och han warder mättad af sina läppars frukt.

21. Döden och lifwet stå i tungans wäld; then henne älskar, han får äta af hennes frukt.

22. Then som en ägta hustru finner, han finner godt, och får wälsignelse af HErranom.

23. En fattig man talar med ödmjukhet; en rik man swarar stolt.

24. En trofast wän älskar mer, och står fastare, än en broder.

19. Capitel.

En fattig man, then i sin fromhet wandrar, är bättre än en wrång man med sina läppar, then dock en dåre är.

2. Ther man icke med förnuft handlar, ther går thet intet wäl til; och then som snar är på fötterna, han stöter sig.

3. En menniskas galenskap förförer hennes wäg, at hennes hjerta emot HErran wredgas.

4. Gods gör många wänner; men then fattige warder af sina wänner förlåten.

5. Et falskt witne blifwer icke ostraffadt, och then ther lögn dristigt *talar*, han skal icke undslippa.

6. Månge wakta uppå Förstens person; och alle äro thens wänner, som skänker gifwer.

7. Then fattige hata alla hans bröder, ja, ock hans wänner draga sig långt ifrå honom; och then som sig uppå ord förlåter, han får intet.

8. Then ther klok är, han älskar sitt lif, och then förståndige finner godt.

9. Et falskt witne blifwer icke ostraffadt, och then ther lögn dristigt talar, han skal förgås.

10. Then galne höfwas icke wäl goda dagar, mycket mindre en tjenare at råda öfwer Förstar.

11. Then ther tålig är, han är en klok menniska, och thet är honom ärligt, at han odygd öfwerse kan.

12. Konungens ogunst är såsom et ungt lejons rytande; men hans gunst är såsom dagg på gräs.

13. En galen son är sin faders sorg, och en tråtosam qwinna et stadigt drypande.
14. Hus och ägodelar ärfwas af föräldrar; men en förnuftig hustru kommer af HERranom.
15. Lathet hafwer sömn med sig, och en fåfäng själ skal hunger lida.
16. Then som budet bewarar, han bewarar sitt lif; men then sin wäg föraktar, han skal dö.
17. Then som förbarmar sig öfwer then fattiga, han lånar HERranom; han skal wedergälla honom godt igen.
18. Tukta tin son, medan något hopp är; men låt icke tin själ dragas til at döda honom.
19. Ty stor harm kommer skada åstad: therföre låt honom lös, så kan tu mer tukta honom.
20. Hör råd, och tag wid tuktan, at tu sedan må wis warda.
21. Många anslag äro uti en mans hjerta; men HERrans råd blifwer beståndande.
22. Menniskan pryder hennes wälgerning; och en fattig man är bättre än en ljugare.
23. HERrans fruktan fordrar til lifs, och skal mätt warda, at intet ondt skal hemsöka henne.
24. Then late gömmer sin hand i barmen, och förer henne icke til munnen igen.
25. Slår man bespottaren, så blifwer then fåkunnige wis; straffar man en förståndig, så warder han förnuftig.
26. Then som fadren förlägger, och modren fördrifwer, han är et skamligt och förbannadt barn.
27. Låt af, min son, at höra then tuktan, som förer ifrå förnuftig lära.
28. Et wrångt witne bespottar domen, och the ogudaktigas mun uppslukar orättheten.
29. Bespottare är straff beredt, och slag på the dårars rygg.

20. Capitel.

Win gör lösaktigt folk, och starka drycker göra buller: then som ther til lust hafwer, han warder aldrig wis.

2. Konungens förskräckelse är såsom et ungt lejons rytande: then honom förtörnar, han syndar emot sitt lif.
3. Thet är en man en ära, at han är utan träta; men the som gerna träta, the äro allesamman dårar.
4. För kölds skul wil then late icke plöja; så måste han i andene tigga, och intet få.
5. Rådet uti en mans hjerta är såsom djupt watn; men en förståndig kan märka hwad han menar.
6. Många menniskor warda fromma kallade; men ho skal finna en, then rättsligen from är?
7. En rättfärdig, then i sin fromhet wandrar, hans barn warder wäl gångande efter honom.
8. En Konung, then på stolen sitter til att döma, han förskingrar alt argt med sina ögon.
9. Ho kan säga: Jag är ren i mitt hjerta, och klar ifrå mina synder?
10. Mångahanda wigt och mått, båda äro HERranom en styggelse.
11. Man känner ock en dräng på hans wäsende, om han from och redlig wara wil.
12. Et hörande öra och et seende öga, HERren gör them båda.
13. Älska icke sömn, at tu icke skal fattig warda; låt tina ögon wakna wara, så får tu bröd nog.
14. Ondt, ondt säger man, tå man hafwer thet; men tå thet borta är, så rosar man thet.
15. Man finner guld och många pärlor; men en förnuftig mun är en ädel klenod.
16. Tag honom sina kläder bort, som för en annan i borgen går; och panta honom för then okändas skul.
17. Stulit bröd smakar hwar och en wäl; men ther efter skal honom munnen full warda med hwaßa stenar.
18. Anslag bestå, tå man förer them med råd; och krig skal man med förnuft föra.
19. War unbewarad med then, som hemlighet uppenbarar, och med baktalare, och med falskt mun.

20. Then sin fader och sin moder bannar, hans lykta skal utslockna midt i mörkret.

21. Thet arf, ther man alt för mycket hastar til, thet warder på sistone icke wälsignadt.

22. Säg icke: Jag wil wedergälla thet onda; förbida HERran, han skal hjelpa tig.

23. Mångahanda wigt är HERranom en styggelse, och en falsk wåg är icke god.

24. Hwars och ens gångar komma af HERranom: hwilken menniska förstår sin wäg?

25. Thet är menniskan en snara, lasta thet helga, och sedan söka löfte.

26. En wis Konung förskingrar the ogudaktiga, och låter hjulet gå öfwer them.

27. HERrans lykta är menniskans ande: han går igenom hela hjertat.

28. Fromhet och sanfärdighet bewara Konungen, och hans säte består genom fromhet.

29. Unga måns starkhet är theras pris, och the gamlas grå hår äro theras prydning.

30. Sår fördrifwa thet onda, och hela hjertats skada.

21. Capitel.

Konungens hjerta är uti HERrans hand såsom wattubäckar, och han böjer thet hwart han wil.

2. Hwar och en tycker sin wäg rätt wara; men HERren allena gör hjertan wißa.

3. Göra wäl och rätt är HERranom kärare än offer.

4. Högfärdiga ögon och et stolt sinne och the ogudaktigas lykta är synd.

5. En idog mans anslag draga in ymnighet; men then som alt för hastig är, han warder fattig.

6. Then som en skatt samlar med lögn, honom skal fela, och han skal falla ibland them som döden söka.

7. The ogudaktigas röfwande skal förskräcka them; ty the wille icke göra hwad rätt war.

8. Then en främmande wäg går, han är wrångwis; men then som går i sin befallning, hans werk är rätt.

9. Bättre är bo uti en wrå på taket, än med en trätosam qwinna uti et stort hus.

10. Then ogudaktigas själ önskar ondt, och unnar sin nästa intet godt.

11. När bespottaren straffad warder, warda the fåkunnige wise, och när man underwisar en wis, så warder han förnuftig.

12. En rättfärdig håller sig wisligt emot then ogudaktigas hus; men the ogudaktige tänka til at göra skada.

13. Then som tilstoppar sina öron för then fattigas rop, han skal ock ropa, och intet hörd warda.

14. En hemlig gåfwa stillar wrede, och en skänk i sködet, aldrastörsta ogunst.

15. Thet är then rättfärdiga en glädje, at göra thet rätt är; men fruktan blifwer öfwer them som illa göra.

16. En menniska, som går ifrå klokhetens wäg, hon skal blifwa uti the dödas hop.

17. Then som gerna lefwer i wällust, han skal blifwa fattig; och then ther win och olja älskar, han warder icke rik.

18. Then ogudaktige måste i then rättfärdigas ställe utgifwen warda, och föraktaren för the fromma.

19. Bättre är at bo uti et öde land, än när en trätosam och ensinnad qwinna.

20. Uti then wisas hus är en lustig skatt och olja; men en dåre förtärer thet.

21. Then som far efter barmhertighet och godhet, han finner lif, barmhertighet och ära.

22. En wis man winner the starkas stad, och omstörtar thes magt genom thes säkerhet.

23. Then sin mun och tunga bewarar, han bewarar sin själ för ångest.

24. Then som stolt och öfwerdådig är, han kallas en lösaktig menniska, then i wreden stolthet bewisar.

25. Then late dör öfwer sin önskan; ty hans händer wilja intet göra.

26. Han önskar dageligen; men then rättfärdige gifwer, och nekar intet.

27. The ogudaktigas offer är en styggelse; ty thet warder i synd offradt.
28. Et lögnaktigt witne skal förgås; men then som höra gitter, honom låter man ock altid tala igen.
29. Then ogudaktige löper igenom med hufwudet; men then ther from är, hans wäg blifwer beståndande.
30. Ingen wishet, intet förstånd, ingen konst hjelper emot HErran.
31. Hästar warda tilredde til stridsdagen; men segren kommer af HErranom.

22. Capitel.

Rykte är kosteligare än stor rikedom, och ynnest bättre än silfwer och guld.
2. Rike och fattige måste wara ibland hwar annan: HErren hafwer gjort them alla.
3. Then kloke ser thet onda, och tager sig til wara: the oförnuftige löpa igenom, och få skada.
4. Ther man lider i HErrans fruktan, ther är rikedom, ära och lif.
5. Spjut och snaror äro på then wrängas wäg; men then som drager sig ther långt ifrå, han bewarar sitt lif.
6. Såsom man wänjer et barn, så låter thet icke af, tå thet gammalt warder.
7. Then rike råder öfwer the fattiga; och then som borgar, han är hans träl som lånar.
8. Then som orätt sår, han skal upskära wedermöda, och skal igenom sin ondskas ris förgås.
9. Et mildt öga warder wälsignadt; ty han gifwer af sitt bröd then fattiga.
10. Drif ut bespottaren, så kommer kifwet bort, så wänder träta och smälek igen.
11. Then som et trofast hjerta hafwer, och täckeligen talar, hans wän är Konungen.
12. HErrans ögon bewara godt råd; men föraktarens ord omstörtar han.
13. Then late säger: Et lejon är ute; jag måtte warda dräpen på gatan.
14. En sköka mun är en djup grop: then HErren ogunstig är, han faller ther uti.
15. Galenskap är i piltens hjerta; men tuktans ris drifwer then långt ifrå honom.
16. Then som then fattiga orätt gör, på thet hans gods må myket warda, han skal ock gifwa en rik, och fattig warda.
17. Böj tina öron, och hör the wisas ord, och lägg uppå hjertat min lära.
18. Ty thet skal wäl bekomma tig, om tu them när tig behåller, och the skola tilsammans genom tin mun wäl lyckas.
19. At titt hopp skal wara in til HErran, måste jag tig om sådant dageligen förmana.
20. Hafwer jag icke margfaldigt skrifwit tig före, med råd och lära?
21. På thet jag skulle wisa tig en wiß grund til sanningen, at tu måtte kunna rätteligen swara them som tig sända.
22. Röfwa icke then fattiga, ändock han fattig är; undertryck icke then elända i porten.
23. Ty HErren skal föra theras sak, och skal förtrycka theras förtryckare.
24. Gif tig icke i sällskap med en wredsam man, och häll tig icke in til en grym man:
25. At tu til äfwentyrs icke lär hans wäg, och får tin själs förargelse.
26. War icke när them, som sin hand förplikta, och för skuld i borgen gå.
27. Ty om tu icke hafwer til at betala, så tager man tin säng bort under tig.
28. För icke tilbaka the förra råmärken, som tine fäder gjort hafwa.
29. Ser tu en man driftig i sina ärender, han skal stå för Konungen, och skal icke stå för the oädla.

23. Capitel.

När tu sitter och äter med en Herre, så gif akt uppå hwad för tig handladt warder;
2. Och sätt en knif på tin hals, om tu wil behålla lifwet.
3. Önska tig icke af hans mat; ty thet är falskt bröd.

4. Möda tig icke at warda rik; och wänd igen af tina funder.
5. Låt icke tina ögon flyga efter thet som tu icke få kan; ty thet samma gör sig wingar såsom en örn, och flyger up åt himmelen.
6. Ät icke bröd med en afundsfull, och önska tig icke hans mat;
7. Ty såsom et spökelse är han innan til. Han säger: Ät och drick, och hans hjerta är dock icke til tig.
8. Tina bitar, som tu ätit hafwer, måste tu utspy, och måste tina wänliga ord förtappat hafwa.
9. Tala icke för en dåres öron; ty han föraktar titt tals klokhet.
10. För icke tilbaka the förra råmärken, och gack icke in uppå the faderlösas åker;
11. Ty theras förlösare är mägtig: han skal uträtta theras sak emot tig.
12. Gif titt hjerta til tuktan, och tina öron til förnuftigt tal.
13. Låt icke af at tukta pilten; ty om tu slår honom med ris, så behöfwer man icke dräpa honom.
14. Tu slår honom med ris; men tu friar hans själ ifrå helfwetet.
15. Min son, om tu wis äst, så gläder sig ock mitt hjerta.
16. Och mina njurar äro glade, när tina läppar tala thet rätt är.
17. Titt hjerta följe icke syndarena; utan war dageligen uti HERrans fruktan.
18. Ty thet skal wara tig framdeles godt, och titt wäntande skal icke fela.
19. Hör, min son, och war wis, och styr titt hjerta in på wägen.
20. War icke ibland drinkare och slösare;
21. Ty the drinkare och slösare warda fattige, och en sofware måste rifna kläder båra.
22. Hör tin fader, then tig födt hafwer, och förakta icke tin moder, tå hon gammal warder.
23. Köp sanningen, och sälj icke bort henne, wishet, tuktan och förstånd.
24. Then rättfärdiges fader gläder sig, och then som en wis födt hafwer, han är glad ther öfwer.
25. Låt tin fader och tin moder glädja sig, och glädje sig then tig födt hafwer.
26. Gif mig, min son, titt hjerta, och låt mina wägar tina ögon behaga.
27. Ty en sköka är en djup grop, och horkonan är en trång grop;
28. Och waktar hon såsom en röfware, och the oaktsamma ibland menniskorna samlar hon til sig.
29. Hwar är we? Hwar är sorg? Hwar är kif? Hwar är klagan? Hwar äro sår utan sak? Hwar äro röda ögon?
30. Nemligen, ther man dryckenskap öfwar, och kommer til at utdricka hwad inskänkt är.
31. Se icke til winet, at thet så rödt är, och står så dägeligt i glasen, och går lätt in.
32. Men på sistone biter thet såsom en orm, och stinger såsom en huggorm.
33. Så se tina ögon efter andra qwinnor, och titt hjerta talar oskäliga ting;
34. Och tu blifwer såsom en, then ther sofwer midt i hafwet, och såsom then ther sofwer ofwan på en mast.
35. The slå mig, och thet gör mig intet ondt: the stöta mig; men jag känner thet intet: när skal jag upwakna, at jag måtte komma til drycks igen.

24. Capitel.

Följ icke onda menniskor, och begär icke at wara när them.
2. Ty theras hjerta står efter skada, och theras läppar råda til ondt.
3. Genom wishet warder et hus bygdt, och genom förstånd wid magt hållit.
4. Genom skickelig hushållning, warda husen fulla med allahanda kosteliga och härliga rikedomar.
5. En wis man är stark, och en förständig man är mägtig af krafter.
6. Ty med råd måste man örlig föra; och ther månge rådgifware äro, ther är segren.
7. Wishet är then galne alt för hög: han tör icke upläta sin mun i porten.

8. Then sig sjelf skada gör, honom kallar man wäl en hufwudskalk.

9. En dåres tanke är synd, och en bespottare är en styggelse för menniskor.

10. Then är icke stark, som i nöden icke fast är.

11. Hjelp them som man döda wil, och drag tig icke undan för them som man dräpa wil.

12. Säger tu: Si, wi förstå intet. Menar tu, at then ther hjertan wet, märker thet icke? och then ther på själen akt hafwer, känner thet icke, och lönar menniskan efter hennes gerningar?

13. Ät, min son, honing; ty thet är godt, och honingskaka är söt i tin hals.

14. Altså lär wisheten för tin själ: när tu finner henne, så warder thet framdeles wäl gående, och titt hopp skal icke fåfängt wara.

15. Wakta icke, såsom en ogudaktig, uppå then rättfärdigas hus; förspill icke hans hwila.

16. Ty en rättfärdig faller sju resor, och står åter up; men the ogudaktige falla uti olycka.

17. Gläd tig icke öfwer tin owäns fall, och titt hjerta fröjde sig icke öfwer hans olycka.

18. HErren måtte thet se, och honom thet illa behaga, och wända sin wrede ifrå honom.

19. Wredgas icke öfwer then onda, och haf icke nit öfwer the ogudaktiga;

20. Ty then onde hafwer intet til at hoppas, och the ogudaktigas lykta skal utslockna.

21. Min son, frukta HErran och Konungen, och blanda tig icke ibland the uproriska.

22. Ty theras förderf skal med hast upstiga; och ho wet när bägges olycka kommer?

23. Thetta kommer ock ifrå the wisa. Anse personen i domen är icke godt.

24. Then som til then ogudaktiga säger: Tu äst from, honom banna menniskorna, och folket hatar honom.

25. Men the som straffa honom, the behaga wäl, och en rik wälsignelse kommer öfwer them.

26. Et redligt swar är såsom et ljuft kyßande.

27. Beståll tina ärender ute, och bruka tin åker; sedan bygg titt hus.

28. War icke witne utan sak emot tin nästa; och bedrag icke med tin mun.

29. Säg icke: Såsom man gör mig, så wil jag göra igen, och wedergälla hwar och en hans gerning.

30. Jag gick fram om then latas åker, och om then galnas wingård.

31. Och si, ther war icke annat än näßlor på, och then stod full med tistel, och muren war omkull fallen.

32. Tå jag thet såg, lade jag thet på hjertat, och skådade, och lärde ther af.

33. Tu wil ännu något litet sofwa, och ännu något litet sömnig wara, och ännu litet sammanlägga händerna til at hwila:

34. Men titt armod skal komma såsom en wandrare, och tin fattigdom såsom en wäpnad man.

25. Capitel.

Theßa äro ock Salomos ordspråk, hwilka här tilsatt hafwa Hiskia män, Juda Konungs.

2. Thet är Guds ära en sak fördölja; men Konungars ära är en sak utransaka.

3. Himmelen är hög, och jorden djup; men Konungars hjerta är oransakligt.

4. Man kastar bort slagget från silfret, så warder ther et rent käril utaf.

5. Man kastar et ogudaktigt wäsende bort ifrån Konungen, så warder hans säte med rättfärdighet befäst.

6. Präla icke för Konungen, och träd icke fram ther the stora stå.

7. Ty thet är tig bättre, när man til tig säger: Gack hit up, än at tu skulle för Försten förnedrad warda, thet tina ögon se måste.

8. War icke hastig til at träta; ty hwad wil tu sedan göra, när tin nästa tig skämt hafwer?

9. Handla tin sak med tin nästa, och uppenbara icke en annans hemlighet:

10. På thet at then thet hörer icke skal tala tig illa til, och titt onda rykte icke återwänder.

11. Et ord i sinom tid taladt är såsom gyldene åplen uti silfwerskålar.
12. Then som en wis straffar, och han lyder honom, thet är såsom en gyldene örring och et gyldene halsband.
13. Lika som snököld i andtiden, så är et troget bådskap honom, som thet sändt hafwer, och wederqwicker sin herres själ.
14. Then ther mycket talar, och intet håller, är såsom et moln och wäder utan regn.
15. Genom tålamod warder en Förste blidkad, och en len tunga stillar hårdheten.
16. Finner tu honing, så ät så mycket som behöfwes af honom, at tu icke för mätt warder, och spyr thet ut.
17. Drag tin fot tilbaka ifrå tin nästas hus: han måtte ledas wid tig, och warda tig wred.
18. Then som emot sin nästa falskt witnesbörd talar, han är et spjut, swärd och skarp pil.
19. Föraktarens hopp i nödens tid är såsom en rutten tand och en owiß fot.
20. Then för et bedröfwadt hjerta wisor qwäder, thet är såsom en sönderrifwen klädnad om wintren, och ättika på krita.
21. Hungrar tin owän, så spisa honom med bröd: törstar han, så gif honom watn dricka;
22. Ty tu samlar kol tilhopa uppå hans hufwud, och HERren wedergäller tig thet.
23. Nordanwäder gör storm, och en hemlig tunga gör et oblidt ansikte.
24. Thet är bättre at sitta uti en wrå på taket, än när en tråtosam qwinna i et stort hus.
25. Et godt rykte, utaf fjerran land, är lika som kalt watn för en törstig själ.
26. En rättfärdig, som för en ogudaktig faller, är såsom en uprörd brunn och en förderfwad källa.
27. Then som förmycket honing äter, thet är icke godt; och then swåra ting utransakar, thet warder honom förswårt.
28. En man som sin anda icke hålla kan, han är såsom en öpen stad utan murar.

26. Capitel.

Lika som snö om sommaren och regn i andene, så höfwes icke en dåre ära.
2. Lika som en fogel bort far, och en swala flyger, altså biter intet en oförtjent banna.
3. Hästen en gißel, och åsnan et betsel, och dåren et ris på ryggen.
4. Swara icke dåren efter hans dårskap, at tu honom icke lik warder;
5. Men swara dåren efter hans dårskap, at han icke skal låta sig tycka at han är wis.
6. Then en sak genom et galet bådskap beställer, han är såsom en halt på fötterna, och tager skada.
7. Såsom en krympling anstår at dansa, altså anstår en dåre tala om wishet.
8. Then en dåre ära tillägger, thet är lika som man kastade en ädel sten uppå et stenröse.
9. Et ordspråk uti en dåres mun är såsom en törneqwist, then uti en druckens mans hand stinger.
10. En god mästare gör en *ting rätt*; men then som en klåpare lejer, honom warder thet förderfwadt.
11. Såsom en hund upäter sina spyor igen, altså är en dåre, som sin galenskap på nytt bedrifwer.
12. När tu ser en som tycker sig wis wara, thet är mera hopp om en dåre än om honom.
13. Then late säger: Thet är et ungt lejon på wägen, och et lejon på gatan.
14. En lat wänder sig i sängen, lika som en dör på dörjernen.
15. Then late gömmer sin hand i barmen, och thet warder honom tungt, at han skal bära henne åt munnen.
16. En lat tycker sig wisare wara än sju som seder lära.
17. Then som framgår, och blandar sig uti annars kif, han är lika som en, then ther drager en hund wid öronen.

18. Lika som en hemligen med skott och pilar skjuter och dräper;

19. Altså gör en falsk menniska med sin nästa, och säger sedan: Thet war mitt skämt.

20. Tå intet mer wed är, slocknar elden; och när baktalaren är borta, wänder trätan åter.

21. Såsom kolen glöd, och weden eld, altså kommer en trätosam man kif åstad.

22. Baktalarens ord äro såsom hugg, och the gå igenom hjertat.

23. En förgiftig mun, och et ondt hjerta, är såsom en lerpotta med silfwerslagg öfwerdragen.

24. Fienden warder känd af sitt tal, och när han nalkas, far han med falskhet.

25. Tå han smekar med sitt mjuka tal, tro honom intet; ty sju styggelser äro uti hans hjerta.

26. Then som hat hemligt håller, til at göra skada, hans ondska skal then meniga man uppenbar warda.

27. Then en grop gör, han skal falla ther uti; och then en sten wältar, uppå honom skal han komma.

28. En falsk tunga hatar then henne straffar; och en smickrande mun kommer förderf åstad.

27. Capitel.

Beröm tig icke af morgondagen; ty tu wet icke hwad i dag hända kan.

2. Låt en annan låfwa tig, och icke tin mun, en främmande, och icke tina egna läppar.

3. Stenen är swår, och sanden är tung; men en dåres wrede är swårare än the båda.

4. Wrede är en grym ting, och harm är en storm; och ho kan bestå för afund?

5. Uppenbara straff äro bättre än hemlig kärlek.

6. Älskarens slag äro trofasta; men hatarens kyssande bedrägligt.

7. En mätt själ trampar wäl på honingskakan; men en hungrig själ är alt bittert sött.

8. Såsom en fogel, then ifrå sitt näste wiker, altså är then som ifrå sitt rum wiker.

9. Hjertat fröjdar sig af salfwa och rökwerk; men en wän är behaglig, för själens råds skul.

10. Tin wän och tin faders wän öfwergif icke, och gack icke uti tin broders hus, när tig illa går; ty en granne wid handen är bättre än en broder långt borta.

11. War wis, min son, så gläder sig mitt hjerta; så wil jag swara honom, som mig försmädar.

12. En wis man ser thet onda, och gömmer sig undan; men the fåkunnige gå ther igenom, och få skada.

13. Tag honom hans klädnad bort, som för en annan i borgen går, och panta honom för then främmandes skul.

14. Then sin nästa med hög röst wälsignar, och står bittida up, thet warder honom för bannor räknadt.

15. En trätosam qwinna, och et ständigt drypande, tå fast regnar, warda wäl wid hwar annan liknade.

16. Then henne uppehåller, han håller wäder, och wil fatta oljan med handen.

17. En knif hwässer then andra, och en man then andra.

18. Then sitt fikonträ bewarar, han äter frukten ther af; och then sin herre bewarar, han warder ärad.

19. Lika som skuggan i watnet är emot ansiktet, altså är en menniskas hjerta emot then andra.

20. Helfwetet och förderfwet warda aldrig fulla, och menniskornas ögon warda ock aldrig mätta.

21. En man warder genom rosarens mun bepröfwad, såsom silfret i dägelen, och guldet i ugnen.

22. Om tu stötte en dåre i mortare med en stötare, såsom gryn, så går dock hans galenskap icke ifrå honom.

23. Tag wara uppå titt får, och låt wårda tig om tin hjord:

24. Ty gods warar icke ewinnerligen; och kronan warar icke til ewig tid.

25. Gräset är upgångit, och hö är

förhanden, och på bergen warda örter församlade.

26. Lammen kläda tig, och bockarne gifwa tig åkerhyran.

27. Tu hafwer getmjölk nog til titt hus spis och til tina tjenarinnors föda.

28. Capitel.

Then ogudaktige flyr, och ingen jagar honom; men then rättfärdige är frimodig, såsom et ungt lejon.

2. För landets synders skul warda många förwandlingar i Förstadömmena; men för theras skul som förståndige och förnuftige äro, blifwa the länge.

3. En fattig, som the fattiga oförrättar, är såsom wäta, then frukten förderfwar.

4. The som lagen öfwergifwa, läfwa then ogudaktiga; men the som bewara lagen, äro them ogunstige.

5. Onda menniskor akta intet uppå rätt; men the som efter HErran fråga, the akta uppå all ting.

6. Bättre är en fattig, then i sin fromhet wandrar, än en rik man, then i wrånga wägar går.

7. Then ther lagen bewarar, han är et förståndigt barn; men then som slösare uppehåller, han skämmer sin fader.

8. Then sitt gods förmerar med ocker och winning, han församlar thet the fattiga til nytta.

9. Then sitt öra afwänder til at höra lagen, hans bön är en styggelse.

10. Then som the fromma förförer in uppå en ond wäg, han warder i sin grop fallande; men the fromma skola ärfwa thet goda.

11. En rik man tycker at han är wis; men en fattig förståndig märker honom.

12. När the rättfärdige hafwa öfwerhanden, så går thet ganska wäl til; men när ogudaktige upkomma, så warder en omwändning i folken.

13. Then sin missgerning nekar, honom warder icke wäl gående; men then henne bekänner och öfwergifwer, han skal få barmhertighet.

14. Säll är then, som städse fruktar; men then som halsstyf är, han faller i olycka.

15. En ogudaktig, som öfwer et fattigt folk regerar, han är et rytande lejon och en girig björn.

16. När en Förste utan förstånd är, så sker mycken orätt; men then ther girighet hatar, han skal länge lefwa.

17. En menniska, som uppå en själs blod orätt gör, han warder icke behållen, om han än i kulan fore.

18. Then ther i fromhet wandrar, han blifwer wid sig; men then en ond wäg går, han måste en gång falla.

19. Then sin åker brukar, han skal få bröd nog; men then ther far efter at gå fåfäng, han skal få fattigdom nog.

20. En trofast man warder mycket wälsignad; men then ther fikar efter at warda rik, han skal icke oskyldig blifwa.

21. Anse personen, är icke godt; ty han gjorde wäl illa för et stycke bröd.

22. Then som hastar efter rikedom, och är nidsk, han wet icke, at honom skal nöd uppå komma.

23. Then en menniska straffar, han skal sedan finna ynnest, mer än then ther smickrar.

24. Then som tager ifrå fader eller moder, och säger: Thet är icke synd, han är förderfwarens stallbroder.

25. En högmodig man upwäcker träta; men then som förlåter sig uppå HErran, han warder fet.

26. Then sig uppå sitt hjerta förlåter, han är en dåre; men then som går med wishet, han skal friad warda.

27. Then som then fattiga gifwer, honom skal intet fattas; men then som sina ögon afwänder, med honom skal thet fast tilbaka gå.

28. När the ogudaktige upkomma, så förgömmer sig folket; men när the förgås, så warda the rättfärdige många.

29. Capitel.

Hwilken som emot straff genstörtig är, han skal med hast förderfwad warda, utan all hjelp.

2. När the rättfärdige många äro, så

glädes folket; men när then ogudaktige regerar, så suckar folket.
3. Then som wishet älskar, han gläder sin fader; men then som skökor uppehåller, han mister sina ägodelar.
4. En Konung upråttar landet genom rätt; men en girig förderfwar thet.
5. Then som smickrar sin nästa, han utbreder et nät för hans fötter.
6. När en ond syndar, besnärjer han sig sjelf; men en rättfärdig fröjdar sig, och hafwer glädje.
7. Then rättfärdige känner then fattigas sak: then ogudaktige aktar intet förnuft.
8. The bespottare föra en stad i olycka; men the wise stilla wrede.
9. När en wis med en dåre til handel kommer, han ware wred eller glad, så hafwer han dock ingen ro.
10. The blodgirige hata then fromma; men the rättfärdige wårda sig om hans själ.
11. En dåre gjuter sin anda all ut; men en wis man håller tilbaka.
12. En herre, som til lögn lust hafwer, hans tjenare äro alle ogudaktige.
13. Fattige och ockrare bo ibland hwar annan: bägges theras ögon uplyser HErren.
14. En Konung, som the fattiga troligen dömer, hans säte blifwer ewigt beståndande.
15. Ris och straff gifwer wishet; men et barn, som hafwer sjelfswåld, skämmer sin moder.
16. Ther många ogudaktige äro, ther äro många synder; men the rättfärdige skola se theras fall.
17. Tukta tin son, så skal han wederqwicka tig, och göra tin själ wällust.
18. När Prophetien ute är, så förskingras folket; men wäl är honom, som lagen wid magt håller.
19. En tjenare låter icke näpsa sig med ord; förty, om han än förstår thet, så tager han sig dock intet ther af.
20. Ser tu en som snar är til at tala; thet är mera hopp om en dåre än om honom.
21. Om en tjenare warder af ungodmen kräseligt hållen, så wil han sedan wara en herre.
22. En wredsam man kommer träta åstad, och en harmsen man gör många synder.
23. Menniskans högfärd skal omstörta henne; men ära skal uphöja then ödmjuka.
24. Then som med tjufwar del hafwer, hörer bannas, och säger icke til, han hatar sitt lif.
25. Then som rädes för menniskor, han kommer på fall; men then som sig förlåter uppå HErran, han warder beskyddad.
26. Många söka en Förstes ansikte; men hwars och ens dom kommer af HErren.
27. En orättfärdig man är the rättfärdiga en styggelse; och then som på rätt wäg är, han är then ogudaktigas styggelse.

30. Capitel.

Thetta är Agurs Jake sons ord, lära och tal, then mannens til Ithiel, ja til Ithiel och Uchal.
2. Ty jag är then aldragalnaste; och menniskoförstånd är icke när mig.
3. Jag hafwer icke lärt wishet, och hwad heligt är, wet jag icke.
4. Hwilken far up til himmelen, och ned? Ho fattar wädret i sina händer? Ho binder watnet uti et kläde? Ho hafwer stadfäst alla werldens ändar? Huru heter han? Och huru heter hans son? Wet tu thet?
5. Alla Guds ord äro igenomluttrade, och äro them en sköld, som tro uppå honom.
6. Lägg intet til hans ord, at han icke skal straffa tig, och tu warder lögnaktig funnen.
7. Tu ting beder jag af tig, at tu dock icke wille neka mig them förr än jag dör:
8. Afguderi och lögn lät wara långt ifrå mig: fattigdom och rikedom gif mig icke; men låt mig min afskilda del af spis få.
9. Jag måtte eljes, om jag alt för

mätt worde, neka och säga: Ho är HErren? Eller om jag alt för fattig worde, måtte stjäla, och förtaga mig på min Guds namn.

10. Förråd icke tjenaren för hans herre, at han icke bannar tig, och tu kommer i skuld.

11. Thet är et slägte, som bannar sin fader, och icke wälsignar sin moder:

12. Et slägte, som sig tycker rent wara, och äro dock icke ifrå sin träck rene twagne:

13. Et slägte, som sina ögon högt uphäfwa, och sina ögnahwarf högt uphålla:

14. Et slägte, som hafwer swärd för tänder, hwilka med sina oxeltänder upfräta och förtära the elända i landet och the fattiga ibland menniskorna.

15. Igeln hafwer twå döttrar, Bär hit, Bär hit. Tre ting stå icke til at mätta, och thet fjerde säger icke, thet är nog:

16. Grafwen; en ofruktsam qwinnas lif; jorden warder icke af watnet mätt; och elden säger icke, thet är nog.

17. Et öga, som bespottar fadren, och försmår at lyda modren, thet måste korparne wid bäcken uthugga, och the unga örnar upfräta.

18. Tre ting äro mig förunderliga, och thet fjerde wet jag icke:

19. Örnens wäg i wädret, ormens wäg på helleberget, skeppets wäg midt i hafwet, och en mans wäg til en piga.

20. Altså är ock horkonans wäg; hon upslukar, och stryker sig om munnen, och säger: Jag hafwer intet illa gjort.

21. Et land warder igenom tre ting oroligt, och thet fjerde kan thet icke fördraga:

22. En tjenare, tå han Konung warder; en dåre tå han alt för mätt är;

23. En wanartig, tå hon gift warder, och en tjenarinna, tå hon sin frus arfwinge warder.

24. Fyra äro små ting på jorden, och klokare än the wise:

25. Myrorna, et swagt folk; likwäl skaffa the om sommaren sin spis:

26. Kuniler, et swagt folk; likwäl göra the sitt hus i bergsklipporna:

27. Gräshoppor hafwa ingen Konung; likwäl draga the ut med hela hopar:

28. Spindelen wirkar med sina händer, och är i Konungapalats.

29. Tre ting hafwa en skön gång, och thet fjerde går wäl:

30. Lejonet, mägtigt ibland djuren, och wänder icke tilbaka för någon;

31. En wedehund med starka länder, och en wädur, och en Konung, then ingen sig emot sätta tör.

32. Hafwer tu warit fåwitsk, och uphäfwit tig, och haft ondt för händer, så lägg handen på munnen.

33. Tå man mjölk kärnar, gör man ther smör utaf; och then ther näsan trycker, han twingar ther blod ut; och then ther wrede upwäcker, han twingar ther träta ut.

31. Capitel.

Thetta är Konung Lemuels ord, then lära som honom hans moder lärde.

2. Ack, min utkorade! Ack, tu mitt lifs son! Ack, min önskade son!

3. Låt icke qwinnor få tin förmåga, och gack icke the wägar, ther Konungar förderfwa sig på.

4. O! gif icke Konungar, Lemuel, gif icke Konungar win dricka, eller Förstar starka drycker:

5. At the icke dricka, och förgäta rättheten, och förwända the elända menniskors sak.

6. Gif starka drycker åt them som förgöras skola, och win åt bedröfwade själar:

7. At the måga dricka, och förgäta sina wedermödor, och icke mer ihogkomma sin jämmer.

8. Låt tin mun up för the dummar, och för allas theras sak, som förlåtne äro.

9. Låt tin mun up, och döm rätt, och hämnas then elända och fattiga.

10. Hwilken en dygdig qwinna beskärd är, hon är mycket ädlare än the aldra kosteligaste pärlor.

11. Hennes mans hjerta tör förlåta sig uppå henne; och bergning skal honom icke fattas.

12. Hon gör honom ljuft, och icke ledt, i alla sina lifsdagar.
13. Hon brukar sig på ull och lin, och arbetar gerna med sina händer.
14. Hon är såsom et köpmansskepp, som sin bergning fjerran efter hämtar.
15. Hon står om natten up, och gifwer sitt husfolk mat, och sina tjenarinnor theras del.
16. Hon tänker på en åker, och köper honom, och planterar en wingård af sina händers frukt.
17. Hon gjordar sina länder fast, och stärker sina armar.
18. Hon märker hwar hennes handel kan hafwa förkofring; hennes lykta utsläckes icke om natten.
19. Hon räcker ut sin hand til rocken, och hennes finger fatta tenen.
20. Hon utsträcker sina händer til then fattiga, och räcker sin hand til then torftiga.
21. Hon fruktar icke i sitt hus för snö; ty hela hennes hus hafwer dubbel klädnad.
22. Hon gör sig täcken; hwitt silke och purpur äro hennes kläder.
23. Hennes man är prisad i portarna, när han sitter när landets äldsta.
24. Hon gör en kjortel, och säljer honom; et bälte får hon krämarena.
25. Hennes prydning är, at hon renlig och flitig är; och framdeles skal hon le.
26. Hon uplåter sin mun med wishet, och på hennes tunga är täckelig lära.
27. Hon ser til, huru thet i hennes hus tilstår, och äter icke sitt bröd i lättja.
28. Hennes söner komma up, och prisa henne salig; hennes man låfwar henne.
29. Många döttrar samla rikedom; men tu öfwergår them alla.
30. Täckelig och dägelig wara är intet; en qwinna, som HERran fruktar, then skal man låfwa.
31. Hon skal rosad warda af sina händers frukt, och hennes gerningar skola låfwa henne i portarna.

Predikare-Boken.

1. Capitel.

Thesza äro Predikarens ord, Davids sons, Konungens i Jerusalem.
2. Alt är fåfänglighet, sade Predikaren: alt är icke annat än fåfänglighet.
3. Hwad hafwer menniskan mer af all sin möda, som hon hafwer under solen?
4. Et slägte förgås, thet andra kommer åter; men jorden blifwer ewinnerligen.
5. Solen går up, och går ned, och löper til sitt rum, at hon ther igen upgå skal.
6. Wädret går söder ut, och kommer norr igen, och åter på thet rum igen, ther thet begynte.
7. Alla floder löpa i hafwet, dock warder icke hafwet thes fullare; til thet rum, ther the utflyta, tit flyta the igen.
8. Alla ting äro mödosamma, så at ingen kan uttalat. Ögat ser sig aldrig mätt, och örat hörer sig aldrig mätt.
9. Hwad är thet som skedt är? Thet samma som här efter ske skal. Hwad är thet man gjort hafwer? Thet samma som man här efter ännu göra skal; och sker intet nytt under solen.
10. Sker ock något, ther om man säga kan: Si, thet är nytt? Ty thet är ock förr skedt i the förra tider, som för osz warit hafwa.
11. Man kommer intet ihog huru thet tilförene gått, ej heller kommer man ihog hwad här efter kommer när them som tilkommande äro.
12. Jag, Predikaren, war Konung öfwer Israel i Jerusalem,
13. Och gaf mitt hjerta til at wisligen söka och ransaka alt thet man gör under himmelen. Sådan usel möda hafwer Gud gifwit menniskors barn, at the sig ther uti qwälja skola.
14. Jag såg på alt thet under solen

sker, och si, thet war alt fåfänglighet och jämmer.

15. Krokigt kan icke warda rätt; icke heller kunna bristerne warda räknade.

16. Jag sade i mitt hjerta: Si, jag är härlig worden, och hafwer mer wishet än alle the, som för mig warit hafwa i Jerusalem, och mitt hjerta hafwer mycket lärt och försökt.

17. Och gaf också mitt hjerta ther til, at jag måtte lära wishet och dårskap och klokhet; men jag förnam, at thet ock är möda:

18. Ty ther mycken wishet är, ther är mycken grämelse: och then mycket försöker, han måste mycket lida.

2. Capitel.

Jag sade i mitt hjerta: Nu wäl, jag wil lefwa wäl, och göra mig goda dagar; men si, thet war ock fåfänglighet.

2. Jag sade til löjet: Tu äst galet, och til glädjen: Hwad gör tu?

3. Tå tänkte jag i mitt hjerta at hålla mitt kött ifrå win, och hålla mitt hjerta til wishet, at jag måtte klok warda, til thes jag måtte lära hwad menniskorna nyttigt wore til at göra, så länge the lefwa under himmelen.

4. Jag gjorde stora ting; jag byggde hus, planterade wingårdar;

5. Jag gjorde mig örtagårdar och trägårdar, och planterade ther uti allahanda fruktsamma trän;

6. Jag gjorde mig dammar, til at watna skogen af the gröna trän;

7. Jag hade tjenare och tjenarinnor och tjenstefolk; jag hade större ägodelar i fä och får än alle the som för mig woro i Jerusalem;

8. Jag församlade mig ock silfwer och guld och en skatt af Konungar och land; jag beställde mig sångare och sångerskor och menniskors wällust, allahanda strängaspel;

9. Och förkofrade mig öfwer alla them, som för mig warit hade i Jerusalem: blef ock wishet när mig.

10. Och alt thet mina ögon önskade lät jag them få, och förtog mitt hjerta ingen glädje, så at thet gladdes af alt mitt arbete: och thet höll jag för min del af alt mitt arbete.

11. Men tå jag såg på alla mina werk, som min hand gjort hade, och then möda, som jag haft hade, si, tå war thet alt fåfänglighet och jämmer, och intet annat under solen.

12. Tå wände jag mig til at se wishet och klokhet, galenskap och dårskap; ty hwilken är then menniska, som thet göra kan efter Konungen, then henne gjort hafwer.

13. Tå såg jag, at wisheten öfwergick dårskapen, såsom ljuset mörkret.

14. Så at then wise hafwer sina ögon i hufwudet; men the dårar gå i mörkret: och jag märkte dock, at then ena går som then andra.

15. Tå tänkte jag i mitt hjerta: Medan the galna går såsom mig, hwarföre hafwer jag tå farit efter wishet? Tå tänkte jag i mitt hjerta, at sådant är ock fåfänglighet.

16. Ty man tänker icke på then wisa ewinnerligen, såsom icke heller på the galna; och the tilkommande dagar förgäta alt; och såsom then wise dör, så ock then galne.

17. Therföre leddes mig lefwa; ty thet behagade mig illa alt thet under solen sker, at thet så aldeles fåfängligt och mödosamt är.

18. Och mig leddes wid alt mitt arbete, som jag under solen hade, at jag måste lemna thet en menniska, som efter mig komma skulle.

19. Ty ho wet, om han skal warda wis eller galen? Och han skal dock råda öfwer alt mitt arbete, thet jag hafwer wisligt gjort under solen: thet är ock fåfänglighet.

20. Therföre wände jag mig, at mitt hjerta skulle aflåta alt arbete, som jag gjorde under solen.

21. Ty en menniska, som sitt arbete med wishet, förnuft och skicklighet gjort hafwer, thet måste hon lemna en annan til arfs, then ther uppå intet arbetat hafwer: thet är ock fåfänglighet och en stor olycka.

22. Ty hwad får menniskan af alt

sitt arbete och hjertans bekymmer, som hon hafwer under solen?

23. Utan sweda, grämelse och sorg i alla sina lifsdagar, så at ock hennes hjerta icke kan hafwa ro om natten: thet är ock fåfänglighet.

24. Är tå nu för menniskan icke bättre at äta och dricka, och göra sin själ goda dagar i sitt arbete? Men thet såg jag ock, at thet kommer af Guds hand.

25. Ty ho hafwer gladare ätit, och kräseligare lefwat än jag?

26. Ty then menniska, som honom täck är, gifwer han wishet, förnuft och glädje; men syndaren gifwer han olycka, at han församlar och lägger tilhopa, och thet warder dock then gifwit, som Gudi täck är; ty är thet ock icke annat än jämmer.

3. Capitel.

Alla ting hafwa sin tid, och alt thet man företager under himmelen hafwer sin stund.

2. Födas hafwer sin tid; dö hafwer sin tid; plantera hafwer sin tid; uprycka thet som planteradt är hafwer sin tid;

3. Dräpa hafwer sin tid; läka hafwer sin tid; nederbryta hafwer sin tid; bygga hafwer sin tid;

4. Gråta hafwer sin tid; le hafwer sin tid; klaga hafwer sin tid; dansa hafwer sin tid;

5. Förkasta sten hafwer sin tid; församla sten hafwer sin tid; famntaga hafwer sin tid; hafwa med famntag fördrag hafwer sin tid;

6. Upsöka hafwer sin tid; borttappa hafwer sin tid; behålla hafwer sin tid; bortkasta hafwer sin tid;

7. Sönderrifwa hafwer sin tid; sammansömma hafwer sin tid; tiga hafwer sin tid; tala hafwer sin tid;

8. Älska hafwer sin tid; hata hafwer sin tid; strid hafwer sin tid; frid hafwer sin tid.

9. Man arbete huru man wil, så kan man intet mer uträtta.

10. Theraf såg jag then möda som Gud menniskorna gifwit hafwer, at the ther uti skola plågade warda.

11. Men han gör alla ting wäl i sinom tid, och låter theras hjerta ängslas ther om huru thet gå skal i werlden; ty menniskan kan dock icke finna uppå thet werk som Gud gör hwarken begynnelse eller ända.

12. Therföre märkte jag, at intet är bättre ther wid, än at wara glad, och fara wäl med sig i sina dagar.

13. Ty hwar och en menniska, som äter och dricker, och är wid et godt mod i alt sitt arbete, thet är en Guds gåfwa.

14. Jag märker, at alt thet som Gud gör, thet består altid: man kan intet lägga ther til, eller taga ther ifrå; och sådant gör Gud, på thet at man skal frukta honom.

15. Hwad Gud gör, thet blifwer så, och hwad han göra wil, thet måste ske; ty han tänker ther til, och fullföljer thet.

16. Ytterligare såg jag under solen domaresäte: ther war et ogudaktigt wäsende; och rättwisans säte: ther woro ogudaktige.

17. Tå tänkte jag i mitt hjerta: Gud måste döma then rättfärdiga och then ogudaktiga; ty alt thet man företager hafwer sin tid, och alt werk.

18. Jag sade i mitt hjerta om menniskors wäsende: Skulle Gud utwälja them, och låter thet dock så synas, som the woro fä?

19. Ty menniskan går såsom fä: såsom thet dör, så dör ock hon, och hafwa alla enahanda anda: och menniskan hafwer intet mer än fä; ty alt är fåfänglighet.

20. Alt far til et rum; alt är gjordt af stoft, och warder til stoft igen.

21. Ho wet, om menniskans ande far up åt, och fänadens ande ned åt under jorden?

22. Therföre säger jag, at intet är bättre, än at en menniska är glad i sitt arbete; ty thet är hennes del: ty ho wil ther til komma henne, at hon ser hwad efter henne ske skal?

4. Capitel.

Jag wände mig, och såg på alla them som orätt lida under solen: och si, ther

woro theras tårar, som orått lida, och hade ingen tröstare; och the som orått gjorde, woro alt för mägtige, så at the ingen tröstare få kunde.

2. Tå prisade jag the döda, som allaredan aflidne woro, mer än the lefwande, som ännu lif hade,

3. Och then som ännu icke är til, mer än them båda, och icke försöker thet onda, som under solen sker.

4. Jag såg på arbete och skicklighet i alla saker: ther hatar en en annan. Thet är ock intet annat än fåfänglighet och bekymmer.

5. Ty en dåre knäpper samman händerna, och fräter sitt kött.

6. Bättre är en hand full i rolighet, än båda händerna fulla i möda och jämmer.

7. Jag wände mig, och såg fåfänglighet under solen.

8. En är ensam, och icke sjelf annan, och hafwer hwarken barn eller syskon; likwäl är ingen ände på hans arbete, och hans ögon warda aldrig mätte af rikedomar. För hwem arbetar jag dock, och gör icke min själ godt? Thet är ju ock fåfänglighet och ondt bekymmer?

9. Så är nu bättre twå än en; ty the hafwa dock gagn af theras arbete.

10. Faller en af them, så hjelper hans stallbroder honom up igen: we honom, som är allena. Faller han, så är ingen annan för handen, som honom uphjelper.

11. Ock när twå ligga tilhopa, wärma the sig: huru kan en ensam blifwa warm?

12. En kan warda öfwerwunnen, men twå kunna stå emot; ty et trefalt rep går icke lätt sönder.

13. Et fattigt barn och wist är bättre än en gammal Konung, som en dåre är, och kan icke taga sig til wara.

14. En kommer utaf fängelse til Konunga-wälde, och en som i Konunga-wälde född är, warder fattig.

15. Och jag såg, at alla lefwande under solen wandrade med et annat barn, som i thet andras stad upkomma skulle.

16. Och på folket, som för honom gick, war ingen ände; och the, som efter honom gingo, gladdes dock intet wid honom: thet är ju ock intet annat än fåfänglighet och jämmer.

17. Bewara tin fot, när tu går til Guds hus, och kom til at höra: thet är bättre än the dårars offer; ty the weta icke hwad ondt the göra.

5. Capitel.

War icke förhastig med tin mun, och låt titt hjerta icke hasta til at tala något inför Gud; ty Gud är i himmelen, och tu på jorden: therföre låt tina ord wara få.

2. Ty ther många omsorger äro, ther komma drömmar; och ther många ord äro, ther hörer man en dåre.

3. När tu gör Gud et löfte, så fördröj icke fullkomnat; ty han hafwer intet behag til dårar: hwad tu lofwar, thet håll.

4. Thet är bättre, at tu intet lofwar, än at tu icke håller thet tu lofwar.

5. Ståd icke tin mun, at han förförer titt kött; och säg icke för Ängelen: Jag är oskyldig. Gud måtte wredgas öfwer tin röst, och fördöma alla tina händers werk.

6. Ther många drömmar äro, ther är fåfänglighet, och många ord; men frukta tu Gud.

7. Ser tu en fattig ske orätt, och rätt och rättwisa i landet borttagas, förundra tig icke ther öfwer; ty thet är ännu en högre wäktare öfwer the höga, och äro ännu högre öfwer the båda.

8. Ther öfwer är Konungen i hela landet, at marken må warda brukad.

9. Then som älskar penningen, han warder aldrig mätt af penningar, och then ther rikedom kär hafwer, han skal ingen nytta få ther af: thet är ock fåfänglighet.

10. Ty ther mycket gods är, ther äro många som ätat: och hwad nytta hafwer han theraf, som thet hafwer, annat än at han ser ther uppå med ögonen?

11. Then ther arbetar, honom är sömnen söt, ehwad han hafwer litet

eller mycket åtit; men then rikas öfwerflödighet ståder honom icke sofwa.

12. Thet är en ond plåga, som jag såg under solen, nemligen, at rikedomar warda förwarade honom til skada, som them åger.

13. Ty then rike förgås med stor jämmer, och om han hafwer födt en son, honom blifwer intet i händerna.

14. Såsom han är naken kommen af sitt moderlif, så far han bort igen, som han kommen är, och tager intet med sig af alt sitt arbete i sin hand, när han bortfar.

15. Thet är en ond plåga, at han så hädan far, som han kommen är: hwad hjelper thet honom tå, at han i wädret arbetat hafwer?

16. Alla sina lifsdagar hafwer han åtit i mörkret och i stor grämelse och krankhet och bedröfwelse.

17. Så håller jag thet nu för thet bästa, när man äter och dricker, och är wid et godt mod i alt thet arbete, som en gör under solen alla sina lifsdagar, som Gud honom gifwer; ty thet är hans del.

18. Ty hwilken menniska Gud gifwer rikedom, och ägodelar och wälde, at hon ther af äter och dricker på sin del, och är glad i sitt arbete, thet är en Guds gåfwa.

19. Ty han tänker icke mycket på thetta elända lifwet, efter Gud fröjdar hans hjerta.

6. Capitel.

Thet är et ondt ting, som jag såg under solen, och är allmänt med menniskorna:

2. En hwilken Gud hafwer gifwit rikedom, ägodelar och ära, och honom fattas intet, thet hans hjerta begär, och Gud gifwer honom dock icke magt til at nyttja; utan en annan förtärer thet: thet är fåfänglighet och en ond plåga.

3. Födde än en hundrade barn, och hade så långt lif, at han i många år lefde, och hans själ kunde icke mätta sig af ägodelar, och blefwe utan graf: om honom säger jag, at en otidig född är bättre än han.

4. Ty han kommer i fåfänglighet, och i mörker far han bort, och hans namn blifwer betäckt i mörker.

5. Han hafwer ingen glädje af solen, och hafwer ingen ro, hwarken här eller ther.

6. Om han än lefde i twåtusende år, så är han aldrig wäl tilfreds: kommer thet icke alt uti et rum?

7. Hwar och en menniska är arbete pålagdt, efter hennes mått; men hjertat kan icke blifwa ther wid.

8. Ty hwad uträttar en wis mer än en dåre? Hwad tager sig then fattige före, at han wil wara ibland the lefwande?

9. Thet är bättre, at bruka the ägodelar, som förhanden äro, än fara efter andra: thet är ock fåfänglighet och jämmer.

10. Hwad äret? Fast än en högt berömd är, så wet man dock, at han är en menniska, och kan icke träta med thet som honom förmägtigt är.

11. Ty fåfängligheten är alt förmycken: hwad hafwer en menniska mer ther af?

7. Capitel.

Ty ho wet hwad menniskan nyttigt är i sin lifstid, medan hon lefwer i sin fåfänglighet, hwilken är som en skugga? Eller ho wil säga menniskan hwad efter henne komma skal under solen?

2. Et godt rykte är bättre än god salfwa, och dödens dag bättre än födelsedagen.

3. Bättre är gå i sorgehus än i gästabodshus: uti thet ena är alla menniskors ändalykt; och then lefwande lägger thet uppå hjertat.

4. Sörja är bättre än le; ty genom sorg warder hjertat förbättradt.

5. The wisas hjerta är i sorgehuset, och dårars hjerta i glädjehuset.

6. Bättre är höra then wisas straff än at höra dårars sång;

7. Ty dårars löje är såsom sprakande

af törne under grytan: och thet är ock fåfänglighet.
8. En genwördig gör en wis owillig, och förderfwar et mildt hjerta.
9. Ändan på et ting är bättre än thes begynnelse: en tålig ande är bättre än en hög ande.
10. War icke hastig til wrede; ty wreden hwilar uti en dåres hjerta.
11. Säg icke: Hwad är thet, at the förra dagar woro bättre än thenne? ty tu frågar sådant icke wisligt.
12. Wishet är god med arfwedelen, och hjelper, at en kan glädja sig af solen.
13. Ty wishet beskärmar: penningar beskärma ock; men wisheten gifwer honom lif, som henne hafwer.
14. Se på Guds werk; ty ho kan rätta thet han gör krokigt?
15. I goda dagar war glad, och then onda dagen tag ock til godo; ty thenna skapade Gud jämte then andra, at menniskan icke skal weta hwad tilkommande är.
16. Jag hafwer allahanda sett i min fåfänglighets tid: ther är en rättfärdig, och han förgås i sin rättfärdighet, och ther är en ogudaktig, som länge lefwer i sin ondska.
17. War icke alt för mycket rättfärdig, ej heller för mycket wis, at tu icke förderfwar tig.
18. War icke alt för mycket ogudaktig, och galnas icke, at tu icke dör i otid.
19. Thet är godt, at tu thetta fattar, och at tu ock icke släpper thet andra utu tin hand; ty then ther Gud fruktar, han undkommer thet alt.
20. Wishet stärker then wise mer än tio wäldige, som i staden äro.
21. Ty thet är ingen menniska på jorden, som godt gör, och icke syndar.
22. Lägg ock icke på hjertat alt thet man säger, på thet tu icke skal höra tin tjenare banna tig.
23. Ty titt hjerta wet, at tu ock ofta andra bannat hafwer.
24. Sådant alt hafwer jag wisligen försökt. Jag tänkte: Jag wil wara wis; men wisheten kom långt ifrå mig.
25. Thet är fjerran; hwad skal thet warda? Och thet är fast djupt; ho kan finnat?
26. Jag wände mitt hjerta til at förfara och utspörja och upsöka wishet och konst, til at förfara the ogudaktigas därskap och the galnas willfarelse:
27. Och fann, at en sådan qwinna, hwilkens hjerta är nät och snara, och hennes händer bojor äro, är bittrare än döden: then Gudi täck är, han undkommer henne; men syndaren warder genom henne fången.
28. Si, thet hafwer jag funnit, säger Predikaren, hwart efter thet andra, at jag måtte finna konst.
29. Och min själ söker ännu, och hafwer intet funnit. Ibland tusende hafwer jag funnit en man; men ingen qwinna hafwer jag funnit ibland alla.
30. Allena, skåda här til. Jag hafwer funnit, at Gud hafwer gjort menniskorna rätta; men the söka många konster.

8. Capitel.

Ho är som en wis? Och ho kan thet uttyda? Menniskans wishet uplyser hennes ansikte; men then ther oförwägen är, honom hatar man.
2. Jag häller Konungens ord och Guds ed.
3. War icke för hastig til at gå ifrå hans ansikte, och blif icke i en ond sak; ty han gör hwad honom lyster.
4. I Konungens ord är magt; och ho kan säga til honom: Hwad gör tu?
5. Then ther budet häller, han skal intet ondt försöka; men en wis mans hjerta wet tid och sätt.
6. Ty hwart och et anslag hafwer sin tid och sätt; ty menniskans olycka är myckem med henne.
7. Ty hon wet icke hwad warit hafwer; och ho kan säga henne hwad warda skal?
8. En menniska hafwer icke magt öfwer andan, til at förmena andan, och hafwer icke magt i dödsens tid, och warder icke lös gifwen i striden; och et ogudaktigt wäsende hjelper then ogudaktige intet.

9. Alt thet hafwer jag sett, och gaf mitt hjerta til alla werk, som ske under solen. En menniska råder understundom öfwer then andra, sig til skada.

10. Och ther såg jag ogudaktiga, som begrafne woro, som gått och wandrat hade i heligt rum, och woro förgätne i staden, at the så gjort hade: thet är ock fåfänglighet.

11. Efter icke strax domen går öfwer onda gerningar, warder menniskans hjerta fullt til at göra ondt.

12. Om en syndare hundrade resor illa gör, och dock länge lefwer, så wet jag likwäl, at them warder wäl gångande, som Gud frukta, them som hans ansikte frukta.

13. Ty the ogudaktiga warder icke wäl gångande; och såsom en skugga skola the icke länge lefwa, som icke Gud frukta.

14. Thet är en fåfänglighet, som sker uppå jorden: några äro rättfärdige, och them går såsom the hade the ogudaktigas gerningar gjort; och några äro ogudaktige, och them går såsom the hade the rättfärdigas gerningar gjort. Jag sade: Thet är ock fåfänglighet.

15. Therföre prisade jag glädjen, at menniskan intet bättre hafwer under solen, än äta och dricka och wara glad: och sådant får hon af sitt arbete i sina lifsdagar, som Gud henne gifwer under solen.

16. Jag gaf mitt hjerta til at weta wishet, och til at skåda then wedermöda som på jorden sker at ock en hwarken dag eller natt får sömn i sina ögon.

17. Och jag såg alla Guds werk; ty en menniska kan icke finna thet werk, som under solen sker: och ju mer menniskan arbetar til at söka, ju mindre finner hon. Om hon än säger: Jag är wis, och wet thet; så kan hon dock icke finnat.

9. Capitel.

Ty jag hafwer alt sådant lagt på hjertat, til at ransaka alt thetta, at några rättfärdige och wise äro, hwilkas gerningar i Guds hand äro: dock wet ingen menniska någons kärlek eller hat, som han hafwer för sig.

2. Thet wederfares så then ene, som then andre; then rättfärdige, såsom then orättfärdige; then gode och rene, såsom then orene; then som offrar, såsom honom, som intet offrar; såsom thet går then gode, så går thet ock syndaren; som menedaren går, så går ock honom, som eden fruktar.

3. Thet är en ond ting ibland alt thet som under solen sker, at then ene så går, som then andre: ther af warder ock menniskans hjerta fullt med arghet, och galenskap är i theras hjerta, så länge the lefwa; sedan måste the dö.

4. Hwad skal man tå af the båda utwälja? Så länge som man lefwer, skal man hoppas; ty en lefwande hund är bättre än et dödt lejon.

5. Ty the lefwande weta, at the skola dö; men the döde weta intet: the förtjena ock intet mer; ty theras åminnelse är förgäten,

6. Så at man icke mer älskar them, hatar eller afundas them; och hafwa ingen del mer i werlden i alt thet som under solen sker.

7. Så gack bort och ät titt bröd med fröjd, drick titt win med godt mod; ty tina werk täckas Gudi.

8. Låt tina kläder altid wara hwita, och låt icke fattas salfwa på titt hufwud.

9. Bruka tin tid med tin hustru, then tu älskar, så länge tu behåller thetta fåfängliga lifwet, thet Gud tig under solen gifwit hafwer, så länge titt fåfängliga lif warar; ty thet är tin del i lifwet och i titt arbete, som tig under solen gifwit är.

10. Alt thet tig förekommer at göra, thet gör friwilligt; ty i grafwen, tit tu far, är hwarken gerning, konst, förnuft, eller wishet.

11. Jag wände mig och såg huru thet tilgår under solen, at thet icke hjelper til at löpa, at man är snar; til strid hjelper icke, at man är stark; til bergning hjelper icke, at en är snäll; til rikedom hjelper icke wara klok; at en

hafwer ynnest, hjelper icke at han sin tjenst wäl kan: utan thet står alt til tiden och lyckan.

12. Ock wet menniskan icke sin tid; utan, såsom fiskarne warda fångne med en skadelig krok, och såsom foglarne warda fångne med snaran, så warda ock menniskorna bortryckte i ond tid, när han hastigt kommer öfwer them.

13. Jag hafwer ock sett thenna wisheten under solen, then mig stor syntes:

14. At en liten stad war, och föga folk ther inne, och kom en mägtig Konung, och belade honom, och byggde stora bolwerk ther omkring:

15. Och ther inne wardt funnen en fattig wis man, then med sin wishet kunde hjelpa staden, och ingen menniska tänkte på then samma fattiga mannen.

16. Tå sade jag: Wishet är ju bättre än starkhet: likwäl wardt then fattiges wishet föraktad, och hans ord wordo intet hörde.

17. Thetta wällar, the wisas ord gälla mer när the stilla, än Herrarnas rop när the dårar.

18. Ty wishet är bättre än harnesk; men en enda skalk förderfwar mycket godt.

10. Capitel.

Onda flugor förderfwa god salfwa: therföre är dårskap stundom bättre än wishet och ära.

2. Ty then wises hjerta är på hans högra hand; men then galnes hjerta är på hans wänstra.

3. Och ändock then galne sjelf galen är i sina anslag, håller han likwäl alla för galna.

4. Therföre, om en wäldig mans trug hafwer framgång emot tin wilja, så gif tig icke öfwer; ty undraga, stillar mycket ondt.

5. Thet är ännu en usel ting, som jag såg under solen, nemligen, oförstånd, thet ibland the wäldiga allmänt är:

6. At en dåre sitter i stor wärdighet, och the rike sitta nedre.

7. Jag såg tjenare på hästar, och Förstar gå til fot, såsom tjenare.

8. Men then en grop gräfwer, han skal sjelf falla ther uti; och then en gård rifwer, honom skal en orm stinga.

9. Then ther stenar bortwältar, han skal hafwa möda ther wid; then som wed klyfwer, han warder sargad ther af.

10. Tå et jern slött warder, och mister skarpheten, så måste man med möda hwäßat igen: altså följer ock wisdom efter flit.

11. En belackare är icke bättre än en orm, som obeswuren stinger.

12. The ord som gå af en wis mans mun, äro täckeliga; men en dåres läppar upswälja honom.

13. Begynnelse på hans ord är dårskap, och änden är skadelig galenskap.

14. En dåre hafwer många ord; ty menniskan wet icke hwad warit hafwer: och ho wil säga henne hwad efter henne komma skal?

15. The dårars arbete warder them swårt; efter man icke wet gå in i staden.

16. We tig land, hwars Konung et barn är, och hwars Förstar bittida äta.

17. Wäl är tig land, hwars Konung ädel är, och hwars Förstar äta i rättan tid, til styrka, och icke til wällust.

18. Ty för lättjas skul förfalla bjelkarne, och för försumliga händers skul, warder huset dryppande.

19. Thet wällar, at the bereda bröd til wällust, och winet måste glädja the lefwande, och penningen måste them alt uträtta.

20. Banna icke Konungen i titt hjerta, och banna icke then rika i tin sängkammare; ty foglarne under himmelen föra tin röst, och the ther wingar hafwa, säga thet efter.

11. Capitel.

Låt titt bröd fara öfwer watn, så warder tu thet finnande i långden.

2. Skifta ut emellan sju och emellan åtta; ty tu wet icke hwad olycka på jorden komma kan.

3. När molnskyarne fulle äro, så gifwa the regn på jorden; och när trä-

det faller, thet falle söder ut, eller norr ut, på hwilket rum thet faller, ther blifwer thet liggande.

4. Then som aktar på wädret, han sår intet, och then som uppå skyarna skådar, han skär intet up.

5. Säsom tu icke wet wädrens wäg, och huru benen i moderlifwet tilredda warda, så kan tu ock icke weta Guds werk, som han alt gör.

6. Så tin säd om morgonen, och håll icke up med tin hand om aftonen; ty tu wet icke hwilket thera bättre lyckas kan; och om båda lyckades, så wore thet thes bättre.

7. Ljuset är sött, och ögonen är ljuft at se solen.

8. Om en menniska i lång tid lefwer, och är glad i allting, så tänker hon dock allenast på the onda dagar, at the så många äro; ty alt thet henne wederfars är fåfänglighet.

9. Så gläd tig nu, tu yngling, i tin ungdom; och låt titt hjerta wara gladt i tin ungdom; gör hwad titt hjerta lyster, och tina ögon behagar; men wet, at Gud skal för alt thetta hafwa tig fram för domen.

10. Lägg bort sorg utaf titt hjerta, och kasta bort thet onda ifrå tin kropp; ty barndom och ungdom är fåfänglighet.

12. Capitel.

Tänk uppå tin Skapare i tin ungdom, förr än the onda dagar komma, och åren nalkas, tå tu warder sägande: The behaga mig intet:

2. Förr än solen och ljuset, månan och stjernorna mörka warda, och molnen igen komma efter regn:

3. På then tid, tå wäktarena i huset darra, och the starke kröka sig, och mjölnarena stå fåfänge, therföre at the så få wordne äro, och synen warder mörk genom fenstren;

4. Och dörarne på gatan tilslutne warda, så at rösten af qwarnen tystnar, och upwaknar när fogeln sjunger, och sångens döttrar warda nedertryckta;

5. Så at the ock för högderna frukta sig, och rädas på wägen: när mandelträdet blomstras, och gräshoppan förtynges, och all lust förgås; ty menniskan far tit ther hon ewinnerligen blifwa skal, och the som gråta, gå omkring på gatan:

6. Förr än silfwertåget bortkommer, och guldkällan utlöper, och ämbaret gistnar wid brunnen, och hjulet sönder går wid brunnen.

7. Ty stoftet måste åter komma til jord igen, såsom thet warit hafwer, och anden til Gud igen, then honom gifwit hafwer.

8. Alt är fåfänglighet, sade Predikaren; alt är fåfänglighet.

9. Then samme Predikaren war icke allenast wis; utan han lärde ock folket god lärdom, och märkte och utransakade och sammansatte många ordspråk.

10. Predikaren sökte, at han måtte finna tacknämliga ord, och skref rätt sanningens ord.

11. Thenna the wisas ord äro spjut och naglar, skrifna af församlingens mästare, och gifna af en herde.

12. Tag tig wara, min son, för andra flera; ty ingen ände är uppå at dikta böcker; och mycken predikan gör kroppen trött.

13. Låt oß höra hufwudsumman til all lärdom: Frukta Gud, och håll hans bud; ty thet hörer alla menniskor til:

14. Ty Gud skal hafwa fram alla gerningar för domen; ja, ock the ther fördolda äro, ehwad the äro goda eller onda.

Höga Wisan.

1. Capitel.

Salomos Höga Wisa.

2. Han kysse mig med sin muns kyssande; ty tina bröst äro ljufligare än win:

3. At man må lukta tin goda salfwa: titt namn är en utgjuten salfwa; therföre hafwa pigorna tig kär.

4. Drag mig efter tig, så löpe wi. Konungen förde mig in uti sin kammare. Wi fröjde oß, och äre glade öfwer tig: wi tänke uppå tina bröst mer än uppå win: the fromme älska tig.

5. Jag är swart, men gansta täck, I Jerusalems döttrar! såsom Kedars hyddor, Salomos tapeter.

6. Ser icke ther efter, at jag så swart är; ty solen hafwer bränt mig. Min moders barn wredgas emot mig: man hafwer satt mig til wingårdswakterska; men min wingård, then jag hade, bewarade jag icke.

7. Säg mig, tu, then min själ älskar, hwar tu betar, hwar tu hwilar om middagen? at jag icke skal gå hit och tit, til tina stallbröders hjordar.

8. Känner tu tig icke, tu dägeligaste ibland qwinnor, så gack uppå fårens fotspår, och beta tina kid wid herdahusen.

9. Jag liknar tig, min kära, wid mitt resetyg, wid Pharaos wagnar.

10. Tina kinder stå ljufliga i spann, och tin hals i kädja.

11. Wi wilje göra tig gyldene spann med silfwer-doppor.

12. Tå Konungen wände sig hit, gaf min Nardus sin lukt.

13. Min wän är mig et knippe af mirrham, thet emellan min bröst hänger.

14. Min wän är mig en drufwa Copher uti the wingårdar i EnGedi.

15. Si, min kära, tu äst dägelig; dägelig äst tu; tina ögon äro såsom dufwoögon.

16. Si, min wän, tu äst dägelig och ljuflig; wår säng grönskas.

17. Wårt hus bjelkar äro cedertrå; wåra sparrar äro cypreß.

2. Capitel.

Jag är et blomster i Saron, och en lilja i dalen.

2. Såsom en ros ibland törne, så är min kära ibland döttrarna.

3. Såsom et äpleträ ibland skogsträ, så är min wän ibland sönerna: jag sitter under thens skugga, som jag begärer, och hans frukt är för min hals söt.

4. Han hafwer mig in uti winkällaren, och kärleken är hans baner öfwer mig.

5. Han wederqwicker mig med blomster, och upfriskar mig med äple; ty jag är krank af kärlek.

6. Hans wänstra hand ligger under mitt hufwud, och hans högra hand omfamnar mig.

7. Jag beswär eder, Jerusalems döttrar, wid rår, eller wid hinder i marken, at I icke upwäcken eller oroen min käresta, til thes henne sjelf lyster.

8. Thet är min wäns röst; si, han kommer och springer på bergen, och springer på högarna.

9. Min wän är lik en råbock, eller ung hjort: si, han står bakom wår wägg, och ser genom fenstret, och tittar genom gallret.

10. Min wän swarar, och säger til mig: Statt up, min kära, min dägeliga, och kom hit:

11. Ty si, wintren är förgången, regnet är öfwerstått, och är sin wäg;

12. Blomstren äro utgångna på marken, wårtiden är kommen, och turturdufwan låter sig höra i wårt land;

13. Fikonaträdet är knoppadt, winträden blomstras, och gifwa sin lukt: statt up, min kära, och kom; min dägeliga, kom hit;

14. Min dufwa uti stenklyftor, uti bergsrefwor, låt mig se titt ansikte, låt mig höra tin röst; ty tin röst är söt, och titt ansikte ljufligt.
15. Tager oß råfwar, the små råfwar, som förderfwa wingårdar; ty wåra wingårdar blomstras.
16. Min wän är min, och jag är hans, then ther betar ibland rosor,
17. In til thes at dagen swal warder, och skuggorna wika: wänd om, blif såsom en rå, min wän, eller såsom en ung hjort på skiljebergen.

3. Capitel.

Jag sökte om natten i min säng then min själ kär hade: jag sökte; men jag fann honom intet.
2. Jag wil stå up och gå omkring i staden, på gator och gränder, och söka then min själ kär hafwer: jag sökte; men jag fann honom intet.
3. Mig funno wäktarena, som kring om i staden gå: hafwen I icke sett then min själ kär hafwer?
4. Tå jag kom litet fram om them, så fann jag then min själ kär hafwer: jag håller honom, och wil icke öfwergifwa honom, til thes jag hafwer honom in uti min moders hus, uti min moders kammare.
5. Jag beswär eder, I Jerusalems döttrar, wid rår och hinder på marken, at I icke upwäcken min kära, eller ofreden henne, til thes henne sjelf lyster.
6. Ho är thenne, som upgår utur öknen, såsom en rök af mirrham, rökelse och allahanda apothekare-pulfwer?
7. Si, omkring Salomos säng stå sextio starke, utaf the starke i Israel.
8. Alle hålla the swärd, och äro behändige til strids; hwarthera hafwer sitt swärd wid sin sida, för fruktans skul om natten.
9. Konung Salomo lät göra sig et sängrum af Libanons trä.
10. Thes stoder woro af silfwer, täckelsen af guld, sätet af purpur, bottnen ther uti war lustigt lagd, för Jerusalems döttrars skul.
11. Går ut, I Zions döttrar, och skåder Konung Salomo i then krona, ther med hans moder honom krönt hafwer, på hans bröllopsdag och på hans hjertas fröjdedag.

4. Capitel.

Si, min kära, tu äst dägelig, si, dägelig äst tu: tina ögon äro såsom dufwoögon, emellan tina lockar: titt hår är såsom getahjordar, som klippte äro på thet berget Gilead:
2. Tina tänder äro såsom hjordar med afklippt ull, som twagne komma utu watnet, hwilka allesamman äro hafwande med twillingar, och ingen af them är ofruktsam:
3. Tina läppar äro såsom et rosenfärgadt snöre, och titt tal ljufligt: tina kinder, såsom skörden på granatäplet, emellan tina lockar:
4. Tin hals är såsom Davids torn, gjordt med bröstwärn, ther tusende sköldar uppå hänga, och allahanda the starkas wapn:
5. Tina bröst äro såsom unga råtwillingar, hwilka ibland rosor i bet gå,
6. Til thes dagen swal warder, och skuggorna wika; jag wil gå til mirrhamsberget, och til rökelsehögen.
7. Tu äst med allone dägelig, min kära, och ingen fläck är på tig.
8. Kom, min brud, ifrå Libanon, kom ifrå Libanon; gack in, träd hit, ifrån Amana kulle, ifrå Senir och Hermons kulle, ifrå lejonens boning, ifrå the leoparders berg.
9. Tu hafwer tagit mig hjertat bort, min syster, kära brud, med et titt öga och med en tin halskädja.
10. Huru dägeliga äro tina bröst, min syster, kära brud: tina bröst äro lustigare än win, och tin salfwas lukt öfwergår alla örter.
11. Tina läppar, min brud, äro såsom drypande honingskaka; honing och mjölk är under tin tunga; och tina kläders lukt är såsom lukt af Libanon.
12. Min syster, kära brud, tu äst en tillsluten örtagård, en tillsluten källa, en förseglad brunn.
13. Tin frukt är såsom en lustgård

af granatäple, med ädla frukter, cyper, med nardus,

14. Nardus med safran, calmus och canel, med allahanda Libanons trä, mirrham och aloe, med alla bästa örter:

15. Säsom en örtagårds brunn, säsom en brunn af lefwande watn, thet från Libanon flyter.

16. Statt up, nordanwäder, och kom, sönnanwäder, och blås igenom min örtagård, at hans örter måga drypa. Min wän komme uti sin örtagård, och äte sina ädla frukter.

5. Capitel.

Jag kom, min syster, kära brud, uti min örtagård: jag hafwer mitt mirrham, samt mina örter upskurit: jag hafwer ätit min honingskaka, samt min honing: jag hafwer druckit mitt win med min mjölk; äter, mine käre, och dricker, mine wänner, och warder druckne.

2. Jag sofwer; men mitt hjerta wakar: ther är min wäns röst, som klappar: låt up för mig, min kära, min syster, min dufwa, min fromma; ty mitt hufwud är fullt med dagg, och mina lockar fulla med nattens droppar.

3. Jag hafwer afklädt min kjortel, huru skulle jag åter kläda honom uppå igen? Jag hafwer twagit mina fötter, huru skulle jag besmitta them igen?

4. Men min wän stack sin hand in genom et hål, och mit lif darrade ther wid.

5. Tå stod jag up, at jag skulle låta min wän up: mina händer drupo af mirrham, och mirrham lopp öfwer mina finger på stängelen af låset.

6. Och tå jag för min wän uplåtit hade, war han borta, och sin wäg gången. Tå gick min själ ut efter hans ord: jag sökte honom; men jag fann honom intet: jag ropade; men han swarade mig intet.

7. Wäktarena, som omkring gå i staden, funno mig; the slogo mig til sårs; wäktarena på muren togo mig bort mitt hufwudkläde.

8. Jag beswär eder, Jerusalems döttrar, finnen I min wän, så säger honom, at jag för kärlek krank ligger.

9. Hwad är tin wän för andra wänner, o tu aldradägeligaste ibland qwinnor? Hwad är tin wän för andra wänner, at tu så hafwer beswurit oß?

10. Min wän är hwit och röd, utkorad ibland många tusende:

11. Hans hufwud är thet bästa guld; hans hår är krusadt, swart såsom en korp:

12. Hans ögon äro såsom dufwoögon wid wattubäckar, twagna med mjölk, och stå fulla:

13. Hans kinder äro såsom apothekares wäxande örtesängar: hans läppar äro såsom rosor, the ther drypa af flytande mirrham:

14. Hans händer äro såsom guldringar, fulle med turkoser: hans lif är såsom rent elphenben, besatt med saphirer:

15. Hans ben äro såsom marmorpelare, grundade uppå gyldene fötter: hans skapnad är såsom Libanon, utkorad såsom cederträ:

16. Hans hals är söt och ganska lustig: en sådan är min wän; min wän är sådan, I Jerusalems döttrar.

17. Hwart är tå tin wän gången, o tu dägeligaste ibland qwinnor? Hwart hafwer tin wän wändt sig, så wilje wi söka honom med tig?

6. Capitel.

Min wän är nedergången uti sin örtagård til örtesängarna, at han sig ther förlusta skal i örtagårdarna, och hämta rosor.

2. Min wän är min, och jag är hans, then sig ibland rosor förlustar.

3. Tu äst dägelig, min kära, såsom Thirza, lustig såsom Jerusalem, förskräckelig såsom en härordan.

4. Wänd tina ögon ifrå mig; förty the göra mig brinnande: titt hår är såsom en getahjord, the som på berget Gilead klippte äro:

5. Tina tänder äro såsom en fårahjord, the ther twagne komma utu

watn, hwilka allesamman äro med twillingar hafwande, och ingen ibland them är ofruktsam:

6. Tina kinder äro såsom skörden på granatäplet, emellan tina lockar.

7. Sextio äro Drottningarna, och åttatio frillorna, och på jungfrurna är intet tal;

8. Men en är min dufwa, min fromma: en är sin moders käraste, och sin moders utkorade. Tå döttrarne sågo henne, prisade the henne salig: Drottningarna och frillorna låfwade henne.

9. Ho är thenne, som upgår såsom en morgonrodnad, dägelig såsom månan, utkorad såsom solen, förskräckelig såsom en härordan?

10. Jag är nedergången i nötagården, til at skåda telningarna wid bäcken, til at skåda, om winträdet blomstrades, om granatäplen grönskades.

11. Min själ wißte icke, at han mig in til AmmiNadibs wagnar satt hade.

12. Wänd om, wänd om, o Sulamith; wänd om, wänd om, at wi måge skåda tig. Hwad sen I på Sulamithen annat än dans i Mahanaim?

7. Capitel.

Huru dägelig är tin gång i tina skor, tu Förstes dotter! Tina länder stå lika wid hwar andra, såsom twå span, them en mästares hand gjort hafwer;

2. Tin nafwel är såsom en rund skål, then aldrig dryck fattas; tin buk är såsom en hwetehop, omsatt med rosor;

3. Tina bröst äro såsom unga råtwillingar;

4. Tin hals är såsom et elphenbenstorn; tina ögon äro såsom the dammar i Hesbon, wid then porten Bathrabbim; tin näsa är såsom tornet af Libanon, hwilket sig wänder mot Damascon;

5. Titt hufwud står på tig såsom Carmel; håret på titt hufwud är såsom Konungens purpur, i fållar bunden:

6. Huru dägelig och huru ljuflig äst tu, kära, i wällust!

7. Tin längd är lik et palmträ, och tina bröst lika windrufwor.

8. Jag sade: Jag måste stiga up i palmträd, och fatta thes qwistar; låt tina bröst wara såsom drufwor på winträ, och lukten af tin näsa såsom äple,

9. Och tin hals såsom godt win, thet min wän lätteligen ingår; och tala om gamla ärender.

10. Min wän är min, och han håller sig ock til mig.

11. Kom, min wän; låt oß gå ut på marken, och wistas i landsbyarna:

12. At wi måge bittida upstå til wingårdarna, och få se om winträdet blomstras, och hafwer fått knoppar, om the granatäplen utgångna äro. Ther wil jag gifwa tig mina bröst.

13. Liljorna gifwa sin lukt, och för wår dör allahanda ädla frukter; min wän, jag hafwer bewarat åt tig både nytt och gammalt.

8. Capitel.

O! at jag måtte finna tig ute, min broder, tu som min moders bröst suger, och måtte få kyßa tig, at ock ingen föraktade mig.

2. Jag wille taga tig, och hafwa tig uti min moders hus, ther tu mig lära skulle: ther wille jag skänka tig kryddadt win och must af mina granatäplen.

3. Hans wänstra hand ligger under mitt hufwud, och hans högra hand omfamnar mig.

4. Jag beswär eder, Jerusalems döttrar, at I icke upwäcken min kära, eller ofreden henne, til thes henne sjelf lyster.

5. Ho är thenne, som upkommer ifrån öknen, och stödjer sig uppå sin wän? Under äpleträd wäcker jag tig, ther tin moder tig födt hafwer, ther hon, som tig födde, med tig legat hafwer.

6. Sätt mig såsom et insegel på titt hjerta, och såsom et insegel uppå tin arm; ty kärleken är stark såsom döden, och nitälskan är fast såsom helfwetet: thes glöd är brinnande, och en HERrans låge:

7. Så at ock mycket watn icke förmår utsläcka kärleken, eller strömmar fördränka honom: om en wille gifwa

alla ägodelar i sitt hus för kärleken, så gällde thet altsammans intet.
8. Wår syster är liten, och hafwer inga bröst: hwad skole wi göra til wår syster, när man nu skal tala henne til?
9. Är hon en mur, så wilje wi göra silfwer bolwerk ther uppå: är hon en dör, så wilje wi befästa henne med cederbräde.
10. Jag är en mur, och mina bröst äro såsom torn; ther af är jag worden för hans ögon såsom then ther frid finner.
11. Salomo hafwer en wingård i BaalHamon: then wingården fick han waktare, at hwarthera skulle gifwa för hans frukt tusende silfwerpenningar.
12. Min wingård är för mig: tig Salomo bör tusende; men waktarena öfwer hans frukter tuhundrade.
13. Tu som bor i örtagårdarna, sällskapen akta ther uppå: låt mig höra tin röst.
14. Fly, min wän, och war lik en rå eller en ung hjort in på örtabergen.

Esaias.

1. Capitel.

Thetta är Esaia syn, Amoz sons, then han såg om Juda och Jerusalem, uti Uzia, Jotham, Ahas och Hiskia, Juda Konungars tid.
2. Hörer, I himlar, och tu jord, fattat med öronen; ty HErren talar: Jag hafwer upfödt barn, och uphöjt; och the äro mig affälliga wordna.
3. En oxe känner sin herre, och en åsna sin herres krubba; men Israel känner thet intet, och mitt folk förstår thet intet.
4. Ack! we thet syndiga folket, thet folket af stor mißhandel, then arga säden, the skadeliga barnen, som öfwergifwa HErran, försmäda then Helige i Israel, och wända tilbaka.
5. Hwad skal man mer slå eder, medan I afwiken ju thesto mer? Hela hufwudet är krankt, hela hjertat är försmäktadt.
6. Ifrå fotbjellet alt up til hufwudet, är ther intet helt uppå, utan sår, swullnad och etterbölder, the ther intet plästrade, eller förbundne, eller med olja uplenade äro.
7. Edert land är öde; edra städer äro upbrände med eld; främmande förtära eder åker för edra ögon; och han är öde, såsom thet the främmande förhärjat hafwa.
8. Men hwad ännu qwar är af dottren Zion, thet är lika som en hydda uti en wingård, och såsom en waktbod uti stubbåkren, såsom en förhärjad stad.
9. Om HErren Zebaoth icke låte oß något litet igenblifwa, så wore wi lika såsom Sodom, och lika som Gomorra.
10. Hörer HErrans ord, I Sodomitiske Förstar; fatta med öronen wår Guds lag, tu Gomorriska folk.
11. Hwad skal jag med edert myckna offer? säger HErren. Jag är mätt af wädrars bränneoffer och af the göddas talg, och hafwer ingen lust til oxars, lamms och bockars blod.
12. Tå I kommen in til at te eder för mig, ho äskar sådant af edra händer, at I skullen träda in uppå mina gårdar?
13. Hafwer icke mer spisoffer fram fåfängt; rökwerk är mig styggeligt; nymånader och Sabbather, tå I samman kommen, kan jag icke lida; ty I bedrifwen afguderi och wåld i them.
14. Min själ hatar edra nymånader och årstider; jag är ledsen ther wid; jag orkar icke lida them.
15. Och om I än uträcken edra hän-

der, så bortgömmer jag dock mina ögon
ifrån eder; och om J än mycket bedjen,
så hörer jag eder dock intet; ty edra
händer äro fulla med blod.
16. Twår eder, görer eder rena,
lägger bort edert onda wäsende ifrå
mina ögon, wänder igen af thet onda:
17. Lärer göra thet godt är, farer
efter thet som rätt är, hjelper the
förtryckta, skaffer the faderlösa rätt,
och hjelper enkors sak.
18. Så kommer tå sedan, och låter
oß gå med hwarannan til rätta, sä=
ger HERren: om edra synder än
woro blodröda, så skola the dock
warda snöhwita; och om the än
woro såsom rosenfärg, så skola the
dock warda såsom en ull.
19. Wiljen J höra mig, så skolen J
nyttja landets goda.
20. Wiljen J ock icke, utan ären ohör=
samme, så skolen J af swärd förtärde
warda; ty HERrans mun säger thet.
21. Huru kommer thet til, at then
fromma staden är worden en sköka?
Han war full med rätthet; rättwi=
san bodde ther inne; men nu mördare.
22. Titt silfwer är wordet slagg, och
titt win bemängdt med watn.
23. Tina Förstar äro affällige och
tjufwars stallbröder: the taga alle
gerna gåfwor, och fara efter skänker:
then faderlösa skaffa the icke rätt, och
enkors sak kommer intet in för them.
24. Therföre säger HERren, HERren
Zebaoth, then mägtige i Jsrael: Ack
we! jag måste trösta mig igenom
mina fiender, och hämna mig igenom
mina owänner;
25. Och måste wända min hand emot
tig, och utrensa titt slagg som aldra=
renast, och borttaga alt titt tenn;
26. Och gifwa tig åter domare igen,
såsom the woro tilförene, och rådsher=
rar, såsom i begynnelsen: tå skal tu
heta rättwisans stad, och en from stad.
27. Zion måste igenom rätt förloßad
warda, och hans fångar igenom rätt=
färdighet:
28. At the öfwerträdare och syndare
skola tilsamman sönderkroßade warda,
och the som öfwergifwa HERran förgås.
29. Ty the måste komma på skam öf=
wer the ekar, ther J lust til hafwen,
och blygas öfwer the lustgårdar, som
J utwäljen.
30. När J warden såsom en ek med tor=
ra löf, och såsom en lustgård utan watn:
31. När beskärmet warder såsom blår,
och thes werk såsom en gnista, och J
båda tilhopa brinnen, så at ingen ut=
släcker thet.

2. Capitel.

Thetta är thet Esaia, Amoz son, såg om
Juda och Jerusalem.
2. Uti yttersta tiden skal thet berget,
ther HERrans hus är, tilredt warda
högre än alla berg, och öfwer alla
berg uphöjdt warda; och alla hed=
ningar skola löpa ther til;
3. Och mycket folk gå tit, och säga:
Kommer och låter oß gå up på
HERrans berg, til Jacobs Guds
hus, at han lärer oß sina wägar,
och wi wandre på hans stigar; ty af
Zion skal lagen utgå, och HERrans
ord af Jerusalem.
4. Och han skal döma ibland hed=
ningarna, och straffa många folk:
tå skola the göra sina swärd til plog=
billar, och sina spjut til liar; ty in=
tet folk skal uplyfta swärd emot thet
andra, och the skola nu intet lära
mer at örliga.
5. Kommer, J af Jacobs hus; låt
oß wandra uti HERrans ljus.
6. Men tu hafwer låtit fara titt folk,
Jacobs hus; ty the bedrifwat mer
än the österlänningar, och äro dag=
wäljare, såsom the Philisteer, och låta
the främmande barn warda många.
7. Theras land är fullt med silfwer
och guld, och på theras rikedom är in=
gen ände; theras land är fullt med hä=
star, och på theras wagnar är ingen ände.
8. Theras land är också fullt med af=
gudar, och the tilbedja sina händers
werk, thet theras finger gjort hafwa.
9. Ther bugar then menige man, ther
ödmjuka sig the myndige: thet warder
tu icke förlåtande them.

10. Gack in uti bergen, och bortgöm tig uti jorden för HERrans fruktan och för hans härliga Majestät.
11. Förty alla höga ögon skola förnedrade warda, och hwad högt är ibland menniskor, thet måste buga sig: men HERren skal på then tiden allena hög wara.
12. Ty HERrans Zebaoths dag skal gå öfwer alt högfärdigt och högt, och öfwer alt uphäfwit, at thet skal förnedradt warda:
13. Och öfwer alla höga och uphäfna cederträn i Libanon, och öfwer alla ekar i Basan:
14. Öfwer alla höga berg, och öfwer alla uphöjda backar:
15. Öfwer alla höga torn, och öfwer alla fasta murar:
16. Öfwer alla skepp i hafwet, och öfwer alla kosteliga skepps baner:
17. At sig böja måste all höghet, och sig ödmjuka hwad högt är ibland menniskorna, och HERren allena hög wara på then tiden.
18. Och afgudarne skola platt förgås.
19. Så skal man gå in uti bergskrefwor och uti jordkulor för HERrans fruktan och för hans härliga Majestät, tå han tager til at förskräcka jorden.
20. På then tiden skal hwar och en bortkasta sina silfwer afgudar, och gyldene afgudar, som han sig hafwer göra låtit, til at tilbedja, och til at ära mullwader och flädermöß:
21. På thet han må krypa in uti stenklyftor och i bergskrefwor för HERrans fruktan och för hans härliga Majestät, tå han tager til at förskräcka jorden.
22. Så befatter eder intet med menniskan, som anda hafwer i näsan; ty I weten icke huru högt hon är aktad.

3. Capitel.

Ty si, HERren, HERren Zebaoth skal borttaga af Jerusalem och Juda alt uppehälle, bröds uppehälle, watns uppehälle,
2. Starka och krigsmän, domare, propheter, spåmän och äldersmän,
3. Höfwitsmän öfwer femtio och ärliga män, rådmän och wisa ämbetsmän och wältalande män:
4. Och skal gifwa them ynglingar til Förstar; och barnslige skola råda öfwer them.
5. Och plågare skola wara i folken, then ene öfwer then andre, och hwar öfwer sin nästa; och then som yngre är, skal wara stolt öfwer then gamla, och en lösaktig emot then ärliga.
6. Tå skal en fatta sin broder utu sin faders hus: tu hafwer kläder; war wår Förste; hjelp tu thetta ofallet.
7. Men han skal på then tiden swärja och säga: Jag är ingen läkare: i mitt hus är hwarken bröd eller kläder: sätter mig icke til en Förste öfwer folket.
8. Ty Jerusalem faller, och Juda ligger omkull, efter theras tunga och anslag är emot HERren, så at the hans Majestäts ögon emot sträfwa.
9. The skyla intet sitt wäsende, och berömma sig af sina synder, lika som the i Sodom, och dölja them intet: we theras själar; ty ther med föra the sig sjelfwa på alt ondt.
10. Prediker om the rättfärdiga, at the stå wäl; ty the skola äta sina gerningars frukt:
11. Men we the ogudaktiga; ty the äro onde, och thet skal warda them betaldt såsom the thet förtjena.
12. Barn äro mitt folks plågare, och qwinnor råda öfwer them. Mitt folk, tine ledare förföra tig, och förderfwa wägen then tu gå skal.
13. Men HERren står ther, til at gå til rätta, och är framgången, til at döma folken.
14. Och HERren kommer til domen med sitt folks äldsta och med sina Förstar; ty I hafwen förderfwat wingården, och rofwet ifrå the fattiga är i edert hus.
15. Hwi förtrampen I mitt folk, och förkroßen then fattigas person, säger HERren, HERren Zebaoth.
16. Och HERren säger: Therföre at Zions döttrar äro stolta, och gå med rak hals, med färgadt ansikte, gå, och

swansa, och hafwa kosteliga skor på sina
fötter:
17. Så skal HErren göra Zions döt-
trars hufwud skalligt, och HErren
skal bortrycka theras sköna hår.
18. På then tiden skal HErren bort-
taga prydningen af the kosteliga skor,
och häkter, spännen,
19. Kådjor, armspännen, hufwor,
20. Flitter, bräm, snören, desmoknap-
par, öronspan,
21. Ringar, ännespan,
22. Högtidskläder, kåpor, hwifwar,
pungar,
23. Speglar, snörtröjör, border och
sommarkläder.
24. Och ther skal wara stank för god
lukt, och et löst band för bälte, och et
skalligt hufwud för krusadt hår, och för
en wid mantel en trång säck: alt thetta
i staden för tin dägelighet.
25. Titt meniga folk skal falla genom
swärd, och tine krigsmän i strid:
26. Och hans portar skola sörja och
gråma sig, och han skal sitta jämmer-
lig på jorden.

4. Capitel.

Och på then tiden skola sju qwinnor
fatta en man, och säga: Wi wilje sielf-
wa föda och kläda oß, allenast låt oß
nämnas efter titt namn, at wår för-
smädelse må ifrån oß tagen warda.
2. Uti then tiden skal HErrans Tel-
ning wara kär och kostelig, och jordens
frukt härlig och skön med them som
behållne blifwa i Israel.
3. Och hwilken i Zion återlefwes, och
igenblifwer i Jerusalem, han skal kal-
las helig, hwar och en som skrifwen är
ibland the lefwande i Jerusalem.
4. Tå warder HErren aftwående
Zions döttrars smitta, och fördrifwande
Jerusalems blodskulder ther ut, genom
andan, som döma och en eld uptända
skal.
5. Och HErren skal skapa öfwer
alla Zions bergsboningar, och hwar
som hälst thet församladt är, moln
och rök om dagen, och sken af eld som
brinner om natten; ty en skärm skal
wara öfwer alt thet härligt är:
6. Och et skjul skal warda til et
skygd om dagen för hettan, och en til-
flygt, til at gömma sig för storm och
regn.

5. Capitel.

Nu wäl, jag wil sjunga min wän en
min wäns wisa, om hans wingård.
Min wän hafwer en wingård på et
fett rum.
2. Och han gärde omkring honom, och
med stenhopar bewarade, och satte ädla
wintrån ther uti: han byggde ock et
torn ther uti, och gräfde ther en präß,
och wäntade efter at han skulle bära
windrufwor; men han bar willdrufwor.
3. Nu dömer, I Jerusalems inbyg-
gare och I Juda män, emellan mig
och min wingård.
4. Hwad skulle man dock mer göra
min wingård, thet jag honom icke gjort
hafwer? Hwi hafwer han burit will-
drufwor, tå jag wäntade efter at han
skulle burit drufwor?
5. Nu wäl, jag wil kungöra eder
hwad jag min wingård göra wil: hans
gård skal borttagen warda, på thet han
skal ödelaggd blifwa, och hans mur
skal sönderrifwen warda, på thet han
skal förtrampad warda.
6. Jag skal låta honom ligga öde, at
ingen skal skäran eller gräfwan, utan
tistel och törne ther inne wäxa; och
skal bjuda skyarna, at the icke regna
ther uppå.
7. Så är nu HErrans Zebaoths
wingård Israels hus, och Juda män
hans lustiga plantering: han wäntar
efter rätt, si, så är här icke annat än
öfwerwäld; efter rättwisa, si, så är
här altsammans klagomål.
8. We them, som draga thet ena hu-
set in til thet andra, och komma then
ena åkren in til then andra, til thes at
intet rum mer är, at the skola besitta
landet allena.
9. Thet är för HErrans Zebaoths
öron, hwad gäller, om the många hus
icke skola öde warda, och the stora och
sköna utan inbyggare?

10. Ty tio wingårdsfjällar skola icke gifwa mer än en åm, och en tunna såd skal icke gifwa utan en skäppa.

11. We them, som om morgonen bittida uppe äro, til at beflita sig om dryck, och sitta in til natten, at the af win hete warda skola:

12. Och hafwa harpor, psaltare, trumınor, pipor och win i theras calas, och se intet uppå HErrans werk, och akta intet uppå hans händers gerningar.

13. Therföre måste mitt folk warda bortfördt oförwarandes, och theras härlige hunger lida, och theras meniga folk törst lida.

14. Therföre hafwer helfwetet utwidgat sin själ, och upgapat med sina käftar utan mått, at nederfara skola både theras härlige och then menige man, både theras rike och glade:

15. At hwar och en skal buga sig, och hwar och en ödmjukad warda, och the högfärdigas ögon ödmjukade blifwa,

16. Men HErren Zebaoth uphögd warda i domen, och Gud, then helige, helgad warda i rättfärdighet.

17. Så skola tå lamm i bet gå i theras stad, och främlingar skola sig nära uti the fetas öde.

18. We them, som binda sig tilhopa med fåfängeliga band, til at göra orätt, och lika som med wagnsrep, til at synda;

19. Och säga: Låt hans werk skynda sig och snart komma, at wi måge set: låt then Heliges i Israel anslag nalkas och komma, at wi måge wetat.

20. We them, som kalla thet onda godt, och thet goda ondt; the ther af mörkret ljus göra, och af ljuset mörker; the ther göra sött af surt, och surt af sött.

21. We them, som för sig sjelfwa wise äro, och hålla sig sjelfwa för kloka.

22. We them, som hjeltar äro til at dricka win, och kämpar til at dricka;

23. The ther gifwa then ogudaktiga rätt, för gåfwors skul, och wända the rättfärdigas rätt ifrå them.

24. Therföre, lika som eldslågan förtärer halm, och borttager agnar, altså skal theras rot förruttna, och theras telningar bortflyga såsom stoft; förty the förakta HErrans Zebaoths lag, och försmåda then Heliges ord i Israel.

25. Therföre förgrymmar sig HErrans wrede öfwer hans folk, och han uträcker sin hand öfwer them, och slår them, så at bergen bäfwa; och theras kroppar äro lika som träck på gatan: och uti alt thetta wänder icke hans wrede åter; utan hans han där ännu uträckt.

26. Ty han skal upresa et baner fjerran ibland hedningarna, och locka them ifrå jordens ända; och si, hastigt och snart komma the.

27. Och ingen ibland them är trött eller swag; ingen är sömnig eller sofwer; ingen lößas bältet af hans länder, och ingen sliter en skorem sönder.

28. Theras pilar äro skarpe, och alla theras bågar spände: theras hästhofwar äro såsom stenar, och theras hjul såsom et stormwäder.

29. The ryta som lejon, och ryta som unga lejon: the skola fråsa, och taga rof, och behållat, så at ingen undsätter thet.

30. Och skal på then tiden fråsa öfwer them lika som et haf: när man tå ser uppå landet, så är thet mörkt af ångest; och ljuset skiner intet mer, för mörkrets skul.

6. Capitel.

Uti thet året, tå Konung Ußia blef död, såg jag HErren sitta på en hög och härlig stol, och hans klädefåll upfyllde templet.

2. Seraphim stodo öfwer honom. Hwarthera hade sex wingar: med twå betäckte the sitt anlete, med twå betäckte the sina fötter, och med twå flögo the.

3. Och then ene ropade til then andra och sade: Helig, Helig, Helig är HERren Zebaoth: hela jorden är full med hans ära;

4. Så at öfra dörstocken bäfwade af theras rops röst, och huset wardt fullt med rök.

5. Tå sade jag: We mig! jag förgås; ty jag hafwer orena läppar, och bor

ibland et folk, som orena låppar haf-
wer; ty jag hafwer sett Konungen,
HERran Zebaoth, med mina ögon.
6. Tå flög en af Seraphim til mig,
och hade et glödande kol uti handen,
thet han med en tång tog af altaret,
7. Och kom wid min mun, och sade:
Si, här med hafwer jag kommit wid
tina läppar, at tin mißgerning skal war-
da ifrå tig tagen, och tin synd försonad
wara.
8. Och jag hörde HERrans röst, at
han sade: Hwem skal jag sända?
Hwilken wil wara wårt bådskap? Men
jag sade: Här är jag; sänd mig.
9. Och han sade: Gack åstad, och säg
til thetta folket: Hörer, och förstår thet
icke; ser, och märker thet intet.
10. Förstocka thetta folkets hjerta, och
låt theras öron lomhörda warda, och
förblinda theras ögon, at the intet se
med sina ögon, eller höra med sina
öron, eller förstå med sitt hjerta, och
omwända sig, och warda salige.
11. Men jag sade: HERre, huru län-
ge? Han sade: Til thes, at städerne öde
warda utan inbyggare, och husen utan
folk, och marken ligger platt öde.
12. Ty HERren skal låta folket kom-
ma långt bort, så at landet skal swår-
ligen öfwergifwit warda.
13. Dock skal ännu tionde delen blif-
wa ther inne; ty thet skal warda bort-
fördt och förhärjadt, såsom en ek och
en lind, som ännu hafwa stammen, än-
dock theras löf afslagna warda: en he-
lig säd skal en sådan stam wara.

7. Capitel.

Thet begaf sig, at uti Ahas, Jothams
sons, Ußiä sons, Juda Konungs tid,
drog Rezin, Konungen i Syrien, och
Pekah Remalia son, Israels Konung,
up til Jerusalem, til at örliga ther
emot; men the kunde intet öfwerwinna
thet.
2. Tå wardt Davids hus sagdt: The
Syrer förlåta sig uppå Ephraim. Tå
bäfwade honom hjertat, och hans folks
hjerta, lika som trän i skogen bäfwa för
wädret.
3. Men HERren talade til Esaia:
Gack ut emot Ahas, tu och tin son, Sear
Jasub, til ändan af watturännan, wid
öfra dammen, på then wägen wid
färgarens åker;
4. Och säg til honom: Förwara tig,
och blif stilla; frukta tig intet, och titt
hjerta ware oförskräckt för theßa twå
rykande släckebränder, nemligen, för
Rezins och the Syrers och Remalia
sons wrede,
5. At the Syrer hafwa gjort et ondt
rådslag emot tig, samt med Ephraim
och Remalia son, och säga:
6. Wi wilje up til Juda, och för-
skräcka honom, och stifta oß emellan,
och göra Tabeels son til Konung ther
inne.
7. Ty så säger HERren HERren:
Thet skal intet så bestå, eller så ske.
8. Utan, lika som Damascus är huf-
wudet i Syrien, så skal Rezin wara
hufwudet i Damasco; och efter fem
och sextio år skal thet wara ute med
Ephraim, at the icke mer skola wara
något folk.
9. Och lika som Samarien är hufwu-
det i Ephraim, så skal Remalia son
wara hufwudet i Samarien. Tron I
icke, så felar thet med eder.
10. Och HERren talade åter til Ahas,
och sade:
11. Äska tig et tekn af HERranom
tin Gud, antingen nedre i helfwetet,
eller ofwan til i högden.
12. Men Ahas sade: Jag äskar intet,
at jag icke skal försöka HERran.
13. Tå sade han: Nu wäl, så hörer,
I af Davids hus: Är thet eder litet, at
I gören menniskor emot, utan at I
ock gören min Gud emot?
14. Therföre skal HERren sjelf gif-
wa eder et tekn: Si, en Jungfru är
hafwande, och skal föda en son; then
skal hon kalla ImmanuEL.
15. Smör och honing skal han äta, at
han skal weta förkasta thet onda, och
utwälja thet goda.
16. Ty förr än pilten lär förkasta thet
ondt är, och utwälja thet godt är, skal
thet land, ther tu grufwar tig före,

öfwergifwit warda af sina twå Ko-
nungar.
17. Men öfwer tig, öfwer titt folk, och
öfwer tin faders hus, skal HErren,
genom Konungen af Aßyrien, komma
låta dagar, the icke komne äro, sedan
Ephraim ifrå Juda skildes.
18. Ty på then tiden skal HErren
hwißla til flugorna, wid ändan på
Egypti älfwer, och til bien i Aßurs
land;
19. At the skola komma, och allesam-
mans lägga sig wid bäckar och stenklyf-
tor och alla håliga trän, och uti alla hål.
20. På then samma tiden skal HEr-
ren raka hufwudet, och håret af fötter-
na, och taga bort skägget genom en legd
rakeknif, nemligen, genom them som
på hinsidan älfwen äro, thet är, genom
Konungen af Aßyrien.
21. På then samma tiden skal en man
föda en hop kor och twå hjordar;
22. Och skal hafwa så mycket til at
mjölka, at han smör äta skal; ty then
som i landet igenblifwer, han skal äta
smör och honing.
23. Ty thet skal ske på then tiden, at
ther nu tusende winträn stå, tusende
silfwerpenningar wärde, ther skal wara
törne och tistel:
24. Så at man måste gå tit med pil
och båga; ty uti hela landet skal törne
och tistel wara:
25. Så at man icke komma kan til
alla the berg, som man plägar upgraf-
wa med hacka, för tistlars och törnes
styggelses skul; utan man skal låta oxar
gå ther uppå, och får ther öfwer trampa.

8. Capitel.

Och HErren sade til mig: Tag tig
et stort bref, och skrif ther uti med en
menniskas styl: Röfwa snart; hasta
til byte.
2. Och jag tog til mig tu trogna wit-
nen, Presten Uria och Sacharia Jebe-
richia son,
3. Och gick til en Prophetißa: hon
wardt hafwande, och födde en son. Och
HErren sade til mig: Kalla honom:
Röfwa snart; hasta til byte.
4. Ty förr än pilten skal kunna säga:
Käre fader, kära moder, skal Dama-
scos magt och Samarie byte borttagit
warda genom Konungen af Aßyrien.
5. Och HErren talade ytterligare med
mig, och sade:
6. Efter thetta folket föraktar thet wat-
net i Siloa, hwilket så stilla löper, och
tröstar uppå Rezin och Remalia son;
7. Si, så skal HErren låta komma öf-
wer them starkt och mycket strömwatn,
nemligen, Konungen af Aßyrien, och all
hans härlighet, at the skola fara öfwer
alla theras bäckar, och gå öfwer alla
theras stränder:
8. Och skola infalla uti Juda, och flö-
da, och gå öfwer, til thes the räcka
up til halsen, och skola utsträcka sina
wingar, så at the upfylla titt land, o
ImmanuEl, så widt som thet är.
9. Warer wrede, I folk, och gifwer
likwäl flygten: hörer I alle, som ären
i fjerran land; ruster eder, och gifwer
dock flygten; ruster eder, och gifwer
dock flygten.
10. Besluter et råd, och ther warde
intet af; talens wid, och thet bestå in-
tet; ty här är ImmanuEl.
11. Ty så säger HErren til mig, li-
ka som han fattade mig wid handen,
och underwiste mig, at jag icke skulle
wandra på thetta folkets wäg, och säger:
12. I skolen icke säga: Förbund.
Thetta folk talar om intet annat, utan
om förbund. Frukter eder icke, såsom
the göra, och grufwer eder icke:
13. Utan helger HErran Zebaoth:
honom låter wara eder fruktan och
förskräckelse;
14. Så skal han warda en helgelse;
men en stötesten och en förargelse-
klippa för the twenne Israels hus,
Jerusalems inbyggare til snara och
fall:
15. Så at många af them skola ther
på stöta sig, falla och sönderkroßas,
besnärjas och fångne warda.
16. Bind samman witnesbördet; för-
segla lagen in til mina lärjungar.
17. Ty jag hoppas uppå HErran,
then sitt anlete för Jacobs hus bort-

gömt hafwer; men jag wäntar efter honom.

18. Si, här är jag och barnen, som HERren mig gifwit hafwer, til et tekn och under i Israel af HERranom Zebaoth, then ther bor på berget Zion.

19. Men tå the säga til eder: I mästen fråga af spåmän och teknatydare, the ther mycket tala och disputera, så skolen I säga: Skal icke et folk fråga sin Gud? Skal man fråga the döda om the lefwande?

20. Ja, efter lag och witnesbörd: om the thet icke säga, så skola the icke få morgonrodnan:

21. Utan skola gå omkring i landet slagne och hungrige; men när the hunger lida, så skola the wrede warda, och banna sin Konung och sin Gud, och se up.

22. The skola ock se ned på jorden, och intet finna annat än bedröfwelse och mörker; ty the äro förmörkade i ångest, och gå wilse i mörkret.

9. Capitel.

Ty thet warder wäl et annat mörker, thet them bekymrar, än i förtiden war, tå thet lätteligen tilgick i Sebulons land och i Naphthalims land, och ther efter swårare wardt wid hafswägen, på thenna sidan Jordan, wid hedningarnas Galilea.

2. Thet folket, som i mörkret wandrar, ser et stort ljus, och öfwer them, som bo i mörkt land, skiner thet klarligen.

3. Tu gör folket mycket: ther med gör tu icke glädjen mycken; men för tig warder man sig glädjande, såsom man glädes i skördanden, såsom man glad är, när man utskiftar byte.

4. Ty tu hafwer sönderbrutit theras bördas ok, och theras skuldrors ris, och theras plågares staf, lika som i Midians tid.

5. Ty alt krig, med storm och blodig klädnad, skal upbrännas, och af eld förtärdt warda.

6. Ty oß är födt et barn; en son är oß gifwen, hwilkens herradöme är uppå hans axlar; och han heter Underlig, Råd, Gud, Hjelte, Ewig Fader, Fridsförste;

7. På thet hans herradöme skal stort warda, och på friden ingen ände, på Davids säte och hans rike, at han thet bereda och stärka skal med dom och rättfärdighet, ifrå nu alt in til ewighet: thetta skal HERrans Zebaoths nitälskan göra.

8. HErren hafwer sändt et ord i Jacob, och thet är fallit i Israel:

9. At alt Ephraims folk och Samarie inbyggare skola thet få weta, hwilka i högmod och stolt sinne säga:

10. Tegelstenarne äro fallne; men wi wilje bygga thet up igen med huggen sten: man hafwer afhuggit mulbärsträen; så wilje wi sätta i samma stad cederträn.

11. Ty HErren skal upresa Rezins krigsfolk emot them, och gadda theras fiender tilhopa:

12. The Syrer före, och the Philisteer efter, at the skola upfräta Israel med full mun: uti alt thetta stillas icke ännu hans wrede; hans hand är ännu uträckt.

13. Så wänder sig ej heller folket til honom, som them slår, och frågar intet efter HErran Zebaoth.

14. Therföre skal HErren afhugga af Israel både hufwud och stjert, både qwist och stubbe på en dag.

15. The gamle och ärlige äro hufwudet; men Propheterne, som falskt lära, äro stjerten.

16. Ty thetta folks ledare äro förförare, och the som sig leda låta, äro förtappade.

17. Therföre kan HErren intet glädja sig öfwer theras unga män, eller förbarma sig öfwer theras faderlösa och enkor; ty the äro allesammans skrymtare och onde, och hwar och en mun talar galenskap: uti alt thetta stillas icke ännu hans wrede; hans hand är ännu uträckt.

18. Ty thet ogudaktiga wäsendet är uptändt såsom en eld, och förtärer törne och tistlar, och brinner såsom uti en tjock skog, och gifwer hög rök.

19. Förty uti HERrans Zebaoths wrede är landet förmörkadt, så at folket är lika som en elds mat: ingen skonar then andra.

20. Röfwa the på högra sidan, så lida the hunger: äta the på wänstra sidan, så warda the icke mätte: hwar och en äter sin arms kött:

21. Manaße Ephraim, Ephraim Manaße, och the båda tilsammans emot Juda: uti alt thetta stillas icke ännu hans wrede; hans hand är ännu uträckt.

10. Capitel.

We the Skriftlärde, som orätt lag göra, och wrång dom skrifwa,

2. På thet the skola wränga then fattigas sak, och bruka wåld uti the eländas rätt i mitt folk, så at enkor måste wara theras rof, och faderlöse theras byte.

3. Hwad wiljen I göra på hemsökningens och olyckans dag, then fjerran efter kommer? Til hwem wiljen I fly om hjelp? Och hwar wiljen I låta eder ära?

4. At hon icke under the fångna böjd warder, och ibland slagna faller? Uti alt thetta är hans wrede icke stillad; hans hand är ännu uträckt.

5. Ack! we Aßur, then min wredes ris, och theras hand min grymhets staf är.

6. Jag wil sända honom emot et skrymtaktigt folk, och gifwa honom befallning emot min wredes folk, at han thet skinna och utbyta skal, och förtrampa thet såsom träck på gatorna.

7. Ändock han thet så icke menar, och hans hjerta så icke tänker; utan hans hjerta står til at förderfwa och utrota många folkslag.

8. Ty han säger: Äro icke mine Förstar allesamman Konungar?

9. Är icke Calno såsom Charchemis? Är icke Hamath såsom Arphad? Är icke Samarien såsom Damascus?

10. Såsom min hand funnit hafwer afgudarnas Konungarike; ändock theras afgudar starkare woro, än the i Jerusalem och Samarien äro.

11. Skulle jag icke göra Jerusalem och thes afgudar, såsom jag Samarien och thes afgudar gjort hafwer?

12. Men när HERren hafwer alla sina werk uträttat på Zions berg och i Jerusalem, så wil jag hemsöka then högmodiga Konungens frukt af Aßyrien, och hans högfärdiga ögons prål,

13. Therföre at han säger: Jag hafwer uträttat thet med mina händers kraft, och igenom min wishet; ty jag är klok. Jag hafwer annorlunda delat landen, och theras ägodelar röfwat, och såsom en wäldig slagit theras inbyggare til jorden.

14. Och min hand hafwer funnit folken, lika som et fogelnäste, så at jag hafwer alla land tilhopa samlat, lika som man församlar ägg, som öfwergifna äro, ther ingen en fjäder rörer, eller upläter sin näbb, eller korrar.

15. Kan ock en yxe berömma sig emot honom, som hugger med henne? Eller en såg trugas emot honom, som drager henne? Såsom then sig berömma kan, then en käpp bär, och uplyfter, och bär honom så lätt, som han intet trä wore.

16. Therföre skal HERren, HERren Zebaoth sända en magerhet ibland hans feta, och skal uptända hans härlighet, at han skal brinna såsom en eld.

17. Och Israels ljus skal warda en eld, och hans helige skal warda en låge, och skal uptända och förtära hans törne och tistlar på en dag.

18. Och hans skogs och marks härlighet skal til intet blifwa, både själ och kropp, och skal förgås och förswinna:

19. Så at hans skogs qwarblifna trän måga räknade warda, at et barn må upskrifwa them.

20. På then tiden skola the som qwar äro i Israel, och the som af Jacobs hus behållne blifwa, icke mer förlåta sig uppå honom som them slår; utan skola förlåta sig uppå HERran, then helige i Israel, uti sanning.

21. The öfwerblifne skola omwända sig, ja, the öfwerblifne i Jacob, til Gud, then starke.

22. Ty om titt folk, o Israel, är lika som sanden i hafwet, så skola dock the öfwerblifne af them omwände warda; ty tå förderfwet stilladt warder, så skal öfwerswinnelig stor rättfärdighet komma.
23. Ty HErren, HErren Zebaoth skal låta gå et förderf; men han stillar thet dock i hela landet.
24. Therföre säger HErren, HErren Zebaoth: Frukta tig icke, mitt folk, som i Zion bor, för Assur: han skal slå tig med ris, och uplyfta sin staf emot tig, såsom uti Egypten.
25. Ty efter en ganska liten tid skal ogunsten och min wrede öfwer theras odygd få en ända.
26. Tå skal HErren Zebaoth upwäcka en gissel öfwer them, lika som uti Midians slagtning på thet hälleberget Oreb, och skal uphäfwa sin staf, then han på hafwet brukade, lika som uti Egypten.
27. På then tiden skal hans börda bortwika ifrå tina skuldror, och hans ok ifrå tin hals; ty oket skal förruttna af fetma.
28. Han kommer til Ajath; han drager igenom Migron; han mönstrar sin här i Michmas;
29. The draga fram om wårt läger Geba; Rama förskräckes; Gibeath Sauls flyr.
30. Tu dotter Gallim, ropa högt; se til, tu Laisa, tu elända Anathoth.
31. Madmena wiker undan; the borgare i Gebim löpa sin kos.
32. Man blifwer til äfwentyrs en dag i Nob, så skal han wända sin hand til dottren Zions berg, och emot then högen Jerusalem.
33. Men si, HErren, HErren Zebaoth skal afhugga qwistarna med magt, och afstäcka thet högt står, så at the höge skola förnedrade warda.
34. Och then tjocka skogen skal med jern omkull huggen warda, och Libanon skal falla genom then mägtiga.

11. Capitel.

Och et ris skal upgå utaf Isai slägte, och en telning utaf hans rot frukt båra:
2. På hwilken skal hwila HErrans Ande, wishets och förstånds ande, råds och starkhets ande, kunskaps och HErrans fruktans ande.
3. Han skal inblåsa honom HErrans fruktan, at han icke skal döma efter som ögonen se, eller straffa efter som öronen höra;
4. Utan skal med rättwisa döma the fattiga, och med dom straffa the elända på jorden, och skal slå jorden med sin muns staf, och med sina läppars anda dräpa the ogudaktiga.
5. Rättwisa skal wara hans länders bälte, och trohet hans njurars bälte.
6. Ulfwar skola bo tilsamman med lamm, och parder ligga ibland kid: en liten dräng skal tilhopa drifwa kalfwar och unga lejon och gödeboskap.
7. Kor och björnar skola gå i bet, och theras ungar tilhopa ligga, och lejonen skola äta halm såsom oxar:
8. Och et spenabarn skal lust hafwa wid en huggorms hål, och et afwandt barn skal stinga sin hand uti en basilisks kula.
9. Man skal ingen skada eller förderfwa på mitt helga berg; ty landet är fullt af HErrans kunskap, lika som med hafsens watn betäckt.
10. Och thet skal ske på then tiden, at Isai rot, som står til folkens baner, ther skola hedningarne fråga efter; och hans hwila skal wara ära.
11. Och HErren skal på then tiden än en gång uträcka sin hand, at han skal få thet öfwerblifna af sitt folk, thet qwar blifwit är för the Assyrier, Egyptier, Pathros, Ethioper, Elamiter, Sinear, Hamath, och för hafwets öar.
12. Och han skal upresa et baner ibland hedningarna, och sammanhämta the fördrifna af Israel, och församla the förskingrade af Juda ifrå fyra jordens ändar.
13. Och thet nit emot Ephraim skal återwända, och Juda fiender skola utrotade warda, så at Ephraim icke hatar Juda, och Juda icke skal wara emot Ephraim.

14. Men the skola wara the Philisteer på halsen, wäster ut, och beröfwa alla them som öster ut bo; Edom och Moab skola gå them tilhanda; Ammons barn skola hörsamma wara.

15. Och HErren skal til spillo gifwa hafwets ström uti Egypten, och skal låta gå sin hand öfwer älfwen med starkt wäder, och slå the sju strömmar, så at man må gå torrskodd ther öfwer.

16. Och skal wara the qwarblifna af sitt folk, som igenblifwit är för the Aßyrier, en wäg; såsom Israel skedde på then tiden the utur Egypti land drogo.

12. Capitel.

På then tiden skal tu säga: Jag tackar tig, HErre, at tu hafwer warit wred på mig, och tin wrede hafwer sig wändt, och tu tröstar mig.

2. Si, Gud är min hälsa. Jag är säker, och fruktar mig intet; ty HErren Gud är min starkhet och min psalm, och är min hälsa.

3. J skolen ösa watn med glädje utu hälsobrunnen.

4. Och J skolen säga på then tiden: Tacker HErranom; prediker hans namn; görer hans anslag kunniga ibland folken; förkunner, at hans namn högt är.

5. Låfsjunger HErranom; ty han hafwer härligt bewist sig. Thetta ware kunnigt i alla land.

6. Fröjda tig, och war glad, tu inbyggerska i Zion; ty Israels Helige är stor när tig.

13. Capitel.

Thetta är tungen öfwer Babel, som Esaia Amoz son såg.

2. Reser up baner på högt berg; roper fast emot them; slår up handen; låter indraga genom Förstarnas portar.

3. Jag hafwer budit min helgedom, och kallat mina starka til min wrede, hwilka glade äro uti min härlighet.

4. Ther är et rop af en stor hop på bergen, såsom af et stort folk; et rop lika som et gny af församlade hedningars riken. HErren Zebaoth rustar en här til strids;

5. Hwilka utaf fjerran land komma ifrå himmelens ända; ja, HErren sjelf, samt med sin wredes här, til at förderfwa hela landet.

6. Jämrer eder; ty HErrans dag är hardt när: han kommer såsom en förödelse af then Alsmägtige.

7. Therföre skola alla händer nederfalla, och alla menniskors hjertan gifwa sig.

8. Förskräckelse, ångest och wärk skal komma them uppå; the skola hafwa wedermöda, såsom en then ther barn föder; then ene skal grufwa sig wid then andre; röda som eld skola theras ansikten wara.

9. Ty si, HErrans dag kommer grufwelig, wred, grym, til at förderfwa landet, och til at förgöra syndarena ther af.

10. Ty stjernorna på himmelen och hans Orion skina icke klart; solen går mörk up, och månan skiner mörkt.

11. Jag skal hemsöka jordens krets, för hennes ondska skul, och the ogudaktiga, för theras odygds skul, och skal göra en ända uppå the stoltas högmod, och ödmjuka the wäldigas högfärd:

12. Så at en man skal dyrare warda än fint guld, och en menniska mer wärd än et stycke guld af Ophir.

13. Therföre skal jag röra himmelen, så at jorden skal bäfwa utaf sitt rum, igenom HErrans Zebaoths wrede, och igenom hans wredes dag.

14. Och han skal wara såsom en förjagad rå, och såsom en hjord utan herde; så at hwar och en skal wända til sitt folk igen, och hwar och en fly uti sitt land:

15. Therföre at hwilken sig ther inne finna låter, han skal igenomstungen warda, och then ther när är, skal igenom swärd falla.

16. Skola ock theras barn för theras ögon dräpna warda, theras hus skinnade, och theras hustrur skämda.

17. Ty si, jag skal upwäcka the Meder öfwer them, hwilka intet silfwer söka, eller efter något guld fråga;
18. Utan at skjuta the unga män ihjäl med bågar, och icke förbarma sig öfwer frukten i moderlifwet, eller barn skona.
19. Altså skal Babel, thet aldraskönaste ibland riken, the Chaldeers härliga prål, omstörtadt warda af Gudi, lika som Sodom och Gomorra;
20. Så at man sedan ther intet bo skal, eller någon ther blifwa i ewig tid; at ock the Araber ther ingen hydda göra skola och the herdar ther inga bodar upsätta;
21. Utan stygga foglar skola ther lägga sig, och theras hus fulla med odjur wara, och strutsar skola ther bo, och gastar skola ther springa,
22. Och ugglor sjunga uti hans palats, och drakar uti the lustiga borgar. Och hans tid warder snart kommande, och hans dagar skola intet dröja.

14. Capitel.

Ty HErren skal förbarma sig öfwer Jacob, och ännu utkora Israel, och sätta them uti sitt land; och främlingar skola gifwa sig til them, och hålla sig in til Jacobs hus.
2. Och folk skola them til sig taga, och hafwa them in til sitt rum, så at Israels hus skal äga them uti HErrans land til tjenare och tjenarinnor, och skola hålla them fångna, af hwilka the fångne woro, och skola råda öfwer sina plågare.
3. Och på then tiden, tå HErren warder tig ro gifwande ifrå tin jämmer och wedermöda och ifrå then hårda träldom, ther tu uti warit hafwer;
4. Så skal tu föra et sådant ordspråk emot Konungen i Babel, och säga: Huru, är thet nu ute med plågarena, och beskattningen hafwer en ända?
5. HErren hafwer sönderbrutit the ogudaktigas ris, the wäldigas ris,
6. Then som folk slog i grymhet utan återwända, och med stränghet rådande war öfwer hedningarna, och förföljde them utan barmhertighet.
7. Nu hafwer dock hela werlden ro, och är stilla, och fröjdar sig i glädje.
8. Ock fröjda sig furuträn öfwer tig, och the cederträn i Libanon, och säga: Efter tu ligger, så kommer ingen up, som oß afhugger.
9. Helfwetet ther nedre bäfwade för tig, emot tin tilkommelse: thet upwäcker tig the döda, alla werldens bockar, och bad alla hedningarnas Konungar upstå utaf sina stolar:
10. At the skulle, en efter then andre, tala och säga til tig: Tu äst ock slagen, lika som wi, och tig går lika som oß.
11. Titt prål är ned til helfwetet farit, samt med tina harpors klingande: mal skal wara tin säng, och matkar titt öfwertäckelse.
12. Huru äst tu af himmelen fallen tu sköna morgonstjerna? Huru äst tu til jorden fallen, tu som förswagade hedningarna?
13. Tänkte tu dock uti titt hjerta: Jag wil stiga up i himmelen, och upphöja min stol öfwer Guds stjernor: jag wil sätta mig på witnesbördets berg, på then sidan norr ut.
14. Jag wil fara öfwer the höga skyar, och wara then Aldrahögste lik.
15. Ja, til helfwete far tu, wid kulans sida.
16. Then tig ser, han skal skåda tig, och se uppå tig, och säga: Är thet then man, som werlden skälfwande gjorde, och Konungariken bäfwande;
17. Then ther jordens krets öde lade, och städerna ther inne nederslog, och gaf icke sina fångar lösa?
18. Allesamman hedningarnas Konungar ligga dock med ära, hwar och en i sitt hus:
19. Men tu äst förkastad utu tin graf, såsom en förderfwad gren, såsom the slagnas klädnad, som med swärd ihjäl stungne äro, hwilka nederfara til helfwetets stenar, såsom et förtrampadt as.
20. Tu skal icke, såsom the, begrafwen warda; ty tu hafwer förderfwat titt land, och slagit titt folk; ty man skal aldrig tänka på then ondskefulla säden

21. Reder til, at man må slagta hans barn, för theras fäders mißgerningars skul, at the icke upkomma eller ärfwa landet, eller göra jordens krets full med fiender.

22. Och jag skal öfwer them komma, säger HErren Zebaoth, och i Babel utrota hans åminnelse, hans öfwerblifna, affödda och efterkommande, säger HErren;

23. Och skal göra honom igelkottar til arfs, och til en wattusjö; och skal sopa honom med förderfwelsens qwast, säger HErren Zebaoth.

24. HErren Zebaoth hafwer swurit och sagt: Hwad gäller, at thet skal så ske, som jag tänker, och skal så blifwa, som jag i sinnet hafwer:

25. At Aßur nederlagd warder i mitt land, och jag förtrampar honom på mina berg; på thet hans ok skal af them tagit warda, och hans börda af theras hals komma.

26. Thetta äro the anslag som han hafwer öfwer alla land, och thet är then utråckta handen öfwer alla hedningar.

27. Ty HErren Zebaoth hafwer thet beslutit; ho wil förmenat? Och hans hand är utråckt; ho kan afwända henne?

28. I thet året, tå Konung Ahas blef död, wardt thenne tungen sedd.

29. Fröjda tig icke så fast, tu Philistea, at thet ris, som tig slog, sönderbrutit är; ty utaf ormens rot skal komma en basilisk, och hans frukt skal wara en brinnande flygande drake.

30. Ty the torftigas förstfödingar skola berga sig, och the fattige trygge hwila sig: men tin rot wil jag dräpa med hunger; och han skal förgöra tina öfwerblifna.

31. Jämra tig, tu port; ropa tu stad; hela Philistea är förtwiflad; ty nordanefter kommer en rök, och ingen ensam är uti hans tjäll.

32. Och hwad warda hedningarnas båd sägande? Nemligen, at HErren hafwer grundat Zion, och ther skola hans folks elända hafwa tilflygt.

15. Capitel.

Thetta är tungen öfwer Moab. Om natten kommer förstöring öfwer Ar i Moab; thet är sin kos: om natten kommer förstöring öfwer Kir i Moab; thet är sin kos.

2. The gå up til Baith och Dibon til altaren, at the skola gråta och jämra sig öfwer Nebo och Medba i Moab: alla hufwuden äro rakade, alt skägg är afskurit.

3. På theras gator gå the omswepte i säckar: på theras tak och gator jämra the sig alle, och gå ned gråtande.

4. Hesbon och Eleale ropa, så *at man* hörer thet in til Jahaz: therföre jämra sig the wäpnade i Moab; ty theras själ går illa.

5. Mitt hjerta ropar til Moab; theras flygtige fly ifrå then treggaåra kon alt in til Zoar; ty the gå up til Luhith, och gråta; och på then wägen til Horonaim uphäfwer sig et jämmerrop.

6. Ty the watn i Nimrim torkas bort, så at höet förtorkas ther, och gräset förwißnar, och wäxer ingen grön ört.

7. Ty the ägodelar, som the församlat, och thet folk, som the tilrustat hafwa, förer man öfwer pilträbäcken.

8. Ropet går omkring uti Moabs gränser: the gråta alt in til Eglaim, och gråta wid then brunnen Elim.

9. Ty the watn i Dimon äro fulla med blod: ther til wil jag ännu låta mer komma öfwer Dimon, både öfwer them som behållne äro i Moab lejonens, och öfwer the öfwerblifna i landet.

16. Capitel.

Sänder ut, I Landsherrar, lamm ifrå Sela utur öknen til dottren Zions berg.

2. Men såsom en fogel bortflyger, then utaf sitt näste drifwen är, så skal thet ske med Moabs döttrar, tå the draga fram om Arnon.

3. Hafwer råd tilhopa, håller dom: gör tig middagsskuggan såsom en natt; fördölj the fördrifna, och röj icke the flygtiga.

4. Låt mina fördrifna hafwa herberge när tig. Moab, war tu theras skärm för förderfwaren, så får plågaren en ända, förstöraren wänder åter, och förtramparen låter af i landet.

5. Men en stol warder tilredd af nåd, at en skal ther uppå sitta i sanning uti Davids hydda, och döma, och söka efter rätt, och främja rättwisan.

6. Men wi höre af Moabs högmod, at han fast högmodig är; så at ock hans högmod, stolthet och wrede är större än hans magt.

7. Therföre skal en Moabit gråta öfwer then andra; allesamman skola the gråta; öfwer then stadens Kir Hareseth grundwalar skola the halta sucka.

8. Ty Hesbon är worden en ödemark; wintrådet i Sibma är förderfwadt; Herrarne ibland hedningarna hafwa förtrampat hans ädla winträd, och äro komne alt in til Jaeser, och draga omkring uti öknen; hans winqwistar äro förskingrade, och öfwer hafwet förde.

9. Therföre gråter jag för Jaesers skul, och för wintrådet i Sibma, och utgjuter många tårar för Hesbon och Eleale; ty en sång är fallen uti tin sommar och uti tin and:

10. Så at fröjd och glädje återwänder på marken, och i wingårdarna fröjdas eller ropar man intet; man trampar intet win i präßarna; jag hafwer gjort en ända på sången.

11. Therföre lommar mitt hjerta öfwer Moab, såsom en harpa, och mina inälfwor öfwer Kir Hares.

12. Tå skal uppenbaradt warda, huru Moab är ledsen wid altaren, och huru han til sin kyrka gången är til at bedja, och hafwer dock intet kunnat skaffa.

13. Thetta är thet HErren på then tiden emot Moab talade.

14. Men nu talar HErren, och säger: Uti tre år, såsom en legodrängs år äro, skal Moabs härlighet, som stor och mycken är, klen warda, så at ther skal ganska litet qwar blifwa, och icke mycket.

17. Capitel.

Thetta är tungen öfwer Damascon' Si, Damascus skal ingen stad nu mer wara, utan en förfallen stenhop.

2. Aroers städer skola öfwergifne warda, så at hjordar skola ther i bet gå, och ingen skal drifwa them ut.

3. Och thet skal ute wara med Ephraims fäste och Konungariket i Damasco; och thet öfwerblifna i Syrien skal wara såsom Israels barns härlighet, säger HErren Zebaoth.

4. På then tiden skal Jacobs härlighet tunn warda, och hans feta kropp skal mager blifwa;

5. Ty han skal warda, såsom när en insamlade säd i andene, och såsom när en inbärgade ax med sin arm, och såsom en uphämtade ax i Rephaims dal;

6. Och en efterhämtning blefwe, såsom när man rister et oljoträ, och ther twå eller tre bär qwar sitta uppe i toppen, eller såsom fyra eller fem bär hänga qwar på qwistarna, säger HErren Israels Gud.

7. På then tiden skal menniskan hålla sig in til honom, som henne gjort hafwer; och hennes ögon skola se på then Helige i Israel:

8. Och skal icke hålla sig til altaren, som hennes händer gjort hafwa, och icke se til thet hennes finger gjort hafwa, antingen til lundar eller beläten.

9. På then tiden skola hans starkhets städer warda såsom en öfwergifwen telning och qwist, som öfwergifwen war för Israels barn, och skola öde warda.

10. Ty tu hafwer förgätit Gud, then tin hälsa är, och icke tänkt uppå tin starkhets klippa: therföre skal tu sätta lustiga plantor; men tu skal ther med satt hafwa winqwisten åt främmande.

11. I planteringens tid skal tu wäl taga wara uppå, at tin säd må tidigt wäxa; men åt hösten, när tu skal inbärga kärfwarna, skal tu få en bedröfwads sorg therföre.

12. Ack, we thet öfwermåttan myckna folket! Såsom hafwet skal thet

brusa, och folkens rumor warder stormande, såsom stora watn storma.

13. Ja, såsom stora watn storma, så skola folken storma; men han skal näpsa them, och the skola fly lång wäg bort; och han skal förfölja them, såsom stoftet på bergen sker af wädret, och såsom en wäderhwirfwel sker af stormen.

14. Om aftonen, si, så är förskräckelse på färde, och förr än morgonen warder, så äro the intet til. Thetta är theras lön, som oß röfwa, och theras arfwedel, som taga oß wårt ifrå.

18. Capitel.

We thet landet som far i skuggan under segel, på thenna sidan om Ethiopiens floder:

2. Hwilket bådskap sänder til hafs, och i rörskepp far på watnen. Går åstad, I snara bådskap, til thet folk, som rifwit och skinnadt är, til thet folk, som grufweligare är än något annat, til thet folk, som här och ther utmätit och förtrampadt är, hwilkets land wattuströmar intaga.

3. Alle I som bon på jorden, och I som i landet sitten, skolen se huru man skal upresa baneret på bergen, och höra huru man med trumpeterna bläsa skal.

4. Ty så säger HERren til mig: Jag wil wara stilla, och tilse i min hydda, såsom en hetta, then ther uttorkar regn, och såsom en dagg i skördandens hetta.

5. Ty för skördanden skal wäxten förminskas, och then omogna frukten förtorkas, medan hon ännu står i blomma, så at man måste afskära qwistarna med skära, och afhugga wintrån, och kasta them bort;

6. At man måste låta them tilsamman ligga åt foglarna på bergen och djuren i landet; at foglarne bygga om sommaren ther sitt näste uti, och allahanda djur i landet ligga ther uti om wintren.

7. På then tiden skal thet rifna och skinnade folket, thet grufweligare är än något annat, thet här och ther afmätit och nedertrampadt är, hwilkets land wattuströmarne intaga, föra HERranom Zebaoth skänker, på thet rum, ther HERrans Zebaoths namn är, til Zions berg.

19. Capitel.

Thetta är tungen öfwer Egypti land. Si, HERren skal fara uti en snar sky, och komma in uti Egypten. Tå skola the afgudar uti Egypten bäfwa för honom, och the Egyptiers hjerta skal gifwa sig i them.

2. Och jag skal hetsa the Egyptier på hwar annan, at en broder skal strida emot then andra, en wän emot then andra, en stad emot then andra, et rike emot thet andra.

3. Och the Egyptiers mod skal förgås i them, och jag skal göra theras anslag om intet: så skola the tå fråga theras afgudar och Prester, och spåmän och teknatydare.

4. Men jag skal gifwa the Egyptier uti grufweliga Herrars händer, och en hård Konung skal råda öfwer them, säger then rådande HERren Zebaoth.

5. Och watnet i hafwet skal uttorkas: ther til skola ock strömarne bortsjunka och förswinna.

6. Älfwerna skola utlöpa, så at damsjöarne skola förminskas, och torra warda, rör och säf förwißna.

7. Och gräset wid bäckarna, och all säd wid watnet skal förfalna, förderfwas, och til intet warda.

8. Och fiskarena skola sörja, och alla the som fiskkrok kasta i watnet, skola beklaga sig, och the som nät utkasta i watnet, skola bedröfwade warda.

9. The skola afgå med skam, som godt garn göra, och nät binda;

10. Och the som fiskkistor hafwa, med alla them som dammar för lön göra, skola ångse warda.

11. The Förstar i Zoan äro dårar, Pharaos wise rådgifware äro i theras råd galne wordne. Hwi sägen I dock om Pharao: Jag är wisa mäns barn, och är af gamla Konungar kommen?

12. Hwar äro tå nu tine wise? Låt them förkunna och underwisa tig hwad HErren Zebaoth öfwer Egypten beslutit hafwer.

13. Men the Förstar i Zoan äro wordne til dårar; the Förstar i Noph äro bedragne: the förföra, samt med Egypten, hörnstenen för slägtena.

14. Ty HErren hafwer utgutit en willoanda ibland them, at the skola förföra Egypten uti alt thet the göra, såsom en drucken raglar, tå han spyr.

15. Och Egypten skal ingen hafwa, then ther för hufwud eller stjert, bål eller gren är.

16. På then tiden skal Egypten wara såsom qwinnor, och frukta sig, och förskräckas, tå HErren Zebaoth weftar handen öfwer them.

17. Och Egypten skal frukta sig för Juda land, så at then ther tänker uppå, han skal förskräckas öfwer HErrans Zebaoths råd, som han öfwer thet beslutit hafwer.

18. Uti then tiden skola fem städer, uti Egypti land, tala efter Canaans mål, och swärja wid HErran Zebaoth; en af them skal heta Irheres.

19. På then samma tiden skal HErrans Zebaoths altare wara midt uti Egypti land, och en HErrans wårdsten i gränsen,

20. Then et tekn och witne wara skal för HErran Zebaoth uti Egypti land; ty the skola ropa til HErran, för sina plågares skul, och han skal sända them en frälsare och mästare, som them hjelpa skal.

21. Ty HErren skal af the Egyptier känd warda; och the Egyptier skola känna HErran på then tiden, och skola tjena honom med offer och spisoffer, och skola göra HErranom löfte, och hålla thet.

22. Och HErran skal slå the Egyptier, och hela them; ty the skola omwända sig til HErran; och han skal låta bedja sig, och hela them.

23. På then tiden skal en wäg wara ifrån Egypten in uti Aßyrien, så at the Aßyrier skola komma in uti Egypten, och the Egyptier in uti Aßyrien, och både Egyptier och Aßyrier Gudi tjena.

24. På samma tid skal Israel warda sjelf tredje, med the Egyptier och Aßyrier, genom then wälsignelse som på jorden wara skal.

25. Ty HErren Zebaoth skal wälsigna them, och säga: Wälsignad äst tu, Egypten, mitt folk, och tu Aßur, mina händers werk, och tu Israel, mitt arf.

20. Capitel.

Uti thet året, tå Tharthan kom til Aßdod, hwilken Sargon, Konungen i Aßyrien, utsändt hade, och stridde emot Aßdod, och wann thet:

2. På samma tid talade HErren, genom Esaia Amoz son, och sade: Gack bort och drag säcken af tina länder, och drag tina skor af tina fötter. Och han gjorde så, gick naken och barfotad.

3. Tå sade HErren: Lika som min tjenare Esaia går naken och barfotad, til tre års tekn och under öfwer Egypten och Ethiopien;

4. Altså skal Konungen i Aßyrien drifwa then fångna Egypten, och förderfwa Ethiopien, både unga och gamla, nakna och barfotade, med blottad skam, Egypten til blygd.

5. Och the skola förskräckas, och med skam bestå öfwer Ethiopien, ther the förläto sig uppå; och twärt om Ethiopien öfwer the Egyptier, af hwilka the sig berömde.

6. Och theßa ðars inbyggare skola säga på then tiden: Är thet wår tilflygt, tit wi flytt hafwe efter hjelp, at wi skulle hulpne warda ifrå Konungen i Aßyrien? Ja, skönliga äre wi undsluppne.

21. Capitel.

Thetta är tungen öfwer öknen wid hafwet. Såsom et wäder kommer ifrå sönnan, thet all ting omwänder, så kommer thet utur öknen, utur et grufweligt land.

2. Ty mig är betedd en hård syn: en

föraktare kommer emot then andre, och
en förstörare emot then andre: drag up,
Elam; belägg them, Madai; jag skal
göra en ända uppå alt hans suckande.
3. Therföre äro mina länder fulla
med wärk, och ångest hafwer begripit
mig, såsom en barnaföderska; jag krö-
ker mig, när jag hörer thet, och för-
sträckes, när jag ser ther uppå.
4. Mitt hjerta bäfwar; grufwelse haf-
wer mig förskräckt; jag hafwer ther-
före uti then ljufwa natten ingen ro
haft.
5. Ja, tilred et bord, låt waka på
wakten, äter, dricker; står up, J För-
star, smörjer skölden.
6. Ty HERren säger til mig altså:
Gack bort och beställ en wäktare, then
som tilser och tilsäger.
7. Men han ser resenärer rida och fara
med hästar, äsnor och cameler, och
hafwer grannelig akt ther uppå.
8. Och et lejon ropade: HErre, jag
står på wakten alt jämt om dagen, och
står i min wakt alla nätter.
9. Och si, ther kommer en på en wagn;
han swarar och säger: Babel är fallit;
thet är fallit, och alla thes gudars belä-
ten äro slagna ned til marken.
10. O! min loge, ther jag på tröskar:
hwad jag af HERranom Zebaoth, Js-
raels Gud, hört hafwer, thet förkun-
nar jag eder.
11. Thetta är tungen öfwer Duma.
Man ropar til mig utaf Seir: Wäkta-
re, hwad lider natten? Wäktare, hwad
lider natten?
12. Wäktaren sade: Tå morgonen
än kommer, så skal thet äntå wara
natt: om J än frågen, så skolen J lik-
wäl igenkomma och åter fråga.
13. Thetta är tungen öfwer Arabien.
J skolen bo uti skogen i Arabien, på
then wägen ät Dedanim.
14. Bärer watn emot the törstiga, J
som bon uti Thema land: bjuder the
flygtiga bröd;
15. Förty the fly för swärd, ja, för
dragit swärd, för spänd båga, för stor
strid.
16. Ty altså säger HERren til mig:
Ännu innan et år, såsom legodrängars
år äro, skal all Kedars härlighet för-
gås;
17. Och the qwarblifne skytter af hjel-
tarne i Kader skola mindre warda; ty
HERren Israels Gud hafwer thet så
sagt.

22. Capitel.

Thetta är tungen öfwer synedalen.
Hwad är eder, at J så alle löpen på
taken?
2. Tu war full med gny, en stad full
med folk, en glad stad: tine slagne äro
icke med swärd slagne, och icke döde
blifne i strid.
3. Utan alla tina höfwitsmän äro
tillika bortwikne för båga, och fångne:
alla the som man uti tig funnit hafwer
äro fångne och långt bortflydde.
4. Therföre säger jag: Går ifrå mig;
låter mig bitterligen gråta; farer icke
efter at hugswala mig öfwer mitt folks
dotters förstöring.
5. Ty thet är en bullers, förtryckelses
och bekymmers dag af HERranom,
HERranom Zebaoth, i synedalen, för
murarnas undergrafnings skul, och för
ropets skul på berget.
6. Ty Elam drager med koger, wag-
nar, folk och resenärer, och Kir glimmar
af sköldar.
7. Och skal ske, at tina utkorade dalar
skola med wagnar fulle warda, och rese-
närer skola lägga sig för portarna.
8. Tå skal Juda förlott öpnad warda,
at man skal kunna se på then tiden
tygen uti skogshuset.
9. Och J skolen se refworna många
wara på Davids stad, och skolen för-
samla watnen uti then nedra dammen.
10. J skolen ock räkna husen i Jerusa-
lem, ja, J skolen nedbryta husen, til at
befästa murarna;
11. Och J skolen göra en wattugraf,
emellan båda murarna, af then gamla
dammens watn: likwäl sen J icke uppå
then, som thetta gör, och skåden icke på
then, som sådant beställt hafwer fjerran
efter.
12. Therföre skal HERren, HERren

Zebaoth, på then tiden låta utropa, at man skal gråta och jämra sig, och afskära håret, och draga säck uppå.
13. Ändock nu, si, intet annat är än glädje, slagta oxar, dräpa får, äta kött, dricka win, och säga: Låt oß äta och dricka; wi måste dock i morgon dö.
14. Thetta är för HErrans Zebaoths öron uppenbart. Hwad gäller, om eder thenna mißgerningen förlåtas skal, til thes I dön, säger HErren, HErren Zebaoth.
15. Så säger HErren, HErren Zebaoth: Gack in til räntmästaren Sebna, hofmästaren, och säg til honom:
16. Hwad hafwer tu här? Hwem hörer tu til, at tu låter tig hugga en graf, såsom then ther låter sig hugga en graf i höjden, och såsom then ther låter sig göra en boning i bergsklippan?
17. Si, HErren skal förkasta tig, såsom en stark man någon bortkastar, och nederkrassa tig:
18. Och skal omdrifwa tig, såsom et klot på wida marken: ther skal tu dö; ther skola tine kosteliga wagnar blifwa med tin Herras hus försmädelse.
19. Och jag skal störta tig ifrå titt stånd, och sätta tig af titt ämbete.
20. Och på then tiden wil jag kalla min tjenare Eljakim, Hilkia son;
21. Och draga tin kjortel uppå honom, och omgjorda honom med titt bälte, och gifwa titt wälde uti hans hand, at han skal wara theras fader, som i Jerusalem och Juda hus bo.
22. Och jag skal lägga Davids hus nyckel uppå hans axlar, at han skal uplåta, och ingen skal tilsluta, at han skal tilsluta, och ingen uplåta.
23. Och jag wil inslå honom för en nagla på et fast rum; och han skal hafwa ärans stol uti sin faders hus:
24. At man skal hänga uppå honom all hans faders hus härlighet, barn och barnabarn, alla små tyg, både dryckekar och allahanda strängaspel.
25. På then tiden, säger HErren Zebaoth, skal nagelen borttagen warda, then på thet fasta rummet står, så at han skal söndergå och falla, och hans börda förgås; ty HErren säger thet.

23. Capitel.

Thetta är tungen öfwer Tyro. Jämrer eder, I skepp på hafwet; ty thet är förstördt, så at ther är intet hus, ej heller far någon tit. Utu thet land Chittim skola the warda thet warse.
2. Öarnas inbyggare äro stilla wordne: the köpmän af Zidon, som til sjös foro, upfyllde tig.
3. Och allahanda frukt, som wäxer wid Zihor, och säd wid älfwen, thet förde man ther in öfwer stora watn; och tu war hedningarnas stapel worden.
4. Tu må wäl förskräckas, Zidon; ty hafwet, ja, then fastaste wid hafwet säger: Jag är intet hafwande, jag föder intet; så upföder jag ock inga ynglingar, och upfostrar inga jungfrur.
5. Såsom man förskräckes, tå man hörde om Egypten, så skal man ock förskräckas, tå man får höra om Tyro.
6. Farer til sjös, jämrer eder, I som bon på öarna.
7. Är icke thetta eder glädjestad, then sig berömmer af sin stora ålder? Hans fötter skola föra honom lång wäg bort til at wandra.
8. Ho hade thet betänkt, at thet krönta Tyro skulle så gå, efter thes köpmän äro Förstar, och thes krämare the härligaste i landet?
9. HErren Zebaoth hafwer thet så betänkt, på thet han skal förswaga alt prål i then lustiga staden, och föraktelig göra alla the härliga i landet.
10. Far igenom titt land, såsom en ström, tu hafwets dotter: ther är intet bälte mer.
11. Han uträcker sin hand öfwer hafwet, och förskräcker Konungarikena: HErren bjuder öfwer Canaan, til at förgöra hans mägtiga,
12. Och säger: Tu skal icke mer glad wara, tu skämda Zidons dotter: o Chittim, statt up, och far tin wäg; ty tu skal icke blifwa ther;
13. Utan i the Chaldeers land, thet intet folk war; utan Aßur hafwer thet

upbyggt för skepp, och uprest ther fasta torn, och upbyggt palats; och är likwäl förstörd.

14. Jämrer eder, I skepp på hafwet; ty eder magt är om intet.

15. På then tiden skal Tyrus förgäten warda i sjuttio år, så länge en Konung lefwa må; men efter sjuttio år skal man sjunga en skökowisa om Tyro.

16. Tag harpan, gack omkring i staden, tu förglömda sköka, spela fast på strängaspel, och sjung tröstеligen, at man må åter tänka uppå tig.

17. Ty efter sjuttio år skal HERren besöka Tyrus, at han skal åter komma til sin skökolön, och bedrifwa boleri med alla Konungariken på jorden.

18. Men hans köpmans-handel och skökolön skal warda helig HERranom: man warder thet icke församlande för en skatt, ej heller fördöljande; utan the som för HERranom bo, skola hafwa hans köpmans-gods, at the skola ther af äta, och mätte warda, och wäl klädde wara.

24. Capitel.

Si, HERren gör landet tomt och öde, och omstörtar hwad ther uti är, och förströr thes inbyggare.

2. Och thet går Presten såsom folket; herren såsom tjenaren; frun såsom tärnan; så honom som säljer, som honom som köper; honom som lånar, såsom honom som borgar; kråfwaren, såsom gäldenären.

3. Ty landet skal warda tomt och skinnadt; ty HERren hafwer thetta sagt.

4. Landet står jämmerligt, och förderfwas; jordens krets förwanskas och förderfwas; the högste af folket i landet förminskas.

5. Landet är oskäradt wordet af sina inbyggare; förty the öfwerträda lagen, och förwandla buden, och låta thet ewiga förbundet fara.

6. Therföre upfräter förbannelse landet; ty the som ther uti bo förskylla thet: therföre borttorkas landets inbyggare, så at föga folk qwar blifwer.

7. Winet förswinner, winträdet förwißnar, och alla the som af hjertat glade woro sucka.

8. Fröjd af trummor håller up, the gladas lust är ute, harpors fröjd hafwer en ända.

9. Man sjunger intet ther man win dricker, och god dryck är them bitter, som dricka honom.

10. Then tomma staden är nederbruten, alla hus äro tilslutna, så at ingen går ther in.

11. Man klagar efter win på gatorne, all glädje är borta, all landets fröjd är sin wäg.

12. Icke annat än förödelse är *blifwit* i staden, och portarne stå öde.

13. Ty thet går i landet och med folket, lika som när et oljoträ afplockadt är; såsom när man *efterhämtar, tå* winanden ute är.

14. The samme uphäfwa theras röst, och låfwa, och glädjas öfwer HERrans härlighet ifrå hafwet.

15. Så priser nu HERran i dalarne; på hafwets öar HERrans Israels Guds namn.

16. Wi höre låfsång ifrå jordens ända, then rättfärdige til ära; och jag måste säga: Hwi är jag dock så mager? Hwi är jag dock så mager? We mig! ty föraktarena förakta, ja, föraktarena förakta.

17. Therföre kommer öfwer eder, landets inbyggare, förskräckelse, grop och snara.

18. Och om en undflydde för förskräckelsens rop, så faller han dock likwäl uti gropen: kommer han utu gropen, så warder han dock fången i snaran; ty fenstren i högden äro uplåtna, och jordens grundwalar bäfwa.

19. Landet warder illa gångande; thet skal icke trifwas, utan måste förfalla.

20. Landet skal ragla hit och tit, såsom en drucken, och bortfördt warda, lika som en hydda; ty thes misgerningar trycka thet, så at thet falla måste, och kan icke blifwa.

21. På then tiden skal HERren besöka thet höga herrskapet, som i höjden är,

och jorderikes Konungar, som på jorden
äro:
22. At the skola tilhopa samlas, så-
som et knippe til gropen, och skola för-
slutne warda uti fångahus, och efter
lång tid åter besökte warda.
23. Och månan skal skämma sig, och
solen blygas, tå HERren Zebaoth skal
Konung warda på berget Zion, och i
Jerusalem, och för sina äldsta i här-
lighet.

25. Capitel.

HErre, tu äst min Gud; tig prisar
jag; jag låfwar titt namn; ty tu gör
under; tina gamla anslag äro trofasta
och sanfärdiga.
2. Ty tu gör staden til en stenhop,
then fasta staden, at han uti en hop
ligger; the främmandes palats, så at
thet icke mer en stad är, och aldrig mer
upbyggd warder.
3. Therföre ärar tig et mägtigt folk;
the wäldiga hedningars städer frukta
tig.
4. Ty tu äst then fattigas starkhet,
then armas starkhet i bedröfwelsen,
en tilflygt för owäder, et skygd för
hetta, tå the tyranner rasa, såsom en
storm emot en wägg.
5. Tu ödmjukar the främmandes
storm, såsom en hetta i torrt rum, så at
hettan skal förderfwa the tyranners
winqwistar; och skyarne gifwa ändock
skugga.
6. Och HERren Zebaoth skal göra
til alt folk et fett gästabud på thetta
berget, et gästabud af klart win, af
fett, af märg, af win, ther ingen
drägg uti är.
7. Och han skal på thetta berget
bortlägga swepeklädet, ther alla folk-
slag med beswepte äro, och täcke-
klädet, ther alla hedningar med be-
täckte äro.
8. Ty döden skal platt upslukad
warda; och HERren HERren skal
aftwå tårarna af alla ansikten, och
skal borttaga sitt folks försmädelse i
alla land; ty HERren hafwer thet
sagt.
9. På then tiden skal man säga: Si,
thet är wår Gud, then wi förbide;
och han skal hjelpa oß: thet är HER-
ren; wi förbide honom, at wi skole
fröjda oß, och glade wara i hans sa-
lighet.
10. Ty HERrans hand hwilar på
thetta berget; och Moab skal ther under
förkroßad warda, såsom strå söndertrö-
skadt warder, och såsom träck.
11. Och han skal uträcka sina händer
midt ibland them, såsom en simmande
them uträcker til at simma, och förnedra
theras prål med sina händers arm;
12. Och skal nederböja edra murars
höga fäste, förnedra och kasta them i
stoft på jorden.

26. Capitel.

På then tiden skal man sjunga en
sådan wisa i Juda land: Wi hafwe en
fast stad; murar och wärn äro hälsa.
2. Låter up portarna, at thet rättfär-
diga folket, som tro bewarar, må gå
här in.
3. Tu håller allestädes frid wid magt,
efter wißt löfte; ty man förlåter sig
uppå tig.
4. Therföre förlåter eder uppå HER-
ran ewinnerligen; ty HERren Gud
är en klippa ewinnerligen.
5. Och han nederböjer them som i
höjden bo; then höga staden förnedrar
han; ja, han stöter honom ned til jor-
den, så at han ligger i stoftet,
6. At han med fötter trampad warder,
ja, med the fattigas fötter; the arme
skola trampa ther uppå.
7. Men the rättfärdigas wäg är slät;
the rättfärdigas stig gör tu rätt.
8. Ty wi wänte efter tig, HErre,
uti tin rätts wäg: hjertats lust står til
titt namn och ord.
9. Af hjertat begär jag tig om natten;
med min anda i mig wakar jag bittida
up til tig; ty ther tin rätt är på jor-
den, ther lära jorderikes inbyggare rätt-
färdighet.
10. Men om än the ogudaktiga nåd
tilbuden warder, så lära the dock icke
rättfärdighet: utan på jorden, ther rätt

ske skulle, göra the thet ondt är; ty the se intet HErrans härlighet.
11. HErre, tin hand är uphöjd: thet se the intet; men när the så se thet, så skola the på skam komma, för sitt nit öfwer hedningarna: ther til skal tu förtära them med eld, ther tu tina fiender med förtärer.
12. Men oß, HErre, warder tu frid skaffande; ty alt thet wi uträtte, thet hafwer tu gifwit oß.
13. HErre, wår Gud, thet råda wäl andre Herrar öfwer oß utan tig: men wi tänke dock allena uppå tig och titt namn.
14. The döde få icke lif, the aflidne stå icke up; ty tu hafwer sökt them; och förgjort them, och all theras åminnelse til intet gjort.
15. Men, HErre, tu håller thet fram ibland hedningarna, tu håller thet altså fram ibland hedningarna, tu bewisar tin härlighet, och kommer långt bort, alt in til werldens ända.
16. HErre, när bedröfwelse på färde är, så söker man tig: när tu tuktar them, så ropa the med ångslan.
17. Lika som en hafwande qwinna, tå thet lider til födslostunden, och henne är ångest, ropar i sin wärk: altså går ock oß, HErre, för titt ansikte.
18. Wi äre också hafwande, och hafwe ångest, at wi som nogast kunne andas: dock kunne wi intet hjelpa jorden, och inbyggarena på jordens krets wilja icke falla.
19. Men tine döde skola lefwa, och med lekamen upstå igen: waker up, och berömmer eder, J som liggen under jorden; ty tin dagg är en grön marks dagg, och jorden skal gifwa ifrå sig the döda.
20. Gack bort, mitt folk, uti en kammare, och slut dören igen efter tig; fördölj tig et litet ögnablick, så länge wreden går öfwer.
21. Ty si, HErren warder utgående af sitt rum, til at besöka jordens inbyggares ondska öfwer them, så at jorden skal uppenbara theras blod, och icke mer öfwerskyla them som på henne slagne äro.

27. Capitel.

På then tiden skal HErren, med sitt hårda, stora och starka swärd, hemsöka Leviathan, som en rak orm är, och Leviathan, som en krokig orm är; och skal dräpa draken i hafwet.
2. På then tiden skal man sjunga om bästa wins wingård:
3. Jag HErren bewarar honom, och watnar honom i tid, at man icke skal mista hans löf; jag skal bewara honom dag och natt.
4. Gud är icke wred på mig. Ack! at jag strida måtte med tistel och törne, så wille jag til them, och upbränna them alla tilsammans.
5. Han skal hålla mig wid magt, och skaffa mig frid; frid skal han äntå skaffa mig.
6. Thet warder ännu likwäl ther til kommande, at Jacob skal rota sig, och Israel skal grönskas och blomstras, så at the skola upfylla jordens krets med frukt.
7. Warder han dock icke slagen, såsom hans fiender slå honom, och warder icke dräpen, såsom hans fiender honom dräpa:
8. Utan med mått dömer tu them, och låter them lösa, sedan tu them bedröfwat hafwer med titt hårda wäder, som är med östanwäder.
9. Therföre skal ther igenom Jacobs synd återwända: och thet är nyttan ther af, at hans synd borttagen warder, tå han gör alla altarens stenar såsom stenar sönderstötta til aska, at inga lundar eller beläten nu mer blifwa.
10. Ty then faste staden måste ensam warda, the sköna hus bortkastade och öfwergifna blifwa, såsom en ökn, så at kalfwar skola ther gå i bet, och wistas ther, och afbita ther qwistarna.
11. Hans qwistar skola brista sönder för torrhet, så at qwinnor skola komma och göra ther eld med; ty thet är et oförståndigt folk: therföre warder ej heller then förbarmande sig öfwer them, som them gjort hafwer, och then them skapat hafwer, skal icke wara them nådelig.

12. På then tiden skal HERren kasta, ifrå stranden af älfwen alt in til Egypti älf; och I, Israels barn, skolen församlade warda, then ena efter then andra.

13. På then tiden skal man blåsa med en stor basun; så skola komma the förtappade uti Assurs land, och the fördrifne uti Egypti land, och skola tilbedja HERran på thet helga berget i Jerusalem.

28. Capitel.

We then stolta kronan, the drucknas af Ephraim, thet falnade blomstret, hans lustiga härlighets, hwilket öfwer then feta dalen står, theras som af win ragla.

2. Si, en stark och mägtig af HERranom, såsom en hagelstorm, såsom et skadeligt wäder, såsom en wattustorm, then starkt infaller, skal uti landet med wåld insläppt warda;

3. At then stolta kronan, och the drucknas af Ephraim, skal med fötter trampad warda;

4. Och thet falnade blomstret, hans lustiga härlighets, hwilket öfwer then feta dalen står, skal warda såsom thet bittida om sommaren mognas, hwilket förgås, medan man ännu ser thet hänga på sina qwistar.

5. På then tiden skal HERren Zebaoth wara the öfwerblifna af sitt folk en lustig krona och en härlig krans,

6. Och en doms ande honom som för rätta sitter, och en starkhet them som igenkomma af striden til porten.

7. Ther til äro ock theße galne wordne af win, och ragla af starka drycker; ty både Prester och Propheter äro galne af starka drycker; the äro drunknade uti win, och ragla af starka drycker; the äro galne i Prophetien, och drabba icke rätt i domen;

8. Ty alla bord äro fulla med spyor, och slemhet allestädes.

9. Hwem skal han tå lära wishet? Hwem skal han tå låta förstå predikan? The afwanda af mjölken, the aftagne ifrå bröstet.

10. Ty the säga: Bjud, bjud, bjud, bjud: Bida, bida, bida, bida, här litet, ther litet.

11. Nu wäl, han skal en gång med spotska läppar och med et annat tungomål tala til thetta folket,

12. Hwilka nu thetta predikadt warder: Så hafwer man ro; så wederqwicker man the trötta; så warder man stilla: och wilja dock icke höra thenna predikan.

13. Therföre skal them ock HERrans ord altså warda: Bjud, bjud, bjud, bjud: Bida, bida, bida, bida, här litet, ther litet; at the skola gå bort, och falla tilbaka, förkroßas, besnärde och fångne warda.

14. Så hörer nu HERrans ord, I bespottare, som rådande ären öfwer thetta folk som i Jerusalem är.

15. Ty I sägen: Wi hafwe gjort et förbund med döden, och förwete oß med helfwetet; när en flod kommer, skal hon intet drabba på oß; ty wi hafwe gjort oß en falsk tilflygt, och gjort oß en bedrägelig skärm.

16. Therföre säger HERren HERren altså: Si, jag lägger i Zion en grundsten, en pröfwosten, en kostelig hörnsten, then wäl grundad är: then ther tror, han skal icke förskräckas.

17. Och jag skal göra domen til et rätesnöre, och rättfärdigheten til en wigt: så skal haglet drifwa then falska tilflygten bort, och watn skola föra skärmen bort:

18. At edert förbund med döden skal löst warda, och edert förwetande med helfwetet skal icke bestå, och när en flod går fram, skal hon förtrampa eder.

19. Så snart hon framgår, skal hon taga eder bort: kommer hon om morgonen, så sker thet om morgonen: sammalunda, ehwad hon kommer dag eller natt; ty straffet allena lärer gifwa akt uppå orden.

20. Ty sängen är förträng, så at intet öfwer är, och täcket så kort, at man måste krympa sig ther under.

21. Ty HERren skal upstå, lika som på thet berget Perazim, och wredgas,

såsom uti Gibeons dal; på thet han skal göra sitt werk på et annat sätt, och at han sitt arbete göra skal på et annat sätt.

22. Så lägger nu bort edert begabberi, på thet edra band icke skola hårdare warda; ty jag hafwer hört en förderfwelse och affortelse, then af HERran, HERran Zebaoth, ske skal i hela werlden.

23. Fatter med öronen, och hörer min röst; märker åt, och hörer mitt tal.

24. Plöjer, eller träder, eller arbetar ock en åkerman sin åker altid til såd?

25. Är icke så? När han hafwer gjort honom jämn, så sår han ther uti ärter, och kastar kummin, och sår hwete och bjugg, hwart och et tit, som han thet hafwa wil, och hafra på sitt rum.

26. Altså tuktar ock them theras Gud med straff, och lärer them.

27. Ty man tröskar icke ärter med slaga, och låter man ej heller wagnshjulet gå öfwer kummin: utan ärter slår man ut med en staf, och kummin med et spö.

28. Man maler thet til bröd, och man tröskar thet icke aldeles til intet, när man med wagnshjul och hästar uttröskar thet.

29. Thetta sker ock af HERren Zebaoth; ty hans råd är underligt, och han går thet härligt igenom.

29. Capitel.

We Ariel, Ariel, tu Davids lägers stad. I begån årstider, och hållen helgedagar.

2. Men jag skal tränga Ariel, så at han skal sörja och jämra sig, och wara mig en sanskyldig Ariel.

3. Ty jag skal belägga tig alt omkring, och skal tränga tig med bolwerk, och skal låta upsätta wallar omkring tig.

4. Tå skal tu förnedrad warda, och tala utu jorden, och mumla med titt tal utu stoftet, at tin röst skal wara såsom en spåkarls utu jorden, och titt tal skal hwiskande wara utu stoftet.

5. Och the som tig förskingra, skola wara så många som et grant stoft, och the tyranner så många som flygande agnar; och thet skal ganska hastigt ske.

6. Ty tu skal af HERranom Zebaoth hemsökt warda med wäder, och med jordbäfning, och stort dunder med wäderhwirflar och storm, och med förtärande eldsläga.

7. Men såsom en natts syn i en dröm, så skola alla the många hedningar wara, the ther strida emot Ariel, samt med all theras här och bolwerk och them som tränga honom.

8. Ty såsom en hungrig drömmer, at han äter; men tå han upwaknar, så är hans själ ännu tom: och såsom en törstig drömmer, at han dricker; men när han upwaknar, är han magtlös och törstig: altså skola ock the många hedningar wara, som emot Zions berg strida.

9. Warder häpne och förskoffade; förblindens, och warder druckne, dock icke af win: ragler, dock icke af starka dryckor;

10. Ty HERren hafwer eder inskänkt en swår sömns anda, och tillyckt edra ögon; edra Propheter och Förstar, samt med the Siare, hafwer han förblindat;

11. Så at allas syner skola wara eder såsom en beseglad boks ord, hwilka man får en som läsa kan, och säger: Käre, läs här uti, och han säger: Jag kan icke; ty hon är beseglad:

12. Eller, lika som man finge en, som intet läsa kunde, och sade: Käre, läs här uti, och han sade: Jag kan intet läsa.

13. Och HERren säger: Therföre at thetta folket nalkas mig med sin mun, och hedrar mig med sina läppar, men theras hjerta är långt ifrå mig, och the frukta mig efter menniskors bud, som the lära;

14. Si, så wil jag ock underligt handla med thetta folk, alt som underligast och sällsyntast, så at theras wisas wishet skal förgås, och theras klokas förstånd skal förblindadt warda.

15. We them, som fördolde wilja wara för HERranom, til at förskyla theras upsåt, och hålla theras gerningar i

mörkret, och säga: Ho ser oß? Och ho
känner oß?
16. Hwi ären I så wränge? Lika som
en krukomakares ler tänkte, och et werk
sade om sin mästare: Han hafwer icke
gjort mig; och en potta sade til sin mä-
stare: Han känner mig intet.
17. Nu wäl, innan en ganska liten
tid skal Libanon warda en åkermark,
och åkermarken skal för en skog räknad
warda;
18. Ty på then samma tiden skola
the döfwe höra bokens ord, och the
blindas ögon skola se utu mörkret och
skummet.
19. Och the elände skola åter hafwa
glädje i HERranom, och the fattige
ibland menniskorna skola glädja sig
uti Israels heliga;
20. När the tyranner en ända hafwa,
och thet med the begabbare ute blifwer,
och förgjorde warda alla the, som waka
efter at komma wedermöda åstad;
21. Hwilka komma menniskorna til at
synda genom predikan, och gå them efter,
som straffa them i porten, och wika ifrå
rättheten genom lögn.
22. Therföre säger HERren, som Abra-
ham förloßat hafwer, til Jacobs hus
altså: Jacob skal icke mer på skam
komma, och hans anlete skal icke mer
skämmas.
23. Ty när the få se theras barn, mi-
na händers werk, ibland them, skola the
helga mitt namn, och skola helga then
Helige i Jacob, och frukta Israels
Gud.
24. Ty the som en willoanda hafwa,
skola taga wid förstånd, och the plad-
drare skola sig lära låta.

30. Capitel.

We the affällige barnen, säger HER-
ren. The som rådslå utan mig, och
utan min Anda beskydd söka, samla
synd öfwer synd;
2. The som draga ned uti Egypten,
och fråga intet min mun, at the skola
stärka sig med Pharaos magt, och be-
skärma sig under Egypti skugga.
3. Ty Pharaos starkhet skal eder på
skam komma, och thet beskydd under
Egypti skugga til försmädelse.
4. Theras Förstar hafwa warit i Zo-
an, och theras bådskap äro til Hanes
komna.
5. Men the måste likwäl allesamman
på skam komma öfwer thet folk som
them til intet bestånd wara kan, antin-
gen med hjelp, eller eljes til nytta, utan
allenast til skam och hån.
6. Thetta är tungen öfwer the djur
som draga söder åt, ther lejon och lejon-
innor äro, ja, huggormar och brinnan-
de flygande drakar, uti bedröfwelsens
och jämmerns land: the föra theras
gods på folars rygg, och theras skatt
på camelers rygg, til thet folk som
them intet til nytta wara kan.
7. Ty Egypten är intet, och thes hjelp
är fåfäng; therföre predikar jag eder
ther om altså: Rahab skal sitta stilla
ther til.
8. Så gack nu och skrif thetta för them
på en tafla, och teckna thet uti en bok,
at thet må blifwa ewinnerligen och
utan ända.
9. Ty thet är et ohörsamt folk, och
lögnaktiga barn, som HERrans lag
icke höra wilja;
10. Utan säga til Siarena: I skolen
intet se; och til skådarena: I skolen
intet skåda oß then rätta läran; men
prediker oß ljufligt, skåder oß bedrä-
geri:
11. Wiker af wägen, öfwergifwer
thenna stigen: läter Israels helige
återwända när oß.
12. Therföre säger Israels Helige alt-
så: Efter I förkasten thetta ordet, och
förtrösten uppå försmädare och förfö-
rare, och förlåten eder ther uppå;
13. Så skal thenna mißgerningen wa-
ra eder, såsom en refwa på en hög mur,
tå han begynner remna, hwilken hastigt
omkull faller och förkroßas;
14. Såsom et lerkäril sönderkroßadt
worde, thet man sönderkroßar, och skonar
intet, til thes man ther af icke finner
et stycke så stort, at man ther med kan
eld taga af en eldstad, eller watn ösa
utur en brunn.

15. Ty så säger HERren HERren, then Helige i Israel: Om I stilla blef=
wen, så worde eder hulpit; genom
stillhet och hopp worden I starke;
men I wiljen icke.
16. Men I saden: Nej; utan wi wilje
fly til hästar: therföre skolen I flygtige
warda; och uppå löpare wilje wi rida:
therföre skola edra förföljare warda eder
för snare.
17. Ty tusende af eder skola fly för en
mans rop allena: ja, för fem skolen I
fly allesamman, til thes af eder skola
igenblifwa såsom et masttrå ofwan up=
på et berg, och såsom et baner ofwan
uppå en hög.
18. Therföre bidar HERren, at han
skal wara eder nådelig, och är up=
ständen, at han skal förbarma sig
öfwer eder; ty HERren är en Gud,
som handlar med dom: wäl är alla
them som förbida honom.
19. Ty Zions folk skal bo i Jerusa=
lem; tu skal icke gråta; han skal war=
da tig nådelig, när tu ropar; han
warder tig swarande, så snart han
thet hörer.
20. Och HERren skal uti eder be=
dröfwelse gifwa eder bröd, och watn
uti eder ångest: ty han låter icke tina
lärare mer bortflyga; utan tina ögon
skola se tina lärare,
21. Och tina öron skola höra ordet
efter tig, så sägande: Thetta är wä=
gen; går honom, och eljes hwarken på
högra handen, eller på then wänstra.
22. Och I skolen ohelga edra försilf=
rade afgudar och edra belätens gyldene
kläder, och skolen bortkasta them såsom
träck, och säga til them: Här ut.
23. Så skal han gifwa tin säd, som tu
på åkren sått hafwer, regn, och bröd af
åkrens årswäxt, och thet öfwer nog; och
tin boskap skal på then tiden gå i bet på
en wid gräsmark.
24. Oxar och folar, ther åkren med
brukas, skola blandadt korn äta, thet
kastadt är med kastskåfwel och wanna.
25. Och på alla stora berg och på
alla stora högar skola åtskilde wat=
tuströmmar gå, på then stora slagt=
ningens tid, när tornen falla.
26. Och månans sken skal warda
såsom solens sken, och solens sken skal
warda sju resor klarare än thet nu
är, på then tid tå HERren förbinda
skal sitt folks skada, och hela theras sår.
27. Si, HERrans namn kommer fjer=
ran efter: hans wrede bränner, och är
ganska swår: hans läppar äro fulla
med grymhet, och hans tunga såsom en
förtärande eld,
28. Och hans ande såsom en wattu=
flod, then up til halsen räcker, til at
förströ hedningarna, til thes the om intet
warda, och drifwa folken hit och tit,
med et betsel uti theras mun.
29. Tå skolen I sjunga, såsom på en
helgedagsnatt, och fröjda eder af hjer=
tat, lika som tå man går med en pipa
til HERrans berg, til Israels tröst.
30. Och HERren skal låta höra sin
härliga röst, at man må se hans ut=
räckta arm, med wredsamt trug, och
med en förtärande eldslåga, med strå=
lar, med starkt regn och med hagel.
31. Ty Assur skal förskräckt warda
för HERrans röst, then honom med
ris slår.
32. Ty riset skal wäl drabba och bita
igenom, tå HERren thet öfwer them
förer med trummor och harpor, och al=
lestädes emot them strider.
33. Ty gropen är tilredd sedan i går;
ja, hon är ock Konungen tilredd, djup
och wid nog: så är boningen ther inne
eld och mycken wed: HERrans ande
skal uptända henne, såsom en swafwel=
ström.

31. Capitel.

We them som draga ned til Egypten
efter hjelp, och förlåta sig uppå hästar, och
trösta uppå wagnar, at the många äro,
och uppå resenärer, therföre at the fast
starke äro, och hålla sig icke in til then
Helige i Israel, och fråga intet efter
HERran.
2. Men han är wis, och låter komma
olycka, och wänder icke sina ord; utan
warder sig upresande emot the ondas
hus, och emot the ogerningsmäns hjelp.

3. Ty Egypten är menniska, och icke Gud; och theras hästar äro kött, och icke ande; och HErren skal uträcka sin hand, så at hjelparen skal ragla, och then som hulpen warder, han skal falla, och tilhopa förgås, then ene med then andra.
4. Ty så säger HErren til mig: Lika som et lejon och et ungt lejon ryter öfwer sitt rof, tå en hop med herdar ropa uppå thet, så förskräckes thet intet för theras rop, och rädes intet för thet the många äro: altså skal HErren Zebaoth fara ned til at strida på Zions berg, och uppå thes hög.
5. Och HErren Zebaoth skal beskärma Jerusalem, såsom foglar göra med wingarna, beskydda, hjelpa, ther inne wistas, och undsätta honom.
6. Wänder om, I Israels barn, I som fast afwikit hafwen.
7. Ty på then tiden skal hwar och en förkasta sina silfwer- och gyldene afgudar, hwilka eder edra händer gjort hafwa til synd.
8. Och Assur skal falla, icke genom mans swärd; och skal förtärd warda, icke genom mennisko-swärd; och skal dock för swärd fly, och hans unga män skola skattskyldige warda.
9. Och theras klippa skal, för fruktans skul, bortdraga, och hans Förstar skola för baneret flygten gifwa, säger HErren, then i Zion en eld hafwer, och en ugn i Jerusalem.

32. Capitel.

Si, en Konung warder regerande med rättwisa, och Förstarne warda rådande, til at hålla rätten wid magt;
2. At hwar man skal wara såsom en then ther för wäder bewarad är, och såsom en then ther för skurregn skyld är, såsom wattubäckar på en torr plats, såsom skuggan af et stort berg uti et torrt land.
3. Och the seende ögon skola icke låta förblinda sig, och the tilhörares öron skola grant på märka,
4. Och the galne skola lära klokhet, och then stammande tungan skal färdig warda, och rent tala.
5. En dåre skal icke mer warda kallad en Förste, ej heller en girig en Herre.
6. Ty en dåre talar om dårskap, och hans hjerta umgås med thet ondt är, at han skal åstadkomma skrymteri, och predika om HErran willfarelse, at han ther med the hungriga själar utswälta skal, och förmena then törstiga drycken.
7. Ty then giriges regerande är icke utan skada; ty han finner listighet, til at förderfwa the elända med falska ord, tå han then fattigas rätt tala skal.
8. Men Förstar skola hafwa förstliga tankar, och blifwa ther wid.
9. Står up, I stolta qwinnor, hörer min röst: I döttrar, som så säkra ären, fatter med öronen mitt tal.
10. Thet är på år och dag til görandes, så skolen I, som säkra ären, bäfwa; ty thet warder ingen winand: så blifwer ock ingen uphämtning.
11. Förskräcker eder, I stolta qwinnor: bäfwer, I säkra; thet skal ske, at I skolen warda afklädda, blottade, gjordade om länderna.
12. Man skal beklaga sig om åkrar, ja, om the lustiga åkrar, och om the fruktsamma winträn.
13. Ty på mitt folks åker skal wara törne och tistel; ja, ock öfwer alla glädjehus uti then glada staden.
14. Ty palatsen skola öfwergifna warda, och thet stora mantalet i staden skal förminskas, så at torn och fästen skola blifwa til ewiga kulor, och willdjur til glädje, hjordar til bet,
15. Til thes at öfwer oß utguten warder Anden af höjden: så skal tå öknen warda til en åkermark, och åkermarken skal för en skog räknad blifwa.
16. Och rätten skal bo i öknen, och rättfärdigheten blifwa på åkermarken.
17. Och rättfärdighetens frukt skal wara frid, och rättfärdighetens nytta skal wara ewig stillhet och säkerhet;
18. Så at mitt folk skal bo uti fridshus, uti trygga boningar, och i skön rolighet.

19. Men hagel skal wara nedre i skogen, och staden skal ligga lågt neder.
20. Wäl eder, som sån allestådes wid watnet; ty ther mågen I låta oxars och åsnors fötter gå uppå.

33. Capitel.

Men we tig, tu förstörare. Menar tu, at tu icke skal förstörd warda; och tu förakтare, menar tu, at man icke skal förakta tig? När tu hafwer fullbordat tin förstöring, skal tu ock förstörd warda; när tu hafwer fullkomnat tin föraktelse, så skal man förakta tig igen.
2. HERre, war oß nådelig; ty efter tig bide wi: war theras arm bittida, så ock wår hälsa uti bedröfwelsens tid.
3. Låt folken fly för thet stora bullret, och hedningarna förströdde warda, när tu upreser tig.
4. Tå skal man taga eder up såsom et rof, såsom man uptager gräshoppor, och såsom man bortskrämmer flogmatkar, tå man öfwerfaller them.
5. HERren är uphöjd; ty han bor i höjden: han hafwer gjort Zion full med dom och rättfärdighet.
6. Och i tin tid skal wara trohet och magt, hälsa, wishet, klokhet; och HERrans fruktan skola wara hans häfwor.
7. Si, theras bådskap ropa ute; fridens Änglar gråta bitterligen, och säga:
8. Stigarne äro öde; ingen går på wägarne mer; han håller intet förbund; han förkastar städerna, och aktar folket intet.
9. Landet står jämmerligt och ömkeligt; Libanon står skamliga förhuggen; Saron är såsom en slät mark; och Basan och Carmel äro förlagde.
10. Nu wil jag upstå, säger HERren; nu wil jag uphöja mig; nu wil jag högt upkomma.
11. Med halm gån I hafwande, och strå föden I; eld skal upäta eder med edert mod.
12. Ty folken skola til kalk upbrände warda, såsom man afhuggit törne uptänder med eld.
13. Så hörer nu, I som fjerran ären hwad jag gjort hafwer; och I som när ären, märker min starkhet.
14. The syndare i Zion äro förskräckte; bäfwan är kommen the skrymtare uppå, och the säga: Ho är ibland oß, som wid en förtärande eld bo kan? Ho är ibland oß, som wid en ewig glöd bo kan?
15. Then som wandrar uti rättfärdighet, och talar thet rätt är; then som orätt hatar och girighet, och drager sina händer ifrå, at han icke tager mutor; then som stoppar sina öron til, at han icke hörer blodskulder, och håller sina ögon til, at han intet argt ser:
16. Han skal bo i höjden; och klipporna skola wara hans fäste och beskydd; hans bröd skal warda honom gifwit; om sitt watn skal han wara wiß.
17. Tina ögon skola få se Konungen i hans härlighet; tu skal se landet utwidgadt;
18. Så at titt hjerta skal fast förundra sig, och säga: Hwar äro nu the Skriftlärde? Hwar äro Rådgifwarena? Hwar äro Cancellererne?
19. Ther til skal tu intet se thet starka folket, thet folk af djupt mål, them man intet förnimma kan, och af outtydeliga tungomål, them man icke förstå kan.
20. Se Zion, wår högtidsstad: tina ögon skola få se Jerusalem, en härlig boning, et tabernakel, thet icke bortfördt warder, hwilkets pålar skola aldrig uptagne warda, och hwilkets tåg aldrig skola sönderslitna warda.
21. Ty HERren skal wara ther mägtig när oß; och skola ther wara wida wattugrafwar, så at intet roderskepp kan fara ther öfwer, ej heller några gallejor tit skeppa.
22. Ty HERren är wår domare; HERren är wår mästare; HERren är wår Konung; han hjelper oß.
23. Låt them sätta på tågen; the skola likwäl intet hålla: altså skola the ej heller utslå theras segel på masten: tå skal mycket kosteligt byte utdeladt

warda, så at the halte ock röfwa skola.
24. Och ingen inbyggare skal säga:
Jag är swag; ty folket, som ther uti
bor, skal hafwa syndernas förlåtelse.

34. Capitel.

Kommer, I hedningar, och hörer; I
folk, akter uppå; jorden höre til, och
hwad ther inne är, werldens krets med
sin wäxt.
2. Ty HERren är wred uppå alla
hedningar, och förtörnad uppå alla
theras härar: han skal gifwa them til
spillo, och öfwerantwarda them til
slagtning.
3. Theras slagne skola bortkastade
warda, at stanken af theras kroppar
skal upgå, och bergen flyta i theras
blod.
4. Och all himmelens här skal för-
ruttna; och himmelen skal warda sam-
manlagd såsom et bref; och all hans
här skal förfalna, såsom et löf förfal-
nar på wintrån, och såsom et torrt löf
på fikonaträn.
5. Ty mitt swärd är drucket i himme-
len; och si, thet skal fara ned på Edom,
och öfwer thet spillogifna folket til straff.
6. HERrans swärd är fullt med blod,
och är fett af fettma, af lammblod
och bockblod, af wädrars njurtalg; ty
HERren håller et offer i Bozra, och en
stor slagtning i Edoms land.
7. The enhörningar måste ock fara
ned med them, och stutarne med the
gödda oxar; ty theras land måste
drucket warda af blod, och theras jord
fet warda af fettma.
8. Ty thet är HERrans hämndeda-
gar, och et wedergällnings år, til at
hämnas Zion.
9. Tå skola thes bäckar warda til tjä-
ra, och thes jord til swafwel; ja, thes
land skal warda til brinnande tjära,
10. Then hwarken dag eller natt ut-
slockna skal; utan ewinnerligen skal
rök upgå ther af, och thet skal öde
blifwa utan ända, så at ingen skal gå
ther igenom i ewig tid;
11. Utan rördromar och ufwar skola
hafwa thet inne; nattugglor och korpar
skola ther bo; ty han skal draga et snö-
re ther öfwer, at thet skal öde warda,
och et murlod, at thet skal tomt blifwa;
12. Så at thes Herrar skola heta Her-
rar utan land, och alle thes Förstar få
en ända.
13. Och skola törnen wäxa uti thes
palats, näßlor och tistlar uti thes bor-
gar; och thet skal warda en draka-
boning och bete för strutsar.
14. Tå skola ther troll och spöken lö-
pa hwar om annan, och en gast skal
möta then andra: elfwor skola ock haf-
wa ther herberge, och finna ther ro.
15. Ufwen skal ock hafwa ther sitt nä-
ste, och wärpa ther, ligga ther, och ut-
kläcka ther, under thes skugga, och gla-
dor skola komma ther tilsammans.
16. Söker nu uti HERrans bok, och
läser; icke et af theßa stycken skal fela;
man skal ej sakna ther af antingen et
eller annat; ty han är then ther ige-
nom min mun bjuder, och hans Ande
är then thet tilhopa hämtar.
17. Han kastar lott öfwer them, och
hans hand delar ut måttet ibland
them, at the skola hafwa ther arfwe-
del inne ewinnerligen, och blifwa ther
uti utan ända.

35. Capitel.

Men öknen och ödemarken skal lustig
warda, och willmarken skal glädjas,
och blomstras såsom en lilja.
2. Hon skal blomstras och fröjdas i
all lust och glädje; ty Libanons här-
lighet är henne gifwen, Carmels och
Sarons skönhet: the se HERrans här-
lighet, wår Guds Majestät.
3. Stärker the trötta händer, och we-
derqwicker the magtlösa knän.
4. Säger til the förtwiflade hjertan:
Warer wid godt mod; frukter eder
intet; si, eder Gud, som wedergäller,
han kommer til at hämnas, och skal
hjelpa eder.
5. Tå skola the blindas ögon uplåt-
na warda, och the döfwas öron skola
öpnade warda.
6. Tå skola the halte springa såsom
en hjort, och the dummas tunga skal

låffsjunga; ty watn skola flyta i öknen hit och tit, och strömmar i willmarken.

7. Och ther tilförene hafwer torrt warit, ther skola dammar wara; och ther watnlöst hafwer warit, ther skola rinnande källor wara; ther tilförene ormar legat hafwa, ther skal gräs, rör och säf stå.

8. Och ther skal wara en stig och wäg, hwilken then heliga wägen heta skal, så at ingen oren skal gå ther uppå; och then samme skal wara för them, at man ther uppå gå skal, så at ock the fåwitske icke behöfwa ther wilse fara.

9. Ther skal intet lejon wara, och intet rifwande djur träda ther uppå, eller ther funnit warda; utan man skal gå ther fri och säker.

10. Och HERrans förlöste skola igenkomma, och komma til Zion med glädje; ewig fröjd skal wara öfwer theras hufwud; lust och glädje skola the få; och wärk och suckan måste bortgå.

36. Capitel.

Och thet begaf sig uti fjortonde året Konungs Hiskia, drog Konungen af Assyrien, Sanherib, up emot alla Juda fasta städer, och wann them.

2. Och Konungen af Assyrien sände RabSake ifrå Lachis til Jerusalem, til Konung Hiskia, med stor magt: och han trädde fram til watturännelen af öfra dammen, på then wägen wid klädefärgarens åker.

3. Och gingo ut til honom Eliakim Hilkia son, hofmästaren, och Sebna, skrifwaren, och Joah Asaphs son, Cancelleren.

4. Och RabSake sade til them: Säger dock Hiskia: Så säger then store Konungen, Konungen i Assyrien: Hwad är thet för en tröst, ther tu förlåter tig uppå?

5. Jag gissar wäl, at tu låter tig tycka, at tu ännu råd och kraft hafwer til at strida: uppå hwem förlåter tu tig tå, at tu äst mig affällig worden?

6. Förlåter tu tig uppå then sönderbrutna rörstafwen Egypten, hwilken, tå man stödjer sig wid honom, går han honom up i handen, och genomstinger henne: altså gör Pharao, Konungen uti Egypten mot alla them som förlåta sig uppå honom.

7. Om tu wil säga mig: Wi förlåte oss uppå HERran wår Gud; är nu icke han then, hwilkens höjder och altaren Hiskia bortkastat hafwer, och sagt til Juda och Jerusalem: För thetta altaret skolen I tilbedja?

8. Nu wäl, tag thet före med min HERre, Konungen i Assyrien; jag wil få tig tu tusende hästar; låt se om tu kan när tig åstadkomma them som rida ther uppå.

9. Huru wil tu tå blifwa för en höfwitsman, then en af min Herres ringaste tjenare är? Och tu förlåter tig uppå Egypten, för wagnars och resenärers skul.

10. Ther til, menar tu, at jag utan HERran hit updragen är uti landet, til at förderfwa thet? Ja, HERren sade til mig: Drag up i thetta land, och förderfwa thet.

11. Men Eliakim och Sebna och Joah sade til RabSake: Käre, tala med tina tjenare på Syriska; ty wi förstå thet wäl, och tala icke på Judiska med oss för folkets öron, som på muren är.

12. Tå sade RabSake: Menar tu, at min Herre hafwer sändt mig til tin Herre, eller til tig, at tala thessa orden, och icke mycket mer til the män, som på muren sitta, at the med eder skola äta sin egen träck, och dricka af sitt egit watn?

13. Och RabSake stod och ropade högt på Judiska, och sade: Hörer then stora Konungens ord, Konungens i Assyrien.

14. Så säger Konungen: Låter icke Hiskia bedraga eder; ty han kan intet frälsa eder.

15. Och låter icke Hiskia förtrösta eder uppå HERran, at han säger: HERren skal hjelpa oss; och thenna staden skal icke gifwen warda uti Konungens hand af Assyrien.

16. Hörer Hiskia intet; ty så säger Konungen af Aßyrien: Görer mig til wiljes, och går til mig ut, så skolen I hwar och en äta af sitt wintrå och af sitt fikonaträ, och dricka af sin brunn,
17. Til thes jag kommer och hämtar eder uti et land, sådant som edert land är; et land, ther korn och win uti är, et land, ther bröd och wingårdar uti äro.
18. Låter icke Hiskia bedraga eder, at han säger: HErren skal förloßa oß. Hafwa ock hedningarnas gudar hwar friat sitt land ifrå Konungens hand af Aßyrien?
19. Hwar äro the gudar i Hamath och Arphad? Hwar äro the gudar i Sepharvaim? Hafwa the ock friat Samarien utu min hand?
20. Hwilken af alla theßa lands gudar hafwer hulpit sitt land utu min hand, at HErren skulle frälsa Jerusalem för min hand?
21. Men the tego stilla, och swarade honom intet; ty Konungen hade budit och sagt: Swarer honom intet.
22. Tå kommo Eliakim Hilkia son, hofmästaren, och Sebna, skrifwaren, och Joah Asaphs son, Cancelleren, med sönderrifna kläder, och gåfwo honom tilkänna RabSakes ord.

37. Capitel.

Tå nu Konung Hiskia thetta hörde, ref han sina kläder sönder, och swepte en säck omkring sig, och gick in uti HErrans hus,
2. Och sände Eliakim, hofmästaren, och Sebna, skrifwaren, med the äldsta Presterna, omswepta med säckar, til Propheten Esaia Amoz son,
3. At the skulle säga til honom: Så säger Hiskia: Thetta är en bedröfwelses, straffs och försmädelses dag, och går såsom när barnen äro komne til födelsen, och ingen magt är til at föda.
4. O! at dock HErren tin Gud wille höra RabSakes ord, hwilken hans Herre, Konungen i Aßyrien, utsände til at försmäda lefwande Gud, och til at häda med sådana ord som HErren tin Gud hört hafwer; och at tu wille uphäfwa en bön för the öfwerblifna, som ännu för handen äro.
5. Och Konung Hiskia tjenare kommo til Esaia.
6. Men Esaia sade til them: Så säger til eder Herre: HErren säger altså: Frukta tig intet för the ord som tu hört hafwer, med hwilka Konungens tjenare af Aßyrien mig försmådat hafwa.
7. Si, jag skal göra honom et annat mod, och han skal något få höra, ther af han skal igen hemfara i sitt land; och jag skal fälla honom med swärd uti hans land.
8. Men tå RabSake igen kom, fann han Konungen af Aßyrien stridande emot Libna; ty han hade hört, at han war ifrå Lachis dragen.
9. Förty et rykte kom ifrå Thirhaka, the Ethiopers Konung, sägande: Han är utdragen emot tig til at strida. Tå han nu thetta hörde, sände han bud til Hiskia, och lät säga honom:
10. Säger Hiskia, Juda Konung, altså: Låt icke tin Gud bedraga tig, then tu förlåter tig uppå, och säger: Jerusalem skal icke gifwit warda uti Konungens hand af Aßyrien.
11. Si, tu hafwer hört hwad the Konungar af Aßyrien alla land gjort hafwa, och förderfwat them; och tu skulle friad warda?
12. Hafwa ock hedningarnas gudar undsatt the land som mina fäder förderfwat hafwa? Såsom är Gosan, Haran, Rezeph och Edens barn i Thelaßar.
13. Hwar är Konungen i Hamath, och Konungen i Arphad, och Konungen i then staden Sepharvaim, Heva och Iva?
14. Och tå Hiskia hade undfått brefwet af båden, och läst thet, gick han up uti HErrans hus, och höll thet fram för HErranom.
15. Och Hiskia bad til HErran, och sade:
16. HErre Zebaoth, tu Israels Gud, som öfwer Cherubim sitter, tu äst allena Gud öfwer alla Konungariken på jorden; tu hafwer gjort himmel och jord.

17. HERre, nederböj tina öron, och hör; HERre, låt up tina ögon, och se; hör dock alla Sanheribs ord, som han utsändt hafwer til at försmäda lefwande Gud.
18. Sant är thet, HERre, Konungarne i Assyrien hafwa öde gjort alla Konungariken med theras land;
19. Och hafwa kastat theras gudar uti eld; ty the woro icke gudar, utan menniskohänders werk, trä och sten; the äro förgjorde.
20. Men nu, HERre, wår Gud, hjelp oss ifrå hans hand, på thet at alla Konungariken på jorden måga förnimma, at tu äst HERre allena.
21. Tå sände Esaia Amoz son til Hiskia, och lät säga honom: Så säger HERren Israels Gud om thet tu mig bedit hafwer om Konung Sanherib af Assyrien:
22. Så är thetta thet HERren om honom säger: Jungfrun, dottren Zion, föraktar tig, och bespottar tig, och dottren Jerusalem rister hufwudet efter tig.
23. Hwem hafwer tu förhädat och försmädat? Öfwer hwem hafwer tu uphäfwit rösten? Tu hafwer uphäfwit tina ögon emot then Helige i Israel.
24. Genom tina tjenare hafwer tu försmädat HERran, och säger: Genom mina många wagnar är jag updragen uppå bergshöjderna wid Libanons sida, och hafwer afhuggit hans höga cederträn, med the utkorade furuträn, och är kommen öfwer höjden in til ändan på thenna skogen på landet.
25. Jag hafwer grafwit och druckit watnet, och mitt fotbjelle hafwer uttorkat alla förwarade watn.
26. Men hafwer tu icke hört, at jag i förtiden altså gjort, och af ålder så handlat hafwer, och gör theslikes så ännu, at fasta städer förstöras uti stenhopar,
27. Och theras inbyggare förswagade och förtwiflade warda, och på skam komma, och warda såsom gräs på marken och en grön ört, såsom hö på taken, hwilket borttorkas förr än thet mogit warder?
28. Men jag känner tin boning wäl, titt uttåg och intåg och titt rasande emot mig.
29. Efter tu nu rasar emot mig, och titt högmod är kommit up för mina öron, skal jag sätta tig en ring i tin näsa, och et betsel i tin mun, och skal föra tig then wägen hem igen, then tu kommen äst.
30. Och thetta skal wara tig för et tekn: At i thetta året hwad förtrampadt är; uti thet andra året hwad sjelft wäxer; uti tredje året sår och upskärer, planterer wingårdar, och äter theras frukt.
31. Ty the frälste af Juda hus, och the öfwerblifne, skola åter rota sig nedan til, och ofwan til bära frukt.
32. Ty utaf Jerusalem skola ännu utgå the som qwarblifne äro, och the frälste utaf Zions berg: thetta skal HERrans Zebaoths nitälskan göra.
33. Therföre säger HERren om Konungen af Assyrien altså: Han skal icke komma in uti thenna staden, och skal ej heller skjuta ther en pil in, och icke en sköld komma therföre, och skal han ingen skans göra ther omkring;
34. Utan skal wända then wägen om igen, som han kommen är, så at han uti thenna staden intet kommer, säger HERren.
35. Ty jag wil beskydda thenna staden, så at jag skal uthjelpa honom, för min skul, och för min tjenare Davids skul.
36. Tå for en HERrans ängel ut, och slog uti thet Assyriska lägret hundrade fem och åttatiotusende män; och tå the om morgonen bittida upstodo, si, tå låg ther alt fullt med döda kroppar.
37. Och Konungen af Assyrien, Sanherib, bröt up, drog sina färde, och wände om hem igen, och blef i Nineve.
38. Och thet begaf sig, at tå han tilbad uti sin guds Nisrochs hus, slogo honom hans söner Adrammelech och SarEzer med swärd, och flydde in uti thet landet Ararat; och hans son Esar Haddon wardt Konung i hans stad.

38. Capitel.

På then tiden wardt Hiskia dödssjuk. Och Propheten Esaia Amoz son kom til honom, och sade til honom: Så säger HErren: Beställ om titt hus; ty tu måste dö och icke wid lif blifwa.

2. Tå wände Hiskia sitt ansikte til wäggen, och bad til HErren,

3. Och sade: Tänk dock, HERre, huru jag för tig wandrat hafwer uti sanning, med fullkomligt hjerta, och hafwer gjort hwad tig hafwer täckt warit; och Hiskia gret bitterligen.

4. Tå kom HErrans ord til Esaia, och sade:

5. Gack bort och säg Hiskia: Så säger HErren, tin faders Davids Gud: Jag hafwer hört tin bön, och sett tina tårar; si, jag wil ännu föröka tina dagar femton år,

6. Och skal fria tig, med thenna staden, utu Konungens hand af Assyrien; ty jag wil wäl beskärma thenna staden.

7. Och haf thetta för et tekn af HErranom, at HErren thetta göra skal, som han sagt hafwer:

8. Si, jag wil tilbaka draga skuggan på Ahas säjare tio strek, them han öfwerlupit hafwer, så at solen skal gå tilbaka tio strek, them hon på säjaren öfwerlupit hafwer.

9. Thetta är Hiskia skrift, Juda Konungs, tå han hade krank warit, och war helbregda worden af sin krankhet.

10. Jag sade: Nu måste jag fara til dödsens portar, förr än jag thet mig förmodade, och tå jag tänkte ännu länger lefwa.

11. Jag sade: Nu måste jag icke mer se HErran, ja, HErran uti the lefwandes land; nu måste jag icke mer se menniskor när them som theras tid utlefwa.

12. Min tid är borta, och ifrå mig tagen, såsom en herdes hydda; och jag skär mitt lif twärt af, såsom en wäfware; han sliter mig sönder såsom en klen tråd; tu lyktar dagen för mig förr än aftonen kommer.

13. Jag tänkte: Måtte jag dock lefwa til morgonen; men han sönderbröt mig i alla mina ben, såsom et lejon; ty tu lyktar dagen för mig förr än aftonen kommer.

14. Jag låt såsom en trana och en swala, och knurlade såsom en dufwa; mina ögon wille mig brista. HErre, jag lider nöd; lisa mig.

15. O! huru wil jag gladeligen tala, efter han mig tilsagt hafwer, och gör thet ock; therföre wil jag i alla mina lifsdagar tacka för thenna min själs bedröfwelse.

16. HErre, ther af lefwer man, och min andas lif står altsammans ther uti; ty tu låt mig somna, och gjorde mig lefwande.

17. Si, om tröst war mig stor ångslan: men tu låt tig wårda om min själ ganska hjerteligen, at hon icke förderfwas skulle; ty tu kastade alla mina synder bakom tig.

18. Ty grafwen låfwar tig intet; så prisar tig icke heller döden, och the som uti gropen fara, wänta intet efter tin sanning.

19. Utan allena the som lefwa, låfwa tig, såsom ock jag nu gör. Fadren skal lära barnen tin sanning.

20. HErre, hjelp mig, så wilje wi sjunga mina wisor så länge wi lefwe uti HErrans hus.

21. Och Esaia bad, at man skulle taga et plåster af fikon och lägga uppå hans böld, at han måtte helbregda warda.

22. Men Hiskia sade: Hwilket tekn är thetta, at jag up til HErrans hus gå skal?

39. Capitel.

På then tiden sände Merodach Baladan, Baladans son, Konungen i Babel, bref och skänker til Hiskia; ty han hade hört, at han hade warit sjuk, och war helbregda worden igen.

2. Tå fröjdade sig Hiskia, och wiste them fataburen, silfwer och guld, speceri, kostelig salfwa, och alla sina tyghus, och all then skatt som han hade: ingen ting war, som Hiskia them icke wiste i sitt hus och i sitt wåld.

3. Tå kom Propheten Esaia til Konung Hiskia, och sade til honom: Hwad såga theße månnerne? Och hwadan komma the til tig? Hiskia sade: The komma fjerran efter til mig, nemligen ifrå Babel.

4. Men han sade: Hwad hafwa the sett uti titt hus? Hiskia sade: Alt thet i mitt hus år, hafwa the sett, och intet år i mina håfwor, thet jag them icke wist hafwer.

5. Och Esaia sade til Hiskia: Hör HERrans Zebaoths ord:

6. Si, then tid kommer, at alt thet uti titt hus år, och hwad tina fåder församlat hafwa in til thenna dag, skal til Babel bortfördt warda, så at intet skal qwar blifwa, såger HERren.

7. Ther til skola the taga tina barn, som af tig komma skola, och tu födande warder; och the måste wara kamrerare i Konungens gård i Babel.

8. Och Hiskia sade til Esaia: HERrans ord år godt, thet tu talar; och sade: Ware dock frid och trohet i mina dagar.

40. Capitel.

Tröster, tröster mitt folk, såger eder Gud.

2. Taler ljufligt med Jerusalem, och prediker för thet, at thes tid år fullbordad; ty thes mißgerning år förlåten: ty thet hafwer fått dubbelt af HERrans hand för alla sina synder.

3. En predikares röst år i öknen: Bereder HERranom wåg; görer en jåmn stig på marken för wår Gud.

4. Alla dalar skola uphöjde warda, och alla berg och högar skola förnedrade warda, och thet ojåmnt år skal jåmnas, och thet oslått år skal slått warda.

5. Ty HERrans hårlighet skal uppenbarad warda; och alt kött skal tilsammans se, at HERrans mun talar.

6. En röst såger: Predika. Och han sade: Hwad skal jag predika? Alt kött år hö, och all thes godhet år såsom et blomster på marken.

7. Höet torkas bort, blomstret förwißnar; ty HERrans ande blåser ther på; ja, folket år höet.

8. Höet torkas bort, blomstret förwißnar; men wår Guds ord blifwer ewinnerligen.

9. Zion, tu som predikar, stig up på et högt berg; Jerusalem, tu som predikar, håf up tin röst med magt; håf up, och frukta tig intet; såg Juda ståder: Si, thet år eder Gud.

10. Ty si, HERren HERren kommer wåldeligen; och hans arm skal warda rådande: si, hans arbete och hans gerning skal icke wara utan frukt.

11. Han skal föda sin hjord, såsom en herde; han skal församla lammen i sin famn, och båra them i sitt sköte, och fodra the lammdigra.

12. Ho måter watnet med handen, och fattar himmelen med sin span, och begriper jorden med tre fingers mått, och wåger bergen med en wigt, och högarna med en wåg?

13. Ho underwisar HERrans Anda, och hwad rådgifware lårer honom?

14. Hwem frågar han om råd, then honom förstånd gifwer, och lårer honom råttens wåg, och lårer honom klokhet, och wisar honom förståndets wåg?

15. Si, hedningarne åro aktade såsom en droppe, then uti åmbaret blifwer, och såsom et grand, thet i wågskålen blifwer; si, öarne åro såsom et litet stoft.

16. Libanon wore alt för litet til eld, och thes djur alt för få til brånneoffer.

17. Alla hedningar åro intet för honom, och såsom platt intet aktade.

18. Wid hwem wiljen I tå likna Gud? Eller hwad wiljen I göra honom för en liknelse?

19. En måstare gjuter wål et belåte, och guldsmeden förgyller thet, och gör silfwerkådjor ther uppå.

20. Sammalunda, then et armt håfoffer förmår, han utwåljer et trå, som icke förruttnar, och söker en klok måstare ther til, then et belåte bereder, som blifwer beståndande.

21. Weten I intet? Hören I intet? År thetta icke kungjordt eder tilförene?

Hafwen I icke förstått thet af jordens begynnelse?

22. Han sitter öfwer jordens krets, och the som bo ther uppå, äro såsom gräshoppor: then ther himmelen uttänjer såsom et tunt skin, och utsträcker thet såsom et tjäll, ther man bor uti:

23. Then ther Förstarna om intet gör, och domarena på jorden förlägger,

24. Lika som theras slägte hwarken hade plantering eller säd, eller rot i jorden; så at the borttorkas, när et wäder blåser på them, och en wäderilning förer them bort såsom agnar.

25. Wid hwem wiljen I tå likna mig, then jag lik är? säger then Helige.

26. Uplyfter edra ögon åt höjden, och ser. Ho hafwer the ting skapat, och förer theras här fram efter tal? Then som kallar them alla wid namn, hans förmåga och starka kraft är så stor, at honom icke et fela kan.

27. Hwi säger tu tå, Jacob, och tu, Israel, talar: Min wäg är HERranom fördold, och min rätt går fram om min Gud?

28. Wet tu icke, hafwer tu icke hört, at HERren, then ewige Gud, som jordens ändar skapat hafwer, warder hwarken trött eller mödad: hans förstånd är outransakeligt.

29. Han gifwer the trötta kraft, och the magtlösa starkhet nog.

30. The ynglingar warda trötte, och upgifwas, och the starke män falla;

31. Men the som wänta efter HERran, the få en ny kraft, så at the skola upfara med wingar såsom örnar; the skola löpa, och icke upgifwas; the skola wandra, och icke trötte warda.

41. Capitel.

Tige barne för mig, och folken stärke sig, träde fram, och tale; låt oß gå til rätta med hwar annan.

2. Ho hafwer upwäckt then rättfärdiga östan efter? Ho kallade honom, at han gå skulle? Ho gaf hedningarna och Konungarna för honom, at han them öfwermägtig wardt, och gaf them för hans swärd, såsom stoft, och för hans båga, såsom förströdda agnar?

3. Och han jagade efter them, och gick thet igenom med frid, och wardt intet trött af wägen.

4. Ho werkar thet, och gör thet, och kallar alla menniskor, then ena efter then andra, alt ifrå begynnelsen? Jag, HERren, är både then förste och then siste.

5. Tå barne sågo thet, fruktade the sig, och jordens ändar förskräckte sig; the nalkades, och kommo fram.

6. Then ene halp then andre, och sade til sin nästa: War tröst.

7. Timmermannen tog guldsmeden til sig, och gjorde bleckskifworna släta med hammaren på städet, och sade: Thet wil wäl stå; och the fäste thet med naglar, at thet icke skulle stå ostadigt.

8. Men tu, Israel, min tjenare, Jacob, then jag utwalt hafwer, tu Abrahams, min wäns säd,

9. Then jag styrkt hafwer alt ifrå werldens ända, och hafwer kallat tig ifrå hennes wäldiga, och sade til tig: Tu skal wara min tjenare; ty jag utkorar tig, och bortkastar tig icke.

10. Frukta tig intet; jag är med tig: wik icke af; ty jag är tin Gud: jag styrker tig; jag hjelper tig ock; jag håller tig wid magt, genom min rättfärdighets högra hand.

11. Si, alle the som tig hätske äro, skola til spott och skam warda, och blifwa såsom intet; och the män som med tig träta, skola förgås,

12. Så at tu skal fråga efter them, och icke finna them; the män som med tig kifwa, skola warda såsom intet; och the män som emot tig strida, skola få en ända.

13. Ty jag är HERren tin Gud, then tin högra hand stärker, och säger til tig: Frukta tig intet; jag hjelper tig.

14. Så frukta tig nu intet, tu mask Jacob, tu fattiga hop Israel: jag hjelper tig, säger HERren och tin Förlossare, then Helige i Israel.

15. Si, jag hafwer gjort tig til en ny skarp tröskwagn, then taggar hafwer, at tu skal tröska berg, och sönderstöta them, och göra högarna såsom stoft.

16. Tu skal förströ them, at wädret skal föra them bort, och wäderilningar förskingra them: men tu skal wara glad i HErranom, och berömma tig af Israels Helige.
17. The elände och fattige söka watten, och ther är intet: theras tunga borttorkas för törst; men jag, HERren, wil höra them: jag, Israels Gud, wil icke öfwergifwa them.
18. Utan jag wil öpna wattufloder på höjderna, och källor midt på marken: jag wil göra öknen til wattusjöar, och torra landet til wattukällor.
19. Jag wil gifwa i öknen cedern, furu, myrten och oljoträn: jag wil gifwa på marken gran, bok och boxbom tilhopa:
20. På thet man må se och känna och förmärka och förstå tilsammans, at HErrans hand hafwer thetta gjort, och then Helige i Israel hafwer thetta skapat.
21. Så låter eder sak komma fram, säger HErren; bärer fram ther I uppå stån, säger Konungen i Jacob.
22. Låt them träda fram, och förkunna oß hwad tilkommande är; förkunner oß, och propheterer något framföre åt; låt oß akta ther uppå med wårt hjerta, och märka huru thet här efter gå skal, eller låter oß dock höra hwad tilkommande är.
23. Förkunner oß hwad här efter komma skal, så wilje wi märka, at I ären gudar: görer antingen godt eller ondt, så wilje wi ther om tala, och skåda tilsammans.
24. Si, I ären af intet och edert werk är ock intet, och then eder utwäljer, är en styggelse.
25. Men jag upwäcker en af nordan, och han kommer östan efter: han skal predika them i mitt namn, och han skal gå öfwer the wäldiga, såsom öfwer ler, och skal trampa ler, såsom en krukomakare.
26. Ho kan något förkunna af begynnelsen, at wi måge begripat? Eller prophetera framföre åt, at wi måge säga: Tu talar rätt? Men här är ingen förkunnare, ingen som något höra låter, ingen som af eder et ord höra må.
27. Jag är then förste, som til Zion säger: Si, ther är thet; och gifwer Jerusalem predikare.
28. Men jag skådar tit; men ther är ingen: och ser ibland them; men ther är ingen rådgifware: jag frågar them; men tå swara the intet.
29. Si, thet är altsammans wedermöda, och intet med theras wäsende: theras afgudar äro icke annat än et wäder och fåfänglighet.

42. Capitel.

Si, min tjenare; jag uppehåller honom; och min utkorade, i hwilken min själ wäl behagar. Jag hafwer gifwit honom min Anda; han skal låta komma rätt ibland hedningarna.
2. Han skal icke skria eller ropa, och hans röst skal man icke höra på gatorna.
3. En förbråkad rö skal han icke sönderbryta, och en rykande weka skal han icke utsläcka: han skal lära hålla rätten i sanning.
4. Han skal icke wara knorrisk eller grufwelig, på thet han skal sätta rätt på jorden; och öarne skola wänta efter hans lag.
5. Så säger HErren Gud, som himmelen skapar och utsträcker, then som jorden gör, med thet ther uppå wäxer, then som folket, som ther uppå är, gifwer lif, och anda them, som gå ther uppå:
6. Jag, HErren, hafwer kallat tig i rättfärdighet, och fattat tig wid handen, och bewarat tig, och hafwer gifwit tig til et förbund i folket, hedningarna til et ljus;
7. At tu skal öpna the blindas ögon, och föra fångarna utu fängelset, och the som sitta i mörkret utu fångahuset;
8. Jag, HERREN; thet är mitt namn; och jag skal icke gifwa min ära åt en annan, ej heller mitt låf åt afgudarna.
9. Si, hwad komma skal förkunnar jag framföre åt, och förkunnar nya ting: förr än thet sker, låter jag eder thet höra.

10. Sjunger HERranom en ny wi-
sa; hans lof är in til werldens ändar;
the som på hafwet fara, och hwad ther
uti är: öarne, och the som ther bo.
11. Roper högt, I öknar och städer
ther uti, samt med the byar ther Kedar
bor: sig fröjde the som bo på klipporna,
och rope utaf bergshöjden.
12. Låter them gifwa HERranom
äran, och förkunna hans lof på öarna.
13. HERren warder utdragande så-
som en rese; han skal upwäcka nit så-
som en krigsman; han skal fröjda sig,
och et gny göra; han skal sina fiender
öfwermägtig blifwa.
14. Jag tiger wäl til en tid, och är
stilla, och håller mig; men nu wil jag
ropa såsom en barnföderska; jag skal
förödda och upswälja them alla.
15. Jag skal förödda berg och högar,
och borttorka alt theras gräs, och skal
göra wattuströmmarna til öar, och ut-
torka sjöarna.
16. Men the blinda wil jag leda på
then wägen som the icke weta; jag
wil föra them på the stigar som the
icke känna; jag wil sätta mörkret för
them til et ljus, och thet oslätt är til
jämnhet; thetta wil jag göra them,
och icke öfwergifwa them.
17. Men the som förlåta sig på afgu-
dar, och säga til gutna beläten: I ären
wåra gudar; the skola tilbaka wända,
och til skam warda.
18. Hörer, I döfwe, och ser här til, I
blinde, at I mågen se.
19. Ho är så blind, som min tjenare?
Och ho är så döf, som mitt bådskap,
then jag sänder? Ho är så blind, som
then fullkomlige, och så blind, som
HERrans tjenare?
20. Man predikar wäl mycket; men
the hållat intet: man säger them nog;
men the wilja icke hörat.
21. Likwäl wil HERren them godt,
för sin rättfärdighets skul, och at han
skal göra sin lag härlig och stor.
22. Thet är et beröfwadt och skinnadt
folk; the äro allesamman besnärde uti
kulor, och bortgömde i fångahus; the
äro wordne til rof, och ingen hjelpare
är; beskinnade, och ingen är som säger:
Få them igen.
23. Hwilken är ibland eder, som aktar
här til, märker, och hörer hwad här
efter kommer?
24. Ho hafwer öfwerlemnat Jacob
til skösling, och Israel til röfware?
Hafwer icke HERren gjort thet, emot
hwilken wi syndat hafwe? ty the wille
icke wandra på hans wägar, och lydde
icke hans lag.
25. Therföre hafwer han utskuddat
öfwer them sin wredes grymhet och en
krigsmagt, och hafwer uptändt them
alt omkring; men the aktade thet intet:
han fängde uppå them; men the lade
thet intet uppå hjertat.

43. Capitel.

Och nu, säger HERren, then tig ska-
pat hafwer, Jacob, och then tig gjort
hafwer, Israel? Frukta tig intet; ty
jag hafwer förlossat tig: jag hafwer
kallat tig wid titt namn; tu äst min.
2. Ty om tu går igenom watn, wil
jag wara när tig, at strömmarne icke
skola dränka tig; och om tu går uti
elden, skal tu intet bränna tig, och lå-
gan skal intet bita uppå tig.
3. Ty jag är HERren tin Gud, then
Helige i Israel, tin frälsare: jag haf-
wer gifwit Egypten, Ethiopien och
Seba til försoning i tin stad.
4. Efter tu så dyr för mina ögon
aktad äst, måste tu ock härlig wara,
och jag hafwer tig kär: therföre gif-
wer jag menniskor uti tin stad, och
folk för tin själ.
5. Så frukta tig nu intet; ty jag är
när tig: jag wil låta komma tin säd
östan efter, och wil församla tig wä-
stan efter;
6. Och skal säga til norr: Gif; och
til söder: Förhåll icke: haf mina sö-
ner hit ifrå fjerran, och mina döttrar
ifrå werldens ända,
7. Alla them som med mitt namn
nämnde äro, nemligen, them jag ska-
pat hafwer til min härlighet, tilredt
them, och gjort them.
8. Låt thet blinda folket framträda,

som dock ögon hafwer, och the döfwa, som dock öron hafwa.

9. Låt alla hedningar tilhopa komma, och folken församla sig: hwilken är ibland them som thetta förkunna kan och låta oß höra framföre åt hwad som ske skal? Låt them hafwa theras witnen fram, och bewisat, så får man hörat och säga: Thet är sanningen.

10. Men I ären mina witnen, säger HErren, och mina tjenare, them jag utwalt hafwer; på thet I skolen weta, och tro mig, och förstå, at jag äret: före mig är ingen gud gjord; så warder ock ingen efter mig.

11. Jag, Jag är HERren; och utan mig är ingen Frälsare.

12. Jag hafwer förkunnat thet, och hafwer theslikes hulpit, och hafwer eder thet säga låtit, och ingen främmande Gud är ibland eder. I ären mina witnen, säger HErren; så är jag Gud.

13. Och är jag förr än någon dag war; och ingen är then, som utu min hand frälsa kan: jag werkar; ho wil afwända thet?

14. Så säger HErren, eder förloßare, then Helige i Israel: För eder skul hafwer jag til Babel sändt, och hafwer nederslagit alla bommar, och jagat the förjande Chaldeer til skepps.

15. Jag är HErren, eder Helige, som Israel skapat hafwer, eder Konung.

16. Så säger HErren, som en wäg gör i hafwet, och en stig i starkt watn;

17. Then ther utförer wagn och häst, här och magt, så at the i en hop ligga, och intet upstå, at the utslockna, såsom en weke utslocknar:

18. Tänker icke uppå thet gamla, och akter icke uppå thet förr warit hafwer;

19. Ty si, jag wil göra en ny ting. Rätt nu skal thet upgå, at I skolen förnimma, at jag gör en wäg i öknen, och wattuströmmar uti ödemarken:

20. At djuren på marken skola prisa mig, drakar och strutsar; ty jag wil gifwa watn uti öknen, och strömmar uti ödemarken, til at gifwa mitt folk, mina utkorade, dricka.

21. Thetta folket hafwer jag tilredt mig; thet skal förtälja min pris.

22. Icke at tu, Jacob, hafwer kallat mig, eller at tu, Israel, hafwer arbetat om mig.

23. Icke hafwer tu framburit mig titt bränneoffers får, eller hedrat mig med titt offer; jag hafwer icke haft lust til tin tjenst i spisoffer; jag hafwer ej heller lust af titt arbete uti rökelse.

24. Mig hafwer tu icke köpt Calmos för penningar; mig hafwer tu icke fyllt med tin offers fettma: ja, mig hafwer tu arbete gjort uti tina synder, och gjort mig möda uti tina mißgerningar.

25. Jag, Jag utskryker tin öfwerträdelse, för min skul, och kommer tina synder intet ihog.

26. Drag mig til minnes; låt oß gå med hwarannan til rätta; säg huru tu wil rättfärdig warda?

27. Tina fäder hafwa syndat, och tina lärare hafwa mißhandlat emot mig.

28. Therföre hafwer jag ohelgat helgedomens Förstar, och gifwit Jacob til spillo, och Israel til försmädelse.

44. Capitel.

Så hör nu, min tjenare Jacob, och Israel, then jag utkorat hafwer.

2. Så säger HErren, then tig gjort och tilredt hafwer, och then tig biståndig är alt ifrå moderlifwet: Frukta tig intet, min tjenare Jacob, och tu fromme, then jag utkorat hafwer.

3. Ty jag wil utgjuta watn uppå then törstiga, och strömmar uppå then torra: jag wil utgjuta min Anda uppå tin säd, och min wälsignelse uppå tina efterkommande,

4. At the wäxa skola såsom gräs, såsom pilträ wid wattubäckar.

5. Thenne skal säga: Jag är HErrans; och then andre warder nämnd med Jacobs namn; och thenne skal tilskrifwa sig HErran med sin hand, och skal med Israels namn nämnd warda.

6. Så säger HErren, Israels Konung och hans Förloßare, HErren Zebaoth: Jag är then förste, och jag är then siste, och utan mig är ingen Gud.

7. Och ho är mig lik, then ther kallar och förkunnar och bereder mig thet; jag som folken sätter ifrå werldens begynnelse? Låt them förkunna tekn och hwad komma skal.

8. Frukter eder intet, och warer icke förskräckte. Hafwer jag icke på then tiden låtit thet höra, och förkunnat tig thet? Ty I ären mitt witne. Är någon Gud utan mig? Ingen tröst är; jag wet ju ingen.

9. The afgudamakare äro allesammans fåfänglige, och thet the mycket afhålla, är intet nyttigt. The äro theras witnen, och se intet, märka ock intet; therföre måste the på skam komma.

10. Ho äro the som en gud göra, och gjuta en afgud, then intet nyttig är.

11. Si, alle theras stallbröder komma på skam; ty the äro mästare utaf menniskor: om the alle tilsamman trädde, så måste the likwäl frukta sig och på skam komma.

12. Then ene smider jernet med tång, arbetar thet i glöden, och bereder thet med hammaren, och arbetar ther uppå med all sin arms magt: lider ock hunger, til thes han icke mer förmår: dricker ock icke watn, til thes han wanmägtas.

13. Then andre timrar på trä, och mäter thet med snöre, och utmärker thet med krita, och tilhugger thet, och afcirklar thet, och gör thet til en mans beläte, såsom en dägelig menniska, then i hus bo skulle.

14. Han går ibland trän i skogen, at han skal hugga cederträn, och taga bok och ek, ja, et cederträ, thet planteradt och af regn wäxt är,

15. Och duger för menniskorna til at bränna, ther af man tager til at wärma sig med, och thet man uptänder til at baka ther bröd med: af thet samma gör han en gud, och tilbeder thet: han gör en afgud ther af, och faller ther på knä före.

16. Hälften upbränner han i elden, och wid then andra hälften äter han kött; han steker en stek, och mättar sig; wärmer sig, och säger: Huj, jag är warm worden; jag hafwer min lust af elden.

17. Men thet qwar är gör han til en gud, at thet skal wara hans afgud: ther knäfaller han före, och böjer sig före, och beder och säger: Frälsa mig; ty tu äst min gud.

18. The weta intet, och förstå intet; ty the äro förblindade, så at theras ögon se intet, och theras hjertan kunna intet märka;

19. Och the gå icke til sitt hjerta; ther är intet förnuft eller förstånd, at the dock tänka måtte: Jag hafwer hälften upbränt i elden, och hafwer på kolen bröd bakat, och stekt kött, och ätit; och skulle jag nu thet som qwar är göra til en styggelse? Och skulle jag knäfalla för en stock?

20. Thet gifwer aska, och tjusar hjertat, som sig ther til böjer, och kan icke fria sin själ; likwäl tänker han icke: Män icke något bedrägeri wara i min högra hand?

21. Tänk ther uppå, Jacob och Israel; ty tu äst min tjenare. Jag hafwer beredt tig, at tu skal wara min tjenare. Israel, förgät mig icke.

22. Jag utstryker tina missgerningar, såsom et moln, och tina synder, såsom en dimma. Wänd tig til mig; ty jag förlossar tig.

23. Fröjder eder, I himlar; ty HERren hafwer thet gjort: jubilera, tu jord, här nedre: I berg, glädjens med fröjd, skogen, och alla trän ther uti; ty HERren hafwer förlossat Jacob, och är härlig i Israel.

24. Så säger HErren, tin förlossare, then tig af moderlifwet beredt hafwer: Jag är HErren, som alt gör, then ther utsträcker himmelen allena, och utwidgar jorden utan hjelp;

25. Then the spåmäns tekn om intet gör, och gör the teknatydare galna; then the wisa tilbaka drifwer, och gör theras konst til dårskap;

26. Men then ther stadfästar sin tjenares ord, och fullkomnar sina bådskaps råd; then til Jerusalem säger: War

besutten, och til Juda städer: Warer byggde; och jag upråttar theras öde;

27. Jag som talar til djupet: Förswinn; och til strömmarna: Förtorkens;

28. Jag som säger til Cores: Han är min herde, och skal fullkomna all min wilja, så at man skal säga til Jerusalem: War byggd, och til templet: War grundadt.

45. Capitel.

Så säger HErren til Cores, sin Smorda, then jag wid hans högra hand fattar, at jag skal underkufwa hedningarna för honom, och lösa Konungarna swärdet ifrå; på thet at portarne skola öpnade warda för honom, och dörrarna icke igenläste blifwa.

2. Jag wil gå för tig, och göra backarna til jämn mark: jag wil sönderslå the koppardörrar, och sönderbryta the jernbommar:

3. Och skal gifwa tig the fördolda rikedomar och the bortgömda klenodier, på thet at tu skal förnimma, at jag, HErren Israels Gud, tig wid titt namn nämnt hafwer,

4. För Jacob, min tjenares skul, och för Israel, min utkorades skul: ja, jag kallade tig wid titt namn, och nämnde tig, tå tu ännu intet kände mig.

5. Jag är HErren, och eljes ingen mer: ingen Gud är utan jag: jag tilrustade tig, tå tu ännu intet kände mig,

6. På thet man skal förnimma, både ifrån östan och wästan, at utan mig är intet: jag är HErren, och ingen mer.

7. Jag, som gör ljuset, och skapar mörkret; jag, som frid gifwer, och skapar thet onda; jag är HErren, som alt thetta gör.

8. Dryper, I himlar, ofwan efter, och skyn regne råttfärdighet; jorden öpne sig, och båre salighet; och råttfärdighet wäxe til med: jag, HErren, skapar honom.

9. We honom, som träter med sin Skapare, nemligen, krukan med krukomakaren. Män leret säga til krukomakaren: Hwad gör tu? Tu bewisar icke tina händer på titt werk.

10. We honom, som til fadren säger: Hwi hafwer tu aflat mig? och til qwinnan: Hwi födde tu?

11. Så säger HErren, then Helige i Israel, och hans mästare: Äsker tekn af mig; wiser mina barn och mina händers werk til mig.

12. Jag hafwer gjort jorden, och skapat menniskorna ther uppå: jag är then, hwilkens händer himmelen utsträckt hafwa, och budit all hans här.

13. Jag hafwer upwäckt honom uti råttfärdighet, och jag skal göra alla hans wägar släta. Han skal bygga min stad, och låta mina fångar lösa, icke för penningar eller gåfwor, säger HErren Zebaoth.

14. Så säger HErren: The Egyptiers handel, och the Ethiopers förwärfning, och thet stora folket i Seba, skola gifwa sig under tig, och wara tine egne. The skola följa tig; uti fjättrar skola the gå, och skola nederfalla för tig, och bedja tig: ty när tig är Gud, och är eljes ingen Gud mer.

15. Sannerligen äst tu en fördold Gud, tu Israels Gud, frälsaren.

16. Men the afgudamakare måste allesamman med skam och hån bestå, och med hwar annan med blygd afgå.

17. Men Israel warder förlossad genom HErren ewinnerligen, och skal icke til skam och spott warda någon tid i ewighet.

18. Ty så säger HErren, som himmelen skapat hafwer, Gud, som jorden beredt hafwer, och hafwer gjort och tilredt henne, och icke så gjort henne, at hon skulle tom wara; utan hafwer tilredt henne, at man skal bo ther uppå: Jag är HErren, och ingen mer.

19. Jag hafwer icke hemligt talat uti något mörkt rum på jorden; jag hafwer icke fåfängt sagt til Jacobs säd: Söker mig; ty jag är HErren, som om råttfärdighet talar, och förkunnar thet rätt är.

20. Låt församla sig och tilhopa framkomma hedningarnas hjeltar, the ther intet weta, och båra theras afgudars

stockar, och bedja then gud, som them intet hjelpa kan.

21. Förkunner och kommer hit, rådslår tilsamman. Ho hafwer thetta låtit säga af ålder, och på then tiden förkunnat thet? Hafwer icke jag, HErren, gjort thet? Och är eljes ingen Gud, utan jag; en rätt Gud och Frälsare, och ingen är, utan jag.

22. Wänder eder til mig, så warden I salige, alla werldenes ändar; ty jag är Gud, och ingen mer.

23. Jag swär wid mig sjelf, och et rättfärdighets ord går utaf min mun; ther skal thet blifwa wid, nemligen, mig skola alla knän böjas, och alla tungor swärja,

24. Och säga: Uti HErranom hafwer jag rättfärdighet och starkhet: theße skola ock komma til honom; men alla the, som honom emotstå, måste til skam warda.

25. Ty uti HErranom warder all Israels säd rättfärdigad, och skal berömma sig af honom.

46. Capitel.

Bel lutar fast, Nebo är fallen, theras afgudar äro wordne djur och öknar til tunga, at the skola bära sig trötta af eder börda.

2. Ja, the falla och luta allesamman, och kunna icke bortbära bördan; utan theras själ måste gå i fängelse.

3. Hörer mig, I af Jacobs hus, och alle öfwerblifne af Israels hus; I som i lif bärens, och i qwed liggen:

4. Ja, jag skal bära eder in til åldren, och in til thes I grå warden; jag skal görat; jag skal uplyfta och bära och hjelpa.

5. Wid hwem wiljen I likna mig, och wid hwem gören I mig lik? Wid hwem máten I mig, then jag lik skulle wara?

6. The slå guld utu säcken, och wäga ut silfwer med wigt, och leja guldsmeden, at han gör ther en gud af, för hwilken the knäfalla och tilbedja.

7. The taga honom uppå axlarna, och bära honom, och sätta honom på sitt rum: ther står han, och kommer intet utaf sitt rum; ropar någon til honom, så swarar han intet, och hjelper honom intet af hans nöd.

8. På sådant tänker dock, och warer faste; I öfwerträdare, går til edert hjerta.

9. Tänker uppå thet i förtiden af ålder warit hafwer; ty jag är Gud, och ingen mer, en Gud, hwilkens like ingenstädes är.

10. Jag, som förkunnar tilförene hwad här efter komma skal, och tilförene förr än thet sker, och säger: Mitt råd blifwer stående, och jag gör alt thet mig täckes;

11. Jag kallar en fogel östan efter, och en man, som mina anslag fullkomnar, af fjerran land; hwad jag säger, thet låter jag ske; hwad jag tänker, thet gör jag ock.

12. Hörer mig, I stolthjertade, I som långt ären ifrå rättfärdigheten:

13. Jag hafwer låtit min rättfärdighet når komma; hon är icke långt borta, och min salighet dröjer icke; ty jag wil gifwa salighet i Zion, och min härlighet i Israel.

47. Capitel.

Stig ned, Jungfru, tu dotter Babel: sätt tig i stoftet, sätt tig uppå jorden; ty the Chaldeers dotter hafwer ingen stol mer: man skal icke mer kalla tig then sköna och lustiga.

2. Tag qwarnen, och mal mjöl; lös up tina lockar, drag af skorna, blotta benen, wada öfwer floderna,

3. At tin skam skal uptäckt, och tin blygd sedd warda: jag skal hämnas, och ingen menniska skal bedja mig thet af.

4. Thetta gör wår förloßare, then ther heter HErren Zebaoth, then Helige i Israel.

5. Sätt tig uti thet stilla: gack in uti mörkret, tu Chaldeers dotter; ty tu skal icke mer heta Fru öfwer Konungariken.

6. Ty tå jag på mitt folk wred war, och ohelgade min arfwedel, öfwergaf jag them uti tin hand; men tu bewiste them ingen barmhertighet, och öfwer the gamla gjorde tu oket alt förswårt;

7. Och tänkte: Jag är en Drottning ewinnerligen. Tu hafwer här til dags ännu icke fattat thet i hjertat, eller tänkt ther uppå huru thet skulle gå med them i framtiden.
8. Så hör nu thetta, tu som i wällust lefwer, och så säker sitter, och säger i titt hjerta: Jag äret, och ingen mer; jag blifwer icke enka eller ofruktsam.
9. Båda theßa stycken skola tig hastigt öfwergå på en dag, at tu barnlös och enka blifwa skal; ja, fullkomligt skola the öfwer tig komma, för tina många trollkarlars skul, och för tina beswärjares skul, af hwilka en stor hop när tig är.
10. Ty tu hafwer förlåtit tig uppå tin ondska, tå tu tänkte: Man ser mig intet. Tin wisheet och konst hafwer förstört tig, at tu säger i titt hjerta: Jag äret, och ingen mer.
11. Therföre skal en olycka komma öfwer tig, så at tu icke skal weta när hon kommer, och et ofall skal falla uppå tig, thet tu icke skal försona kunna; ty med hast skal en förstöring komma öfwer tig, then tu icke förut ser.
12. Så gack nu fram med tina beswärjare och med tina många trollkarlar, ibland hwilka tu tig ifrå tin ungdom bemödat hafwer, om tu kunde behjelpa tig, om tu kunde stärka tig.
13. Ty tu äst trött för tina många anslags skul: gånge fram, och hjelpe tig the mästare i himmelens lopp, och the stjernkikare, som efter månader räkna hwad öfwer tig komma skal.
14. Si, the äro såsom strå, hwilket elden upbränner: the kunna icke fria theras lif för lågan; ty ingen glöd skal blifwa, ther man må wärma sig wid, eller eld, ther man wid sitta kan.
15. Altså äro the, under hwilka tu tig bemödat hafwer, tine köpmän, af tin ungdom; hwar och en warder gående sin gång hit och tit, och tu hafwer ingen hjelpare.

48. Capitel.

Hörer thetta, I af Jacobs hus, I som nämnens af Israels namn, och af Juda watn flutne ären, I som swärjen wid HERrans namn, och ihogkommen Israels Gud, dock icke i sanningen eller rättfärdigheten.
2. Ty the nämna sig af then heliga staden, och trösta uppå Israels Gud, som kallas HERren Zebaoth.
3. Jag hafwer tilförene förkunnat thetta tilkommande. Utaf min mun är thet gångit; och jag hafwer låtit säga thet, och gör thet också med hast, at thet kommer.
4. Ty jag wet, at tu äst hård, och titt halsbast är en jernsena, och titt änne är af koppar.
5. Jag hafwer förkunnat tig thet tilförene, och hafwer låtit säga tig thet förr än thet kom, på thet at tu icke skulle säga: Min afgud gör thet, och mitt beläte, och min afgud hafwer thet befallt.
6. Alt thetta hörde och såg tu, och hafwer dock icke förkunnat thet; ty jag hafwer tilförene låtit säga tig nya och fördolda ting, them tu icke wißte.
7. Men nu är thet skapadt, och icke på then tiden; och tu hafwer icke hört ther af en dag tilförene, på thet tu icke skulle säga: Si, thet wißte jag wäl.
8. Ty tu hörde thet intet, och wißte thet ock intet, och titt öra war på then tiden icke öpnadt: men jag wißte wäl, at tu skulle förakta, och tu äst en öfwerträdare kallad alt ifrå moderlifwet.
9. Therföre är jag för mitt namns skul långmodig, och för min pris skul wil jag, tig til nytta, hålla tilbaka, at tu icke skal utrotad warda.
10. Si, jag wil bepröfwa tig, men icke såsom silfwer; utan jag wil göra tig utkorad uti bedröfwelsens ugn.
11. För min skul, ja, för min skul, wil jag görat, på thet jag icke skal försmädad warda; ty jag wil icke gifwa min ära en annan.
12. Hör mig, Jacob, och tu Israel, min kallade: Jag äret; jag är then förste, jag är then siste.
13. Min hand hafwer grundat jorden, och min högra hand hafwer omspannat himmelen: hwad jag kallar, thet står strax redo.

14. Församler eder alle, och hörer; hwilken är ibland theßa, som thetta förkunna kan? HErren älskar honom; therföre skal han bewisa sin wilja på Babel, och sin arm på the Chaldeer.
15. Jag, ja, jag hafwer sagt thet; jag hafwer kallat honom; jag wil ock låta honom komma; och hans wäg skal honom lyckas.
16. Går hit til mig, och hörer thetta: Jag hafwer tilförene icke hemligt talat; ifrå then tiden, tå thet taladt wardt, är jag ther; och nu sänder mig HERren HERren och hans Ande.
17. Så säger HERren, tin förloßare, then Helige i Israel: Jag är HERren tin Gud, then tig lärer hwad nyttigt är, och leder tig på then wägen som tu går.
18. O! at tu wille akta uppå mina bud; så skulle tin frid wara såsom en wattuström, och tin rättfärdighet såsom hafsens wåg:
19. Och tin säd skulle warda såsom sand, och tin lifsfrukt såsom hans små stenar; hwilkas namn icke skulle utrotadt warda, eller utstrukit för mig.
20. Går ut af Babel, flyr ifrå the Chaldeer med glad röst, förkunner, och låter thet höra, förer thet ut alt in til werldens ända; säger: HErren hafwer förloßat sin tjenare Jacob.
21. The hade ingen törst, tå han ledde them i öknen; han lät them watn flyta ut af bergsklippan; han klöf bergsklippan, och ther rann ut watn.
22. Men the ogudaktige, säger HErren, hafwa ingen frid.

49. Capitel.

Hörer mig, I öar och I folk som fjerran ären; gifwer akt här uppå: HERren hafwer kallat mig af moderlifwet; han hafwer tänkt uppå mitt namn medan jag ännu i moderlifwet war;
2. Och hafwer gjort min mun såsom et skarpt swärd; han hafwer öfwerskylt mig med sin hands skugga; han hafwer gjort mig til en blank pil, och stungit mig uti sitt koger;
3. Och säger til mig: Tu äst min tjenare, Israel, genom hwilken jag wil prisad warda.
4. Men jag tänkte: Jag arbetade fåfängt; jag hafwer fåfängt och onyttigt förtärt min kraft här uppå, ändock min sak är HERrans, och mitt ämbete hörer min Gud til.
5. Och nu, säger HERren, som mig af moderlifwet til sin tjenare beredt hafwer, at jag skulle omwända Jacob til honom, på thet Israel icke skulle borta blifwa; therföre är jag härlig för HERranom, och min Gud är min starkhet;
6. Och säger: Thet är en ringa ting, at tu äst min tjenare til at uprätta Jacobs slägter, och igenföra thet förskingrade i Israel; utan jag hafwer ock gjort tig til hedningarnas ljus, at tu skal wara min salighet in til werldens ända.
7. Så säger HErren, Israels förloßare, hans Helige, til the föraktade själar, til thet folk, ther man styggelse wid hafwer, til then tjenaren, som under tyranner är: Konungar skola se och upstå, och Förstar skola tilbedja, för HErrans skul, som trofast är; för then Heliges skul i Israel, then tig utkorat hafwer.
8. Thetta säger HErren: Jag hafwer bönhört tig i behaglig tid, och hafwer hulpit tig på salighetens dag, och hafwer bewarat tig, och satt tig til et förbund i folket, at tu skal uprätta landet, och intaga the förderfwade arf,
9. Til at säga til the fångar: Går ut, och til them i mörkret: Kommer fram; at the skola föda sig på wägarna, och hafwa theras föda på alla högar.
10. The skola hwarken hungra eller törsta; them skal ingen hetta eller solen stinga; ty theras förbarmare skal föra them, och leda them til wattukällor.
11. Jag skal göra alla mina berg til wägar, och mina stigar skola trampade warda.
12. Si, theße skola komma fjerran efter, och si, the andre ifrå nordan, och

theße ifrå hafwet, och the andre ifrå Sinims land.

13. Fröjder eder, I himlar, gläd tig, tu jord, låfsäger, I berg, med fröjd; ty HErren hafwer hugswalat sitt folk, och förbarmat sig öfwer sina elända.

14. Men Zion säger: HErren hafwer öfwergifwit mig, HErren hafwer förgätit mig.

15. Mån ock en qwinna kunna förgäta sitt barn, så at hon icke förbarmar sig öfwer sitt lifs son? Och om hon än förgäten, så wil jag dock icke förgäta tig.

16. Si, uppå händerna hafwer jag upteknat tig: tina murar äro altid för mig.

17. Tina upbyggare skola skynda sig; men tina nederbrytare och förstörare skola draga sig ther ifrå.

18. Lyft tina ögon up alt omkring och se: alla theßa komma församlade til tig: så sant som jag lefwer, säger HErren, tu skal med alla theßa, såsom med en skrud, utiklädd warda, och skal ther med omswepa tig, som en brud.

19. Ty titt förödda, förstörda och förderfwade land, skal tå warda tig alt för trångt at bo uti, när tina förderfware långt ifrå tig komma;

20. Så at tin ofruktsamhets barn skola ännu säga för tina öron: Rummet är mig för trångt; sitt åt tig, at jag må bo när tig.

21. Men tu skal säga i titt hjerta: Ho hafwer mig theßa födt? Jag är ofruktsam, ensam, fördrifwen och utskuten: ho hafwer mig theßa upfödt? Si, jag war ensam, öfwergifwen: hwar woro tå theße?

22. Så säger HErren HErren: Si, jag wil uplyfta min hand til hedningarna, och upresa mitt baner til folken; så skola the bära tina söner fram på armarna, och draga tina döttrar på axlarna.

23. Och Konungar skola wara tine skaffare, och theras Förstinnor tina ammor: the skola för tig nederfalla til jorden på anfiktet, och sleka tina fötters stoft. Tå skal tu förnimma, at jag är HErren, på hwilken ingen til skam warder, som hoppas uppå mig.

24. Kan man ock taga en kämpe hans rof, bort, eller kan man lösgöra en rättfärdigs fångar?

25. Ty så säger HErren: Nu skola the fångar ifrå kämpen borttagne warda, och then starkas rof löst warda; och jag skal träta med tina trätare, och hjelpa tina barn.

26. Och jag skal spisa tina plågare med theras egit kött; och the skola druckne warda af sitt egit blod, såsom af sött win; och alt kött skal förnimma, at jag är HErren, tin frälsare och tin förlossare, then Mägtige i Jacob.

50. Capitel.

Så säger HErren: Hwar är eder moders skiljobref, med hwilket jag eder öfwergifwit hafwer? Eller ho är min ockrare, til hwilken jag eder sält hafwer? Si, I ären för edra synders skul sälde, och eder moder är för eder öfwerträdelse skul öfwergifwen.

2. Hwi kom jag, och ther war ingen? Jag ropade, och ingen swarade. Är min hand nu så kort worden, at hon intet förloßa kan, eller är med mig ingen kraft til at frälsa? Si, med mitt straff gör jag hafwet torrt, och gör wattuströmmarna såsom en öken, så at theras fiskar illa lukta, för wattunöds skul, och blifwa döde af törst.

3. Jag kläder himmelen med mörker, och gör hans öfwertäckelse såsom en säck.

4. HErren HErren hafwer gifwit mig en lärd tunga, at jag wet tala med then trötta i rättan tid; han wäcker mig hwar morgon; han wäcker mig örat, at jag hörer såsom en lärjunge.

5. HErren HErren hafwer öpnat mig örat, och jag är icke ohörsam, och går icke tilbaka.

6. Jag höll min rygg til them, som mig slogo, och mina kindben til them, som mig ryckte: mitt anfikte wände jag icke bort för försmädelse och spott.

7. Ty HErren HErren hjelper mig;

therföre kommer jag icke på skam; therföre hafwer jag hållit mitt ansikte fram såsom en flintsten; ty jag wet, at jag icke på skam kommer.
8. Then är när, som mig rättfärdigar; ho wil träta med mig? Låt oß tilhopa gå; ho är then som rätt hafwer emot mig? Han komme hit til mig.
9. Si HERren HERren hjelper mig: ho är then mig fördöma wil? Si, the skola allesamman föråldras, såsom et kläde; mal skal upäta them.
10. Ho är then ibland eder, som fruktar HERran, then hans tjenares röst lyder? Then i mörkret wandrar, och honom skiner intet, han hoppes uppå HERrans namn, och förlåte sig uppå sin Gud.
11. Si, I alle, som uptänden en eld, wäpnade med låga, wandrer uti eder elds ljus och i lågan, som I uptändt hafwen; thetta wederfars eder af min hand; uti wärk skolen I ligga.

51. Capitel.

Hörer mig, I som efter rättfärdighet faren, I som HERran söken: ser uppå klippan, tädan I afhuggne ären, och uppå brunnsgropen, tädan I utgrafne ären.
2. Ser uppå Abraham, eder fader, och Sara, then eder födt hafwer; ty jag kallade honom, tå han ännu ensam war, och wälsignade honom, och förmerade honom.
3. Ty HERren hugswalar Zion, han tröstar all thes öde, och gör thes öde såsom lustgårdar, och thes hedmark såsom en HERrans örtegård; glädje och fröjd skal man finna ther inne, täck och låfsång.
4. Gifwer akt uppå mig, mitt folk, och hörer mig, min allmoge; ty af mig skal utgå en lag, och min rätt wil jag sätta folken til ljus.
5. Ty min rättfärdighet är när; min salighet drager ut, och mina armar skola döma folken; öarne förbida mig, och wakta uppå min arm.
6. Lyfter edra ögon up til himmelen, och skåder ned uppå jorden; ty himmelen skal förgås, såsom en rök, och jorden föråldras, såsom et kläde, och the som bo ther uppå, skola dö bort, såsom thetta; men min salighet blifwer ewinnerligen, och min rättfärdighet skal icke återwända.
7. Hörer mig, I som kännen rättfärdigheten, tu folk, i hwilkets hjerta min lag är: frukter eder intet, när menniskorna försmäda eder, och gifwer eder icke, när the förhäda eder.
8. Ty mal skal upäta them, såsom et kläde, och maskar skola äta them, såsom ull; men min rättfärdighet blifwer ewinnerligen, och min salighet förutan ända.
9. Up, up, kläd tig i starkhet, tu HERrans arm; up, såsom i förtiden af ålder: äst icke tu then, som the högmodiga slagit, och draken sargat hafwer?
10. Äst icke tu then, som uttorkade hafwet, thet djupa watnet? then som gjorde hafsbotnen til en wäg, så at the förloßade gingo ther igenom?
11. Altså skola HERrans förloßade wända om, och komma til Zion med fröjd; och ewig glädje skal wara på theras hufwud; glädje och fröjd skal fatta them; sorg och suckan skal ifrå them fly.
12. Jag, jag är eder tröstare: ho äst tu tå, at tu fruktar tig för menniskor, the dock dö, och för menniskobarn, hwilka såsom hö förtärde warda;
13. Och förgäter HERran, then tig gjort hafwer, then ther himmelen utsträcker, och jorden grundar? Men tu fruktar tig altid hela dagen för plågarens grymhet, tå han tager til at förderfwa. Hwar blef plågarens grymhet,
14. Tå han måste hasta sig och löpa omkring, at han skulle lös gifwa, och the icke döde blefwo i förderfwelsen, ej heller någon brist på bröd hade?
15. Ty jag är HERren tin Gud, then ther hafwet rörer, så at thes böljor brusa: hans namn heter HERren Zebaoth.
16. Jag sätter mina ord uti tin mun, och öfwertäcker tig under mina händers skugga, på thet jag skal plantera him-

melen, och grunda jorden, och säga til Zion: Tu äst mitt folk.

17. Wakna up, wakna up, statt up Jerusalem, tu som af HERrans hand hans grymhets kalk druckit hafwer; dräggen af dwalekalken hafwer tu utdruckit, och upslickat dropparna.

18. Thet war ingen af alla the barn som hon födt hade, som henne ledde; ingen af alla the barn them hon upfödt hade, som henne wid handen tog.

19. Thessa twå stycken äro tig påkomna; ho ömkade sig öfwer tig? Förstöring, skada, hunger och swärd war ther; ho skulle hugswala tig?

20. Tina barn woro försmäktade; the lågo på alla gator, såsom en besnärd skogsoxe, fulle med wrede af HERranom och med straff af tin Gud.

21. Therföre hör thetta, tu elända och druckna utan win.

22. Så säger then, som råder öfwer tig, HERren, och tin Gud, then sitt folk hämnas: Si, jag tager then dwalekalken utu tin hand, samt med dräggen af min wredes kalk; tu skal icke mer dricka honom.

23. Utan jag skal få honom tina plågare i handen, the som til tin själ sade: Buga tig, at wi må gå öfwer tig, och lägg tin rygg på jorden, och som en gata, at man må löpa ther öfwer.

52. Capitel.

Statt up, statt up Zion; ikläd tig tin starkhet; pryd tig härligt, tu heliga stad Jerusalem; ty här efter skal ingen oomskuren eller oren regera i tig.

2. Statt up utu stoftet, statt up, tu fångna Jerusalem; gör tig lös af tina halsband, tu fångna dotter Zion.

3. Ty altså säger HERren: J ären sålde för intet; J skolen ock utan penningar löste warda.

4. Ty så säger HERren HERren: Mitt folk drog i förstone ned uti Egypten, på thet the skulle wara ther gäster; och Assur hafwer gjort them öfwerwåld utan sak.

5. Men huru skal man här med bära sig åt, säger HERren? Mitt folk warder förgäfwes förfördt; the som råda öfwer them, komma them til at gråta, säger HERren; och mitt namn warder altid dag ifrå dag försmädadt.

6. Therföre skal mitt folk känna mitt namn på then tiden; ty si, jag wil sjelf tala.

7. O, huru ljuflige äro på bergen bådbärarenas fötter, the som frid förkunna, predika godt, förkunna saligheten; the som säga til Zion: Tin Gud är Konung.

8. Tina wäktare ropa högt med theras röst, och fröjdas tilhopa; ty man skal se med ögonen, när HERren omwänder Zion.

9. Fröjde och glädje sig tilsamman Jerusalems öde; ty HERren hafwer tröstat sitt folk, och förlossat Jerusalem.

10. HERren hafwer uppenbarat sin heliga arm för alla hedningars ögon, så at alla werldens ändar skola se wår Guds salighet.

11. Wiker, wiker, drager ut tädan, och kommer wid intet orent; går ut ifrå them; rener eder, J som HERrans tyg bären.

12. Ty J skolen icke draga ut med hast, eller wandra med flygt; ty HERren skal draga för eder, och Israels Gud skal församla eder.

13. Si, min tjenare skal wisligt regera, och skal uphöjd och ganska högt upsatt warda;

14. Så at månge skola förarga sig öfwer tig, efter hans skapnad är ledare än andra menniskors, och hans anseende än menniskors barns.

15. Men altså skal han bestänka många hedningar, at ock Konungar skola hålla sin mun för honom; ty the som intet ther af förkunnadt är, the skola se thet med lust, och the som intet ther af hört hafwa, the skola besinnat.

53. Capitel.

Men ho tror wår predikan, och hwem warder HERrans arm uppenbarad?

2. Ty han rinner up för honom
såsom en wedja, och såsom en rot
utu torr jord: han hafwer ingen skap=
nad eller dägelighet: wi sågo honom;
men ther war ingen then skapnad,
som oß kunde behaga.
3. Han war then aldra föraktadaste
och wanwördaste, full med wärk och
krankhet: han war så föraktad, at
man gömde bort ansiktet för honom;
therföre aktade wi honom intet.
4. Sannerligen, han bar wår krank=
het, och lade uppå sig wår sweda;
men wi hållo honom för then, som
plågad och af Gudi slagen och pint
war.
5. Men han är sargad för wåra
mißgerningars skul, och slagen för
wåra synders skul: näpsten ligger
uppå honom, på thet at wi skulle
frid hafwa, och genom hans sår äro
wi helade.
6. Wi gingo alle uti willfarelse så=
som får: hwar och en såg uppå sin
wäg; men HErren kastade allas
wåra synder uppå honom.
7. Tå han näpst och plågad wardt,
låt han icke up sin mun: såsom et
lamm, thet til slagtning ledes, och
såsom et får, thet stilla tiger för sin
klippare, och låter icke up sin mun.
8. Men han är tagen utur ångest
och dom: ho kan uttala hans lifs=
längd? Ty han är bortryckt utaf the
lefwandes land, tå han för mitt folks
mißgerningar plågad war.
9. Och han är begrafwen såsom
the ogudaktige, och död såsom en rik;
ändock han ingen orätt gjort hade,
ej heller något swek uti hans mun
war.
10. Men HErren wille altså slå ho=
nom med krankhet: när han sitt lif
til skuldoffer gifwit hafwer, så skal
han få säd, och länge lefwa; och
HErrans upsåt skal uti hans hand
framgång hafwa.
11. Therföre at hans själ arbetat
hafwer, skal han få se sin lust, och
nog hafwa; och genom sin kunskap
skal han, min tjenare, then Rättfär=
dige, många rättfärdiga göra; ty
han bär theras synder.
12. Therföre wil jag gifwa honom
ganska mycket til byte; och han skal
hafwa the starka til rof, therföre at
han gaf sitt lif i döden, och wardt
ogerningsmän lik räknad, och mån=
gas synder bar, och bad för öfwer=
trädarena.

54. Capitel.

Fröjda tig, tu ofruktsamma, tu som
intet föder; gläd tig med fröjd och be=
römmelse, tu som intet hafwande är;
ty then ensamma hafwer flera barn
än then som man hafwer, säger HErren.
2. Förwidga tin pauluns rum, och
utsträck tapeten åt tina tjäll; spar icke,
förläng tina tåg, och befäst tina pålar.
3. Ty tu skal brista ut på högra sidan
och then wänstra, och tin säd skal ärf=
wa hedningarna, och bo uti the förödda
städer.
4. Frukta tig intet; ty tu skal icke
til skam warda: war icke blödig; ty
tu skal icke warda til blygd, utan tu
skal förgäta tin jungfrudoms blygd,
och tin enkedoms nesa icke mer ihog=
komma.
5. Ty then tig gjort hafwer, han är
tin man: HErren Zebaoth är hans
namn, och tin förloßare, then Helige
i Israel, then hela werldens Gud
kallad warder.
6. Ty HErren hafwer låtit tig wara
uti thet ryktet, at tu äst såsom en öf=
wergifwen och af hjertat bedröfwad
qwinna, och såsom en ung hustru, then
bortdrifwen är, säger tin Gud.
7. Jag hafwer uti et litet ögonblick
öfwergifwit tig; men med stor barm=
hertighet wil jag församla tig.
8. Jag hafwer, uti wredens ögon=
blick, som snarast gömt bort mitt
ansikte för tig; men med ewig nåd
wil jag förbarma mig öfwer tig,
säger HErren, tin förloßare.
9. Ty thetta skal wara mig såsom
Noahs flod, tå jag swor, at Noahs
flod icke mer skulle gå öfwer jorden:
altså hafwer jag swurit, at jag icke

skal wredgas öfwer tig, eller näpsa tig.
10. Ty bergen skola wäl wika, och högarne falla; men min nåd skal icke wika ifrå tig, och mitt fridsförbund skal icke förfalla, säger HErren, tin förbarmare.
11. Tu elända, öfwer hwilken alla wäder gå, och tu tröstlösa, si, jag wil lägga tina stenar såsom en prydning, och lägga tin grundwal med saphirer;
12. Och tina fenster göra af cristal, och tina portar af rubiner, och alla tina gränser af utkorade stenar;
13. Och alla tina barn lärde af HErranom, och stor frid tina barn.
14. Tu skal genom rättfärdighet beredd warda: tu skal wara långt ifrån öfwerwåld och orätt, så at tu icke skal behöfwa frukta tig therföre; och ifrå förskräckelse, ty thet skal icke nalkas tig.
15. Si, ho wil församla sig emot tig, och öfwerfalla tig, tå the församla sig utan mig.
16. Si, jag gör thet, at smeden, som upbläser kolen i elden, han gör ther et tyg af, til sitt werk; ty jag gör ock, at förderfwaren förgås.
17. Ty hwart och et tyg, som emot tig tilredt warder, thet skal icke wäl gå, och hwar och en tunga, som sig upsätter emot tig, then skal tu fördöma i dom. Thetta är HErrans tjenares arf, och theras rättfärdighet af mig, säger HErren.

55. Capitel.

Nu wäl, alle I, som törstige ären, kommer hit til watn; och I, som icke penningar hafwen, kommer hit, köper och äter; kommer hit, och köper utan penningar och för intet både win och mjölk.
2. Hwi läggen I ut penningar, ther intet bröd är, och edert arbete, ther af I intet mätte warden? Hörer mig, och äter thet godt är, så skal eder själ fet warda i wällust.
3. Böjer edra öron hit, och kommer til mig: hörer, så får eder själ lefwa; ty jag will göra med eder et ewigt förbund, nemligen, Davids wißa nåder.
4. Si, jag hafwer satt honom til et witne i folken, til en Förste och lärare för folken.
5. Si, tu skal kalla hedningar, them tu intet känner; och hedningar, som intet känna tig, skola löpa til tig, för HErrans tin Guds skul, then Helige i Israel, then tig prisar.
6. Söker HErran, medan man kan finna honom, åkaller honom, medan han är när.
7. Then ogudaktige öfwergifwe sin wäg, och syndaren sina tankar, och omwände sig til HErran, så förbarmar han sig öfwer honom, och til wår Gud; ty när honom är mycken förlåtelse.
8. Ty mina tankar äro icke edra tankar, och edra wägar äro icke mina wägar, säger HErren.
9. Utan så mycket himmelen är högre än jorden, så äro ock mina wägar högre än edra wägar, och mina tankar än edra tankar.
10. Ty lika som regnet och snön faller af himmelen, och kommer icke åter tit igen, utan fuktar jorden, och gör henne fruktsam och bärande, så at hon gifwer såd til at så, och bröd til at äta:
11. Altså skal ock ordet wara, som utaf min mun går: thet skal icke til mig återkomma fåfängt, utan göra thet mig täckes; och thet skal framgång hafwa uti thet jag utsänder thet.
12. Ty I skolen utgå i glädje, och i frid ledsagade warda: berg och högar skola fröjdas för eder med glädje, och alla trän på marken klappa med händerna.
13. Furu skal upwäxa för törne, och myrten för törnebuskar; och HErranom skal wara et namn och et ewigt tekn, thet icke skal utrotadt warda.

56. Capitel.

Så säger HErren: Håller rätt, och
görer rättfärdighet; ty min salighet
är när, at hon kommer, och min rätt-
färdighet, at hon uppenbar warder.
2. Wäl är then mennista, som thet-
ta gör, och then mennistas barn, som
thet fast håller, så at hon håller Sab-
bathen, och icke ohelgar honom, och
håller sin hand, at hon intet argt gör.
3. Och then främmande, som sig til
HErren gifwit hafwer, skal icke säga:
HErren warder mig afskiljande ifrå
sitt folk; och then snöpte skal icke säga:
Si, jag är et torrt trä.
4. Ty så säger HErren til the snöp-
ta, som hålla mina Sabbather, och ut-
wälja thet mig behagar, och fatta mitt
förbund fast:
5. Them skal jag gifwa et rum i mitt
hus och i mina murar, och et bättre
namn än söner och döttrar; et ewigt
namn skal jag gifwa them, thet icke
förgås skal.
6. Och the främmandes barn, som sig
til HErran gifwit hafwa, at the skola
honom tjena, och älska HErrans namn,
på thet the skola wara hans tjenare,
hwar och en som Sabbathen håller,
så at han icke ohelgar honom, och håller
mitt förbund fast;
7. The samma skal jag hafwa til mitt
helga berg, och skal glädja them uti
mitt bönehus; och theras offer och
bränneoffer skola wara mig tacknem-
liga på mitt altare; ty mitt hus kallas
et bönehus för alla folkslag.
8. HErren HErren, som the för-
drifna af Israel församlar, säger:
Jag wil ännu mer församla til then
hopen som församlad är.
9. Alla djur på marken, kommer och
äter, ja, alla djur i skogen.
10. Alla theras waktare äro blinde;
the weta allesamman intet; tyste hun-
dar äro the, och kunna intet straffa;
äro late, ligga och sofwa gerna.
11. Men the äro starke hundar til
kroppen, så at the aldrig kunna mätte
warda: si, herdarne weta intet för-
stånd; hwar och en ser uppå sin wäg;
hwar och en girigas för sig i sitt stånd.
12. Kommer, låter oß hämta win, och
dricka oß druckna, och wara så i morgon
som i dag, och äntå mycket mer.

57. Capitel.

Men then rättfärdige förgås, och ingen
är som lägger thet uppå hjertat; och
helige män warda bortryckte, och ingen
aktar ther uppå; ty the rättfärdige
warda borttagne för olyckan.
2. Och the som redeligen för sig wan-
drat hafwa, komma til frid, och hwila
uti theras kamrar.
3. Kommer här fram, I trollkonebarn,
I horkarlars och horors säd.
4. Med hwem wiljen I nu hafwa
eder lust? Öfwer hwem wiljen I nu
gapa med munnen och räcka ut tungan?
Ären I icke öfwerträdelsens barn och
en falsk säd,
5. I som så hete ären til afgudar un-
der alla gröna trän, och slagten barn
wid bäckarna under bergen?
6. Titt wäsende är med the släta ste-
nar i bäcken; the äro tin del; them ut-
gjuter tu titt drickoffer, tå tu spisoffer
offrar; skulle jag ther til lust hafwa?
7. Tu gör tin säng på et högt resligt
berg, och går theslikes sjelf tit up til at
offra.
8. Och bakom dören och dörträn sät-
ter tu tin åminnelse; ty tu wältar tig
ifrå mig, och går up, och utwidgar tin
säng, och förbinder tig med them: tu
älskar theras säng, ehwar tu ser them.
9. Tu far til Konungen med olja, och
hafwer mångahanda krydder, och sän-
der tina bådskap långwäga, och äst för-
nedrad alt in til helfwetet.
10. Tu mödade tig uppå tina många
wägar, och sade icke: Hwila tig något
litet; utan, efter tu finner tins hands lif,
warder tu intet trött.
11. För hwem äst tu så bekymrad, och
fruktar tig? efter tu dock far med lögn,
och kommer intet mig ihog, och lägger
thet intet på hjertat. Menar tu, at jag
skal allestådes tiga, at tu så platt intet
fruktar mig?

12. Men jag skal uppenbara tin rättfärdighet och tina werk, at the tig intet nyttiga wara skola.
13. Tå tu ropande warder, så lät titt sällskap hjelpa tig; men wädret skal föra them alla bort, och fåfänglighet skal taga them bort. Men then som tröstar uppå mig, han skal ärfwa landet, och besitta mitt helga berg;
14. Och skal säga: Görer wäg, görer wäg, rödjer wägen; hafwer bort thet som hindrar i mitt folks wäg.
15. Ty altså säger then Höge och högt besuttne, then ewinnerligen bor, hwilkens namn är heligt: Jag, som bor i höjden och i helgedomen och när them som en förkroßad och ödmjuk anda hafwa, på thet jag skal wederqwicka the ödmjukades anda, och hela the förkroßades hjerta;
16. Jag wil icke träta ewinnerligen, och icke wred wara i ewig tid; utan en ande skal bläsa ifrå mitt ansikte; och jag skal göra lif.
17. Jag war wred uppå theras girighets odygd, och slog them, fördöljde mig, och war wred. Tå gingo the hit och tit uti theras hjertas wäg.
18. Men tå jag såg uppå theras wäg, helade jag them, och ledde them, och gaf them åter tröst, och them som sörjde öfwer them.
19. Jag skal skapa utwidgade läppar, the som predika skola frid, frid, både them som fjerran och them som wid handen äro, säger HERren; och jag wil hela them.
20. Men the ogudaktige äro såsom et stormande haf, thet icke stilla wara kan, och thes wågor häfwa up träck och orenlighet.
21. The ogudaktige hafwa icke frid, säger min Gud.

58. Capitel.

Ropa tröstеligen, spar icke, uphäf tin röst såsom en basun, och förkunna mitt folk theras öfwerträdelse, och Jacobs hus theras synder.
2. The söka mig dageligen, och wilja weta mina wägar, såsom et folk, thet allaredan rättfärdighet gjort hade, och sin Guds rätt icke öfwergifwit hade: the äska mig i rätten, och wilja med sin Gud til rätta gå.
3. Hwarföre faste wi, och tu ser ther intet uppå? Hwi twinge wi wår kropp, och tu wil intet weta ther af? Si, när I fasten, så bruken I eder wilja, och trugen alla edra gäldenärer.
4. Si, I fasten til at träta och kifwa, och slån med näfwarne oskäligt. Faster icke såsom I nu gören, at et rop af eder skal i höjden hördt warda.
5. Skulle thet wara en fasta, then jag utwälja skulle, at en menniska twingar om dagen sin kropp, eller hänger sitt hufwud, såsom et säf, eller ligger i säck och aska? Wiljen I thet kalla fasta och then dag som HERranom tacknemlig är?
6. Men thetta är then fasta som jag utwäljer: Gif lösa them, som tu med orätt bundit hafwer; släpp them, som tu betungar; gif them fria, som tu twingar; haf bort allahanda tunga.
7. Bryt then hungriga titt bröd, och them som elände äro haf uti hus; om tu ser en naken, så kläd honom, och drag tig icke undan för titt kött.
8. Alt tå skal titt ljus utbrista, såsom en morgonrodne, och tin förbättring skal snarligen wäxa til, och tin rättfärdighet warder för tig gångande, och HERrans härlighet skal taga tig til sig.
9. Tå skal tu åkalla, och HERren skal swara tig; och tu skal ropa, och han skal säga: Si, här är jag; om tu ingen beswärar när tig, eller finger räcker, eller illa talar;
10. Och utskuddar tin själ then hungriga, och mättar the elända själar, så skal titt ljus upgå uti mörkret, och tin skymning skal wara såsom middagen;
11. Och HERren skal föra tig altid, och mätta tin själ uti torkan, och styrka tina ben; och tu skal wara såsom en watnad örtegård, och såsom en wattukälla, hwilken aldrig watn fattas.
12. Och genom tig skal upbygdt warda thet länge öde legat hafwer; och tu

skal lägga en grund, then i ewig tid blifwa skal; och tu skal kallas then ther rifna gårdar bygger, och wägar bättrar, at man ther bo kan.

13. Om tu wänder tin fot ifrå Sabbathen, så at tu icke gör, på min Helgedag, hwad som tig tyckes, så skal thet kallas en lustig Sabbath, til at helga och prisa HERran; ty så warder tu honom prisande, när tu icke gör tina wägar, eller warder funnen uti thet som tig täckes, eller hwad tu talar.

14. Alt tå skal tu hafwa lust i HERranom; och jag skal föra tig öfwer höjderna på jorden, och skal spisa tig med tin faders Jacobs arf; ty HERrans mun säger thet.

59. Capitel.

Si, HERrans hand är icke för kort, så at han icke hjelpa kan; och hans öron äro icke lomhörde wordne, at han intet hörer;

2. Utan eder ondska åtskiljer eder och eder Gud ifrå hwar annan; och edra synder gömma bort hans ansikte ifrån eder, at J icke hörde warden.

3. Ty edra händer äro med blod besmittade, och edra finger med odygd: edra läppar tala lögn; eder tunga diktar orätt.

4. Thet är ingen som om rättfärdighet predikar, eller troligen dömer: man tröstar uppå fåfänglighet, och talar intet thet något duger; med olycka äro the hafwande, och föda wedermöda.

5. The ligga på basiliskägg, och wäfwa dwärgsnät; äter man af theras ägg, så måste man dö; träder man ock ther uppå, så får man en huggorm ther ut.

6. Theras dwärgsnät duga intet til kläder, och theras werk duger intet til öfwertäckelse; ty theras werk är möda, och uti theras händer är orätt.

7. Theras fötter löpa til ondt, och äro snare til at utgjuta oskyldigt blod: theras tankar äro wedermöda, theras wäg är skade och förderf.

8. The känna icke fridsens wäg, och ingen rätt är uti theras gångar: the äro wrånge på theras wägar; then som ther uppå går, han hafwer aldrig frid.

9. Therföre är rätten långt ifrån oß, och wi få icke rättwisan: wi bide efter ljus, si, så warder thet mörker; efter sken, och si, wi wandre i tökn.

10. Wi famle efter wäggen, såsom the blinde, och trefwe, såsom the ther inga ögon hafwa; wi stöte oß om middagen, såsom i skymningen; wi äre i mörkret, såsom the döde.

11. Wi wråle alla, såsom bjørnar, och knurle, såsom dufwor; ty wi bide efter rätten, och si, ther är ingen; efter salighet, och si, hon är fjerran ifrån oß.

12. Ty wår öfwerträdelse för tig är alt för myckén, och wåra synder swara emot oß; ty wår öfwerträdelse är när oß, och wi synde wetande

13. Med öfwerträdelse och lögn emot HERran, med fråwändning ifrå wår Gud, til at tala orätt och olydighet, tänka och dikta falska ord utu hjertat.

14. Therföre är ock rätten tilbaka wiken, och rättwisan fjerran gången; ty sanningen faller uppå gatorne, och redlighet kan icke komma fram.

15. Sanningen är borta, och then som wiker ifrå thet onda, han måste hwars mans rof wara. Sådant ser HERren, och thet behagar honom illa, at ingen rätt är.

16. Och han ser, at ther är ingen, och förundrar sig, at ingen lägger sig ther ut före: therföre hjelper han honom sjelf med sin arm, och hans rättfärdighet uppehåller honom.

17. Ty han drager rättfärdighet uppå, såsom et pansar, och sätter salighetens hjelm uppå sitt hufwud, och ikläder sig til at hämnas, och drager uppå sig nit, såsom en kjortel;

18. Såsom then ther sina motståndare wedergälla, och sina fiender med grymhet betala wil; ja, öarne wil han betala:

19. At HERrans namn må fruktadt warda ifrå wästan, och hans härlighet ifrån östan, när han kommande war-

der såsom en förhållen ström, then HErrans wäder åstad drifwer.
20. Ty them i Zion skal komma en förlossare, och them, som sig omwända ifrå synderna, i Jacob, säger HErren.
21. Och jag gör thetta förbund med them, säger HErren: Min Ande, som när tig är, och mina ord, them jag uti tin mun satt hafwer, skola icke wika ifrå tin mun, ej eller ifrå tin säds och barnabarns mun, säger HErren, ifrå nu och i ewighet.

60. Capitel.

Statt up, war ljus; ty titt ljus kommer, och HErrans härlighet går up öfwer tig.
2. Ty si, mörker öfwertäcker jorden, och mörkhet folken; men öfwer tig upgår HErren, och hans härlighet skal synas öfwer tig.
3. Och hedningarne skola wandra i titt ljus, och Konungar uti skenet som upgår öfwer tig.
4. Lyft up tina ögon, och se omkring tig: thessa alla församlade komma til tig; tina söner skola komma fjerran efter, och tina döttrar wid sidan upfödda warda.
5. Tå skal tu se tin lust, och utbrista, och titt hjerta skal förundra och utwidga sig, när then stora hopen wid hafwet wänder sig til tig, och hedningarnas magt kommer til tig.
6. Ty the många cameler skola öfwertäcka tig, the löpare af Midian och Epha: af Saba skola the alle komma, guld och rökelse föra, och HErrans lof förkunna.
7. Alla hjordar i Kedar skola til tig församlade warda, och Nebajoths bockar skola tjena tig: the skola uppå mitt tacknemliga altare offrade warda; ty jag wil pryda min härlighets hus.
8. Hwilka äro the som flyga såsom skyar, och såsom dufwor til theras fenster?
9. Öarne förbida mig, och skeppen i hafwet för lång tid, at the skola hafwa tina barn fram ifrå fjerran, samt med theras silfwer och guld, til HErrans tin Guds namn och then Helige i Israel, then tig härlig gjort hafwer.
10. Främmande skola bygga tina murar, och theras Konungar skola tjena tig; ty uti min wrede hafwer jag slagit tig, och i min nåd förbarmar jag mig öfwer tig.
11. Och tina portar skola ständse öpne stå, hwarken dag eller natt tilslutne warda; all hedningarnas magt skal til tig hafd warda, och theras Konungar tilförde warda.
12. Ty hwilka hedningar eller Konungariken icke wilja tjena tig, the skola förgås, och hedningarne förödde blifwa.
13. Libanons härlighet skal til tig komma; furu, bok och buxbom tilsammans, til at bepryda min helgedoms rum; ty jag wil mina fötters rum härligt göra.
14. Skola ock the, som tig undertryckt hafwa, bugande komma til tig, och alle the, som tig försmådat hafwa, skola nederfalla til tina fötter, och skola kalla tig en HErrans stad, et Zion then Heliges i Israel.
15. Ty therföre at tu hafwer warit öfwergifwen och förhatad, ther ingen gick, wil jag göra tig til härlighet ewinnerligen, och til glädje utan ända;
16. Så at tu skal suga mjölk af hedningarna, och Konungabröst skola tig suga gifwa: på thet tu skal förnimma, at jag, HErren, är tin frälsare, och jag, then mägtige i Jacob, är tin förlossare.
17. Jag wil låta komma guld för koppar, och silfwer för jern, och koppar för trä, och jern för sten; och wil så görat, at tina föreståndare skola frid lära, och tina skaffare predika rättfärdighet.
18. Man skal ingen orätt mer höra uti titt land, ej heller skada eller förderf uti tina gränser; utan tina murar skola heta salighet, och tina portar lof.
19. Solen skal icke mer skina tig om dagen, och månans sken skal icke mer

lysa tig; utan HErren warder titt ewiga ljus, och tin Gud skal tin pris wara.
20. Tin sol skal icke mer nedergå, eller tin måne tappa sitt sken; ty HErren skal wara titt ewiga ljus, och tina sorgedagar skola en ända hafwa.
21. Och titt folk skola allesamman wara råttfårdige, och skola besitta jorden ewinnerligen, såsom the ther min planterings qwistar, och mina händers werk äro til pris.
22. Utaf then minsta skola warda tusende, och utaf then ringaste et mägtigt folk. Jag, HErren, wil thetta i sinom tid snarligen uträtta.

61. Capitel.

HErrans HErrans ande är med mig; therföre hafwer HErren smort mig: han hafwer sändt mig til at predika the elända, til at förbinda the förkrossade hjertan, til at predika the fångar förlossning, och the bunda öpning;
2. Til at predika et nådeligt HErrans år, och en wår Guds hämndedag, til at hugswala alla sörjande;
3. Til at skaffa the sörjande i Zion, at them skal prydning för aska, glädjeolja för sorg, och sköna kläder för en bedröfwad ande gifne warda; at the skola kallas råttfårdighetens trä, HErrans plantering til pris.
4. The skola upbygga the gamla öden, och låta upkomma thet i förtiden förstördt är; the skola förnya the öde städer, som ifrå slägte til slägte hafwa förstörde legat.
5. Främmande skola stå och föda edra hjordar, och utlänningar skola wara edra åkermän och wingårdsmän.
6. Men J skolen heta HErrans Prester; och man skal kalla eder wår Guds tjenare; och J skolen äta hedningarnas ägodelar, och berömma eder af theras härlighet.
7. För eder försmädelse skal dubbelt komma, och för skammen skola the på theras åker glade wara; ty the skola dubbelt äga i theras land: ewig glädje skola the hafwa.
8. Ty jag är HErren, som rätten älskar, och hatar rofs bränneoffer; och jag wil skaffa, at theras arbete icke skal förtappadt warda, och et ewigt förbund wil jag göra med them.
9. Och man skal känna theras säd ibland hedningarna, och theras efterkommande ibland folken, så at then ther ser them, skal känna them, at the en säd äro, som wälsignad är af HErranom.
10. Jag fröjdar mig i HErranom, och min själ är glad i min Gud; ty han hafwer mig utiklädt med salighetens kläder, och dragit uppå mig råttfårdighetens kjortel, såsom en brudgumme i sitt prål, såsom en Prest i sin prydning, och såsom en brud hofwerar uti sin skrud.
11. Ty, såsom frukten wäxer utu jorden, och fröet upgår i örtegården, altså skal råttfårdighet och lof upgå för alla hedningar af HErranom HErranom.

62. Capitel.

För Zions skul wil jag icke tiga, och för Jerusalems skul wil jag icke hållat inne, til thess thes råttfårdighet upgår såsom et sken, och thes salighet brinner såsom et bloss;
2. At hedningarne måga se tin råttfårdighet, och alla Konungar tin härlighet; och tu skal med et nytt namn nämnd warda, hwilket HErrans mun nämna skal;
3. Och tu skal wara en skön krona uti HErrans hand, och en Konungslig hatt uti tin Guds hand.
4. Man skal icke mer kalla tig then öfwergifna, ej heller titt land et öde; utan tu skal kallas min lust i henne, och titt land, thet hafwer en Herre; ty HErren hafwer lust til tig, och titt land hafwer en Herre.
5. Ty såsom en ung man hafwer en jungfru kär, så skola tina barn hafwa tig kär, och såsom en brudgumme gläder sig öfwer bruden, så skal ock tin Gud fröjda sig öfwer tig.

6. O Jerusalem, jag wil beställa wäktare uppå tina murar, som icke tiga skola hwarken dag eller natt, och som på HErran tänka skola, på thet at när eder intet tyst wara skal,

7. Och I icke skolen tiga om honom, til thes Jerusalem warder beredt, och satt til et låf uppå jorden.

8. HErren hafwer swurit wid sin högra hand och wid sin magts arm: Jag wil icke mer gifwa tin säd tina fiender til at äta, ej heller tin must, ther tu uppå arbetat hafwer, the främmande dricka låta;

9. Utan the som insamla thet, the skola ock ätat, och låfwa HErran, och the som införat, skola dricka thet uti min helgedoms gårdar.

10. Går, går genom porten; bereder folken wäg; görer wäg, görer wäg; rödjer bort stenarna; reser et baner up emot folken.

11. Si, HErren låter höra sig alt in til werldens ända: Säger dottren Zion: Si, tin salighet kommer; si hans arbete och hans werk skal icke wara utan frukt.

12. Man skal kalla them thet heliga folket, HErrans förloßade, och tig skal man kalla then besökta, och icke öfwergifna staden.

63. Capitel.

Ho är then, som ifrån Edom kommer, med färgade kläder ifrå Bozra? then så beprydd är i sina kläder, och går i sin stora kraft? Jag är then, som rättfärdighet lärer, och är en mästare til at hjelpa.

2. Hwi är tå tin klädnad så röd, och tina kläder såsom en wintrampares?

3. Jag trampar winpräßen allena, och ingen af folken är med mig; jag hafwer trampat them i min wrede, och nedertrådat them i min grymhet; ther af hafwer theras blod stänkt mina kläder, och jag hafwer besmittat alla mina kläder.

4. Ty jag hafwer tagit mig en hämndedag före; året at förloßa the mina är kommit.

5. Ty jag såg mig om, och ther war ingen hjelpare; och jag war i förskräckelse, och ingen uppehöll mig: utan min arm måste hjelpa mig, och min wrede uppehöll mig.

6. Therföre hafwer jag förtrampat folken uti min wrede, och gjort them druckna uti min grymhet, och stött theras seger til marken.

7. HErrans barmhertighet wil jag ihogkomma, och HErrans låf i alt thet HErren oß gjort hafwer, och thet myckna goda med Israels hus, som han them gjort hafwer genom sin barmhertighet och stora mildhet.

8. Ty han sade: The äro ju mitt folk, barn som icke falska äro; therföre war han theras frälsare.

9. Then som them bedröfwade, han bedröfwade ock honom; och Ängelen, som för honom är, halp them: han förloßade them, therföre at han älskade them, och skonade them; han tog them up, och bar them altid af ålder.

10. Men the förbittrade och bedröfwade hans Helga Anda: therföre blef han theras fiende, och stridde emot them.

11. Och han tänkte åter på the förlidna tider, på Mose, som i hans folk war. Hwar är tå nu then, som förde them utu hafwet, samt med sin hjords herde? Hwar är then, som sin Helga Anda i them gaf?

12. Then Mose ledde wid högra handen genom sin härliga arm? Then ther watnet skilde för them, på thet han skulle göra sig et ewigt namn?

13. Then ther förde them igenom djupen, såsom hästar i öknen, the ther intet snafwa?

14. Såsom fä, thet ther nedergår på marken, thet HErrans Ande drifwer: altså hafwer tu ock fört titt folk, på thet tu skulle göra tig et härligt namn.

15. Så se nu af himmelen, och skåda ned af tin helga och härliga boning. Hwar är nu titt nit, tin magt? Tin stora hjerteliga barmhertighet håller sig hård emot mig.

16. Äst tu dock wår fader; ty Abraham wet intet af oß, och Israel kän-

ner oß intet; men tu, HERre, äst wår fader och wår förloßare; af ålder är thet titt namn.

17. Hwi låter tu oß, HERre, wilse fara ifrå tina wägar, och wårt hjerta förstockas, så at wi icke frukte tig? Wänd om, för tina tjenares skul, för titt arfs slägtes skul.

18. The besitta titt helga folk snart altsamman; wåra motståndare nedtrampa tin helgedom.

19. Wi äre såsom tilförene, tå tu icke rådde öfwer oß, och tå wi efter titt namn icke nämnde woro.

64. Capitel.

O, at tu wille låta himmelen remna, och tu fore hit ned, at bergen för tig flyta måtte,

2. Såsom et hett watn för kraftig eld förfjuder, at titt namn måtte kunnigt warda ibland tina fiender, och hedningarne måste darra för tig,

3. Genom the under som tu gör, them man sig intet föreság, tå tu nederfor, och bergen försmulto för tig;

4. Såsom af werldens begynnelse icke hördt är, thet ock intet öra förnummit, och intet öga sett hafwer, utan tu Gud, hwad them sker, som förbida honom.

5. Tu mötte the glada och them som rättfärdighet brukade och på tina wägar tänkte uppå tig: si, tu war wäl wred, tå wi syndade och länge blefwo ther uti; men oß wardt äntå hulpit.

6. Men nu äre wi allesamman såsom the orene, och alla wåra rättfärdigheter äro såsom et orent kläde; wi äre alle bortfalnade, såsom löf, och wåra synder föra oß bort, såsom et wäder.

7. Ingen åkallar titt namn, eller upstår til at hålla sig intil tig; ty tu gömmer bort titt ansikte för oß, och låter oß försmäkta uti wåra synder.

8. Men nu, HERre, tu äst wår Fader; wi äro ler; tu äst wår mästare, och wi äre alle tina händers werk.

9. HERre, war icke för fast wred, och tänk icke på synden ewinnerligen: se dock ther uppå, at wi alle äre titt folk.

10. Tin helgedoms städer äro öde wordne; Zion är öde wordet; Jerusalem ligger förstördt.

11. Wår helighets och härlighets hus, ther wåra fäder tig uti låfwat hafwa, är upbrändt med eld; och alt thet kosteliga, som wi hade, är til skam gjordt.

12. Wil tu, HERre, wara så hård härutinnan, och stilla sitta, och så swårligen nederslå oß?

65. Capitel.

Jag warder sökt af them, som intet efter mig frågade; jag warder funnen af them, som intet sökte mig; och til hedningarna, som mitt namn intet åkallade, säger jag: Här är jag, här är jag.

2. Ty jag uträcker mina händer hela dagen til et ohörsamt folk, som efter sina tankar wandrar på then wäg som intet god är.

3. Et folk, som mig förtörnar, är altid för mitt ansikte, offrar i örtegårdar, och röker på tegelstenar,

4. Bor ibland grifter, och håller sig uti kulor, äter swinkött, och hafwer förbudit såd uti sina grytor,

5. Och säger: Blif hemma, och kom intet wid mig; ty jag skal helga tig. Theße skola warda en rök i min wrede, en eld som brinner hela dagen.

6. Si, thet står skrifwit för mig: Jag wil icke tiga, utan betala; ja, jag wil betala them i theras sköte

7. Både theras mißgerningar, och theras fäders mißgerningar tilsamman, säger HERren; the som på bergen rökt, och mig på högarna försmådat hafwa, jag skal måta them theras förra wäsende uti theras sköte.

8. Så säger HERren: Lika som tå man must finner uti windrufworna, och säger: Förderfwa thet icke; ty ther är en wälsignelse uti: altså wil jag för mina tjenares skul göra, at jag icke förderfwar thet alt;

9. Utan wil låta wäxa utaf Jacobs såd, och af Juda, then som mitt berg

besitta skal; ty mine utkorade skola be-
sitta thet, och mine tjenare skola ther bo.
10. Och Saron skal wara et hus för
hjordar, och Achors dal skal et fålåger
warda för mitt folk som mig söka;
11. Men I, som HERran öfwergif-
wen, och mitt helga berg förgåten, och
upresen til Gad et bord, och skänken
fullt in af drickoffer för Meni;
12. Nu wäl, jag wil uträkna eder til
swärd, så at I alle måsten buga eder til
slagtning, therföre at jag kallade, och
I swaraden intet, jag talade, och I
hörden intet, utan gjorden thet mig
mißtyckte, och utwalden thet mig intet
täckt war.
13. Therföre säger HERren HER-
ren altså: Si, mina tjenare skola äta;
men I skolen hungra: si, mina tjena-
re skola dricka; men I skolen törsta:
si, mina tjenare skola glade wara; men
I skolen til skam warda:
14. Si, mina tjenare skola fröjda sig
för godt mods skul; men I skolen för
hjertans sorgs skul ropa, och för jäm-
mer gråta,
15. Och skolen lemna edra namn åt
mina utkorade til et swärjande; och
HERren HERren skal döda tig, och
nämna sina tjenare med et annat namn:
16. Så at then som sig wälsignar på
jorden, han skal wälsigna sig uti then
rätta Guden, och then som swär på
jorden, han skal swärja wid then rätta
Guden; ty the förra bedröfwelser äro
förgätna, och äro förskylda för mina
ögon.
17. Ty si, jag wil skapa en ny him-
mel och en ny jord, så at man intet
mer skal komma then förra ihog, el-
ler lägga them på hjertat;
18. Utan the skola fröjda sig ewin-
nerligen, och glade wara öfwer thet
som jag skapar; ty si, jag wil skapa
Jerusalem til fröjd, och thes folk til
glädje.
19. Och jag wil glad wara öfwer
Jerusalem, och fröjda mig öfwer
mitt folk: och gråtoröst eller klago-
röst skal icke mer ther inne hörd
warda.
20. Ther skola icke mer wara barn,
som icke räcka til theras dagar, eller
gamle, som theras år icke upfylla; u-
tan hundrade åra barn skola dö, och
the hundrade åra syndare skola för-
bannade warda.
21. The skola bygga hus, och bo ther
uti, the skola plantera wingårdar, och
äta frukten af them.
22. The skola icke bygga, at en an-
nan bor theruti, och icke plantera, at
en annan äter; ty mitt folks dagar
skola wara såsom et träs dagar, och
theras händers werk skal föråldras
när mina utkorade.
23. The skola icke arbeta fåfängt, el-
ler föda otidig födsel; ty the äro HER-
rans wälsignades säd, och theras efter-
kommande med them.
24. Och skal ske, at förr än the ropa,
wil jag swara; medan the ännu tala,
wil jag höra.
25. Ulfwen och lammet skola gå i bet
tilsamman; lejonet skal äta strå, så-
som et nöt, och ormen skal äta jord:
the skola ingen skada eller förderf göra
på hela mitt helga berg, säger HERren.

66. Capitel.

Så säger HERren: Himmelen är
min stol, och jorden är min fotapall:
hwad är thet tå för et hus, som I
mig bygga wiljen? eller hwar är thet
rummet, ther jag hwila skal?
2. Min hand hafwer gjort alt thet
som är, säger HERren; men jag ser
til then elända, och til then som en för-
krossad anda hafwer, och til then som
fruktar för mitt ord.
3. Ty then en oxe slagtar, är lika som
han en man sloge; then et får offrar,
är såsom then ther halsen sönderbröte
af en hund; then spisoffer frambär, är
såsom then ther swinblod offrar; then
som uppå rökelse tänker, han är såsom
then thet orätt är prisar; sådant ut-
wälja the uti theras wägar, och theras
själ hafwer lust i theras styggelse.
4. Therföre wil jag ock utwälja thet
the tänka förwara sig före; thet the
frukta, wil jag låta komma öfwer

them, therföre at jag kallade, och ingen swarade, at jag talade, och the hörde intet, och gjorde thet mig mißhagade, och utwalde thet mig icke täckt war.

5. Hörer HErrans ord, I som frukten för hans ord: Edra bröder, som eder hata, och affkilja eder, för mitt namns skul, säga: Låter se huru härlig HErren är: låter se honom, til eder glädje; the skola til skam warda.

6. Ty man skal få höra en rumorsröst i staden, en röst af templet, en HErrans röst, som sina fiender wedergäller.

7. Hon föder förr än hon får någon wärk; förr än hennes nöd kommer, föder hon en pilt.

8. Ho hafwer någon tid nu sådant hört? Ho hafwer någon tid sådant sett? Kan ock, förr än et land wärk får, et folk tillika födt warda? Nu hafwer ju Zion födt sina barn utan wärk.

9. Skulle jag andra låta öpna moderlifwet, och sjelf ock icke föda? säger HErren: skulle jag låta andra föda, och sjelf tillyckt wara? säger tin Gud.

10. Fröjder eder med Jerusalem, och warer glade öfwer thet, alle I som thet kärt hafwen: fröjder eder med thet, alle I som ther öfwer sörjt hafwen.

11. Ty therföre skolen I suga, och mätte warda af theß hugswalelses bröst. I skolen therföre suga, och lust hafwa af thes härlighets fullhet.

12. Ty altså säger HErren: Si, jag utbreder frid ther wid, såsom en ström, och hedningarnas härlighet, såsom en utsläppt bäck. Tå skolen I suga, I skolen i famnen burne warda, och på knän skal man ljufligen hålla eder.

13. Jag wil hugswala eder, såsom modren hugswalar någon: ja, I skolen af Jerusalem lust hafwa.

14. I skolen få seet, och edert hjerta skal glädja sig, och edra ben skola grönskas, såsom gräs. Tå skal man känna HErrans hand på hans tjenare, och hans wrede på hans fiender.

15. Ty si, HErren skal komma med eld, och hans wagnar såsom et stormwäder, at han skal wedergälla uti sin wredes grymhet, och hans straff uti en eldslåga.

16. Ty HErren skal dömma igenom eld och genom sitt swärd alt kött; och the dräpne af HErranom skola wara månge.

17. The som helga och rena sig i örtegårdar, then ene här, then andre ther, och äta swinkött, styggelse och möß, skola tilsammans borttagne warda, säger HErren.

18. Ty jag wil komma och församla theras gerningar och tankar, samt med alla hedningar och tungomål, at the skola komma och se min härlighet.

19. Och jag wil gifwa et tekn ibland them, och sända några af them som frälste äro til hedningarna wid hafwet, til Phul och Lud, til the bågskyttar, til Thubal och Javan, och fjerran bort til the öar, ther man intet af hört hafwer, och the min härlighet intet sett hafwa; och the skola förkunna min härlighet ibland hedningarna;

20. Och skola draga ther til alla edra bröder utaf alla hedningar, HErranom til et spisoffer, på hästar och på wagnar, på bårar, på mular, på kärror, til Jerusalem, mitt helga berg, säger HErren, lika som Israels barn båra spisoffer i rena käril til HErrans hus.

21. Och jag wil utaf the samma taga Prester och Leviter, säger HErren.

22. Ty lika som then nya himmelen och then nya jorden, them jag skapar, stå för mig, säger HErren, altså skal ock eder säd och namn stå.

23. Och alt kött skal komma, then ena månaden efter then andra, och then ena Sabbathen efter then andra, til at tilbedja för mig, säger HErren.

24. Och the skola gå ut och se the menniskors kroppar, som emot mig mißhandlat hafwa; ty theras matk skal icke dö, och theras eld skal icke utslockna; och skola wara en styggelse för alt kött.

Jeremias.

1. Capitel.

Thetta är Jeremia ord, Hilkia sons, af the Prester i Anathoth, i Ben Jamins land;

2. Til hwilken skedde HERrans ord i Josia tid, Amons sons, Juda Konungs, uti trettonde året af hans rike;

3. Och sedan in til Jojakims tid, Josia sons, Juda Konungs, alt in til ändan på ellofte året Zedekia, Josia sons, Juda Konungs, in til Jerusalems fängelse, i femte månaden.

4. Och HERrans ord skedde til mig, och sade:

5. Jag kände tig, förr än jag tilredde tig i moderlifwet, och utkorade tig, förr än tu af modren född wardt, och satte tig til en Prophet ibland många folkslag.

6. Men jag sade: Ack! HERre, HERre, jag duger intet til at predika; ty jag är för ung.

7. Tå sade HERren til mig: Säg icke, jag är för ung; utan tu skal gå tit jag sänder tig, och predika hwad jag befaller tig.

8. Frukta tig intet för them; ty jag är när tig, och wil frälsa tig, säger HERren.

9. Och HERren räckte ut sin hand, och tog uppå min mun, och HERren sade til mig: Si, jag sätter mina ord i tin mun.

10. Si, jag sätter tig i dag öfwer folk och rike, at tu skal uprycka, nederbryta, förstöra och förderfwa och bygga och plantera.

11. Och HERrans ord skedde til mig, och sade: Jeremia, hwad ser tu? Jag sade: Jag ser en wakande staf.

12. Och HERren sade til mig: Rätt hafwer tu sett; ty jag wil waka öfwer mitt ord, at jag thet göra skal.

13. Och HERrans ord skedde andra gången til mig, och sade: Hwad ser tu? Jag sade: Jag ser en het sjudande gryta, nordan efter.

14. Och HERren sade til mig: Nordan efter skal ondt komma öfwer alla them som i landet bo.

15. Ty si, jag wil kalla alla Förstar uti the riken norr ut, säger HERren, at the skola komma och sätta sina säten in för portarna i Jerusalem, och alt omkring murarna, och för alla Juda städer.

16. Och jag skal låta rätten gå öfwer them, för all theras ondska skul, at the öfwergifwa mig, och röka åt andra gudar, och tilbedja sina händers werk.

17. Så omgjorda nu tina länder, och statt up och predika them alt thet jag bjuder tig: frukta tig intet för them, lika som jag skulle affkräcka tig.

18. Ty jag wil i thenna dag göra tig til en fast stad, til en jernpelare och til en kopparmur i hela landet, emot Juda Konungar, emot hans Förstar, emot hans Prester, emot folket i landet;

19. Så at, om the än strida emot tig, skola the likwäl intet öfwerwinna tig; ty jag är när tig, säger HERren, at jag skal frälsa tig.

2. Capitel.

Och HERrans ord skedde til mig, och sade:

2. Gack bort och predika uppenbarligen i Jerusalem, och säg: Så säger HERren: Jag tänker uppå then wälgerning, som tig skedde i tin ungdom, och then kärlek, som jag tig bewiste, tå tu war dägelig, tå tu följde mig i öknen, uti thet land, ther man intet sår;

3. Tå Israel HERrans egen war, och hans första frukt. Then honom fräta wille, han måste få skuld, och olycka öfwer honom komma, säger HERren.

4. Hörer HERrans ord, I af Jacobs hus, och alla slägter af Israels hus.

5. Thetta säger HERren: Hwad hafwer edra fäder fattats uppå mig, at

the trädde ifrå mig, och föllo in til the onyttiga afgudar, ther the dock intet förwärfde,

6. Och tänkte icke ens: Hwar är HERren, then oß utur Egypti land förde, och ledde oß i öknen, uti en öde willmark, uti en torr och mörk mark, uti then mark, ther ingen wistades, eller någon menniska bodde?

7. Och jag hade eder in uti et godt land, at I thes frukt och thes goda äta skullen; och tå I ther inkommen, orenaden I mitt land, och gjorden mitt arf til en styggelse.

8. Presterne tänkte intet: Hwar är HERren? och the lärde aktade mig intet, och herdarne förde folket ifrå mig, och Propheterne propheterade om Baal, och föllo in til the onyttiga afgudar.

9. Jag måste ju altid träta med eder och edra barnabarn, säger HERren.

10. Går bort til Chittims öar, och ser til, och sänder til Kedar, och märker granneligen, och skåder til, om thet går så ther til,

11. Om hedningarne omskifta sina gudar, ändock the inga gudar äro; och mitt folk hafwer likwäl omskiftat sin härlighet uti en onyttig afgud.

12. Måtte dock himmelen gifwa sig ther wid, förskräckas och bäfwa, säger HERren.

13. Ty mitt folk gör en dubbel synd: Mig, som är en lefwande källa, öfwergifwa the, och göra sig brunnar, ja, usla brunnar; ty the gifwa intet watn.

14. Är tå Israel en träl eller lifegen, at han hwar mans rof wara måste?

15. Ty lejonen ryta öfwer honom, och ropa, och förööda hans land, och förbränna hans städer, så at ther bor ingen uti.

16. The af Noph och Thahapanes förkroßa tig hufwudet.

17. Thetta gör tu tig sjelf, i thet at tu öfwergifwer HERran tin Gud, så ofta han tig then rätta wägen leda wil.

18. Hwad hjelper tig thet, at tu far in uti Egypten, och wil dricka af thet watnet Sihor? Och hwad hjelper tig thet, at tu far til Aßyrien, och wil dricka af älfwen Phrath?

19. Thet är tin ondskas skul, at tu så plågad warder, och tin olydnas, at tu så näpst warder: altså måste tu få weta och förfara hwad jämmer och sorg thet med sig hafwer, at tu öfwergifwer HERran tin Gud, och icke fruktar mig, säger HERren, HERren Zebaoth.

20. Ty tu hafwer af ålder sönderbrutit titt ok, och sönderslitit tina band, och sagt: Jag wil icke så undertryckt wara; utan uppå alla höga berg, och under alla gröna trän lopp tu efter horeri.

21. Men jag hade planterat tig til et sött winträ, och til en ganska rättsinnig säd: huru äst tu tå nu mig worden til et bittert wildt winträ?

22. Och om tu än twådde tig med lut, och toge ther mycken såpa til, så synes dock tin ondska thes mer för mig, säger HERren HERren.

23. Huru tör tu tå säga: Jag är intet oren; jag håller mig icke in til Baalim? Se til, huru tu hafwer bedrifwit thet i dalen, och betänk, huru tu gjort hafwer. Tu lopp omkring, såsom en camelinna uti sin hetta,

24. Och såsom wildåsnen plägar i öknen, tå han af stor hetta så oförwägen löper, at ingen kan stilla honom. Then som thet weta wil, han behöfwer icke wida löpa; wid nymånaden ser man thet wäl:

25. Käre, håll dock stilla, och löp icke så oförwägen; men tu sade: Thet warder intet af; jag måste bola med the främmande, och löpa efter them.

26. Lika som en tjuf kommer til skam, tå han gripen warder, altså skal Israels hus på skam komma, samt med theras Konungar, Förstar, Prester och Propheter,

27. Hwilka til trädet säga: Tu äst min fader, och til stenen: Tu hafwer födt mig; ty the wände ryggen til mig, och icke ansiktet; men när nöd är på, så säga the: Up, och hjelp oß.

28. Hwar äro tå tina gudar, som tu tig gjort hafwer? Bed them stå up; låt se, om the kunna hjelpa tig i tin nöd; ty så många städer, så många gudar hafwer tu, Juda.

29. Hwad wiljen I ännu gå til rätta med mig? I ären alle ifrå mig fallne, säger HERren.

30. Alla hugg äro förgäfwes på edra barn: the låta dock intet tukta sig; ty edert swärd upfräter likwäl edra Propheter, såsom et grymt lejon.

31. Tu onde art, gif akt uppå HERrans ord: Är jag nu worden Israel til en öken eller ödemark? Hwi säger tå mitt folk: Wi äre Herrar, och wilje intet löpa efter tig?

32. En jungfru förgäter dock icke sin krans, eller en brud sin hedersgåfwa; men mitt folk förgäter mig ewinnerligen.

33. Hwad bepryder tu mycket titt wäsende, at jag skal wara tig nådelig? Under sådana sken bedrifwer tu ju mer och mer ondt.

34. Ther til finner man the fattigas och oskyldiga själars blod när tig i alla rum; och thet är icke hemligt, utan uppenbart uti the samma rum.

35. Och tu säger ännu: Jag är oskyldig; han wände sin wrede ifrå mig. Si, jag wil gå til rätta med tig om thet tu säger: Jag hafwer icke syndat.

36. Hwi wickar tu tå så mycket, och faller nu hit och nu tit; men tu skal til skam warda, med Egypten, lika som tu med Aßyrien til skam worden äst.

37. Ty tu måste ock tädan draga, och slå tina händer tilhopa uppå hufwudet; ty HERren skal låta titt hopp fela, och intet skal lyckas tig när them.

3. Capitel.

Man säger: När en man skiljer sin hustru ifrå sig, och hon far ifrå honom, och tager en annan man, tör han ock taga henne til sig igen? Worde icke tå landet orenadt? Men tu hafwer bolat med många bolare; dock kom igen til mig, säger HERren.

2. Lyft tina ögon up i höjden, och se til huru tu allestädes horeri bedrifwer. På wägarna sitter tu, och wäktar uppå them, lika som en röfware i öknen, och orenar landet med titt horeri och tin ondska.

3. Therföre måste ock arlaregn borta blifwa, och intet serla regn komma. Tu hafwer et skökoansikte; tu wil icke mer skämmas,

4. Och ropar likwäl til mig: Käre Fader, tu min ungdoms mästare,

5. Wil tu dock wred wara ewinnerligen, och icke aflåta af tin grymhet? Si, tu lärer och gör thet ondt är, och låter intet styra tig.

6. Och HERren sade til mig i Konung Josia tid: Hafwer tu ock sett hwad Israel, then affälliga, gjorde? Hon gick bort uppå alla höga berg, och under alla gröna trän, och bedref ther horeri.

7. Och jag sade, tå hon thetta altsammans gjort hade: Wänd tig om til mig; men hon wände sig intet; och hennes syster Juda, then förhärdade, såg thet.

8. Och jag såg, at ändock jag then affälliga Israels horeri straffade, och öfwergaf henne, och gaf henne et skiljobref, likwäl fruktar sig hennes syster, then förhärdade Juda, intet; utan går bort, och bedrifwer också horeri.

9. Och af hennes horeris rykte är landet orenadt; förty hon bedrifwer horeri med stock och sten.

10. Och i alt thetta omwänder sig then förhärdade Juda, hennes syster, intet til mig af alt hjerta, utan skrymtar, säger HERren.

11. Och HERren sade til mig: Then affälliga Israel är from räknandes emot then förhärdade Juda.

12. Gack bort och predika norr ut altså, och säg: Wänd om, tu affälliga Israel, säger HERren, så wil jag intet wända mitt ansikte ifrån eder; ty jag är barmhertig, säger HERren, och wil icke wredgas ewinnerligen.

13. Allenast kän tina mißgerningar, at tu emot HERran tin Gud syndat hafwer, och hit och tit lupit til

främmande gudar under alla gröna trän, och hafwer icke lydt min röst, säger HErren.

14. Omwänder eder, J affälliga barn, säger HErren; ty jag wil trolofwa eder mig, och wil hämta eder, så at en skal föra en hel stad, och twå et helt land; och jag skal låta eder komma til Zion.

15. Och jag skal gifwa eder herdar efter mitt hjerta, the eder föda skola med lärdom och wishet.

16. Och thet skal ske, när J wäxen til, och ären många wordne i landet, så skal man, säger HErren, på then tiden intet mer tala om HErrans förbunds ark, och intet mer komma honom ihog, eller ther om predika, eller besöka honom, eller något mer offra ther.

17. Utan på then tiden skal man kalla Jerusalem HErrans säte, och alla hedningar skola församla sig tit, för HErrans namn skul i Jerusalem, och skola icke mer wandra efter sitt onda hjertas tankar.

18. På then tiden skal Juda hus gå til Israels hus, och skola tilsammans komma nordan efter in uti thet land som jag edra fäder til arfs gifwit hafwer.

19. Och jag säger tig til: O, huru många barn wil jag gifwa tig, och thet goda landet, thet sköna arfwet, nemligen, hedningarnas kärna; och jag säger tig til: Tu skal på then tiden kalla mig käre Fader, och intet wika ifrå mig.

20. Men Israels hus aktar mig intet, lika som en qwinna nu icke mer aktar sin bolare, säger HErren.

21. Therföre skal man få höra en klagelig gråt och jämmer af Israels barn på högarna, therföre at the illa giort, och HErran sin Gud förgätit hafwa.

22. Så wänder nu om, J affälliga barn, så wil jag hela eder af eder olydnad. Si, wi komme til tig; ty tu äst HErren wår Gud.

23. Sannerligen, thet är icke utan bedrägeri med the högar, och med alla berg; sannerligen, Israel hafwer ingen hjelp, utan allena af HErranom wår Gud.

24. Och wåra fäders stiktningar, them wi af ungdomen hällit hafwe, måste afgå med skam, samt med theras får, fä, söner och döttrar.

25. Ty ther wi förlåto oß uppå, thet är oß nu altsammans til skam: och ther wi tröste uppå, ther måste wi nu skämmas wid; ty wi syndade ther med emot HErran wår Gud, både wi och wåra fäder, alt ifrå wår ungdom och in til thenna dag, och lydde icke HErrans wår Guds röst.

4. Capitel.

Wil tu omwända tig, Israel, säger HErren, så wänd tig til mig; och om tu bortlägger tin styggelse ifrå mitt ansikte, så skal tu icke bortdrifwen warda.

2. Tå skal tu swärja, utan skrymteri, rätt och heligt: Så wißt som HErren lefwer; och hedningarne skola i honom wälsignade warda, och berömma sig af honom.

3. Ty så säger HErren til them i Juda och Jerusalem: Plöjer på nytt, och sår icke ibland törne.

4. Omskärer eder HErranom, och lägger bort edert hjertas förhud, J Juda män och Jerusalems inbyggare; på thet min grymhet icke skal utfara såsom en eld, och brinna så, at henne ingen utsläcka kan, för eder ondskas skul.

5. Ja, förkunner tå i Juda, och roper högt i Jerusalem, och säger: Blåser up, trumpeter i landet; roper med hög röst, och säger: Församler eder, och låter oß draga in uti fasta städer.

6. Upreser et baner i Zion; flicker eder i rotar, och töfwer icke; ty jag låter komma hit en olycka ifrå nordan, och en stor jämmer.

7. Lejonet kommer utdragande utu sin kula, och hedningarnas förderfware drager ut ifrå sitt rum, på thet han skal föröda titt land, och upbränna ti-

na städer, så at ther skal ingen bo uti.

8. Therföre drager säckar uppå, gråter och jämrer eder; ty HERrans grymma wrede wil icke ifrån oß återwända.

9. På then tiden, säger HERren, skal Konungens och Förstarnas hjerta förfalla; Presterne skola warda förfärade, och Propheterne förskräckte.

10. Men jag sade: Ack! HERre, HERre, tu hafwer thet thetta folk och Jerusalem fast mycket fela låtit, tå the sade: Thet skal wara frid när eder, ändock swärdet räcker alt in til själen.

11. På then tiden skal man säga til thetta folket och til Jerusalem: Et torrt wäder kommer utöfwer bergen, såsom utur öknen, på then wägen til mitt folks dotter, icke til at kasta, eller rensa;

12. Ja, et wäder kommer, som them alt för starkt wara skal: så wil jag tå ock gå til rätta med them.

13. Si, han far bort åt, såsom en sky, och hans wagnar äro såsom et stormwäder; hans hästar äro snarare än örnar; we oß, wi måste förderfwade warda.

14. Så twå nu, Jerusalem, titt hjerta ifrån ondskan, på thet at tig må hulpit warda: huru länge skola the skadeliga läror när tig blifwa?

15. Ty af Dan kommer et rop, och et ondt bådskap ifrån Ephraims berg.

16. Förkunner thet ibland hedningarna; si, låter ryktet komma in til Jerusalem, at waktare komma af fjerran land, och skola skria emot Juda städer.

17. The skola belägga them alt omkring, såsom waktare på marken; ty the hafwa förtörnat mig, säger HERren.

18. Thet hafwer tu til lön för titt wäsende och tina gerningar. Tå skal titt hjerta känna huru stor tin ondska är.

19. O! huru är mig så ondt i hjertat; mitt hjerta bultar i kroppen, och hafwer ingen ro; ty min själ hörer basunaljud och en slagtning

20. Och et mordskri öfwer thet andra; ty hela landet warder förhärjadt: med hast warda mina hyddor och mina tjäll förstörda.

21. Huru länge skal jag nu se baneren, och höra basunaljudet?

22. Men mitt folk är galet, och tror mig intet; galne äro the, och aktat intet: wise nog äro the, til at göra thet ondt är; men at göra thet godt är, wilja the icke lära.

23. Jag såg uppå jorden; si, hon war tom och öde, och uppå himmelen, och han war mörk.

24. Jag såg uppå bergen, och si, the bäfwade, och alla högar darrade.

25. Jag såg, och si, ther war ingen menniska, och alla foglar under himmelen woro bortflugne.

26. Jag såg, och si, åkermarken war öde, och alla städer ther inne woro nederbrutne af HERranom och af hans grymma wrede.

27. Ty så säger HERren: Hela landet skal öde warda, och jag skal platt intet skona.

28. Therföre skal jorden wara bedröfwad, och himmelen ofwan til förjande; ty jag hafwer thet sagt; jag hafwer beslutit thet, och thet skal intet ångra mig; jag wil ock intet öfwergifwat.

29. Alla städer skola fly för resenärers och skyttars rop, och löpa uti tjocka skogar, och krypa in uti stenklyftor: alla städer skola stå öde, så at ther bor ingen uti.

30. Hwad wil tu göra, tu förstörda? Om tu än prydde tig med purpurkläde och med gyldene klenodier, och färgade titt ansikte, så pryder tu tig dock fåfängt; ty the som nu hofwera för tig, the skola förakta tig; the skola gå efter titt lif.

31. Förty jag hörer et rop, såsom ens then ther föder; en ångest, såsom ens then ther i första barnsnöd är; et dottren Zions rop, then ther klagar och utslår händerna: Ack! we mig; jag måste nästan förgås för dråps skul.

5. Capitel.

Går omkring gatorna i Jerusalem, och ser til och förfarer, och söker på thes gator; om J någon finnen, som rätt gör, och frågar efter tron, så wil jag wara honom nådelig.
2. Och om the än sade: Så sant som HErren lefwer; så swärja the dock falskt.
3. HErre, tina ögon se efter tron. Tu slår them, och the kännat intet; tu plågar them, men the bättra sig intet; the hafwa et ansikte hårdare än sten, och wilja icke omwända sig.
4. Men jag tänkte: Må ske at then arma hopen är oförståndig, wet intet af HErrans wäg och af sin Guds rätt:
5. Jag wil gå til the wäldiga, och tala med them; the måste ju weta af HErrans wäg och sin Guds rätt; men the samme hade alla sönderbrutit oket, och sönderslitit banden.
6. Therföre skal ock lejonet, som af skogen kommer, sönderrifwa them, och ulfwen af öknen skal förderfwa them, och parden skal wakta på theras städer: alla them som ther utgå skal han upäta; ty theras synder äro alt för många, och the äro wordne förhärdade uti sin olydnad.
7. Huru skal jag tå wara tig nådelig, efter tina barn öfwergifwa mig, och swärja wid then, som ingen Gud är? Och nu, medan jag them mättat hafwer, bedrifwa the hor, och löpa uti horhus.
8. Hwar och en wrenskas efter sin nästas hustru, såsom wäl fodrade stodhästar.
9. Och skulle jag icke för sådant hemsöka them, säger HErren, och skulle min själ icke hämnas öfwer sådant folk som thetta är?
10. Bestormer hans murar, och kaster them omkull, och skoner intet: förer bort hans winqwistar; ty the äro icke HErrans.
11. Utan the förakta mig, både Israels hus och Juda hus, säger HErren.
12. The förneka HErran, och säga: Thet är icke han, och oß warder icke så illa gående; swärd och hunger komma intet öfwer oß.
13. Propheterne tala mycket i wädret, och hafwa intet Guds ord: thet gånge them så sjelfwa.
14. Therföre säger HErren Gud Zebaoth: Efter J sådant tal hafwen, si, så wil jag göra mina ord i tin mun til en eld, och thetta folk til trä, och han skal förtära them.
15. Si, jag skal låta komma öfwer eder af Israels hus, säger HErren, et folk fjerran efter, et mägtigt folk, hwilket thet första folk warit hafwer, et folk, hwilkets tungomål tu intet förstår, och intet förnimma kan hwad the säga.
16. Theras koger äro öpna grifter; ja, the äro allesamman hjeltar.
17. The skola förtära tin säd och titt bröd; the skola upäta tina söner och döttrar; the skola upsluka tina får och titt fä; the skola förtära tina winträn och fikonaträn; tina fasta städer, ther tu förlåter tig uppå, skola the förderfwa med swärd.
18. Och jag skal på then tiden, säger HErren, intet skona eder.
19. Och om the warda sägande: Hwi gör HErren wår Gud oß alt thetta? så skal tu swara them: Lika som J hafwen öfwergifwit mig, och tjenen främmande gudar uti edert egit land; altså skolen J ock tjena främmande uti et land, thet icke edert är.
20. Thetta skolen J förkunna i Jacobs hus, och predika i Juda, och säga:
21. Hörer til, J galna folk, som intet förstånd hafwen; J som ögon hafwen, och sen intet; öron hafwen, och hören intet.
22. Wiljen J icke frukta mig, säger HErren, och intet förskräckas för mig, som sätter hafwet sin strand, ther inom thet altid blifwa måste, och ther intet öfwergå? Och om thet än swallar, så förmår thet dock intet, och om thes böljor än fast bullra, så måste the dock icke ther öfwer gå.
23. Men thetta folket hafwer et affäl-

ligt och ohörsamt hjerta; the blifwa affällige, och hållat så alt framåt;

24. Och säga icke en gång i sitt hjerta: Låt oß dock frukta HERran wår Gud, then oß arlaregn och serlaregn gifwer i rättan tid, och bewarar oß årswäxten troligen och årligen.

25. Men edra mißgerningar förhindra thetta, och edra synder wända thetta goda ifrån eder.

26. Ty man finner ibland mitt folk ogudaktiga, the ther ställa snaror och giller för menniskorna, at the måga fånga them, lika som fogelfångare göra med klåfwar;

27. Och theras hus äro fulla med bedrägeri, lika som en fogelbur är full med låckfoglar: ther af warda the wäldige, rika och feta.

28. The omgå med onda stycken; the hålla ingen rätt; then faderlösa främja the icke i hans sak: dock går them wäl, och the hjelpa icke then fattiga til rätta.

29. Skulle jag thet icke hemsöka, säger HERren; och skulle min själ icke hämnas uppå sådant folk som thetta är?

30. Thet står grufweligt och styggeligt til i landet.

31. Propheterne lära falskt, och Presterne äro herrar i theras ämbete; och mitt folk wil gerna så hafwat. Huru wil eder gå för sådant på sistone?

6. Capitel.

Församler eder, I BenJamins barn, utu Jerusalem, och blåser i trumpeter på Thekoa wakt, och reser up et baner på BethCherems wakt; ty en olycka är på färde ifrå nordan, och en stor jämmer.

2. Dottren Zion är säsom en dägelig och lustig äng:

3. Men ther skola herdar komma öfwer henne, med theras hjord; the skola upslå sina tjäll alt omkring henne, och i bet ligga hwar på sitt rum, och säga:

4. Ruster eder til strid emot henne; up, låter oß draga up, medan thet ännu bittida dags är: we oß! aftonen kommer, och skuggan warder stor.

5. Nu wäl, så låt oß nu wara uppe, thet wi än skulle draga tit up om natten, och förderfwa hennes palats.

6. Ty så säger HERren Zebaoth: Fäller trän, och görer bolwerk emot Jerusalem; ty thet är en stad, som hemsökt warda skal: ther är dock altsammans orätt inne.

7. Och lika som en källa upwäller sitt watn, så upwäller ock hans ondska: hans orätt och öfwerwäld ropa up til himmelen: sitt mord och slag bedrifwa the dageligen för mig.

8. Bättra tig Jerusalem, förr än mitt hjerta wänder sig ifrå tig, och jag gör tig til et öde land, ther ingen uti bor.

9. Thetta säger HERren Zebaoth: Hwad qwar blifwit är af Israel, thet måste ock efteråt afhämtadt warda, lika som af et wintrå: winhämtaren skal afhämta uti korgen thet ena efter thet andra.

10. Ack! med hwem skal jag dock tala och betyga, at dock någon wille hörat? Men theras öron äro oomskurna; the kunna icke hörat: si, the hålla HERrans ord för gäckeri, och wilja thet intet.

11. Therföre är jag så full af HERrans trugande, at jag icke kan låtat: gjut ut både öfwer barnen på gatorne och öfwer the män i rådet alt tilsammans; ty både man och qwinna, både åldrig och utgammal skola fångne warda.

12. Theras hus skola komma främmande til handa, samt med åkrar och hustrur; ty jag wil uträcka min hand, säger HERren, öfwer landets inbyggare.

13. Ty the fara allesammans efter girighet, både små och stora: och både Propheter och Prester lära allesamman falskt gudstjenst,

14. Och trösta mitt folk i theras olycka, at the skola thet ringa akta, och säga: Thet står wäl til, thet står wäl til; och thet står dock intet wäl til.

15. Therföre skola the komma på skam, at the sådan styggelse bedrifwa; ändock the wilja oskämde wara, och wilja intet

skämma sig: therföre måste the falla hwar öfwer annan, och när jag warder them hemsökande, skola the falla, säger HErren.
16. Thetta säger HErren: Går uppå wägarna, och ser til och fråger efter the förra wägar, hwilken then goda wägen är, och wandrer ther uppå, så skolen I finna ro för edra själar; men the sade: Wi göre thet intet.
17. Jag hafwer satt wäktare öfwer eder: akter uppå trumpeternas ljud; men the sade: Wi görat intet.
18. Therföre hörer, I hedningar, och akter här uppå, samt med edert folk.
19. Tu jord, hör til: Si, jag wil låta komma en olycka öfwer thetta folk, nemligen, theras förtjenta lön, at the icke akta mina ord, och förkasta min lag.
20. Hwad frågar jag efter rökelse, som kommer af rika Arabien, och efter god canel, som kommer utaf fjerran land? Edra bränneoffer äro mig intet tacknemliga, och edra offer behaga mig intet.
21. Therföre säger HErren altså: Si, jag wil sätta thetta folket en förargelse, ther både fäder och barn skola sig tilsammans uppå stöta, och skola förgås, then ene grannen med then andra.
22. Thetta säger HErren: Si, et folk warder kommande nordan efter, och et stort folk skal upresa sig hardt wid wårt land,
23. The ther båga och spets föra: thet är grufweligt och utan barmhertighet; the brusa såsom et stormande haf, och rida på hästar, rustade såsom krigsfolk, emot tig, tu dotter Zion.
24. När wi få höra af them, så skola oß wåra händer nedfalla: oß warder ångest och we, lika som en i barnsnöd.
25. Ingen gånge ut på marken, och ingen tu uppå wägarna; ty thet är allestådes osäkert för fiendens swärd.
26. O, tu mitt folks dotter, drag en säck uppå, och lägg tig i aska; haf sorg, lika som för enda sonen, och beklaga tig, lika som the ther högeligen bedröfwade äro; ty förderfwaren kommer öfwer oß hasteligen.
27. Jag hafwer satt tig til en smältare i mitt folk, thet så hårdt är, at tu theras wäsende förfara och bepröfwa skal.
28. The äro allesamman affällige, wandrande förrädeligt: the äro allesamman förderfwad koppar och jern.
29. Blåsbälgen är förbränd, blyet förswinner, smältningen är förgäfwes; ty thet onda är icke ifråskildt.
30. Therföre heta the ock et förkastadt silfwer; ty HErren hafwer förkastat them.

7. Capitel.

Thetta är thet ord som skedde til Jeremia af HErranom, som sade:
2. Gack och statt i porten åt HErrans hus, och predika ther thetta ordet, och säg: Hörer HErrans ord, I alle af Juda, I som gån genom thenna porten, til at tilbedja HErran.
3. Så säger HErren Zebaoth, Israels Gud: Bättrer edert lefwerne och wäsende, så wil jag bo när eder i thetta rum.
4. Förläter eder icke uppå lögn, sägande: Här är HErrans tempel, här är HErrans tempel, här är HErrans tempel:
5. Utan bättrer edert lefwerne och wäsende, at I gören hwar annan rätt;
6. Och görer främlingen, then faderlöse och enkor intet öfwerwåld, och utgjuter intet oskyldigt blod i thetta rum, och följer icke andra gudar efter, til eder egen skada:
7. Så wil jag ewinnerligen bo när eder i thetta rum, i landet som jag edra fäder gifwit hafwer.
8. Men nu förläten I eder på lögn, then intet nyttig är.
9. Ther til ären I tjufwar, mördare, horkarlar och menedare, och röken infför Baal, och följen främmande gudar efter, them I intet kännen.
10. Sedan kommen I tå, och gån fram för mig i thetta hus, thet efter mitt

namn nämndt är, och sägen: Thet haf-
wer ingen nöd med oß, medan wi sådan
styggelse göre.
11. Hållen J tå thetta hus, som efter
mitt namn nämndt är, för en mör-
darekula? Si, jag ser thet wäl, säger
HErren.
12. Går bort til mitt rum i Silo, ther
mitt namn tilförene bott hafwer, och
ser til hwad jag ther gjort hafwer, för
mitt folks Jsraels ondskas skul.
13. Efter J nu alle sådana stycken be-
drifwen, säger HErren, och jag eder
tidt och ofta predika låter, och J wiljen
icke hörat; jag ropar, och J wiljen in-
tet swara:
14. Så wil jag sammalunda göra
med thet hus som efter mitt namn
nämndt är, ther J eder uppå förlåten,
och med thet rum som jag edra fäder
gifwit hafwer, lika som jag med Silo
gjort hafwer.
15. Och jag skal kasta eder bort ifrå
mitt ansikte, lika som jag bortkastat
hafwer alla edra bröder, all Ephraims
säd.
16. Och skal tu intet bedja för thetta
folk, ej heller någon klagan eller bön
förebära, eller lägga tig ut för them in-
för mig; ty jag wil intet höra tig.
17. Ty ser tu icke hwad the göra i Ju-
da städer, och på gatorna i Jerusalem?
18. Barnen hämta weden, och fäder-
ne göra up elden, och qwinnorna göra
degen, at the skola baka himmelens
Drottning kakor, och gifwa främmande
gudar drickoffer, på thet the skola för-
törna mig.
19. Men the skola icke göra mig ther
ondt med, säger HErren, utan sig
sielfwa, och skola til skam warda.
20. Therföre säger HErren HEr-
ren: Si, min wrede och min grymhet
är utguten öfwer thetta rum, både öf-
wer folk och fä, öfwer trän på marken
och öfwer frukten på jorden, och skal
brinna, så at ingen skal kunna släckan.
21. Thetta säger HErren Zebaoth,
Jsraels Gud: Görer edra bränneoffer
och andra offer tilhopa, och äter kött;
22. Ty på then dagen, tå jag förde
edra fäder utur Egypti land, hafwer
jag intet sagt eller budit them om
bränneoffer och annat offer:
23. Utan thetta böd jag them, och sa-
de: Lyder mitt ord, så wil jag wara
eder Gud, och J skolen wara mitt folk;
och wandrer på alla the wägar som
jag bjuder eder, på thet eder skal wäl gå.
24. Men the wille intet höra, eller
böja sina öron här til, utan wandrade
efter sitt egit råd och efter sitt onda
hjertas tycke, och gingo tilbaka, och icke
fram åt.
25. Ja, ifrå then dagen, tå jag edra
fäder utur Egypti land förde och in
til thenna dag, hafwer jag dageligen
sändt til eder alla mina tjenare Pro-
pheterne.
26. Men the wille intet höra, eller
böja sina öron, utan äro halsstyfwe,
och görat än wärre än theras fäder.
27. Och om tu än alt thetta säger
them, så höra the dock intet; ropar tu,
så swara the dock intet.
28. Therföre säg til them: Thetta är
thet folk som HErran sin Gud icke hö-
rer, eller sig bättra wil. Then rätta lä-
ran är platt borta, och the predika ther
nu intet mer om.
29. Skär titt här af, och kasta thet
ifrå tig, och jämra tig klageligen på
höjderna; ty HErren hafwer förka-
stat och bortdrifwit thetta slägtet, ther
han öfwer förtörnad är.
30. Förty Juda barn göra thet ondt
är för mina ögon, säger HErren: the
sätta sina styggelser uti thet hus som
efter mitt namn nämndt är, på thet the
skola orena thet;
31. Och bygga the altaren Thopheth
uti Hinnoms sons dal, at the skola up-
bränna theras söner och döttrar i eld,
hwilket jag aldrig budit, eller någon
tid i sinnet fått hafwer.
32. Therföre, si, then tiden kommer,
säger HErren, at man intet mer skal
kalla thet Thopheth och Hinnoms sons
dal, utan dräpodalen; och Thopheth skal
warda fullt med dödas grifter, ther-
före at ther intet annat rum på färde är.
33. Och thetta folkets kroppar skola

himmelens foglar och djuren på jorden til spis warda, och ingen skal drifwa them ther ifrå.

34. Och jag skal uti Juda städer och på gatorna i Jerusalem borttaga glädje- och fröjderop, och brudgummes och bruds röst; ty landet skal öde wara.

8. Capitel.

På then samma tiden, säger HErren, skal man kasta Juda Konungars ben, Förstarnas ben, Presternas ben, Propheternas ben, borgarenas ben i Jerusalem utu theras grifter:

2. Och man skal förskingra them under solen, månan och hela himmelens här, hwilka the älskat, och them the tjent, och them the efterföljt och sökt och tilbedit hafwa: the skola intet mer uphämtade och begrafne warda, utan wara träck på jorden.

3. Och alla the qwarlefde af thetta onda folk, på hwad rum the äro, tit jag them bortdrifwit hafwer, skola hellre wilja wara döde än lefwande, säger HErren Zebaoth.

4. Therföre säg til them: Thetta säger HErren: Hwar är någon, om han faller, then icke gerna står up igen? Hwar är någon, som wilse går, then icke gerna kommer uppå rätta wägen igen?

5. Likwäl wil ju thetta folket i Jerusalem gå wilse utan återwändo: the stå så hårdt på then falska gudstjensten, at the intet wilja låta sig ther ifrån afwända.

6. Jag ser och hörer, at the lära icke rätt; ingen är then som ångrar sin ondska, och säger: Hwad gör jag dock? The löpa alle sitt lopp, lika som en grym häst i striden.

7. En stork under himmelen wet sin tid; en turturdufwa, trana och swala märka sin tid, när the igen komma skola; men mitt folk wil icke weta HErrans rätt.

8. Huru kunnen I dock säga: Wi wete hwad rätt är, och hafwe HErrans lag för oß? Thet är dock icke utan lögn hwad the skriftlärde gifwa oß före.

9. Therföre måste sådane lärare komma på skam, förskräckte och fångne warda; ty hwad godt kunna the lära, tå the HErrans ord förkasta?

10. Therföre skal jag gifwa theras hustrur åt främmande, och theras åker åt them som them förjaga skola; ty the fara efter girighet, then ene med then andre, både små och stora; och både Prester och Propheter lära falst gudstjenst,

11. Och trösta mitt folk uti theras olycka, at the skola thet ringa akta, och säga: Thet står wäl til, thet står wäl til; och thet står dock intet wäl til.

12. Therföre skola the komma på skam, at the sådan styggelse bedrifwa; ändock the wilja oskämde wara, och wilja intet skämma sig: therföre måste the falla hwar öfwer annan, och när jag warder them hemsökande, skola the falla, säger HErren.

13. Jag wil så afhämta them, säger HErren, at inga drufwor skola blifwa qwar på winträn, och inga fikon på fikonaträn; ja, löfwen skola ock affalla, och thet jag them gifwit hafwer, thet skal them ifråtagit warda.

14. Hwar skole wi tå bo? Ja, församler eder tå, och låt oß draga in uti the fasta städer, och wänta ther efter hjelp; ty HErren wår Gud warder oß hjelpande med en bitter dryck, at wi så synde emot HErran.

15. Ja, förlåter eder ther uppå at thet skal ingen nöd hafwa, ändock intet godt förhanden är; och at I skolen helade warda, ändock icke annat än onda sår förhanden äro.

16. Man hörer allaredan ifrå Dan gny af theras hästar; och theras hingstar skria, så at hela landet bäfwar therföre; och the komma, och skola upfräta landet, med alt thet ther uti är, staden, samt med alla them som ther uti bo.

17. Ty si, jag skal sända ormar och basilisker ibland eder, the intet beswurne äro; the skola stinga eder, säger HErren.

18. Så skal jag hugswala mig af min ångest och hjertans sorg.

19. Si, mitt folks dotter skal ropa ifrå fjerran land: Wil nu HErren icke mer wara Gud i Zion? Eller skal thet ingen Konung mer hafwa? Ja, hwi hafwa the så förtörnat mig med sina beläten och främmande fåfänga gudstjenst?
20. Skördetiden är framliden, sommaren är sin wäg, och oß är ingen hjelp kommen.
21. Mig ömkar swårligen, at mitt folk så förderfwadt är; jag grämer mig, och hafwer ganska ondt.
22. Är tå nu ingen salfwa i Gilead? Eller är ther ingen läkare? Hwarföre är tå mitt folks dotter icke helad?

9. Capitel.

Ack! at jag watn nog hade i mitt hufwud, och mina ögon woro en tårekälla, at jag natt och dag begråta måtte the slagna i mitt folk.
2. Ack! thet jag et herberge hade i öknen, så wille jag öfwergifwa mitt folk, och draga ifrå them; ty the äro allesammans horkarlar och en arg hop.
3. The skjuta med sina tungor altsammans lögn, och ingen sanning, och fara alt med wåld i landet, och gå ifrå then ena ondskan til then andra, och akta mig intet, säger HErren.
4. Hwar och en tage sig wara för sin nästa, och tro icke heller sin broder; ty en broder undertrycker then andra, och en wän förråder then andra.
5. En wän gäckar then andra, och talar icke et sant ord: the winlägga sig ther om huru then ene skal bedraga then andra, och them tycker illa wara, at the ännu icke kunna görat wärre.
6. Ther är allestädes bedrägeri ibland them, och för bedrägeris skul wilja the icke känna mig, säger HErren.
7. Therföre säger HErren Zebaoth altså: Si, jag wil smälta och probera them; ty hwad skal jag annars göra, medan mitt folk så ställer sig?
8. Theras falska tungor äro mordskott: med sin mun tala the wänligt med sin nästa; men i hjertat wakta the efter honom.
9. Skulle jag nu icke sådant hemsöka uppå them, säger HErren; och skulle min själ icke hämnas öfwer sådant folk som thetta är?
10. Jag måste gråta och jämra mig på bergen, och beklaga mig wid the fäbodar i öknen; ty the äro så platt förhärjade, at ther bor ingen mer, och man hörer ther nu intet färop mer: både himmelens foglar och djuren äro alla borta.
11. Och jag skal göra Jerusalem til en stenhop och til en drakaboning, och skal ödelägga Juda städer, at ther ingen inne bo skal.
12. Ack! at nu någon wis wore, och lade thet uppå hjertat, och förkunnade hwad HErrans mun til honom säger, hwarföre dock landet så förderfwadt och förhärjadt warder, lika som en ödemark ther ingen wistas?
13. Och HErren sade: Therföre at the öfwergifwa min lag, som jag them föregifwit hafwer, och lyda intet mitt ord, och lefwa ther ej heller efter,
14. Utan följa sitt hjertas tycke och Baalim, såsom theras fäder them lärt hafwa;
15. Therföre säger HErren Zebaoth, Israels Gud: Si, jag skal spisa thetta folket med malört, och gifwa them galla dricka:
16. Jag skal förskingra them ibland hedningarna, hwilka hwarken the eller theras fäder känna, och skal sända swärd efter them, til thes thet blifwer ute med them.
17. Så säger HErren Zebaoth: Skaffer och beställer gråterskor, at the komma, och sänder efter them som thet wäl kunna,
18. Och begråta oß med hast, at wåra ögon måga rinna med tårar, och wåra ögonhwarf flyta med watn:
19. At man må höra en klagogråt i Zion, nemligen altså: Ack! huru äre wi så platt förstörde, och til skam wordne! Wi måste rymma landet; ty wåra boningar äro nederslagna.
20. Så hörer nu, J qwinnor, HEr-

rans ord, och edra öron fatte hans
muns tal; lärer edra döttrar gråta,
och then ena läre then andra klagogråt,
nemligen altså:
21. Döden är igenom wåra fenster
infallen, och uti wåra palats kommen,
til at dräpa barnen på gatorna, och
ynglingarne i gränderna.
22. Säg: Så säger HErren: Menni-
skors kroppar skola ligga såsom träck
på marken och såsom kärfwar efter
skördemannen, them ingen uptager.
23. Thetta säger HErren: En wis
berömme sig intet af sin wishet; en
stark berömme sig intet af sin stark-
het; en rik berömme sig intet af sin
rikedom:
24. Utan then som sig berömma
wil, han berömme sig ther af, at han
wet och känner mig, at jag är HER-
ren, som gör barmhertighet, rätt och
rättfärdighet på jorden; ty sådant
behagar mig, säger HErren.
25. Si, then tid kommer, säger HEr-
ren, at jag hemsöka skal alla the om-
skurna, med the oomskurna;
26. Nemligen: Egypten, Juda, Edom,
Ammons barn, Moab, och alla them
som bo uti the rum i öknen; ty alla
hedningar hafwa oomskuren förhud,
men hela Israels hus hafwer oomsku-
rit hjerta.

10. Capitel.

Hörer hwad HErren säger til eder,
I af Israels hus.
2. Thetta säger HErren: I skolen
icke lära hedningarnas sätt, och skolen
intet frukta eder för himmelens tekn,
såsom hedningarne frukta.
3. Ty hedningarnas gudar äro icke
utan fåfänglighet. The hugga et trä i
skogen, och mästaren gör thet til med
en yxa,
4. Och pryder thet med silfwer och
guld, och fäster thet med naglar och
hamrar, at thet icke omkull falla skal.
5. Sådane äro nu intet annat än
öfwerdragne stoder; the kunna intet
tala: så måste man ock bära them; ty
the kunna intet gå; therföre skolen I
intet frukta eder för them; förty the
kunna hwarken hjelpa eller stjelpa.
6. Men tig, HErre, är ingen lik; tu
äst stor, och titt namn är stort, och tu
kan thet bewisa med gerningarna.
7. Ho skulle icke frukta tig, tu hed-
ningarnas Konung? Tig skal man ju
lyda; ty ibland alla hedningarnas wi-
sa och i alla Konungariken är ingen
tin like.
8. The äro allesamman dårar och gal-
ne; ty et trä måste ju wara en platt
fåfäng gudstjenst.
9. Silfwerskifwor förer man til på
hafwet, guld ifrån Uphas, af mästare
och guldsmeder beredt; gult silke och
purpur kläder man uppå them; och the
äro altsammans slöga mäns werk.
10. Men HErren är en rätt Gud,
en lefwande Gud, en ewig Konung.
För hans wrede bäfwar jorden, och
hedningarne kunna icke fördraga hans
trug.
11. Så säger nu altså til them: The
gudar, som himmel och jord icke gjort
hafwa, förgånge af jorden och under
himmelen.
12. Men han hafwer gjort jorden ge-
nom sin kraft, och werldens krets be-
redt genom sin wishet, och utsträckt
himmelen genom sitt förstånd.
13. Tå han dundrar, så är mycket
watn under himmelen, och han drager
up dimmorna ifrå jordens ända: han
gör ljungelden i regnet, och låter wädret
komma ifrå hemliga rum.
14. Alla menniskor äro dårar, med
sin konst, och alla guldsmeder stå med
skam, med sina beläten; ty theras be-
läten äro bedrägeri, och hafwa intet lif.
15. Thet är altsammans et fåfängt
och bedrägeligt werk; the måste för-
gås, tå the hemsökte warda.
16. Men sådan är icke han, som Ja-
cobs lott är; utan han är then, som alla
ting skapat hafwer; och Israel är hans
arfwedel. Han heter HErren Zebaoth.
17. Tag tin handel bort utu landet,
tu som bor i then fasta staden;
18. Ty så säger HErren: Si, jag skal
i thenna resan bortslunga landets in-

byggare, och så plåga them, at the thet kånna skola.
19. Ack! min jåmmer och hjertans sorg: men jag tånker, at thet år min plåga; jag måste lida henne.
20. Mitt tjåll år förstördt, och alla mina tåg åro sönder: mina barn åro borta, och icke mer förhanden; ingen upråttar min hydda igen, och mitt tjåll slår ingen up igen.
21. Ty herdarne åro til dårar wordne, och fråga intet efter HERran: therföre kunna the ock intet rått låra, utan förskingra hjorden.
22. Si, et rykte kommer, och et stort båswande af thet landet norr ut, at Juda ståder skola ödelåggas och til drakaboningar warda.
23. Jag wet, HERre, at menniskans wåg står icke til henne; och thet står i ingen mans magt, huru han wandra, eller sin gång styra skal.
24. Näps mig, HERre; dock med måttlighet, och icke uti tin grymhet, på thet tu icke skal platt göra mig til intet.
25. Men gjut tin wrede utöfwer hedningarna, som intet kånna tig, och öfwer the slågten, som intet åkalla titt namn; ty the hafwa upfråtit och upswulgit Jacob: the hafwa gjort en ånda med honom, och hans boning förödt.

11. Capitel.

Thetta år thet ord som til Jeremia skedde af HERranom, som sade:
2. Hörer thetta förbundets ord, at J mågen såga them til Juda och Jerusalems inbyggare.
3. Och såg til them: Så såger HERren, Jsraels Gud: Förbannad ware then, som icke lyder thetta förbundets ord,
4. Som jag edra fåder böd på then dag jag them utur Egypti land förde, utu jernugnen, och sade: Hörer min röst, och görer som jag eder budit hafwer, så skolen J wara mitt folk, och jag wil wara eder Gud;
5. På thet jag må hålla then ed som jag edra fåder swurit hafwer, at gifwa them et land, ther mjölk och honing uti flyter, såsom thet i thenna dag för ögonen år. Jag swarade och sade: Ja, HERre, thet ske altså.
6. Och HERren sade til mig: Predika alla thessa ord uti Juda ståder och uppå gatorna i Jerusalem, och såg: Hörer thetta förbundets ord, och görer ther efter.
7. Ty jag hafwer betygat edra fåder, ifrå then dagen jag them utur Egypti land förde in til thenna dag, och betygade stådse, och sade: Hörer min röst.
8. Men the hörde intet, och böjde ej heller sina öron hår til; utan hwar och en gick efter sitt onda hjertas tycke. Therföre wil jag ock öfwer them gå låta alt thetta förbundets ord, thet jag them böd at the göra skulle, och the dock ther efter icke gjort hafwa.
9. HERren sade til mig: Jag wet wål huru the i Juda och Jerusalem gadda sig tilhopa.
10. The wånda sig til sina förfåders synder, hwilka mitt ord ej heller höra wille, utan följde ocksså andra gudar efter, och tjente them: altså hafwer Jsraels hus och Juda hus nu allestådes brutit mitt förbund, thet jag med theras fåder gjort hafwer.
11. Therföre si, såger HERren: Jag wil låta en olycka gå öfwer them, then the icke undkomma skola; och når the ropa til mig, så wil jag intet höra them.
12. Så låt tå Juda ståder och Jerusalems inbyggare gå bort och ropa til the gudar åt hwilka the rökt hafwa; men the skola intet hjelpa them i theras nöd.
13. Ty så många ståder, så många gudar hafwer tu, Juda; och så många gator som i Jerusalem åro, så många ståndeliga altaren hafwen J upsatt, til at röka för Baal.
14. Så bed nu intet för thetta folket, och haf ingen åkallan eller bön för them; ty jag wil intet höra them, når the ropa til mig i sin nöd.
15. Hwad hafwa mina wånner til at skaffa i mitt hus? The bedrifwa all skalkhet, och mena thet heliga köttet

skal taga thet bort af them; och när the
illa göra, så äro the glade ther öfwer.
16. HERren kallade tig et grönt,
skönt, fruktsamt oljoträ; men nu haf-
wer han, med et stort mordskri, uptändt
en eld ther omkring, så at thes qwistar
måste förderfwade warda.
17. Ty HERren Zebaoth, som tig
planterat hafwer, hafwer lofwat tig
ondt, för Israels hus och Juda hus
ondskas skul, then the bedrifwa, så at
the förtörna mig i thet the röka för
Baal.
18. HERren hafwer mig thet uppen-
barat, så at jag thet wet; och han wiste
mig hwad the hafwa för händer,
19. Nemligen, at the wilja slagta
mig, lika som et armt får; ty jag
wißte icke, at the emot mig rådslagit
hade, och sagt: Låt oß förderfwa träet
med sin frukt, och utrota honom utu
the lefwandes land, at på hans namn
skal aldrig mer tänkt warda.
20. Men tu, HERre Zebaoth, tu rätt-
wise domare, tu som bepröfwar nju-
rar och hjerta, låt se tin hämnd öfwer
them; ty jag hafwer befallt tig min
sak.
21. Therföre säger HERren altså
emot them i Anathoth, hwilka efter titt
lif stå, och säga: Spå oß intet i HER-
rans namn, om tu icke annars wil dö
af wåra händer;
22. Therföre säger HERren Zebaoth
altså: Si, jag wil hemsöka them:
theras unga män skola med swärd dräp-
ne warda, och theras söner och döttrar
af hunger dö;
23. Så at intet af them skal qwar
blifwa; ty jag skal låta en olycka gå
öfwer them i Anathoth, på thet året
tå the skola hemsökte warda.

12. Capitel.

HERre, om jag än med tig wille til
rätta gå, så behåller tu dock rätten; lik-
wäl måste jag tala med tig om rätten.
Hwi går the ogudaktiga så wäl, och
the föraktare hafwa allahanda nog?
2. Tu planterar them, at the rota sig,
och wäxa, och bära frukt: tu låter them
mycket tala om tig, och tu näpser them
intet.
3. Men mig, HERre, känner tu, och
ser mig, och pröfwar mitt hjerta för
tig; men them låter tu gå fritt, lika
som får, at the skola slagtade warda,
och skonar them, på thet the skola dräp-
ne warda.
4. Huru länge skal dock landet stå så
jämmerligt, och gräset på marken alle-
städes borttorkas, för inbyggarenas
ondskas skul, at både djur och foglar
ther intet mer äro? Ty the säga: Ja,
han wet mycket huru oß gå skal.
5. Om the göra tig plats, som til fot
gå, huru wil tig gå, tå tu med resenä-
rer löpa skal? Och om tu söker efter
säkerhet uti thet land ther frid är, hwad
wil tå med tig warda wid then hög-
modiga Jordanen?
6. Ty tina bröder och tin faders hus
förakta tig ock, och ropa Jadut öfwer
tig: therföre tro them intet, om the än
tala wänligt med tig.
7. Therföre hafwer jag måst öfwer-
gifwa mitt hus, och fly mitt arf, och
gifwa min älskeliga själ uti fiendehand.
8. Mitt arf är mig wordet såsom et
lejon i skogen, och ryter emot mig;
therföre är jag thet harmse worden.
9. Mitt arf är som en spräcklig fogel,
omkring hwilken foglarne församla sig:
up, och församler eder alla djur på
marken; kommer och äter.
10. Många herdar hafwa förderfwat
min wingård, och förtrampat min åker;
the hafwa gjort min sköna åker til en
öken; the hafwa gjort honom öde.
11. Jag ser allaredan huru jämmer-
ligt han förödd är: ja, hela landet är
öde; men ingen wil läggat uppå hjertat.
12. Ty the förderfware komma öfwer
alla högar i öknen, och HERrans frä-
tande swärd ifrå then ena landets ända
in til then andra; och intet kött skal
frid hafwa.
13. The så hwete; men tistel skola the
upskära: the göra sig omak nog; men
the skola intet nyttjat: the skola icke
glädjas af sin årswäxt, för HERrans
grymma wredes skul.

14. Thetta säger HErren emot alla mina onda grannar, som antasta then arfwedel som jag mitt folk Israel utskiftat hafwer: Si, jag skal rycka them utu theras land, och taga Juda hus midt ut ifrå them.
15. Och när jag hafwer uttagit them, skal jag åter förbarma mig öfwer them, och låta hwar och en komma til sin arfwedel och til sitt land igen.
16. Och thet skal ske, om the lära af mitt folk, at the swärja wid mitt namn: Så wißt som HERren lefwer; lika som the tilförene hafwa lärt mitt folk swärja wid Baal; så skola the upbyggas ibland mitt folk.
17. Men om the icke höra wilja, så skal jag thet folket uprycka, och förgöra thet, säger HErren.

13. Capitel.

Thetta säger HErren til mig: Gack bort och köp tig en linnen gördel, och gjorda tina länder ther med, och gör honom icke wåt.
2. Och jag köpte en gördel, efter HErrans befallning, och bandt honom kring om mina länder.
3. Så skedde HErrans ord andra gången til mig, och sade:
4. Tag then gördelen som tu köpt och om tina länder bundit hafwer, och statt up och gack bort til Phrath, och göm honom ther uti en stenklyfta.
5. Jag gick åstad och gömde honom in wid Phrath, som HErren mig budit hade.
6. Men en lång tid ther efter sade HErren til mig: Statt up och gack bort til Phrath, och tag then gördelen igen, som jag bad tig ther bortgömma.
7. Jag gick bort til Phrath, och grof honom up, och tog gördelen af thet rum, ther jag honom lagt hade; och si, gördelen war förderfwad, så at han intet mer dugde.
8. Tå skedde HErrans ord til mig, och sade:
9. Thetta säger HErren: Lika så skal jag förderfwa then stora högfärden i Juda och Jerusalem.
10. Thet onda folket, som mina ord icke höra wilja, utan gå efter sitt hjertas tycke, och följa andra gudar, til at tjena och tilbedja them, the skola warda lika som gördelen, then intet mer duger.
11. Ty lika som man binder gördelen om sina länder, altså hafwer jag, säger HErren, omgjordat mig hela Israels hus och hela Juda hus, at the skulle wara mitt folk til et namn, lof och ära; men the wille icke höra.
12. Så säg them nu thetta ordet: Thetta säger HErren, Israels Gud: Alla läglar skola med win fyllde warda; så skola the säga til tig: Ho wet thet icke, at man skal fylla läglarna med win?
13. Så säg til them: Thetta säger HErren: Si, jag skal fylla *alla them* som i thetta land bo, Konungarna, som på Davids stol sitta, Presterna och Propheterna och alla Jerusalems inbyggare, så at the druckne warda.
14. Och jag skal förströ them, then ena med then andra, fäderna samt med barnen, säger HErren; och skal hwarken skona eller öfwerse, eller barmhertig wara öfwer theras förderf.
15. Så hörer nu och märker til, och trotser icke; ty HErren hafwer thet sagt.
16. Gifwer HErranom eder Gud äran, förr än thet mörkt warder, och förr än edra fötter stöta sig på the mörka berg, så at I wänten efter ljuset, och han skal dock göra alt til mörker och skugga.
17. Men wiljen I thetta icke höra, så måste dock min själ hemligen gråta öfwer sådan stolthet; mina ögon måste med tårar flyta, at HErrans hjord fången warder.
18. Säg Konungen och Drottningen: Sätter eder ned; ty härlighetens krona är eder af hufwudet fallen.
19. The städer söder ut äro tilslutne, och ingen är som them upläter; hela Juda är allsamman bortförd.
20. Uplyfter edra ögon, och ser huru

the nordan efter komma. Hwar är nu hjorden, som tig befalld war, tin härliga hjord?

21. Hwad wil tu säga, tå han tig så hemsökande warder? Ty tu hafwer så want them emot tig, at the Förstar och höfdingar wara wilja. Hwad gäller, tig warder ängest uppå kommande, lika som en qwinna i barnsnöd?

22. Och om tu i titt hjerta säga wille: Hwarföre wederfars mig dock sådant? För tina många mißgerningars skul är tin blygd uptäckt och tina ben blottade.

23. Kan ock en Ethioper förwandla sin hud, eller en parder sina fläckar? Tå kunnen J ock något godt göra, efter J ondt wane ären.

24. Therföre wil jag förskingra them, lika som strå, thet för wädret uti öknen drifwit warder.

25. Thet skal wara tin lön och tin del, som jag tig tilmätit hafwer, säger HERren, therföre at tu mig förgätit hafwer, och förtröstade uppå lögn.

26. Så wil jag ock högt uptäcka tin blygd, at man tin skam wäl se skal.

27. Förty jag hafwer sett titt horeri, tin kättja, titt oförskämda boleri, ja, tin styggelse både på högar och på åkrar. We tig Jerusalem; när wil tu dock någon tid renad warda?

14. Capitel.

Thetta är thet ord som HERren til Jeremia sade om then dyra tiden.

2. Juda ligger jämmerlig; hans portar stå i en ömklig måtto; thet står beklagligt til i landet, och i Jerusalem är et stort rop.

3. The stora sända the små efter watn; men tå the komma til brunnen, så finna the intet watn, och bära sina käril toma hem igen; the gå sorgse och bedröfwade, och omswepa sitt hufwud,

4. Therföre at jorden remnar, efter thet intet regnar på jorden: åkermännerne gå sorgse, och omswepa sitt hufwud.

5. Ty ock hinderna, som på marken kalfwa, öfwergifwa sina kalfwar, efter intet gräs wäxer.

6. Wildåsnorna stå på bergen och lukta efter wädret, lika som drakar, och försmäkta, efter ingen ört wäxer.

7. Ack! HErre, wåra mißgerningar hafwa thet förtjent; men hjelp dock, för titt namns skul; ty wår ohörsamhet är stor, ther wi emot tig med syndat hafwe.

8. Tu äst Israels tröst, och hans nödhjelpare; hwi ställer tu tig lika som tu wore främmande i landet, och såsom en gäst, then icke mer än en natt ther inne ligger?

9. Hwi hafwer tu tig såsom en hjelte, som förtwiflad är, och som en kämpe, then intet hjelpa kan? Tu äst dock ju ibland oß, HErre, och wi nämnas efter titt namn: öfwergif oß icke.

10. Så säger HERren om thetta folket: The löpa gerna hit och tit, och blifwa icke gerna hemma: therföre hafwer HERren ingen wilja til them; utan han tänker nu uppå theras mißgerningar, och wil hemsöka theras synder.

11. Och HERren sade til mig: Tu skal intet bedja för thetta folket om nåd.

12. Ty om the än fastade, så wil jag dock intet höra theras bön; och om the än hade bränneoffer och spisoffer fram, så behagade the mig dock intet: utan jag wil göra en ända uppå them med swärd, hunger och pestilentie.

13. Tå sade jag: Ack, HERre HERre! Si, Propheterne säga them: J skolen intet swärd se, och ingen dyr tid få när eder; utan jag skal gifwa eder en god frid i thetta rummet.

14. Och HERren sade til mig: Propheterne spå lögn i mitt namn; jag hafwer intet sändt them, och intet befallt them, och intet talat med them; the predika eder falska syner, spådom, afguderi och sina hjertans bedrägeri.

15. Therföre säger HERren om the Propheter, som i mitt namn prophetera, ändock jag them intet sändt hafwer, och the likwäl predika, at intet swärd eller dyr tid skal komma i thetta land: Sådane Propheter skola dö genom swärd och hunger.

16. Och folket, hwilka the prophetera, skola af swärd och hunger ligga här och ther på gatorne i Jerusalem, at ingen skal begrafwa them; sammalunda ock theras hustrur, söner och döttrar: och jag skal gjuta theras ondska uppå them.

17. Och tu skal säga til them thetta ordet: Mina ögon flyta med tårar dag och natt, och wända intet åter; ty jungfrun, mitt folks dotter, är grufweligen plågad och jämmerligen slagen.

18. Går jag ut på marken, si, så ligga ther the slagne med swärd; kommer jag in uti staden, så ligga ther the försmäktade af hunger; ty ock Propheterne och Presterne måste bortdraga uti et land thet the intet känna.

19. Hafwer tu tå förkastat Juda? Eller hafwer tin själ en wämjelse til Zion? Hwi hafwer tu tå så slagit oß, at oß ingen hela kan? Wi hoppades, at thet skulle frid warda; men här kommer intet godt: wi hoppades, at wi skulle helade warda, och si, här är nu mera wedermöda.

20. HErre, wi känne wårt ogudaktiga wäsende och wåra fäders mißgerningar; ty wi hafwe syndat emot tig.

21. Men, för titt namns skul, låt oß icke skämde warda; låt tin härlighets säte icke begabbadt warda; kom dock ihog, och låt icke titt förbund med oß återwända.

22. Thet är dock ingen ibland hedningarnas afgudar, som regn gifwa kan; himmelen kan ock icke regna. Tu äst ju HErren wår Gud, uppå hwilken wi hoppas; ty tu kan altsammans thetta göra.

15. Capitel.

Och HErren sade til mig: Om än Mose och Samuel för mig stode, så hafwer jag dock intet hjerta til thetta folket: drif them bort ifrå mig, och låt them fara.

2. Och om the säga til tig: Hwart skole wi? Så säg tu til them: Thetta säger HErren: Hwem döden drabbar, uppå honom drabbe han; hwem swärdet drabbar, uppå honom drabbe thet; hwem hungren drabbar, uppå honom drabbe han; hwem fängelse drabbar, uppå honom drabbe thet.

3. Ty jag wil hemsöka them med fyrahanda plågor, säger HErren: med swärd, at the skola slagne warda: med hundar, som them bortsläpa skola: med himmelens foglar och med djuren på jorden, at the skola upätne warda och förgås.

4. Och jag skal låta drifwa them hit och tit i alla riken på jorden, för Manaße skul, Hiskia sons, Juda Konungs, för thet han i Jerusalem bedrifwit hafwer.

5. Ho wil tå förbarma sig öfwer tig, Jerusalem? Ho wil tå medlidande med tig hafwa? Ho skal tå gå bort och förwärfwa tig frid?

6. Tu hafwer öfwergifwit mig, säger HErren, och äst affällig worden ifrå mig: therföre hafwer jag uträckt min hand emot tig, at jag skal förderfwa tig: mig ledes wid at förbarma mig.

7. Jag skal kasta them med en kastoskåfwel bort utu landet; och mitt folk, som sig icke ifrå sitt wäsende omwända wilja, them skal jag allesamman faderlösa göra och förderfwa.

8. Mig skola ibland them flera enkor warda än sanden i hafwet är: jag skal låta komma öfwer the unga mäns moder en uppenbar förderfware, och ther med låta öfwerfalla staden hastigt och oförseende:

9. Så at then som sju barn hafwer, hon skal eländig warda, och af hjertat sucka; ty theras sol skal bittida på dagen nedergå, at theras berömmelse och glädje skal en ända hafwa; och them som qwar blifwa skal jag gifwa til swärdet för theras fiender, säger HErren.

10. Ack! min moder, at tu mig födt hafwer, öfwer hwilken hwar man Jadut ropar i hela landet: jag hafwer dock uppå ocker hwarken lånt eller tagit; likwäl bannar mig hwar man.

11. HErren sade: Nu wäl, jag skal somliga af eder igen behålla; ty thet skal åter wäl gå; och jag skal komma eder til hjelp i nöd och ångest ibland fienderna.

12. Menar tu, at icke någonstädes nä-

got jern är, som kan sönderslå thet jern
och koppar nordan efter?
13. Men jag skal tilförene gifwa edert
gods och ägodelar til sköfwels, så at I
skolen få ther intet före, och thet för al-
la edra synders skul, som I uti alla
edra gränser bedrifwit hafwen:
14. Och skal låta eder komma bort til
edra fiender, uti et land thet I intet
kännen; ty elden i min wrede är öfwer
eder uppå gången.
15. Ack! HErre, tu wet thet; kom
oß ihog, och låt tig om oß wårda,
och hämnas oß uppå wåra förföl-
jare; anamma oß, och fördröj icke
tin wrede öfwer them; ty tu wet, at
wi för tin skul försmädade warde.
16. Emedlertid håller oß titt ord
uppe, tå wi thet få; och thet samma
titt ord är wårt hjertas fröjd och
tröst; ty wi äre ju nämnde efter titt
namn, HErre Gud Zebaoth.
17. Wi gifwe oß icke i sällskap til the
begabbare, eller fröjde oß med them;
utan blifwe ensamme, för tin hands
fruktans skul; ty tu wredgas swårligen
öfwer oß.
18. Hwi warar tå wår wedermöda
så länge, och wåra sår äro så ganska
onda, at them ingen hela kan? Tu äst
oß worden lika som en källa, then intet
mer rinna wil.
19. Therföre säger HErren altså:
Om tu håller tig in til mig, så wil jag
hålla mig til tig, och tu skal blifwa min
predikare; och om tu lärer the fromma
skilja sig ifrå the onda, så skal tu wara
min lärare, och förr än tu skulle falla
in til them, skola the falla til tig.
20. Ty jag hafwer gjort tig til en fast
koppar mur emot thetta folket. Om the
emot tig strida, så skola the dock intet
förmå emot tig; ty jag är när tig, til at
hjelpa tig och frälsa tig, säger HErren;
21. Och skal frälsa tig utu the högmo-
digas hand, och förloßa tig utu the ty-
ranners hand.

16. Capitel.

Och HErrans ord skedde til mig, och
sade:
2. Tu skal ingen hustru taga tig, eller fö-
da några söner, eller döttrar i thetta rum;
3. Ty så säger HErren om the söner
och döttrar som i thetta rummet födde
warda, och om mödrarna som them
föda, och om theras fäder som them
föda i thetta land:
4. The skola dö af krankheter, och
hwarken begråtne eller begrafne warda;
utan skola til träck warda på marken:
ther til skola the ock genom swärd och
hunger förgås, och theras kroppar sko-
la foglarna under himmelen och djuren
på marken til spis warda.
5 Ty så säger HErren: Tu skal icke
gå til begängelse, och skal ej heller nå-
gonstädes gå til begråtning, eller med-
lidande öfwer them hafwa; ty jag haf-
wer tagit min frid ifrå thetta folk, säger
HErren, samt med min nåd och barm-
hertighet:
6. At både stora och små skola dö i
thetta land, och intet begrafne eller be-
gråtne warda; och ingen skal rifwa sig
eller raka sitt hår öfwer them.
7. Och man skal ej heller utskifta bröd
i then begråtning, til at hugswala
them öfwer liket, och ej heller gifwa
them dricka af tröstebägaren öfwer fa-
der och moder.
8. Therföre skal tu intet gå in uti nå-
got dryckehus, til at sitta när them, el-
ler til at äta, eller til at dricka.
9. Ty så säger HErren Zebaoth, Is-
raels Gud: Si, jag skal borttaga af
thetta rum, för edra ögon och medan
I än lefwen, fröjd- och glädjeröst, brud-
gummes och bruds röst.
10. Och när tu alt thetta til thetta
folket sagt hafwer, och the säga til tig:
Hwi talar HErren öfwer oß all then-
na stora olyckan? Hwilken är then
mißgerning eller synd, ther wi med emot
HErren wår Gud syndat hafwe?
11. Så skal tu säga them: Therföre
at edra fäder, säger HErren, hafwa
öfwergifwit mig, och följt andra gu-
dar, tjent them, och tilbedit them; men
mig hafwa the förlåtit, och intet hållit
min lag;
12. Och I ännu wärre gören än edra

fäder; ty si, hwar och en lefwer efter sitt onda hjertas tycke, på thet han icke skal lyda mig.

13. Therföre skal jag drifwa eder utu thetta landet in uti et land, ther hwarken I eller edra fäder af weten: ther skolen I tjena andra gudar dag och natt; och ther skal jag ingen nåd bewisa eder.

14. Therföre si, then tiden kommer, säger HErren, at man intet mer skal säga: Så sant som HErren lefwer, som Israels barn utur Egypti land fört hafwer;

15. Utan, så sant som HErren lefwer, som Israels barn fört hafwer utu nordlanden och utur alla land, tit han them utdrifwit hafwer; ty jag skal låta them igenkomma uti thet land som jag theras fäder gifwit hafwer.

16. Si, jag skal utsända många fiskare, säger HErren; the skola fiska them: och ther efter skal jag utsända många jägare; the skola fånga them på alla berg, på alla högar och i alla stenklyftor.

17. Ty mina ögon se uppå alla theras wägar, at the icke skola kunna gömma sig för mig; och theras mißgerning är för mina ögon ofördold.

18. Men tilförene skal jag dubbelt betala theras mißgerning och synd, therföre at the hafwa orenat mitt land med theras afguderis lik, och gjort mitt land fullt med sin styggelse.

19. HErre, tu äst min starkhet och kraft och min tilflygt uti nöden. Hedningarne skola komma til tig af werldens ändar, och säga: Wåra fäder hafwa haft falska och fåfänga gudar, som intet hjelpa kunna.

20. Huru kan en menniska göra them til gudar, som inga gudar äro?

21. Therföre si, nu wil jag lära them, och göra them min hand och mitt wälde kunnigt, at the skola förnimma, at jag heter HErren.

17. Capitel.

Juda synd är med jernstyl och med skarp diamant skrifwen, och uti theras hjertas taflor grafwen, och uppå hornen af theras altaren:

2. At theras barn skola ihogkomma the samma altaren och lundar, wid the gröna trän på the höga berg.

3. Men jag skal gifwa tina höjder til sköflings, både på berg och slätter, samt med tina häfwor och alla tina ägodelar, för syndernas skul i alla tina gränser bedrifna.

4. Och tu skal warda utdrifwen utu titt arf, som jag tig gifwit hafwer; och jag skal göra tig til tina fienders träl uti et land thet tu intet känner; ty I hafwen uptändt min wredes eld, then ewinnerligen brinna skal.

5. Thetta säger HErren: Förbannad är then man, som förlåter sig uppå menniskor, och sätter kött sig til arm, och wiker med sitt hjerta ifrå HErranom.

6. Han skal warda såsom *ljung i öknen*, och skal intet få se then tilkommande tröstin; utan skal blifwa uti thet torra i öknen, uti en ofruktsam och öde mark.

7. Men wälsignad är then man, som förlåter sig uppå HErran, och HErren hans tröst är.

8. Han är lika som et trä, thet wid watn planteradt och wid en bäck rotadt är; ty om än en hetta kommer, så fruktar thet sig dock intet, utan thes löf blifwa gröna; och sörjer intet, när et torrt år kommer, utan thet bär frukt utan uppehåll.

9. Et argt illfundigt ting öfwer all ting är hjertat; ho kan utransakat?

10. Jag, HErren, kan utransaka hjertat, och pröfwar njurarna, och gifwer hwar och en efter hans wägar, och efter hans geningars frukt.

11. Ty lika som en fogel, som lägger sig uppå ägg, och utkläcker them icke, altså är then, som orätt gods församlar; ty han måste ther ifrå, tå han thet aldraminst tänker, och måste dock på sistone hafwa spott ther til.

12. Men wår helgedoms rum, nemligen, Guds härlighets säte, är altid fast blifwit.

13. Ty, HErre, tu äst Israels hopp;

alla the som tig förlåta, måste til skam
warda, och the affällige måste på
jorden skrifne warda; ty the öfwer-
gifwa HErran, som är en lefwande
wattukälla.
14. Hela tu mig, HErre, så warder
jag hel: hjelp tu mig, så är mig hul-
pit; ty tu äst min berömmelse.
15. Si, the säga til mig: Hwar är tå
HErrans ord? Käre, låt kommat.
16. Men jag hafwer förthenskul icke
flytt ifrå tig, min herde; så hafwer jag
ock intet begärt menniskors pris, thet
wet tu; hwad jag predikat hafwer, thet
är rätt in för tig.
17. War icke tu mig förskräckelig, min
tröst i nöden.
18. Låt them til skam komma, som
mig förfölja, och icke mig: låt them
förskräckas, och icke mig: låt olyckans
dag öfwer them gå, och sönderslå them
dubbelt.
19. Så säger HErren til mig: Gack
och statt i folkens port, ther Juda Ko-
nungar ut- och ingå, och i alla portar i
Jerusalem;
20. Och säg til them: Hörer HEr-
rans ord, I Juda Konungar, och hela
Juda, och alla Jerusalems inbyggare,
som igenom thenna porten ingån.
21. Thetta säger HErren: Wakter
eder, och bärer ingen börda om Sab-
bathsdagen genom portarna in i Jeru-
salem.
22. Och förer ingen klöf på Sabbaths-
dagen utur edra hus, och görer intet
arbete; utan helger Sabbathsdagen,
såsom jag edra fäder budit hafwer.
23. Men the höra intet, och böja intet
sina öron, utan blifwa halsstyfwe, på
thet the ju icke skola höra, eller ock låta
säga sig.
24. Om I hören mig, säger HErren,
så at I ingen börda bären om Sab-
bathsdagen igenom thenna stadsporten,
utan helgen honom, och görer intet ar-
bete på then dagen;
25. Så skola ock igenom thenna stads-
porten ut- och ingå Konungar och För-
star, som på Davids stol sitta, och ri-
da, och fara både med wagn och hästar,
the och theras Förstar, samt med alla
them som i Juda och i Jerusalem bo;
och thenna staden skal ewinnerligen be-
sutten warda.
26. Och skola komma utaf Juda stä-
der, och the omkring Jerusalem ligga,
och utaf BenJamins land, af dalar och
berg, och sönnan efter, the ther fram-
föra skola bränneoffer, offer, spisoffer
och tackoffer til HErrans hus.
27. Men om I icke hören mig, så at
I helgen Sabbathsdagen, och ingen
börda bären in genom the portar i Je-
rusalem på Sabbathsdagen, skal jag
uptända en eld i thes portar, then hu-
sen i Jerusalem förtära skal, och skal
intet utsläckt warda.

18. Capitel.

Thetta är thet ord som skedde af HEr-
ranom til Jeremia, och sade:
2. Statt up och gack ned uti kruko-
makarens hus: ther wil jag låta tig
höra mina ord.
3. Och jag gick ned i krukomakarens
hus; och si, han arbetade på skifwan.
4. Och krukan, som han utaf leret
gjorde, gick honom sönder i händerna:
tå gjorde han åter en annan kruka, så-
som honom täcktes.
5. Tå skedde HErrans ord til mig,
och sade:
6. Kan jag ock icke skicka mig, såsom
thenne krukomakaren, med eder af Is-
raels hus, säger HErren? Si, så-
som leret är i krukomakarens hand,
så ären ock I, af Israels hus, i min
hand.
7. Hastigt talar jag emot et folk och
rike, at jag thet utrota, förhärja och
förderfwa wil:
8. Men om thet omwänder sig ifrå
sin ondska, then jag emot talar, så
skal jag ock låta mig ångra thet onda
som jag tänkte göra them.
9. Och hastigt talar jag om et folk
och rike, at jag thet upbygga och
plantera wil:
10. Men gör thet illa för mina
ögon, så at thet icke hörer min röst,
så skal jag ock låta mig ångra thet

goda som jag them lofwat hafwer at
jag them göra skulle.
11. Så säg nu til them i Juda och
til Jerusalems inbyggare: Thetta sä-
ger HErren: Si, jag bereder eder en
olycka, och tänker något emot eder:
therföre wände sig hwar och en ifrå sit
onda wäsende, och bättrer edert wäsende
och anslag.
12. Men the sade: Ther warder intet
utaf; wi wilje wandra efter wåra
tankar, och göra hwar och en efter sitt
onda hjertas tycke.
13. Therföre säger HErren: Frä-
ger dock ibland hedningarna: Ho haf-
wer någon tid sådant hört, at Jungfrun
Israel så ganska grufweliga ting gör?
14. Snön blifwer dock längre på ste-
narne i marken, tå thet snögar ned af
Libanon, och regnwatnet förlöper icke
så snart,
15. Som mitt folk mig förgäter. The
röka åt gudar, och komma förargelse
åstad utan återwändo på sina stigar,
och gå på otrampade wägar:
16. På thet theras land skal til öde
warda, them til ewig skam, så at then
ther fram om går, skal sig förundra,
och rista hufwudet.
17. Ty jag skal, genom et östanwä-
der förskingra them för theras fiender;
jag skal wisa them ryggen, och icke an-
letet, tå the förderfwas.
18. Men the sade: Kommer och lä-
ter oß gå til råds emot Jeremia; ty
Presterne kunna icke fara wilse i la-
gen och the gamlas råd icke fela, och
Propheterne kunna icke lära orätt:
kommer och låter oß slå honom ihjäl
med tungan, och paßa intet uppå hwad
han säger.
19. HErre, akta uppå mig, och hör
mina motståndares röst.
20. Är thet rätt, at man wedergäller
ondt för godt? Ty the hafwa grafwit
min själ en grop. Kom dock ihog huru
jag för tig stått hafwer, så at jag ta-
lade theras bästa, och wände tin grym-
het ifrå them.
21. Så straffa nu theras barn med
hunger, och lät them för swärd falla,
at theras hustrur och enkor utan barn
blifwa, och theras män ihjälslagne,
och theras unga män i strid genom
swärd dräpne warda:
22. At et rop utaf theras hus må
hördt warda, huru tu med hast hafwer
låtit krigsfolk komma öfwer them; ty
the hafwa grafwit en grop til at fån-
ga mig, och lagt en snara för mina
fötter.
23. Och efter tu, HErre, wet alla
theras anslag emot mig, at the wilja
dräpa mig, så förlåt them icke theras
mißgerning, och lät theras synder icke
utstrukna warda för tig: låt them stör-
ta in för tig; och handla med them ef-
ter tin wrede.

19. Capitel.

Så sade HErren: Gack bort och
köp tig en lerkruka af krukomakaren,
samt med några af the äldsta i folket
och the äldsta af Presterna;
2. Och gack bort uti Hinnoms sons
dal, som ligger för tegelporten, och
predika ther the ord som jag säger tig;
3. Och säg: Hörer HErrans ord, I
Juda Konungar och Jerusalems in-
byggare. Så säger HErren Zebaoth,
Israels Gud: Si, jag wil låta en så-
dan olycka komma öfwer thetta rum-
met, at then thet hörer, honom skal
gålla i öronen,
4. Therföre at the hafwa öfwergif-
wit mig, och gifwit thetta rummet åt en
främmande gud, och rökt ther uti åt
andra gudar, hwilka hwarken the, el-
ler theras fäder, eller Juda Konungar,
känt hafwa, och hafwa gjort thetta
rummet fullt med oskyldigt blod.
5. Ty the hafwa byggt höjder til
Baal, til at upbränna sina barn, Ba-
al til bränneoffer, hwilket jag them
hwarken budit, eller ther om talat haf-
wer, och ej heller någon tid uti mitt
hjerta kommit är.
6. Therföre, si, then tid warder kom-
mande, säger HErren, at man thet-
ta rummet intet mer kalla skal Tho-
pheth, eller Hinnoms sons dal, utan
dräpodalen.

7. Ty jag skal förstöra Juda och Jerusalems Gudstjenst i thetta rummet, och skal låta them falla genom swärd för theras fiender och theras hand, som efter theras lif stå; och skal gifwa theras kroppar foglarna under himmelen och djuren på marken til mat.

8. Och jag skal göra thenna staden öde och til spott, så at alla the som gå ther fram, skola förundra sig uppå alla hans plågor, och bespotta honom.

9. Jag skal låta them äta sina söners och döttrars kött; och en skal äta then andras kött, uti then nöd och ångest, ther med theras fiender och the som efter theras lif stå them tränga skola.

10. Och tu skal sönderslå krukan för the män som med tig gångne äro.

11. Och säg til them: Thetta säger HErren Zebaoth: Rätt såsom man sönderslår en krukomakares käril, så at thet icke kan igen helt warda, så skal jag ock sönderkrossa thetta folk och thenna stad; och the skola i Thopheth begrafne warda, therföre at ther skal eljes intet rum wara til begrafning.

12. Så wil jag göra med thetta rummet och thes inbyggare, säger HErren, at thenna staden skal warda lika som Thopheth.

13. Thertil skola the hus i Jerusalem, och Juda Konungars hus, ju så orena warda, som thet rummet Thopheth; ja, alla hus, ther the på taken åt hela himmelens här rökt hafwa, och andra gudar dryckoffer offrat hafwa.

14. Och tå Jeremia igen kom ifrå Thopheth, tit HErren honom sändt hade til at prophetera, gick han in i gården åt HErrans hus, och sade til alt folket:

15. Thetta säger HErren Zebaoth, Israels Gud: Si, jag skal låta komma öfwer thenna staden och öfwer alla hans städer all then olycka som jag emot them talat hafwer, therföre at the äro halsstyfwe, och mina ord icke höra wilja.

20. Capitel.

Men tå Pashur, Immer son, Prestens, then för en Öfwerste i HErrans hus satt war, hörde Jeremia prophetera thessa orden,

2. Slog han Propheten Jeremia, och kastade honom i fängelse, i then öfra porten BenJamins, hwilken på HErrans hus är.

3. Och tå morgonen kom, tog Pashur Jeremia åter utu fängelset. Tå sade Jeremia til honom: HErren kallar tig icke Pashur, utan Magor alt omkring.

4. Ty så säger HErren: Si, jag skal gifwa tig, samt med alla tina wänner, uti en fruktan; och the skola falla genom sina fienders swärd; thet skal tu se med tina ögon: och jag skal öfwergifwa hela Juda uti Konungens hand af Babel; han skal föra them bort til Babel, och dräpa them med swärd.

5. Och jag skal gifwa alt godset i thenna staden, samt med alt hans arbete, och alla klenodier, och alla Juda Konungars håfwor, uti theras fienders hand, så at the skola them skinna, borttaga, och til Babel föra.

6. Och tu, Pashur, skal med alt titt husfolk gå fången, och til Babel komma; ther skal tu dö, och begrafwen warda, samt med alla tina wänner, för hwilka tu lögn predikar.

7. HErre, tu hafwer dragit mig, och jag hafwer mig draga låtit; tu hafwer warit mig för stark, och hafwer wunnit; men jag är ther öfwer kommen til spott dageligen, och hwar man gör gäck af mig.

8. Ty sedan jag talat, ropat och predikat hafwer om then plågan och förderfwet, är mig HErrans ord wordet til hån och spott dageligen.

9. Tå föll mig i sinnet: Jag wil intet mer tänka uppå honom, och intet mer predika i hans namn; men i mitt hjerta och i mina ben wardt lika som en brinnande eld innesluten, så at jag icke förmådde thet lida, och war hardt när förgången.

10. Ty jag hörer huru många banna mig, och jag måste allestädes wara rädd. Anklager; wi wilje anklaga ho-

nom, såga alla mina wänner och stallbröder, om wi kunne blifwa honom öfwermägtige, och komma åt honom, och hämnas öfwer honom.

11. Men HErren är med mig, såsom en stark hjelte: therföre skola mina förföljare falla, och icke winna, utan skola på stor skam komma, therföre at the så dåraktigt handla; ewig skal then skammen wara, och skal icke förgäten warda.

12. Och nu, HErre Zebaoth, tu som pröfwar the rättfärdiga, och ser njurar och hjerta, låt mig se tin hämnd öfwer them; ty jag hafwer befallt tig min sak.

13. Sjunger HErranom; låfwer HErran, som hjelper then fattigas lif utu the ondas händer.

14. Förbannad ware then dag, ther jag uti född war; then dagen ware osignad, på hwilken min moder mig födt hafwer.

15. Förbannad ware then, som min fader god tidning bar, och sade: Tu hafwer fått en ung son; på thet han skulle glädja honom.

16. Then mannen ware såsom the städer, som HErren omwände, och honom thet intet ångrade; han höre et skriande om morgonen, och om middagen et jämrande:

17. At tu dock icke hafwer dräpit mig i moderlifwet, at min moder måtte warit min graf, och hennes lif måtte ewinnerligen hafwande warit.

18. Hwi är jag dock utu moderlifwet framkommen, at jag sådan jämmer och hjertans sorg se måste, och sluta mina dagar med skam?

21. Capitel.

Thetta är thet ord som af HErranom skedde til Jeremia, tå Konung Zedekia sände til honom Pashur Malchija son, och Zephania Maaseja, Prestens son, och låt såga honom:

2. Fråga dock HErran för oß; ty NebucadNezar, Konungen i Babel, örligar emot oß, at HErren dock wille göra med oß efter alla sina under, på thet han må draga ifrån oß.

3. Jeremia sade til them: Thetta såger til Zedekia:

4. Så såger HErren, Israels Gud: Si, jag skal wända the wapn tilbaka, som I uti edra händer hafwen, ther I med striden emot Konungen i Babel och emot the Chaldeer, som eder omkring murarna belagt hafwa; och skal församla them i en hop midt i staden.

5. Och jag skal strida emot eder med utråckt hand, med stark arm, med stor wrede, grymhet och obarmhertighet.

6. Och skal slå inbyggarena i thenna staden, både folk och fä, så at the skola dö i en stor pestilentie.

7. Och ther efter, såger HErren, skal jag gifwa Zedekia, Juda Konung, samt med hans tjenare och folket, som i thenna staden efter pestilentie, swärd och hunger qwarblifne äro, uti NebucadNezars händer, Konungens i Babel, och uti theras fienders händer, och uti theras händer, som efter theras lif stå; at han så skal slå them med swärdsägg, at ther intet skonande, eller nåd, eller barmhertighet med skal wara.

8. Och såg thetta folket: Så såger HErren: Si, jag sätter eder före wägen til lifwet och wägen til döden.

9. Hwilken som blifwer i thenna staden, han måste dö igenom swärd, hunger och pestilentie; men then som gifwer sig ut til the Chaldeer, som eder belägga, han skal blifwa lefwande, och skal behålla sitt lif lika som et byte.

10. Ty jag hafwer ställt mitt ansikte öfwer thenna staden til olycka, och til intet godt, såger HErren; han skal Konungen i Babel öfwergifwen warda, at han skal upbränna honom med eld.

11. Och hörer HErrans ord, I af Juda Konungs hus.

12. Tu Davids hus, thetta såger HErren: Håller domen om morgonen, och hjelper then beröfwade utu wåldswerkarens hand, på thet min grymhet icke skal utfara lika som en eld, och brinna så, at then ingen utsläcka kan, för edert onda wäsende skul.

13. Si, säger HERren: Jag säger
tig, tu som bor i dalen, på bergen och
på jämna marken, och säger: Ho wil
öfwerfalla oß, eller komma in uti wårt
fäste?
14. Jag wil hemsöka eder, säger HER-
ren, efter edra gerningars frukt. Jag
skal uptända en eld uti eder skog; han
skal förtära alt thet ther omkring är.

22. Capitel.

Thetta säger HERren: Gack ned i
Juda Konungs hus, och tala ther thetta
ordet,
2. Och säg: Hör HERrans ord, tu
Juda Konung, som på Davids stol
sitter, både tu och tina tjenare och titt
folk, som igenom theßa portarna ingån:
3. Så säger HERren: Håller rätt
och rättwisa, och hjelper then beröf-
wade utu wåldswerkarens hand;
och oförrätter icke främlingen, then
faderlöse och enkan, och görer ingen
öfwerwåld, och utgjuter icke oskyldigt
blod i thetta rummet.
4. Om J thetta gören, så skola Ko-
nungarne, som på Davids stol sitta,
infara genom thetta husets portar, både
til wagn och til häst, samt med theras
tjenare och folk.
5. Men om J thetta icke hören, så
hafwer jag swurit wid mig sjelf, säger
HERren: Thetta hus skal förstördt
warda.
6. Ty så säger HERren om Juda
Konungs hus: Gilead, tu äst mig huf-
wudet i Libanon; hwad gäller, jag skal
göra tig til öde, och städerna utan in-
byggare.
7. Ty jag hafwer beställt förderfware
öfwer tig, hwar och en med sina
wapn; the skola omkull hugga tina ut-
walda cederträn, och kasta them i elden.
8. Så skola många hedningar gå fram
om thenna staden, och säga emellan
sig: Hwi hafwer HERren altså hand-
lat med thenna stora staden?
9. Och man skal swara: Therföre at
the HERrans sin Guds förbund öf-
wergifwit hafwa, och tilbedit andra
gudar, och tjent them.
10. Gråter icke öfwer the döda, och
grämer eder icke öfwer them: men grå-
ter öfwer then ther bortfar, och skal
aldrig igen komma, at han sitt fäder-
nesland mer se må.
11. Ty så säger HERren om Sal-
lum, Josia son, Juda Konungs, som
Konung är uti sin faders Josia stad,
som utfaren är af thetta rum: Han
skal intet komma här igen;
12. Utan måste dö uti thet rum, tit
han för en fånge förd är, och skal thetta
land intet mer se.
13. We honom, som upbygger sitt hus
med synd, och sina mak med orätt;
then sin nästa för intet arbeta låter,
och icke gifwer honom sin lön,
14. Och tänker: Nu wäl, jag wil
bygga mig et stort hus och et widt pa-
lats; och låter hugga sig fenster ther
uppå, och panelar thet med cederträ,
och målar thet rödt.
15. Menar tu, at tu wil wara Ko-
nung, efter tu prålar med cederträ?
Hafwer tin fader ock icke ätit och druc-
kit, och blef ändock likwäl wid rätt och
rättfärdighet; och honom gick wäl?
16. Han halp then elända och fattiga
til rätt; och thet gick honom wäl af:
är icke thetta rättsligen känna mig?
säger HERren.
17. Men tina ögon och titt hjerta stå
intet altså, utan på tin girighet, på at
utgjuta oskyldigt blod, til at göra öf-
werwåld och orätt.
18. Therföre säger HERren om Jo-
jakim, Josia son, Juda Konung: Man
skal intet begråta honom, sägande: Ack,
broder! Ack, syster! Man skal intet be-
gråta honom, sägande: Ack, herre!
Ack, ädling!
19. Han skal lika som en åsna begraf-
wen warda, bortsläpad och utkastad för
porten i Jerusalem.
20. Ja, gack ock nu up på Libanon
och ropa, och låt tig höra i Basan, och
ropa af Abarim; ty alla tina älskare
äro ömkelige.
21. Jag hafwer tilförene sagt tig thet,
tå thet ännu wäl stod med tig; men
tu sade: Jag wil intet hörat: altså

hafwer tu gjort alla tina lifsdagar, at
tu intet hafwer hört min röst.
22. Wädret drifwer alla tina herdar,
och tina älskare fara bort fångne: ther
måste tu tå til spott och skam warda,
för all tin ondskas skul.
23. Tu, som nu i Libanon bor, och
hafwer titt näste i cedertrå, huru skön-
ligen skal tu se ut, när tig wärk ochswe-
da uppå kommer, såsom en i barns nöd?
24. Så sant som jag lefwer, säger
HERren: Om Chonia, Jojakims son,
Juda Konung, wore en signetsring,
på min högra hand, så skulle jag äntå
rifwa tig ther af,
25. Och gifwa tig them i händer, som
efter titt lif stå, och för hwilka tu tig
fruktar, nemligen, uti NebucadNezars
händer, Konungens i Babel, och the
Chaldeers.
26. Och jag skal drifwa tig och tin mo-
der, som tig födt hafwer, uti et annat
land, thet edert fäderneslånd icke är;
och ther skolen I dö.
27. Och uti thet land, ther the af
hjertat gerna igen woro, skola the icke
igen komma.
28. Hwilken en eländig, föraktad och
fördrifwen man är dock Chonia? Et
wanwördadt och uselt fat. Ack! huru
är han dock, samt med sin säd, för-
drifwen, och uti et obekant land kastad?
29. O! land, land, land, hör HER-
rans ord.
30. Thetta säger HERren: Skrifwer
thenna mannen up för en förderfwad,
för en man, then i sina lifsdagar intet
lyckas skal; ty han skal icke hafwa
then lyckan at någon af hans säd skal
sitta på Davids stol och längre öfwer
Juda råda.

23. Capitel.

We eder, herdar, I som förderfwen
och förskingren min fosterhjord, säger
HERren.
2. Therföre säger HERren, Israels
Gud, om the herdar som mitt folk re-
gera: I hafwen förskingrat min hjord,
och bortdrifwit, och icke besökt honom;
si, jag skal hemsöka eder, för edert on-
da wäsendes skul, säger HERren.
3. Och jag skal församla thet qwar är
af min hjord utur alla land, tit jag
them utdrifwit hafwer, och skal hafwa
them hem igen til theras hus, at the
skola wäxa och förökas.
4. Och jag skal sätta herdar öfwer
them, som them sköta skola, at the icke
mer skola frukta sig eller förskräckas,
eller hemsökte warda, säger HERren.
5. Si, then tiden kommer, säger
HERren, at jag skal upwäcka David
rättfärdighetens frukt; och thet skal
wara en Konung, then wäl regera
skal, och skal uprätta rätt och rätt-
färdighet på jorden.
6. **På then tiden skal Juda hulpen**
warda, och Israel säker bo; och
thetta skal wara hans namn, thet
man honom kalla skal: HERREN,
wår rättfärdighet.
7. Therföre si, then tid skal komma,
säger HERren, tå man nu intet mer
skal säga: Så sant som HERren lef-
wer, som Israels barn utur Egypti
land fört hafwer;
8. Utan, så sant som HERren lef-
wer, som Israels hus säd utförde, och
hade utaf nordlanden och utur alla
land, tit jag them fördrifwit hafwer,
så at the skola nu bo i sitt land.
9. Emot Propheterna: Mitt hjerta
wil mig brista i mitt lif; alla mina ben
darra; mig är lika som en drucken
man, och lika som en then af win rag-
lar, för HERranom och för hans he-
liga ord:
10. At landet så fullt med horkarlar är,
at landet så jämmerligen står, at thet
så förbannadt är, och ängarna i öknen
förtorkas, och theras lefwerne är ondt,
och theras regemente duger intet.
11. Ty både Propheter och Prester
äro skalkar; och jag finner också theras
ondska i mitt hus, säger HERren.
12. Therföre är theras wäg lika som
en slipprig wäg i mörket, ther the uppå
slinta och falla; ty jag skal låta kom-
ma olycka öfwer them, theras hemsök-
ningsår, säger HERren.
13. Med the Propheter i Samarien

hafwer jag sett galenskap, at the propheterade i Baal, och förförde mitt folk Israel.

14. Men med the Propheter i Jerusalem ser jag en styggelse, huru the bedrifwa hor, och fara med lögn, och styrka the onda, på thet at ju ingen skal omwända sig af sin ondska: the äro alle för mig lika som Sodoma, och thes inbyggare lika som Gomorra.

15. Therföre säger HERren Zebaoth om Propheterna altså: Si, jag skal spisa them med malört, och gifwa them galla dricka; ty ifrå Propheterna i Jerusalem kommer ut skrymteri öfwer hela landet.

16. Thetta säger HERren Zebaoth: Hörer intet Propheternas ord, the eder prophetera: the bedraga eder; ty the predika sitt hjertas syner, och icke utaf HERrans mun.

17. The säga them som mig försmåda: HERren hafwer thet sagt: Eder warder wäl gångande; och alla them, som wandra efter sitt hjertas tycke, säga the: Thet kommer ingen olycka öfwer eder.

18. Ty ho hafwer warit i HERrans råd, then hans ord sett och hört hafwer? Ho hafwer förmärkt och hört hans ord?

19. Si, et HERrans wäder skal komma med grymhet, och et förskräckeligt owäder falla the ogudaktiga öfwer hufwudet.

20. Och HERrans wrede skal icke uphålla, til thes han gör och uträttar thet han i sinnet hafwer; här efter skolen I wäl förfarat.

21. Jag sände intet Propheterna; likwäl lupo the: jag talade intet med them; likwäl propheterade the.

22. Ty om the hade blifwit wid mitt råd, och hade predikat mitt folk mina ord, så hade the omwändt them ifrå theras onda wäsende och ifrå theras onda lefwerne.

23. Är jag icke en Gud, then hardt när är, säger HERren, och icke en Gud, then fjerran är?

24. Menar tu, at någon kan så hemligen fördölja sig, at jag icke kan se honom? säger HERren. Är icke jag then, som upfyller himmel och jord? säger HERren.

25. Jag hörer wäl, at Propheterne predika och prophetera lögn i mitt namn, och säga: Mig hafwer drömt, mig hafwer drömt.

26. När wilja nu Propheterne igen wända, the ther lögn prophetera, och prophetera sitt hjertas bedrägeri,

27. Och wilja, at mitt folk skal förgäta mitt namn, för theras drömmars skul, som then ene för then andre predikar; såsom theras fäder förgåto mitt namn, för Baals skul?

28. En Prophet, som drömmar hafwer, han predike drömmar; men then som mitt ord hafwer, han predike mitt ord rätt: huru när komma agnar och hwete tilhopa? säger HERren.

29. Är icke mitt ord lika som en eld, säger HERren, och såsom en hammare, then berg sönderslår?

30. Therföre, si, jag wil til the Propheter, säger HERren, som mina ord stjäla then ene från then andre.

31. Si, jag wil til the Propheter, säger HERren, som sitt eget ord föra, och säga: Han hafwer thet sagt.

32. Si, jag wil til them, som falska drömmar prophetera, säger HERren, och som predika them, och förföra mitt folk med sin lögn och lösaktiga ting, efter jag dock intet hafwer sändt them, och intet befallt them; the ock ej heller thetta folket nyttige äro, säger HERren.

33. Om thetta folket, eller en Prophet, eller en Prest, warder tig frågande, och säger: Hwilken är HERrans tunge? så skal tu säga til them hwad then tungen är: Jag skal bortkasta eder, säger HERren.

34. Och om en Prophet, eller Prest, eller folket, warder sägande: Thet är HERrans tunge; then samma skal jag hemsöka, och hans hus ther til.

35. Men så skal then ene tala med then andre, och säga sig emellan: Hwad swarar HERren? Och hwad säger HERren?

36. Och kaller thet icke mer HErrans tunge; ty hwar och en skal hans egna ord wara til en tunge, efter I altså lefwande Guds, HErrans Zebaoths, wår Guds ord förwänden.
37. Therföre skolen I säga til Propheten altså: Hwad swarar HErren tig? Och hwad säger HErren?
38. Nu, medan I sägen HErrans tunge, therföre säger HErren altså: Efter I kallen ordet HErrans tunge, och jag til eder sändt hafwer, och hafwer säga låtit, at I icke skullen kallat HErrans tunge;
39. Si, så skal jag taga eder bort, och bortkasta eder, samt med staden, som jag eder och edra fäder gifwit hafwer, ifrå mitt ansikte;
40. Och skal foga eder en ewig skam til, och en ewig försmädelse, then aldrig skal förgäten warda.

24. Capitel.

Si, HErren wiste mig twå fikonkorgar, satta in för HErrans tempel, sedan NebucadNezar, Konungen i Babel, hade bortfört Jechonia, Jojakims son, Juda Konung, samt med Juda Förstar, timmermän och smeder, ifrå Jerusalem, och låtit them komma til Babel.
2. Uti then ena korgen woro ganska goda fikon, såsom the först mogna fikonen äro; uti then andra korgen woro ganska onda fikon, så at man intet kunde äta them; så onda woro the.
3. Och HErren sade til mig: Jeremia, hwad ser tu? Jag sade: Fikon. The goda fikonen äro ganska goda, och the onda äro fast onda, så at man intet kan äta them; så onda äro the.
4. Tå skedde HErrans ord til mig, och sade:
5. Thetta säger HErren, Israels Gud: Lika som theßa fikonen äro goda, altså skal jag nådeligen uptaga the fångar af Juda, hwilka jag hafwer låtit hädan fara in uti the Chaldeers land;
6. Och skal nådeligen se til them, och skal låta them komma hit i landet igen, och skal upbygga them, och icke nederslå; jag skal plantera them, och icke uprycka;
7. Och skal gifwa them hjerta til at känna mig, at jag är HErren; och the skola wara mitt folk, och jag wil wara theras Gud; ty the skola af alt hjerta wända sig til mig.
8. Men lika som the onda fikon så onda äro, at man them icke äta kan, säger HErren, altså wil jag bortgifwa Zedekia, Juda Konung, samt med hans Förstar, och hwad qwar blifwit är i Jerusalem, the som äro qwar blifne i thetta landet, och the som uti Egypti land bo.
9. Jag skal foga them olycka til, och icke låta them blifwa uti något rike på jorden, så at the skola komma til skam, til et ordspråk, til en fabel och til bannor i alla rum, tit jag them bortdrifwande warder;
10. Och skal sända swärd, hunger och pestilentie ibland them, til thes the skola förgås af landet, som jag them och theras fäder gifwit hafwer.

25. Capitel.

Thetta är thet ord som til Jeremia skedde öfwer alt Juda folk, uti fjerde året Jojakims, Josia sons, Juda Konungs, hwilket thet första året är NebucadNezars, Konungens i Babel;
2. Hwilket ock Propheten Jeremia talade til alt Juda folk och til alla Jerusalems inbyggare, och sade:
3. HErrans ord är skedt til mig, ifrå trettonde året Josia Amons sons, Juda Konungs, alt in til thenna dag; och jag hafwer thet nu i tre och tjugu år med flit predikat eder: men I hafwen icke welat hörat.
4. Så hafwer ock HErren sändt til eder alla sina tjenare Propheterna ganska flitigt; men I hafwen intet welat höra them, eller böja edra öron ther til at I måtten hörat,
5. Tå han sade: Omwänder eder hwar och en af sin onda wäg och ifrån edert onda wäsende, så skolen I blifwa i landet, som HErren eder och edra fäder gifwit hafwer, i ewig tid:

6. Efterföljer icke andra gudar, så at I tjenen och tilbedjen them, på thet I icke skolen förtörna mig genom edra händers werk, och jag eder olycka tilfoga må.

7. Men I wiljen intet höra mig, säger HERren, på thet I ju skullen förtörna mig genom edra händers werk, til eder egen olycka.

8. Therföre, så säger HERren Zebaoth: Efter I icke willen höra mina ord;

9. Si, så skal jag utsända och komma låta alt folk af nordan, säger HERren, och min tjenare NebucadNezar, Konungen i Babel; och skal låta them komma öfwer thetta land, och öfwer them som ther uti bo, och öfwer alt thetta folk som här omkring ligger; och skal gifwa them til spillo och förderfwelse, och göra them til hån och ewigt öde;

10. Och skal taga ifrå them all glädje, sång, brudgummes och bruds röst, qwarns röst och lyktas ljus:

11. Så at alt thetta landet skal öde och förstördt ligga; och skal thetta folket tjena Konungen i Babel i sjuttio år.

12. Men när the sjuttio år ute äro, så skal jag hemsöka Konungen i Babel och alt thet folket, säger HERren, för theras mißgerningars skul; ther til ock the Chaldeers land, och skal görat til et ewigt öde.

13. Altså skal jag låta komma öfwer thetta land alla mina ord, som jag emot thet talat hafwer, nemligen, alt thet i thenna bok skrifwit står, thet Jeremia öfwer alla folk spått hafwer.

14. Och the skola också tjena, ändock the mägtigt folk och wäldige Konungar äro: altså skal jag wedergälla them efter theras förtjenst och efter theras händers werk.

15. Ty så säger HERren, Israels Gud, til mig: Tag thenna winbägaren full med wrede utaf min hand, och skänk ther utaf åt alla folk, them jag sänder tig til:

16. At the måga dricka, ragla, och blifwa galne för swärdet, som jag ibland them sända skal.

17. Och jag tog bägaren af HERrans hand, och skänkte åt alla folk, ther HERren sände mig til:

18. Nemligen, Jerusalem, Juda städer, hans Konungar och Förstar, at the skola öde och förstörde ligga, och skola wara til hån och bannor, såsom thet nu i thenna dag tilstår:

19. Thesslikes Pharao, Konungen i Egypten, samt med hans tjenare, hans Förstar och alt hans folk;

20. Alla land wäster ut; alla Konungar i Uz land; alla Konungar i the Palestiners land, samt med Askelon, Gasa, Ekron, och the öfwerblifna i Asdod;

21. Them af Edom; them af Moab; Ammons barn;

22. Alla Konungar i Tyro; alla Konungar i Zidon; Konungarna i the öar på hinsidan hafwet;

23. Them af Dedan; them af Thema; them af Bus, och alla Förstar i the landsändar;

24. Alla Konungar i Arabien; alla Konungar wäster ut, the i öknen bo;

25. Alla Konungar i Simri; alla Konungar i Elam, alla Konungar i Meden;

26. Alla Konungar norr ut, både när och fjerran, then ena med then andra; och alla Konungar på jorden, som på jordens krets äro: och Konung Sesach skal dricka efter thessa.

27. Och säg til them: Thetta säger HERren Zebaoth, Israels Gud: Dricker, at I druckne warden, spyn, och fallen, och kunnen icke upstå för swärdet som jag ibland eder sända skal.

28. Och om the icke wilja taga bägaren af tin hand och dricka, så säg til them: Altså säger HERren Zebaoth: I skolen dricka.

29. Ty si, uti then staden, som af mitt namn nämnd är, begynner jag til at plåga: menen I, at I skolen ostraffade blifwa? I skolen intet ostraffade blifwa; ty jag kallar swärdet öfwer alla them som bo på jorden, säger HERren Zebaoth.

30. Och tu skal prophetera them alla

thesza orden, och säg til them: HERren skal ryta utu höjden, och låta höra sitt dunder utaf sin heliga boning; han skal ryta öfwer sin boning; han skal sjunga en wisa, lika som en wintrampare, öfwer alla landets inbyggare,

31. Hwilkets ljud skal höras in til werldens ända; ty HERren hafwer til at skaffa i rätta med hedningarna, och skal hålla en dom med alt kött; the ogudaktiga skal han gifwa under swärd, säger HERren.

32. Thetta säger HERren Zebaoth: Si, en plåga skal komma ifrå thet ena folket til thet andra, och et stort wäder skal upwäckt warda ifrå landets sida.

33. Så skola the slagne af HERranom på samma tid ligga ifrå then ena jordens ända til then andra ändan: the skola intet warda begråtne, eller uptagne, eller begrafne, utan måste ligga på marken, och til träck blifwa.

34. Jämrer eder nu, J herdar, och roper, och wälter eder i aska, J wäldige öfwer hjorden; ty tiden är kommen, at J skolen slagtade och förströdde warda, och skolen sönderfalla såsom et kosteligt fat.

35. Och herdarne skola icke kunna fly, och the wäldige öfwer hjorden skola icke undkomma kunna.

36. Så skola herdarne ropa, och the wäldige öfwer hjorden skola jämra sig, at HERren så hafwer ödelagt theras bete,

37. Och theras ängar, ther så wäl tilstod, äro förderfwade af HERrans grymma wrede.

38. Han hafwer öfwergifwit sin hydda, lika som et ungt lejon; och så är theras land förstördt af tyrannens wrede, och af hans grymma wrede.

26. Capitel.

Uti Jojakims rikes begynnelse, Josia sons, Juda Konungs, skedde thetta ord af HERranom, och sade:

2. Thetta säger HERren: Gack in uti gården åt HERrans hus, och predika för alla Juda städer, som ther ingå til at tilbedja i HERrans hus, alla the ord som jag tig befallt hafwer at säga them, och lägg ther intet bort af.

3. Om the til äfwentyrs höra kunna och omwända sig hwar och en ifrå sitt onda wäsende, på thet jag ock måtte ångra mig thet onda som jag tänker at göra them för theras onda wäsende skul.

4. Och säg til them: Thetta säger HERren: Om J icke hören mig, så at J wandren uti min lag, som jag eder föresatt hafwer:

5. At J hören mina tjenares, Propheternas ord, them jag ständse til eder sändt hafwer, och J dock intet höra willen;

6. Så skal jag göra med *thetta hus* lika som med Silo, och göra *thenna staden* alla hedningar på jorden til bannor.

7. Tå nu Presterne, Propheterne och alt folket hörde Jeremia, at *han* sådana ord talade i HERrans *hus*,

8. Och Jeremia nu uttalat hade alt thet HERren honom befallt hade at säga alt folket, grepo honom Presterne, Propheterne och alt folket, och sade: Tu måste dö.

9. Hwi djerfwes tu prophetera i HERrans namn och säga: Thet skal så gå med thetta huset, lika som med Silo; och thenna staden skal så öde warda, at ther ingen mer inne bor? Och alt folket församlade sig i HERrans hus emot Jeremia.

10. Tå nu Juda Förstar thet hörde, gingo the utu Konungshuset up i HERrans hus, och satte sig för HERrans nya port.

11. Och Presterne och Propheterne talade inför Förstarna och alt folket, och sade: Thenne är döden wärd; ty han hafwer predikat emot thenna staden, såsom J med edra öron hört hafwen.

12. Men Jeremia sade til alla Förstarna och til alt folket: HERren hafwer sändt mig, at jag thetta alt, som J hört hafwen, predika skulle emot thetta huset och emot thenna staden.

13. Så bättrer nu edert wäsende och handel, och hörer HERrans eder Guds röst; så skal ock HERren låta sig ång-

ra thet onda som han emot eder talat hafwer.

14. Si, jag är i edra händer: I mågen göra med mig såsom eder godt och rätt tyckes.

15. Dock skolen I weta, at om I dräpen mig, så läggen I oskyldigt blod uppå eder sjelfwa, uppå thenna staden och hans inbyggare; ty i sanning hafwer HErren sändt mig til eder, at jag alt thetta för edra öron tala skulle.

16. Tå sade Förstarne och alt folket til Presterna och Propheterna: Thenne är icke saker til döds; ty han hafwer talat til oß i HErrans, wår Guds namn.

17. Och några af the äldste i landet stodo up och talade til hela hopen af folket, och sade:

18. Uti Hiskia, Juda Konungs tid war en Prophet, benämnd Micha af Moresa. Han talade til alt Juda folk, och sade: Thetta säger HErren Zebaoth: Zion skal upplöjd warda, såsom en åker, och Jerusalem skal blifwa til en stenhop, och HErrans hus berg til en wild skog.

19. Likwäl lät Hiskia, Juda Konung, och hela Juda icke förthenskul döda honom, ja, the fruktade hellre HErran, och bådo in för HErranom. Tå ångrade ock HErren thet onda som han emot them talat hade: therföre göre wi ganska illa emot wåra själar.

20. War också en, then ther propheterade i HErrans namn, Uria Semaja son, af Kiriath Jearim. Then samme propheterade emot thenna staden och emot thetta landet, lika som Jeremia.

21. Men tå Konung Jojakim och alle hans wäldige och Förstar hans ord hörde, wille Konungen låta döda honom; och Uria förnam thet, fruktade sig, och flydde, och for in uti Egypten.

22. Men Konung Jojakim sände några män in uti Egypten, ElNathan Achbors son, och andra med honom.

23. The förde honom utur Egypten, och hade honom in til Konung Jojakim; han lät tå dräpa honom med swärd, och lät begrafwa hans kropp snöpligt.

24. Altså war Ahikams Saphans sons hand med Jeremia, at han icke kom i folkets händer, at the hade dräpit honom.

27. Capitel.

Uti Jojakims rikes begynnelse, Josia sons, Juda Konungs, skedde thetta ordet af HErranom til Jeremia, och sade:

2. Thetta säger HErren til mig: Gör tig et ok, och häng thet på tin hals;

3. Och sänd thet til Konungen i Edom, til Konungen i Moab, til Konungen öfwer Ammons barn, til Konungen i Tyro och til Konungen i Zidon, med the sändningebåd som til Zedekia, Juda Konung, til Jerusalem komne äro.

4. Och befall them, at the säga sina Herrar: Thetta säger HErren Zebaoth, Israels Gud: Så skolen I säga edra Herrar:

5. Jag hafwer gjort jorden och menniskorna och djuren, som på jorden äro, genom min stora kraft och uträchta arm, och gifwer henne hwem jag wil.

6. Men nu hafwer jag gifwit alt thetta land uti min tjenares hand, NebucadNezars, Konungens i Babel, och hafwer theslikes gifwit honom the willdjur på marken, at the honom tjena skola.

7. Och alla folk skola tjena honom, hans son och hans sons son, til thes hans lands tid ock kommer, tå många folkslag och stora Konungar skola låta tjena sig af honom.

8. Men hwilket folk och rike icke wil tjena Konungen af Babel, NebucadNezar, och hwilken som icke gifwer sin hals under Konungens ok af Babel, thet folket skal jag hemsöka med swärd, hunger och pestilentie, säger HErren, til thes jag förgör them genom hans hand.

9. Therföre hörer intet edra Propheter, spåmän, drömtydare, dagwäljare och trollkarlar, som säga eder: I warden intet tjenande Konungen af Babel.

10. Förty the spå eder lögn, på thet
the skola draga eder långt bort utur
edert land, och jag tå utdrifwer eder,
och I förgås.
11. Ty hwilket folk, som böjer sin
hals under Konungens ok i Babel, och
tjenar honom, them skal jag låta blif-
wa uti sitt land, at the måga ther byg-
ga och bo, säger HErren.
12. Och jag talade alt thetta til Zede-
kia, Juda Konung, och sade: Böjer
eder hals under Konungens ok i Babel,
och tjener honom och hans folk, så sko-
len I blifwa lefwande.
13. Hwi wiljen I dö, tu och titt folk,
genom swärd, hunger och pestilentie?
såsom HErren sagt hafwer öfwer thet
folk, som Konungen i Babel icke tjena
wil.
14. Therföre hörer the Propheters ord
intet, som säga eder: I warden intet
tjenande Konungen af Babel; ty the
prophetera eder lögn.
15. Och jag hafwer intet sändt them,
säger HErren; utan the prophetera
lögn i mitt namn, på thet jag skal ut-
drifwa eder, och I förgås, samt med
Propheterna, som eder prophetera.
16. Och til Presterna och til alt thetta
folket talade jag, och sade: Thetta sä-
ger HErren: Hörer edra Propheters
ord intet, som eder prophetera, och
säga: Si, the kåril af HErrans hus
komma nu snart ifrå Babel hem igen;
förty the prophetera eder lögn.
17. Hörer them intet; utan tjener
Konungen af Babel, så blifwen I lef-
wande: hwi skulle dock thenna staden
warda til et öde?
18. Äro the Propheter, och hafwa
HErrans ord, så låt them thet HEr-
ranom Zebaoth afbedja, at the qwar-
blifna kårillen i HErrans hus, och
Juda Konungs hus, och i Jerusalem,
icke också til Babel förde warda.
19. Ty så säger HErren Zebaoth om
stoderna, och om hafwet, och om stolar-
na, och om the tyg som ännu qwar-
blifna äro i thenna staden,
20. Them NebucadNezar, Konungen
i Babel, icke borttog, tå han bortförde
Jechonia, Jojakims son, Juda Konung,
ifrå Jerusalem til Babel, samt med
alla Förstarne i Juda och Jerusalem;
21. Ty så säger HErren Zebaoth,
Israels Gud, om the tyg som ännu
qwarblifna äro i HErrans hus, och
i Juda Konungs hus, och i Jerusa-
lem:
22. The skola til Babel förda warda,
och ther blifwa in til then dagen jag
söker them, säger HErren, och jag lå-
ter them åter här up komma til thetta
rummet igen.

28. Capitel.

Och i thet samma året, uti Zedekia,
Juda Konungs rikes begynnelse, i femte
månaden af fjerde året, talade Hana-
nia Azurs son, en Prophet af Gibeon,
til mig uti HErrans hus, i Prester-
nas och alt folkets närwaro, och sade:
2. Thetta säger HErren Zebaoth,
Israels Gud: Jag hafwer sönderbru-
tit Konungens ok i Babel;
3. Och förr än tu år förlidna äro,
skal jag låta åter igen komma til thet-
ta rummet alla HErrans hus kåril,
hwilka NebucadNezar, Konungen i
Babel hädan tagit, och til Babel fört
hafwer.
4. Ther til skal jag ock låta Jechonia,
Jojakims son, Juda Konung, samt
med alla fångar af Juda, som til Ba-
bel förde äro, komma til thetta rummet
igen, säger HErren; ty jag skal sön-
derbryta Konungens ok i Babel.
5. Tå swarade Propheten Jeremia
til then Propheten Hanania, uti Pre-
sternas och alt folkets närwaro, som
i HErrans hus stodo:
6. Och sade: Amen; HErren göre
altså; HErren stadfäste tina ord, som
tu spått hafwer, at han låter HEr-
rans hus kåril, samt med alla fång-
na, komma til thetta rummet igen.
7. Men hör dock likwäl thetta ordet,
som jag för tina öron och alt folkets
öron talar:
8. The Propheter som för mig och
för tig warit hafwa af ålder, the
hafwa propheterat emot många land

och stora riken om örlig, om olycka
och om pestilentie;
9. Men når en Prophet prophete-
rar om frid, så warder man kännan-
de, om HERren honom i sanning
sändt hafwer, tå hans ord fullkom-
nade warda.
10. Tå tog Hanania oket af Prophe-
tens Jeremia hals, och sönderbröt thet.
11. Och Hanania sade i alt folkets
närwaro: Thetta säger HERren: Lika
så skal jag sönderbryta NebucadNezars
ok, Konungens i Babel, af alla folks
hals, förr än tu år förlidna äro. Och
Propheten Jeremia gick sin wäg.
12. Men HERrans ord skedde til
Jeremia, sedan then Propheten Ha-
nania hade sönderbrutit oket af Jere-
mia Prophetens hals, och sade:
13. Gack bort och säg Hanania: Thet-
ta säger HERren: Tu hafwer sönder-
brutit träoket; så gör nu et jernok i
samma stad.
14. Ty thetta säger HERren Zebaoth,
Israels Gud: Et jernok hafwer jag
hängt alt thetta folket på halsen, ther
the med tjena skola NebucadNezar,
Konungen i Babel: och the måste tjena
honom; ty jag hafwer ock gifwit ho-
nom willdjuren på marken.
15. Och Propheten Jeremia sade til
then Propheten Hanania: Hör dock,
Hanania: HERren hafwer intet sändt
tig, och tu hafwer åstadkommit, at thet-
ta folket förlåter sig uppå lögn.
16. Therföre säger HERren altså:
Si, jag skal taga tig bort utaf jorden:
i thetta året skal tu dö; ty tu hafwer
med titt tal afwändt them ifrå HER-
ranom.
17. Och så blef then Propheten Ha-
nania död thet samma året, i sjunde
månaden.

29. Capitel.

Thessa äro the ord i thet brefwet som
Propheten Jeremia sände af Jerusalem
til the öfriga äldsta som bortförde woro,
och til Presterna och Propheterna
och til alt folket, som NebucadNezar
ifrå Jerusalem til Babel bortfört hade,
2. Sedan Konung Jechonia och Drott-
ningen, med kamererarena och För-
starna i Juda och Jerusalem, samt
med timmermän och smeder i Jerusalem
borta woro,
3. Genom Elasa, Saphan son, och
Gemaria, Hilkia son, hwilka Zedekia,
Juda Konung, sände til Babel, til Ne-
bucadNezar, Konungen i Babel, och
sade:
4. Thetta säger HERren Zebaoth, Is-
raels Gud, til alla fångar som jag
hafwer låtit bortföra ifrå Jerusalem
til Babel:
5. Bygger hus, ther I uti bo kunnen;
planterer trägårdar, ther I frukt af
äta mågen;
6. Tager eder hustrur, och föder sö-
ner och döttrar; gifwer edra söner hu-
strur, och gifwer edra döttrar män, at
the måga föda söner och döttrar; för-
öker eder ther, så at I icke ären få.
7. Söker stadens bästa, tit jag haf-
wer låtit bortföra eder, och beder för
honom til HERran; ty tå honom
wäl går, så går eder ock wäl.
8. Ty thetta säger HERren Zebaoth,
Israels Gud: Låter icke the Propheter,
som när eder äro, och the spåmän be-
draga eder, och sköter intet edra dröm-
mar, som I drömmen;
9. Ty the spå eder lögn i mitt namn;
jag hafwer intet sändt them, säger
HERren.
10. Ty så säger HERren: När i
Babel sjuttio år ute äro, så skal jag
besöka eder, och skal upwäcka mitt
nådeliga ord öfwer eder, at jag skal
låta eder komma til thetta rum igen.
11. Ty jag wet wäl hwad tankar
jag hafwer om eder, säger HERren,
nemligen, fridens tankar, och icke
bedröfwelsens, at jag skal gifwa eder
then ända, som I wänten efter.
12. Och I skolen åkalla mig, och gå
och bedja mig; och jag skal höra eder.
13. I skolen söka mig, och finna
mig; ty om I mig af alt hjerta
söken,
14. Så skal jag låta mig finna af
eder, säger HERren; och jag skal

wända edert fångelse, och församla eder utur alla folk och utaf alla rum, tit jag eder utdrifwit hafwer, säger HERren; och skal låta eder åter komma til thetta rum igen, tädan jag eder hafwer bortföra låtit.

15. Ty I menen, at HERren hafwer upwäckt eder Propheter i Babel.

16. Men thetta säger HERren om Konungen som på Davids stol sitter, och om alt folket som i thenna staden bor, nemligen, om edra bröder som med eder uti fångelset icke utdragne äro:

17. Ja, så säger HERren Zebaoth: Si, jag skal sända ibland them swärd, hunger och pestilentie, och skal så ställa mig med them lika som med the onda fikon, them man wämjes wid at äta.

18. Och jag skal förfölja them med swärd, hunger och pestilentie, och skal icke låta them blifwa uti något rike på jorden, så at the skola warda til bannor, til under, til hån och spott ibland alla folkslag, tit jag them utdrifwande warder;

19. Therföre at the icke hafwa hört mina ord, säger HERren, them jag städse med mina tjenare Propheterna til eder sändt hafwer; men I willen intet höra, säger HERren.

20. Men I alle, som fångne bortförde ären, them jag hafwer ifrå Jerusalem til Babel draga låtit, hörer HERrans ord:

21. Thetta säger HERren Zebaoth, Israels Gud, emot Achab Kolaja son, och emot Zedekia Maaseja son, hwilka eder lögn spå i mitt namn: Si, jag skal gifwa them uti NebucadNezars händer, Konungens i Babel: han skal låta slå them för edra ögon,

22. Så at man skal göra bannor af them ibland alla fångar af Juda som i Babel äro, och säga: HERren göre tig lika som Zedekia och Achab, hwilka Konungen af Babel på eld steka lät,

23. Therföre at the bedrefwo en galenskap i Israel, och bedrefwo hor med andras hustrur, och predikade lögn i mitt namn, thet jag them intet befallt hade: thetta wet jag, och betygar thet, säger HERren.

24. Och emot Semaja af Nehelam skal tu säga:

25. Thetta säger HERren Zebaoth, Israels Gud: Therföre at tu under titt namn hafwer bref sändt til alt folket som i Jerusalem är, och til Presten Zephania Maaseja son, och til alla Presterna, och sagt:

26. HERren hafwer satt tig til en Prest uti Prestens Jehojada stad, at I skolen stare wara uti HERrans hus öfwer alla ursinniga och spåmän, at tu skal sätta them i fångahus och i stock:

27. Och nu, hwi straffar tu tå icke Jeremia af Anathoth, then eder propheterar?

28. Therföre at han til oß i Babel sändt hafwer, och låtit säga: Thet skal ännu länge wara; bygger hus, ther I uti bon, och planterer trägårdar, at I äten ther frukt af.

29. Och Presten Zephania hade läst thet samma brefwet, och låtit Propheten Jeremia höra thet.

30. Therföre skedde HERrans ord til Jeremia och sade:

31. Sänd bort til alla fångarna och lät säga them: Thetta säger HERren emot Semaja af Nehelam: Therföre at Semaja propheterar eder, och jag hafwer dock intet sändt honom, och hafwer gjort at I förlåten eder uppå lögn;

32. Therföre säger HERren altså: Si, jag skal hemsöka Semaja af Nehelam, samt med hans säd, så at ingen af hans skal blifwa ibland thetta folket, och skal icke se thet goda, som jag thetta mitt folk göra wil, säger HERren; ty han hafwer med sitt tal afwändt them ifrå HERranom.

30. Capitel.

Thetta är thet ord som af HERranom skedde til Jeremia:

2. Thetta säger HERren, Israels Gud: Skrif tig alla the orden uti en bok, them jag talar til tig.

3. Ty si, then tiden kommer, säger

HERren, at jag mitt folks fångelse, både Israels och Juda, wända skal, säger HERren; och skal låta them igenkomma uti thet land, som jag theras fäder gifwit hafwer, at the thet besitta skola.

4. Och theßa äro the ord som HERren talade om Israel och Juda.

5. Ty så säger HERren: Sant äret, thet går ju ömkeligt til med eder; thet är intet annat än fruktan på färde, och ingen frid.

6. Men fråger dock ther efter, och ser til om en manssperson föda kan? Huru går thet tå til, at jag ser alla män hålla sina händer uppå sina länder, såsom qwinnor i barnsnöd, och at alla ansikten så bleka äro?

7. Ack! thet är ju en stor dag; och hans like hafwer icke warit; och en bedröfwelse tid är i Jacob: likwäl skal them ther ut hulpit warda.

8. Men thet skal ske på then tiden, säger HERren Zebaoth, at jag hans ok sönderbryta skal af tin hals, och slita tina band sönder, at tu ther uti the främmande intet mer tjena skal;

9. Utan the skola tjena HERranom sinom Gud och sin Konung David, then jag them upwäcka skal.

10. Therföre frukta tig intet, min tjenare Jacob, säger HERren, och gif tig icke, Israel; ty si, jag wil hjelpa tig utu fjerran land, och tin säd utu sitt fångelses land, så at Jacob skal igenkomma, lefwa i frid, och nog hafwa, och ingen skal förskräcka honom.

11. Ty jag är när tig, säger HERren, at jag skal hjelpa tig; ty jag skal göra en ända med alla the hedningar, tit jag tig förskingrat hafwer; men med tig wil jag icke ända göra: men jag wil näpsa tig med måttlighet, på thet tu icke skal hålla tig oskyldig.

12. Ty thetta säger HERren: Tin skade är alt för stor, och tina sår äro alt för onda.

13. Tin sak handlar ingen, at han måtte förbinda them; tig kan ingen läka.

14. Alla tina älskare förgäta tig, och fråga ther intet efter: jag hafwer slagit tig, lika som jag sloge en fiende; och såsom en obarmhertig stupat tig, för tina stora mißgerningars skul, och för tina starka synders skul.

15. Hwad ropar tu öfwer tin skada och öfwer tin stora wärk? Jag hafwer dock thetta gjort tig för tina stora mißgerningar, och för tina starka synders skul.

16. Therföre alla the som tig frätit hafwa, the skola upfrätne warda; och alla the som tig ångest gjort hafwa, skola fångne warda; och the som tig beröfwat hafwa, skola beröfwade warda; och alla the som tig skinnat hafwa, skola skinnade warda.

17. Men tig wil jag åter helbregda göra, och hela tina sår, säger HERren, therföre at man kallar tig then fördrifna, och Zion, then ther ingen efterfrågar.

18. Thetta säger HERren: Si, jag skal wända Jacobs hyddors fångelse, och förbarma mig öfwer hans boning, och staden skal åter utur askan upbyggd warda, och templet skal stå som thet stå skal.

19. Och löf och fröjd skal gå ther ut; ty jag skal föröka them, och icke förminska; jag skal göra them stora, och icke mindre.

20. Hans söner skola wara såsom tilförene, och hans menighet skal trifwas för mig; ty jag wil alla them hemsöka, som honom pläga.

21. Och hans wäldige skal utaf honom sjelf född warda, och hans Herre komma utaf honom sjelf; och jag skal låta honom nalkas mig, och han skal för mig komma; ty hwilken är then eljes, som med så willigt hjerta nalkas mig? säger HERren.

22. Och I skolen wara mitt folk; och jag skal wara eder Gud.

23. Si, et HERrans wäder skal komma med grymhet; et förskräckeligt owäder skal falla the ogudaktiga öfwer hufwudet.

24. Ty HERrans grymma wrede skal icke uphålla, til thes han gör och uträttar hwad han i sinnet hafwer: på sistone skolen I wäl förnimma thet.

31. Capitel.

På then samma tiden, säger HErren, skal jag wara Israels slägters Gud, och the skola wara mitt folk.

2. Så säger HErren: Thet folk som qwar blifwit är för swärdet, hafwer funnit nåd i öknen; Israel drager bort til sin ro.

3. HErren hafwer mig synts i fjerran land: Jag hafwer ju altid och allestädes haft tig kär; therföre hafwer jag dragit tig til mig af blotta barmhertighet.

4. Nu wäl, jag skal åter upbygga tig, så at tu skal upbyggd heta, tu jungfru Israel: tu skal ännu med fröjd slå på trummor, och utgå i dans.

5. Tu skal åter plantera wingårdar på Samarie berg; plantera skal man, och pipa ther til.

6. Ty then tiden skal ännu komma, at wäktare på Ephraims berg ropa skola: Up, och låter oß gå up til Zion, til HErran wår Gud.

7. Ty så säger HErren: Roper öfwer Jacob med glädje, och fröjder eder öfwer hufwudet ibland hedningarna; roper högt, priser och säger: HErre, hjelp titt folk, the igenblifna i Israel.

8. Si, jag skal låta them komma utu nordlandet, och wil församla them ifrå jordens ändar, både blinda, halta, hafwande qwinnor, och them som nyfödt hafwa, så at the skola i en stor hop hit igen komma.

9. The skola komma gråtande och bedjande; så skal jag leda them: jag skal leda them ut med wattubäckar en slät wäg, at the icke skola stöta sig; ty jag är Israels fader, och Ephraim min förstfödde son.

10. Hörer, I hedningar, HErrans ord, och förkunner thet fjerran på öarne, och säger: Then som Israel förskingrat hafwer, han warder honom ock igen församlande, och skal taga wara uppå honom, såsom en herde på sin hjord.

11. Ty HErren skal förloßa Jacob, och hjelpa honom utu then mägtiges hand.

12. Och the skola komma och glädjas på Zions höjd, och skola med hopen föka in til HErrans gåfwor, nemligen, til korn, must, olja och unga får och oxar; så at theras själ skal warda lika som en watturik örtegård; och the skola intet mer bekymrade wara.

13. Altså skola jungfrurna lustiga wara i dans; ther til unga män och gamla, then ena med then andra; ty jag skal förwandla theras ångest i glädje, och trösta them, och fröjda them efter theras bedröfwelse.

14. Och jag skal göra Presternas hjerta fullt med glädje, och mitt folk skal mina gåfwor hafwa tilfyllest, säger HErren.

15. Thetta säger HErren: Man hörer en klagelig röst och bitterlig gråt i höjden. Rachel begråter sina barn, och wil intet låta sig trösta öfwer sina barn; ty thet är ute med them.

16. Men HErren säger altså: Låt af titt ropande och gråtande och tina ögons tårar; ty titt arbete är icke förgäfwes, säger HErren: the skola igenkomma utu fiendeland:

17. Och tina efterkommande hafwa mycket godt at wänta, säger HErren; ty tina barn skola komma uti sitt land igen.

18. Jag hafwer wäl hört huru Ephraim klagar: Tu hafwer späkt mig, och jag är ock späkt, lika som en kåt kalf: omwänd tu mig, så warder jag omwänd; ty tu, HErre, äst min Gud.

19. När jag omwänd wardt, så gjorde jag bättring; ty sedan jag lärde weta, slår jag mig uppå länderna; ty jag är på skam kommen, och blyges; ty jag måste lida then hån som jag tilförene förtjent hafwer.

20. Är icke Ephraim min älskelige son och mitt kära barn? Ty jag kommer nu wäl ihog hwad jag med honom talat hafwer: therföre brister mig mitt hjerta för hans skul, at jag måste förbarma mig öfwer honom, säger HErren.

21. Upsätt tig åminnelsetekn, sätt tig förjetekn, och styr titt hjerta in uppå

then rätta wägen, ther tu på wandra
skal: wänd om, tu jungfru Israel,
wänd om igen til theßa tina städer.
22. Huru länge wil tu wända tig
bort, tu affälliga dotter, then jag igen-
hämta wil? Ty HErren skal något
nytt skapa i landet: en qwinna skal
omfatta en man.
23. Thetta säger HErren Zebaoth,
Israels Gud: Man skal ännu säga
thetta ordet i Juda land och i thes
städer, tå jag theras fängelse wändan-
de warder: HErren wälsigne tig, tu
rättwisans boning, tu helga berg.
24. Och Juda, samt med alla sina
städer, skola bo ther inne; ther til åker-
män, och the som med hjordar omkring
fara.
25. Ty jag skal wederqwicka the
trötta själar, och mätta the bekym-
rade själar.
26. Therföre waknade jag up, och såg
mig om, och hade så sött sofwit.
27. Si, then tid kommer, säger HEr-
ren, at jag skal beså Israels hus och
Juda hus både med folk och fä.
28. Och som jag öfwer them wakat
hafwer til at uprycka, sönderrifwa,
omkullslå, förderfwa och til at pläga;
så skal jag ock waka öfwer them, til at
upbygga och plantera, säger HErren.
29. På then samma tiden skal man
intet mer säga: Fäderne hafwa ätit
sura windrufwor, och barnens tänder
äro ömma wordna;
30. Utan hwar och en skal dö för sin
mißgerning; och hwilken menniska, som
sura windrufwor äter, honom skola
hans tänder ömma warda.
31. Si, then tid kommer, säger
HERren, tå jag skal göra ett nytt
förbund med Israels hus och med
Juda hus:
32. Icke et sådant, som thet förra
förbundet war, thet jag med theras
fäder gjorde, tå jag tog them wid
handen, at jag skulle föra them utur
Egypti land, hwilket förbund the
intet hållit hafwa, och jag måste
twinga them, säger HERren:
33. Utan thetta skal wara förbun-
det, som jag skal göra med Israels
hus, efter thenna tiden, säger HER-
ren: Jag skal gifwa min lag uti
theras hjerta, och skrifwa then uti
theras sinne; och the skola wara mitt
folk, så wil jag wara theras Gud.
34. Och ingen skal lära then andra,
icke en broder then andra, och säga:
Kän HERran; utan the skola alla
känna mig, både små och stora, sä-
ger HERren; ty jag wil förlåta
them theras mißgerningar, och al-
drig komma theras synder mer ihog.
35. Thetta säger HErren, som gif-
wer solen dagen til et ljus, och månan
och stjernorna, efter theras lopp, nat-
ten til ljus; then som rörer hafwet, at
thes böljor brusa; HErren Zebaoth är
hans namn:
36. När thenna ordningen afkommer
för mig, säger HErren, så skal ock Is-
raels säd återwända, så at thet icke mer
skal wara et folk för mig.
37. Thetta säger HErren: Om man
kan mäta himmelen ofwan til, och
utransaka jordens grund, så skal jag
ock förkasta hela Israels säd för alt
thet som the göra, säger HErren.
38. Si, then tid kommer, säger HEr-
ren, at HErrans stad skal upbyggd
warda, ifrå Hananeels torn alt in til
hörnporten.
39. Och rättesnöret skal gå ther ifrå
längre ut, alt in til then högen Gareb,
och wända sig in åt Goath.
40. Och hela dödsdalen och askeplat-
sen, samt med hela dödsåkren, alt in til
Kidrons bäck, in til hörnet af hästpor-
ten öster ut, skal warda helig HErra-
nom, så at thet aldrig mer skal omkull
rifwit eller afbrutit warda.

32. Capitel.

Thetta är thet ord som af HErranom
skedde til Jeremia i tionde året Zedekia,
Juda Konungs, hwilket thet adertonde
året är NebucadNezars.
2. Tå belade Konungens här af Babel
Jerusalem; men Propheten Jeremia
låg fången i gården för fångahuset i
Juda Konungshus,

3. Ther Zedekia, Juda Konung, hade låtit inlägga honom, sägande: Hwi propheterar tu, och säger: Thetta säger HERren: Si, jag gifwer thenna staden uti Konungens händer i Babel, och han skal winna honom;

4. Och Zedekia, Juda Konung, skal icke undkomma the Chaldeer; utan jag skal gifwa honom uti Konungens händer af Babel, så at han skal munteligen tala med honom, och med sina ögon se honom;

5. Och han skal föra Zedekia til Babel: ther skal han ock blifwa, til thes jag söker honom, säger HERren; ty om I än striden emot the Chaldeer, skal thet dock intet lyckas eder.

6. Och Jeremia sade: HERrans ord är skedt til mig, och säger:

7. Si, Hanameel, Sallum son, tin faderbroders, kommer til tig, och skal säga: Käre, köp tu min åker i Anathoth; ty tu hafwer nästa bördsrätten ther til at tu skal köpa honom.

8. Altså kom Hanameel, min faderbroders son, til mig, såsom HERren sagt hade i gården för fångahuset, och sade til mig: Käre, köp min åker i Anathoth, som ligger i Benjamins land; ty tu hafwer arfsrätt ther til, och tu äst then näste; käre, köp honom. Tå förmärkte jag, at thet war HERrans ord;

9. Och köpte åkren af Hanameel, min faderbroders son, i Anathoth, och wägde honom penningarna til, sju siklar och tio silfwerpenningar;

10. Och skref et bref, och förseglade thet, och tog witne ther uppå, och wägde up penningarna på en wågskål;

11. Och tog thet förseglade köpebrefwet til mig, efter rätten och sedwänjan, och en öppen afskrift;

12. Och fick köpebrefwet Baruch, Neria son, Mahaseja sons, uti Hanameels, min faderbroders sons och the witnens, som i köpebrefwet stodo, och alla Judarnas närwaro, som i gården för fångahuset sutto;

13. Och befallte Baruch för theras ögon, och sade:

14. Thetta säger HERren Zebaoth, Israels Gud: Tag thessa brefwen, thet förseglade köpebrefwet, samt med thenna öpna afskriften, och lägg them uti et lerkäril, at the måga ligga förwarade i lång tid.

15. Ty så säger HERren Zebaoth, Israels Gud: Ännu skal man köpa hus, åkrar och wingårdar i thetta landet.

16. Och tå jag hade fått Baruch, Neria son, köpebrefwet, bad jag til HERran, och sade:

17. O! HERre, HERre, si, tu hafwer gjort himmel och jord genom tin stora kraft och genom tin uträckta arm, och ingen ting är för tig omöjligt;

18. Tu, som många tusende wäl gör, och wedergäller fädernas missgerningar uti theras barns sköte efter them; tu store och starke Gud: HERre Zebaoth är titt namn;

19. Stor i råd och mägtig i gerningar, och tina ögon stå öpna öfwer alla menniskors barns wägar, at tu skal gifwa hwar och en efter sitt wäsende och efter sitt wäsendes frukt;

20. Tu, som uti Egypti land tekn och under gjorde, alt in til thenna dag, både med Israel och med menniskorna, och gjorde tig et namn, såsom thet i thenna dag är;

21. Och förde titt folk Israel utur Egypti land genom tekn och under, genom en mägtig hand, med en uträckt arm, och genom stor förskräckelse;

22. Och gaf them thetta landet, hwilket tu theras fäder swurit hade, at tu them thet gifwa wille; et land ther mjölk och honing uti flöt.

23. Och tå the ther in kommo och besutto thet, hörde the intet tin röst, och wandrade ej heller efter tin lag; och alt thet tu them budit hade, at the göra skulle, thet gjorde the intet: therföre tu ock hafwer låtit them all thenna olyckan wederfaras.

24. Si, thenna staden är belaggd, så at han måste wunnen, och för swärd, hunger och pestilentie uti the Chaldeers händer, som emot honom strida, gifwen

warda; och lika som tu sagt hafwer, så går thet nu, thet ser tu.
25. Och tu, HErre HErre, säger til mig: Köp tu en åker för penningar, och tag witne ther uppå; ändock staden skal warda gifwen uti the Chaldeers händer.
26. Och HErrans ord skedde til Jeremia, och sade:
27. Si, jag HErren är en Gud öfwer alt kött; skulle något wara mig omöjligt?
28. Therföre säger HErren altså: Si, jag gifwer thenna staden uti the Chaldeers händer och uti Nebucad-Nezars hand, Konungens i Babel; och han skal winna honom.
29. Och the Chaldeer, som emot thenna staden strida, skola komma här in, och tända här eld uppå, och bränna honom up, samt med husen, ther the Baal på taken rökt och åt andra gudar drickoffer offrat hafwa, på thet the skulle förtörna mig.
30. Ty Israels barn och Juda barn hafwa af theras ungdom gjort thet mig illa behagar; och Israels barn hafwa förtörnat mig genom sina händers werk, säger HErren.
31. Ty ifrå then tiden, at thenna staden byggd war in til thenna dag, hafwer han gjort mig wred och grym, så at jag måste bortkasta honom ifrå mitt ansikte,
32. För alla Israels barns och Juda barns ondskas skul, then the bedrifwit hafwa, på thet the skulle förtörna mig, the, theras Konungar, Förstar, Prester och Propheter, och the som bo i Juda och Jerusalem.
33. The hafwa wändt mig ryggen til, och icke ansiktet; ändock jag lät allestädes lära them; men the wille intet höra, eller bättra sig.
34. Ther til hafwa the satt sin styggelse uti thet hus som namn hafwer af mig, på thet the skulle thet orena;
35. Och hafwa byggt Baals höjder, i Hinnoms sons dal, på thet the skulle upbränna sina söner och döttrar för Molech, ther jag them intet om befallt hafwer; och kom mig icke heller någon tid i sinnet, at the sådan styggelse göra skulle, med hwilken the så kommo Juda til at synda.
36. Och nu förthenskul säger HErren, Israels Gud, altså om thenna staden, ther I om sägen, at han skal för swärd, hunger och pestilentie uti Konungens händer af Babel gifwen warda:
37. Si, jag skal församla them utur alla land, tit jag them bortdrifwer genom min stora wrede, grymhet och obarmhertighet, och skal låta komma them åter til thetta rummet igen, at the skola botrygge.
38. Och the skola wara mitt folk, så wil jag wara theras Gud;
39. Och skal gifwa them et hjerta och wäsende, at the skola frukta mig i alla sina lifsdagar, på thet them, och theras barn efter them, skal wäl gå;
40. Och skal göra et ewigt förbund med them, så at jag icke wil aflåta at göra them godt; och jag skal gifwa them min fruktan i hjertat, at the icke skola wika ifrå mig.
41. Och thet skal wara min lust, at jag må göra them godt; och jag skal plantera them i thetta land troligen, af alt hjerta och af all själ.
42. Ty så säger HErren: Lika som jag öfwer thetta folket hafwer komma låtit all thenna stora olyckan, altså skal jag ock låta komma öfwer them alt thet goda som jag til them sagt hafwer.
43. Och thet skola ännu åkrar köpte warda i thetta land, om hwilket I sägen: Thet skal öde ligga, så at hwarken folk eller få ther uti blifwa skal, och skal warda gifwit uti the Chaldeers händer.
44. Likwäl skal man ännu köpa åkrar för penningar, gifwa bref therpå, försegla och betyga uti BenJamins land och omkring Jerusalem och uti Juda städer, uti the städer på bergen, uti the städer i dalen och uti the städer söder ut; ty jag skal wända theras fängelse, säger HErren.

33. Capitel.

Och HERrans ord skedde til Jeremia andra gången, tå han ännu innelyckt war i gården för fångahuset, och sade:

2. Thetta säger HERren, som thetta gör, HERren, som thetta werkar och uträttar; HERre är mitt namn:

3. Ropa til mig, så wil jag swara tig, och skal kungöra tig stora och mägtiga ting, them tu intet wet.

4. Ty så säger HERren, Israels Gud, om thenna stadens hus, och om Juda Konungars hus, som nederbrutna äro, til at göra bolwerk til wärn,

5. Och om them som här inkomne äro, på thet the skola strida emot the Chaldeer, at the måga upfylla honom med döda kroppar, hwilka jag i min wrede och grymhet slå skal; ty jag hafwer förgömt mitt ansikte för thenna staden, för all theras ondskas skul:

6. Si, jag wil förbinda theras sår, och göra them helbregda, och skal tilläta them theras bön om frid och trohet.

7. Ty jag wil wända Juda fängelse, och Israels fängelse, och skal upbygga them, lika såsom af begynnelsen;

8. Och skal rena them af all mißgerning, ther the med emot mig syndat hafwa, och skal förlåta them all mißgerning, ther the med emot mig syndat och öfwerträdt hafwa.

9. Och thet skal wara mig til et glädjenamn, berömmelse och pris ibland alla hedningar på jorden, tå the få höra alt thet goda som jag them gör; och skola förundra sig och förskräckas öfwer alt thet goda och öfwer all then frid som jag them gifwa wil.

10. Thetta säger HERren: Uti thetta rummet, ther I om sägen, thet är öde, efter hwarken folk eller fä i Juda städer och på gatorne i Jerusalem blifwer, the så förödde äro, at ther hwarken folk, borgare eller boskap uti är;

11. Ther skal man ännu åter höra rop af fröjd och glädje, brudgummes och bruds röst och theras röst som säga: Tacker HERranom Zebaoth; ty HERren är god, och gör ju altid wäl i ewighet; och theras, som tackoffer frambära til HERrans hus: ty jag skal omwända landets fängelse, lika som af begynnelsen, säger HERren.

12. Så säger HERren Zebaoth: Uti thetta rummet, thet så öde är, at hwarken folk eller fä ther uti är, och i alla thes städer, skola ännu herdars hus wara, som hjordar föda skola;

13. Både i the städer på bergen, och i the städer i dalen, och i the städer söder ut, i BenJamins land, och omkring Jerusalem, och i Juda städer, ther skola ännu ut- och ingå räknade hjordar, säger HERren.

14. Si, then tid kommer, *säger* **HERren**, at jag thet goda ordet upwäcka skal, som jag til Israels hus och Juda hus talat hafwer.

15. Uti the samma dagar och i then samma tiden skal jag *låta upgå* David rättfärdighetens frukt; och thet skal wara en Konung, som wäl regera skal, och skal uprätta rätt och rättfärdighet på jorden.

16. På then samma tiden skal Juda frälst warda, och Jerusalem säker bo; och man skal kalla honom **HERREN**, wår rättfärdighet.

17. Ty så säger HERren: Thet skal icke fela, at en af David skal sitta på Israels hus stol.

18. Thesslikes skal ej heller någon tid fela, at Prester och Leviter skola wara för mig, som bränneoffer göra, och spisoffer uptända, och offer slagta i ewig tid.

19. Och HERrans ord skedde til Jeremia, och sade:

20. Thetta säger HERren: Om mitt förbund med dag och natt återwänder, at ingen dag eller natt är i sinom tid;

21. Så skal ock mitt förbund om intet warda med min tjenare David, at han ingen son skal hafwa til en Konung på sin stol, och med Leviterna och Presterna, mina tjenare.

22. Lika som man intet räkna kan himmelens här, eller mäta sanden i hafwet; altså skal jag föröka min tje-

nares Davids såd och Leviterna, som
mig tjena.
23. Och HErrans ord skedde til Je-
remia och sade:
24. Hafwer tu icke sett hwad thetta
folket talar och säger: Hafwer dock
HErren the twå slägterna förkastat,
som han utkorat hade?
25. Så försmåda the mitt folk, lika
som the intet mer skulle wara mitt
folk.
26. Thetta säger HErren: Håller
jag icke mitt förbund med dag och natt,
och ordningen med himmel och jord;
27. Så wil jag ock förkasta Jacobs
och Davids, mina tjenares såd, at jag
af theras såd icke tager them, som råda
skola öfwer Abrahams, Isaacs och
Jacobs såd; ty jag skal omwända the-
ras fångelse, och förbarma mig öfwer
them.

34. Capitel.

Thetta är thet ord som af HErra-
nom skedde til Jeremia, tå Nebucad-
Nezar, Konungen i Babel, samt med
all sin här, och med alla riken på jor-
den, som under hans wälde woro, och
med alla folk, örligade mot Jerusalem
och alla thes städer; och sade:
2. Thetta säger HErren, Israels
Gud: Gack bort och tala med Zedekia,
Juda Konung, och säg til honom: Så
säger HErren: Si, jag skal gifwa
thenna staden uti Konungens händer i
Babel; och han skal bränna honom up
i eld.
3. Och tu skal icke undkomma hans
hand, utan warda gripen, och i hans
hand gifwen, så at tu skal se honom
med ögonen, och munteligen tala med
honom, och til Babel komma.
4. Så hör dock tu, Zedekia, Juda Ko-
nung, HErrans ord: Thetta säger
HErren om tig: Tu skal icke dö ge-
nom swärd;
5. Utan tu skal dö i frid; och lika som
man hafwer bränt öfwer tina fäder,
the förra Konungar, som för tig wa-
rit hafwa, så skal man ock bränna öf-
wer tig, och begråta tig, och säga: Ack,
Herre! Ty jag hafwer thet sagt, säger
HErren.
6. Och Propheten Jeremia talade al-
la thesza orden til Zedekia, Juda Ko-
nung i Jerusalem,
7. Tå Konungens här i Babel allare-
dan stridde mot Jerusalem och emot
alla qwarblifna Juda städer, nemli-
gen, emot Lachis och Aseka; ty thesze,
såsom the fastaste städer, woro ännu
qwarblifne af Juda städer.
8. Thetta är thet ord som af HEr-
ranom skedde til Jeremia, sedan Ko-
nung Zedekia et förbund gjort hade
med alt folket i Jerusalem, til at utro-
pa et friår,
9. Så at hwar och en skulle gifwa sin
träl och hwar och en sin trälinna fri,
the ther Ebreer och Ebreiska woro, at
then ene Juden icke skulle wara then
andras träl.
10. Tå lydde honom alla Förstarne
och alt folket, som thet förbund under-
gått hade, at hwar och en skulle gifwa
sin träl och trälinna fri, och icke mer
hålla them för lifegna; och the gåfwo
them lösa.
11. Men något ther efter wände the
om igen, och togo the trälar och träl-
innor åter til sig, som the frigifwit
hade, och twingade them at the trälar
och trälinnor wara måste.
12. Tå skedde HErrans ord til Je-
remia af HErranom, och sade:
13. Thetta säger HErren, Israels
Gud: Jag hafwer gjort et förbund
med edra fäder, tå jag förde them utur
Egypti land, utu träldomens hus, och
sade:
14. Tå sju år förlidna äro, så skal
hwar och en låta sin broder, then en
Ebreer är, och sig til honom sålt, och
i sex år tjent hafwer, fri och lös; men
edra fäder hörde mig intet, och böjde
intet sina öron ther til.
15. Så hafwen I nu i dag omwändt
eder, och gjort thet mig wäl behagade,
at I låten utropa et friår, hwar och
en sin nästa; och hafwen ther uppå
gjort et förbund in för mig uti thet
hus, som efter mitt namn nämndt är,

16. Men I hafwen åter sedan trädt
therifrå, och ohelgot mitt namn, och
hwar och en igentagit sin träl och träl-
inna, them I haden frigifwit, at the
skulle wara sina egne; och twingen
them nu, at the edra trälar och trälin-
nor wara måste.
17. Therföre säger HERren altså: I
hörden icke mig, at I måtten utropat
et friår hwar och en sin broder och sin
nästa. Si, så ropar jag, säger HER-
ren, eder et friår ut til swärd, til pe-
stilentie, til hunger; och skal icke låta
eder blifwa uti något rike på jorden.
18. Och the som öfwerträda mitt för-
bund, och icke hålla thet förbundets ord
som the för mig gjort hafwa, them
skal jag så göra, lika som then kalfwen,
then the i tu stycken höggo, och emellan
båda styckena gingo;
19. Nemligen, Juda Förstar, Jeru-
salems Förstar, the kamererare, Pre-
sterna och alt folket i landet, som emel-
lan styckena af kalfwen gångne äro:
20. Och skal gifwa them uti theras
fienders hand, och theras, som efter
theras lif stå, at theras kroppar skola
foglarna under himmelen och djuren
på jorden til spis warda.
21. Och Zedekia, Juda Konung, och
hans Förstar, skal jag gifwa uti the-
ras fienders händer, och i theras, som
efter theras lif stå, och i Konungens
härs händer af Babel, hwilken nu ifrån
eder dragen är.
22. Ty si, jag wil befalla them, säger
HERren, och skal åter låta them kom-
ma in för thenna staden; och the skola
strida mot honom, och winna honom,
och upbränna honom i eld; och jag skal
föröda Juda städer, så at ther ingen
mer bo skal.

35. Capitel.

Thetta är thet ord som af HERra-
nom skedde til Jeremia, i Jojakims
Josia sons, Juda Konungs tid, och
sade:
2. Gack bort uti the Rechabiters hus,
och tala med them, och haf them in uti
HERrans hus uti en kammare, och
skänk them win.
3. Tå tog jag Jaasania, Jeremia son,
Habazinia sons, samt med hans bröder,
och alla hans söner, och hela the Re-
chabiters hus,
4. Och hade them in uti HERrans
hus, uti Hanans barns, Jigdalia sons,
then Guds mannens kammare, hwilken
wid Förstarnas kammare är, ofwan
för Maaseja, Sallum sons, dörrwak-
tarens kammare.
5. Och jag satte the Rechabiters hus
barn kannor före, fulla med win, och
skålar, och sade til them: Dricker win.
6. Men the swarade: Wi dricke intet
win; ty wår fader Jonadab, Rechabs
son, hafwer budit oß och sagt: I och
edra barn skolen aldrig något win
dricka,
7. Och intet hus bygga, *ingen* säd så,
ingen wingård plantera *eller hafwa*;
utan skolen bo i tjäll i alla edra lifs-
dagar, på thet I mågen länge lefwa
i landet, ther I uti wandren.
8. Altså lyde wi wår faders röst, Jo-
nadabs, Rechabs sons, i alt thet han oß
budit hafwer, så at wi intet win dricke
i wåra lifsdagar, hwarken wi, eller
wåra hustrur, eller söner, eller döttrar;
9. Och bygge ej heller något hus, ther
wi uti bo, och hafwe hwarken wingår-
dar, eller åkrar, eller säd;
10. Utan bo uti tjäll, och lyde och gö-
re all ting såsom wår fader Jonadab
oß budit hafwer.
11. Men tå NebucadNezar, Konun-
gen i Babel, drog hit up i landet, sade
wi: Kommer, låter oß draga til Jeru-
salem, för the Chaldeers och Syrers
här; och så hafwe wi sedan blifwit här
i Jerusalem.
12. Tå skedde HERrans ord til Je-
remia, och sade:
13. Thetta säger HERren Zebaoth,
Israels Gud: Gack bort och säg til
them i Juda, och til the inbyggare i
Jerusalem: Wiljen I tå icke bättra
eder, så at I lyden mitt ord? säger
HERren.
14. Jonadabs ord, Rechabs sons, som
han sina barn budit hafwer, at the

intet win dricka skulle, the warda hållna, så at the dricka intet win in til thenna dag, therföre at the lyda theras faders bud; men jag hafwer tidigt låtit predika eder: likwäl hören I mig intet.

15. Så hafwer jag ock tidigt sändt til eder alla mina tjenare Propheterna, och låtit säga: Wänder eder om hwar och en ifrå sitt onda wäsende, och bättrer edert lefwerne, och efterföljer icke andra gudar, til at tjena them; så skolen I blifwa i landet, som jag eder och edra fäder gifwit hafwer: men I willen icke böja edra öron ther til, eller höra mig.

16. Ändock Jonadabs barn, Rechabs sons, sin faders bud hållit hafwa, som han them budit hafwer: men thetta folket hörer mig intet.

17. Therföre, så säger HErren Gud Zebaoth och Israels Gud: Si, jag skal låta komma öfwer Juda och alla Jerusalems inbyggare all then olycka som jag emot them talat hafwer, therföre at jag hafwer talat til them, och the wille intet höra; jag hafwer ropat, men the wille intet swara mig.

18. Och til the Rechabiters hus sade Jeremia: Thetta säger HErren Zebaoth, Israels Gud: Therföre at I eder faders Jonadabs bud lydt hafwen, och hållit alla hans bud, och alt thet gjort, som han eder budit hafwer;

19. Therföre säger HErren Zebaoth, Israels Gud, altså: Thet skal aldrig fela Jonadab, Rechabs son, at ju någon af hans säd altid för mig stå skal.

36. Capitel.

Uti fjerde året Jojakims, Josia sons, Juda Konungs, skedde thetta ordet til Jeremia af HErranom, och sade:

2. Tag en bok, och skrif ther uti alt thet tal som jag til tig talat hafwer öfwer Israel, öfwer Juda och alt folk, ifrå then tiden, tå jag til tig talat hafwer, nemligen, ifrå Josia tid alt in til thenna dag;

3. Om til äfwentyrs Juda hus, när the höra all then olycka som jag hafwer i sinnet at göra them, sig omwända måga, hwar och en ifrå sitt onda wäsende, på thet jag måtte förlåta them theras misgerningar och synder.

4. Tå kallade Jeremia Baruch, Neria son. Then samme Baruch skref uti en bok af Jeremia mun alla HErrans ord, som han til honom talat hade.

5. Och Jeremia böd Baruch, och sade: Jag är fången, så at jag icke kan gå uti HErrans hus.

6. Men gack tu ther in, och läs boken, ther tu HErrans ord af min mun uti skrifwit hafwer, för folket i HErrans hus på fastedagen; och tu skal theslikes läsa them för hela Juda öron, som utu theras städer inkomma;

7. Om the til äfwentyrs måtte ödmjuka sig med bedjande in för HErranom, och omwända sig hwar och en ifrå sitt onda wäsende; ty wreden och grymheten är stor, ther om HErren emot thetta folket talat hafwer.

8. Och Baruch Neria son gjorde alt thet Propheten Jeremia honom befallt hade, och läste HErrans ord utu boken i HErrans hus.

9. Men thet begaf sig uti femte året Jojakims, Josia sons, Juda Konungs, uti nionde månaden, at man förkunnade en fasta för HErranom för alt folket i Jerusalem och alt folket som utaf Juda städer til Jerusalem kommo.

10. Och Baruch läste utu boken Jeremia ord i HErrans hus, uti Gemaria kammare, Saphan sons, Cancellerens, i öfra gården, in för then nya porten åt HErrans hus, för alt folket.

11. Tå nu Michaja, Gemaria son, Saphan sons, alla HErrans ord utu boken hört hade,

12. Gick han ned uti Konungshuset, uti Cancelliet, och si, ther sutto alla Förstarne, Elisama, Cancelleren, Delaja Semaja son, Elnathan Achbor son, Gemaria Saphan son, och Zedekia Hanania son, samt med alla Förstarne.

13. Och Michaja förkunnade them alla the ord som han hört hade, tå Baruch läste utu boken för folkets öron.

14. Tå sände alla Förstarne Judi, Nethania son, Selemia sons, Cusi sons, efter Baruch, och läto säga honom: Tag then boken med tig, ther tu utu för folket läsit hafwer, och kom hit: och Baruch Neria son tog boken med sig, och kom til them.

15. Och the sade til honom: Sätt tig och läs, at wi måge hörat; och Baruch läste för theras öron.

16. Och tå the alla orden hört hade, förskräcktes the hwar emot then andra, och sade til Baruch: Wi wilje förkunna Konungen alla theßa orden.

17. Och the sporde Baruch: Säg oß, huru hafwer tu skrifwit alla theßa orden utu hans mun?

18. Baruch sade til them: Han läste mig alla theßa orden til utaf sin mun, och jag skref them med bläck uti boken.

19. Tå sade Förstarne til Baruch: Gack bort och förgöm tig med Jeremia, så at ingen wet hwar J ären.

20. Men the gingo in til Konungen i förpalatset, och läto boken blifwa qwar i Elisama, Cancellerens kammare, och sade för Konungen alla theßa orden.

21. Tå sände Konungen Judi åstad til at hämta boken: han tog henne utur Elisama, Cancellerens kammare, och Judi läste henne för Konungen och alla Förstarna, som för Konungen stodo.

22. Men Konungen satt i winterhuset för spiseln, i nionde månaden.

23. Som nu Judi tre eller fyra blad läsit hade, skar han henne sönder med en skrifknif, och kastade i elden, som i spiseln war, til thes boken platt upbrändes i elden.

24. Och ingen förskräckte sig, eller sönderref sina kläder, hwarken Konungen, eller hans tjenare, hwilka dock alla theßa orden hört hade.

25. Ändock Elnathan, Delaja och Gemaria bådo Konungen, at han dock icke wille upbränna boken; men han hörde them intet.

26. Ther til böd äntå Konungen Jerahmeel Hammelech son, och Seraja Asriel son, och Selemja Abdeel son, at the skulle gripa Baruch, skrifwaren, och Jeremia, Propheten; men HERren hade förgömt them.

27. Tå skedde HERrans ord til Jeremia, sedan Konungen hade upbränt boken och the ord som Baruch utaf Jeremia mun skrifwit hade, och sade:

28. Tag tig åter en annan bok, och skrif alla the förra orden ther uti, som i then första boken stodo, then Jojakim, Juda Konung, upbränt hafwer;

29. Och säg til Jojakim, Juda Konung: Thetta säger HERren: Tu hafwer upbränt boken, och sagt: Hwi hafwer tu ther uti skrifwit, at Konungen af Babel komma skal, och förderfwa thetta landet, och görat så, at hwarken folk eller fä mer ther inne blifwa skal?

30. Therföre säger HERren om Jojakim, Juda Konung: *Thet skal ingen af hans säd sitta på Davids stol;* och hans kropp skal utkastad warda, och ligga i hetta om dagen och i frost om natten.

31. Och jag skal hemsöka honom och hans säd och hans tjenare, för theras mißgerningars skul, och jag skal låta komma öfwer them och öfwer Jerusalems inbyggare och öfwer *them* i Juda all then olycka som jag til them talat hafwer, och the dock intet höra wille.

32. Så tog Jeremia en annan bok, och fick henne Baruch Neria son, skrifwaren: och han skref ther uti, af Jeremia mun, alla the ord som i boken stodo, som Jojakim, Juda Konung, hade i eld upbränna låtit; och til the samma wordo ännu mycket flera ord tillaggde än the förra woro.

37. Capitel.

Och Zedekia, Josia son, wardt Konung uti Chonia stad, Jojakims sons; ty NebucadNezar, Konungen i Babel, gjorde honom til Konung i Juda land.

2. Men han och hans tjenare och folket i landet lydde intet HERrans ord, som han genom Propheten Jeremia talade.

3. Likwäl sände Konung Zedekia Je-

huchal Selemja son, och Zephania Maaseja son, Presten, til Propheten Jeremia, och lät säga honom: Bed HErren wår Gud för oß.

4. Ty Jeremia gick nu ut och in ibland folket, och ingen lade honom nu i fängelse.

5. Så war Pharaos här dragen utur Egypten; och the Chaldeer, som för Jerusalem lågo, tå the sådant rykte hörde, woro ifrå Jerusalem dragne.

6. Och HErrans ord skedde til Propheten Jeremia, och sade:

7. Thetta säger HErren, Israels Gud: Så säger til Juda Konung, then eder til mig sändt haftwer, til at fråga mig: Si, Pharaos här, som eder til hjelp utdragen är, skal åter draga hem igen uti Egypten;

8. Och the Chaldeer skola komma igen, och strida emot thenna staden, och winna honom, och upbränna honom i eld.

9. Therföre säger HErren altså: Bedrager icke edra själar, så at I tänken: The Chaldeer draga wäl sin wäg; the skola intet draga sin wäg.

10. Och om I än slogen hela the Chaldeers här, som emot eder strida, och några af them qwar blefwo sårade, så skulle the åntå resa sig up, hwar och en i sitt tjäll, och upbränna thenna staden med eld.

11. Som nu the Chaldeers här ifrå Jerusalem dragen war, för Pharaos härs skul;

12. Gick Jeremia utu Jerusalem, och wille gå uti BenJamins land, til at bestyra ther om några ägor ibland folket.

13. Och tå han kom uti BenJamins port, så war ther en stickad för en portwaktare, benämnd Jirija, Selemja son, Hanania sons. Then samme tog fatt uppå Propheten Jeremia, och sade: Tu wil falla til the Chaldeer.

14. Jeremia sade: Thet är icke sant; jag wil intet falla til the Chaldeer. Men Jirija wille intet höra honom; utan grep Jeremia, och hade honom bort til Förstarne.

15. Och Förstarne wordo wrede uppå Jeremia, och läto slå honom, och kastade honom i fängelse uti Jonathans, skrifwarens hus; then samma satte the til stockmästare.

16. Altså gick Jeremia in uti kulan och fängelset, och låg ther i lång tid.

17. Och Konung Zedekia sände bort och lät hämta honom, och frågade honom hemligen i sitt hus, och sade: Är ock något ord på färde af HErranom? Jeremia sade: Ja; ty tu skal Konungen i Babel i händer gifwen warda.

18. Och Jeremia sade til Konung Zedekia: Hwad hafwer jag brutit emot tig, tina tjenare och thetta folk, at the hafwa kastat mig i fängelse?

19. Hwar äro nu edra Propheter, som eder spådde, och sade: Konungen i Babel warder intet kommande öfwer eder eller öfwer thetta landet?

20. Och nu, min HErre Konung, hör mig, och lät min bön något gälla för tig, och lät mig icke återsändas uti Jonathans, skrifwarens hus, at jag ther dör.

21. Tå befallte Konung Zedekia, at man skulle bewara Jeremia uti gården för fångahuset, och lät gifwa honom om dagen et bröd af bakareboden, til thes alt brödet i staden åtgångit war. Altså blef tå Jeremia uti gården för fångahuset.

38. Capitel.

Men Sephatja Matthan son, och Gedalia Pashur son, och Juchal Selemja son, och Pashur Malchija son, hörde the orden som Jeremia til alt folket talade, och sade:

2. Thetta säger HErren: Then som blifwer i thenna staden, han måste dö för swärd, hunger och pestilentie; men then som utgår til the Chaldeer, han skal blifwa lefwande, och gå af med sitt lif såsom med et byte.

3. Ty så säger HErren: Thenna staden skal gifwen warda Konungens här af Babel; och the skola winna honom.

4. Tå sade Förstarne til Konungen: Låt dock dräpa thenna mannen; ty

med thet sättet afwänder han thet krigsfolk som ännu qwar är i thenna staden, sammalunda ock alt folket, efter han sådana ord til them säger; ty then mannen söker icke efter thet som folkets bästa är, utan thet wärsta.

5. Konung Zedekia sade: Si, han är i edra händer; ty Konungen förmår intet emot eder.

6. Tå togo the Jeremia, och kastade honom uti Malchias kula, Hammelechs sons, then på gården för fångahuset war, och släppte honom med tåg ned i kulan, ther intet watn, utan träck uti war; och Jeremia sjönk ned i träcken.

7. Tå nu EbedMelech, then Ethiopen, en kamererare i Konungshuset, hörde, at the hade kastat Jeremia uti kulan, och Konungen satt uti BenJamins port;

8. Så gick EbedMelech utu Konungshuset, och talade med Konungen, och sade:

9. Min Herre Konung, the män handla illa med Propheten Jeremia, at the hafwa kastat honom i kulan, ther han må af hunger dö; ty i staden är intet bröd mer.

10. Tå befallte Konungen EbedMelech, then Ethiopen, och sade: Tag trettio män med tig af theßa, och tag Propheten Jeremia up utu kulan förr än han dör.

11. Och EbedMelech tog männerna med sig, och gick uti Konungshuset under fataburen, och tog ther gamla och utslitna paltor, och lät them ned med et rep til Jeremia i kulan.

12. Och EbedMelech, then Ethiopen, sade til Jeremia: Låt theßa gamla och utslitna paltorna under tina armar omkring repet; och Jeremia gjorde så.

13. Och the drogo Jeremia up med repet utu kulan, och Jeremia blef så i gården för fångahuset.

14. Och Konung Zedekia sände bort och lät hämta Propheten Jeremia til sig, til then tredje ingången på HERrans hus, och Konungen sade til Jeremia: Jag wil fråga tig något; käre, fördölj intet för mig.

15. Jeremia sade til Zedekia: Om jag säger tig något, så dräper tu mig dock; och om jag gifwer tig råd, så lyder tu mig intet.

16. Tå swor Konung Zedekia Jeremia hemligen, och sade: Så sant som HERren lefwer, then oß thenna själen gjort hafwer, wil jag icke dräpa tig, eller få tig the män i händer, som efter titt lif stå.

17. Och Jeremia sade til Zedekia: Thetta säger HERren Gud Zebaoth, Israels Gud: Om tu utgår til Konungens Förstar af Babel, så skal tu blifwa lefwande, och thenna staden skal icke upbränd warda; utan tu och titt hus skolen wid lif blifwa.

18. Men om tu icke utgår til Konungens Förstar af Babel, så warder thenna staden uti the Chaldeers händer gifwen; och the skola upbränna honom i eld; och tu skal ej heller undkomma theras händer.

19. Konung Zedekia sade til Jeremia: Jag befruktar mig, at jag må warda gifwen the Judar i händer, som til the Chaldeer fallne äro, at the skola bespotta mig.

20. Jeremia sade: Man warder tig intet gifwande; käre, hör dock HERrans röst, then jag tig säger, så skal tig wäl gå, och tu skal lefwande blifwa.

21. Men om tu icke utgår, så är thetta thet ord som HERren mig underwist hafwer:

22. Si, alla the qwinnor som ännu qwar äro uti Juda Konungs hus, the måste ut til Konungens Förstar af Babel. The samma skola tå säga: Ack! tine tröstare hafwa bedragit och förfört tig, och fört tig ned i träcken, och låta tig nu ligga.

23. Altså skola tå alla tina hustrur och barn utkomma til the Chaldeer, och tu sjelf skal icke kunna undkomma theras händer; utan tu skal warda gripen af Konungen i Babel, och thenna staden skal med eld upbränd warda.

24. Och Zedekia sade til Jeremia: Se til, at ingen får theßa ord weta, så warder tu icke dödad.

25. Och om Förstarne få weta, at jag hafwer talat med tig, och the komma til tig och säga: Säg, hwad hafwer tu talat med Konungen? Dölj thet icke för oß, så wilje wi icke dräpa tig; och hwad hafwer Konungen talat med tig?

26. Så säg til them: Jag hafwer bedit Konungen, at han icke skal låta mig åter komma uti Jonathans hus igen, at jag icke blifwer ther död.

27. Tå kommo alle Förstarne til Jeremia, och frågade honom; och han sade them såsom Konungen honom befallt hade. Så öfwergåfwo the honom, efter the intet kunde förfara af honom.

28. Och Jeremia blef uti gården för fångahuset alt in til then dagen, tå Jerusalem wunnit wardt; och ther war han, tå Jerusalem wardt wunnit.

39. Capitel.

Uti nionde året Zedekia, Juda Konungs, i tionde månaden, kom NebucadNezar, Konungen i Babel, och all hans här för Jerusalem, och belade thet.

2. Och i elfte året Zedekia, på nionde dagen, i fjerde månaden, föllo the in i staden.

3. Och alla Konungens Förstar af Babel drogo ther in, och höllo i medlersta porten, nemligen, Nergal SarEzer, Samgar Nebo, Sarsechim, öfwerste kamereraren, Nergal SarEzer, hofmästaren, och alla andra Konungens Förstar af Babel.

4. Som nu Zedekia, Juda Konung, samt med sitt krigsfolk, them såg, flydde the om natten utu staden wid Konungs-örtagården, genom then porten emellan the twå murar, och drogo bort åt marken.

5. Men the Chaldeers här jagade efter them, och fingo fatt på Zedekia i then marken wid Jericho, och fångade honom, och förde honom til NebucadNezar, Konungen i Babel, til Riblath, hwilket uti thet landet Hamath ligger: han sade en dom öfwer honom.

6. Och Konungen i Babel lät dräpa Zedekia barn för hans ögon i Riblath, och drap alla Juda Förstar.

7. Men Zedekia lät han stinga ögonen ut, och binda honom med kädjor, at han skulle föra honom til Babel.

8. Och the Chaldeer brände up både Konungshuset och borgarehusen, och bröto ned murarna i Jerusalem.

9. Men hwad som ännu af folket qwar i staden war, och the som eljes til honom fallne woro, them förde NebuzarAdan, höfwitsmannen, allesammans fångna til Babel.

10. Men några af thet fattiga folket, som intet hade, lät NebuzarAdan, höfwitsmannen, på then tiden qwar blifwa i Juda land, och fick them wingårdar och åkrar.

11. Men NebucadNezar, Konungen i Babel, hade befallt NebuzarAdan, höfwitsmannen, om Jeremia, och sagt:

12. Tag honom, och se til hans bästa, och gör honom intet ondt; utan såsom han thet begär af tig, så gör med honom.

13. Tå sände NebuzarAdan, höfwitsmannen, och Nebusasban, öfwerste kamereraren, Nergal SarEzer, hofmästaren, och alla Konungens Förstar i Babel bort

14. Och läto hämta Jeremia utaf gården för fångahuset, och befallte honom Gedalia, Ahikams son, Saphans sons, at han skulle hafwa honom uti sitt hus, och at han skulle blifwa när folket.

15. War ock HERrans ord kommit til Jeremia, medan han ännu i gården för fångahuset fången låg, och hade sagt:

16. Gack bort och säg EbedMelech, Ethiopen: Thetta säger HERren Zebaoth, Israels Gud: Si, jag skal låta komma mina ord öfwer thenna staden, til olycka, och til intet godt; och tu skal thet se på then tiden.

17. Men tig wil jag fria på then tiden, säger HERren, och skal icke gifwa tig them i händer, som tu fruktar tig före;

18. Ty jag skal hjelpa tig ther ut, så at tu icke skal falla genom swärd, utan skal gå af med titt lif såsom med et byte,

therföre at tu hafwer satt tin tröst uppå mig, säger HERren.

40. Capitel.

Thetta är thet ord som af HERranom skedde til Jeremia, tå Nebuzar-Adan, höfwitsmannen, gaf honom lös i Rama; (ty han war ock bunden med kädjor ibland alla them som i Jerusalem och Juda fångne woro, at man them til Babel bortföra skulle.)

2. Tå nu höfwitsmannen hade låtit hämta Jeremia til sig, sade han til honom: HERren, tin Gud, hafwer talat thenna olyckan öfwer thetta rummet;

3. Och HERren hafwer också låtit kommat, och gjort som han thet sagt hafwer; ty J hafwen syndat emot HERran, och icke lydt hans röst: therföre är eder sådant wederfarit.

4. Nu si, jag hafwer i dag gjort tig lös utu kädjorna, ther tina händer med bundna woro: lyster tig draga med mig til Babel, så kom; jag wil weta titt bästa: lyster tig ock icke draga med mig til Babel, så låt thet blifwa: si, ther hafwer tu hela landet för tig; hwar tig tyckes godt wara och tig behagar, tit gack.

5. Ty längre fram warder ingen omwändning mer: therföre må tu wända om ingen til Gedalia, Ahikams son, Saphans sons, then Konungen i Babel öfwer Juda städer satt hafwer, och blifwa när honom ibland folket, eller gå bort tit tig bäst täckes. Och höfwitsmannen gaf honom täring och skänker, och lät honom gå.

6. Altså kom Jeremia til Gedalia, Ahikams son, i Mizpa, och blef när honom ibland folket som ännu i landet qwar blifwit war.

7. Tå nu the höfwitsmän som i marken lågo, samt med theras folk, fingo weta, at Konungen i Babel hade satt Gedalia Ahikams son öfwer landet, och både öfwer män och qwinnor, barn och the ringaste i landet, som til Babel icke förde woro;

8. Kommo the til Gedalia i Mizpa, nemligen Jsmael, Nethania son, Johanan och Jonathan, Kareah söner, och Seraja, Thanhumeth son, och Ephai söner af Nethophat, och Jesania, Mahachati son, samt med theras män.

9. Och Gedalia, Ahikams son, Saphan sons, gjorde them och theras män en ed, och sade: Frukter eder intet, at wara the Chaldeer underdånige: blifwer i landet, och warer Konungen i Babel underdånige, så warder eder wäl gående.

10. Si, jag bor här i Mizpa, på thet jag skal tjena the Chaldeer, som til oß komma: therföre församler in win och fikon och olja, och låter thet uti edra fat, och bor uti edra städer, som J fått hafwen.

11. Och alle the Judar, som i Moabs land woro, och Ammons barns, och i Edom, och i alla land, tå the hörde, at Konungen i Babel hade låtit somliga qwarblifwa i Juda, och satt Gedalia, Ahikams son, Saphan sons, öfwer them;

12. Kommo the alle igen ifrån alla rum, tit the hade fördrifne warit, in uti Juda land til Gedalia i Mizpa, och församlade in ganska mycket win och fikon.

13. Men Johanan, Kareah son, samt med alla höfwitsmännerna, som i marken legat hade, kommo til Gedalia i Mizpa.

14. Och sade til honom: Wet tu ock, at Baalis, Ammons barns Konung, hafwer sändt hit Jsmael, Nethania son, at han skal slå tig ihjäl? Dock wille Gedalia, Ahikams son, icke tro them.

15. Tå sade Johanan, Kareah son, til Gedalia, hemligen i Mizpa: Käre, jag wil gå bort och slå Jsmael, Nethania, son ihjäl, så at ingen skal få wetat: hwi skal han slå tig, at alla the Judar, som til tig församlade äro, skola förströdde warda, och the som ännu af Juda qwarblifne äro förgås?

16. Men Gedalia, Ahikams son, sade til Johanan, Kareah son: Thet skal tu icke göra; thet är intet sant, som tu om Jsmael säger.

41. Capitel.

Men i sjunde månaden kom Ismael, Nethania son, Elisama sons, af Konungslig slägt, samt med Konungens Öfwerstar och tio män med honom, til Gedalia, Ahikams son, i Mizpa, och ther åto the tilhopa med hwar annan i Mizpa.

2. Och Ismael Nethania son stod up, och the tio män som med honom woro, och slogo Gedalia, Ahikams son, Saphan sons, ihjäl med swärd, therföre at Konungen i Babel honom öfwer hela landet satt hade.

3. Ther til slog Ismael alla the Judar som när Gedalia woro i Mizpa, och the Chaldeer som ther funnos, och alla krigsmännerne.

4. Then andra dagen ther efter, sedan Gedalia slagen war, och thet ännu ingen wißte,

5. Kommo åttatio män af Sichem, af Silo och af Samarien, och hade rakat af skägget, och sönderrifwit sina kläder, och sargat sig, och buro spisoffer och rökelse med sig, at the thet skulle offra uti HErrans hus.

6. Och Ismael Nethania son gick ut ifrå Mizpa emot them, gick och gret. Som han nu kom til them, sade han til them: I skolen komma til Gedalia Ahikams son.

7. Men tå the kommo midt in uti staden, drap them Ismael Nethania son, och the män som med honom woro, wid brunnen.

8. Men ther woro tio män ibland. The sade til Ismael: Käre, slå oß icke ihjäl; wi hafwe ågodelar i åkren, af hwete, bjugg och honing. Altså höll han up, och drap them icke med the andra.

9. Men brunnen, ther Ismael the dödas kroppar uti kastade, som han slagit hade, samt med Gedalia, är then, som Konung Asa göra låt emot Baesa, Israels Konung: honom upfyllde nu Ismael Nethania son med the slagna.

10. Och thet folk som qwar war i Mizpa, och Konungens döttrar, förde Ismael Nethania son bort för fångar, samt med alt thet folk som igenlåtit war i Mizpa, öfwer hwilka Nebuzar-Adan, höfwitsmannen, Gedalia Ahikams son satt hade, och drog bort, och wille öfwer in til Ammons barn.

11. Men tå Johanan Kareah son, med alla the höfwitsmän som med honom woro, fingo weta alt thet onda som Ismael Nethania son bedrifwit hade;

12. Togo the alt folket til sig, och drogo bort emot Ismael Nethania son til strids, och kommo til honom, wid thet stora watnet i Gibeon.

13. Tå nu alt folket som war med Ismael, sågo Johanan Kareah son och alla the höfwitsmän som när honom woro, wordo the glade.

14. Och alt thet folket som Ismael hade bortfört ifrå Mizpa, wände tilbaka, och föll in til Johanan Kareah son.

15. Men Ismael Nethania son undkom Johanan, medå tta män, och drog in til Ammons barn.

16. Och Johanan Kareah son, samt med alla höfwitsmännerne som med honom woro, togo alt thet qwarblifna folket (som the igen tagit hade ifrån Ismael Nethania son) af Mizpa til sig, efter thet Gedalia Ahikams son slagen war; nemligen, krigsmän, qwinnor och barn och kamererare, som the af Gibeon igenhämtat hade.

17. Och the drogo bort åt, och kommo til herberge til Chimham wid Beth-Lehem, och wille draga in uti Egypten

18. För the Chaldeer; förty the fruktade sig för them, efter Ismael Nethania son hade dräpit Gedalia Ahikams son, then Konungen i Babel öfwer landet satt hade.

42. Capitel.

Tå trädde fram alle höfwitsmännerne, Johanan, Kareah son, Jesania, Hosaia son, samt med alt folket, både små och stora,

2. Och sade til Propheten Jeremia: Käre, låt wår bön något gälla för tig, och bed för oß HErran tin Gud om alla theßa öfwerblifna; ty thes wärr!

äre wi få öfwerblifne af många, såsom tu sjelf oß ser med tina ögon;

3. At HErren tin Gud wille kungöra oß hwart wi draga och hwad wi göra skole.

4. Och Propheten Jeremia sade til them: Nu wäl, jag wil höra eder; och si, jag wil bedja HErran eder Gud, såsom I sagt hafwen; och alt thet HErren eder swarar, thet wil jag kungöra eder, och wil intet dölja undan för eder.

5. Och the sade til Jeremia: HErren ware et wißt och sant witne emellan oß, om wi icke göre alt, thet HErren tin Gud genom tig oß befallande warder.

6. Ware sig godt eller ondt, så wilje wi lyda HErrans wår Guds röst, then wi sände tig til, på thet oß må wäl gå, tå wi HErrans wår Guds röst lyde.

7. Efter tio dagar skedde HErrans ord til Jeremia.

8. Tå kallade han Johanan Kareah son, och alla höfwitsmännerna som när honom woro, och alt folket, både små och stora.

9. Och sade til them: Thetta säger HErren, Israels Gud, til hwilken I mig sändt hafwen, at jag skulle bära eder bön fram för honom:

10. Om I blifwen i thetta land, så wil jag upbygga, och icke omkullslå eder: jag skal plantera, och icke uprycka eder; ty thet onda, som jag eder gjort hafwer, thet ångrar mig allaredan.

11. I skolen säkre wara för Konungen i Babel, then I rädens före, säger HErren: I skolen intet frukta honom; ty jag wil wara när eder, at jag skal hjelpa och frälsa eder ifrå hans hand.

12. Jag skal bewisa eder barmhertighet, och förbarma mig öfwer eder, och föra eder uti edert land igen.

13. Men om I sägen: Wi wilje icke blifwa i thetta landet, på thet I ju icke skolen lyda HErrans eder Guds röst;

14. Utan sägen: Nej, wi wilje draga in uti Egypti land, på thet wi intet örlig se måge, eller höra basuners ljud, och ingen hunger för bröds brist skul lida; ther wilje wi blifwa.

15. Nu, så hörer HErrans ord, I qwarblifne af Juda: Thetta säger HErren Zebaoth, Israels Gud: Om I ställen edert ansikte til at draga in uti Egypten, så at I wiljen ther blifwa;

16. Så skal swärdet, thet I frukten eder före, drabba på eder uti Egypti land; och hungren, then I rädens före, skal allestädes följa eder uti Egypten, och I skolen ther dö.

17. Ty ware sig ho the kunna, som sitt ansikte tit ställa, at the wilja draga in uti Egypten, ther til at blifwa, the skola dö genom swärd, hunger och pestilentie; och ingen skal qwar blifwa, eller undslippa thet onda som jag skal öfwer them komma låta.

18. Ty så säger HErren Zebaoth, Israels Gud: Lika som *min* wrede och grymhet är gången öfwer Jerusalems inbyggare, så skal hon ock gå öfwer eder, om I dragen in uti Egypten, på thet I skolen warda til bannor, til under til swärjande och til skam, och aldrig mer få se thetta rummet.

19. HErrans ord gäller eder til, I qwarblifne af Juda, at I icke dragen in uti Egypten: therföre weter, at jag i dag betygar eder.

20. Eljes sen I edra själar illa före; ty I sänden mig til HErren eder Gud, och saden: Bed HErren wår Gud för oß, och alt thet HErren wår Gud sägande warder, thet kungör oß, så wilje wi göra ther efter.

21. Thet hafwer jag nu i dag låtit eder få weta; men I hafwen intet welat höra HErrans eder Guds röst, eller alt thet han mig til eder befallt hafwer.

22. Så skolen I nu weta, at I genom swärd, hunger och pestilentie dö måsten uti thet rum, tit I akten at draga, at I ther bo skolen.

43. Capitel.

Tå Jeremia alla HErrans theras Guds ord til alt folket uttalat hade, såsom HErren theras Gud honom alla theßa ord til them befallt hade;

2. Sade Asaria, Hosaja son, och Joha-

nan, Kareah son, och alle öfwerdådige
män til Jeremia: Tu ljuger; HERren
wår Gud hafwer intet sändt tig til oß,
eller sagt, I skolen icke draga in uti
Egypten til at bo ther.
3. Men Baruch Neria son äggar tig
emot oß, på thet wi skole the Chaldeer
öfwergifne warda, at the skola döda oß,
och bortföra oß til Babel.
4. Altså wille Johanan Kareah son,
och alle höfwitsmännerne, samt med
alt folket, intet lyda HERrans röst, at
the måtte blifwit i Juda land.
5. Utan Johanan Kareah son, och alle
höfwitsmännerne, togo til sig alla
qwarblifna af Juda, the som ifrån alt
folk tit flydde, och igenkomne woro til
at bo i Juda land;
6. Nemligen, män, qwinnor och barn;
ther til Konungens döttrar, och alla siä-
lar som NebuzarAdan, höfwitsmannen,
när Gedalia, Ahikams son, Saphans
sons, lätit hade, och Propheten Jeremia,
och Baruch Neria son.
7. Och the drogo in uti Egypti land; ty
the wille intet höra HERrans röst, och
kommo til Thahpanhes.
8. Och HERrans ord skedde til Jere-
mia i Thahpanhes, och sade:
9. Tag stora stenar, och gräf them ned
uti en tegelugn, som är wid porten åt
Pharaos hus i Thahpanhes, så at the
män af Juda se ther uppå;
10. Och säg til them: Så säger HER-
ren Zebaoth, Israels Gud: Si, jag
skal sända bort och låta hämta min tje-
nare NebucadNezar, Konungen i Babel,
och skal sätta hans stol ofwan uppå
theßa stenarna, som jag här nedergräf-
wit hafwer, och han skal slå sitt tjäll
ther öfwer.
11. Och han skal komma och slå Egyp-
ti land, och dräpa hwem thet uppå
råkar; för fångar bortföra hwem thet
uppå råkar; med swärd slå hwem thet
uppå råkar.
12. Och jag skal tända eld uppå the
afgudars hus uti Egypten, at han them
upbränner och bortförer; och han skal
utiklåda sig Egypti land, lika som en
herde utiklåder sig sin mantel, och draga
sin wäg tådan med frid.
13. Och han skal sönderslå the beläte-
stoder i BethSemes i Egypti land, och
upbränna the afgudakyrkor uti Egyp-
ten med eld.

44. Capitel.

Thetta är thet ord som til Jeremia
skedde til alla Judar som uti Egypti
land bodde; nemligen, i Migdol, i
Thahpanhes, i Noph, och the som i
thet landet Pathros bodde, och sade:
2. Thetta säger HERren Zebaoth,
Israels Gud: I hafwen sett alt thet
onda som jag hafwer komma lätit öf-
wer Jerusalem och öfwer alla Juda
städer, och si, i thenna dag äro the öde,
och ther bor ingen uti:
3. Och thet för theras ondskas skul
som the bedrefwo, på thet the skulle för-
törna mig, och gingo bort och röfte,
och tjente andra gudar, hwilka hwarken
the, eller I, eller edra fäder känden.
4. Och jag sände tidigt til eder alla
mina tjenare Propheterna, och lät säga
eder: Görer dock icke sådana styggelser,
them jag hatar.
5. Men the lydde intet, och böjde ej
heller sina öron ifrå sin ondska, at the
måtte omwändt sig, och åt andra gudar
icke röft.
6. Therföre uptändes ock min wrede
och grymhet, och brann öfwer Juda stä-
der, och öfwer gatorna i Jerusalem, så
at the äro förstörde och öde wordne, så-
som thet i thenna dag finnes.
7. Nu, så säger HERren Gud Zeba-
oth, Israels Gud: Hwi gören I dock
thetta stora onda emot edert egit lif?
på thet ibland eder skal utrotad warda
både man och qwinna, både barn och
spenabarn af Juda, och intet af eder
qwar blifwa;
8. At I så förtörnen mig genom edra
händers werk, och röken åt andra gu-
dar uti Egypti land, tit I dragne ären
til at bo ther, på thet I skolen utro-
tade warda, och komma til bannor och
försmädelse ibland alla hedningar på
jorden.
9. Hafwen I förgätit edra fäders olycka,

Juda Konungars olycka, theras hustrurs olycka, ther til eder egen olycka, och edra hustrurs olycka, som eder wederfaren är uti Juda land och på gatorne i Jerusalem?

10. Likwäl äro the ännu intil thenna dag intet ödmjukade, och rädas heller intet, och wandra icke uti min lag och rätter, som jag eder och edra fäder föresatt hafwer.

11. Therföre säger HErren Zebaoth, Israels Gud, altså: Si jag skal sätta mitt ansikte emot eder til en olycka; och hela Juda skal utrotad warda.

12. Och jag skal taga the öfwerblifna af Juda, som sitt ansikte stält hafwa til at draga in uti Egypti land, och bo ther; en ände skal warda med them alla uti Egypti land; genom swärd skola the falla, och genom hunger skola the förgås, både små och stora; the skola dö genom swärd och hunger, och skola warda til et swärjande, widunder, bannor och försmädelse.

13. Jag skal ocksä hemsöka Egypti lands inbyggare med swärd, hunger och pestilentie, lika som jag i Jerusalem gjort hafwer;

14. Så at ingen af Juda återlefwor skal undkomma eller igen blifwa, hwilka dock förthenskul hit i Egypti land dragne äro, til at bo här, at the åter måtte komma uti Juda land igen, tit the gerna igen komma wille, och bo ther; men the skola intet komma tit igen, undantagne the allena, som hädan fly.

15. Tå swarade alle män, som wäl wißte, at theras hustrur rökte åt andra gudar, och alla qwinnor, som ther i en stor hop stodo, samt med alt folket, som uti Egypti land och i Pathros bodde, och sade til Jeremia:

16. Efter the ord, som tu oß säger i HErrans namn, wilje wi intet höra tig;

17. Utan wi wilje göra efter alt thet ord som utaf wår mun går, och wilje röka åt himmelens Drottning, och offra henne drickoffer, såsom wi och wåra fäder, wåra Konungar och Förstar gjort hafwa i Juda städer och uppå gatorne i Jerusalem: tå hade wi ock bröd nog, och oß gick wäl, och wi sågo ingen olycka.

18. Men sedan wi återwände at röka åt himmelens Drottning och offra henne drickoffer, hafwe wi alla wedermöda lidit, och äre genom swärd och hunger förgångne.

19. Och om wi än röke åt himmelens Drottning, och drickoffer offre, thet göre wi ju icke utan wåra mäns wilja, *at wi bake henne kakor, och drickoffer offre til hennes tjenst.*

20. Tå sade Jeremia til alt folket, både män och qwinnor, och alt folket *som honom så swarat hade:*

21. Ja, jag menar ock, at HErren hafwer tänkt uppå thet rökande som J uti Juda städer och på *Jerusalems* gator bedrifwit hafwen, *samt med* edra fäder, Konungar, Förstar och alt folket i landet, och hafwer lagt thet uppå hjertat;

22. Så at HErren icke mer lida kunde edert onda wäsende och styggelse, som J gjorden; therföre ock edert land är wordet til öde, widunder och til bannor, så at ingen bor ther inne, *såsom thet* i thenna dag tilgår.

23. Therföre at J rökten, och emot HErren syndaden, och icke lydden HErrans röst, och wandraden i hans lag, rätter och witnesbörder, förthenskul är eder ock sådan olycka wederfaren, såsom thet i thenna dag befinnes.

24. Och Jeremia sade til alt folket och til alla qwinnorna: Hörer HErrans ord, alle J af Juda som uti Egypti land ären:

25. Thetta säger HErren Zebaoth, Israels Gud: J och edra qwinnor hafwen med eder mun talat, och med edra händer fullkomnat thet J saden: Wi wilje hålla wårt löfte, som wi himmelens Drottning lofwat hafwe, at wi henne röke och drickoffer offre. Nu wäl, J hafwen hållit edert löfte, och fullföljt thet med gerningarna.

26. Så hörer nu HErrans ord, J alle af Juda, J som bon uti Egypti

land: Si, jag swär wid mitt stora namn, säger HErren, at mitt namn icke mer skal genom någon mans mun af Juda uti hela Egypti land nämndt warda, then ther säger: Så wißt som HErren HErren lefwer.

27. Si, jag wil waka öfwer them til ondt, och intet godt, så at ho som af Juda uti Egypti land är, han skal genom swärd och hunger förgås, til thes at thet hafwer en ända med them.

28. Men the som swärdet undkomma, the skola likwäl komma utur Egypti land in uti Juda land igen, med en liten hop; och altså skola tå alle the öfwerblifne af Juda, som in uti Egypti land dragne woro til at bo ther, förnimma hwilkens ord sant wordet är, mitt eller theras.

29. Och thetta skal wara til et tekn, säger HErren, at jag eder i thetta rummet hemsöka wil, på thet I skolen weta, at mina ord skola sanna warda öfwer eder til olycka:

30. Så säger HErren: Si, jag skal öfwergifwa Pharao Hophra, Konungen i Egypten, uti hans fienders händer och theras som efter hans lif stå, lika som jag Zedekia, Juda Konung, öfwergifwit hafwer uti NebucadNezars, Konungens i Babel, hans fiendes hand, och then efter hans lif stod.

45. Capitel.

Thetta är thet ord som Propheten Jeremia talade til Baruch, Neria son, tå han theßa orden skref i en bok, utaf Jeremia mun, uti fjerde året Jojakims, Josia sons, Juda Konungs, och sade:

2. Thetta säger HErren, Israels Gud, om tig Baruch:

3. Tu sade: We mig, huru hafwer HErren fogat mig jämmer til uppå min wärk; jag suckar mig trött, och finner ingen ro.

4. Säg honom altså: Så säger HErren: Si, thet jag upbyggt hafwer, thet bryter jag ned, och thet jag planterat hafwer, thet uprycker jag, samt med alt thetta mitt egit land.

5. Och tu begär tig stora ting? Begär thet intet; ty si, jag wil låta olycka komma öfwer alt kött, säger HErren; men tin siäl wil jag gifwa tig til et byte, ehwart tu drager.

46. Capitel.

Thetta är HErrans ord som til Propheten Jeremia skedde, emot alla hedningar.

2. **Emot Egypten.** Emot Pharao Necho här, Konungens i Egypten, hwilken låg wid then älfwen Phrath i Charchemis, then NebucadNezar, Konungen i Babel, slog uti fjerde året Jojakims, Josia sons, Juda Konungs.

3. Reder til sköld och spjut, och drager ut til slags.

4. Spänner hästar före, och låter resenärer stiga til häst; sätter hjelmar uppå, och hwäßer spjut, och drager pansar uppå.

5. Men huru kommer thet til, jag ser, at the äro förtwiflade, och gifwa flygt, och theras hjeltar slagne äro? The fly, så at the intet se sig om; förskräckelse är på alla sidor, säger HErren.

6. Then raske kan icke undfly, eller then starke undkomma: norr ut, wid then älfwen Phrath, äro the fallne och nederlaggde.

7. Hwar är nu then, som hit updrog, såsom en ström, och hans böljor uplyfte sig, såsom i älfwen?

8. Egypten drog up, såsom en ström, och hans böljor uplyfte sig, såsom i älfwen, och sade: Jag wil draga up, och öfwertäcka landet, och förderfwa staden, samt med them som bo ther inne.

9. Nu wäl, sitter uppå hästarna; ruller åstad med wagnarna; låter the hjeltar utdraga, the Ethioper och utaf Libyen, som sköld föra, och the skyttar af Lydien.

10. Ty thetta är HErrans, HErrans Zebaoths dag, en hämndedag, at han skal hämnas öfwer sina fiender: swärdet skal fräta, och af theras blod fullt och drucket warda; ty the måste warda HErranom, HErranom Zebaoth, et slagtoffer i nordlanden, wid then älfwen Phrath.

11. Gack up til Gilead, och håmta salfwa, tu jungfru dotter utur Egypten: men thet år fåfångt at tu mycken låkedom brukar; tu warder dock intet helbregda.
12. Tin skam år ibland hedningarna kunnig worden: af titt jåmrande år landet fullt; ty then ene hjelten faller öfwer then andra, och ligga både tilsammans omkull.
13. Thetta år HErrans ord som han talade til Propheten Jeremia, tå NebucadNezar, Konungen i Babel, åstad drog til at slå Egypti land:
14. Förkunner thet uti Egypten, och såger til uti Migdol; låter hörat i Noph och Thahpanhes, och såger: Ståll tig til wårn; ty swårdet skal upfråta alt thet omkring tig år.
15. Huru går thet til, at tine wåldige falla til marken, och kunna icke blifwa ståndande? HErren hafwer så störtat them omkull.
16. Han gör thet, at månge af them falla, at then ene med then andre omkull ligger. Så sade the: Up, låter oß draga til wårt folk uti wårt fådernesland igen, för tyrannens swård.
17. Thet samma rope man efter them: Pharao, Konungen i Egypten, ligger; han hafwer öfwergifwit sina tjåll.
18. Så sant som jag lefwer, såger then Konungen som HErren Zebaoth heter: Han skal komma farande så hög, som thet berget Thabor ibland bergen år, och lika som Carmel wid hafwet år.
19. Skicka tig til at fårdas, tu inbyggerska, dotter Egypten; ty Noph skal warda öde och upbråndt, så at ingen skal bo ther uti.
20. Egypten år en ganska skön kalf; men slagtaren kommer nordan efter.
21. Och the dagakarlar som bo ther inne, åro ock såsom gödde kalfwar; men the måste dock likwål wånda om, warda alle tilsammans flygtige, och skola intet kunna bestå; ty theras olyckas dag skal öfwer them komma, nemligen, theras hemsökningstid.
22. The komma så, at et gny går af harneskeet, och komma med hårskraft, och föra yxor öfwer them, såsom wedhuggare.
23. The samme skola så hugga uti theras skog, såger HErren, at thet skal intet kunna råknas; ty the åro flere ån gråshoppor, them ingen råkna kan.
24. Dottren Egypten står med skam; ty hon år thet nordlånska folket i hånder gifwen.
25. HErren Zebaoth, Israels Gud, såger: Si, jag wil hemsöka thet åmbetes folk i No och Pharao och Egypten, samt med sina gudar och Konungar, ja, Pharao, med alla them som förlåta sig uppå honom;
26. Så at jag skal gifwa *them i theras* hånder, som efter theras lif stå, och uti NebucadNezars, Konungens i Babel, och hans tjenares hånder; och sedan skal tu besutten warda, *lika som* i förtiden, såger HErren.
27. Men tu, min tjenare Jacob, frukta tig intet, och tu Israel, förtwifla intet ty si, jag skal hjelpa tig fjerran efter; och tin såd utu sitt fångelses land, så at Jacob skal igenkomma, och wara i frid, och hafwa nog, och ingen skal förskråcka honom.
28. Therföre frukta tig intet, *tu Jacob*, min tjenare, såger HErren; ty jag år når tig: med alla hedningar, tit jag tig fördrifwit hafwer, skal jag en ånda göra; men på tig wil jag icke göra en ånda; utan skal nåpsa tig med måttlighet, på thet jag icke skal låta tig blifwa ostraffad.

47. Capitel.

Thetta år HErrans ord som skedde til Propheten Jeremia emot the Philisteer, förr ån Pharao slog Gaza.
2. Så såger HErren: Si, watn skola upkomma nordan efter, hwilka en flod göra skola, så at både landet och hwad ther uppå år, och ståderne, med them som ther uti bo, skola sin wåg drifwa, och menniskorna skola ropa, och alla landets inbyggare jåmra sig,
3. För thet gny skul af theras starka håstar, som ther löpa, och för thet buller af theras wagnar och theras hjuls

flamrande, så at fäderne icke skola se sig om efter barnen; så förtwiflade skola the wara,

4. För then dagen som kommer til at förstöra alla Philisteer, och utrota Tyro och Zidon, samt med andra theras hjelpare; ty HErren skal förstöra the Philisteer och the bar Caphthor.

5. Gaza skal skalligt warda, och Askelon, samt med the öfwerblifna uti theras dalar, förderfwas: huru långe wil tu örliga?

6. O, tu HErrans swärd, när wil tu dock hålla up? Far dock uti tin skida, och hwila tig, och war stilla.

7. Men huru kan tu uphålla, medan HErren hafwer gifwit tig befallning emot Askelon, och ställt tig emot hamnarna wid hafwet?

48. Capitel.

Emot Moab. Så säger HErren Zebaoth, Israels Gud: We then staden Nebo; ty han är förstörd, och ligger ömkelig; Kiriathaim är wunnen; fästet står ömkeligt, och är nederrifwit.

2. Moabs tröst är ute, then han af Hesbon hade; ty man hafwer något ondt i tankarne emot honom, nemligen: Kommer, wi wilje utrota honom, at han intet folk mer wara skal; och tu, Madmen, måste ock förderfwad warda; swärdet skal efter tig komma.

3. Man hörer et rop i Horonaim om förderfwelse och stor jämmer.

4. Moab är nederslagen: man hörer hans unga barn ropa;

5. Ty the gå gråtande then wägen up åt Luhit, och fienderne höra et jämmerrop på then wägen ned ifrå Horonaim,

6. Nemligen: Skynder eder bort, och undsätter edert lif; men tu skal wara såsom ljung i öknen.

7. Therföre at tu förlät tig uppå tin byggning och uppå tina håfwor, skal tu ock wunnen warda; och Chemos måste ut, och draga sin wäg fången, samt med sina Prester och Förstar.

8. Ty förderfwaren skal komma öfwer alla städerna, at icke en stad undslippa skal: ther skola både dalarne förderfwas, och slätmarken förstörd warda; ty HErren hafwer thet sagt.

9. Käre, låter Moab blomstras; han skal utblomstrat hafwa, och hans städer skola öde ligga, at ther ingen uti bo skal.

10. **Förbannad ware then, som HErrans werk gör försumligt: förbannad ware then, som sitt swärd uphåller, at thet intet blod utgjuter.**

11. Moab hafwer af sin ungdom warit säker, och hafwer på sin drägg stilla legat, och hafwer icke någon tid warit utgjuten af thet ena fatet uti thet andra, och icke någon tid bortfarit uti fängelse: therföre är honom hans smak qwarblifwen, och hans lukt hafwer intet förwandlat sig.

12. Therföre si, säger HErren, then tiden kommer, at jag skal sända honom uttappare, som honom uttappa skola, och göra hans fat tomma, och sönderslå hans läglar.

13. Och Moab skal öfwer Chemos til skam warda, lika som Israels hus öfwer BethEl til skam wordet är, ther the dock förläto sig uppå.

14. Huru djerfwens I säga: Wi äre hjeltar och the rätte krigsmän?

15. Ändock Moab måste förstörd warda, och hans städer bestigne, och hans bäste män måste nedergå til at dräpas, säger Konungen, som heter HErren Zebaoth.

16. Ty Moabs ofärd warder snart kommande, och hans olycka skal wäl hasta sig.

17. Käre, hafwer dock medlidande med honom, I som omkring honom bon, och hans namn kännen, och sägen: Huru är thet starka riset och then härliga stafwen så sönderbruten?

18. Stig ned af härligheten, tu dotter som i Dibon bor, och sätt tig på thet torra; ty Moabs förderfware skal komma up til tig, och sönderbryta tina fästen.

19. Gack in på wägen, och se til, tu inbyggerska i Aroer; fråga them, som flydde och undsluppne äro, och säg: Huru går thet?

20. Ack! Moab är förödd och förderfwad; jämrer eder och roper, och förkunner thet i Arnon, at Moab förderfwad är.
21. Straffet är gångit öfwer slättmarken, nemligen, öfwer Holon, Jahza, Mephaath,
22. Dibon, Nebo, BethDiblathaim,
23. Kiriathaim, BethGamul, Beth-Meon,
24. Kirioth, Bozra, och öfwer alla the städer i Moabs land, ehwad the ligga fjerran eller när.
25. Moabs horn är afhuggit, och hans arm är sönderbruten, säger HErren.
26. Gör honom drucken; ty han hafwer uphäfwit sig emot HErran, at han må spy, och wrida händerna, på thet han ock må til spott warda.
27. Ty Israel hafwer warit titt begabberi, lika som han hade warit funnen ibland tjufwar; och efter tu sådant emot honom talat hafwer, måste tu ock bortföras.
28. O, I Moabs inbyggare, öfwergifwer städerna, och bor uti bergsklipporna, och görer lika som dufworna, som bo högt up i hålen.
29. Man hafwer ju altid sagt om then stolta Moab, at han fast stolt är, högfärdig, högmodig, trotsig och storsinnnad.
30. Men HErren säger: Jag känner wäl hans wrede, at han icke så mycket förmår, och tager sig före at göra mer än i hans magt är.
31. Therföre måste jag jämra mig öfwer Moab, och ropa öfwer hela Moab, och sörja öfwer thet folk i Kirheres.
32. Jag måste gråta öfwer tig, Jaeser, tu wingård i Sibma; ty tine winqwistar äro farne öfwer hafwet, och komne in til Jaesers haf; förderfwaren är fallen in uti tin säd och winhämtning.
33. Fröjd och glädje är borta af marken och af Moabs land, och man skal intet win mer präßa ther; wintramparen skal intet mer sjunga sina wisor,
34. För thet ropets skul i Hesbon, alt in til Eleale, hwilket man hör in til Jahza, ifrå Zoar, then treåriga kon, in til Horonaim; ty Nimrims watn skola ock uttorkas.
35. Och jag skal, säger HErren, i Moab ther med en ända göra, at the icke mer skola offra på höjderna, och röka åt sina gudar.
36. Therföre ryter mitt hjerta öfwer Moab, lika som en trumpet, och öfwer thet folk i Kirheres ryter mitt hjerta, såsom en trumpet; ty the hafwa fast förtagit sig: therföre måste the förgås.
37. Alla hufwud skola warda skalliga, och alt skägg afrakadt; alla händer skola rifna warda, och hwar man skal draga säckar uppå.
38. På alla tak och gator allestädes i Moab skal man gråta; ty jag hafwer sönderslagit Moab, likasom et onyttigt fat, säger HErren.
39. O, huru är han förderfwad, huru jämrar han sig, *huru skamlig hänger han* hufwudet; och Moab är worden til spott och til en förskräckelse för alla them som ther omkring bo.
40. Ty så säger HErren: Si, han flyger bort åt, såsom en örn, och uträcker sina wingar öfwer Moab.
41. Kiriath är wunnen, och the fasta städer äro intagne, och the *hjeltars* hjerta i Moab skal på then tiden wara lika som en qwinnas hjerta i barnsnöd.
42. Ty Moab måste förderfwad warda, så at han intet folk mer wara skal, therföre at han hafwer förhäfwit sig emot HErran.
43. Fruktan, kula och snara komma öfwer tig, tu inbyggare i Moab, säger HErren.
44. Then som fruktan undkommer, han skal falla uti kulan, och then utu kulan kommer, han skal warda fången i snaran: tå skal jag låta komma öfwer Moab hans hemsökningsår, säger HErren.
45. The som undlöpa utu slagtningen, skola söka tilflykt i Hesbon; men en eld skal gå utaf Hesbon, och en låge utaf Sihon, hwilken the rum i Moab och thet stridsamma folket förtära skal.
46. We tig Moab; förloradt är Che-

mos folk; ty man hafwer tagit tina söner och döttrar, och fört them bort fångna.

47. Men uti tilkommande tid skal jag omwända Moabs fångelse, säger HErren. Thet ware nu sagdt om straffet öfwer Moab.

49. Capitel.

Emot Ammons barn säger HErren altså: Hafwer nu Israel inga barn, eller hafwer han inga arfwingar? Hwi besitter tå Malcham Gads land, och hans folk bor uti hans städer?

2. Therföre si, then tiden kommer, säger HErren, at jag skal låta höra et krigsskri öfwer Rabbath Ammons barns, at thet skal öde ligga uti en hop, och thes byar med eld upbrända warda; men Israel skal besitta them, af hwilka the hafwa besuttne warit, säger HErren.

3. Jämra tig, o Hesbon; ty Aj är förstörd: roper, I Rabba döttrar, och drager säckar uppå, gråter och löper omkring på murarna; ty Malcham warder fången bortförd, samt med sina Prester och Förstar.

4. Hwad trotsar tu uppå tina dalar? Tina dalar äro fördränkte, tu ohörsamma dotter, som förlåter tig uppå tina rikedomar, och säger i titt hjerta: Ho tör komma til mig?

5. Si thetta säger HErren, HErren Zebaoth: Jag skal låta komma en fruktan öfwer tig af alla them som kring tig bo, så at hwar och en skal på sin wäg bortdrifwen warda ifrå then andra, och ingen skal wara then som the flygtiga församlar.

6. Men ther efter skal jag omwända Ammons barns fångelse, säger HErren.

7. **Emot Edom.** Thetta säger HErren Zebaoth: Är nu ingen wisdhet mer i Theman? Är nu intet råd mer när barnen? Är theras wisdhet ute?

8. Flyr, wänder eder om, och gömmer eder djupt ned, I borgare i Dedan; ty jag låter en ofärd komma öfwer Esau, hans hemsökningstid.

9. Winhämtare skola komma öfwer tig, the ther intet skola lemna tig efter sig, och tjufwar om natten skola komma öfwer tig; the skola stjäla nog.

10. Ty jag hafwer blottat Esau, och uppenbarat hans hemliga rum, så at han kan icke undstinga sig; hans säd, hans bröder och hans grannar äro förstörde, at ingen af them mer för handen är.

11. Dock hwad ther qwar blifwer af tina faderlösa, them wil jag lifwet unna; och tina enkor skola hoppas uppå mig.

12. Ty så säger HErren: Si, the som intet förskyllt hafwa at dricka kalken, the måste drickan; och tu skulle ostraffad blifwa? Tu skal intet ostraffad blifwa; utan tu måste ock drickan.

13. Ty jag hafwer swurit wid mig sielf, säger HErren, at Bozra skal wara til et widunder, försmädelse, förödning och bannor, och alla hans städer til et ewigt öde.

14. Jag hafwer hört af HErranom, at et bådskap är sändt til hedningarna: Församler eder, och kommer hit emot honom, och strider.

15. Ty si, jag hafwer förnedrat tig ibland hedningarna, och föraktelig gjort tig ibland menniskorna.

16. Tin öfwerdådighet och titt hjertas högmod hafwer bedragit tig, efter tu bor i bergsklyftor, och hafwer höga berg inne: om tu titt näste så högt gjorde som en örn, så skal jag äntå likwäl störta tig ther ned, säger HErren.

17. Altså skal Edom öde warda, at alle the ther fram om gå, skola förundra sig och hwissla öfwer alla hans plågor;

18. Lika som Sodoma och Gomorra, samt med sina grannar, omstörtade äro, säger HErren, så at ingen bor ther, eller någon menniska ther inne blifwa kan.

19. Ty si, han kommer up, lika som et lejon ifrå then stolta Jordan, emot the fasta hyddor; ty jag wil låta honom snarligen löpa tit: och ho wet, hwilken then ynglingen är, then jag emot them rusta skal? Ty ho är mig

lik? Ho will låra mig? Och hwilken år then herden, som mig emotstå kan?
20. Så hörer nu HERrans rådslag, som han öfwer Edom hafwer, och hans tankar, som han öfwer Themans inbygga rehafwer: Hwad gäller, at wallbarnen skola bortsläpa them, och förstöra theras boning,
21. Så at jorden skal båfwa wid theras fall, och theras rop skal man höra på röda hafwet.
22. Si, han flyger up, såsom en örn, och skal utråcka sina wingar öfwer Bozra; på then tiden skal the hjeltars hjerta i Edom wara lika som en qwinnas hjerta i barnsnöd.
23. Emot Damascon. Hamath och Arpad stå jämmerligen: the äro förtwiflade; ty the höra onda tidningar: the som wid hafwet bo äro förskräckte, så at the kunna ingen ro hafwa.
24. Damascus är förtwiflad, och gifwer flygten; han darrar, och är i ångest och wärk, lika som en qwinna i barnsnöd.
25. Huru år han nu icke öfwergifwen, then beprisade och såkra staden!
26. Therföre skola hans unga mån ligga på hans gator, och alla hans krigsmån falla på then tiden, säger HERren Zebaoth.
27. Och jag skal sticka eld på murarna i Damascon, at han Benhadads palats förtära skal.
28. Emot Kedar och Hazors riken, hwilka NebucadNezar, Konungen i Babel, slog. Thetta säger HERren: Up, drager up til Kedar, och förstörer the barn öster ut.
29. Man skal taga theras hyddor och hjordar bort; theras tjäll och alla theras tyg, och cameler skola the bortföra; och man skal förskräckeligt ropa öfwer them alt omkring.
30. Flyr, låter lida eder tädan, gömmer eder djupt ned, I inbyggare i Hazor, säger HERren; ty NebucadNezar, Konungen i Babel, hafwer rådslagit om eder, och hafwer något i sinnet emot eder.
31. Nu up, drager up emot et folk som nog hafwer, och bor såkert, säger HERren: the hafwa hwarken portar eller bommar, och the bo allena för sig.
32. Theras cameler skola bortröfwade warda, och theras myckna boskap borttagen; och jag skal förströ them i alla wäder, the ther i wråarna bo; och på alla sidor skal jag låta theras olycka komma öfwer them, säger HERren.
33. Och Hazor skal wara til en drakeboning, och til et ewigt öde, så at ther ingen bo skal, och ingen menniska ther uti wistas.
34. Thetta är HERrans ord, som skedde til Jeremia Propheten, emot Elam, uti Zedekia, Juda Konungs rikes begynnelse, och sade:
35. Så säger HERren Zebaoth: Si, jag skal sönderbryta Elams båga, theras yppersta magt;
36. Och skal låta komma öfwer them the fyra wäder, utaf fyra himmelens ändar, och skal förströ them uti alla the wädren, at intet folk wara skal, til icke ju några fördrifne af Elam komma skola.
37. Och jag skal göra Elam förtwiflad för theras fiender och för them som stå efter theras lif, och låta olycka komma öfwer them med min grymma wrede, säger HERren; och skal sända swärdet efter them, til thes jag gör en ända uppå them.
38. Min stol skal jag sätta i Elam, och skal förgöra ther både Konung och Förstar, säger HERren.
39. Men i tilkommande tid skal jag wända Elams fängelse om igen, säger HERren.

50. Capitel.

Thetta är thet ord som HERren genom Propheten Jeremia talat hafwer emot Babel och the Chaldeers land.
2. Förkunner ibland hedningarna, och låter thet kunnigt warda; reser et baner up, utroper thet, och fördöljer thet icke, och säger: Babel är wunnen, Bel står med skam, Merodach är sönderkrossad; hans afgudar äro til skam wordne, och hans gudar äro sönderslagne.

3. Ty nordan efter skal upkomma et folk emot them; thet skal göra theras land öde, så at ingen skal bo ther uti, utan både folk och få tädan fly.

4. Uti the dagar och i then tiden, säger HERren, skola Israels barn, samt med Juda barn, komma, och skola gå och gråta, och söka HERran sin Gud.

5. The skola fråga efter then wägen åt Zion, och wända sig tit: Kommer, och wi wilje hålla oß in til HERran med et ewigt förbund, thet aldrig skal förgätit warda.

6. Ty mitt folk är wordet lika som en borttappad hjord; theras herdar hafwa förfört them, och låtit them willse gå på bergen, så at the ifrå berg til högar gångne äro, och hafwa förgätit sina hyddor.

7. Alt thet som til them kom, thet upåt them, och theras fiender sade: Wi göre intet orätt; ty the hafwa syndat emot HERran uti rättfärdighetens boning, och emot HERran, som theras fäders hopp är.

8. Flyr utu Babel, och drager utu Chaldee land, och stiker eder såsom bockar fram för hjorden;

9. Ty si, jag skal upwäcka stora folkslag, med hopar utu nordlandet, och låta them upkomma in för Babel; the skola rusta sig emot honom, och skola winna honom; theras pilar äro lika som en god krigsmans, then intet skjuter miste;

10. Och Chaldee land skal warda til et rof, så at alle the som röfwa thet, skola ther af nog hafwa, säger HERren,

11. Therföre at I glädjens ther af, och berömmen eder, at I min arfwedel skinnat hafwen, och springen lika som käta kalfwar, och gnäggen lika som starke hästar.

12. Eder moder står med stor skam, och then eder födt hafwer, är til spott worden: si, ibland hedningarna är hon then aldra ringaste, öfwergifwen, torr och öde.

13. Ty, för HERrans wredes skul, måste han obyggd och aldeles öde ligga, så at alle the som framgå om Babel, skola förundra sig, och hwißla öfwer alla hans plågor.

14. Ruster eder emot Babel alt omkring, alle skyttar; skjuter til honom, sparer icke pilarna; ty han hafwer syndat emot HERran.

15. Skrier öfwer honom alt omkring; han måste gifwa sig; hans grundwalar äro fallne; hans murar äro afbrutne, ty thet är HERrans hämnd; hämnens öfwer honom; görer honom lika som han gjort hafwer.

16. Utroter af Babel både then ther sår och then ther upstår, at hwar och en för tyrannens swärd wänder sig til sitt folk, och hwar och en flyr uti sitt land.

17. Israel hafwer måst wara en förströdd hjord, hwilken lejonen förskingrat hafwa: först upåt honom Konungen i Aßyrien; sedan förderfwade honom NebucadNezar, Konungen i Babel.

18. Therföre säger HERren Zebaoth, Israels Gud, altså: Si, jag skal hemsöka Konungen af Babel och hans land, lika som jag Konungen af Aßyrien hemsökt hafwer.

19. Men Israel skal jag låta komma hem til sin boning igen, at han skal föda sig i Carmel och Basan; och på Ephraims berg och Gilead skal hans själ mättad warda.

20. I then tiden och i the dagar skal man söka efter Israels mißgerning, säger HERren; men man skal ingen finna; och efter Juda synd, och ther skal ingen funnen warda; ty jag skal se utöfwer med them, som jag igen blifwa låter.

21. Drag up emot thet land, som hela werlden trugat hafwer; drag tit up, och hemsök inbyggarena; förhärja och förspill theras efterkommande, säger HERren; och gör alt thet jag tig befallt hafwer.

22. Thet är et krigsrop i landet, och stor jämmer.

23. Huru går thet til, at all werldens hammare sönderbruten och sönderslagen är? Huru går thet til, at Babel et öde wordet är ibland alla hedningar?

24. Jag hafwer gillrat för tig, Babel;
therföre äst tu ock fången förr än tu
thet förmodade: man hafwer råkat up-
på tig, och tu äst gripen; ty tu hafwer
retat HErran.
25. HErren hafwer uplåtit sin fata-
bur, och haft fram sin wredes wapn;
ty sådant hafwer HErren, HErren
Zebaoth, uti the Chaldeers land beställt.
26. Kommer hit emot honom, I ifrån
ändarne; öpner hans kornhus; kaster
honom uti en hop, och gifwer honom
til spillo, så at ther intet qwar blifwer.
27. Dräper alla hans barn; hafwer
them ned til at slagtas: we them; ty
dagen är kommen, theras hemsökings-
tid.
28. Man hörer et rop af the flygtiga
och af them som undsluppne äro utu
Babels land, på thet the skola förkun-
na i Zion HErrans wår Guds hämnd
och hans tempels hämnd.
29. Kaller många emot Babel; be-
lägger honom alt omkring, alle båg-
skyttar, och låter ingen undslippa; we-
dergäller honom såsom han förtjent
hafwer; lika som han gjort hafwer, så
görer honom igen; ty han hafwer hög-
modigt handlat emot HErran, then
Helige i Israel.
30. Therföre skola hans unga män
falla uppå hans gator, och alla hans
krigsmän förgås på then tiden, säger
HErren.
31. Si, tu stolte, jag wil til tig, säger
HErren, HErren Zebaoth; ty tin
dag är kommen, tin hemsökningstid.
32. Tå skal then stolte störta och falla,
så at ingen skal uprätta honom: jag
skal uptända hans städer med eld, then
förtära skal alt thet ther omkring är.
33. Thetta säger HErren Zebaoth:
Si, Israels barn, samt med Juda
barn, måste wåld och orätt lida: alle
the som them för fångar bortfört haf-
wa, the hålla them, och wilja icke gif-
wa them lösa.
34. Men theras förlossare är stark;
han heter HErren Zebaoth; han skal
så uträtta theras sak, at han skal göra
landet bäfwande, och inbyggarena i
Babel darrande.
35. Swärdet skal komma, säger HEr-
ren, öfwer the Chaldeer, och öfwer the
inbyggare i Babel, och öfwer hans
Förstar, och öfwer hans wisa.
36. Swärdet skal komma öfwer hans
spåmän, at the skola til därar warda;
swärdet skal komma öfwer hans star-
ka, at the skola förtwifla.
37. Swärdet skal komma öfwer hans
hästar och wagnar och til hela menig-
heten som ther inne är, så at the skola
warda såsom qwinnor; swärdet skal
komma öfwer hans fatabur, at han
skal sköflad warda.
38. Torka skal komma öfwer hans
watn, at thet skal uttorkas; ty thet är
et afgudaland, och the trotsa uppå sina
stygga afgudar.
39. Therföre skola odjur och stygga
foglar bo ther inne, och unga strutsar;
och skal aldrig mer besutten warda, el-
ler någon ther inne wistas i ewig tid;
40. Lika som Gud Sodom och Go-
morra, samt med theras grannar,
omstörtat hafwer, säger HErren, at
ther ingen uti bo skal, eller någon
menniska ther inne wistas.
41. Si, et folk kommer nordan efter;
många hedningar, och många Konun-
gar skola upresa sig ifrå landets sidor.
42. The hafwa båga och sköld; the
äro grufwelige och obarmhertige; the-
ras rop är såsom et dön af hafwet; the
rida på hästar, rustade såsom krigsmän,
emot tig, tu dotter Babel.
43. När Konungen i Babel theras
rykte hörande warder, tå skola honom
händerna nedfalla; ångest och sorg skal
honom uppå komma, lika som en
qwinna uti barnsnöd.
44. Si, han kommer up, såsom et le-
jon ifrå then stolta Jordan, emot the
fasta hyddor; ty jag skal låta honom
hastigt löpa tit; och ho wet hwilken
then ynglingen är, then jag emot them
rusta skal? Ty ho är min like? Ho
wil lära mig? Och hwilken är then
herden, som emot mig stå kan?
45. Så hörer nu HErrans rådslag,
thet han öfwer Babel hafwer, och hans

tankar, som han öfwer the inbyggare uti the Chaldeers land hafwer: Hwad gäller, at wallbarnen skola bortsläpa them, och förstöra theras boning;

46. Och jorden skal bäfwa af thet skriet; och skal ibland hedningarna spordt warda, tå Babel wunnen warder.

51. Capitel.

Thetta säger HErren: Si, jag skal upwäcka et skarpt wäder emot Babel, och emot hans inbyggare, som sig emot mig satt hafwa:

2. Jag skal sända kastare til Babel, hwilka honom kasta skola, och utsopa hans land: theße skola wara allestådes omkring honom på hans olycksdag.

3. Ty hans skyttar skola intet kunna skjuta, och hans wäpnade skola intet kunna wärja sig; så skoner nu intet hans unga män; gifwer all hans här til spillo;

4. Så at the slagne ligga uti the Chaldeers land, och the genomstungne på hans gator.

5. Ty Israel och Juda skola icke öfwergifne warda af HErranom Zebaoth, theras Gud, såsom enkor, ändock theras land hafwer högeligen förbrutit sig uppå then Helige i Israel.

6. Flyr utaf Babel, på thet hwar och en må undsätta sin själ, at I icke förgås uti hans ondska; ty thetta är HErrans hämndetid, och han wil betala honom.

7. Then gyldene kalken i Babel, som all werlden hafwer drucken gjort, är uti HErrans hand: alla hedningar hafwa druckit af hans win; therföre äro hedningarne så galne wordne.

8. Huru hastigt är Babel fallen och sönderslagen; jämrer eder öfwer honom; tager ock salfwa til hans sår, om han til äfwentyrs mätte helad warda.

9. Wi läke Babel; men han wil intet läkt warda: så låter nu honom fara, och låt oß hwar och en draga uti sitt land; ty hans straff räcker alt up til himmelen, och sträcker sig up til skyn.

10. HErren hafwer framhaft wår rättfärdighet: kommer och låter oß förtälja HErrans wår Guds werk i Zion.

11. Ja, hwäßer nu pilarna wäl, och tilreder sköldarna; HErren hafwer upwäckt Konungarnas mod i Meden; ty hans tankar stå emot Babel, at han skal förderfwa honom; ty thetta är HErrans hämnd, hans tempels hämnd.

12. Ja, reser nu baner up på murarna i Babel, sticker wakt, sätter wäktare, beställer håll; ty HErren tänker något, och skal theslikes fullfölja thet han emot Babels inbyggare talat hafwer.

13. Tu, som wid stora watn bor, och stora rikedomar hafwer, tin ände är kommen, och tin girighet är ute.

14. HErren Zebaoth hafwer swurit thet wid sin själ: Jag skal upfylla tig med menniskor, lika som med gräsmaskar; the skola sjunga tig en wisa.

15. Then som jorden genom sin kraft gjort hafwer, och beredde werldens krets genom sin wishet, och himmelen skickligt utsträckte:

16. Tå han dundrar, så warder under himmelen mycket watn; han updrager moln ifrå jordens ända; han gör ljungeld i regnet, och låter wädret komma utu hemliga rum.

17. Alla menniskor äro dårar med sin konst, och alla guldsmeder bestå med skam med sina beläten; ty theras beläten äro bedrägeri, och hafwa intet lif.

18. The äro icke annat än fåfänglighet och förförisla werk; the måste förgås, tå the hemsökte warda.

19. Men så är icke han, som Jacobs del är; utan han som alting gör, then äret; och Israel är hans arfs staf; HErren Zebaoth är hans namn.

20. Tu äst min hammare och krigswapn; genom tig skal jag slå folk, och förderfwa riken.

21. Jag skal slå tina hästar och resenärer; jag skal sönderslå tina wagnar och theras formän.

22. Jag skal slå tina män och qwinnor; jag skal slå tina gamla och tina ynglingar; jag skal slå dräng och piga.

23. Jag skal slå tin herde och hjord; jag skal slå tina åkermän och ok; jag skal slå tina Förstar och Herrar.
24. Ty jag wil wedergälla Babel och alla Chaldeers inbyggare all theras ondska, som the uppå Zion bedrifwit hafwa, för edra ögon, säger HERren.
25. Si, jag skal til tig, tu skadeliga berg, som hela werlden förderfwar, säger HERren; jag skal sträcka min hand öfwer tig, och wälta tig ned af berget, och göra et förbrändt berg af tig,
26. At man af tig hwarken hörnstenar eller grundstenar taga kan; utan et ewigt öde skal tu wara, säger HERren.
27. Reser up baner i landet, blåser med basun ibland hedningarna, ruster hedningarna emot honom, kaller emot honom the Konungariken Ararat, Minni och Asceenas, beställer höfwitsmän emot honom, hafwer hästar fram, lika som snorrande bromsar.
28. Ruster hedningarna emot honom, nemligen, Konungarna af Meden, samt med theras Förstar och Herrar och alt theras wäldes land.
29. Och landet skal bäfwa och förskräckas; förty HERrans tankar wilja fullkomnade warda emot Babel, at han gör Babels land til et öde, ther ingen uti bo skal.
30. The hjeltar i Babel skola icke töras draga ut til strids, utan blifwa på fästen; theras starkhet är borta, och the äro wordne såsom qwinnor; hans boningar äro uptände, och hans bommar sönderbrutne.
31. Här löper then ene om then andra, och thet ena bådskapet möter thet andra, til at kungöra Konungen i Babel, at hans stad wunnen är alt in til ändan,
32. Och hamnarne intagne, och sjöarne utbrände, och krigsfolket blödigt wordet.
33. Ty thetta säger HERren Zebaoth, Israels Gud: Dottren Babel är såsom en tröskloge, när man ther på tröskar: hennes skördeand warder snart kommande.
34. NebucadNezar, Konungen i Babel, hafwer upfrätit mig, och omstörtat mig; han hafwer gjort et tomt käril af mig; han hafwer upslukat mig, lika som en drake; han hafwer fyllt sin buk af min kräselighet; han hafwer bortdrifwit mig.
35. Men nu finner sig öfwer Babel then arghet, som uppå mig och mitt kött bedrifwen är, säger inbyggerskan i Zion, och mitt blod öfwer the inbyggare i Chaldeen, säger Jerusalem.
36. Therföre säger HERren altså: Si, jag skal uträtta tig tin sak, och hämnas tig; jag skal uttorka hans haf, och låta förtorka hans brunnar.
37. Och Babel skal warda til en stenhop och til en drakeboning, til *et* widunder och til et hwißlande, at *ther* ingen uti bo skal.
38. The skola allesamman ryta såsom lejon, och ropa lika som the unga lejon.
39. Jag skal sätta *them, med theras* drickande, uti hetta, och göra them druckna, at the skola glade warda, och sofwa en ewig sömn, af hwilken the aldrig upwakna skola, säger HERren.
40. Jag skal nedföra them, lika som lamm til at slagtas, såsom wädrar och bockar.
41. Huru är Sesach så *wunnen,* och then beprisade i hela werlden så intagen? Huru är Babel så til et under wordet ibland hedningarna?
42. Et haf är gångit öfwer Babel, och med thes många böljor är han öfwertäckt.
43. Hans städer äro öfwergifne, och til et torrt öde land wordne; til et land, ther ingen uti bor, och ther ingen menniska uti wandrar.
44. Ty jag hafwer hemsökt Bel i Babel, och rifwit utu hans hals thet han upswulgit hade; och hedningarne skola intet mer löpa til honom; ty murarne i Babel äro också nedfallne.
45. Drager ther ut, mitt folk; hwar och en undsätte sin själ för HERrans grymma wrede.
46. Edert hjerta måtte eljes wekt warda, och upgifwas för thet ryckte som man i landet höra skal; ty uti ena året skal et rykte gå, och sedan i andra

året också et rykte om wåld i landet, och en Förste skal wara emot then andra.
47. Therefore si, then tid kommer, at jag the afgudar i Babel hemsöka skal; och theras hela land til skam warda skal, och hans slagne ther inne ligga skola.
48. Himmel och jord, och hwad ther uti är, skola glädja sig öfwer Babel, at hans förstörare nordan efter komne äro, säger HERren.
49. Och lika som Babel i Israel the slagna fällt hafwer, altså skola the slagne i Babel fällde warda uti hela landet.
50. Så drager nu eder wäg, I som swärdet undflytt hafwen, och töfwer icke länge; tänker uppå HERran uti fjerran land, och låter Jerusalem ligga eder i hjertat.
51. Wi woro til skam komne, tå wi then försmädelsen höra måste, och skammen betäckte wårt ansigte, tå the främmande kommo öfwer HERrans hus helgedom.
52. Therföre si, then tid kommer, säger HERren, at jag hans afgudar hemsöka skal, och i hela landet skola the dödligt sårade sucka.
53. Och om Babel upstege i himmelen, och satte sin magt uti the höga fästen, så skola dock förstörare ifrå mig komma öfwer honom, säger HERren.
54. Man hörer en röst i Babel, och en stor jämmer uti the Chaldeers land;
55. Ty HERren förderfwar Babel: han förderfwar honom med så stort skri och rumor, at hans böljor fråsa, lika som stort watn.
56. Ty förstöraren är kommen öfwer Babel; hans hjeltar warda gripne, theras bågar warda sönderbrutne; ty hämndens Gud, HERren, betalar honom.
57. Jag skal göra hans Förstar, wisa, Herrar och höfwitsmän och krigsmän druckna, så at the skola sofwa en ewig sömn, ther the icke mer af upwakna skola, säger Konungen, som heter HERren Zebaoth.
58. Thetta säger HERren Zebaoth: Murarne om then stora Babel skola undergrafne warda, och hans höga portar upbrännas med eld, at hedningarnas arbete skal fåfängt wara, och upbrännas hwad folken med möda upbyggt hafwa.
59. Thetta är thet ord som Propheten Jeremia befallte Seraia, Neria son, Mahseja sons, tå han med Zedekia, Juda Konung, drog til Babel, uti fjerde året hans rikes. Och Seraia war en fridsam Förste.
60. Och Jeremia skref all then olycka, som öfwer Babel komma skulle, uti en bok, nemligen, alla thessa orden, som emot Babel skrifna äro.
61. Och Jeremia sade til Seraia: Tå tu kommer til Babel, så se til, och läs alla thessa orden;
62. Och säg: HERre, tu hafwer talat emot thetta rummet, at tu wille förderfwa thet, så at ingen skulle bo här uti, hwarken folk eller fä, utan wara til et ewigt öde.
63. Och när tu hafwer utläsit boken, så bind en sten ther wid, och kasta henne uti Phrath,
64. Och säg: Altså skal Babel försänkt warda, och icke upkomma igen, för then olycka, som jag skal öfwer honom komma låta, utan förgås. Alt här til hafwer Jeremia talat.

52. Capitel.

Zedekia war et och tjugu år gammal, tå han wardt Konung, och regerade i ellofwa år i Jerusalem: hans moder hette Hamutal, Jeremia dotter i Libna:
2. Och gjorde thet HERranom illa behagade, lika som Jojakim gjort hade;
3. Ty HERrans wrede gick öfwer Jerusalem och Juda, til thes han förkastade them ifrå sitt ansikte, och Zedekia föll af ifrå Konungen i Babel.
4. Men i nionde året af hans rike, på tionde dagen i tionde månaden, kom NebucadNezar, Konungen i Babel, med all sin här emot Jerusalem, och belade honom, och beskansade honom alt omkring.

5. Och staden war så belaggd, alt in til ellofte året Konungs Zedekia.

6. Men på nionde dagen, i fjerde månaden, fick hungren öfwerhand i staden, och landsfolket hade intet mer til at äta.

7. Tå föll man in i staden, och alt krigsfolket gåfwo flygten, och drogo utu staden om natten, på then wägen åt porten emellan the twå murar, ut wid Konungs-örtegården: men the Chaldeer lågo kring om staden; och theße drogo sin wäg bort åt i marken.

8. Tå jagade the Chaldeers här efter Konungen, och fingo Zedekia fatt uti then marken wid Jericho; tå förströdde sig all hans här ifrå honom.

9. Och the tog Konungen til fånga, och förde honom up til Konungen af Babel, til Riblath, thet i Hamath land ligger: han sade en dom öfwer honom.

10. Ther låt Konungen af Babel dräpa Zedekia barn för hans ögon, och drap alla Juda Förstar i Riblath.

11. Men Zedekia låt han stinga ögonen ut, och låt binda honom med twå kädjor: och Konungen af Babel förde honom altså til Babel, och lade honom uti fängelse, in til thes han blef död.

12. På tionde dagen i femte månaden, hwilket thet nittonde året war NebucadNezars, Konungens i Babel, kom NebuzarAdan, höfwitsmannen, then altid war när Konungen i Babel, til Jerusalem;

13. Och upbrände HERrans hus och Konungshuset och alla hus i Jerusalem; alla stora hus upbrände han i eld.

14. Och all the Chaldeers här, som med höfwitsmannen war, refwo ned alla murarna i Jerusalem alt omkring.

15. Men thet fattiga folket, och annat folk, som ännu qwar war i staden, och the som til Konungen af Babel fallne woro, och thet qwarblifna handtwerks folket, förde NebuzarAdan, höfwitsmannen, fångna bort.

16. Och af thet fattiga folket i landet, låt NebuzarAdan, höfwitsmannen, några blifwa qwar til wingårdsfolk och åkerfolk.

17. Men the kopparstoder, som woro i HERrans hus, och stolarna och kopparhafwet i HERrans hus, slogo the Chaldeer sönder, och förde all kopparen ther af til Babel.

18. Och kjettlar, skoflar, knifwar, bäcken, skålar, och alla koppartyg, them man uti Gudstjensten plägade bruka, togo the bort.

19. Ther til tog höfwitsmannen bort alt thet af guld och silfwer war i kannor, rökpannor, bäcken, kjettlar, ljusstakar, skedar och skålar:

20. The twå stoderna, thet ena hafwet, the tolf kopparoxar, som under foten stodo, hwilka Konung Salomo hade låtit göra til HERrans hus; kopparen af alla theßa tygen war öfwermåttan mycken.

21. Men båda stoderne woro hwar thera aderton alnar höga, och et tolf alnars snöre war måttet omkring then; och war fyra finger tjock, och war ihålig.

22. Och på hwar thera stod en kopparknapp, fem alnar hög; och gjordar och granatäplen woro på hwar knapp alt omkring, altsammans af koppar: och then ena stoden war såsom then andra; granatäplen ock så.

23. Och woro granatäplen ther uppå sex och niotio: alla granatäplena woro hundrade på en gjord alt omkring.

24. Och höfwitsmannen tog then Presten Seraia, utaf första ordningen, och then Presten Zephania, utaf ther andra ordningen, och tre dörwaktare,

25. Och en kamererare utaf staden, som öfwer krigsfolket satt war, och sju män, som när Konungen wara måste, hwilka i staden fundne wordo; ther til Sopher, then härförsten, then landsfolket mönstra plägade; ther til sextio män af landsfolket, som i staden fundne wordo.

26. Theßa tog NebuzarAdan, höfwitsmannen, och förde them til Konungen i Babel, i Riblath.

27. Och Konungen i Babel slog them ihjäl i Riblath, thet i Hamath land ligger. Altså wardt Juda bortförd utu sitt land.

28. Thetta är thet folk, som NebucadNezar bortförde, nemligen, uti siunde året, tretusende och tre och tjugu Judar.
29. Men uti adertonde året NebucadNezars, åttahundrade och twå och tretio siälar utaf Jerusalem.
30. Och i tredje och tjugonde året NebucadNezars förde NebuzarAdan, höfwitsmannen, bort siuhundrade och fem och fyratio siälar af Juda. Alla siälarna äro fyratusende och sexhundrade.
31. Men uti siunde och trettionde året sedan Jojachin, Juda Konung, bortförd war, på femte och tjugonde dagen i tolfte månaden, uphof EvilMerodach, Konungen i Babel, uti thet året tå han Konung wardt, Jojachins, Juda Konungs hufwud, och lät honom utu fängelset;
32. Och talade med honom wänligt, och satte hans stol utöfwer the Konungars stolar, som när honom woro i Babel;
33. Och förwandlade honom hans fängelses kläder; och han åt in för honom altid i sina lifsdagar.
34. Och honom wardt altid gifwit af Konungen i Babel hans uppehälle, såsom honom förskickadt war, i all hans lifstid, alt in til hans ända.

Jeremia Klagowisor.

1. Capitel.

Huru ligger then staden så öde, som full med folk war? Han är lika som en enka. Then, som en Förstinna ibland hedningarna och en Drottning i landen war, hon måste nu tjena.
2. Hon gråter om natten, så at tårarne löpa ned på kindbenen: ingen är ibland alla hennes wänner, som hugswalar henne: alla hennes näste förakta henne, och äro hennes fiender wordne.
3. Juda är fången i elände och swår tråldom: han bor ibland hedningar, och finner ingen ro: alla hans förföljare fara illa med honom.
4. Wägarne til Zion ligga öde, efter ingen kommer til högtiden; alla hans portar stå öde; hans Prester sucka; hans jungfrur se ömkeliga ut, och han är bedröfwad.
5. Hans owänner swäfwa alt i höjden; hans fiender går wäl; ty HERren hafwer gjort honom full med jämmer, för hans stora synders skul; och hans barn äro i fängelse bortdrifne för fienden.
6. All fägring är borta för dottren Zion; hennes Förstar äro lika som wädrar, the ther intet bete finna, och gå wanmägtige för plågaren.
7. Jerusalem kommer ihog i thenna tid huru eländig och öfwergifwen han är, och huru mycket godt han af ålder haft hafwer, medan alt hans folk nederligger för fienden, och ingen är som hjelper; hans fiender se sin lust uppå honom, och bespotta hans Sabbather.
8. Jerusalem hafwer syndat; therföre måste han wara lika som en oren qwinna; alla the som ärade honom, the försmå honom nu, efter the se hans skam; men han suckar och faller ned til marken.
9. Hans orenlighet låder wid hans klädefållar: han hade icke trott, at honom på sistone så gå skulle; han är ju alt för grufweligen nederstött, och hafwer ther til ingen som tröstar honom. Ack, HERre! se uppå mitt elände; ty fienden högmodas fast.
10. Fienden hafwer kommit sin hand wid alla hans klenodier; ty han måste se ther uppå, at hedningarne gingo in uti hans helgedom, om hwilka tu budit hafwer, at the icke skulle komma uti tin församling.
11. Alt hans folk suckar, och går om

bröd; sina klenodier gåfwo the för mat, på thet the skulle wederqwicka själen. Ack, HERre! se dock til och skåda huru föraktelig jag worden är.

12. Eder alla säger jag, som gån här fram om: Skåder dock och ser til, om någon wärk kan wara sådan, som min wärk, then mig så upåter; ty HERren hafwer gjort mig full med jämmer på sin grymma wredes dag.

13. Han hafwer sändt en eld af höjden uti mina ben, och låtit honom ther mägtig wara; han hafwer utsatt et nät för mina fötter, och stött mig tilbaka; han hafwer gjort mig til et öde, så at jag sörja måste hela dagen.

14. Mina swåra synder hafwa upwaknat genom hans straff, och alla tilsammans kommit mig uppå halsen, så at all min kraft mig förgås; HERren hafwer så farit med mig, at jag icke mer upkomma kan.

15. HERren hafwer nedertrampat alla mina starka, som jag hade; han hafwer låtit utropa öfwer mig en högtid, til at förderfwa mina unga män; HERren hafwer låtit jungfrun, dottren Juda, trampa en präß.

16. Therföre gråter jag så, och båda mina ögon flyta med watn; ty hugswalaren, som min själ wederqwicka skulle, är långt borta ifrå mig: mina barn äro borta; ty fienden hafwer fått öfwerhand.

17. Zion räcker sina händer ut, och ther är dock ingen, som honom tröstar; ty HERren hafwer budit alt omkring Jacob hans fiender, at Jerusalem skal emellan them wara lika som en oren qwinna.

18. HERren är rättfärdig; ty jag hafwer warit hans mun ohörsam: hörer, alt folk, och ser min wärk; mina jungfrur och ynglingar äro gångne uti fängelse.

19. Jag kallade på mina wänner; men the hafwa bedragit mig: mina Prester och äldste i staden äro försmäktade; ty the gå om bröd, på thet the skola wederqwicka sina själar.

20. Ack, HERre! se dock huru bedröfwad jag är, at thet gör mig ondt i alt mitt lif: mitt hjerta klappar i min kropp; ty jag är upfylld med stor bitterhet: ute hafwer swärdet, och inne i huset döden, gjort mig til en enka.

21. Man hörer wäl, at jag suckar, och hafwer dock ingen tröstare: alla mina fiender höra min olycka, och glädja sig at tu gör thet: så låt tå then dagen komma, som tu utropat hafwer, at them skal gå lika som mig.

22. Låt all theras ondska komma in för tig, och gör med them, såsom tu med mig för alla mina mißgerningars skul gjort hafwer; ty mitt suckande är stort, och mitt hjerta är bedröfwadt.

2. Capitel.

Huru hafwer HERren förmörkat dottren Zion med sin wrede? *Han hafwer* kastat Israels härlighet af *himmelen* ned på jorden: han hafwer icke tänkt uppå sin fotapall i sin wredes dag.

2. HERren hafwer utan barmhertighet alla Jacobs boningar förlagt; han hafwer i sin grymhet afbrutit dottrens Juda fästen, och slagit them omkull; han hafwer oskärat både hennes rike och hennes Förstar.

3. Han hafwer sönderbrutit Israels starkhet uti sin grymma wrede; han hafwer dragit sin högra hand tilbaka, tå fienden kom, och hafwer uptändt en eld i Jacob, then alt omkring förtärer.

4. Han hafwer spänt sin båga, lika som en fiende; sin högra hand hafwer han fört, såsom en owän, och dräpit alt thet som lustigt war til seendes, och utgutit sin grymhet, lika som en eld, uti dottren Zions hydda.

5. HERren är lika som en fiende; han hafwer omstörtat Israel; han hafwer omstörtat alla hans palats, och förderfwat hans fäste; han hafwer gjort dottren Juda myken klagan och sorg.

6. Han hafwer upgräfwit hans tjäll, lika som en örtagård, och förderfwat hans boning; HERren hafwer låtit förgäta i Zion både Helgedag och Sabbath, och låtit i sin grymma wrede skämma både Konung och Prest.

7. HErren hafwer förkastat sitt altare, och til spillo gifwit sin helgedom; han hafwer gifwit hans palats murar uti fiendens händer, så at the hafwa ropat i HErrans hus lika som uppå en helgedag.

8. HErren tänkte til at förderfwa dottren Zions murar; han drog snöret ther öfwer, och afwände icke sin hand, til thes han henne förderfwade; tornen stå ömkeliga, och muren ligger jämmerligen.

9. Hans portar ligga djupt ned i jorden; hans bommar hafwer han sönderbrutit, och til intet gjort; hans Konungar och Förstar äro ibland hedningarna, ther the intet kunna öfwa lagen, och hans Propheter hafwa ingen syn af HErranom.

10. Dottren Zions äldste ligga på jorden, och äro tyste; the kasta stoft uppå sitt hufwud, och hafwa dragit säckar uppå sig; Jerusalems jungfrur hänga theras hufwud ned åt jorden.

11. Jag hafwer nästan gråtit mig ögonen ut, så at thet gör mig ondt i mitt lif; min lefwer är utgjuten uppå jorden öfwer mitt folks dotters jämmer, tå spenabarn och omyndige försmäktade på gatorne i staden;

12. Tå the sade til sina mödrar: Hwar är bröd och win? tå the försmäktade på gatorne i staden, såsom the ther dödligt sårade woro, och upgåfwo sin anda i theras mödrars famn.

13. O, tu dotter Jerusalem, hwem skal jag likna tig wid? Och för hwad skal jag hålla tig, tu jungfru, dotter Zion? Wid hwad skal jag likna tig, ther jag tig med trösta måtte? ty tin skade är stor, lika som et haf: ho kan hela tig?

14. Tina Propheter hafwa tig predikat lösa och dåraktiga syner, och icke uppenbarat tig tin mißgerning, ther med the måtte förtagit tig titt fängelse; utan hafwa predikat tig lös predikan, på thet the skulle predika tig utu landet.

15. Alla the som ther fram om gå, the klappa med händerna, hwißla åt tig, och rista hufwudet öfwer dottren Jerusalem: Är thetta then staden, ther om man säger, at han är then aldraskönaste, af hwilken alt landet gläder sig?

16. Alla tina fiender gapa med munnen emot tig, hwißla til tig, gnißla med tänderna, och säga: Huy! wi hafwe förderfwat honom; thetta är then dagen, som wi begärt hafwe; wi hafwe fått thet; wi hafwe lefwat så länge.

17. HErren hafwer gjort thet han i sinnet hade; han hafwer fullkomnat sitt ord, som han långt tilförene budit hade; han hafwer förderfwat utan barmhertighet; han hafwer fröjdat fienden öfwer tig, och uphöjt tina owänners magt.

18. Theras hjerta ropade til HErran: O, tu dottren Zions mur, låt tårar flyta både dag och natt, lika som en bäck; håll intet up, och tin ögonsten wände intet åter.

19. Statt up om natten och ropa, utgjut titt hjerta i första wäkten in för HErranom, lika som watn; lyft up tina händer til honom för tina unga barns själar, som af hunger dö i alla gatumöten.

20. HErre, skåda dock, och se til hwem tu så förderfwat hafwer. Skola nu qwinnorna äta sin lifsfrukt, the yngsta barnen, som näppligen en span långa äro? Skola Propheterne och Presterne uti HErrans helgedom så dräpne warda?

21. På gatorna, ned på jorden, lågo både unga och gamla; mina jungfrur och ynglingar äro fallna genom swärd; tu hafwer dräpit på tin wredes dag; tu hafwer slagtat utan barmhertighet.

22. Tu hafwer kallat mina fiender alt omkring, lika som til en helgedag, så at på HErrans wredes dag ingen undsluppen och öfwerblifwen är: them jag upfödt och upfostrat hafwer, hafwer fienden förgjort.

3. Capitel.

Jag är en eländig man, then hans grymhets ris se måste.

2. Han hafwer ledt mig, och låtit mig gå i mörkret, och icke i ljuset.
3. Han hafwer wändt sin hand emot mig, och handlar fast annorlunda med mig altid.
4. Han hafwer gjort mitt kött och min hud gammal, och sönderslagit mina ben.
5. Han hafwer byggt emot mig, och inwefwat mig uti galla och möda.
6. Han hafwer lagt mig uti mörkret, lika som the döda i werlden.
7. Han hafwer inmurat mig, så at jag icke utkomma kan, och satt mig uti hårda fjättrar;
8. Och om jag än ropade och bad, så stoppar han öronen til för min bön.
9. Han hafwer igenmurat min wäg med huggen sten, och mina stigar igentäppt.
10. Han hafwer waktat efter mig, lika som en björn, lika som et lejon, i lönliga rum.
11. Han hafwer låtit mig fela om wägen; han hafwer rifwit mig i stycken sönder, och til intet gjort.
12. Han hafwer spänt sin båga, och satt mig såsom et mål för pilen.
13. Han hafwer utaf kogret låtit skjuta mig i mina njurar.
14. Jag är worden til spott för alt mitt folk, och theras dageliga wisa.
15. Han hafwer mättat mig med bitterhet, och gifwit mig malört dricka.
16. Han hafwer slagit mina tänder sönder i små stycken, och wältrat mig uti aska.
17. Min själ är fördrifwen ifrå friden; goda dagar måste jag förgäta.
18. Jag sade: Mitt hopp är ute, at jag någon tid mer skal wara när HERranom.
19. Kom dock ihog, huru jag är eländig och öfwergifwen, och malört och galla druckit hafwer.
20. Tu warder ju ther uppå tänkande; ty min själ säger mig thet.
21. Thet lägger jag på hjertat; therföre hoppas jag ännu.
22. HERrans mildhet är thet, at ännu icke är ute med oß: hans barmhertighet hafwer ännu icke ända;
23. Utan hon är hwar morgon ny; och tin trohet är stor.
24. HERren är min del, säger min själ; therföre wil jag hoppas uppå honom.
25. Ty HERren är them god, som hoppas uppå honom, och then själ, som frågar efter honom.
26. Thet är en kostelig ting, at man är tålig, och hoppas uppå HERrans hjelp.
27. Thet är en kostelig ting, at man drager oket i ungdomen;
28. At en som öfwergifwen är, hafwer tålamod, när honom något uppå kommer;
29. Och sätter sin mun uti stoft, och wäntar efter hoppet;
30. Och låter slå sig wid kindbenet, och lägger mycken försmädelse uppå sig.
31. Ty HERren drifwer icke ifrå sig ewinnerligen:
32. Utan han bedröfwar wäl; men han förbarmar sig igen, efter sin stora mildhet.
33. Ty han plågar och bedröfwar icke menniskorna af hjertat,
34. Lika som han wille platt undertrycka läta the elända på jorden,
35. Och låta theras sak för Gudi orätt wara,
36. Och them falskeligen döma låta, lika som HERren säge thet intet.
37. Ho tör tå säga, at sådant sker utan HERrans befallning,
38. Och at hwarken ondt eller godt kommer igenom hans befallning?
39. Hwi knorra tå menniskorna altså medan the lefwa? Hwar och en knorre emot sina synder.
40. Och låt oß ransaka och söka wårt wäsende, och omwända oß til HERran.
41. Låt oß uplyfta wårt hjerta, samt med händerna, til Gud i himmelen.
42. Wi, wi hafwe syndat, och olydige warit: therföre hafwer tu med rätta intet skonat;
43. Utan tu hafwer förmörkat oß med

wrede, och förföljt och dräpit utan barmhertighet.
44. Tu hafwer betäckt tig med en sky, at ingen bön ther igenom komma kunde.
45. Tu hafwer gjort oß til träck och slemhet ibland folken.
46. Alla wåra fiender gapa med munnen emot oß.
47. Wi warde förtryckte och plågade med förskräckelse och ångest.
48. Mina ögon rinna med wattubäckar öfwer mitt folks dotters jämmer.
49. Mina ögon flyta, och kunna icke aflåta; ty ther är ingen återwända,
50. Til thes HErren af himmelen skådar här ned, och ser ther til.
51. Mitt öga fräter mig lifwet bort, för alla min stads döttrars skul.
52. Mina fiender hafwa besnärt mig, lika som en fogel, utan sak.
53. The hafwa förgjort mitt lif uti en kula, och kastat uppå mig stenar.
54. The hafwa ock begjutit mitt hufwud med watn. Tå sade jag: Nu är thet platt ute med mig.
55. Men jag åkallade titt namn, HErre, ned utu kulan;
56. Och tu hörde min röst. Bortgöm icke tina öron för mitt suckande och ropande.
57. Nalka tig til mig, när jag åkallar tig, och säg: Frukta tig intet.
58. Uträtta tu, HErre, min själs sak, och förloßa mitt lif.
59. HErre, se dock til, huru orätt mig sker, och hjelp mig til min rätt.
60. Tu ser all theras hämnd och alla theras tankar emot mig.
61. HErre, tu hör theras försmädelse och alla theras tankar öfwer mig,
62. Mina motståndares läppar och theras rådslag emot mig dageligen.
63. Se dock, ehwad the sig lägga eller upstå, så qwäda the wisor om mig.
64. Wedergäll them, HErre, såsom the förtjent hafwa.
65. Låt them theras hjerta förskräckas, och them känna tin förbannelse.
66. Förfölj them med grymhet, och förgör them under HErrans himmel.

4. Capitel.

Huru är guldet så platt förmörkadt, och thet fina guldet så platt förwandladt, och helgedomens stenar ligga förströdde på alla gator.
2. The ädla Zions barn, lika räknade wid guld, huru äro the nu lika räknade wid lerkäril, the en pottomakares werk äro.
3. Drakarne gifwa sina ungar spenarna, och dägga them; men mitt folks dotter måste obarmhertig wara, lika som en struts i öknen.
4. Spenabarnet låder, för törsts skul, tungan wid thes gom; the unga barn ropa efter bröd, och ingen är som them thet utskiftar.
5. The som tilförene åto thet aldrakräseligaste, the försmäkta nu på gatorne: the som tilförene upfödde woro i silke, the måste nu ligga i träck.
6. Mitt folks dotters synd är större än Sodoms synd, thet uti et ögonblick omstörtadt wardt, och ingen hand kom ther wid.
7. Hennes Nazareer woro renare än snö, och blankare än mjölk; theras färg war rödare än korall; theras anseende war som en saphir.
8. Men nu är theras ansikte så förmörkadt af swarthet, at man icke känner them på gatorna; theras hud låder in til theras ben, och the äro så torra som et trä.
9. The dräpna med swärd war bättre än them, som af hunger dödde, hwilka försmäkta och förgås måste för hungers skul.
10. The aldra barmhertigaste qwinnorna måste koka sina egna barn, på thet the skulle hafwa them til mats uti mitt folks dotters jämmer.
11. HErren hafwer fullkomnat sin grymhet; han hafwer utgjutit sin grymma wrede; han hafwer i Zion uptändt en eld, hwilken ock hans grundwal förtärdt hafwer.
12. Konungarne på jorden hade intet trott thet, eller alla menniskor i werlden, at owännen och fienden skulle igenom Jerusalems portar kommit.

13. Men thet år skedt för hans Propheters synder, och för hans Presters mißgerningars skul, hwilka ther inne utgöto the råttfårdigas blod.

14. The gingo hit och tit på gatorna, lika som blinde, och woro besölade i blod, och kunde ej komma wid theras kläder;

15. Utan ropade til them: Wiker undan, J orene: wiker, wiker, kommer wid ingen ting; ty the skydde wid them, och flydde för them, så at man ock sade ibland hedningarna: The blifwa ther icke långe.

16. Therföre hafwer HERrans wrede förstrött them, och wille icke mer se uppå them, efter the icke årade Presterna, och icke woro barmhertige öfwer the åldste.

17. Likwål gapade wåra ögon efter fåfånglig hjelp, til thes the trötte wordo, tå wi wåntade efter et folk, som oß dock intet hjelpa kunde.

18. Man jagade oß så, at wi icke gå torde på wåra gator. Tå kom ock wår ände; wåra dagar åro ute, wår ände år kommen.

19. Wåra förföljare woro snarare ån örnar under himmelen; på bergen hafwa the förföljt oß, och i öknen wakat efter oß.

20. HERrans Smorda, som wår tröst war, år fången worden i theras kulor, tå the oß förströdde, på hwilken wi tröstade, at wi under hans skugga ibland hedningarna lefwa skulle.

21. Ja, fröjda tig, och war glad, tu dotter Edom, som bor i Uz land; ty kalken skal ock komma öfwer tig: tu måste också drucken och blottad warda.

22. Men tin ondska hafwer en ända, tu dotter Zion: han skal icke mer låta bortföra tig; men tin ondska, tu dotter Edom, skal han hemsöka, och uptäcka tina synder.

5. Capitel.

Tänk uppå, HERre, huru oß går; skåda, och se uppå wår smälek.

2. Wårt arf år främmande til del wordet, och wåra hus utlänningar.

3. Wi åre faderlöse, och hafwe ingen fader; wåra mödrar åro såsom enkor.

4. Watnet, som oß tilhörde, måste wi dricka för penningar; wår egen wed måste wi betala.

5. Twång ligger oß på halsen, och om wi ån trötte warde, så gifs oß dock ingen hwila.

6. Wi hafwe måst gifwa oß under Egypten och Aßur, på thet wi dock måtte få bröd, och åta oß måtta.

7. Wåra fåder hafwa syndat, och åro icke mer för handen; och wi måste theras mißgerningar umgålla.

8. Tjenare åro rådande öfwer oß, och ingen år, som oß utu theras hand förloßar.

9. Wi måste håmta wårt bröd med wår lifsfara för swärdet uti öknen.

10. Wår hud år förbränd, såsom uti en ugn, för then grufweliga hungren.

11. The hafwa skämt qwinnorna i Zion, och jungfrurna uti Juda städer.

12. Förstarne åro af them uphängde, och the gamlas person hafwer man intet årat.

13. Ynglingarne hafwa måst draga qwarnen, och the unga stupa under wedbördor.

14. The gamla sitta intet mer i portarna, och ynglingar bruka intet mer strångaspel.

15. Wår hjertas glädje hafwer en ända, wår dans år wänd uti klagogråt.

16. Af wårt hufwud år kronan fallen. Ack we! at wi så syndat hafwe.

17. Therföre år ock wårt hjerta bedröfwadt, och wåra ögon förmörkade,

18. För Zions bergs skul, at thet så öde ligger, at råfwarne löpa ther öfwer.

19. Men tu, HERre, som blifwer ewinnerligen, och tin stol i ewig tid,

20. Hwi wil tu så platt förgåta oß, och så långe platt öfwergifwa oß?

21. Håmta oß, HERre, åter til tig, at wi måge komma hem igen; förnya wåra dagar, lika som the fordom woro.

22. Ty tu hafwer förkastat oß, och år alt för swårligen öfwer oß förtörnad.

Hesekiel.

1. Capitel.

Uti trettionde året, på femte dagen i fjerde månaden, tå jag war ibland the fångna, wid then ålfwen Chebar, öpnade sig himmelen, och Gud wiste mig syner.

2. Then samma femte dagen war uti femte året efter Jojachin, Juda Konung, war fången bortförd.

3. Tå skedde HERrans ord til Hesekiel, Busi son, Prestens, uti the Chaldeers land, wid then ålfwen Chebar; ther kom HERrans hand öfwer honom.

4. Och jag såg; och si, ther kom et stormwäder nordan efter, med en stor molnsky, full med eld, så at thet glimmade alt omkring; och midt uti elden war thet ganska klart.

5. Och ther in uti war lika som fyra djur; och et af them war såsom en menniska.

6. Och the hade hwar thera fyra ansikten och fyra wingar.

7. Och theras ben stodo rätt; men theras fötter woro lika som oxefötter, och glimmade såsom glödande koppar.

8. Och the hade menniskohänder under theras wingar, på theras fyra sidor; ty the hade alla fyra theras ansikten och theras wingar.

9. Och wingarne woro hwar wid annan; och tå the gingo, så behöfde the intet wända sig; utan hwart the gingo, gingo the rätt fram åt.

10. Theras ansikten på högra sidan af the fyra woro lika som en menniskas och lejons; men på wänstra sidan af the fyra woro theras ansikten lika som oxars och örnars.

11. Och theras ansikten och wingar woro ofwan til uträckte, så at twå wingar tilsammans slogo; och med twå wingar skylde the sina kroppar.

12. Hwart the gingo, så gingo the rätt fram åt; och the gingo tit som wädret bar, och behöfde intet wända sig, tå the gingo.

13. Och djuren woro til anseende lika som glödande kol, the ther brinna, och lika som bloß emellan djuren; men elden gaf glimmande ifrå sig, och utur elden gick et ljungande.

14. Och djuren lupo hit och tit, lika som en ljungeld.

15. Som jag nu så såg theßa djuren, si, tå stod ther et hjul på jorden när the fyra djuren, och war anseende lika som fyra hjul.

16. Och the hjulen woro lika som en turkos, och woro alla fyra thet ena som thet andra; och the woro til anseende lika som et hjul wore i thet andra.

17. När the skulle gå, så kunde the gå på alla fyra sidor, och behöfde intet wända sig, när the gingo.

18. Theras lötar och höjd woro förskräckelige, och theras lötar woro fulle med ögon alt omkring på alla fyra hjulen.

19. Och när djuren gingo, så gingo ock hjulen när them, och tå djuren uplyfte sig ifrå jorden, så uplyfte ock hjulen sig.

20. Hwart wädret gick, tit gingo the ock, och hjulen uplyfte sig med them; ty et starkt wäder war i hjulen.

21. När the gingo, så gingo theße ock; när the stodo, så stodo theße ock; och när the uplyfte sig ifrå jorden, så uplyfte sig ock hjulen när them; ty et starkt wäder war i hjulen.

22. Men ofwan på djuren war lika som himmelen, såsom en cristall, förskräckelig, rätt öfwer them utsträckt;

23. Så at under himmelen stodo theras wingar, then ena rätt emot then andra, och twå wingar öfwertäckte hwar theras kropp.

24. Och jag hörde wingarna däna, lika som stora watn, och lika som et dön then Allsmägtiges, när the gingo, och lika som et gny af en här; men när the stilla stodo, så läto the wingarna ned.

25. Och när the stilla stodo, och läto

wingarna ned, så dundrade i himmelen öfwer them.

26. Och öfwer himmelen, som öfwer them war, war lika som en saphir, såsom en stol; och på then stolen satt en, lik en menniska.

27. Och jag såg, och thet war såsom et klart ljus, och innan til war thet såsom en eld alt omkring: ifrå hans länder up och ned såg jag såsom en eld blänka alt omkring.

28. Lika som regnbågen synes i molnskyn, när regnat hafwer, så blänkte thet alt omkring. Thetta war HErrans härlighets anseende; och tå jag thet sett hade, föll jag uppå mitt ansikte, och hörde en röst tala.

2. Capitel.

Och han sade til mig: Tu menniskobarn, statt up på tina fötter, så wil jag tala med tig.

2. Och tå han så talade med mig, kom jag åter til mig igen, och stod up på mina fötter, och hörde uppå honom som talade med mig.

3. Och han sade til mig: Tu menniskobarn, jag sänder tig til Israels barn, til thet affälliga folket, som ifrå mig fallit hafwa, the med theras fäder hafwa alt in til thenna dag brutit mig emot.

4. Men the barn, som jag sänder tig til, äro hårdnackade och förstockade i hjertat. Til them skal tu säga: Thetta säger HErren HErren:

5. Ehwad the hörat eller låtat (ty thet är wäl et ohörsamt folk,) så skola the dock likwäl weta, at en Prophet ibland them är.

6. Och tu, menniskobarn, skal intet frukta tig för them, huru the döma tig; ther äro wäl gensträfwige, och hwaßa törnen emot tig, och tu bor ibland scorpioner; men tu skal intet frukta tig, huru the döma tig, eller förfära tig för theras trug, ändock the wäl et ohörsamt folk äro.

7. Utan tu skal säga them mina ord, ehwad the hörat eller låtat; ty thet är et ohörsamt folk.

8. Men tu, menniskobarn, hör tu hwad jag tig säger, och war icke ohörsam, lika som the et ohörsamt folk äro. Låt up tin mun, och ät hwad jag tig gifwer.

9. Och jag såg, och si, en hand wardt uträckt til mig, som hade et sammanwikit bref,

10. Hwilket hon uplät för mig; och thet war skrifwit utan och innan, och ther war uti skrifwit klagan, ack och we.

3. Capitel.

Och han sade til mig: Tu menniskobarn, ät hwad för tig är, nemligen, thetta brefwet, och gack bort och predika för Israels hus.

2. Tå låt jag min mun up, och han gaf mig brefwet til at äta.

3. Och han sade til mig: Tu menniskobarn, tu måste thetta brefwet, som jag gifwer tig, äta *i titt lif, och fylla* tin buk ther med. Tå åt jag thet, och thet war i min mun så sött som honing.

4. Och han sade til mig: Tu menniskobarn, gack bort til Israels hus, och predika them mina ord:

5. Ty jag sänder tig ju icke til et folk, som et främmande mål och *okunnig* tunga hafwer, utan til Israels hus;

6. Ja, icke til stora folkslag, som främmande mål och okunnig tunga hafwa, hwilkas ord tu icke förstå kan: och om jag än sände tig til them, så skulle the dock gerna höra tig.

7. Men Israels hus wil intet höra tig, ty the wilja icke höra mig sjelf; förty hela Israels hus hafwer en hård panna och et förstockadt hjerta.

8. Men dock hafwer jag gjort titt ansikte hårdt emot theras ansikte, och tin panna emot theras panna;

9. Ja, jag hafwer gjort tin panna så hård som en diamant, och hårdare än en bergsklippa: therföre frukta tig intet, och war intet förskräckt för them, at the et sådant ohörsamt folk äro.

10. Och han sade til mig: Tu menniskobarn, alla mina ord som jag säger tig, them fatta med hjertat, och hör med öronen.

11. Och gack bort til titt folks fångar, och predika för them, och säg til them: Thetta säger HERren HERren, ehwad the hörat eller låtat.

12. Och et wäder lyfte mig up, och jag hörde bakom mig et dön, lika som af en stor jordbäfning: Wälsignad ware HERrans härlighet i sitt rum.

13. Och jag hörde et ruskande af djurens wingar, hwilka sig slogo emot hwar annan, och bullret af hjulen, som hardt när them woro, och dönet utaf en stor jordbäfning.

14. Tå lyfte wädret mig up, och förde mig bort; och jag for bort, och wardt swårligen förfärad: men HERrans hand höll mig fast.

15. Och jag kom til the fångar, som bodde wid then älfwen Chebar, i stördetiden, och satte mig när them som ther sutto, och blef ther med them i sju dagar ganska sorgfull.

16. Och tå the sju dagar framlidne woro, skedde HERrans ord til mig, och sade:

17. Tu menniskobarn, jag hafwer satt tig til en wäktare öfwer Israels hus; tu skal höra ordet af min mun, och göra them en förwarning på mina wägnar.

18. Om jag säger til then ogudaktige: Tu måste döden dö; och tu förwarar honom icke, och säger honom thet icke, at then ogudaktige tager sig til wara för sitt ogudaktiga wäsende, på thet han må blifwa lefwande; så skal then ogudaktige dö för sina synders skul; men hans blod wil jag kräfwa utu tin hand.

19. Men om tu förwarar then ogudaktige, och han icke omwänder sig ifrå sitt ogudaktiga wäsende och wägar, så skal han för sina synders skul dö; men tu hafwer friat tin själ.

20. Och om en rättfärdig wänder sig ifrå sin rättfärdighet, och gör thet ondt är, så skal jag låta honom stöta sig, så at han måste dö; ty efter tu icke hafwer förwarat honom, skal han för sina synder skul dö, och hans rättfärdighet, som han gjort hafwer, skal icke ansedd warda; men hans blod skal jag åska utu tin hand.

21. Men om tu förwarar then rättfärdige, at han icke syndar, och han syndar också intet, så skal han lefwa; ty han hafwer tagit sig ther wara före; och tu hafwer friat tin själ.

22. Och ther sammastädes kom HERrans hand öfwer mig, och sade til mig: Statt up och gack ut i marken; ther wil jag tala med tig.

23. Och jag stod up, och gick ut i marken; och si, tå stod ther HERrans härlighet, lika som jag henne wid älfwen Chebar sett hade; och jag föll ned uppå mitt ansikte.

24. Och jag wardt wederqwickt, och stod up på mina fötter; och han talade med mig, och sade til mig: Gack och innelyck tig uti titt hus.

25. Och tu menniskobarn, si, man skal lägga band uppå tig, och binda tig ther med, at tu icke skal komma ifrå them.

26. Och jag skal låta tin tunga läda wid tin gom, så at tu skal warda en dumme, och intet mer kunna straffa them; ty thet är et ohörsamt folk.

27. Men när jag talar med tig, så wil jag öpna tig munnen, at tu til them säga skal: Thetta säger HERren HERren: Then thet hörer, han höret; then thet låter, han låtet; ty thet är et ohörsamt folk.

4. Capitel.

Och tu, menniskobarn, tag en tegelsten; then lägg för tig, och utkasta ther uppå Jerusalems stad.

2. Och gör en belägring ther omkring, och bygg et bolwerk ther om, och gör en torfwall ther om, och gör en här ther om, och sätt krigstyg alt ther omkring.

3. Men för tig tag en jernpanna; then låt wara för en jernmur emellan tig och staden, och ställ titt ansikte emot honom, och belägg honom: thet ware Israels hus et tekn.

4. Tu skal ock lägga tig på tin wänstra sida, och Israels hus missgerningar ofwan uppå: i så många dagar,

som tu ligger ther uppå, så länge skal
tu ock bära theras mißgerningar.
5. Men jag wil göra tig theras miß-
gerningars år til dagatal, nemligen,
trehundrade och niotio dagar: så länge
skal tu bära Israels hus mißgerningar.
6. Och när tu thetta fullkomnat haf-
wer, skal tu sedan lägga tig uppå tin
högra sida, och skal bära Juda hus
mißgerningar i fyratio dagar; ty jag
gifwer tig här ock ju en dag för hwart
år.
7. Och ställ titt ansikte och tin blotta
arm emot thet belaggda Jerusalem, och
prophetera ther emot.
8. Och si, jag wil lägga band uppå
tig, så at tu icke skal kunna wända tig
af then ena sidan uppå then andra, til
thes tu hafwer ändat tina beläggnings-
dagar.
9. Så tag nu til tig hwete, bjugg, bö-
nor, ärter, hers och hafra, och lägg
thet altsammans uti et fat, och gör tig
så många bröd ther af, som dagarne
många äro, i hwilka tu uppå tin sida
ligga skal, at tu hafwer ther af til at
äta i trehundrade och niotio dagar;
10. Så at tin mat, som tu hwar dag
äta måste, skal wara tjugu siklar swår:
thetta skal tu äta ifrå then ena tiden
til then andra.
11. Watnet skal tu ock dricka efter
mått, nemligen, sjette delen af et hin;
och thet skal tu dricka ifrå then ena ti-
den til then andra.
12. Bjuggkakor skal tu äta, hwilka tu
för theras ögon wid menniskoträck baka
skal.
13. Och HErren sade: Altså skola
Israels barn äta sitt orena bröd ibland
hedningarna, tit jag them bortdrifwit
hafwer.
14. Men jag sade: Ack! HErre
HErre, si, min själ är ännu aldrig
oren worden; ty jag hafwer aldrig,
ifrå min ungdom alt in til thenna ti-
den, ätit af något as, eller thet som
hafwer rifwit warit, och intet orent
kött är någon tid uti min mun kommit.
15. Men han sade til mig: Si, jag
wil tillåta tig koträck för menniskoträck,
ther tu titt bröd wid göra skal;
16. Och sade til mig: Tu mennisko-
barn, si, jag skal borttaga bröds uppe-
hälle i Jerusalem, så at the skola äta
bröd efter wigt och med bekymmer, och
dricka watn efter mått med bekymmer,
17. Therföre at thet skal fattas både
bröd och watn; och then ene skal sörja
med then andra och försmäkta uti sina
mißgerningar.

5. Capitel.

Och tu, menniskobarn, tag et swärd,
så skarpt som en rakeknif, och raka ther
med titt hufwud och titt skägg; och tag
en wågskål, och skifta håret ther med
ifrå hwart annat.
2. En tredje part skal tu upbränna i
eld, midt i staden, tå beläggnings-
dagarne ute äro; andra tredje delen
tag, och slå then med swärd alt om-
kring; then yttersta tredje delen kasta
uti wädret, at jag må draga ut swär-
det efter them;
3. Men litet ther af tag och bind wid
tin mantels flik.
4. Och tag åter något ther af, och ka-
sta thet i elden, och brän thet up i el-
den; ther af skal en eld utkomma öfwer
hela Israels hus.
5. Så säger HErren HErren:
Thetta är Jerusalem, som jag ibland
hedningarna satt hafwer, och landen
ther alt omkring.
6. Men han hafwer omwändt min lag
uti en ogudaktig lära, mera än hed-
ningarne, och mina rätter, mer än lan-
den som omkring honom ligga; ty the
förkasta min lag, och wilja icke lefwa
efter mina rätter.
7. Therföre säger HErren HErren
altså: Efter I större ondska bedrifwen,
än hedningarne som omkring eder äro,
och intet lefwen efter mina bud, och gö-
ren intet efter mina rätter; utan gören
efter hedningars sätt, som omkring eder
äro;
8. Therföre säger HErren HErren
altså: Si, jag skal ock til tig, och skal
låta gå en dom öfwer tig, at hedningar-
ne skola se ther uppå;

9. Och skal så göra med tig, som jag
aldrig någon tid gjort hafwer, ej heller
här efter göra skal, för all tin styggelses
skul.
10. Så at i tig skola fäderne äta sina
barn, och barnen sina fäder; och skal
låta en sådan dom gå öfwer tig, at alla
tina öfwerblifna skola i alla wäder för=
strödde warda.
11. Therföre, så sant som jag lefwer,
säger HErren HErren, efter tu haf=
wer med tin styggelse och afgudar ore=
nat min helgedom, skal jag ock bortskra=
pa tig, och mitt öga skal intet skona
tig, eller se öfwer med tig.
12. Tredje delen af tig skal dö af pe=
stilentie, och förgås af hunger; och then
andre tredje delen skal falla för swärd
alt omkring tig; och then yttersta tre=
dje delen skal jag förströ i alla wäder,
och draga ut swärdet efter them.
13. Altså skal min wrede fullkomnad
warda, och min grymhet öfwer them
uträttad warda, at jag skal få en hug=
nad öfwer them; och the skola förnim=
ma, at jag, HErren, i mitt nit talat
hafwer, när jag min grymhet uppå
them uträttat hafwer.
14. Jag skal sätta tig til et öde, och
til en försmädelse för alla hedningar
som omkring tig äro, för allas theras
ögon, som ther fram om gå.
15. Och tu skal wara til en försmä=
delse, hån, exempel och widunder för
alla hedningar som omkring tig äro,
när jag låter rätten gå öfwer tig med
wrede, grymhet och wredeligt straff:
thet säger jag HErren;
16. Och när jag onda hungrens pilar
ibland them skjutande warder, hwilka
skadelige wara skola, och jag them ut=
skjuta skal, til at förderfwa eder, och
låta hungren ju större och större war=
da öfwer eder, och taga bort ifrån eder
bröds uppehålle.
17. Ja, hunger och onda willdjur skal
jag låta komma ibland eder; the skola
göra eder barnlösa; och ther skal pesti=
lentie och blod wanka ibland tig; och
swärdet skal jag låta komma öfwer tig:
jag HErren hafwer thet sagt.

6. Capitel.

Och HErrans ord skedde til mig, och
sade:
2. Tu menniskobarn, wänd titt ansikte
åt Israels berg, och prophetera mot
them,
3. Och säg: I Israels berg, hörer
HErrans HErrans ord; thetta sä=
ger HErren HErren, både til berg
och högar, både til bäckar och dalar:
Si, jag skal låta komma swärdet öf=
wer eder, och förgöra edra höjder,
4. At edra altaren skola förödde war=
da, och edra afgudar sönderslagne; och
skal låta ihjälslå edra kroppar in för
belätena.
5. Ja, jag skal fälla Israels barns
kroppar in för edra beläten, och förströ
edra ben kring om edra altaren.
6. Ther I bon, ther skola städerne öde
warda, och höjderne öde läggas; ty
man skal förlägga edra altaren, och gö=
ra them öde, och sönderslå edra afgu=
dar, och göra them til intet, och sönder=
slå edra beläten, och förlägga thet I
stiftat hafwen.
7. Och the slagne skola ligga ibland
eder, at I skolen förnimma, at jag är
HErren.
8. Men jag wil låta några igen blif=
wa af eder, the ther swärdet undslippa
skola ibland hedningarna, när jag eder
i landen förstrött hafwer.
9. The samme edra igenblifne skola tå
tänka uppå mig ibland hedningarna,
ther the fångne wara måste, när jag
förkrossat hafwer theras horiska hjerta,
thet ifrå mig wikit är, och theras ho=
riska ögon, som efter theras afgudar
sett hafwa; och them skal ångra then
ondska, som the genom all sin styggelse
bedrifwit hafwa;
10. Och the skola förnimma, at jag
är HErren, och hafwer icke fåfängt
talat, at jag sådan olycka skulle göra
them.
11. Thetta säger HErren HErren:
Slå tina händer samman, och stampa
med tina fötter, och säg we öfwer all
then ondskas styggelse i Israels hus,

för hwilkens skul the genom swärd, hunger och pestilentie falla måste.

12. Then som långt borta är, han skal dö af pestilentie, och then hardt när är, han skal falla genom swärd; men then som öfwerblifwer, och therföre förwarad är, han skal dö af hunger: altså skal jag fullkomna min grymhet ibland them;

13. At I förnimma skolen, at jag är HERren, när theras slagne skola ligga ibland theras afgudar omkring theras altaren på alla högar, och på alla berg, och under alla gröna trän, och under alla tjocka ekar, i hwilka rum the allahanda afgudar sött rökoffer gjort hafwa.

14. Jag skal utsträcka min hand emot them, och göra landet tomt och öde, alt ifrån öknen in til Diblath, ehwar the bo; och the skola förnimma, at jag är HERren.

7. Capitel.

Och HERrans ord skedde til mig, och sade:

2. Tu menniskobarn, thetta säger HERren HERren om Israels land: Änden kommer, änden kommer öfwer alla fyra landets ändar.

3. Nu kommer änden öfwer tig; ty jag skal sända min grymhet öfwer tig, och skal döma tig såsom tu förtjent hafwer, och skal gifwa tig hwad all tin styggelse tilhörer.

4. Mitt öga skal intet skona tig, eller se öfwer med tig, utan jag skal gifwa tig såsom tu förtjent hafwer; och tina styggelser skola komma ibland tig, at I förnimma skolen, at jag är HERren.

5. Thetta säger HERren HERren: Si, en olycka kommer efter then andra.

6. Änden kommer, änden kommer; han stöter uppå tig; si, han kommer.

7. Han går allaredan up, och kommer fram öfwer tig, tu landets inbyggare; tiden kommer; jämmerdagen är hardt när, tå intet sjungande på bergen är.

8. Nu wil jag snarligen gjuta min grymhet öfwer tig, och fullkomna min wrede uppå tig, och döma tig såsom tu förtjent hafwer, och gifwa tig hwad all tin styggelse tilhörer.

9. Mitt öga skal intet skona tig, eller se öfwer med tig; utan jag skal gifwa tig såsom tu förtjent hafwer; och tina styggelser skola komma ibland tig, at I förnimma skolen, at jag är HERren, som eder slår.

10. Si dagen, si, han kommer, han kommer fram: riset blomstras, och then stolte grönskas.

11. Tyrannen hafwer uprest sig til et ris öfwer the ogudaktiga, så at intet af them eller af theras folk eller af theras hop skal någon tröst få.

12. Therföre kommer tiden, *dagen* nalkas; köparen fröjde sig intet, och säljaren sörje intet; ty wreden kommer öfwer alla theras rikedomar.

13. Therföre skal säljaren *intet* mer sköta om sitt sålda gods, *ty then som* lefwer, han skal hafwa thet; förty prophetien om all theras rikedom skal intet tilbaka gå. Therföre förhärde sig ingen i sin mißgerning genom sina rikedomar.

14. Låter blåsa i basunen och tilreda all ting: ther warder dock ingen til slags utdragande; ty min grymhet går öfwer alt hans folk.

15. Ute på gatorne går swärdet; i husen går pestilentie och hunger; then på marken är, han måste dö genom swärd; men then i staden är, honom skal hunger och pestilentie upfräta;

16. Och the som undfly af them, the måste wara på bergen, och lika som dufwor i dalarne, hwilka alle sammans qwida, hwar och en för sin mißgernings skul.

17. Alla händer skola nederfalla, och alla knän skola wara ostadiga som watn.

18. Och the skola kläda sig i säckar, och med fruktan öfwergjutne warda; och alla ansikten skola jämmerligen utse, och alla hufwuden skola skalliga warda.

19. The skola kasta sitt silfwer ut uppå gatorna, och sitt guld akta såsom träck; ty theras silfwer och guld skal intet kunna hjelpa them på HERrans

wredes dag; och the skola dock intet
kunna mätta sin själ ther af, eller fylla
sin buk ther af; ty thet haswer warit
them en förargelse til theras mißger-
ningar.
20. Af sina ädla klenodier, ther the
högfärd med bedrefwo, hafwa the sin
grufwelses och styggelses beläte gjort:
therföre skal jag göra them thet til
orenlighet;
21. Och skal gifwa thet främmande i
händer, at the thet bortröfwa skola, och
the ogudaktiga på jorden til et byte, at
the skola ohelga thet.
22. Jag skal wända mitt ansikte ther
ifrå, at the ju min skatt wäl ohelga sko-
la; ja, röfware skola komma ther öf-
wer, och ohelga thet.
23. Gör en gård omkring them; ty
landet är fullt med blodskulder, och sta-
den full med öfwerwäld.
24. Så skal jag låta komma the ar-
gaste ibland hedningarna, at the skola
taga theras hus in; och skal göra en
ända på the wäldigas högfärd, och ohel-
ga theras kyrkor.
25. Uprydkaren kommer: tå skola the
frid söka, och han skal intet wara ther.
26. En olycka skal komma efter then
andra, et rykte öfwer thet andra: tå
skola the söka en syn när Propheten;
men ther skal hwarken lagen mer wa-
ra när Presten, eller råd när the gamla.
27. Konungen skal wara bedröfwad,
och Förstarne skola sorgeligt klädde wa-
ra, och folkens händer i landet skola
förtwiflade wara: jag skal så ställa
mig med them såsom the lefwat haf-
wa, och skal döma them såsom the
förtjent hafwa, at the skola förnimma,
at jag är HERren.

8. Capitel.

Och thet begaf sig uti sjette året, på
femte dagen i sjette månaden, at jag
satt i mitt hus, och the äldste af Juda
sutto för mig: ther föll HERrans
HERrans hand öfwer mig.
2. Och si, jag såg, at hwad som nedan
för hans länder war, thet war lika som
en eld; men ofwan hans länder war
thet ganska klart.
3. Och han räckte ut lika som en hand,
och fattade mig i mitt hufwudhår: tå
uptog mig et wäder emellan himmel
och jord, och förde mig til Jerusalem,
uti en Guds syn, til then innersta dö-
ren som norr ut är, ther et beläte stod,
husherren til förtret.
4. Och si, ther war Israels Guds
härlighet, lika som jag henne tilförene
sett hade i marken.
5. Och han sade til mig: Tu menni-
skobarn, lyft tina ögon norr ut: och tå
jag uplyfte mina ögon norr ut, si, tå
stod thet förtretliga belätet norr ut wid
altareporten, ther man ingår.
6. Och han sade til mig: Tu menni-
skobarn, ser tu ock hwad theße göra,
nemligen, then stora styggelsen som Is-
raels hus här gör, at the ju skola drif-
wa mig långt ifrå min helgedom?
Men tu skal ännu se större styggelser.
7. Och han hade mig in til gårdens
port; och jag såg, och si, ther war et
hål på wäggen.
8. Och han sade til mig: Tu menni-
skobarn, bryt igenom wäggen; och som
jag bröt igenom wäggen, si, tå war
ther en dör.
9. Och han sade til mig: Gack ther
in, och se the slemma styggelser som the
här göra.
10. Och tå jag kom in och såg til, si,
tå woro ther allahanda beläten, mat-
kars och djurs, altsammans styggelse,
och allahanda Israels hus afgudar
allestådes omkring wäggarna gjorde;
11. För hwilka stodo sjuttio män af
the äldsta i Israels hus, och Jaasanja
Saphans son stod också ibland them;
och hwarthera hade sitt rökwerk i han-
den; och et tjockt damm gick up af rök-
werket.
12. Och han sade til mig: Tu menni-
skobarn, ser tu hwad the äldste af Is-
raels hus göra i mörkret, hwar och en
i sin skönaste kammare? Ty the säga:
HERren ser oß intet; utan HERren
hafwer öfwergifwit landet.
13. Och han sade til mig: Tu skal
ännu se större styggelser, som the göra.

14. Och han hade mig in til then porten på HERrans hus, som nordan til är; och si, ther sutto qwinnor, som begreto Thammus.
15. Och han sade til mig: Tu menniskobarn, ser tu thetta? Men tu skal ännu större styggelser se, än theßa äro.
16. Och han hade mig in uti inra gården åt HERrans hus; och si, för dören åt HERrans tempel, emellan förhuset och altaret, woro fem och tjugu män, som hade wändt sin rygg åt HERrans tempel, och ansiktet öster ut, och tilbådo emot solens upgång.
17. Och han sade til mig: Tu menniskobarn, ser tu thetta? Är thetta Juda hus en ringa ting, at the här alla sådana styggelser göra, efter the dock eljes öfwer hela landet öfwerwåld och orätt bedrifwa, och fara til och reta mig; och si, the hålla en löfqwist för näsan.
18. Therföre skal jag ock handla emot them med grymhet; och mitt öga skal hwarken skona them, eller öfwerse med them; och om the än ropa med hög röst för mina öron, så wil jag dock intet höra them.

9. Capitel

Och han ropade med hög röst för mina öron, och sade: Thet är förhanden, at staden skal hemsökt warda; och hwar och en hafwe et mordwapn i sin hand.
2. Och si, ther kommo sex män på wägen ifrån öfra porten, som norr ut är, och hwar och en hade et skadeligt wapn i sin hand: men ther war en ibland them, som hade linkläder uppå, och et skriftyg wid sin sida; och the gingo in, och trädde in til kopparaltaret.
3. Och Israels Guds härlighet steg up ifrå Cheruben, öfwer hwilken hon war, in til huströskelen, och ropade til honom som linkläderna på hade, och skriftyget wid sin sida.
4. Och HERren sade til honom: Gack igenom Jerusalems stad, och tekna the män i ännet med et tekn, som sucka och jämra sig öfwer then styggelse som ther inne sker.
5. Men til the andra sade han, mig åhörande: Går efter thenne igenom staden, och slår ther inne: edra ögon skola ingen skona, eller med någon öfwerse.
6. Slår både gamla, ynglingar, jungfrur, barn och qwinnor til döds; men the som teknet hafwa på sig, ingen af them skolen I komma wid: begynner först uppå min helgedom; och the begynte uppå the gamla män, som för huset woro.
7. Och han sade til them: Ohelger huset, och görer gårdarna fulla med döda kroppar; går här ut: och the gingo ut, och slogo i staden.
8. Och tå the utslagit hade, war *jag* ännu qwar blifwen. Och jag föll på mitt ansikte, ropade och sade: Ack! HERre HERre, wil tu tå förgöra alla the qwarlemnade i Israel, *at tu så* utgjuter tin wrede öfwer Jerusalem?
9. Och han sade til mig: Israels hus och Juda hus mißgerning är alt för stor: thet är icke annat än öfwerwåld och orätt i landet och i staden; ty the säga: HERren hafwer öfwergifwit landet, och HERren ser oß intet.
10. Therföre skal mitt öga ock *intet* skona, och ingen nåd bewisa; *utan jag* skal göra med them, som *the* förtjent hafwa.
11. Och si, then mannen, som linkläderna uppå hade, och skriftyget wid sin sida, swarade och sade: Jag hafwer gjort såsom tu mig budit hafwer.

10. Capitel.

Och jag såg; och si, på himmelen, ofwan Cherubims hufwud, war lika som en saphir, och ofwan på honom war lika som en stol.
2. Och han sade til then mannen i linkläderna: Gack in emellan hjulen under Cheruben, och tag händerna fulla med glödande kol, som emellan Cherubim äro, och strö them öfwer staden: och han gick in, så at jag såg tå han ther ingick.
3. Men Cherubim stodo på högra sidan i huset; och gården wardt innan til full med töcken.

4. Och HERrans hårlighet reste sig up af Cheruben, alt in til huströskelen; och huset wardt fullt med töcken, och gården full med sken af HERrans hårlighet.

5. Och man hörde wingarna af Cherubim dåna alt ut på gården, lika som Alsmägtig Guds röst, tå han talar.

6. Och tå han hade budit mannen i linkläderna, och sagt: Tag eld emellan hjulen under Cherubim; gick han ther in, och trädde in til hjulet.

7. Och Cheruben räckte ut sin hand emellan Cherubim til elden, som war emellan Cherubim, tog ther af, och fick mannen i linkläderna i händerna: han tog ther wid, och gick ut.

8. Och thet syntes på Cherubim lika som en menniskas hand under theras wingar.

9. Och jag såg; och si, fyra hjul stodo när Cherubim, wid hwar Cherub et hjul; och hjulen woro uppå seende lika som en turkos.

10. Och woro alla fyra thet ena såsom thet andra, lika som et hjul hade warit uti thet andra.

11. När et af them gick, så gingo the alla fyra, och the behöfde icke wända sig, när the gingo; utan hwart thet främsta gick, tit gingo the efter, och behöfde intet wända sig,

12. Samt med theras hela kropp, rygg, händer och wingar; och hjulen woro fulla med ögon alt omkring på alla fyra hjulen.

13. Och han kallade hjulen klot, så at jag thet hörde.

14. Så woro ther ock fyra ansikten; thet första ansiktet war en Cherub, thet andra war en menniska, thet tredje et lejon, thet fjerde en örn.

15. Och Cherubim swäfwade i höjden: thet är just thet samma djuret, som jag såg wid then älfwen Chebar.

16. När Cherubim gingo, så gingo ock hjulen när them, och tå Cherubim fläktade med wingarna, at the skulle lyfta sig up ifrå jorden, så gingo ock hjulen intet ifrå them.

17. När the stodo, så stodo theße ock; uplyfte the sig, så uplyfte ock theße sig; ty et starkt wäder war i them.

18. Och HERrans hårlighet gick åter igen ifrå huströskelen, och satte sig ofwan på Cherubim.

19. Tå fläktade Cherubim med sina wingar, och uplyfte sig ifrå jorden för mina ögon; och tå the utgingo, gingo hjulen när them: och the trädde uti dören af HERrans hus östan til; och Israels Guds hårlighet war ofwan uppå them.

20. Thetta är thet djuret, som jag såg under Israels Gud, wid then älfwen Chebar, och förmärkte, at the woro Cherubim.

21. Och hwarthera hade fyra ansikten och fyra wingar, och under wingarna lika som menniskohänder.

22. Theras ansikte war lika som jag them såg wid älfwen Chebar; och the gingo rätt fram åt.

11. Capitel.

Och et wäder lyfte mig up, och förde mig in för porten åt HERrans hus, hwilken öster ut är. Och si, i then porten woro fem och tjugu män; och jag såg ibland them Jaasania Aßur son, och Pelatia Benaia son, som Förstar woro i folket.

2. Och han sade til mig: Tu menniskobarn, theße män hafwa the tankar, som wilja illa lyktas, och the anslag, som thenna staden skada skola.

3. Ty the säga: Thet är intet så när; låt oß man bygga hus: han är grytan; wi äre köttet.

4. Therföre skal tu, menniskobarn, prophetera emot them.

5. Och HERrans Ande föll öfwer mig, och sade til mig: Säg: Thetta säger HERren: I, af Israels hus, hafwen talat rätt; edra tankar känner jag wäl.

6. I hafwen dräpit alt för många i thenna staden, och hans gator ligga fulla med döda.

7. Therföre säger HERren HERren altså: The som I ther inne dräpit hafwen, the äro köttet, och han är grytan; men I måsten här ut.

8. Swärdet, som I frukten, thet skal jag låta komma öfwer eder, säger HERren HERren.
9. Jag skal drifwa eder ther ut, och gifwa eder främmande i händer, och skal göra eder eder rätt.
10. I skolen falla genom swärd; i Israels gränser skal jag döma eder; och I skolen förnimma, at jag är HERren.
11. Men staden skal intet wara eder gryta, ej heller I köttet ther inne; utan i Israels gränser skal jag döma eder.
12. Och I skolen förnimma, at jag är HERren; ty I hafwen icke wandrat efter mina bud, och intet hållit mina rätter; utan gjort efter hedningarnas sätt, som omkring eder äro.
13. Och tå jag så propheterade, blef Pelatia Benaia son död; och jag föll uppå mitt ansikte, och ropade med hög röst, och sade: Ack! HERre HERre, tu gör platt en ända med the öfwerblifna af Israel.
14. Tå skedde HERrans ord til mig, och sade:
15. Tu menniskobarn, tina bröder och närskylde fränder, och hela Israels hus som ännu i Jerusalem bo, säga wäl emellan sig: The andra äro långt bortflydde ifrå HERranom; men wi hafwe landet inne.
16. Therföre säg tu: Thetta säger HERren HERren: Ja, jag hafwer låtit drifwa them långt bort ibland hedningarna, och förstrött them i landen: så wil jag dock snarligen wara theras hjelp i the land, tit the komne äro.
17. Therföre säg: Thetta säger HERren HERren: Jag skal församla eder ifrå folken utu the land, tit I förströdde ären, och gifwa eder Israels land.
18. Tit skola the komma, och taga ther ut all styggelse och wämjelse.
19. Och jag wil gifwa eder et endrägtigt hjerta, och en ny anda ingifwa uti eder, och skal borttaga stenhjertat utur eder kropp, och gifwa eder et kötthjerta;
20. På thet the skola wandra i mina bud, och hålla mina rätter, och göra ther efter: och the skola wara mitt folk; så wil jag wara theras Gud.
21. Men them, som wandra efter sitt hjertas styggelse och grufwelse, them skal jag lägga theras wäsende uppå theras hufwud, säger HERren HERren.
22. Tå fläktade Cherubim med sina wingar, och hjulen gingo bredewid them, och Israels Guds härlighet war ofwan uppå them.
23. Och HERrans härlighet upfor utu staden, och satte sig uppå thet berget som ligger östan för staden.
24. Och et wäder uptog mig, och förde mig i en syn och i Guds Anda in uti Chaldee land til fångarna; och then synen som jag sett hade förswann för mig.
25. Och jag sade fångarna alla HERrans ord, som han mig wist hade.

12. Capitel.

Och HERrans ord skedde til mig, och sade:
2. Tu menniskobarn, tu bor ibland et ohörsamt folk, hwilka wäl ögon hafwa, at the se måtte, och wilja dock intet se; öron, at the höra måtte, och wilja dock intet höra; utan äro et ohörsamt folk.
3. Therföre, tu menniskobarn, skicka tig som tu wille färdas, och drag tin wäg om ljusa dagen för theras ögon: tu skal bortfara ifrå titt rum til et annat rum för theras ögon, om the til äfwentyrs märka wilja, at the et ohörsamt folk äro.
4. Och tu skal hafwa tina tyg framme, lika som tu färdas wille om ljusa dagen för theras ögon; och tu skal draga tin wäg om aftonen för theras ögon, lika som man bortfar, tå man wandra wil.
5. Och tu skal bryta tig genom wäggen för theras ögon, och gack ther ut igenom.
6. Och tu skal tagat uppå tina skuldror, för theras ögon, och när mörkt wordet är, tin wäg draga; tu skal

binda om titt ansikte, at tu icke skal se
landet; ty jag hafwer satt tig Israels
hus til et widunder.
7. Och jag gjorde såsom mig befaldt
war, och bar mina tyg fram, lika som
jag färdas skulle om ljusa dagen, och
om aftonen bröt jag genom wäggen
med handen, och som thet war mörkt
wordet, tog jag thet på skuldrorna, och
bar thet ut för theras ögon.
8. Och om morgonen bittida skedde
HErrans ord til mig, och sade:
9. Tu menniskobarn, hafwer Israels
hus, thet ohörsamma folket, icke sagt
til tig: Hwad gör tu?
10. Så säg til them: Thetta säger
HErren HErren: Thenne tungen
gäller Förstten i Jerusalem, och hela
Israels hus som ther är.
11. Säg: Jag är edert widunder:
lika som jag gjort hafwer, altså skal
eder ske, at I måsten färdas, och fångne
förde warda.
12. Theras Förste skal bortförd warda
på skuldrorna i mörkret, och måste gå
ut igenom wäggen, then the bryta
skola, at the skola draga ther igenom;
hans ansikte skal förskylas, at han icke
med något öga ser landet.
13. Jag skal ock kasta mitt nät öfwer
honom, at han i min jagt fången warda
skal; och jag wil låta honom komma
til Babel uti the Chaldeers land, thet
han dock intet se skal; och ther måste
han dö.
14. Och alla them, som omkring honom
äro, hans hjelpare och hans anhang,
skal jag förströ i alla wäder, och
draga ut swärdet efter them.
15. Altså skola the förnimma, at jag
är HErren, när jag bortdrifwer them
ibland hedningarna, och förströr them
i landen.
16. Men jag skal låta några få af
them igenblifwa för swärdet, hungren
och pestilentien, at the skola förtälja
theras styggelse ibland hedningarna, tit
the kommande warda, och skola förnimma,
at jag är HErren.
17. Och HErrans ord skedde til mig,
och sade:
18. Tu menniskobarn, tu skal äta titt
bröd med bäfwande, och dricka titt
watn med darrande och sorg.
19. Och säg til folket i landet: Thetta
säger HErren HErren om inbyggarena
i Jerusalem i Israels land: The
skola äta sitt bröd i sorg, och dricka
sitt watn i elände; ty landet skal öde
warda ifrån alt thet ther uti är, för alla
inbyggarenas ondskas skul.
20. Och the städer som wäl besatte
äro, skola tomma och landet öde warda:
altså skolen I förnimma, at jag
är HErren.
21. Och HErrans ord skedde til mig,
och sade:
22. Tu menniskobarn, hwad hafwen
I för et ordspråk uti Israels land, och
sägen: Efter thet dröjes så länge, så
blifwer nu intet mer af edra prophetier?
23. Therföre säg til them: Thetta
säger HErren HErren: Jag skal
lägga thet ordspråket neder, at man
thet intet mer bruka skal i Israel; och
säg til them: Tiden är hardt när, och
alt thet som propheteradt är.
24. Ty I skolen nu här efter förnimma,
at ingen syn fela skal, eller någon prophetie
ljuga emot Israels hus.
25. Ty jag är HErren; hwad jag
talar, thet skal ske, och intet längre fördröjdt
warda; utan i eder tid, I ohörsamma
folk, skal jag göra thet jag talar,
säger HErren HErren.
26. Och HErrans ord skedde til mig,
och sade:
27. Tu menniskobarn, si, Israels hus
säger: Then synen som thenne ser, tit
är ännu långt, och han propheterar om
then tid, som ännu långt borta är.
28. Therföre säg til them: Så säger
HErren HErren: Thet jag talar,
thet skal icke längre fördröjdt warda;
utan skal ske, säger HErren HErren.

13. Capitel.

Och HErrans ord skedde til mig, och
sade:
2. Tu menniskobarn, prophetera emot
Israels propheter, och säg til them

som utaf sitt egit hjerta prophetera:
Hörer HErrans ord.
3. Thetta säger HErren HErren:
We the galna Propheter, som sin egen
anda följa, och hafwa dock ingen syn.
4. O, Israel, tina Propheter äro lika
som räfwar i öknen.
5. The träda icke fram för gapet, och
göra sig icke til en mur omkring Is-
raels hus, och stå intet i striden på
HErrans dag.
6. Theras syner äro intet, och theras
prophetia är icke utan lögn; the säga:
HErren hafwer thet sagt; ändock
HErren hafwer intet sändt them, och
winlägga sig, at the kunna hålla sina
ord wid magt.
7. Äro icke edra syner intet, och eder
prophetia altsammans lögn? Och I sä-
gen likwäl: HErren hafwer thet sagt;
ändock jag thet intet sagt hafwer.
8. Therföre säger HErren HErren
altså: Efter I prediken thet, ther in-
tet af warder, och propheteren lögn, så
wil jag til eder, säger HErren HEr-
ren.
9. Och min hand skal komma öfwer
the Propheter, som predika thet, ther
intet utaf warder, och prophetera lögn;
the skola intet wara uti mitt folks för-
samling, och uti Israels hus tal icke be-
skrifne warda, eller komma uti Israels
land; och I skolen förnimma, at jag
är HErren HErren,
10. Therföre at the förföra mitt folk,
och säga frid! ändock ther är ingen
frid: folket bygger up wäggen; men
the bestryka henne med lös kalk.
11. Säg til the bestrykare, som med
lös kalk bestryka, at thet warder af-
fallande; ty et slagregn warder kom-
mande, och et stort hagel fallande,
och en wäderhwirfwel skal storma ther
uppå.
12. Si, så skal wäggen falla. Hwad
gäller, man warder tå til eder sägande:
Hwar är nu then bestrykningen, som
I strukit hafwen?
13. Thetta säger HErren HErren:
Jag skal låta storma en wäderhwirf-
wel i min grymhet, och et slagregn i
min wrede, och stora hagelstenar i
harm; the skola alt omkull slå.
14. Och så skal jag omkullslå wäggen,
then I med lös kalk bestrukit hafwen,
och kasta henne til jorden, så at man
skal se hennes grundwal, at hon neder
ligger; och I skolen också ther inne för-
gås, och förnimma, at jag är HErren.
15. Altså skal jag fullkomna min
grymhet på wäggen, och uppå them
som henne med lös kalk bestryka, och
säga til eder: Här är hwarken wägg
eller bestrykare.
16. Thetta äro Israels Propheter,
som til Jerusalem prophetera, och pre-
dika om frid, ändock ther ingen *frid är*,
säger HErren HErren.
17. Och tu, menniskobarn, ställ titt
ansikte emot döttrarna i titt folk, hwilka
prophetera utaf sitt hjerta; och pro-
phetera mot them.
18. Och säg: Thetta säger HErren
HErren: We eder, som gören menni-
skorna hyende under armarna, och ör-
nagått under hufwuden, både unga
och gamla, til at fånga själar: när I
nu hafwen fångat själarna i mitt folk,
så sägen I them lif til,
19. Och ohelgen mig i mitt *folk* för
en hand full med bjugg, och för en *beta*
bröd, ther med at I dömen the själar
til döds, som dock intet dö skulle, och
dömen them til lifs, som dock icke lefwa
skulle, genom eder lögn ibland mitt
folk, som lögn gerna hörer.
20. Therföre säger HErren HEr-
ren: Si, jag wil til edra hyenden, ther
I själarna med gripen och förtröstin;
och skal rycka them bort undan edra
armar, och the själar, som I gripen
och förtröstin, lösa göra;
21. Och skal sönderrifwa edra örna-
gått, och fria mitt folk utur eder hand,
at I intet mer skolen gripa them; och
I skolen förnimma, at jag är HEr-
ren.
22. Therföre, at I falskeligen bedröf-
wen the rättfärdigas hjerta, hwilka jag
intet bedröfwat hafwer, och hafwen
styrkt the ogudaktigas händer, så at
the intet omwända sig ifrå sitt onda

wäsende, på thet the måtte lefwande blifwa:

23. Therföre skolen I intet mer predika onyttig lära, eller prophetera; utan jag skal fria mitt folk utur edra händer; och I skolen förnimma, at jag är HERren.

14. Capitel.

Och til mig kommo några af the äldsta i Israel, och satte sig när mig.

2. Tå skedde HERrans ord til mig, och sade:

3. Tu menniskobarn, theße männer hänga med sitt hjerta in til sina afgudar, och hålla fast uppå sitt horeris förargelse: skulle jag tå swara them, när the fråga mig?

4. Therföre tala med them, och säg til them: Thetta säger HERren HERren: Hwilken menniska af Israels hus hänger med sitt hjerta in til sina afgudar, och håller fast uppå sitt afguderis förargelse, och kommer til Propheten, honom wil jag, HERren, swara såsom han förtjent hafwer med sitt stora afguderi;

5. På thet Israels hus skal bedragit warda i sitt hjerta, therföre at the ifrå mig trädt hafwa genom mångahanda afguderi.

6. Therföre skal tu säga til Israels hus: Thetta säger HERren HERren: Wänder eder om, och träder ifrån edert afguderi, och wänder edra ansikten ifrån all eder styggelse.

7. Ty hwilken menniska af Israels hus, eller någon främling som i Israel bor, wiker ifrå mig, och med sitt hjerta hänger til sina afgudar, och fast håller uppå sitt afguderis förargelse, och kommer til Propheten, på thet han skal fråga mig genom honom, honom wil jag, HERren, sjelf swara;

8. Och skal sätta mitt ansikte emot honom, och göra honom til et tekn och ordspråk, och skal rycka honom utu mitt folk, at I förnimma skolen, at jag är HERren.

9. Men om en förförd Prophet något predikar, honom wil ock jag, HERren, låta förförd warda, och skal uträcka min hand öfwer honom, och utrota honom utu mitt folk Israel.

10. Altså skola the båda umgälla sin mißgerning; lika som frågarens mißgerning, så skal ock Prophetens mißgerning wara,

11. På thet the icke mer skola förföra Israels hus ifrå mig, och icke mer orena sig uti allahanda sin öfwerträdelse; utan skola wara mitt folk, och jag skal wara theras Gud, säger HERren HERren.

12. Och HERrans ord skedde til mig, och sade:

13. Tu menniskobarn, när landet syndar emot mig, och ther til försmädar mig, så skal jag räcka min hand öfwer thet, och borttaga bröds uppehälle, och sända ther hunger in, at jag skal förgöra ther både folk och fä.

14. Och om än the tre männerne, Noah, Daniel och Job, ther inne woro, så skulle the allenast kunna fria sina egna själar genom sin rättfärdighet, säger HERren HERren.

15. Och om jag låte komma onda djur in uti landet, hwilka folket bortjagade, och föröddde thet, så at ther ingen kunde inne wandra, för djurens skul;

16. Och om theßa tre männerne woro ther inne; så sant som jag lefwer, säger HERren HERren, the skulle hwarken kunna fria söner eller döttrar, utan allena sig sjelfwa; och landet måste öde warda.

17. Eller om jag låte komma swärd uppå landet, och sade: Swärd, far igenom landet; och wordo altså både folk och fä förgjorde:

18. Och om the tre män woro ther inne; så sant som jag lefwer, säger HERren HERren, the skulle hwarken kunna fria söner eller döttrar; utan the allena skulle friade warda.

19. Eller om jag sände pestilentie uti landet, och utgöte min grymhet ther öfwer, och thet blod kostade, så at jag förgjorde både folk och fä:

20. Och om Noah, Daniel och Job

woro ther inne; så sant som jag lef-
wer, säger HERren HERren, the skulle
icke igenom sin rättfärdighet hwarken
kunna undsätta söner eller döttrar,
utan allena sina egna själar.
21. Ty så säger HERren HERren:
Om jag sände mina fyra onda plågor,
som äro swärd, hunger, onda djur och
pestilentie, öfwer Jerusalem, så at jag
ther inne förgjorde både folk och fä;
22. Si, så skola några ther inne igen-
blifwa och undslippa, hwilka söner och
döttrar ther utföra skola, och komma
hit til eder, at I se skolen huru them
går, och trösta eder öfwer then olycka
som jag öfwer Jerusalem hafwer
komma låtit, samt med alt annat, thet
jag öfwer them hafwer komma låtit.
23. The skola wara eder tröst, tå I
fån se huru them går, och kunnen be-
sinna, at jag icke utan sak gjort haf-
wer hwad jag ther inne gjort hafwer,
säger HERren HERren.

15. Capitel.

Och HERrans ord skedde til mig, och
sade:
2. Tu menniskobarn, hwad är et torrt
winträ framför annat trä, eller en
winqwist framför annat trä i skogen?
3. Tager man them, och gör ther nå-
got utaf? Eller gör man ther en nagla
utaf, ther man något på hänga kan,
(såsom man gör af annat trä)?
4. Si man kastar thet i elden, at thet
förtärdt warder, så at båda thes ändar
förtärer elden, och thes medlersta brin-
ner up: hwar til skulle thet nu duga?
Duger thet ock til något?
5. Si, tå thet ännu helt war, kunde
man intet göra ther af, huru mycket
mindre kan man nu här efter göra ther
af, tå elden thet förtärt och upbränt
hafwer?
6. Therföre säger HERren HERren:
Lika som jag gifwer the torra winqwi-
star åt elden, til at förtära för annat
trä, så skal jag ock göra med Jerusa-
lems inbyggare;
7. Och skal sätta mitt ansikte mot
them, at the icke skola undkomma el-
den; utan elden skal upfräta them: och
I skolen förnimma, at jag är HER-
ren, när jag sätter mitt ansikte emot
them,
8. Och gör landet öde, efter the hafwa
försmådat mig, säger HERren HERren.

16. Capitel.

Och HERrans ord skedde til mig,
och sade:
2. Tu menniskobarn, uppenbara Je-
rusalems stad sin styggelse;
3. Och säg: Thetta säger HERren
HERren til Jerusalem: Titt fäder-
nesland och titt slägte är utaf the Ca-
naneers land; tin fader af the Amo-
reer, och tin moder af the Hetheer.
4. Titt slägte hafwer icke skurit tig
naflen bort, tå tu födde wardt; så haf-
wer man ej heller badat tig med watn,
at tu måtte ren wordit, ej heller bestru-
kit dig med salt, ej heller bundit med
linda.
5. Ty ingen ömkade sig öfwer tig, at
han måtte förbarmat sig öfwer tig, och
bewist tig något af thesa stycken; utan
tu wardt kastad ut på marken: så för-
aktad war tin själ, tå tu född wardt.
6. Men jag gick fram om tig, och såg
tig liggande i titt blod, och sade til tig:
Tu skal lefwa; tå tu så uti titt blod låg:
ja, til tig sade jag, tå tu så i titt blod
låg: Tu skal lefwa.
7. Och jag hafwer upfödt tig, och lå-
tit tig stor warda, lika som en frukt
på marken, och tu war nu upwuxen,
och stor och dägelig worden; tina bröst
woro wäxta, och tu hade fått skönt
långt hår; men tu war ännu naken
och blygelig.
8. Och jag gick fram om tig, och såg
uppå tig, och si, tu war manwäxt:
tå bredde jag min kjortelflik öfwer tig,
och öfwertäckte tin blygd, och jag tro-
lofwade tig, och gaf mig uti förbund
med tig, säger HERren HERren, at
tu skulle wara min.
9. Och jag twådde tig med watn, och
utwaskade tig af titt blod, och smorde
tig med balsam,
10. Och klädde tig med stickade kläder,

och drog skôna skor uppå tig; jag gaf
tig skôna-kläder, och gaf tig silkesdok,
11. Och beprydde tig med klenodier,
och lade smide på tina armar och ke-
djor uppå tin hals;
12. Och gaf tig et ännespan i titt änne,
och örringar i tina öron, och en skön
krona uppå titt hufwud.
13. Summa, tu blef beprydd med
guld och med silfwer, och beklädd med
bästa linkläde, silke och stickade werk;
tu åt ock semlobröd, honing och olja,
och war öfwermåttan dägelig, och fick
et rike.
14. Och titt rykte gick wida ut ibland
hedningarna, för tin fägrings skul, then
ganska fullkomlig war, genom sådan
prydning, som jag uppå tig hängt ha-
de, säger HErren HErren.
15. Men tu förlät tig uppå tin fä-
gring, och efter tu så beprisad war, be-
dref tu horeri, så at tu gjorde tig men-
lig med hwar och en som fram om
gick, och gjorde hans wilja.
16. Och tu tog af tina kläder, och
gjorde tig brokiga altaren ther af, och
bedref titt horeri ther uppå, såsom al-
drig någon tid skedt är, eller ske skal.
17. Och tu tog ock tina skôna tyg,
som jag tig af mitt guld och silfwer gif-
wit hade, och gjorde tig mansbeläten
ther af, och bedref titt horeri med them;
18. Och tog tina stickade kläder, och
betäckte them ther med; och min olja
och rökwerk lade tu fram för them.
19. Min mat, som jag gaf tig til at
äta, semlor, olja och honing, lade tu för
them til en söt rök; ja, thet kom ther
til, säger HErren HErren.
20. Tu tog tina söner och döttrar, som
tu mig födt hade, och offrade them,
them til spis. Menar tu nu, at thet är
en ringa ting med titt horeri?
21. At tu slagtar mina barn, och lä-
ter them för them upbränna?
22. Likwäl hafwer tu, i all tin styg-
gelse och horeri, icke ens tänkt uppå tin
ungdomstid, huru blott och naken tu
war, och låg i titt blod.
23. Öfwer all thenna tin ondska (ack
we, we tig! säger HErren HErren,)
24. Byggde tu tig bergkyrkor, och gjorde
tig bergaltaren på alla gator.
25. Och främst på alla wägar byggde
tu tina bergaltaren, och gjorde tin fä-
gring til en styggelse; tu neg med tina
ben för alla som ther fram gingo, och
bedref stort boleri.
26. Först bedref tu boleri med tina
grannar, Egypti barn, hwilka stort
kött hade, och brukade stort boleri, til
at reta mig.
27. Men jag räckte min hand ut emot
tig, och styrde sådant titt sätt, och öf-
wergaf tig uti tina fienders wilja, the
Philisteers döttrars, hwilka skämdes
för titt skamlösa wäsende.
28. Sedan bedref tu boleri med As-
surs barn, och kunde thes icke mätt
warda; ja, tå tu hade bedrifwit boleri
med them, och thes icke mätt warda
kunde,
29. Förökade tu äntå titt boleri med
the köpmän af Chaldeen: så kunde tu
äntå ther med icke mätt warda.
30. Huru skal jag dock omskära titt
hjerta, säger HErren HErren, efter
tu sådana en arg horas gerningar gör,
31. Ther med at tu byggde tina berg-
kyrkor främst på alla wägar, och gjorde
tina altaren på alla gator; ther til
war tu icke såsom en annan skôka, then
man med penningar köpa måste,
32. Eller som en horkona, som uti sin
mans stad tillåter en annan.
33. Ty alla andra skôkor gifwer man
penningar; men tu gifwer alla tina
bolare penningar til, och begåfwar them,
at the allestädes til tig komma skola,
til at bedrifwa boleri med tig.
34. Och man finner i tig i titt horeri
twärt emot thet wanligt är med andra
qwinnor, efter man intet löper efter
tig; utan tu gifwer ock penningar til,
och man gifwer tig inga penningar:
altså gör tu tå twärt om.
35. Therföre, tu skôka, hör HErrans
ord.
36. Thetta säger HErren HErren:
Efter tu så gerna gifwer penningar til,
och uptäcker tin skam igenom titt boleri
emot tina bolare och emot alla tin styg-

gelses afgudar, och utgjuter tina barns blod, hwilka tu them offrar;
37. Therföre, si, jag skal församla alla tina bolare, med hwilka tu hafwer wällust bedrifwit, samt med alla them som tu för wänner håller, til tina fiender; och jag skal församla them båda emot tig allestådes; och skal uptäcka tin skam, at the alla tin skam se skola;
38. Och skal låta gå en horas och blodsutgjuterskas rätt öfwer tig; och skal utgjuta titt blod med grymhet och nit;
39. Och skal gifwa tig uti theras händer, at the skola afbryta tina bergkyrkor, och tina bergaltaren nederrifwa, och afkläda tig tina kläder, och borttaga tig tina sköna tyg, och låta tig sitta naken och blott.
40. Och the skola låta komma emot tig stora hopar med folk, hwilka tig stena skola, och hugga tig all sönder med sina swärd,
41. Och upbränna tina hus med eld, och göra tig tin rätt, för många qwinnors ögon: altså skal jag göra en ända med titt horeri, at tu icke mer skal gifwa penningar til;
42. Och skal släcka min harm uppå tig, och mätta mitt nit uppå tig, at jag må tilfreds warda, och icke mer behöfwa wredgas.
43. Therföre at tu icke ihogkom tin ungdomstid, utan retade mig med alt thetta, therföre wil jag ock lägga alla tina wägar uppå titt hufwud, säger HERren HERren; ty tu frågar ther intet efter, at tu så öfwerdådigt allahanda styggelse bedrifwer.
44. Si, alla the som ordspråk pläga bruka, the skola thetta ordspråket säga om tig: Dottren är såsom modren.
45. Tu äst tin moders dotter, hwilken ifrå sin man och barn lopp, och äst tina systrars syster, hwilka ifrå sina män och barn lupo: eder moder är Hetheesk, och eder fader en Amoreer.
46. Samarien är tin äldre syster, med sina döttrar, som bo på wänstra sidan wid tig; och Sodom är tin yngre syster, med sina döttrar, som bo på högra sidan wid tig.
47. Ändock tu icke lefwat hafwer efter theras wäsende, eller gjort efter theras styggelse fattas ther likwäl icke mycket uti, at tu icke slemmare ting gjort hafwer än the i alt titt wäsende.
48. Så sant som jag lefwer, säger HERren HERren: Sodom, tin syster, samt med sina döttrar, hafwer så icke gjort, som tu och tina döttrar.
49. Si, thet war tin syster Sodoms mißgerning: Högmod och all tings öfwerflödighet och god frid, then hon och hennes döttrar hade; men the fattiga och torftiga gjorde the icke gerna hjelp;
50. Utan woro stolta, och gjorde styggelse för mig: therföre hafwer jag ock bortkastat them, tå jag begynte se ther til.
51. Så hafwer ock Samarien icke gjort hälften af tina synder; *utan tu* hafwer så mycket mer *gjort tina* styggelser än hon, at *tu* hafwer gjort tina systrar fromma emot alla tina styggelser, som tu gjort hafwer.
52. Så bär ock nu tin skam, tu som gör tina systrar fromma genom tina synder, i hwilka tu större styggelser än the gjort hafwer, och hafwer gjort them frommare än tu äst; så skäm *tig nu*, och bär tin skam, at tu tina systrar hafwer fromma gjort.
53. Men jag skal omwända theras fängelse, nemligen, thenna Sodoms fängelse och hennes döttrars, och thenna Samaries fängelse och hennes döttrars, och thetta titt fängelses fångar samt med them;
54. Så at tu måste bära tin skam och hån för alt thet tu gjort hafwer, och I äntå likwäl tröstade warda.
55. Och tin syster, thenna Sodom, och hennes döttrar skola omwände warda, lika som the tilförene warit hafwa; och Samarien och hennes döttrar skola omwända warda, lika som the tilförene warit hafwa: tu också och tina döttrar skolen omwända warda, lika som I tilförene warit hafwen.
56. Och tu skal icke mer prisa then samma tin syster Sodom, såsom på tin högmodstid,

57. Tå tin ondska ännu icke uptäckt war, såsom på then tiden, tå Syrie döttrar och the Philisteers döttrar allestädes skämde tig, och föraktade tig alt omkring,
58. Tå J måsten båra edra laster och styggelser, säger HErren.
59. Ty så säger HErren HErren: Jag skal göra tig lika som tu gjort hafwer, at tu föraktade eden, och bröt förbundet.
60. Men jag wil tänka uppå mitt förbund, som jag med tig gjort hafwer i tin ungdomstid; och skal göra et ewigt förbund med tig.
61. Så skal tu komma tina wägar ihog, och skämmas, tå tu tina äldre och yngre systrar til tig tagande warder, them jag tig til döttrar gifwa skal, dock icke af titt förbund:
62. Utan jag wil göra mitt förbund med tig, at tu förnimma skal, at jag är HErren,
63. På thet tu skal tänka ther uppå, och skämmas, och för skams skul icke djerfwas upläta tin mun, när jag tig förlåtande warder alt thet tu gjort hafwer, säger HErren HErren.

17. Capitel.

Och HErrans ord skedde til mig, och sade:
2. Tu menniskobarn, gif Israels hus en gåta och liknelse före;
3. Och säg: Thetta säger HErren HErren: En stor örn, med stor flygt och långa wingar, och full med fjädrar och brokig, kom uppå Libanon, och tog qwistarna bort af cederträn,
4. Och bröt then öfwersta toppen af, och förde honom in uti krämarelandet, och satte honom uti then staden, ther handlingen war.
5. Han tog ock frö af thet landet, och sådde thet uti thet samma goda landet, ther mycket watn war, och satte thet såsom et pilträ.
6. Och thet wäxte, och wardt et stort winträ, dock ganska lågt; ty thes qwistar böjde sig ned emot sin rot, och war altså et winträ, thet qwistar och löf fick.
7. Och ther war en annan stor örn, med stora wingar och många fjädrar; och si, thetta winträ hade en längtan i sina rötter til thenna örnen, och uträckte sina qwistar emot honom, at thet måtte watnadt wärda af hans dike;
8. Och war dock på et godt land wid mycket watn planteradt, så at thet wäl hade fått qwistar, burit frukt, och war et stort winträ wordet.
9. Så säg nu: Altså säger HErren HErren: Skulle thet trifwas? Ja, man skal uprycka thes rötter, och afrifwa thes frukt, och man skal förtorka alla thes upwärta qwistar, at the förfalla; och thet skal icke ske genom en stor arm eller mycket folk, at man må föra thet af thes rötter bort.
10. Si, thet är planteradt; men skulle thet trifwas? Ja, så snart ther kommer et östanwäder til, så skal thet förtorkas i sitt dike.
11. Och HErrans ord skedde til mig, och sade:
12. Käre, säg til thet ohörsamma folket: Weten J icke hwad thetta är? Och säg: Si, Konungen af Babel kom til Jerusalem, och tog hans Konung och hans Förstar, och förde them bort til sig uti Babel.
13. Och tog en af Konungslig säd, och gjorde et förbund med honom, och tog en ed af honom; men the wäldige i landet tog han bort,
14. På thet at riket skulle ödmjukadt blifwa, och icke uphäfwa sig, at förbundet måtte hållit warda, och ståndande blifwa.
15. Men then samma säden föll af ifrå honom, och sände sitt bådskap uti Egypten, at man skulle sända honom hästar och mycket folk. Skulle thet lycka sig med honom? Eller skulle han komma ther wäl af med, som sådant gör? Och then som förbund bryter, skulle han slippa?
16. Så sant som jag lefwer, säger HErren HErren, uti then Konungens rum, som honom til Konung satte, hwilkens ed han föraktade, och hwilkens förbund han bröt, ther skal han dö, nemligen i Babel.

17. Och skal Pharao intet blifwa ståndande med honom i örligen, med stor här och mycket folk, tå man torfwallar upkasta och bolwerk upbygga skal, på thet at mycket folk skal slagit blifwa.
18. Ty efter han hafwer föraktat eden, och brutit förbundet, ther han sin hand uppå räckt hafwer, och alt sådant bedrifwer, skal han intet kunna undslippa.
19. Therföre säger HErren HErren altså: Så sant som jag lefwer, skal jag låta min ed, then han föraktat hafwer, och mitt förbund, som han brutit hafwer, komma öfwer hans hufwud.
20. Ty jag skal kasta mitt nät öfwer honom, och han måste i mitt garn fången warda, och jag skal låta honom komma til Babel, och ther wil jag wara i rätta med honom, therföre at han sig så emot mig förgripit hafwer.
21. Och alla hans flygtige, som til honom hålla sig, skola falla genom swärd, och the som af them slippa, skola i alla wäder förströdde warda; och I skolen förnimma, at jag, HErren, hafwer thetta talat.
22. Thetta säger HErren HErren: Jag skal också taga en telning af et högt cederträ, och bryta honom af, öfwerst uppå thes qwistar, och skal plantera honom uppå et högt berg;
23. Nemligen, på thet höga berget Israel wil jag plantera honom, på thet han skal gro och bära frukt och warda et stort cederträ, så at allahanda foglar skola kunna bo och blifwa under honom och under hans qwistars skugga.
24. Och alla trän på marken skola förnimma, at jag, HErren, hafwer thet höga träet förnedrat, och thet läga träet uphöjt, och thet gröna träet förtorkat, och thet torra träet grönskande gjort. Jag, HErren, talar thet, och gör thet också.

18. Capitel.

Och HErrans ord skedde til mig, och sade:
2. Hwad drifwen I ibland eder uti Israels land thetta ordspråket, och sägen: Fäderne hafwa ätit sura windrufwor; men barnen äro tänderna ther af ömma wordne?
3. Så sant som jag lefwer, säger HErren HErren, sådant ordspråk skal intet mer gå ibland eder i Israel.
4. Ty si, alla själar äro mina; fadrens själ är så wäl min, som sonens själ: hwilken själ som syndar, han skal dö.
5. Om nu en menniska är from, then ther rätt och wäl gör;
6. Then på bergen icke äter; then sina ögon icke uphäfwer til Israels hus afgudar, och sin nästas hustru icke besmittar, och icke ligger när qwinna uti hennes krankhet;
7. Then ingen skada gör; then gäldnären sin pant igen gifwer; then ingen något ifrå tager med wäld; then sitt bröd delar med *then hungriga, och* kläder then nakna;
8. Then intet ockrar; then ingen slem winning tager; then icke hjelper til at göra orätt; then emellan menniskorna rätt dömmer;
9. Then efter mina rätter wandrar, och mina bud håller, så at han alfwarligen gör ther efter: *thet är en* from man; han skal få *lefwa*, säger HErren HErren.
10. Men om han föder en son, och then samme warder en mördare, then ther blod utgjuter, eller något af thesza stycken gör,
11. Och intet af the andra stycken gör; utan äter på bergen, och besmittar sin nästas hustru,
12. Gör then fattiga och elända skada, tager något med wäld, icke igen gifwer pant, uphäfwer sina ögon til afgudar, ther med han en styggelse bedrifwer,
13. Får ut på ocker, tager winning; skulle han lefwa? Han skal icke lefwa; utan efter han sådan styggelse gjort hafwer, så skal han döden dö: hans blod skal wara öfwer honom.
14. Men om han föder en son, then ther alla sådana synder ser, som hans fader gör, och han fruktar sig, och så icke gör,

15. Äter icke på bergen, uphäfwer icke sina ögon til Israels hus afgudar, besmittar icke sin nästas hustru,

16. Gör ingen skada, behåller icke pant, tager intet med wåld, delar sitt bröd med then hungriga, och kläder then nakna;

17. Hjelper icke emot then elända, tager intet ocker eller slem winning; utan håller mina bud, och lefwer efter mina rätter; han skal intet dö för sin faders mißgernings skul, utan lefwa.

18. Men hans fader, then wåld och orätt brukat hafwer, och ibland sitt folk thet som intet duger gjort hafwer; si, han skal dö för sin mißgernings skul.

19. Så sägen I: Hwi skal sonen icke bära sin faders mißgerning? Therföre at han hafwer gjort rätt och wäl, och hållit och gjort alla mina rätter, skal han lefwa.

20. Ty hwilken själ som syndar, hon skal dö: sonen skal icke bära fadrens mißgerning, och fadren skal icke bära sonens mißgerning; utan then rättfärdiges fromhet skal wara öfwer honom, och then orättfärdiges arghet skal wara öfwer honom.

21. Men om en ogudaktig omwänder sig ifrån alla sina synder, som han gjort hafwer, och håller alla mina rätter, och gör rätt och wäl, så skal han lefwa, och icke dö.

22. Men på all hans öfwerträdelse, som han gjort hafwer, skal intet tänkt warda; utan han skal lefwa för then rättfärdighets skul, som han gör.

23. Menar tu, at jag lust hafwer öfwer then ogudaktiges död, säger HErren HErren, och icke mycket mer, at han omwänder sig ifrå sitt onda wäsende, och lefwer?

24. Och om then rättfärdige wänder sig ifrå sin rättfärdighet, och gör thet ondt är, och lefwer efter all then styggelse, som en ogudaktig gör, skulle han lefwa? Ja, all hans rättfärdighet, som han gjort hafwer, skal intet ihogkommen warda; utan han skal dö uti sin öfwerträdelse och the synder, som han gjort hafwer.

25. Och äntå sägen I: HErren handlar icke rätt. Therföre hörer nu, I af Israels hus: Hafwer jag icke rätt, och I orätt?

26. Ty när then rättfärdige wänder sig ifrå sin rättfärdighet, och gör thet ondt är, så måste han dö; men han måste dö för sin ondskas skul, som han gjort hafwer.

27. Twärt om, när then ogudaktige wänder sig ifrå sin orättfärdighet, som han gjort hafwer, och gör nu rätt och wäl, han warder behållande sin själ lefwande.

28. Ty efter han fruktar sig, och wänder åter af sin ondska, så skal han lefwa, och icke dö.

29. Och ännu säga the af Israels hus: HErren handlar icke rätt. Skulle jag hafwa orätt? I, af Israels hus, hafwen orätt.

30. Therföre wil jag döma eder, I af Israels hus, hwar och en efter hans wäsende, säger HErren HErren. Therföre wänder eder om, och låter omwända eder, på thet I icke skolen falla för mißgerningens skul.

31. Kaster ifrån eder all eder öfwerträdelse, ther I med öfwerträdt hafwen, och görer eder et nytt hjerta och en ny anda; ty hwi wil tu så dö, tu Israels hus?

32. Ty jag hafwer ingen lust til hans död, som dör, säger HErren HErren: therföre omwänder eder, så fån I lefwa.

19. Capitel.

Men gör en klagogråt öfwer Israels Förstar,

2. Och säg: Hwi ligger tin moder lejoninnan ibland lejoninnorna, och upföder sina ungar ibland the unga lejon?

3. En af them födde hon up, och ther wardt et ungt lejon utaf; thet wande sig til at rifwa och upäta menniskor.

4. Tå hedningarne hörde sådant om thet, grepo the thet uti theras kulor, och förde thet i kädjor in uti Egypti land.

5. Tå nu modren, sedan hon hade långe hoppats, såg at hennes hopp war borta, tog hon en annan af sina ungar, och gjorde ther.et ungt lejon af.

6. Tå thet wandrade ibland lejoninnorna, wardt thet et ungt lejon, thet också wandes til at rifwa och upäta menniskor.

7. Thet förderfwade theras hus och theras städer, så at landet, och hwad ther uti war, grufwade sig för thes rytandes röst.

8. Tå lade hedningarne sig af alla land kring om thet, och kastade et nät öfwer thet, och grepo thet i thes kulor,

9. Och satte thet uti et galler, och förde thet i kädjor til Konungen i Babel; och man lät förwara thet, at thes röst intet mer skulle hörd warda på Israels berg.

10. Tin moder war lika som et wintrå, som wid watn planteradt war; och thes frukt och qwistar wäxte af thet myckna watnet,

11. At thes qwistar så starka wordo, at the til herrespiror dugde; och thet wardt högt ibland wintrån. Och tå man såg, at thet så högt war, och många qwistar hade,

12. Wardt thet i grymhet rifwit ned til jorden och förkastadt: östanwäder förtorkade thes frukt, och thes starka qwistar wordo sönderbrutne, så at the borttorkades, och upbrände wordo.

13. Men nu är thet planteradt i öknen, uti et torrt och törstigt land.

14. Och en eld gick utaf thes starka qwistar, som förtärde thes frukt, så at ther inga starka qwistar mer uppå äro til någon herrespira; thet är en beklagelig och jämmerlig ting.

20. Capitel.

Och thet begaf sig, i sjunde året på tionde dagen i femte månaden, kommo några af the äldsta i Israel til at fråga HERran, och satte sig ned för mig.

2. Tå skedde HERrans ord til mig, och sade:

3. Tu menniskobarn, tala med Israels äldsta, och säg til them: Thetta säger HERren HERren: Ären I komne til at fråga mig? Så sant som jag lefwer, jag wil intet swar gifwa eder, säger HERren HERren.

4. Men wil tu, menniskobarn, straffa them, så må tu straffa them altså: Håll them före theras fäders styggelse,

5. Och säg til them: Thetta säger HERren HERren: På then tid jag utwalde Israel, uphof jag min hand til Jacobs hus säd, och lät them känna mig uti Egypti land; ja, jag uphof min hand til them, och sade: Jag är HERren, eder Gud.

6. Men jag uphof på samma tid min hand, at jag skulle föra them utur Egypti land in uti et land, som jag them försett hade, thet med mjölk och honing flyter, et ädelt land för alla land.

7. Och sade til them: Hwar och en kaste bort styggelsen för sina ögon, och orener icke eder på Egypti afgudar; ty jag är HERren, eder Gud.

8. Men the woro mig ohörsamme, och wille intet höra mig, och ingen af them kastade sin styggelse bort för sina ögon, och the öfwergåfwo icke Egypti afgudar: tå tänkte jag utgjuta min grymhet öfwer them, och låta all min wrede gå öfwer them midt uti Egypti land:

9. Men jag lät thet tilbaka, för mitt namns skul, at thet icke skulle ohelgadt warda för hedningarna, ibland hwilka the woro, och för hwilka jag hade gifwit mig them tilkänna, at jag them utur Egypti land föra wille.

10. Och tå jag them utur Egypti land fört hade, och lätit them komma in uti öknen,

11. Gaf jag them mina bud, och lärde them mina rätter, genom hwilka menniskan lefwer, then them håller.

12. Jag gaf them ock min Sabbath, til et tekn emellan mig och them, på thet the skulle lära, at jag är HERren, som them helgar.

13. Men Israels hus war mig också ohörsamt uti öknen, och lefde intet efter mina bud, och föraktade mina rätter,

genom hwilka menniskan lefwer, som them håller, och ohelgade min Sabbath ganska swårligen: tå tänkte jag utgjuta min grymhet öfwer them uti öknen, och platt förgöra them.

14. Men jag lät thet tilbaka, för mitt namns skul, at thet icke skulle ohelgadt warda ibland hedningarna, för hwilka jag them utfört hade.

15. Och jag hof min hand up emot them i öknen, at jag icke wille låta them komma in uti thet land som jag them gifwit hade, thet med mjölk och honing flyter, et ädelt land för alla land;

16. Therföre at the föraktade mina rätter, och icke lefde efter mina bud, och mina Sabbather ohelgade; ty the wandrade efter theras afgudar.

17. Men mitt öga skonade them, at jag icke förderfwade, eller platt förgjorde them i öknen.

18. Och jag sade til theras barn i öknen: I skolen icke lefwa efter edra fäders bud, och icke hålla theras rätter, och icke orena eder uppå theras afgudar;

19. Ty jag är HERren, eder Gud: efter mina bud skolen I lefwa, och mina rätter skolen I hålla, och göra ther efter;

20. Och mina Sabbather skolen I helga, at the skola wara et tekn emellan mig och eder, på thet I weta skolen, at jag, HERren, är eder Gud.

21. Men barnen woro mig ock ohörsamma, lefde icke efter mina bud, höllo ock icke mina rätter, så at the gjorde ther efter, genom hwilka menniskan lefwer, then them håller, och ohelgade mina Sabbather: tå tänkte jag utgjuta min grymhet öfwer them, och låta all min wrede gå öfwer them i öknen.

22. Men jag wände min hand, och lät thet tilbaka, för mitt namns skul, at thet icke skulle ohelgadt warda för hedningarna, för hwilka jag them utfört hade.

23. Jag hof ock min hand up emot them i öknen, at jag skulle förströ them ibland hedningarna, och förskingra them i landen;

24. Therföre at the icke höllo mina bud, och föraktade mina rätter, och ohelgade mina Sabbather, och sågo efter theras fäders afgudar.

25. Therföre gaf jag them then lära, som intet god är, och the rätter, uti hwilka the intet lif hafwa kunna;

26. Och förkastade them, med theras offer, tå the upbrände i eld all förstfödning; på thet jag skulle bedröfwa them, och the lära skulle, at jag är HERren.

27. Therföre tala, tu menniskobarn, med Israels hus, och säg til them: Thetta säger HERren HERren: Edra fäder hafwa ännu mer försmädat och trotsat mig.

28. Ty tå jag hade låtit them komma in uti landet, öfwer hwilket jag min hand upháfwit hade, at jag skulle thet gifwa them, hwar the någonstädes sågo en hög backe eller tjockqwistadt trä, ther offrade the sitt offer, och buro tit sina obehagliga gåfwor, och rökte ther sin söta rök, och utgöto ther sitt drickoffer.

29. Men jag sade til them: Hwad skal dock then höjden, tit I gån? Och så kallades thet en höjd alt in til thenna dag.

30. Therföre säg til Israels hus: Thetta säger HERren HERren: I orenen eder uti edra fäders wäsende, och bedrifwen horeri med eder styggelse;

31. Och besmitten eder på edra afgudar, ät hwilka I offren edra gåfwor, och upbrännen edra söner och döttrar i eld alt in til thenna dag; och jag skulle gifwa eder, af Israels hus, swar? Så sant som jag lefwer, säger HERren HERren, jag skal intet swar gifwa eder.

32. Ther til, tå I tänken: Wi wilje göra lika som hedningarne, och såsom andra folkslag i landen, och tilbedja stockar och stenar, skal thet fela eder.

33. Så sant som jag lefwer, säger HERren HERren, jag skal råda öfwer eder med stark hand och uträckt arm och med utgjuten grymhet;

34. Och skal föra eder ifrå folken, och församla eder utu the land, tit I förströdde ären, med stark hand, med uträckt arm och med utgjuten grymhet;

35. Och skal låta eder komma uti folks öken, och ther wara til rätta med eder, ansikte mot ansikte.

36. Lika som jag med edra fäder uti öknen wid Egypten til rätta war; alt så skal jag wara til rätta med eder, säger HERren HERren.

37. Jag skal låta eder komma under riset, och twinga eder uti förbundets band.

38. Och jag skal utsäja the affälliga och them som emot mig öfwerträda ibland eder; ja, jag skal föra them utu thet land, ther I nu bon, och intet låta them komma in uti Israels land; at I lära skolen, at jag är HERren.

39. Therföre, I af Israels hus, thetta säger HERren HERren: Efter I ju intet wiljen höra mig, så görer som eder täckes, och hwar och en af eder tjene sin afgud; men mitt helga namn låter här efter oskämdt wara med edra offer och afgudar.

40. Ty thetta säger HERren HERren: På mitt helga berg, på thet höga berget Israel, ther skal hela Israels hus, och alla the som i landet äro, tjena mig; ther skola the wara mig tacknemlige, och ther skal jag äska edra häfoffer och edert offers förstling, med alt thet I mig helgen.

41. I skolen warda mig tacknemlige med söt rök, när jag låter eder komma ifrå folken, och warder eder församlande utu landen, tit I förströdde ären; och jag skal warda helgad i eder för hedningarna.

42. Och I skolen förnimma, at jag är HERren, när jag hafwer låtit eder komma in uti Israels land, uti thet land, om hwilket jag uphof min hand, at jag thet edra fäder gifwa skulle.

43. Ther skolen I tänka uppå edert wäsende och uppå all eder handel, ther I uti orenade ären, och skolen hafwa et mißhag til all eder ondska, som I bedrifwit hafwen;

44. Och skolen förnimma, at jag är HERren, när jag gör med eder, för mitt namns skul, och icke efter edert onda wäsende och skadeliga handel, tu Israels hus, säger HERren HERren.

45. Och HERrans ord skedde til mig, och sade:

46. Tu menniskobarn, ställ titt ansikte emot Theman, och tala söder ut, och prophetera emot then skogen i then marken söder ut.

47. Och säg til then skogen söder ut: Hör HERrans ord. Thetta säger HERren HERren: Si, jag skal uptända i tig en eld; han skal förtära både färska trän och torra, så at man icke skal kunna utsläcka hans låga; utan alt thet som ifrå sönnan norr åt står, thet skal upbrändt warda.

48. Och alt kött skal se, at jag, HERren, then uptändt hafwer, och ingen then utsläcka kan.

49. Och jag sade: Ack, HERre HERre! the säga om mig: Thenne talar icke annat än förtäckta ord.

21. Capitel.

Och HERrans ord skedde til mig, och sade:

2. Tu menniskobarn, ställ titt ansikte mot Jerusalem, och tala mot helgedomen, och prophetera mot Israels land.

3. Och säg til Israels land: Thetta säger HERren: Si, jag wil til tig; jag skal draga mitt swärd utu skidan, och skal dräpa i tig både rättfärdiga och orättfärdiga.

4. Efter jag nu i tig både rättfärdiga och orättfärdiga dräpa wil, så skal mitt swärd fara utu skidan öfwer alt kött, ifrå sönnan in til norr.

5. Och alt kött skal förnimma, at jag, HERren, hafwer dragit mitt swärd utu skidan; och thet skal icke igen instungit warda.

6. Och tu, menniskobarn, skal sucka, in til thes at länderna wärka uppå tig; ja, bitterligen skal tu sucka, så at the se thet.

7. Och när the tå säga til tig: Hwi suckar tu? så skal tu säga: För thet ryktets skul som kommer, för hwilket alla hjertan förskräckas, och alla händer falla ned, alt mod faller, och alla knän flyta såsom watn; si, thet kommer,

och thet skal ske, säger HERren HERren.

8. Och HERrans ord skedde til mig, och sade:

9. Tu menniskobarn, prophetera och säg: Thetta säger HERren: Swärdet, ja, swärdet är skärpt och upfäjadt:

10. Thet är skärpt, at thet slagta skal: thet är fäjadt, at thet blänka skal: o huru glade skulle wi wara, om han än gjorde alla trän til ris öfwer the onda barn.

11. Men han hafwer utfätt et swärd til at fäja, at man thet taga skal: thet är skärpt och fäjadt, at man thet uti dråparens händer gifwa skal.

12. Ropa och jämra tig, tu menniskobarn; ty thet går öfwer mitt folk och öfwer alla the ther rådande äro i Israel, hwilka til swärdet, samt med mitt folk, församlade äro: therföre slå uppå tina länder.

13. Ty han hafwer ofta näpst them; hwad hafwer thet hulpit? The onda barns ris wil intet hjelpa, säger HERren HERren.

14. Och tu, menniskobarn, prophetera, och slå tina händer tilsamman; ty swärdet skal komma twåfalt, ja, trefalt; et mordswärd, en stor slagtnings swärd, så at thet drabba skal i kamrarna, tit the fly.

15. Jag skal låta swärdet klinga, så at hjertan skola förskräckas, och många skola falla i alla theras portar; ack! huru blänker thet, och hugger åstad til slagtning!

16. Och jag skal säga: Hugg både på högra sidan och then wänstra hwad som förekommer.

17. Så wil jag tå med mina händer wara glad ther öfwer, och låta min wrede gå; jag, HERren, hafwer thet sagt.

18. Och HERrans ord skedde til mig, och sade:

19. Tu menniskobarn, gör twå wägar, på hwilka komma skal Konungens swärd af Babel; men the skola båda gå ifrån et land: och sätt et tekn främst på wägen åt staden, at thet tit wisa skal.

20. Och gör wägen så, at swärdet må komma til Rabbath Ammons barns, och i Juda til then fasta staden Jerusalem.

21. Ty Konungen i Babel skal sätta sig i wägskälet främst på båda wägarna, at han skal låta spå för sig, skjuta med pilar om lott, fråga sina afgudar, och skåda lefrar.

22. Och spådomen skal wisa på högra sidan in åt Jerusalem, at han skal låta föra tit bockar, och stöta ther hål uppå, och öfwerfalla honom med stort rop och mord, och at han skal låta föra bockar in för portarna, och göra ther en wall, och bygga ther bolwerk.

23. Men then spådomen skal honom tyckas falsk wara, han swärje så högt som han wil; men han skal tänka uppå mißgerningarna, at han skal winna honom.

24. Therföre säger HERren HERren altså: Therföre at uppå eder tänkt warder, för edra mißgerningar skul, och eder ohörighet är uppenbar, at man ser edra synder i alt thet I hafwen för händer, ja, therföre at uppå eder tänkt warder, skolen I med wåld fångne warda.

25. Och tu, ogudaktige och fördömde Förste i Israel, hwilkens dag komma skal, när mißgerningen til ända kommen är.

26. Thetta säger HERren HERren: Lägg bort hatten, och tag af kronan; ty ther skal hwarken hatt eller krona blifwa; utan then sig uphöjt hafwer, han skal warda förnedrad, och then sig förnedrat hafwer, han skal warda uphöjd.

27. Jag skal göra then kronan til intet, til intet, til intet, til thes han kommer, som henne hafwa skal; honom wil jag gifwa henne.

28. Och tu, menniskobarn, prophetera och säg: Thetta säger HERren HERren om Ammons barn och om theras försmädande, och säg: Swärdet, swärdet är utdragit, at thet slagta skal; thet är upfäjadt, at thet dråpa skal, och skal blänka;

29. Therföre at tu låt såga tig falska
syner och lögnspådom, på thet tu ock skal
öfwergifwen warda ibland the ogud-
aktiga slagna, för hwilka dagen kom,
tå mißgerningen til ånda kommen war.
30. Och om thet än uti skidan igen
instungit worde, så wil jag dock döma
tig på thet rum ther tu skapad åst, och
i thet land ther tu född åst;
31. Och wil utgjuta min wrede öfwer
tig; jag skal upblåsa min grymhets
eld, och öfwerantwarda tig sådana
menniskor i händer, som bränna och
förderfwa kunna.
32. Tu måste wara elden til spis, och
titt blod måste i landet utgjutit warda,
och man skal icke mer tänka uppå tig;
ty jag, HErren, hafwer thet talat.

22. Capitel.

Och HErrans ord skedde til mig, och
sade:
2. Tu menniskobarn, wil tu icke straf-
fa then mordiska staden, och hålla ho-
nom före all hans styggelse?
3. Säg: Så säger HErren HErren:
O tu stad, som utgjuter tinas blod, på
thet tin tid skal komma, och tu, som af-
gudar gör när tig, på thet tu skal ore-
na tig,
4. Tu förbryter tig på thet blod, som
tu utgjuter, och orenar tig uppå the af-
gudar, som tu gör, ther med tu låter
tina dagar nalkas, och beståller, at tina
år komma måste: therföre skal jag
göra tig til spott ibland hedningarna,
och til hån i alla land.
5. Både när och fjerran skola the be-
spotta tig, så at tu måste hafwa et
skändeligt rykte, och stor jämmer lida.
6. Si, Förstarne i Israel, hwar och
en är mägtig när tig til at utgjuta blod.
7. Fader och moder förakta the, främ-
lingen göra the wåld och orätt, enkor
och faderlösa barn förtrycka the.
8. Tu föraktar min helgedom, och
ohelgar mina Sabbather.
9. Förrädare äro uti tig, på thet the
skola utgjuta blod. The äta på bergen,
och handla wrångwist i tig.
10. The blotta fädernas blygd, och
nödga qwinnorna i theras krankhet,
11. Och bedrifwa styggeliga ting,
hwar och en med sin skyldmans hustru;
the skämma sina egna söners hustrur
öfwerdådeligt; the göra sina egna sy-
strar, sina faders döttrar, skam.
12. The taga gåfwor, til at utgjuta
blod; the ockra och winna på hwar
annan, och bruka girighet emot sin nästa,
och öfwerfalla hwar annan, och för-
gäta mig, säger HErren HErren.
13. Si, jag slår mina händer tilsam-
man öfwer then girighet, som tu be-
drifwer, och öfwer thet blod, som i tig
utgjutit är.
14. Men menar tu, at titt *hjerta kan*
thet lida, eller tina händer thet fördra-
ga, på then tid når jag thet med tig
görande warder? Jag, HErren, haf-
wer thet sagt, och wil också görat:
15. Och skal förströ tig *ibland hednin-
garna*, och bortdrifwa tig i landen,
och skal göra en ända på tin slemhet;
16. Så at tu skal ibland hedningar-
na aktad warda såsom en förbannad,
och förnimma, at jag är HErren.
17. Och HErrans ord skedde til mig,
och sade.
18. Tu menniskobarn, Israels *hus* är
wordet mig til slagg; all theras kop-
par, ten, jern och bly är i ugnen wor-
det til slagg.
19. Therföre säger HErren HErren
altså: Efter I nu alle åren slagg
wordne, si, så skal jag samla eder til-
hopa i Jerusalem.
20. Lika som man tilhopa samlar
silfwer, koppar, jern, bly och ten in uti
en ugn, at man må upblåsa ther en
eld under, och smälta thet; altså wil
jag ock i min wrede och grymhet sam-
la, inlägga och smälta eder.
21. Ja, jag skal samla eder, och up-
blåsa min wredes eld under eder, at I
ther uti försmälta skolen.
22. Lika som silfret smälter i ugnen,
så skolen I ock ther inne smälta, och
förnimma, at jag, HErren, hafwer
utgjutit min grymhet öfwer eder.
23. Och HErrans ord skedde til mig,
och sade:

24. Tu menniskobarn, säg til them: Tu äst et land, som intet står til rensande, såsom et ther intet regn uppå kommer på wredens tid.
25. The Propheter som ther inne äro, hafwa sig tilhopa gaddat, at the skola upfräta själar, lika som et rytande lejon, tå thet röfwar; the rifwa til sig gods och penningar, och göra ther många enkor inne.
26. Thes Prester drifwa orätt under lagens namn, och ohelga min helgedom; the hålla ingen åtskilnad emellan heligt och oheligt, och akta intet hwad rent eller orent är, och sköta intet om mina Sabbather, och jag warder ohelgad ibland them.
27. Thes Förstar ther inne äro lika som glupande ulfwar til at utgjuta blod, och förgöra själar för sin girighets skul;
28. Och thes Propheter bestryka them med obrukad kalk, predika fåfänglighet, och prophetera them lögn, och säga: Thetta säger HERren HERren; ändock at HERren hafwer thet intet sagt.
29. Folket i landet bruka wåld, och röfwa fritt, och öfwerfalla the fattiga och elända, och göra främlingen öfwerwåld och orätt.
30. Jag sökte ibland them, om någon wille förtaga och stilla wreden för mig, at jag icke skulle förderfwa landet; men jag fann ingen.
31. Therföre utgöt jag min wrede öfwer them, och med min grymhets eld gjorde jag en ända med them, och gaf them theras förtjenst uppå theras hufwud, säger HERren HERren.

23. Capitel.

Och HERrans ord skedde til mig, och sade:
2. Tu menniskobarn, thet woro twå qwinnor, en moders döttrar.
3. Theßa bedrefwo horeri uti Egypten alt ifrå sin ungdom; ther läto the handtera sina bröst, och i ungdomen krama sina spenar.
4. Then äldre hette Ahala, och hennes syster Ahaliba: och jag tog them til ägta, och the födde mig söner och döttrar; och Ahala hette Samarien, och Ahaliba Jerusalem.
5. Ahala bedref horeri, tå jag hade tagit henne, och war brinnande til sina bolare, nemligen, til the Aßyrier, som til henne kommo,
6. Til Herrar och Förstar, som med silke beklädde woro, och til alla unga lustiga karlar, til resenärer och wagnar;
7. Och bolade med alla dägeliga karlar i Aßyrien, och orenade sig med alla theras afgudar, ehwar hon til någon uptänd wardt.
8. Ther til öfwergaf hon icke sitt horeri med them uti Egypten, hwilka när henne legat hade ifrå hennes ungdom, och kramat hennes bröst i hennes ungdom, och hade bedrifwit stort horeri med henne.
9. Tå öfwergaf jag henne uti hennes bolares, Aßurs barns hand, til hwilka hon i lust brinnande war.
10. The uptäckte hennes skam, och togo hennes söner och döttrar bort; men henne dråpo the med swärd: och ryktet kom ut, at thenna qwinnan straffad war.
11. Tå nu hennes syster Ahaliba thet såg, brann hon i lusta mycket wärre än then andra, och bedref horeri mer än hennes syster;
12. Och war uptänd til Aßurs barn, til Herrar och Förstar, som til henne wäl klädde kommo, til resenärer och wagnar, och til alla unga lustiga karlar.
13. Tå såg jag, at the båda hade i lika måtto orenat sig;
14. Dock thenna bedref sitt horeri mer. Ty tå hon såg målade män på wäggen i röd färg, the Chaldeers beläte,
15. Begjordade om theras länder, och spetsiga brokiga hattar på theras hufwud, och alla til anseende woro såsom wäldige män, efter then drägt som Babels och the Chaldeers barn i theras land hade;
16. Brann hon i lusta til them, så snart hon them warse wardt, och sände bådskap til them in uti Chaldeen.

17. Tå nu Babels barn til henne kommo, til at sofwa når henne, wardt hon genom them orenad uti sitt horeri, och wart så orenad, at hon leddes wid them.
18. Och tå hennes horeri och skam så aldeles war uppenbar, leddes jag ock wid henne, lika som jag wid hennes syster war ledsen worden.
19. Men hon bedref sitt horeri ju mer och mer, och tänkte uppå sin ungdomstid, tå hon sitt horeri bedref uti Egypti land,
20. Och brann i lusta til sina bolare, hwilkas lusta war lika som åsnors och hästars.
21. Och tu bedref tin otukt, lika som i tin ungdom, tå the uti Egypten handterade tina bröst, och tina spenar kramade wordo.
22. Therföre, o Ahaliba, thetta säger HErren HErren: Si, tina bolare, hwilka tu leddes wid, skal jag upwäcka emot tig, och skal låta them komma alt omkring tig,
23. Nemligen, Babels barn och alla Chaldeer, med höfwitsmän, Förstar och Herrar, och alla Aßyrier med them, dägeliga unga män, alla Förstar och Herrar, Riddare och Ädlingar och allahanda resenärer.
24. Och the skola komma öfwer tig med resetyg och med en stor hop folk, och skola belägga tig med spetsar, sköldar och hjelmar alt omkring: them wil jag befalla rätten, at the skola döma öfwer tig efter sin rätt.
25. Jag skal låta mitt nit gå öfwer tig, så at the skola handla obarmhertigt med tig; the skola skära tig näsa och öron af, och hwad qwar blifwer, thet skal falla genom swärd; the skola taga tina söner och döttrar bort, och upbränna thet qwar är i eld;
26. The skola draga tig tina kläder utaf, och borttaga tin prydning.
27. Altså skal jag göra en ända uppå tin otukt och titt horeri med Egypti land, at tu icke mer skal uphäfwa tina ögon efter them, och icke mer tänka uppå Egypten.
28. Ty så säger HErren HErren: Si, jag skal öfwerantwarda tig them i händer, hwilkas fiende tu äst, och på hwilka tu hafwer släckt tin lusta.
29. The skola hafwa sig med tig såsom fiender, och taga bort alt thet tu hafwer sammandragit, och lemna tig naken och blott, at tin skam skal uptäckt warda, samt med tin otukt och horeri.
30. Thetta skal ske tig, för titt horeris skul, som tu med hedningarna bedrifwit hafwer, och orenat tig på theras afgudar.
31. Tu hafwer gått på tin systers wäg; therföre gifwer jag tig ock hennes kalk uti tin hand.
32. Thetta säger HErren HErren: Tu måste dricka tin systers kalk, så djup och så wid som han är; tu skal warda til så stort spott och hån, *at thet skal* wara olideligt.
33. Tu måste tig drucken dricka af then starka drycken och jämren; ty tin systers, Samarie kalk är en jämmer- och sorgekalk.
34. Then samma måste tu slått utdricka, och slå honom i stycken sönder, och sönderrifwa tina bröst; ty jag hafwer thet sagt, säger HErren HErren.
35. Therföre säger HErren HErren altså: Therföre at tu hafwer förgätit mig, och kastat mig bak om tin rygg, så bär ock nu tin otukt och titt horeri.
36. Och HErren sade til mig: Tu menniskobarn, wil tu icke straffa Ahala och Ahaliba, och hålla them före theras styggelse?
37. Huru the hafwa bedrifwit horeri, och utgjutit blod, och bedrifwit horeri med afgudar; ther til upbrände the sina barn, som the mig födt hade, them til offer.
38. Ther utöfwer hafwa the gjort mig thetta: the orenade min helgedom på then tiden, och ohelgade mina Sabbather.
39. Ty tå the slagtade åt afgudarna sina barn, gingo the på samma dag in

uti min helgedom, til at ohelga honom; si, sådant hafwa the begått uti mitt hus.
40. The hafwa ock sändt båd efter män, som utu fjerran land komma skulle; och si, när the kommo, badade tu tig, och färgade tig, och prydde tig med smide, them til åra,
41. Och satt på en skön säng, för hwilken stod et bord tilredt; ther rökte tu uppå, och offrade min olja ther uppå.
42. Ther war et stort glädjerop, och männerne, som wida wägar ifrå mycket folk och af öknen komne woro, gåfwo the smide uppå theras armar och sköna kransar på theras hufwuden.
43. Men jag tänkte: Hon är wan wid hor af ålder; hon kan intet återwända af boleri;
44. Ty man går til henne in, lika som man til en sköka ingår; rätt så går man til Ahala och Ahaliba, the otuktiga qwinnor, in.
45. Therföre skola the män, som rätten fullfölja, straffa them, lika som man horkonor och blodsutgjuterskor straffa skal; ty the äro horkonor, och theras händer äro fulla med blod.
46. Altså säger HERren HERren: För up öfwer them en stor hop, och gif them til sköfling och rof;
47. At the måga stena them, och stinga them igenom med sina swärd, och dräpa theras söner och döttrar, och bränna theras hus up med eld.
48. Altså skal jag göra en ända på otukten i landet, så at alla qwinnor skola lära at icke göra efter slika otukt.
49. Och man skal lägga eder otukt uppå eder, och I skolen bära edra afgudars synder, på thet I skolen förnimma, at jag är HERren HERren.

24. Capitel.

Och HERrans ord skedde til mig, i nionde året, på tionde dagen i tionde månaden, och sade:
2. Tu menniskobarn, skrif thenna dagen up, ja, rätt thenna dagen; ty Konungen i Babel hafwer rätt på thenna dagen rustat sig emot Jerusalem.
3. Och gif thet ohörsamma folket en liknelse före, och säg til them. Thetta säger HERren HERren: Sätt til en gryta, sätt henne til, och gjut ther watn in.
4. Lägg styckes tilsammans ther uti, the ther in skola, och the bästa stycken, läret och bogen, och fyll henne med bästa märgstycken.
5. Tag thet bästa af hjorden, och gör en eld ther under, til at koka märgstyckena, och låt thet flux sjuda, och låt märgstyckena wäl kokas ther uti.
6. Therföre säger HERren HERren altså: O, then mordiska staden, then en sådan gryta är, i hwilken thet wederbrända widläder, och wil intet afgå; tag ther ut thet ena stycket efter thet andra, och tu behöfwer icke kasta lott om, hwilket först ut skal.
7. Ty hans blod är ther inne, then han på en bar håll, och icke på jorden utgjutit hafwer, ther man dock hade kunnat betäcka thet med jord.
8. Och jag hafwer också förthenskul samma blod låtit utgjuta uppå en bar håll, at thet icke skulle kunna förskylas, på thet grymheten skulle komma öfwer them, och thet måtte hämnadt warda.
9. Therföre säger HERren HERren altså: O, tu mordiska stad, then jag til en stor eld göra wil,
10. Bär hit mycken wed; tänd up elden, at köttet må sjudit warda, och bekrydda thet wäl, at märgstyckena bränna wid.
11. Sätt ock grytan tom uppå elden, på thet hon må warda het, och hennes koppar förbrinna, om hennes orenhet bortsmältas, och hennes widbränna afgå kunde.
12. Men then widbrännan, ehuru fast thet ock brinner, wil likwäl intet afgå; ty thet är alt för mycket widbrändt, och måste försmälta i elden.
13. Tin orenhet är så widlådande, at om jag än gerna wille rensa tig, så wil tu dock intet låta rensa tig ifrå tin orenhet; therföre kan tu nu här efter

intet mer ren warda igen, til thes min grymhet hafwer släckt sig uppå tig.

14. Jag, HErren, hafwer thet talat; thet skal komma; jag skal görat, och intet försummat; jag wil intet skona, eller låta mig thet ångra; utan the skola döma tig efter som tu lefwat och gjort hafwer, säger HErren HErren.

15. Och HErrans ord skedde til mig, och sade:

16. Tu menniskobarn, si, jag skal genom en plåga taga tig bort tin ögons lust; men tu skal intet beklaga tig, eller gråta eller fälla några tårar.

17. Hemligt må tu sucka, men ingen dödsklagan föra; utan skal lägga tin skrud uppå, och draga tina skor uppå; tu skal icke skyla tin mun, och icke äta sorgebröd.

18. Och tå jag om morgonen bittida med folket talat hade, blef min hustru död om aftonen; och jag gjorde then andra morgonen såsom mig befaldt war.

19. Och folket sade til mig: Wil tu icke kungöra oß hwad thet betyder, som tu gör?

20. Och jag sade til them: HErren hafwer talat med mig, och sagt:

21. Säg Israels hus, at HErren HErren säger altså: Si, jag skal ohelga min helgedom, then eder högsta tröst, edra ögons lust och eder hjertans önskan är; och edra söner och döttrar, them I öfwergifwa måsten, skola falla genom swärd.

22. Och I måsten göra lika som jag gjort hafwer; eder mun måsten I intet skyla, och intet sorgebröd äta:

23. Utan I skolen sätta eder skrud uppå edert hufwud, och draga edra skor uppå; I skolen intet beklaga eder eller gråta, utan försmäkta öfwer edra synder, och sucka hwar med annan.

24. Och Hesekiel skal altså wara eder et tekn, at I göra måsten lika som han gjort hafwer, när thet så kommer; på thet I förnimma skolen, at jag är HErren HErren.

25. Och tu, menniskobarn, på then tiden, tå jag ifrå them tager theras magt och tröst, theras ögons lust och theras hjertas önskan, theras söner och döttrar;

26. Ja, på then samma tiden, skal en, then ther undsluppen är, komma til tig, och förkunna tig thet.

27. På then tiden skal tin mun emot them som undsluppen är uplåten warda, at tu skal tala, och icke mer tiga; ty tu måste wara them et tekn, på thet the skola förnimma, at jag är HErren.

25. Capitel.

Och HErrans ord skedde til mig, och sade:

2. Tu menniskobarn, ställ titt *ansikte* emot Ammons barn, och prophetera emot them,

3. Och säg til Ammons barn: Hörer HErrans HErrans ord: Så säger HErren HErren: Therföre *at* I om min helgedom sägen: Hey, *then* är ohelgad, och om Israels land, thet är förödt, och om Juda hus, thet är i fängelse bortfördt;

4. Therföre, si, jag skal öfwergifwa tig til de österländska barn, at the skola bygga ther sina borgar, och göra ther sin boning; the skola äta tin frukt, och dricka tin mjölk.

5. Och jag skal göra Rabbah til camels stall, och Ammons barn til fårs stall; och I skolen förnimma, at jag är HErren.

6. Ty så säger HErren HErren: Therföre at tu klappade med tina händer, och stampade med tina fötter, och så hånligt gladde tig af alt hjerta öfwer Israels land;

7. Therföre, si, jag skal uträcka min hand öfwer tig, och gifwa tig åt hedningarna til spis, och utrota tig ifrå folken, och förgöra tig utu landen, och nederlägga tig; och tu skal förnimma, at jag är HErren.

8. Thetta säger HErren HErren: Therföre at Moab och Seir sagt hafwa: Si, Juda hus är lika som andra hedningar;

9. Si, så skal jag öpna Moab sidan i hans städer och i hans gränser, thet

kosteliga landets BethJesimoth, Baal Meon och Kiriathaim,
10. The österländska barnen, samt med Ammons barn, och skal gifwa them them til arfs, så at man uppå Ammons barn intet mer tänka skal ibland hedningarna.
11. Och jag skal låta rätten gå öfwer Moab, at the skola förnimma, at jag är HErren.
12. Så säger HErren HErren: Therföre at Edom hafwer hämnat sig öfwer Juda hus, och är med sin hämnd brotslig worden;
13. Therföre säger HErren HErren altså: Jag skal uträcka min hand öfwer Edom, och utrota ther både folk och fä, och göra thet öde, alt ifrå Theman in til Dedan, och fälla them genom swärd;
14. Och skal åter hämnas öfwer Edom, genom mitt folk Israel; och the skola göra med Edom efter min wrede och grymhet, at the skola förnimma min hämnd, säger HErren HErren.
15. Thetta säger HErren HErren: Therföre at the Philisteer hafwa hämnats och släckt sitt gamla hat, efter all sin wilja, med mitt folks skada;
16. Therföre säger HErren HErren altså: Si, jag skal uträcka min hand öfwer the Philisteer, och förgöra the dråpare, och förstöra them som öfwerblifwa, wid hafshamnen,
17. Och göra en stor hämnd uppå them, och näpsa them med grymhet, at the förnimma skola, at jag är HErren, när jag hafwer låtit min hämnd gå öfwer them.

26. Capitel.

Och thet begaf sig, i ellofte året på första dagen i (första) månaden, skedde HErrans ord til mig, och sade:
2. Tu menniskobarn, therföre at Tyrus säger om Jerusalem: Hey, thetta folkets portar äro sönderbrutne; hon måste draga in til mig; jag måste herberga then förstörda;
3. Therföre säger HErren HErren altså: Si, jag wil til tig, tu Tyrus, och skal låta många hedningar utkomma öfwer tig, lika som hafwet uplyfter sig med sina böljor.
4. The skola förderfwa murarna i Tyro, och afbryta hans torn; ja, jag skal ock bortsopa stoftet ther ut, och göra en bar klippa af honom,
5. Och et skär i hafwet, ther man uppå utsträcker fisknät; ty jag hafwer thet talat, säger HErren HErren; och han skal warda hedningarna til rof.
6. Och hans döttrar, som i marken ligga, skola genom swärd dräpna warda, och skola förnimma, at jag är HErren.
7. Ty så säger HErren HErren: Si, jag skal låta komma öfwer Tyro NebucadNezar, Konungen i Babel, nordan efter, then en Konung är öfwer alla Konungar, med hästar, wagnar, resenärer, och med en stor hop folk.
8. Han skal dräpa med swärd dina döttrar, som i marken ligga; men emot tig skal han bygga bolwerk, och göra en torfwall, och uphäfwa sköldar emot tig.
9. Han skal med bockar omkull stöta tina murar, och med sina wapn nederrifwa tina torn.
10. Stoftet af hans många hästar skal betäcka tig; så skola ock tina murar bäfwa af dånet af hans hästar, wagnar och resenärer, när han indrager genom tina portar, såsom man plägar indraga uti then stad som nedrifwen är.
11. Han skal med sina hästars fötter förtrampa alla tina gator, titt folk skal han dräpa med swärd, och rifwa tina starka stoder ned til jorden.
12. The skola röfwa titt gods bort, och sköfla tin handel, tina murar skola the afbryta, och rifwa tina sköna hus omkull, och skola kasta tina stenar, trä och stoft i watnet.
13 Altså skal jag göra en ända uppå tin sångs ljud, at man intet mer höra skal klanget af tina harpor.
14. Och jag skal göra en bar klippa af tig, och et skär, ther man fisknät uppå utsträcker, så at tu skal ther öde ligga; ty jag är HErren, then thetta talar, säger HErren HErren.

15. Thetta säger HErren HErren emot Tyrus: Hwad gäller, at öarne skola bäfwa, när tu så grufweligt förfaller, och tina sargade sucka, hwilka uti tig skola dräpne warda.
16. Alla Förstar wid hafwet skola stiga ned af theras säten, och lägga sina kjortlar ifrå sig, och draga af sig sina stickade kläder, och skola gå i sorgekläder, och sitta på jorden, och skola förskräckas, och häpne warda öfwer titt hastiga fall.
17. The skola beklaga sig öfwer tig, och säga om tig: Ack! huru äst tu så platt öde worden, tu namnkunniga stad, tu som wid hafwet låg, och så mägtig war i hafwet, samt med tina inbyggare, at hela landet måste frukta för tig.
18. Ack! huru gifwa sig öarne öfwer titt fall; ja, öarne i hafwet förskräcka sig för tin ofärd.
19. Så säger HErren HErren: Jag skal göra tig til en öde stad, lika som andra städer, ther ingen uti bor, och låta komma en stor flod öfwer tig, at stora watn skola öfwertäcka tig.
20. Och jag skal störta tig ned til them som fara uti kulan, til the döda; och skal störta tig ned under jorden, och göra tig lika som et ewigt öde, med them som uti kulan fara; på thet at ingen skal bo uti tig, och tu icke mer så pråla skal ibland the lefwande.
21. Ty hasteligen skal jag göra en ända med tig, at tu icke mer skal wara til, så at, när man frågar efter tig, skal tå ingen mer kunna finna tig til ewig tid, säger HErren HErren.

27. Capitel.

Och HErrans ord skedde til mig, och sade:
2. Tu menniskobarn, gör en klagogråt öfwer Tyrus;
3. Och säg til Tyrus, som ligger wid hafwet, och handlar med många öars folk: Thetta säger HErren HErren: O Tyrus, tu hafwer sagt: Jag är then aldra skönaste.
4. Tina gränser äro midt i hafwet, och tina byggningsmän hafwa beprydt tig som aldra skönast.
5. Alt titt brädwerk hafwa the gjort af furuträ af Senir, och lätit föra cederträ ifrå Libanon, och gjort tina mastträn ther utaf,
6. Och tina åror af ekträ ifrå Basan, och tina bänkar af elphenben, och stolar ifrå Chittims öar.
7. Titt segel war af stickadt silke utaf Egypten, och titt märke stickadt ther uti, och titt täckelse af gult silke och purpur ifrå the öar Elisa.
8. The af Zidon och Arvad woro tina båtsmän, och tu hade skickeliga män i Tyro til skeppare.
9. The äldste och kloke af Gebal måste bygga tina skepp; alla skepp i hafwet och skeppsfolk fann man när tig; the hade sin handel i tig.
10. The utaf Persien, Lydien och Libyen woro titt krigsfolk, hwilka sina sköldar och hjelmar uti tig uphängde, och ther med beprydde tig.
11. The af Arvad woro i tin här, alt omkring på tina murar, och wäktare på tina torn; the hängde allestädes sina sköldar på murarna alt omkring, och gjorde tig så dägelig.
12. Tu hade tin handel på hafwet, och låt komma allahanda waror, silfwer, jern, ten och bly, in uppå tin marknad.
13. Javan, Thubal och Mesech handlade med tig, och förde trälar och koppar in uppå tin marknad.
14. The af Thogarma förde tig hästar och wagnar och mular in uppå tin marknad.
15. The af Dedan woro tina köpmän, och tu handlade allestädes på öarne; the sålde tig elphenben och hebenträ.
16. The Syrer hämtade ifrå tig titt arbete, som tu gjorde, och förde rubin, purpur, tapeter, silke, sammet och cristal in på tin marknad.
17. Juda och Israels land handlade ock med tig, och förde til tin marknad hwete af Minnith och balsam och honing och olja och mastix.
18. Hämtade ock Damascus titt ar-

bete ifrå tig, och allahanda waror, för
starkt win och kostelig ull.
19. Dan och Javan och Meußal förde
ock uppå tin marknad jernwerk, caßia
och calmus, at tu ther med handla skulle.
20. Dedan handlade med tig med
täcken, ther man uppå sitter.
21. Arabien och alla Förstar af Kedar
handlade med tig med får, wädrar och
bockar.
22. The köpmän af Seba och Raema
handlade med tig, och förde til tin
marknad allahanda kosteligt speceri och
ädla stenar och guld.
23. Haran och Canne och Eden, samt
med the köpmän af Seba, Aßur och
Chilmad, woro ock tina köpmän.
24. Alla handlade the med tig med
kosteligt kläde, med silke och stickade
mantlar, hwilka the uti kosteliga ceder-
kistor, och wäl förwarade, til tin mark-
nad förde.
25. Men skeppen utaf hafwet woro
the yppersta i tin markand: altså äst
tu mycket rik och härlig worden midt i
hafwet;
26. Och tina skeppsmän förde til tig
på stort watn; men et östanwäder
skal sönderbräka tig midt uppå hafwet,
27. Så at tina waror, köpmän, hand-
lare, skaffare, skeppare och skeppsbyg-
gare, och tina handterare, och alla tina
örligsmän, och alt folket i tig, skola
förgås midt uppå hafwet, på then tiden
tu nederlägges;
28. Så at ock hamnarne warda bäf-
wande för tina skeppares rops skul.
29. Och alla the som med åror ro,
samt med båtsmän och styrmän, skola
stiga utu skeppen up på landet,
30. Och högt ropa öfwer tig, bitterli-
gen klaga, och kasta stoft uppå sitt huf-
wud, och söla sig i aska.
31. The skola raka sig håret af öfwer
tig, och draga säckar uppå sig, och af
hjertat bitterligen gråta öfwer tig och
sörja.
32. Och theras barn skola begråta tig:
Ack! ho är någon tid så stilla worden
på hafwet, som tu, Tyrus?
33. Tå tu dref tin handel på hafwet,
gjorde tu många land rika; ja, med
tina många waror och tin köpenskap
gjorde tu Konungarna på jorden rika.
34. Men nu äst tu af hafwet störtad
uti thet rätta djupa watnet, så at tin
handel och alt titt folk i tig förgångit är.
35. Alla the som bo på öarna, för-
skräckas öfwer tig, och theras Konun-
gar grufwa sig, och se ömkeliga ut.
36. The köpmän i landet hwißla til
tig, at tu så hastigt förgången äst, och
kan intet mer upkomma.

28. Capitel.

Och HERrans ord skedde til mig, och
sade:
2. Tu menniskobarn, säg Försten i
Tyrus: Thetta säger HERren HER-
ren: Therföre at titt hjerta uphäfwer
sig, och säger: Jag är gud; jag sitter
på en stol, såsom en gud, midt uppå
hafwet; ändock tu äst en menniska, och
icke gud, likwäl förhäfwer sig titt hjer-
ta, lika som tu wore gud.
3. Si, tu håller tig klokare än Daniel,
så at tig skal intet fördoldt warda.
4. Och hafwer genom tin klokhet och
förstånd, kommit sådan magt åstad,
och församlat rikekomar af guld och
silfwer,
5. Och hafwer, genom tin stora wis-
het och handtering, til så stor magt
kommit; ther af äst tu så stolt worden,
at tu så mägtig äst.
6. Therföre säger HERren HERren
altså: Efter titt hjerta förhäfwer sig,
lika som tu wore gud;
7. Therföre, si, jag skal sända främ-
mande öfwer tig, nemligen, hedningar-
nas tyranner; the skola utdraga sina
swärd öfwer tin sköna wishet, och
göra tin stora ära til skam.
8. The skola störta tig ned i kulan, så
at tu skal dö midt i hafwet, lika som
the slagne.
9. Hwad gäller, om tu tå för tin drä-
pare säga skal: Jag är gud? ändock tu
ingen gud äst, utan en menniska, och
äst uti tin dräpares hand.
10. Tu skal dö, lika som the oomskur-
ne, af the främmandes hand; ty jag

hafwer thet sagt, säger HERren HER-
ren.
11. Och HERrans ord skedde til mig,
och sade:
12. Tu menniskobarn, gör en klago-
gråt öfwer Konungen i Tyrus, och säg
til honom: Thetta säger HERren
HERren: Tu äst thet aldra härligaste
af et skönt werk, full med wishet, och
öfwer måttan dägelig.
13. Tu äst en Guds lustgård, och be-
prydd med allahanda ädla stenar, nem-
ligen, med sarder, topazer, diamanter,
turkos, onyx, jaspis, saphir, rubin,
smaragder och guld, och hafwer af be-
gynnelsen, sedan tu Konung wardt,
prålat med pipor och trummor.
14. Tu äst lika som en Cherub, then
sig wida uträcker och täcker; och jag
hafwer satt tig uppå Guds heliga berg,
at tu ibland carbunklar wandra skulle.
15. Tu war ganska dägelig af begyn-
nelsen, til thes tin ondska funnen war.
16. Ty tu äst inwärtes full med ond-
ska worden af tin stora handtering, och
hafwer syndat: therföre skal jag ohel-
ga tig ifrå Guds berg, och skal bort-
kasta tig, tu uträckte Cherub, ifrå the
carbunklar.
17. Och efter titt hjerta förhäfwer sig,
at tu så dägelig äst, och tu hafwer låtit
tin klokhet bedraga tig i titt prål: ther-
före skal jag störta tig til jorden, och
göra et widunder af tig för Konun-
garna.
18. Ty tu hafwer förderfwat tin hel-
gedom med tin stora ondska och orätta
handel: therföre skal jag låta en eld ut-
gå af tig, then tig förtära skal; och
wil göra tig til aska på jorden, så at
hela werlden skal se ther uppå.
19. Alla the som känna tig ibland
hedningarna, skola grufwa sig öfwer
tig, at tu så hastigt förgången äst, och
aldrig mer upkomma kan.
20. Och HERrans ord skedde til mig,
och sade:
21. Tu menniskobarn, ställ titt ansik-
te emot Zidon, och prophetera mot ho-
nom,
22. Och säg: Thetta säger HERren
HERren: Si, jag wil til tig Zidon,
och skal winna pris uppå tig; at man
förnimma skal, at jag är HERren, när
jag låter rätten gå öfwer honom, och
uppå honom bewisar, at jag är helig.
23. Och jag skal sända ibland honom
pestilentie och blodsutgjutelse uppå
hans gator; och the skola dödssårade
falla ther inne genom swärd, thet öf-
wer them gå skal alt omkring; och the
skola förnimma, at jag är HERren.
24. Och skal sedan alt omkring Isra-
els hus, ther theras fiender äro, intet
törne blifwa, som them stinga, eller ti-
stel, som them ondt göra skal; på thet
the förnimma skola, at jag är HERren
HERren.
25. Thetta säger HERren HERren:
När jag Israels hus församlande war-
der ifrå folken, tit the förströdde äro,
så skal jag uppå them bewisa för hed-
ningarna, at jag är helig; och the skola
bo uti sitt land, thet jag min tjenare
Jacob gifwit hafwer.
26. Och the skola bo säkre ther inne,
och bygga hus, och plantera wingårdar;
ja, säkre skola the bo, när jag låter rät-
ten gå öfwer alla theras fiender alt
omkring; och the skola förnimma, at
jag är HERren, theras Gud.

29. Capitel.

Uti tionde året, på tolfte dagen i ti-
onde månaden, skedde HERrans ord
til mig, och sade:
2. Tu menniskobarn, ställ titt ansikte
emot Pharao, Konungen i Egypten,
och prophetera emot honom och emot
hela Egypti land.
3. Predika, och säg: Thetta säger
HERren HERren: Si, jag wil til tig,
Pharao, tu Konung i Egypten, tu
store drake, som i watnet ligger, och
säger: Strömmen är min, och jag
hafwer gjort mig honom.
4. Men jag skal lägga tig et betsel i
munnen, och hänga fiskarna i tina flo-
der wid tina fjäll, och skal draga tig
utu tin ström, samt med alla fiskar i
tina floder, som wid tina fjäll hänga.
5. Jag skal kasta tig med fiskarna bort

utu tina watn in uti öknen; tu skal
falla uppå marken, och intet igen up-
hämtad eller församlad warda, utan
blifwa djuren på marken och foglarna
under himmelen til et as.
6. Och alla the som bo uti Egypten,
skola förnimma, at jag är HERren,
therföre at the Israels hus en rörstaf
woro,
7. Hwilken, tå the honom fattade,
söndergick och stack them genom sidan;
när the stödde sig wid honom, gick han
sönder, och stack them i länden.
8. Therföre säger HERren HERren
altså: Si, jag wil låta swärdet kom-
ma öfwer tig, och utrota i tig både
folk och fä.
9. Och Egypti land skal warda tomt
och öde; och the skola förnimma, at
jag är HERren, therföre at han säger:
Strömmen är min, och jag hafwer
gjort honom.
10. Therföre si, jag wil til tig och til
tina strömmar, och skal göra Egypti
land tomt och öde, ifrå thet tornet i
Sevene alt in til Ethiopiens gränser;
11. At ther uti hwarken fä eller folk
gå eller bo skola i fyratio år långt.
12. Ty jag wil göra Egypti land öde,
såsom thes öde gränser, och låta thes
städer öde ligga, såsom andra öde stä-
der, i fyratio år långt; och skal förströ
the Egyptier ibland hedningarna, och
förjaga them bort i landen.
13. Dock thetta säger HERren HER-
ren: När the fyratio år ute äro, så
skal jag åter samla the Egyptier tilhopa
ifrå folken, tit the förströdde warda;
14. Och skal omwända Egypti fån-
gelse, och låta them komma uti Pathros
land igen, thet theras fäderneslånd är;
och the skola wara ther et föga rike.
15. Ty thet skal wara litet emot an-
dra riken, och intet mer rådande wara
öfwer hedningarna; och jag skal för-
minska them, så at the intet råda skola
öfwer hedningarna,
16. At Israels hus icke skal mer förlå-
ta sig uppå them, och synda ther med, at
the hålla sig in til them, och skola för-
nimma, at jag är HERren HERren.
17. Och thet begaf sig, uti sjunde och
tjugonde året, på första dagen i första
månaden, skedde HERrans ord til mig,
och sade:
18. Tu menniskobarn, NebucadNezar,
Konungen i Babel, hafwer fört sin här
med stor möda in för Tyrus, så at alla
hufwuden woro skalliga och alla axlar
förslitne, och hans arbete är dock ännu
honom eller hans här för Tyrus intet
lönt wordet.
19. Therföre säger HERren HER-
ren altså: Si, jag skal gifwa Nebucad-
Nezar, Konungen af Babel, Egypti
land, at han skal taga bort alt thes
gods, och skal skinna och beröfwa thet,
på thet han må gifwa sin här sold.
20. Men Egypti land wil jag gifwa
honom för sitt arbete, som han therpå
gjort hafwer; ty the hafwa tjent mig,
säger HERren HERren.
21. På then tiden skal jag låta wäxa
Israels hus horn, och skal uplåta tin
mun ibland them, at the skola förnim-
ma, at jag är HERren.

30. Capitel.

Och HERrans ord skedde til mig, och
sade:
2. Tu menniskobarn, prophetera och
säg: Thetta säger HERren HERren:
Jämrer eder, och säger: Ack, we then
dagen!
3. Ty dagen är hardt när; ja, HER-
rans dag är hardt när, en mörk dag;
tiden är förhanden, at hedningarne
komma skola;
4. Och swärdet skal komma öfwer
Egypten, och Ethiopien måste förskräc-
kas, när the slagne uti Egypten falla,
och thes folk bortfördt och thes grund-
wal uprifwen warder.
5. Ethiopien och Libyen och Lydien,
med allahanda folk, och Chub och the
som utaf förbundets land äro, skola
med them falla genom swärd.
6. Thetta säger HERren: Egypti för-
swarare måste falla, och thes magts
högfärd måste förgås; ifrå tornet i
Sevene skola the falla genom swärd,
säger HERren HERren.

7. Och skola öde warda, såsom theras
öde gränser, och theras städer öde ligga
ibland andra öde städer;
8. At the skola förnimma, at jag är
HERren, tå jag gör en eld uti Egyp-
ten, så at alla the som them hjelpa,
skola förderfwade warda.
9. På then tiden skola bådskap draga
ut ifrå mig til skepps, til at förskräcka
Ethiopien, thet nu så säkert är; och en
förskräckelse skal wara ibland them,
lika som thet gick med Egypten, tå thes
tid kom; ty si, thet kommer wißerligen.
10. Thetta säger HERren HERren:
Jag skal förminska myckenheten uti
Egypten, genom NebucadNezar, Ko-
nungen i Babel.
11. Ty han och hans folk med honom,
samt med hedningarnas tyranner, äro
ther til kallade, at the skola förderfwa
landet, och skola utdraga sina swärd
emot Egypten, så at landet skal alle-
städes med slagna fullt ligga.
12. Och jag skal uttorka strömmarna,
och sälja landet uti arga menniskors
händer, och skal föröda landet och
hwad ther uti är, genom främmande:
jag HERren hafwer talat thet.
13. Thetta säger HERren HERren:
Jag skal förgöra the beläten i Noph,
och göra en ända uppå afgudarna, och
Egypten skal ingen Förste mer hafwa;
och skal sända en förskräckelse uti Egypti
land.
14. Jag skal göra Pathros öde, och
uptända en eld i Zoan, och låta rätten
gå öfwer No;
15. Och skal utgjuta min grymhet
öfwer Sin, thet Egypti fasthet är, och
skal utrota myckenheten i No.
16. Jag skal uptända en eld uti Egyp-
ten, och Sin skal ske ångest och nöd,
och No skal nederrifwit warda, och
Noph dageligen bedröfwas.
17. The unga män i Aven och Phi-
Beseth skola falla genom swärd, och
qwinnorna fångna bortförda warda.
18. Thahpanhes skal hafwa en mörk
dag, tå jag Egypti ok slående warder,
så at hans magts högfärd skal ther
inne en ända hafwa: han skal med en
sky öfwertäckt warda, och hans döttrar
skola fångna bortförda warda.
19. Och jag skal låta rätten gå öfwer
Egypten, at the skola förnimma, at
jag är HERren.
20. Och thet begaf sig, i ellofte året, på
sjunde dagen i första månaden, skedde
HERrans ord til mig, och sade:
21. Tu menniskobarn, jag skal sön-
derbryta Pharaos arm, Konungens i
Egypten; och si, han skal intet förbun-
den warda, at han helas må, eller med
band tilbunden warda, at han må stark
blifwa, och et swärd fatta kunna.
22. Therföre säger HERren HERren
altså: Si, jag wil til Pharao, Konun-
gen i Egypten, och skal bryta hans
armar sönder, både then starka och then
swaga, at swärdet skal falla honom
utu hans hand;
23. Och skal förströ the Egyptier
ibland hedningarna, och förjaga them
i landen.
24. Men Konungens armar af Babel
wil jag stärka, och gifwa honom mitt
swärd i hans hand, och skal bryta
Pharaos armar sönder, så at han för
honom stanka skal, lika som en then til
döds särad är.
25. Ja, jag wil stärka Konungens
armar af Babel, på thet Pharaos ar-
mar skola sönderbråkade warda, at the
skola weta, at jag är HERren, när
jag gifwer Konungen af Babel swär-
det i handen, at han thet öfwer Egypti
land utdraga skal,
26. Och jag förströr the Egyptier
ibland hedningarna, och förjagar them
i landen, at the skola förnimma, at
jag är HERren.

31. Capitel.

Och thet begaf sig, i ellofte året, på
första dagen i tredje månaden, skedde
HERrans ord til mig, och sade:
2. Tu menniskobarn, säg til Pharao,
Konungen i Egypten, och til alt hans
folk: Huru stor menar tu tå, at tu äst?
3. Si, Assur war lika som et cederträ
på Libanon, med sköna grenar, och tjockt
af löf, och ganska högt, så at thes topp

stod högt up ibland stora tjocka qwistar.
4. Thet hade watn nog, at thet högt
wardt, och många källor, at thet starkt
wardt; thes strömmar gingo alt om-
kring thes rot, och thes bäckar til alla
trän i skogen.
5. Therföre är thet högre wordet än
alla trän på marken, och fick många
grenar och långa qwistar; ty thet hade
watn nog til at utbreda sig.
6. Alla himmelens foglar bodde uppå
thes qwistar, och alla willdjur hade
ungar under thes grenar, och under
thes skugga bodde många och stora folk-
slag.
7. Thet hade sköna, stora och långa
grenar; ty thes rot hade myckt watn.
8. Och intet cedertrå war thetta likt
i Guds lustgård; furuträn woro thes
grenar intet liknande, och mandelträn
woro intet emot thes qwistar; ja, thet
war så dägeligt, at thet öfwergick alla
trän i Guds lustgård.
9. Jag hafwer gjort thet så skönt, at
thet fick så många qwistar, at alla lu-
stiga trän i Guds lustgård buro af-
und ther wid.
10. Therföre säger HERren HERren
altså: Efter han så hög worden är, at
hans topp stod ibland stora höga tjocka
qwistar, och hans hjerta uphof sig, at
han så hög war;
11. Therföre hafwer jag gifwit ho-
nom then mägtigaste ibland hednin-
garna i händer: han skal wara til wer-
ka med honom, och fördrifwan, såsom
han med sitt ogudaktiga wäsende för-
tjent hafwer;
12. At främmande skola utrota honom,
nemligen, hedningarnas tyranner, och
förskingra honom, at hans qwistar sko-
la ligga på alla berg och i alla dalar,
och hans qwistar sönderbrutne wid alla
bäckar i landet; så at alt folk på jorden
måste bortdraga undan hans skugga,
och öfwergifwa honom.
13. Och alla himmelens foglar sutto
på hans kullfallna stam, och alla will-
djur lade sig på hans afhuggna qwistar;
14. På thet här efter intet trä wid
watn skal förhäfwa sig af sin höjd, at
thes topp ibland stora tjocka qwistar
står, och at intet trä wid watn skal för-
häfwa sig öfwer the andra; ty the må-
ste alla under jorden, och döden öfwer-
gifna warda, lika som andra menniskor,
the ther uti kulan fara.
15. Thetta säger HERren HERren:
På then tiden, tå han nederfor til helf-
wetet, tå gjorde jag en klagogråt, at
djupet öfwertäckte honom, och hans
strömmar måste stilla stå, och the stora
watnen intet löpa kunde; och gjorde
thet så, at Libanon sörgde öfwer ho-
nom, och alla trän i marken förtorkades
öfwer honom.
16. Jag förskräckte hedningarna, tå
the hörde honom falla, tå jag neder-
störtade honom til helfwetet, med them
som uti kulan fara; och alla lustiga
trän under jorden unnade honom thet
wäl, the ädlaste och bästa på Libanon,
och alla the som wid watn stått hade.
17. Ty the måste ock med honom ned
åt helfwetet, til the slagna med swärd,
efter the under hans arms skugga
ibland hedningarna bott hade.
18. Huru stor menar tu tå, at tu äst
med titt prål och härlighet ibland the
lustiga trän? ty tu måste med the lusti-
ga trän fara ned under jorden, och lig-
ga ibland the oomskurna, hwilka med
swärd slagne äro: altså skal thet gå tig,
Pharao, med alt titt folk, säger HER-
ren HERren.

32. Capitel.

Och thet begaf sig, i tolfte året, på för-
sta dagen i tolfte månaden, skedde
HERrans ord til mig, och sade:
2. Tu menniskobarn, gör en klagogråt
öfwer Pharao, Konungen i Egypten,
och säg til honom: Tu äst lika som et
lejon ibland hedningarna, och såsom en
hafsorm, och springer uti tina ström-
mar, och uprör watnet med tina föt-
ter, och gör thes strömmar orena.
3. Thetta säger HERren HERren:
Jag skal utkasta mitt nät öfwer tig,
med en stor hop folk, hwilka tig skola
jaga in uti mina garn.
4. Och jag skal draga tig i land, och

kasta tig uppå marken, at alla himmelens foglar skola sitta på tig, och alla djur på jorden af tig mätta warda.

5. Och jag skal kasta titt as uppå bergen, och med tin höjd upfylla dalar.

6. Landet, ther tu uti simmar, thet skal jag med titt blod rödt göra, alt in til bergen, så at bäckarne skola af tig fulle warda.

7. Och när thet nu med tig alt ute är, så skal jag betäcka himmelen, och förmörka thes stjernor, och öfwerdraga solen med moln, och månen skal icke skina.

8. Alla ljus på himmelen skal jag låta sörja öfwer tig, och wil göra et mörker i titt land, säger HERren HERren.

9. Ther til skal jag göra tig för många til et förskräckeligt exempel, tå jag låter hedningarna förnimma tin plåga, och många land, som tu intet känner.

10. Många folkslag skola grufwa sig öfwer tig, och theras Konungar förskräckas, när jag låter mitt swärd blänka emot them, och skola med hast förfäras, at hjertat må gifwa sig i them öfwer titt fall.

11. Ty så säger HERren HERren: Konungens swärd af Babel skal dräpa tig.

12. Och jag skal fälla titt folk genom hjeltars swärd, och genom allahanda hedningars tyranner: the skola förhärja all Egypti härlighet, och nederlägga alt thes folk.

13. Och jag skal förgöra alla thes djur wid the stora watnen, at ingen menniskas fot och ingen djurs klöf skal them orena göra.

14. Si, tå wil jag göra theras watn klara, at theras strömmar skola flyta såsom olja, säger HERren HERren,

15. När jag hafwer förstört Egypti land, och alt thet i landet är öde gjort, och slagit alla them som ther uti bo, at the skola weta, at jag är HERren.

16. Thet skal wara en jämmer, then man wäl begråta må; ja, många hedningarnas döttrar skola sådan gråt begå öfwer Egypten, och alt thes folk skal man begråta, säger HERren HERren.

17. Och i tolfte året, på femtonde dagen i samma månad, skedde HERrans ord til mig, och sade:

18. Tu menniskobarn, begråt folket uti Egypten, och störta thet, samt med the starka hedningars döttrar, ned under jorden til them som uti kulan fara.

19. Hwar är nu titt prål? Stig ned, och lägg tig när the oomskurna.

20. The skola falla ibland the slagna med swärd: swärdet är allaredan fattadt, och utdragit öfwer alt thes folk.

21. Ther om skola tala i helfwetet the starke hjeltar, med theras hjelpare, hwilka alla tit nederfarne äro, och ligga ther ibland the oomskurna och slagna med swärd.

22. Ther ligger Assur, med alt sitt folk alt omkring begrafwen, hwilka alla slagne och genom swärd fallne äro.

23. Theras grafwar äro djupt i kulan, och hans folk ligger allestädes omkring begrafwit, hwilka alla slagne och genom swärd fallne äro, ther hela werlden fruktade sig före.

24. Ther ligger ock Elam, med all sin hop omkring begrafwen, hwilka alla slagne och genom swärd fallne och tit nederfarne äro, såsom the oomskurne, under jorden; ther ock hela werlden fruktade före, och måste dock bära sin skam med them som uti kulan fara.

25. Man hafwer lagt them ibland the slagna, samt med all theras hop; och the ligga omkring begrafne, och äro alla såsom the oomskurne och slagne med swärd, för hwilka ock hela werlden sig frukta måste; och måste bära sin skam med them som i kulan fara, och blifwa ibland the slagna.

26. Ther ligger Mesech och Thubal, med all sin hop omkring begrafwen, hwilka alla oomskurne och med swärd slagne äro, för hwilka ock sig hela werlden frukta måste;

27. Och alla andra hjeltar, som ibland the oomskurna fallne och med theras krigswärjor til helfwetet farne äro, och hafwa måst lägga sina swärd under sina hufwud, och theras missgerning öf-

wer theras ben kommen är; hwilka dock
förfärlige hjeltar woro i hela werlden:
altså måste the ligga.
28. Så skal tu ock wißerligen ibland
the oomskurna sönderkroßad warda,
och ligga ibland them som med swärd
slagne äro.
29. Ther ligger Edom, med sina Ko-
nungar och alla sina Förstar, ibland
the slagna med swärd och ibland the
oomskurna, med andra som i kulan fa-
ra, hwilka dock mägtige warit hafwa.
30. Ja, alla Förstar nordan efter
måste ock tit, och alla Zidonier, som
med the slagne nederfarne äro; och the-
ras förskräckeliga magt är til skam
worden, och the måste ligga ibland the
oomskurna och them som med swärd
slagne äro, och bära sin skam, samt med
them som uti kulan fara.
31. Theßa skal Pharao få se, och hug-
na sig med alt sitt folk, som under ho-
nom med swärd slagne äro, och med
sin hela här, säger HERren HERren.
32. Ty hela werlden skal dock en gång
frukta sig för mig, at Pharao och all
hans hop ibland the oomskurna och
med swärd slagna ligga skola, säger
HERren HERren.

33. Capitel.

Och HERrans ord skedde til mig, och
sade:
2. Tu menniskobarn, predika mot titt
folk, och säg til them: Om jag låte
komma swärdet öfwer landet, och fol-
ket i landet toge en man ibland sig, och
gjorde honom til sin wäktare;
3. Och han såge swärdet komma öf-
wer landet, och blåste uti trumpeten,
och förwarade folket.
4. Hwilken som nu trumpetens ljud
hörde, och wille icke taga sig til wara,
och swärdet komme och toge honom
bort, hans blod ware öfwer hans huf-
wud;
5. Ty han hörde trumpetens ljud, och
tog sig likwäl intet til wara: therföre
ware hans blod öfwer honom; men
then som tager sig til wara, han und-
sätter sitt lif.
6. Men om wäktaren såge swärdet
komma, och han icke blåste i trumpe-
ten, och icke förwarade sitt folk, och
swärdet komme och toge några bort,
the samme wordo wäl för sina synders
skul borttagne; men theras blod skal
jag kräfwa utu wäktarens hand.
7. Och nu, tu menniskobarn, jag haf-
wer satt tig til en wäktare öfwer Is-
raels hus, när tu hörer något utaf min
mun, at tu them på mina wägnar för-
wara skal.
8. När jag nu säger til then ogudak-
tige: Tu ogudaktige måste döden dö;
och tu säger honom thet icke, at then
ogudaktige må taga sig til wara för
sitt wäsende, så skal wäl then ogudak-
tige dö, för sitt ogudaktiga wäsendes
skul; men hans blod wil jag kräfwa
utu tin hand.
9. Men förwarar tu then ogudaktige
för hans wäsende, at han må wända
sig ther ifrån; och han icke wil wända
sig ifrå sitt wäsende, så skal han för
sina synders skul dö; och tu hafwer
frälst tin själ.
10. Therföre, tu menniskobarn, säg
Israels hus: Så hafwen I sagt: Wår
ondska och wåra synder ligga på oß, at
wi ther under förgås; huru kunne wi
tå lefwa?
11. Så säg nu til them: Så sant
som jag lefwer, säger HERren HER-
ren, jag hafwer ingen lust til then
ogudaktiges död, utan at then ogud-
aktige omwänder sig ifrå sitt wäsen-
de, och lefwer. Så omwänder eder
dock nu ifrån edert onda wäsende;
hwi wiljen I dö, I af Israels hus?
12. Och tu, menniskobarn, säg til titt
folk: När en rättfärdig gör något ondt,
så skal thet intet hjelpa honom, at han
from warit hafwer; och när en ogud-
aktig from warder, så skal thet intet
skada honom, at han hafwer warit
ogudaktig: så kan ock then rättfärdige
icke lefwa, om han syndar.
13. Ty tå jag säger til then rättfär-
dige, han skal lefwa; och han förlåter
sig på sin rättfärdighet, och gör något
ondt, så skal all hans fromhet intet an-

sedd warda; utan han skal dö i sin ondska, then han gör.

14. Men om jag säger til then ogudaktige, at han skal dö, och han omwänder sig ifrå sina synder, och gör thet som rätt och godt är;

15. Så at then ogudaktige pant igen gifwer, och betalar hwad han röfwat hafwer, och wandrar efter lifsens ord, så at han intet ondt gör, så skal han lefwa, och icke dö;

16. Och alla hans synder, som han gjort hafwer, skola förlåtna warda; ty han gör nu thet som rätt och godt är: therföre skal han lefwa.

17. Så säger ännu titt folk: HErren dömer icke rätt; ändock the orätt hafwa.

18. Ty om then rättfärdige wänder sig ifrå sin rättfärdighet, och gör något ondt, så dör han ju med skäl therföre.

19. Och om then ogudaktige omwänder sig ifrå sitt ogudaktiga wäsende, och gör thet rätt och godt är, så skal han ju med skäl lefwa.

20. Likwäl sägen I: HErren dömer icke rätt; ändock jag dömer eder, af Israels hus, hwar och en efter hans wäsende.

21. Och thet begaf sig, i tolfte året af wårt fängelse, på femte dagen i tionde månaden, kom til mig en, som undsluppen war ifrå Jerusalem, och sade: Staden är slagen.

22. Och HErrans hand war öfwer mig om aftonen förr än then undsluppne kom, och uplät mig min mun, til thes han om morgonen til mig kom, och uplät så min mun, at jag intet mer tiga kunde.

23. Och HErrans ord skedde til mig, och sade:

24. Tu menniskobarn, the inbyggare i theßa öden i Israels land säga altså: Abraham war icke utan en man, och ärfde thetta land; men wi äre månge: så ärfwe wi landet rätteligare.

25. Therföre säg til them: Thetta säger HErren HErren: I hafwen ätit blod, och uplyft edra ögon til afgudar, och utgjutit blod; och I menen, at I skolen besitta landet?

26. Ja, I hållen fast på at mörda, och gören styggelse, och then ene skämmer then andras hustru, och menen, at I wiljen besitta landet?

27. Så säg til them: Thetta säger HErren HErren: Så sant som jag lefwer, alla the som bo i öknen, the skola falla genom swärd; och hwad på marken är, thet wil jag gifwa djuren til at upäta; och the som i fästen och i kulor äro, the skola dö af pestilentie.

28. Ty jag wil platt förödа landet, och göra en ända uppå thes högmod och magt, at Israels berg så öde skola warda, at ingen skal ther fram gå.

29. Och the skola förnimma, at jag är HErren, när jag hafwer platt förödt landet, för all theras styggelses skul, som the göra.

30. Och tu, menniskobarn, titt folk talar emot tig här och ther på gatorna och för portarna, och then ene säger til then andra: Käre, kommer och låter oß höra hwad dock HErrans ord är, som han säger.

31. Och the skola komma til tig uti församlingen, och sitta för tig såsom mitt folk, och skola höra tina ord, men intet göra ther efter; utan skola hwißla åt tig, och likwäl lefwa framgent efter sin girighet.

32. Och si, tu måste wara theras wisa, then the gerna sjunga och spela skola: altså skola the höra tina ord, och intet göra ther efter.

33. Men när thet kommer, som komma skal, si, så skola the förnimma, at en Prophet ibland them warit hafwer.

34. Capitel.

Och HErrans ord skedde til mig, och sade:

2. Tu menniskobarn, prophetera mot Israels herdar, prophetera, och säg til them: Thetta säger HErren HErren: We Israels herdar, hwilka föda sig sjelfwa; skulle icke herdarne föda hjorden?

3. Men I äten thet feta, och klädden eder med ullen, och slagtaden thet göda; men fåren willen I intet föda.

4. The swaga stärkten I intet, och the sjuka heladen I intet, thet sårade förbunden I intet, thet förwillade hämtaden I icke igen, och thet borttappade upsökten I icke, utan strängt och hårdt hafwen I rådt öfwer them.

5. Och mina får äro förskingrade, lika som the ther ingen herde hafwa, och äro alla willdjur til spis wordna, och platt förskingrade;

6. Och gå wilse här och ther på bergen och på alla höga backar, och äro förströdde öfwer hela landet; och ingen är som efter them frågar, eller något sköter om them.

7. Therföre hörer, I herdar, HERrans ord:

8. Så sant som jag lefwer, säger HERren HERren: Efter I låten mina får til rofs, och min hjord alla willdjuren til spis warda, medan the ingen herde hafwa, och mina herdar intet fråga efter min hjord, utan äro sådane herdar, som föda sig sjelfwa, men mina får wilja the intet föda;

9. Therföre, I herdar, hörer HERrans ord:

10. Thetta säger HERren HERren: Si, jag wil til the herdar, och skal kräfwa min hjord utu theras händer, och skal göra en ända med them, at the skola intet mer herdar wara, och skola intet mer föda sig sjelfwa; jag skal frälsa mina får utu theras mun, at the intet mer skola upäta them.

11. Ty så säger HERren HERren: Si, jag skal sjelf taga min hjord til mig, och besöka them.

12. Lika som en herde besöker sina får, tå the ifrå sin hjord förwillade äro; altså skal jag besöka mina får, och skal förlossa them ifrån alla rum, tit the hafwa förströdde warit, på then tiden tå mulit och mörkt war.

13. Jag skal utföra them ifrån alla folk, och församla them utur alla land, och skal föra them uti theras land, och skal föda them på Israels berg, och i alla dalar, och på alla lustiga platser i landet.

14. Jag skal låta them komma på the bästa beten, och theras hyddor skola stå på the höga berg i Israel: ther skola the ligga uti roliga hyddor, och hafwa feta beten på Israels berg.

15. Jag wil sjelf föda mina får, och skal låta them lägra sig, säger HERren HERren.

16. Jag skal upsöka thet borttappade, och igenhämta thet förwillade, och förbinda thet sargade, och stärka thet swaga; och hwad fett och starkt är, skal jag bewara, och skal sköta them såsom the betarfwat.

17. Men til eder, min hjord, säger HERren HERren altså: Si, jag wil döma emellan får och får, och emellan wädrar och bockar.

18. Är thet icke nog, at I så godt bete hafwen, och så öfwerflödigt, at I förtrampen thet med fötterna; och så sköna källor, til at dricka så öfwerflödigt, at I träden ther uti med fötterna, och gören them orena,

19. Så at mina får måste äta thet I förtrampat hafwen, och dricka thet I med edra fötter orent gjort hafwen?

20. Therföre, så säger HERren HERren til them: Si, jag skal döma emellan the feta och magra fåren,

21. Therföre at I springen til med fötterna, och stöten the swaga ifrån eder med edra horn, til thes I förskingren them alla bort ifrån eder.

22. Och jag skal hjelpa min hjord, at the intet mer skola til rof warda, och skal döma emellan får och får.

23. Och jag skal upwäcka them en enig Herde, then them föda skal, nemligen, min tjenare David; han skal föda them, och skal wara theras Herde.

24. Och jag, HERren, skal wara theras Gud; men min tjenare David, han skal wara Försten ibland them; thet säger jag, HERren.

25. Och jag wil göra et fridsförbund med them, och borttaga alla onda djur utu landet, at the skola säkre bo i öknen, och i skogarna sofwa.

26. Jag skal wälsigna them och alla mina högar alt omkring, och låta regna uppå them i rättan tid: thet skal wara et nådeligt regn,

27. Så at trån på marken skola bära
sin frukt, och jorden gifwa sin wäxt;
och the skola bo säkre i landet, och skola
förnimma, at jag är HERren, när
jag hafwer sönderbrutit theras ok, och
hulpit them ifrå theras hand, som the
tjena måste.
28. Och the skola icke mer warda hed-
ningarna til rof, och inga djur på jor-
den skola mer upäta them; utan the
skola bo säkre utan all fruktan.
29. Och jag skal upwäcka them en
berömd planta, at the icke mer skola
lida hunger i landet, och ingen försmä-
delse mer lida ibland hedningarna;
30. Och skola weta, at jag, HERren
theras Gud, när them är, och at the af
Israels hus äro mitt folk, säger HER-
ren HERren.
31. Ja, I menniskor skolen wara
mina fosterfår, och jag wil wara eder
Gud, säger HERren HERren.

35. Capitel.

Och HERrans ord skedde til mig,
och sade:
2. Tu menniskobarn, ställ titt ansikte
emot Seirs berg, och prophetera ther
emot,
3. Och säg til thet: Thetta säger
HERren HERren: Si, jag wil til tig,
tu Seirs berg, och utsträcka min hand
emot tig, och göra tig platt öde.
4. Jag skal förlägga tina städer, at
tu skal warda til et öde, och förnimma,
at jag är HERren;
5. Therföre at I ju altid ären Israels
barns fiender, och jagen them uti
swärd, tå them mißgår, och theras
synder straffade warda.
6. Therföre, så sant som jag lefwer,
säger HERren HERren, wil jag ock
göra tig blödande, och tu skal thet blö-
dandet icke undslippa; efter tu hafwer
lust til blod, skal tu blödandet icke und-
slippa.
7. Och jag skal göra Seirs berg tomt
och öde, så at ingen skal ther uppå
wandra eller gå;
8. Och skal göra thes berg och alla hö-
gar, dalar och alla bäckar fulla med dö-
da, som med swärd skola slagne warda.
9. Ja, til et ewigt öde wil jag göra
tig, at ingen uti tina städer bo skal; och
I skolen förnimma, at jag är HEr-
ren.
10. Och therföre at tu säger: Theßa
båda folken, med theras land, måste
warda mina, och wi wilje taga them
in, bodde än HERren ther uti;
11. Therföre, så sant som jag lefwer,
säger HERren HERren, skal jag göra
med tig, efter tin wrede och hat, lika
som tu med them gjort hafwer af blotta
hat, och skal wara känd när them, när
jag tig straffat hafwer.
12. Och tu skal förnimma, at jag,
HERren, all tin försmädelse hört haf-
wer, som tu emot Israels berg talat
hafwer, och sagt: Huy, the äro förödde,
och oß gifne til at förderfwa.
13. I hafwen berömt eder emot mig,
och talat högmodigt emot mig; thet
hafwer jag hört.
14. Så säger nu HERren HERren:
Efter tu hafwer allestädes fröjdat tig
i titt land, så skal jag göra tig til et
öde.
15. Och lika som tu hafwer fröjdat
tig, och ment, at tu skulle intaga Is-
raels hus, therföre at thet öde war;
rätt så wil jag göra med tig, at Seirs
berg måste öde warda, samt med hela
Edom; och the skola förnimma, at jag
är HERren.

36. Capitel.

Och tu, menniskobarn, prophetera för
Israels berg, och säg: Hörer HER-
rans ord, I Israels berg.
2. Thetta säger HERren HERren:
Therföre at fienden säger om eder:
Hey, the fasta bergen äro nu wåra.
3. Therföre prophetera, och säg: Thet-
ta säger HERren HERren: Efter
man allestädes föröder och förlägger
eder, och I ären the igenblifna hednin-
garna til lott, hwilka allestädes bespotta
eder;
4. Therföre hörer, I Israels berg,
HERrans HERrans ord: Så säger
HERren HERren både til berg och

högar, til bäckar och dalar, til thet förlagda öde, och thes öfwergifna städer, som the igenblifna hedningarna alt omkring til rof och spott wordne äro.
5. Ja, så säger HERren HERren: Jag hafwer i mitt brinnande nit talat emot the qwarblifna hedningarna och emot hela Edom, som mitt land intagit hafwa med stor berömmelse och högmod, til at förhärja och förlägga thet.
6. Therföre prophetera om Israels land, och säg til berg och högar, til bäckar och dalar: Thetta säger HERren HERren: Si, jag hafwer talat i mitt nit och grymhet, efter I sådan försmädelse af hedningarna lida måsten.
7. Therföre säger HERren HERren altså: Jag uphäfwer min hand, at edra grannar, hedningarne alt omkring, skola åter bära sin skam.
8. Men I, Israels berg, skolen grönskas igen, och bära eder frukt til mitt folk Israel; och thet skal ske snarligen.
9. Ty si, jag wil wända mig til eder igen, och se til eder, på thet I skolen brukade och sådde warda.
10. Och jag wil göra, at I många warden, ja, hela Israels hus; och städerne skola åter besatte, och öden byggde warda.
11. Ja, jag skal gifwa eder folk och få nog, at I skolen föröka eder, och wäxa til; och jag skal sätta eder ther in igen, ther I tilförene bodden, och skal göra eder mer til godo, än någon tid tilförene; och I skolen förnimma, at jag är HERren.
12. Jag skal låta komma folk til eder, hwilka mitt folk Israel wara skola; the skola besitta tig, och tu skal wara theras arfwedel, och skal icke mer arfwingelös warda.
13. Thetta säger HERren HERren: Efter man thetta säger om eder: Tu hafwer många menniskor upätit, och hafwer gjort titt folk arfwingelöst;
14. Therföre skal tu nu intet mer upäta menniskor, eller göra titt folk arfwingelöst, säger HERren HERren.
15. Och hedningarne skola icke mer bespotta tig, eller försmäda tig ibland folk; och tu skal intet mer förtappa titt folk, säger HERren HERren.
16. Och HERrans ord skedde ytterligare til mig:
17. Tu menniskobarn, tå Israels hus i sitt land bodde, och orenade thet med sitt wäsende och gerningar, så at theras wäsende war för mig såsom en qwinnas orenhet uti hennes krankhet;
18. Tå utgöt jag min grymhet öfwer them, för thet blods skul, som the i landet utgjutit, och thet the genom sina afgudar orenat hade.
19. Och jag förströdde them ibland hedningarna, och förjagade them uti landen, och dömde them efter theras wäsende och gerningar.
20. Och the höllo sig lika som hedningarne, tit the kommo, och ohelgade mitt helga namn, så at man sade om them: Är thetta HERrans folk, som utu sitt land draga måste?
21. Men jag förskonade them, för mitt helga namns skul, hwilket Israels hus ohelgade ibland hedningarne, tit the kommo.
22. Therföre skal tu säga til Israels hus: Thetta säger HERren HERren: Jag gör thet icke för eder skul, I af Israels hus, utan för mitt helga namns skul, thet I ohelgat hafwen ibland hedningarna, til hwilka I komne ären.
23. Ty jag wil helga och stort göra mitt namn, thet genom eder för hedningarna ohelgadt är, thet I ibland them ohelgat hafwen; och hedningarne skola förnimma, at jag är HERren, säger HERren HERren, när jag bewisar mig för them uppå eder, at jag är helig.
24. Ty jag wil hämta eder ifrå hedningarna, och församla eder utur alla land, och låta eder komma uti edert land igen.
25. Och jag wil gjuta rent watn uppå eder, at I skolen rene warda ifrån all eder orenhet; och ifrån alla edra afgudar skal jag rensa eder.
26. Och jag skal gifwa eder et nytt hjerta, och en ny anda uti eder,

och taga bort utur edert kött stenhjertat, och gifwa eder et hjerta af kött.

27. Jag skal gifwa min Anda i eder, och göra et sådant folk af eder, som i mina bud wandra, och mina rätter hålla, och ther efter göra.

28. Och I skolen bo uti thet land som jag edra fäder gifwit hafwer, och skolen wara mitt folk, och jag skal wara eder Gud.

29. Jag skal göra eder lös ifrån all eder orenhet, och skal säga til säden, at hon wäl trifwas skal, och skal låta eder ingen hunger lida.

30. Jag wil föröka frukten på trän, och wäxten på marken, på thet hedningarne icke mer skola bespotta eder med hunger.

31. Si, tå skolen I tänka uppå edert onda wäsende och edra gerningar, the icke goda woro; och eder skal ångra edra synder och afguderi.

32. Thetta wil jag göra, icke för eder skul, säger HErren HErren, at I thet weta skolen; utan I måsten tå skola skämma eder och blygas, I af Israels hus, öfwer edert wäsende.

33. Thetta säger HErren HErren: På then tiden, tå jag eder rensande warder ifrån alla edra synder, så wil jag åter besätta thessa städer; och the öde skola åter byggde warda,

34. Och thet förstörda landet skal igen plöjdt warda, therföre at thet förhärjadt war, så at alle the ther fram gå skola thet se,

35. Och säga: Thetta landet war förderfwadt, och nu är thet lika som en lustgård; och thessa städerne woro förstörde, nedrifne och öde, och stå nu wäl upbyggde, och äro fulla med folk.

36. Och the qwarblifne hedningarne alt omkring eder skola förnimma, at jag är HErren, then ther upbygger hwad nedrifwit är, och planterar thet förhärjadt är: jag, HErren, säger thet, och gör thet ock.

37. Thetta säger HErren HErren: Israels hus skal finna mig igen, at jag bewisar mig emot them; och jag skal föröka them lika som en menniskohjord.

38. Såsom en helig hjord, såsom en hjord i Jerusalem på theras högtider, så skola the förhärjade städer warda fulla med menniskohjordar, och skola förnimma, at jag är HErren.

37. Capitel.

Och HErrans hand fattade mig, och förde mig uti HErrans Anda, och satte mig på en slättmark, then full låg med dödas ben.

2. Och han ledde mig ther igenom alt omkring; och si, benen lågo ther ganska många på marken, och si, the woro platt förtorkade.

3. Och han sade til mig: Tu menniskobarn, menar tu ock, at thessa benen åter måga lefwande warda? Och jag sade: Tu wet thet, HErre HErre.

4. Och han sade til mig: Prophetera om thessa benen, och säg til them: I förtorkade ben, hörer HErrans ord.

5. Thetta säger HErren HErren om thessa benen: Si, jag skal låta komma anda uti eder, at I skolen lefwande warda.

6. Jag skal gifwa eder senor, och låta kött wäxa öfwer eder, och draga öfwer eder hud, och skal gifwa eder anda, at I åter lefwande warden, och skolen förnimma, at jag är HErren.

7. Och jag propheterade, såsom mig befaldt war. Och ther wardt et stort gny, tå jag propheterade, och si, benen rörde sig, och kommo åter tilhopa, hwart och et til sitt ben.

8. Och jag såg, och si, ther wäxte senor och kött uppå; och han öfwerdrog them med hud; men ther war ännu ingen ande uti them.

9. Och han sade til mig: Prophetera til andan; prophetera, tu menniskobarn, och säg til andan: Thetta säger HErren HErren: Tu ande, kom här til ifrå the fyra wäder, och blås uppå thessa döda, at the warda lefwande igen.

10. Och jag propheterade såsom han mig befallt hade. Tå kom ande uti

them; och the wordo lefwande igen, och
reste sig up på sina fötter, och the woro
en ganska stor hop.
11. Och han sade til mig: Tu menni-
skobarn, theßa benen äro hela Israels
hus; si, the säga nu: Wi äre torra
ben, och wårt hopp är ute, och wi äre
förtappade.
12. Therföre prophetera, och säg til
them: Thetta säger HErren HEr-
ren: Si, jag skal uplåta edra grifter,
och wil hämta eder, mitt folk, ther ut,
och låta komma eder uti Israels land.
13. Och I skolen förnimma, at jag
är HErren, tå jag hafwer öpnat edra
grifter, och haft eder, mitt folk, ther ut.
14. Och jag skal gifwa min anda uti
eder, at I skolen få lif igen, och jag
skal sätta eder uti edert land igen; och I
skolen förnimma, at jag är HErren.
Jag talar thet, och jag gör thet ock, sä-
ger HErren.
15. Och HErrans ord skedde til mig,
och sade:
16. Tu menniskobarn, gör tig en taf-
la, och skrif ther uppå om Juda och
theras medbröder, Israels barn; och
gör äntå en tafla, och skrif ther uppå
om Joseph och Ephraims slägt, och om
hela Israels hus, theras medbröder.
17. Och fatta them bägge tilsammans
uti tin hand, så at thet warder alt en
tafla.
18. Om nu titt folk talar til tig, och
säger: Wil tu icke kungöra oß hwad
tu ther med menar?
19. Så säg til them: Thetta säger
HErren HErren: Si, jag wil taga
Josephs slägt, then när Ephraim är,
samt med theras medbröder, Israels
slägt, och skal lägga them in til Juda
slägt, och göra en slägt af them bägge
i min hand.
20. Och tu skal altså hålla the taflor,
ther tu uppå skrifwit hafwer, uti tin
hand, at the måga thet se.
21. Och tu skal säga til them: Thetta
säger HErren HErren: Si, jag wil
hämta Israels barn ifrå hedningarna,
tit the dragne äro, och skal församla
them ifrån alla orter, och skal låta
them komma uti sitt land igen,
22. Och göra alt et folk utaf them i
landet på Israels berg; och the skola
allesamman hafwa en Konung, och
skola icke mer tu folk, eller uti tu Ko-
nungariken delade wara.
23. The skola ej heller mer orena sig
med sina afgudar och styggelse och al-
lahanda synder; jag skal hjelpa them
utur alla rum, ther the syndat hafwa,
och skal rensa them; och the skola
wara mitt folk, och jag wil wara
theras Gud.
24. Och min tjenare David skal wa-
ra theras Konung och allas theras
enige herde; och the skola wandra i
mina rätter, och hålla min bud, och
göra ther efter.
25. Och the skola åter bo i landet, som
jag min tjenare Jacob gifwit hafwer,
ther edra fäder uti bott hafwa; the och
theras barn och barnabarn skola bo
ther uti ewinnerligen; och min tjenare
David skal wara theras Förste ewin-
nerligen.
26. Och jag skal göra med them et
nådeförbund: thet skal wara et ewigt
förbund med them; och skal uppehål-
la them, och föröka them; och min
helgedom skal wara ibland them ewin-
nerligen.
27. Och jag skal bo ibland them,
och wara theras Gud, och the skola
wara mitt folk,
28. Så at ock hedningarne skola för-
nimma, at jag är HErren, then Is-
rael helig gör; och min helgedom
skal wara när them ewinnerligen.

38. Capitel.

Och HErrans ord skedde til mig, och
sade:
2. Tu menniskobarn, wänd tig emot
Gog, som i Magogs land är, och en
Förste är af the Herrar i Mesech och
Thubal, och prophetera om honom,
3. Och säg: Thetta säger HErren
HErren: Si, jag wil til tig Gog, tu
som en Förste äst af the Herrar i Me-
sech och Thubal.
4. Si, jag skal böja tig omkring, och

lågga tig et betsel i munnen, och wil
föra tig ut, med all tin här, hästar och
män, hwilka alla wäl utredde äro, och
utaf them är en stor hop, som allesam-
mans föra spets och sköld och swärd.
5. Tu hafwer med tig Perser, Ethio-
per och Libyer, hwilka allesammans
föra sköld och hjelm;
6. Ther til Gomer och all hans här,
samt med Thogarma hus, som norr
ut ligger, med all hans här; ja, tu haf-
wer mycket folk med tig.
7. Nu wäl, rusta tig wäl, tu och alla
tina hopar, som med tig äro, och war
tu theras höfwitsman.
8. Tu skal likwäl på sistone straffad
warda; på yttersta tiden skal tu kom-
ma in uti thet land som med swärd
igentagit och utaf många folkslag til-
samman kommit är, nemligen, in på
Israels berg, hwilka i lång tid öde wa-
rit hafwa, och nu utförde äro ifrå
många folkslag, och bo alla säkra.
9. Tu skal updraga, och komma med
en stor storm, och skal wara såsom et
moln, thet landet öfwertäcker, tu och
all tin här, och thet myckna folket med
tig.
10. Thetta säger HERren HERren:
På then tiden skal tu sådant taga tig
före, och skal hafwa ondt i sinnet,
11. Och tänka: Jag wil öfwerfalla
thet obewarade landet, och komma öf-
wer them som säkre och utan sorg bo,
såsom the ther alla sitta utan murar,
och hafwa hwarken bommar eller por-
tar;
12. På thet tu må röfwa och skinna,
och låta tin hand gå öfwer the förstör-
da, som igenkomne äro, och öfwer thet
folk som utaf hedningarna samman-
hämtadt är, och skickar sig til at berga
sig, och som nogast hafwer satt sig, och
midt i landet bor.
13. Rika Arabien, Dedan och the köp-
män på hafwet, och alla the wäldige
som ther äro, the skola säga til tig:
Jag menar ju tu äst rätt kommen til
at röfwa, och hafwer församlat tina ho-
par til at sköfla, på thet tu skal bortta-
ga silfwer och guld, och församla boskap
och ägodelar, och stort rof drifwa.
14. Therföre prophetera, tu menni-
skobarn, och säg til Gog: Thetta säger
HERren HERren: Män tu icke mär-
kat, när mitt folk Israel säkert bor?
15. Så kommer tu tå ifrå titt rum,
nemligen, ifrå the ändar norr ut, tu
och mycket folk med tig, alla til häst, en
stor hop och en mägtig här.
16. Och tu skal draga up öfwer mitt
folk Israel, lika som et moln, thet lan-
det öfwertäcker: sådant skal ske på yt-
tersta tiden; men jag wil therföre låta
tig komma in uti mitt land, på thet at
hedningarne skola lära känna mig, när
jag på tig, o Gog, helgad warder för
theras ögon.
17. Thetta säger HERren HERren:
Tu äst then, ther] jag i förtiden af sagt
hafwer genom mina tjenare Prophe-
terna i Israel, hwilka på then tiden
propheterade, at jag wille låta tig kom-
ma öfwer them.
18. Och thet skal ske på then tiden,
när Gog komma skal öfwer Israels
land, säger HERren HERren, skal
min wrede upstiga uti min grymhet.
19. Och jag talar thetta i mitt nit
och i min wredes eld; ty på *then tiden*
skal et stort bäfwande warda i Israels
land,
20. At för mitt ansikte bäfwa skola
fiskarne i hafwet, foglarne under him-
melen, djuren på marken, och alt thet
som kräker och röres på jorden, och alla
menniskor som på jorden äro; och ber-
gen skola omstörtade warda, och wäg-
gar och alla murar nederfalla.
21. Men jag skal kalla swärdet öfwer
honom på alla mina berg, säger HER-
ren HERren, så at hwars och ens
swärd skal wara emot then andra.
22. Och jag skal döma honom med pest
och blod, och skal låta regna slagregn
med hagelsten, eld och swafwel uppå
honom och hans här och uppå thet
myckna folket som med honom är.
23. Altså skal jag tå härlig, helig och
kunnig warda för många hedningar,
at the förnimma skola, at jag är HER-
ren.

39. Capitel.

Och tu, menniskobarn, prophetera emot Gog, och säg: Thetta säger HERren HERren: Si, jag wil til tig, Gog, tu som en Förste äst af the Herrar i Mesech och Thubal;
2. Si, jag skal böja tig omkring, och utlocka tig, och hämta tig ifrå the ändar nordan efter, och låta tig komma in på Israels berg;
3. Och skal slå bågan utu tin wänstra hand, och bortkasta tina pilar utu tin högra hand.
4. På Israels berg skal tu nederlagd warda, tu med all tin här och med thet folk som när tig är: jag skal gifwa tig åt foglarne, ehwadan the flyga, och djuren på marken til spis.
5. Tu skal falla på marken; ty jag HERren HERren hafwer thet sagt.
6. Och jag skal kasta eld uppå Magog och uppå them som i öarne säkre bo; och the skola förnimma, at jag är HERren.
7. Ty jag wil göra mitt helga namn kunnigt ibland mitt folk Israel, och skal icke längre låta skämma mitt helga namn; utan hedningarne skola förnimma, at jag är HERren, then helige i Israel.
8. Si, thet är allaredan kommit och skedt, säger HERren HERren: thet är then dagen, ther jag om talat hafwer.
9. Och borgarena uti Israels städer skola utgå, och göra en eld, och upbränna wapnen, sköldar, spetsar, bågar, pilar, stafwar och stänger, och skola ther med uppehålla eld i sju år;
10. Så at man intet skal behöfwa sammanhämta någon wed på marken, eller hugga i skogen; utan med the wapn skola the uppehålla eld, och skola skinna them, af hwilka the skinnade woro, och sköfla them, af hwilka the sköflade woro, säger HERren HERren.
11. Och thet skal på then tiden ske, at jag skal gifwa Gog et rum til begrafning i Israel, nemligen, then dalen ther man går til hafwet öster ut; så at the ther fram gå, skola grufwa sig therföre, efter man ther hafwer begrafwit Gog med sin hop; och thet skal kallas Gogs hops dal.
12. Men Israels hus skal begrafwa them i sju månader långt, at landet skal ther med rensadt warda.
13. Ja, alt folket i landet skal hafwa til at skaffa med theras begrafning, och skal hafwa berömmelse ther af, at jag på then dagen min härlighet bewisat hafwer, säger HERren HERren.
14. Och the skola utskicka män, som allestädes gå omkring i landet, och med them dödgräfware, til at begrafwa the igenblifna på landet, at thet må rensadt warda; efter sju månader skola the begynna ransaka ther efter.
15. Och the som omkring landet gå, och någorstädes en menniskas ben se, the skola upresa ther et tekn, til thes at dödgräfwarena begrafwa them också med uti Gogs hops dal.
16. Så skal ock staden heta ther Hamona: altså skola the rensa landet.
17. Nu, tu menniskobarn, så säger HERren HERren: Säg alla foglar, ehwadan the flyga, och alla djur på marken: Församler eder, och kommer hit, kommer tilhopa alt omkring til mitt slagtoffer, thet jag slagtar eder til et stort slagtoffer på Israels berg, och äter kött, och dricker blod.
18. The starkas kött skolen I äta, och Förstarnas blod på jorden skolen I dricka, wädrars, lamms, bockars, oxars, hwilka allesamman feta och wäl gödde äro;
19. Och skolen äta thet feta så, at I mätte warden, och dricka blodet, at I druckne warden, af thet slagtoffer som jag eder slagtar.
20. Mätter eder nu öfwer mitt bord af hästar och resenärer, af starka och allahanda krigsfolk, säger HERren HERren.
21. Och jag skal låta komma min härlighet ibland hedningarna, at alla hedningar skola se min dom, som jag hafwer låtit gå, och min hand, then jag uppå them lagt hafwer,

22. Och Israels hus altså förnimma skal, at jag, HERren, är theras Gud, ifrå then dagen och alt fram åt,

23. Och thesslikes alla hedningar skola förnimma, at Israels hus för sina missgerningars skul, och för thet the emot mig syndat hade, bortförde woro: hwarföre jag fördolde mitt ansikte för them, och öfwergaf them uti theras fienders händer, så at the allesamman genom swärd falla måste.

24. Såsom theras synder och öfwerträdelse förtjent hade gjorde jag them, och fördolde altså mitt ansikte för them.

25. Therföre, så säger HERren HERren: Nu wil jag förlossa Jacobs fångar, och förbarma mig öfwer hela Israels hus, och nit hafwa om mitt helga namn.

26. Men the skola gerna bära sin försmädelse och sina synder, ther med the emot mig syndat hafwa, när the säkre uti sitt land bo måga, så at them ingen förskräcker,

27. Och jag them ifrå folken hem igen hämtat, och utu theras fienders land församlat hafwer, och jag i them helgad worden är in för många hedningars ögon.

28. Altså skola the förnimma, at jag, HERren, är theras Gud, som them hafwer låtit bortföra ibland hedningarna, och åter låtit församla them uti sitt land igen, och icke en af them ther blifwa låtit.

29. Och jag skal icke mer fördölja mitt ansikte för them; ty jag hafwer utgjutit min Anda öfwer Israels hus, säger HERren HERren.

40. Capitel.

Uti femte och tjugonde året af wårt fångelse, på tionde dagen i första månaden, thet är thet fjortonde året efter at staden förderfwad wardt, rätt på samma dag kom HERrans hand öfwer mig, och förde mig tit bort,

2. Genom Guds syn, nemligen, uti Israels land, och satte mig uppå et ganska högt berg: ther såg jag en syn uppe, lika som en byggd stad söder ut.

3. Och tå han mig tit fört hade, si, tå war ther en man, hwilkens ansikte blänkte lika som koppar; han stod i porten, och hade et måtesnöre och en måtstång i sin hand.

4. Och han sade til mig: Tu menniskobarn, se och hör grant til, och tag wäl wara uppå hwad jag tig wisa wil; ty förthenskul hafwer jag haft tig hit, at jag tig thet wisa skal; på thet at tu alt, thet som tu här ser, Israels hus förkunna skal.

5. Och si, ther gick en mur utan om huset alt omkring; och mannen hade måtstången i handen: then war sex alnar och en twärhand lång; och han mätte byggningen til widd och höjd, alt med en stång.

6. Och han kom til porten som öster ut låg, och gick ther up åt hans trappor, och mätte syllena åt porten, hwarthera en stång bred.

7. Och kamrarna, som på båda sidor wid porten woro, mätte han ock, efter längden en stång, och efter bredden en stång; och rummet emellan kamrarna war fem alnar bredt. Och han mätte ocksä syllena under förhuset innan för porten en stång.

8. Och han mätte förhuset inom porten; thet war en stång.

9. Och han mätte förhuset til porten åtta alnar, och thes hofmäjor ther uppå, hwilka woro twå alnar; men förhuset stod innan för porten.

10. Och kamrarne woro tre på hwar sida, wid porten östan til, ju en så wid som then andra; och på båda sidor stodo hofmäjor, hwilka woro lika stora.

11. Sedan mätte han bredden til dören i porten, nemligen, tio alnar, och höjden åt porten tretton alnar.

12. Och fram för kamrarna woro rum på båda sidor, ju en aln breda; men kamrarne woro ju sex alnar på båda sidor.

13. Ther til mätte han hela rummet, ifrå kammaren på then ena sidan wid porten alt in til kammaren på then andra sidan; thet war fem och tjugu alnar; och then ena dören stod emot then andra.

14. Han gjorde ock torn, sextio alnar höga, och för hwart torn en fri plan wid porten alt omkring.

15. Och in til förhuset åt innersta porten ther man ingår woro femtio alnar.

16. Och ther woro smala fenster på kamrarna och tornen innan til wid porten alt omkring: altså woro ock fenster på förhusen alt omkring; och ofwan uppå tornen alt omkring war et skönt löfwerk.

17. Och han hade mig fram bättre in til then yttre gården; och si, ther woro kamrar och golf framför gården alt omkring, och trettio kamrar på golfwet.

18. Och golfwet emellan båda portarna nedan til war så långt, som ifrå then ena porten in til then andra.

19. Och han måtte bredden af then nedra porten för then inre gården utan til hundrade alnar både mot öster och norr.

20. Altså måtte han ock porten, som norr ut låg til yttre gården, til längd och bredd.

21. Then hade ock på hwar sida tre kamrar, och hade theslikes sina torn och förhus, lika så stora som uppå then förra porten, femtio alnar i längden, och fem och tjugu alnar i bredden;

22. Och hade sammalunda sina fenster och sina förhus och löfwerk på tornen, lika som then porten östan til, och hade sju trappor, ther man upgick, och hade sina förhus ther före.

23. Och han måtte hundrade alnar ifrå then ena porten in til then andra; och porten til thet inra förhuset war twärt emot then porten som war norr ut och östan til.

24. Ther efter hade han mig ock ut söder uppå; och si, ther war ock en port; och han måtte hans torn och förhus lika så stora som the andra.

25. The hade ock fenster och förhus omkring, lika som the andra fenstren; längden war femtio alnar, och bredden fem och tjugu alnar.

26. Och ther woro också sju trappor upföre, och et förhus ther före, och löfwerk i hans torn på hwar sida.

27. Och han måtte också then porten åt inra gården söder ut, nemligen, hundrade alnar ifrå then ena södra porten til then andra.

28. Och han hade mig fram bättre genom then södra porten in uti inra gården, och måtte then samma porten sönnan til lika så stor som the andra,

29. Med hans kamrar, torn och förhus och med fenster och förhus ther uppå, lika så stora som the andra alt omkring, femtio alnar i längd, och fem och tjugu alnar i bredd.

30. Och ther gick et förhus omkring, fem och tjugu alnar högt, och fem alnar bredt.

31. Thet samma stod fram för then yttre gården, och hade också löfwerk på sina torn; men ther woro åtta trappor, ther man upgick.

32. Sedan hade han mig ock til then inre porten öster ut, och måtte honom lika så stor som the andra,

33. Med hans kamrar, torn och förhus och theras fenster och förhus alt omkring, lika så stora som the andra, femtio alnar i längd, och fem och tjugu alnar i bredd.

34. Och then hade också et förhus emot then yttre gården, och löfwerk på tornen på båda sidor, och åtta trappor upföre.

35. Sedan hade han mig ock til then porten norr ut; then måtte han lika så stor som the andra,

36. Med hans kamrar, torn och förhus och theras fenster och förhus alt omkring, femtio alnar i längd, och fem och tjugu alnar i bredd.

37. Och then hade också et förhus emot then yttre gården, och löfwerk på tornen på båda sidor, och åtta trappor upföre.

38. Och nedan på tornen til hwar port war en kammare med en dör, ther man twådde bränneoffret inne.

39. Men uti förhuset för porten stodo på hwar sida tu bord, ther man bränneoffer, syndoffer och skuldoffer uppå slagta skulle.

40. Och utan til wid sidorna, ther man upgår til porten norr ut, stodo ock tu bord, och uppå then andra sidan, wid portens förhus, ock tu bord.

41. Altså stodo på hwar sida för porten fyra bord, thet är åtta bord tilsammans, ther man uppå slagtade.

42. Och the fyra borden, gjorda til bränneoffer, woro af huggen sten, ju half annan aln i längd och bredd, och en aln i höjd; ther man uppå lade allahanda tyg, ther man bränneoffer och andra offer med slagtade.

43. Och ther gingo lister omkring inhöjda, en twärhand höga; och uppå the borden skulle man lägga offerköttet.

44. Och utan för then inre porten woro kamrar til sångare uti inre gården, en wid sidan åt then porten nordan til; han wände sig åt söder; then andra wid sidan åt then porten östan til, then wände sig åt norr.

45. Och han sade til mig: Then kammaren söder ut liggande hörer the Prester til, som i huset tjena skola.

46. Men then kammaren norr ut hörer the Prester til, som wid altaret tjena: thet är Zadoks barn, hwilka allena af Levi barn skola träda fram för HErran, til at tjena honom.

47. Och han mätte planen i huset, nemligen, hundrade alnar lång, och hundrade alnar bred i fyrkant; och altaret stod rätt fram för templet.

48. Och han hade mig in uti förhuset åt templet, och mätte porten af förhuset och wäggarna på båda sidor: the woro hwarthera fem alnar breda, och hwar dör på båda sidor war tre alnar bred.

49. Men förhuset war tjugu alnar högt, och ellofwa alnar bredt, och hade trappor ther man upgick, och pelare stodo nedan under tornen, en på hwar sida.

41. Capitel.

Och han hade mig in uti templet, och mätte pelarena; the höllo på hwar sida sex alnars bredd, så bredt som huset war.

2. Och dören war tio alnar bred; men wäggarne på båda sidor wid dören woro hwarthera fem alnar breda: och han mätte rummet i templet; thet höll fyratio alnar i längden, och tjugu alnar i bredden.

3. Och han gick in uti thet inra, och mätte pelaren til porten; then höll twå alnar, och porten höll sex alnar; och war hela portens bredd sju alnar.

4. Och han mätte tjugu alnar i längden, och tjugu alnar i bredden, innan til i templet, och han sade til mig: Thetta är thet aldrahelgaste.

5. Och han mätte sex alnar högt på wäggarna af templet: ther woro gångar uppe allestådes omkring, skiftade uti kamrar; the woro allestådes fyra alnar wida.

6. Och the samma kamrarne woro på hwar sida tre och trettio, *ju then* ena wid then andra; och ther stodo pelare ned utmed wäggarna af huset alt omkring, som uppehöllo them.

7. Och ofwan uppå thessa woro ännu flere gångar omkring; och woro gångarne ofwan til widare, så at man gick utaf then nedersta up uti then medlersta, och utaf then medlersta in *uti then* öfwersta;

8. Och hwar stod sex alnar öfwer then andra;

9. Och öfwersta gångens bredd war fem alnar; och pelarena buro up gångarna på huset.

10. Och thet war ifrå then ena wäggen i huset in til then andra tjugu alnar.

11. Och ther woro twå dörar up til windstenen, en norr ut, then andra söder ut; och windstenen war fem alnar wid.

12. Och muren wäster ut war fem och sjuttio alnar bred, och niotio alnar lång.

13. Och han mätte längden af huset; then hade öfwer alt hundrade alnar mur, och hwad ther med war.

14. Och widden fram för huset östan til, med thet som ther wid stod, war också hundrade alnar.

15. Och han mätte långden af byggningen, med alt thet ther wid stod, ifrå then ena åndan til then andra; then war på hwar sida hundrade alnar, med thet inra templet och förhusen i gården,

16. Samt med dörar, fenster, hörn och the tre gångar och brädwerk alt omkring.

17. Han mätte ock huru högt thet war ifrå jorden up til fenstren, och huru breda fenstren wara skulle, och mätte ifrå dören alt in til thet aldrahelgaste, utan til och innan til alt omkring.

18. Och på hela huset, alt omkring ifrå nedan och alt up åt, på dörar och wäggar, woro Cherubim och löfwerk, gjordt emellan Cherub och Cherub; och hwar Cherub hade tu hufwud,

19. På ena sidan, såsom en menniskas hufwud, på then andra sidan, såsom et lejons hufwud; thetta war gjordt i hela huset rundt omkring.

20. Frå golfwet alt up åt öfwer dören woro Cherubim och löfwerk gjorde; theslikes på wäggen af templet.

21. Och dören i templet war fyrkant, och all ting war konstigt fogadt in uti thet andra.

22. Och tråaltaret war tre alnar högt, och twå alnar långt och bredt, och thes hörn och alla thes sidor woro af trå. Och han sade til mig: Thetta år bordet, som för HERranom stå skal.

23. Och dörarne, både åt templet och åt thet aldrahelgaste,

24. Hade twå wingar, them man up- och tillåt.

25. Och ther woro också Cherubim och löfwerk uppå, lika som på wäggarna, och ther woro starka bommar före in mot förhuset;

26. Och woro trånga fenster och mycket löfwerk alt omkring på förhuset och på wäggarna.

42. Capitel.

Och han hade mig ut bort uti yttra gården norr ut ibland the kamrar som lågo emot then byggningen som wid templet stod och emot templet norr ut;

2. Hwilken plan hundrade alnar lång war, ifrå porten norr ut, och femtio alnar bred.

3. Tjugu alnar woro mot then inra gården och emot golfwet i yttra gården, och trettio alnar ifrå thet ena hörnet in til thet andra.

4. Och innan til för kamrarna war en plan, tio alnar bred, en wåg af en aln, och theras dörar norr ut.

5. Och öfwer thessa kamrarna woro andra trångre kamrar; ty rummet i the nedra och medel-kamrarna war icke stort;

6. Ty thet war tre bottnar högt, och hade dock inga pelare, såsom gårdarne pelare hade, utan woro satte slätt hwar uppå then andra.

7. Och then yttre gården war omfattad med en mur, ther kamrarne wid stodo; then war femtio alnar lång.

8. Och kamrarne stodo hwar efter then andra, och femtio alnar långt, wid yttra gården; men rummet för templet war hundrade alnar långt.

9. Och nedan för kamrarna war en plan öster ut, ther man utur yttra gården gick.

10. Och wid muren östan til woro ock kamrar.

11. Och ther war också en plan före, lika som för the andra kamrarna, nordan til; och war all ting lika, til långd, bredd, och alt thet ther uppå war, såsom tilförene på the andra.

12. Och sönnan til woro ock lika sådane kamrar, med theras dörar; och för planen war then dören söder ut, ther man fram kommer ifrå then muren som östan til ligger.

13. Och han sade til mig: The kamrar norr ut, och the kamrar söder ut emot templet, the höra til helgedomen, ther Presterne inne åta, tå the offra HERranom thet aldrahelgaste offret; och the skola ther inlägga thet aldrahelgaste offret, nemligen, spisoffer, syndoffer och skuldoffer; ty thet år et heligt rum.

14. Och tå Presterne gå ther in, skola the icke gå åter utu helgedomen igen uti

yttra gården; utan skola tilförene aflägga sina kläder, ther the uti tjent hafwa, in uti samma kammaren; ty the äro heliga; och the skola draga sina andra kläder uppå, och sedan utgå ibland folket.

15. Och tå han hade mätit hela huset innan til, hade han mig ut til then porten öster ut, och han mätte ifrå honom alt ther omkring.

16. Öster ut mätte han femhundrade stånger långt;

17. Och norr ut mätte han ock femhundrade stånger långt;

18. Theslikes söder ut ock femhundrade stånger.

19. Och tå han kom wäster ut, mätte han ock femhundrade stånger långt.

20. Altså höll muren, then han mätit hade, i fyrkant, på hwar sida, femhundrade stånger alt omkring, at thet helga skulle åtskildt wara ifrå thet ohelga.

43. Capitel.

Och han hade mig åter til then porten öster ut.

2. Och si, Israels Guds härlighet kom östan efter, och fråste, lika som et stort watn fråser; och thet wardt ganska ljust på jorden af hans härlighet.

3. Och thet war rätt såsom then synen, som jag sett hade wid then älfwen Chebar, tå jag kom, at staden skulle förstörd warda. Tå föll jag ned uppå mitt ansikte.

4. Och HERrans härlighet kom in uti huset genom then porten öster ut.

5. Tå uptog mig et wäder, och förde mig in uti then inre gården; och si, huset war altsammans ljust af HERrans härlighet.

6. Och jag hörde en röst utu huset, och en man stod när mig.

7. Han sade til mig: Tu menniskobarn, thetta är min stol, ther jag uppå sitter, ther jag ewinnerligen uti bo wil ibland Israels barn; och Israels hus skal icke mer orena mitt helga namn, hwarken the eller theras Konungar, genom theras horeri och genom theras höjder och grifter, ther theras Konungar uti ligga;

8. Hwilka sin tröskel satte wid min tröskel, och sina dörar wid mina dörar, så at ther icke war utan en wägg emellan mig och them, och orenade så mitt helga namn, genom sin styggelse som the gjorde; hwarföre jag ock förtärde them i min wrede.

9. Men nu skola the bortlägga sitt horeri och sina Konungars grifter ifrå mig; så wil jag bo när them ewinnerligen.

10. Och tu, menniskobarn, wisa Israels hus templet, at the måga skämma sig wid sina missgerningar, och *låt* them taga sig en ritning ther af.

11. Och när the nu skämma sig wid alla sina gerningar, så wisa them skapnaden och ritningen af huset, *thes* utgång och ingång och *alla thes sätt,* ordningar, seder och rätter; och skrif them thet före, at the thes sätt och seder hålla måga, och göra ther efter.

12. Men så skal man hållat i huset: På bergshöjden, så widt som thet begripit är, skal thet aldrahelgaste wara; si, så skal thet hållas i huset.

13. Men thetta är måttet *af altaret,* efter then aln som en twärhand längre är än eljes en aln: thes botn är en aln hög, och en aln bred, och altaret räcker up til listen, som är alt omkring en span bred; och thetta är höjden af altaret.

14. Ifrå botnen på jorden in til nedra steget äro twå alnar til höjden, och en aln til bredden; men ifrå thet mindre steget in til thet större äro fyra alnar höjden, och en aln bredden;

15. Och HarEl fyra alnar hög, och ifrå AriEl up åt fyra horn.

16. Och AriEl war tolf alnar lång, och tolf alnar bred i fyrkant.

17. Och en skifwa war öfwer stenen, fjorton alnar lång, och fjorton alnar bred i fyrkant; och en list gick ther alt omkring, en half aln bred, och thes botn war en aln hög, och thes trappor woro öster ut.

18. Och han sade til mig: Tu men-

nisskobarn, thetta säger HERren HER-
ren: Thetta skal wara altarets bruk-
ning, när man offrar, at man lägger
ther bränneoffer uppå, och stänker ther
blod uppå.

19. Och Presterna af Levi utaf Za-
doks slägt, hwilka fram för mig gå til
at tjena mig, säger HERren HERren,
skal tu få en ung oxe til syndoffer.

20. Och af hans blod skal tu taga
och bestänka ther med thes fyra horn
och the fyra hörnen af skifwan, och
omkring listen: ther skal tu skära thet
med, och försonat.

21. Och tu skal taga syndoffrens oxe
och upbränna honom enstads i huset,
som ther til skickadt är, utan för helge-
domen.

22. Men på andra dagen skal tu offra
en getabock, then utan wank är, til
et syndoffer, och skära altaret ther med,
lika som thet med oxen skärdt war.

23. Och när thet skärandet skedt är,
skal tu offra en ung stut, then utan
wank är, och en wädur af hjorden utan
wank;

24. Och skal offra them båda för
HERranom; och Presterne skola strö
salt ther uppå, och skola så offra them
HERranom til bränneoffer.

25. Altså skal tu i sju dagar, then ena
efter then andra, dageligen offra en
bock til syndoffer; och the skola offra
en ung stut och en wädur af hjorden,
som båda utan wank äro,

26. Och skola altså försona altaret i
sju dagar långt, och rena thet, och fylla
sina händer.

27. Och efter the sju dagarna, skola
Presterne, på åttonde dagen, och sedan
altid, offra på altaret sitt bränneoffer
och tackoffer; så wil jag wara eder
nådelig, säger HERren HERren.

44. Capitel.

Och han hade mig åter in til yttra
porten åt helgedomen öster ut; men
han war tilsluten.

2. Och HERren sade til mig: Then-
ne porten skal blifwa tillyckt, och icke
upläten warda; och ther skal ingen gå
igenom, utan allena HERren Israels
Gud, och skal dock tillyckt blifwa,

3. Undantagande Försten; ty Försten
skal sitta theri, til at äta bröd in för
HERranom: genom förhuset skal han
ingå, och genom thet samma utgå igen.

4. Sedan hade han mig bort til then
porten för huset norr ut. Och jag såg,
och si, HERrans hus wardt fullt med
HERrans härlighet; och jag föll ned
på mitt ansikte.

5. Och HERren sade til mig: Tu
menniskobarn, märk grant til, och se
och hör granneligen på alt thet jag tig
säga wil om alla seder och ordningar i
HERrans hus, och gif akt uppå huru
man sig i helgedomen hålla skal.

6. Och säg thet ohörsamma Israels
hus: Så säger HERren HERren: I
af Israels hus, hafwen nog bedrifwit
med all eder styggelse;

7. Ty I låten komma främmande
folk, som et oomskurit hjerta och oom-
skurit kött hafwa, in uti min helgedom,
ther I med ohelgen mitt hus, när I off-
ren mitt bröd, talg och blod, och bryten
altså mitt förbund med all eder styggelse,

8. Och hållen icke min helgedoms sätt;
utan gören eder sjelfwa et nytt sätt i
min helgedom.

9. Therföre säger HERren HERren
altså: Ingen främmande, af oomskurit
hjerta och oomskurit kött, skal komma
in uti min helgedom, af alla främ-
mande som ibland Israels barn äro;

10. Ja, ej heller the Leviter som ifrå
mig trädde, och med Israel efter the-
ras afgudar willse gångne äro: ther-
före skola the bära sin synd.

11. Men the skola wakta dören uppå
min helgedoms hus, och ther göra tjen-
sten, och skola slagta bränneoffer och
annat offer, som folket fram bär, och stå
för Presterna, at the skola tjena them.

12. Therföre at the hafwa tjent them
för theras afgudar, och gifwit Israels
hus en förargelse til synd; therföre
hafwer jag räckt ut min hand öfwer
them, säger HERren HERren, at the
måste bära sin synd.

13. Och the skola icke offra för mig, eller

wara mina Prester, ej heller i min helgedom komma til thet aldrahelgaste; utan skola bära sin skam och sin styggelse, som the gjort hafwa.

14. Therföre hafwer jag gjort them til dörwaktare i husets tjenst och til alt som ther göras skal.

15. Men the Prester af Leviterna, Zadoks slägt, som min helgedoms sätt hållit hafwa, tå Israels barn affödllo, the skola gå fram för mig, och tjena mig, och stå för mig, at the skola offra mig talg och blod, säger HERren HERren.

16. Och the skola ingå uti min helgedom, och träda in för mitt bord, til at tjena mig, och hålla mitt sätt.

17. Och tå the wilja ingå genom en port åt then inra gården, så skola the draga linkläder uppå, och hafwa intet yllet uppå, så länge the ther inne i inra gården tjena:

18. Och skola hafwa linnehufwor på sina hufwud, och linna nederkläder om sina länder, och skola icke omgjorda sig alt för hårdt.

19. Och tå the gå utu then yttre gården til folket, skola the taga utaf the kläder, som the hafwa uti tjent, och lägga them uti helgedomens sacristie, och åter draga the andra kläderna uppå, at folket icke skal synda uppå theras helga kläder.

20. Sitt hufwud skola the icke raka, och skola ej heller låta håret wäxa långt, utan skola låta omklippa sig.

21. Och ther skal ej heller några Prester dricka win, tå the uti inre gården tjena skola;

22. Och skola icke taga någon enka eller bortdrifwen til ägtenskap, utan en jungfru utaf Israels huses säd, eller en Prests efterlefda enka.

23. Och the skola lära mitt folk hålla en åtskilnad emellan heligt och oheligt, och emellan rent och orent.

24. Och när en sak för them kommer, så skola the stå och döma, och tala efter mina rätter, och hålla mina bud och sätt, och hålla mina högtider och Sabbather:

25. Och skola icke gå til någon död och orena sig: undantagande allenast til fader och moder, son eller dotter, broder eller syster, then ännu ingen man haft hafwer; på them måga the orena sig.

26. Dock, at sedan the äro renade, skal man räkna them i sju dagar långt.

27. Och när han åter går in uti helgedomen i inra gården, til at tjena i helgedomen, så skal han offra sitt syndoffer, säger HERren HERren.

28. Men then arfwedel som the skola hafwa, then wil jag sjelf wara; therföre skolen I intet egit land gifwa them i Israel; ty jag är theras arfwedel.

29. The skola hafwa theras uppehälle af spisoffer, syndoffer och skuldoffer; och alt spillogifwit i Israel skal wara theras.

30. Och all första frukten och förstfödningen af alla häfoffer, skal höra Presterne til: I skolen ock gifwa Presterne förstlingen af alt thet man äter, på thet at wälsignelse må blifwa uti titt hus.

31. Men thet som et as är, eller rifwit, ehwad thet är af fogel eller djur, thet skola Presterne icke äta.

45. Capitel.

När I nu utskiften landet genom lott, så skolen I afsöndra et häfoffer af landet, thet HERranom heligt wara skal, fem och tjugutusende stänger långt, och tiotusende bredt: then planen skal wara helig, så wid som han är.

2. Och här af skola komma til helgedomen femhundrade stänger i fyrkant, och ther til et fritt rum omkring, femtio alnar.

3. Och på then samma planen, som fem och tjugutusende stänger lång, och tio tusende bred är, skal helgedomen stå, och thet aldrahelgaste.

4. Thet andra af then helgade marken skal höra Presterna til, som i helgedomen tjena, och fram för HERran träda til at tjena honom, at the skola hafwa rum til hus; thet skal ocksä heligt wara.

5. Men Leviterne, som för huset tjena, skola ock så hafwa fem och tjugutusende stånger långt, och tiotusende bredt, för sin del, til tjugu kamrar.

6. Och staden skolen I ock så låta en plan för hela Israels hus, femtusende stånger bred, och fem och tjugutusende stånger lång, bredewid then affkilda planen til helgedomen.

7. Förstenskolen I ock gifwa en plan, på båda sidor emellan Presternas plan och stadsplanen östan och wästan; och then skal wara lika lång både östan och wästan.

8. Thet skal wara hans egen del i Israel, på thet at mina Förstar icke mer skola taga mitt folk bort thet them tilhörer; utan skola låta landet åt Israels hus för theras slägter.

9. Ty thetta säger HERren HERren: Är thet ännu icke nog, I Israels Förstar? Låter af alt ofkäl och wåld, och görer thet rått och godt är, och betunger icke så mitt folk mer, säger HErren HErren.

10. I skolen hafwa rått wigt och rått skäppa och rått mått.

11. Epha och bath skola alla lika wara, så at et bath skal hålla tionde delen af et homer, och epha sammalunda tionde delen af et homer; ty efter homer skal man måta them båda.

12. Men en sikel skal hålla tjugu gera, och en mina gör tjugu siklar, fem och tjugu siklar, och femton siklar.

13. Thetta skal nu wara håfoffret, som I gifwa skolen, nemligen, sjette delen af et epha af et homer hwete, och sjette delen af et epha af et homer bjugg.

14. Och af olja skolen I gifwa et bath, nemligen, ju hwart tionde bath af en cor, och thet tionde af homer; ty tio bath göra et homer;

15. Och ju et lamm af tuhundrade får af hjorden, utaf Israels hjordmark, til spisoffer och bränneoffer och tackoffer, til försoning för them, säger HERren HERren.

16. Alt folket i landet skal båra sådana håfoffer til Försten i Israel.

17. Och Försten skal offra sina bränneoffer, spisoffer och drickoffer på högtiderna, nymånader och Sabbather, och uppå alla Israels hus stora högtider ther til göra syndoffer och spisoffer, bränneoffer och tackoffer, til försoning för Israels hus.

18. Thetta säger HERren HERren: På första dagen i första månaden skal tu taga en ung stut, then utan wank är, och skåra helgedomen.

19. Och Presten skal taga af syndoffrets blod, och bestånka ther med dörtråen af huset och alla fyra hörnen af altaret, samt med dörtråen til porten åt inra gården.

20. Altså skal tu ock göra på sjunde dagen i månaden, om thet hände några at blifwa förledde och förbryta sig af owetenhet, på thet I mågen skåra huset.

21. På fjortonde dagen i första månaden skolen I hålla Paßah, och heligt hållat i sju dagar, och åta osyradt bröd.

22. Och på samma dagen skal Försten offra för sig, och för alt folket i landet, en stut til syndoffer.

23. Men i the sju dagar af högtiden skal han hwar dag göra HERranom bränneoffer, ju sju stutar och sju wädrar, the ther utan wank äro, och ju en getabock til syndoffer.

24. Men til spisoffer skal han ju offra et epha til hwar stut, och et epha til hwar wädur, och ju et hin olja til hwart epha.

25. På femtonde dagen i sjunde månaden skal han hålla heligt i sju dagar efter hwar annan, lika som the andra sju dagar, och rått så hållat med syndoffer, bränneoffer, spisoffer och med olja.

46. Capitel.

Thetta säger HERren HERren: Then porten på inra gården, som öster ut ligger, skal i the sex söknedagar tilsluten wara; men om Sabbathsdagen och i nymånaden skal man upläta honom.

2. Och Försten skal tråda utan til under portens förhus, och blifwa ståndande utan til wid porten affides; och

Presterne skola offra hans bränneoffer
och tackoffer, men han skal tilbedja
wid portens tröskel, och sedan gå ut
igen; men porten skal öppen blifwa
alt in til aftonen.
3. Sammalunda ock folket i landet
skola tilbedja för HErranom i dören
åt samma port, på Sabbatherna och
nymånaderna.
4. Men bränneoffret, som Försten
för HErranom offra skal på Sabbathsdagen,
skal wara sex lamm, the
utan wank äro, och en wädur utan
wank,
5. Och ju et epha til wäduren, til
spisoffer; men til lammen, så mycket
som han förmår til spisoffer, och ju et
hin olja til et epha.
6. Men i nymånaden skal man offra
en ung oxe, then utan wank är, och sex
lamm, och en wäder utan wank,
7. Och ju et epha til oxen, och et epha
til wäduren, til spisoffer; men til lammen
så många epha, som han förmår,
och ju et hin olja til et epha.
8. Och när Försten går ther in, så skal
han gå in genom portens förhus, och
åter gå ther ut igen.
9. Men folket i landet, som för HErran
kommer på the stora högtider, och
ingår genom then porten norr ut, til at
tilbedja, thet skal åter utgå genom then
porten sönnan til; och the som ingå
genom then porten sönnan til, the skola
utgå genom then porten nordan til, och
skola icke gå ut igen genom porten, ther
the igenom ingångne äro, utan gå rätt
fram ut.
10. Men Försten skal både ingå och
utgå med them.
11. Och på helgedagarne och högtiderna
skal man offra til spisoffer, ju
til en stut et epha, och ju til en wädur
et epha, och til lammen så mycket en
förmår, och ju et hin olja til et epha.
12. Men tå Försten wil göra et friwilligt
bräneoffer eller tackoffer HErranom,
så skal man upläta honom then
porten östan til, at han må offra sitt
bränneoffer och tackoffer, lika som han
thet eljes på Sabbathen offra plägar;
och när han åter går ut, så skal man
sluta porten igen efter honom.
13. Och han skal göra HErranom
dageligen et bränneoffer, nemligen, et
årsgammalt lamm, utan wank; thet
samma skal han offra hwar morgon,
14. Och skal hwar morgon lägga ther
uppå sjette delen af et epha til spisoffer,
och tredje delen af et hin olja, beblandad
med semlomjöl, til spisoffer HErranom:
thet skal wara en ewig rätt
om thet dageliga offret.
15. Och altså skola the offra lammet,
samt med spisoffret och oljan, hwar
morgon til et dageligt bränneoffer.
16. Thetta säger HErren HErren:
När Försten gifwer en sin son en
skänk af sitt arf, thet samma skal höra
hans söner til; och the skola besitta thet
för et arf.
17. Men om han något skänker en af
sina tjenare af sitt arf, thet skola the
besitta alt in til friåret, och sedan skal
thet falla in til Försten igen; ty hans
del skal allena komma hans söner til:
18. Och skal Försten intet taga ifrå
sitt folk af theras arfwedel, eller drifwa
them ifrå theras ägor; utan skal
låta sina barn sina egna ägor, på thet
at hwar slägt må wid sig blifwa åtskiljd,
och hwar behålla thet honom tilhörer.
19. Och han hade mig in i ingången,
wid sidan åt porten nordan til til helgedomens
kamrar, hwilka Presterna
tilhörde; och si, ther war et rum uti
et hörn, wäster ut.
20. Och han sade til mig: Thetta är
thet rummet, ther Presterne skuldoffer
och syndoffer koka skola och baka spisoffer,
at the icke skola behöfwa bära
thet ut i yttra gården, på thet folket icke
skal synda på thet helga.
21. Sedan hade han mig ut i then
yttra gården, och befallte mig gå uti
gårdens fyra hörn; och si, ther war et
rum uti hwart gårdens hörn.
22. Och i the fyra gårdens hörn woro
rum til at röka, fyratio alnar långa,
och trettio alnar breda, ju thet ena så
widt som thet andra.

23. Och ther gick en liten mur om them alla fyra: ther woro eldståder gjorda nedre ut med muren alt omkring.
24. Och han sade til mig: Thetta är kokrummet, ther tjenarena i huset uti koka skola thet som folket offrar.

47. Capitel.

Och han hade mig åter in för tempeldören; och si, ther utflöt et watn, under templets tröskel östan til; ty tempeldören war ock östan til; och watnet lopp på templets högra sida ut med altaret sönnan til.
2. Och han hade mig ut til then norra porten ifrån yttra porten östan til; och si, watnet språng ther ut af högra sidan.
3. Och mannen gick ut öster ut, och hade måtesnöret i handen, och han måtte tusende alnar, och förde mig uti watnet, til thes at thet gick mig up öfwer foten.
4. Och han måtte ännu en gång tusende alnar, och förde mig uti watnet, til thes thet gick mig up til knäen; och måtte åter tusende alnar, och låt mig gå ther uti, til thes thet gick mig up til länderna.
5. Så måtte han äntå tusende alnar; och thet wardt så djupt, at jag icke mer kunde räcka botnen; ty watnet war så djupt, at man ther öfwer simma måste, och kunde icke räcka botnen.
6. Och han sade til mig: Tu menniskobarn, thetta hafwer tu ju sett? Och han hade mig åter tilbaka åt stranden til bäcken.
7. Och si, ther stodo ganska många trän wid stranden på båda sidor.
8. Och han sade til mig: Thetta watnet, som öster ut flyter, skal flyta igenom slättmarken uti hafwet, och ifrå thet ena hafwet uti thet andra; och när thet kommer uti hafwet, så skola the watnen sunda warda.
9. Ja, alt thet ther uti lefwer och röres, tit thenna strömmen kommer, thet skal lefwa; och then skal hafwa ganska många fiskar; och all ting skal helbregda warda och lefwa, tit thenna strömmen kommer.
10. Ther skola fiskare wara: ifrån EnGedi alt in til EnEglaim skal man uphänga fisknät; ty ganska många fiskar skola ther wara, lika som i stora hafwet.
11. Men dammar och kärr skola intet helbregda warda, utan salta blifwa.
12. Och ut med then samma bäcken i stranden, på båda sidor, skola wäxa allahanda fruktsamma trän; och theras löf skola intet förwißna, eller theras frukt förruttna; och skola alla månader båra ny frukt, ty theras watn flyter utu helgedomen: theras frukt skal tjena til spis, och theras löf til läkedom.
13. Thetta säger HERren HERren: Theßa äro the gränser, ther I efter skolen utskifta landet åt the tolf Israels slägter; ty twå delar höra Josephs slägt til.
14. Och I skolen utskifta thet lika så til then ena som then andra; ty jag hafwer swurit, at jag wille gifwa edra fäder och eder landet til arfs.
15. Thetta är nu landets gräns norr ut, ifrå stora hafwet, ifrå Hethlon alt in til Zedad;
16. Nemligen, Hamath, Berotha, Sibraim, hwilka til Damascus och Hamath gränsa; och Hazar Ticon, thet til Havran gränsar.
17. Thetta skal wara gränsen ifrå hafwet alt in til HazarEnon; och Damascus och Hamath skola wara änden norr ut.
18. Men then gränsen öster ut skolen I måta emellan Havran och Damascus, och emellan Gilead och emellan Israels land, wid Jordan neder åt, alt in til döda hafwet; thet skal wara gränsen öster ut.
19. Men then gränsen söder ut är ifrå Thamar alt in til thet watnet Meriba i Kades och in emot älfwen wid stora hafwet; thet skal wara gränsen söder ut.
20. Och then gränsen wäster ut är ifrå stora hafwet rätt fram alt in til Hamath; thet ware gränsen wäster ut.
21. Altså skolen I utdela landet ibland Israels slägter.

22. Och när I kasten lotten, til at skifta landet emellan eder, så skolen I hålla främlingarna, som bo när eder, och föda barn ibland eder, lika som the ibland Israels barn infödde woro.

23. Och skola the theslikes hafwa sin del af landet, hwar och en ibland then slägt, ther han när bor, säger HERren HERren.

48. Capitel.

Thesza äro namnen af slägterna: Norr ut, ifrå Hethlon in til Hamath och HazarEnon, och ifrå Damasco in til Hamath, thet skal Dan hafwa för sin del, både öster och wäster.

2. Näst Dan skal Aszer hafwa sin del, både öster och wäster.

3. Näst Aszer skal Naphtali hafwa sin del, öster och wäster.

4. Näst Naphtali gräns skal Manasze hafwa sin del, öster och wäster.

5. Näst Manasze gräns skal Ephraim hafwa sin del, öster och wäster.

6. Wid Ephraims gräns skal Ruben hafwa sin del, öster och wäster.

7. Wid Rubens gräns skal Juda hafwa sin del, öster och wäster.

8. Men wid Juda gräns skolen I afskilja en del ifrån öster och in til wäster, then fem och tjugu tusende stänger lång och bred är, lika som eljes en del är ifrån öster och in til wäster: ther skal helgedomen stå uppå.

9. Och ther ifrå skolen I afskilja HERranom en del, fem och tjugu tusende stänger lång, och tio tusende stänger bred.

10. Och then samma heliga delen skal höra Presterna til: nemligen, fem och tjugu tusende stänger i längd, norr ut och söder ut, och tio tusende i bredd, öster ut och wäster ut; och HERrans helgedom skal stå ther midt uti.

11. Thet skal höra Presterna til, som af Zadoks slägt äro, hwilka mitt sätt hållit hafwa, och woro icke affällige med Israels barn, såsom Leviterne affällige woro.

12. Och the skola altså hafwa en egen del af then afskilda marken, ther thet aldrahelgaste uti är, wid the Leviters gräns.

13. Men Leviterne skola ock hafwa fem och tjugu tusende stänger i längden, och tio tusende i bredden, in wid Presternas gräns: all längd skal hafwa fem och tjugu tusende, och bredden tio tusende stänger.

14. Och the skola intet ther af bortsälja, eller bortbyta, at landets förstling icke skal bortkomma; ty then är helgad HERranom.

15. Men the fem tusende stänger, som öfwer äro i bredden emot the fem och tjugu tusende stänger i längden, thet skal wara allmänningen för staden, at bo ther på, och för förstaden; och staden skal stå ther midt uppå.

16. Och thet skal wara widden åt honom, fyra tusende och fem hundrade stänger, norr ut och söder ut; sammalunda öster ut och wäster ut ock fyra tusende och fem hundrade.

17. Men förstaden skal hålla tuhundrade och femtio stänger, norr ut och söder ut; theslikes ock öster ut och wäster ut tuhundrade och femtio stänger.

18. Men thet öfwer är af thes längd wid then afsöndrade och helgade marken, nemligen, tiotusende stänger, öster ut och wäster ut, thet hörer til theras uppehälle, som staden tjena.

19. Och the som staden tjena, the skola bruka thet, ehwad slägt the af äro uti Israel.

20. Och af all thenna afskilda delen, som på båda sidor hafwer i längden och bredden fem och tjugu tusende stänger, skolen I afskilja fjerde delen; thet skal wara stadens egit.

21. Men hwad ännu öfwer är på båda sidor wid then afskilda helga delen och wid stadsdelen, nemligen, fem och tjugu tusende stänger, öster ut och wäster ut, wid slägternas delar, thet skal altsammans höra Förster til; men then afsöndrade helgade marken och helgedomens hus skola wara ther midt uti.

22. Men hwad ther emellan ligger, emellan Leviternas del och emellan stadsdelen, summa, hwad som öfwer

är, emellan Juda gräns och BenJamins gräns, thet skal höra Försten til.
23. Och ther näst skola the slägterne wara, som öfwer äro; BenJamin skal hafwa sin del, öster och wäster.
24. Men wid BenJamins gräns skal Simeon hafwa sin del, öster och wäster.
25. Wid Simeons gräns skal Isaschar hafwa sin del, öster och wäster.
26. Wid Isaschars gräns skal Sebulon hafwa sin del, öster och wäster.
27. Wid Sebulons gräns skal Gad hafwa sin del, öster och wäster.
28. Men näst Gad är then gränsen söder ut, bort emot Theman, ifrå Thamar in til thet watnet Meriba i Kades, och in emot älfwen alt in til stora hafwet.
29. Altså skal landet utdelt warda til arfs ibland Israels slägter; och thet skal wara theras arf, säger HErren HErren.
30. Och så wid skal staden wara, fyratusende och femhundrade stänger, nordan til.
31. Och stadsportarne skola nämnde warda efter Israels slägters namn, tre portar norr ut; then första porten Rubens, then andra Juda, then tredje Levi.
32. Altså ock östan til, fyratusende och femhundrade stänger; och sammalunda tre portar, nemligen, then första porten Joseph, then andra BenJamin, then tredje Dan.
33. Sönnan til ock sammalunda, fyratusende och femhundrade stänger, och theslikes tre portar; then första porten Simeon, then andra Isaschar, then tredje Sebulon.
34. Altså ock wästan til, fyratusende och femhundrade stänger, och tre portar; then första porten Gad, then andra Aßer, then tredje Naphtali.
35. Altså skal thet hafwa alt omkring adertontusende stänger; och sedan skal tå staden kallad warda: Här är HErren.

Daniel.

1. Capitel.

Uti tredje året af Jojakims, Juda Konungs rike, kom NebucadNezar, Konungen i Babel, inför Jerusalem, och belade thet.
2. Och HErren gaf Jojakim, Juda Konung, honom i händer, och en hop af käril utu Guds hus; hwilka han lät föra in uti Sinear land, i sin guds hus, och lade the kärillen uti sin guds fatabur.
3. Och Konungen sade til Aspenas, sin öfwerste kamererare, at han skulle utsöka honom af Israels barn, af Konungslig slägt och herrebarn,
4. Några unga drängar, som ingen wank hade, utan dägelige woro, förnuftige, wise, kloke och förständige, hwilka stickelige woro til at tjena i Konungens gård, och til at lära Chaldeiskt skrift och mål.
5. At theßa beställde Konungen hwad man them dageligen gifwa skulle af hans spis, och af thet win, ther han sjelf af drack; på thet at tå the så i tre år upfödde woro, skulle the sedan tjena in för Konungen.
6. Så woro ibland them Daniel, Hanania, Misael och Asaria, af Juda barn.
7. Och then öfwerste kamereraren gaf them namn, och nämnde Daniel Beltesazar, och Hanania Sadrach, och Misael Mesach, och Asaria AbedNego.
8. Men Daniel satte sig före i sitt hjerta, at han icke wille orena sig med Konungens spis, och med thet win som han sjelf drack, och bad öfwerste kamereraren, at han icke skulle orena sig.
9. Och Gud gaf Daniel, at öfwerste kamereraren wardt honom gunstig och god.

10. Och han sade til honom: Jag fruktar för min herre Konungen, then eder spis och dryck bestyrt hafwer: om han får se, at edra ansikten äro magrare än the andra drängarne, som eder jämnåldrige äro, så gören I mig brottslig til döden in för Konungen.

11. Tå sade Daniel til Melzar, åt hwilken öfwerste kamereraren Daniel, Hanania, Misael och Asaria befallt hade.

12. Försök dock thet med tina tjenare i tio dagar, och låt gifwa oß mos til at äta, och watn til at dricka.

13. Och låt altså komma för tig wåra och the andra drängarnes ansikten, som af Konungens spis äta, och efter som tu tå ser, ther efter gör med tina tjenare.

14. Och han hörde them ther utinnan, och försökte thet med them i tio dagar.

15. Och efter the tio dagar woro the dägeligare och bättre wid hull, än alle the drängar som spisades af Konungens spis.

16. Tå satte Melzar bort theras spis och dryck, then them tilskickad war, och gaf them mos.

17. Men theßa fyras Gud gaf them konst och förstånd uti allahanda skrift och wishet; men Daniel gaf han förstånd i alla syner och drömmar.

18. Tå tiden förlupen war, som Konungen förelagt hade, at the skulle hafwas in för honom, hade öfwerste kamereraren them in för NebucadNezar.

19. Och Konungen talade med them; och wardt ingen ibland them alla funnen, som Daniels, Hananias, Misaels och Asarias like war: och the wordo Konungens tjenare.

20. Och Konungen fann them i alla saker, hwarom han them frågade, tio gånger klokare och förständigare än alla stjernkikare och wise i hela hans rike.

21. Och Daniel lefde in til Konung Cores första år.

2. Capitel.

Uti andra året af NebucadNezars rike såg NebucadNezar en dröm, af hwilken han wardt förskräckt, så at han waknade up.

2. Tå lät han tilhopa komma alla stjernkikare och wisa och trollkarlar och Chaldeer, at the skulle säga Konungen sin dröm: the kommo, och trädde fram för Konungen.

3. Och Konungen sade til them: Jag hafwer haft en dröm, som mig förskräckt hafwer, och jag will gerna weta hwad thet för en dröm warit hafwer.

4. Tå sade the Chaldeer til Konungen på Syriskt mål: Herre Konung, Gud låte tig länge lefwa; säg tina tjenare drömmen, så wilje wi uttyda honom.

5. Konungen swarade och sade til the Chaldeer: Thet är fallit mig utu minnet; om I icke låten mig få weta drömmen, och uttyden honom, så skolen I platt förgöras, och edra hus skamligen förstörda warda.

6. Om I ock låten mig få drömmen weta, och uttyden honom, så skolen I få skänker, gåfwor och stor ära af mig: therföre säger mig nu drömmen och hans uttydning.

7. The swarade åter och sade: Konungen säge sina tjenare drömmen, så wilje wi uttyda honom.

8. Konungen swarade och sade: Sannerligen, jag förmärker, at I fördröjen tiden, efter I sen dock, at thet är fallit mig utu minnet.

9. Men om I icke sägen mig drömmen, så skal rätten gå öfwer eder, lika som öfwer the ther taga sig före at tala lögn och drafwel för mig, så länge tiden skal förlöpa: therföre säger mig nu drömmen, så kan jag märka, at I ock wäl finnen uppå uttydningen.

10. Tå swarade the Chaldeer Konungen och sade til honom: Ingen menniska är på jorden, then thet Konungen begär säga kan; och är ej heller någon Konung, ehuru stor eller mägtig han är, som sådant af några stjernkikare, wisa eller Chaldeer äskar.

11. Ty thet Konungen äskar är för högt; och är ej heller någon, som thetta för Konungen säga kan, undantagande gudarna, hwilka icke bo när menniskorna.

12. Tå wardt Konungen ganska wred, ock bödd förgöra alla the wisa i Babel.
13. Och domen gick ut, at man skulle dråpa the wisa: wardt också Daniel med sina stallbröder sökt, at man them dråpa skulle.
14. Tå förnam Daniel sådan dom och befallning, af Arioch, Konungens öfwerste domare, hwilken utfor til at döda the wisa i Babel.
15. Och han hof up och sade til Konungens befallningsman Arioch: Hwarföre är thenna stränga domen utgången ifrå Konungen? Och Arioch lät Daniel thet förstå.
16. Så gick Daniel up, och bad Konungen, at han skulle gifwa honom tid, at han måtte säga Konungen uttydningen.
17. Sedan gick Daniel hem, och gaf thet sina stallbröder, Hanania, Misael och Asaria til känna,
18. At the skulle bedja Gud af himmelen om nåd til thenna hemlighet; at Daniel och hans medbröder, samt med the andra wisa i Babel, icke förgöras skulle.
19. Tå wardt thenna hemliga sak Daniel genom en syn om natten uppenbarad, för hwilket Daniel låfwade Gud af himmelen.
20. Och Daniel tog til at tala och säga: Låfwadt ware Guds namn, ifrån ewighet til ewighet; ty hans är både wishet och starkhet.
21. Han förwandlar tider och stunder; han sätter Konungar af, och sätter Konungar up; han gifwer the wisa theras wishet, och the förståndiga theras förstånd.
22. Han uppenbarar thet djupt och hemligt är: han wet hwad i mörkret ligger; ty när honom är altsammans ljus.
23. Jag tackar och låfwar tig, mina fäders Gud, at tu hafwer förlänt mig wishet och starkhet, och hafwer nu thet uppenbarat, ther wi tig ombedit hafwe; thet är, Konungens ärende hafwer tu oß uppenbarat.
24. Så gick Daniel up til Arioch, then af Konungen befallning hade, at dråpa the wisa i Babel, och sade til honom altså: Tu skal icke förgöra the wisa i Babel; utan haf mig up til Konungen; jag wil säga Konungen uttydelsen.
25. Arioch hade Daniel med hast up för Konungen, och sade til honom altså: En är funnen ibland Juda fångar, som Konungen uttydningen säga kan.
26. Konungen swarade och sade til Daniel, then the kallade Beltesazar: Äst tu then samme, som kan säga mig then dröm, som jag sett hafwer, och hans uttydning?
27. Daniel swarade in för Konungen och sade: Then hemlighet, som Konungen äskar af the wisa, lärda, stjernkikare och spåmän, står icke i theras magt at säga Konungen:
28. Men Gud af himmelen, han kan uppenbara hemliga ting; han hafwer tett Konung NebucadNezar hwad i tilkommande tider ske skal; tin dröm, och tin syn, tå tu sof, war thenna.
29. Tu, Konung, tänkte i tin säng huru thet måtte tilgå i framtiden; och then som hemliga ting uppenbarar, han tedde tig huru thet gå skulle.
30. Så är mig thenna hemlighet uppenbarad, icke genom min wishet, lika som hon större wore än allas the som lefwa; utan therföre, at uttydningen måtte Konungen underwist warda, och tu titt hjertas tankar weta få.
31. Tu, Konung, såg; och si, et ganska stort och högt beläte stod för tig; thet war grufweligt at se uppå.
32. Thet belätets hufwud war af klart guld, thes bröst och armar woro af silfwer, buken och länderne woro af koppar,
33. Thes ben woro af jern, thes fötter woro somt af jern, och somt af ler.
34. Sådant såg tu, til thes en sten nedrifwen wardt utan händer: han slog belätet uppå thes fötter, som af jern och ler woro, och förkroßade them.
35. Tå wordo alla tilhopa förkroßade, jernet, leret, kopparen, silfret och guldet, och wordo såsom agnar på en sommarloge, och wädret bortförde them, så at man kunde intet mer finna them; men stenen, som slog belätet, wardt

til et stort berg, så at thet upfyllde hela werlden.
36. Thetta är drömmen: nu wilje wi säga uttydningen för Konungen.
37. Tu, Konung, äst en Konung öfwer alla Konungar, then Gud af himmelen rike, magt, starkhet och åra gifwit hafwer;
38. Och alt thet, ther menniskor bo, och djuren på marken och foglarna under himmelen, hafwer han gifwit i tina händer, och förlänt tig magt öfwer alt thetta: tu äst thet gyldene hufwudet.
39. Efter tig skal et annat Konungarike upkomma, sämre än titt: ther efter thet tredje Konungariket, som af koppar är, hwilket öfwer alla land regera skal.
40. Thet fjerde skal wara hårdt såsom jern; ty lika wißt som jern sönderslår och sönderkroßar all ting, ja, lika som jern sönderslår all ting, så skal ock thetta sönderkroßa och sönderslå altsamman.
41. Men at tu såg fötterna och tårna, somt af ler, och somt af jern: thet skal wara et söndradt Konungarike; dock skal af jerns planta blifwa ther uti, såsom tu såg jern beblandadt med ler.
42. Och at tårna på thes fötter, somt af jern, och somt af ler woro, thet skal wara endels et starkt och endels et swagt rike.
43. Och såsom tu såg jern beblandadt med ler, skola the wäl beblanda sig efter menniskoblod tilsammans; men the skola likwäl intet hänga tilhopa: lika som jern icke kan bemängas med ler.
44. Men uti theßa Konungarikens tid skal Gud af himmelen uprätta et Konungarike, thet aldrig skal förlagdt warda; och hans rike skal icke komma til något annat folk: thet skal förkroßa och förstöra alla theßa riken; men thet skal blifwa i ewig tid.
45. Såsom tu såg en sten, nederrifwen af et berg utan händer, hwilken sönderslog jernet, kopparen, leret, silfret och guldet; altså hafwer nu then store Guden tett Konungen hwad som framdeles ske skal: och thetta är wißerligen drömmen; och uttydningen är rätt.
46. Tå föll Konung NebucadNezar uppå sitt ansikte, och tilbad inför Daniel, och befallte, at man skulle göra honom spisoffer och rökoffer.
47. Och Konungen swarade Daniel och sade: Thet är intet twifwel, eder Gud är en Gud öfwer alla gudar, och en Herre öfwer alla Konungar, then hemliga ting uppenbara kan, efter tu theßa hemliga ting hafwer kunnat uppenbara.
48. Och Konungen uphöjde Daniel, och gaf honom stora myckna skänker, och gjorde honom til en Förste öfwer hela landet Babel, och satte honom til en Öfwerste öfwer alla the wisa i Babel.
49. Och Daniel bad Konungen, at han måtte sätta Sadrach, Mesach och AbedNego öfwer landskapet i Babel; men Daniel sjelf blef när Konungen i hans gård.

3. Capitel.

Konung NebucadNezar lät göra et gyldene beläte, sextio alnar högt och sex alnar bredt, och lät sätta thet i Babels land på en skön plan.
2. Och Konung NebucadNezar sände efter Förstar, herrar, landshöfdingar, domare, fogdar, rådsherrar, ämbetsmän och alla wäldige i landet, at the skulle komma tilsammans, och wiga thet beläte, som Konung NebucadNezar hade låtit upsätta.
3. Tå kommo Förstarne, herrarne landshöfdingarne, domarena, fogdarne, rådsherrarne, ämbetsmännerne och alla wäldige i landet tilsamman, til at wiga belätet, som Konung NebucadNezar hade låtit upsätta; och the måste gå fram för belätet, som NebucadNezar hade låtit upsätta.
4. Och Härholden ropade öfwerljudt: Thet låter eder sagdt wara, alle I folkslag, slägter och tungomål,
5. At när I hören basuner, trumpeter, harpor, gigor, psaltare, lutor och allahanda strängaspel, så skolen I nederfalla, och tilbedja thet gyldene belätet, som Konung NebucadNezar hafwer låtit upsätta.

6. Men then som tå icke nederfaller och tilbeder, han skal på samma stund kastas uti en brinnande ugn.
7. Tå the nu hörde ljudet af basuner, trumpeter, harpor, gigor, psaltare och allahanda strångaspel, föllo neder alla folkslag, slägter och tungomål, och tilbådo thet gyldene belätet, som Konung NebucadNezar hade låtit upsätta.
8. Strax på samma stund gingo några Chaldeiske män fram, och anklagade Judarna,
9. Begynte och sade til Konung NebucadNezar: Herre Konung, Gud unne tig länge lefwa.
10. Tu hafwer, o Konung, låtit utgå et bud, at alla menniskor, tå the hörde ljudet af basuner, trumpeter, harpor, gigor, psaltare, lutor och allahanda strångaspel, skulle the nederfalla, och tilbedja thet gyldene belätet,
11. Och then som icke nederfölle och tilbåde, han skulle kastas uti en brinnande ugn.
12. Nu äro här några Judiske män, hwilka tu öfwer the ämbeten i Babels land satt hafwer, Sadrach, Mesach och AbedNego: the samme förakta titt bud, o Konung, och wörda icke tina gudar, och tilbedja icke thet gyldene belätet, som tu hafwer låtit upsätta.
13. Tå befallte NebucadNezar med grymhet och wrede, at man skulle hafwa fram för honom Sadrach, Mesach och AbedNego; och männerne wordo framhafde för Konungen.
14. Tå talade NebucadNezar til them, och sade: Huru är thet? Wiljen I, Sadrach, Mesach och AbedNego, icke wörda min gud, och icke tilbedja thet gyldene belätet, som jag hafwer låtit upsätta?
15. Nu wäl, reder eder til; så snart I hören ljudet af basuner, trumpeter, harpor, gigor, psaltare, lutor och allahanda strångaspel, så faller neder, och tilbeder belätet, som jag hafwer låtit upsätta: om I icke tilbedjen thet, så skolen I på samma stund warda kastade uti en brinnande ugn: låt se, hwilken then Guden är, som eder utu mina händer tager.
16. Tå swarade Sadrach, Mesach, och AbedNego och sade til Konung NebucadNezar: Thet är icke af nöden, at wi sware tig ther uppå.
17. Si, wår Gud, then wi dyrke, kan wäl hjelpa oß utu then brinnande ugnen, och frälsa oß utu tin hand, o Konung.
18. Och om han än icke thet göra wil, så skal tu äntå weta, o Konung, at wi tina gudar intet wörde, ej heller thet gyldene belätet, som tu hafwer låtit upsätta, tilbedja wilje.
19. Tå wardt NebucadNezar full med grymhet, så at hans ansikte förwandlade sig öfwer Sadrach, Mesach och AbedNego, och befallte, at man skulle göra ugnen sju resor hetare, än han eljes plägade wara.
20. Och han bödd the bästa krigsmän, som uti hans här woro, at the skulle binda Sadrach, Mesach och AbedNego, och kasta them uti then brinnande ugnen.
21. Altså wordo theße männerne uti theras mantlar, skor, hattar och andra kläder bundne, och kastade uti then brinnande ugnen.
22. Ty Konungens befallning måste man med hast fullgöra; och elden wardt så stark i ugnen, at the män, som Sadrach, Mesach och AbedNego upbränna skulle, blefwo döde af eldslågan.
23. Men the tre männerne, Sadrach, Mesach och AbedNego föllo neder uti then brinnande, ugnen, så bundne som the woro.
24. Tå förskräckte sig Konung NebucadNezar, och gick hastigt up, och sade til sitt Råd: Hafwe wi icke låtit kasta tre män i elden, bundne? The swarade och sade til Konungen: Ja, herre Konung.
25. Han swarade och sade: Ser jag dock fyra män gå löse i elden, och them skadar intet; och then fjerde är lika som han wore en Gudason.
26. Och NebucadNezar gick fram för gapet på then brinnande ugnen, och sade: Sadrach, Mesach och AbedNego, högsta Guds tjenare, går här ut, och kommer hit. Så gingo Sadrach, Mesach och AbedNego utur elden.

27. Och Förstarne, herrarne, fogdarne och Konungens Råd kommo tilsamman, och sågo uppå huru elden ingen magt uppå thessa männernas kroppar bewisat hade, och theras hufwudhår icke ens afswedt war, och theras kläder intet skadade; ja, man kunde icke känna någon eldslukt uppå them.

28. Tå hof NebucadNezar sin röst up, och sade: Låfwad ware Sadrachs, Mesachs och AbedNegos Gud, then sin Ängel utsändt hafwer, och halp sina tjenare, som uppå honom trodde, och icke gjorde efter Konungens bud, utan utgåfwo theras lekamen, at the ingen Gud ära eller tilbedja wille, utan allena sin Gud.

29. Så är nu thetta mitt bud, at ho som hälst ibland alla folkslag, slägter och tungomål försmädar Sadrachs, Mesachs och AbedNegos Gud, han skal förgöras, och hans hus skamligen förstördt warda; ty thet är ingen annan Gud, som så hjelpa kan, som thenne.

30. Och Konungen gaf Sadrach, Mesach och AbedNego stort wälde i Babels land.

31. Konung NebucadNezar til alla land, folk och tungomål: Gud gifwe eder mycken frid.

32. Mig synes godt wara, at jag förkunnar the tekn och under, som Gud, then högste, med mig gjort hafwer;

33. Ty hans tekn äro stora, och hans under äro mägtiga, och hans rike är et ewigt rike, och hans wälde warar ifrå slägte til slägte.

4. Capitel.

Jag, NebucadNezar, tå jag god ro hade i mitt hus, och alt wäl tilstod i mitt palats,

2. Såg en dröm, och wardt förskräckt; och the tankar, som jag i min säng hade öfwer synen, som jag sett hade, bedröfwade mig.

3. Och jag befallte, at alle the wise i Babel skulle komma up för mig, at the måtte säga mig hwad drömmen betydde.

4. Tå hade man fram the stjernkikare, wisa, Chaldeer och spåmän; och jag förtälde drömmen för them: men the kunde intet säga mig hwad han betydde,

5. In til thes Daniel, på thet sista, kom för mig, hwilken Beltesazar kallas, efter min guds namn, then the helga gudars anda hafwer; och jag förtälde för honom drömmen:

6. Beltesazar, tu öfwerste ibland the stjernkikare, jag wet, at tu hafwer the helga gudars anda, och tig är intet fördoldt; säg mig min dröms syn, then jag sett hafwer, och hwad han betyder.

7. Så är thetta synen, som jag såg i min säng: Si, et trä stod midt i landet; thet war ganska högt,

8. Stort och tjockt; thes höjd räckte up i himmelen, och thet utwidgade sig alt in til landets ända.

9. Thes qwistar woro dägelige, och buro mycken frukt, ther alle af äta kunde; alla djur i marken funno skugga under thet, och foglarne under himmelen satte sig på thes qwistar, och alt kött hade sin föda ther af.

10. Och jag såg en syn i min säng; och si, en helig wäktare kom ned af himmelen.

11 Han ropade öfwerljudt, och sade altså: Hugger träet omkull, och hugger bort qwistarna, och rifwer bort löfwet, och förströr thes frukt, så at djuren, som ther under ligga, löpa sin wäg, och foglarne flyga bort af thes qwistar;

12. Dock, låter stubben blifwa i jorden med rötterna; men han skal gå i jern- och kopparkädjor i gräset på marken; han skal ligga under himmelens dagg, och warda wåt, och skal föda sig ibland djuren af gräset på jorden.

13. Och thet menskliga hjertat skal warda ifrå honom tagit, och et wilddjurs hjerta gifwas honom igen, til thes at sju tider äro framgångne öfwer honom.

14. Thetta är beslutit i wäktarenas råd, och i the heligas tal rådslagit, på thet the som lefwa, måga känna, at then Högste hafwer magt öfwer menniskors riken, och gifwer them hwem

han wil, och uphöjer the förnedrade
ther til.
15. Sådan dröm hafwer jag, Konung
NebucadNezar, sett; men tu, Beltesa-
zar, säg hwad han betyder; ty alle the
wise som i mitt rike äro, kunna icke
säga mig hwad han betyder; men tu
kan thet wäl; ty the helga gudars an-
de är i tig.
16. Tå wardt Daniel, then ock Bel-
tesazar hette, häpen ther öfwer, wid en
timma långt, och hans tankar bedröf-
wade honom; men Konungen sade:
Beltesazar, låt icke drömmen och hans
uttydning bedröfwa tig. Tå hof Belte-
sazar up, och sade: Ack! min Herre,
at thenna drömmen gällde tina fiender,
och hans uttydning tina owänner.
17. Träet, som tu såg, at thet war
stort och tjockt, och thes höjd räckte up
til himmelen, och utwidgade sig öfwer
hela landet;
18. Och thes qwistar dägelige, och
thes frukt mycken war, ther alle sin
föda af hade, och djuren på marken
bodde ther under, och himmelens fog-
lar på thes qwistar sutto:
19. Thet äst tu, Konung, som så stor
och mägtig äst; ty tin magt är stor, och
räcker up til himmelen, och titt wälde
sträcker sig in til werldens ända.
20. Men thet, at Konungen såg en
helig wäktare komma ned af himmelen
och säga: Hugger träet omkull, och
förgörer thet; dock låter stubben med
sina rötter blifwa i jorden: men han
skal gå i jern- och kopparkädjor i gräset
på marken, och ligga under himmelens
dagg, och warda wåt, och föda sig
ibland djuren på marken, til thes sju ti-
der öfwer honom framlidne äro:
21. Thetta är uttydningen, Herre Ko-
nung, och sådant then Högstes råd går
öfwer min Herre Konungen:
22. Man skal drifwa tig bort ifrå
folk, och tu måste blifwa med wilddju-
ren på marken, och man skal låta tig
äta gräs, såsom oxar, och tu skal ligga
under himmelens dagg, och warda
wåt, til thes sju tider öfwer tig fram-
lidne äro, på thet tu skal befinna, at
then Högste hafwer wäld öfwer men-
niskors riken, och gifwer them hwem
han wil.
23. Men thet som sagdt är, at man än-
tå skal låta blifwa stubben af träet med
sina rötter qwar: titt rike skal blifwa
titt, tå tu känt hafwer magten i him-
melen.
24. Therföre, Herre Konung, låt mitt
råd täckas tig, och gör tig lös ifrå tina
synder genom rättfärdighet, och ledig
ifrå tina missgerningar genom wälger-
ningar emot the fattiga, så hafwer
han tålamod med tina synder.
25. Alt thetta wederfors Konung Ne-
bucadNezar.
26. Ty efter tolf månader, tå Konun-
gen gick på Konungsborgen i Babel,
27. Hof han up, och sade: Thetta är
thet stora Babel, som jag upbyggt haf-
wer til et Konungshus, genom min
stora magt, min härlighet til ära.
28. Förr än Konungen thessa orden
uttalat hade, kom en röst af himmelen:
Tig, Konung NebucadNezar, ware
sagdt: Titt rike skal tig aftagit warda;
29. Och man skal drifwa tig bort ifrå
folk, och tu skal blifwa med wilddjur,
som på marken gå; gräs skal man
låta tig äta, såsom oxar, til thes sju tider
öfwer tig framlidne äro, på thet tu skal
förnimma, at then Högste hafwer
wäld öfwer menniskors riken, och gif-
wer them hwem han wil.
30. I samma stund wardt ordet full-
komnadt öfwer NebucadNezar, så at
han wardt bortdrifwen ifrå folk; och
han åt gräs, såsom oxar, och hans leka-
men låg under himmelens dagg, och
wardt wåt, til thes hans här wäxte så-
som örnfjädrar, och hans naglar wordo
såsom fogelklor.
31. Efter then tiden hof jag, Nebucad-
Nezar, up mina ögon til himmelen, och
kom åter til sinne igen, och läfwade
then Högste; jag prisade och ärade ho-
nom som lefwer ewinnerligen, hwil-
kens wälde är ewigt, och hans rike
warar slägte ifrå slägte;
32. Emot hwilken alla the som på
jorden bo för intet räknas. Han gör

alt såsom han wil, både med kraf-
terna i himmelen och med them
som bo på jorden; och ingen kan stå
hans hand emot, eller säga til ho-
nom: Hwad gör tu?
33. På samma tid kom jag til sinne
igen och til min Konungsliga åra, til
min härlighet och til min skapnad; och
mitt Råd och wäldige sökte mig; och jag
wardt åter satt uti mitt rike igen, och
fick ännu större härlighet.
34. Therföre låfwar jag, Nebucad-
Nezar, och ärar och prisar Konun-
gen i himmelen; ty alla hans ger-
ningar äro sanning, och hans wä-
gar äro rätte; och then som stolt är,
kan han ödmjuka.

5. Capitel.

Konung Belsazar gjorde et härligt
gästabud til sina wäldige och höfwits-
män, och drack sig drucken med them.
2. Och tå han drucken war, böd han
bära fram the guld- och silfwerkäril,
som hans fader, NebucadNezar, utu
templet i Jerusalem borttagit hade, at
Konungen med sina wäldige, med sina
hustrur, och med sina frillor, skulle dricka
ther af.
3. Altså wordo framburna the gyldene
käril, som utu templet, utu Guds hus i
Jerusalem tagna woro; och Konungen,
hans wäldige, han hustrur och frillor
drucko ther af.
4. Och tå the så drucko, låfwade the
the gyldene, silfwer-, koppar-, jern-, trä-
och stengudar.
5. På samma stund syntes finger, så-
som en menniskas hand; the skrefwo,
twärs öfwer ifrå ljusastakan på then
hwitmenade wäggen i Konungssalen;
och Konungen wardt warse handen
som skref.
6. Tå förwandlades Konungens an-
sikte, och hans tankar förskräckte ho-
nom, så at hans länder bäfwade, och
hans ben darrade.
7. Och Konungen ropade öfwerljudt,
at man skulle låta komma wisa, Chal-
deer och spåmän; och lät säga til the
wisa i Babel: Then menniska som
thenna skriften läser, och kan säga hwad
hon betyder, han skal warda klädd i
purpur, och bära en gyldene kädja om
halsen, och wara then tredje herren i
mitt rike.
8. Så wordo alle Konungens wise
uphafde: men the kunde hwarken läsa
skriften, eller underwisa Konungen om
uttydningen.
9. Theraf förfärades Konung Belsa-
zar ännu mera, och tappade platt sin
hy, och hans wäldige wordo illa til-
freds.
10. Tå gick Drottningen, för sådant
Konungens och hans wäldiges ärendes
skul, up i salen, och sade: Herre Ko-
nung: Gud unne tig länge lefwa; låt
tina tankar icke så förskräcka tig, och
omskifta icke så tin hy.
11. Thet är en man i titt rike, som
hafwer the helga gudars anda; ty uti
tin faders tid wardt i honom funnen
uplysning, klokhet och wishet, sådan
som the gudars wishet är; och tin fa-
der, Konung NebucadNezar, satte ho-
nom öfwer the stjernkikare, wisa, Chal-
deer och spåmän,
12. Therföre at en hög ande wardt
funnen i honom; ther til förstånd och
klokhet til at uttyda drömmar, råda
uppå mörkt tal, och uppenbara hemliga
ting, nemligen, Daniel, then Konungen
lät Beltesazar kalla: så låt nu kalla
Daniel; han warder wäl sägande ut-
tydningen.
13. Tå hade man Daniel up för Ko-
nungen, och Konungen sade til Daniel:
Äst tu, Daniel, en af the fångar utaf
Juda, hwilka Konungen, min fader,
utu Juda fört hafwer?
14. Jag hafwer hört sägas om tig,
at tu hafwer the heliga gudars anda,
och at uplysning, förstånd och hög wis-
het i tig funnen är.
15. Nu hafwer jag låtit komma för
mig kloka och wisa, at the skulle läsa
mig thenna skriften, och underwisa mig
hwad han betyder; och the kunna intet
säga mig hwad sådant betyder.
16. Men om tig hörer jag, at tu kan
gifwa uttydning, och uppenbara thet

hemligt är; kan tu nu läsa thenna
skriften, och underwisa mig hwad hon
betyder, så skal tu med purpur klädd
warda, och bära en gyldene kädja om
tin hals, och wara then tredje herren i
mitt rike.
17. Tå swarade Daniel och sade in
för Konungen: Behåll tina gåfwor
sjelf, och gif tin skänk åt någon annan;
jag wil dock wäl läsa Konungen skrif-
ten, och underwisa hwad hon betyder.
18. Herre Konung, Gud, then Hög-
ste, gaf tin fader NebucadNezar rike,
magt, åra och härlighet;
19. Och för sådan magts skul, som
honom gifwen war, fruktade och räddes
för honom alla land och folk och tun-
gomål: han drap hwem han wille,
han slog hwem han wille, han uphöjde
hwem han wille, han nedertryckte hwem
han wille.
20. Men tå hans hjerta uphof sig, at
han wardt stolt och högmodig, wardt
han kastad ifrå sin Konungsliga stol,
och miste sin härlighet;
21. Och wardt drifwen ifrå menni-
skor; och hans hjerta wardt lika med
wilddjur, och han måste löpa ibland
wildåsnor, och åt gräs, såsom oxar, och
hans kropp låg under himmelens dagg,
och wardt wåt, til thes han lärde we-
ta, at then Högste hafwer wäld öfwer
menniskors riken, och gifwer them
hwem han wil.
22. Och tu, Belsazar, hans son, haf-
wer icke ödmjukat titt hjerta, ändock
tu alt sådant wet;
23. Utan hafwer uphäfwit tig emot
himmelens Herre, och man hafwer
måst bära hans hus käril fram för tig,
och tu, tine wäldige, tina hustrur och
tina frillor, hafwa druckit win ther af;
ther til läfwat the gyldene, silfwer-, kop-
par-, jern-, trä- och stengudar, hwilka
hwarken se, eller höra, eller känna;
men then Guden, som hafwer tin anda
och alla tina wägar i sin hand, hafwer
tu intet ärat.
24. Therföre är thenna handen sänd
ifrå honom, och then skrift som ther
uptecknad står.
25. Och thetta är skriften, som ther
uptecknad är: Mene Mene Thekel
Upharsin.
26. Och hon betyder thetta: Mene;
thet är: Gud hafwer räknat titt rike,
och ändat thet.
27. Thekel; thet är: Man hafwer
wägit tig på en wåg, och funnit tig alt
för lätt.
28. Peres; thet är: Titt rike är åt-
skildt, och gifwit the Meder och Perser.
29. Tå befallte Belsazar, at man
skulle kläda Daniel uti purpurkläde,
och gifwa honom en gyldene kädja om
hans hals; och låt förkunna om honom,
at han war then tredje herren i riket.
30. I then samma natten wardt
the Chaldeers Konung Belsazar ihjäl-
slagen.
31. Och Darius utaf Meden tog riket
in, tå han tu och sextio år gammal war.

6. Capitel.

Och Darius syntes godt wara, at han
skulle sätta öfwer hela riket hundrade
och tjugu Landshöfdingar.
2. Öfwer thessa satte han tre Förstar;
then ene war Daniel, för hwilken the
Landshöfdingar skulle räkenskap göra,
at Konungen thes mindre bekymmer
hafwa skulle.
3. Men Daniel gick alla the Förstar
och Landshöfdingar widt öfwer; ty en
hög ande war i honom: therföre tänk-
te Konungen, at sätta honom öfwer
hela riket.
4. Förthenskul foro the Förstar och
Landshöfdingar ther efter, huru the kun-
de finna en sak med Daniel, then emot
riket wore; men the kunde ingen sak
eller missgerning finna; ty han war
trogen, så at man ingen skuld eller
ogerning med honom finna kunde.
5. Tå sade männerna: Wi finne in-
gen sak med Daniel, utan om hans
Gudstjenst.
6. Tå kommo the Förstar och Lands-
höfdingar tilhopa in för Konungen, och
sade til honom altså: Herre Konung
Darius, Gud unne tig länge lefwa.
7. The Förstar i riket, Herrarne, Lands-

höfdingarne, Rådet och åmbetsmån-
nerne hafwa alla betänkt, at man skal
låta utgå en Konungslig befallning
och et strängt påbud, at ho som hälst
i trettio dagar någon ting wil bedja af
någon Gud eller menniska, utan af tig
Konung allena, han skal warda kastad
för lejon uti gropen.
8. Therföre, o Konung, måste tu thet-
ta budet städfästa och underskrifwa,
på thet at thet icke skal omwändt war-
da, efter the Meders och Persers rätt,
then ingen öfwerträda djerfwes.
9. Altså underskref Konung Darius.
10. Som nu Daniel förnam, at så-
dant bud war underskrifwit, gick han
up i sitt hus; och han hade i sitt som-
marhus öpna fenster emot Jerusalem:
ther föll han tre resor om dagen uppå
sina knän, bad, låfwade och tackade sin
Gud, såsom han tilförene plägade göra.
11. Tå kommo theße männerne hop-
tals, och funno Daniel bedjande och
åkallande in för sin Gud.
12. Så gingo the fram, och talade
med Konungen om thet Konungsliga
budet: Herre Konung, hafwer tu icke
underskrifwit et bud, at ho som hälst i
trettio dagar något bede af någon gud
eller af någon menniska, utan af tig
Konung allena, han skal kastas för
lejon i gropen? Konungen swarade
och sade: Thet är sant; och the Meders
och Persers rätt skal ingen öfwerträda.
13. The swarade och sade för Konun-
gen: Daniel, en af Juda fångar, ak-
tar hwarken tig, o Konung, eller titt
bud, som tu underskrifwit hafwer; ty
han beder tre resor om dagen.
14. Tå Konungen thetta hörde, wardt
han fast bedröfwad, och winlade sig
storligen, at han måtte fria Daniel, och
arbetade ther om in til solen nedergick,
at han måtte hjelpa honom.
15. Men männerne kommo tilsam-
man til Konungen, och sade til ho-
nom: Tu wet, Herre Konung, at the
Meders och Persers rätt är, at alla
bud och befallningar, som Konungen
beslutit hafwer, skola oförwandlade
blifwa.
16. Tå befallte Konungen, at man
skulle hafwa fram Daniel; och the ka-
stade honom för lejonen i gropen; men
Konungen sade til Daniel: Tin Gud,
then tu utan återwändo tjenar, han
hjelpe tig.
17. Och the buro en sten fram; then
lade the på locket af gropen; honom
förseglade Konungen med sin egen
ring och med sina wäldigas ring, på
thet at ingen skulle eljes bruka något
på Daniel.
18. Och Konungen gick sin wäg på
sin borg, och åt intet, och låt ingen
mat för sig bära, och kunde ej heller
sofwa.
19. Om morgonen bittida, tå thet
dagades, stod Konungen up, och gick
med hast til gropen, ther lejonen uti
woro.
20. Och som han kom til gropen, ro-
pade han til Daniel med sorgelig röst,
och Konungen sade til Daniel: Daniel,
tu lefwande Guds tjenare, hafwer ock
tin Gud, then tu utan återwändo tje-
nar, förmått frälsa tig för lejonen?
21. Tå talade Daniel med Konun-
gen: Herre Konung, Gud unne tig
länge lefwa.
22. Min Gud hafwer *sändt sin Än-
gel*, hwilken lejonens mun tilhållit haf-
wer, at the hafwa ingen skada gjort
mig; ty för honom är jag oskyldig
funnen: så hafwer jag ej heller något
gjort emot tig, Herre Konung.
23. Tå wardt Konungen ganska glad,
och lät taga Daniel utu gropen; och
the togo Daniel utu gropen, och man
fann platt ingen skada gjord wara up-
på honom; ty han hade trott uppå
sin Gud.
24. Tå lät Konungen komma fram the
män, som Daniel anklagat hade, och ka-
sta them in för lejonen i gropen, samt
med theras barn och hustrur; och förr
än the kommo ned til botnen, fingo le-
jonen them fatt, förkroßade ock alla
theras ben.
25. Sedan lät Konung Darius skrif-
wa til alla land och folk och tungomål:
Gud gifwe eder mycken frid!

26. Thetta är min befallning, at uti alt mitt rikes herradöme skal man frukta och rädas för Daniels Gud; ty han är then lefwande Gud, som blifwer ewinnerligen; och hans rike är oförgängeligt, och hans herradöme hafwer ingen ända.
27. Han är en frälsare och nödhjelpare, och han gör tekn och under, både i himmelen och på jorden: han hafwer frälst Daniel ifrå lejonen.
28. Och Daniel war wäldig i Darius rike, och theslikes i Cores, then Persens, rike.

7. Capitel.

Uti första året Belsazars, Konungens i Babel, hade Daniel en dröm och syn på sin säng; och han skref then samma drömmen, och författade honom altså:
2. Jag Daniel såg en syn om natten; och si, the fyra wädren under himmelen stormade mot hwar annan på stora hafwet.
3. Och fyra stora djur stego up utu hafwet, ju thet ena annorlunda än thet andra;
4. Thet första såsom et lejon, och hade wingar såsom en örn: jag såg til, in til thes at wingarne wordo thet afryckte; och thet wardt tagit bort af jorden, och thet stod på sina fötter, såsom en menniska, och thet wardt et menskligt hjerta gifwit.
5. Och si, thet andra djuret ther näst war likt en björn, och stod på then ena sidan, och hade i sin mun ibland sina tänder tre stora långa tänder; och man sade til thet: Statt up, och ät mycket kött.
6. Efter thetta såg jag; och si, et annat djur, likt en pard; thet hade fyra wingar, såsom en fogel, på sin rygg; och thet samma djuret hade fyra hufwud; och thet wardt magt gifwen.
7. Efter thetta såg jag i thenna synen om natten; och si, thet fjerde djuret war grufweligt och förskräckeligt och mägta starkt, och hade stora jerntänder, åt omkring sig, och förkrossade, och hwad qwar war trampade thet med sina fötter: thet war ock mycket annorlunda än the förra, och hade tio horn.
8. Tå jag nu skådade hornen, si, tå gick ther ut ibland them et annat litet horn, för hwilket the tre främsta hornen afstötta wordo; och si, thet samma hornet hade ögon, såsom menniskoögon, och en mun, then stora ting talade.
9. Sådant såg jag, til thes stolar framsatta wordo, och then gamle satte sig, hwilkens kläde war snöhwitt, och håret på hans hufwud såsom ren ull: hans stol war altsammans eldslåge, och hans hjul brunno af eld.
10. Och af honom utgick en lång eldstrimma; tusende finom tusende tjente honom, och tio finom hundrade tusende stodo för honom: domen wardt hållen, och böckerna wordo uplåtna.
11. Jag såg til, för the stora ords skul, som thet hornet talade: jag såg til, in til thes djuret drăpit wardt, och thes kropp förgicks, och i eld kastad wardt,
12. Och the andra djurens wälde också ute war; ty them war en tid och stund bestämd, huru länge hwart thera wara skulle.
13. Jag såg i thenna synen om natten; och si, en kom i himmelens sky, såsom en menniskas son, alt in til then gamle; och han wardt framhafd för honom.
14. Honom gaf han wåld, ära och rike, at alla land och folk och tungomål skulle tjena honom: hans wälde är ewigt, thet icke förgås; och hans rike hafwer ingen ända.
15. Jag, Daniel, förskräckte mig therföre, och sådan syn förfärade mig.
16. Och jag gick til en af them som ther stodo, och bad honom, at han skulle gifwa mig en wiß underwisning om alt thetta; och han talade med mig, och sade mig hwad thet betydde:
17. Theßa fyra stora djur äro fyra riken, som på jorden komma skola;
18. Men then Högstes helige skola intaga riket, och skola besitta thet i ewig tid.
19. Sedan hade jag gerna wetat en wiß underwisning om thet fjerde djuret, hwilket platt annorlunda war än

alla the andra, ganska gruhweligt; thet hade jerntänder och kopparklor, thet åt omkring sig, och förkrossade, och trampade thet qwar war med sina fötter:

20. Och om the tio hornen på thes huswud, och om thet andra, som upwäxte, för hwilket tre affölle, och om thet samma hornet, som ögon hade och en mun som stora ting talade, och större war än the ther bredewid woro.

21. Och jag såg thet samma hornet strida emot the heliga, och thet behöll segren emot them,

22. Til thes then gamle kom, och höll dom för then Högstes helige, och tiden kom, at the helige intogo riket.

23. Han sade altså: Thet fjerde djuret skal wara thet fjerde riket på jorden, hwilket mägtigare skal wara än alla riken; thet skal upäta, förtrampa och förkrossa alla land.

24. The tio hornen betyda tio Konungar, som i thet riket upkomma skola: efter them skal en annan upkomma; han skal wara mägtigare än någon af the förra, och skal undertrycka tre Konungar.

25. Han skal försmåda then Högste, och förstöra then Högstes helige, och skal taga sig före at förwandla tider och lag; men the skola warda gifne uti hans hand i en tid, och några tider, och en half tid.

26. Ther efter skal domen hållen warda: så skal tå hans wälde borttagit warda, så at han skal i grund förderfwad och förgjord warda.

27. Men riket, magten och wäldet under hela himmelen skal warda gifwit then Högstes heliga folk, hwilkens rike ewigt är; och alt wälde skal tjena honom, och lyda honom.

28. Thet war ändan på talet. Men jag, Daniel, wardt swårligen bedröfwad i mina tankar, och mitt ansikte förwandlade sig uppå mig; dock behöll jag talet i mitt hjerta.

8. Capitel.

Uti tredje året af Konung Belsazars rike, syntes mig Daniel en syn, efter then som mig i förstone synts hade.

2. Men jag war, tå jag thenna syn såg, i Susan, hufwudstaden i Elams land, wid then älfwen Ulai.

3. Och jag hof up mina ögon och såg; och si, en wädur stod för älfwen, och han hade tu höga horn; dock thet ena högre än thet andra, och thet högsta wäxte sist.

4. Jag såg, at wäduren stötte med hornen wäster ut, norr ut och söder ut, och intet djur kunde bestå för honom, eller fria sig ifrå hans hand; utan han gjorde hwad han wille, och wardt stor.

5. Och wid jag gaf ther akt uppå, så kom en getabock wästan efter öfwer hela jorden, så at han intet kom wid jorden; och then bocken hade et skönt horn emellan sina ögon.

6. Och han kom alt in til then wäduren, som tu horn hade, then jag såg stå för älfwen; och han lopp i sin wrede wäldeligen in til honom.

7. Och jag såg, at han kom hardt in til wäduren, och förgrymmade sig öfwer honom, och stötte til wäduren, och sönderslog hans tu horn; och wäduren hade ingen magt til at stå honom emot, utan han stötte honom til marken, och trampade uppå honom; och *ingen förmådde* hjelpa wäduren *utu hans hand*.

8. Och then getabocken wardt ganska stor, och tå han som starkast worden war, gick thet stora hornet sönder, och i thes stad wäxte fyra sköna, emot fyra himmelens wäder.

9. Och af et af thessa wäxte et litet horn; thet wardt ganska stort, söder ut, öster ut, och in emot thet lustiga landet.

10. Och thet wäxte alt in til himmelens här, och kastade somliga ned tådan och af stjernorna til jorden, och trampade uppå them;

11. Ja, thet wäxte alt in til Försten för hären, och tog bort ifrå honom thet dageliga offret, och förödde hans helgedoms boning.

12. Och sådan magt wardt honom gifwen emot thet dageliga offret, för syndernas skul, så at han skulle slå ned sanningen, och hwad han gjorde skulle framgång hafwa.

13. Men jag hörde en Helig tala; och then samme Helige sade til en som talade: Huru långe skal dock thenna synen om thet dageliga offret wara, och om synderna, för hwilkas skul thenna förödning sker, så at både helgedomen och hären förtrampad warder?

14. Och han swarade mig: Thet är tu tusende och trehundrade dagar, efter afton och morgon räknade, så skal helgedomen åter wigd warda.

15. Och tå jag, Daniel, såg then synen, och hade gerna förstått henne, si, tå stod för mig såsom en man.

16. Och jag hörde emellan Ulai en menniskoröst, som ropade och sade: Gabriel, uttyd thenna synen, så at han förstår henne.

17. Och han kom hardt in til mig; och jag wardt förskräckt, tå han kom, och föll ned uppå mitt ansikte; och han sade til mig: Gif akt här uppå, tu menniskobarn; ty thenna synen lyder uppå ändans tid.

18. Och tå han talade med mig, dignade jag af wanmägtighet ned på mitt ansikte til jorden; men han tog uppå mig, och rätte mig up, så at jag blef ståndande.

19. Och han sade: Si, jag wil wisa tig huru thet skal gå på then yttersta wredens tid; ty änden hafwer sin bestämda tid.

20. Wäduren med the tu horn som tu såg, äro the Konungar i Meden och Persien;

21. Men getabocken är Konungen i Grekeland: thet stora hornet emellan hans ögon är then förste Konungen.

22. Men at fyra stodo i thes stad, tå thet sönderslagit wardt, betyder at fyra riken skola upkomma af thet folket, men icke så mägtiga som han war.

23. Efter theßa riken, när öfwerträdelsen stor worden är, skal upkomma en arg och listig Konung.

24. Han skal warda mägtig, dock icke genom sin kraft: han skal underligt föröda, och skal hafwa framgång, at han thet uträttar; han skal förstöra the starka och thet heliga folket;

25. Och genom hans klokhet skal hans bedrägeri framgå; och han skal uphäfwa sig i sitt hjerta, och genom framframgång skal han många förderfwa, och skal upsätta sig emot alla Förstars Förste; men han skal utan hand förlagd warda.

26. Thenna synen om afton och morgon, som tig sagd är, hon är sann; men tu skal hålla synen hemlig, ty thet är ännu en lång tid tit.

27. Och jag, Daniel, wardt swag, och låg i några dagar krank; sedan stod jag up, och beställde Konungens ärende, och förundrade mig öfwer synen; och ingen war som kunde reda mig henne ut.

9. Capitel.

Uti första året Darius, Ahasveros sons, utaf the Meders slägte, hwilken wardt Konung öfwer the Chaldeers rike:

2. Uti thet samma första året af hans rike, förmärkte jag, Daniel, i böckerna uppå thet årtalet, ther HERren om talat hade til Propheten Jeremia, at Jerusalem skulle öde ligga i sjuttio år.

3. Och jag wände mig til HERran Gud, til at bedja och åkalla med fastande, uti säck och aska.

4. Och jag bad til HERren, min Gud, bekände, och sade: Ack! HERre, tu store och förskräcklige Gud, tu som håller förbund och nåd them som tig älska, och hålla tina bud:

5. Wi hafwe syndat, gjort orätt, hafwe warit ogudaktige, och wordit affällige; wi hafwe wikit ifrå tina bud och rätter.

6. Wi lydde icke tina tjenare Propheterna, som predikade i titt namn för wåra Konungar, Förstar, fäder och alt folket i landet.

7. Tu HERre, äst rättfärdig; men wi måste skämma oß, såsom thet ock nu går them af Juda och them af Jerusalem och hela Israel, både them som när och them som fjerran äro, i alla land, tit tu them utkastat hafwer,

för theras missgerningars skul, som the mot tig bedrifwit hafwa.
8. Ja, HERre, wi, wåra Konungar, wåra Förstar och wåra fäder måste skämma oss, at wi hafwe syndat emot tig:
9. Men tin, HERre wår Gud, är barmhertighet och förlåtelse; ty wi äre affällige wordne,
10. Och lydde icke HERrans wår Guds röst, at wi måtte hafwa wandrat i hans lag, som han oss genom sina tjenare Propheterna förelade:
11. Utan hela Israel öfwerträdde tin lag, och weko af, så at the icke lydde tin röst: therföre hafwer ock then förbannelse och ed kommit öfwer oss, som i Mose Guds tjenares lag skrifwen står; ty wi hafwe syndat emot honom.
12. Och han hafwer hållit sina ord, som han talat hafwer emot oss och wåra domare, som oss döma skulle, så at han hafwer låtit gå så stor olycka öfwer oss, at sådant är icke skedt under hela himmelen, såsom öfwer Jerusalem skedt är.
13. Såsom thet skrifwit är i Mose lag, så är alt thetta stora onda öfwer oss gångit; icke heller bådo wi in för HERran wår Gud, at wi måtte wändt oss ifrå wåra synder, och tänkt uppå tin sanning.
14. Therföre hafwer icke heller HERren försummat sig med thenna olyckan, utan hafwer låtit henne gå oss utöfwer; ty HERren wår Gud är rättfärdig i alla sina gerningar som han gör; ty wi lydde icke hans röst.
15. Och nu, HERre wår Gud, tu som titt folk utur Egypti land med stark hand förde, och gjorde tig et namn, såsom thet nu är: wi hafwe ju syndat, och hafwe, ty wärr! warit ogudaktige.
16. Ack, HERre! för all tin rättfärdighets skul, håll up af tin wrede och grymhet öfwer tin stad Jerusalem och öfwer titt helga berg; ty för wåra synders skul, och för wåra fäders missgerningars skul, lider Jerusalem och titt folk försmädelse när alla them som här omkring äro.
17. Och nu, wår Gud, hör tin tjenares bön och hans begäran; och war miskundsam öfwer tin helgedom, som förlagd är, för HERrans skul.
18. Böj ned tina öron, min Gud, och hör, låt up tina ögon och skåda, huru wi förstörde äre, och staden, som efter titt namn nämnd är; ty wi ligge in för tig med wåra böner, icke uppå wår rättfärdighet, utan på tin stora barmhertighet.
19. Ack, HERre! hör; ack, HERre! war miskundsam; ack, HERre! akta uppå, och gör thet: fördröj icke, för tin egen skul, min Gud; ty tin stad och titt folk är nämndt efter titt namn.
20. Som jag ännu så talade och bad, och mina och mitt folks Israels synder bekände, och låg med min bön in för HERranom min Gud, för min Guds helga bergs skul:
21. Rätt tå jag så talade i min bön, flög then mannen Gabriel fram, then jag tilförene i synen sett hade, och tog uppå mig i aftonoffrets tid.
22. Och han underwiste mig, och talade til mig, och sade: Daniel, nu är jag utsänd til at underwisa tig.
23. Ty tå tu begynte at bedja, gick thenna befallningen ut; och jag kommer förthenskul til at underwisa tig; ty tu äst behagelig och täck: så märk nu til, at tu må förstå synen.
24. Sjuttio weckor äro bestämda öfwer titt folk och öfwer tin helga stad: tå skal öfwerträdelsen blifwa förtagen, och synden betäckt, och missgerningen försonad, och then ewiga rättfärdigheten framhafd, och synen och prophetian beseglad, och then Aldrahelgaste smord warda.
25. Så wet nu och märk til: ifrå then tiden, tå befallningen utgår, at Jerusalem skal igen upbyggd warda, in til then Försten Christum äro sju weckor och twå och sextio weckor: så skola gatorna och murarna åter upbyggde warda, ändock i bullersam tid.
26. Och efter the twå och sextio wec-

kor skal Christus dödad warda; och the skola icke wilja honom: och et Förstens folk skal komma och förstöra staden och helgedomen, så at thet skal blifwa ändadt såsom igenom en flod; och efter striden skal thet öde blifwa.

27. Men han skal med många stadfästa förbundet i en wecka långt: och midt i weckan skal offret och spisoffret återwända, och förödelsens styggelse stå bredewid wingarna; och är beslutit, at thet skal öde blifwa alt in til ändan.

10. Capitel.

Uti tredje året Konung Cores af Persien, wardt Daniel, then Beltesazar het, något uppenbaradt, thet wißt och om dråpliga ting är; och han aktade ther uppå, och förstod synen wäl.

2. På samma tid war jag, Daniel, sorgse i tre weckor långt.

3. Jag åt ingen kräselig mat; kött och win kom intet i min mun, och jag smorde mig ej heller, til thes tre weckor framlidna woro.

4. På fjerde och tjugonde dagen i första månaden war jag wid then stora älfwen Hiddekel;

5. Och uplyfte mina ögon, och såg; och si, ther stod en man i linkläder, och han hade et gyldene bälte omkring sig.

6. Hans kropp war såsom en hyacint, hans anlete syntes såsom en ljungeld, hans ögon såsom brinnande bloß, hans armar och fötter såsom en glödande koppar, och hans tal war såsom et stort dön.

7. Och jag Daniel såg sådan syn allena, och the män som när mig woro sågo henne intet; dock föll en stor förskräckelse öfwer them, så at the flydde bort, och gömde sig.

8. Och jag blef allena, och såg then stora synen; men ingen magt blef uti mig, och min hy wardt förwandlad på mig, och jag hade ingen magt mer.

9. Och jag hörde hans tal; och i thet jag thet hörde, föll jag ned uppå mitt ansikte til jorden.

10. Och si, en hand tog uppå mig, och halp mig uppå knän och uppå händerna;

11. Och sade til mig: Tu älskelige Daniel, gif akt uppå orden som jag med tig talar, och res tig up; ty jag är nu sänd til tig. Och tå han sådant sade til mig, reste jag mig up, och darrade.

12. Och han sade til mig: Frukta tig intet, Daniel; ty ifrå första dagen, tå tu af hjertat begärde förstå, och förödmjukade tig in för tin Gud, äro tina ord hörda; och jag är för tin skul kommen.

13. Men then Försten öfwer thet riket Persien hafwer stått mig emot i en och tjugu dagar; och si, Michael, en af the yppersta Förstar, kom mig til hjelp; tå behöll jag segren när Konungen i Persien.

14. Men nu kommer jag til at underwisa tig huru titt folk här efter gå skal; ty synen skal ske efter någon tid.

15. Och som han thetta med mig talade, slog jag mitt ansikte ned åt jorden och teg stilla.

16. Och si, en, som war lik en menniska, tog uppå mina läppar: tå öpnade jag min mun, och talade, och sade til honom som för mig stod: Min Herre, mina ledamöter bäfwa mig öfwer synen, och jag hafwer ingen magt mer;

17. Och huru kan min Herres tjenare tala med min Herre, efter ingen magt är nu mer uti mig, och jag hafwer ej heller någon anda mer?

18. Tå tog en åter uppå mig, hwilken war såsom en menniska; och han stärkte mig.

19. Och han sade: Frukta tig intet, tu älskelige man, frid ware med tig; war tröst, war tröst. Och som han med mig talade, bemannade jag mig, och sade: Tala min Herre; ty tu hafwer stärkt mig.

20. Och han sade: Wet tu ock hwarföre jag är kommen til tig? Nu wil jag åter mina färde, och strida med Försten i Persien; men när jag far mina färde, si, så skal Försten af Grekeland komma.

21. Dock wil jag låta tig förstå hwad skrifwit är, thet wißerligen ske skal; och ingen är, then mig hjelper ther uti, utan eder Förste Michael.

11. Capitel.

Jag stod ock med honom uti första året Darius, then Medens, til at hjelpa och styrka honom.

2. Och nu wil jag underwisa tig hwad som i sanning ske skal: Si, tre Konungar skola ännu blifwa i Persien; men then fjerde skal få större rikedomar än alla andra, och som han i sina rikedomar är aldra mägtigast, skal han upwäcka alla emot thet riket i Grekeland.

3. Sedan skal en mägtig Konung upkomma, och regera med stor magt, och skal göra hwad han wil.

4. Och som han är kommen uppå thet högsta, skal hans rike brista, och dela sig i fyra himmelens wäder; dock icke til hans afföda, ej heller med sådan magt, som hans warit hafwer; ty hans rike warder utrotadt, och skal komma främmande til lott.

5. Och Konungen i Söderlanden, then en af hans Förstar är, skal mägtig warda; men emot honom skal ock en mägtig warda, och regera, hwilkens wälde skal stort warda.

6. Efter några år skola the befrynda sig tilhopa; och Konungens dotter i Söderlanden skal komma til Konungen i Nordlanden, til at göra en förening: men hon warder icke blifwande wid arms magt, ej heller hennes säd ståndande; utan hon skal warda öfwergifwen, samt med them som henne framförde, och med barnen, och med them som henne en tid långt wid magt hållit hade.

7. Men en telning af hennes slägte skal upkomma; han skal komma med härs kraft, och falla in uti Konungens fäste i Nordlanden, och skal blifwa wid sig, och få öfwerhand.

8. Och han skal bortföra theras gudar och beläten, samt med the kosteliga klenodier, både af silfwer och guld, in uti Egypten, och skal blifwa wäl ståndande för Konungen i Nordlanden i några år.

9. Och tå han hafwer dragit igenom thet riket, skal han draga hem i sitt land igen.

10. Men hans söner skola warda wrede, och samla tilhopa många härar; och then ene skal komma och fara fram åt såsom en flod, och åter reta then andra til wrede in för hans fäste.

11. Tå skal Konungen i Söderlanden warda wred, draga ut, och strida med Konungen i Nordlanden, och skal hämta tilhopa en så stor hop, at then andra hopen skal warda gifwen honom i hans hand.

12. Och han skal föra samma hop bort; och skal hans hjerta förhäfwa sig ther af, at han så många tusende nederlagt hafwer; men ther med får han intet öfwerhand med honom.

13. Ty Konungen af Nordlanden skal åter samla en större hop tilsammans, än then förre war, och efter några år skal han draga tit med stor härs kraft och med stora rikedomar.

14. Och på samma tid skola många sätta sig up emot Konungen af Söderlanden: skola ock theslikes några affällige af titt folk uphäfwa sig, och upfylla prophetien, och falla.

15. Altså skal Konungen af Nordlanden draga ut, och bolwerk göra, och winna fasta städer; och Söderlandens armar skola icke kunna förtagat, och hans bästa folk skola icke kunna stå emot;

16. Utan han skal, när han kommer til honom, skaffa sin wilja; och ingen skal kunna stå honom emot: han skal ock komma in uti thet lustiga landet, och skal förderfwat genom sin hand,

17. Och skal ställa ther sitt ansikte efter, at han må komma med all sitt rikes magt; men han skal förlika sig med honom, och skal gifwa honom sin dotter til hustru, på thet han skal förderfwa honom; dock skal thet icke lyckas honom, och ther warder intet af.

18. Ther efter skal han wända sig

emot barna, och winna många af them;
men en Förste skal twinga honom, så
at han måste wända igen med skam,
på thet honom icke skal wederfaras mer
skam.
19. Altså skal han wända tilbaka til
sitt lands fäste, och skal stöta sig och
falla, så at man intet skal finna honom
mer.
20. Och i hans stad skal en upkomma,
hwilken sitta skal uti Konungslig ära,
som en öfwerträdare och tyrann; men
efter få dagar skal han förgås, dock
hwarken genom wrede eller strid.
21. Uti hans stad skal upkomma en
föraktelig man, hwilken rikets ära intet
tiltänkt war: han skal komma, och få
sin wilja, och intaga riket med söta ord;
22. Och the armar, hwilka såsom en
flod komma, skola för honom såsom
med en flod öfwerfallne och sönder-
brutne warda; ther til ock then För-
sten, som förbundet war gjordt med.
23. Ty sedan han med honom befryn-
dad är, skal han listigt handla med ho-
nom, och skal draga up, och warda ho-
nom öfwermägtig med föga folk.
24. Och thet skal lyckas honom, så at
han skal komma in uti bästa städerna i
landet, och skal skaffa thet hans fäder
eller föräldrar icke göra kunde, med rof,
skinneri och byte, och skal fara efter the
fasta städer, och thet en tid långt.
25. Och han skal upwäcka sin magt
och sitt hjerta mot Konungen i Söder-
landen, med stor härs kraft: tå skal
Konungen af Söderlanden upretad
warda til strid, med en stor mägtig
härs kraft: men han blifwer intet be-
ståndande; ty förräderi skal warda
gjordt emot honom;
26. Ja, the som hans bröd äta, the
skola hjelpa til at förderfwa honom
och hans här undertrycka, så at ganska
många skola slagne warda.
27. Och båda Konungarnas hjerta
skal tänka til, huru the skola göra hwar
annan skada, och skola dock öfwer et
bord tala falskt med hwar annan: men
thet skal fela them; ty änden är ännu
bestämd in uppå en annan tid.
28. Sedan skal han draga hem igen
med stora rikedomar, och skal ställa sitt
hjerta mot thet helga förbundet: ther
warder han något skaffande, och sedan
skal han draga hem i sitt land igen.
29. Ther efter skal han åter, på belä-
gen tid, draga emot Söderlanden;
men thet skal icke lyckas honom i then
andra resan såsom i then första.
30. Ty af Chittim skola skepp komma
mot honom, så at han skal warda för-
twiflad, och måste wända tilbaka igen:
tå skal han förgrymma sig emot thet
helga förbundet, och skal afskaffat, och
skal se sig om, och draga them til sig
som thet helga förbundet öfwergifwa.
31. Och hans armar skola ther stå;
the skola oskära helgedomen i fästet, och
aflägga thet dagliga offret, och upsätta
en förödelsens styggelse.
32. Och han skal skrymta, och gifwa
the ogudaktige, som förbundet öfwer-
träda, goda ord; men thet folk, som
sin Gud känna, skola bemanna sig, och
beskaffat.
33. Och the förståndige i folket skola
lära många andra; therföre skola the
förföljde warda med swärd, eld, fän-
gelse och rof, en tid långt.
34. Men i then samma förföljelsen
skal them likwäl ske en liten hjelp;
dock skola många gifwa sig til the
bedrägeliga.
35. Och the förståndige skola somlige
förföljde warda, på thet the skola war-
da bepröfwade, rene och klare, til thes
at thet får en ända; ty thet är ännu
en annan tid för handen.
36. Och Konungen skal göra hwad
han wil, och skal uphäfwa och upkasta
sig öfwer alt thet Gud är, och skal
grufweligen tala emot then, som är alla
gudars Gud; och thet skal lyckas ho-
nom, in til thes wreden är ute: ty thet
är beslutit huru länge thet skal wara.
37. Och sina fäders gud skal han intet
akta: han skal icke akta uppå qwin-
nokärlek, eller uppå någon Gud; ty
han skal upsätta sig emot alla.
38. Men sin egen gud, Maußim, skal
han dyrka; ty en gud, ther hans fäder

intet hafwa wetat af, then skal han åra med guld, silfwer, ädla stenar och klenodier.

39. Och han skal göra them stor åra som hjelpa honom stärka Maußim, med then främmande guden, som han utwalt hafwer, och skal göra them til herrar öfwer stora rikedomar, och utskifta them landet til lön.

40. Och på ändalykten skal Konungen af Söderlanden stötas med honom; och Konungen af Nordlanden skal församla sig emot honom med wagnar, resenärer och många skepp, och skal infalla i landen, och förderfwa, och draga ther igenom,

41. Och skal infalla uti thet lustiga landet, och många skola dräpne warda; men theße skola undslippa hans hand, Edom, Moab och Ammons barns Förstar.

42. Och han skal sända sin magt i landen, och Egypten skal icke undslippa honom;

43. Utan han skal med sitt indragande warda rådande öfwer gyldene och silfwerskatter, och öfwer alla klenodier i Egypten, Libyen och Ethiopien.

44. Men et rykte skal förskräcka honom, af östan och nordan, så at han skal draga ut med stor wrede i thet sinnet, at han skal många förgöra och förderfwa.

45. Och han skal upslå sitt palatses tjäll emellan hafwen, omkring thet lustiga helga berget, til thes med honom warder en ände; och ingen skal hjelpa honom.

12. Capitel.

På samma tiden skal then store Försten Michael, som för titt folk står, upresa sig; ty en sådan bedröfwad tid skal komma, at ingen slik warit hafwer ifrå then tiden menniskor hafwa warit til, in til then tiden: uti then samma tiden skal titt folk frälst warda, alla the som i boken skrifne äro.

2. Och många the som under jorden sofwa ligga, skola upwakna; somlige til ewigt lif, somlige til ewig försmädelse och blygd.

3. Men lärarena skola lysa, såsom himmelens sken, och the som många underwisa til rättfärdighet, såsom stjernor, i ewighet.

4. Och tu, Daniel, fördölj theßa orden, och besegla thenna skriften in til then yttersta tiden: så skola många ther öfwer komma, och finna et stort förstånd.

5. Och jag Daniel såg; och si, ther stodo twå andra, en på thenna stranden wid älfwen, en annan på then andra stranden.

6. Och han sade til then som i linkläder ofwan uppå älfwens watn stod: När skal tå änden warda med sådana under?

7. Och jag lydde til then mannen som i linkläder stod ofwan uppå watnet; och han hof up sin högra och wänstra hand til himmelen, och swor wid honom som lefwer ewinnerligen, at thet skulle wara til en tid, och några tider, och en half tid: och när thet heliga folkets förskingring hafwer en ända, så skal alt sådant ske.

8. Och jag hörde thet; men jag förstod thet intet; och jag sade: Min Herre, hwad skal ske ther efter?

9. Han sade: Gack, Daniel; ty thet är fördoldt och besegladt in til yttersta tiden.

10. Många skola renade, luttrade och bepröfwade warda; och the ogudaktige skola föra et ogudaktigt wäsende: och the ogudaktige skola intet aktat; men the förståndige skola aktat.

11. Och ifrå then tiden, när thet dageliga offret borttagit, och förödelsens styggelse upsatt warder, skal wara tusende tuhundrade och niotio dagar.

12. Wäl är honom, som tå förbidar, och räcker in til tusende trehundrade och fem och trettio dagar.

13. Men tu, Daniel, gack bort, til thes änden kommer, och hwila tig, at tu må upstå i tin del, när dagarne hafwa ända.

Osea.

1. Capitel.

Thetta är HERrans ord, som skedde til Osea, Beeri son, uti Uzzia, Jotham, Ahas, Hiskia, Juda Konungars tid, och uti Jerobeams, Joas sons, Israels Konungs tid.

2. Och tå HERren först tog til at tala genom Osea, sade HERren til honom: Gack bort och tag tig en sköka til hustru, och skökobarn; ty landet löper ifrå HERranom i boleri.

3. Och han gick bort och tog Gomer, Diblaims dotter: hon wardt hafwande, och födde honom en son.

4. Och HERren sade til honom: Kalla honom Jisreel; ty thet är ännu om en liten tid til görandes, så wil jag hemsöka the blodskulder i Jisreel öfwer Jehu hus, och skal göra en ända med Israels rike.

5. På then tiden skal jag sönderbryta Israels båga, uti Jisreels dal.

6. Och hon wardt åter hafwande, och födde en dotter; och han sade til honom: Kalla henne LoRyhama; ty jag wil intet mer förbarma mig öfwer Israels hus, utan jag wil bortkasta them.

7. Dock öfwer Juda hus wil jag förbarma mig, och skal hjelpa them genom HERran theras Gud; men jag wil icke hjelpa them genom båga, swärd, strid, håstar eller resenärer.

8. Och tå hon hade afwant LoRyhama, wardt hon åter hafwande, och födde en son.

9. Och han sade: Kalla honom LoAmmi; ty J ären icke mitt folk: så wil jag ej heller wara eder.

10. Men talet på Israels barn skal warda lika som sanden i hafwet, then man hwarken måta eller räkna kan; och thet skal ske på thet rum, ther man til them sagt hafwer: J ären icke mitt folk, ther skal man säga til them: O! J lefwande Guds barn.

11. Ty Juda barn och Israels barn skola samman komma, och skola hålla sig alla under et hufwud, och draga up utu landen; ty Jisreels dag skal wara en stor dag.

2. Capitel.

Säger edra bröder: The äro mitt folk, och eder syster, at hon är i ynnest.

2. Säger domen öfwer eder moder, at hon är intet mer min hustru, och jag wil intet hafwa henne; beder henne kasta bort sitt boleri ifrå sig, och sitt horeri ifrå sina bröst;

3. På thet jag icke skal afkläda henne naken, och sätta henne lika som hon war tå hon född war; och jag tå gör henne såsom et öde och såsom et torrt land, at jag icke låter henne dö af törst,

4. Och icke förbarmar mig öfwer hennes barn; ty the äro horbarn,

5. Och theras moder är en hora, och then them burit hafwer, hon håller sig skamligen, och säger: Jag wil löpa efter mina bolare, hwilka mig gifwa bröd, watn, ull, lin, olja och dryck.

6. Therföre si, jag skal igentäppa tin wäg med törne, och gärda ther en gård före, at hon icke skal finna sina stigar.

7. Och tå hon löper efter sina bolare, skal hon intet få them, och icke finna them, när hon söker efter them; och måste säga: Jag wil gå til min förra man igen, ther jag bättre mådde, än jag nu mår.

8. Ty hon wil icke weta, at jag är then, som gifwer henne korn, must och olja, och hafwer gifwit henne mycket silfwer och guld, ther the Baal af gjort hafwa.

9. Therföre wil jag taga mitt korn och must igen i sin tid, och bortwända min ull och lin, ther med hon betäcker sin blygd.

10. Nu wil jag uptäcka hennes skam för hennes bolares ögon; och ingen skal undsätta henne utu min hand.

11. Och jag skal göra en ända med

all hennes fröjd, högtider, nymånader, Sabbather och alla hennes helgedagar.
12. Jag skal öde göra hennes wintrån och fikonträn, efter hon säger: Thet är min lön, som mina bolare gifwa mig; jag skal göra en skog ther af, at willdjuren skola upäta thet.
13. Altså skal jag hemsöka Baalims dagar öfwer henne, åt hwilken hon rökoffer gör, och pryder sig med span och halsband, och löper efter sina bolare, och förgäter mig, säger HERren.
14. Therföre si, jag wil locka henne, och föra henne uti öknen, och tala ljufligt med henne.
15. Ther wil jag gifwa henne sin rätta wingård och Achors dal, ther man predika skal thet J hoppas skolen; och ther skal hon sjunga, lika som i hennes ungdoms tid, tå hon drog utur Egypti land.
16. Och på then tiden, säger HERren, skal tu kalla mig, min man, och icke mer kalla mig, min Baal.
17. Ty jag skal låta Baalims namn bortkomma utu hennes mun, så at man theras namn icke mer ihogkomma skal.
18. Och jag skal på then tiden göra them et förbund med willdjuren på marken, med foglarna under himmelen och med maskarna i jorden, och skal borttaga båga, swärd och krig utu landet, och låta them bo säkre.
19. Jag wil trolofwa tig mig i ewig tid: jag skal trolofwa tig mig uti rättfärdighet och dom, uti nåd och barmhertighet;
20. Ja, uti tro wil jag trolofwa tig mig; och tu skal känna HERran.
21. På then tiden, säger HERren, wil jag höra; jag skal höra himmelen, och himmelen skal höra jorden,
22. Och jorden skal höra kornet, must och olja, och the skola höra Jisreel.
23. Och jag skal behålla henne mig för en säd på jorden, och förbarma mig öfwer henne som i ogunst war, och säga til thet som intet war mitt folk: Tu äst mitt folk; och thet skal säga: Tu äst min Gud.

3. Capitel.

Och HERren sade til mig: Gack än en gång bort och älska then bolerska och horiska qwinnan, såsom HERren älskar Israels barn; och the wända sig likwäl til främmande gudar, och bola för en kanna wins skul.
2. Och jag wardt öfwerens med henne om femton silfwerpenningar och halftannat Homer bjugg;
3. Och sade til henne: Håll tig efter mig en lång tid, och bedrif intet boleri, och tilståd ingen annan; ty jag wil ock hålla mig efter tig.
4. **Ty Israels barn skola i lång tid blifwa utan Konung, utan Förste, utan offer, utan altare, utan lifkjortel och utan Theraphim.**
5. **Ther efter skola Israels barn omwända sig, och söka HERran sin Gud och sin Konung David, och skola ära HERran och hans nåd i yttersta tiden.**

4. Capitel.

Hörer, J Israels barn, HERrans ord, ty HERren hafwer orsak til *at* straffa them som i landet bo; ty *ther är ingen* trohet, ingen kärlek, intet Guds ord i landet:
2. Utan Guds hädelse, lögn, mord, stöld och hor hafwa fått öfwerhanden, och then ena blodskulden kommer efter then andra.
3. Therföre skal landet stå jämmerligt, och alla inbyggarena illa gå; ty ock djuren på marken och foglarne under himmelen och fiskarne i hafwet skola förkomma.
4. Dock man törs icke straffa eller tukta någon, ty mitt folk wil ostraffadt wara; utan tager sig före at straffa Presterna.
5. Therföre skal tu falla om dagen, och Propheten falla med tig om natten; altså skal jag späka tin moder.
6. Mitt folk är förderfwadt, therföre at thet icke lära wil; ty tu aktar intet Guds ord: therföre wil jag ock intet akta tig, at tu min Prest wara skal; tu

förgåter tin Guds lag: therföre wil jag ock förgåta tina barn.

7. Ju flere the warda, ju mer the synda emot mig: therföre skal jag så högt göra them til blygd, som the i åra högt uppe äro.

8. The åta mitt folks syndoffer, och styrka theras själ i theras mißgerning:

9. Therföre skal folket gå lika som Presterna; ty jag skal hemsöka theras wäsende, och wedergälla them såsom the förtjena;

10. Så at the skola åta, och icke måtte warda, bedrifwa boleri, och thet skal intet bekomma them, therföre at the hafwa öfwergifwit HErran, och intet aktat honom.

11. Boleri, win och must göra menniskorna galna.

12. Mitt folk frågar sitt trå, och theras staf predikar för them; ty en bolerisande förförer them, så at the bedrifwa horeri mot sin Gud.

13. Ofwan på bergen offra the, och på högarna röka the, under ek, lind och bok, efter the hafwa skön skugga: therföre warda ock edra döttrar skökor, och edra brudar horor.

14. Och jag wil ej heller förtagat, tå edra döttrar och brudar skämda och horor warda, efter J uptagen en annan gudstjenst med the horor, och offren med the slemma slynor; ty thet galna folket wil slagit warda.

15. Wil tu, Jsrael, ju bedrifwa boleri, at dock Juda icke ock finnes skyldig. Går icke bort til Gilgal, och kommer icke up til BethAven, och swärjer icke: Så sant som HErren lefwer.

16. Ty Jsrael löper lika som en galen ko: så skal ock HErren låta föda them såsom et lamm, thet wildt löper.

17. Ty Ephraim hafwer gifwit sig i sällskap med afgudar: så låt honom fara.

18. The hafwa gifwit sig uti swalg och boleri; theras herrar hafwa lust ther til at the komma skam åstad.

19. Et wäder skal bortdrifwa them, hwilket the icke skola kunna emot stå; och the måste öfwer sin gudstjenst til blygd warda.

5. Capitel.

Så hörer nu thetta, J Prester, och akta här uppå, tu Jsraels hus, och fattat i öronen, tu Konungens hus; ty et straff warder öfwer eder gående, J som en snara i Mizpa stållt hafwen, och et utsträckt nät i Thabor.

2. The slagta fast mycket, och bedraga folket ther med: therföre måste jag straffa them allesamman.

3. Jag känner Ephraim wäl, och Jsrael är för mig intet fördold; at Ephraim är en sköka, och Jsrael en slyna.

4. The tänka intet ther til, at the måtte wända sig til sin Gud; ty the hafwa et sköko hjerta, och sköta intet om HErran.

5. Therföre skal Jsraels högfärd för theras ansikte ödmjukad warda; och skola både Jsrael och Ephraim falla, för theras ondskas skul; ock skal Juda falla med them.

6. Så skola the komma med sina får och fä, til at söka HErran, och dock intet finna honom; ty han hafwer wändt sig ifrå them.

7. The förakta HErran, och föda främmande barn; therföre skal ock nymånaden upfräta them med theras offer.

8. Ja, blåser i basun i Gibea; ja, trumpeter i Rama; ja, roper i BethAven, på hinsidan BenJamin.

9. Ty Ephraim skal et öde warda på then tid jag them straffande warder: ther om hafwer jag Jsraels slägte troligen warnat.

10. Juda Förstar äro lika them som utflytta råmärken: therföre wil jag utgjuta min wrede öfwer them, lika som watn.

11. Ephraim lider wåld, och warder plågad: ther uti sker honom rätt; ty han hafwer gifwit sig uppå menniskobud.

12. Jag är Ephraim såsom et mal, och Juda hus en plåga.

13. Och tå Ephraim kände sin krankhet, och Juda sitt sår, drog Ephraim bort til Aßur, och sände til Konungen

i Jareb; men han kunde intet hjelpa eder, eller hela edert sår.
14. Ty jag är Ephraim lika som et lejon, och Juda hus lika som et ungt lejon; jag, jag rifwer, och går min wäg; jag förer them bort, och ingen kan undsätta them.
15. Jag wil åter gå til mitt rum igen, til thes the känna sin skuld, och söka mitt ansikte.

6. Capitel.

När them illa går, så måste the tå bittida söka mig, och säga: Kommer, wi wilje til HERran igen; ty han hafwer rifwit oß; han helar oß ock: han hafwer slagit oß; han förbinder oß ock.
2. Efter twå dagar gör han oß lefwande; på tredje dagen skal han upwäcka oß, så at wi få lefwa in för honom.
3. Och så warde wi ther uppå aktande, och winlägge oß ther om, at wi måge känna HERran; ty han kommer fram lika som en skön morgonrodne, och skal komma oß lika som et regn, såsom et serla regn, hwilket landet fuktar.
4. O, huru wäl wil jag göra mot tig, Ephraim, o huru wäl wil jag göra mot tig, Juda; ty then nåd som jag eder bewisa wil, skal wara såsom et morgonmoln, och lika som en dagg, som om morgonen bittida faller.
5. Therföre hyflar jag them genom Propheterna, och dödar them genom min muns tal, at tina ord måga i ljuset komma.
6. Ty jag hafwer lust til kärlek, och icke til offer, och til Guds kunskap, och icke til bränneoffer.
7. Men the öfwerträda förbundet, lika som Adam: ther uti förakta the mig.
8. Ty Gilead är en stad full med afguderi och blodskulder.
9. Och Presterne, samt med sina stallbröder, äro lika som röfware, hwilka i försåt ligga, och mörda på then wägen til Sichem; ty the göra hwad the wilja.
10. Jag ser thet i Israels hus, ther mig grufwar före; ty ther bedrifwer Ephraim boleri, Israel orenar sig.
11. Men Juda skal ännu hafwa en skördeand för sig, när jag mitt folks fångelse omwändande warder.

7. Capitel.

Tå jag Israel hjelpa wil, så finner man förſt Ephraims otro och Samarie ondska, så at the bedrifwa thesto mer afguderi: och ändock the inbördes med tjufwar, och utantil med röfware plågade äro,
2. Likwäl wilja the intet märka, at jag ther wid gifwer akt uppå all theras ondska; men jag ser wäl theras wäsende, som the alleſtädes bedrifwa.
3. The fröjda Konungen genom sitt afguderi, och Förstarna genom sina lögner;
4. Och äro allesamman horkarlar, lika som en bakugn, then bagaren het gör, när han utknådat hafwer, och låter degen igenomsyras och gäsa.
5. I dag är wår Konungs högtid, säga the: så warda tå Förstarne hete, lika som af win: så bjuder han the falska lärare til sig.
6. Ty theras hjerta är *hett uti theras* gudelighet, lika som en bakugn, när the offra och bedraga folket; men theras bagare sofwer hela natten, och om morgonen brinner han i ljus låga.
7. Så äro the äntå så hete i gudelighet, lika som en bakugn, ändock at theras domare upfrätne warda, och alla theras Konungar falla; likwäl är ther äntå ingen ibland them, som åkallar mig.
8. Ephraim warder öfwerfallen af hedningar; Ephraim är lika såsom en kaka, then ingen omwänder:
9. Utan främmande upäta hans kraft; likwäl wil han intet aktat: han hafwer ock fått grå hår; likwäl wil han intet aktat:
10. Och Israels högfärd warder för theras ögon ödmjukad; likwäl omwända the sig intet til HERran sin Gud, och fråga ej heller något efter honom i alt thetta.

11. Ty Ephraim är lika som en galen
dufwa, then intet akta wil: nu åkalla
the Egypten, nu löpa the til Assur.
12. Men efter the så löpa, nu hit och
nu tit, skal jag kasta mitt nät öfwer
them, och rycka them ned lika som fog=
lar under himmelen; jag skal straffa
them, såsom man thet predikar uti
theras församlingar.
13. We them, at the ifrå mig wika:
the måste förderfwade warda; ty the
äro ifrå mig affällige wordne: jag
wille wäl förlossa them, om the icke
afguderi mot mig lärde.
14. Så åkalla the mig ock intet af
hjertat, utan tjuta i sina låger: the
församlas för mat och drycks skul, och
äro mig ohörsamme.
15. Jag lärer them, och stärker theras
armar; men the tacka mig illa.
16. The omwända sig, dock icke rätte=
ligen; utan äro lika som en falsk båge:
therföre måste theras Förstar falla ge=
nom swärd; theras trug skal uti Egyp=
ti land til spott warda.

8. Capitel.

Ropa högt, såsom en basun, och säg:
Han kommer allaredan öfwer HERR=
rans hus, lika som en örn, therföre at
the hafwa öfwerträdt mitt förbund,
och wordet affällige ifrå min lag.
2. Skola the tå ropa til mig: Tu äst
min Gud; wi känne tig, wi Israel.
3. Men ehuru wäl man thet menar,
så låter dock Israel intet säga sig:
therföre måste fienden förfölja them.
4. The söka Konungar, och akta intet
mig: the hålla sig in til Förstar, och
jag måtte intet wetat: af sitt silfwer
och guld göra the afgudar, at the ju
snarligen förgås skola.
5. Tin kalf, o Samaria, förkastar
han: min wrede hafwer förgrymmat
sig öfwer them: thet kan icke länge stå;
the måste straffade warda.
6. Ty kalfwen är kommen ifrå Israel,
och en mästare hafwer gjort honom,
och han kan ju ingen gud wara: ther=
före skal Samarie kalf til stoft gjord
warda.
7. Ty the så wäder, och skola upskära
owäder: theras säd skal icke upkom=
ma, och theras frukt intet mjöl gifwa;
och om hon thet än gifwer, så skola
dock främmande äta thet up.
8. Israel warder upäten; hednin=
garne hafwa sig med honom lika som
med et orent käril,
9. Therföre at the löpa up efter Assur,
såsom wildåsnen i willan. Ephraim
skänker bolarena,
10. Ja, gifwer ock hedningarna skatt:
the samma hedningar wil jag nu för=
samla öfwer them; the skola snart
ledsne warda wid Konungens och För=
starnes tunga.
11. Ty Ephraim hafwer gjort många
altaren til at synda; så skola ock alta=
ren warda honom til synd.
12. Om jag än mycket predikar them
om min lag, så kalla the thet kätteri.
13. Fast än the mycket offra, och fram=
bära kött, och äta, så hafwer dock HER=
ren intet behag ther til; utan han wil
ihogkomma theras ondska, och hemsöka
theras synder, som sig til Egypten
wända.
14. Israel förgäter sin Skapare, och
bygger kyrkor: så gör Juda många
fasta städer; men jag skal sända eld
uti hans städer; han skal förtära hans
hus.

9. Capitel.

Tu behöfwer icke fröjda tig, Israel,
eller berömma tig öfwer andra folk=
slag; ty tin Gudstjenst är et horeri
mot tin Gud, ther tu nytta med söker,
at alla lador måga warda fulla med
korn.
2. Therföre skola ladorna och pressar=
ne intet föda tig, och winet skal tig in=
tet lyckas.
3. Och the skola icke blifwa uti HER=
rans land; utan Ephraim måste åter
in uti Egypten, och måste äta uti As=
syrien thet orent är.
4. Ther kunna the intet göra HER=
ranom drickoffer af win, eller eljes ho=
nom något til wiljes: theras offer skal
wara lika som the bedröfwades bröd,

af hwilket orene warda alla the som
ther af åta; ty sitt bröd måste the åta
för sig sjelf; och thet skal intet warda
burit in uti HErrans hus.
5. Hwad wiljen I tå göra uti årstider
och HErrans högtider?
6. Si, the måste bort för förderfwa-
ren; Egypten skal hämta them tilhopa,
och Moph skal begrafwa them; näßlor
skola wäxa, ther nu theras lustiga af-
gudars silfwer står, och törnen uti the-
ras hyddor.
7. Hemsökningstiden är kommen, we-
dergällelsetiden: thet skal Israel wäl
förnimma. Propheterne äro galne,
och the andelige äro ursinnige, för tin
stora mißgerning, och för thet stora
förhatliga afguderiets skul.
8. The wäktare i Ephraim höllo sig
et skifte in til min Gud; men nu äro
the Propheter, som lägga honom snara
på alla hans wägar, genom thet hiske-
liga afguderiet uti sin guds hus.
9. The gå alt för djupt ther uti, och äro
förderfwade, såsom i Gibea tid: ther-
före skal han komma theras ondska ihog,
och hemsöka theras synder.
10. Jag fann Israel i öknen, lika som
windrufwor, och såg edra fäder, lika
som the första fikon på fikonaträd; men
ther efter gingo the til BaalPeor, och
lofwade sig til then skamliga afguden,
och wordo ju så styggelige som theras
bolare.
11. Therföre måste Ephraims härlig-
het bortflyga, såsom en fogel, så at
the hwarken skola föda, hafwande wa-
ra, eller afla.
12. Och om the än upfödde sina barn,
så wil jag dock göra them arfwingelö-
sa, så at the skola intet folk wara: och
we them, när jag ifrå them wiken är.
13. Ephraim, som mig synes, är plan-
terad och skön, lika som Tyrus: likwäl
måste han nu få dråparen sina barn ut.
14. HErre, gif them; men hwad wil
tu gifwa them? Gif them ofruktsamma
qwedar och försinade bröst.
15. All theras arghet sker i Gilgal:
ther hatar jag them, och skal för the-
ras onda wäsendes skul drifwa them
bort utu mitt hus, och ingen kärlek mer
bewisa them; ty alla theras Förstar
äro affällige.
16. Ephraim är slagen; hans rot är
borttorkad, så at the ingen frukt mer
båra kunna; och om the än födde, så
wil jag dock then åstundade frukten af
theras lif döda.
17. Min Gud skal förkasta them, ther-
före at the icke wille höra honom; och
the måste gå willrådige ibland hednin-
garna.

10. Capitel.

Israel är et onyttigt wintrå worden;
hans frukt är ock altså: så myцken frukt
som han hafwer, så många altaren gör
han; ther landet aldrabäst är, ther
stifta the aldraskönaste kyrkor.
2. Theras hjerta är deladt, och the
syndade nu; men theras altaren skola
nederbrutna, och theras stiftningar för-
störde warda.
3. Ty the berömma sig, och säga: Ko-
nungen hafwer oß icke ännu, och wi
behöfwe intet frukta HErran: hwad
skulle Konungen göra oß?
4. The swärja sig tilhopa förgäfwes,
och göra et förbund; och *sådana* råd
grönskas, lika som ogräs *på alla* fåror
i marken.
5. Samarie inbyggare församla sig
til kalfwen i BethAven; ty hans folk
hafwer gråtit öfwer honom, ther dock
hans andelige plågade fröjda sig öfwer
hans härlighet; ty han är bortförd ifrå
them.
6. Ja, kalfwen är förd in uti Aßyri-
en, Konungen i Jareb til en skänk:
altså måste Ephraim stå med skam, och
Israel skamlig gå med sina anslag.
7. Ty Konungen i Samarien är för-
swunnen, lika som fradgan på watnet.
8. The höjder i Aven, ther Israel
med syndade, äro förlagde; tistel och
törne wäxer på theras altare, och the
skola säga: I berg, förskyler oß, och I
backar, faller öfwer oß.
9. Israel, tu hafwer syndat alt ifrå
Gibea tid; ther wid hafwa the ock blif-
wit: men en sådan strid, som emot the

onda menniskor i Gibea skedde, then
skal intet fatta them;

10. Utan jag skal näpsa them efter
min wilja, så at folk skola komma för-
samlade öfwer them, när jag spänner
them före med theras båda kalfwar.

11. Ephraim är en kalf, som sig leda
låter; jag skal ock en gång tröska med
honom, och wil fara öfwer hans sköna
hals; jag skal lära Ephraim rida, och
Juda plöja, och Jacob harfwa.

12. Therföre får rättfärdighet, och up-
skärer kärlek; och plöjer annorlunda,
medan tid är at söka HErran, til thes
han kommer, och lärer eder rättfärdighet.

13. Ty I plöjen ogudaktighet, och up-
skären orättfärdighet, och äten lögns
frukt. Efter tu nu förlåter tig uppå titt
wäsende och uppå tina många hjeltar,

14. Så skal uphäfwa sig et rumor i
titt folk, så at alla tina fästningar skola
förstörde warda, lika som Salman Ar-
beels hus förderfwade i stridens tid, tå
modren öfwer barnen slagen wardt.

15. Rätt så skal eder ock gå i BethEl,
för eder stora ondskas skul, at Israels
Konung skal om morgonen bittida ne-
derlagd warda.

11. Capitel.

Tå Israel ung war, hade jag honom
kär, och kallade honom, min son, utur
Egypten;

2. Men när man nu kallar honom,
så wända the sig bort och offra Baa-
lim, och röka in för beläten.

3. Jag tog Ephraim i hans arm, och
ledde honom; men the hafwa nu för-
gätit huru jag halp them.

4. Jag lät them draga et lustigt ok,
och gå med mjuka tömmar; och jag tog
oket utaf them, och gaf them foder,

5. På thet han ju icke skulle wända
sig åt Egypti land igen: så är nu As-
sur worden theras Konung; ty the
wille intet omwända sig.

6. Therföre skal swärdet komma öf-
wer theras städer, och skal förtära och
upfräta theras bommar, för theras an-
slags skul.

7. Mitt folk hafwer ingen lust til at
wända sig til mig, och ehuru man pre-
dikar them, så stickar sig dock ingen til
at höra.

8. Hwad skal jag göra af tig, Ephra-
im? Huru skal jag dock pläga tig, Is-
rael? Skal jag icke med rätta göra tig
såsom Adama, och tiltyga tig lika som
Zeboim? Men mitt hjerta hafwer et
annat sinne; min barmhertighet är
så brinnande,

9. At jag icke göra wil efter min
grymma wrede, eller wända mig
til at jag platt förderfwar Ephraim;
ty jag är Gud, och icke menniska, och
är then Helige ibland tig: dock skal
mitt rike icke wara i staden.

10. Tå skal man efterfölja HErran;
och han skal ryta såsom et lejon; och
när han ryter, så skola the förskräcka
sig, som wäster ut äro.

11. Och the uti Egypten skola ock för-
skräckas, såsom en fogel, och the i As-
surs land, lika som dufwor; och jag
wil sätta them uti theras hus, säger
HErren.

12. Uti Ephraim är allestädes afgu-
deri mot mig, och i Israels hus falst
Gudstjenst; men Juda håller sig än-
nu fast in til Gud, och til then rätta
heliga Gudstjensten.

12. Capitel.

Men Ephraim gapar efter wäder, och
löper efter östanwäder, och gör hwar
dag mer afguderi och skada: the göra
förbund med Aßur, och föra balsam
uti Egypten.

2. Therföre skal HErren beskärma
Juda, och hemsöka Jacob efter hans
wägar, och löna honom efter hans
förtjenst.

3. Ja, säga the, han hafwer under-
tryckt sin broder i moderlifwet, och af
all magt kämpat med Gud.

4. Han kämpade med Ängelen, och
wann; ty han gret och bad honom:
ther hafwer han ju funnit honom i
BethEl, och ther hafwer han talat med
oß.

5. Men HErren är Gud Zebaoth;
HERRE är hans namn.

6. Så omwänd tig nu til tin Gud; gör barmhertighet och rätt, och hoppas alleståbes uppå tin Gud.
7. Men köpmannen hafwer en falsk wåg i sin hand, och bedrager gerna.
8. Ty Ephraim säger: Jag är rik; jag hafwer nog; man skal intet ondt finna i alt mitt arbete, thet synd är.
9. Men jag HERren är tin Gud, alt ifrån Egypti land, och then tig läter ännu i hyddor bo, såsom man i årstider plägar,
10. Och talar til Propheterna; och jag är then som, så många prophetior gifwer, och förkunnar genom Propheterna ho jag är.
11. Uti Gilead är altsamman afguderi, och i Gilgal offra the oxar fåfängeligt, och hafwa så många altaren, som skylarne på åkren stå.
12. Jacob måste fly uti Syrie land, och Israel måste tjena för en hustru; för en hustru måste han wakta.
13. Men ther efter förde HERren Israel utur Egypten genom en Prophet, och lät bewara honom genom en Prophet.
14. Men nu förtörnar honom Ephraim genom sina afgudar: therföre skal theras blod komma öfwer them; och theras Herre skal wedergälla them theras försmädelse.

13. Capitel.

Tå Ephraim lärde afguderi med magt, wardt han i Israel uphöjd: sedan syndade the genom Baal, och wordo ther öfwer dräpne.
2. Men nu synda the än mycket mer, och göra beläten af sitt silfwer, såsom the them uptänka kunna, nemligen afgudar, the dock altsamman smedswerk äro: likwäl predika the om them, at then som kalfwarna kyßa wil, han skal offra menniskor.
3. The samme skola hafwa morgonmoln och then dagg som bittida faller; ja, lika som agnar, the utaf logan bortblåsa, och såsom röken af en skorsten.
4. Men jag är HERren tin Gud, alt ifrån Egypti land; och tu skulle ju ingen annan Gud känna, utan mig, och ingen frälsare, utan mig allena.
5. Jag lät mig ju wårda om tig i öknen, i et torrt land.
6. Men efter the födde äro, så at the äro mätte wordne, och nog hafwa, uphäfwer sig theras hjerta: therföre förgäta the mig.
7. Så skal jag ock warda mot them lika som et lejon och lika som en parder: på wägen wil jag wakta efter them.
8. Jag skal möta them lika som en björn, hwilken hans ungar borttagne äro, och skal sönderrifwa theras förstockade hjerta, och skal upfräta them ther såsom et lejon; willdjur skola rifwa them sönder.
9. Israel, tu förer tig i olycka; ty tin hälsa står allena när mig.
10. Hwar är tin Konung, som tig hjelpa må uti alla tina städer? Och tine domare, ther om tu sade: Gif mig Konung och Förstar?
11. Nu wäl, jag gaf tig en Konung i min wrede, och skal taga honom bort i min grymhet.
12. Ephraims mißhandel är sammanbunden, och hans synd är *behållen*.
13. Honom skal we warda, såsom en barnaföderska; ty the äro oförsiktiga barn: then tid skal komma, at theras barn måste förgås.
14. Men jag wil förloßa them utu helfwetet, och hjelpa them ifrå döden: död, jag skal wara tig et förgift; helfwete, jag skal wara tig en pläga: dock är tröſten fördold för mina ögon.
15. Ty han skal skilja emellan bröder: ther skal et östanwäder komma, och HERren upstiga ifrån öknen, och uttorka hans brunnar, och utöda hans källor; han skal bortröfwa alla kosteliga tyg och häfwor.

14. Capitel.

Samarien skal öde warda; ty the äro sin Gud ohörsamme: the skola falla genom swärd, och theras unga barn sönderkroßade, och theras hafwande qwinnor sönderrifna warda.

2. Omwänd tig, Israel, til HErran tin Gud; ty tu äst fallen för tina mißgerningars skul.
3. Tager theßa orden med eder, och wänder eder om til HErran, och säger til honom: Förlåt oß alla synder, och gör oß godt, så wilje wi offra wåra läppars oxar.
4. Aßur skal intet hjelpa oß, och wi wilje icke mer rida på hästar, och icke mer säga til wåra händers werk: I ären wår Gud; utan låt the faderlösa finna nåd när tig.
5. Så skal jag åter hela theras afträdelse; gerna wil jag hafwa them kär; tå skal jag wända min wrede ifrå them.
6. Jag wil wara Israel lika som en dagg, at han skal blomstras såsom en ros, och hans rötter skola utsträcka sig såsom Libanon,
7. Och hans grenar utwidga sig, at han skal wara så dägelig som et oljoträ, och skal gifwa en sådan god lukt som Libanon.
8. The skola åter sitta under hans skugga; af korn skola the föda sig, och blomstras lika som et winträ; hans åminnelse skal wara lika som winet på Libanon.
9. Ephraim, bort med the afgudar: jag skal bönhöra honom, och leda honom: jag wil wara såsom et grönt furuträ: på mig skal man finna tin frukt.
10. Ho är wis, then thetta förstår, och klok, then thetta märker? Ty HErrans wägar äro rätte; och the rättfärdige wandra ther uppå; men öfwerträdarena falla ther uppå.

Joel.

1. Capitel.

Thetta är HErrans ord, som skedde til Joel, Pethuels son.
2. Hörer thetta, I äldste, och akter här uppå, alle inbyggare i landet, om något sådant skedt är i eder tid, eller i edra fäders tid?
3. Säger edra barn ther om, och låter edra barn säga thet för sina barn, och the samma barnen för sina efterkommande:
4. Nemligen, hwad efter gräsmasken blifwer qwar, thet upäter gräshoppan, och hwad gräshoppan igen blifwa låter, thet äter flygmasken, och hwad flygmasken blifwa låter, thet fräter lusen.
5. Waker up, I druckne, och gråter och jämrer eder, alle windrinkare, efter must; ty han är eder ifrån eder mun borttagen.
6. Ty et mägtigt folk och otaligt drager hit up uti mitt land: thet hafwer tänder lika som et lejon, och oxeltänder lika som en lejoninna.
7. Thet samma föröder min wingård, afbryter mina fikonträn, barkar them, och förkastar them, så at theras qwistar äro hwite wordne.
8. Jämra tig, lika som en jungfru, then en säck uppå drager för sin brudgums skul;
9. Ty spisoffer och dryckoffer är borta ifrå HErrans hus; Presterne, HErrans tjenare, sörja.
10. Marken är förödd, och åkren står ömkelig; kornet är förderfwadt, winet står jämmerligt, och oljan klageligt.
11. Åkermännerne se skröpliga ut, och wingårdsmännerne gråta för hwete och korns skul, at utaf marken intet inbergas kan.
12. Så stå ock winträn jämmerligen, och fikonträn klageligen: ther til granatträ, palmträ, äpleträ och alla trän på marken äro förtorkade; ty menniskornas fröjd är til sorg worden.
13. Omgjorder eder, och gråter, I Prester; jämrer eder, I altarens tjenare; går in, och ligger i säckar, I min Guds tjenare; ty både spisoffer

och drickoffer är borta af eder Guds
hus.
14. Helger en fasta; kaller tilhopa
menigheten; församler the äldsta och
alla landets inbyggare til HErrans
eders Guds hus, och roper til HErran.
15. Ack we then dagen! ty HEr-
rans dag är hardt när, och kommer
såsom et förderf ifrå then Alsmägtige.
16. Så skal maten för wåra ögon
borttagen warda, och ifrå wår Guds
hus fröjd och glädje.
17. Säden är bortruttnad i jorden,
kornhusen stå öde, ladorne förfalla; ty
kornet är förderfwadt.
18. O, huru suckar boskapen? Fäet
råmar; ty the hafwa intet bete, och
fåren försmäkta.
19. HErre, tig åkallar jag; ty elden
hafwer afbränt the lustiga planer i ök-
nen, och lågen hafwer uptändt alla
trän på marken.
20. Ja, willdjuren ropa också til tig;
ty wattubäckarne äro uttorkade, och
elden hafwer förbränt the lustiga pla-
ner i öknen.

2. Capitel.

Blåser med basuner i Zion, roper på
mitt helga berg, darrer, alla landets
inbyggare; ty HErrans dag kommer,
och är hardt när:
2. En mörk dag, en bister dag, en
mulen dag och dimmig dag, lika som
morgonrodnan utbreder sig öfwer ber-
gen: nemligen, et stort och mägtigt
folk, hwilkets like tilförene icke warit
hafwer, och här efter icke warda skal i
ewig tid.
3. För honom går en förtärande eld,
och efter honom en brinnande låga:
landet är för honom lika som en lust-
gård, men efter honom lika som en wild
öken; och ingen skal undslippa honom.
4. The äro til utseende såsom hästar,
och ränna såsom resenärer.
5. The springa ofwan på bergen, lika
som ther wagnar bullrade, och såsom en
låge dånar i halm, såsom et mägtigt
folk, som til strids rustadt är.
6. Folken skola förskräcka sig för ho-
nom; alla ansikten äro så bleka som
lerpottor.
7. The skola löpa såsom hjeltar, och
bestiga murarna såsom krigsmän;
hwar och en skal draga rätt fram, och
intet försumma sig.
8. Ingen skal hindra then andra, utan
hwar och en skal gå i sin ordning; och
när the storma och infalla, skola the
intet sårade warda.
9. The skola rida omkring i staden,
löpa på murarna, och stiga in uti hu-
sen, och såsom en tjuf infalla genom
fenstren.
10. För honom darrar landet, och
himmelen bäfwar: sol och måne warda
mörka, och stjernorna förhålla sitt sken;
11. Ty HErren skal låta gå sitt
dunder för sin här; ty hans här är
ganska stor och mägtig: han skal ut-
rätta hans befallning; ty HErrans
dag är stor och fast förskräckelig: ho
kan lida honom?
12. Så säger nu HErren: Wänder
eder til mig af alt hjerta, med fa-
stande, med gråtande och med sör-
jande.
13. Rifwer edra hjertan, och icke
edra kläder, och wänder eder til
HErran eder Gud; ty han är nä-
delig, barmhertig, tålig, och af stor
mildhet, och låter sig snart ångra
straffet.
14. Ho wet, han förbarmar sig ju
ännu, och efter sitt straff nåd bewisar,
til spisoffer och drickoffer HErranom
eder Gud.
15. Blåser med basun i Zion, helger
en fasta, kaller menigheten tilhopa,
16. Församler folket, helger församlin-
gen, sammankaller the äldsta, hafwer
the unga barn och däggebarn tilsam-
mans; brudgummen gånge utu sin
kammare, och bruden utu sitt mak.
17. Låter Presterna, HErrans tje-
nare, gråta emellan förhuset och alta-
ret, och säga: HErre, skona titt folk,
och låt icke tin arfwedel til skam warda,
så at hedningarne få råda öfwer them;
hwi wil tu låta säga ibland folken:
Hwar är nu theras Gud?

18. Så skal tå HErren hafwa nit
om sitt land, och skona sitt folk.
19. Och HErren skal swara och så-
ga til sitt folk: Si, jag skal sända eder
korn, must och olja tilfyllest, så at J
skolen ther af nog hafwa; och skal icke
mer låta eder på skam komma ibland
hedningarna;
20. Och skal jaga them af nordan
långt bort ifrån eder, och drifwa ho-
nom bort uti et torrt och öde land,
nemligen hans ansikte bort emot haf-
wet öster ut, och hans ända bort emot
yttersta hafwet; han skal ruttna och
lukta, för sin högfärds skul.
21. Frukta tig intet, tu land; utan
gläd tig, och war wid et godt mod; ty
HErren kan ock göra mägtiga ting.
22. Frukter eder intet, J djur på
marken; ty boningarna i öknen skola
grönskas, och trän bära sin frukt, och
fikonträn och winträn skola wäl bära.
23. Och, J Zions barn, fröjder eder,
och warer glade i HErranom eder
Gud, then eder nådeligt regn gifwer,
och sänder eder ned morgonregn och
aftonregn, såsom tilförene;
24. At ladorna warda fulla med
korn, och pråssarne öfwerflödighet af
must och olja hafwa skola.
25. Och jag skal gifwa eder the åren
igen, som gråshoppor, flygmaskar, lött
och gråsmaskar, hwilka min stora här
woro, then jag ibland eder sände, upä-
tit hafwa;
26. At J skolen hafwa nog til at äta,
och prisa HErrans eder Guds namn,
then ibland eder under gjort hafwer;
och mitt folk skal icke mer til skam
warda.
27. Och J skolen förnimma, at jag
är midt ibland Israel, och at jag är
HErren eder Gud, och ingen mer;
och mitt folk skal icke mer til skam
warda.
28. Och ther efter skal jag utgjuta
min Anda öfwer alt kött; och edra
söner och döttrar skola prophetera,
edra äldsta skola hafwa drömmar,
och edra ynglingar skola se syner.
29. Ock wil jag på then tiden utgju-
ta min Anda både öfwer tjenare och
tjenarinnor;
30. Och skal gifwa underteкn i him-
melen och på jorden, nemligen, blod,
eld och rökdam.
31. Solen skal förwandlad warda uti
mörker, och månen uti blod, förr än
then stora och förskräckeliga HErrans
dag kommer.
32. Och thet skal ske, at ho som hälst
HErrans namn åkallande warder,
han skal frälst warda; ty på Zions
berg och i Jerusalem skal en salig-
het warda, såsom HErren sagt haf-
wer, och när the andra qwarblifna,
them HErren kallande warder.

3. Capitel.

Ty si, uti the dagar och i then samma
tiden, när jag omwändande warder
Juda och Jerusalems fängelse,
2. Så wil jag sammansamka alla
hedningar, och skal föra them ned i
Josaphats dal, och wara ther med them
til rätta, på mitt folks och min arfwe-
del Israels wägnar, at the hafwa för-
strött them ibland hedningarna, och
delat emellan sig mitt land,
3. Och kastat lott öfwer mitt folk, och
gifwit piltar för mat, och sålt pigor för
win, och fördruckit them.
4. Och J af Zor och Zidon, och alla
Philisteers gränser, hwad hafwen J
med mig at göra? Wiljen J trotsa
mig? Nu wäl, om J trotsen mig, så
skal jag snarligen och med hast weder-
gälla eder thet uppå edert hufwud,
5. J som hafwen tagit mitt silfwer
och guld och mina sköna klenodier, och
fört them in uti edra kyrkor;
6. Ther til ock sålt Juda barn och Je-
rusalems barn åt the Greker, på thet
J ju skullen låta them komma långt
bort ifrå sina gränser.
7. Si, jag skal upwäcka them ifrå
thet rum, tit J them sålt hafwen, och
skal wedergällat eder uppå edert huf-
wud;
8. Och skal åter sälja edra söner och
döttrar genom Juda barn; the skola
tå sälja them in uti rika Arabien til et

folk i fjerran land; ty HERren haf-
wer thet talat.
9. Roper thetta ut ibland hedningar-
na; helger en strid, upwäcker the
starka, låter komma och updraga alt
krigsfolk;
10. Görer af edra plogbillar swärd,
och af edra liar spetsar; then swage
hålle sig stark.
11. Gadder eder tilhopa, och kommer
hit, alle hedningar, alt omkring, och
församler eder: ther skal HERren ne-
derlägga tina starka.
12. Står up, J hedningar, och dra-
ger up til Josaphats dal; ty ther wil
jag sitta til at döma alla hedningar
alt omkring.
13. Slår til med liarna; ty säden är
mogen: kommer ned; ty präßen är
full, och präßen löper öfwer; ty the-
ras ondska är stor.
14. Thet skal wara mycket folk här
och ther i skiljedalen; ty HERrans
dag är hardt när i skiljedalen.
15. Sol och måne skola förmörkas,
och stjernorna skola förhålla sitt sken,
16. Och HERren skal ryta utaf Zion,
och låta höra sin röst utaf Jerusa-
lem, så at både himmel och jord skola
bäfwa; men HERren skal wara sitt
folk en tilflygt, och Jsraels barn et fäste.
17. Och J skolen förnimma, at jag
HERren, eder Gud, bor i Zion på mitt
helga berg: tå skal Jerusalem heligt
wara, och inga främmande mera wan-
dra ther igenom.
18. På then tiden skola bergen drypa
sött win, och högarne flyta af mjölk,
och alla Juda bäckar skola gå fulle med
watn; och ther skal utgå en källa ifrå
HERrans hus: hon skal watna then
dalen Sittim.
19. Men Egypten skal öde warda,
och Edom en wild öken, för then orätts
skul, som the på Juda barn bedrifwit
hafwa, och at the utgöto oskyldigt blod
i theras land.
20. Men Juda skal besuttit warda
ewinnerligen, och Jerusalem til ewig tid.
21. Och jag skal icke låta theras blod
ohämnadt blifwa; och HERren skal
bo i Zion.

Amos.

1. Capitel.

Thetta är thet som Amos, then ibland
herdarna war i Thekoa, öfwer Jsrael
sett hafwer, uti Ußia tid, Juda Ko-
nungs, och i Jerobeams tid, Joas
sons, Jsraels Konungs, tu år för
jordbäfningen.
2. Och han sade: HERren skal ryta
af Zion, och låta höra sin röst af Je-
rusalem, at hjordmarken skal stå jäm-
merlig, och Carmel ofwan til förtorkas.
3. Thetta säger HERren: För tre
och fyra Damasci lasters skul, skal jag
icke skona them, therföre at the hafwa
tröskat Gilead med jerntaggar;
4. Utan jag skal sända en eld uti Ha-
saels hus: han skal förtära Benhadads
palats.
5. Och jag skal sönderbryta bom-
marna i Damasco, och utrota inbyg-
garena på then marken Aven, samt
med honom som spiran håller utu thet
sköna huset, så at thet folk i Syrien
skal til Kir bortfördt warda, säger
HERren.
6. Så säger HERren: För tre och
fyra Gaza lasters skul, wil jag icke
skona honom, therföre at the hafwa
fångat än ytterligare the fångna, och
fördrifwit them bort uti Edoms land;
7. Utan jag skal sända en eld uti mu-
rarna i Gaza: han skal förtära hans
palats.
8. Och jag skal utkasta the inbyggare i
Asdod, samt med honom som spiran
håller utu Askelon, och wända min
hand emot Ekron, så at förgöras skal

hwad af the Philisteer ännu qwar
blifwit är, säger HERren HERren.
9. Thetta säger HERren: För tre
och fyra lasters skul then stadens Zor,
wil jag intet skona honom, therföre
at the än ytterligare bortdrefwo the
fångar in uti Edoms land, och intet
tänkte uppå bröddraförbundet;
10. Utan jag wil sända en eld uti
murarna i Zor: han skal förtära hans
palats.
11. Så säger HERren: För tre och
fyra Edoms lasters skul, skal jag intet
skona honom, therföre at han hafwer
förföljt sin broder med swärd, och för-
gjort honom hans barn, och altid wa-
rit honom arg i sin wrede, och drifwit
sin grymhet alt framgent;
12. Utan jag skal sända en eld til
Theman: han skal förtära palatsen i
Bozra.
13. Thetta säger HERren: För tre
och fyra Ammons barns lasters skul,
wil jag intet skona them, therföre at
the hafwa sönderrifwit the hafwande
qwinnor i Gilead, på thet the skulle
utwidga sina gränser;
14. Utan jag skal uptända en eld up-
på murarna i Rabba: han skal förtära
hans palats, tå man ropande warder
i stridstiden, och tå wädret kommande
warder i stormtiden.
15. Så skal tå theras Konung, samt
med sina Förstar, warda fången bort-
förd, säger HERren.

2. Capitel.

Thetta säger HERren: För tre och
fyra Moabs lasters skul, wil jag intet
skona honom, therföre at the hafwa
upbränt Konungens ben i Edom til
aska;
2. Utan jag wil sända en eld i Moab:
han skal förtära palatsen i Kerioth;
och Moab skal dö uti buller, rop och
basunklang.
3. Och jag skal borttaga domaren ifrå
honom, och dräpa alla hans Förstar
med honom, säger HERren.
4. Thetta säger HERren: För tre
och fyra Juda lasters skul, wil jag intet
skona honom, therföre at the förakta
HERrans lag, och icke hålla hans rät-
ter, och låta sina lögner förföra sig,
hwilka theras fäder efterföljt hafwa;
5. Utan jag wil sända en eld i Juda:
han skal förtära palatsen i Jerusalem.
6. Thetta säger HERren: För tre och
fyra Israels lasters skul, wil jag intet
skona honom, therföre at the sälja the
rättfärdiga för penningar, och the fat-
tiga för et par skor.
7. The gå med fötterna öfwer the fat-
tiga, och hindra the elända allestädes:
sonen och fadren sofwa när en qwinna;
med hwilket the ohelga mitt namn.
8. Och wid alla altaren slösa the med
förpantade kläder, och dricka win i sin
guds hus af sakören.
9. Nu hafwer jag dock förlagt Amo-
reen för them, then så hög war som
cederträn, och hans magt såsom ekar;
och jag förderfwade hans frukt ofwan
til, och hans rötter nedan til.
10. Hafwer jag ock fört eder utur
Egypti land, och ledt eder uti öknen i
fyratio år, at I the Amoreers land be-
sitta skullen,
11. Och af edra barn upwäckt eder
Propheter, och af edra ynglingar Na-
zareer. Är thet icke så, I Israels barn?
säger HERren.
12. Så gåfwen I the Nazareer dricka
win, och Propheterna báden I och
saden: I skolen intet prophetera.
13. Si, jag wil göra ibland eder et
gnißlande, såsom en wagn full af kärf-
war gnißlar;
14. At then ther rask är, skal icke kun-
na undfly, ej heller then starke något
förmå, och then mägtige skal icke kun-
na undsätta sitt lif,
15. Och the bågskyttar skola icke bestå,
och then ther rask är til at löpa, skal
icke undlöpa, och then ther rider, skal
icke rädda sitt lif;
16. Och then ther aldra manligast är
ibland the starka, måste i then tiden
naken undfly, säger HERren.

3. Capitel.

Hörer hwad HERren med eder talar,

I Israels barn, nemligen, med alla the slägter som jag utur Egypti land fört hafwer, och sade:

2. Utaf alla slägter på jorden hafwer jag uptagit eder allena; therföre wil jag ock hemsöka eder uti alla edra misgerningar.

3. Kunna ock twå wandra tilhopa, utan the draga öfwerens med hwarandra?

4. Ryter ock et lejon i skogen, utan thet hafwer rof? Ropar ock et ungt lejon utu sin kula, utan thet något fångat hafwer?

5. Kommer ock någon fogel i snaran på jorden, ther ingen fogelfångare är? Tager man ock snaran up af jorden, then ännu intet fångat hafwer?

6. Blåser man ock i basun i en stad, och folket ther af icke förskräckes? Är ock något ondt i staden, thet HErren icke gör?

7. Ty HErren HErren gör intet, utan han uppenbarar sina tjenare, Propheterna, sin hemlighet.

8. Lejonet ryter; ho skulle icke frukta sig? HErren HErren talar; ho skulle icke prophetera?

9. Förkunner uti palatsen i Asdod, och uti palatsen i Egypti land, och säger: Församler eder på Samarie berg, och ser til hwilket stort mordskri och orätt ther är.

10. The paßa intet på någon rätt, säger HErren; utan öfwerwäld och skada går hwar om annan i theras hus.

11. Therföre säger HErren HErren altså: Man skal belägga thetta landet alt omkring, och störta tig ned ifrå tin magt, och skinna tina hus.

12. Thetta säger HErren: Lika som en herde rycker et lejon twå fötter, eller et stycke af et öra utu munnen, altså skola Israels barn utryckte warda, the som bo i Samarien, och hafwa i hörnet et läger, och i Damasco en säng.

13. Hörer, och betyger i Jacobs hus, säger HErren HErren Gud Zebaoth;

14. Ty på then tiden, tå jag Israels synder hemsökande warder, wil jag hemsöka the altaren i BethEl, och bortbryta hornen af altaret, at the skola falla ned på marken;

15. Och skal slå både winterhus och sommarhus; och the elphenbenshus skola til intet warda, och många hus förderfwade blifwa, säger HErren.

4. Capitel.

Hörer thetta ordet, I feta kor, som på Samarie berg åren, och gören the fattiga orätt, och förtrycken then elända, och sägen til edra herrar: Bär hit; låt oß dricka.

2. HErren HErren hafwer swurit wid sin helighet: Si, then tiden kommer öfwer eder, at man skal bära eder bort på stänger, och edra efterkommande i fiskkjettlar;

3. Och I skolen utgå igenom refwor, hwar och en för sig, och in til Harmon bortkastade warda, säger HErren.

4. Ja, kommer hit til BethEl, och bedrifwer synd, och til Gilgal, at I mågen föröka synderna; och bärer fram edra offer om morgonen, och edra tionden på tredje dagen.

5. Och röker af surdeg til tackoffer, och prediker om friwilligt offer, och förkunner thet; ty I hafwen *thet* gerna så, I Israels barn, säger HErren HErren.

6. Therföre hafwer jag ock i alla edra städer gifwit eder lediga tänder, och brist på bröd i alla edra rum; likwäl omwänden I eder intet til mig, säger HErren.

7. Och jag hafwer tilbaka hållit regn öfwer eder, medan ännu tre månader woro in til skördetiden; och jag lät regna uppå then ena staden, och uppå en annan stad lät jag intet regna; en åker wardt beregnad, och then andra åkren, som intet beregnad wardt, förtorkades.

8. Och twå eller tre städer drogo in til en stad, på thet the måtte dricka watn, och kunde icke få sin nödtorft; likwäl omwänden I eder intet til mig, säger HErren.

9. Jag plågade eder med torka och med brandkorn; så åto ock gräsmaskar up alt thet i edra lustgårdar, wingår-

dar, på fikonträ och oljoträ wärte; likwäl omwänden I eder intet til mig, säger HErren.
10. Jag sände pestilentie ibland eder, lika som uti Egypten; jag drap edra unga män med swärd, och lät bortföra edra hästar fångna; jag lät stanken af edra läger gå up i eder näsa; likwäl omwänden I eder icke til mig, säger HErren.
11. Jag omstörtade somliga af eder, lika som Gud omstörtade Sodom och Gomorra, så at I woren som en brand, then utur elden ryckt warder; likwäl wänden I eder intet til mig, säger HErren.
12. Therföre wil jag så göra med tig, Israel; efter jag nu så wil göra med tig, så skicka tig Israel, och gack emot tin Gud.
13. Ty si, han är then, som gör bergen, skapar wädret, och kungör menniskan hwad hon tala skal; han gör morgonrodnan och mörkret; han går på jordens höjder; han heter HErren Gud Zebaoth.

5. Capitel.

Hörer, I af Israels hus, thetta ordet; ty jag måste göra thenna klagowisan öfwer eder.
2. Jungfrun Israel är fallen, så at hon intet mer upstå kan: hon är stött ned til jorden, och ingen är som uphjelper henne.
3. Ty så säger HErren HErren: Then staden, ther tusende utgå, ther skola icke utan hundrade qwar blifwa; och ther hundrade utgå, skola icke utan tio igen behållne blifwa i Israels hus.
4. Therföre, så säger HErren til Israels hus: Söker mig, så skolen I lefwa.
5. Söker icke BethEl, och kommer intet til Gilgal, och går icke til BerSeba; förty Gilgal skal warda fångit bortfördt, och BethEl skal i jämmer komma.
6. Söker HErran, så skolen I lefwa, på thet i Josephs hus icke upgå skal en eld, hwilken förtärer, och icke utsläckas kan uti BethEl.
7. I, som förwänden rätten uti malört, och stöten rättwisan ned til jorden:
8. Han gör Sjustjernorna och Orion; han gör af mörkret morgonen, och af dagen mörka natten; han kallar watnet i hafwet, och gjuter thet uppå jordens krets; han heter HERREN;
9. Then ther en förstöring beställer öfwer then starka, och låter komma en förstöring öfwer then fasta staden.
10. Men the äro honom hätske, som them uppenbart straffar, och hafwa en styggelse wid then, som hälsosamt lärer.
11. Therföre, efter I undertrycken then fattiga, och tagen korn af honom i stora bördor, så skolen I icke bo uti husen, som I af huggen sten upbyggt hafwen, och icke dricka thet win, som I uti the sköna wingårdar planterat hafwen.
12. Ty jag wet eder öfwerträdelse, then mycken är, och edra synder, the ther starka äro; huru I trängen the rättfärdiga, och tagen gåfwor, och undertrycken the fattiga i domen.
13. Therföre måste then kloke tiga på then tiden; ty thet är en ond tid.
14. Söker thet goda, och icke thet onda, på thet I lefwa mågen, så skal HErren Gud Zebaoth wara med eder, såsom I berömmen.
15. Hater thet onda, och älsker thet goda, skaffer rätt i porten, så skal HErren Gud Zebaoth wara nädelig öfwer the igenlefda i Joseph.
16. Therföre, så säger HErren Gud Zebaoth, HErren: Thet skal warda klagogråt på alla gator, och på alla wägar skal man säga: Ack we! ack we! Och man skal kalla åkermannen til sorg, och til klagogråt then ther gråta kan.
17. Uti alla wingårdar skal klagogråt wara; ty jag wil fara fram ibland eder, säger HErren.
18. We them som begära HErrans dag. Hwad skal han eder? Ty HErrans dag är et mörker, och icke ljus:
19. Lika som tå någon flydde för et lejon, och honom mötte en björn; och

lika som någon in uti et hus komme,
och ledde sig med handen ut med wäg-
gen, och en orm stunge honom:
20. Ty HErrans dag skal ju wara
mörk, och icke ljus, skum, och icke klar.
21. Jag är edra högtider gramse, och
föraktar them, och kan icke lida edert
rökoffer uti edra församlingar.
22. Och om I mig än offraden brän-
neoffer och spisoffer, så hafwer jag
dock ingen lust thertil; så orkar jag ock
icke se edert feta tackoffer.
23. Haf bort tina wisors buller ifrå
mig; ty jag orkar icke höra titt psal-
tarespel.
24. Men rätten skal uppenbarad war-
da, lika som watn, och rättwisan, såsom
en stark flod.
25. Hafwen, I af Israels hus, ock
offrat mig slagtoffer och spisoffer i ök-
nen i fyratio år långt? Ja skönligen.
26. I bären eder Molochs hyddor och
edra afgudars beläten och edra gudars
stjerna, som I eder sjelfwe gjort haden.
27. Så skal jag låta föra eder hådan
bort til Damascus, säger HErren, som
Gud Zebaoth heter.

6. Capitel.

We the stolta i Zion och them som
förlåta sig uppå Samarie berg, hwilka
sig hålla för the aldrabästa i hela werl-
den, och regera i Israels hus såsom
them täckes.
2. Går bort til Calne, och skåder; och
tådan bort til Hamath, then stora sta-
den; och drager tådan ned til Gath the
Philisteers, hwilka bättre Konungari-
ken warit hafwa än thesza, och theras
gräns större än eder gräns.
3. Likwäl wordo the förjagade, tå the-
ras onda stund kom; och I regeren
med öfwerwäld,
4. Och liggen i elphenbens-sängar, och
prålen på edra tapeter, och äten thet
bästa af hjorden och the gödda kalfwar;
5. Och spelen på psaltare, och dikten
eder wisor, såsom David,
6. Och dricken win utu skålar, och
smörjen eder med balsam, och bekym-
ren eder intet om Josephs skada.
7. Therföre skola the nu gå främst
ibland them som fångne bortförde war-
da; och the prålares slösande skal åter-
wända.
8. Ty HErren HErren hafwer swu-
rit wid sin själ, säger HErren Gud
Zebaoth: Mig förtryter Jacobs hög-
färd, och jag är theras palats gramse;
och jag skal theslikes öfwergifwa staden,
med alt thet ther uti är.
9. Och om än tio män qwar blefwo
uti et hus, skola the likwäl dö;
10. Så at hwars och ens faderbroder
och moderbroder tager honom, och må-
ste draga hans ben utu huset, och säga
til then som i husets kammare är: Äro
ther ock flere? Och han skal swara:
The äro alle sin kos; och skal säga:
War tilfreds; ty the wille icke, at man
på HErrans namn tänka skulle.
11. Ty si, HErren hafwer budit, at
man skal slå the stora husen, at the
skola få refwor, och the små husen, at
the få hål.
12. Ho kan ränna med hästar, eller
plöja med oxar på hälleberget? Ty I
wänden rätten uti galla, och rättwisans
frukt uti malört;
13. Och förtrösten eder uppå *thet som*
platt intet är, och sägen: Äre wi icke
mägtige och starke nog?
14. Therföre si, jag skal upwäcka et
folk öfwer eder, af Israels hus, säger
HErren Gud Zebaoth, som skal trän-
ga eder ifrå thet rummet, ther man går
til Hamath in til piltrå-bäcken.

7. Capitel.

HErren HErren wiste mig en syn;
och si, ther stod en, som gjorde gräs-
hoppor, rätt tå som kornet begynte
skjuta uti ax, sedan Konungen hade
låtit klippa sina får.
2. Som the nu wille bortfräta all
grödan på landet, sade jag: Ack! HEr-
re HErre, war nådelig; ho skal up-
hjelpa Jacob igen? ty han är ju fast
ringa.
3. Tå ångrade thet HErranom; och
HErren sade: Nu wäl, thet skal icke
ske.

4. HERren HERren wiste mig en syn; och si, HERren HERren kallade elden til at straffa, ther med han skulle förtära et stort djup; och han bortfrätte allaredan et stycke.
5. Tå sade jag: Ack! HERre HERre, häll up; ho skal uphjelpa Jacob igen? ty han är ju fast ringa.
6. Tå ångrade HERranom thet ock, och HERren HERren sade: Thet skal icke heller ske.
7. Men han wiste mig thenna synen; och si, HERren stod på en mur, then med et måtesnöre mätt war, och han hade måtesnöret i sin hand.
8. Och HERren sade til mig: Hwad ser tu, Amos? Jag sade: Et måtesnöre. Tå sade HERren til mig: Si, jag skal draga et måtesnöre midt igenom mitt folk Israel, och intet mer öfwerse med them.
9. Utan Isaacs höjder skola förödde, och Israels kyrkor förlagda warda; och jag wil stå up med swärdet öfwer Jerobeams hus.
10. Tå sände Amazia, Presten i Beth-El, til Jerobeam, Israels Konung, och lät säga honom: Amos gör et uprор emot tig uti Israels hus; landet orkar icke lida hans ord.
11. Ty Amos säger altså: Jerobeam måste dö genom swärd, och Israel skal warda fången bortförd utu sitt land.
12. Och Amazia sade til Amos: Tu Siare, gack hädan, och fly in uti Juda land, och föd tig ther, och prophetera ther;
13. Och prophetera intet mer i Beth-El; ty thet är Konungens kyrka och rikets hus.
14. Amos swarade och sade til Amazia: Jag war ingen Prophet, eller någon Prophets son; utan jag är en fäherde, then mulbär afhämtar;
15. Men HERren tog mig ifrå hjorden, och sade til mig: Gack bort och prophetera för mitt folk Israel.
16. Så hör nu HERrans ord: Tu säger: Prophetera intet emot Israel, och tala intet emot Isaacs hus.
17. Therföre säger HERren altså: Tin hustru skal i staden skämd warda, och tina söner och döttrar skola falla genom swärd, och tin åker skal med snöre utdelad warda; men tu skal dö uti et orent land, och Israel skal utu sitt land fördrifwen warda.

8. Capitel.

HERren HERren wiste mig en syn; och si, ther stod en korg med sommarfrukt.
2. Och han sade: Hwad ser tu, Amos? Men jag swarade: En korg med sommarfrukt. Tå sade HERren til mig: Änden är kommen på mitt folk Israel. Jag wil icke mer öfwerse med them;
3. Och the wisor uti kyrkorna skola uti gråt wända warda på then tiden, säger HERren HERren: ther skola många lik ligga allestädes, them man skal hemligen bortbära.
4. Hörer thetta, I som förtrycken then fattiga, och förderfwen the elända i landet,
5. Och sägen: När wil tå then nymånaden hafwa en ända, at wi måge korn sälja? och Sabbathen, at wi måge hafwa korn falt, och förminska skäppan, och förhöja siklen, och förfalska wigten?
6. På thet wi måge få the fattiga under oß för penningar, och the torftiga för et par skor, och sälja agnar för korn.
7. HERren hafwer swurit emot Jacobs högfärd: Hwad gäller, om jag sådana theras gerningar ewinnerligen förgäta skal?
8. Skulle för slika styckens skul landet icke bäfwa, och alla inbyggarena gråta? Ja, thet skal altsamman lika som med en flod öfwerlupit, och bortfördt och öfwertäckt warda, lika som floden uti Egypten gör.
9. På then tiden, säger HERren HERren, skal jag låta solen nedergå om middagen, och landet mörkt warda om ljusa dagen:
10. Jag skal förwända edra högtidsdagar i sorg, och alla edra wisor i klagogråt; och jag skal låta komma en

säck öfwer alla länder, och göra alla hufwuden skalliga, och skal göra them en sorg, lika som man sörjer öfwer enda sonen; och the skola få en ömkelig ända.

11. Si, tiden kommer, säger HERren HERren, at jag skal sända en hunger i landet: icke en hunger efter bröd, eller törst efter watn, utan efter at höra HERrans ord;

12. Så at the skola löpa omkring hit och tit, ifrå thet ena hafwet til thet andra, ifrå norr och til öster, til at söka HERrans ord, och skola dock icke finnat.

13. På then tiden skola sköna jungfrur och ynglingar försmäkta af törst;

14. The ther nu swärja wid Samarie synd, och säga: Så sant som tin gud i Dan lefwer: så sant som tin gud i BerSeba lefwer; ty the skola så falla, at the intet skola kunna upstå igen.

9. Capitel.

Jag såg HERren stå på altaret; och han sade: Slå uppå knappen, så at dörträn båfwa; ty theras girighet skal komma them alla uppå theras hufwud; och jag skal dräpa theras efterkommande med swärd, så at ingen undfly eller undslippa skal.

2. Och om the än grofwo sig ned i helfwetet, så skal dock min hand hämta them tädan; och om the än foro up i himmelen, skal jag dock stöta them neder;

3. Och om the än gömde sig ofwan uppå Carmels berg, så skal jag dock ther upsöka them, och taga them tädan; och om the än gömde sig för mina ögon i hafwets djup, så skal jag dock befalla ormarne, at the skola ther stinga them;

4. Och om the än fångne gingo för sina fiender, så skal jag dock befalla swärdet, at thet skal ther dräpa them; ty jag wil hålla mina ögon öfwer them til ondt, och icke til godt.

5. Ty HERren, HERren Zebaoth är sådan: när han kommer wid et land, försmälter thet, så at alla inbyggare gråta skola, at thet skal alt öfwer them löpa, lika som en flod, och öfwertäcka them, lika som floden i Egypten gör.

6. Han är then, som sin sal bygger i himmelen, och sin hydda grundar på jorden: han kallar watnet i hafwet, och gjuter thet på jorden; HERRE heter han.

7. Ären I, Israels barn, för mig icke lika som the Ethioper, säger HERren? Hafwer jag icke fört Israel utur Egypten, och the Philisteer utu Caphthor, och the Syrer utu Kir?

8. Si, HERrans HERrans ögon se uppå et syndigt rike, så at jag platt förgör thet af jorden; ändock jag icke Jacobs hus platt förgöra wil, säger HERren.

9. Dock likwäl si, jag wil befalla, och Israels hus sikta låta ibland alla hedningar, lika som man siktar med et såll; och kornen skola icke falla uppå jorden.

10. Alla syndare i mitt folk skola dö genom swärd, the ther säga: Then olyckan är intet så När, och hon wederfars oß intet.

11. På then tiden skal jag igen uprätta then förfallna Davids hydda, och igentäppa hennes refwor, och igenbota hwad afbrutit är, och skal upbygga henne lika som hon i förtiden warit hafwer;

12. På thet at the besitta skola the qwarlefda i Edom och the qwarblifna ibland alla hedningar, öfwer hwilka mitt namn skal predikadt warda, säger HERren, then thetta gör.

13. Si, tiden kommer, säger HERren, at man skal tillika plöja och upskära, och tillika präßa win och så; och och bergen skola drypa sött win, och alla backar skola fruktsamme wara.

14. Ty jag wil omwända mitt folks Israels fångelse, at the skola upbygga the öde städer, och besitta them, plantera wingårdar, och dricka ther win af, göra trägårdar, och äta ther frukt af.

15. Ty jag wil plantera them uti sitt land, så at the icke mer skola warda utrotade utu sitt land, thet jag them gifwit hafwer, säger HERren tin Gud.

ObadJa.

1. Capitel.

Thetta är ObadJa syn. Så säger HERren HERren om Edom: Wi hafwe hört af HERranom, at et bådskap är sändt ibland hedningarna: Up, och låter oß örliga emot them.

2. Si, jag hafwer gjort tig ringa ibland hedningarna, och mycket föraktad.

3. Titt hjertas högmod hafwer bedragit tig, efter tu bor uti stenklyftor på tina höga slott, och säger i titt hjerta: Ho wil drifwa mig här ned?

4. Om tu än fore up i höjden, lika som en örn, och gjorde titt näste ibland stjernorna, så wil jag likwäl draga tig ther neder, säger HERren.

5. Om tjufwar eller förhärjare komma om natten öfwer tig, o! huru tyst skal tu tå warda; ja, the skola nog stjäla: om winhämtare öfwer tig komma, så skola the icke lemna tig någon efterhämtning.

6. O! huru skola the utransaka Esau, och upsöka hans håfwor.

7. Alla the som i förbund med tig äro, the skola drifwa tig bort utu landet; the män ther tu sätter tin tröst til, the skola bedraga tig, och öfwerfalla tig; the som äta titt bröd, the skola förråda tig, förr än tu wet ther något af.

8. Hwad gäller, säger HERren, jag skal på then tiden nederlägga the wisa i Edom, och klokheten på Esau berg.

9. Ty tina starke i Theman skola förtwifla, på thet the alle skola förgås genom mord på Esau berg,

10. För then orätts skul, som emot tin broder Jacob bedrifwen wardt, skal tu på all skam komma, och til ewig tid förlagd warda.

11. Then tid, tå tu mot honom stod, tå främmande bortförde hans här fången, och utlänningar drogo in igenom hans portar, och kastade lott öfwer Jerusalem, tå war tu lika som en af them.

12. Tu skal intet mer se tin lust på tin broder i hans eländes tid; och skal icke mer glädja tig öfwer Juda barn, i theras jämmers tid; och skal icke tala så stolta ord med tin mun i theras ångests tid.

13. Tu skal icke indraga genom mitt folks portar i theras jämmers tid; tu skal icke se tin lust på theras olycka uti theras jämmers tid; tu skal icke sända mot theras här uti theras jämmers tid.

14. Tu skal icke stå i wägskelet, til at mörda theras flygtiga; tu skal icke förråda theras qwarblifna i theras ångests tid;

15. Ty HERrans dag är hardt när öfwer alla hedningar: lika som tu gjort hafwer, så skal tig ske igen, och såsom tu förtjent hafwer, så skal thet komma tig uppå titt hufwud igen.

16. Ty lika som I på mitt helga berg druckit hafwen, så skola alla hedningar dricka 'alt framgent; ja, the skola utsupat och upswälgat, at thet skal wara lika som ther aldrig något warit hade.

17. Men på Zions berg skola ännu somlige hulpne warda: the skola wara en helgedom; och Jacobs hus skal besitta sina besittare.

18. Och Jacobs hus skal en eld warda, och Josephs hus en låge; men Esau hus strå: the skola uptända och förtära thet, så at Esau hus intet skal qwar blifwa; ty HERren hafwer thet talat.

19. Och the söder ut skola besitta Esau berg, och the i dalen skola besitta the Philisteer; ja, the skola besitta Ephraims mark och Samarie mark; och BenJamin Gileads berg.

20. Och the fördrifne af thenna Israels barns här, hwilka ibland the Cananeer alt in til Zarphath äro, och the fördrifne af Jerusalems stad, hwilka i Sepharad äro, skola besitta the städer söder ut.

21. Och frälsare skola upkomma på Zions berg, til at döma Esau berg: altså skal tå riket wara HERrans.

Jona.

1. Capitel.

HErrans ord skedde til Jona, Amitthai son, och sade:

2. Up, och gack in uti then stora staden Nineve, och predika ther inne; förty hans ondska är kommen up för mig.

3. Men Jona stod up, och flydde ifrå HErranom, och wille ut til hafs, och kom ned til Japho; och tå han fann et skepp, som til hafs fara wille, gaf han skeppslön, och steg ther uti, på thet han skulle fara med them til hafs ifrå HErranom.

4. Tå lät HErren komma et stort wäder uppå hafwet, och en stor storm uphof sig på hafwet, så at man mente at skeppet skulle sönderga.

5. Och skeppsmännerne fruktade sig, och ropade hwar och en til sin gud, och kastade the tyg som i skeppet woro uti hafwet, at thet skulle lättare warda; men Jona war stigen ned i skeppet, låg och sof.

6. Tå gick skepparen til honom, och sade til honom: Hwi sofwer tu? Stat up, åkalla tin Gud, at Gud til äfwentyrs wille tänka uppå oß, at wi icke förgås.

7. Och then ene sade til then andra: Kommer, wi wilje kasta lott, at wi förfara måge för hwilkens skul oß så illa går; och tå the kastade lotten, råkade thet på Jona.

8. Tå sade the til honom: Säg oß hwarföre går oß så illa? Hwad är tin handel, och hwadan äst tu kommen? Utaf hwad land äst tu, och af hwad folk äst tu?

9. Han sade til them: Jag är en Ebreer, och fruktar HErran Gud af himmelen, som hafwet och thet torra gjort hafwer.

10. Tå fruktade männerne storligen, och sade til honom: Hwi hafwer tu tå thetta gjort? Ty the wißte, at han flydde ifrå HErranom; ty han hade sagt them thet.

11. Tå sade the til honom: Hwad skole wi tå göra med tig, på thet hafwet måtte oß stilla warda? Ty hafwet gick fast uppå them.

12. Han sade til them: Tager och kaster mig i hafwet, så stillas eder hafwet; ty jag wet, at sådan stor storm öfwer eder kommer, för min skul.

13. Och männerne rodde, at the måtte åter komma til lands igen: men the kunde intet; ty hafwet gick swårt uppå them.

14. Tå ropade the til HErran, och sade: Ack! HErre, låt oß icke förgås, för thenna mannens själs skul, och räkna oß icke oskyldigt blod til; ty tu, HErre, gör såsom tig täckes.

15. Och the togo Jona, och kastade honom i hafwet: tå wände hafwet igen af sin storm.

16. Och männerne fruktade HErran storligen, och gjorde HErranom offer och löfte.

2. Capitel.

Och HErren förskaffade en stor fisk, til at upsluka Jona; och *Jona war i fiskens buk tre dagar och tre nätter.*

2. Och Jona bad til HErran sin Gud i fiskens buk.

3. Och han sade: Jag ropade til HErran i min ångest, och han swarade mig; jag ropade utu helfwetes buk, och tu hörde min röst.

4. Tu kastade mig uti djupet midt i hafwet, så at floderne kommo omkring mig; alla tina wågor och böljor gingo öfwer mig.

5. Jag tänkte, at jag bortkastad war ifrå tina ögon; men jag skal ännu få se titt helga tempel.

6. Watnen omhwärfde mig alt in til mitt lif; djupet omgrep mig, sjöhwassen öfwertäckte mitt hufwud.

7. Jag sjönk ned til bergsgrunden: jorden hade beslutit mig med sina bommar ewinnerligen; men tu hafwer fört mitt lif utu förderfwet, HErre min Gud.

8. Tå min siål öfwergaf sig, tänkte
jag uppå HErran, och min bön kom
til tig uti titt helga tempel.
9. Men the som förlåta sig uppå sina
gerningar, hwilka dock intet äro, the
akta intet om nåden.
10. Men jag wil offra med tacksägelse;
mina löften wil jag betala HErranom,
at han mig hulpit hafwer.
11. Och HErren sade til fisken; och
han utsputade Jona in uppå landet.

3. Capitel.

Och HErrans ord skedde andra gån-
gen til Jona, och sade:
2. Stat up, och gack in uti then stora
staden Nineve, och predika honom then
predikan som jag tig säger.
3. Tå stod Jona up, och gick bort til
Nineve, såsom HErren sagt hade; men
Nineve war en stad tre dagsresor stor.
4. Och tå Jona begynte ingå en dags-
resa in i staden, predikade han, och sade:
Thet är ännu fyratio dagar, och så
skal Nineve förgås.
5. Tå trodde the Ninevitiske män uppå
Gud, och läto predika fasta, och drogo
säckar uppå sig, både stora och små.
6. Och tå thet kom för Konungen i
Nineve, stod han up af sitt säte, och
lade af sin purpur, och tog en säck
omkring sig, och satte sig i aska,
7. Och lät utropa och säga i Nineve,
af Konungens och hans wäldigas be-
fallning, altså: Thet skal hwarken
menniska eller djur, hwarken fä eller får,
något smaka; och man skal intet hafwa
them i bet, eller låta them watn dricka:
8. Och skola taga säckar om sig, både
folk och fä, och ropa stadeligen til
Gud; och hwar och en wände sig ifrå
sin onda wäg och ifrå sina händers
ondska.
9. Ho wet? Gud måtte omwända
sig, och ångra thet, och wända sig ifrå
sin grymma wrede, at wi icke förgås.
10. Tå nu Gud såg theras gerningar,
at the omwände sig ifrå sin onda wäg,
ångrade Gudi thet onda, som han talat
hade, at han them göra wille, och
gjorde thet intet.

4. Capitel.

Thet förtröt Jona ganska storligen;
och han wardt wred,
2. Och bad til HErran, och sade:
Ack! HErre, thet är thet som jag sade,
tå jag ännu war i mitt land; therföre
jag ock wille thet förekomma, och fly
til hafs; ty jag wet, at tu äst en
nådelig Gud, barmhertig, långmodig,
och af stor mildhet, och låter tig än-
gra thet onda.
3. Så tag tå nu min siäl ifrå mig,
HErre; ty jag wil hellre wara död
än lefwa.
4. Men HErren sade: Menar tu, at
tu skäligen wredgas?
5. Och Jona gick utu staden, och satte
sig östan för staden, och gjorde sig
ther en hydda: ther satte han sig ned
i skuggan, til thes han måtte se hwad
staden wederfaras skulle.
6. Men HErren Gud förskaffade en
kurbits, som wäxte öfwer Jona, at
then skulle skygga öfwer hans hufwud,
och wederqwicka honom i hans weder-
möda. Och Jona gladdes fast öfwer
then kurbitsen.
7. Men Gud förskaffade en mask om
morgonen, tå morgonrodnan upgick:
han åt kurbitsen, så at han förtorkades.
8. Men tå solen upgången war, för-
skaffade Gud et torrt östanwäder, och
solen stack Jona uppå hufwudet, så at
han wanmägtig wardt: tå önskade
han sin siäl döden, och sade: Jag wille
hellre wara död än lefwande.
9. Tå sade Gud til Jona: Menar tu,
at tu skäligen wredgas om kurbitsen?
Och han sade: Jag må wäl wredgas
alt in til döden.
10. Och HErren sade: Tu jämrar
tig om kurbitsen, ther tu intet uppå
arbetat hafwer, och hafwer ej heller
låtit honom upwäxa, hwilken i en natt
wardt, och i en natt förgicks;
11. Och jag skulle icke jämra mig öf-
wer Nineve, en sådan stor stad, ther
mer uti är, än hundrade tusende och
tjugu tusende menniskor, som intet weta
åtskilja emellan sin högra hand och
wenstra; ther til ock mycket djur.

Micha.

1. Capitel.

Thetta är HErrans ord, som skedde til Micha af Maresa, uti Jothams, Ahas och Jehiskia, Juda Konungars tid, thet han såg öfwer Samarien och Jerusalem.

2. Hörer alt folk; märk til, tu land, och hwad ther uti är; ty HErren HErren hafwer at tala med eder, ja, HErren utu sitt helga tempel.

3. Ty si, HErren skal utgå af sitt rum, och nederkomma, och gå uppå höjderna i landet:

4. Så at bergen skola smälta under honom, och dalarne skola remna, såsom wax smälter för elden, såsom watn, som ned åt flyta;

5. Alt thetta för Jacobs öfwerträdelses skul, och för Israels hus synders skul. Hwilken är tå Jacobs öfwerträdelse? Är thet icke Samarien? Och hwilka äro Juda höjder? Är thet icke Jerusalem?

6. Och jag wil göra Samarien til en stenhop i marken, then man lägger omkring en wingård, och skal bortslåpa thes stenar uti dalen, och bryta thet ned i grund.

7. Alla thes afgudar skola sönderslagne warda, och all thes winning med eld upbränd warda, och jag skal utöda alla thes beläten; ty the äro sammankomne af skökolön, och skola åter skökolön warda.

8. Ther måste jag gråta öfwer, och jämra mig; jag måste gå blott och naken; jag måste klaga såsom drakar, och sörja såsom strutsar.

9. Ty til thes plåga är intet råd, hwilken alt in til Juda kommen är, och skal räcka alt in til mitt folks port i Jerusalem.

10. Förkunner thet ju icke i Gath: låter icke höra, at J gråten; utan går in uti sörjekammaren, och sätter eder i aska.

11. Tu sköna stad måste omkull med all skam; then stolte warder intet mer prålande, för ångests skul; ty grannen skal taga ifrå honom hwad han hafwer.

12. Then ohörsamma staden hoppas, at thet skal icke warda så ondt; men olyckan skal komma ifrå HErranom, och in til Jerusalems port.

13. Tu stad Lachis, spän trafware före, och far tädan; ty tu hafwer warit dottren Zion et exempel til synd, och hällit Israels afguderi.

14. Tu måste gifwa fångar, så wäl som Gath. Then staden Achsib skal fela förbundet med Israels Konungar.

15. Jag skal föra tig, o Maresa, then rätta arfwingen; och thet härliga Israels rike skal warda en kula.

16. Låt afskära hären, och gack skallig öfwer tina dägeliga barn: gör tig platt skallig, såsom en örn; ty the äro fångne ifrå tig bortförde.

2. Capitel.

We them, som fara efter göra skada, och hafwa ondt för händer uti sina sängar, at the thet om *morgonen, tå* ljust warder, fullkomna *skola, ty the* äro herrar.

2. The rifwa åkrar til sig, och taga hus, hwilka the wilja: altså bedrifwa the wäld med hwars och ens hus, och med hwars och ens arf.

3. Therföre säger HErren altså: Si, jag tänker något ondt öfwer thetta slägte, ther J eder hals icke skolen undandraga, och icke gå så stolte; ty thet skal wara en ond tid.

4. På then tiden skal man sjunga en wisa om eder, och klaga: Thet är ute, skal man säga; wi äre förstörde; mitt folks land får en främmande Herre; när skal han åter skifta oß åkrarna til, som han oß borttagit hafwer?

5. Ja wäl, J skolen ingen del behålla uti HErrans menighet.

6. The säga: Man skal intet predika; ty sådan predikan kommer oß intet wid; wi warde intet så til skam.

7. Jacobs hus tröstar sig altså: Menar tu, at HERrans Ande är så aldeles borta? Skulle han thetta wilja göra? Thet är sant, mitt tal är ljufligt för the fromma;
8. Men mitt folk skickar sig så, at jag theras fiende wara måste; ty the röfwa både kjortel och mantel af them som säkre gå, lika som uti et örlig.
9. J drifwen mitt folks qwinnor ifrå sina lustiga hus, och borttagen allestädes min prydelse ifrå theras unga barn.
10. Therföre står up; J måsten eder wäg; J skolen här intet blifwa: för theras afguderis skul, måste the swårligen förderfwade warda.
11. Fore jag med drafwel, och wore en lögnpredikare, och predikade huru the dricka och swälja skulle; thet wore en Prophet för thetta folket.
12. Men jag wil församla tig, Jacob, allasamman, och låta the qwarblifna i Jsrael tilhopa komma: jag wil hafwa them tilhopa, såsom en hjord uti et fårahus, och såsom en hjord uti sin hydda, så at thet skal gny af menniskor.
13. Hjelten skal för them slå sig igenom: the skola slå sig igenom, och gå ut och in genom porten; och theras Konung skal gå för them, och HERren främst.

3. Capitel.

Och jag sade: Hörer dock, J Höfwitsmän i Jacobs hus, och J Förstar i Jsraels hus: J skullen med rätta wara the, som weta hwad rätt är;
2. Men J haten thet goda, och älsken thet onda; J skinnen them huden af, och köttet ifrå theras ben,
3. Och äten mitt folks kött; och när J hafwen dragit them huden af, så slån J them ock benen sönder, och stycken thet ifrå hwart annat, lika som uti en gryta, och lika som kött uti en kjettel.
4. Therföre, när J nu til HERran ropande warden, så skal han intet wilja höra eder, utan skal fördölja sitt ansikte för eder på then samma tiden, såsom J med edert onda wäsende förtjent hafwen.
5. Thetta säger HERren emot the Propheter som förföra mitt folk: The predika, at thet skal gå wäl, när man gifwer them äta; men om man intet gifwer them i munnen, så predika the at et örlig skal komma.
6. Therföre skal eder syn warda til en natt, och eder spådom til et mörker; solen skal nedergå öfwer Propheterna, och dagen öfwer them mörk warda;
7. Och Siarena skola til skam warda, och spåmännerne til spott; och måste allesamman skyla sig om munnen, efter ther är intet Guds ord.
8. Men jag är full med kraft och HERrans Anda; full med rätt och starkhet, at jag förkunna tör Jacob sin öfwerträdelse, och Jsrael sin synd.
9. Så hörer dock thetta, J Höfwitsmän i Jacobs hus, och J Förstar i Jsraels hus, J som styggens wid rätten, och förwänden alt thet redeligt är,
10. J som upbyggen Zion med blod, och Jerusalem med orätt:
11. Hans Höfdingar döma för skänker, hans Prester lära för lön, och hans Propheter prophetera för penningar, förlåta sig uppå HERran, och säga: Är icke HERren ibland oß? Oß kan ingen olycka uppå komma.
12. Therföre skal Zion för eder skul upplöjd warda, såsom en åkermark, och Jerusalem warda til en stenhop, och templets berg til en skogsbacke.

4. Capitel.

Men i yttersta dagarna skal thet berget, som HERrans hus uppå står, beredt warda högre än alla berg, och uphöjdt öfwer högarna; och folk skola löpa ther til.
2. Och många hedningar skola gå och säga: Kommer, låter oß gå up til HERrans berg och til Jacobs Guds hus, at han lärer oß sina wägar, och wi måge wandra på hans stigar; ty af Zion skal utgå lagen, och HERrans ord af Jerusalem.
3. Han skal döma ibland mycket folk,

och straffa många hedningar i fjerran land; the skola göra sina swärd til plogbillar, och sina spjut til liar; intet folk skal uphäfwa swärd emot thet andra, och the skola intet örlig mer föra;

4. Hwar och en skal sitta under sitt winträ och fikonträ utan fruktan; ty HErrans Zebaoths mun hafwer thet talat.

5. Ty hwart och et folk skal wandra uti sin guds namn; men wi skole wandra i HErrans wår Guds namn altid och i ewighet.

6. På then tiden, säger HErren, wil jag församla then halta, och sammansamla then fördrifna och then jag plågat hafwer;

7. Och wil göra med then halta, at hon skal få arfwingar, och göra then swaga til stort folk; och HErren skal wara Konung öfwer them på Zions berg, ifrå nu och i ewighet.

8. Och tu torn Eder, et dottren Zions fäste, tin gyldene ros skal komma, titt förra herradöme, dottren Jerusalems rike.

9. Hwarföre håller tu tig tå in til andra wänner, lika som tu icke skulle få thenna Konungen? eller lika som intet worde af thenna rådgifwaren, efter wärken är tig så uppå kommen, lika som en i barnsnöd?

10. Kära, lid dock sådan wärk, och stanka, tu dotter Zion, lika som en i barnsnöd; ty tu måste wißerligen utu staden, och bo på marken, och komma til Babel; men tu skal åter tädan hulpen warda: ther skal HErren förloßa tig ifrå tina fiender.

11. Ty många hedningar skola ju församla sig emot tig, och säga: Han är til spillo gjord; wi wilje se wår lust uppå Zion.

12. Men the weta intet HErrans tankar, och märka intet hans rådslag, at han hafwer hämtat them tilhopa, såsom kärfwar uti ladan.

13. Therföre stig up och tröska, tu dotter Zion; ty jag wil göra tig jernhorn och kopparklor, och tu skal sönderkroßa myckét folk; så skal jag til spillo gifwa theras gods HErranom, och theras häfwor honom, som råder öfwer hela werlden.

5. Capitel.

Men nu, tu krigerska, rusta tig; ty man skal belägga oß, och slå Israels domare uppå kindbenet med ris.

2. Och tu, BethLehem Ephrata, som liten äst ibland the tusende i Juda, utaf tig skal mig then komma, som i Israel en Herre wara skal; hwilkens utgång warit hafwer af begynnelsen och af ewighet.

3. Han låter plåga them, alt in til then tiden, at hon, som föda skal, födt hafwer: så skola tå the hans qwarblifne bröder igenkomma til Israels barn.

4. Men han skal träda fram, och regera uti HErrans kraft, och uti sin HErras Guds namns härlighet: och the skola bo säkert; ty han skal på then samma tiden warda härlig, så widt som werlden är.

5. Thertil skole wi ock hafwa frid för Aßur, then nu uti wårt land infallen är, och wårt hus förtrampat hafwer; ty sju herdar och åtta Förstar *skola* öfwer honom upwäckte warda;

6. The ther Aßurs land förderfwa skola med swärd, och Nimrods land med theras wapn: altså skole wi ifrån Aßur frälste warda, then uti wårt land infallen är, och wåra gränser förtrampat hafwer.

7. Och skola the qwarblifne af Jacob wara ibland många folkslag lika som en dagg af HErranom, och såsom dropparne på gräset, thet efter ingen bidar, eller efter menniskor wäntar.

8. Ja, the qwarblifne af Jacob skola wara ibland hedningarna när många folkslag, lika som et lejon ibland djuren i skogen, såsom et ungt lejon ibland en fårahjord, thet ingen afdrifwa kan, när thet drager ther igenom, nedertrampar och rifwer.

9. Ty tin hand skal behålla segren emot alla tina fiender, at alla tina owänner måste utrotade warda.

10. På then samma tiden, säger HERren, skal jag taga tina hästar ifrå tig, och förgöra tina wagnar,
11. Och utrota titt lands städer, och bryta ned alla tina fästningar;
12. Och skal utrota the trollkarlar när tig, at inga teknatydare när tig blifwa skola.
13. Jag skal förgöra tina beläten och afgudar ifrå tig, at tu icke mer skal tilbedja tina händers werk;
14. Och jag skal nederhugga tina lundar, och förlägga tina städer;
15. Och jag skal drifwa hämnd med grymhet och wrede på alla the hedningar, som icke höra wilja.

6. Capitel.

Hörer dock hwad HERren säger: Stat up, och straffa bergen, och låt högarna höra tin röst.
2. Hörer, I berg, huru HERren straffa wil, samt med the starka jordens grundwalar; ty HERren wil straffa sitt folk, och wil näpsa Israel.
3. Hwad hafwer jag gjort tig, mitt folk, och hwarmed hafwer jag betungat tig? Thet säg mig.
4. Hafwer jag ej fört tig utu Egypti land, och förlossat tig utu träldomshuset, och för tig sändt Mosen, Aaron och MirJam?
5. Mitt folk, tänk dock ther uppå hwad Balak, Konungen i Moab, i sinnet hade, och hwad Bileam, Beors son, swarade honom, alt ifrå Sittim och in til Gilgal, ther I ju uppå märka skullen, at HERren hafwer gjort eder alt godt.
6. Hwar med skal jag blidka HERran? Med bugande för then höga Guden? Skal jag blidka honom med bränneoffer och årsgamla kalfwar?
7. Menar tu, at HERren hafwer behag til många tusende wädrar, eller til olja, om än otalige strömmar fulle woro? Eller skulle jag gifwa min förska son för min öfwerträdelse? eller min lifsfrukt för min själs synd?
8. Thet är tig sagdt, menniska, hwad godt är, och hwad HERren af tig äskar, nemligen, at hålla Guds ord, och bruka kärlek, och wara ödmjuk för tin Gud.
9. HERrans röst skal ropa öfwer staden; men then titt namn fruktar, honom skal ske lycka; hörer, I slägter, hwad predikadt warder.
10. Skulle jag icke wred warda öfwer thet orättfärdiga godset uti then ogudaktiges hus, och at man wederstyggeligen gör måttet för litet?
11. Eller skulle jag gilla orätt wåg, och falskt wigt i säcken?
12. Genom hwilka hans rika mycken orätt göra, och hans inbyggare bruka lögn, och hafwa falska tungor i theras hals.
13. Therföre wil jag ock begynna plåga tig, och göra tig öde för tina synders skul.
14. Tu skal icke hafwa nog til at äta, utan skal försmäkta; och hwad tu fattar, thet skal dock likwäl intet undkomma; och hwad som undkommer, skal jag öfwerantwarda swärdet.
15. Tu skal så, och intet upskära; tu skal olja prässa, och intet smörja tig ther med, och must prässa, och intet win dricka.
16. Ty I hållen Omri gudstjenst och alla Achabs hus werk, och följen theras lära: therföre wil jag lägga tig öde, och thes inbyggare, så at man skal hwissla åt them, och I skolen til skam warda.

7. Capitel.

Ack! thet går mig lika som en, then ther efterhämtar i en wingård, ther man inga windrufwor finner til at äta, och wille dock gerna hafwa then bästa frukten.
2. Goda män äro borta i thetta land, och the rättfärdige äro intet mer ibland folket: the fara alla efter at utgjuta blod; hwar och en jagar then andra, at han skal förderfwa honom;
3. Och mena, at the göra honom wäl ther uti, när the ondt göra. Hwad Försten wil, thet säger domaren, på thet han skal göra honom en tjenst igen:

the wäldige tala efter sin egen wilja, til at göra skada, och wrängat hwart the wilja.

4. Then aldra bäste ibland them är såsom törne, och then aldra redligaste, såsom tistel; men tå tina predikares dag kommer, när tu skal hemsökt warda, så skola the icke weta hwart the skola.

5. Ingen tro sin nästa; ingen förlåte sig uppå Försten; förwara tin muns dör för henne, som sofwer på tin arm.

6. Ty sonen föraktar fadren, dottren sätter sig up emot modren, sonhustrun är emot sin swåra, och menniskans fiender äro hennes eget husfolk.

7. Men jag wil se efter HErran, och wänta efter Gud, min frälsare: min Gud skal höra mig.

8. Fröjda tig intet, min fiendska, at jag nederligger; jag skal åter upkomma; och om jag sitter i mörkret, så är dock HErren mitt ljus.

9. Jag wil bära HErrans wrede; ty jag hafwer syndat emot honom, til thes han uträttar min sak, och skaffar mig rätt: han skal föra mig uti ljuset, så at jag skal se min lust uppå hans nåd.

10. Min fiendska måste thet se, och bestå med all skam, then nu til mig säger: Hwar är HErren tin Gud? Mina ögon skola se, at hon såsom en träck på gatorna förtrampad warder.

11. På then tiden skola tina murar upbyggde warda, och Guds ord widt utkomma.

12. Och uti samma tid skola the af Aßur, och the af the fasta städer, komma til tig ifrå the fasta städer alt in til floden, ifrå thet ena hafwet in til thet andra, ifrå thet ena berget in til thet andra.

13. Ty landet skal öde warda, för sina inbyggares skul, och för theras gerningars frukts skul.

14. Men regera tu titt folk med tin staf, tin arfwedels hjord, både them som bo uti skogen allena och på åkermarken: låt them födas i Basan och Gilead, såsom af ålder.

15. Jag skal låta them se under, lika som på then tid, tå the drogo utur Egypti land;

16. At hedningarne skola thet se, och alla theras wäldige skämma sig, och lägga handen på sin mun, och tilhålla sina öron.

17. The skola sleka stoft, såsom ormar, och darra, såsom maskar på jorden uti sina hål: the skola frukta sig för HErran wår Gud, och förskräckas för tig.

18. Ho är en sådan Gud, som tu äst, then ther synder förlåter, och tilgifwer tin öfwerblifna arfwedel theras mißhandel? then icke behåller sin wrede ewinnerligen; ty han är barmhertig.

19. Han skal ännu förbarma sig öfwer oß, slå wåra mißgerningar ned, och kasta alla wåra synder uti hafwets djup.

20. Tu skal hålla Jacob trohet, och Abraham then nåd, som tu wåra fäder i förtiden swurit hafwer.

Nahum.

1. Capitel.

Thetta är tungen öfwer Nineve, och Nahums Propheties bok af Elkos.

2. Gud är nitisk, och HErren är en hämnare; ja, en hämnare är HErren, och grym; HErren är en hämnare uppå sina fiender, och then ther sina owänner intet förgäter.

3. HErren är tålig, och af stor magt, och låter intet ostraffadt blifwa: han är HErren, hwilkens wägar äro uti wäder och storm, och tjockt moln under hans fötter:

4. Then som näpser hafwet, och förtorkar thet, och uttorkar alla floder: Basan och Carmel försmäkta, och hwad som blomstras på Libanons berg, thet måste försmäkta för honom.
5. Bergen bäfwa för honom, och högarne förgås; jorden darrar för honom; ther til jordens krets, och alla the som bo ther uppå.
6. Ho kan blifwa ståndande för hans wrede? Och ho kan blifwa för hans grymhet? Hans wrede brinner såsom en eld; och hällebergen remna för honom.
7. HERren är mild, och et fäste uti nödens tid, och känner them som trösta uppå honom.
8. När floden löper öfwer, så gör han en ända med henne; men sina fiender förföljer han med mörker.
9. Hwad är tå thet, som I tagen eder före emot HERran? Han låter ther dock intet af warda; ty bedröfwelsen skal icke wara ewinnerligen.
10. Ty lika som när törnen, the ännu om hwar annan wäxa, och bästa musten hafwa, warda upbrände såsom helt torra strån;
11. Altså warder thet skalkaktiga rådet, som af tig kommer, ondt tänkande emot HERran.
12. Thetta säger HERren: The komme så tilrustade och mägtige som the wilja, så skola the likwäl omkullhuggne warda, och gå sin kos; ty jag wil förödmjuka tig, men dock icke platt förderfwa tig:
13. Utan wil tå kasta hans ok, som tu drager, ifrå tig, och slita tina band sönder.
14. Men emot tig hafwer HERren budit, at ingen titt namns säd mer blifwa skal: uti tin guds hus wil jag förgöra tig; jag skal gifwa tig en graf ibland afgudar och beläten; och tu måste til skam warda.
15. Si, på bergen komma et godt bådskaps fötter, then ther god tidning bär: Håll tina högtider, Juda, och betala tina löften; ty skalken skal icke mer komma öfwer tig: thet är platt ute med honom.

2. Capitel.

Förskingraren skal updraga emot tig, och belägga fästningar; men se tig wäl om på wägarna, rusta tig thet bästa tu kan, och stärk tig thet mästa tu förmår.
2. Man skal likwäl platt afhämta tig, och förderfwa tina winqwistar; ty HERren skal gifwa Jacob segren, lika som han Israel segren gaf.
3. Hans starkes sköldar äro röda; hans härfolk se ut såsom purpur; hans wagnar lysa såsom en eld, när thet drabba skal; theras spetsar gå hwar om annan.
4. Wagnarne rulla på gatorne, och bullra uppå wägarne; theras utseende är lika som bloß, och gå hwar om annan, lika som en ljungeld.
5. Men han skal tänka uppå sina wäldiga: dock skola the falla, hwart ut the wilja, och skola hasta sig åt murarna och til skärmen, ther the måga säkre blifwa.
6. Men the portar wid floderna warda dock uplåtne, och palatset skal nederslås.
7. Drottningen skal fången bortförd warda, och hennes jungfrur skola sucka lika som dufwor, och slå sig uppå sitt bröst.
8. Ty Nineve är lika som en dam full med watn; men thet måste förflyta. Står, står, skola the ropa; men ther skal ingen wända om igen.
9. Så röfwer nu silfwer, röfwer guld; ty här är en skatt, ther ingen ände uppå är, och ganska många kosteliga klenodier.
10. Men nu måste han platt afhämtad och utödd warda, at hans hjerta måste förtwifla, knän ostadiga wara, alla länder darra, och alla kinder blekna lika som en lerpotta.
11. Hwar är nu the lejons boning, och the unga lejons tilhåll, ther lejonet och lejoninnan med the unga lejon wistades, och ingen torde skrämma them bort?
12. Utan lejonet röfwade nog för sina ungar, och drap åt sina lejoninnor:

sina kulor upfyllte han med rof, och sin
boning med thet han rifwit hade.
13. Si, jag wil til tig, säger HErren
Zebaoth, och uptända tina wagnar i rök,
och swärdet skal upfräta tina unga le-
jon, och göra en ända på titt röfweri på
jorden, at man tina bådskaps röst intet
mer höra skal.

3. Capitel.

We then mordiska staden, then ther
full är med lögn och röfweri, och wil
af sitt röfweri intet återwända:
2. Ty ther skal man höra piskor smälla,
och hjul bullra, hästar skria, och wagnar
rulla.
3. Han förer up resenärer med blän-
kande swärd och glimmande glafwen:
ther ligga många slagne, och stora ho-
par med kroppar, så at på them intet
tal är, och man öfwer theras kroppar
falla måste;
4. Alt thetta för then dägeliga och
lustiga skökans stora boleris skul, hwil-
ken trolldom brukar, och med sitt boleri
hafwer förwärft hedningar, och med sin
trolldom land och folk.
5. Si, jag wil til tig, säger HErren
Zebaoth; jag skal upkasta tin klädefäll
öfwer titt ansikte, och skal wisa hednin-
garna tin blotthet, och Konungariken
tin skam.
6. Jag skal göra tig ganska styggelig,
och skämma tig, och göra tig til en we-
derstyggelse;
7. At alla the som tig se, skola fly
ifrå tig, och säga: Nineve är förderf-
wadt; ho wil ömka sig öfwer tig, och
hwar skal jag söka tig hugswalare?
8. Menar tu, at tu äst bättre, än then
stora staden No, som låg wid floderna,
och hade watn alt omkring sig; hwil-
kens murar och fästning war hafwet?
9. Ethiopien och Egypten war hans
otaliga magt; Put och Libya woro
tina hjelpare.
10. Likwäl måste han fördrifwen war-
da, och fången bortdraga, at hans
barn äro på alla gator slagna; om
hans ädlingar kastade man lott, och
alla hans wäldige wordo satte i kädjor
och bojor.
11. Altså måste tu ock drucken warda,
och bortgömma tig, och upsöka et fäste
för fienden.
12. Alla tina fasta städer äro lika
som fikonträn med mogna fikon: när
man skakar them, falla the honom i
munnen, som them äta wil.
13. Si, titt folk skal i tig warda til
qwinnor, och titt lands portar skola
för tina fiender öpnade warda, och el-
den skal förtära tina bommar.
14. Hämta tig watn; ty tu skal be-
laggd warda; förbättra tina fästningar;
gack uti leret, och trampa thet, och gör
starkt tegel.
15. Men elden skal förtära tig, och
swärdet döda tig; thet skal upäta tig,
lika som en flygmask; thet skal öfwer-
falla tig, lika som en flygmask; thet
skal öfwerfalla tig såsom gräshoppor.
16. Tu hafwer flere köpmän än stjer-
norna äro på himmelen; men nu skola
the utsprida sig lika som flygmask, och
flyga bort.
17. Tina Herrar äro så många som
gräshoppor, och tina Höfwitsmän lika
som flygmaskar, hwilka sig lägra uppå
gärdar i the kalla dagar; men när so-
len upgår så draga the tädan, at man
icke wet hwar the blifwa.
18. Tina herdar skola sofwa, o Ko-
nung i Assur; tina mägtige skola lägga
sig, och titt folk skal uppå bergen för-
strödt warda, och ingen skal församla
them.
19. Ingen skal begråta tin skada, el-
ler bekymra sig om tin plåga; utan
alle the som thetta om tig höra, skola
klappa med sina händer öfwer tig; ty
öfwer hwem är ej tin ondska utan
återwändo gången?

Habakuk.

1. Capitel.

Thetta är then tunge, som Propheten Habakuk sett hafwer.

2. HErre, huru länge skal jag ropa, och tu wil icke höra? Huru länge skal jag ropa til tig, för öfwerwålds skul, och tu wil icke hjelpa?

3. Hwi låter tu mig se möda och arbete? Hwi hafwer tu låtit mig se rof och öfwerwåld? Wåld går öfwer rätt.

4. Therföre måste lagen blifwa tilbaka, och ingen rätt kan til ända komma; ty then ogudaktige öfwerfaller then rättfärdige: therföre gå wrånga domar.

5. Ser ibland hedningarna, ser til, och förundrer eder; ty jag wil göra något i eder tid, thet I icke tro skolen, tå man talar ther om.

6. Ty si, jag wil upwäcka the Chaldeer, et bittert och snart folk, hwilket draga skal så widt som landet är, til at intaga the boningar som icke äro theras;

7. Och skal wara grufweligt och förfärligt, och skal bjuda och twinga såsom thet wil.

8. Theras hästar äro raskare än parder; så äro the ock ilsknare än ulfwar om aftonen; hans resenärer draga med stora hopar fjerran efter, lika som the flugo; såsom örnar hasta sig til et as.

9. The komma allesamman til at göra skada; ehwart the wilja, ther gå the igenom lika som et östanwäder, och samla fångar tilhopa såsom sand.

10. The skola bespotta Konungar och begabba Förstar: alla fästningar skola wara them et skämt; ty the skola göra ther bolwerk före, och winna them.

11. Tå skola the taga sig et nytt mod, fara fram åt, och synda; och så måste tå theras seger höra theras gud til.

12. **Men tu, HErre, min Gud, min Helige, tu som äst af ewighet, låt oss icke dö; utan låt them, HErre, allenast wara oss til straff, och låt them, o wår tröst, allenast tukta oss.**

13. Tina ögon äro rena, så at tu intet orkar se thet onda, och kan icke se uppå jämmer; hwi ser tu tå på the öfwerträdare, och tiger, at then ogudaktige upslukar then som frommare är än han;

14. Och låter menniskorna gå, lika som fiskar i hafwet, såsom maskar, the ingen herre hafwa?

15. The dragat alt med krok, och fångat med sina nät, och församlat med sina garn: thes fröjda the sig och äro glade.

16. Therföre offra the åt sina nät, och röka åt sina garn, efter thet theras del är ther igenom så fet, och theras mat så kräselig worden.

17. Therföre kasta the sina nät ännu altid ut, och wilja icke återwända at dräpa folk.

2. Capitel.

Här står jag på min wakt, och stiger på mitt fäste, och skådar och ser til hwad mig sagdt warder, och hwad jag jag skal swara honom som mig straffar.

2. Men HErren swarar mig och säger: Skrif synen, och måla henne uppå en tafla, at then ther fram om går, må thet läsa, nemligen altså:

3. Prophetian skal ju ännu fullkomnad warda i sin tid, och skal på ändalykten fri i ljuset komma, och icke fela; men om hon fördröjer, så förbida henne: hon kommer wisserligen, och skal icke fördröja.

4. Hwilken ther emot stråfwar, hans själ skal icke gå wäl; ty then rättfärdige lefwer af sin tro.

5. Men win bedrager then stolta mannen, at han icke blifwa kan; hwilken utwidgar sin själ såsom helfwetet, och är lika som döden, then intet mättas kan; utan samlar til sig alla hedningar, och församlar til sig alt folk.

6. Hwad gäller, thesse allesamman

skola göra et ordspråk om honom, och
en saga och gåta, och säga: We then,
som sitt gods förmerar med annans
mans gods: huru länge wil thet wara?
och lastar mycken träck uppå sig.
7. O, huru hastigt skola the upstå,
som tig bita? och the upwakna, som
tig bortdrifwa? och tu måste warda
them til byte.
8. Ty tu hafwer många hedningar
beröfwat; så skola alla öfwerblifne af
folken beröfwa tig igen, för menniskors
blods skul, och för then orätts skul, som
i landet och i staden och uppå alla som
ther uti bo bedrifwen är.
9. We then, som girig är, til sitt hus
wärsta, på thet han skal hafwa sitt
näste uppe i höjden, at han skal undfly
olyckan.
10. Men titt rådslag skal komma titt
hus til skam; ty tu hafwer alt för
mycket folk slagit, och syndat öfwerdå-
digt.
11. Ty stenarne i muren skola ropa,
och bjelkarne i troßningen skola swara
them:
12. We then, som bygger staden med
blod, och tilreder staden med orätt.
13. Mån thet icke ske af HERranom
Zebaoth? Hwad folken åt tig arbetat
hafwa, thet måste upbrännas i eld,
och ther menniskorna trötte uppå
wordne äro, thet måste förtappadt
warda.
14. **Ty jorden skal full warda af
HERrans äras kunskap, lika som
watnet, som öfwertäcker hafwet.**
15. We tig, som skänker uti för tin
nästa, och blandar tin galla ther uti,
och gör en drucken, på thet tu skal se
hans blygd.
16. Man skal ock mätta tig med skam
för ära: så drick tu ock nu, at tu må
omkull ligga; ty kalken i HERrans
högra hand skal omfatta tig, och tu
måste skamligen spy för tin härlighet.
17. Ty then orätt uppå Libanon be-
drifwen skal öfwerfalla tig, och the
förstörda djur skola förskräcka tig, för
menniskors blods skul, och för then
orätts skul, som i landet och i staden
och uppå alla the ther uti bo bedrif-
wen är.
18. Hwad kan tå belätet hjelpa, thet
thes mästare gjort hafwer, och thet
falska gjutna belätet, ther thes mästa-
re förlåt sig uppå, at han stumma af-
gudar gjorde?
19. We honom, som säger til en stock.
Wakna up; och til stumma stenen:
Stat up. Huru skulle then kunna
någon lära? Si, then är öfwerdragen
med guld och silfwer, och ther är ingen
ande uti.
20. Men HERren är i sitt helga tem-
pel: hela werlden ware tyst för honom.

3. Capitel.

Thetta är Propheten Habakuks bön
för the oskyldige.
2. HERre, jag hafwer hört titt rykte,
så at jag förskräcktes; HERre, tu gör
titt werk lefwande midt i åren, och
låter thet kunnigt warda midt i åren:
när bedröfwelse å färde är, så tänker
tu uppå barmhertighet.
3. Gud kom sönnan efter, och then
Helige ifrå thet berget Paran. Sela.
Af hans låf war himmelen full, och af
hans ära war jorden full.
4. Hans sken war såsom et *ljus*; *strim-
mor* gingo af hans händer: ther war
hans magt hemligen.
5. För honom gick pestilentie; och
plåga gick ut, ehwart han gick.
6. Han stod och mätte landet; han
såg til, och förskingrade hedningarna,
så at werldens berg förkroßade wordo,
och sig buga måste alla högar i werlden,
tå han gick uti werlden.
7. Jag såg the Ethiopers hyddor i we-
dermöda, och the Midianiters tjäll be-
dröfwade.
8. War tu icke, HERre, wred i flo-
den? och tin grymhet i watnet, och
tin ogunst i hafwet, tå tu red på tina
hästar, och tina wagnar behöllo segren?
9. Tu drog fram bågen, såsom tu
slägterna swurit hade, Sela; och delade
strömmarna i landet.
10. Bergen sågo tig, och wordo bedröf-
wade; wattuströmmen gick sin kos;

djupet lät höra sig; höjden hof sina händer up;
11. Sol och måne stodo stilla; tina pilar foro bort åt med et sken, och tin glaf med ljungelds-blänkande.
12. Tu nedertrampade landet i wrede, och söndertröskade hedningarna i grymhet.
13. Tu drog ut til at hjelpa titt folk, til at hjelpa tin Smorda; tu söndersslog hufwudet uti then ogudaktiges hus, och blottade grunden alt in til halsen. Sela.
14. O! at tu wille banna hufwudets spiror, samt med thes byar, hwilka såsom et wäder komma til at förströ mig, och glädja sig, lika som the upslukade the elända hemligt.
15. Tina hästar gå i hafwet uti stor watns träck.
16. Efter jag sådant hörer, så är min buk bedröfwad; mina läppar darra af rop; war går i mina ben; jag är bedröfwad wid mig. Ack! at jag hwila måtte i bedröfwelsens tid, tå wi updrage til thet folk som emot oß strider.
17. Ty fikonträet skal icke grönskas, och ther skal ingen frukt wara på winträn; arbetet uppå oljoträet felar, och åkrarne bära ingen föda; och fåren skola ryckas utu fårahusen, och intet få skal wara uti fähusen.
18. Men jag wil glädja mig af HERranom, och wara glad i Gud min Frälsare.
19. Ty HERren HERren är min kraft; och han skal göra mina fötter lika som hjortars fötter; och skal föra mig up i höjden, så at jag sjunger på mina strängaspel.

Zephanja.

1. Capitel.

Thetta är HERrans ord, som skedde til Zephanja, Chusi son, Gedalja sons, Amarja sons, Hiskia sons, uti Josia tid, Amons sons, Juda Konungs.
2. Jag skal taga bort all ting utu landet, säger HERren.
3. Jag skal borttaga både folk och fä, både himmelens foglar och fiskarna i hafwet, samt med afgudarna och the ogudaktiga; ja, jag skal utrota menniskorna af landet, säger HERren.
4. Jag skal uträcka min hand öfwer Juda och öfwer alla them som i Jerusalem bo: altså skal jag borttaga thet qwar är af Baal; ther til the namn Munkar och Prester utu thetta rum,
5. Och them som på taken tilbedja himmelens här, them som honom tilbedja, och swärja dock wid HERran, och wid Malcham ther jemte;
6. Och them som affalla ifrå HERranom, och intet fråga efter HERran, och intet akta honom.
7. Warer tyste för HERranom HERranom; ty HERrans dag är för handen; ty HERren hafwer tilredt et slagtoffer, och budit ther sina gäster til.
8. Och på HERrans slagtoffers dag skal jag hemsöka Förstarna och Konungsbarnen och alla them som bära en främmande kyrkoskrud.
9. Och skal jag then tiden hemsöka them, som öfwer tröskelen springa, the theras Herrars hus upfylla med rof och bedrägeri.
10. På then tiden, säger HERren, skal uphäfwa sig et högt rop ifrå fiskporten, och en gråt ifrå then andra porten, och en stor jämmer på högarna.
11. Jämrer eder, I som bon i qwarnen; ty hela krämarefolket är borta, och alle the som penningar församla äro förgångne.
12. På then tiden skal jag utransaka Jerusalem med lyktor, och skal hemsöka them som ligga på sin drägg, och säga i

sitt hjerta: HERren warder hwarken godt eller ondt görande.

13. Och theras ågodelar skola til rofs warda, och theras hus til et öde; the skola bygga hus, och intet bo ther uti; the skola plantera wingårdar, och intet win dricka ther af.

14. Ty HERrans stora dag är hardt för handen; han är hardt när, och hastar swårligen: när thet ropet om HERrans dag kommande warder, så skola the starke ropa bitterligen.

15. Ty thenna dagen är en grymhets dag, en bedröfwelses och ångests dag, en wäders och storms dag, en mörkers och dimmas dag, en molns och töckns dag,

16. En basuns och trumpets dag emot the fasta städer och höga borgar.

17. Jag skal göra menniskorna bekymmer, så at the skola gå omkring såsom the blinde, therföre at the mot HERran syndat hafwa: theras blod skal utgjutit warda, lika som thet stoft wore, och theras kroppar såsom träck.

18. Theras silfwer och guld skal intet kunna hjelpa them på HERrans wredes dag; utan hela landet skal genom hans nits eld förtärdt warda; ty han skal snarligen en ända göra med alla them som bo i landet.

2. Capitel.

Församler eder, och kommer hit, I obehageliga folk,

2. Förr än domen utgår, så at I om dagen bortryken, såsom et stoft; förr än HERrans grymma wrede öfwer eder kommer; förr än HERrans wredes dag öfwer eder kommer.

3. Söker HERran, alle I elände i landet, I som hans rätter hållen: söker rättfärdigheten, söker ödmjukheten; på thet at I på HERrans wredes dag mågen beskyddade warda.

4. Ty Gaza måste öfwergifwen warda, och Askelon förödd; Asdod skal om middagen förjagad warda, och Ekron utrotad warda.

5. We them, som bo nedre wid hafwet, the krigare; HERrans ord skal komma öfwer eder. Tu Canaan, the Philisteers land, jag skal förgöra tig, så at ther ingen mer bo skal.

6. Ther skola nedre wid hafwet wara altsammans herdehus och fårahus;

7. Och thet samma skal warda the qwarblifna af Juda hus til del, at the ther uppå beta skola; om aftonen skola the lägra sig uti Askelons hus, tå nu HERren theras Gud them återsökt, och theras fängelse wändt hafwer.

8. Jag hafwer hört Moabs hädelse, och Ammons barns försmädelse, ther the med hafwa försmädat mitt folk, och berömt sig öfwer theras gränser.

9. Nu wäl, så sant som jag lefwer, säger HERren Zebaoth, Israels Gud, Moab skal warda lika som Sodom, och Ammons barn lika som Gomorra; ja lika som en näßelbuske och en saltgrufwa och et ewigt öde: the qwarblifne af mitt folk skola beröfwa them, och the öfwerblifne af mitt folk skola ärfwa them.

10. Thet skal wederfaras them, för theras högfärd, at the hafwa försmädat HERrans Zebaoths folk, och berömt sig öfwer them.

11. Förskräckelig skal HERren wara öfwer them; ty han skal *förlägga alla gudar på jorden, och alla öar ibland hedningarna skola tilbedja honom, hwar och en i sitt rum.*

12. Och I, Ethioper, skolen genom mitt swärd slagne warda.

13. Och han skal sträcka sin hand norr ut, och förgöra Aßur; han skal göra Nineve öde, torrt såsom en öken,

14. Så at sig ther uti lägra skola allahanda djur ibland hedningarna; och rördromar och ufwar skola bo på theras torn, och skola sjunga i gluggarna, och korpar på bjelkarne; ty cederbrädena skola afrifna warda.

15. Thenna är then lustiga staden, then så säker bodde, och sade i sitt hjerta: Jag äret, och ingen annan; huru är han så öde worden, så at djuren bo ther inne? Och hwilken som ther fram om går, han hwißlar til honom, och slår med handen öfwer honom.

3. Capitel.

We then styggeliga, slemma och tyranniska staden.

2. Han wil intet höra, eller låta sig tukta; han wil icke trösta uppå HERran, eller hålla sig til sin Gud.

3. Hans Förstar äro ther inne rytande lejon, och hans domare ulfwar om aftonen, hwilka intet låta qwar blifwa in til morgonen.

4. Hans Propheter äro lösaktige och föraktare; hans Prester oskära helgedomen, och bedrifwa wåld under lagens sken.

5. Men HERren, som ibland them är, lärer wäl rätt, och gör intet ondt; han låter hwar morgon uppenbart lära sina rätter, och håller intet up; men the onde wilja intet lära skämmas.

6. Therföre wil jag utrota thetta folket, föröda theras borgar, och göra theras gator så tomma, at ingen ther på gå skal: theras städer skola förstörde warda, så at ther ingen mer bor.

7. Jag lät säga tig: Mig skal tu frukta, och låta tukta tig, så worde hans boning icke utrotad, och intet ther af komme, ther jag honom med hemsöka skal; men the woro oförsumlige at göra allahanda ondska.

8. Therföre, säger HERren, måsten J ock bida mig, til thes jag upstår i sinom tid, tå jag ock döma skal, och församla hedningarna, och låta Konungarikena tilhopa komma, til at gjuta min wrede öfwer them, ja, all min grymhets wrede; ty hela werlden skal genom mitt nits eld förtärd warda.

9. Tå wil jag annorlunda låta predika til folken med wänliga läppar, at the allesamman skola åkalla HERrans namn, och tjena honom endrägteligen.

10. Man skal hafwa mina tilbedjare, the förströdda, på hinsidan floden i Ethiopien, til mig för en skänk.

11. På then samma tiden skal tu intet mer skämmas öfwer alt titt wäsende, ther tu med emot mig syndat hafwer; ty jag wil taga the stolta helgon ifrå tig, at tu icke mer skal uphäfwa tig för mitt helga bergs skul.

12. Jag skal låta öfwerblifwa i tig et fattigt ringa folk; the skola trösta uppå HERrans namn.

13. The qwarblifne i Israel skola intet ondt göra, eller lögn tala; och man skal icke finna någon bedrägelig tunga i theras mun; utan the skola födas och ro hafwa, utan all fruktan.

14. Fröjda tig, tu dotter Zion; ropa Israel; war glad och fröjda tig af alt hjerta, tu dotter Jerusalem;

15. Ty HERren hafwer borttagit titt straff, och afwändt tina fiender; HERren, Israels Konung, är när tig, at tu intet mer behöfwer frukta tig för någon olycka.

16. På then samma tiden skal man säga til Jerusalem: Frukta tig intet; och til Zion: Låt tina händer icke nedfalla;

17. Ty HERren tin Gud är när tig, en stark frälsare: han skal fröjda sig öfwer tig, och wara tig wänlig, och förlåta tig thet, och skal glädjas öfwer tig med hög röst.

18. Them som igenom menniskors stadgar plågade woro wil jag bortskaffa, at the skola ifrå tig komma, hwilka stadgar tin tunge woro, för hwilka tu skylld war.

19. Si, jag skal på then tiden göra en ända uppå alla them som tig ondt göra, och skal hjelpa then halta, och församla then fördrifna, och skal sätta them til låf och ära i alla land, ther man them föraktar.

20. På then tiden skal jag låta komma eder här in, och på then samma tiden församla eder; ty jag skal sätta eder til låf och ära ibland alla folkslag på jorden, tå jag edert fängelse omwändande warder för edra ögon, säger HERren.

Haggai.

1. Capitel.

Uti andra året Konungs Darius, uti sjette månaden, på första dagen i månaden, skedde HERrans ord, genom then Propheten Haggai, til Serubbabel, Sealthiel son, Juda Förste, och til Jehosua, Jehozadaks son, then öfwerste Presten, och sade:

2. Så säger HERren Zebaoth: Thetta folket säger: Tiden är ännu icke kommen, at man HERrans hus byggа skal.

3. Och HERrans ord skedde, genom then Propheten Haggai, sägande:

4. Mån tå eder tid wara kommen, at I bo skolen uti hwälfda hus, och thetta huset måste öde stå?

5. Nu, så säger HERren Zebaoth: Ser huru thet går eder.

6. I sån mycket, och fören litet in; I äten, och warden dock intet mätte; I dricken, och warden dock icke otörstige; I kläden eder, och kunnen dock icke wärma eder; och then ther penningar förtjenar, han lägger them uti en hålig pung.

7. Så säger HERren Zebaoth: Ser huru thet går eder.

8. Går up på berget, och hämter trä, och bygger huset; thet skal wara mig tacknemligt, och jag skal bewisa min ära, säger HERren.

9. Ty I wänten wäl efter mycket, och si, thet warder litet; och om I än fören thet hem, så blåser jag dock thet bort. Hwi så? säger HERren Zebaoth? Therföre at mitt hus så öde står, och hwar och en hastar med sitt hus.

10. Therföre hafwer himmelen förhållit daggen öfwer eder, och jorden sin frukt;

11. Och jag hafwer kallat torka både öfwer land och berg, öfwer korn, win, olja, och öfwer alt thet utaf jorden kommer, och öfwer folk och fä, och öfwer alt händers arbete.

12. Tå hörde Serubbabel, Sealthiel son, och Jehosua Jehozadaks son, then öfwerste Presten, och alle öfwerblifne af folket, sådan HERrans theras Guds röst och Prophetens Haggai ord, såsom HERren theras Gud honom sändt hade; och folket fruktade sig för HERran.

13. Tå sade Haggai, HERrans Ängel, som HERrans bådskap hade til folket: Jag är med eder, säger HERren.

14. Och HERren upwäckte Serubbabels anda, Sealthiels sons, Juda Förstes, och Jehosua anda, Jehozadaks sons, then öfwerste Prestens, och alt thet öfwerblifna folkets anda; så at the kommo, och arbetade uppå HERrans Zebaoths theras Guds hus.

2. Capitel.

På fjerde och tjugonde dagen i sjette månaden, uti andra året Konungs Darius,

2. På första och tjugonde dagen i sjunde månaden, skedde HERrans ord, genom then Propheten Haggai, och sade:

3. Tala til Serubbabel, Sealthiel son, Juda Förste, och til Jehosua, Jehozadaks son, then öfwerste Presten, och til thet igenblifwa folket, och säg:

4. Hwilken är ibland eder igenblifwen, som thetta hus i thes förra härlighet sett hafwer? Och huru synes eder nu ther om? Är thet icke så, at thet tyckes eder intet wara?

5. Och nu, Serubbabel, haf et godt mod, säger HERren; haf et godt mod, tu Jehosua Jehozadaks son, öfwerste Prest; hafwer et godt mod, alt folk i landet, säger HERren, och arbeter; ty jag är med eder, säger HERren Zebaoth.

6. Efter thet ordet tå jag et förbund med eder gjorde, när I utur Egypten drogen, skal min ande blifwa när eder; frukter eder intet.

7. Ty så säger HERren Zebaoth: Thet är ännu en liten tid, at jag skal

röra himmel och jord, hafwet och
thet torra;
8. Ja, alla hedningar skal jag röra:
så skal tå komma alla hedningars
tröst; och jag wil göra thetta hus
fullt med härlighet, säger HErren
Zebaoth.
9. Ty mitt är både silfwer och guld,
säger HErren Zebaoth.
10. Thetta sista husets härlighet
skal större warda, än thet förstas wa-
rit hafwer, säger HErren Zebaoth;
och jag skal frid gifwa i thetta rum-
met, säger HErren Zebaoth.
11. På fjerde och tjugonde dagen, i
nionde månaden, uti andra året Da-
rius, skedde HErrans ord til then
Propheten Haggai, och sade:
12. Thetta säger HErren Zebaoth:
Fråga Presterna om lagen, och säg:
13. Om någon bure heligt kött uti
sina kläders sköte, och komme sedan
med sitt klädesköt wid bröd, mos, win,
olja, eller hwad thet för spis wara
kunde, worde thet ock heligt? Och
Presterne swarade och sade: Nej.
14. Haggai sade: Om nu en, som af
et wederkommit as oren är, komme
wid något af thessa tingen, worde thet
ock orent? Presterne swarade och sade:
Thet worde orent.
15. Tå swarade Haggai och sade:
Altså är ock thetta folket och thessa
menniskor för mig, säger HErren;
och alt theras händers werk, och hwad
the offra, thet är orent.
16. Och nu, ser huru thet eder gångit
är ifrå thenna dagen och tilförene,
förr än en sten på then andra laggd
wardt af HErrans tempel:
17. At när en kom til kornhopen, som
skulle hålla tjugu mått, så woro ther
som nogast tio; kom han til prässen,
och mente upfylla femtio åm, så woro
ther som nogast tjugu.
18. Ty jag plågade eder med torka,
brandkorn och hagel uti alt edert ar-
bete: likwäl omwänden I eder intet
til mig, säger HErren.
19. Så ser nu ther uppå, ifrå thenna
dag och tilförene, nemligen, ifrå fjerde
och tjugonde dagen i nionde månaden
alt in til then dagen, tå HErrans
tempel grundadt wardt; ser ther uppå.
20. Ty säden ligger ännu i lårarna,
och ingen ting bär ännu något, hwar-
ken wintrå, fikonträ, granatträ, eller
oljoträ; men ifrå thenna dagen wil
jag gifwa wälsignelse.
21. Och HErrans ord skedde andra
gången til Haggai, på fjerde och tju-
gonde dagen i månaden, och sade:
22. Tala til Serubbabel, Juda Förste,
och säg: Jag skal röra himmel och jord,
23. Och skal omstörta rikens säten,
och förgöra the mägtiga hedningars
riken, och skal omstörta både wagn och
resenär, så at både häst och man skola
nederfalla, hwar och en genom then
andras swärd.
24. På then samma tiden, säger
HErren Zebaoth, skal jag taga tig,
Serubbabel Sealthiel son, min tjenare,
säger HErren, och wil hålla tig såsom
en signetsring; ty jag hafwer utwalt
tig, säger HErren Zebaoth.

SacharJa.

1. Capitel.

Uti åttonde månaden i andra året
Konungs Darius skedde thetta HEr-
rans ord til SacharJa, Berechia son,
Iddo sons, then Propheten, och sade:
2. HErren hafwer wred warit uppå
edra fäder.
3. Och säg til them: Thetta säger
HErren Zebaoth: Wänder eder til
mig, säger HErren Zebaoth; så wil
jag wända mig til eder, säger HEr-
ren Zebaoth.
4. Warer icke såsom edra fäder, för
hwilka the förra Propheter predikade,
och sade: Så säger HErren Zebaoth:

Wänder eder ifrån edra onda wägar och ifrån edert onda wäsende; men the hörde intet, och skötte intet om mig, säger HErren.

5. Hwar äro nu edra fäder och Propheter? Lefwa the ock ännu?

6. Hafwa mina ord och mina rätter, som jag böd genom mina tjenare Propheterna, icke kommit in til edra fäder, at the hafwa måst wända sig om, och säga: Lika som HErren Zebaoth i sinnet hade at göra mot oß, efter som wi gingo och gjorde, altså hafwer han ock gjort emot oß?

7. På fjerde och tjugonde dagen, i ellofte månaden, som är then månaden Sebat, uti andra året Konungs Darius, skedde thetta HErrans ord til SacharIa, Berechia son, Iddo sons, then Propheten, och sade:

8. Jag såg om natten; och si, en man satt på en röd häst, och han höll ibland myrtenträn i dalen; och bak för honom woro röda, bruna och hwita hästar.

9. Och jag sade: Min Herre, ho äro theße? Och Ängelen, som med mig talade, sade til mig: Jag wil kungöra tig ho theße äro.

10. Och mannen, som höll ibland myrtenträen, swarade och sade: Theße äro the, som HErren utsändt hafwer, til at draga genom landet.

11. Men the swarade HErrans Ängel, som ibland myrtenträen höll, och sade: Wi hafwe dragit igenom landet; och si, alla land sitta stilla.

12. Tå swarade HErrans Ängel, och sade: HErre Zebaoth, huru länge wil tu tå icke förbarma tig öfwer Jerusalem och öfwer Juda städer, uppå hwilka tu hafwer wred warit i theßa sjuttio år?

13. Och HErren swarade Ängelen, som med mig talade, wänliga ord och trösteliga ord.

14. Och Ängelen, som med mig talade, sade til mig: Predika, och säg: Thetta säger HErren Zebaoth: Jag hafwer stort nit haft öfwer Jerusalem och Zion.

15. Men jag är ganska wred uppå the stolta hedningar; ty jag war icke utan litet wred: men the hulpo til förderf.

16. Therföre, så säger HErren: Jag wil åter wända mig til Jerusalem med barmhertighet; och mitt hus skal ther uti upbygdt warda, säger HErren Zebaoth: ther til skal timmersnöret i Jerusalem dragit warda.

17. Och predika ytterligare, och säg: Thetta säger HErren Zebaoth: Mina städer skal åter gå wäl; och HErren skal åter trösta Zion, och skal åter utwälja Jerusalem.

18. Och jag hof up mina ögon, och såg; och si, ther woro fyra horn.

19. Och jag sade til Ängelen, som med mig talade: Ho äro theße? Han sade til mig: Theße äro the hornen, som Juda, Israel och Jerusalem förskingrat hafwa.

20. Och HErren wiste mig fyra smeder.

21. Tå sade jag: Hwad wilja theße göra? Han sade: Theße äro the hornen, som Juda så förskingrat hafwa, at ingen hafwer kunnat uplyfta sitt hufwud: til at afskräcka them äro theße komne, på thet the skola afstöta hedningarnas horn, hwilka hornet uphäfwit hafwa öfwer Juda land, til at förskingra thet.

2. Capitel.

Och jag hof mina ögon up och såg; och si, en man hade et mätesnöre i handen.

2. Och jag sade: Hwart går tu? Men han sade til mig: Til at mäta Jerusalem, och se huru bredt och långt thet wara skal.

3. Och si, Ängelen, som med mig talade, gick ut; och en annan Ängel gick ut emot honom,

4. Och sade til honom: Löp bort, och tala til then unga mannen, och säg: Jerusalem skal besuttit warda utan murar, för mycket folks och boskaps skul, som ther inne wara skal.

5. Och jag wil, säger HErren, wara en eldsmur ther omkring, och skal wara ther inne, och bewisa mig härlig ther inne.

6. O! o! flyr utu nordlandet, säger HERren; ty jag hafwer förstrött eder uti fyra wäder under himmelen, säger HERren.
7. O Zion, tu som bor när dottren Babel, fly.
8. Ty så säger HERren Zebaoth: Han hafwer sändt mig til hedningarna, som eder beröfwat hafwa; theras magt hafwer en ända; then eder rörer, han rörer hans ögnasten.
9. Ty si, jag wil uphäfwa min hand öfwer them, at the skola warda them et rof, som them tjent hafwa; at I skolen förnimma, at HERren Zebaoth mig sändt hafwer.
10. Fröjda tig, och war glad, tu dotter Zion; ty si, jag kommer, och wil bo när tig, säger HERren.
11. Och på then tiden skola många hedningar gifwa sig in til HERran, och skola wara mitt folk; och jag skal bo när tig, at tu skal förnimma, at HERren Zebaoth mig til tig sändt hafwer.
12. Och HERren skal ärfwa Juda för sin del uti thet helga landet, och skal åter utwälja Jerusalem.
13. Alt kött ware stilla för HERranom; ty han är upstånden ifrå sitt helga rum.

3. Capitel.

Och mig wardt wist then öfwerste Presten Jehosua, stående för HERrans Ängel; och Satan stod på hans högra hand, på thet han skulle stå honom emot.
2. Och HERren sade til Satan: HERren näpse tig, Satan; ja HERren näpse tig, then Jerusalem utwalt hafwer: är icke thetta en brand, som utur elden uthulpen är?
3. Och Jehosua hade orena kläder uppå, och stod för Ängelen,
4. Hwilken swarade och sade til them som för honom stodo: Tager the orena kläder utaf honom. Och han sade til honom: Si jag hafwer tagit tina synder ifrå tig, och hafwer klädt tig uti högtidskläder.
5. Och jag sade: Sätter en ren hatt uppå hans hufwud. Och the satte en ren hatt uppå hans hufwud, och drogo kläder uppå honom; och HERrans Ängel stod ther.
6. Och HERrans Ängel betygade Jehosua, och sade:
7. Thetta säger HERren Zebaoth: Om tu wandrar på mina wägar, och håller min wakt, så skal tu regera mitt hus, och bewara mina gårdar; och jag skal få tig några af them som här stå, som tina ledsagare wara skola.
8. Hör til, Jehosua, öfwerste Prest, tu och tina wänner, som för tig bo, ty the äro undersmän; ty si, jag wil låta komma min tjenare Zemah.
9. Ty si, uppå then ena stenen, som jag för Jehosua lagt hafwer, skola sju ögon wara; men si, jag skal uthugga honom, säger HERren Zebaoth, och skal borttaga thet landets synder på en dag.
10. På then samma tiden, säger HERren Zebaoth, skal hwar bjuda then andra under winträ och under fikonträ.

4. Capitel.

Och Ängelen, som med mig talade, kom igen, och wäckte mig, lika som en af sömn upwäckt warder.
2. Och han sade til mig: Hwad ser tu? Men jag sade: Jag ser; och si, ther stod en ljusstake altsamman af guld, med en skål ofwan uppå, ther sju lampor på woro, och ju sju slefwar wid en lampa;
3. Och tu oljoträn ther när, et på högra sidan wid skålen, thet andra på then wänstra.
4. Och jag swarade och sade til Ängelen, som med mig talade: Min Herre, hwad är thetta?
5. Och Ängelen, som med mig talade, swarade och sade til mig: Wet tu icke hwad thetta är? Jag sade: Nej, min Herre.
6. Och han swarade och sade til mig: Thet är HERrans ord om Serubbabel: Thet skal icke ske igenom någon här eller magt; utan igenom min Anda, säger HERren Zebaoth.

7. Ho åst tu, stora berg, som dock för
Serubbabel en slättmark warda måste?
Och han skal lägga then första stenen, så
at man ropa skal: Til lycka, til lycka!
8. Och HErrans ord skedde til mig,
och sade:
9. Serubbabels händer hafwa grun-
dat thetta huset; hans händer skola ock
fullkomnat, på thet I förnimma sko-
len, at HErren Zebaoth mig til eder
sändt hafwer.
10. Ty ho är then, som thesza ringa
dagar föraktar, i hwilka man dock skal
glädja sig, och se murlodet uti Serub-
babels hand, med the sju, som HEr-
rans ögon äro, the ther öfwer hela lan-
det löpa?
11. Och jag swarade och sade til ho-
nom: Hwad äro thesza tu oljoträen, på
högra och wänstra sidan om ljusstaken?
12. Och jag swarade andra gången
och sade til honom: Hwad äro the twå
grenarne af oljoträen, som stå wid the
twå gyldene ljussaxarne, ther man med
aftager?
13. Och han sade til mig: Wet tu icke
hwad the äro? Jag sade: Nej, min
Herre.
14. Och han sade: Thet äro the tu
oljobarn, som stå när honom, som råder
öfwer alla land.

5. Capitel.

Och jag lyfte åter mina ögon up och
såg; och si, ther war et flygande bref.
2. Och han sade til mig: Hwad ser
tu? Och jag sade: Jag ser et flygande
bref; thet är tjugu alnar långt, och tio
alnar bredt.
3. Och han sade til mig: Thet är then
förbannelsen, som utgår öfwer hela
landet; ty alla tjufwar warda efter
thetta bref fromme dömde, och alla men-
edare warda efter thetta bref fromme
dömde.
4. Men jag wil hafwat fram, säger
HErren Zebaoth, at thet skal komma
tjufwarne hem, och them som falskt
swärja wid mitt namn, och skal blif-
wa uti theras hus, och skal uptära thet
med thes trä och stenar.
5. Och Ängelen, som med mig talade,
gick ut, och sade til mig: Lyft tina
ögon up och se hwad går ther ut?
6. Och jag sade: Hwad är thet? Men
han sade: En skäppa går ther ut; och
han sade: Thet är theras anseende i
hela landet.
7. Och si, ther for en centner bly; och
ther war en qwinna, hwilken i skäppan
satt.
8. Men han sade: Thet är afgude-
riet; och han kastade henne uti skäp-
pan, och hof then blyklimpen ther
ofwan uppå.
9. Och jag lyfte mina ögon up, och
såg; och si, twå qwinnor gingo ut, och
hade wingar, the ther drefwos af wä-
dret; och thet woro wingar, lika som
storkars wingar; och the förde skäppan
mellan jorden och himmelen.
10. Och jag sade til Ängelen, som
med mig talade: Hwart föra the
skäppan?
11. Men han sade til mig: At henne
skal et hus bygdt och tilredt warda uti
Sinear land, och ther satt warda på
sin botn.

6. Capitel.

Och jag lyfte åter mina ögon up och
såg; och si, ther woro fyra wagnar,
som gingo ut emellan tu berg; och
bergen woro af koppar.
2. För första wagnen woro röda hä-
star; för then andra wagnen woro
swarta hästar;
3. För then tredje wagnen woro hwi-
ta hästar; för then fjerde wagnen wo-
ro brokiga hästar.
4. Och jag swarade och sade til Än-
gelen, som med mig talade: Min
Herre, ho äro thesze?
5. Ängelen swarade och sade til mig:
Thet äro the fyra wäder under him-
melen, som utgå, at the framträda
skola för honom, som råder öfwer alla
land.
6. Ther the swarta hästarne före wo-
ro, the gingo norr åt, och the hwita
gingo efter them; men the brokiga gin-
go söder åt.

7. The starka gingo, och drogo omkring, så at the foro igenom alla land. Och han sade: Går åstad, och drager igenom landet. Och the drogo igenom landet.
8. Och han kallade mig, och talade med mig, och sade: Si, the som norr åt draga, the låta min Anda hwilas i nordlandet.
9. Och HErrans ord skedde til mig, och sade:
10. Tag af fångarna, nemligen, af Heldai och af Tobia och af Jedaja; och kom tu på then samma dagen, och gack in uti Josia Zephanja sons hus, hwilka af Babel komne äro.
11. Men tag silfwer och guld, och gör twå kronor, och sätt them uppå Josua, then öfwerste Prestens hufwud, Jozadaks sons;
12. Och säg til honom: Thetta säger HErren Zebaoth: Si, ther är en man, som heter Zemah; under honom skal thet gro; och han skal bygga HErrans tempel;
13. Ja, HErrans tempel skal han bygga; han skal bära skruden, och skal sitta och råda på sin stol; skal ocksä wara en Prest på sin stol; och ther skal frid wara mellan them båda.
14. Och kronorna skola wara Helem, Tobia, Jedaja och HenZephanja son til en åminnelse i HErrans tempel.
15. Och the skola komma fjerran efter, som uppå HErrans tempel bygga skola. Så skolen J förnimma, at HErren Zebaoth mig til eder sändt hafwer; och thet skal ske, så framt J hörande warden HErrans eder Guds röst.

7. Capitel.

Och thet skedde i fjerde året Konungs Darius, at HErrans ord skedde til SacharJa, på fjerde dagen af nionde månaden, then Chislev heter;
2. Tå SarEzer och RegemMelech, samt med theras män, sände til BethEl, til at bedja in för HErranom,
3. Och läto säga Presterna, som woro omkring HErrans Zebaoths hus, och til Propheterna: Skal jag ock ännu gråta i femte månaden, och twinga mig, såsom jag nu i några år gjort hafwer?
4. Och HErrans Zebaoths ord skedde til mig, och sade:
5. Tala til alt folket i landet, och til Presterna, och säg: Tå J fastaden, och jämraden eder, i femte och sjunde månaden i thessa sjuttio år, hafwen J tå fastat mig?
6. Eller tå J äten och drucken, hafwen J icke ätit och druckit för eder sjelfwa?
7. Är icke thetta, som HErren predika lät genom the förra Propheter, tå Jerusalem ännu besuttit war, och hade nog, samt med sina städer omkring, och tå ther folk bodde, både söder ut och i dalarne.
8. Och HErrans ord skedde til SacharJa, och sade:
9. Så säger HErren Zebaoth: Dömer rätt, och hwar och en bewise godhet och barmhertighet uppå sin broder.
10. Och görer icke enkor, faderlösa, främlingar och fattiga orätt; och ingen tänke något ondt emot sin broder i sitt hjerta.
11. Men the wille intet akta ther uppå, och wände ryggen til mig, och förstockade sina öron, at the icke höra skulle,
12. Och gjorde sitt hjerta lika som en diamant, at the icke skulle höra lagen och orden, som HErren Zebaoth i sin Anda sände genom the förra Propheter: therföre är sådan stor wrede af HErranom Zebaoth kommen.
13. Och thet är så skedt, som predikadt wardt; och the wille intet hörat: så wille jag ock intet hörat, tå the ropade, säger HErren Zebaoth.
14. Altså hafwer jag förstrött them ibland alla hedningar, hwilka the intet känna; och landet är efter them öde blifwit, så at ther ingen uti wandrar eller bor; och thet ädla landet är til et öde gjordt.

8. Capitel.

Och HErrans ord skedde til mig, och sade:

2. Thetta säger HErren Zebaoth: Jag hafwer haft nit ganska swårligen om Zion, och hafwer i stor wrede haft nit ther om.

3. Så säger HErren: Jag wänder mig åter til Zion, och wil bo i Jerusalem, så at Jerusalem skal kallas en sannfärdig stad, och HErrans Zebaoths berg et heligt berg.

4. Thetta säger HErren Zebaoth: Ther skola ännu här efter bo på Jerusalems gator gamla män och qwinnor, och the som med käpp gå, af stor ålder.

5. Och stadens gator skola wara fulla med små piltar och pigor, som på gatorna leka.

6. Thetta säger HErren Zebaoth: Tycker them thetta omöjeligt wara för thetta igenblifna folkets ögon i thenna tid; skulle thet ock förthenskul omöjeligt wara för mina ögon, säger HErren Zebaoth?

7. Thetta säger HErren Zebaoth: Si, jag wil förloßa mitt folk ifrån österlandet och ifrå wästerlandet;

8. Och jag skal låta them komma hit, til at bo i Jerusalem; och the skola wara mitt folk, och jag skal wara theras Gud i sanning och rättfärdighet.

9. Så säger HErren Zebaoth: Stärker edra händer, I som hören theßa orden i thenna tid genom Propheternas mun, på then dagen, tå grunden lagd wardt på HErrans Zebaoths hus, at templet skulle bygdt warda.

10. Ty före theßa dagar war menniskors arbete förgäfwes, och djurens arbete war om intet, och war ingen frid them som ut och in foro, för bedröfwelse; utan jag lät alla menniskor gå, hwar och en emot sin nästa.

11. Men nu wil jag icke göra såsom i the förra dagar med the öfwerblifna af thetta folket, säger HErren Zebaoth;

12. Utan the skola wara fridens säd: winträdet skal gifwa sin frukt, och jorden gifwa sin wäxt, och himmelen skal gifwa sin dagg; och jag skal låta the öfwerblifna af thetta folket alt thetta besitta.

13. Och thet skal ske, at lika som I af Juda hus och af Israels hus hafwen warit en förbannelse ibland hedningarna, så wil jag förloßa eder, at I skolen wara en wälsignelse: allenast frukter eder intet, och stärker edra händer.

14. Så säger HErren Zebaoth: Såsom jag tänkte at plåga eder, tå edra fäder förtörnade mig, säger HErren Zebaoth, och thet ångrade mig intet;

15. Altså tänker jag nu igen i theßa dagar göra wäl emot Jerusalem och Juda hus: allenast frukter eder intet.

16. Men thetta är thet I göra skolen: Hwar och en tale sanningen med then andra, och dömer rätt, och skaffer frid i edra portar;

17. Och ingen tänke något ondt i sitt hjerta emot sin nästa; och älsker icke falska eder: ty alt sådant hatar jag, säger HErren.

18. Och HErrans Zebaoths ord skedde til mig, och sade:

19. Så säger HErren Zebaoth: Fjerde, femte, sjunde och tionde månadens fasta skal wara Juda hus til en fröjd och glädje och til glada årshögtider: allenast älsker sanning och frid.

20. Thetta säger HErren Zebaoth: Framdeles skola ännu komma mycket folk, och många städers borgare.

21. Och borgarena af then ena staden skola gå til the andra, och säga: Låt oß gå bort, til at bedja in för HErranom, och til at söka HErran Zebaoth: wi wilje gå med eder.

22. Altså skola många folkslag och hedningar hoptals komma til at söka HErren Zebaoth i Jerusalem, och bedja in för HErranom.

23. Så säger HErren Zebaoth: På then tiden skola tio män, af allahanda hedningars mål, fatta en Judisk man i klädesliken, och säga: Wi wilje gå med eder; ty wi höre, at Gud är med eder.

9. Capitel.

Thetta är then tunge, ther HErren om talar öfwer thet landet Hadrach, och öfwer Damascon, ther thet sig uppå förlåter; ty HErren ser uppå men-

niskorna och uppå alla Israels slägter:
2. Ther til ock öfwer Hamath, som in til them gränsar, och öfwer Tyron och Zidon, hwilka ganska kloke äro:
3. Ty Tyrus bygger fästningar, och församlar silfwer lika som sand, och guld lika såsom träck på gatorna.
4. Men si, HERren skal föderfwa honom, och skal slå hans magt, som han på hafwet hafwer, så at han skal wara lika som then med eld upbränd är.
5. När Askelon thet får se, så skal han förskräckas, och Gaza skal fast bekymrad warda: ther til skal Ekron bedröfwad warda, tå han thetta ser; ty thet skal wara ute med Konungen i Gaza, och i Askelon skal man intet bo.
6. Uti Asdod skola främmande bo: altså skal the Philisteers prål utrotadt warda.
7. Och jag skal taga theras blod utu theras mun, och theras styggelse midt utu theras tänder, at the ock wår Gudi igenblifwa skola, at the måga warda lika som Förstar i Juda, och Ekron lika som the Jebuseer.
8. Och jag skal besätta mitt hus med krigsfolk, the ther ut- och indraga, på thet plågaren icke mer skal öfwer them komma; ty jag hafwer nu sett ther på med mina ögon.
9. **Men tu, dotter Zion, fröjda tig storligen; och tu, dotter Jerusalem, gläd tig. Si, tin Konung kommer til tig, en rättfärdig, och en hjelpare; fattig, och rider på en åsna, och på en ung åsninnas fola.**
10. **Ty jag wil taga bort wagnen af Ephraim, och hästen ifrå Jerusalem, och stridsbågen skal sönderbruten warda; ty han skal lära frid ibland hedningarna; och hans herradöme skal wara ifrå thet ena hafwet in til thet andra, och ifrå floden in til werldens ända.**
11. **Tu utsläpper ock genom titt förbundsblod tina fångar utu kulan, ther intet watn uti är.**
12. **Så wänder eder nu til fästet, I som uti et hopp fångne liggen; ock i dag wil jag förkunnat, och wedergälla tig thet dubbelt.**
13. Ty jag hafwer spänt mig Juda til en båge, och tilrustat Ephraim; och skal upwäcka tina barn, Zion, öfwer tina barn, Grekeland; och wil sätta tig såsom et hjelteswärd.
14. Och HERren skal synas öfwer them, och hans pilar skola utfara lika som en ljungeld; och HERren HERren skal blåsa i basun, och skal gå lika som et sönnanwäder.
15. HERren Zebaoth skal beskydda them, at the skola upäta, och under sig twinga med slungstenar; at the dricka skola, och rumora lika som af win, och fulle warda såsom en skål, och såsom hörnen af altaret.
16. Och HERren, theras Gud, skal på then tiden hjelpa them, såsom sitt folks hjord; ty wigde stenar skola i hans land upreste warda.
17. Ty hwad godt hafwa the för andra, eller hwad dägeligt hafwa the för andra? Korn, som föder ynglingar, och win, som jungfrur föder.

10. Capitel.

Så beder nu af HERranom serla regn, så skal HERren göra moln, och gifwa eder regn nog til all wäxt på marken.
2. Ty afgudarne tala icke annat än wedermöda, och spåmännerne se icke annat än lögn, och tala icke annat än fåfänga drömmar, och theras tröst är intet: therföre gå the wilse såsom får, och äro försmäktade, efter ther är ingen herde.
3. Min wrede hafwer förgrymmat sig öfwer herdarne, och jag skal hemsöka bockarna; ty HERren Zebaoth skal söka sin hjord, nemligen, Juda hus, och skal tilrusta them såsom en wäl beprydd häst til strids.
4. Hörn, nagel, stridsbåge och drifware skola alla bort ifrå them komma;
5. Och the skola likwäl äntå wara såsom hjeltar, the ther träck trampa på gatorne i striden, och skola strida; ty HERren skal wara med them, at the resenärer skola til skam warda.

6. Och jag skal stärka Juda hus, och hjelpa Josephs hus, och skal sätta them åter in igen; ty jag förbarmar mig öfwer them: och the skola wara såsom the woro förr än jag fördref them; ty jag, HErren, theras Gud, wil höra them.

7. Och Ephraim skal wara såsom en hjelte, och theras hjerta skal gladt warda, lika som af win: ther til skola theras barn se thet, och fröjda sig; och theras hjerta skal gladt wara i HErranom.

8. Jag skal blåsa til them, och församla them, ty jag wil förlossa them; och the skola förmera sig, såsom the sig tilförene förmerat hafwa.

9. Och jag skal så them ibland folk, at the skola tänka uppå mig i fjerran land, och skola med sina barn lefwa och igenkomma.

10. Ty jag wil låta them igenkomma utur Egypti land, och skal församla them utur Assyrien, och låta them komma uti Gileads land och Libanon; och them skal intet fattas.

11. Och han skal gå igenom thet trånga hafwet, och slå böljorna i hafwet, at alla djupa floder skola uttorkade warda: så skal tå förnedradt warda prålet i Assyrien, och spiran uti Egypten skal återwända.

12. Jag skal stärka them i HErranom, så at the skola wandra uti hans namn, säger HErren.

11. Capitel.

Låt up tin dör, Libanon, at eld må förtära tina cederträn.

2. Jämrer eder, I furuträn; ty cederträn äro fallne, och then härliga byggningen är förstörd. Jämrer eder, I ekar i Basan; ty then fasta skogen är omkull huggen.

3. Man hörer herdarne jämra sig; ty theras härliga byggning är förstörd: man hörer the unga lejonen ryta; ty Jordans prål är förstördt.

4. Thetta säger HErren, min Gud: Wakta slagtfåren;

5. Ty theras herrar slagta them, och hålla thet för ingen synd, sälja them, och säga: Låfwad ware HErren; jag är nu rik: och theras herdar skona them intet.

6. Therföre wil jag ock intet mer skona inbyggarena i landet, säger HErren; och si, jag skal öfwergifwa menniskorna, hwar och en uti then andras hand, och uti theras Konungs hand, at the skola förkrossa landet; och jag skal intet hjelpa them utu theras hand.

7. Och jag waktade slagtfåren för the elända fårens skul, och tog twå stafwar til mig; then ena kallade jag Lust, then andra kallade jag We, och waktade fåren.

8. Och jag förgjorde tre herdar uti en månad; ty jag förmådde icke lida them: så ledo the ej heller mig.

9. Och jag sade: Jag wil intet wakta eder: thet som dör, thet dö; thet som försmäktar, thet försmäkte; och the qwarblifna äte thet ena thet andras kött.

10. Och jag tog min staf Lust, och bröt honom sönder, på thet jag skulle rygga mitt förbund, som jag med alt folk gjort hade.

11. Och thet wardt på then dagen ryggadt; och the elända fåren, som med mig höllo, märkte theraf, at thet HErrans ord war.

12. Och jag sade til them: Behagar thet eder, så bärer hit så mycket som jag gäller; hwar icke, så låter thet blifwa: och the wogo up så mycket som jag gällde, trettio silfwerpenningar.

13. Och HErren sade til mig: Kasta thet bort, at thet må en krukomakare gifwit warda, then kosteliga summan, för hwilken jag när them skattad är: och jag tog the trettio silfwerpenningarne, och kastade them uti HErrans hus, på thet the skulle krukomakaren gifne warda.

14. Och jag bröt sönder then andra min staf We, på thet jag skulleborttaga broderskapet emellan Juda och Israel.

15. Och HErren sade til mig: Tag åter til tig en galen herdes tyg;

16. Ty si, jag skal upwäcka herdar i
landet, the ther icke skola bese thet för-
smäktade, thet slagna icke besöka, och
thet sönderbrutna icke hela, och thet
helbregda icke försörja; utan the fetas
kött skola the upäta, och sönderrifwa
theras klöfwar.
17. O! afguda-herdar, som hjorden
öfwergifwa, swärdet komme öfwer the-
ras arm och uppå theras högra öga:
theras arm borttwine, och theras hö-
gra öga warde mörkt.

12. Capitel.

Thetta är HERrans ords tunge öfwer
Israel, säger HERren, then ther ut-
sträcker himmelen, och grundar jorden,
och menniskans anda gör uti honom:
2. Si, jag wil göra Jerusalem til en
fallskål för alla folkslag ther omkring;
ty thet warder ock Juda gällande, när
Jerusalem belagdt warder.
3. Likwäl wil jag på then tiden göra
Jerusalem til en tung sten för alt folk:
alla the som wilja borthäfwa honom,
the skola förslita sig på honom; ty alla
hedningar på jorden skola församla sig
emot honom.
4. På then tiden, säger HERren, skal
jag göra hwar och en häst skygg, och
hans åsittare ursinnig; men öfwer Ju-
da hus wil jag hafwa mina ögon öpna,
och pläga alla folks hästar med blindhet.
5. Och Förstarne i Juda skola säga
uti sitt hjerta: Låt the borgare i Jeru-
salem hafwa et godt mod i HERran
Zebaoth, theras Gud.
6. På then tiden skal jag göra Juda
Förstar til en brinnande ugn i wed,
och såsom en eldbrand i halm, så at the
skola upfräta både på högra sidan och
then wänstra alt folk omkring sig; och
Jerusalem skal åter besuttit warda i
sitt rum, i Jerusalem.
7. Och HERren skal hjelpa Juda
hyddor, såsom i förtiden, på thet Da-
vids hus icke skal högt berömma sig,
eller borgarena i Jerusalem emot Juda.
8. På then tiden skal HERren be-
skärma borgarena i Jerusalem; och thet
skal ske, at then ther swag är på then
tiden, han skal wara såsom David, och
Davids hus skal wara såsom Guds
hus, såsom HERrans Ängel för them.
9. Och på then tiden skal jag tänka
til at nederlägga alla hedningar, som
emot Jerusalem dragne äro.
10. Men öfwer Davids hus och
öfwer borgarena i Jerusalem skal
jag utgjuta nåds och böns anda; ty
the skola se uppå mig, then the ge-
nomstungit hafwa, och skola begråta
honom, lika som man et enda barn
begråter, och skola bedröfwa sig om
honom, såsom man bedröfwar sig om
et första barn.
11. På then tiden skal stor klagogråt
wara i Jerusalem, lika som thet war
med Hadad Rimmon uti then marken
Megiddon.
12. Och landet skal jämra sig, hwar
och en slägt besynnerligen: Davids
hus slägt besynnerligen, och theras
hustrur besynnerligen; Nathans hus
slägt besynnerligen, och theras hustrur
besynnerligen;
13. Levi hus slägt besynnerligen, och
theras hustrur besynnerligen; Simei
hus slägt besynnerligen, och theras hu-
strur besynnerligen;
14. Altså alla andra slägter, hwar och
en besynnerligen, och theras hustrur
besynnerligen.

13. Capitel.

På then samma tiden skal Davids
hus och borgarena i Jerusalem haf-
wa en fri öppen brunn emot synder
och orenhet.
2. På then tiden, säger HERren Ze-
baoth, skal jag borttaga the afgudars
namn utu landet, så at man intet mer
skal komma them ihog; ther til wil jag
ock bortdrifwa the spåmän och orena
andar utu landet.
3. Och skal ske, at när någon mer
spår, så skola hans fader och moder,
the honom födt hafwa, säga til honom:
Tu måste dö; ty tu talar lögn uti
HERrans namn: och altså skola fa-
der och moder, the honom födt hafwa,
stinga honom genom, tå han spår.

4. Ty thet skal ske på then tiden, at spåmännerne komma på skam med sina syner, tå the ther om spå, och skola icke mer draga hårkläder uppå, ther the med bedraga:
5. Utan han skal säga: Jag är ingen Prophet, utan en åkerman; ty jag hafwer tjent menniskor alt ifrå min ungdom.
6. Men om man tå säger: Hwad är thet för sår uti tina händer? så skal han säga: Så är jag slagen uti theras hus, som mig älska.
7. Swärd! up öfwer min herde, och öfwer mitt folks Förste, säger HERren Zebaoth; slå herden, så warda fåren förskingrade; så wil jag wända min hand til the små.
8. Och thet skal ske, uti hwilket land, säger HERren, twå delar äro, the skola bortryckas och förläggas, och tredje delen skal ther inne qwarblifwa;
9. Och jag skal föra then samma tredje delen genom eld, och rensa honom, såsom man rensar silfwer, och säja honom, såsom man säjar guld. Theßa skola tå åkalla mitt namn; och jag skal höra them. Jag skal säga: Thet är mitt folk; och the skola säga: HERren, min Gud.

14. Capitel.

Si, HERrans dag kommer, at tu skal warda et rof och byte.
2. Ty jag skal församla allahanda hedningar emot Jerusalem til strid; och staden skal warda wunnen, husen skinnade, och qwinnor skämda: hälften af staden skal fången bortföras, och thet öfwerblifna folket skal icke utu staden drifwit warda.
3. Men HERren skal draga ut, och strida emot the samma hedningar, såsom han plägar at strida i stridstid.
4. Och hans fötter skola på then tiden stå på oljoberget, som för Jerusalem ligger östan til; och oljoberget skal remna midt i tu stycken, ifrån öster alt in til wäster, ganska widt ifrå hwart annat, så at then ena hälften af berget skal gifwa sig norr ut, och then andra söder ut.
5. Och I skolen fly för thenna dalen emellan mina berg; ty then dalen emellan bergen skal räcka in til Azal: och I skolen fly, lika som I uti förtiden flydden för jordbäfningen i Ußia, Juda Konungs tid: så skal HERren min Gud komma, och alla helige med tig.
6. På then tiden skal intet ljus wara, utan köld och frost.
7. Och en dag skal warda, then HERranom kunnig är, hwarken dag eller natt; och om aftonen skal thet ljust blifwa.
8. På then tiden skola rinnande watn flyta utaf Jerusalem; hälften bort åt hafwet öster ut, och then andra hälften bort åt thet yttersta hafwet; och thet skal wara både winter och sommar.
9. Och HERren skal wara en Konung öfwer alla land: på then tiden skal HERren wara en, och hans namn et.
10. Och man skal gå i alt landet, lika som på en slättmark, ifrå Gibea in til Rimmon, söder ut til Jerusalem; ty han skal uphöjd och besutten warda i sitt rum, ifrå BenJamins port in til första portens rum, alt in til hörnporten, och ifrå Hananeels *torn in til* Konungens präß.
11. Och man skal bo ther inne: och ingen spillgifning skal mer wara; ty Jerusalem skal ganska säkert bo.
12. Och thetta skal wara plågan, ther HERren alt folk med plåga skal, som emot Jerusalem stridt hafwa: Theras kött skal förtwina, medan the ännu stå på theras fötter, och theras ögon förgås uti sina hål, och theras tunga förfaras i theras mun.
13. På then tiden skal HERren låta komma et stort buller ibland them, at then ena skal fatta then andra wid handen, och lägga sin hand uppå then andras hand;
14. Ty ock Juda skal strida mot Jerusalem, på thet församlas skola alla the hedningars gods, som ther omkring äro, guld, silfwer och kläder, öfwermåttan mycket:
15. Och så skal tå thenna plågan gå

öfwer håstar, mular, cameler, åsnor, och allahanda djur som i hären äro, såsom thenna plågan är.

16. Och alla öfwerblifne ibland alla hedningar som emot Jerusalem drogo, skola årligen komma up til at tilbedja Konungen HERran Zebaoth, och til at hålla löfhyddo-högtid.

17. Men hwad slägte som hälst på jorden icke kommer hit up til Jerusalem, til at tilbedja Konungen HERran Zebaoth, öfwer them skal intet regn komma.

18. Och om the Egyptiers slägte icke upfara och komma, så skal öfwer them ock intet regna: thet skal wara plågan, ther HERren alla hedningar med plåga skal, som icke upkomma til at hålla löfhyddo-högtid.

19. Ty thet skal wara the Egyptiers och alla hedningars synd, som icke upkomma til at hålla löfhyddo-högtid.

20. På then tiden skal håstarnas rustning wara HERranom helig; och kjettlarne i HERrans hus skola wara lika som the skålar för altaret;

21. Ty alla kjettlar, både i Jerusalem och Juda, skola HERranom Zebaoth helige wara; så at alla the som offra wilja, skola komma och taga them, och koka ther uti; och ingen Cananeesk skal mer wara uti HERrans Zebaoths hus på then tiden.

Malachi.

1. Capitel.

Thetta är then tunge, som HERren talade mot Israel, genom Malachi:

2. Jag hafwer eder kär, säger HERren. Så sägen I: Hwar med hafwer tu oß kär? Är icke Esau Jacobs broder, säger HERren? Likwäl hafwer jag Jacob kär;

3. Och jag hatar Esau, och hafwer gjort hans berg öde, och hans arf drakarna til en öken.

4. Och om Edom säga wille: Wi äre förderfwade; dock wilje wi upbygga igen thet ödelagdt är; så säger HERren Zebaoth altså: Om the bygga, så skal jag nederbryta; och thet skal heta the fördömda landsändar och et folk, thet HERren är wred uppå ewinnerligen.

5. Thet skola edra ögon se, och I skolen säga: HERren är härlig uti Israels landsändar.

6. En son skal hedra sin fader, och en tjenare sin herre. Är jag nu Fader, hwar är min heder? Är jag Herre, hwar fruktar man mig? säger HERren Zebaoth til eder, Presterne, som mitt namn förakten. Så sägen I tå: Hwar med förakte wi titt namn?

7. Ther med, at I offren orent bröd uppå mitt altare. Så sägen I: Hwar med offre wi tig något orent? Ther med, at I sägen: HERrans bord är intet aktandes.

8. Och när I offren något thet blindt är, så måste thet icke heta ondt; och när I offren något thet hallt är eller krankt, så måste thet ock intet heta ondt. Bär thet åt tin Förste, hwad gäller, om tu skal täckas honom, eller om han wil se uppå tin person? säger HERren Zebaoth.

9. Så beder nu Gud, at han wille wara oß nådelig; ty thetta är skedt af eder. Menen I, at han skal se til eder person? säger HERren Zebaoth.

10. Hwilken är ock ibland eder, then en dör tillycker? I tänden ock ingen eld uppå mitt altare förgäfwes: jag hafwer intet behag i eder, säger HERren Zebaoth; och spisoffer af edra händer är mig icke täckeligt.

11. Men af solens upgång alt in til til nedergången skal mitt namn härligt warda ibland hedningarna; och

i alla rum skal mitt namn rökt, och et rent spisoffer offradt warda; ty mitt namn skal härligt warda ibland hedningarna, säger HErren Zebaoth.

12. Men I ohelgen thet, ther med at I sägen: HErrans bord är oheligt, och thes offer är föraktadt, samt med sin spis.

13. Och I sägen: Thet är I icke utan möda; och slån thet i wädret, säger HErren Zebaoth; och I offren thet som röfwadt, hallt och krankt är, och offren så spisoffer: skulle sådant täckas mig ifrån eder hand? säger HErren.

14. Förbannad ware then bedragaren, then i sin hjord hafwer en hanne, och när han gör et löfte, så offrar han HErranom thet som intet duger; ty jag är en stor Konung, säger HErren Zebaoth, och mitt namn är förskräckeligt ibland hedningarna.

2. Capitel.

Och nu, I Prester, thetta budet gäller eder.

2. Om I thet icke hören, eller icke läggen thet uppå hjertat, så at I gifwen mitt namn äran, säger HErren Zebaoth, så skal jag sända en förbannelse ibland eder, och skal förbanna eder wälsignelse; ja, förbanna skal jag them, efter I icke willen lägga thet uppå hjertat.

3. Si, jag skal förbanna edra efterkommande, och kasta eder träcken af edra offer uti edert ansikte; och han skal låda wid eder.

4. Så skolen I tå förnimma, at jag sådana bud til eder sändt hafwer, at thetta skulle wara mitt förbund med Levi, säger HErren Zebaoth.

5. Ty mitt förbund war med honom til lif och frid; och jag gaf honom fruktan, så at han mig fruktade och förskräcktes för mitt namn.

6. Sanningens lag war uti hans mun, och ther wardt intet ondt funnit uti hans läppar; han wandrade fridsamt och redeligt för mig, och omwände många ifrå synd.

7. Ty Prestens läppar skola bewara läran, at man må befråga lagen af hans mun; ty han är en HErrans Zebaoths Ängel.

8. Men I ären afgångne ifrå wägen, och hafwen förargat många i lagen, och hafwen brutit Levi förbund, säger HErren Zebaoth.

9. Therföre hafwer jag ock gjort, at I föraktade och försmädade ären för alt folket, efter I icke hållen mina wägar, och sen til personen i lagen.

10. Ty hafwe wi icke alle en fader? Hafwer icke alt en Gud skapat oß? Hwi förakte wi tå then ene then andre, och ohelge förbundet, som med wåra fäder gjordt är?

11. Ty Juda är worden en föraktare, och i Israel och i Jerusalem sker styggelse; ty Juda ohelgar HErrans helighet, then han älskar, och bolar med en främmande guds dotter.

12. Men HErren skal then som så gör utrycka utu Jacobs hydda, både mästaren och lärjungen, samt med honom som HErranom Zebaoth spisoffer offrar.

13. Yttermera gören I ock, at för HErrans altare äro icke annat än tårar och gråt och suckande; *så at jag* icke mer kan se til spisoffret, eller något tacknemligt undfå af edra händer.

14. Och så sägen I: Hwarföre? Therföre at tu föraktar tin kära hustru, then HErren tig tilstickat hafwer, och then tin maka är, hwilken tu förpliktad äst.

15. Altså gjorde icke then ene, hwilken dock war af en stor anda. Men hwad gjorde then ene? Han sökte then säden, som af Gudi tilsagd war. Therföre ser eder före för eder anda; och ingen förakte sin kära hustru.

16. Äst tu henne wred, så skilj tig ifrå henne, säger HErren Israels Gud; och gif henne en klädnad för försmädelsen, säger HErren Zebaoth. Therföre ser eder före för eder anda, och förakter henne icke.

17. I hafwen retat HErran med edert tal. Så sägen I tå: Hwar med hafwe wi retat honom? Ther med, at

I sägen: Then ther illa gör, han behagar HERranom, och han hafwer lust til honom; eller, hwar är nu Gud, som straffar?

3. Capitel.

Si, jag wil utsända min Ängel, then ther wägen för mig bereda skal: och med hast skal komma til sitt tempel HERren, then I söken, och förbundets Ängel, then I begären: si, han kommer, säger HERren Zebaoth.

2. Men ho kan lida hans tilkommelses dag? Och ho skal bestå, tå han låter sig se? Ty han är lika som en gulds smeds eld, och såsom en wasterskas såpa.

3. Han skal sitta och smälta och fäja silfret; han skal fäja och rensa Levi söner, lika som silfwer och guld: så skola the tå offra spisoffer uti rättfärdighet HERranom;

4. Och Juda och Jerusalems spisoffer skal wäl behaga HERranom, lika som fordomdags och i the förra år.

5. Och jag skal komma til eder, och straffa eder, och skal wara et snart witne emot the trollkarlar, horkarlar och menedare, och emot them som wåld och orätt göra dagakarlen, enkan och then faderlösa, och förtrycka främlingen, och intet frukta mig, säger HERren Zebaoth.

6. Ty jag är HERren, then icke ljuger; och I, Jacobs barn, skolen icke allesamman förgås.

7. I hafwen ifrån edra fäders tid ståndigt afwikit ifrå mina bud, och intet hållit them. Så omwänder eder nu til mig, så wil jag ock wända mig til eder, säger HERren Zebaoth. Så sägen I tå: Hwaruti skole wi omwända oß?

8. Är thet rätt, at en mennisha beswiker Gud, såsom I beswiken mig? Så sägen I tå? Hwar med beswike wi tig? Med tionde och häfoffer.

9. Therföre ären I ock förbannade, så at all ting förswinner eder undan händerna; ty I beswiken mig allesamman.

10. Men förer mig tionden allesamman uti min tiondelada, at i mitt hus må spis wara; och bepröfwer mig här uti, säger HERren Zebaoth, om jag ock icke uplåter eder himmelens fenster, och gjuter wälsignelse neder tilfyllest.

11. Och jag wil för eder straffa fråtaren, at han icke skal förderfwa frukten på marken, och at winträet i åkren icke skal wara eder ofruktsamt, säger HERren Zebaoth:

12. Så at alla hedningar skola prisa eder saliga; ty I skolen wara et kosteligt land, säger HERren Zebaoth.

13. I talen hårdt emot mig, säger HERren. Så sägen I tå: Hwad tale wi emot tig?

14. Ther med, at I sägen: Thet är förgäfwes, at man Gudi tjenar, och hwad båtar thet, at wi hålle hans bud, och före et strängt lefwerne för HERran Zebaoth?

15. Therföre prise wi the föraktare; ty the ogudaktige wära til, the försöka Gud, och thet går them altsammans wäl utaf.

16. Men the som frukta HERran, trösta hwar annan altså: HERren märker thet, och hörer thet; och ther är en tänkeskrift för honom skrifwen, för them som frukta HERran, och tänka uppå hans namn.

17. The skola, säger HERren Zebaoth, wara min egendom på then dagen, then jag göra skal; och jag wil skona them, lika som man skonar sin egen son, then honom tjenar.

18. Och I skolen ther emot åter se, hwad för en åtskilnad är emellan then rättfärdige och then ogudaktige, och emellan then som Gudi tjenar och then som honom icke tjenar.

4. Capitel.

Ty si, en dag kommer, som brinna skal lika som en ugn: så skola tå alla föraktare och ogudaktige wara halm; och then tilkommande dagen skal uptända them, säger HERren Zebaoth, och skal hwarken lemna them rot eller qwist.

2. Men eder, som mitt namn fruk-
ten, skal upgå råttfårdighetens sol,
och salighet under hennes wingar;
och I skolen gå ut och in, och wåxa
til likasom gödkalfwar.
3. I skolen trampa uppå the ogudak-
tige; ty the skola warda til aska un-
der edra fötter på then dagen, then jag
göra skal, säger HErren Zebaoth.
4. Kommer ihog Mose min tjenares
lag, then jag honom befallte på thet
berget Horeb til hela Israel, samt med
bud och råtter.
5. Si, jag skal sända eder then Pro-
pheten Elia, förr än then stora och
förskräckeliga HERrans dag kommer.
6. Han skal omwända fädernas hjerta
til barnen, och barnens hjerta til fä-
derna, på thet jag icke skal komma och
slå jorden med spillgifning.

Det

Nya Testamentet.

London:

Tryckt på Brittiska och Utländska Bibel-Sällskapets
föranstaltande och bekostnad

af

R. Watts,
Crown Court, Temple Bar.

1828.

Matthei Evangelium.

1. Capitel.

Thetta är boken af JEsu Christi börd, hwilken är Davids son, Abrahams sons.
2. Abraham födde Isaac; Isaac födde Jacob; Jacob födde Juda och hans bröder;
3. Juda födde Pharez och Zara af Thamar; Pharez födde Hezrom; Hezrom födde Aram;
4. Aram födde Aminadab; Aminadab födde Nahaßon; Nahaßon födde Salmon;
5. Salmon födde Boas af Rahab; Boas födde Obed af Ruth; Obed födde Jeße;
6. Jeße födde Konung David; Konung David födde Salomon af henne som war Urie hustru;
7. Salomon födde Roboam; Roboam födde Abia; Abia födde Asa;
8. Asa födde Josaphat; Josaphat födde Joram; Joram födde Osia;
9. Osia födde Joatham; Joatham födde Achas; Achas födde Ezechia;
10. Ezechia födde Manaße; Manasse födde Amon; Amon födde Josia;
11. Josia födde Jechonia och hans bröder, wid thet Babyloniska fångelset.
12. Men efter thet Babyloniska fångelset, födde Jechonia Salathiel; Salathiel födde Zorobabel;
13. Zorobabel födde Abiud; Abiud födde Eliakim; Eliakim födde Asor;
14. Asor födde Zadok; Zadok födde Achim; Achim födde Eliud;
15. Eliud födde Eleazar; Eleazar födde Mattham; Mattham födde Jacob;
16. Jacob födde Joseph, Marie man, af hwilken är född JEsus, som kallas Christus.
17. Så äro alla lederne, ifrån Abraham til David, fjorton leder; ifrå David til thet Babyloniska fångelset, ock fjorton leder; ifrå thet Babyloniska fångelset til Christum, ock fjorton leder.
18. JEsu Christi födelse gick så til: När Maria, hans moder, war trolofwad Joseph, förr än the kommo samman, fans hon wara hafwande af then Heliga Anda.
19. Men efter Joseph war en from man, och wille icke röja henne, tänkte han hemligen öfwergifwa henne.
20. När han thetta tänkte, si, tå uppenbarades honom i sömnen HErrans Ängel, och sade: Joseph Davids son, räds icke taga Maria, tin hustru, til tig; ty thet som är afladt i henne, thet är af then Heliga Anda.
21. Och hon skal föda en son; och tu skal kalla hans namn JESUS; ty han skal frälsa sitt folk ifrå theras synder.
22. Thetta är alt skedt, på thet fullbordas skulle thet af HErranom sagdt är genom Propheten, som sade:
23. Si, en Jungfru skal warda hafwande, och föda en son; och the skola kalla hans namn Emmanuel; thet är så mycket sagdt: Gud med oß.
24. När Joseph waknade up af sömnen, gjorde han som HErrans Ängel hade honom befallt, och tog sin hustru til sig;
25. Och kände henne icke, til thes hon födde sin första son, och kallade hans namn JESUS.

2. Capitel.

När JEsus war född i BethLehem, i Judiska landet, i Konung Herodis tid; si, tå kommo wise män af österlanden til Jerusalem,
2. Och sade: Hwar är then nyfödde Juda Konungen? ty wi hafwe sett hans stjerna i österlanden, och äre komne at tilbedja honom.
3. När Konung Herodes thet hörde, wardt han bedröfwad, och hela Jerusalems stad med honom:
4. Och lät församla alla the öfwersta

Presterne och Skriftlärde ibland folket, och frågade them hwar Christus skulle födas.

5. Och the sade honom: J BethLehem, i Judiska landet; ty thet är så skrifwit genom Propheten:

6. Och tu, BethLehem, i Judiska landet, äst ingalunda then minsta ibland Juda Förstar; ty utaf tig skal mig komma then Försten, som öfwer mitt folk Israel en Herre wara skal.

7. Tå kallade Herodes lönligen the wisa männerne til sig, och besporde granneligen af them hwad tid stjernan syntes;

8. Och sände them så til BethLehem, och sade: Farer tit, och bespörjer granneligen efter barnet; och när J thet finnen, så säger mig thet igen, at jag kan ock komma och tilbedja honom.

9. När the hade hört Konungen, foro the åstad; och si, stjernan, som the sett hade i österlanden, gick för them, så länge hon kom och blef ståndande öfwer ther barnet war.

10. När the sågo stjernan, wordo the ganska glade;

11. Och gingo in i huset, och funno barnet, med Maria thes moder, och föllo ned, och tilbådo honom, och upläto sina håfwor, och skänkte honom guld, rökelse och myrrham.

12. Sedan fingo the uppenbarelse i sömnen, at the skulle icke komma igen til Herodes; och foro så en annan wäg hem i sitt land igen.

13. När the woro bortfarne, si, tå uppenbarades HErrans Ängel Joseph i sömnen, sägande: Statt up, och tag barnet och thes moder til tig, och fly in uti Egypti land, och blif ther så länge jag säger tig til; ty thet kommer ther til, at Herodes skal söka efter barnet, til at förgöra thet.

14. Han stod up, och tog barnet och thes moder om natten til sig, och flydde in uti Egypti land;

15. Och blef ther in til Herodis död; på thet at fullbordas skulle thet som sagdt war af HErranom genom Propheten, som sade: Utaf Egypten hafwer jag kallat min son.

16. När Herodes nu såg, at han war beswiken af the wisa män, blef han ganska wred, och sände ut och lät slå ihjäl alla swenbarn i BethLehem, och i alla thes gränser, the som twågga åra, och ther förnedan woro, efter then tiden, som han hade granneligen besport af the wisa män.

17. Tå blef fullkomnadt thet som af Jeremia Propheten sagdt war, när han sade:

18. J höjden wardt hörd en röst, stora klagomål, gråt och mycken skrän: Rachel gråter sina barn, och wil icke låta hugswala sig; ty thet war ute med them.

19. Men när Herodes war död, si, tå uppenbarades HErrans Ängel Joseph i sömnen, i Egypti land,

20. Och sade: Statt up, och tag barnet och thes moder til tig, och far in i Israels land; ty the äro döde, som foro efter barnets lif.

21. Han stod up, och tog barnet och thes moder til sig, och for in uti Israels land.

22. Men när han hörde, at Archelaus war rådande i Judiska *landet, i sin* faders Herodis stad, räddes han fara tit, och fick befallning af Gud i sömnen, och for in uti Galilee landsändar,

23. Och kom och bodde i then staden, som heter Nazaret; at thet skulle fullkommas, som war sagdt genom Propheterna: Han skal kallas Nazareus.

3. Capitel.

J then tiden kom Johannes Döparen, och predikade i öknen, i Judiska landet,

2. Och sade: Görer bättring; himmelriket är kommit hardt när.

3. Och han är then, som Esaias Propheten talade om och sade: En ropandes röst är i öknen: Bereder HErrans wäg; görer hans stigar rätta.

4. Men Johannes hade kläder af camelhår, och en lädergjording om sina länder; hans mat war gråshoppor och wild honing.

5. Tå gick Jerusalems stad ut til ho-

nom, och hela Judiska landet, och alla
land som ligga ut med Jordan,
6. Och låto döpa sig af honom i Jor=
dan, och bekände sina synder.
7. Tå han såg många utaf the Pha=
riseer och Sadduceer komma til sin
döpelse, sade han til them: J huggor=
mars affödа, ho hafwer eder föregifwit,
at J skolen undfly then tilkommande
wreden?
8. Görer förthenskul sådan frukt, som
bättring tilhörer.
9. Och tänker icke, at J wiljen säga
wid eder sielfwa: Wi hafwe Abraham
til fader; ty jag säger eder, at Gud är
mägtig upwäcka af thesza stenar Abrahe
barn.
10. Nu är ock yxen satt til roten på
trän: therföre hwart och et trä, som icke
gör god frukt, blifwer afhuggit, och
kastadt i elden.
11. Jag döper eder i watn, til bätt=
ring; men then efter mig kommer är
starkare än jag, hwilkens skor jag icke
är wärdig at bära: han skal döpa eder
med then Heliga Anda och med eld.
12. Och han hafwer sin kastoskofwel
i sin hand; och han skal rensa sin loga,
och han skal församla sitt hwete i ladan;
men agnarna skal han upbränna i ewin=
nerlig eld.
13. Tå kom JEsus af Galileen til
Jordan, til Johannes, at han skulle låta
döpa sig af honom.
14. Men Johannes förwägrade ho=
nom, och sade: Mig behöfwes, at jag
worde döpt af tig; och tu kommer til mig!
15. Tå swarade JEsus och sade til ho=
nom: Låt thet nu så ske; så bör thet sig
wara med osz, at wi upfylle all rätt=
färdighet. Tå tilstadde han honom
thet.
16. Och när JEsus war döpt, steg han
strax up af watnet; och si, tå wardt
honom himmelen öpnad, och han såg
Guds Anda nederfara som en dufwa,
och komma öfwer honom.
17. Och si, en röst af himmelen sade:
Thenne är min käre Son, i hwilken
jag hafwer et godt behag.

4. Capitel.

Tå wardt JEsus förd af Andan i
öknen, på thet han skulle försökas af
djefwulen.
2. Och när han hade fastat i fyratio
dagar och fyratio nätter, så hungrade
honom.
3. Och frestaren gick fram til honom,
och sade: Äst tu Guds Son, så säg, at
thesza stenar warda bröd.
4. Tå swarade han och sade: Thet är
skrifwit: Menniskan lefwer icke alle=
nast af bröd, utan af hwart och et ord
som går af Guds mun.
5. Tå tog djefwulen honom med sig
til then heliga staden, och satte honom
öfwerst på tinnarna af templet,
6. Och sade til honom: Äst tu Guds
Son, så gif tig här utföre; ty thet är
skrifwit: Han skal gifwa sina Änglar
befallning om tig; och the skola bära
tig på sina händer, at tu icke skal stöta
tin fot emot stenen.
7. Tå sade JEsus til honom: Thet är
ock skrifwit: HERran tin Gud skal tu
icke fresta.
8. Tå tog åter djefwulen honom med
sig uppå et ganska högt berg, och wiste
honom alla riken i werlden och theras
härlighet,
9. Och sade til honom: Alt thetta wil
jag gifwa tig, om tu faller ned och til=
beder mig.
10. Tå sade JEsus til honom: Gack
bort, Satan; ty thet är skrifwit: HER=
ran tin Gud skal tu tilbedja, och honom
allena skal tu tjena.
11. Tå öfwergaf djefwulen honom;
och si, Änglarne gingo fram, och tjente
honom.
12. Tå nu JEsus hörde, at Johannes
war fången, drog han in i Galileen;
13. Och öfwergaf Nazaret, och kom
och bodde i Capernaum, som ligger wid
hafwet, på gränsen wid Zabulon och
Nephthalim;
14. På thet at fullkomnas skulle thet
som sagdt war genom Esaia Propheten,
som sade:
15. Thet landet Zabulon, och thet lan=

det Nephthalim, wid hafwets wäg, på thenna sidan Jordan, och then hedniska Galileen:

16. Folket, som satt i mörkret, hafwer sett et stort ljus; och them, som bodde i dödsens engd och skugga, är et ljus upgångit.

17. Ifrå then tiden begynte JEsus til at predika, och sade: Görer bättring; himmelriket är kommit hardt när.

18. När JEsus gick ut med thet Galileiska hafwet, såg han twå bröder, Simon, som kallas Petrus, och Andreas, hans broder: the kastade sina nät i hafwet; ty the woro fiskare.

19. Och han sade til them: Följer mig; jag wil göra eder til menniskors fiskare.

20. The öfwergåfwo strax näten, och följde honom.

21. Och när han gick fram bättre, såg han twå andra bröder, Jacob Zebedei son, och Johannes, hans broder, i båten med theras fader Zebedeus, botande sina nät; och han kallade them.

22. Strax öfwergåfwo the båten och sin fader, och följde honom.

23. Och JEsus gick omkring alt Galileiska landet, och lärde i theras Synagogor, och predikade Evangelium om riket, och botade allahanda sjukdom och krankhet i folket.

24. Och hans rykte gick öfwer hela Syrien; och the hade til honom alla the ther kranke woro af mångahanda sjukdom, och wärkbrutna och besatta och månadsrasande och borttagna; och han gjorde them alla helbregda.

25. Och honom följde mycket folk utaf Galileen och utaf the tio städer och utaf Jerusalem och utaf Judeen och utaf the land på thenna sidan wid Jordan.

5. Capitel.

När han såg folket, steg han uppå et berg; och som han hade satt sig, gingo hans Lärjungar fram til honom.

2. Tå öpnade han sin mun, lärde them, och sade:

3. Salige äro the, som äro andelige fattige; ty himmelriket hörer them til.

4. Salige äro the bedröfwade; ty the skola få hugswalelse.

5. Salige äro the saktmodige; ty the skola besitta jorden.

6. Salige äro the, som hungra och törsta efter rättfärdigheten; ty the skola blifwa mättade.

7. Salige äro the barmhertige; ty them skal ske barmhertighet.

8. Salige äro the renhjertade; ty the skola se Gud.

9. Salige äro the fridsamme; ty the skola kallas Guds barn.

10. Salige äro the, som lida förföljelse för rättwisans skul; ty them hörer himmelriket til.

11. Salige ären I, när menniskorna försmäda och förfölja eder och säga alt ondt emot eder, ljugande, för min skul.

12. Glädjens och fröjder eder; ty eder lön är stor i himmelen; förty the hafwa sammalunda förföljt Propheterna, som hafwa warit för eder.

13. I ären jordens salt. Är thet så, at saltet mister sin sälta, hwarmed skal man tå salta? Til intet mer är thet nyttigt, utan at man kastar thet ut, och låter thet trampas af menniskorna.

14. I ären werldens ljus: *icke kan* then staden döljas, som *ligger* på et berg.

15. Icke tänder man heller ljus, och sätter thet under en skäppa, utan på en ljusastaka, at thet lyser alla them som i huset äro.

16. Så låter edert ljus lysa för menniskorna, at the måga se edra goda gerningar, och prisa eder Fader, som är i himmelen.

17. I skolen icke mena, at jag är kommen til at uplösa lagen eller Propheterna: jag är icke kommen til at uplösa, utan til at fullborda.

18. Ty jag säger eder för sant, til thes at himmel och jord förgås, warder ej förgången then minsta bokstafwen, icke heller en prick af lagen, förr än thet är alt skedt.

19. Therföre, hwilken som uplöser et af thessa minsta buden, och lärer så menniskorna, han skal kallas then

minste i himmelriket; men hwilken som thet gör, och lärer, han skal kallas stor i himmelriket.
20. Ty jag säger eder, at utan eder rättfärdighet öfwergår the Skriftlärdes och the Phariseers, tå skolen I icke komma i himmelriket.
21. I hafwen hört, at them gamlom sagdt är: Tu skal icke dräpa; men hwilken som dräper, han skal wara skyldig under domen.
22. Men jag säger eder, at hwilken som förtörnas på sin broder, han skal wara skyldig under domen; men hwilken som säger Racha til sin broder, han är skyldig under Rådet; men hwilken som säger, tu dåre, han är skyldig til helfwetes eld.
23. Therföre, om tu offrar tin gåfwa på altaret, och kommer så ihog, at tin broder hafwer något emot tig;
24. Så lägg ther tin gåfwa ned för altaret, och gack först bort och förlika tig med tin broder, och kom sedan och offra tin gåfwa.
25. Tu skal wara tin trätobroder benägen til wänskap snart, medan tu ännu äst med honom på wägen; at tin trätobroder antwardar tig icke domarenom, och domaren antwardar tig tjenarenom, och tu kastas så i häktelse.
26. Sannerligen säger jag tig: Tu warder ther icke utkommande, til thes tu hafwer betalat then yttersta skärfwen.
27. I hafwen hört, at thet war sagdt them gamlom: Tu skal icke göra hor.
28. Men jag säger eder: Hwilken som ser på en qwinna, til at begära henne, han hafwer allaredan gjort hor med henne i sitt hjerta.
29. Om så är, at titt högra öga är tig til förargelse, så rif thet ut, och kasta ifrå tig: thet är tig bättre, at en tin ledamot förderfwas, än at tin hela kropp skulle kastas til helfwetes.
30. Är thet ock så, at tin högra hand är tig til förargelse, så hugg henne af, och kasta henne ifrå tig: thet är tig bättre, at en tin ledamot förderfwas, än at hela kroppen kastas til helfwetes.

31. Thet är ock sagdt: Hwilken som öfwergifwer sin hustru, han skal gifwa henne et skiljobref.
32. Men jag säger eder: Hwilken som helst öfwergifwer sin hustru, utan för hors skul, han kommer henne til at göra hor; och hwilken en öfwergifwen tager til hustru, han gör hor.
33. Äter hafwen I hört, at thet war sagdt them gamlom: Tu skal icke swärja tig mehn; utan skal hålla HErranom tin ed.
34. Men jag säger eder, at I skolen als intet swärja, hwarken wid himmelen; ty han är Guds stol:
35. Eller wid jorden; ty hon är hans fotapall: ej heller wid Jerusalem; ty thet är en mägtig Konungs stad.
36. Ej heller skal tu swärja wid titt hufwud; ty tu förmår icke göra et hår hwitt eller swart.
37. Men edert tal skal wara: Ja, ja; nej, nej; hwad ther öfwer är, thet är af ondo.
38. I hafwen hört, at thet är sagdt: Öga för öga, tand för tand.
39. Men jag säger eder, at I skolen icke stå thet onda emot; utan är thet så, at någon slår tig wid thet högra kindbenet, så wänd honom ock thet andra til.
40. Och om någon wil gå til rätta med tig, och taga tin kjortel ifrå tig, låt honom ock hafwa kåpan med;
41. Och om någon nödgar tig en mil, så gack twå med honom.
42. Gif honom, som af tig bedes, och wänd tig icke ifrå honom, som något wil låna af tig.
43. I hafwen hört, at thet är sagdt: Tu skal älska tin nästa, och hata tin fiende.
44. Men jag säger eder: Älsker edra owänner; wälsigner them som eder banna; görer wäl emot them som eder hata; beder för them som göra eder skada och förfölja eder;
45. På thet I skolen wara eder Faders barn, som är i himmelen; ty han läter sin sol upgå öfwer onda och goda, och läter regna öfwer rättfärdiga och orättfärdiga.

46. Förty, om I älsken them, som eder älska, hwad fån I för lön? Göra ock icke the Publicaner thet samma?
47. Om I hafwen eder wänligt mot edra bröder allenast, hwad besynnerligt gören I? Göra icke ock så the Publicaner?
48. Warer förthenskul fullkomlige, såsom eder himmelske Fader fullkomlig är.

6. Capitel.

Hafwer akt uppå eder almosa, at I icke gifwen henne för menniskorna, på thet I skolen warda sedde af them: annars hafwen I ingen lön när eder Fader, som är i himmelen.
2. När tu nu gifwer almosa, låt icke stöta i basun för tig, som the skrymtare göra i Synagogorna och uppå gatorna, at the skola warda prisade af menniskorna. Sannerligen säger jag eder, the hafwa fått sin lön.
3. Men när tu wil gifwa almosa, så låt tin wänstra hand icke weta hwad then högra gör;
4. På thet tin almosa blifwer lönlig, och tin Fader, som i löndom ser, wedergäller tig thet uppenbarligen.
5. Och när tu beder, skal tu icke wara som the skrymtare; förty the stå gerna i Synagogorna och i gatuhörnen och bedja, at the skola blifwa sedde af menniskor. Sannerligen säger jag eder, the hafwa fått sin lön.
6. Men när tu beder, så gack in i tin kammare, och slå dören til, och bed tin Fader hemligen; och tin Fader, som i löndom ser, skal tig thet wedergälla uppenbarligen.
7. Och när I bedjen, skolen I icke wara mångtalige, såsom hedningarne; ty the mena, at the skola warda hörde för sina många ords skul.
8. Warer förthenskul them icke like: eder Fader wet wäl hwad eder görs behof förr än I bedjen honom.
6. Therföre skolen I bedja altså: Fader wår, som äst i himlom! Helgadt warde titt namn.
10. Tilkomme titt rike. Ske tin wilje, såsom i himmelen, så ock på jorden.
11. Gif oß i dag wårt dagliga bröd.
12. Och förlåt oß wåra skulder, såsom ock wi förlåte them oß skyldige äro.
13. Och inled oß icke i frestelse; utan fräls oß ifrån ondo. Ty riket är titt och magten och härligheten, i ewighet. Amen.
14. Ty om I förlåten menniskorna theras brott, så förlåter ock eder himmelske Fader eder.
15. Men om I icke förlåten menniskorna theras brott, så skal eder Fader icke heller förlåta eder edra brott.
16. När som I fasten, skolen I icke wara som I woren bedröfwade, såsom the skrymtare; ty the förwandla sitt ansikte, at the skola synas för menniskor med sin fasta. Sannerligen säger jag eder, the hafwa redan sin lön.
17. Men när tu fastar, så smörj titt hufwud, och twå titt ansikte,
18. At tu icke synes för menniskor med tin fasta, utan för tin Fader, som lönligen är, och tin Fader, som ser i löndom, wedergäller tig thet uppenbarligen.
19. I skolen icke församla eder ägodelar på jorden, ther mal och rost förderfwa them, och ther som tjufwar grafwa eller stjäla;
20. Utan församler eder ägodelar i himmelen, ther hwarken rost eller mal förderfwar them, och ther tjufwar icke grafwa eller stjäla.
21. Ty ther edra egodelar äro, ther är ock edert hjerta.
22. Kroppens ljus är ögat: är titt öga enfaldigt, så warder tin hela kropp ljus.
23. Men är titt öga argt, så warder tin hela kropp mörk. Är thet nu så, at ljuset, som är i tig, är mörker, huru stort blifwer tå mörkret sielft?
24. Ingen kan tjena twå herrar; ty at han antingen skal hata then ena, och then andra älska, eller han häller sig in til then ena, och then andra föraktar han. I kunnen icke tjena Gudi och Mammon.

25. Therföre säger jag eder: Sörjer icke för edert lif, hwad I skolen äta och dricka, och icke för eder kropp, hwad I skolen kläda eder med. Är icke lifwet mer än maten, och kroppen mer än kläderna?

26. Ser uppå foglarna under himmelen: the så intet, och intet skära the heller up, och församla intet i ladorna; och eder himmelske Fader föder them. Ären I icke mycket mer än the?

27. Hwilken ibland eder är, som med sin omsorg förmår sätta en aln til sin längd?

28. Och för hwars skul sörjen I för kläder? Skåder liljorna på marken huru the wäxa: the arbeta intet, ej heller spinna;

29. Dock säger jag eder, at icke Salomo, i all sin härlighet, war så klädd som en af them.

30. Kläder nu Gud så gräset på marken, hwilket dock i dag står, och i morgon kastas i ugnen, skulle han icke mycket mera göra thet eder, o I klentrogne?

31. Så skolen I nu icke hafwa omsorg, sägande: Hwad skole wi äta? Eller hwad skole wi dricka? Eller hwad skole wi kläda oß med?

32. Ty alt sådant söka hedningarne: eder himmelske Fader wet wäl, at alt thetta göres eder behof.

33. Söker först efter Guds rike och hans rättfärdighet, så faller eder alt thetta til.

34. Sörjer icke förthenskul för morgondagen; ty morgondagen hafwer sjelf sin omsorg med sig: thet är nog, at hwar dag hafwer sin egen plåga.

7. Capitel.

Dömer icke, på thet I icke skolen warda dömde.

2. Ty med then dom som I dömen, skolen I dömde warda, och med thet mått som I mäten, skal eder mätit warda.

3. Huru ser tu et grand i tin broders öga, och warder icke warse en bjelke i titt öga?

4. Eller huru säger tu tinom broder: Hålt, jag wil taga ut grandet af titt öga? Och si, en bjelke är i titt öga.

5. Tu skrymtare, kasta först ut bjelken af titt öga; se sedan til, huru tu kan uttaga grandet af tin broders öga.

6. I skolen icke gifwa hundarna thet heligt är, och edra pärlor skolen I icke kasta för swin, at the icke trampa them med sina fötter, och wända sig om emot eder och rifwa eder.

7. Beder, och eder skal warda gifwit; söker, och I skolen finna; klapper, och eder skal uplåtas:

8. Ty then som beder, han får; och then som söker, han finner; och honom som klappar warder uplåtit.

9. Eller hwilken är then menniska ibland eder, at om hans son bedes bröd af honom, som bjuder honom en sten?

10. Eller om han bedes fisk, män han tå räcka honom en orm?

11. Är thet nu så, at I, som onde ären, kunnen likwäl gifwa edra barn goda gåfwor; huru mycket mer warder eder Fader, som är i himmelen, gifwande them godt, som bedja af honom?

12. Alt thet I nu wiljen menniskorna skola göra eder, thet görer I ock them; ty thetta är lagen och Propheterne.

13. Går in igenom then trånga porten; ty then porten är wid, och then wägen är bred, som drager til fördömelse; och the äro många, som gå på honom.

14. Och then porten är trång, och then wägen är smal, som drager til lifwet; och få äro the, som finna honom.

15. Wakter eder för the falska Propheter, som komma til eder i fårakläder, men inwärtes äro the glupande ulfwar.

16. Utaf theras frukt skolen I känna them: icke hemtar man windrufwor af törne, ej heller fikon af tistel.

17. Så bär hwart och et godt trä god frukt; men et ondt trä bär ond frukt.

18. Et godt trä kan icke bära ond frukt; icke kan heller et ondt trä bära god frukt.

19. Hwart och et trä, som icke bär

god frukt, skal afhuggas, och kastas i elden.
20. Therföre skolen I känna them på theras frukt.
21. Icke warder hwar och en kommande in i himmelriket, som säger til mig: HErre, HErre, utan then, som gör min Faders wilja, som är i himmelen.
22. På then dagen warda många sägande til mig: HErre, HErre, hafwe wi icke propheterat uti titt namn, och i titt namn utdrifwit djeflar, och i titt namn många kraftiga gerningar gjort?
23. Tå skal jag bekänna them: Jag kände eder aldrig; går ifrå mig, I ogerningsmän.
24. Therföre, hwar och en som hörer thesa mina ord, och gör ther efter, honom liknar jag wid en wis man, som sitt hus byggde på et hälleberg.
25. Så föll slagregn, och kom flod, och wädret blåste, och stötte på huset, och thet föll dock icke omkull; ty thet war grundadt på hälleberget.
26. Och hwar och en som hörer af mig thesa ord, och gör icke ther efter, han liknas wid en fåwitsk man, som byggde sitt hus på sanden:
27. Och föll slagregn, och kom flod, och wädret blåste, och stötte på huset; och thet föll omkull, och thes fall war stort.
28 Och thet begaf sig, när JEsus lyktade thetta talet, wardt folket förskräckt öfwer hans lärdom;
29. Ty han predikade wäldeligen, och icke som the Skriftlärde.

8. Capitel.

När han nu gick ned af berget, följde honom mycket folk.
2. Och si, ther kom en spitelsk man, och tilbad honom, och sade: HErre, wil tu, så kan tu göra mig ren.
3. Tå räckte JEsus ut sin hand, och tog på honom, sägande: Jag wil; war ren. Och strax wardt han ren utaf sin spitelska.
4. Och JEsus sade til honom: Se til, at tu säger thet för ingen; utan gack bort, och låt Presten se tig, och offra then gåfwa, som Mose budit hafwer, til et witnesbörd öfwer them.
5. Men när JEsus gick in uti Capernaum, kom en Höfwitsman til honom, och bad honom,
6. Sägande: HErre, min tjenare ligger hemma borttagen, och hafwer stor wedermöda.
7. Tå sade JEsus til honom: Jag wil komma och bota honom.
8. Tå swarade Höfwitsmannen och sade: HErre, jag är icke wärdig, at tu skal gå in under mitt tak; utan säg allenast et ord, så blifwer min tjenare helbregda.
9. Ty jag är ock en menniska under annars mans wäld, och hafwer krigsknektar under mig; och jag säger til then ena: Gack, och han går; och til then andra: Kom, och han kommer; och til min dräng: Gör thet, och han gör så.
10. När JEsus thetta hörde, förundrade han sig, och sade til them som honom följde: Sannerligen säger jag eder, jag hafwer icke funnit sådan tro i Israel.
11. Men jag säger eder, at många warda kommande af östan och wästan, och skola sitta med Abraham, Isaac och Jacob i himmelriket;
12. Men rikSens barn skola warda utkastade i thet yttersta mörkret: ther skal wara gråt och tandagnißlan.
13. Och JEsus sade til Höfwitsmannen: Gack; och som tu tror, så ske tig. Och i samma stunden blef hans tjenare helbregda.
14. Och när JEsus kom i Petri hus, och såg, at hans swära låg och hade skälfwosot,
15. Tå tog han på hennes hand; och skälfwosoten öfwergaf henne. Och hon stod up, och tjente them.
16. Och när aftonen kom, hade the til honom många som woro besatte; och han dref ut andarna med ord, och alla them som ondt hade botade han;
17. På thet fullbordas skulle thet som sagdt war genom Esaia Propheten,

som säger: Han hafwer tagit på sig
wår skröplighet, och wåra sjukdomar
hafwer han burit.
18. Och när JEsus såg mycket folk
omkring sig, bödd han at man skulle
fara utöfwer på hinsidan hafwet.
19. Och kom en Skriftlärd til honom,
och sade til honom: Mästare, jag wil
följa tig, ehwart tu går.
20. Tå sade JEsus til honom: Räf-
warne hafwa kulor, och foglarne under
himmelen nästen; men Menniskones
Son hafwer intet, ther han må luta
sitt hufwud til.
21. Och en annan af hans Lärjun-
gar sade til honom: HErre, gif mig
lof, at jag går först bort och begraf-
wer min fader.
22. Tå sade JEsus til honom: Följ
tu mig, och låt the döda begrafwa sina
döda.
23. Och han steg i skeppet, och hans
Lärjungar följde honom.
24. Och si, en stor storm wärte up
i hafwet, så at wågen slog utöfwer
skeppet; och han sof.
25. Tå gingo Lärjungarne til och
wäckte honom up, sägande: HErre,
fräls oß; wi förgås.
26. Tå sade han til them: J klen-
trogne, hwi rädens J? och stod up, och
näpste wädret och hafwet; och thet
wardt stilla lugnet.
27. Men menniskorna förundrade sig,
och sade: Hwad är thenne för en, at
wädret och hafwet äro honom lydige?
28. Och när han kom på hinsidan haf-
wet, uti the Gergeseners landsändar,
kommo twå besatte med djefwulen
emot honom löpande, utgånge af grif-
ter, och woro ganska gräselige, så at
ingen kunde resa then wägen fram.
29. Och si, the ropade och sade: Ack!
JEsu, Guds Son, hwad hafwe wi med
tig göra? Äst tu kommen til at pläga
oß, förr än tid är?
30. Så gick ther långt ifrån en stor
swinahjord i bet.
31. Tå bådo honom djeflarne och sade:
Är thet så, at tu drifwer oß ut, så lofwa
oß, at wi fare uti then swinahjorden.
32. Tå sade han til them: Farer. Tå
foro the ut, och foro in i swinahjor-
den; och si, hela swinahjorden lopp
och brådstörte sig i hafwet, och drunk-
nade i watnet.
33. Men herdarne flydde bort, och
gingo in i staden, och förkunnade alt-
sammans och huru thet war tilgångit
med them som besatte woro.
34. Och si, tå gick hela staden ut emot
JEsum; och tå the sågo honom, bådo
the, at han wille gå bort utu theras
landsändar.

9. Capitel.

Tå steg han i skeppet, och for utöfwer
igen, och kom uti sin stad.
2. Och si, the hade in för honom en
borttagen, som låg uti en säng. När
nu JEsus såg theras tro, sade han til
then borttagne: War wid et godt mod,
min son; tina synder förlåtas tig.
3. Och si, somlige utaf the Skriftlär-
de sade wid sig sjelfwa: Thenne hädar
Gud.
4. Men när JEsus såg theras tankar,
sade han: Hwi tänken J ondt i edra
hjertan?
5. Hwilket är lättare, säga: Tina
synder förlåtas tig? eller säga: Statt
up och gack.
6. Men på thet J skolen weta, at Men-
niskones Son hafwer magt på jorden
til at förlåta synder, sade han til then
borttagne: Statt up, tag tin säng, och
gack i titt hus.
7. Och han stod up, och gick hem.
8. När folket thet såg, förundrade the
sig, och prisade Gud, som sådan magt
hade gifwit menniskor.
9. Och när JEsus gick tädan, såg han
en man sittande wid tullen, som het
Mattheus; och han sade til honom: Följ
mig. Tå stod han up, och följde honom.
10. Och thet begaf sig, at när han satt
wid bord i hans hus, si, ther kommo
många Publicaner och syndare, och sutto
til bords med JEsu och hans Lär-
jungar.
11. När the Phariseer thet sågo, sade
the til hans Lärjungar: Hwi äter eder

måstare med Publicaner och syndare?
12. När JEsus thet hörde, sade han til them: The helbregda behöfwa icke läkare, utan the kranke.
13. Men går och lärer hwad thet är: Jag hafwer lust til barmhertighet, och icke til offer. Jag är icke kommen, til at kalla the rättfärdiga, utan syndare, til bättring.
14. Tå kommo til honom Johannis Lärjungar, och sade: Hwi faste wi och Phariseerne så mycket, och tina Lärjungar fasta intet?
15. Tå sade JEsus til them: Huru kan bröllopsfolket sörja, så länge brudgummen är när them? Men the dagar skola komma, at brudgummen skal tagas ifrå them, och tå skola the fasta.
16. Ingen lappar et gammalt kläde med en ny klut; ty han rifwer likwäl kluten af klädet igen, och hålet blifwer wärre.
17. Ej heller låter man nytt win i gamla flaskor; annars gå flaskorna sönder, och winet spilles ut, och flaskorna förderfwas; utan man låter nytt win i nya flaskor, så blifwa båda förwarade.
18. Wid han thetta talade til them, si, tå kom en Öfwerste och tilbad honom, och sade: HErre, min dotter är nu strax blifwen död; men kom och lägg tin hand på henne, så blifwer hon lefwande.
19. JEsus stod up, och följde honom, och hans Lärjungar.
20. Och si, en qwinna, som hade lidit blodgång i tolf år, gick bak efter honom, och kom wid hans klädefåll;
21. Ty hon sade wid sig sielf: Måtte jag allenast komma wid hans kläder, så blefwe jag helbregda.
22. Tå wände JEsus sig om; och som han såg henne, sade han: War wid god tröst, dotter; tin tro hafwer hulpit tig. Och qwinnan wardt helbregda i samma stund.
23. Och när JEsus kom i Öfwerstens hus, och såg piparena och folket sorlande,
24. Sade han til them: Går edra färde: pigan är icke död; men hon sofwer. Och the gjorde spe af honom.
25. När nu folket war utdrifwit, gick han in, och tog henne i handen; och pigan stod up.
26. Och thetta ryktet gick öfwer thet hela landet.
27. Och när JEsus gick tädan, följde honom twå blinde; the ropade och sade: O, Davids Son, förbarma tig öfwer oß.
28. Och när han kom i huset, stego the blinde fram til honom; och JEsus sade til them: Tron I, at jag kan thetta göra eder? Tå sade the til honom: Ja, HErre.
29. Tå tog han på theras ögon, och sade: Ske eder efter eder tro.
30. Och theras ögon wordo öpnade. Och JEsus hotade them, sägande: Ser til, at ingen får thetta weta.
31. Men the gingo ut och beryktade honom i thet hela landet.
32. När theße woro utgångne, si, tå hade the en menniska fram för honom, som war en dumme och besatt.
33. Och när djefwulen war utdrifwen, talade dummen; och folket förundrade sig, och sade: Sådant hafwer aldrig warit sedt i Israel.
34. Men the Phariseer sade: Med then öfwersta djefwulen drifwer han djeflar ut.
35. Och JEsus gick omkring i alla städer och byar, lärde i theras Synagogor, och predikade Evangelium om riket, och helade allahanda sjukdom och allahanda krankhet ibland folket.
36. Och när han såg folket,ömkade han sig öfwer them, at the woro förlåtne och förskingrade, som the får som ingen herde hade.
37. Tå sade han til sina Lärjungar: Säden är mycken, och arbetarena äro få.
38. Beder förthenskul sädens HErre, at han sänder arbetare i sin säd.

10. Capitel.

Och han kallade sina tolf Lärjungar til sig, och gaf them magt öfwer the orena andar, at the skulle drifwa them ut, och bota allahanda sjukdom och allahanda krankhet.

2. Men thesza äro the tolf Apostlars
namn: Then förste Simon, som kal-
las Petrus, och Andreas, hans broder;
Jacobus Zebedei son och Johannes,
hans broder;
3. Philippus och Bartholomeus; Tho-
mas och Mattheus, som hade warit en
Publican; Jacobus Alphei son och
Lebbeus, med thet wedernamnet Thad-
deus;
4. Simon af Cana och Judas Ischa-
rioth, then ock förrådde honom.
5. Thesza tolf sände JEsus ut, och
böd them och sade: Går icke på hed-
ningarnas wäg, och går icke i the Sa-
mariters städer;
6. Utan går hellre til the borttappade
får af Israels hus.
7. Men går och prediker, och säger:
Himmelriket är kommit hardt när.
8. Görer the sjuka helbregda, the spi-
telska rena, reser up the döda, utdrifwer
djeflar. I hafwen fått förgäfwes, så
skolen I ock gifwa förgäfwes.
9. Hafwer icke guld, icke heller silf-
wer, icke heller penningar i edra pun-
gar,
10. Och ingen wägskräppa, och icke
twå kjortlar, icke skor, och ingen staf;
ty arbetaren är wärd sin mat.
11. Men hwar I gån in uti en stad
eller by, så bespörjer om ther någon
inne är, som thes wärdig är; och
blifwer ther, til thes I dragen tädan.
12. Men när I gån in i et hus, så
helser thet.
13. Och är thet så, at thet huset är
wärdigt, så kommer eder frid öfwer
thet: är thet ock icke wärdigt, så kom-
mer eder frid til eder igen.
14. Och ther som ingen anammar
eder, eller hörer edra ord, så går utaf
thet huset eller staden, och skudder stof-
tet utaf edra fötter.
15. Sannerligen säger jag eder: So-
dome och Gomorre land warder drä-
geligare på domedag, än then staden.
16. Si, jag sänder eder såsom får
ibland ulfwar: warer förthenskul snälle
såsom ormar, och enfaldige såsom duf-
wor.

17. Men wakter eder för menniskor-
na; ty the skola öfwerantwarda eder
på sina Rådhus, och uti theras Sy-
nagogor skola the hudflänga eder.
18. Och I skolen warda framdragne
för Förstar och Konungar, för min
skul, til witnesbörd öfwer them och
öfwer hedningarna.
19. Och när som the nu öfwerant-
warda eder, så warer icke bekymrade
huru eller hwad I skolen tala; ty thet
skal eder gifwas i samma stund hwad
I tala skolen.
20. Förty thet ären icke I, som talen;
utan thet är eder Faders Ande, som
talar i eder.
21. Then ene brodren skal öfwerant-
warda then andra til döden, och fadren
sonen; och barnen skola sätta sig up
emot föräldrarna, och dräpa them.
22. Och I skolen warda hatade af
alla, för mitt namns skul; men hwil-
ken som står fast uti ändan, han skal
blifwa salig.
23. När the förfölja eder i then ena
staden, så flyr til then andra. San-
nerligen säger jag eder: I skolen icke
hafwa orkat fara omkring alla Israels
städer förr än Menniskones Son kom-
mer.
24. Lärjungen är icke öfwer mästa-
ren, och icke heller tjenaren öfwer sin
herre.
25. Thet är lärjungen nog, at han
är såsom hans mästare, och tjenaren,
at han är såsom hans herre. Hafwa
the kallat husbonden Beelzebub, huru
mycket mer skola the så kalla hans hus-
folk?
26. Räddens förthenskul intet för them;
ty thet är intet fördoldt, som icke skal
warda uppenbaradt, och intet lönligt,
som icke skal blifwa wetterligt.
27. Hwad jag säger eder i mörkret,
thet säger i ljuset, och hwad som säges
eder i örat, thet prediker på taken.
28. Och rädens icke för them, som
dräpa kroppen, och hafwa dock icke
magt at dräpa själen; utan rädens
mer honom, som kan förderfwa både
själ och kropp i helfwete.

29. Säljas icke twå sparfwar för en skärf? Och en af them faller icke på jorden, eder Fader förutan.

30. Äro ock edra hufwudhår alla räknade.

31. Therföre skolen I icke rädas. I ären ju mer wärde än många sparfwar?

32. Therföre, hwar och en som mig bekänner för menniskor, honom wil jag ock bekänna för min Fader, som är i himmelen.

33. Men then som mig wedersakar för menniskor, honom skal jag ock wedersaka för min Fader, som är i himmelen.

34. I skolen icke mena, at jag är kommen til at sända frid på jorden: jag är icke kommen til at sända frid, utan swärdet.

35. Ty jag är kommen til at göra menniskan skiljaktig mot sin fader, och dottren mot sin moder, och sonahustrun mot sin swära.

36. Och menniskans eget husfolk warda hennes fiender.

37. Hwilken som älskar fader och moder mer än mig, han är mig icke wärd; och hwilken som älskar son eller dotter mer än mig, han är mig icke wärd.

38. Och hwilken som icke tager sitt kors på sig, och följer mig, han är mig icke wärd.

39. Hwilken som finner sitt lif, han skal borttappa thet; och hwilken som borttappar sitt lif, för min skul, han skal finna thet.

40. Hwilken som eder anammar, han anammar mig; och hwilken som mig anammar, han anammar honom, som mig sändt hafwer.

41. Hwilken som anammar en Prophet, i en Prophets namn, han skal få en Prophets lön; och hwilken som anammar en rättfärdig, i en rättfärdigs namn, han skal få en rättfärdigs lön.

42. Och hwilken som gifwer en af thesza minsta en bägare kallt watn dricka, allenast i en Lärjunges namn, sannerligen säger jag eder, thet skal icke blifwa honom olönt.

11. Capitel.

Och thet begaf sig, när JEsus sådana bud til sina tolf Lärjungar fullkomnat hade, gick han tädan fram bättre, på thet han skulle lära och predika i theras städer.

2. När Johannes, som tå war i fängelset, hörde Christi gerningar, sände han twå sina Lärjungar,

3. Och lät säga honom: Äst tu then, som komma skal, eller skole wi förbida någon annan?

4. Tå swarade JEsus och sade til them: Går, och säger Johanni igen hwad I hafwen hört och sett:

5. The blinde se, the halte gå, the spitelske göras rene, och the döfwe höra, the döde resas up, och them fattigom warder predikadt Evangelium.

6. Och salig är then, som icke warder förargad i mig.

7. När som the gingo bort, begynte JEsus tala til folket om Johanne: Hwad gingen I ut i öknen til at se? Willen I se en rö, som drifs hit och tit af wädret?

8. Eller hwad gingen I ut til at se? Willen I se en menniska i lenkläder? Si, the som draga lenkläder, äro i Konungahusen.

9. Eller hwad gingen I ut til at se? Willen I se en Prophet? Ja, jag säger eder, mer än en Prophet;

10. Ty han är then samme, om hwilken skrifwit är: Si, jag sänder min Ängel för titt ansikte, hwilken skal tilreda tin wäg för tig.

11. Sannerligen säger jag eder: Ibland them som äro födde af qwinnor är ingen upkommen, som är större än Johannes Döparen; dock likwäl, then som är minst i himmelriket, han är större än han.

12. Men ifrå Johannis Döparens dagar och til thenna dagen lider himmelriket wåld, och the wåldige rifwa thet til sig.

13. Ty alla Propheterne och lagen hafwa spått in til Johannem.

14. Och om I wiljen anammat, han är Elias, som komma skulle.

15. Then som hafwer öron til at höra, han höre.
16. Men wid hwem skal jag likna thetta slägtet? Thet är likt barn, som uppå torget sitta, och ropa til sina stallbröder,
17. Och säga: Wi hafwe pipat för eder, och I willen intet dansa: wi hafwe sungit sorgesång til eder, och I willen intet gråta.
18. Johannes är kommen, och hwarken åt eller drack; och the säga: Han hafwer djefwulen.
19. Menniskones Son är kommen, äter och dricker; och the säga: Si, hwilken fråssare och windrinkare är then mannen, Publicaners och syndares wän. Och wisdomen warder rätt gifwit utaf sina barn.
20. Tå begynte han til at förwita the städer, i hwilka han hade gjort sina mästa krafter, och the hade likwäl intet bättrat sig:
21. We tig Chorazin, we tig Bethsaida; ty hade sådana krafter warit gjorde i Tyro och Sidon, som i eder gjorde äro, the hade längesedan uti säck och aska gjort syndabättring.
22. Dock säger jag eder, at Tyro och Sidoni skal drägeligare warda på domedag, än eder.
23. Och tu, Capernaum, som äst uphöjd alt in til himmelen, tu skal blifwa nederstött alt in til helfwete; förty hade sådane krafter skett i Sodoma, som i tig skedde äro, thet hade stått än i dag.
24. Dock säger jag eder, the Sodomeers land skal drägeligare warda på domedag, än tig.
25. I then tiden swarade JEsus och sade: Jag prisar tig, Fader, himmelens och jordens HERre, at tu hafwer thetta dolt för the wisa och förnuftiga, och hafwer thet uppenbarat för the fåkunniga.
26. Ja, Fader, så hafwer warit behageligt för tig.
27. All ting äro gifna mig i wåld af min Fader: och ingen känner Sonen, utan Fadren; och ingen heller känner Fadren, utan Sonen, och then som Sonen wil thet uppenbara.
28. Kommer til mig, I alle som arbeten, och ären betungade, och jag wil wederqwicka eder.
29. Tager på eder mitt ok, och lärer af mig; ty jag är mild och ödmjuk af hjertat; och I skolen finna ro til edra själar.
30. Ty mitt ok är lustigt, och min börda är lätt.

12. Capitel.

I then tiden gick JEsus genom säd på Sabbathen; och hans Lärjungar woro hungrige, och begynte uprycka ax, och äta.
2. När the Phariseer thet sågo, sade the til honom: Si, tina Lärjungar göra thet som icke lofligt är göra på Sabbathen.
3. Men han sade til them: Hafwen I icke läsit hwad David gjorde, när han och the som med honom woro hungrade?
4. Huru han gick in i Guds hus, och åt skådobröden, som honom icke war lofligt äta; icke heller them som med honom woro, utan allenast Presterna.
5. Eller hafwen I icke läsit i lagen, at på Sabbathen bryta Presterne Sabbathen i templet, och äro likwäl utan skuld?
6. Men jag säger eder, at här är then, som är mer än templet.
7. Men wißten I hwad thet wore: Jag hafwer lust til barmhertighet, och icke til offer, tå dömden I icke the oskyldiga.
8. Ty Menniskones Son är en HERre theslikes ock öfwer Sabbathen.
9. Tå gick han tädan fram bättre, och kom i theras Synagoga.
10. Och si, ther war en man, som hade en bortwißnad hand; och the sporde honom, sägande: Må man ock hela om Sabbathen? på thet the måtte anklaga honom.
11. Tå sade han til them: Hwilken är then menniska ibland eder, som hafwer et får, och om thet faller i gropen om Sabbathen, går han icke och fattar uti thet, och drager thet up?
12. Huru mycket bättre är nu en menniska än et får? Therföre må man ju göra wäl på Sabbathen.

13. Och sade han til mannen: Räck
ut tin hand: och han uträckte henne;
och hon wardt färdig igen, såsom then
andra.
14. Tå gingo the Phariseer ut, och
lade råd emot honom, huru the måtte
förgöra honom.
15. Men när JEsus thet förnam, gick
han tädan: och honom följde mycket
folk; och han gjorde them alla helbregda,
16. Och hotade them, at the icke skulle
uppenbara honom,
17. På thet fullkomnas skulle thet
som sagdt war genom Propheten Esai=
as, som sade:
18. Si, min tjenare, then jag utwalt
hafwer, min käraste, i hwilken min
själ hafwer et godt behag; jag skal
sätta min Anda på honom, och han
skal förkunna hedningarna domen.
19. Han skal icke kifwa eller ropa;
och hans röst skal man icke höra på
gatorna.
20. Then rö som krossad är, skal han
icke sönderbryta, och wekan som ryker,
skal han icke utsläcka, til thes han ut=
förer domen til en seger.
21. Och i hans namn skola hednin=
garne hoppas.
22. Tå hades fram til honom en
som war besatt med djefwulen; han
war blind och dumme: then gjorde
han helbregda, så at samme blinde och
dumme både talade och såg.
23. Och alt folket blef förskräckt, och
sade: Är thenne icke Davids son?
24. Men när the Phariseer thet hörde,
sade the: Han utdrifwer icke djeflar,
utan med Beelzebub, djeflarnas öf=
werste.
25. Tå nu JEsus förstod theras tan=
kar, sade han til them: Hwart och et
rike, som är twedrägtigt emot sig sjelft,
thet blifwer öde, och hwar och en stad
eller hus, som är twedrägtigt emot sig
sjelft, blifwer icke ståndande.
26. Är thet nu så, at Satan drifwer
Satan ut, tå är han twedrägtig emot
sig sjelf; huru blifwer tå hans rike
beståndande?
27. Och är thet så, at jag drifwer
djeflar ut med Beelzebub, med hwem
drifwa tå edra barn them ut? Ther=
före skola the wara edra domare.
28. Men är thet så, at jag drifwer
djeflar ut med Guds Anda, tå är ju
Guds rike kommit til eder.
29. Eller, huru kan någon gå i en
mägtig mans hus, och röfwa honom
hans boting bort, utan han först binder
then mägtige, och så sedan sköflar hans
hus?
30. Hwilken som icke är med mig,
han är emot mig; och hwilken som icke
församlar med mig, han förskingrar.
31. Förthenskul säger jag eder: All
synd och försmädelse blifwer menni=
skorna förlåten; men försmädelse mot
Andan skal icke blifwa menniskorna
förlåten.
32. Och hwilken som säger något
emot Menniskones Son, thet warder
honom förlåtit; men hwilken som säger
något emot then Heliga Anda, thet war=
der honom icke förlåtit, hwarken i then=
na eller i then tilkommande werlden.
33. Görer antingen träet godt, så war=
der frukten god, eller ock görer träet
ondt, så warder frukten ond; ty af
frukten känner man träet.
34. I huggormars afföda, huru kun=
nen I tala något godt, medan I ären
sjelfwe onde? Ty ther hjertat med fullt
är, therom talar munnen.
35. En god menniska bär godt fram af
hjertats goda fatabur, och en ond men=
niska bär ondt fram af en ond fatabur.
36. Men jag säger eder, at för hwart
och et fåfängt ord som menniskorna
tala, skola the göra räkenskap på do=
medag.
37. Ty af tina ord skal tu blifwa rätt=
färdig hållen, och af tina ord skal tu
warda fördömd.
38. Tå swarade några utaf the Skrift=
lärde och the Phariseer och sade: Mä=
stare, wi wilje se tekn af tig.
39. Swarade han och sade til them:
Thetta wränga och horiska slägtet söker
efter tekn; och thet skal intet tekn gif=
was, annat än Jone Prophetens tekn.
40. Ty såsom Jonas war i tre dagar

och i tre nätter i hwalfiskens buk, så
skal Menniskones Son wara i tre da-
gar och i tre nätter i jorden.
41. The Ninevitiske män skola stå up
på domen med thetta slägtet, och för-
döma thet; ty the bättrade sig efter
Jone predikan; och si, här är mer än
Jonas.
42. Drottningen af Söderlanden skal
stå up på domen med thetta slägtet,
och fördöma thet; ty hon kom ifrå jor-
dens ända, til at höra Salomons wis-
dom; och si, här är mer än Salomon.
43. När then orene anden är utfaren
af menniskan, så wandrar han genom
the rum som torra äro, söker efter
hwila, och finner ingen.
44. Så säger han: Jag wil komma
igen i mitt hus, ther jag utgick; och
när han kommer, finner han thet tomt
och rent sopadt och prydt.
45. Så går han bort, och tager sju
andra andar til sig, the som wärre
äro än han sjelf; och tå the ther in-
komma, bo the ther: så blifwer then
menniskans sista wärre än thet första.
Så warder ock tilgångande med thetta
wränga slägtet.
46. Wid han ännu talade til folket,
si, hans moder och bröder stodo utan-
före, och wille tala med honom.
47. Tå sade en til honom: Si, tin
moder och tina bröder stå ute, och wilja
tala med tig.
48. Tå swarade han och sade til then
som honom bådade: Hwilken är min
moder, och hwilka äro mina bröder?
49. Och räckte ut handen åt sina Lär-
jungar, och sade: Si, min moder och
mina bröder.
50. Ty hwar och en som gör min
Faders wilja, som är i himmelen, han
är min broder och syster och moder.

13: Capitel.

På then dagen gick JEsus ut af hu-
set, och satte sig ut med hafwet.
2. Och ther församlades mycket folk
til honom, så at han steg uti et skepp,
och satte sig: och alt folket stod på
stranden.
3. Och han talade med them många-
handa i liknelser, sägande: Si, en
sädesman gick ut, och skulle så.
4. Och när han sådde, föll somt wid
wägen, och kommo foglarne och åto
thet up.
5. Somt föll på stenören, ther thet
hade icke mycken jord, och gick snart
up; ty thet hade icke djup jord.
6. Men när solen gick up, förwißnade
thet, och efter thet hade inga rötter,
torkades thet bort.
7. Och somt föll ibland törne; och
törnebuskarne upwäxte, och förqwaf-
de thet.
8. Och somt föll i god jord, och gjorde
frukt; somt hundradefalt, somt sextio-
falt, och somt trettiofalt.
9. Hwilken som hafwer öron til at
höra, han höre.
10. Tå stego Lärjungarne fram, och
sade til honom: Hwi talar tu til them
med liknelser?
11. Tå swarade han them och sade:
Eder är gifwit at weta himmelrikets
lönlighet; men them är thet icke gifwit.
12. Ty hwilken som hafwer, honom
skal gifwas, at han skal nog hafwa;
men then som icke hafwer, af honom
skal ock warda tagit thet han hafwer.
13. Förthenskul talar jag them til
med liknelser; ty med seende ögon se
the intet, och med hörande öron höra
the intet; ty the förstå icke.
14. Och på them warder fullkomnad
Esaie Prophetia, som säger: Med öro-
nen skolen I höra, och skolen icke för-
stå; och med seende ögon skolen I se,
och skolen icke förnimmat.
15. Ty thetta folkets hjerta är förstoc-
kadt, och theras öron höra illa, och the-
ras ögon hafwa the igenlykt; på thet
the icke ens skulle se med ögonen, och
höra med öronen, och förstå med hjer-
tat, och omwända sig, at jag måtte
hela them.
16. Men saliga äro edra ögon, at the
se, och edra öron, at the höra.
17. Sannerligen säger jag eder, at
många Propheter och rättfärdiga hafwa
begärt se thet I sen, och fingo dock icke

set, och höra thet I hören, och fingo dock icke hörat.

18. Så hörer nu I thenna liknelsen om sädesmannen.

19. Hwar någon hörer ordet om riket, och förstår thet icke, så kommer then onde, och rifwer thet bort som sådt är i hans hjerta: thet är then, som wid wägen sådd war.

20. Men then som war sådd på stenören, är then, som hörer ordet, och tager thet strax gladeligen;

21. Men han hafwer ingen rot i sig sjelf, utan står til en tid, och när bedröfwelsen och förföljelsen påkomma för ordets skul, strax förargas han.

22. Men then som war sådd ibland törne, är then, som hörer ordet, och thenna werldens bekymmer och rikedomens swek förqwäfwer ordet, och han blifwer utan frukt.

23. Men then som war sådd i god jord, är then, som hörer ordet, och förstår thet, och bär också frukt, så at somt gör hundradefalt, somt sextiofalt, och somt trettiofalt.

24. En annan liknelse satte han them före, och sade: Himmelriket är likt en menniska, som sådde god säd i sin åker.

25. Men tå folket sof, kom hans owän och sådde ogräs midt ibland hwetet, och gick sin wäg.

26. Tå nu säden wäxte, och bar frukt, syntes ock ogräset.

27. Tå gingo husbondens tjenare fram, och sade til honom: Herre, sådde tu icke god säd i tin åker, hwadan hafwer han tå ogräs?

28. Tå sade han til them: Thet hafwer owännen gjort. Sade tjenarena til honom: Wil tu, at wi gå och hämte thet bort?

29. Tå sade han: Nej, på thet at när I uprycken ogräset, I icke skolen ock ther med uprycka hwetet.

30. Låter båda wäxa intil skördetiden; och i skördetiden wil jag säga skördemännerna: Hämter först ogräset samman, och binder thet i knippor, til at upbrännas; men hwetet församler i min lada.

31. En annan liknelse satte han them före, och sade: Himmelriket är likt et senapskorn, som en man tog och sådde i sin åker;

32. Hwilket minst är af alla frön; men när thet warder upwäxt, är thet störst ibland kryddor, och blifwer et trä, så at foglarne under himmelen komma och göra sina nästen på thes qwistar.

33. En annan liknelse sade han til them: Himmelriket är likt en surdeg, hwilken en qwinna tog, och blandade i tre skäppor mjöl, til thes thet blef altsammans surt.

34. Thetta alt talade JEsus i liknelser til folket; och utan liknelse talade han intet til them;

35. At thet skulle fullkomnas som sagdt war genom Propheten, som sade: Jag skal öpna min mun i liknelser, och skal uttala thet hemligt warit hafwer ifrå werldens begynnelse.

36. Tå skilde JEsus folket ifrå sig, och kom hem. Och hans Lärjungar stego fram til honom, och sade: Uttyd oß thenna liknelsen om åkrens ogräs.

37. Tå swarade han och sade til them: Menniskones Son är then, som then goda säden sår;

38. Åkren är werlden; then goda säden äro rikens barn; ogräset äro hins ondas barn;

39. Owännen, som sådde, är djefwulen; skördetiden är werldens ände; skördemännerne äro Änglarne.

40. Såsom nu ogräset hämtas samman, och brännes up med eld, så skal thet ske på thenna werldens ända.

41. Menniskones Son skal sända sina Änglar; och the skola församla all förargelse utaf hans rike, och them som illa göra;

42. Och skola kasta them uti en brinnande ugn: ther skal wara gråt och tandagnißlan.

43. Tå skola the rättfärdige skina såsom solen i theras faders rike. Hwilken öron hafwer til at höra, han höre.

44. Åter är himmelriket likt en skatt, som fördold war uti en åker, hwilken en man fann, och fördolde honom, och af

rått glådje, som han hafwer ther af,
går han bort och såljer alt thet han haf-
wer, och köper then åkren.
45. Åter år himmelriket likt en köp-
man, som sökte efter goda pårlor;
46. Och når han hade funnit en ko-
stelig pårla, gick han bort och sålde alt
thet han ågde, och köpte henne.
47. Åter år himmelriket likt en not,
som kastades i hafwet, och församlade
allahanda fiskar.
48. Och når hon wardt full, drogo
the henne til lands, och sutto så och
håmtade ut the goda i sina kåril; men
the onda kastade the bort.
49. Så skal thet ock ske på werldens
ånda. Ånglarne skola utgå, och skilja
the onda ifrå the råttwisa,
50. Och kasta them i en brinnande
ugn: ther skal wara gråt och tanda-
gnißlan.
51. Tå sade JEsus til them: För-
stoden I thetta alt? Sade the til ho-
nom: Ja, HErre.
52. Tå sade han til them: Therföre,
hwar och en Skriftlård, som til him-
melriket lård år, han år lik en hus-
bonde, som af sin fatabur bår fram nytt
och gammalt.
53. Och thet begaf sig, når JEsus
hade lyktat theßa liknelser, gick han
tådan,
54. Och kom i sitt fådernesland, och
lårde i theras Synagoga, så at the ock
förundrade sig storligen, och sade:
Hwadan kommer thenne sådan wis-
dom och krafter?
55. År han icke en timmermans son?
Heter icke hans moder Maria, och
hans bröder Jacob och Joses och Simon
och Judas?
56. Och hans systrar, åro the icke alla
når oß? Hwadan kommer honom tå
alt thetta?
57. Och the förargades öfwer honom.
Men JEsus sade til them: En Prophet
år icke föraktad, utan i sitt fådernes-
land och i sitt hus.
58. Och han gjorde ther icke många
tekn, för theras otros skul.

14. Capitel.

I then tiden hörde Herodes Tetrarcha
JEsu rykte;
2. Och sade til sina tjenare: Thenne år
Johannes Döparen: han år upstånden
ifrå the döda; therföre gör han sådana
krafter.
3. Ty Herodes hade gripit Johannem,
bundit och lagt honom i håktelse, för
Herodias, sin broders Philippi hustrus
skul.
4. Förty Johannes hade sagt til ho-
nom: Tig år icke lofligt hafwa henne.
5. Och han hade gerna dråpit honom;
men han råddes för folket: ty the höllo
honom för en Prophet.
6. När tå Herodes begick sin födelse-
dag, dansade Herodias dotter för them;
och thet behagade Herodi.
7. Therföre lofwade han henne wid en
ed, at han wille gifwa henne hwad hon
begårde.
8. Tå sade hon, såsom hennes moder
hade lårt henne tilförene: Gif mig
hår på et fat Johannis Döparens
hufwud.
9. Och Konungen blef bedröfwad;
dock för edens skul, och för theras skul
som sutto öfwer bord med honom, böd
han, at thet skulle gifwas henne;
10. Och sånde bort och låt afhugga
Johannis hufwud i håktelset.
11. Och hans hufwud wardt fram-
burit på et fat, och gifwit pigan; och
hon bar thet til sin moder.
12. Och hans Lårjungar kommo och
togo hans lekamen, och begrofwo ho-
nom, och gingo sedan bort och för-
kunnade thet JEsu.
13. När JEsus thet hörde, for han
tådan med skepp afsides bort uti en
ödemark. När folket thet hörde, kom-
mo the efter honom til fots ifrå stå-
derna.
14. Och Jesus gick ut, och såg thet
myckna folket, och warkunnade sig öf-
wer them, och gjorde theras kranka
helbregda.
15. Och når thet led åt aftonen, gingo
hans Lårjungar til honom, och sade:

Här är en ödemark, och tiden är förliden; låt folket gå ifrå tig, at the måga gå bort i byarna och köpa sig mat.
16. Tå sade JEsus til them: Thet göres icke behof, at the bortgå; gifwer
I them äta.
17. Tå sade the til honom: Wi hafwe här icke mer än fem bröd och twå fiskar.
18. Sade han: Tager mig them hit.
19. Och han böd folket sätta sig ned på gräset, och tog the fem bröd och the twå fiskar, såg up i himmelen, och tackade, bröt thet, och gaf Lärjungarne bröden; och Lärjungarne gåfwo så folket.
20. Och the åto alla, och wordo mätte.
Och the togo up thet öfwer war i stycken, tolf korgar fulla.
21. Och the som ätit hade, woro wid femtusende män, förutan qwinnor och barn.
22. Och strax dref JEsus sina Lärjungar, at the skulle stiga i skeppet, och fara framföre utöfwer, så länge han skillde folket ifrå sig.
23. Och när han hade skillt folket ifrå sig, gick han up på et berg allena, til at bedja; och när aftonen kom, war han ther allena.
24. Men skeppet war tå allaredan midt på hafwet, och led plats i wågorna; förty wädret war emot.
25. Men i then fjerde wäkten om natten kom JEsus til them, gående på hafwet.
26. Och när Lärjungarne sågo honom gå på hafwet, wordo the förfärade, och sade: Thet är et spökelse; och ropade af räddhoga.
27. Men JEsus talade them strax til, och sade: Warer wid et godt mod; thet är jag; warer icke förfärade.
28. Tå swarade honom Petrus och sade: HERre, äret tu, så bjud mig komma til tig uppå watnet.
29. Tå sade han: Kom. När Petrus
tå steg utaf skeppet, begynte han gå på watnet, at han skulle komma til JEsum.
30. Men när han såg, at wädret war starkt, wardt han förfärad, och som han begynte sjunka, ropade han och sade: HERre, hjelp mig.
31. Och strax räckte JEsus ut handen, och fattade uti honom, och sade til honom: O, tu klentrogne, hwi twiflade tu?
32. Och när the woro inkomne i skeppet, stillade wädret sig.
33. Men the som woro i skeppet, gingo fram och tilbådo honom, och sade: Wißerligen äst tu Guds Son.
34. Och när the woro öfwerfarne, kommo the uti thet landet Genesaret.
35. Och när folket ther sammastådes förnummo honom, sände the båd i hela landet ther omkring, och hade alla sjuka til honom,
36. Och bådo honom, at the måtte allenast taga på hans klädefåll. Och the som togo ther uppå, blefwo alla helbregda.

15. Capitel.

Tå kommo til JEsum the Skriftlärde och the Phariseer af Jerusalem, och sade:
2. Hwi bryta tina Lärjungar the äldstas stadgar; förty the twå *intet sina* händer, när the skola äta bröd?
3. Han swarade och sade til them: Hwi bryten ock I Guds bud, för edra stadgars skul?
4. Ty Gud hafwer budit och sagt: Tu skal ära fader och moder; och hwilken som bannar fader eller moder, han skal döden dö.
5. Men I sägen: Hwar och en må säga til fader eller moder: Thet är alt Gudi gifwit som tu skulle få af mig, tig til nytta: ther med sker tå, at ingen hedrar sin fader eller sin moder;
6. Och I hafwen ther med gjort Guds bud til intet, för edra stadgars skul.
7. I skrymtare, Esaias hafwer rätt spått om eder, sägande:
8. Thetta folket nalkas mig med sin mun, och hedrar mig med sina läppar; men theras hjerta är långt ifrå mig.
9. Men the tjena mig fåfängt, lärande then lärdom, som är menniskobud.

10. Och han kallade til sig folket, och sade til them: Hörer, och förstår.
11. Thet besmittar icke menniskan som ingår genom munnen; utan thet som utgår af munnen, thet besmittar menniskan.
12. Tå stego hans Lärjungar fram, och sade til honom: Wet tu, at Phariseerne förargades, när the hörde thetta ordet?
13. Han swarade och sade: Hwar och en plantering, som min himmelske Fader icke planterat hafwer, skal upryckas med rötter.
14. Låter them fara; the äro blinde, och blindes ledare. Hwar nu en blind leder en blind, så falla the båda i gropen.
15. Tå swarade Petrus och sade til honom: Uttyd oß thenna liknelsen.
16. Tå sade JEsus: Ären J ock ännu oförståndige?
17. Förstån J icke ännu, at alt thet som ingår genom munnen, thet går i buken, och hafwer sin naturliga utgång?
18. Men thet som går ut af munnen, thet kommer ifrå hjertat, och thet besmittar menniskan.
19. Ty af hjertat utgå onda tankar, mord, hor, skörlefnad, tjufweri, falskt witne, hädelse.
20. The äro the styckena, som besmitta menniskan; men at äta med otwagna händer, besmittar icke menniskan.
21. Och JEsus gick tådan, och kom i Tyri och Sidons landsändar.
22. Och si, en Cananeisk qwinna kom af the landsändar, och ropade til honom, och sade: O HErre, Davids Son, förbarma tig öfwer mig; min dotter qwäljes jämmerligen af djefwulen.
23. Men han swarade henne icke et ord. Tå stego hans Lärjungar fram, och bådo honom och sade: Skilj henne ifrå tig; ty hon ropar efter oß.
24. Men han swarade och sade: Jag är icke utsänd utan til the borttappade får af Israels hus.
25. Men hon kom, och tilbad honom, sägande: HErre, hjelp mig.
26. Tå swarade han och sade: Thet är icke höfweligt, at taga brödet ifrå barnen, och kasta thet för hundarna.
27. Swarade hon: Ja, HErre; dock likwäl äta hundarne af the smulor som falla utaf theras herrars bord.
28. Tå swarade JEsus och sade til henne: O qwinna, tin tro är stor; ske tig, som tu wil. Och hennes dotter blef helbregda i samma stund.
29. Och JEsus gick tådan längre fram, och kom til thet Galileiska hafwet, och gick up på et berg, och satte sig ther.
30. Och til honom kom mycket folk, och hade med sig halta, blinda, dummar, lemmalösa, och många andra, och kastade them för JEsu fötter: och han gjorde them helbregda;
31. Så at folket förundrade sig, när the sågo the dummar tala, the lemmalösa färdiga, the halta gå, the blinda se; och prisade Israels Gud.
32. Och JEsus kallade sina Lärjungar til sig, och sade: Jag ömkar mig öfwer folket; ty the hafwa nu i tre dagar töfwat när mig, och hafwa intet äta; och jag wil icke låta them ifrå mig fastande, at the icke skola gifwas up i wägen.
33. Tå sade hans Lärjungar til honom: Hwar skole wi få här i öknen så mycket bröd, ther wi kunne mätta så myckét folk med?
34. Sade JEsus til them: Huru många bröd hafwen J? The sade: Sju, och några små fiskar.
35. Tå böd han folket sätta sig ned på jorden;
36. Och tog the sju bröd och fiskarna, tackade, bröt, och gaf sina Lärjungar; och Lärjungarne gåfwo folket.
37. Och the åto alla, och wordo mätte, och uptogo thet öfwer war i styckena, sju korgar fulla.
38. Och the som åto, woro fyratusende män, förutan qwinnor och barn.
39. Och när han hade stillt folket ifrå sig, steg han til skepps, och kom uti then gränsen wid Magdala.

16. Capitel.

Tå stego the Phariseer och Sadduceer fram, och frestade honom, begärande,

at han wille låta them se tekn af himmelen.

2. Men han swarade och sade til them: Om aftonen sägen I: Thet blifwer klart wäder; förty himmelen är röd;

3. Och om morgonen: Thet blifwer owäder. i dag; ty himmelen är röd och olustig. I skrymtare, om himmelens skepelse kunnen I döma: kunnen I ock icke döma om tidens tekn?

4. Thet wränga och horiska slägtet söker efter tekn; och tekn skal icke gifwas them, utan Jone Prophetens tekn. Och så öfwergaf han them, och gick sin wäg.

5. Och när hans Lärjungar woro komne utöfwer på then andra stranden, hade the förgätit taga bröd med sig.

6. Tå sade JEsus til them: Ser til, och förwarer eder för the Phariseers och Sadduceers surdeg.

7. Tå tänkte the wid sig sjelfwa, och sade: Wi hafwe intet bröd tagit med oss.

8. När JEsus thet förnam, sade han til them: I klentrogne, hwad bekymrar thet dock eder, at I icke hafwen tagit bröd med eder?

9. Förstån I icke ännu eller minnens om the fem bröd emellan the femtusende män, och huru många korgar I uptogen?

10. Icke heller om the sju bröd emellan the fyratusende män, och huru många korgar I tå uptogen?

11. Huru kommer thet tå til, at I icke kunnen förstå, at jag icke sade eder om bröd, (tå jag sade:) I skolen förwara eder för the Phariseers och Sadduceers surdeg?

12. Så förstodo the tå, at han hade icke budit them taga sig wara för bröds surdeg, utan för the Phariseers och Sadduceers lärdom.

13. Tå kom JEsus i then ängden Cesarea Philippi, och frågade sina Lärjungar och sade: Hwem säger folket mig, Menniskones Son, wara?

14. Tå sade the: Somlige Johannem Döparen; somlige Eliam; somlige Jeremiam, eller en af Propheterna.

15. Sade han til them: Hwem sägen I mig tå wara?

16. Tå swarade Simon Petrus och sade: Tu äst Christus, lefwandes Guds Son.

17. Tå swarade JEsus och sade til honom: Salig äst tu, Simon Jona son; ty kött och blod hafwer tig thet icke uppenbarat, utan min Fader, som är i himmelen.

18. Och jag säger tig igen: At tu äst Petrus; och uppå thetta hälleberget skal jag bygga min församling; och helfwetes portar skola icke warda henne öfwermägtige.

19. Och jag skal gifwa tig himmelrikes nycklar: alt thet tu binder på jorden, thet skal wara bundit i himmelen; och alt thet tu löser på jorden, thet skal wara löst i himmelen.

20. Tå böd han sina Lärjungar, at the skulle för ingen säga, at han war JEsus Christus.

21. Ifrå then tiden begynte JEsus förkunna sina Lärjungar, huru han måste gå til Jerusalem, och lida mycket af the Äldsta och af the öfwersta Presterna och af the Skriftlärda, och dräpas, och tredje dagen upstå igen.

22. Och Petrus tog honom afsides, och begynte straffa honom, och sade: HErre, skona tig sjelf; thetta wederfares tig icke.

23. Tå wände han sig om, och sade til Petrum: Gack bort ifrå mig, tu Satan: tu äst mig til hinders; ty tu besinnar icke thet Gudi tilhörer, utan thet menniskor tilhörer.

24. Tå sade JEsus til sina Lärjungar: Hwilken som wil följa mig, han wedersake sig sjelf, och tage sitt kors uppå sig, och följe mig.

25. Ty hwilken som wil behålla sitt lif, han skal mista thet, och hwilken som mister sitt lif, för min skul, han skal finna thet.

26. Hwad hjelper nu thet menniskan, om hon förwärfwar hela werlden, och får dock skada til sin själ? Eller hwad kan menniskan gifwa, ther hon kan igenlösa sin själ med?

27. Förty thet skal ske, at Menniskones Son skal komma i sin Faders härlighet

med sina Änglar; och tå skal han
löna hwar och en efter hans gerningar.
28. Sannerligen säger jag eder: Här
äro några ståndande, som icke skola
smaka döden, til thes the få se Menni-
skones Son komma i sitt rike.

17. Capitel.

Och sex dagar ther efter tog JEsus
Petrum och Jacobum och Johannem,
hans broder, til sig, och hade them
afsides up på et högt berg,
2. Och wardt förklarad för them; och
hans ansikte sken som solen, och hans
kläder wordo hwita som et ljus.
3. Och si, them syntes Mose och Elias,
talande med honom.
4. Tå swarade Petrus och sade til JE-
sum: HERre, här är oß godt at wara:
wil tu, så wilje wi här göra tre hyddor,
tig en, och Mosi en, och Elie en?
5. Wid han ännu talade, si, en ljus
sky omskyggde them; och si, en röst utu
skyn sade: Thenne är min kåre Son,
i hwilken jag hafwer et godt behag;
honom hörer.
6. Och när Lärjungarne thet hörde,
föllo the på sitt ansikte, och wordo swår-
ligen förfärade.
7. Men JEsus gick til, och tog på
them, och sade: Står up, och rädens
icke.
8. Men tå the uplyfte sina ögon, sågo
the ingen, utan JEsum allena.
9. Och när the gingo ned af berget,
böd JEsus them och sade: Säger för
ingen thenna synen, til thes Menni-
skones Son är upstånden ifrå the döda.
10. Och frågade honom hans Lärjun-
gar och sade: Hwi säga tå the Skrift-
lärde, at Elias måste komma tilförene?
11. JEsus swarade och sade til them:
Elias skal ju komma först, och skicka
all ting i lag igen.
12. Men jag säger eder: Elias är al-
laredan kommen, och the kände honom
intet; utan gjorde honom hwad the
wille. Sammalunda skal ock Menni-
skones Son lida af them.
13. Tå förstodo Lärjungarne, at han
sade them om Johanne Döparen.
14. Och när the kommo til folket, steg
en man fram, böjde för honom sina
knän,
15. Och sade: HERre, förbarma tig
öfwer min son; ty han är månadsra-
sande, och lider stor jämmer; ty han
faller ofta i elden, och ofta i watnet.
16. Och jag hade honom fram för
tina Lärjungar; och the kunde intet
hjelpa honom.
17. Tå swarade JEsus och sade: O
tu otrogna och genwördiga slägte, hu-
ru länge skal jag wara med eder? Hu-
ru länge skal jag lida eder? Hafwer
honom hit.
18. Och Jesus hotade honom; och
djefwulen gick ut af honom, och drän-
gen wardt helbregda i samma stund.
19. Tå gingo Lärjungarne til JEsum
afsides, och sade: Hwi kunde icke wi
drifwa honom ut?
20. Jesus sade til them: För eder
otros skul. Sannerligen säger jag
eder: Om J hafwen tro, som et se-
napskorn, tå mågen J säga til thetta
berget: Gack hädan tit bort; och thet
skal gå; och eder warder intet omöjeligt.
21. Men thetta slaget går icke ut,
utan med bön och fasta.
22. Men tå the wistades i Galileen,
sade JEsus til them: Thet skal ske, at
Menniskones Son warder öfwerant-
wardad i menniskors händer;
23. Och the skola dräpa honom; och
tredje dagen skal han stå up igen. Och
the wordo storligen bedröfwade.
24. Och när the kommo til Caper-
naum, gingo the som skattpenningen
plägade upbära til Petrum, och sade:
Plägar icke eder Mästare gifwa skatt-
penning?
25. Tå sade han: Ja. Och som han
kom i huset, förekom honom JEsus,
och sade: Hwad synes tig, Simon?
Af hwem taga jorderikes Konungar
tull eller skatt? Af sina barn, eller af
the främmande?
26. Sade Petrus til honom: Af the
främmande. Tå sade JEsus til ho-
nom: Så äro ju barnen fria?
27. Men på thet wi icke skole förarga

them, så gack til hafwet, och kasta ut
kroken, och then första fisk tu får tag;
och när tu låter up hans mun, warder
tu finnande en penning: then tag, och
få honom ut, för mig och tig.

18. Capitel.

I then tiden gingo Lärjungarne til
JEsum, och sade: Hwilken är then
störste i himmelriket?
2. Tå kallade JEsus fram et barn,
och ställde thet midt ibland them,
3. Och sade: Sannerligen säger jag
eder, utan I omwänden eder, och warden
såsom barn, skolen I icke komma
i himmelriket.
4. Hwilken nu sig sjelf så förnedrar,
som thetta barnet, han är then störste i
himmelriket;
5. Och hwilken som undfår et sådant
barn, i mitt namn, han undfår mig.
6. Men hwilken som förargar en af
theßa små som tro på mig, honom
wore bättre, at en qwarnsten wore
bunden wid hans hals, och han sänktes
ned i haffens djup.
7. We werlden för förargelses skul; ty
förargelse måste ju komma; dock, we
then menniska, genom hwilken förargelse
kommer.
8. Är thet så, at tin hand eller tin fot
är tig til förargelse, så hugg honom af,
och kastan ifrå tig: bättre är tig ingå
uti lifwet halt eller lemmalös, än tu
skulle hafwa twå händer och twå fötter,
och kastas i ewinnerlig eld.
9. Och är thet så, at titt öga är tig
til förargelse, rif thet ut, och kastat
ifrå tig: bättre är tig, at tu ingår i
lifwet enögd, än tu skulle hafwa tu
ögon, och kastas i helfwetes eld.
10. Ser til, at I föraktten ingen af
theßa små; ty jag säger eder, at theras
Änglar i himmelen se altid min
Faders ansikte i himmelen.
11. Ty Menniskones Son är kommen
til at frälsa thet som förtappadt
war.
12. Huru synes eder? Om en menniska
hade hundrade får, och et af them
fore will; öfwergifwer hon icke the
nio och niotio på bergen, och går bort
och söker efter thet som for will?
13. Och händer thet så, at hon finner
thet igen, sannerligen säger jag eder,
hon gläds mera theröfwer, än öfwer
the nio och niotio, som icke foro will.
14. Så är ock icke eder himmelske
Faders wilje, at någon af theßa små
skal borttappad warda.
15. Men om tin broder syndar tig
emot, så gack och straffa honom emellan
tig och honom allena: hörer han tig,
så hafwer tu förwärfwat tin broder.
16. Men hörer han tig icke, så tag
ännu med tig en eller twå; på thet
all sak skal bestå wid twå eller tre
witnens mun.
17. Hörer han them icke, så säg thet
församlingen; hörer han icke församlingen,
så håll honom såsom en hedning
och Publican.
18. Sannerligen säger jag eder: Alt
thet I binden på jorden, thet skal
wara bundit i himmelen; och alt
thet I lösen på jorden, thet skal wara
löst i himmelen.
19. Yttermera säger jag eder: Ther
twå af eder komma öfwerens på jorden,
hwad ting thet helst kan wara
som the bedja om, skal them thet wederfaras
af min Fader, som är i himmelen.
20. Ty hwar twå eller tre äro församlade
i mitt namn, ther är jag
midt ibland them.
21. Tå steg Petrus fram til honom,
och sade: HErre, huru ofta skal min
broder synda mot mig, och jag skal
förlåta honom thet? Äro sju resor nog?
22. Tå sade JEsus til honom: Jag
säger tig, icke sju resor, utan sjutio
sinom sju resor.
23. Förthenskul är himmelriket liknadt
wid en Konung, som wille hålla
räkenskap med sina tjenare.
24. Och när han begynte räkna, kom
en fram för honom, som honom war
skyldig tiotusende pund.
25. Och efter han hade icke ther han
kunde betala med, böd HErren, at han
skulle säljas, och hans hustru och barn

och alt thet han ägde, och betalas med.

26. Tå föll then tjenaren ned, och tilbad honom, och sade: Herre, haf tålamod med mig; jag wil alt betala tig.

27. Tå warkunnade Herren sig öfwer then tjenaren, och lät honom lös, och gaf honom til thet han war skyldig.

28. Tå gick then tjenaren ut, och fann en af sina medtjenare, som honom war skyldig hundrade penningar; och han tog fatt på honom, och fick honom i halsen, drog honom, och sade: Betala thet tu äst skyldig.

29. Tå föll hans medtjenare til hans fötter, och bad honom, sägande: Haf tålamod med mig; jag wil alt betala tig.

30. Men han wille icke; utan gick bort och kastade honom i fängelset, så länge han betalade thet han war skyldig.

31. Tå nu andra hans medtjenare sågo thet som skedde, tycktes them thet ganska illa wara, och kommo och kungjorde sin Herre alt thet skedt war.

32. Tå kallade hans Herre honom för sig, och sade til honom: Tu skalkaktige tjenare, alt thet tu skyldig war, gaf jag tig til; ty tu bad mig:

33. Skulle tu ock icke hafwa förbarmat tig öfwer tin medtjenare, såsom jag förbarmade mig öfwer tig?

34. Och hans Herre wardt wred, och antwardade honom bödlarna i händer, til thes thet war alt betaladt, som han honom skyldig war.

35. Så skal ock min himmelske Fader göra eder, om I icke förlåten af edert hjerta, hwar och en sin broder, thet the bryta.

19. Capitel.

Och thet begaf sig, när JEsus hade fullkomnat thet talet, gick han utaf Galileen, och kom in i Judee landsändar, wid sidan af Jordan.

2. Och honom följde mycket folk; och han gjorde them ther helbregda.

3. Tå gingo the Phariseer fram til honom, frestade honom, och sade til honom: Är thet ock rätt, at man skiljer sig wid sin hustru för allahanda sakers skul?

4. Tå swarade han och sade til them: Hafwen I icke läsit, at then som gjorde menniskorna af begynnelsen, man och qwinna gjorde han them,

5. Och sade: Förthenskul skal en man öfwergifwa fader och moder, och blifwa när sin hustru; och the tu warda et kött.

6. Så äro the icke nu tu, utan et kött. Thet nu Gud hafwer sammanfogat skal menniskan icke åtskilja.

7. Tå sade the til honom: Hwi böd tå Moses gifwa skiljobref, och öfwergifwa henne?

8. Sade han til them: För edert hjertas hårdhets skul tilstadde Moses, at I måtten öfwergifwa edra hustrur; men af begynnelsen war thet icke så.

9. Men jag säger eder: Then som skiljer sin hustru ifrå sig, utan för hors skul, och tager en annan, han gör hor; och then som tager then öfwergifna, han gör hor.

10. Tå sade hans Lärjungar til honom: Hafwer mannens sak sig så med hustrun, tå är icke godt gifwa sig i ägtenskap.

11. Tå sade han til them: Hwar man tager icke thetta ordet, utan the, hwilka thet blifwer gifwit.

12. Ty somlige snöpte äro, som så äro födde af moderlifwet; och somlige snöpte äro, som äro snöpte af menniskor; och somlige snöpte äro, som sig sjelfwa hafwa snöpt för himmelrikets skul. Hwilken som kan tagat, han taget.

13. Tå wordo barn burna til honom, at han skulle lägga händer på them, och bedja; men Lärjungarne näpste them.

14. Tå sade JEsus: Låter betämma barnen, och förmener them icke komma til mig; ty sådana hörer himmelriket til.

15. Och när han hade lagt händer på them, gick han tädan.

16. Och si, en gick fram, och sade til honom: Gode Mästare, hwad godt skal jag göra, at jag må få ewinnerligt lif?

17. Tå sade han til honom: Hwi kallar tu mig god? Ingen år god, utan Gud allena; men wil tu ingå til lifwet, så håll budorden.

18. Sade han til honom: Hwilka? Sade JEsus: Tu skal icke dråpa: tu skal icke bedrifwa hor: tu skal icke stjåla: tu skal icke båra falskt witne:

19. Hedra tin fader och tin moder: och tu skal ålska tin nåsta såsom tig sjelf.

20. Tå sade then unge mannen til honom: Alt thetta hafwer jag hållit af min ungdom; hwad fattas mig ånnu?

21. Sade JEsus til honom: Wil tu wara fullkomlig, så gack bort, sålj thet tu hafwer, och gif the fattiga, och tu skal få en skatt i himmelen; och kom och följ mig.

22. När then unge mannen hörde thetta ordet, gick han bedröfwad bort; ty han hade många ågodelar.

23. Tå sade JEsus til sina Lårjungar: Sannerligen såger jag eder: The rika år swårt gå in i himmelriket.

24. Och yttermera såger jag eder: Thet år låttare, at en camel går genom et nålsöga, ån at en rik kommer i Guds rike.

25. När Lårjungarne thetta hörde wordo the ganska förfårade, och sade: Ho kan tå warda salig?

26. Tå såg JEsus på them, och sade til them: För menniskor år thet omöjeligt; men för Gud åro all ting möjeliga.

27. Tå swarade Petrus och sade til honom: Si, wi hafwe öfwergifwit all ting, och följt tig; hwad skole wi få therföre?

28. Tå sade JEsus til them: Sannerligen såger jag eder, at I, som mig hafwen efterföljt i then nya födelsen, når Menniskones Son warder sittande på sitt Majeståts såte, tå skolen ock I sitta på tolf såten, dömande the tolf Israels slågter.

29. Och hwar och en, som öfwergifwer hus, eller bröder, eller systrar, eller fader, eller moder, eller hustru, eller barn, eller åkrar, för mitt namns skul, han skal få hundradefalt, och årfwa ewinnerligt lif.

30. Men många the främste blifwa the ytterste, och the ytterste the främste.

20. Capitel.

Förty himmelriket år likt en husbonde, som gick ut bittida om morgonen, til at leja sig arbetare i sin wingård.

2. Och når han hade warit öfwerens med arbetarena om en wiß dagspenning, sånde han them i sin wingård.

3. Sedan gick han ut wid tredje stunden, och såg några andra stå fåfånga på torget,

4. Och sade til them: Går ock I uti min wingård, och hwad skåligt år wil jag gifwa eder;

5. Och the gingo. Och åter gick han ut wid sjette och nionde stunden, och gjorde sammaledes.

6. Men wid then ellofte stunden gick han ut, och fann några andra stå fåfånga, och sade til them: Hwi stån I hår hela dagen fåfånge?

7. The sade til honom: Ty ingen hafwer lejt oß. Tå sade han til them: Går ock I uti min wingård, och hwad skåligt år skolen I få.

8. När aftonen kom, sade wingårdsherren til sin skaffare: Kalla fram arbetarena, och gif them theras lön, begynnande på the sista, in til the första.

9. Och når the kommo fram, som wid ellofte stunden komne woro, fick hwarthera dagspenningen.

10. Men når the förste kommo, mente the, at the skulle få mer; och fingo ock hwarthera dagspenningen.

11. Och når the så fingo, knorrade the mot husbonden,

12. Och sade: Theße siste hafwa arbetat en timma, och tu gjorde them lika med oß, som hafwa burit dagens tunga och hetta.

13. Tå swarade han en af them och sade: Min wån, jag gör tig ingen orått: war tu icke öfwerens med mig om en wiß dagspenning?

14. Tag thet tig tilhörer, och gack tin

wäg; men jag wil gifwa thenna sista så myctet som tig.
15. Eller må jag icke göra uti min ting hwad jag wil? Ser tu förthenskul illa ut, at jag så god är?
16. Altså warda the ytterste the främste, och the främste the ytterste: ty många äro kallade; men få äro utwalde.
17. Och så drog JEsus up til Jerusalem, och tog the tolf Lärjungarna til sig på wägen, och sade til them:
18. Si, wi fare up til Jerusalem, och Menniskones Son skal öfwerantwardas the öfwersta Presterna och the Skriftlärda; och the skola döma honom til döden.
19. Och the skola öfwerantwarda honom hedningarna, til at begabbas och hudflängas och korsfästas; och tredje dagen skal han upstå igen.
20. Tå steg Zebedei söners moder fram til honom, med sina söner, tilbad honom, och begärde något af honom.
21. Tå sade han til henne: Hwad wil tu? Sade hon til honom: Låt theßa twå mina söner sitta i titt rike, then ena på tin högra hand, och then andra på tin wänstra.
22. Tå swarade JEsus och sade: J weten icke hwad J bedjen: kunnen i dricka then kalken, som jag skal dricka, och döpas med thet dopet, som jag döpes med? Tå sade the til honom: Ja wäl.
23. Sade han til them: Min kalk skolen J wißt dricka, och döpas med thet dop, som jag döpes med; men sitta på min högra hand och wänstra, står icke mig til at gifwa utan them, som thet tilredt är af min Fader.
24. När the tio thet hörde, wordo the mißlynte på the twå bröderna.
25. Tå kallade JEsus them til sig, och sade: J weten, at werldslige Förstar äro rådande, och the som herrar äro, hafwa magten.
26. Så skal thet icke wara ibland eder; utan then som wil wara mägtig ibland eder, han ware eder tjenare,
27. Och hwilken ibland eder wil wara then främste, han ware eder dräng:
28. Såsom Menniskones Son är icke kommen, på thet han wil låta tjena sig; utan at han wil tjena, och gifwa sitt lif til återlösning för många.
29. Och när the gingo utaf Jericho, följde honom myctet folk.
30. Och si, twå blinde sutto wid wägen; och när the hörde, at JEsus gick ther fram, ropade the, och sade: Ack HERre, Davids Son, förbarma tig öfwer oß.
31. Men folket näpste them, at the skulle tiga. Tå ropade the thes mer, och sade: Ack HERre, Davids Son, förbarma tig öfwer oß.
32. Tå stadnade JEsus, och kallade them, och sade: Hwad wiljen J, at jag skal göra eder?
33. The sade til honom: HERre, at wåra ögon måtte öpnas.
34. Tå warkunnade JEsus sig öfwer them, och tog på theras ögon; och strax fingo the sin syn, och följde honom.

21. Capitel.

Och när the nalkades Jerusalem, och kommo til Bethphage, wid oljoberget, sände JEsus twå sina Lärjungar,
2. Och sade til them: Går i byn som ligger för eder, och strax warden J finnande en åsninna bunden, och folan när henne: löser them, och leder til mig.
3. Och om någon talar eder til, så säger: HERren behöfwer them; och strax släpper han them.
4. Thetta är alt skedt, at thet skulle fullkomnas, som sagdt är genom Propheten, som sade:
5. Säger til dottren Zion: Si, tin Konung kommer til tig, saktmodig, ridande på en åsninna, och på en arbetes åsninnas fola.
6. Lärjungarne gingo bort, och gjorde som JEsus hade them befallt;
7. Och ledde til honom åsninnan och folan, och lade sina kläder på them, och satte honom ther uppå.
8. Myctet folk bredde sina kläder på

wägen: the andra skuro qwistar af trän, och ströödde på wägen.
9. Men folket som föregick, och the som efter följde, ropade och sade: Hosianna, Davids Son; wälsignad ware han, som kommer i HERrans namn! Hosianna, i höjden!
10. Och när han kom in i Jerusalem, uprörde sig hela staden, och sade: Ho är thenne?
11. Tå sade folket: Thenne är JEsus, then Propheten af Nazaret, i Galileen.
12. Och gick JEsus in i Guds tempel, och dref ut alla the ther köpte och sålde i templet, och omstötte werlareborden, och dufwo-månglarenas säten,
13. Och sade til them: Thet är skrifwit: Mitt hus skal kallas et bönehus; men J hafwen gjort en röfwarekula ther af.
14. Och til honom kommo blinde och halte i templet; och han gjorde them helbregda.
15. När the öfwerste Presterne och the Skriftlärde sågo the under som han gjorde och barnen som ropade i templet, sägande: Hosianna, Davids Son! blefwo the mißlynte,
16. Och sade til honom: Hörer tu hwad theße säga? Tå sade JEsus til them: Hwi icke? Hafwen J aldrig läsit: Af barns och spenabarns mun hafwer tu fullkomnat lofwet?
17. Tå öfwergaf han them, och gick utu staden til Bethanien, och blef ther.
18. Om morgonen, när han gick in i staden igen, hungrade honom.
19. Och han fick se et fikonaträ wid wägen, och gick ther til, och fann intet ther uppå, utan allenast löf, och sade til thet: Wäre aldrig här efter frukt på tig. Och fikonaträet blef strax torrt.
20. Och när Lärjungarne sågo thet, förundrade the sig, och sade: Huru är thet fikonaträet så snart torkadt?
21. Tå swarade JEsus och sade til them: Sannerligen säger jag eder, om J hafwen tron, och twiflen intet, så warden J icke allenast görande sådant som med fikonaträet skedde; utan jämwäl, om J sägen til thetta berget: Häf tig up, och kasta tig i hafwet, så skal thet ske.
22. Och alt thet J bedjen i bönen, troende, thet skolen J få.
23. Och när han kom i templet, gingo the öfwerste Presterne och the Äldste i folket til honom, ther han lärde, och sade: Af hwad magt gör tu thetta? Och hwilken hafwer gifwit tig thenna magten?
24. Tå swarade JEsus och sade til them: Jag wil ock spörja eder et ord; om J sägen mig thet, wil jag ock säga eder af hwad magt jag thetta gör:
25. Hwadan war Johannis döpelse? Af himmelen, eller af menniskor? Tå tänkte the wid sig sjelfwa, och sade: Säge wi, af himmelen, så säger han til oß: Hwi trodden J tå honom icke?
26. Säge wi ock, af menniskor, så rädes wi folket; ty alle höllo Johannes för en Prophet.
27. Tå swarade the JEsu och sade: Wi wete thet icke. Sade han til them: Icke heller säger jag eder af hwad magt jag thetta gör.
28. Men hwad synes eder? En man hade twå söner, och gick til then första, och sade: Son, gack och arbeta i dag i min wingård.
29. Han swarade och sade: Jag wil icke. Sedan ångrade honom thet, och gick åstad.
30. Och gick han til then andra, och sade sammalunda. Tå swarade han och sade: Ja, Herre; och gick intet.
31. Hwilken af the twå gjorde thet fadren wille? The sade til honom: Then förste. Sade JEsus til them: Sannerligen säger jag eder, at Publicaner och skökor skola gå i himmelriket, förr än J.
32. Johannes kom til eder, och lärde eder rätta wägen, och J trodden honom intet; men Publicaner och skökor trodde honom: och ändock J thet sägen, hafwen J dock sedan ingen bättring gjort, at J mätten trott honom.
33. Hörer en annan liknelse: Thet

war en husbonde, som planterade en
wingård, och gårde ther gård omkring,
och grof en präß ther inne, och byggde
et torn, och utlejde honom åt win-
gårdsmän, och for utländes.
34. När nu fruktens tid kom, sände
han sina tjenare til wingårdsmännerna,
at the skulle upbära hans frukt.
35. Tå togo wingårdsmännerne fatt
på hans tjenare; then ena hudflängde
the, then andra slogo the ihjäl, then
tredje stenade the.
36. Åter sände han andra tjenare flera
än the första; och the gjorde them sam-
maledes.
37. På thet sista sände han sin son til
them, och sade: The hafwa ju en för-
syn för min son.
38. Men när wingårdsmännerne sågo
sonen, sade the mellan sig: Thenne
är arfwingen; kommer, låter oß slå ho-
nom ihjäl, och så få wi hans arfwedel.
39. Och the togo fatt på honom, dref-
wo honom utaf wingården, och slogo
honom ihjäl.
40. När nu wingårdsherren kommer,
hwad skal han göra åt the wingårds-
männerna?
41. Sade the til honom: The onda
skal han illa förgöra, och leja sin win-
gård åt andra wingårdsmän, the som
gifwa honom frukten i rättan tid.
42. Tå sade JEsus til them: Hafwen
I aldrig läsit i Skriften? Then stenen
som byggningsmännerne bortkastade,
han är blifwen en hörnesten. Af
HErranom är thetta skedt, och är
underligt för wåra ögon.
43. Therföre säger jag eder, at Guds
rike skal tagas ifrån eder, och warda
gifwit hedningarna, som göra thes frukt.
44. Och hwilken som faller på thenna
stenen, han warder kroßad; men uppå
hwilken han faller, then slår han sön-
der i stycken.
45. Och när the öfwerste Presterne
och Phariseerne hörde hans liknelser,
förnummo the, at han talade om them.
46. Och the wille hafwa tagit fatt på
honom; men the räddes för folket; ty
the höllo honom för en Prophet.

22. Capitel.

Och swarade JEsus, och talade them
åter til genom liknelser, sägande:
2. Himmelriket är likt en Konung,
som gjorde bröllop åt sin son;
3. Och sände ut sina tjenare, at the
skulle kalla them som budne woro til
bröllopet: och the wille icke komma.
4. Åter sände han ut andra tjenare,
sägande: Säger them som budne äro:
Si, jag hafwer tilredt min måltid;
mina oxar och min gödeboskap äro
slagtade, och all ting äro redo; kommer
til bröllop.
5. Men the försummade thet, och gingo
bort, then ene til sin afwelsgård, then
andre til sin köpenskap;
6. Och somlige togo fatt på hans tje-
nare, hädde och dräpo them.
7. När Konungen thet hörde, wardt
han wred, och sände ut sina härar, och
förgjorde the dräpare, och brände up
theras stad.
8. Tå sade han til sina tjenare: Bröl-
lopet är tilredt; men the som woro
budne, woro icke wärdige.
9. Therföre går ut på wägarna, och
alla them I finnen, kaller til bröllopet.
10. Och tjenarena gingo ut på wägar-
na, och församlade alla, så många the
funno, både onda och goda; och borden
wordo alla fullsatta.
11. Tå gick Konungen in, at han
skulle bese gästerna, och såg ther en
man, som war icke klädd i bröllops-
kläder,
12. Och sade til honom: Min wän,
huru kom tu här in, och hafwer icke
bröllopskläder? Och han teg.
13. Tå sade Konungen til tjenarena:
Binder honom händer och fötter, och
kaster honom i thet yttersta mörkret:
ther skal wara gråt och tandagnißlan.
14. Ty månge äro kallade, och få
utkorade.
15. Tå gingo the Phariseer bort och
lade råd, huru the måtte beslå honom
med orden:
16. Och sände sina Lärjungar til ho-
nom med the Herodianer, och sade:

Mästare, wi wete, at tu äst sannfärdig, och lärer Guds wäg rätt, och tu rädes för ingen; ty tu ser icke efter menniskors person.
17. Så säg oß: Huru synes tig? Är thet rätt, at man gifwer Kejsarenom skatt, eller ej?
18. När JEsus märkte theras skalkhet, sade han: Hwi fresten I mig, I skrymtare?
19. Läter mig se myntet på skattpenningen. Och the fingo honom penningen.
20. Och han sade til them: Hwars beläte och öfwerskrift är thetta?
21. The sade til honom: Kejsarens. Tå sade han til them: Så gifwer Kejsarenom thet Kejsarenom tilhörer, och Gudi thet Gudi tilhörer.
22. När the thet hörde, förundrade the sig, och öfwergåfwo honom, gångande ifrå honom.
23. På then dagen gingo til honom the Sadduceer som säga, at ingen upståndelse är, och frågade honom,
24. Sägande: Mästare, Mose sade: Om någon blifwer död barnlös, tå skal hans broder taga hans hustru til ägta, och upwäcka sinom broder säd.
25. När oß woro sju bröder: then förste tog sig hustru, och blef död, och efter han hade ingen säd, lemnade han sin hustru til sin broder.
26. Sammalunda ock then andre, och then tredje, alt in til then sjunde.
27. Sist af alla blef ock qwinnan död.
28. När nu upståndelsen sker, hwilkens hustru af the sju blifwer hon? ty the hafwa alle haft henne.
29. Tå swarade JEsus och sade til them: I faren wille, och weten icke Skriften, ej heller Guds kraft.
30. Ty i upståndelsen hwarken tager man sig hustru, eller qwinna gifwes man; utan the äro lika som Guds Änglar i himmelen.
31. Men om the dödas upståndelse, hafwen I icke läsit hwad eder sagdt är af Gudi, som sade:
32. Jag är Abrahams Gud och Isaacs Gud och Jacobs Gud? Gud är icke the dödas Gud, utan theras som lefwande äro.
33. Och när folket sådant hörde, förundrade the sig öfwer hans lärdom.
34. När the Phariseer hörde, at han hade stoppat the Sadduceer munnen til, församlade the sig.
35. Och en af them, som war en Skriftlärd, frestade honom, sägande:
36. Mästare, hwilket är thet yppersta budet i lagen?
37. Tå sade JEsus til honom: Tu skal älska HERran tin Gud af alt titt hjerta och af all tin själ och af all tin hog.
38. Thetta är thet yppersta och största budet.
39. Thet andra är thetta likt: Tu skal älska tin nästa som tig sjelf
40. På theßa tu buden hänger all lagen och Propheterne.
41. När nu the Phariseer woro tilhopa, frågade them JEsus,
42. Och sade: Hwad synes eder om Christo? Hwars Son är han? Sade the til honom: Davids.
43. Tå sade han til them: Hwi kallar tå David honom i andanom HERra? Sägande:
44. HERren sade til min HERra: Sätt tig på min högra hand, til thes jag lägger tina fiender tig til en fotapall.
45. Efter nu David kallar honom HERra, huru är han tå hans son?
46. Och ingen kunde swara honom et ord. Och ifrå then dagen dristade sig ej heller någon at fråga honom något mer.

23. Capitel.

Tå talade JEsus til folket och til sina Lärjungar,
2. Sägande: På Mose stol sitta the Skriftlärde och Phariseer.
3. Alt thet the bjuda eder hålla, thet håller och görer; men efter theras gerningar görer icke; ty the säga, och göra intet.
4. The binda tunga och odrägeliga bördor tilsamman, och lägga menni-

stor på skuldrorna; men the wilja icke sielfwe röra them med et finger.

5. Men alla sina gerningar göra the, på thet the skola warda sedde af menniskor: the göra sina tänkeskrifter breda, och fållarna på sina kläder stora:

6. The sitta gerna främst wid borden och i Synagogorna,

7. Och wilja gerna warda helsade på torgen, och heta af menniskorna Rabbi, Rabbi.

8. Men I skolen icke låta kalla eder Rabbi; ty en är eder Mästare, Christus; och I ären alle bröder.

9. Och I skolen ingen fader kalla eder på jorden; ty en är eder Fader, som är i himmelen.

10. Och I skolen icke låta kalla eder Mästare; ty en är eder Mästare, Christus.

11. Then som är ypperst ibland eder, han skal wara eder tjenare.

12. Ty then sig uphöjer, han skal warda förnedrad; och then sig förnedrar, han skal warda uphöjd.

13. We eder, Skriftlärde och Pharisеer, I skrymtare, som tilsluten himmelriket för menniskorna: I gån icke ther sielfwe in, och them som in wilja, tilstädjen I icke ingå.

14. We eder, Skriftlärde och Pharisеer, I skrymtare, som upäten enkors hus, förebärande långa böner: förthenskul skolen I få thes hårdare fördömelse.

15. We eder, Skriftlärde och Pharisеer, I skrymtare, som faren omkring watn och land, at I skolen göra en Proselyt; och när han gjord är, gören I honom til helfwetes barn, dubbelt mer än I sielfwe ären.

16. We eder, blinde ledare; ty I sägen: Hwilken som swär wid templet, thet är intet; men then som swär wid guldet i templet, han är saker.

17. I galne och blinde, hwilket är yppare, guldet, eller templet, som helgar guldet?

18. Och hwilken som swär wid altaret, thet är intet; men then ther swär wid offret, som ther uppå är, han är saker.

19. I galne och blinde, hwilket är yppare, offret, eller altaret, som helgar offret?

20. Therföre, then som swär wid altaret, han swär wid thet sielft och wid alt thet therpå är.

21. Och then som swär wid templet, han swär wid thet sielft och wid honom som ther uti bor.

22. Och then som swär wid himmelen, han swär wid Guds stol och wid honom som ther uppå sitter.

23. We eder, Skriftlärde och Pharisеer, I skrymtare, som gören tionde af mynta, dill och kummin, och låten bestå thet som swårast är i lagen, nemligen, domen, barmhertigheten och tron: thetta skulle man göra, och thet andra icke låta.

24. I blinde ledare, som silen myggor, och upswäljen camelen.

25. We eder, Skriftlärde och Pharisеer, I skrymtare, som gören drickekaret och fatet rent utan til; men innan til äro all ting fulla med rof och orenlighet.

26. Tu blinde Pharisеe, gör först rent thet som är innan til i drickekaret och i fatet, at thet utwärtes är må ock rent warda.

27. We eder, Skriftlärde och Pharisеer, I skrymtare, som ären like the grafwar som utan til äro hwitmenade, hwilka utwärtes synas dägeliga, men innan til äro fulla med the dödas ben och all orenlighet.

28. Så synens ock I utwärtes för menniskor rättfärdige; men inwärtes ären I fulle med skrymteri och odygd.

29. We eder, Skriftlärde och Pharisеer, I skrymtare, som upbyggen Propheternas grafwar, och pryden the rättfärdigas grifter,

30. Sägande: Hade wi warit i wåra fäders tid, wi skulle icke hafwa warit delaktige med them i Propheternas blod.

31. Så betygen I tå öfwer eder sielfwa, at I ären theras barn, som Propheterna dräpo.

32. Nu wäl, upfyller ock I edra fäders
mått.
33. I ormar, I huggormars affköda,
huru skolen I undfly helfwetes fördö=
melse?
34. Therföre si, jag sänder til eder
Propheter och Wisa och Skriftlärda;
och somliga af them skolen I dräpa
och korsfästa; och somliga af them sko=
len I hudflänga i edra Synagogor,
och förfölja ifrå then ena staden til then
andra;
35. På thet öfwer eder skal komma
alt rättfärdigt blod, som är utgjutit
på jorden, ifrå then rättfärdige Abels
blod intil Zacharie Barachie sons blod,
hwilken I dräpen emellan templet och
altaret.
36. Sannerligen säger jag eder, at
alt thetta skal komma uppå thetta
slägtet.
37. Jerusalem, Jerusalem, tu som
dräper Propheterna, och stenar them
som äro sände til tig, huru ofta haf=
wer jag welat församla tina barn,
lika som hönan församlar sina kyck=
lingar under sina wingar, och I willen
icke?
38. Si, edert hus skal eder blifwa öde.
39. Ty jag säger eder: Efter thenna
tiden skolen I icke se mig, til thes I
skolen säga: Wälsignad ware han, som
kommer i HERrans namn!

24. Capitel.

Tå gick JEsus sin wäg utaf templet;
och hans Lärjungar gingo til honom,
at the skulle läta honom se templets
byggning.
2. Tå sade JEsus til them: Sen I
icke alt thetta? Sannerligen säger jag
eder: Här skal icke lätas en sten på then
andra, som icke blifwer nederbruten.
3. Och när han satt på oljoberget,
gingo hans Lärjungar til honom affsides,
och sade: Säg oß, när thetta skal ske?
Och hwad warder för tekn til tin til=
kommelse och werldens ända?
4. Tå swarade JEsus och sade til
them: Ser til, at ingen förförer eder;
5. Ty många skola komma i mitt
namn, och säga: Jag är Christus; och
skola förföra många.
6. I skolen få höra örlig och rykte af
örlig: ser til, at I blifwen icke för=
skräckte; ty alt thetta måste ske: men
thet är icke strax änden.
7. Thet ena folket skal resa sig up emot
thet andra, och thet ena riket emot thet
andra; och skola blifwa pestilentier och
hunger och jordbäfning mångastädes.
8. Tå skal nöden aldraförst begynnas.
9. Tå skola the öfwerantwarda eder
uti twång, och dräpa eder; och I skolen
blifwa hatade af alt folk, för mitt namns
skul.
10. Och tå skola många förargas, och
inbördes then ene förråda then andra,
och inbördes hata hwar annan.
11. Och många falska Propheter sko=
la upkomma, och förföra många.
12. Och efter thet ondskan får öfwer=
handen, warder kärleken i många för=
kolnad.
13. Men then som blifwer fast uti
ändan, han warder salig.
14. Och thetta Evangelium om riket
skal warda predikadt i hela werlden, til
et witnesbörd öfwer alt folk; och tå
skal änden komma.
15. När I nu fån se förödelsens styg=
gelse, om hwilken sagdt är genom Da=
niel Propheten, ståndande i thet helga
rummet: then som läser thet, han
gifwe akt ther uppå:
16. The som tå i Judiska landet äro,
fly the på bergen;
17. Och then som är uppå taket, han
stige icke ned, til at taga något utaf
sitt hus;
18. Och then som är ute på marken,
gånge icke tilbaka efter sina kläder.
19. Men we them som hafwande äro,
och them som di gifwa, i then tiden.
20. Men beder, at eder flykt sker icke
om wintren eller om Sabbathen.
21. Ty tå skal warda en stor weder=
möda, så at hon hafwer icke warit så=
dan ifrå werldens begynnelse och til
thenna tiden, ej heller warda skal.
22. Och om the dagar icke wordo för=
stäckte, tå worde intet kött frälst; men

för the utwaldas skul, skola the dagar
warda förstäckte.
23. Om någon säger tå til eder: Si,
här är Christus, eller ther, så tror thet
intet.
24. Ty falske Christi och falske Pro-
pheter skola upkomma, och skola göra
stora tekn och under, så at om möje-
ligt wore, skola ock the utwalde för-
förde warda.
25. Si, jag hafwer sagt eder thet
framföre åt.
26. Therföre, om the tå säga til eder:
Si, han är uti öknen; går icke ut: Si,
han är i kammaren; tror thet icke.
27. Ty såsom ljungelden går ut af
öster, och synes alt in til wäster, så
warder ock Menniskones Sons tilkom-
melse.
28. Men ther som åtelen är, tit för-
samla sig ock örnarne.
29. Men strax efter then tidens we-
dermöda skal solen blifwa mörk, och
månen skal icke gifwa sitt sken, och
stjernorna skola falla af himmelen, och
himlarnas krafter skola bäfwa.
30. Och tå skal synas Menniskones
Sons tekn i himmelen; och tå skola
alla slägter på jorden jämra sig, och
skola se Menniskones Son komma i
himmelens sky, med stor kraft och här-
lighet.
31. Och han skal utsända sina Äng-
lar, med hög basuns röst, och the
skola församla hans utwalda ifrå the
fyra wäder, ifrå then ena himmelens
ända til then andra.
32. Af fikonaträet lärer en liknelse:
När nu thes qwistar knoppas, och löf-
wet begynner spricka ut, så weten I,
at sommaren är hardt när;
33. Så ock, när I sen alt thetta, så
weter, at thet är hardt för dören.
34. Sannerligen säger jag eder: Thet-
ta slägtet skal icke förgås, förr än alt
thetta sker.
35. Himmel och jord skola förgås;
men mina ord skola icke förgås.
36. Men om then dagen och om then
stunden wet ingen, icke Änglarne i him-
melen, utan min Fader allena.
37. Men lika som thet war i Noe tid,
så skal ock Menniskones Sons tilkom-
melse wara.
38. Ty såsom the woro i the dagar
för floden, the åto och drucko, togo
hustrur, och gåfwos man, in til then
dagen tå Noe gick i arken,
39. Och wißte intet af, förr än floden
kom och tog them allesamman bort, så
skal ock Menniskones Sons tilkommelse
wara.
40. Tå skola twå wara ute på mar-
ken; then ene blifwer uptagen, then
andre blifwer qwarlåten.
41. Twå skola mala på en qwarn;
then ene blifwer uptagen, then andre
blifwer qwarlåten.
42. Waker förthenskul; ty I weten
icke hwad stund eder HErRre warder
kommande.
43. Men thet skolen I weta, at wißte
husbonden hwad stund tjufwen skulle
komma, förwißo wakade han, och låt
icke upbryta sitt hus.
44. Therföre warer I ock redo; ty
then stund I icke menen, warder Men-
niskones Son kommande.
45. Hwilken är nu en trogen och snäll
tjenare, som herren hafwer satt öfwer
sitt husfolk, at han skal gifwa them mat
i rättan tid.
46. Salig är then tjenaren, som hans
herre finner så görande, när han kom-
mer.
47. Sannerligen säger jag eder: Han
skal sätta honom öfwer alla sina ägo-
delar.
48. Men om så är, at then onde tje-
naren säger i sitt hjerta: Min herre
kommer icke ännu brådt;
49. Och begynner slå sina medtje-
nare, ja, äta och dricka med the druck-
na;
50. Så kommer then tjenarens herre,
then dag han intet wäntar honom, och
then stund han icke menar,
51. Och skal sönderhugga honom, och
gifwa honom hans lön med skrym-
tare: ther skal wara gråt och tanda-
gnißlan.

25. Capitel.

Tå warder himmelriket likt tio jungfrur, som togo sina lampor, och gingo ut emot brudgummen.
2. Men fem af them woro wisa, och fem fåwitska.
3. The fåwitska togo sina lampor, och togo ingen olja med i sig;
4. Men the wisa togo olja i sina käril, samt med lamporna.
5. Tå nu brudgummen dröjde, blefwo the alla sömniga, och sofwo.
6. Men om midnattstid wardt et anskri: Si, brudgummen kommer; går ut emot honom.
7. Tå stodo alla the jungfrurna up, och redde sina lampor til.
8. Tå sade the fåwitska til the wisa: Gifwer oß af eder olja; ty wåra lampor slockna.
9. Tå swarade the wisa, sägande: Ingalunda, på thet både oß och eder icke skal fattas; utan går hellre til them som sälja, och köper til eder sjelfwa.
10. När the gingo och skulle köpa, kom brudgummen; och the som redo woro, gingo in med honom i bröllopet, och dören tilstängdes.
11. På thet sista kommo ock the andra jungfrurna, och sade: Herre, Herre, låt up för oß.
12. Tå swarade han och sade: Sannerligen säger jag eder: Jag känner eder intet.
13. Waker förthenskul; ty I weten hwarken dag eller stund, när Menniskones Son är kommande.
14. Ty lika som en man, then utländes for, kallade sina tjenare, och fick them sina ägodelar i händer;
15. Och fick enom fem pund, enom tu, enom et, hwarjom efter hans magt; och for strax bort.
16. Tå gick then bort, som fem pund hade fått, och handlade med them, och wann andra fem pund.
17. Sammaledes ock then, som tu hade fått, wann ock andra tu.
18. Men then, som et hade fått, gick bort, grof i jorden, och bortgömde sin herres penningar.
19. En lång tid therefter kom the tjenares herre, och höll räkenskap med them.
20. Tå steg han fram, som hade fått fem pund, och bar fram andra fem pund, och sade: Herre, tu fick mig fem pund; si, andra fem pund hafwer jag wunnit med them.
21. Tå sade hans herre til honom: Ack! tu gode och trogne tjenare, öfwer en ringa ting hafwer tu warit trogen, jag skal sätta tig öfwer mycket; gack in i tin herras glädje.
22. Tå gick ock then fram, som hade fått tu pund, och sade: Herre, tu fick mig tu pund; si, andra tu hafwer jag wunnit ther med.
23. Tå sade hans herre til honom: Ack! tu gode och trogne tjenare, öfwer en ringa ting hafwer tu warit trogen, jag skal sätta tig öfwer mycket; gack in i tin herras glädje.
24. Tå kom ock then fram, som hade fått et pund, och sade: HErre, jag wißte, at tu äst en sträng man; tu upskär ther tu intet sådde, och uphämtar ther tu intet strödde;
25. Och jag fruktade mig, gick bort och gömde titt pund i jorden; si, här hafwer tu thet tig tilhörer.
26. Tå swarade hans herre och sade til honom: Tu onde och late tjenare, wißte tu, at jag upskär ther jag intet sådde, och uphämtar ther jag intet strödde;
27. Så skulle tu hafwa fått wexlarena mina penningar, och när jag hade kommit, hade jag ju fått mitt med winning.
28. Therföre tager af honom pundet, och gifwer honom, som tio pund hafwer.
29. Ty hwarjom och enom som hafwer, skal warda gifwit, och han skal hafwa nog; men then som icke hafwer, thet som han hafwer, skal ock tagas ifrå honom.
30. Och then onyttige tjenaren kaster uti thet yttersta mörkret: ther skal wara gråt och tandagnißlan.
31. Men när Menniskones Son kommer i sitt Mäjestät, och alle helige Äng-

lar med honom, tå skal han sitta på sin hårlighets stol.

32. Och för honom skola församlas alt folk: och han skal skilja them, then ena ifrå then andra, såsom en herde skiljer fåren ifrå getterna.

33. Och fåren skal han stålla på sin högra sida, och getterna på then wånstra.

34. Tå skal Konungen såga til them som åro på hans högra sida: Kommer, I min Faders wålsignade, och besitter thet riket som eder år tilredt ifrå werldens begynnelse;

35. Ty jag war hungrig, och I gåfwen mig åta; jag war törstig, och I gåfwen mig dricka; jag war huswill, och I herbergeraden mig;

36. Naken, och I klådden mig; sjuk, och I besökten mig; jag war i håktelse, och I kommen til mig.

37. Tå skola the råttfårdige swara honom och såga: HErre, når sågo wi tig hungrig, och spisade tig; eller törstig, och gåfwo tig dricka?

38. Når sågo wi tig huswill, och herbergerade tig? eller naken, och klådde tig?

39. Eller når sågo wi tig sjuk, eller i håktelse, och kommo til tig?

40. Tå skal Konungen swara och såga til them: Sannerligen såger jag eder: Thet I hafwen gjort en af theßa minsta mina bröder, thet hafwen I gjort mig.

41. Tå skal han ock såga til them på wånstra sidan: Går bort ifrå mig, I förbannade, uti ewinnerlig eld, som djefwulen och hans Änglar tilredd år.

42. Ty jag war hungrig, och I gåfwen mig icke åta; jag war törstig, och I gåfwen mig icke dricka;

43. Jag war huswill, och I herbergeraden mig icke; naken, och I klådden mig icke; jag war sjuk och i håktelse, och I besökten mig icke.

44. Tå skola ock the swara honom och såga: HErre, når sågo wi tig hungrig, eller törstig, eller huswill, eller naken, eller sjuk, eller i håktelse, och hafwe icke tjent tig?

45. Tå skal han swara them och såga: Sannerligen såger jag eder: Hwad I icke hafwen gjort en af theßa minsta, thet hafwen I ock icke gjort mig.

46. Och theße skola tå gå uti ewig pina; men the råttfårdige i ewinnerligt lif.

26. Capitel.

Och thet begaf sig, når JEsus hade lyktat alla theßa ord, sade han til sina Lårjungar:

2. I weten, at twå dagar hår efter warder Påska, och Menniskones Son skal öfwerantwardas til at korsfåstas.

3. Tå församlade sig the öfwerste Presterne och the Skriftlårde och the Äldste i folket uti then öfwersta Prestens palats, som het Caiphas,

4. Och rådslogo, huru the måtte få gripa JEsum med list, och dråpa honom.

5. Dock sade the: Icke i högtiden, at et uplopp icke warder i folket.

6. Tå nu JEsus war i Bethanien, i then spitelska Simons hus,

7. Steg en qwinna fram til honom, och hade et glas med dyr smörjelse, och göt thet på hans hufwud, ther han satt wid bordet.

8. Tå hans Lårjungar thet sågo, wordo the mißlynte, och sade: Hwad gjordes thenna förspillning behof?

9. Thenna smörjelse måtte man hafwa wål dyrt sålt, och gifwit the fattiga.

10. Når JEsus thet förnam, sade han til them: Hwi gören I thenna qwinna illa tilfreds? ty hon hafwer gjort med mig en god gerning.

11. I hafwen altid fattiga når eder; men altid hafwen I icke mig.

12. Thet hon hafwer utgjutit thenna smörjelsen på min lekamen, thet hafwer hon gjort mig til begrafning.

13. Sannerligen såger jag eder, hwar som helst i hela werlden thetta Evangelium warder predikadt, skal ock thetta som hon gjorde sagdt warda henne til åminnelse.

14. Tå gick en af the tolf, som het Judas Ischarioth, bort til the öfwersta Presterna,

15. Och sade: Hwad wiljen I gifwa mig, at jag förråder eder honom? Och the wordo öfwerens med honom om trettio silfpenningar.

16. Och ifrå then tiden sökte han tilfälle, at han måtte förråda honom.

17. Men på första Sötbrödsdagen gingo Lärjungarne til JEsum, och sade til honom: Hwar wil tu, at wi skole tilreda tig äta Påskalammet?

18. Tå sade han: Går in i staden til en, och säger honom: Mästaren låter säga tig: Min tid är hardt när; när tig wil jag hålla Påska med mina Lärjungar.

19. Och Lärjungarne gjorde som JEsus befallte them, och tilredde Påskalammet.

20. Och om aftonen satte han sig til bords med the tolf.

21. Och wid the åto, sade han: Sannerligen säger jag eder, en af eder skal förråda mig.

22. Tå wordo the swårligen bedröfwade, och begynte hwar i sin stad säga til honom: HERre, icke är jag then samme?

23. Tå swarade han och sade: Then som med mig doppade handen i fatet, han skal förråda mig.

24. Menniskones Son warder gående, som skrifwit är om honom; men we then menniskan, af hwilken Menniskones Son warder förrådd: thet wore then menniskan bättre, at hon aldrig hade födt warit.

25. Tå swarade Judas, som förrådde honom, och sade: Mästare, icke är jag then samme? Sade han til honom: Tu sadet.

26. Men när the åto, tog JEsus brödet, tackade, och bröt, och gaf Lärjungarna, och sade: Tager, äter; thetta är min lekamen.

27. Och han tog kalken, och tackade, gaf them, och sade: Dricker här af alle;

28. Ty thetta är min blod, thet nya Testamentets, hwilken utgjuten warder för många, til syndernas förlåtelse.

29. Jag säger eder: Här efter skal jag icke dricka af thenna wintråsfrukt in til then dagen jag warder thet drickande nytt med eder i min Faders rike.

30. Och när the hade sagt låfsången, gingo the ut til oljoberget.

31. Tå sade JEsus til them: I thenna natt skolen I alle förargas i mig; ty thet är skrifwit: Jag skal slå herden; och fåren af hjorden skola warda förskingrade.

32. Men när jag är upstånden igen, wil jag gå fram för eder i Galileen.

33. Tå swarade Petrus och sade til honom: Om än alle förargades i tig, så skal jag dock likwäl aldrig förargas.

34. Sade JEsus til honom: Sannerligen säger jag tig, at i thenna natt, förr än hanen gal, skal tu neka mig tre resor.

35. Sade Petrus til honom: Om jag skulle än dö med tig, wil jag icke neka tig. Sammaledes sade ock alle Lärjungarne.

36. Tå kom JEsus med them på then platsen som kallas Gethsemane, och sade til Lärjungarna: Sitter här, så länge jag går tit bort och beder.

37. Och han tog Petrum *til sig* och the twå Zebedei söner, och begynte bedröfwas och ångslas.

38. Tå sade JEsus til them: Min själ är bedröfwad in til döden; blifwer här, och waker med mig.

39. Och han gick litet ifrå them, föll ned på sitt ansikte, bad och sade: Min Fader, är thet möjeligt, så gånge thenne kalken ifrå mig; dock icke som jag wil, utan som tu.

40. Och han kom til Lärjungarna, och fann them sofwande, och sade til Petrum: Så förmådden I icke waka en stund med mig?

41. Waker, och beder, at I fallen icke uti frestelse: anden är willig; men köttet är swagt.

42. Åter gick han bort andra gången och bad, sägande: Min Fader, om thet är icke möjeligt, at thenne kalken går ifrå mig, med mindre jag dricker honom, så ske tin wilje.

43. Så kom han, och fann them åter
sofwande; ty theras ögon woro tunga.
44. Och han lät tå blifwa them, och
gick åter bort, och bad tredje gången,
sägande samma orden.
45. Tå kom han til sina Lärjungar,
och sade til them: Ja, sofwer nu, och
hwiler eder: si, stunden är kommen,
och Menniskones Son skal antwardas
i syndares händer.
46. Står up, och låter oß gå: si,
then är här som mig förråder.
47. Och wid han än talade, si, tå
kom Judas, en af the tolf, och med
honom en stor skara, med swärd och
med stafrar, utsände af the öfwersta
Presterna och af the Äldsta i folket.
48. Men then som förrådde honom
hade gifwit them et tekn, sägande:
Hwilken jag kyßer, then äret; tager
honom.
49. Tå steg han hastigt fram til JE-
sum, och sade: Hel Rabbi; och kyßte
honom.
50. Tå sade JEsus til honom: Min
wän, hwar efter kommer tu? Tå ste-
go the fram, och buro händer på JE-
sum, och grepo honom.
51. Och si, en af them som woro med
JEsu räckte ut handen, drog ut sitt
swärd, och slog then öfwersta Prestens
tjenare, och afhögg hans öra.
52. Tå sade JEsus til honom: Stick
titt swärd i sitt rum; ty alla the som
taga til swärd, the skola förgås med
swärd.
53. Eller menar tu, jag kunde icke
bedja min Fader, at han skickade til
mig mer än tolf Legioner Änglar?
54. Huru blefwe tå Skriften fullkom-
nad, at så ske skal?
55. I samma stund sade JEsus til
skaran: Lika som til en röfware ären
I utgångne, med swärd och stafrar,
til at taga fatt på mig: hwar dag
hafwer jag suttit när eder, i templet
lärande, och I hafwen icke gripit mig.
56. Men thetta är alt skedt på thet
Propheternas skrifter skulle fullkom-
nas. Tå öfwergåfwo alla Lärjungar-
ne honom, och flydde.
57. Men the som hade gripit JEsum
ledde honom til then öfwersta Presten
Caiphas, ther the Skriftlärde och the
Äldste församlade woro.
58. Men Petrus följde honom långt
efter in til then öfwersta Prestens pa-
lats, och gick in, och satte sig när tje-
narena, på thet han skulle se ändan.
59. Men the öfwerste Presterne och
the Äldste och hela Rådet sökte falskt
witnesbörd emot JEsum, at the måtte
dräpa honom, och funno intet.
60. Och ändock många falska witnen
kommo fram, funno the likwäl intet.
På thet sista kommo tu falska witnen,
61. Och sade: Thenne hafwer sagt:
Jag kan bryta ned Guds tempel, och
bygga thet up i tre dagar.
62. Och then öfwerste Presten stod
up, och sade til honom: Swarar tu
intet til thet som theße witna mot tig?
63. Men JEsus teg. Och then öf-
werste Presten swarade och sade til
honom: Jag beswär tig wid lefwan-
de Gud, at tu säger oß, om tu äst
Christus, Guds Son.
64. Sade JEsus til honom: Tu sade
thet. Dock säger jag eder: Här efter
skolen I få se Menniskones Son sitta
på kraftens högra hand, och komma i
himmelens sky.
65. Tå ref then öfwerste Presten sina
kläder sönder, och sade: Han hafwer
förhädat Gud: hwad görs oß nu mer
witne behof? Si, nu hörden I hans
hädelse;
66. Hwad synes eder? Tå swarade
the och sade: Han är saker til döden.
67. Tå spottade the i hans ansikte,
och slogo honom med näfwarna; som-
lige kindpustade honom,
68. Och sade: Spå oß, Christe, hwil-
ken är then som tig slog?
69. Men Petrus satt utanföre i pa-
latset; och ther kom til honom en tjen-
steqwinna, och sade: Tu war ock med
JEsu af Galileen.
70. Men han nekade för alla, och
sade: Jag wet icke hwad tu säger.
71. Och när han gick ut genom dören,
såg honom en annan (tjensteqwinna),

och sade til them som ther woro: Thenne war ock med JEsu Nazareno.
72. Åter nekade han, och swor: Jag känner icke mannen.
73. Och litet efter, stego the fram som ther stodo, och sade til Petrum: Wisserligen äst tu ock en af them; ty titt tungomål röjer tig.
74. Tå begynte han förbanna sig och swärja, at han kände icke mannen. Och strax gol hanen.
75. Tå kom Petrus ihog JEsu ord, som han hade sagt honom: Förr än hanen gal, skal tu neka mig tre resor; och gick ut, och gret bitterligen.

27. Capitel.

Men om morgonen höllo alla öfwerste Presterne och the Äldste i folket råd emot JEsum, at the måtte dräpa honom;
2. Och ledde honom bunden, och öfwerantwardaden Landshöfdingen Pontio Pilato.
3. När Judas, som honom förrådde, såg at han war dömd, ångrade thet honom, och bar igen the trettio silfpenningar till the öfwersta Presterna och til the Äldsta,
4. Och sade: Jag hafwer illa gjort, at jag hafwer förrådt menlöst blod. Tå sade the: Hwad kommer thet oß wid? Ther må tu se tig om.
5. Och han kastade silfpenningarna i templet, och gick sin wäg, och gick bort och hängde sig sielf.
6. Men the öfwerste Presterne togo silfpenningarna, och sade: Man må icke kasta them i offerkistan; ty thet är blods wärde.
7. Och när the hade hållit råd, köpte the ther med en krukomakares åker, til främmandes begrafning;
8. Af hwilket then platsen heter blodsplats, in til thenna dag.
9. Tå wardt fullkomnadt thet som sagdt war genom Jeremias Propheten, som sade: Och the hafwa tagit trettio silfpenningar, ther then sålde med betalad wardt, hwilken the köpte af Israels barn;
10. Och the hafwa them gifwit för en krukomakares åker, som HErren mig befallt hade.
11. Och JEsus stod för Landshöfdingen. Och Landshöfdingen frågade honom, och sade: Äst tu Judarnas Konung? Tå sade JEsus til honom: Tu säger thet.
12. Och när han anklagades af the öfwersta Presterna och af the Äldsta, swarade han intet.
13. Tå sade Pilatus til honom: Hörer tu icke, huru mycket the betyga mot tig?
14. Och han swarade honom icke et ord, så at Landshöfdingen förundrade sig storligen.
15. Men om högtidsdagen plägade Landshöfdingen gifwa folket en fånge lös, hwilken som the begärde.
16. Och hade han på then tiden en berychtad fånge, som hette Barabbas.
17. Och när the woro församlade, sade Pilatus til them: Hwilken wiljen J, at jag skal gifwa eder lös, Barabbam, eller JEsum, som kallas Christus?
18. Ty han wißte, at the hade öfwerantwardat honom för afwunds skul.
19. Och när han satt på domstolen, sände hans hustru til honom och lät säga honom: Befatta tig intet med thenna rättfärdiga mannen; jag hafwer mycket lidit i dag i sömnen för hans skul.
20. Men the öfwerste Presterne och the Äldste gåfwo folket in, at the skulle begära Barabbam, och förgöra JEsum.
21. Tå swarade Landshöfdingen och sade til them: Hwilken af theßa twå wiljen J, at jag skal gifwa eder lös? The sade: Barabbam.
22. Tå sade Pilatus til them: Hwad skal jag tå göra af JEsu, som kallas Christus? Sade the til honom alla: Låt korsfästa honom.
23. Tå sade Landshöfdingen: Hwad hafwer han dock illa gjort? Tå skriade the ännu mer, och sade: Låt korsfästa honom.

24. Men når Pilatus såg, at han kunde intet skaffa, utan sorlet blef ju mer, tog han watn, och twådde sina händer för folket, och sade: Oskyldig år jag i thenna råttfårdiga mannens blod: J mågen se eder ther om.
25. Tå swarade alt folket och sade: Hans blod komme öfwer oß och öfwer wåra barn.
26. Tå gaf han them Barabbam lös; men JEsum låt han hudflånga, och öfwerantwardade honom, at han skulle korsfåstas.
27. Tå togo Landshöfdingens krigsknektar JEsum til sig in på Rådhuset, och församlade hela skaran til honom,
28. Och afklådde honom, och klådde på honom en purpurmantel,
29. Och wredo samman en törnekrona, och satte på hans hufwud, och fingo honom en rö i sin högra hand, och böjde knå för honom, och begabbade honom, och sade: Hel Judarnas Konung!
30. Och the spottade på honom, och togo rör, och slogo ther med hans hufwud.
31. Och når the hade begabbat honom, klådde the mantelen af honom, och klådde på honom hans klåder, och ledde honom bort til at korsfåstan.
32. Och når the gingo ut, funno the en man af Cyrene, som het Simon: honom twingade the til at han skulle båra hans kors.
33. Och tå the kommo til thet rummet som kallas Golgatha, thet år, til hufwudskalleplatsen,
34. Såfwo the honom åttika dricka, blandad med galla; och når han smakade thet, wille han icke drickat.
35. Men sedan the hade korsfåst honom, bytte the hans klåder, och kastade lott ther om, på thet fullbordas skulle thet som sagdt war genom Propheten: The hafwa bytt mina klåder emellan sig, och på min klådnad hafwa the kastat lott.
36. Och the sutto ther och togo wara på honom.
37. Och the satte hans sak skrifwen öfwer hans hufwud: Thenne år JEsus, Judarnas Konung.
38. Och tå wordo twå röfware korsfåste med honom, then ene på then högra sidan, och then andre på then wånstra.
39. Men the som gingo ther fram, hådde honom, och riste sina hufwuden,
40. Och sade: Tu, som bryter ned Guds tempel, och bygger thet i tre dagar up, hjelp tig sjelf: åst tu Guds Son, så stig ned af korset.
41. Sammaledes ock the öfwersta Presterna, med the Skriftlårda och the Äldsta, begabbade honom, och sade:
42. Andra hafwer han hulpit; sig sjelf kan han icke hjelpa. Är han Israels Konung, så stige nu ned af korset, och wi wilje tro honom.
43. Han hafwer tröst på Gud: han frålse nu honom, om han år något om honom; ty han hafwer sagt: Jag år Guds Son.
44. Thet samma kastade ock röfwarena honom före, som med honom korsfåste woro.
45. Och ifrå sjette timman wardt et mörker öfwer hela landet in til nionde timman.
46. Och wid then nionde timman, ropade JEsus med hög röst, och sade: Eli, Eli, Lama Sabachtani? thet år: Min Gud, min Gud, hwi hafwer tu öfwergifwit mig?
47. Men några som ther stodo, når the thet hörde, sade the: Han åkallar Elias.
48. Och strax lopp en af them, och tog en swamp, och fyllde honom med åttika, och satte then på et rö, och gaf honom dricka.
49. Men the andre sade: Håll; låt se, om Elias kommer och hjelper honom.
50. Åter ropade JEsus med hög röst, och gaf up andan.
51. Och si, förlåtten i templet remnade i tu stycken, ifrån ofwan och ned igenom, och jorden skalf, och hållebergen remnade,
52. Och grafwarna öpnades, och många the heligas lekamen, som sofwit hade, stodo up,

53. Och gingo ut af sina grafwar, efter hans upståndelse, och kommo i then heliga staden, och uppenbarades för många.

54. Men Höfwitsmannen, och the som med honom woro, och waktade på JEsum, når the sågo jordbäfningen och the ting som skedde, räddes the swårligen, och sade: Wißerligen war thenne Guds Son.

55. Och ther woro många qwinnor, ståndande långt ifrån och sågo uppå, the som hade följt JEsum af Galileen, och tjent honom;

56. Ibland hwilka war Maria Magdalena och Maria Jacobi och Jose moder och Zebedei söners moder.

57. Men om aftonen kom en rik man af Arimathia, benämnd Joseph, hwilken ock war JEsu Lärjunge.

58. Han gick til Pilatum, och begärde JEsu lekamen. Tå böd Pilatus, at han skulle warda honom gifwen.

59. Och när Joseph hade tagit lekamen, swepte han honom i et rent linkläde,

60. Och lade honom i sin nya graf, som han uthuggit hade uti et hälleberg, och wälte en stor sten för dören åt grafwen, och gick sina färde.

61. Tå woro ther Maria Magdalena och then andra Maria, sittande mot grafwen.

62. Dagen efter tilredelsedagen kommo tilsamman the öfwerste Presterne och the Phariseer in för Pilatus,

63. Och sade: Herre, oß kommer ihog, at then förföraren sade, när han än lefde: Efter tre dagar wil jag stå up.

64. Bjud förthenskul, at man förwarar grafwen in til tredje dagen, at hans Lärjungar icke komma och stjäla honom bort, och säga folket: Han är upstånden ifrå the döda; och blifwer så then sista willan wärre än then första.

65. Tå sade Pilatus til them: Ther hafwen I wakt; går och förwarer, som I kunnen.

66. Tå gingo the bort och förwarade grafwen med wäktare, och beseglade stenen.

28. Capitel.

Om Sabbathsaftonen, i gryningen på första Sabbathen, kom Maria Magdalena och then andra Maria, til at bese grafwen.

2. Och si, thet wardt en stor jordbäfning; ty HErrans Ängel steg ned af himmelen, och gick fram, och wälte stenen ifrå dören, och satte sig på honom.

3. Och han war påseendes som en ljungeld, och hans kläder hwita som en snö.

4. Och wäktarena blefwo förskräckte af räddhåga, och wordo som the hade warit döde.

5. Men Ängelen swarade och sade til qwinnorna: Rädens icke; ty jag wet, at I söken JEsum, som war korsfäst.

6. Han är icke här; han är upstånden, som han sagt hade. Kommer, och ser rummet, ther HErren war lagd uti;

7. Och går snart, och säger hans Lärjungar, at han är upstånden ifrå the döda; och si, han skal gå fram för eder uti Galileen: ther skolen I se honom. Si, jag hafwer sagt eder thet.

8. Och the gingo snarligen ifrå grafwen, med räddhåga och stor glädje, löpande til at kungörat hans *Lärjungar.*

9. Och wid the gingo, *til at kungörat* hans Lärjungar, si, tå mötte JEsus them, och sade: Hel eder! Tå gingo the fram, och togo på hans fötter, och tilbådo honom.

10. Tå sade JEsus til them: Rädens icke; går och kungörer thet mina bröder, at the gå til Galileen; ther skola the få se mig.

11. När the gingo bort, si, några af wäktarena kommo i staden, och kungjorde the öfwersta Presterna alt thet som skedt war.

12. Och the församlade sig med the Äldsta, och rådgjorde, och gåfwo krigsknektarna en stor summa penningar,

13. Och sade: Säger: Hans Lärjungar kommo om natten, och stulo honom bort, medan wi sofwo.

14. Och om thet kommer för Landshöfdingen, wilje wi stilla honom, och begå thet så, at I skolen wara utan fara.

15. Och the togo penningarna, och gjor-
de som the woro lärde. Och thetta ta-
let är berychtadt ibland Judarna, in til
thenna dag.
16. Men the ellofwa Lärjungarne gin-
go til Galileen, up på et berg, som JE-
sus hade them förelagt.
17. Och när the sågo honom, tilbådo
the honom; men somlige twiflade.
18. Och JEsus gick fram och talade
med them, och sade: Mig är gifwen
all magt i himmelen och på jorden.
19. Går förthenskul ut, och lärer alt
folk, och döper them i namn Faders
och Sons och then Heliga Andas;
20. Och lärer them hålla alt thet jag
hafwer eder befallt. Och si, jag är
när eder alla dagar, in til werldens
ända. Amen.

Marci Evangelium.

1. Capitel.

Thetta är begynnelsen af JEsu Christi,
Guds Sons, Evangelio;
2. Såsom skrifwit är i Propheterna:
Si, jag sänder min Ängel framför titt
ansikte, hwilken bereda skal tin wäg
för tig.
3. En ropandes röst är i öknen: Be-
reder HErrans wäg; görer hans stigar
rätta.
4. Johannes war i öknen, döpte, och
predikade bättringens döpelse til synder-
nas förlåtelse.
5. Och til honom gingo ut hela Ju-
diska landet och the utaf Jerusalem, och
läto sig alle döpa af honom i Jordans
flod, och bekände sina synder.
6. Och Johannes war klädd med ca-
melahår, och med en lädergjording om
sina länder, och åt gräshoppor och wild-
honing;
7. Och predikade, och sade: En kom-
mer efter mig, som starkare är än jag,
hwilkens skotwänger jag icke wärdig
är at nederfalla och uplösa.
8. Jag döper eder med watn; men
han skal döpa eder med then Heliga
Anda.
9. Och thet begaf sig i the dagar, at
JEsus kom utaf Galileen ifrå Naza-
ret, och lät sig döpa af Johanne i
Jordan.
10. Och strax steg han up utu wat-
net, och såg himlarna öpnas, och An-
dan såsom en dufwa nederkomma öf-
wer honom.
11. Och en röst kom af himmelen:
Tu äst min käre Son, i hwilken
mig wäl behagar.
12. Och Anden dref honom strax uti
öknen.
13. Och han war i öknen i fyratio
dagar, och frestades af Satan, och
war med willdjuren; och Änglarne
tjente honom.
14. Men sedan Johannes wardt fån-
gen, kom JEsus uti Galileen, och pre-
dikade Evangelium om Guds rike,
15. Sägande: Tiden är fullkomnad,
och Guds rike är för handen: bättrer
eder, och tror Evangelio.
16. När han gick utmed thet Galile-
iska hafwet, såg han Simon och An-
dream, hans broder, kasta sina nät i
hafwet; ty the woro fiskare.
17. Och JEsus sade til them: Följer
mig, och jag wil göra eder til menni-
skofiskare.
18. Strax gåfwo the sina nät öfwer,
och följde honom.
19. Och tå han gick tädan litet fram
bättre, såg han Jacobum Zebedei son
och Johannem, hans broder, at the i
båten byggde sina nät.
20. Och strax kallade han them. Tå
öfwergåfwo the sin fader, Zebedeum,
uti båten, med legodrängarna, och följde
honom.
21. Och the gingo til Capernaum;

och strax, om Sabbatherna, gick han in i Synagogan, och lärde.

22. Och the undrade storligen på hans lärdom; förty han lärde wäldeligen, och icke såsom the Skriftlärde.

23. Och i theras Synagoga war en menniska, besatt med then orena andan; och han ropade

24. Och sade: Ack! hwad hafwe wi med tig beställa, JEsu Nazarene? Äst tu kommen til at förderfwa oß? Jag wet ho tu äst, nemligen, then Guds Helige.

25. Och JEsus näpste honom, sägande: Tig, och gack utaf menniskan.

26. Tå ref then orene anden honom, och ropade högt, och for utaf honom.

27. Och alle förundrade sig swårligen, så at the sporde hwar annan til, och sade: Hwad är thetta? Hwad ny lärdom är thetta? Ty han bjuder the orena andar med wäldighet, och the lyda honom.

28. Och hans rykte gick strax alt omkring i Galilee gränser.

29. Och the gingo strax utu Synagogan, och kommo uti Simons och Andree hus, med Jacobo och Johanne.

30. Och Simons swåra låg sjuk i skälfwa; och strax sade the honom om henne.

31. Tå gick han til och reste henne up, och tog henne wid handen; och i thet samma öfwergaf skälfwosjukan henne, och hon gick sedan och tjente them.

32. Om aftonen, tå solen nedergången war, hade the til honom allahanda sjuka och them som qwaldes af djeflar.

33. Och hela staden war församlad för dören.

34. Och han gjorde många helbregda, som kranke woro af allahanda sjukdom, och dref ut många djeflar, och tilstadde icke djeflarna tala; (ty the kände honom).

35. Och om morgonen ganska bittida före dager stod han up, och gick ut. Och JEsus gick bort uti et öde rum, och ther bad han.

36. Och Simon kom efter farande, och the med honom woro.

37. Och tå the funno honom, sade the til honom: Alla söka tig.

38. Sade han them: Låt oß gå uti nästa städerna, at jag ock ther predikar; tyförthenskul är jag kommen.

39. Och han predikade i theras Synagogor öfwer hela Galileen, och utdref djeflar.

40. Och til honom kom en spitelsk man, och bad honom, föll på knä för honom, och sade til honom: Wil tu, så kan tu göra mig ren.

41. Tå warkunnade sig JEsus öfwer honom, och uträchte sin hand, och tog uppå honom, och sade: Jag wil; war ren.

42. Och när han thet sagt hade, gick strax spitelskan af honom, och han wardt ren.

43. Och JEsus hotade honom, och sände honom strax ifrå sig,

44. Och sade honom: Se til, at tu säger ingen thetta; utan gack bort, och wisa tig för Presten, och offra, för tin rening, thet Mose budit hafwer, til et witnesbörd öfwer them.

45. Men tå han utgången war, begynte han förkunna mycket, och berykta thet som skedt war, så at han icke nu mer kunde uppenbarligen gå in uti staden, utan blef ute i öde rum: och the kommo til honom af alla ändar.

2. Capitel.

Och efter några dagar gick han åter in i Capernaum; och thet spordes, at han war i huset.

2. Och strax församlades ther många, så at the icke rum hade, icke heller utanför dören; och han hade tal för them.

3. Och the hade fram för honom en borttagen, then ther framburen war af fyra.

4. Och tå the icke kunde komma til honom för folkets skul, refwo the taket på huset, ther han war, och gjorde et hål på taket, och med tåg släppte neder sängen, ther then borttagne uti låg.

5. När JEsus såg theras tro, sade han til then borttagne: Min son, tina synder ware tig förlåtna.

6. Så woro ther några utaf the Skriftlärde sittande, som tänkte i sina hjertan:
7. Hwi talar thenne sådan hädelse? Ho kan förlåta synder, utan allena Gud?
8. Och strax JEsus förnam thet i sin anda, at the sådant tänkte wid sig sielfwa, sade han til them: Hwi tänken I sådant i edra hjertan?
9. Hwilket är lättare, säga til then borttagne: Tina synder ware tig förlåtna; eller säga: Statt up, och tag tin säng, och gack?
10. Men på thet I skolen weta, at Menniskones Son hafwer magt på jorden förlåta synder, sade han til then borttagne:
11. Tig säger jag: Statt up, tag tin säng, och gack i titt hus.
12. Och strax stod han up, tog sin säng, och gick ut i allas theras åsyn, så at alla undrade storligen, och prisade Gud, sägande: Sådant sågo wi aldrig.
13. Och han gick åter ut til hafwet; och alt folket kom til honom, och han lärde them.
14. Och tå JEsus gick ther fram, såg han Levi, Alphei son, sittande wid tullen, och sade til honom: Följ mig. Och han stod up, och följde honom.
15. Och thet begaf sig, tå han satt til bords i hans hus, sutto ock theslikes många Publicaner och syndare til bords med JEsu och hans Lärjungar; ty the woro många som hade följt honom.
16. Och tå the Skriftlärde och Phariseer sågo, at han åt med the Publicaner och syndare, sade the til hans Lärjungar: Hwi äter och dricker han med Publicaner och syndare?
17. När JEsus thet hörde, sade han til them: The ther helbregda äro, behöfwa icke läkare, utan the som kranke äro. Jag är icke kommen til at kalla the rättfärdiga, utan syndare, til bättring.
18. Och Johannis Lärjungar och the Phariseers fastade mycket. Och the kommo och sade til honom: Hwi fasta Johannis Lärjungar och the Phariseers, och tina Lärjungar fasta intet?
19. Sade JEsus til them: Bröllops-folket, kunna the fasta, så länge brudgummen är med them? Så länge the hafwa brudgummen när sig, kunna the icke fasta.
20. Men the dagar skola komma, at brudgummen skal warda ifrå them tagen, och tå skola the fasta i the dagar.
21. Och ingen sömmar en klut af nytt kläde på gammalt kläde; förty han rifwer dock thet nya stycket ifrå thet gamla, och hålet warder wärre.
22. Och ingen låter nytt win uti gamla flaskor: annars slår thet nya winet flaskorna sönder, och winet spilles ut, och flaskorna förderfwas; utan nytt win skal man låta i nya flaskor.
23. Och thet begaf sig, at han på Sabbathen gick genom säd; och hans Lärjungar begynte, wid the gingo, taga af axen.
24. Och the Phariseer sade til honom: Si, hwi göra the om Sabbathen thet som icke lofligt är?
25. Tå sade han til them: Hafwen I aldrig läsit hwad David gjorde, tå honom omträngde och war hungrig, han och the ther med honom woro?
26. Huru han gick in i Guds hus, under then öfwerste Presten Abiathar, och åt skådobröden, hwilka ingom woro lofliga äta, utan Presterna, och gaf theslikes them som med honom woro?
27. Och han sade til them: Sabbathen är gjord för menniskans skul, och icke menniskan för Sabbathens skul.
28. Så är nu Menniskones Son en HErre theslikes ock öfwer Sabbathen.

3. Capitel.

Och han gick åter in uti Synagogan. Och ther war en man, som hade en bortwißnad hand.
2. Och the waktade på honom, om han ock skulle bota honom om Sabbathen, på thet at the skulle få anklaga honom.

3. Tå sade han til mannen, som then
wißna handen hade: Gack hit fram.
4. Och sade til them: Hwilket thera
år lofligt, göra wål om Sabbathen,
eller göra illa? hjelpa lifwet, eller
dråpa? Tå tego the.
5. Tå såg han uppå them med wrede,
och förömkade sig öfwer theras hjertas
blindhet, och sade til mannen: Råck ut
tin hand. Och han råckte henne ut;
och handen wardt honom fårdig igen,
såsom then andra.
6. Men the Phariseer gingo ut och
höllo strax råd med the Herodianer emot
honom, huru the kunde förgöra honom.
7. Men JEsus, med sina Lårjungar,
gick affsides bort til hafwet. Och ho-
nom följde et stor tal folk utaf Gali-
leen och utaf Judeen
8. Och utaf Jerusalem och utaf Idu-
meen och utaf hinsidan Jordan och the
ther bodde wid Tyrus och Sidon, en
ganska stor hop folk, som kommo til
honom, når the hörde af hans gerningar.
9. Och sade han til sina Lårjungar, at
the skulle fly honom en båt, för folkets
skul, at the icke skulle trånga honom;
10. Förty han gjorde många helbreg-
da, så at the öfwerföllo honom, och
wille taga på honom, så många som
någon plåga hade.
11. Och the orene andar, når the sågo
honom, föllo the neder för honom, och
ropade, sågande: Tu åst Guds Son.
12. Och han hotade them hårdeligen,
at the icke skulle uppenbara honom.
13. Och han steg up på et berg, och
kallade til sig hwilka han wille; och
the kommo til honom.
14. Och tå stickade han tolf, at the
skulle wara med honom, och at han
skulle utsånda them til at predika,
15. Och at the skulle hafwa magt til
at bota sjukdomar och utdrifwa djeflar.
16. Och han gaf Simon thet namnet
Petrus;
17. Och Jacobus, Zebedei son, Johan-
nes, Jacobs broder; och nåmnde them
Boanerges, thet år sagdt, Thordöns-
barn;
18. Och Andreas och Philippus, och
Bartholomeus och Mattheus, och Tho-
mas och Jacobus, Alphei son, och
Thaddeus och Simon Cananeus,
19. Och Judas Ischarioth, then ho-
nom ock förrådde.
20. Och the kommo i huset; och fol-
ket församlade sig åter, så at the icke
tid hade til at åta.
21. Och når the thetta hörde, som ho-
nom åkomne woro, gingo the ut, och
wille taga fatt på honom, och sade:
Han kommer ifrå sig.
22. Men the Skriftlårde, som af Je-
rusalem nederkomne woro, sade: Han
hafwer Beelzebub, och med then öfwer-
sta djefwulen drifwer han djeflar ut.
23. Tå kallade han them til sig, och
sade til them i liknelser: Huru kan en
Satan then andra utdrifwa?
24. Och om et rike söndradt warder
emot sig sjelft, tå kan thet riket icke stå.
25. Och ther et hus år söndradt emot
sig sjelft, thet huset kan icke blifwa stån-
dande.
26. Såtter nu Satan sig up emot sig
sjelf, och år söndrad, tå kan han icke
blifwa beståndande, utan thet år tå ute
med honom.
27. Ingen kan infalla *uti en* starks
hus, och taga hans hustyg bort, utan
han först binder then starka, och så skin-
nar han hans hus.
28. Sannerligen såger jag eder: Alla
synder warda menniskors barn förlåt-
na, och försmådelse, ther med the för-
småda;
29. Men then ther försmådar then
Heliga Anda, han hafwer ingen för-
låtelse i ewig tid, utan blifwer saker til
ewig fördömelse.
30. Ty the sade: Han hafwer then
orene andan.
31. Och tå kommo hans bröder och
hans moder, och stodo ute, och sånde
några til honom, som honom utkalla
skulle.
32. Och folket satt når honom; och the
sade til honom: Si, tin moder och tina
bröder åro ther ute, och söka efter tig.
33. Han swarade them och sade: Ho
år min moder och mina bröder?

34. Och tå han omkring sett hade på Lärjungarne, som ther kring om honom sutto, sade han: Si, min moder och mina bröder!
35. Ty then som gör Guds wilja, han är min broder och min syster och min moder.

4. Capitel.

Och han begynte åter lära wid hafwet; och til honom församlades mycket folk, så at han måste stiga uti et skepp, och satt ther på hafwet; och alt folket blef på landet wid hafwet.
2. Och han lärde them mycket genom liknelser, och sade til them uti sin predikan:
3. Hörer til: Si, en sädesman gick ut til at så.
4. Och hände sig, wid han sådde, föll somt wid wägen, och foglarne under himmelen kommo och åto thet up.
5. Men somt föll på stenören, ther icke mycken jord war, och thet gick strax up; ty ther war icke djup jord:
6. Men tå solen gick up, förwißnade thet, och efter thet war icke wäl rotadt, förtorkades thet.
7. Och somt föll i törne, och törnen wäxte up, och förqwafde thet, och thet bar ingen frukt.
8. Och somt föll i god jord, och thet bar frukt, som upgick och wäxte: et bar trettiofalt och et sextiofalt och et hundradefalt.
9. Och han sade til them: Then ther öron hafwer til at höra, han höre.
10. Tå han nu allena war, sporde the som med honom woro, med the tolf, honom til om thenna liknelsen.
11. Och han sade til them: Eder är gifwit at weta Guds rikes hemlighet; men them ther utan til äro sker all ting genom liknelser,
12. På thet the skola med seende ögon se, och dock likwäl icke förnimmat, och med hörande öron höra, och dock icke förstå; på thet the sig icke ens skola omwända, och synderna them förlåtna warda.
13. Och han sade til them: Förstån I icke thenna liknelsen? Huru wiljen I tå förstå alla liknelser?
14. Sädesmannen sår ordet.
15. Men theße äro the som wid wägen äro, ther ordet sådt warder; och the hafwa thet hört, strax kommer Satan, och tager bort ordet, som sådt war i theras hjertan.
16. Altså äro ock the som på stenören sådde äro, tå the hafwa hört ordet, anamma the thet strax med fröjd;
17. Och the hafwa inga rötter i sig, utan stå til en tid: tå någon bedröfwelse kommer uppå, eller förföljelse för ordets skull, strax förargas the.
18. Och theße äro the som i törne sådde äro, the ther höra ordet;
19. Och thenna werldens omsorger och the bedrägeliga rikedomar och mycken annan begärelse gå ther in och förqwäfwa ordet, och thet warder ofruktsamt.
20. Och theße äro the som uti god jord sådde äro, the ther ordet höra, och anammat, och bära frukt, somt trettiofalt och somt sextiofalt och somt hundradefalt.
21. Och han sade til them: Icke warder et ljus uptändt förthenskul, at man skal sätta thet under en skäppa, eller under bordet? Sker thet icke förthenskul, at thet skal upsättas på ljusastakan?
22. Ty intet är fördoldt, som icke uppenbaras skal, ej heller hemligt, som icke skal upkomma.
23. Then ther öron hafwer til at höra, han höre.
24. Och han sade til them: Ser til hwad I hören. Med hwad mått I mäten, ther skola andra mäta eder med; och eder warder äntå tilgifwit, I som hören thetta.
25. Ty then ther hafwer, honom warder gifwit; och then ther icke hafwer, af honom skal ock tagit warda thet han hafwer.
26. Och han sade: Så är Guds rike, som en man kastar säd i jorden,
27. Och sofwer, och står up natt och dag, och säden går up och wäxer, så at han ther intet af wet.

28. Ty jorden bår utaf sig sielf, först
brodd, sedan ax, sedan fullbordadt hwete
i axen.
29. När nu frukten mogen år, strax
brukar han lian; ty skördetiden år för
handen.
30. Och han sade: Wid hwem skole
wi likna Guds rike? Och med hwad
liknelse skole wi bekna thet?
31. Thet år såsom et senapskorn,
hwilket tå thet sådt warder i jorden,
år thet mindre ån alla andra frön på
jorden;
32. Och tå thet sådt år, går thet up,
och warder större ån alla andra kryd=
dor, och får stora grenar, så at foglarne
under himmelen måga bo under thes
skugga.
33. Och med många sådana liknelser
sade han them ordet, efter som the för=
mådde hörat;
34. Och utan liknelser talade han intet
til them: men för Lårjungarna uttydde
han all ting afsides.
35. Och then samma dagen, tå af=
tonen wardt, sade han til them: Låt
oß fara utöfwer på then andra stran=
den.
36. Så låto the folket gå, och togo
honom med skeppet, ther han redan
uti war; woro ock theslikes några an=
dra skepp med honom.
37. Och ther upwårxte en stor storm,
och wågen slog in i skeppet, så at thet
förfylldes;
38. Och han sof i skeppet på et hyen=
de. Tå wäckte the honom up, och sade
til honom: Måstare, sköter tu intet
ther om, at wi förgås?
39. Och tå han upwäckt war, nåpste
han wädret, och sade til hafwet: Tig,
och war stilla. Och wädret saktade
sig, och wardt et stort lugn.
40. Och han sade til them: Hwarfö=
re åren I så rådde? Huru kommer
thet til, at I icke hafwen tron?
41. Och the wordo ganska förskräckte,
och sade emellan sig: Ho år thenne?
ty wädret och hafwet åro honom ly=
diga.

5. Capitel.

Så kommo the öfwer hafwet, in i the
Gadareners engd.
2. Och strax han steg utu skeppet, lopp
emot honom utu grifter en man, besatt
med then orena andan,
3. Then ther plågade bo uti grifter,
och ingen kunde honom binda med
kädjor;
4. Förty han hade många resor wa=
rit bunden med fjättrar och kädjor, och
kädjorna woro slitna af honom, och
fjättrarne sönderslagna, och ingen kunde
spåka honom;
5. Och han war altid, dag och natt,
på bergen och i grifterna, ropade, och
slog sig sielf med stenar.
6. Tå han nu såg JEsum fjerran
ifrå sig, lopp han til, och föll ned för
honom,
7. Och ropade med hög röst, och sade.
Hwad hafwer jag med tig göra, JEsu,
then högstas Guds Son? Jag beswär
tig wid Gud, at tu icke qwäljer mig.
8. Tå sade han til honom: Far utaf
menniskan, tu orene ande.
9. Och sporde han honom: Hwad år
titt namn? Swarade han och sade:
Legio år mitt namn; förty wi åre
många.
10. Och han bad honom storligen, at
han icke skulle drifwa honom bort utu
then engden.
11. Och ther war wid bergen en stor
swinahjord, then ther gick och födde sig.
12. Och djeflarne bådo honom alle,
sägande: Sänd oß i swinen, at wi
måge fara in uti them.
13. Och JEsus tilstadde them thet
strax. Och the orene andar drogo strax
ut, och foro in uti swinen; och hjorden
brådstörte sig i hafwet; och the woro
wid tu tusende, och wordo fördränkte i
hafwet.
14. Men the som skötte swinen, flyd=
de, och förkunnade thet in i staden och
på bygden. Och the gingo ut til at se
hwad skedt war;
15. Och kommo til JEsum, och sågo
honom som hade besatt warit, och haft

Legionen, sittande klådd, och wid sin
skäl; och wordo förfärade.
16. Och the som thet sett hade förtälde
them hwad then besatte wederfarit war,
och om swinen.
17. Och the begynte bedja honom, at
han skulle draga utu theras engd.
18. Och tå han war stigen til skepps,
bad honom then som hade besatt warit,
at han måtte wara när honom.
19. Men JEsus tilstadde thet icke,
utan sade til honom: Gack tina färde
uti titt hus til tina, och förkunna them
huru stora ting HERren hafwer gjort
med tig, och hafwer mißkundat sig öf-
wer tig.
20. Och han gick sina färde, och begyn-
te förkunna uti the tio städer huru sto-
ra ting JEsus med honom gjort hade;
och alle förundrade sig.
21. Och tå JEsus war öfwerfaren
igen med skeppet, församlades til ho-
nom mycket folk; och han war wid
hafwet.
22. Och si, ther kom en af Synago-
gans Öfwerstar, benämnd Jairus:
och tå han fick se honom, föll han ned
för hans fötter,
23. Och bad honom storligen, och sa-
de: Min dotter är i sitt yttersta; jag
beder tig, at tu kommer och lägger
händer på henne, at hon måtte weder-
fås och lefwa.
24. Och han gick med honom; och ho-
nom följde mycket folk, och the trängde
honom.
25. Och ther war en qwinna, som
hade haft blodgång i tolf år,
26. Och hade mycket lidit af många
läkare, och förtärt ther med alt sitt,
och hade dock ingen hjelp förnummit;
utan thet wardt hellre wärre med
henne.
27. Tå hon hörde om JEsu, kom hon
ibland folket bak efter, och tog på hans
kläder;
28. Ty hon sade: Kunde jag åtmin-
stone taga på hans kläder, tå worde
jag helbregda.
29. Och strax förtorkades hennes blods
källa; och hon kände thet i kroppen,
at hon botad war utaf then plågan.
30. Och JEsus kändet strax i sig sjelf,
at kraft utgången war af honom, och
wände sig om ibland folket, och sade:
Ho kom wid mina kläder?
31. Och hans Lärjungar sade til ho-
nom: Ser tu icke, folket tränger tig
på alla sidor; och tu säger: Ho kom
wid mig?
32. Och han såg omkring efter henne
som thet gjort hade.
33. Men qwinnan fruktade och bäf-
wade; ty hon wißte hwad med henne
skedt war, och kom och föll ned för ho-
nom, och sade honom hela sanningen.
34. Tå sade han til henne: Dotter,
tin tro hafwer gjort tig helbregda;
gack med frid, och war helbregda af
tin plåga.
35. Wid han ännu talade, kommo
några ifrå Synagogans Öfwerste, och
sade: Tin dotter är död; hwi gör tu
Mästaren yttermera omak?
36. Men strax JEsus hörde talet som
sades, sade han til Synagogans Öf-
werste: Frukta tig intet; allenast tro.
37. Och han tilstadde icke at ho-
nom någon följa skulle, förutan Petrus
och Jacobus och Johannes, Jacobi
broder.
38. Och så kom han i Synagogans
Öfwerstes hus, och fick se sorlet och
them som mycket förjde och greto.
39. Och han gick in, och sade til them:
Hwad sorlen I, och gråten? Pigan
är icke död; men hon sofwer.
40. Och the gjorde gäck af honom.
Tå dref han alla ut, och tog med sig
pigans fader och moder och them som
med honom woro, och gick in ther pi-
gan låg;
41. Och fattade pigan wid handen,
sägande til henne: Talitha kumi; thet
uttydes: Piga, jag säger tig, statt up.
42. Och strax stod pigan up, och gick;
och hon war wid tolf år gammal. Och
the wordo öfwermåttan förskräckte.
43. Och han förböd them strängeligen,
at ingen skulle thet weta; och böd
gifwa henne äta.

6. Capitel.

Och han gick ut tådan, och kom in uti
sitt fäderneslând; och hans Lärjungar
följde honom.
2. Och när Sabbathen kom, begynte
han lära i Synagogan; och många,
som thet hörde, förundrade sig storli-
gen, sägande: Hwadan kommer ho-
nom thetta? Och hwad wisdom är
thenna, som honom gifwen är, och så-
dana krafter, som ske igenom hans
händer?
3. Är icke thenne then timmerman-
nen, Marie son, Jacobi broder, och
Jose och Jude och Simons? Äro ock
icke hans systrar här när oß? Och the
förargades på honom.
4. Tå sade JEsus til them: En Pro-
phet warder icke föraktad, utan i sitt
fäderneslând och ibland sina fränder
och sitt folk.
5. Och han kunde ther ingen kraft
göra, utan thet, at han lade händerna
på några få siuka, och botade them.
6. Och han förundrade sig på theras
otro. Och han gick omkring i byarna
allestädes ther omkring och lärde.
7. Och han kallade för sig the tolf,
tog til at utsända them, twå och twå,
gifwande them magt emot the orena
andar;
8. Och böd them, at the intet skulle
taga med sig til wägs, utan käppen
allena; icke skräppa, icke bröd, inga
penningar i pungen:
9. Utan the skulle wara skodde; och
at the icke skulle kläda sig uti twå
kjortlar.
10. Och han sade til them: Hwar som
helst I ingån uti et hus, blifwer ther,
til thes I dragen tådan.
11. Och hwilken som icke anammar
eder, eller icke hörer eder, går ther ut,
och skudder af eder thet stoft som är
under edra fötter, til witnesbörd öf-
wer them. Sannerligen säger jag eder:
Drägeligare warder Sodome och Go-
morre på domedag, än then staden.
12. Och the gingo ut och predikade,
at man skulle bättra sig,
13. Och utdrefwo många djeflar, och
smorde många kranka med olja, och
botade them.
14. Och fick Konung Herodes thetta
höra; ty hans namn war redan kun-
nigt, och sade: Then Johannes, som
döpte, är upstånden ifrå the döda, och
therföre gör han sådana krafter.
15. Somlige sade: Thet är Elias;
och somlige sade: Thet är en Prophet,
eller såsom en af Propheterna.
16. Tå Herodes sådant hörde, sade
han: Thenne är Johannes, som jag
halshögg; han är upstånden ifrå the
döda.
17. Ty Herodes hade sändt bort och
låtit gripa Johannes, och satt honom
i fängelse, för Herodias, sin broders
Philippi hustrus skul; ty han hade
tagit henne til hustru.
18. Men Johannes sade til Herodes:
Tig är icke lofligt, at hafwa tin bro-
ders hustru.
19. Men Herodias gick efter hans ar-
gesta, och hade gerna dräpit honom,
och kunde dock icke komma thes wid;
20. Ty Herodes fruktade Johannem,
wetande, at han war en from och helig
man, och aktade honom, och lydde ho-
nom i många stycken, och hörde honom
gerna.
21. Tå nu en läglig dag kom, at He-
rodes, på sin födelsedag, gaf the öf-
wersta och höfwitsmännen och the yp-
persta i Galileen en aftonkost;
22. Gick Herodias dotter in, och dan-
sade; och thet behagade Herodi och
them ther med honom sutto wid bordet.
Tå sade Konungen til pigan: Bed
utaf mig hwad tu wil; jag wil gifwa
tig thet.
23. Och han swor henne en ed: Hwad
tu bedjandes warder af mig, wil jag
gifwa tig, alt in til hälften af mitt rike.
24. Hon gick ut, och sade til sin mo-
der: Hwad skal jag bedja? Hon sade:
Johannis Döparens hufwud.
25. Och hon gick strax med hast in
til Konungen, och bad, sägande: Jag
wil, at tu gifwer mig nu strax på et
fat Johannis Döparens hufwud.

26. Tå wardt Konungen bedröfwad; dock för edens skul, och för theras skul som ther sutto wid bordet, wille han icke wisa henne af;
27. Utan strax sände Konungen bödelen, och böd inhämta hans hufwud. Han gick åstad och halshögg honom i fångahuset,
28. Och bar fram hans hufwud på et fat, och fick pigan; och pigan fick thet sin moder.
29. Tå hans Lärjungar thet sporde, kommo the och togo hans lekamen up, och begrofwo honom.
30. Och Apostlarne församlades til JEsum, och förkunnade honom alla stycken och hwad the gjort och lärt hade.
31. Tå sade han til them: Kommer I allena afsides med mig uti ödemarken, och hwiler eder något litet; ty ther woro många, som gingo til och ifrå, så at the hade icke tid til at äta.
32. Och så for han bort afsides til skepps uti ödemarken.
33. Och folket såg, at the foro sina färde; och många kände honom, och lupo tit tilsammans af alla städer til fots, och kommo fram förr än the, och församlades til honom.
34. Så gick JEsus ut, och fick se thet myckna folket, och warkunnade sig öfwer them; förty the woro såsom får, the ingen herde hade; och han begynte lära them mycket.
35. Och tå nu dagen war fast framliden, gingo hans Lärjungar til honom, och sade: Här är öknen, och tiden är fast förliden.
36. Släpp them ifrå tig, at the måga gå bort i byarna och torpen här omkring, och köpa sig bröd; ty the hafwa intet äta.
37. Tå swarade han them och sade: Gifwer I them äta. Tå sade the til honom: Skole wi gå bort och köpa för tuhundrade penningar bröd, och gifwa them äta?
38. Tå sade han til them: Huru många bröd hafwen I? Går och ser til. Och sedan the hade sett til, sade the: Fem, och twå fiskar.
39. Tå böd han them, at the skulle sätta sig alla i matskap, i gröna gräset.
40. Och the satte sig i hopar, hundrade och hundrade, femtio och femtio.
41. Och så tog han the fem bröd och the twå fiskar, och uplyfte sina ögon til himmelen, tackade, och bröt bröden, och fick sina Lärjungar, at the skulle lägga för them; och the twå fiskar bytte han emellan them alla.
42. Och the åto alla, och wordo mätte;
43. Och togo sedan up tolf korgar fulla med stycken, och af fiskarne.
44. Och the ther ätit hade woro wid femtusende män.
45. Och strax dref han sina Lärjungar, at the skulle gå til skepps, och fara för honom öfwer hafwet til Bethsaida, medan han skillde folket ifrå sig.
46. Och när han hade skillt them ifrå sig, gick han tädan up på et berg, til at bedja.
47. Och tå aftonen kom, war skeppet midt på hafwet, och han på landet allena.
48. Och han såg, at the hade plats med roende; ty wädret war them emot. Och wid fjerde wäkten om natten kom han til them, gående på hafwet, och han wille gå fram om them.
49. Och när the sågo honom gående på hafwet, mente the thet hade warit et spökelse, och ropade;
50. Ty the sågo honom alla, och wordo förskräckte. Tå talade han them strax til, och sade til them: Warer wid en god tröst: jag äret; warer icke rädde.
51. Och han steg up til them i skeppet; och wädret stillade sig. Och the wordo storligen förskräckte, förundrande wid sig sjelfwa öfwermåttan;
52. Ty the hade icke fått förstånd af bröden; ty theras hjerta war förblindadt.
53. Och tå the öfwerfarne woro, kommo the til thet landet Gennesaret, och lade ther i hamn.
54. Och när the gingo utu skeppet, kände the honom strax,

55. Och lupo omkring hela then landsändan, och begynte omkring föra the sjuka på sängar tit the hörde at han war.
56. Och hwar han ingick, i byar, eller städer, eller torp, ther lade the kranka på gatorna, och bådo honom, at the åtminstone måtte taga på hans klädefåll; och så många som kommo wid honom, the wordo helbregda.

7. Capitel.

Och til honom församlades the Phariseer och några af the Skriftlärde, som ifrå Jerusalem komne woro.
2. Och tå the fingo se, at somlige hans Lärjungar åto bröd med menliga, thet är, med otwagna händer, straffade the thet.
3. Ty the Phariseer och alla Judar åta icke, utan the altid twå händerna, hållande the Äldstas stadgar.
4. Och när the komne äro utaf torget, åta the icke, utan the äro twagne. Och mycket sådant är, som the hafwa tagit sig uppå at hålla, som är, at twå dryckekar och krukor och kopparkar och bord.
5. Sedan frågade honom the Phariseer och the Skriftlärde: Hwi wandra icke tina Lärjungar efter the stadgar som the Äldste uppåbudit hafwa, utan åta bröd med otwagna händer?
6. Tå swarade han och sade til them: Wäl hafwer Esaias propheterat om eder, J skrymtare, som skrifwit är: Thetta folket ärar mig med läpparna; men theras hjerta är långt ifrå mig.
7. Men fåfängt dyrka the mig, lärande then lärdom, som är menniskors bud.
8. Ty J bortkasten Guds bud, och hållen menniskors stadgar, som är, at twå krukor och dryckekar. Och mycket sådant gören J.
9. Och han sade til them: Skönligen bortkasten J Guds bud, på thet at J skolen hålla edra stadgar.
10. Ty Mose hafwer sagt: Ära tin fader och tin moder; och then ther bannar fader eller moder, han skal döden dö.
11. Men J sägen: En menniska må säga til fader och moder: Corban, thet är sagdt: Gudi är thet gifwit, som tig af mig skulle hafwa kommit til nytta;
12. Och tillåten så icke, at han något gör sin fader eller sin moder,
13. Och gören Guds ord om intet med edra stadgar, som J uppålagt hafwen. Och mycket sådant gören J.
14. Och han kallade til sig alt folket, och sade til them: Hörer mig alle, och förstår.
15. Intet går utanefter in i menniskan, thet henne besmitta kan; men thet som går utaf menniskan, thet är thet som besmittar menniskan.
16. Then ther hafwer öron til at höra, han höre.
17. Och tå han skildes ifrå folket, och kom i huset, frågade hans Lärjungar honom om liknelsen.
18. Och han sade til them: Ären J ocksa oförståndige? Förstån J icke ännu, at alt thet utanefter ingår i menniskan, thet kan icke besmitta henne?
19. Ty thet går icke in i hennes hjerta, utan i buken, och hafwer sin naturliga utgång, ther all mat med rensas.
20. Och han sade: Thet *utaf menniskan* går, thet besmittar menniskan.
21. Ty innanefter, utu menniskors hjerta, utgå onda tankar, hor, boleri, mandråp,
22. Stöld, girighet, swek, listighet, otuktighet, ondt öga, hädelse, högfärd, galenskap.
23. Alla thessa onda stycken gå innanefter ut, och the besmitta menniskan.
24. Så stod han up tädan, och gick in i Tyri och Sidons gränser; och gick in uti et hus, och wille, at thet ingen weta skulle, och kunde dock icke blifwa fördold.
25. Ty en qwinna, hwilkens dotter hade en oren anda, strax hon fick höra om honom, kom hon, och föll ned för hans fötter;
26. Och thet war en Grekisk qwinna utaf Syrophenice. Och hon bad honom, at han wille utdrifwa djefwulen af hennes dotter.

27. Men JEsus sade til henne: Låt
barnen först mätta warda: thet är icke
höfweligt, at man tager barnens bröd
och kastar för hundarna.
28. Tå swarade hon och sade til ho=
nom: Ja, HErre, dock äta hundarne,
under bordet, utaf barnens smulor.
29. Tå sade han til henne: För thetta
talets skul gack; djefwulen är utgån=
gen af tin dotter.
30. Och tå hon kom i sitt hus, fann
hon djefwulen utgången wara, och dot=
tren liggande på sängen.
31. Och tå han åter utgick ifrå Tyri
och Sidons gränser, kom han til thet
Galileiska hafwet, midt igenom the
landsändar wid the tio städer.
32. Och the hade fram för honom en
döf, then ther ock en dumme war, och
bådo honom, at han wille lägga handen
på honom.
33. Tå tog han honom afsides ut ifrå
folket, och satte sina finger i hans öron,
och spottade ut, ther med han tog på
hans tunga;
34. Och såg up i himmelen, suckade,
och sade til honom: Hephphathah, thet
är sagdt: Uplåt tig.
35. Och strax öpnades hans öron, och
hans tungas band wardt löst, och han
talade redigt.
36. Och böd han them, at the skulle
ingen sägat. Men ju mer han thet
förböd, ju mer the förkunnade thet.
37. Och the förundrade sig öfwermät=
tan, sägande: Alt hafwer han wäl be=
ställt; the döfwa låter han höra, och
dummar tala.

8. Capitel.

Uti the dagar, tå folket war ganska
mycket, och hade intet thet the äta
kunde, kallade JEsus til sig sina Lär=
jungar, och sade til them:
2. Jag warkunnar mig öfwer folket;
ty the hafwa nu i tre dagar töfwat när
mig, och hafwa intet äta,
3. Och om jag låter them fastande gå
hem, gifwas the up i wägen; ty som=
lige utaf them woro komne långwäga.
4. Och hans Lärjungar swarade ho=
nom: Hwar tager man bröd här i ök=
nen, ther man them med mätta kan?
5. Tå sporde han them: Huru många
bröd hafwen I? Swarade the: Sju.
6. Och han böd folket sätta sig ned på
jorden. Och han tog the sju bröd,
tackade, bröt, och gaf sina Lärjungar,
at the skulle lägga them fram; och the
lade fram för folket.
7. Hade the ock några små fiskar; och
tå han wälsignat hade, bad han ock
lägga them fram.
8. Så åto the, och wordo mätte; och
the togo up sju korgar med aflefwor,
som öfwer woro.
9. Och the ther ätit hade woro wid
fyratusende: och så lät han them fara.
10. Och strax steg han til skepps med
sina Lärjungar, och kom in til the
landsändar Dalmanutha.
11. Och the Phariseer gingo ut, och
begynte disputera med honom, frestande
honom, och begärande af honom tekn
af himmelen.
12. Tå suckade han i sin anda, och
sade: Hwi söker thetta slägtet tekn?
Sannerligen säger jag eder: Thetta
slägtet skal intet tekn gifwas.
13. Så öfwergaf han them, och gick
åter i skeppet, och for utöfwer.
14. Och the hade förgätit taga bröd,
så at the icke hade mer än et bröd med
sig i skeppet.
15. Tå böd han them, sägande: Ser
til, wakter eder för the Phariseers sur=
deg och för Herodis surdeg.
16. Och the tänkte hit och tit, sägande
mellan sig: Thet äret; wi hafwe in=
tet bröd.
17. Tå JEsus thet förnam, sade han
til them: Hwad bekymren I eder, at
I hafwen icke bröd? Kunnen I ännu
intet akta eller förstå? Hafwen I
ännu edert hjerta förblindadt?
18. Hafwande ögon, och sen intet?
och hafwande öron, och hören intet?
19. Och minnens I icke? Tå jag bröt
fem bröd ibland femtusende, huru
många korgar uptogen I fulla med
aflefwor? Sade the: Tolf.
20. Och tå jag bröt sju bröd ibland

fyratusende, huru många korgar uptogen I utaf the afleswor? The sade: Sju.

21. Och han sade til them: Hwi förstån I tå intet?

22. Och han kom til Bethsaida. Och the hade fram för honom en blind, och bådo honom, at han wille taga på honom.

23. Och så tog han then blinde wid handen, och ledde honom utu byn, och spottade i hans ögon, och lade händer på honom, och frågade honom, om han något såg.

24. Tå såg han up, och sade: Jag ser folket gå, lika som thet wore trän.

25. Sedan lade han åter händerna på hans ögon, och gjorde thet så, at han fick synen igen; och han wardt så botad, at han sedan såg klarligen alla.

26. Och han låt honom gå hem, och sade: Gack intet in i byn, och säg icke heller thet någon ther inne.

27. Och JEsus gick ut, och hans Lärjungar, til the byar wid Cesarea, som kallas Philippi; och i wägen frågade han sina Lärjungar, sägande til them: Hwem säger folket mig wara?

28. The swarade: Johannes Döparen; och somlige Elias; och somlige en af Propheterne.

29. Tå sade han til them: Hwem sägen I mig wara? Swarade Petrus och sade til honom: Tu äst Christus.

30. Tå hotade han them, at the skulle ingen säga om honom,

31. Och begynte til at underwisa them, at Menniskones Son skulle mycket lida, och förkastas af the Äldsta och af the öfwersta Presterna och af the Skriftlärda, och dödas, och efter tre dagar upstå igen.

32. Och talade han thet talet uppenbart. Tå tog Petrus honom til sig, och begynte näpsa honom.

33. Tå wände han sig om, och såg på sina Lärjungar, och näpste Petrum, sägande: Gack bort ifrå mig, tu Satan; ty tu besinnar icke thet Gudi tilhörer, utan thet menniskor tilhörer.

34. Och kallade han til sig folket, med sina Lärjungar, och sade til them: Then mig wil följa, han försake sig sielf, och tage sitt kors uppå sig, och följe mig.

35. Ty then som wil behålla sitt lif, han skal mista thet; och then som mister sitt lif, för min och Evangelii skul, han skal thet behålla.

36. Ty hwad hjelper thet menniskan, om hon kunde winna hela werlden, och toge skada til sin själ?

37. Eller hwad kan en menniska gifwa, ther hon sin själ med lösa må?

38. Men then som blyges wid mig och mitt ord uti thetta horiska och syndiga slägtet, wid honom skal ock Menniskones Son blygas, när han kommer i sin faders härlighet med the heliga Änglar.

9. Capitel.

Och han sade til them: Sannerligen säger jag eder, några äro ibland them som här stå, the ther icke skola smaka döden, til thes the få se Guds rike komma med kraft.

2. Och efter sex dagar tog JEsus Petrum, Jacobum och Johannem til sig, och hade them allena up på et högt berg afsides, och wardt förklarad för them.

3. Och hans kläder wordo klara, och ganska hwita såsom snö, at ingen färgare på jorden kan göra them så hwita.

4. Och them syntes Elias med, Mose: och the talade med JEsu.

5. Tå swarade Petrus, sägande til JEsum: Rabbi, här är oß godt at wara; låt oß göra här tre hyddor, tig en, Mosi en, och Elie en.

6. Men han wißte icke hwad han sade; ty the woro häpne wordne.

7. Och en sky kom, som öfwerskyggde them; och en röst kom utaf skyn, och sade: Thenne är min käre Son; honom hörer.

8. Och i thet samma som the sågo sig om, sågo the ingen wara ther när them, utan allena JEsus.

9. Men tå the gingo ned af berget, böd han them, at the skulle ingen säga hwad the sett hade, förr än Menniskones Son wore upstånden ifrå the döda.

10. Och the behöllo thet ordet när sig,
och befrågade mellan sig hwad thet
skulle wara, at han sade, upstå ifrå the
döda.
11. Och the sporde honom, sägande:
Hwad är thet, som the Skriftlärde
säga, at Elias måste komma först?
12. Men han swarade och sade til
them: Elias skal ju komma först, och
sätta all ting i lag igen, och at Men=
niskones Son skal mycket lida, och för=
aktad warda, såsom skrifwit är.
13. Men jag säger eder: Elias är
kommen; och the gjorde honom alt thet
the wille, såsom skrifwit war om honom.
14. Tå han kom til sina Lärjungar,
såg han mycket folk omkring them, och
the Skriftlärde disputerande med them.
15. Och strax alt folket såg honom,
wordo the häpne, och lupo til och hel=
sade honom.
16. Och han sporde the Skriftlärde:
Hwad disputeren I med them?
17. Och en af folket swarade och sade:
Mästare, jag hafwer haft min son
hit til tig, then ther hafwer en stum
anda.
18. Och tå han tager honom fatt, far
han illa med honom; och han fradgas,
och gnißlar med sina tänder, och för=
twinar. Jag talade med tina Lärjun=
gar, at the skulle drifwa honom ut;
och the kunde icke.
19. Tå swarade han honom och sade:
O, I otrogna slägte! Huru länge skal
jag wara när eder? Huru länge skal
jag lida eder? Leder honom hit til mig.
20. Och the ledden fram til honom.
Tå anden fick se honom, strax for han
illa med honom; och föll ned på jor=
den, och wälte sig, och fradgades.
21. Tå sporde han hans fader til:
Huru länge är, sedan thetta kom ho=
nom uppå? Tå sade han: Utaf barn=
domen.
22. Och han hafwer ofta kastat ho=
nom i elden och i watnet, at han måt=
te förgöra honom. Men förmår tu
något, så warkunna tig öfwer oß, och
hjelp oß.
23. JEsus sade til honom: Om tu
tro kan. All ting äro möjeliga honom
som tror.
24. Och strax ropade drängens fader,
med gråtande tårar, sägande: HERR=
re, jag tror; hjelp min otro.
25. När JEsus såg, at folket lopp
til med, näpste han then orena andan,
och sade til honom: Tu ande, döf och
dum, jag bjuder tig, gack ut af honom,
och gack icke mer här efter in uti honom.
26. Så ropade anden, och for ganska
illa med honom, och gick ut. Och han
wardt som han hade warit död, så at
många sade: Han är död.
27. Tå tog JEsus honom wid handen,
och reste honom up; och han stod up.
28. Och när han kom hem i huset,
frågade hans Lärjungar honom afsi=
des: Hwi förmådde icke wi utdrifwa
honom?
29. Sade han til them: Thetta sla=
get kan med ingen ting utfara, utan
med bön och fasta.
30. Och the gingo tädan, och wan=
drade genom Galileen. Och han wille
icke at någon skulle wetat;
31. Ty han underwiste sina Lärjun=
gar, och sade til them: Menniskones
Son skal warda öfwerantwardad i
menniskors händer; och the skola döda
honom; och tå han är dödad, skal han
på tredje dagen upstå.
32. Men the förstodo icke hwad han
sade, och torde icke spörja honom.
33. Så kom han til Capernaum. Och
när han war kommen i huset, sporde
han them: Hwad handladen I eder
emellan i wägen?
34. Men the tego; förty the hade
handlat emellan sig i wägen, hwilken
af them ypperst war.
35. Och tå han hade satt sig, kallade
han the tolf, och sade til them: Hwil=
ken som wil then främste wara, han
skal wara ytterst af alla, och allas
tjenare.
36. Och så tog han et barn, och ställde
thet midt ibland them; och tå han
hade tagit thet i sin famn, sade han til
them:
37. Hwilken som anammar et sådant

barn i mitt namn, han anammar mig; och hwilken mig anammar, han anammar icke mig, utan honom som mig sändt hafwer.

38. Men Johannes swarade honom, sägande: Mästare, wi sågo en utdrifwa djeflar uti titt namn, och han följer oß icke; och wi förbödo honom thet, efter han icke följer oß.

39. Tå sade JEsus: Förbjuder honom icke; ty ingen är then, som gör krafter i mitt namn, som snarligen kan tala ondt på mig.

40. Förty then ther icke är emot oß, han är med oß.

41. Men hwilken som gifwer eder dricka en bägare watn, i mitt namn, therföre at I Christo tilhören, sannerligen säger jag eder, han skal ingalunda mista sin lön.

42. Och hwilken som förargar en af the små som tro på mig, bättre wore honom, at wid hans hals hängdes en qwarnsten, och han bortkastades uti hafwet.

43. Nu, om tin hand wore tig til förargelse, hugg henne af: bättre är tig enhändt ingå uti lifwet, än at tu hafwer twå händer, och far til helfwetet, uti ewig eld,

44. Ther theras matk icke dör, och elden icke utsläckes.

45 Och om tin fot wore tig til förargelse, hugg honom af: tig är bättre, at tu ingår uti lifwet halt, än at tu hafwer twå fötter, och warder kastad til helfwetet, uti ewig eld,

46. Ther theras matk icke dör, och elden icke utsläckes.

47. Och om titt öga wore tig til förargelse, rif thet ut: bättre är tig, at tu enögd ingår uti Guds rike, än at tu skulle hafwa tu ögon, och bortkastas i helfwetes eld,

48. Ther theras matk icke dör, och elden icke utsläckes.

49. Ty hwar och en måste med eld saltad warda, och alt offer måste med salt saltas.

50. Salt är et godt ting: hwar nu saltet mister sin sälta, hwarmed skal man salta? Hafwer salt uti eder, och hafwer frid emellan eder inbördes.

10. Capitel.

Och tå han stod up tädan, kom han uti Judee landsändar, wid sidan af Jordan. Och folket församlades åter til honom; och åter lärde han them, såsom hans sed war.

2. Tå gingo the Phariseer til, och frågade honom: Är thet ock mannen lofligt skilja sin hustru ifrå sig? frestande honom.

3. Tå swarade han och sade til them: Hwad hafwer Mose budit eder?

4. Sade the: Mose tilstadde skrifwa et skiljobref, och öfwergifwa henne.

5. Swarade JEsus och sade til them: För edert hjertas hårdhets skul, skref han eder thetta budet.

6. Men af första skapelsen hafwer Gud gjort them, man och qwinnna.

7. Förthenskul skal en man öfwergifwa sin fader och moder, och blifwa wid sin hustru;

8. Och the tu warda et kött. Så äro the nu icke tu, utan et kött.

9. Hwad Gud hafwer tilhopafogat, thet skal menniskan icke åtskilja.

10. Och i huset frågade hans Lärjungar honom på nytt om samma ärende.

11. Och han sade til them: Hwilken som skiljer sin hustru ifrå sig, och tager en annan, han bedrifwer hor emot henne.

12. Och om qwinnan öfwergifwer sin man, och tager en annan, hon bedrifwer hor.

13. Och the hade barn til honom, at han skulle taga på them; men Lärjungarne näpste them, som them framhade.

14. Men när JEsus thet såg, wardt han mißlynt, och sade til them: Låter barnen komma til mig, och förmener them icke; ty sådana hörer Guds rike til.

15. Sannerligen säger jag eder: Hwilken som icke undfår Guds rike såsom et barn, han kommer ther aldrig in.

16. Och han tog them up i famnen,

och lade händerna på them, och wälsignade them.

17. Och tå han tädan utgången war på wägen, lopp en til, och föll på knä för honom, och frågade honom: Gode Mästare, hwad skal jag göra at jag måtte få ewinnerligt lif?

18. Men JEsus sade til honom: Hwi kallar tu mig god? Ingen är god, utan en; thet är Gud.

19. Budorden wet tu: Tu skal icke bedrifwa hor: tu skal icke dräpa: tu skal icke stjäla: tu skal icke tala falskt witnesbörd: tu skal ingen bedraga: ära tin fader och moder.

20. Tå swarade han och sade til honom: Mästare, thet hafwer jag alt hållit utaf min ungdom.

21. JEsus såg på honom, och älskade honom, och sade til honom: Et fattas tig: Gack bort, sälj alt thet tu hafwer, och gif the fattiga; och tu skal få en skatt i himmelen: och kom, följ mig, och tag korset uppå tig.

22. Och han wardt bedröfwad af talet, och gick bort sörjande; ty han hade många ägodelar.

23. Och JEsus såg sig om, och sade til sina Lärjungar: Huru swårligen kunna the rika komma in uti Guds rike.

24. Men hans Lärjungar wordo förskräckte af hans ord. Tå swarade åter JEsus, och sade til them: Huru swårt är thet, kära barn, för them som sätta sin tröst på sina rikedomar, at ingå uti Guds rike.

25. Lättare är en camel gå igenom et nålsöga, än en rik gå in uti Guds rike.

26. Men the förundrade sig öfwermåttan, och sade wid sig sielfwa: Ho kan tå warda salig?

27. Men JEsus såg på them, och sade: För menniskor är thet omöjeligt; men icke för Gud: ty när Gudi äro all ting möjeliga.

28. Och Petrus begynte säga til honom: Si, wi hafwe öfwergifwit all ting, och följt tig.

29. Swarade JEsus och sade: Sannerligen säger jag eder: Ingen är then som hafwer öfwergifwit hus, eller bröder, eller systrar, eller fader, eller moder, eller hustru, eller barn, eller åkrar, för min och Evangelii skul,

30. Then icke får hundradefalt igen, nu i thenna tiden hus och bröder och systrar och mödrar och barn och åkrar, med förföljelsen; och i tilkommande werlden ewinnerligt lif.

31. Men många the som the främste äro, warda the ytterste, och the ytterste the främste.

32. Och the woro på wägen, gående up til Jerusalem. Och JEsus gick för them; och the woro förskräckte, och gingo efter honom, fruktande sig. Så tog JEsus åter til sig the tolf, och begynte säga them hwad honom öfwergå skulle:

33. Si, wi gå up til Jerusalem: och Menniskones Son skal öfwerantwardas the öfwersta Presterna och the Skriftlärda; och the skola fördöman til döds, och öfwerantwardan hedningarna.

34. Och the skola begabban, och hudflängan, bespottan och dödan; och tredje dagen skal han upstå igen.

35. Tå gingo til honom Jacobus och Johannes, Zebedei söner, och sade: Mästare, wi wilje at tu gör oß hwad som helst wi bedje.

36. Sade han til them: Hwad wiljen J jag skal göra eder?

37. Sade the til honom: Gif oß, at wi sitte, then ene på tin högra hand, och then andre på tin wänstra, uti tin härlighet.

38. Men JEsus sade til them: J weten icke hwad J bedjen: kunnen J dricka then kalken, som jag dricker? och döpas med then döpelsen, ther jag med döpes?

39. Tå sade the til honom: Ja, kunne wi så. Sade JEsus til them: Then kalken jag dricker, skolen J ock dricka; och med then döpelse, ther jag med döpes, skolen J döpas;

40. Men sitta på min högra och wänstra hand, står icke mig til at gifwa; utan them händer thet, som thet beredt är

41. När the tio hörde thetta, begynte the wara illa tilfreds med Jacobo och Johanne.

42. Men JEsus kallade them til sig, och sade til them: J weten, at werldslige Förstar äro rådande, och the mägtige ibland them hafwa wälde.

43. Men thet skal icke så wara ibland eder: utan then som ibland eder wil ypperst wara, han skal wara eder tjenare;

44. Och then som ibland eder wil wara then främste, han skal wara allas dräng.

45. Ty ock Menniskones Son är icke kommen, på thet han skulle låta tjena sig, utan på thet han wille tjena, och gifwa sitt lif til återlösning för många.

46. Och the kommo til Jericho. Och tå han gick ut af Jericho, och hans Lärjungar, och en mägta stor hop folk, tå satt ther wid wägen en blind, Bartimeus, Timei son, tiggande.

47. Och när han hörde, at thet war JEsus af Nazaret, begynte han ropa och säga: JEsu, Davids Son, warkunna tig öfwer mig.

48. Och många näpste honom, at han skulle tiga; men han ropade thes mer: Davids Son, warkunna tig öfwer mig.

49. Så stadnade JEsus, och lät kalla honom. Och the kallade then blinde, och sade til honom: War wid et godt mod; statt up: han kallar tig.

50. Han kastade ifrå sig sin mantel, stod up, och kom til JEsum.

51. Tå swarade JEsus och sade til honom: Hwad wil tu, at jag skal göra tig? Then blinde sade til honom: Rabboni, at jag måtte få min syn.

52. JEsus sade til honom: Gack; tin tro hafwer gjort tig helbregda. Och strax fick han sin syn, och följde JEsum i wägen.

11. Capitel.

Och tå the kommo in emot Jerusalem til Bethphage och Bethanien, wid oljoberget, utsände han twå af sina Lärjungar.

2. Och han sade til them: Går i byn som för eder är; och strax J kommen ther in, warden J finnande en fola bunden, ther ännu ingen menniska på suttit hafwer: löser honom, och hafwer honom hit.

3. Och om någon säger til eder: Hwi gören J thetta? säger: HErren behöfwer honom; och tå skal han strax sända honom hit.

4. Så gingo the bort, och funno folan bunden för dören wid wägamötet, och löste honom.

5. Och somlige som ther stodo, sade til them: Hwad gören J, at J lösen folan?

6. Tå sade the til them såsom JEsus hade budit them; och så läto the betämma them.

7. Och the hade folan til JEsum, och kastade sina kläder på honom; och han satte sig ther uppå.

8. Och många bredde sina kläder på wägen, och somlige skuro qwistar af trän, och strödde på wägen.

9. Och the ther före gingo, och ther efter följde, ropade och sade: Hosianna; wälsignad ware then som kommer i HErrans namn!

10. Wälsignadt ware wår fader Davids rike, som kommer i HErrans namn! Hosianna i höjden!

11. Och HErren gick in i Jerusalem och i templet, och beså̈g all ting; och när thet led åt aftonen, gick han ut til Bethanien med the tolf.

12. Och dagen ther efter, tå the gingo ut ifrå Bethanien, hungrade honom.

13. Och han fick se et fikonaträ ther långt ifrå, som löf hade. Tit kom han, om han til äfwentyrs måtte finna ther något uppå: och tå han kom tit, fann han ther intet annat än löf; ty thet war icke tå tid til fikon.

14. Och JEsus swarade och sade til thet: Äte aldrig någon här efter frukt af tig til ewig tid. Och hans Lärjungar hörde thet.

15. Och the kommo til Jerusalem: och JEsus gick in i templet, och begynte utdrifwa them som sållde och köpte i

templet, och förstörte the wärlares
bord, och theras stolar, som dufwor
sållde;
16. Och stadde icke til, at någon bar
något genom templet.
17. Och han lärde, och sade til them:
Är icke skrifwit: Mitt hus skal kallas
et bönehus för alla folk? Men I haf-
wen gjort thet til en röfwarekula.
18. Och the Skriftlärde och öfwersta
Presterne fingo thet höra, och begynte
söka efter, huru the kunde förgöra ho-
nom: men the fruktade för honom;
ty alt folket förundrade sig på hans
lärdom.
19. Och tå aftonen kom, gick han utu
staden.
20. Och om morgonen gingo the ther
fram om, och sågo fikonaträet förtor-
kadt wara intil roten.
21. Tå kom Petrus thet ihog, och sade
til honom: Rabbi, si, thet fikonaträet
som tu bannade, är förtorkadt.
22. JEsus swarade och sade til them:
Hafwer tron til Gud.
23. Sannerligen säger jag eder, hwil-
ken som helst sade til thetta berg: Häf
tig up, och kasta tig i hafwet; och han
twiflade intet i sitt hjerta, utan trodde
så ske skola som han sade, honom skal ske
alt thet han säger.
24. Therföre säger jag eder: Alt thet
I bedjen i edra böner, tror at I fån
thet, så skal thet ske eder.
25. Och när I stån och bedjen, så för-
låter, om I något hafwen emot någon,
på thet eder Fader, som i himmelen är,
skal ock förlåta eder edra brister.
26. Men om I icke förlåten, så skal
icke heller eder Fader, som är i himme-
len, förlåta thet I bryten.
27. Och som the kommo åter til Jeru-
salem, och han gick i templet, kommo
til honom the öfwerste Presterne och
the Skriftlärde och the Äldste.
28. Och the sade til honom: Af hwad
magt gör tu thetta? Och hwilken haf-
wer gifwit tig thenna magten, at tu
thetta göra skal?
29. JEsus swarade och sade til them:
Jag wil ock något spörja eder; swarer
mig, så wil jag säga eder, af hwad
magt jag thetta gör.
30. Johannis döpelse, war then af
himmelen, eller af menniskor? Swa-
rer mig.
31. Och the tänkte wid sig, och sade:
Säge wi, af himmelen; tå säger han:
Hwi trodden I honom icke tå?
32. Men säge wi, at then war af
menniskor, rädes wi för folket; ty
alla höllo Johannes för en sann Pro-
phet.
33. Och så swarade the, sägande til
JEsum: Wi wete thet icke. Swarade
JEsus och sade til them: Icke heller
säger jag eder, af hwad magt jag
thetta gör.

12. Capitel.

Och han begynte tala them til i liknel-
ser: En man plantade en wingård, och
gärde ther omkring en gård, och grof
en präß, och byggde et torn, och lejde
honom ut åt wingårdsmän, och for så
ut i främmande land.
2. Och tå rätta tiden war, sände han
sin tjenare til wingårdsmännerne, at
han skulle anamma af wingårdsmän-
nerne utaf wingårdens frukt.
3. Men the togo honom, och slogo ho-
nom, och läto honom gå ifrå sig tom-
händt.
4. Åter sände han til them en annan
tjenare; then kastade the hufwudet
sönder med sten, och läto honom gå
ifrå sig försmädd.
5. Åter sände han en annan; then
dräpo the, och många andra; somliga
hudflängde the, och somliga dräpo the.
6. Så hade han ännu en enda son,
then han kär hade: honom sände han
ock til them, på thet sista, sägande:
The hafwa ju en försyn för min son.
7. Men wingårdsmännerne sade mel-
lan sig: Thenne är arfwingen; kom-
mer, låter oß dräpa honom, så warder
arfwedelen wår.
8. Tå togo the honom, och dräpo ho-
nom, och kastaden utu wingården.
9. Hwad skal nu wingårdsherren gö-
ra? Han skal komma, och förgöra

wingårdsmännerna, och få wingården åt andra.

10. Hafwen I ock icke läsit thenna Skriften: Then stenen, som byggningsmännerne bortkastade, är worden en hörnsten:

11. Af HErranom är thetta gjordt, och är underligt för wåra ögon.

12. Och the sökte efter at gripa honom: men the räddes för folket; ty the förstodo, at han sade thenna liknelsen om them. Så öfwergåfwo the honom, och gingo sin wäg.

13. Och sände the til honom några af the Phariseer och the Herodianer, at the skulle gripa honom i orden.

14. Tå the kommo, sade the til honom: Mästare, wi wete, at tu äst sannfärdig, och sköter om ingen; ty tu ser icke efter menniskors person, utan lärer Guds wäg rätt. Är thet ock rätt, at man gifwer Kejsaren skatt, eller icke? Skole wi gifwan, eller icke gifwan?

15. Men han förstod theras skrymtan, och sade til them: Hwi fresten I mig? Tager hit penningen, at jag må se honom.

16. Och the buro honom fram. Tå sade han til them: Hwars beläte och öfwerskrift är thetta? Sade the til honom: Kejsarens.

17. Tå swarade JEsus och sade til them: Så gifwer Kejsaren hwad Kejsaren tilhörer, och Gudi thet Gudi tilhörer. Och the förundrade sig på honom.

18. Så kommo the Sadduceer til honom, hwilka säga, at ingen upståndelse är; och sporde honom, sägande:

19. Mästare, Mose hafwer skrifwit oß: Om någon mans broder dör, och låter hustru efter sig, och låter inga barn efter sig, tå skal hans broder taga hans hustru, och upwäcka sinom broder säd.

20. Thet woro sju bröder. Och then förste tog sig hustru, och han blef död, och lefde ingen säd efter sig.

21. Och then andre tog henne, och blef död, then icke heller lejde säd efter sig. Och then tredje sammalunda:

22. Så at sju togo henne, och lefde dock ingen säd. Sist af alla, dödde ock hustrun.

23. Hwilken theras hustru skal hon nu wara i upståndelsen, tå the skola upstå? ty sju hade haft henne til hustru.

24. Swarade JEsus och sade til them: I faren wille, therföre at I icke weten Skrifterna, ej eller Guds kraft.

25. Ty tå the upståndne äro ifrå the döda, tager man sig icke hustru, och icke gifs heller hustru åt man; utan the äro såsom Änglar, som i himmmelen äro.

26. Men om the döda, at the skola upstå, hafwen I icke läsit i Mose bok huruledes Gud talade med honom i busken, sägande: Jag är Abrahams Gud och Isaacs Gud och Jacobs Gud?

27. Han är icke the dödas Gud, utan theras Gud, som lefwa. Så faren I nu mycket wille.

28. Tå gick en fram af the Skriftlärde, then ther på hört hade huru the tilhopa disputerat hade, och hade sett at han hade wäl swarat them; och sporde honom til: Hwilket är thet yppersta af alla budorden?

29. JEsus swarade honom: Thet yppersta af alla budorden är thetta: Hör, Israel, HErren wår Gud är allena HErre;

30. Och tu skal älska tin HErra Gud af alt titt hjerta och af all tin själ och af all tin håg och af all tin magt. Thetta är thet yppersta budet.

31. Och thet andra är thetta likt: Älska tin nästa som tig sjelf. Intet annat bud är större än theßa.

32. Och then Sriftlärde sade til honom: Mästare, tu hafwer alt rätt sagt, at Gud är en, och ingen annan är förutan honom;

33. Och at älska honom af alt hjerta och af alt förstånd och af all själ och af all magt, och älska sin nästa som sig sjelf, thet är mer än bränneoffer och alla offer.

34. Tå JEsus såg, at han wisligen swarat hade, sade han til honom: Tu äst icke långt ifrå Guds rike. Och sedan torde ingen fråga honom.

35. Och swarade JEsus och sade, lärande i templet: Huru säga the Skriftlärde, at Christus är Davids son?

36. Ty David, genom then Heliga Anda, säger: HERren sade til min HERra; sätt tig på min högra hand, til thes jag hafwer satt tina owänner tig til en fotapall.

37. Så kallar nu David honom HERra; hwadan är han tå hans son? Och en stor del af folket hörde honom gerna.

38. Och han lärde them, och sade til them: Wakter eder för the Skriftlärde. The gå gerna i sida kläder, och låta gerna helsa sig på torgen,

39. Och sitta gerna främst i Synagogorna, och främst wid bordet i gästabåden;

40. Hwilka upäta enkors hus, förebärande långa böner: theße skola få thes swårare fördömelse.

41. Och satte sig JEsus twärt emot offerkistan, och såg uppå huruledes folket lade penningar i kistan; och många rike lade mycket in.

42. Och en fattig enka kom, och lade in twå skärfwar; thet war en penning.

43. Tå kallade han sina Lärjungar til sig, och sade til them: Sannerligen säger jag eder: Thenna fattiga enkan lade mer in i kistan, än alla the andra som ther inlade.

44. Ty the hafwa alla inlagt af thet them öfwerlopp; men hon inlade utaf sin fattigdom alt thet hon hade, all sin näring.

13. Capitel.

Och tå han gick ut af templet, sade til honom en af hans Lärjungar: Mästare, se hurudana stenar och hurudan byggning thetta är.

2. JEsus swarade och sade til honom: Ser tu thenna stora byggningen? En sten warder icke qwarliggande på then andra, then icke afbruten warder.

3. Och tå han satt på oljoberget, twärt emot templet, frågade honom Petrus och Jacobus och Johannes och Andreas afsides:

4. Säg oß, när thetta skal ske? Och hwad tekn är ther til, när thetta skal alt fullbordas?

5. Swarade JEsus och begynte säga: Ser til, at ingen bedrager eder.

6. Ty många warda kommande i mitt namn, sägande: Jag är Christus; och the skola bedraga många.

7. Men när J fån höra örlig och örligs rykte, warer icke bedröfwade; ty thet måste så ske: men thet är icke strax änden.

8. Thet ena folket skal upsätta sig emot thet andra, och thet ena riket emot thet andra, och jordbäfning skal warda mångastädes, och hunger och förskräckelse skola warda. Thetta är begynnelsen til wedermödan.

9. Men tager J eder wara; ty the skola öfwerantwarda eder in på Rådhusen och i Synagogorna; och J skolen warda hudflängde och framdragne för Förstar och Konungar, för min skul, til et witnesbörd öfwer them.

10. Och Evangelium måste först predikadt warda för alt folk.

11. När the nu draga eder fram, och öfwerantwarda eder, så hafwer ingen omsorg hwad J skolen säga, och tänker ther intet på fram före åt; utan hwad eder ingifwit warder i samma stunden, thet taler: ty thet ären icke J, som talen, utan then Helige Ande.

12. Och then ene brodren skal öfwerantwarda then andra i döden, och fadren sonen, och barnen skola sig upsätta mot föräldrarna, och hjelpa til at döda them.

13. Och J skolen warda förhatade af alla, för mitt namns skul. Men then som härdar in til ändan, han warder salig.

14. Men tå J fån se förödelsens styggelse, ther om sagdt är genom Propheten Daniel, ståndande ther thet icke skal, (then thet läs, han förstå thet;) the som tå äro i Judeen, the fly up på bergen;

15. Men then ther är på taket, han gånge icke ned i huset, och gånge icke in, til at taga något utu sitt hus;
16. Och then som är på åkren, han wände icke tilbaka, til at taga sina kläder.
17. We them, som hafwande äro, eller di gifwa, i the dagar.
18. Men beder, at eder flygt icke sker om wintren.
19. Ty i the dagar warder sådan bedröfwelse, at slik hafwer icke warit ifrå kreaturens begynnelse, them Gud skapat hafwer, in til nu, och ej heller warder.
20. Och hwar HErren icke hade förkortat the dagar, worde intet kött saligt; men för the utkorades skul, som han utkorat hafwer, förkortade han dagarna.
21. När tå någon wille säga til eder: Si, här är Christus, eller si, han är ther; tror thet intet.
22. Ty falske Christi och falske Propheter skola uphäfwa sig, och skola göra tekn och under, så at the ock skola förföra the utkorade, om möjeligt wore.
23. Men tager I eder wara. Si, jag hafwer sagt eder all ting fram före åt.
24. Men i the dagar, efter then bedröfwelsen, skal solen förmörkas, och månan skal icke gifwa sitt sken,
25. Och himmelens stjernor skola nederfalla, och himlarnas krafter skola bäfwa.
26. Och tå skola the få se Menniskones Son komma i skyn, med stor magt och härlighet.
27. Och tå skal han sända sina Änglar, til at församla sina utkorade ifrå fyra wäder; ifrå jordens ända in til himmelens ända.
28. Lärer af fikonaträet en liknelse: När nu thes qwist är klen, och begynner bära löf, så weten I, at sommaren är när.
29. Sammalunda ock, när I sen thetta ske, så weter, at thet är när för dören.
30. Sannerligen säger jag eder, at thetta slägtet skal icke förgås, förr än alt thetta skedt är.
31. Himmel och jord skola förgås; men mina ord skola icke förgås.
32. Men om then dagen och then stunden wet ingen, icke Änglarne som i himmelen äro, ej heller Sonen, utan Fadren allena.
33. Ser til, waker, och beder; ty I weten icke när tiden är:
34. Såsom en man then ther drog bort i främmande land, och lät blifwa sitt hus, och gaf sina tjenare magt, och hwar och en sin syssla, och böd döra-waktaren, at han skulle waka.
35. Waker förthenskul; ty I weten icke när husbonden kommer, antingen om aftonen, eller midnattstid, eller i hönsgälden, eller om morgonen;
36. At tå han kommer hasteligen, han icke skal finna eder sofwande.
37. Men hwad jag säger eder, thet säger jag allom: Waker.

14. Capitel.

Och twå dagar ther efter instundade Påska och Sötbrödsdagarne: och the öfwerste Presterne och the Skriftlärde sökte efter, huru the kunde swikligen få fatt på honom, och döda honom.
2. Men the sade: Icke om högtidsdagen, at et uplopp icke sker ibland folket.
3. Och tå han war i Bethanien, i then spitelska Simons hus, wid han satt til bords, kom en qwinna, som hade et glas med oförfalskadt och kosteligt Nardus-smörjelse. Hon bröt glaset sönder, och utgöt thet på hans hufwud.
4. Så woro ther några, som icke togo thet wäl wid sig, och sade: Hwar efter förspilles thenna smörjelsen?
5. Ty then måtte wäl warit säld mer än för trehundrade penningar, och gifwen the fattiga. Och the läto illa på henne.
6. Tå sade JEsus: Låter henne med frid; hwi gören I henne illa tilfreds? Hon hafwer gjort en god gerning på mig.
7. Ty I hafwen altid fattiga när eder, och när som helst I wiljen, kunnen I göra them til godo; men mig hafwen I icke altid.

8. Thet hon kunde, thet gjorde hon: hon är förekommen, at smörja min lekamen til begrafning.

9. Sannerligen säger jag eder: Hwar thetta Evangelium predikadt warder uti hela werlden, skal ock thetta, som hon gjorde, sagdt warda, henne til åminnelse.

10. Och Judas Ischarioth, en af the tolf, gick bort til the öfwersta Presterna, på thet han skulle förråda honom them i händer.

11. När the thet hörde, wordo the glade, och lofwade honom, at the wille gifwa honom penningar. Och han sökte, huru han lämpeligast kunde förråda honom.

12. På första Sötbrödsdagen, tå man offrade Påskalammet, sade hans Lärjungar til honom: Hwar wil tu at wi skole gå och reda til, at tu äter Påskalammet?

13. Och han sände twå af sina Lärjungar, och sade til them: Går in i staden, och ther möter eder en man, bärande en kruka watn; följer honom efter.

14. Och hwar han ingår, säger til husbonden: Mästaren låter säga tig: Hwar är gästahuset, ther jag med mina Lärjungar kan äta Påskalammet?

15. Och han skal wisa eder en stor sal, beredd och städad; ther reder til för oß.

16. Och hans Lärjungar gingo ut, och kommo in i staden, och funno som han them sagt hade, och tilredde Påskalammet.

17. Tå nu aftonen wardt, kom han med the tolf.

18. Och wid the sutto til bords och äto, sade JEsus: Sannerligen säger jag eder, en af eder, som äter med mig, skal förråda mig.

19. Men the begynte wara illa tilfreds, och sade til honom, hwar i sin stad: Är thet jag? Och then andre: Är thet jag?

20. Han swarade och sade til them: En af the tolf, then som tager i fatet med mig.

21. Ja, Menniskones Son warder så gående, som skrifwit är om honom; men we then menniskan, genom hwilken Menniskones Son warder förrådd: then menniskan wore bättre, at hon icke wore född.

22. Och wid the äto, tog JEsus brödet, tackade, och bröt thet, och gaf them, och sade: Tager, äter; thetta är min lekamen.

23. Och tog kalken, och tackade, och gaf them; och the drucko ther af alle.

24. Och sade han til them: Thetta är min blod, thet nya Testamentets, hwilken för många utgjuten warder.

25. Sannerligen säger jag eder: Här efter skal jag icke dricka af winträsfrukt, in til then dagen, at jag dricker thet nytt i Guds rike.

26. Och tå the hade sagt låfsången, gingo the ut på oljoberget.

27. Och JEsus sade til them: I skolen alla i thenna natt förargas på mig; ty thet är skrifwit: Jag skal slå herden; och fåren warda förskingrade.

28. Men tå jag är upstånden, wil jag gå fram för eder uti Galileen.

29. Tå sade Petrus til honom: Om än alla förargades, skal jag icke förargas.

30. JEsus sade til honom: Sannerligen säger jag tig, i dag, i thenna natt, förr än hanen hafwer twå resor galit, skal tu tre resor förneka mig.

31. Tå sade han äntå ytterligare: Ja, skulle jag än dö med tig, jag skal icke försaka tig. Sammalunda sade the ock alla.

32. Och the kommo på then platsen, som kallades Gethsemane. Och han sade til sina Lärjungar: Sitter här, så länge jag går afsides til at bedja.

33. Och så tog han med sig Petrum och Jacobum och Johannem, och begynte til at förskräckas och ängslas;

34. Och sade til them: Min själ är bedröfwad alt in til döden; blifwer här, och waker.

35. Och han gick litet fram bättre, och föll ned på jorden, och bad, at om möjeligt wore, skulle then stunden undgå honom.

36. Och sade: Abba, Fader, all ting
äro tig möjeliga; undrag mig thenna
kalken: dock icke hwad jag wil, utan
hwad tu wil.
37. Och han kom, och fann them sof-
wande; och sade til Petrum: Simon,
sofwer tu? Förmådde tu icke waka en
stund?
38. Waker, och beder, at I icke kom-
men uti frestelse: anden är willig;
men köttet är swagt.
39. Och så gick han åter bort och bad,
och talade samma orden.
40. Och tå han kom igen, fann han
them åter sofwande; ty theras ögon
woro tunga, och the wißte icke hwad
the honom swarade.
41. Och han kom tredje gången, och
sade til them: Ja, sofwer nu, och
hwiler eder; thet är nog; stunden
är kommen; si, Menniskones Son
warder öfwerantwardad uti syndares
händer.
42. Står up, låter oß gå; si, then
mig förråder är hardt när.
43. Och strax, med samma orden,
steg Judas fram, then ther en war af
the tolf, och med honom et stort tal
folk, med swärd och stafrar, ifrå the
öfwersta Presterna och the Skriftlärda
och the Äldsta.
44. Så hade then, som förrådde ho-
nom, gifwit them et tekn, sägande:
Hwilken jag kyßer, then äret; tager
fatt på honom, och förer honom war-
ligen.
45. Och som han kom, trädde han
hastigt fram til honom, och sade til ho-
nom: Rabbi, Rabbi; och kyßte honom.
46. Tå buro the händer på honom,
och grepo honom.
47. Men en af the ther när stodo
drog ut sitt swärd, och slog öfwersta
Prestens tjenare, och högg honom et
öra af.
48. Och JEsus swarade och sade til
them: Såsom til en röfware ären I
utgångne, med swärd och stafrar, til at
gripa mig.
49. Jag hafwer hwar dag warit när
eder i templet, och lärt, och I togen
icke fatt på mig. Men thetta sker, på
thet at Skrifterna skola fullbordas.
50. Och Lärjungarne öfwergåfwo ho-
nom tå alla, och flydde.
51. Men en ung man följde honom,
klädd på blotta kroppen uti et linkläde;
och unga män grepo honom.
52. Men han lät fara linklädet, och
kom undan ifrå them naken.
53. Så ledde the JEsum til then öf-
werste Presten; och med honom för-
samlades alla öfwerste Presterne och
the Äldste och Skriftlärde.
54. Och Petrus följde långt efter ho-
nom, til thes han kom uti then öfwer-
ste Prestens palats, och satte sig ibland
tjenarena, och wärmde sig wid elden.
55. Men the öfwerste Presterne och
hela Rådet sökte efter witnen mot
JEsum, at the måtte låta döda honom,
och kunde dock inga finna;
56. Ty många hade burit falskt wit-
nesbörd emot honom: dock gjorde the-
ras witnesbörd icke fyllest.
57. Tå stodo några up, och buro falskt
witnesbörd emot honom, och sade:
58. Wi hörde honom säga: Jag wil
nederslå thetta tempel, som är med
händer upbygdt, och i tre dagar sätta et
annat up igen, utan händer upbygdt.
59. Och theras witnesbörd gjorde än-
tå icke fyllest.
60. Tå stod then öfwerste Presten up
ibland them, och frågade JEsum, sä-
gande: Swarar tu intet? Hwad wit-
na theße emot tig?
61. Men han teg, och swarade platt
intet. Åter sporde then öfwerste Pre-
sten, och sade til honom: Äst tu Chri-
stus, then Wälsignades Son?
62. JEsus sade: Jag är så. Och I
skolen få se Menniskones Son sitta på
kraftens högra hand, och komma i him-
melens sky.
63. Tå ref then öfwerste Presten sina
kläder sönder, och sade: Hwad behöfwe
wi nu mera witne?
64. I hörden hädelsen; hwad synes
eder? Tå fördömde the honom alla,
at han war saker til döds.
65. Och somlige begynte til at spotta

på honom, och förtäcka hans ansikte,
och slå honom med näfwarna, sägande
til honom: Spå til; och tjenarena
kindpustade honom.
66. Och Petrus war nedre i Palatset.
Tå kom en öfwersta Prestens tjenste=
qwinna;
67. Och tå hon fick se Petrum wärma
sig, såg hon på honom, och sade: Tu
war ock med JEsu Nazareno.
68. Tå nekade han och sade: Jag kän=
ner honom intet, ej heller wet jag hwad
tu säger. Och så gick han ut i gården;
och hanen gol.
69. Och qwinnan såg honom åter, och
begynte säga til them ther når stodo:
Thenne är utaf them.
70. Tå nekade han åter; och litet ther
efter talade the åter til Petrum som
når stodo: Sannerligen äst tu utaf
them; ty tu äst ock en Galileisk man,
och titt mål lyder ther efter.
71. Tå begynte han til at förbanna
sig och swärja: Jag känner icke thenna
mannen, ther J om talen.
72. Och åter gol hanen. Tå begynte
Petrus draga sig til minnes thet ordet,
som JEsus hade sagt til honom: Förr
än hanen hafwer galit twå resor skal
tu försaka mig tre resor. Och han be=
gynte til at gråta.

15. Capitel.

Och strax om morgonen hölls the
öfwerste Presterne råd med the Äldste
och Skriftlärde och med hela Rådet, och
bundo JEsum, och ledde honom bort,
och antwardade honom Pilato.
2. Och Pilatus frågade honom: Äst
tu then Judarnas Konung? Tå swarade
han och sade til honom: Tu säger thet.
3. Och öfwerste Presterne anklagade
honom om många ting.
4. Tå frågade åter Pilatus honom
och sade: Swarar tu intet? Si, huru
många stycken the witna på tig.
5. Men JEsus swarade sedan platt
intet, så at Pilatus förundrade sig.
6. Så plägade han i Påskahögtiden gif=
wa them en fånge lös, hwilken the helst
begärde.
7. Så war ther en, benämnd Barab=
bas, som gripen war med somliga, the
ther et uplopp gjort hade, och hade uti
uploppet bedrifwit et dråp.
8. Tå ropade folket, och begynte bedja,
at han skulle göra them som hans
plägsed altid war.
9. Swarade Pilatus, sägande: Wil=
jen J, at jag skal eder lös gifwa Ju=
darnas Konung?
10. Ty han wißte, at the öfwerste
Presterne hade utaf afund öfwerant=
wardat honom.
11. Men öfwerste Presterne äggade
folket, at han hellre skulle gifwa them
Barabbam lös.
12. Pilatus swarade åter och sade til
them: Hwad wiljen J tå, at jag skal
göra honom, then J kallen Judarnas
Konung?
13. Tå ropade the åter: Korsfäst
honom.
14. Pilatus sade til them: Hwad haf=
wer han tå illa gjort? Tå ropade the
ännu fastare: Korsfäst honom.
15. Så wille tå Pilatus göra folket
fyllest, och gaf them Barabbam lös, och
öfwerantwardade them JEsum, at han
skulle hudflängas och korsfästas.
16. Tå hade krigsknektarne honom in
uti Rådhuset, och kallade tilhopa hela
skaran,
17. Och klädde honom uti et purpur=
kläde, och wredo tilhopa en krona af
törne, och satte på honom,
18. Och begynte til at helsa honom:
Hel, Judarnas Konung!
19. Och slogo hans hufwud med en
rö, och spottade på honom, föllo på
knä, och tilbådo honom.
20. Och när the hade så begabbat
honom, afklädde the honom purpur=
klädet, och klädde honom uti sina egna
kläder, och ledde honom ut til at kors=
fästan
21. Tå twingade the en man, som
ther fram gick, benämnd Simon af
Cyrene, Alexandri och Rufi fader, then
af marken inkom, at han måste bära
hans kors.
22. Och the ledde honom på thet rum=

met Golgatha, thet är, om man thet
uttyder, Hufwudskalle-platsen.
23. Och the gåfwo honom bemyrradt
win at dricka; men han tog thet intet
til sig.
24. Och när the hade korsfäst honom,
bytte the hans kläder, kastande lott på
them hwad hwar få skulle.
25. Och thet war wid tredje timman;
och the korsfäste honom.
26. Och thet man beskyllde honom fö-
re, war skrifwit öfwer hans hufwud,
nemligen, Judarnas Konung.
27. Och the korsfäste med honom twå
röfware, en på hans högra, och then
andra på hans wänstra sida;
28. Och så blef Skriften fullbordad,
som säger: Ibland ogerningsmän
wardt han räknad.
29. Och the som gingo ther fram om,
hädde honom, och riste sina hufwud, och
sade: Twi tig! Skönligen slår tu om-
kull templet, och i tre dagar upbygger
thet.
30. Fria tig sielf, och stig ned af korset.
31. Sammalunda ock the öfwerste
Presterne giorde spe af honom emellan
sig med the Skriftlärde, och sade: An-
dra hafwer han hulpit; sig sielf kan
han icke hjelpa.
32. Christus, Israels Konung, stige
nu ned af korset, at wi måtte thet se,
och tro. Och the ther korsfäste woro
med honom försmädde honom ock.
33. Och i sjette timman wardt et
mörker öfwer hela landet, til nionde
timman.
34. Och i nionde timman ropade JE-
sus med hög röst, sägande: Eloi, Eloi,
Lama Sabachtani? thet är uttydt:
Min Gud, min Gud, hwi hafwer
tu öfwergifwit mig?
35. Och somlige the ther när stodo,
och hörde thet, sade: Si, Eliam kallar
han.
36. Så lopp en til med en swamp,
upfylld med ättika: then satte han på
en rö, och böd honom dricka, och sade:
Håll! låt se, om Elias kommer til at
taga honom ned.
37. Tå ropade JEsus med hög röst,
och gaf up andan.
38. Och förlåtten i templet remnade
i tu stycken, ifrån öfwerst och neder
igenom.
39. Tå Höfwitsmannen, som stod ther
när, gent emot honom, såg at han med
et sådant rop gaf up andan, sade han:
Sannerligen war thenne mannen Guds
Son.
40. Och woro ock qwinnor ther, som
långt ifrå thetta skådade, ibland hwilka
war Maria Magdalena och Maria, lilla
Jacobs och Jose moder, och Salome,
41. Hwilka ock, medan han war i
Galileen, hade följt honom, och tjent
honom; och många andra, som med
honom upfarit hade til Jerusalem.
42. Tå aftonen kom, efter thet war
tilredelsedagen, then som går för Sab-
bathen,
43. Kom Joseph, bördig af then sta-
den Arimathia, en ärlig Rådsherre,
then ock wäntade efter Guds rike: han
tog sig dristighet til, och gick in til
Pilatum, och begärde af honom JEsu
lekamen.
44. Tå undrade Pilatus, at han alla-
redan war död, och kallade til sig Höf-
witsmannen, och frågade, om han
länge sedan död war.
45. Och tå han thet förnummit hade
af Höfwitsmannen, gaf han Joseph
lekamen.
46. Och han köpte et linkläde, och tog
honom ned, och swepten uti linklädet,
och lade honom ned uti en graf, som
uthuggen war uti et hälleberg, och
wälte en sten för grafwens dör.
47. Men Maria Magdalena och Ma-
ria Jose sågo til hwar han lades.

16. Capitel.

Och tå Sabbathen framgången war,
köpte Maria Magdalena och Maria
Jacobi och Salome wälluktande kryd-
dor, på thet the skulle komma och
smörja honom.
2. Och på then ena Sabbathen kom-
mo the til grafwen ganska bittida, tå
solen upgick:
3. Och sade emellan sig sielfwa:

Ho skal wälta oß stenen ifrå grafwens dör?
4. Och tå the sågo til, sågo the stenen wara afwältad, then ganska stor war.
5. Och när the ingånge woro uti grafwen, sågo the en ung man sittande på högra sidan, klädd i et sidt hwitt kläde; och the wordo förfärade.
6. Men han sade til them: Warer icke förfärade; I söken JEsum af Nazaret, som korsfäst war; han är upstånden; han är icke här; si, rummet ther the hade lagt honom.
7. Men går bort och säger hans Lärjungar och Petro, at han går fram för eder uti Galileen; ther skolen I få se honom, såsom han eder sagt hafwer.
8. Och the gingo hasteligen ther ut, och flydde ifrå grafwen; ty them war bäfning och häpenhet påkommen: icke heller sade the något för någon; ty the räddes.
9. Men när JEsus upstånden war, om morgonen på första Sabbathsdagen, syntes han först Maria Magdalena, af hwilken han sju djeflar utdrifwit hade.
10. Hon lopp bort och bådade them som plägade wara med honom, the ther sörjande och gråtande woro.
11. Och the samme, när the hörde, at han war lefwande, och war sedd af henne, trodde the intet.
12. Ther efter, tå twå af them wandrade ut åt landsbygden, syntes han them uti en annan skepelse.
13. Och the gingo ock bort och bådade thet the andra; och the trodde icke heller them.
14. Sedan, när the ellofwa sutto til bords, syntes han them, och förekastade them theras otro och hjertas hårdhet, at the icke trott hade them, som hade sett honom wara upstånden;
15. Och sade til them: Går ut i hela werlden, och prediker Evangelium för alla kreatur.
16. Then ther tror, och blifwer döpt, han skal warda salig; men then ther icke tror, han skal warda fördömd.
17. Men them som tro skola thesza tekn efterfölja: Genom mitt namn skola the utdrifwa djeflar; the skola tala med nya tungor;
18. The skola fördrifwa ormar; och om the dricka något thet dödeligt är, skal thet them intet skada; på the kranka skola the lägga händerna, så warder thet bättre med them.
19. Tå nu HERren JEsus med them talat hade, wardt han uptagen i himmelen, och sitter på Guds högra hand.
20. Men the gingo ut, och predikade allestäds; och HERren werkade med them, och stadfäste ordet med efterföljande tekn.

Luce Evangelium.

1. Capitel.

Efter många hafwa tagit sig före, at beskrifwa the ting som ibland oß aldrawißast äro;
2. Såsom the oß sagt hafwa, som af begynnelsen thet med sina ögon sågo, och sjelfwe en del woro af thet the sade;
3. Syntes ock mig, sedan jag af begynnelsen all ting granneligen utfrågat hafwer, ordenteligen skrifwa tig til, min god Theophile;
4. At tu må förfara wißa sanningen om the stycken, ther tu om underwist äst.
5. Uti Herodis, Judee Konungs tid, war en Prest, utaf Abie skifte, benämnd Zacharias, och hans hustru af Aarons döttrar, benämnd Elisabet.
6. The woro båda rättfärdige för Gud, wandrande i alla HERrans bud och stadgar ostraffeligen.
7. Och the hade inga barn; ty Elisa-

det war ofruktsam, och båda woro the
framlidne i sin ålder.
8. Så begaf thet sig, tå han i sitt
skifte skulle hålla sitt Prestaämbete för
Gudi,
9. Efter Presterskapets sed, och thet
föll på honom, at han skulle uptända
rökelse, gick han in i HERrans tempel.
10. Och alt folket war utan til, och
bad så länge rökelsen skedde.
11. Så syntes honom HERrans Ån=
gel ståndande på högra sidan wid rök=
altaret.
12. Och Zacharias wardt förskräckt,
tå han såg honom, och en räddhåge föll
öfwer honom.
13. Tå sade Ångelen til honom: War
icke förfärad, Zacharia; ty tin bön är
hörd, och tin hustru Elisabet skal föda
tig en son, hwilkens namn tu skal kalla
Johannes.
14. Och tig skal warda glädje och
fröjd, och många skola fröjdas af hans
födelse;
15. Ty han skal warda stor för HER=
ranom; win och starka drycker skal
han icke dricka, och skal strax i moder=
lifwet upfylld warda med then Heliga
Anda.
16. Och han skal omwända många
af Israels barn til HERran theras
Gud;
17. Och han skal gå för honom med
Elie anda och kraft, til at omwända
fädernas hjerta til barnen och the ohö=
riga til the rättfärdigas snällhet, och
göra HERranom et beredt folk.
18. Tå sade Zacharias til Ångelen:
Hwar af skal jag thetta weta? ty jag
är gammal, och min hustru är fram=
liden i åldren.
19. Ångelen swarade och sade til ho=
nom: Jag är Gabriel, som står i Guds
åsyn, och är utsänd til at tala tig til,
och båda tig thenna goda tidning.
20. Och si, tu skal warda mållös, och
skal intet kunna tala in til then dagen
tå thetta sker, therföre at tu icke trodde
mina ord, hwilka skola fullkomnade
warda i sin tid.
21. Och folket förbidde Zachariam, och
förundrade sig, at han så länge dwal=
des i templet.
22. Men tå han utgick, kunde han
intet tala med them; och så förmärkte
the, at han hade sett någon syn i temp=
let: och han teknade them, och blef
mållös.
23. Och thet begaf sig, tå hans äm=
betes dagar ute woro, gick han hem
i sitt hus.
24. Och efter the dagar wardt hans
hustru Elisabet hafwande, och fördolde
sig i fem månader, och sade:
25. Så hafwer nu HERren gjort
med mig i the dagar tå han såg til
mig, på thet han skulle borttaga min
försmädelse ibland menniskorna.
26. Uti sjette månaden wardt Ga=
briel Ångelen utsänd af Gudi uti en
stad i Galileen, benämnd Nazaret,
27. Til en jungfru, som förlofwad
war en man, hwilkens namn war Jo=
seph, af Davids hus; och jungfruns
namn war Maria.
28. Och Ångelen kom in til henne,
och sade: Hel, full med nåd; HER=
ren är med tig; wälsignad tu ibland
qwinnor.
29. Tå hon såg honom, wardt hon
förfärad af hans tal, och tänkte uppå
hurudan helsning thetta war.
30. Tå sade Ångelen til henne: Fruk=
ta tig icke, Maria; ty tu hafwer fun=
nit nåd för Gudi.
31. Si, tu skal afla i titt lif, och föda
en son, hwilkens namn tu skal kalla
JESUS.
32. Han skal warda stor, och kallas
then Högstes Son; och HERren Gud
skal gifwa honom hans faders Davids
säte;
33. Och han skal wara en Konung
öfwer Jacobs hus i ewig tid; och på
hans rike skal ingen ände wara.
34. Tå sade Maria til Ångelen: Hu=
ru skal thetta tilgå; ty jag wet af in=
gen man?
35. Ångelen swarade och sade til hen=
ne: Then Helige Ande skal komma
öfwer tig, och then Högstes kraft skal
öfwerskygga tig; therföre ock thet He=

liga, som af tig födt wärder, skal kal-
las Guds Son.
36. Och si, Elisabet, tin frånka, haf-
wer ock aflat en son i sin ålderdom;
och thetta är sjette månaden åt henne,
som hettes wara ofruktsam:
37. Ty för Gud är ingen ting omö-
jeligt.
38. Tå sade Maria: Si, HERrans
tjenarinna! Warde mig efter titt tal.
Och Ängelen skilldes ifrå henne.
39. Uti the dagar stod Maria up, och
gick i bergsbygden med hast uti Jude
stad,
40. Och kom uti Zacharie hus, och
helsade Elisabet.
41. Och thet begaf sig, tå Elisabet
hörde Marie helsning, språng barnet
uti hennes lif, och Elisabet wardt up-
fylld med then Heliga Anda.
42. Och hon ropade med hög röst, och
sade: Wålsignad tu ibland qwinnor,
och wålsignad tin lifsfrukt!
43. Och hwadan kommer mig thetta,
at min HERras moder kommer til
mig?
44. Si, tå rösten af tin helsning kom
i mina öron, språng barnet af glädje i
mitt lif.
45. Och salig äst tu, som trodde; ty
alla ting warda fullbordade, som tig
sagde äro af HERranom.
46. Och Maria sade: Min själ prisar
storligen HERran,
47. Och min ande fröjdar sig i Gud,
min frälsare;
48. Ty han hafwer sett til sin tjenar-
innas ringhet. Si, här efter warda
alla slägten mig salig kallande.
49. Ty then Mägtige hafwer gjort
mägtiga ting med mig; och hans
namn är heligt,
50. Och hans barmhertighet warar
ifrå slägte til slägte öfwer them som
frukta honom.
51. Han hafwer bedrifwit magt med
sin arm, och förskingrat them som hög-
färdige äro uti theras hjertas sinne.
52. The mägtige hafwer han satt af
sätet, och upsatt the ringa.
53. The hungriga hafwer han med
goda ting upfyllt, och the rika hafwer
han låtit tomma blifwa.
54. Han hafwer uptagit sin tjenare
Israel, tänkande på sin barmhertighet,
55. Såsom han sagt hafwer til wåra
fäder, Abraham och hans säd, til ewig
tid.
56. Och Maria blef när henne wid
tre månader, och gick så hem i sitt hus
igen.
57. Så wardt tå Elisabet tiden full-
bordad, at hon skulle föda; och hon
födde en son.
58. Och hennes grannar och fränder
fingo höra, at HERren hade gjort
stor barmhertighet med henne, och fröj-
dade sig med henne.
59. Och thet begaf sig, på åttonde
dagen kommo the til at omskära bar-
net, och kallade honom efter hans fa-
der Zacharias.
60. Tå swarade hans moder och sade:
Ingalunda; men han skal heta Jo-
hannes.
61. Tå sade the til henne: Uti tin
slägt är ingen, som hafwer thet namnet.
62. Så teknade the hans fader, hwad
han wille kalla honom.
63. Och han äskade en tafla, ther han
uti skref, sägande: Johannes är hans
namn. Och alla förundrade sig ther
på.
64. Och strax öpnades hans mun och
hans tunga, och han talade, låfwande
Gud.
65. Och stor fruktan kom öfwer alla
theras grannar; och ryktet om alt thet-
ta gick ut öfwer hela Judiska bergs-
bygden.
66. Och alla the som thet hörde sat-
tet i sitt hjerta, sägande: Hwad mån
warda utaf thetta barnet? Ty HER-
rans hand war med honom.
67. Och hans fader Zacharias wardt
upfylld med then Heliga Anda, prophe-
terade, och sade:
68. Låfwad ware HERren, Israels
Gud; ty han hafwer besökt och för-
lossat sitt folk,
69. Och hafwer uprättat oss salighe-
tens horn uti sin tjenares Davids hus,

70. Såsom han i förtiden talat hafwer genom sina helga Propheters mun:
71. At han skulle frålsa oß ifrå wåra owänner, och utur allas theras hand som hata oß,
72. Och bewisa barmhertighet med wåra fäder, och minnas på sitt heliga testamente
73. Och på then ed, som han swurit hafwer wår fader Abraham, at gifwa oß;
74. At wi, frålste utu wåra owänners hand, måtte honom tjena utan fruktan,
75. I helighet och råttfärdighet för honom, i alla wåra lifsdagar.
76. Och tu barn skal kallas then Högstes Prophet: tu skal gå för HERranom, til at bereda hans wägar,
77. Och gifwa hans folk salighetens kunskap, til theras synders förlåtelse,
78. Genom wår Guds innerliga barmhertighet, genom hwilken upgången af höjden hafwer oß besökt,
79. Til at uppenbaras them som sitta i mörkret och dödsens skugga, och styra wåra fötter på fridsens wäg.
80. Och barnet wäxte up, och stärktes i andan, och wistades i öknen til then dagen han skulle framkomma för Israels folk.

2. Capitel.

Thet begaf sig i then tiden, at af Kejsar Augusto utgick et bud, at all werlden skulle beskattas.
2. Och thenna beskattning war then första, och skedde under then Höfdingen öfwer Syrien, Cyrenio.
3. Och the gingo alle, hwar uti sin stad, til at låta beskatta sig.
4. Så for ock Joseph up af Galileen, af then staden Nazaret, in uti Judiska landet, til Davids stad, som heter BethLehem; ty han war af Davids hus och slägt;
5. På thet han skulle låta beskatta sig, med Maria sin trolofwade hustru, hwilken hafwande war.
6. Så begaf sig, medan the woro ther, wordo dagarne fullbordade, at hon skulle föda.
7. Och hon födde sin förstfödde son, och swepte honom i lindakläder, och lade honom ned i en krubba; ty them war icke rum i herberget.
8. Och i then samma ängden woro några herdar, the ther wakade, och höllo wård om natten öfwer sin hjord.
9. Och si, HERrans Ängel stod när them, och HERrans klarhet kringsken them; och the wordo storligen förfärade.
10. Och sade Ängelen til them: Warer icke förfärade: si, jag bådar eder stor glädje, hwilken alt folket wederfaras skal.
11. Ty i dag är eder född Frälsaren, som är Christus, HERren i Davids stad.
12. Och thetta skal wara eder för tekn: I skola finna barnet, swept i lindakläder, nederlagdt i en krubba.
13. Och strax wardt med Ängelen et stort tal af then himmelska härskaran, the ther låfwade Gud, och sade:
14. Ära ware Gud i höjden, och frid på jorden, och menniskomen en god wilje!
15. Och thet begaf sig, at Änglarne foro ifrå them up i himmelen; och herdarne begynte säga emellan sig: Låter oß nu gå til BethLehem, och se thet som wi hafwe hört skedt wara, thet HERren oß uppenbarat hafwer.
16. Och the gingo hasteligen, och funno Maria och Joseph och barnet, nederlagdt i krubban.
17. Och tå the thet sett hade, beryktade the ut hwad them sagdt war om thetta barnet.
18. Och alla the thet hörde förundrade sig på the ting som them sagda woro af herdarne.
19. Men Maria gömde alla thessa ord, betraktande them i sitt hjerta.
20. Och herdarne gingo tilbaka igen, prisade och låfwade Gud öfwer alt thet the hört och sett hade, såsom them sagdt war.
21. Och tå åtta dagar woro framgångne, at barnet skulle omskäras, kallades hans namn JESUS; hwil-

ket så kalladt war af Ängelen, förr än
han aflad wardt i moderlifwet.
22. Och tå theras renselsedagar woro
fullkomnade, efter Mose lag, hade the
honom til Jerusalem, på thet the skulle
bära honom fram för HErran;
23. Såsom skrifwit är i HErrans
lag: Allt mankön, som först öpnar
moderlifwet, skal kallas heligt HEr-
ranom;
24. Och på thet the skulle offra, såsom
sagdt war i HErrans lag, et par tur-
turdufwor, eller twå unga dufwor.
25. Och si, i Jerusalem war en man,
benämnd Simeon; och then mannen
war rättfärdig och gudfruktig, och
wäntade efter Israels tröst; och then
Helige Ande war med honom.
26. Och han hade fått swar af then
Heliga Anda, at han icke skulle se dö-
den, utan han hade sett tilförene HEr-
rans Christ.
27. Och han kom af Andans tilskyn-
delse i templet; och föräldrarne buro
in barnet JEsum, at the skulle göra
för honom, såsom sedwänja war i
lagen.
28. Tå tog han honom i sin famn,
och låfwade Gud, och sade:
29. HErre, nu låter tu tin tjenare
fara i frid, efter som tu sagt hafwer;
30. Ty mina ögon hafwa sett tin sa-
lighet,
31. Hwilken tu beredt hafwer för alt
folk,
32. Et ljus til hedningarnas uplys-
ning, och titt folk Israel til pris.
33. Och Joseph och hans moder för-
undrade sig på thet som sades om ho-
nom.
34. Och Simeon wälsignade them,
och sade til Maria, hans moder: Si,
thenne är satt til et fall och upståndelse
mångom i Israel, och til et tekn, hwil-
ket emot sagdt warder.
35. Ja, et swärd skal ock gå igenom
tin själ, på thet många hjertans tankar
skola uppenbaras.
36. Och ther war en Prophetissa, be-
nämnd Hanna, Phanuels dotter, af
Assers slägte: hon war kommen til en
stor ålder, och hade lefwat i sju år med
sin man ifrå sin jungfrudom,
37. Och war nu en enka wid fyra och
åttatio år: hon kom aldrig bort utu
templet, tjenande Gudi med fasta och
böner natt och dag.
38. Hon kom ock ther til i samma
stunden, och prisade HErran, och ta-
lade om honom til alla them som i Je-
rusalem wäntade förlossning.
39. Och tå the all ting fullbordat
hade efter HErrans lag, drogo the in
i Galileen igen, uti sin stad Nazaret.
40. Men barnet wärte up, och för-
stärktes i andan, och upfylldes med
wishet; och Guds nåd war med ho-
nom.
41. Och hans föräldrar gingo årligen
til Jerusalem til Påskahögtiden.
42. Och tå han wardt tolf år gam-
mal, och the upfarne woro til Jerusa-
lem, efter högtidens sedwänja;
43. Och the fullkomnat hade dagarna,
och gingo hem igen, blef pilten JEsus
qwar i Jerusalem; och Joseph och
hans moder wisste ther intet af.
44. Men the mente, at han war i
sällskapet, och the gingo en dagsled, och
sökte honom ibland fränder och wänner.
45. Och tå the icke funno honom,
gingo the til Jerusalem igen, och sökte
honom.
46. Så begaf thet sig, efter tre dagar
funno the honom i templet, sittande
midt ibland the Lärare, hörande them,
och frågande them.
47. Och alla the honom hörde för-
skräckte sig öfwer hans förstånd och
swar.
48. Och tå the sågo honom, förun-
drade the sig. Och hans moder sade til
honom: Min son, hwi gjorde tu oss
thetta? Si, tin fader och jag hafwa
sökt efter tig sörjande.
49. Och han sade til them: Hwad
är thet, at I söken mig? Wissten I
icke, at uti the stycken som min Fader
tilhöra bör mig wara?
50. Och the förstodo icke ordet som
han med them talade.
51. Och så for han ned med them,

och kom til Nazaret, och war them underdånig; men hans moder gömde alla theßa ord uti sitt hjerta.
52. Och JEsus wäxte til i wisdom, ålder och nåd för Gud och menniskor.

3. Capitel.

Uti femtonde året af Tiberii Kejsaredöme, tå Pontius Pilatus war Landshöfding i Judeen, och Herodes war Tetrarcha i Galileen, och Philippus, hans broder, Tetrarcha i Itureen och i then ängden Trachonitis, och Lysanias Tetrarcha i Abilene,
2. Under the öfwersta Presterna Hannas och Caiphas, kom Guds befallning til Johannes, Zacharie son, i öknen.
3. Och han kom i hela then ängden wid Jordan, och predikade bättringens döpelse, til syndernas förlåtelse;
4. Såsom skrifwit är i then boken af Esaie Prophetens ord, then ther säger: Uti öknen är en ropandes röst: Bereder HErrans wäg; görer hans stigar rätta.
5. Alla dalar skola upfyllas, och alla berg och backar skola förnedras, och thet krokigt är skal rätt warda, och thet ojämnt är skal wändas i släta wägar;
6. Och alt kött skal se Guds salighet.
7. Så sade han til folket, som utgick til at döpas af honom: I huggormars affödа, ho hafwer eder föregifwit, at I undkomma skolen then tilkommande wreden?
8. Görer förthenskul tilbörlig bättringsfrukt. Och tager eder icke före at säga wid eder sjelfwa: Wi hafwe Abraham til fader; ty jag säger eder: Gud är mägtig upwäcka Abrahe söner af theßa stenar.
9. Och nu är allaredan yxen satt til roten på trän: hwart och et trä, som icke bär god frukt, warder afhuggit, ock kastadt i elden.
10. Och folket frågade honom, sägande: Hwad skole wi tå göra?
11. Swarade han och sade til them: Then ther twå kjortlar hafwer, han gifwe then som ingen hafwer, och then ther mat hafwer, göre sammalunda.
12. Så kommo ock the Publicaner til at döpas, och sade til honom: Mästare, hwad skole tå wi göra?
13. Sade han til them: Kräfwer icke mer ut än eder förelagdt är.
14. Frågade ock krigsmän honom, sägande: Hwad skole tå wi göra? Sade han til them: Görer ingen öfwerwåld och orätt, och låter eder nöja åt eder lön.
15. Så begynte tå folket hafwa en gißning, och alla tänkte i sina hjertan om Johanne, om han icke war Christus.
16. Tå swarade Johannes och sade til alla: Jag döper eder i watn; men en warder kommande, som starkare är än jag, hwilkens skoremmar jag icke wärd är at uplösa: han skal döpa eder med then Heliga Anda och med eld:
17. Hwilkens kastoskofwel är uti hans hand; och han skal rensa sin loga, och församla hwetet uti sin lada; men agnarne skal han upbränna uti ewig eld.
18. Och många andra stycken förmanade han, och predikade för folket.
19. Tå Herodes Tetrarcha wardt straffad af honom, för Herodias, sin broders Philippi hustrus skul, och för alt thet onda som Herodes gjorde:
20. Öfwer alt thetta lade han Johannem i häktelse.
21. Och thet begaf sig, tå alt folket lät sig döpa, och JEsus wardt ock döpt, ock bad, öpnades himmelen;
22. Och then Helige Ande kom ned i lekamlig hamn, såsom en dufwa, på honom; och en röst kom af himmelen, som sade: Tu äst min älskelige Son; uti tig behagar mig.
23. Och JEsus begynte wara wid trettio år: och han wardt hållen för Josephs son, hwilken war Eli son;
24. Hwilken war Matthats son; hwilken war Levi son; hwilken war Melchi son; hwilken war Janna son; hwilken war Josephs son;
25. Hwilken war Mattathie son; hwilken war Amos son; hwilken war

Naums son; hwilken war Esli son; hwilken war Nagge son;
26. Hwilken war Maaths son; hwilken war Mattathie son; hwilken war Semei son; hwilken war Josephs son; hwilken war Juda son;
27. Hwilken war Johanna son; hwilken war Rhesa son; hwilken war Zorobabels son; hwilken war Salathiels son; hwilken war Neri son;
28. Hwilken war Melchi son; hwilken war Addi son; hwilken war Kosams son; hwilken war Elmodams son; hwilken war Ers son;
29. Hwilken war Jose son; hwilken war Eliezers son; hwilken war Jorims son; hwilken war Matthats son; hwilken war Levi son;
30. Hwilken war Simeons son; hwilken war Juda son; hwilken war Josephs son; hwilken war Jonans son; hwilken war Eliakims son;
31. Hwilken war Melea son; hwilken war Mainans son; hwilken war Mattatha son; hwilken war Nathans son; hwilken war Davids son;
32. Hwilken war Jeße son; hwilken war Obeds son; hwilken war Boas son; hwilken war Salmons son; hwilken war Naaßons son;
33. Hwilken war Aminadabs son; hwilken war Arams son; hwilken war Esroms son; hwilken war Phares son; hwilken war Juda son;
34. Hwilken war Jacobs son; hwilken war Isaacs son; hwilken war Abrahams son; hwilken war Thara son; hwilken war Nachors son;
35. Hwilken war Saruchs son; hwilken war Ragau son; hwilken war Phalegs son; hwilken war Ebers son; hwilken war Sala son;
36. Hwilken war Cainans son; hwilken war Arphaxads son; hwilken war Sems son; hwilken war Noe son; hwilken war Lamechs son;
37. Hwilken war Mathusala son; hwilken war Enochs son; hwilken war Jareds son; hwilken war Maleleels son; hwilken war Cainans son;
38. Hwilken war Enos son; hwilken war Seths son; hwilken war Adams son; hwilken war Guds.

4. Capitel.

Sedan gick JEsus ifrå Jordan igen, full med then Heliga Anda, och wardt hafd af Andan uti öknen;
2. Och frestades i fyratio dagar af djefwulen; och åt intet i the dagar; utan tå the åndade woro, sedan hungrade honom.
3. Tå sade djefwulen til honom: Äst tu Guds Son, så säg til thenna stenen, at han warder bröd.
4. Tå swarade JEsus och sade til honom: Thet är skrifwit: Menniskan lefwer icke allenast af bröd, utan af hwart och et Guds ord.
5. Och djefwulen hade honom på et högt berg, och wiste honom alla riken i werlden, uti et ögnablick.
6. Och djefwulen sade til honom: Tig wil jag gifwa all thenna magten och theras härlighet; ty the äro mig i händer gifne, och hwem jag wil, gifwer jag them.
7. Wil tu nu falla ned och tilbedja mig, så skola the alla höra tig til.
8. JEsus swarade och sade til honom: Gack bort ifrå mig, Satan; ty thet är skrifwit: Tin HERra Gud skal tu tilbedja, och honom allena skal tu dyrka.
9. Och hade han honom til Jerusalem, och satte honom up på tinnarna af templet, och sade til honom: Äst tu Guds Son, så gif tig här ned före;
10. Ty thet är skrifwit: Han skal befalla sina Änglar om tig, at the skola förwara tig,
11. Och bära tig på sina händer, at tu icke stöter tin fot emot stenen.
12. Tå swarade JEsus och sade til honom: Thet är sagdt: Tu skal icke fresta HERran tin Gud.
13. Och sedan djefwulen hade fullkomnat all frestelsen, for han ifrå honom, til en tid.
14. Och JEsus kom, genom Andans kraft, in i Galileen igen: och ryktet gick ut om honom i hela then ängden ther omkring;

15. Och han lärde i theras Synagogor, och wardt prisad af alla.
16. Och han kom til Nazaret, ther han upfödd war, och gick om Sabbathsdagen in i Synagogan, som hans sedwänja war, och stod up, och wille läsa.
17. Tå wardt honom fången Esaie Prophetens bok, och tå han lät up boken, fann han thet rummet, ther skrifwit står:
18. HErrans Ande är öfwer mig, therföre at han hafwer smort mig; til at förkunna Evangelium them fattigom hafwer han sändt mig, til at läka the förkroßade hjertan, til at predika the fångar frihet, och them blindom syn, och them sönderslagnom förloßning;
19. Til at predika HErrans behageliga år.
20. Sedan lade han boken tilhopa, och fick tjenarenom, och satte sig. Och allas theras ögon, som i Synagogan woro, aktade på honom.
21. Tå begynte han til at säga til them: I dag är thenna skrift fullbordad för edra öron.
22. Och the buro honom alle witnesbörd, och förundrade sig på the nådefulla ord, som gingo af hans mun, och sade: Är icke thenne Josephs son?
23. Tå sade han til them: Wißerligen mågen I säga til mig thenna liknelsen: Läkare, läk tig sjelf; huru stora ting hafwe wi hört i Capernaum skedde wara; gör ock sådana här i titt fädernesland.
24. Sade han: Sannerligen säger jag eder: Ingen Prophet är afhållen i sitt fädernesland.
25. Men jag säger eder i sanning: Många enkor woro i Israel uti Elie tid, tå himmelen igenlyckt war i tre år och sex månader, tå stor hunger war öfwer hela landet;
26. Och til ingen af them wardt Elias sänd, utan til en enka uti Sarepta Sidons.
27. Och många spitelske woro i Israel i Elisei Prophetens tid; och ingen af them wardt rengjord, förutan Naeman af Syrien.
28. Och alla the i Synagogan woro, upfylldes med wrede, tå the thetta hörde,
29. Och upreste sig emot honom, och drefwo honom utu staden, och ledde honom ut öfwerst på klinten af berget, ther theras stad på byggd war, och wille störta honom ther utföre.
30. Men han gick midt igenom them sin wäg.
31. Och han kom ned til then staden Capernaum, i Galileen; och ther lärde han them om Sabbatherna.
32. Och the förundrade sig på hans lärdom; ty med hans tal war wäldighet.
33. Och uti Synagogan war en menniska, besatt med en oren djefwuls anda; och han ropade med hög röst,
34. Sägande: Hey, hwad hafwe wi med tig, JEsu Nazarene? Äst tu kommen til at förderfwa oß? Jag wet ho tu äst, nemligen, then Guds Helige.
35. Och JEsus näpste honom, sägande: War tyst, och gack ut af honom. Och djefwulen kastade honom midt ibland them, och gick ut af honom, och gjorde honom ingen skada.
36. Och en förfärelse kom öfwer them alla, och the talade inbördes med hwar annan, sägande: Hwad skal *thetta* wara? ty han bjuder the orena andar med magt och wäldighet, och the gå ut.
37. Och ryktet gick ut om honom allestädes i the landsändar ther omkring.
38. Tå JEsus upstod utu Synagogan, gick han in i Simons hus. Och Simons swåra betwingades med stor skälfwosot: tå bådo the honom för henne.
39. Och han trädde in til henne, och näpste skälfwan; och skälfwan öfwergaf henne; och hon stod strax up, och tjente them.
40. Tå solen nedergick, alla the som hade sjukt folk af allahanda sjukor ledde them til honom; och han lade händerna på hwar och en, och gjorde them helbregda.
41. Foro ocksä djeflarne ut af många, ropade och sade: Tu äst Christus, Guds Son. Tå näpste han them, och stadde icke til, at the skulle tala; (ty the wiste at han war Christus.)

42. Tå dager wardt, gick han ut i ödemarken; och folket sökte honom, och kommo til honom, och förhöllo honom, at han icke skulle gå ifrå them.
43. Tå sade han til them: Andra städer måste jag ock predika Guds rike; ty jag är ther til sänd.
44. Och han predikade uti the Synagogor i Galileen.

5. Capitel.

Och thet begaf sig, tå folket föll honom öfwer, på thet the skulle höra Guds ord, och han stod ut med sjön Genesaret.
2. Och han såg twå båtar stå i sjöstranden; men fiskarena woro utgångne af them, til at twå sina nät.
3. Tå gick han in uti en båt, som war Simons, och bad honom, at han skulle lägga litet ut ifrå landet. Och han satte sig, och lärde folket utu båten.
4. Tå han wände igen tala, sade han til Simon: Lägg ut på djupet, och kaster edra nät ut til drägt.
5. Tå swarade Simon och sade til honom: Mästare, wi hafwe arbetat hela natten, och fått intet; men på tina ord wil jag kasta ut näten.
6. Och tå the thet gjorde, beslöto the en mägta stor hop fiskar; och theras nät gick sönder.
7. Och the winkade til sina stallbröder, som woro uti then andra båten, at the skulle komma och hjelpa them. Och the kommo, och upfyllde båda båtarna, så at the begynte sjunka.
8. Tå Simon Petrus thet såg, föll han til JEsu knä, sägande: HERre, gack ut ifrå mig; ty jag är en syndig menniska.
9. Ty en förskräckelse war kommen öfwer honom och öfwer alla them med honom woro, för thetta fiskafängets skul, som the fått hade:
10. Sammalunda ock öfwer Jacobum och Johannem, Zebedei söner, som Simons stallbröder woro. Tå sade JEsus til Simon: War icke förfärad: här efter skal tu taga menniskor.
11. Och the förde båda båtarna i land, och öfwergåfwo altsammans, och följde honom.
12. Så begaf thet sig, tå han war uti en stad, och si, ther war en man full med spitelska: när han fick se JEsum, föll han ned på sitt ansikte, och bad honom, sägande: HERre, om tu wil, kan tu göra mig ren.
13. Tå räckte han ut handen, och tog på honom, sägande: Jag wil; war ren: och strax gick spitelskan bort af honom.
14. Och han böd honom, at han thet för ingen säga skulle; utan gack (sade han) och wisa tig för Presterna, och offra för tin renselse, efter som Mose budit hafwer, them til witnesbörd.
15. Och ryktet gick äntå widare ut om honom. Och mycket folk församlade sig, at the skulle höra honom, och blifwa botade af honom ifrå theras krankheter;
16. Men han gick afsides bort i ödemarken, och bad.
17. Och thet begaf sig på en dag, tå han lärde, och ther woro the Phariseer och Skriftlärde sittande, som komne woro utaf alla städer i Galileen och Judeen och af Jerusalem; och HERrans kraft war til at göra them helbregda.
18. Och si, några män buro en menniska på en säng, hwilken borttagen war, och the sökte efter, huru the skulle komma honom in, och läggan fram för honom.
19. Och tå the icke funno, för folkets skul, på hwilken sida the skulle bäst komma honom in, stego the up på taket, och släppte honom ned genom taket med sängen midt för JEsum.
20. Och tå han såg theras tro, sade han til honom: Menniska, tina synder warda tig förlåtna.
21. Och the Skriftlärde och Phariseer begynte tänka, sägande: Ho är thenne, som talar Guds hädelse? Ho kan förlåta synder, utan Gud allena?
22. Tå JEsus förmärkte theras tankar, swarade han och sade til them: Hwad tänken I uti edra hjertan?

23. Hwilket är lättare säga: Tina synder warda tig förlåtna, eller säga: Statt up, och gack?

24. Men på thet I skolen weta, at Menniskones Son hafwer magt på jorden förlåta synder, sade han til then borttagne: Tig säger jag, statt up, tag tin säng, och gack i titt hus.

25. Och han stod strax up, för theras ögon, tog sängen, ther uti han legat hade, och gick sina färde hem i sitt hus, och prisade Gud.

26. Och the förskräcktes alle, och läfwade Gud, och wordo fulle med fruktan, sägande: Wi hafwe sett i dag sällsynta ting.

27. Sedan gick han ut, och fick se en Publican, benämnd Levi, sittande wid tullen; och sade til honom: Följ mig.

28. Han stod up, och följde honom, och öfwergaf altsamman.

29. Och Levi gjorde honom et stort gästabud i sitt hus; och ther woro en stor hop Publicaner, och andra, som med them til bords sutto.

30. Och the Skriftlärde och Phariseer knorrade mot hans Lärjungar, sägande: Hwi äten I och dricken med Publicaner och syndare?

31. Tå swarade JEsus och sade til them: The behöfwa icke läkare, som helbregda äro, utan the, som kranke äro.

32. Jag är icke kommen til at kalla the rättfärdiga, utan syndare, til bättring.

33. Tå sade the til honom: Hwi fasta Johannis Lärjungar så ofta, och bedja så mycket, sammalunda ock the Phariseers Lärjungar; men tina Lärjungar äta och dricka?

34. Sade han til them: Icke kunnen I drifwa bröllopsfolket til at fasta, så länge brudgummen är när them?

35. Men the dagar skola komma, at brudgummen warder tagen ifrå them: tå skola the fasta i the dagar.

36. Och han sade ock til them en liknelse: Ingen sätter en klut af nytt kläde på gammalt kläde: annars sönderslíter han thet nya, och then kluten af thet nya skickar sig icke efter thet gamla.

37. Och ingen låter nytt win uti gamla flaskor: annars slår thet nya winet flaskorna sönder, och spilles ut, och flaskorna blifwa förderfwade.

38. Utan nytt win skal man låta uti nya flaskor, och så blifwa the båda förwarade.

39. Och ingen som dricker gammalt win, begär strax nytt; ty han säger: Thet gamla är bättre.

6. Capitel.

Och thet begaf sig på en Eftersabbath, at han gick igenom säd; och hans Lärjungar ryckte up ax, och gnuggade sönder med händerna, och åto.

2. Tå sade somlige af the Phariseer til them: Hwi gören I thet som icke är lofligt göra om Sabbatherna?

3. Swarade JEsus och sade til them: Hafwen I icke läsit hwad David gjorde, tå han hungrade, och the med honom woro?

4. Huru han gick in i Guds hus, och tog skådobröden, och åt, och gaf theslikes them som med honom woro, hwilket ingen lofligt war at äta, utan allenast Presterna?

5. Och sade han til them: Menniskones Son är en HErre theslikes ock öfwer Sabbathen.

6. Och thet begaf sig på en annan Sabbath, at han gick in uti Synagogan, och lärde. Och ther war en menniska, hwilkens högra hand war borttwinad;

7. Och the Skriftlärde och Phariseer waktade på honom, om han någon helbregda gjorde på Sabbathen, at the måtte finna något, ther the kunde anklagan före.

8. Men han förstod theras tankar, och sade til menniskan som then twinade handen hade: Statt up, och gack fram. Han stod up, och gick fram.

9. Tå sade JEsus til them: Jag skal spörja eder: Må man göra wäl om Sabbatherna, eller göra illa? Hjelpa lifwet, eller förspillat?

10. Och han såg sig om på them alla, och sade til menniskan: Räck ut tin

hand. Han gjorde ock så; och hans hand wardt honom färdig, såsom then andra.

11. Men the wordo ursinnige, och talades wid emellan sig hwad the skulle göra åt JEsus.

12. Så hände thet uti the dagar, at han utgick på et berg til at bedja, och blef ther öfwer i natten i bönen til Gud.

13. Och tå dager wardt, kallade han sina Lärjungar, och utwalde tolf af them, hwilka han ock kallade Apostlar:

14. Simon, then han ock kallade Petrus, och Andreas, hans broder, Jacobus och Johannes, Philippus och Bartholomeus,

15. Mattheus och Thomas, Jacobus Alphei son, och Simon, som kallas Zelotes,

16. Och Judas Jacobs, son, och Judas Ischariothes, then ock förrädaren war.

17. Och han gick ned med them, och stod på en plats i marken, och hela hopen af hans Lärjungar, och ganska mycket folk utaf alt Judiska landet och Jerusalem och ifrå Tyrus och Sidon, som wid hafwet ligga,

18. Hwilka komne woro på thet the wille höra honom, och warda botade af sina sjukdomar. Och the som qwalde woro af the orena andar, wordo helbregda.

19. Och alt folket for efter at taga på honom; ty af honom gick kraft, som alla botade.

20. Och han lyfte up sina ögon öfwer sina Lärjungar, och sade: Salige ären J fattige; ty Guds rike hörer eder til.

21. Salige ären J, som nu hungren; ty J skolen blifwa mättade. Salige ären J, som nu gråten; ty J skolen le.

22. Salige warden J, tå menniskorna hata eder, och affkilja eder, och banna eder, och bortkasta edert namn, såsom thet ondt wore, för Menniskones Sons skul.

23. Glädjens och fröjdens på then dagen; ty si, eder lön är mycken i himmelen: sammalunda hafwa theras fäder ock gjort Propheterna.

24. Men we eder, som rike ären; ty J hafwen eder hugnad.

25. We eder, som mätte ären; ty J skolen hungra. We eder, som nu len; ty J skolen gråta och sörja.

26. We eder, tå alla menniskor låfwa eder; ty sammalunda hafwa ock theras fäder gjort the falska Propheterna.

27. Men eder som hören säger jag: Älsker edra owänner, görer them godt, som hata eder,

28. Wälsigner them som eder banna, och beder för them som eder orätt göra.

29. Then tig slår på thet ena kindbenet, then håll ock thet andra til; och then tig tager mantelen ifrå, honom förhåll icke heller kjortelen.

30. Hwar och en som något begär af tig, honom gif; och af them, som tina ting taga ifrå tig, begär intet igen.

31. Och såsom J wiljen at menniskorna skola göra eder, görer ock J them sammalunda.

32. Och om J älsken them som eder älska, hwad tack hafwen J therföre? ty syndarena älska ock them, af hwilka the älskade warda.

33. Och om J gören them godt, som eder godt göra, hwad tack hafwen J therföre? ty syndarena göra thet ock.

34. Och om J lånen them, ther J hoppens få något igen, hwad tack hafwen J therföre? ty syndarena låna ock syndare, på thet the skola få lika igen.

35. Utan hellre älsker edra owänner, och görer wäl, och låner, förhoppandes ther intet af; och eder lön skal wara mycken, och J skolen wara then Högstes barn; ty han är mild emot the otacksamma och onda.

36. Warer förthenskul barmhertige, såsom eder Fader ock barmhertig är.

37. Dömer icke, så warden J icke dömde; fördömer icke, så warden J icke fördömde; förlåter, så warder eder förlåtit;

38. Gifwer, så warder eder gifwit: et godt mått, wäl stoppadt, skakadt och öfwerflödande skal man gifwa uti edert sköte; ty med samma mått, som I måten, skola andra måta eder.

39. Och han sade til them en liknelse: Kan ock en blind leda en blind? Falla the icke båda i gropen?

40. Lärjungen är icke öfwer sin Mästare; men hwar och en är fullkommen, tå han är såsom hans Mästare.

41. Hwad, ser tu et grand uti tin broders öga; men en bjelke uti titt eget öga warder tu intet warse?

42. Eller huru kan tu säga til tin broder: Broder, håll; jag wil borttaga grandet, som uti titt öga är; och tu ser icke sjelf bjelken uti titt öga? Tu skrymtare, tag först bort bjelken utu titt öga, och se sedan til, at tu kan uttaga grandet, som är uti tin broders öga.

43. Ty thet är icke godt trä, som gör ond frukt, ej heller ondt trä, som gör god frukt.

44. Ty hwart och et trä warder kändt af sin frukt; ty icke hämtar man heller fikon af törne, ej heller hämtar man winbär af tistelen.

45. En god menniska bär godt fram utaf sitt hjertas goda fatabur, och en ond menniska bär ondt fram utaf sitt hjertas onda fatabur; ty ther af hjertat fullt är, thet talar munnen om.

46. Hwad kallen I mig HErre, HErre, och gören dock icke hwad jag säger eder?

47. Hwilken som kommer til mig, och hörer mina ord, och gör ther efter, wil jag låta eder se hwem han lik är.

48. Han är lik en man, som bygger et hus, hwilken grof djupt, och lade grundwalen på hälleberget: tå floden kom, strömmade hon in på huset, och kunde dock icke röra thet; ty thet war grundadt på hälleberget.

49. Men then ther hörer, och icke gör, han är lik en man, som byggde sitt hus på jorden, utan grundwal: ther strömmade floden in på, och strax föll thet; och thet husets fall war stort.

7. Capitel.

Tå han alla sina ord uttalat hade för folket, gick han til Capernaum.

2. Och en Höfwitsmans tjenare låg dödssjuk; och han war honom kär.

3. Tå han hörde af JEsu, sände han the Äldsta af Judarna til honom, och bad honom, at han wille komma och göra hans tjenare helbregda.

4. Tå the kommo til JEsum, bådo the honom fliteligen, sägande: Han är wärd, at tu gör honom thet;

5. Ty han hafwer wårt folk kärt, och hafwer byggt oß Synagogan.

6. Tå gick JEsus med them. Och tå han icke långt war ifrå huset, sände Höfwitsmannen sina wänner til honom, och sade: HErre, gör tig icke omak; ty jag är icke wärdig at tu går under mitt tak;

7. Hwarföre jag ock icke räknade mig sjelf wärdig til at komma til tig; utan säg med et ord, så warder min tjenare helbregda.

8. Ty jag är ock en man, stadd under herrskap, och hafwer krigsknektar under mig, och jag säger til then ena: Gack, och han går; och til then andra: Kom, och han kommer; och til *min tjenare*: Gör thet, och han gör så.

9. Tå JEsus thetta hörde, förundrade han sig på honom, och wände sig om, och sade til folket som följde honom: Thet säger jag eder, så stor tro hafwer jag icke funnit i Israel.

10. Och the som utsände woro, gingo hem igen, och funno tjenaren helbregda, som sjuk war.

11. Så begaf thet sig sedan, at han gick uti then staden som kallas Nain; och med honom gingo många hans Lärjungar och mycket folk.

12. Tå han nu kom in til stadsporten, si, tå bars ther ut en död, sin moders ende son, och hon war enka; och en stor hop folk af staden gick med henne.

13. Tå HErren såg henne, warkunnade han sig öfwer henne, och sade til henne: Gråt icke.

14. Och han gick til, och tog på bären;

och the som buro, stadnade. Tå sade han: Jag säger tig, unge man, statt up.
15. Och then döde satte sig up, och begynte tala. Och han fick honom hans moder.
16. Och en räddhåge kom öfwer alla; och the prisade Gud, sägande: En stor Prophet är upkommen ibland oß, och Gud hafwer sökt sitt folk.
17. Och thetta ryktet om honom gick ut öfwer alt Judiska landet och alla the land ther omkring.
18. Och Johannis Lärjungar underwiste honom om alt thetta.
19. Och han kallade til sig twå af sina Lärjungar, och sände them til JEsum, sägande: Äst tu then, som komma skal, eller skole wi wänta någon annan?
20. Tå männerne kommo til honom, sade the: Johannes Döparen sände oß til tig, sägande: Äst tu then, som komma skal, eller skole wi wänta en annan?
21. På samma tiden gjorde han många helbregda af sjukdomar och plågor och onda andar, och gaf många blinda syn.
22. Tå swarade JEsus och sade til them: Går och säger Johanni igen hwad J sett och hört hafwen: The blinde se, the halte gå, the spitelske warda rene, the döfwe höra, the döde stå up igen, them fattigom warder Evangelium predikadt.
23. Och salig är then, som icke förargas på mig.
24. Men tå Johannis sändebåd woro sin wäg gångne, begynte JEsus tala til folket om Johanne: Hwad gingen J ut i öknen til at se? Willen J se en rö, som drifs af wädret?
25. Eller hwad gingen J ut til at se? Willen J se en menniska, klädd i len kläder? Si, the som hafwa härliga kläder uppå, och lefwa i kräslighet, äro i Konungsgårdarna.
26. Eller hwad gingen J ut til at se? Willen J se en Prophet? Ja, säger jag eder, ock mer än en Prophet.
27. Han är then, ther om skrifwit är: Si, jag sänder min Ängel för titt ansikte, hwilken tin wäg bereda skal för tig.
28. Ty jag säger eder, at ibland them som af qwinnor födde äro är ingen större Prophet upkommen än Johannes Döparen; dock likwäl, then ther minst är i Guds rike, han är större än han.
29. Och alt folket som honom hörde, och the Publicaner, gåfwo Gudi rätt, och läto sig döpa med Johannis döpelse.
30. Men the Phariseer och the Lagkloke föraktade Guds råd emot sig sjelfwa, och läto sig icke döpa af honom.
31. Sedan sade HERren: Wid hwem skal jag dock likna menniskorna af thetta slägtet? Och hwem äro the like?
32. The äro like wid barn, som sitta på torget, och ropa mot hwar annan, och säga: Wi hafwe pipat för eder, och J hafwen icke dansat; wi hafwe sjungit sorgesång för eder, och J greten icke.
33. Ty Johannes Döparen kom, och hwarken åt bröd, eller drack win; och J sägen: Han hafwer djefwulen.
34. Menniskones Son är kommen, äter och dricker; och J sägen: Si, then mannen är en fråßare och windrinkare, the Publicaners och syndares wän.
35. Och wisdomen warder rätt gifwen af alla sina barn.
36. Så bad honom en af the Phariseer, at han skulle få sig mat med honom. Och han gick uti Phariseens hus, och satt ther til bords.
37. Och si, en qwinna i staden, som hade warit en synderska, tå hon förnam, at han til bords satt i Phariseens hus, bar hon tit et glas med smörjelse,
38. Och stod bak för honom wid hans fötter, gråtande, och begynte wäta hans fötter med tårar, och torkade med sitt hufwudhår, och kyßte hans fötter, och smorde them med smörjelse.
39. Tå then Phariseen, som honom budit hade, såg thetta, sade han wid sig sjelf: Wore thenne en Prophet, wißerligen wißte han ho och hurudan thenna qwinnan är, som handterar honom; ty hon är en synderska.
40. Tå swarade JEsus och sade til honom: Simon, jag hafwer något säga tig. Han sade: Mästare, säg.

41. En man hade twå gäldenärer: en war honom skyldig femhundrade penningar, och then andre femtio.
42. När the icke magt hade at betala, gaf han them båda til. Säg nu, hwilken af them warder honom mera älskande?
43. Swarade Simon och sade: Jag menar, at then som han gaf mera til. Tå sade han til honom: Rätt dömde tu.
44. Och så wände han sig til qwinnan, och sade til Simon: Ser tu thenna qwinnan? Jag gick in i titt hus: tu hafwer intet watn gifwit mig til mina fötter; men hon hafwer wätt mina fötter med tårar, och torkat med sitt hufwudhår.
45. Tu hafwer icke kyßt mig; men hon, sedan jag här ingick, hafwer icke låtit af kyßa mina fötter.
46. Mitt hufwud hafwer tu icke smort med olja; men hon hafwer smort mina fötter med smörjelse.
47. Hwarföre säger jag tig: Henne warda många synder förlåtna; ty hon älskade mycket: men then som mindre förlåtes, han älskar mindre.
48. Sedan sade han til henne: Synderna förlåtas tig.
49. Tå begynte the, som med honom til bords sutto, säga wid sig: Ho är thenne, som ock synder förlåter?
50. Tå sade han til qwinnan: Tin tro hafwer frälst tig; gack med frid.

8. Capitel.

Och thet begaf sig therefter, at han wandrade i städer och byar, predikade och förkunnade Evangelium om Guds rike; och the tolf med honom:
2. Ther til några qwinnor, som han hade helbregda gjort ifrå the onda andar och krankheter, nemligen, Maria, som kallas Magdalena, af hwilken sju djeflar utgångne woro,
3. Och Johanna, Chuse hustru, Herodis fogdes, och Susanna, och många andra, som honom tjente af sina ägodelar.
4. Tå nu mycket folk kom tilhopa, och utaf städerna sökte til honom, talade han genom liknelse:
5. En sädesman gick ut til at så sin säd: och wid han sådde, föll somt wid wägen, och wardt förtrampadt; och foglarne under himmelen åto thet.
6. Och somt föll på hälleberget, och tå thet upgick, förtorkades thet; ty thet hade ingen wätska.
7. Och somt föll ibland törne, och törnen gingo med up, och förqwafde thet.
8. Och somt föll i god jord, och thet gick up, och gjorde hundradefalt frukt. Tå han thetta sade, ropade han: Then ther hafwer öron til at höra, han höre.
9. Tå frågade honom hans Lärjungar hurudan thenna liknelsen war.
10. Han sade til them: Eder är gifwit weta Guds rikes hemlighet; men the andra genom liknelse, på thet at, ändock the se, skola the likwäl icke se, och ändock the höra, skola the likwäl icke förstå.
11. Så är nu thenna liknelsen. Säden är Guds ord.
12. Men the som wid wägen, thet äro the som höra; sedan kommer djefwulen, och tager bort ordet utu theras hjerta, at the icke tro skola, och blifwa frälste.
13. Men the som på hälleberget, thet äro the, som när the höra, anamma the ordet med glädje; och the hafwa inga rötter, the ther tro til en tid, och tå frestelsen påkommer, falla the ther ifrå.
14. Men thet som föll ibland törnen, äro the som höra, och gå bort, och warda förqwafde af omsorger och rikedomar och lifwets wällust, och bära ingen frukt.
15. Men thet uti god jord, äro the som höra ordet, och behålla thet uti ganska godt hjerta, och bära frukt i tålamod.
16. Men ingen uptänder et ljus, och skyler thet under något kar, eller sätter under bänken; utan sätter thet på ljusastaken, at the som ingå skola få se ljuset.
17. Ty thet är intet lönligt, som icke skal warda uppenbart, och intet fördoldt, thet icke skal kunnigt warda, och upkomma skal i ljuset.

18. Ser förthenskul til, huru I hö-
ren; ty then ther hafwer, honom war-
der gifwit, och then ther intet hafwer,
thet han menar sig hafwa, thet skal
ock tagas ifrå honom.
19. Så gingo til honom hans moder
och hans bröder; och kunde dock icke
komma til honom för folkets skul.
20. Tå wardt honom bådadt och
sagdt: Tin moder och tina bröder stå
här ute, och wilja se tig.
21. Swarade han och sade til them:
Min moder och mina bröder äro theßa,
som höra Guds ord, och görat.
22. Så begaf thet sig på en dag, at
han steg uti et skepp, med sina Lär-
jungar, och sade til them: Låt oß fara
öfwer sjön. Och the lade utaf.
23. Sedan, wid the foro öfwer, som-
nade han. Och ther reste up et stort
wäder på sjön; och the förfylldes, och
woro i stor fara.
24. Tå gingo the til, och wäckte ho-
nom up, sägande: Mästare, Mästare,
wi förgås. Tå stod han up, och näp-
ste wädret och watnets wåg; och så
wände thet igen, och blef stilla.
25. Och han sade til them: Hwar är
eder tro? Men the fruktade, och för-
undrade, sägande emellan sig: Ho må
thenne wara? ty han bjuder både wä-
dren och watnet; och the lyda honom.
26. Och the foro til the Gadareners
ängd, hwilken är twärt öfwer Gali-
leen.
27. Och tå han utgången war af
skeppet på landet, mötte honom en
man utaf staden, hwilken hade haft
djefwulen i lång tid; och han hade inga
kläder på, ej heller blef i husen, utan i
grifter.
28. Tå han såg JEsum, ropade han,
och föll ned fram för honom, och sade
med hög röst: Hwad hafwer jag göra
med tig, JEsu, then högstes Guds
Son? Jag beder tig, at tu icke qwäl-
jer mig.
29. Ty han böd then orene anden,
at han skulle fara ut af mannen; ty
han hade länge plågat honom. Och
han wardt bunden i kädjor, och förwa-
rad i fjättrar, och slet sönder banden,
och wardt drifwen af djefwulen bort
i öknen.
30. Tå frågade JEsus honom, och
sade: Hwad är titt namn? Han
sade: Legio; ty många djeflar woro
inkomne i honom.
31. Och the bådo honom, at han icke
skulle bjuda them fara uti afgrunden.
32. Men ther war en stor swinahjord,
som ther gick och födde sig på berget.
Tå bådo the honom, at han wille til-
städja them fara in i swinen. Och han
tilstadde them thet.
33. Tå foro djeflarne utu menniskan,
och foro in uti swinen; och hjorden
brådstörte sig uti sjön, och förd ränkte sig.
34. Men när the som waktade swinen
sågo hwad ther skedde, flydde the, och
buro tidningen i staden och på bygden.
35. Tå gingo the ut, til at se hwad
ther skedt war, och kommo til JEsum,
och funno mannen, ther djeflarne utaf
farne woro, klädd och wid sina sinnen,
sittande wid JEsu fötter; och wordo
förfärade.
36. Och the som thet sett hade förkun-
nade them theslikes, huruledes then
besatte war helbregda worden.
37. Och hela hopen af the Gadare-
ners omliggande bådo honom, at han
wille fara ifrå them; ty them war en
stor räddhåge påkommen. Tå steg han
til skepps, och for tilbaka igen.
38. Men mannen, ther djeflarne wo-
ro utaf farne, bad honom, at han måtte
blifwa när honom. Men JEsus sände
honom ifrå sig, sägande:
39. Gack uti titt hus igen, och säg ut-
af, huru stora ting Gud med tig gjort
hafwer. Och han gick bort och förkun-
nade öfwer hela staden, huru stora ting
JEsus hade gjort med honom.
40. Och thet begaf sig, tå JEsus kom
igen, undfick honom folket; ty alla
wäntade efter honom.
41. Och si, ther kom en man, som het
Jairus, och war en Öfwerste för Sy-
nagogan: han föll ned för JEsu föt-
ter, bedjande honom, at han wille gå
i hans hus;

42. Ty han hade en enda dotter, wid
tolf år gammal, och hon begynte sjä-
las. Men i wägen, wid han gick tit,
trångde honom folket.
43. Och en qwinna, som blodgång
hade haft i tolf år, och hade förtärt alt
thet hon ägde på läkare, och kunde dock
botas af ingen,
44. Hon gick bak efter, och tog på
hans klädefåll; och strax stillades hen-
nes blodgång.
45. Och JEsus sade: Ho är then, som
tog på mig? Tå the alla nekade, sade
Petrus och the med honom woro:
Måstare, folket tränger tig och omakar
tig, och tu säger: Ho tog på mig?
46. Tå sade JEsus: Någon hafwer
ju tagit på mig; ty jag kände at kraft
gick af mig.
47. Tå qwinnan såg, at thet icke war
lönligt, kom hon skälfwande, och föll
ned för hans fötter, och förkunnade för
alt folket, för hwad saks skul hon hade
tagit på honom, och huruledes hon blef
strax helbregda.
48. Tå sade han til henne: War tröst,
min dotter; tin tro hafwer frälst tig;
gack med frid.
49. Wid han ännu talade, kom en
utaf Öfwerstens hus för Synagogan,
sägande til honom: Tin dotter är död;
gör icke Måstaren omak.
50. Tå JEsus hörde thet ordet, sade
han til pigans fader: Räds icke; utan
tro allenast, och hon warder helbregda.
51. Tå han kom i huset, stadde han
ingen ingå med sig, utan Petrum, Ja-
cobum och Johannem och fadren och
modren til pigan.
52. Men the greto alle, och jämrade
sig öfwer henne. Tå sade han: Grå-
ter icke: pigan är icke död; men hon
sofwer.
53. Tå gjorde the spe af honom, wäl
wetande, at hon war död.
54. Men han dref them alla ut, och
tog henne wid handen, och ropade, sä-
gande: Piga, statt up.
55. Och hennes ande kom igen, och
hon stod strax up; och han böd gifwa
henne mat.
56. Och hennes föräldrar förskräcktes.
Men han böd them, at the ingen säga
skulle hwad ther skedt war.

9. Capitel.

Sedan kallade JEsus tilhopa the tolf,
och gaf them magt och wäld öfwer alla
djeflar, och at the sjukdomar bota
kunde;
2. Och sände them ut til at predika
Guds rike, och göra the sjuka hel-
bregda;
3. Och sade til them: Tager intet med
eder til wägs, icke käpp, eller skräppa,
icke bröd, icke penningar; hafwer ej
heller twå kjortlar.
4. Och i hwad hus J ingån, ther blif-
wer, til thes J dragen tädan.
5. Och hwilka icke anamma eder, så
går ut af then staden, och skudder ock
stoftet af edra fötter, til witnesbörd
öfwer them.
6. Och the gingo ut, och wandrade
omkring i byarne, predikade Evange-
lium, och gjorde helbregda allestädes.
7. Tå fick Herodes Tetrarcha höra alt
thet som bedrefs af honom, och honom
begynte mißhaga; ty thet sades af
somliga, at Johannes war upstånden af
the döda;
8. Af somliga, at Elias war uppen-
barad; af somliga, at någon Prophet
af the gamla war upstånden.
9. Och Herodes sade: Johannem haf-
wer jag halshuggit; men ho är then-
ne, ther jag sådant af hörer? Och han
begärde se honom.
10. Och Apostlarne kommo igen, och
förtälde honom alt thet the gjort ha-
de. Tå tog han them med sig, och gick
affides uti en ödemark, som ligger
wid then staden, som kallas Beth-
saida.
11. Tå folket thet förnam, kommo
the efter honom; och han undfick them,
och talade med them om Guds rike,
och gjorde them helbregda, som thet
behöfde.
12. Men dagen begynte warda fram-
liden. Tå gingo the tolf fram, och sade
til honom: Låt folket ifrå tig, at the

gå uti köpstäderna och nästa bygden, ther the måga gästa, och finna mat; ty wi äre här i ödemarken.

13. Han sade til them: Gifwer I them äta. Tå sade the: Wi hafwe icke flera bröd än fem, och twå fiskar, utan at wi gå bort och köpe mat til alt thetta folket.

14. Och woro the icke långt ifrå femtusende män. Tå sade han til sina Lärjungar: Låter them sätta sig ned, i hwart matskapet femtio.

15. Och the gjorde så, och läto them alla sätta sig ned.

16. Tå tog han the fem bröd och the twå fiskar, uplyfte sina ögon i himmelen, tackade ther öfwer, bröt, och fick Lärjungarna, at the skulle sedan läggat fram för folket.

17. Och the åto alle, och wordo mätte. Sedan wardt uptagit thet som them öfwerlopp, tolf korgar fulla med stycken.

18. Och thet begaf sig, tå han war allena i sina böner, woro ock några hans Lärjungar med honom: them frågade han, och sade: Hwem säger folket mig wara?

19. Tå swarade the och sade: Johannes Döparen; somlige Elias, och somlige, at någon Prophet af the gamla är upstånden.

20. Tå sade han til them: Hwem sägen tå I mig wara? Swarade Petrus och sade: Tu äst Guds Christ.

21. Och han hotade them, och förböd, at the skulle thet någon säga;

22. Och sade: Menniskones Son måste mycket lida, och bortkastas af the Äldsta och öfwersta Presterna och Skriftlärda, och dräpas, och tredje dagen upstå igen.

23. Sade han ock til them alla: Hwilken mig efterfölja wil, han wedersäge sig sielf, och tage sitt kors på sig hwar dag, och följe mig.

24. Ty then som wil behålla sitt lif, han skal mista thet; och ho som mister sitt lif, för min skul, han skal thet behålla.

25. Och hwad kommer thet menniskan til godo, om hon wunne hela werlden, och förtappar sig sielf, eller gör skada på sig sielf?

26. Hwilken som blyges wid mig och mitt ord, wid honom skal ock Menniskones Son blygas, tå han kommer i sin och sin Faders och the heliga Änglars härlighet.

27. Men jag säger eder förwißo, at några äro af them som här stå, the ther icke skola smaka döden, til thes the få se Guds rike.

28. Så begaf thet sig, wid åtta dagar efter theßa orden, at han tog til sig Petrum och Johannem och Jacobum, och gick up på et berg til at bedja.

29. Och wid han bad, wardt hans ansikte förwandladt, och hans klädnad war hwit och skinande.

30. Och si, twå män talade med honom, som woro Moses och Elias;

31. Och syntes i härlighet, och talade om hans afgång, som han fullborda skulle i Jerusalem.

32. Men Petrus, och the med honom woro, förtyngdes af sömn: tå the upwaknade, sågo the hans klarhet och the twå män stå när honom.

33. Och thet begaf sig, tå the gingo ifrå honom, sade Petrus til JEsum: Mästare, oß är godt här wara: låt oß göra tre hyddor, en til dig, och en til Mosen, och en til Eliam; och wißte icke hwad han sade.

34. Och wid han så sade, kom en sky och kringskyggde them; och the wordo förfärade, wid the wordo inwefwade i skyn.

35. Och en röst hördes utu skyn, then ther sade: Thenne är min älskelige Son; honom hörer.

36. Och i thet samma rösten hördes funno the JEsum wara allena. Och the tego, och förkunnade ingen, i the dagar, något af thet the sett hade.

37. Så hände sig dagen ther efter, tå the gingo ned af berget, mötte honom mycket folk.

38. Och si, en man af folket ropade och sade: Mästare, jag beder tig, se til min son; ty han är mitt enda barn.

39. Si, anden begriper honom, och
strax ropar han; och han sliter honom,
så at han fradgas, och han far med
nöd ifrå honom, tå han honom slitit
hafwer.
40. Och jag bad tina Lärjungar, at
the skulle utdrifwa honom; och the
kunde icke.
41. Tå swarade JEsus och sade: O,
tu otrogna och genstörtiga slägte, huru
länge skal jag wara när eder, och lida
eder? Haf tin son hit.
42. Och wid han nu framgick, ref och
slet djefwulen honom. Men JEsus
näpste then orene anden, och gjorde pil=
ten helbregda, och fick honom sin fader
igen.
43. Och alla wordo förskräckte öfwer
Guds härlighet. Tå alla undrade på
alt thet han gjorde, sade han til sina
Lärjungar:
44. Fatter thessa ord uti edra öron;
ty thet skal ske, Menniskones Son war=
der öfwerantwardad i menniskors hän=
der.
45. Men the förstodo icke thetta ordet,
och thet war fördoldt för them, at the
thet icke kunde förstå; och the fruktade
at fråga honom om thet ordet.
46. Och kom ibland them en tanke,
hwilken thera skulle störst wara.
47. Tå JEsus säg theras hjertas tan=
kar, tog han et barn, och ställde thet
när sig,
48. Och sade til them: Hwilken som
anammar thetta barnet i mitt namn
han anammar mig, och then mig anam=
mar, han anammar honom, som mig
sändt hafwer; men then ther minst är
ibland eder alla, han skal wara störst.
49. Tå swarade Johannes och sade:
Mästare, wi sågo en, som utdref djeflar
under titt namn, och wi förbödo ho=
nom thet, efter thet han icke följer med
oss.
50. Sade JEsus til honom: Förbju=
der honom icke; ty then ther icke mot
oss är, han är med oss.
51. Och thet begaf sig, tå tiden full=
bordad war, at han skulle hädan tagen
warda, wände han sitt ansikte til at
fara åt Jerusalem.
52. Och han sände bud fram för sig:
the gingo, och kommo in til en stad,
som the Samariter uti bodde, at the
skulle reda för honom.
53. Och the undfingo honom icke; ty
han hade wändt sitt ansikte til at dra=
ga til Jerusalem.
54. Tå hans Lärjungar, Jacobus och
Johannes, thet sågo, sade the: HErre,
wil tu, så wilje wi säga, at eld måtte
komma ned af himmelen och förtära
them, såsom ock Elias gjorde?
55. Men JEsus wände sig om, och
näpste them, sägande: I weten icke
hwars andas I ären.
56. Ty Menniskones Son är icke kom=
men til at förderfwa menniskornas sjä=
lar, utan til at frälsa them. Och the
gingo tädan uti en annan by.
57. Och thet begaf sig wid the gingo
på wägen, sade en til honom: Jag
wil följa tig hwart tu går, HErre.
58. Sade JEsus til honom: Räf=
warne hafwa kulor, och foglarne un=
der himmelen nästen; men Menniskko=
nes Son hafwer icke, ther han kan luta
sitt hufwud til.
59. Men han sade til en *annan*: Följ
mig. Tå sade han: HErre, låt mig
först gå bort och begrafwa min fader.
60. Tå sade JEsus til honom: Låt
the döda begrafwa sina döda; men tu,
gack och förkunna Guds rike.
61. En annan sade: HErre, jag
wil följa tig; men låt mig först gå och
skilja mig ifrå them som i mitt hus äro.
62. Sade JEsus til honom: Hwilken
som sätter sin hand til plogen, och ser
tilbaka, han är icke beqwäm til Guds
rike.

10. Capitel.

Sedan skickade HErren andra sjuttio,
och sände them twå och twå fram för
sig i alla städer och rum, tit han kom=
ma wille.
2. Och sade til them: Säden är stor;
men arbetarena äro få: beder förthen=
skul sädens HErre, at han utsänder
arbetare i sin säd.

3. Går; si, jag sänder eder såsom lamm ibland ulfwar.
4. Bärer ingen säck, ej heller skräppa, ej heller skor, och helser ingen i wägen.
5. Uti hwad hus J kommen, säger först: Frid ware thetta hus!
6. Och om ther någon är fridens barn, så skal eder frid blifwa på honom; hwar ock icke, så kommer han til eder igen.
7. Uti thet samma hus blifwer: äter och dricker hwad eder föresättes; ty arbetaren är sin lön wärd. Går icke utu hus i hus.
8. Och uti hwad stad J kommen, och the anamma eder, äter hwad eder föresättes.
9. Och görer the siuka helbregda, som ther äro, och säger til them: Guds rike är kommit hardt när eder.
10. Uti hwad stad J kommen, och the icke anamma eder, så går ut på hans gator, och säger:
11. Thet stoft som lådde wid oß af eder stad, skake wi af på eder: dock skolen J weta, at Guds rike war kommit hardt när eder.
12. Jag säger eder, at Sodome skal drägeligare warda på then dagen, än then staden.
13. We tig, Chorazin, we tig, Bethsaida; ty hade sådana krafter warit gjorda uti Tyro och Sidon, som the gjorda äro uti eder, länge sedan hade the suttit uti säck och aska, och gjort syndabättring.
14. Dock skal Tyro och Sidoni drägeligare warda på domedag än eder.
15. Och tu Capernaum, som uphäfwen äst alt in til himmelen, tu skal nederstörtad warda til helfwete.
16. Hwilken eder hörer, han hörer mig, och then eder föraktar, han föraktar mig; men then mig föraktar, han föraktar honom, som mig sändt hafwer.
17. Men the siuttio kommo igen med glädje, och sade: HErre, djeflarne äro oß ock underdånige i titt namn.
18. Tå sade han til them: Jag såg Satan falla ned af himmelen, såsom en ljungeld.
19. Si, jag hafwer gifwit eder magt at trampa på ormar och skorpioner, och öfwer all fiendens kraft; och eder skal intet warda skadande.
20. Dock fröjder eder icke ther af, at andarne äro eder underdånige; utan fröjder eder, at edra namn äro skrifna i himmelen.
21. J samma stunden fröjdade sig JEsus i andan, och sade: Jag prisar tig, Fader, himmelens och jordens HErre, at tu hafwer thetta fördolt för the wisa och kloka, och hafwer thet uppenbarat för the såkunniga; ja, Fader, ty så hafwer warit behageligt för tig.
22. All ting äro mig antwardade af min Fader; och ingen wet ho Sonen är, utan Fadren, och ho Fadren är, utan Sonen, och then som Sonen wil thet uppenbara.
23. Och han wände sig om til sina Lärjungar affsides, och sade: Salige äro the ögon, som se thet J sen;
24. Ty jag säger eder: Många Propheter och Konungar åstundade se thet J sen, och fingo dock icke set, och höra thet J hören, och fingo dock icke hörat.
25. Och si, en Lagklok stod up, och frestade honom, sägande: Mästare, hwad skal jag göra, at jag må få ewinnerligt lif?
26. Tå sade han til honom: Hwad är skrifwit i lagen? Huru läser tu?
27. Swarade han och sade: Tu skal älska tin HErra Gud af alt titt hjerta, och af all tin själ, och af alla tina krafter, och af all tin håg, och tin nästa som tig sjelf.
28. Tå sade han til honom: Rätteligen swarade tu; gör thet, så får tu lefwa.
29. Tå wille han göra sig sjelf rättfärdig, och sade til JEsum: Hwilken är tå min nästa?
30. Tå swarade JEsus och sade: En man for ned af Jerusalem til Jericho, och kom i röfware-händer: och the klädde af honom, och sargade honom, och gingo tädan, och läto honom ligga halfdöd.

31. Så hände sig, at en Prest for neder åt samma wägen, och tå han fick se honom, gick han fram om honom.

32. Sammalunda ock en Levit, tå han kom til thet samma rummet, gick han fram, och såg på honom, och gick sedan fram om honom.

33. Men en Samaritan reste samma wägen, och kom til honom; och när han såg honom, warkunnade han sig öfwer honom,

34. Och gick til, och förbandt hans sår, och göt ther olja och win in, och laden på sin ök, och förde honom til herberget, och skötte honom.

35. Then andra dagen for han tädan, och tog fram twå penningar, och gaf wärden, och sade til honom: Sköt honom, och hwad tu mer kostar på honom, wil jag betala tig, när jag kommer igen.

36. Hwilken af thessa tre synes tig nu hafwa warit hans nästa, som för röfwarena kommen war?

37. Sade han: Then som bewiste honom barmhertighet. Tå sade JEsus til honom: Gack, och gör tu sammaledes.

38. Men thet begaf sig, tå the wandrade, gick han uti en liten stad; och en qwinna, benämnd Martha, undfick honom uti sitt hus.

39. Och hon hade en syster, benämnd Maria: hon satte sig wid JEsu fötter, och hörde hans ord.

40. Men Martha bekymrades med idkelig tjenst. Hon gick fram och sade: HErre, sköter tu intet ther om, at min syster låter mig tjena allena? Så säg henne nu, at hon hjelper mig.

41. Swarade JEsus och sade til henne: Martha, Martha, tu hafwer omsorg och bekymmer om mångahanda;

42. Men et är nödtorftigt. Maria hafwer utkorat then goda delen, hwilken henne icke skal ifrå tagas.

11. Capitel.

Och thet begaf sig, at han bad uti et rum. Tå han wände igen, sade en af hans Lärjungar til honom: HErre, lär oss bedja, såsom ock Johannes lärde sina Lärjungar.

2. Tå sade han til them: När I beden, säger så: Fader wår, som äst i himlen! Helgadt warde titt namn. Tilkomme titt rike. Ske tin wilje, såsom i himmelen, så ock på jorden.

3. Gif oss altid wårt dageliga bröd.

4. Och förlåt oss wåra synder; ty ock wi förlåte alla, som oss skyldige äro. Och inled oss icke i frestelse; utan fräls oss ifrån ondo.

5. Och sade han til them: Hwilken är ibland eder, som hafwer en wän, och han går til honom om midnattstid, och säger til honom: Käre wän, låna mig tre bröd;

6. Ty min wän är kommen til mig, wägfarande, och jag hafwer intet lägga för honom.

7. Och then som innanföre är, swarar, och säger: Gör mig icke omak; dören är nu stängd, och mina barn äro med mig i säng; jag kan icke stå up, och få tig thet.

8. Jag säger eder: Om han än icke upstår, och får honom thet, therföre at han är hans wän; likwäl therföre at han så trägen är, står han up, och får honom så mycket han behöfwer.

9. Så säger ock jag eder: Beder, och eder skal gifwit warda; söker, och I skolen finna; klapper, och eder skal warda uplåtit.

10. Ty then ther beder, han får, och then ther söker han finner, och then ther klappar, honom warder uplåtit.

11. Hwilken ibland eder är then fader, om hans son begär bröd af honom, som gifwer honom en sten? Eller om han begär fisk, män han gifwa honom en orm för fisk?

12. Eller, om han begär ägg, män han få honom en skorpion?

13. Kunnen nu I, som onde ären, gifwa edra barn goda gåfwor, huru mycket mer skal eder himmelske Fader gifwa then Heliga Anda them, som bedja honom?

14. Och han utdref en djefwul, som

war en dumme. Och när djefwulen war utdrifwen, talade dummen; och folket förundrade sig.

15. Men somlige af them sade: Han utdrifwer djeflar med Beelzebub, djeflarnas öfwerste.

16. Och somlige frestade honom, begärande af honom tekn af himmelen.

17. Men efter han wißte theras tankar, sade han til them: Hwart och et rike, som söndrar sig emot sig sjelft, thet warder förödt, och hus faller på hus.

18. Är ock nu Satan söndrad emot sig sjelf, huru warder tå hans rike ståndande, efter I sägen, at jag utdrifwer djeflar med Beelzebub?

19. Men om jag utdrifwer djeflar med Beelzebub, med hwem drifwa tå edra barn them ut? Therföre skola the wara edra domare.

20. Men om jag utdrifwer djeflar med Guds finger, så är ju Guds rike kommit til eder.

21. Tå en stark bewäpnad bewarar sitt hus, så blifwer thet i frid, som han äger:

22. Men ther en starkare tilkommer, och öfwerwinner honom, tager han bort alla hans wapen, ther han tröstade uppå, och skiftar hans rof.

23. Then icke med mig är, han är emot mig; och then icke församlar med mig, han förskingrar.

24. När then orene anden, går ut af menniskan, wandrar han omkring torra platser, söker efter hwila, och finner ingen. Tå säger han: Jag wil komma igen uti mitt hus, ther jag utgick.

25. Och när han kommer, finner han thet rent sopadt och wäl prydt.

26. Tå går han åstad, och tager til sig sju andra andar, som skadeligare äro än han; och the gå ther in, och bo ther: och then menniskans sista warder wärre än thet första.

27. Och thet begaf sig, tå han thetta sade, hof en qwinna sin röst up ibland folket, och sade til honom: Salig är then qweden, som tig burit hafwer, och the spenar, som tu diat hafwer.

28. Men han sade: Ja, salige äro the, som höra Guds ord, och gömma thet.

29. Tå folket trängdes in til, begynte han säga: Thetta är et ondt slägte: the begära tekn, och tekn skal them icke gifwit warda, utan Jone Prophetens tekn.

30. Ty såsom Jonas war the Nineviter et tekn, så skal ock Menniskones Son wara thetta slägtet.

31. Drottningen af Söderlanden skal upstå på domen med the män af thetta slägtet, och skal fördöma them; ty hon kom ifrå werldens ända, til at höra Salomons wisdom; och si, här är mer än Salomon.

32. The Ninevitiske män skola upstå på domen med thetta slägtet, och skola fördöma thet; ty the gjorde bättring efter Jone predikan; och si, här är mer än Jonas.

33. Ingen uptänder et ljus, och sätter thet uti något hemligt rum, eller under en skäppa, utan på ljusastaken, at the som inkomma, skola få se af ljuset.

34. Ögat är kroppens ljus: när nu titt öga är enfaldigt, så warder ock hela tin kropp ljus: är thet ock argt, så warder ock tin kropp mörk.

35. Therföre se til, at ljuset, som i tig är, icke warder mörker.

36. Om nu tin kropp är allsammans ljus, och hafwer ingen del af mörkret, så warder han fulleligen ljus, och uplyser tig såsom en klar ljungeld.

37. Och wid han talade, bad honom en Pharisee, at han skulle få sig mat med honom. Tå gick han in med honom, och satte sig til bords.

38. Men tå Phariseen såg, at han icke twådde sig, förr än han gick til bords, förundrade han sig.

39. Tå sade HErren til honom: I Phariseer gören rent thet som utwärtes är på dryckekaret och fatet, och thet inwärtes är i eder, är fullt med rof och ondska.

40. I dårar, then som gjorde thet utwärtes är, hafwer han ock icke gjort thet inwärtes är?

41. Dock gifwer almosa af thet I haf-
wen; och si, så är eder all ting rent.
42. Men we eder, Phariseer; ty I
gören tionde af mynta och ruta och
allahanda kål; och domen och Guds
kärlek låten I blifwa tilbaka. Ja, man
måste thetta göra, och dock thet andra
icke låta.
43. We eder, Phariseer; ty I sitten
gerna främst i Synagogorna, och wil-
jen helsade warda på torgen.
44. We eder, Skriftlärde och Phari-
seer, I skrymtare; ty I ären såsom the
grifter, som intet synas, ther folket går
uppå, och wet ther intet af.
45. Tå swarade en af the Lagkloka och
sade til honom: Mästare, tu försmå-
dar ock oß med theßa orden.
46. Tå sade han: We ock eder, I Lag-
kloke; ty I läggen bördor på menni-
skorna, hwilka the icke draga kunna;
och I tagen icke sielfwe på bördorna
med et edert finger.
47. We eder, I som byggen the Pro-
pheters grifter; men edra fäder slogo
them ihjäl.
48. Sannerligen, I betygen, at I häl-
len ther af, som edra fäder gjort haf-
wa; ty the slogo them ihjäl, och I byg-
gen theras grifter up.
49. Therföre säger ock Guds wisdom:
Jag skal sända til them Propheter och
Apostlar, och af them skola the några
döda och förfölja;
50. På thet at af thetta slägtet skal
utkräfdt warda alla Propheters blod,
som utgjutit är sedan werlden war
skapad,
51. Ifrån Abels blod in til Zacharie
blod, som förgjordes emellan altaret
och templet. Wißerligen, säger jag eder,
warder thet utkräfdt af thetta slägtet.
52. We eder, I Lagkloke; ty I haf-
wen fått nyckelen til förståndet: sielf-
we gån I intet in, och förwägren them,
som ingå wilja.
53. När han nu thetta sade til them,
begynte the Lagkloke och Phariseer gå
hårdt åt honom, och listeligen fråga ho-
nom om många stycken med försåt,
54. Sökande efter, at the något weta
kunde af hans mun, ther the måtte an-
klaga honom före.

12. Capitel.

När nu församladt wardt otaligt
mycket folk, så at the trampade på
hwar annan, begynte han säga til sina
Lärjungar: Först, tager eder wara
för the Phariseers surdeg, som är
skrymteri.
2. Ty intet är fördoldt, som icke war-
der uppenbaradt, och intet lönligt, som
icke upkommer.
3. Therföre, hwad I sagt hafwen i
mörkret, thet skal warda hördt i ljuset,
och thet I talat hafwen i örat i kam-
rarna, thet skal predikadt warda ofwan
på taken.
4. Men jag säger eder, mine wänner:
Rädens icke för them, som döda krop-
pen, och sedan hafwa the intet hwad
the mer göra kunna.
5. Men jag wil wisa eder, hwem I
skolen rädas: Rädens honom, som se-
dan han dödat hafwer, hafwer han
ock magt at bortkasta til helfwete; ja,
säger jag eder, honom rädens.
6. Köpas icke fem sparfwar för twå
små penningar? Och en af them är
icke förgäten för Gudi.
7. Ja, edra hufwudhår äro ock alla
räknade. Therföre frukter eder intet;
I ären bättre än många sparfwar.
8. Men jag säger eder: Hwilken mig
bekänner för menniskor, honom skal
ock Menniskones Son bekänna in för
Guds Änglar.
9. Men then mig nekar för menni-
skor, han skal ock nekad warda för
Guds Änglar.
10. Och then ther talar et ord emot
Menniskones Son, thet skal warda ho-
nom förlåtit; men then som hädar
then Heliga Anda, thet skal icke för-
låtas.
11. När the nu draga eder fram i
Synagogorna, och för Öfwerheten och
för the wäldiga, hafwer ingen omsorg
hwad och huruledes I swara, eller
hwad I säga skolen;
12. Ty then Helige Ande skal lära

eder i samma stunden hwad J säga skolen;
13. Tå sade en af folket til honom: Mästare, säg min broder, at han byter med mig arfwedelen.
14. Sade han til honom: Menniska, ho hafwer skickat mig til domare, eller skiftare öfwer eder?
15. Och han sade til them: Ser til, och tager eder wara för girighet; ty en menniskas lif hänger icke therpå at hon många ägodelar hafwer.
16. Och sade han en liknelse til them, sägande: Thet war en rik man, hwilkens åker bar frukt nog.
17. Tå tänkte han wid sig sielf, sägande: Hwad skal jag göra? ty jag hafwer icke ther jag kan lägga min frukt uti;
18. Och sade: Thetta wil jag göra: Jag wil rifwa omkull mina lador, och bygga up större, och tit wil jag församla alt thet mig wäxt är, och mina ägodelar;
19. Och säga til min siäl: Siäl, tu hafwer mycket godt förwaradt in til många år; gör tig goda dagar, ät, drick, war glad.
20. Men Gud sade til honom: Tu dåre, i thenna natt skal man kalla tin siäl ifrå tig: ho skal tå få thet tu tilredt hafwer?
21. Altså går thet ock honom, som sig församlar ägodelar, och icke är rik för Gudi.
22. Och han sade til sina Lärjungar: Therföre säger jag eder: Hafwer icke omsorg för edert lif, hwad J äta skolen, eller för eder kropp, hwad J skolen kläda eder med.
23. Lifwet är mer än maten, och kroppen mer än kläderne.
24. Ser på korparna; ty the så intet, ej heller upskära: the hafwa hwarken källare eller lada; och Gud föder them: huru mycket ären J bättre än foglarne?
25. Hwilken af eder kan med sin omsorg föröka til sin wäxt en aln?
26. Kunnen J nu icke thet som minst är, hwarföre hafwen J tå omsorg för thet andra?
27. Ser på liljorna, huru the wäxa: the arbeta intet, och ej heller spinna; men jag säger eder: Icke Salomon, i all sin härlighet, war så klädd, som en af them.
28. Efter nu Gud så kläder gräset, som i dag wäxer på marken, och i morgon kastas i ugnen; huru mycket mer skal han kläda eder, J klentrogne?
29. Therföre fråger ock J icke efter, hwad J skolen äta, eller dricka, och farer icke i höjden.
30. Ty efter alt thetta söka hedningarne i werlden; men eder Fader wet wäl, at J sådant behöfwen.
31. Utan söker hellre efter Guds rike, så faller eder alt thetta til.
32. Frukta tig icke, tu klena hjord; ty eder Faders goda wilje är så, at han wil gifwa eder riket.
33. Säljer hwad J hafwen, och gifwer almosa: görer eder säckar, som icke föråldras, en skatt, som aldrig minskas i himmelen, ther tjufwen aldrig tilkommer, ej heller någon mal förderfwar.
34. Ty ther eder skatt är, ther blifwer ock edert hjerta.
35. Låter edra länder wara omgjordade, och edert ljus brinnande.
36. Och warer J the menniskor like, som wänta sin herre, tå han igenkomma skal ifrå bröllopet, at när han kommer och klappar, låta the honom strax up.
37. Salige äro the tjenare, hwilka herren finner wakande, tå han kommer. Sannerligen säger jag eder: Han skal upskörta sig, och låta them sitta til bords, och han skal tå gå och tjena them.
38. Och om han kommer uti then andra wäkten, och uti then tredje wäkten, och finner så, salige äro the tjenare.
39. Men thetta skolen J weta, at om husbonden wißte på hwad stund tjufwen komma skulle, förwißo wakade han, och icke tilstadde upbryta sitt hus.
40. Therföre warer ock J redo; ty then stund J icke tänken, skal Menniskones Son komma.

41. Tå sade Petrus til honom: HERre, säger tu til oß thenna liknelsen, eller ock til alla?
42. Tå sade HERren: Hwar finner man en trogen och snäll skaffare, then hans herre sätter öfwer sitt tjenstefolk, at han them i rättan tid gifwer hwad them behörer?
43. Salig är then tjenaren, then herren finner så göra, tå han kommer.
44. Sannerligen säger jag eder, han skal sätta honom öfwer alt thet han äger.
45. Men om then tjenaren sade i sitt hjerta: Min herre dröjer fast at komma igen; och begynte slå tjenarena och tjenarinnorna, och äta och dricka, och warda drucken:
46. Så kommer then tjenarens herre, på then dagen han thet sig icke förmodar, och på then stunden then han icke wet; och skal hugga honom i stycken, och skal sätta hans lott med the otrogna.
47. Men then tjenaren, som wißte sin herres wilja, och icke beredde sig, och icke gjorde efter hans wilja, han skal lida mycket hugg.
48. Men then ther icke wißte, och gjorde dock thet som hugg wärdt war, han skal få hugg lida; ty then som mycket gifwit är, af honom skal mycket warda utkrafdt; och hwem mycket befaldt är, af honom skal warda mycket åskadt.
49. Jag är kommen til at uptända en eld på jorden; och hwad wil jag hellre, än at han allaredan brunne?
50. Men jag måste med en döpelse döpas; och huru ängslas jag, til thes han fullbordad warder?
51. Menen I, at jag är kommen til at sända frid på jorden? Nej, säger jag eder, utan wißerligen twedrägt.
52. Ty här efter skola fem wara skiljaktige uti et hus, tre emot twå, och twå mot tre.
53. Fadren skal wara emot sonen, och sonen emot fadren; modren emot dottren, och dottren emot modren; swäran emot sin sonhustru, och sonhustrun emot sin swära.
54. Sade han ock til folket: När I sån se en sky upgå wäster ut, strax sägen I: Regn kommer; och thet sker så.
55. Och när I sen sunnanwäder blåsa, sägen I: Thet blifwer warmt; och thet sker så.
56. I skrymtare, himmelens och jordens skepelse kunnen I bepröfwa; hwi pröfwen I icke tå thenna tiden?
57. Hwi dömen I icke ock utaf eder sielfwa hwad rätt är?
58. När tu nu går med tin trätobroder til öfwersten, så winlägg tig i wägen, at tu blifwer honom fri; at han til äfwentyrs icke drager tig fram för domaren, och domaren antwardar tig stockmästaren, och stockmästaren kastar tig i fängelset.
59. Jag säger tig: Tu warder ther icke utkommande, til thes tu betalat hafwer then yttersta skärfwen.

13. Capitel.

På samma tid woro ther några tilstädes, som bådade honom om the Galileer, hwilkas blod Pilatus hade blandat med theras offer.
2. Tå swarade JEsus och sade til them: Menen I, at theße Galileer woro syndare för alla Galileer, efter the sådant ledo?
3. Nej, säger jag eder; utan om I icke bättren eder, skolen I alle *sammalunda* förgås.
4. Eller the aderton, som tornet i Siloa föll uppå, och drap them, menen I, at the brottslige woro för alla menniskor som bo i Jerusalem?
5. Nej, säger jag eder; utan om I icke bättren eder, skolen I alle sammalunda förgås.
6. Sade han ock thenna liknelsen: En man hade et fikonaträ planteradt i sin wingård, och han kom och sökte frukt ther på, och fann ingen.
7. Tå sade han til wingårdsmannen: Si, nu i tre år hafwer jag kommit, och sökt frukt på thetta fikonaträ, och jag finner ingen: hugg thet bort; hwar efter skal thet förhindra jorden?

8. Han swarade och sade til honom: Herre, låt thet stå ännu i thetta året, så länge jag gräfwer omkring thet, och göder thet:

9. Om thet så kunde bära frukt: hwar ock icke, så hugg thet sedan bort.

10. Och han lärde om Sabbathen uti en Synagoga.

11. Och si, ther war en qwinna, som hade haft krankhetens anda i aderton år, och war krumpen, och förmådde icke uplyfta hufwudet.

12. När JEsus såg henne, kallade han henne til sig, och sade til henne: Qwinna, war fri af tin krankhet.

13. Och han lade händerna på henne; och strax reste hon sig up, och prisade Gud.

14. Tå swarade öfwersten för Synagogan, och war wred, at JEsus helade på Sabbathen, och sade til folket: Sex dagar äro ther I mågen arbeta på: kommer på them och låter hela eder; icke på Sabbathen.

15. Tå swarade HERren honom och sade: Tu skrymtare, löser icke hwar och en af eder om Sabbathen sin oxe eller åsna ifrå krubban, och leder bort at watna?

16. Måtte man tå icke lösa af thetta bandet, på Sabbathen, thenna Abrahams dotter, hwilken Satan bundit hafwer, si, nu i aderton år?

17. Och tå han thetta sade, skämde sig alle som honom emot stått hade, och alt folket gladde sig af the härliga gerningar som gjordes af honom.

18. Så sade han tå: Hwem är Guds rike likt? Och wid hwad skal jag likna thet?

19. Thet är likt wid et senapskorn, som en man tog och sådde i sin örtagård; och thet wäxte, och blef et stort trä, och foglarne under himmelen bodde på thes qwistar.

20. Och åter sade han: Wid hwad skal jag likna Guds rike?

21. Thet är likt en surdeg, hwilken en qwinna tog och lade in uti tre skäppor mjöl, til thes thet surnade altsammans.

22. Och han gick genom städer och byar, och lärde, och tog wägen åt Jerusalem.

23. Och en sade til honom: HERre, äro the ock få, som warda salige? Tå sade han til them:

24. Winlägger eder ther om, at I kunnen ingå igenom then trånga porten; ty många, säger jag eder, skola söka ther efter at the måga inkomma, och skola dock icke kunna.

25. Sedan husbonden hafwer upstått, och låtit dören igen, och I begynnen stå ute och bulta på dören, sägande: Herre, herre, låt up för oß, och han swarar, och säger til eder: Jag wet intet af eder hwadan I ären;

26. Tå skolen I begynna säga: Wi hafwe ätit och druckit med tig, och tu hafwer lärt på wåra gator.

27. Och han skal säga: Jag säger eder, jag wet intet af eder hwadan I ären; gån ifrå mig alle, I ogerningsmän.

28. Och ther skal wara gråt och tandagnißlan, när I fån se Abraham, Isaac och Jacob och alla Propheterna i Guds rike, och eder utdrifwas.

29. Och the skola komma ifrån östan och wästan och nordan och sunnan, och skola sitta til bords i Guds rike.

30. Och si, thet äro några ytterste, som skola warda the främste, och några främste, som skola warda the ytterste.

31. Samma dag gingo några Phariseer fram, och sade til honom: Skynda tig och gack hädan; ty Herodes wil dräpa tig.

32. Tå sade han til them: Går och säger then räfwen: Si, jag utdrifwer djeflar, och helar i dag och i morgon; och tredje dagen warder thet ändadt med mig.

33. Dock likwäl måste jag ännu wandra i dag och i morgon och öfwermorgon; ty thet kan icke wara, at en Prophet förgås annorstädes än i Jerusalem.

34. Jerusalem, Jerusalem, tu som dräper Propheterna, och stenar them som sändas til tig, huru ofta wille jag församla tina barn, lika wißt som fog-

len sitt näste under sina wingar, och I
willen icke?

35. Si, edert hus skal warda eder
öde; och säger jag eder, at I skolen
icke se mig, til thes tiden kommer, at I
warden sägande: Wälsignad är han,
som kommer i HErrans namn.

14. Capitel.

Och thet hände sig, at han kom uti en
mans hus, som war en öfwerste för
the Phariseer, om en Sabbath, til at
få sig mat; och the waktade på honom.

2. Och si, en wattusiktig menniska
war ther för honom.

3. Tå swarade JEsus och sade til the
Lagkloka och Phariseer: Må man nå-
gon hela om Sabbathen?

4. Och the tego. Men han tog ho-
nom til sig, och gjorde honom helbreg-
da, och lät gån.

5. Och han swarade, sägande til them:
Hwilkens eder åsna, eller oxe faller
uti brunnen, och går han icke strax til
at draga honom ut om Sabbathsda-
gen?

6. Och the kunde intet swara honom
ther til.

7. Tå sade han ock til them som bud-
ne woro en liknelse, märkande huru
the sökte efter at sitta främst, sägande
til them:

8. När tu blifwer buden af någon til
bröllop, så sätt tig icke i främsta rum-
met, at icke til äfwentyrs någon kom-
mer, som buden är af honom, och är
ärligare än tu.

9. Och tå kommer han, som både tig
och honom budit hafwer, och säger til
tig: Gif thenne rum; och tå måste tu
med blygd begynna sitta ned bättre.

10. Utan hellre, när tu warder buden,
gack och sätt tig i ytterstа rummet,
at tå han kommer, som tig budit haf-
wer, må han säga til tig: Min wän,
sitt up bättre; och tå sker tig heder för
them som ther med tig til bords sitta.

11. Ty hwar och en som uphöjer sig,
han skal warda förnedrad; och then sig
förnedrar, han skal warda uphöjd.

12. Sade han ock theslikes til honom,
som honom budit hade: När tu gör
middagsmåltid, eller nattward, bjud
icke tina wänner, eller tina bröder, eller
tina fränder, eller tina grannar, som
rike äro; at the icke bjuda tig igen,
och löna tig tin wälgerning.

13. Utan hellre, tå tu gör gästabud,
kalla the fattiga, sjuka, halta, blinda.

14. Och salig äst tu; ty the förmå
icke löna tig igen; men tig warder igen
lönt i the rättfärdigas upständelse.

15. Men tå en af them som wid bor-
det sutto thetta hörde, sade han til ho-
nom: Salig är then, som äter bröd i
Guds rike.

16. Tå sade han til honom: En man
hade tilredt en stor nattward, och böd
många;

17. Och utsände sin tjenare then stund
nattwarden skulle stå, at han skulle
säga them som budne woro: Kom-
mer; ty all ting äro nu redo.

18. Och the begynte allesammans ur-
säkta sig. Then förste sade til honom:
Jag hafwer köpt et jordagods, och jag
måste gå ut och bese thet; jag beder tig,
gör min ursäkt.

19. Och then andre sade: Jag haf-
wer köpt fem par oxar, och jag måste
gå bort och försöka them; jag beder
tig, gör min ursäkt.

20. Och then tredje sade: Jag hafwer
tagit mig hustru, och therföre kan jag
icke komma.

21. Och tjenaren kom, och sade sin
herre alt thetta igen. Tå wardt hus-
bonden wred, och sade til sin tjenare:
Gack snarligen ut på gator och grän-
der i staden, och the fattiga och krymp-
lingar, halta och blinda haf här in.

22. Och tjenaren sade: Herre, jag
hafwer gjort som tu böd; och här är
ännu rum.

23. Tå sade herren til tjenaren: Gack
ut på wägar och gårdar, och nödga
them at komma här in, på thet at mitt
hus måtte warda fullt.

24. Ty jag säger eder, at ingen af the
män som budne woro skal smaka min
nattward.

25. Och gick mycket folk med honom.

Och han wände sig om, och sade til them:

26. Hwilken som kommer til mig, och icke hatar sin fader och moder och hustru och barn och bröder och systrar, och ther til sitt eget lif, han kan icke wara min Lärjunge.

27. Och hwilken som icke bär sitt kors, och följer mig, han kan icke wara min Lärjunge.

28. Hwilken är then af eder, som wil bygga et torn, och icke först sitter och öfwerlägger kostnaden, om han hafwer thet han behöfwer til at fullborda thet med?

29. At tå han hafwer lagt grundwalen, och icke kan fullborda thet, alla the som få set, icke skola begynna göra spe af honom,

30. Och säga: Thenne mannen hafwer begynt bygga, och förmådde icke fullbordat.

31. Eller hwad Konung wil gifwa sig til örligs, och strida mot en annan Konung, sitter han icke först och tänker, om han förmår med tiotusende möta honom, som kommer emot honom med tjugutusende.

32. Annars, medan han ännu långt borta är, sänder han bådskap til honom, och beder om frid.

33. Sammalunda, hwar och en af eder, som icke wedersakar alt thet han äger, han kan icke wara min Lärjunge.

34. Saltet är godt; men om saltet mister sin sälta, med hwad skal man salta?

35. Thet är hwarken nyttigt i jorden, eller i gödslen; utan man kastar thet bort. Then ther öron hafwer til at höra, han höre.

15. Capitel.

Och til honom gingo allehanda Publicaner och syndare, at the måtte höra honom.

2. Och the Phariseer och Skriftlärde knorrade, och sade: Thenne undfår syndare, och äter med them.

3. Tå sade han til them thenna liknelsen, sägande:

4. Hwilken är then man ibland eder, som hafwer hundrade får, och om han tappar bort et af them, låter han icke the nio och niotio uti öknen, och går efter thet som borta är, til thes han finner thet?

5. Och tå han hafwer thet funnit, lägger han thet på sina axlar med glädje.

6. Och när han kommer hem i sitt hus, kallar han tilhopa sina wänner och grannar, och säger til them: Glädjens med mig; ty jag hafwer funnit mitt får, som borttappadt war.

7. Jag säger eder, at sammalunda warder ock glädje i himmelen öfwer en syndare, then sig bättrar, mer än öfwer nio och niotio rättfärdiga, som ingen bättring behöfwa.

8. Eller hwad qwinna är, som hafwer tio penningar, om hon borttappar en af them, tänder hon icke up ljus, och sopar huset, och söker granneligen, til thes hon finner honom?

9. Och tå hon funnit hafwer, kallar hon tilhopa sina wänner och grannqwinnor, och säger: Glädjens med mig; ty jag hafwer funnit min penning, som jag tappat hade.

10. Sammalunda säger jag eder, warder glädje för Guds Änglar öfwer en syndare som sig bättrar.

11. Och han sade: En man hade twå söner.

12. Och then yngre af them sade til fadren: Fader, få mig then parten af ägodelarna, som mig tilkommer. Och han bytte ägodelarna them emellan.

13. Och icke många dagar ther efter, tå then yngre sonen hade lagt alla sina ting tilhopa, for han långt bort i främmande land, och ther förfor han sina ägodelar, och lefde öfwerflödigt.

14. Och sedan han alt förtärt hade, wardt en stor hunger i thet landet. Och han begynte lida nöd,

15. Och gick bort och gaf sig til en borgare ther i landet; och han sände honom til sin afwelsgård, at han skulle sköta hans swin.

16. Tå begärde han upfylla sin buk

med draf, ther swinen med föddes; och honom gaf ingen.
17. Tå besinnade han sig sielf, och sade: Huru många min faders legodrångar hafwa bröd nog, och jag förgås här i hunger.
18. Jag wil stå up, och gå til min fader, och säga til honom: Fader, jag hafwer syndat i himmelen och för tig.
19. Jag är icke nu wärd kallas tin son; gör mig såsom en af tina legodrångar.
20. Och så stod han up, och kom til sin fader. Och tå han ännu långt ifrå war, såg honom hans fader, och begynte warkunna sig öfwer honom, och lopp emot honom, föll honom om halsen, ock kyßte honom.
21. Och sonen sade til honom: Fader, jag hafwer syndat i himmmelen och för tig, och är icke wärd här efter kallas tin son.
22. Tå sade fadren til sina tjenare: Bärer fram then yppersta klädningen, och kläder honom ther uti, och får honom en ring på hans hand, och skor på hans fötter.
23. Och hafwer hit then gödda kalfwen, och slagter honom: wi wilje äta, och göra oß glada;
24. Ty thenne min son war död, och hafwer fått lif igen: han war borttappad, och är funnen igen. Och the begynte göra sig glada.
25. Men then äldre hans son war ute på marken. Och när han kom, och nalkades huset, hörde han sjungas och dansas;
26. Och kallade en af sina tjenare, och frågade honom hwad thet war.
27. Tå sade han til honom: Tin broder är kommen, och tin fader lät slagta then gödda kalfwen, at han hafwer honom helbregda igen.
28. Tå wardt han wred, och wille icke gå in. Tå gick hans fader ut och bad honom.
29. Swarade han och sade til fadren: Si, jag tjenar tig i så många år, och hafwer aldrig gått af titt bud, och tu gaf mig aldrig et kid, at jag måtte göra mig glad med mina wänner.
30. Men sedan thenne tin son kommen är, som sina ågodelar hafwer förtärt med skökor, hafwer tu til honom slagtat then gödda kalfwen.
31. Tå sade han til honom: Min son, tu äst altid när mig, och alt thet mitt är, thet är titt.
32. Man måste nu glädjas och fröjdas; ty thenne tin broder war död, och fick lif igen; och war borttappad, och är igen funnen.

16. Capitel.

Sade han ock til sina Lärjungar: Thet war en rik man, som hade en gårdsfogde; then wardt beryktad för honom, at han förfor hans ågodelar.
2. Tå kallade han honom, och sade til honom: Hwi hörer jag sådant om tig? Gör räkenskap för titt fögderi; ty tu måste icke längre wara min fogde.
3. Tå sade fogden wid sig sielf: Hwad skal jag göra? ty min herre tager ifrå mig fögderiet: grafwa orkar jag icke, tigga blyges jag.
4. Nu wäl, jag wet hwad jag wil göra, at tå jag warder satt af mitt fögderi, måga the anamma mig uti sina hus.
5. Tå kallade han til sig alla sin herres gäldenärer; och sade til then första: Huru mycket äst tu min herre skyldig?
6. Sade han: Hundrade tunnor olja. Tå sade han til honom: Tag titt bref, och sätt tig snart ned, och skrif femtio.
7. Sedan sade han til then andra: Huru mycket äst tu skyldig? Sade han til honom: Hundrade pund hwete. Sade han til honom: Tag titt bref, och skrif åttatio.
8. Och herren prisade then orätta fogden, at han wisligen gjorde; ty thenna werldens barn äro wisare än ljusets barn, uti sitt slägte.
9. Och jag säger eder, görer eder wänner af then orätta Mammon, på thet at, när I behöfwen, skola the anamma eder uti ewinnerliga hyddor.

10. Then ther trogen är i thet minsta, han är ock trogen i thet mer är; och then i thet minsta orätt är, han är ock orätt i thet mer är.
11. Ären I nu icke trogne uti then orätta Mammon, ho wil tå betro eder om thet sannskyldiga?
12. Och om I ären icke trogne uti en annans, ho wil få eder thet edert är?
13. Ingen tjenare kan tjena twå herrar; ty antingen skal han hata then ena, och älska then andra, eller ock hålla sig in til then ena, och förakta then andra. I kunnen icke tjena Gudi och Mammon.
14. Alt thetta hörde ock the Phariseer, som girige woro, och gjorde spe af honom.
15. Och han sade til them: I ären the, som gören eder sjelfwa rättfärdiga för menniskor; men Gud wet edert hjerta: ty thet som för menniskor högt är, ther stygges Gud wid.
16. Lagen och Propheterne hafwa propheterat in til Johannem; ifrå then tiden warder Guds rike förkunnadt genom Evangelium, och hwar man gör wåld på thet.
17. Men snarare skola himmel och jord förgås, än en titel af lagen falla.
18. Then ther öfwergifwer sin hustru, och tager en annan, han bedrifwer hor; och then ther tager henne, som af mannen öfwergifwen är, han bedrifwer hor.
19. Thet war en rik man, som klädde sig i purpur och kosteligt linkläde, och lefde hwar dag kräseligen.
20. Och thet war ock en fattig, benämnd Lazarus, then ther låg för hans dör, full med sår,
21. Begärande släcka sin hunger af the smulor, som föllo af then rika mannens bord. Dock kommo hundar och slekte hans sår.
22. Så hände thet sig, at then fattige blef död, och wardt förd af Änglarna uti Abrahams sköt. Blef ock then rike död, och wardt begrafwen.
23. Som han nu i helfwete och i pinan war, lyfte han sina ögon up, och fick se Abraham långt ifrån, och Lazarum i hans sköt;
24. Ropade han och sade: Fader Abraham, warkunna tig öfwer mig, och sänd Lazarum, at han doppar thet ytersta af sitt finger i watn, och swalkar min tunga; ty jag pinas swårligen i thenna lågan.
25. Tå sade Abraham: Min son, tänk uppå, at tu hade godt medan tu lefde, och Lazarus hade ther emot ondt; men nu hafwer han hugnad, och tu pinas.
26. Och öfwer alt thetta är emellan oß och eder befäst et stort swalg, så at the som wilja fara hädan til eder, the komma thes icke wid, ej heller fara tädan och hit öfwer til oß.
27. Tå sade han: Så beder jag tå tig, fader, at tu sänder honom uti min faders hus;
28. Ty jag hafwer fem bröder; at han förwarar them, at the ock icke komma uti thetta pinorummet.
29. Sade Abraham til honom: The hafwa Mosen och Propheterna, höre them.
30. Tå sade han: Nej, fader Abraham; men kommer någon til them af the döda, tå bättra the sig.
31. Tå sade han til honom: Höra the icke Mosen och Propheterna, så tro the icke heller, om någon af the döda upstode.

17. Capitel.

Och han sade til sina Lärjungar: Thet är omöjeligit, at icke skulle komma förargelser; men we honom, genom hwilken the komma.
2. Bättre wore honom, at en qwarnsten hängdes wid hans hals, och han worde kastad i hafwet, än han skulle förarga en af theßa små.
3. Wakter eder. Om tin broder bryter tig emot, så straffa honom; och om han bättrar sig, så förlåt honom thet.
4. Och om han bryter tig emot sju resor om dagen, och han sju resor om dagen wänder sig om igen til tig, sägande: Mig ångrar thet; så förlåt honom.

5. Och Apostlarne sade til HErren: Föröka oß tron.
6. Tå sade HErren: Om I haden tro såsom et senapskorn, och saden til thetta mulbärsträ: Ryck tig up, och försätt tig i hafwet; tå lydde thet eder.
7. Hwilken af eder hafwer en tjenare, som går wid plogen, eller waktar boskap, tå han kommer hem af marken, at han säger til honom: Gack strax och sitt til bords.
8. Utan säger han icke hellre til honom? Red til nattwarden, och upskörta tig, och tjena mig, medan jag äter och dricker; och sedan ät tu och drick.
9. Mån han tacka then samma tjenaren, at han gjorde som honom budit war? Nej, menar jag.
10. Sammalunda ock I, när I hafwen gjort alt thet som eder budit är, så säger: Wi äre onyttige tjenare; wi hafwe gjort thet wi wore pliktige at göra.
11. Och thet begaf sig, tå han gick til Jerusalem, for han midt igenom Samarien och Galileen.
12. Och tå han kom uti en by, mötte honom tio spitelske män; the stodo långt ifrån.
13. Och the uphöjde sin röst, sägande: JEsu, Mästare, warkunna tig öfwer oß.
14. När han them såg, sade han til them: Går och wiser eder Presterna. Och hände sig, wid the gingo, wordo the rene.
15. Men en af them, tå han såg, at han war ren worden, kom han igen, och prisade Gud med hög röst,
16. Och föll på sitt ansikte för hans fötter, tackande honom: och han war en Samarit.
17. Tå swarade JEsus och sade: Woro icke tio rene gjorde? Hwar äro tå the nio?
18. Ingen är funnen, som kom igen til at prisa Gud, utan thenne främlingen;
19. Och sade til honom: Statt up, gack; tin tro hafwer frälst tig.
20. Och tå han frågad wardt af the Phariseer, när Guds rike komma skulle, swarade han them och sade: Guds rike kommer icke med utwärtes åthäfwor.
21. Ej heller warder man sägande: Si här, eller si, ther äret; ty si, Guds rike är inwärtes i eder.
22. Och han sade til Lärjungarna: Then tid skal komma, at I skolen begära se en af Menniskones Sons dagar, och I skolen icke få sen.
23. Och the skola säga til eder: Si här, si ther; går icke åstad, och följer icke heller.
24. Ty såsom ljungelden ljungar ofwan af himmelen, och lyser öfwer alt thet under himmelen är; altså skal ock Menniskones Son wara på sin dag.
25. Men tilförene måste han mycket lida, och förkastas af thetta slägtet.
26. Och såsom thet skedde i Noe tid, så skal thet ock ske uti Menniskones Sons dagar.
27. The åto, drucko, män togo hustrur, och qwinnor gåfwos man, in til then dagen tå Noe gick in i arken, och floden kom och förgjorde them alla.
28. Sammalunda ock, såsom thet skedde uti Loths tid: the åto, drucko, köpte, sålde, planterade, byggde;
29. Men then dagen, tå Loth gick utaf Sodom, regnade eld och swafwel af himmelen, och förgjorde them alla.
30. Efter thet sättet warder thet ock gående på then dagen, när Menniskones Son skal uppenbaras.
31. På then dagen, then som är på taket, och hans boting i huset, han stige icke ned til at taga them; sammalunda ock then i marken är gånge icke tilbaka igen efter thet han lemnat hafwer.
32. Kommer ihåg Loths hustru.
33. Hwilken som far efter at förwara sin själ, han skal mista henne; och then som mister henne, han fordrar henne til lifs.
34. Jag säger eder: I then natten skola twå ligga uti en säng; then ene

warder uptagen, och then andre warder qwarlåten.

35. Twå skola mala tilhopa; then ene warder uptagen, och then andre warder qwarlåten.

36. Twå skola wara i marken; then ene warder uptagen, och then andre warder qwarlåten.

37. Tå swarade the och sade til honom: Hwar tå HErre? Sade han til them: Ther som åtelen är, tit församlas ock örnarne.

18. Capitel.

Sade han ock en liknelse til them, ther om at man skal altid bedja, och icke förtröttas,

2. Sägande: En domare war uti en stad, then icke fruktade Gud, och ej heller hade försyn för någon menniska.

3. Så war i samma stad en enka; hon kom til honom, och sade: Hjelp mig ifrå min trätobroder.

4. Och han wille icke til någon tid. Sedan sade han wid sig: Ändock jag icke fruktar Gud, ej heller hafwer försyn för någon menniska;

5. Dock förthenskul at thenna enkan öfwerfaller mig så swårt, måste jag fly henne rätt, at hon icke skal komma på thet sista och ropa på mig.

6. Och sade HErren: Hörer här hwad then orätte domaren säger.

7. Skulle ock icke Gud hämnas sina utkorade, som ropa til honom dag och natt; skulle han hafwa tålamod ther med?

8. Jag säger eder, at han skal hämnas them snarligen. Dock likwäl, tå Menniskones Son kommer, män han skal finna tro på jorden?

9. Sade han ock til somliga, som tröstade på sig sjelfwa, at the woro rättfärdige, och försmådde andra, thenna liknelsen:

10. Twå män gingo up i templet til at bedja; then ene en Pharisé, och then andre en Publican.

11. Phariseen stod och bad så wid sig sjelf: Jag tackar tig Gud, at jag är icke såsom andra menniskor, röfware, orättfärdige, horkarlar, eller ock såsom thenne Publicanen.

12. Jag fastar twå resor i weckan, och gifwer tionde af alt thet jag äger.

13. Och Publicanen stod långt ifrån, och wille icke lyfta sina ögon up til himmelen; utan slog sig för sitt bröst och sade: Gud mißkunda tig öfwer mig syndare.

14. Jag säger eder: Thenne gick tädan hem igen rättfärdigad mer än then andre; ty then sig uphöjer, han warder förnedrad; och then sig förnedrar, han warder uphöjd.

15. Så buro the ock barn til honom, at han skulle taga på them. Tå hans Lärjungar thet sågo, näpste the them.

16. Men JEsus kallade them til sig, och sade: Låter barnen komma til mig, och förmener them icke; ty sådana hörer Guds rike til.

17. Sannerligen säger jag eder: Hwilken som icke tager Guds rike som et barn, han skal icke komma ther in.

18. Och frågade honom en öfwerste, sägande: Gode Mästare, hwad skal jag göra, at jag må få ewinnerligt lif?

19. Sade JEsus til honom: Hwi kallar tu mig god? Ingen är god, utan allena Gud.

20. Budorden wet tu: Tu skal icke bedrifwa hor: tu skal icke dräpa: tu skal icke stjäla: tu skal icke säga falskt witnesbörd: tu skal ära tin fader och tin moder.

21. Tå sade han: Alt thetta hafwer jag hållit af min ungdom.

22. Tå JEsus thet hörde, sade han til honom: Än fattas tig et: Sälj bort alt thet tu hafwer, och skifta emellan the fattiga, och tu skal få en skatt i himmelen; och kom och följ mig.

23. Tå han thet hörde, wardt han storligen bedröfwad; ty han war ganska rik.

24. Tå JEsus såg honom wara mägta bedröfwad, sade han: O! med huru stor plats komma the i Guds rike, som penningar hafwa!

25. Ty snarare kan en camel gå ige-

nom et nålsöga, än en rik komma in i Guds rike.
26. Tå sade the som thet hörde: Ho kan tå warda salig?
27. Men han sade: Thet omöjeligt är för menniskor, thet är möjeligt för Gud.
28. Tå sade Petrus: Si, wi hafwe all ting öfwergifwit, och följt tig.
29. Sade han til them: Sannerligen säger jag eder: Ingen är then, som hafwer öfwergifwit hus, eller föräldrar, eller bröder, eller hustru, eller barn, för Guds rikes skul,
30. Then icke skal igenfå mycket mer i thenna tiden, och i tilkommande werlden ewinnerligt lif.
31. Tå tog JEsus til sig the tolf, och sade til them: Si, wi gå up til Jerusalem, och all ting skola fullbordade warda, som skrifne äro af Propheterna om Menniskones Son.
32. Ty han skal öfwerantwardas hedningarne, och begabbas och försmädas och bespottas;
33. Och sedan the hafwa hudflängt honom, skola the döda honom; och tredje dagen skal han upstå igen.
34. Men the förstodo ther intet af, och talet war them så fördoldt, at the icke förstodo hwad som sades.
35. Så hände sig, at när han kom in emot Jericho, satt en blind wid wägen och tiggde.
36. Och när han hörde folket framgå, frågade han hwad thet war?
37. Tå sade the til honom, at JEsus af Nazaret gick ther fram.
38. Tå ropade han och sade: JEsu, Davids Son, warkunna tig öfwer mig.
39. Men the som föregingo, näpste honom, at han skulle tiga; men han ropade thes mer, Davids Son, warkunna tig öfwer mig.
40. Tå stadnade JEsus, och böd leda honom til sig. Tå han kom fram, frågade han honom,
41. Sägande: Hwad wil tu, at jag skal göra tig? Tå sade han: HErre, at jag måtte få min syn.
42. Och JEsus sade til honom: Haf tin syn; tin tro hafwer frälst tig.
43. Och strax fick han sin syn igen, och följde honom, prisande Gud. Och alt folket, som thetta sågo, lofwade Gud.

19. Capitel.

Och han drog in, och gick igenom Jericho.
2. Och si, ther war en man, benämnd Zacheus: han war en öfwerste för the Publicaner, och war rik;
3. Och sökte efter, at han skulle få se JEsum, ho han war; men han kom icke thes wid, för folkets skul; ty han war liten til wäxten.
4. Så lopp han fram före, och steg up uti et mulbärsträ, på thet han skulle få se honom; ty han skulle gå ther fram.
5. Och när JEsus kom til then platsen, såg han up, och fick se honom, och sade til honom: Zachee, stig snarligen ned; ty i dag måste jag gästa i titt hus.
6. Han steg snarligen ned, och undfick honom gladeligen.
7. Och när the thet sågo, knorrade the alle, at han ingången war til at gästa när en syndare.
8. Men Zacheus steg fram, och sade til HErren: Si, HErre, hälften af mina ägodelar gifwer jag the fattiga; och om jag hafwer någon bedragit, thet gifwer jag fyradubbelt igen.
9. Tå sade JEsus til honom: I dag är thetta huset salighet wederfaren, efter han är ock Abrahams son.
10. Ty Menniskones Son är kommen til at upsöka och frälsa thet som förtappadt war.
11. När the nu thetta hörde, sade han äntå en liknelse, efter han war hardt wid Jerusalem, och the mente, at Guds rike skulle strax uppenbaradt warda.
12. Så sade han tå: En ädel man for långt bort i främmande land, til at intaga sig et rike, och komma igen.
13. Tå kallade han til sig tio sina tjenare, och fick them tio pund, och sade

til them: Handler här med til thes
jag igenkommer.
14. Men hans borgare hatade honom,
och sände bådskap efter honom, sägan-
de: Wi wilje icke, at thenne skal råda
öfwer oß.
15. Och thet begaf sig, at han kom
igen, och hade fått riket: tå bödh han
kalla the tjenare til sig, som han hade
fått penningarna, at han måtte weta,
huru hwar och en af them handlat
hade.
16. Så kom then förste, och sade:
Herre, titt pund hafwer förwärfwat
tio pund.
17. Och han sade til honom: Ack, tu
gode tjenare, uti en liten ting hafwer
tu warit trogen; tu skal hafwa magt
öfwer tio städer.
18. Och then andre kom, och sade:
Herre, titt pund hafwer wunnit fem
pund.
19. Och han sade til honom: War
ock tu satt öfwer fem städer.
20. Och then tredje kom, och sade:
Herre, se här titt pund, som jag hade
bewarat uti en swetteduk.
21. Jag war rädd för tig; ty tu äst
en sträng man: tu tager thet up, som
tu icke hafwer nederlagt, och upskär
thet tu icke hafwer sått.
22. Sade han til honom: Af tin
egen mun dömer jag tig, tu onde tje-
nare. Wißte tu, at jag är en sträng
man, uptager thet jag icke nederlade,
och upskär thet jag intet sådde;
23. Hwi fick tu tå icke mina pennin-
gar in i wexelbänken, at när jag kom-
me, måtte jag ju kraft them igen med
ocker?
24. Och han sade til them som ther
när stodo: Tager thet pundet ifrå ho-
nom, och får honom som hafwer tio
pund.
25. Tå sade the til honom: Herre,
han hafwer tio pund.
26. Ty jag säger eder, at then som
hafwer, honom skal warda gifwit; och
then som icke hafwer, honom skal ock
warda ifråtagit thet han hafwer.
27. Dock the mina owänner, som icke
wille at jag skulle råda öfwer them,
leder hit, och dräper them här för mig.
28. Och tå han thetta sagt hade, gick
han tådan, och reste up åt Jerusalem.
29. Och thet begaf sig, at när han kom
til Bethphage och Bethanien, wid thet
berget som kallas oljoberget, sände han
twå sina Lärjungar,
30. Sägande: Går in i byn som för
eder ligger. När I kommen ther in,
skolen I finna en åsnafola bunden, ther
ännu ingen menniska på suttit hafwer;
löser honom, och hafwer honom hit.
31. Och om någon frågar eder, hwi
I lösen honom, så säger til honom:
Ty HErren behöfwer honom.
32. Så gingo the åstad, som sände
woro, och funno som han hade sagt
them.
33. Och när the löste folan, sade hans
herrar til them: Hwi lösen I folan?
34. Tå sade the: Ty HErren behöf-
wer honom.
35. Och the ledde honom til JEsum,
lade sina kläder på folan, och satte JE-
sum ther uppå.
36. Och ther han framfor, bredde the
sina kläder på wägen.
37. Och tå han när kom, och drog ned
för oljoberget, begynte hela hopen af
hans Lärjungar med fröjd och hög röst
låfwa Gud öfwer alla the krafter som
the sett hade,
38. Sägande: Wälsignad ware han,
som kommer en Konung i HErrans
namn; frid ware i himmelen och ära
i höjden!
39. Och några ibland folket, som wo-
ro af the Phariseer, sade til honom:
Mästare, näps tina Lärjungar.
40. Men han swarade och sade til
them: Jag säger eder: Om the tego,
skulle stenarna ropa.
41. Och tå han kom fram, och fick se
staden, gret han öfwer honom.
42. Och han sade: Om tu ock wißte
hwad tin frid tilhörer, så worde tu thet
wißerligen i thenna tin dag betänkade;
men nu är thet fördoldt för tina ögon.
43. Ty then tid skal komma öfwer
tig, at tina owänner skola tig belägga,

och skansa kring om tig, och tränga tig på alla sidor.
44. Och the skola nederslå tig til jorden, och tina barn som i tig äro; och the skola icke låta igen i tig sten på sten, therföre at tu icke känna kunde then tiden, ther tu uti sökt war.
45. Så gick han in i templet, och begynte utdrifwa them, som ther inne sålde och köpte,
46. Sägande til them: Thet är skrifwit: Mitt hus är et bönehus; men I hafwen thet gjort til en röfwarekula.
47. Och han lärde hwar dag i templet. Men the öfwerste Presterne och the Skriftlärde och the ypperste ibland folket, sökte efter at the kunde förgöra honom.
48. Och the kunde icke finna hwad the skulle göra; ty alt folket höll sig in til honom, och hörde honom.

20. Capitel.

Och thet begaf sig på en af the dagar, at han lärde folket i templet, och predikade Evangelium. Tå församlade sig the öfwerste Presterne och the Skriftlärde med the Äldste,
2. Och sade til honom: Säg oß, af hwad magt gör tu thetta? Eller ho är then, som hafwer tig gifwit thenna magten?
3. Swarade JEsus och sade til them: Jag wil ock spörja eder et ord; swarer I mig.
4. War Johannis döpelse af himmelen, eller af menniskor?
5. Tå begynte the tänka wid sig, sägande: Säge wi, af himmelen; tå säger han: Hwi trodden I icke honom tå?
6. Men säge wi af menniskor, tå stenar oß alt folket; ty the hålla thet ju så före, at Johannes war en Prophet.
7. Tå swarade the, at the icke wißte hwadan then war.
8. Tå sade JEsus til them: Icke heller säger jag eder, med hwad magt jag thetta gör.
9. Och han begynte säga til folket thenna liknelsen: En man planterade en wingård, och fick honom ut til wingårdsmän, och for bort i främmande land i lång tid.
10. När tid war, sände han en tjenare til wingårdsmännen, at the skulle låta honom få af wingårdens frukt; men wingårdsmännen hudflängde honom, och sänden ifrå sig med tomma händer.
11. Sedan sände han ock en annan tjenare: then hudflängde the ock, och försmädde honom, och sänden ifrå sig med tomma händer.
12. Åter sände han then tredje: then gjorde the ock sårad, och drefwo honom ut.
13. Tå sade wingårdsherren: Hwad skal jag göra? Jag wil sända min älskelige son; kan hända at tå the se honom, hafwa the försyn för honom.
14. Tå wingårdsmännen fingo se honom, tänkte the wid sig sjelfwa, sägande: Thenne är arfwingen; kommer, wi wilje slå honom ihjäl, at arfwedelen må blifwa wår.
15. Och så drefwo the honom utu wingården, och dråpo honom. Hwad skal nu wingårdsherren göra them samma?
16. Han skal komma, och förgöra theßa wingårdsmän, och utfå wingården til andra. När the thetta hörde, sade the: Bort thet.
17. Tå såg han på them, och sade: Hwad är tå thet som skrifwit står: Then stenen som byggningsmännen bortkastade, han är worden en hörnsten?
18. Hwilken som faller uppå then stenen, han warder kroßad; men then han uppå faller, honom slår han all sönder i stycken.
19. Och öfwerste Presterne, med the Skriftlärde, sökte efter at the kunde få taga fatt på honom i samma stunden; men the räddes för folket: ty the förstodo, at han hade sagt thenna liknelsen emot them.
20. Och the aktade på honom, och sände ut wäktare, som låtsade wara

rättfärdige, på thet the skulle taga honom wid orden, och öfwerantwarda honom Herrskapet och i Landsherrens wäld.
21. Och the frågade honom, sägande: Mästare, wi wete, at tu säger och lärer thet rätt är, och ser icke til personen, utan lärer Guds wäg rätt.
22. Är thet rätt, at wi gifwe Kejsaren skatt, eller ej?
23. Tå han förmärkte theras illfundighet, sade han til them: Hwi fresten J mig?
24. Låter mig få se penningen. Hwars beläte och öfwerskrift hafwer han? Swarade the och sade: Kejsarens.
25. Sade han til them: Så gifwer nu Kejsarenom thet Kejsarenom tilhörer, och Gudi thet Gudi tilhörer.
26. Och the kunde icke straffa hans tal för folket; utan förundrade sig på hans swar, och tego.
27. Tå gingo några fram til honom af the Sadduceer, the ther neka upståndelsen, och frågade honom,
28. Sägande: Mästare, Moses hafwer skrifwit oß, at om någon mans broder blifwer död, then hustru hafwer, och dör barnlös, at hans broder skal taga hans hustru, och upwäcka sin broder säd.
29. Så woro nu sju bröder: och then förste tog sig hustru, och blef död barnlös.
30. Och then andre tog henne, och blef ock theslikes död barnlös.
31. Then tredje tog henne: sammalunda ock alla sju, och läto inga barn efter sig, och blefwo döde.
32. Sist efter them alla blef ock qwinnan död.
33. Uti upståndelsen, hwilken theras hustru skal hon wara, efter thet sju hade haft henne til hustru?
34. Tå swarade JEsus och sade til them: Thenna werldens barn taga sig hustrur och gifwas man;
35. Men the som warda wärdige til then werlden och til upståndelsen ifrå the döda, the hwarken taga hustrur, eller gifwas man,
36. Och ej heller kunna the mera dö; ty the warda like med Änglarna, och äro Guds barn, emedan the äro upståndelsens barn.
37. Men at the döde upstå, bewisade Moses wid busken, tå han kallade HERren Abrahams Gud och Isaacs Gud och Jacobs Gud.
38. Gud är icke the dödas, utan the lefwandes Gud; ty honom lefwa alla.
39. Tå swarade några af the Skriftlärde, sägande: Mästare, tu sade rätt.
40. Och the djerfdes icke yttermera något fråga honom.
41. Men han sade til them: Huru säga the Christum wara Davids Son?
42. Och sjelfwer David säger i Psalmboken: HERren sade til min HERra: Sätt tig på min högra hand,
43. Til thes jag nederlägger tina owänner tig til en fotapall.
44. Så kallar nu David honom HERra; huru är han tå hans son?
45. Tå sade han til sina Lärjungar, uti alt folkets åhöro:
46. Tager eder wara för the Skriftlärde, som wilja gå uti sida kläder, och wilja gerna warda helsade på torgen, och sitta främst i Synagogorna, och sitta främst i gästabåden.
47. The upfräta enkors hus, förebärande långa böner: the skola få thes större fördömelse.

21. Capitel.

Och han såg til, aktande på, huru the rike lade sina gåfwor uti offerkistan.
2. Så fick han ock se en fattig enka, som lade ther twå skärfwar in.
3. Och han sade: Sannerligen säger jag eder: Thenna fattiga enkan lade mer in än alla the andre;
4. Ty the hafwa alla inlagt til Guds offer af thet them til öfwerlopps är; men hon hafwer af sin fattigdom inlagt alt thet hon ägde.
5. Och tå somlige sade om templet, at thet war prydt med härliga stenar och klenodier, sade han:
6. The dagar warda kommande, at utaf alt thet J sen skal icke låtas sten

uppå sten, then icke skal afbruten warda.
7. Tå frågade the honom och sade: Måstare, når skal thetta ske? Och hwad tekn år, når thetta ske skal?
8. Sade han: Ser til, at J icke warden förförde; ty många skola komma under mitt namn, och såga: Jag året, och tiden instundar. Följer them icke efter.
9. Men når J hören örlig och upror, warer icke förfårade; ty sådant måste först ske; men thet år icke strax ånden.
10. Och han sade til them: Folk skal resa sig up emot folk, och rike mot rike;
11. Och stor jordbåfning skal warda mångastådes, och hunger, och pestilentier; och förskråckelse och stor tekn skola ske utaf himmelen.
12. Men för alt thetta skola the taga fatt på eder, och förfölja eder, och öfwerantwarda eder in på sitt Råd, och i håktelse, dragande eder för Konungar och Förstar, för mitt namns skul.
13. Och thet skal eder wederfaras til et witnesbörd.
14. Så håller thet fast uti edert hjerta, at J ingen omsorg hafwen huru J skolen förswara eder.
15. Ty jag skal gifwa eder mun och wisdom, ther alla the som såtta sig emot eder icke skola kunna motsåga, ej heller emotstå.
16. J skolen ock öfwerantwardas af föråldrar och af bröder, frånder och wånner; och the skola döda somliga af eder.
17. Och J skolen warda hatade af alla, för mitt namns skul.
18. Och et hår af edert hufwud skal icke förgås.
19. J skolen behålla edra sjålar genom edert tålamod.
20. Når J nu sen, at Jerusalem warder belaggd med en hår, tå skolen J weta, at thes förödelse år förhanden.
21. The tå åro i Judeen, the fly up åt bergen; och the ther midt inne åro, the gånge ut; och the som ute i landet åro, the gånge icke ther in:
22. Ty tå åro håmndedagarne, at fullbordas skal alt thet som skrifwit år.
23. Men we them som hafwande åro, och them som di gifwa i the dagar; ty stor plåga warder på jorden, och wrede öfwer thetta folk.
24. Och the skola falla för swårdsågg, och fångne bortförde warda til allahanda folk; och Jerusalem skal förtrampadt warda af hedningar, til thes hedningarnas tid fullkomnad warder.
25. Och skola ske tekn i solen och i månan och i stjernorna; och på jorden warder folken ångest, och the skola förtwifla, och hafwet och wågen skola mycket bullra,
26. Och menniskorna borttorkas för råddhågas skul, ther af at the förbida thet som hela werlden öfwergå skal: ty himmelens krafter skola båfwa.
27. Och tå skola the få se Menniskones Son komma i skyn med magt och stor hårlighet.
28. Men tå thetta begynner ske, ser up, och lyfter edert hufwud up; ty tå nalkas eder förlosning.
29. Och han sade them en liknelse: Ser på fikonatrået och alla trån.
30. Når the nu knoppas, kunnen J tå se och weta af eder sjelfwa, at sommaren år når.
31. Altså ock J, når J sen thetta ske, skolen J weta, at Guds rike år når.
32. Sannerligen såger jag eder: Thetta slågtet skal icke förgås förr ån thet alt skedt år.
33. Himmel och jord skola förgås; men mina ord skola icke förgås.
34. Men wakter eder, at edra hjertan icke förtungade warda med swalg och dryckenskap och med thetta lefwernets omsorg, så at then dagen kommer eder för hastigt uppå.
35. Ty han warder kommande såsom en snara öfwer alla som bo på jorden.
36. Så waker nu altid, och beder, at J mågen undfly alt thetta som komma skal, och stå för Menniskones Son.
37. Och han lårde om dagen i templet; men om natten gick han ut, och wistades på oljoberget.

38. Och alt folket war bittida uppe til honom i templet, til at höra honom.

22. Capitel.

Tå tilstundade Sötbrödshögtiden, then Påska kallas.

2. Och the öfwerste Presterne och Skriftlärde sökte efter huru the kunde dräpa honom; men the fruktade för folket.

3. Och gick Satan in uti Judas, som kallades Ischarioth, och war en af the tolf.

4. Han gick bort och talade med the öfwersta Presterna och Föreståndarena, huruledes han skulle fly honom them i händer.

5. Och the gladdes, och woro öfwerens med honom, at the skulle gifwa honom penningar.

6. Och han lofwade them thet, och sökte efter läglighet, at han måtte öfwerantwarda honom them utan buller.

7. Så kom tå Sötbrödsdagen, på hwilken man måste offra Påskalammet.

8. Tå sände han Petrum och Johannem, sägande: Går, och bereder oß Påskalammet, at wi thet äte.

9. Tå sade the til honom: Hwar wil tu, at wi skole bereda thet?

10. Sade han til them: Si, när I kommen in i staden, warder eder mötande en man, som bär en wattukruka; följer honom i huset, ther han ingår.

11. Och säger husbonden: Mästaren låter säga tig: Hwar är herberget, ther jag må äta Påskalammet med mina Lärjungar?

12. Och han skal wisa eder en stor sal beredd: reder ther til.

13. The gingo åstad, och funno som han them sagt hade, och redde til Påskalammet.

14. Och tå tid war, satte han sig ned, och the tolf Apostlar med honom.

15. Och han sade til them: Jag hafwer med mycken åstundan begärt äta thetta Påskalammet med eder förr än jag lider.

16. Ty jag säger eder, at jag här efter icke skal äta ther af, til thes thet fullkomnadt warder i Guds rike.

17. Och han tog kalken, tackade, och sade: Tager honom, och skifter eder emellan.

18. Ty jag säger eder, at jag icke skal dricka thet af wintrå kommit är, til thes Guds rike kommer.

19. Och han tog brödet, tackade, och bröt, och gaf them, sägande: Thetta är min lekamen, som för eder gifwen warder: thet görer til min åminnelse.

20. Sammalunda ock kalken, efter nattwarden, sägande: Thetta är kalken, thet nya testamentet i mitt blod, som för eder utgjutit warder.

21. Och si, min förrädares hand är med mig på bordet.

22. Och Menniskones Son warder gående efter som thet beslutit är; dock we then menniskan, af hwilken han warder förrådd.

23. Och the begynte fråga mellan sig, hwilken then war af them, som thet göra skulle.

24. Så wardt ock en träta mellan them, hwilken thera skulle synas wara ypperst.

25. Tå sade han til them: Werldslige Konungar regera, och the som magten hafwa, kallas nådige Herrar:

26. Men I icke så; utan then som störst är ibland eder, han skal wara som then yngste; och then ther ypperst är, han ware såsom en tjenare.

27. Ty hwilken thera är större, then som sitter, eller then som tjenar? Är icke han som sitter? Men jag är midt ibland eder, såsom then som tjenar.

28. Men I ären the samme som med mig blifwit hafwen uti mina frestelser.

29. Och jag wil beställa eder riket, såsom min Fader hafwer thet beställt mig;

30. At I skolen äta och dricka öfwer mitt bord i mitt rike, och skolen sitta på stolar, och döma tolf Israels slägter.

31. Och HErren sade: Simon, Si-

mon, si, Satan hafwer begärt eder, at han skulle sälla eder såsom hwete;
32. Men jag hafwer bedit för tig, at tin tro skal icke om intet warda: och när tu nu omwänd äst, så styrk tina bröder.
33. Tå sade han til honom: HErre, jag är redebogen gå med tig både i häktelse och i döden.
34. Tå sade han: Jag säger tig, Petre, i dag skal icke hanen gala, förr än tu tre resor nekar at känna mig.
35. Och han sade til them: När jag sände eder utan säck, utan skräppa och utan skor, hafwer eder något fattats? Tå sade the: Intet.
36. Tå sade han til them: Men nu, ho som säck hafwer, han tage honom; sammalunda ock skräppa; och then ther icke hafwer, han sälje sin kjortel, och köpe swärd.
37. Ty jag säger eder, at thet ännu måste fullbordas på mig, som skrifwit är: Han är räknad ibland ogerningsmän; ty hwad som skrifwit är om mig, thet hafwer en ända.
38. Tå sade the: HErre, si, här äro tu swärd. Tå sade han til them: Thet är nog.
39. Och han gick ut, som hans sed war, til oljoberget; och hans Lärjungar följde honom til thet rummet.
40. Och tå han kom tit, sade han til them: Beder, at I icke kommen uti frestelse.
41. Och han gick ifrå them, wid paß et stenkast, och föll ned på sina knän, och bad,
42. Sägande: Fader, är så tin wilje, tag thenna dricken ifrå mig; dock likwäl ske icke min wilje, utan tin.
43. Och syntes honom en Ängel af himmelen, och styrkte honom.
44. Och han wardt betagen af en mägta stor ångest, och bad länge, och hans swett war såsom blodsdroppar, löpande ned på jorden.
45. Och tå han upstod af bönen, och kom til sina Lärjungar, fann han them sofwande af bedröfwelse;
46. Och sade til them: Hwi sofwen I? Står up, och beder, at I icke kommen uti frestelse.
47. Wid han ännu talade, si en hop med folk; och en utaf the tolf, som het Judas, gick för them, och trädde fram til JEsum, til at kyßa honom.
48. Men JEsus sade til honom: Juda, förråder tu Menniskones Son med kyßande?
49. Tå sågo the som när woro, hwad på färde war, och sade til honom: HErre, skole wi taga til swärd?
50. Och en af them slog öfwersta Prestens tjenare, och högg af hans högra öra.
51. Tå swarade JEsus och sade: Låter kommat här til: och så tog han på hans öra, och helade honom.
52. Och JEsus sade til the öfwersta Presterna och Föreståndarena i templet och til the Äldsta, som til honom komne woro: Såsom til en röfware ären I utgångne, med swärd och med stafrar,
53. Ändock jag hafwer dageligen warit med eder i templet, och I kommen edra händer icke wid mig; men thetta är eder stund och mörksens magt.
54. Så grepo the honom, och ledden, och haden in i öfwersta Prestens hus. Men Petrus följde långt efter.
55. Tå gjorde the en eld midt i palatset, och sutto ther wid; och Petrus satte sig ibland them.
56. Tå en tjensteqwinna fick se honom sittande wid elden, såg hon på honom, och sade: Thenne war ock med honom.
57. Tå nekade han honom, och sade: Qwinna, jag känner honom icke.
58. Och litet efter såg honom en annan, och sade: Tu äst ock af them. Men Petrus sade: Menniska, jag är thet icke.
59. Och litet therefter, wid en timma, kom en annan, och sannade thet samma, sägande: Sannerligen war han ock med honom; ty han är ock en Galileisk man.
60. Och Petrus sade: Menniska, jag wet icke hwad tu säger. Och i thet samma, wid han ännu talade, gol hanen.

61. Och HERren wände sig om, och
såg på Petrum. Och tå begynte Petrus
tänka på HERrans ord, huru han ho-
nom sagt hade: Förr än hanen haf-
wer galit, skal tu tre resor neka mig.
62 Och Petrus gick ut, och gret bit-
terligen.
63. Och the män som höllo JEsum,
begabbade honom, och slogo honom,
64. Bundo för hans ögon, slogo hans
ansikte, och frågade honom, sägande:
Spå, ho är then som tig slog?
65. Och mycken annan hädelse sade
the til honom.
66. Och som thet dagades, församlade
sig the Äldste i folket och the öfwerste
Presterne och the Skriftlärde, och hade
honom in för sitt Råd,
67. Sägande: Äst tu Christus? Säg
thet oß. Och han sade til them: Om
jag eder thet säger, så tron I thet icke;
68. Frågar jag ock, så swaren I in-
tet, ej heller släppen I mig.
69. Här efter skal Menniskones Son
sitta på Guds krafts högra hand.
70. Tå sade the alla: Så äst tu ju
Guds Son? Sade han: I sägen, at
jag så är.
71. Tå sade the: Hwar efter begäre
wi ännu witnesbörd? Wi hafwe sielf-
we hört thet af hans mun.

23. Capitel.

Tå stod up hela hopen af them, och
ledde honom bort til Pilatum,
2. Och begynte til at klaga på honom,
sägande: Thenne hafwe wi beslagit
thermed, at han förwänder folket, och
förbjuder gifwa Kejsarenom skatt, och
säger sig wara Christus, en Konung.
3. Och Pilatus frågade honom, sägan-
de: Äst tu Judarnas Konung? Tå
swarade han honom och sade: Tu sä-
ger thet.
4. Tå sade Pilatus til öfwersta Pre-
sterna och til folket: Jag finner inga
brott med thenna mannen.
5. Men the höllo sitt tal fram, sägan-
de: Han gör upror ibland folket, lä-
rande öfwer alt Judiska landet, begyn-
nande i Galileen, och sedan alt hit.
6. Tå Pilatus hörde nämnas Galile-
en, frågade han, om han war en Gali-
leisk man.
7. Och tå han förnam, at han war
under Herodis wälde, försände han ho-
nom til Herodes; ty han war ock i Je-
rusalem på then tiden.
8. Tå Herodes fick se JEsum, wardt
han ganska glad; ty han hade i lång tid
haft åstundan til at se honom; ty han
hade mycket hört om honom, och hop-
pades få se något tekn göras af honom.
9. Och han frågade honom om många
stycken; men han swarade honom intet.
10. Stodo ock öfwerste Presterne och
the Skriftlärde och klagade swårligen
på honom.
11. Men Herodes med sitt folk för-
aktade honom, och begabbade honom, och
klädde honom uti et hwitt kläde, och
sände honom igen til Pilatum.
12. Och Pilatus och Herodes wordo
wänner emellan sig på samma dag; ty
emellan them hade tilförene warit
owänskap.
13. Tå kallade Pilatus tilhopa the öf-
wersta Presterna och Förestândarena
och folket,
14. Och sade til them: I hafwen fått
mig thenne mannen, såsom then ther
hafwer förwändt folket, och si, jag
hafwer förhört honom i eder närwaro,
och finner dock ingen af the ogerningar
med thenne mannen, ther I anklagen
honom före:
15. Och ej heller Herodes; ty jag
försände eder til honom, och si, man
kunde icke komma på honom thet dö-
den wärdt war:
16. Therföre wil jag näpsan och släp-
pan:
17. Ty han skulle om högtiden gif-
wa them en lös.
18. Tå ropade hela hopen och sade:
Tag thenne af wägen, och gif oß
Barabbam lös;
19. Then ther låg i fängelset, för et
uplopps skul, som i staden skedt war,
och för et mandråp.
20. Åter talade Pilatus til them, och
wille gifwa JEsum lös.

21. Tå ropade the och sade: Kors=
fäst, korsfäst honom.
22. Tå sade han tredje resan til them:
Hwad hafwer han tå illa gjort? Jag
finner ingen dödssak med honom; ther=
före wil jag näpsan, och gifwan lös.
23. Men the lade åt med stort rop,
och begärde, at han skulle korsfästas:
och theras och the öfwersta Presternas
rop wardt ju mer och mer.
24. Tå dömde Pilatus, at så ske
skulle, som the begärde;
25. Och gaf them lös then i fängelset
satt war för uploppet och dråpets skul,
then the begärt hade; men JEsum
öfwerantwardade han theras wilja.
26. Och tå the ledde honom ut, fingo
the en fatt, som het Simon af Cyrene,
then ther kom af marken: honom lade
the korset uppå, at han skulle bära thet
efter JEsum.
27. Men honom följde en stor hop
folk och qwinnor, the ther greto och
ömkade sig öfwer honom.
28. Tå wände sig JEsus om til them,
och sade: J Jerusalems döttrar, gråter
icke öfwer mig; utan gråter öfwer
eder sjelfwa och öfwer edra barn.
29. Ty si, the dagar warda kom=
mande, i hwilka the skola säga: Sa=
liga äro the ofruktsamma, och the qwe=
dar, som intet födt hafwa, och the spe=
nar, som ingen hade di gifwit.
30. Tå skola the begynna säga til
bergen: Faller öfwer oß; och til hö=
garna: Skyler oß.
31. Ty är thetta skedt på thet färska
träet, hwad skal tå ske på thet torra?
32. Leddes ther ock ut twå andra,
ogerningsmän, med honom, til at af=
lifwas.
33. Och tå the kommo til thet rum=
met, som kallas hufwudskalle=platsen,
ther korsfäste the honom, och the oger=
ningsmän med honom, then ena på
then högra sidan, then andra på then
wänstra.
34. Och sade JEsus: Fader, förlåt
them thet; ty the weta icke hwad the
göra. Och the bytte hans kläder, ka=
stande lott på them.
35. Och folket stod och såg uppå. Och
the öfwerste samt med them begab=
bade honom, sägande: Andra hafwer
han hulpit; hjelpe sig nu sjelf, om han
är Christus, then Guds utkorade.
36. Begabbade ock honom krigsknek=
tarne, och gingo til och räckte ättika
til honom,
37. Sägande: Äst tu Judarnas Ko=
nung, så hjelp tig sjelf.
38. War ock en öfwerskrift skrifwen
öfwer honom med Grekiska, Latinska
och Ebreiska bokstäfwer: Thenne är
Judarnas Konung.
39. Men en af the ogerningsmän,
som uphängde woro, hädde honom, och
sade: Äst tu Christus, så hjelp tig sjelf
och oß.
40. Tå swarade then andre, straffade
honom, och sade: Fruktar tu icke heller
Gud, tu som äst i samma fördömelsen?
41. Och är thet är wäl rätt med oß;
ty wi lide thet wåra gerningar wärde
äro: men thenne hafwer intet ondt
gjort.
42. Och sade han til JEsum: HERR=
re, tänk på mig, tå tu kommer i titt
rike.
43. Och sade JEsus til honom: San=
nerligen, säger jag tig: J dag skal tu
wara med mig i paradis.
44. Och war thetta wid sjette tim=
man. Och et mörker wardt öfwer hela
landet alt in til nionde timman;
45. Och solen miste sitt sken, och för=
låtten i templet remnade midt i tu.
46. Och JEsus ropade med hög röst
och sade: Fader, jag befaller min anda
i tina händer; och tå han hade thet
sagt, gaf han up andan.
47. Tå Höfwitsmannen såg hwad
ther skedde, prisade han Gud, och sade:
Sannerligen war thenne en rättfärdig
man.
48. Och alt folket som tit gångit war,
at se här på, tå the sett hade hwad
ther skedde, slogo the sig för sitt bröst,
och gingo hem igen.
49. Men alla hans kände wänner och
qwinnor, som honom följt hade af Gali=
leen, stodo långt ifrån, och sågo ther på.

50. Och si, en man benämnd Joseph, en Rådsherre, som war en god och rättfärdig man,
51. Och hade icke samtyckt theras råd och gerning, och war bördig af then Judarnas stad Arimathia; then ther ock åstundade efter Guds rike:
52. Han gick til Pilatum, och begärde JEsu lekamen;
53. Och tog honom ned, swepte honom uti et linkläde, och laden ned i en graf, som uthuggen war uti sten, ther äntå ingen hade uti lagd warit.
54. Och thet war tilredelsedagen, och Sabbathen begynte gå uppå.
55. Och följde ther några qwinnor efter, som med honom komna woro af Galileen, och beságo grafwen, och huruledes hans lekamen lagd war;
56. Och gingo sedan tilbaka igen, och tilredde wälluktande kryddor och smörjelse; men om Sabbathen woro the stilla, som budit war i lagen.

24. Capitel.

På then ena Sabbathen, ganska bittida om morgonen, kommo the til grafwen, bärande the wälluktande kryddor, som the tilredt hade, och några med them.
2. Så funno the stenen afwältad ifrå grafwen,
3. Och gingo in, och funno icke HERrans JEsu lekamen.
4. Och thet begaf sig, at tå the ther om bekymrade woro, si, så stodo när them twå män i skinande kläder.
5. Tå wordo the förfärade, och slogo sina ansikten ned åt jorden. Tå sade the til them: Hwi söken J then lefwande ibland the döda?
6. Han är icke här; han är upstånden; kommer ihåg huru han sade eder, tå han ännu war i Galileen,
7. Sägande: Menniskones Son måste öfwerantwardas i syndiga menniskors händer, och korsfästas, och upstå på tredje dagen.
8. Och så begynte the komma ihåg hans ord;
9. Och gingo tilbaka ifrå grafwen, och bådade thetta alt the ellofwa och alla the andra.
10. Och thet war Maria Magdalena och Johanna och Maria Jacobi, och andra som med them woro, the thetta sade til Apostlarna.
11. Och theras ord syntes för them såsom galenskap, och the trodde them intet.
12. Men Petrus stod up, och lopp til grafwen; och tå han lutade sig ther in, fick han se linklädena liggande allena, och gick sina färde, undrande wid sig sjelf hwad ther skedt war.
13. Och si, twå af them gingo på samma dagen til en by, som låg wid sextio stadiers wäg ifrå Jerusalem, benämnd Emaus.
14. Och the talade hwar med annan om alt thet som skedt war.
15. Och hände sig, tå the talades wid, och befrågade hwar annan, nalkades ock JEsus, och gick med them.
16. Men theras ögon woro förhållna, at the icke kände honom.
17. Tå sade han til them: Hwad är thet för tal, som J hafwen eder emellan, wid J gån, och ären bedröfwade?
18. Tå swarade en thera, som het Cleophas, och sade til honom: Äst tu allena ibland främmande män i Jerusalem, som icke wet hwad ther skedt är i thessa dagar?
19. Sade han til them: Hwad? Sade the til honom: Om JEsu Nazareno, som war en Prophet, mägtig både i gerningar och ord för Gudi och alt folket:
20. Och huruledes the öfwerste Presterne och wåra förmän öfwerantwardade honom i dödsens fördömelse, och korsfäste honom.
21. Men wi hoppades, at han skulle wara then, som förlossa skulle Israel; och öfwer alt thetta är nu tredje dagen sedan thet skedde.
22. Och några qwinnor af wåra hafwa förskräckt oss, the ther bittida om morgonen hade kommit til grafwen:
23. Och tå the icke funno hans lekamen, kommo the och sade, at the ock

Änglasyn sett hade, hwilka sagt hade, at han lefwer.

24. Och några af them, som med oß woro, gingo bort til grafwen, och funno såsom qwinnorna sagt hade; men honom funno the icke.

25. Tå sade han til them: O, I galne och senhjertade til at tro uti alt thet som Propheterne sagt hafwa,

26. Skulle icke Christus sådant lida, och sedan ingå uti sin härlighet?

27. Och han begynte på Mose och alla Propheterna, och gjorde uttydelse för them i alla Skrifter, som woro om honom.

28. Och the begynte nalkas in til byn tit the wille, och han låtsade som han wille gå längre fram.

29. Och the nödgade honom, sägande: Blif när oß; ty thet lider åt aftonen, och dagen är förliden. Och så gick han in til at blifwa när them.

30. Och thet begaf sig, tå han satt til bords med them, tog han brödet, tackade, bröt thet, och fick them.

31. Och theras ögon öpnades, at the kände honom; och så förswann han utu theras åsyn.

32. Och the sade emellan sig: War icke wårt hjerta brinnande i oß, tå han talade med oß i wägen, och uttydde oß Skrifterna?

33. Och i samma stunden stodo the up, och gingo til Jerusalem igen, och funno församlade the ellofwa, och them som med them woro;

34. The ther sade: HERren är sannerligen upstånden, och är sedd af Simon.

35. Och the förtälde hwad skedt war i wägen, och huru han wardt känd af them i thet han bröt brödet.

36. Som the nu här om talade, stod JEsus sjelf midt ibland them, och sade til them: Frid ware eder!

37. Tå wordo the förfärade, och fruktade, menande, at the sågo en ande.

38. Tå sade han til them: Hwi ären I förfärade? Och hwi upstiga sådana tankar uti edert hjerta?

39. Ser mina händer och mina fötter, at thet är jag sjelf: tager på mig, och skåder; ty anden hafwer icke kött och ben, såsom I sen mig hafwa.

40. Och tå han hade thet sagt, wiste han them händer och fötter.

41. Och som the ännu icke trodde, för glädje skul, utan förundrade sig, sade han til them: Hafwen I här något at äta?

42. Tå fingo the honom fram et stycke stekt fisk och något af en honingskaka.

43. Och han tog thet, och åt ther af i theras åsyn.

44. Och han sade til them: Thetta äro the ord, som jag sade til eder, tå jag ännu war med eder, at alt måste fullbordas, som skrifwit är i Mose lag och i Propheterna och i Psalmerna om mig.

45. Tå öpnade han them theras sinne, at the förstodo Skrifterna;

46. Och sade til them: Så är thet skrifwit, och så måste Christus lida, och tredje dagen upstå ifrå the döda;

47. Och predikas i hans namn bättring och syndernas förlåtelse ibland alt folk, begynnande på Jerusalem.

48. Och I ären witne til alt thetta.

49. Och si, jag wil sända öfwer eder min Faders löfte: men I skolen blifwa i staden Jerusalem, til thes I warden beklädde med kraft af höjden.

50. Och han hade them ut til Bethanien, och uplyfte sina händer, och wälsignade them.

51. Och skedde, tå han them wälsignat hade, skildes han ifrå them, och upfor i himmelen.

52. Och the tilbådo honom, och gingo sedan in i Jerusalem igen med stor glädje,

53. Och woro altid i templet, prisade och låfwade Gud. Amen.

Johannis Evangelium.

1. Capitel.

I begynnelsen war Ordet, och Ordet war när Gudi, och Gud war Ordet.
2. Thet samma war i begynnelsen när Gudi.
3. Genom thet äro all ting gjorda; och thy förutan är intet gjordt, thet gjordt är.
4. I thy war Lifwet; och Lifwet war menniskornas Ljus.
5. Och Ljuset lyser i mörkret; och mörkret hafwer thet icke begripit.
6. En man war sänd af Gudi, som hette Johannes.
7. Han kom til witnesbörd, på thet han skulle witna om Ljuset, at alla skulle tro genom honom.
8. Icke war han Ljuset; men (han war sänd) til at witna om Ljuset.
9. Thet war thet sanna Ljuset, hwilket upplyser alla menniskor som komma i werlden.
10. I werlden war thet, och igenom thet är werlden gjord; och werlden kände thet icke.
11. Han kom til sitt eget, och hans egne anammade honom icke.
12. Men alla them som honom anammade, gaf han magt at blifwa Guds barn, them som tro på hans namn;
13. Hwilka icke af blod, icke heller af köttslig wilja, icke heller af någon mans wilja, utan af Gudi födde äro.
14. Och Ordet wardt kött, och bodde ibland oß, och wi sågo hans härlighet, såsom enda Sonens härlighet af Fadren, full med nåd och sanning.
15. Johannes witnar om honom, ropar och säger: Thenne waret, om hwilken jag sagt hafwer: Efter mig skal komma then för mig warit hafwer; ty han war förr än jag.
16. Och af hans fullhet hafwe wi alle fått, och nåd för nåd.
17. Ty genom Mosen är lagen gifwen; nåd och sanning är kommen genom JEsum Christum.
18. Ingen hafwer någon tid sett Gud; ende Sonen, som är i Fadrens sköte, han hafwer thet kungjort.
19. Och thetta är Johannis witnesbörd, tå Judarne sände Prester och Leviter af Jerusalem, at the skulle fråga honom: Ho äst tu?
20. Och han bekände, och försakade icke; och bekände han: Icke är jag Christus.
21. Tå frågade the honom: Hwad tå? Äst tu Elias? Han sade: Jag är thet icke. Äst tu en Prophet? Och han swarade; Nej.
22. Tå sade the til honom: Ho äst tu? at wi måge gifwa them swar, som oß sändt hafwa. Hwad säger tu om tig sjelf?
23. Sade han: Jag är en ropandes röst i öknen: Röjer HErrans wäg, såsom Esaias Propheten sagt hafwer.
24. Och the som sände woro, woro af the Phariseer.
25. Och the frågade honom och sade til honom: Hwi döper tu tå, medan tu äst icke Christus, icke heller Elias, icke heller en Prophet?
26. Swarade them Johannes och sade: Jag döper med watn; men midt ibland eder står then I icke kännen.
27. Han är then, som efter mig komma skal, hwilken för mig warit hafwer, hwilkens skotwång jag icke wärdig är uplösa.
28. Thetta skedde i Bethabara, på hinsidan Jordan, ther Johannes döpte.
29. Dagen therefter såg Johannes JEsum komma til sig, och sade: Se Guds Lamn, som borttager werldens synd.
30. Thenne äret, om hwilken jag sagt hafwer: Efter mig skal komma en man, then för mig warit hafwer; ty han war förr än jag.
31. Och jag kände honom icke; men på thet han skulle warda uppenbar i Israel, förthenskul är jag kommen til at döpa med watn.

32. Och Johannes witnade och sade: Jag såg Andan nederkomma i dufwolikneIse af himmelen, och blef på honom.
33. Och jag kände honom icke; men then som mig sände til at döpa med watn, han sade til mig: Öfwer hwilken tu får se Andan nederkomma, och blifwa på honom, han är then som döper med then Heliga Anda.
34. Och jag såg thet, och witnade, at han är Guds Son.
35. Dagen ther efter stod åter Johannes och twå af hans Lärjungar;
36. Och som han fick se JEsum gå, sade han: Se Guds Lamm.
37. Och the twå hans Lärjungar hörde honom tala, och följde JEsum.
38. Tå wände JEsus sig om, och såg them följa sig, och sade til them: Hwad söken J? Tå sade the til honom: Rabbi, (thet betyder, Mästare,) hwar wistas tu?
39. Tå sade han til them: Kommer och ser. The kommo och sågo hwar han wistades, och blefwo then dagen när honom: och thet war wid tionde timman.
40. Och war Andreas, Simon Petri broder, en af the twå som hade hört af Johanne, och följde JEsum.
41. Han fann först sin broder Simon, och sade til honom: Wi hafwe funnit Meßiam, thet betyder, then Smorda.
42. Och han hade honom til JEsum. Tå JEsus fick se honom, sade han: Tu äst Simon Jona son; tu skal heta Cephas, thet betyder, hälleberg.
43. Dagen ther efter wille JEsus gå uti Galileen, och fann Philippum, och sade til honom: Följ mig.
44. Och war Philippus af Bethsaida, Andree och Petri stad.
45. Philippus fann Nathanael, och sade til honom: Then som Mose hafwer skrifwit om i lagen, och Propheterna, hafwe wi funnit, JEsum, Josephs Son af Nazaret.
46. Och Nathanael sade til honom: Kan något godt komma af Nazaret? Philippus sade til honom: Kom och se.
47. JEsus såg Nathanael komma til sig, och sade til honom: Se en rätt Israelit, i hwilken intet swek är.
48. Tå sade Nathanael til honom: Hwar af känner tu mig? JEsus swarade och sade til honom: Förr än Philippus kallade tig, tå tu war under fikonaträet, såg jag tig.
49. Nathanael swarade och sade til honom: Rabbi, tu äst Guds Son; tu äst Israels Konung.
50. JEsus swarade och sade til honom: Efter thet jag sade tig, at jag såg tig under fikonaträet, tror tu? Större ting än theßa äro, skal tu få se.
51. Och sade til honom: Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Här efter skolen J få se himmelen öppen, och Guds Änglar fara up och neder öfwer Menniskones Son.

2. Capitel.

Och på tredje dagen wardt et bröllop i Cana i Galileen; och JEsu moder war ther.
2. Wardt ock theslikes JEsus buden och hans Lärjungar til brölloppet.
3. Och tå winet begynte fattas, sade JEsu moder til honom: The hafwa intet win.
4. Tå sade JEsus til henne: Qwinna, hwad hafwer jag med tig? Min tid är icke ännu kommen.
5. Tå sade hans moder til tjenarena: Hwad han säger eder, thet görer.
6. Så woro ther sex stenkrukor, som satta woro efter sättet om Judarnas rening, hållande hwarthera tu eller tre mätt.
7. Tå sade JEsus til them: Fyller up krukorna med watn. Och the fyllde them öfwerfulla.
8. Och han sade til them: Låter nu uti, och bärer til köksmästaren. Och the buro.
9. När tå köksmästaren smakade winet, som watn warit hade, och icke wißte hwadan thet kommit war; (men tjenarena, som watnet öst hade, wißte thet,) kallade han brudgummen,
10. Och sade til honom: Hwar man sätter först fram thet goda winet, och

når the åro wordne drucke, tå thet
som såmre år: tu hafwer gömt thet
goda winet alt hår til.
11. Thetta war thet första tekn, som
JEsus gjorde i Cana i Galileen, och
uppenbarade sin hårlighet: och hans
Lårjungar trodde på honom.
12. Ther efter for han ned til Caper-
naum, han och hans moder och hans
bröder och hans Lårjungar; och the
blefwo ther i få dagar.
13. Och war Judarnas Påska hardt
når; och JEsus for up til Jerusalem,
14. Och fann i templet them som såll-
de få och får och dufwor, och wexlare
sittande.
15. Tå gjorde han en gißel af tåg, och
dref them alla ut af templet, med får
och få, och bortspillde wexlarenas pen-
ningar, stötte borden omkull,
16. Och sade til them som dufwor
sållde: Hafwer thetta bort hådan, och
görer icke af min Faders hus et mark-
nadshus.
17. Tå kommo hans Lårjungar ihåg
thet som skrifwit år: Titt hus nitålskan
hafwer frätit mig.
18. Tå swarade Judarne och sade til
honom: Hwad tekn låter tu oß se, at
tu skal thetta göra?
19. Swarade JEsus och sade til them:
Slår thetta templet neder, och i tre
dagar wil jag thet upråtta.
20. Tå sade Judarne: J sex och fyra-
tio år år thetta templet upbygdt; och
tu wil thet upråtta i tre dagar?
21. Men han sade om sin kropps tempel.
22. Och når han war upstånden ifrå
the döda, kommo hans Lårjungar ihåg,
at han hade thet sagt them, och trodde
Skriften och thet tal som JEsus sagt
hade.
23. Tå han nu war i Jerusalem, om
Påsken, på högtidsdagen, trodde mån-
ga på hans namn, tå the sågo hans
tekn, som han gjorde.
24. Men JEsus betrodde icke sig sjelf
them; ty han kånde alla,
25. Och behöfde icke at någon skulle
witna om menniskan; ty han wißte
wål hwad i menniskan war.

3. Capitel.

Och war en man af the Phariseer, som
het Nicodemus, en öfwerste ibland
Judarna.
2. Han kom til JEsum om natten,
och sade til honom: Rabbi, wi wete,
at tu åst kommen af Gudi för en lå-
rare; ty ingen kan göra the tekn som
tu gör, utan Gud år med honom.
3. JEsus swarade och sade til honom:
Sannerligen, sannerligen såger jag tig:
Utan en blifwer född på nytt, kan han
icke se Guds rike.
4. Tå sade Nicodemus til honom:
Huru kan en menniska födas, når hon
år gammal? Icke kan hon på nytt gå
in i sin moders lif och födas?
5. Swarade JEsus: Sannerligen,
sannerligen såger jag tig: Utan en
warder född af watn och Andan,
kan han icke ingå i Guds rike.
6. Thet som år födt af kött, thet år
kött, och thet som år födt af Andan,
thet år anda.
7. Undra icke at jag sade tig, at J
måsten födas på nytt.
8. Wädret blås hwart thet wil, och
tu hörer thes röst, och tu wet icke hwa-
dan thet kommer, eller hwart thet far;
altså år hwar och en, som af Andan
född år.
9. Nicodemus swarade och sade til ho-
nom: Huru kan thetta ske?
10. JEsus swarade och sade til ho-
nom: Äst tu en Måstare i Israel, och
wet icke thetta?
11. Sannerligen, sannerligen såger
jag tig: Wi tale thet wi wete, och thet
wi hafwe sett, thet witne wi; och wårt
witnesbörd anammen J icke.
12. Tron J icke, når jag såger eder
om jordiska ting, huru skolen J tå tro,
om jag såger eder om himmelska ting?
13. Och ingen far up i himmelen,
utan then som for ned af himmelen,
Menniskones Son, som år i himmelen.
14. Och såsom Moses uphöjde ormen
i öknen, altså måste ock Menniskones
Son warda uphöjd;
15. På thet at hwar och en som tror

på honom skal icke förgås, utan få ewinnerligt lif.
16. Ty så älskade Gud werlden, at han utgaf sin enda Son, på thet at hwar och en som tror på honom, skal icke förgås, utan få ewinnerligt lif.
17. Ty icke hafwer Gud sändt sin Son i werlden, at han skal döma werlden; utan på thet at werlden skal warda salig genom honom.
18. Hwilken som tror på honom, han warder icke dömd; men hwilken som icke tror, han är redan dömd, efter thet han icke trodde i Guds enda Sons namn.
19. Men thetta är domen, at ljuset är kommit i werlden, och menniskorna älskade mer mörkret än ljuset; ty theras gerningar woro onda.
20. Ty hwar och en som illa gör, hatar ljuset, och kommer icke til ljuset, at hans gerningar skola icke warda straffade.
21. Men then som gör sanningen, han kommer til ljuset, at hans gerningar skola warda uppenbara; ty the äro gjorda i Gudi.
22. Ther efter kom JEsus och hans Lärjungar i Judiska landet, och wistades ther med them, och döpte.
23. Döpte ock thesslikes Johannes i Enon, hardt-wid Salim; ty ther war mycket watn: och the kommo och läto döpa sig;
24. Ty Johannes war icke äntå kastad i häktelse.
25. Tå kom up et spörsmål ibland Johannis Lärjungar samt med Judarna om reningen.
26. Och the kommo til Johannem, och sade til honom: Rabbi, then som war när tig på hinsidan Jordan, then tu witnade om, si, han döper, och alla komma til honom.
27. Johannes swarade och sade: Menniskan kan intet taga, utan thet warder henne gifwit af himmelen.
28. I ären sjelfwe mine witnen, at jag sade: Icke är jag Christus; utan jag är sänd för honom.
29. Then som bruden hafwer, han är brudgummen; men brudgummens wän, som står och hörer honom, han fröjdar sig af brudgummens röst: thenna min fröjd är nu fullbordad.
30. Honom bör wäxa til, och mig bör förminskas.
31. Then som ofwan efter kommer, han är öfwer alla: then af jorden är, han är af jord, och af jorden talar han: then af himmelen kommer, han är öfwer alla.
32. Och thet han hafwer sett och hört, thet witnar han; och hans witnesbörd anammar ingen.
33. Then som anammar hans witnesbörd, han hafwer beseglat, at Gud är sannfärdig.
34. Ty then Gud sändt hafwer, han talar Guds ord; ty Gud gifwer icke Andan efter mått.
35. Fadren älskar Sonen, och alt hafwer han gifwit honom i händer.
36. Hwilken som tror Sonen, han hafwer ewinnerligt lif: men then som icke tror Sonen, han skal icke få se lifwet; utan Guds wrede blifwer öfwer honom.

4. Capitel.

Tå nu HErren förnam, at Phariseerne hade hört, at JEsus gjorde flere Lärjungar, och döpte än Johannes.
2. (Ändock JEsus döpte icke sjelf, utan hans Lärjungar,)
3. Öfwergaf han Judeen, och drog åter in i Galileen.
4. Så måste han gå genom Samarien.
5. Och när han kom til en stad i Samarien, som kallas Sichar, wid en bolstad som Jacob gaf sin son Joseph;
6. Och ther war Jacobs brunn. Och efter thet JEsus war trött af wägen, satte han sig så ned wid brunnen; och thet war wid sjette timman.
7. Tå kom en qwinna af Samarien, til at hämta watn. Sade JEsus til henne: Gif mig dricka;
8. Ty hans Lärjungar woro gångne in i staden, til at köpa mat.
9. Tå sade then Samaritiska qwinnan til honom: Huru begär tu, som äst en

Jude, dricka af mig, som är en Samaritisk qwinna? Ty Judarne hafwa ingen handel med the Samariter.
10. JEsus swarade och sade til henne: Förstode tu Guds gåfwa, och ho then är, som säger til tig: Gif mig dricka; tå beddes tu af honom, och han gåfwe tig lefwande watn.
11. Sade qwinnan til honom: HErre, icke hafwer tu thet tu kan tagat med, och brunnen är djup: hwadan hafwer tu tå lefwande watn?
12. Mån tu wara mer än wår fader Jacob, som gaf oß brunnen, och drack af honom, med sina barn och sin boskap?
13. Tå swarade JEsus och sade til henne: Hwar och en som dricker af thetta watnet, han warder törstig igen:
14. Men hwilken som dricker af thet watn, som jag honom gifwer, han skal icke törsta til ewig tid; utan thet watn, som jag honom gifwer, skal blifwa i honom en källa med springande watn i ewinnerligt lif.
15. Tå sade qwinnan til honom: HErre, gif mig thet watnet, at jag icke törstar, eller behöfwer komma hit efter watn.
16. Sade JEsus til henne: Gack, kalla tin man, och kom hit.
17. Swarade qwinnan och sade: Jag hafwer ingen man. Sade JEsus til henne: Tu sade rätt: Jag hafwer ingen man;
18. Ty tu hafwer haft fem män, och then tu nu hafwer, är icke tin man: thet sade tu sant.
19. Tå sade qwinnan til honom: HErre, jag ser, at tu äst en Prophet.
20. Wåra fäder hafwa tilbedit på thetta berget, och I sägen at i Jerusalem är thet rum, ther man tilbedja skal.
21. JEsus sade til henne: Qwinna, tro mig, then tid kommer, at hwarken på thetta berget, eller i Jerusalem, skolen I tilbedja Fadren.
22. I weten icke hwad I tilbedjen; men wi wete hwad wi tilbedje; ty saligheten är af Judarna.
23. Men then tid kommer, och är nu allaredan, at rätte tilbedjare skola tilbedja Fadren i andanom och sanningen; ty Fadren wil ock sådana hafwa, som honom tilbedja skola.
24. Gud är en Ande; och the honom tilbedja, skola tilbedja honom i andanom och sanningen.
25. Tå sade qwinnan til honom: Jag wet, at Meßias skal komma, som kallas Christus; när han kommer, warder han oß all ting underwisande.
26. Sade JEsus til henne: Jag är then samme, som talar med tig.
27. Och i thet samma kommo hans Lärjungar, och undrade ther på, at han talade med qwinnan; dock sade ingen: Hwad frågar tu, eller hwad talar tu med henne?
28. Tå lät qwinnan sin kruka stå, och gick in i staden, och sade til folket:
29. Kommer och ser en man, som mig hafwer sagt alt thet jag hafwer gjort. Mån han icke wara Christus?
30. Tå gingo the af staden, och kommo til honom.
31. Ther emellan bådo Lärjungarne honom, sägande: Rabbi, ät.
32. Sade han til them: Jag hafwer mat at äta, ther I intet af weten.
33. Tå sade Lärjungarne mellan sig: Mån någon hafwa burit honom äta?
34. Sade JEsus til them: Min mat är thet, at jag gör hans wilja, som mig sändt hafwer, och fullbordar hans werk.
35. Sägen I icke, fyra månader äro ännu, och skördetimman kommer? Si, jag säger eder: Lyfter up edra ögon, och beser marken; ty hon begynner hwitna til skörd.
36. Och then ther upskär, han tager lön, och församlar frukt til ewinnerligt lif; på thet at både then som sår, och then som upskär, skola tilsamman glädjas.
37. Ty här är thet ordet sant, at en annan är then som sår, och en annan som upskär.
38. Jag sände eder ut at upskära thet I hafwen icke arbetat: andra hafwa

arbetat, och I åren ingångne i theras arbete.

39. Och många Samariter af then staden trodde på honom, för qwinnans tal skul, som witnade, at han hade sagt henne alt thet hon hade gjort.

40. När nu the Samariter kommo til honom, bådo the honom, at han wille blifwa när them; och han blef ther i twå dagar.

41. Och mycket flere trodde, för hans ords skul;

42. Och sade til qwinnan: Nu tro wi, icke för titt tal skul; ty wi hafwe sjelfwe hört, och wete, at han är wißt Christus, werldens Frålsare.

43. Men twå dagar ther efter gick han tådan, och drog in i Galileen.

44. Ty JEsus witnade sjelf, at en Prophet warder icke afhållen i sitt fådernesland.

45. Och när han kom i Galileen, undfingo the Galileer honom, efter the all ting sett hade, som han gjort hade i Jerusalem, på högtidsdagen; ty the hade ock warit til högtidsdagen.

46. Så kom åter JEsus i Cana i Galileen, ther han hade gjort win af watn. Och ther war en Konungsman, hwilkens son låg sjuk i Capernaum.

47. När han hörde, at JEsus war kommen af Judeen til Galileen, gick han til honom, och bad honom, at han wille komma ned, och göra hans son helbregda; ty han låg för döden.

48. Tå sade JEsus til honom: Utan I sen tekn och under, tron I icke.

49. Konungsmannen sade til honom: HErre, kom ned, förr än min son dör.

50. Sade JEsus til honom: Gack; tin son lefwer. Tå trodde mannen ordet, som JEsus sade til honom, och gick.

51. Och i thet han gick ned, mötte honom hans tjenare, och bebådade honom, sågande: Tin son lefwer.

52. Tå besporde han med them, hwad stund thet war wordet båttre med honom. Och the sade til honom: I går, på sjunde timman, öfwergaf skålfwan honom.

53. Tå förstod fadren, at thet war then timman, i hwilken JEsus hade sagt til honom: Tin son lefwer. Och han trodde, och alt hans hus.

54. Thetta år nu thet andra teknet, som JEsus gjorde, når han kom af Judeen i Galileen.

5. Capitel.

Ther efter war en Judarnas högtid; och JEsus for up til Jerusalem.

2. Men i Jerusalem år en dam, wid fårahuset, som heter på Ebreiska Bethesda, och hade fem skjul.

3. Ther uti lågo en stor hop sjuke, blinde, halte, borttwinade, och bidade efter at watnet skulle röras.

4. Ty en Ängel steg ned i dammen på en wiß tid, och rörde watnet: then ther nu först steg ned i watnet, sedan thet war rördt, han blef helbregda, ehwad sjukdom han hade.

5. Så war ther en man, som hade warit sjuk i åtta och trettio år.

6. Tå JEsus fick se honom ther han låg, och förnam, at han nu i lång tid hade legat sjuk, sade han til honom: Wil tu blifwa helbregda?

7. Swarade then sjuke honom: HErre, jag hafwer ingen som hafwer mig i dammen, når watnet år rördt; men förr än jag kommer, tå år en annan stigen in för mig.

8. Tå sade JEsus til honom: Statt up, tag tin säng, och gack.

9. Och strax blef then mannen helbregda, och tog sin säng, och gick; och thet war på en Sabbathsdag.

10. Tå sade Judarne til honom som war worden helbregda: Thet år Sabbath; tig år icke lofligt båra sången.

11. Swarade han them: Then som gjorde mig helbregda, han sade til mig: Tag tin säng, och gack.

12. Tå sporde the honom: Ho år then mannen, som tig sade: Tag tin säng, och gack?

13. Men han som helbregda war worden, wißte icke ho han war; ty

JEsus war undanwiken, efter mycket folk war i thet rummet.

14. Ther efter fann JEsus honom i templet, och sade til honom: Si, tu äst worden helbregda: synda icke här efter, at tig icke wederfars något wärre.

15. Tå gick then mannen bort och sade Judarna, at JEsus war then som honom hade helbregda gjort.

16. Och therföre förföljde Judarne JEsum, och sökte efter at döda honom, efter han thetta gjorde på Sabbathen.

17. Tå swarade JEsus them: Min Fader werkar in til nu, och jag werkar ock.

18. Therföre sökte Judarne äntå mer efter at döda honom: ty han ej allenast bröt Sabbathen; utan ock sade Gud wara sin Fader, görande sig sielf lik med Gud.

19. Tå swarade JEsus och sade til them: Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Sonen kan intet göra af sig sielf; utan thet han ser Fadren göra: ty alt thet han gör, thet gör ock Sonen.

20. Ty Fadren älskar Sonen, och wisar honom alt thet han gör, och warder än wisande honom större werk, än thessa äro, at J skolen undra ther på.

21. Ty såsom Fadren upwäcker the döda, och gör them lefwande, så gör ock Sonen lefwande hwem han wil.

22. Ty icke dömer heller Fadren någon; utan hafwer all dom gifwit Sonen,

23. På thet alla skola hedra Sonen, såsom the hedra Fadren. Hwilken som icke hedrar Sonen, han hedrar icke Fadren, som honom sändt hafwer.

24. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Hwilken som hörer mitt tal, och tror honom, som mig sändt hafwer, han hafwer ewinnerligt lif, och kommer icke i domen; utan är gången ifrå döden til lifwet.

25. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Then tid skal komma, och är nu allaredan, at the döde skola höra Guds Sons röst; och the henne höra, the skola lefwa.

26. Ty såsom Fadren hafwer lif i sig sielf, så hafwer han ock gifwit Sonen hafwa lif i sig sielf;

27. Och hafwer theslikes gifwit honom magt at döma, therföre at han Menniskones Son är.

28. Förundrer eder icke öfwer thetta; ty then stund skal komma, i hwilken alla the i grifterne äro, skola höra hans röst.

29. Och the som wäl hafwa gjort, skola framgå til lifwets upståndelse; men the som illa hafwa gjort, til domens upståndelse.

30. Intet kan jag göra af mig sielf. Som jag hörer, så dömer jag, och min dom är rätt; ty jag söker icke min wilja, utan Fadrens wilja, som mig sändt hafwer.

31. Om jag witnar om mig sielf, tå är mitt witnesbörd icke sant.

32. En annan är som witnar om mig, och jag wet, at thet witnesbörd sant är, som han witnar om mig.

33. J sänden til Johannes; och han gaf witnesbörd til sanningen.

34. Men jag tager intet witnesbörd af menniskor; utan säger thetta, på thet J skolen warda salige.

35. Han war et brinnande och skinande ljus, och J willen för en tid fröjdas i hans ljus.

36. Men jag hafwer et större witnesbörd än Johannis witnesbörd; ty the werk, som Fadren hafwer gifwit mig, at jag skal fullborda, the samma werk, som jag gör, witna om mig, at Fadren hafwer sändt mig.

37. Och Fadren som mig sände, han hafwer witnat om mig. J hafwen hwarken någon tid hört hans röst, eller sett hans skepelse;

38. Och hans ord hafwen J icke blifwande i eder; ty J tron icke honom, som han sändt hafwer.

39. Ransaker Skrifterna; ty J menen eder hafwa ewinnerligt lif i them; och the äro the, som witna om mig;

40. Och J wiljen icke komma til mig, at J måtten få lif.

41. Jag tager intet pris af menniskor;

42. Men jag kånner eder, at J icke hafwen Guds kårlek uti eder.
43. Jag år kommen i min Faders namn, och J anammen mig icke: kommer en annan i sitt eget namn, then warden J anammande.
44. Huru kunnen J tro, J som tagen pris hwar af andra, och thet pris som kommer allena af Gudi, sőken J icke?
45. J skolen icke mena, at jag skal anklaga eder főr Fadren: thet år en som eder anklagar, nemligen Moses, then J hoppens uppå.
46. Haden J trott Mosi, tå haden J ock trott mig; ty om mig hafwer han skrifwit.
47. Men tron J icke hans skrifter, huru skolen J tå tro mina ord?

6. Capitel.

Ther efter for JEsus őfwer thet Galileiska hafwet, som år wid then staden Tiberias.
2. Och myцket folk főljde honom, therfőre at the sågo hans tekn, som han gjorde med them som sjuke woro.
3. Och JEsus gick på et berg, och satte sig ther med sina Lårjungar.
4. Och tå tilstundade Påska, Judarnas hőgtid.
5. Tå lyfte JEsus up sina őgon, och såg at myцket folk kom til honom, och sade til Philippum: Hwar få wi kőpa bröd, at thessa måga åta?
6. Thet sade han til at főrsőka honom; ty han wiste wål hwad han wille gőra.
7. Swarade honom Philippus: Főr tuhundrade penningar bröd wore them icke nog, til at hwar finge et litet stycke.
8. Tå sade til honom en af hans Lårjungar, Andreas, Simon Petri broder:
9. Hår år en pilt, som hafwer fem bjuggbröd, och twå fiskar; men hwad főrslår thet ibland så många?
10. Sade JEsus: Låter folket såtta sig. Och på thet rummet war mycket gräs. Tå satte sig ned wid femtusende mån.
11. Och JEsus tog bröden, tackade, och fick Lårjungarne; och Lårjungarne skifte ibland them som sutto. Sammaledes ock af fiskarna, så mycket the wille.
12. Tå the woro måtte, sade han til sina Lårjungar: Håmter tilhopa styckeu, som őfwerblifna åro, at the icke főrfaras.
13. Så håmtade the tilhopa, och uppfyllde tolf korgar med stycken, som őfwer woro af fem bjuggbröd efter them som åtit hade.
14. Når nu the menniskorna sågo, at JEsus hade gjort teknet, sade the: Wisserligen år thenne then Propheten, som komma skal i werlden.
15. Når tå JEsus főrnam, at the wille komma och taga honom, och gőra honom til Konung, gick han åter afsides bort uppå berget, han sjelf allena.
16. Och når aftonen kom, gingo hans Lårjungar ned til hafwet,
17. Och stego til skepps, och foro őfwer hafwet til Capernaum: och thet war redan mőrkt wordet, och JEsus war icke til them kommen.
18. Tå blåste et stort wåder, och wågen begynte gå.
19. Når the nu rott hade wid fem och tjugu eller trettio stadier, fingo the se JEsum gå på hafwet, och nalkas skeppet; och the wordo főrfårade.
20. Tå sade han til them: Thet år jag; rådens icke.
21. Och the wille hafwa tagit honom in i skeppet: och i thet samma war skeppet wid landet, som the foro til.
22. Dagen ther efter, når folket, som stod på hinsidan hafwet, såg at ther war intet annat skepp ån thet ena, som hans Lårjungar woro uti stigne, och at JEsus war icke instigen med sina Lårjungar i skeppet, utan hans Lårjungar woro bortfarne allena;
23. Men andra skepp kommo af Tiberias, hardt til thet rummet, ther the hade åtit brődet, genom HErrans tacksågelse;
24. Når tå folket såg, at JEsus war icke ther, ej heller hans Lårjungar, stego the ock i skeppen, och kommo til Capernaum, och sőkte JEsum.

25. Och tå the funno honom på hinsidan hafwet, sade the til honom: Rabbi, når kom tu hit?
26. Swarade JEsus them och sade: Sannerligen, sannerligen såger jag eder: J söken mig icke förthenskul, at J hafwen sett tekn, utan förthenskul, at J hafwen åtit af brödet, och åren wordne måtte.
27. Werker icke then mat som förgås; utan then som blifwer til ewinnerligt lif, then Menniskones Son eder gifwa skal; ty honom hafwer Gud Fader beseglat.
28. Tå sade the til honom: Hwad skole wi göra, at wi werka kunne Guds werk?
29. Swarade JEsus och sade til them: Thet år Guds werk, at J tron på then han såndt hafwer.
30. Tå sade the til honom: Hwad tekn gör tu tå, at wi se kunne, och tro tig? Hwad werkar tu?
31. Wåra fäder åto manna i öknen, som skrifwit år: Han gaf them bröd af himmelen til at åta.
32. Tå sade JEsus til them: Sannerligen, sannerligen såger jag eder: Icke gaf Mose eder thet brödet af himmelen; men min Fader gifwer eder thet råtta brödet af himmelen.
33. Ty thet år Guds bröd, som nederkommer af himmelen, och gifwer werlden lif.
34. Tå sade the til honom: HErre, gif oß altid thetta brödet.
35. Sade JEsus til them: Jag år lifsens bröd: hwilken som kommer til mig, han skal icke hungra; och hwilken som tror på mig, han skal aldrig törsta.
36. Men jag hafwer sagt eder, at J hafwen ock sett mig, och tron dock icke.
37. Alt thet min Fader gifwer mig, thet kommer til mig; och then til mig kommer, honom kastar jag icke ut.
38. Ty jag år nederkommen af himmelen, icke at jag skal göra min wilja, utan hans wilja, som mig såndt hafwer.
39. Och thet år min Faders wilja, som mig såndt hafwer, at jag intet borttappa skal af alt thet han mig gifwit hafwer, utan at jag skal upwåcka thet på yttersta dagen.
40. Thetta år nu hans wilja, som mig såndt hafwer, at hwar och en som ser Sonen, och tror på honom, han skal hafwa ewinnerligt lif; och jag skal upwåcka honom på yttersta dagen.
41. Tå knorrade Judarne ther öfwer, at han sade: Jag år thet brödet, som nederkommit år af himmelen;
42. Och sade: År icke thenne JEsus Josephs Son, hwilkens fader och moder wi kånne? Huru såger han tå: Jag år nederkommen af himmelen?
43. Tå swarade JEsus och sade til them: Knorrer icke emellan eder.
44. Ingen kan komma til mig, utan Fadren, som mig såndt hafwer, drager honom; och jag skal upwåcka honom på yttersta dagen.
45. Thet år skrifwit i Propheterna: The skola alle warda lårde af Gudi. Hwar och en som thet nu hört hafwer af Fadren, och lårt thet, han kommer til mig.
46. Icke så, at någon hafwer sett Fadren; utan then som år af Gudi, han hafwer sett Fadren.
47. Sannerligen, sannerligen såger jag eder: Hwilken som tror på mig, han hafwer ewinnerligt lif.
48. Jag år lifsens bröd.
49. Edra fäder åto manna i öknen, och åro blifne döde.
50. Thetta år thet brödet, som nederkommer af himmelen, på thet then ther af åter skal icke dö.
51. Jag år thet lefwande brödet, som nederkommer af himmelen: hwilken som åter af thetta brödet, han skal lefwa ewinnerligen; och thet brödet, som jag gifwa skal, år mitt kött, hwilket jag gifwa skal för werldens lif.
52. Tå kifwade Judarne emellan sig, sågande: Huru kan thenne gifwa oß sitt kött til at åta?
53. Sade JEsus til them: Sannerligen, sannerligen såger jag eder: Utan J åten Menniskones Sons kött, och

dricken hans blod, tå hafwen I icke lif
i eder.
54. Hwilken som äter mitt kött, och
dricker mitt blod, han hafwer ewinner-
ligt lif; och jag skal upwäcka honom
på yttersta dagen.
55. Ty mitt kött är then rätta maten,
och mitt blod är then rätta drycken.
56. Hwilken som äter mitt kött, och
dricker mitt blod, han blifwer i mig,
och jag i honom.
57. Såsom lefwande Fadren hafwer
mig sändt, och jag lefwer för Fadrens
skul, så ock then som äter mig, han
skal ock lefwa för min skul.
58. Thetta är thet brödet, som af him-
melen nederkommit är; icke såsom edra
fäder åto manna, och äro blifne döde:
then som äter thetta brödet, han skal
lefwa ewinnerligen.
59. Thetta sade han i Synagogan, tå
han lärde i Capernaum.
60. Men många af hans Lärjungar,
när the thetta hörde, sade: Thetta är
et hårdt tal; ho kan thet höra.
61. Så, efter JEsus wißte wid sig
sjelf, at hans Lärjungar knorrade ther
öfwer, sade han til them: Förtörnar
thetta eder?
62. Huru skal tå ske, när I warden
seende Menniskones Son upstiga tit
han tilförene war?
63. Anden är then som gör lifaktig;
köttet är icke nyttigt; the ord jag säger
eder äro ande, och äro lif.
64. Men några af eder äro, som icke
tro. Ty JEsus wißte wäl af begyn-
nelsen, hwilka the woro, som icke
trodde, och hwilken honom förråda
skulle.
65. Och han sade: Förthenskul sade
jag eder, at ingen kan komma til mig,
utan thet warder honom gifwit af
min Fader.
66. Ifrå then tiden gingo många af
hans Lärjungar til rygga, och wandrade
icke längre med honom.
67. Tå sade JEsus til the tolf: Icke
wiljen I ock gå bort?
68. Swarade honom Simon Petrus:
HERre, til hwem skole wi gå? Tu
hafwer ewiga lifsens ord;
69. Och wi tro, och hafwe förnum-
mit, at tu äst Christus, lefwande Guds
Son.
70. Swarade them JEsus: Hafwer
jag icke eder tolf utwalt? och en af
eder är en djefwul.
71. Men thet sade han om Juda Si-
mons Ischarioth; ty han war then
som honom förråda skulle, och war en
af the tolf.

7. Capitel.

Ther efter wistades JEsus i Galileen;
ty han wille icke wistas i Judeen, ther-
före at Judarne foro efter at dräpa
honom.
2. Och war tå hardt wid Judarnas
löfhyddohögtid.
3. Tå sade hans bröder til honom:
Gack hädan, och gack in i Judeen, at
tina Lärjungar måga ock se tina werk
som tu gör.
4. Ty ingen, som wil uppenbar wa-
ra, förhandlar något hemligen: om
tu thet gör, så uppenbara tig för
werlden.
5. Ty hans bröder trodde icke heller
på honom.
6. Tå sade JEsus til them: Min tid
är icke än kommen; men eder tid är
altid redo.
7. Werlden kan icke hata eder: men
mig hatar hon; ty jag bär witne om
henne, at hennes werk äro onda.
8. Går I up til thenna högtidsdagen:
jag wil icke ännu gå up til thenna hög-
tiden; ty min tid är icke ännu full-
bordad.
9. Tå han hade thetta sagt til them,
blef han i Galileen.
10. Men när hans bröder woro up-
gångne, tå gick ock han up til högti-
den; dock icke uppenbarligen, utan så
hemligen.
11. Tå sökte Judarne efter honom i
högtiden, och sade: Hwar är han?
12. Och mycket mummel war ibland
folket om honom; ty somlige sade:
Han är god; och somlige sade: Nej;
men han förförer folket.

13. Dock talade ingen uppenbarligen om honom, af rädsla för Judarna.
14. Tå nu halfwa högtiden war öfwerstånden, gick JEsus up i templet, och lärde.
15. Och Judarne förundrade sig, och sade: Huru kan thenne Skrift, efter han är icke lärd?
16. Swarade them JEsus och sade: Min lärdom är icke min, utan hans som mig sändt hafwer.
17. Hwilken som wil lyda hans wilja, han warder förnimmande, om thenna lärdom är af Gudi, eller om jag talar af mig sielf.
18. Hwilken som talar af sig sielf, han söker sitt eget pris; men then som söker hans pris, som honom hafwer sändt, han är sannfärdig, och orättfärdighet är icke i honom.
19. Gaf icke Moses eder lagen; och likwäl gör ingen af eder lagen fullt? Hwi söken J efter at döda mig?
20. Swarade folket och sade: Tu hafwer djefwulen; ho söker efter at döda tig?
21. Swarade JEsus och sade til them: Jag gjorde en gerning, och ther undren J alle på.
22. Förthenskul gaf Moses eder omskärelsen, icke at hon är af Mose, utan af fäderna; och likwäl omskären J menniskan om Sabbathen.
23. Tager nu menniskan omskärelsen om Sabbathen, på thet at Mose lag icke skal warda bruten, på mig blifwen J mißlynte, at jag gjorde hela menniskan helbregda om Sabbathen?
24. Dömer icke efter ansiktet; utan dömmer en rätt dom.
25. Tå sade några af Jerusalem: Är icke thenne then the fara efter at döda?
26. Och si, han talar fritt, och the tala intet til honom: weta nu wåra öfwerste förwißo, at han är wißt Christus?
27. Dock wi wete hwadan thenne är; men när Christus kommer, wet ingen hwadan han är.
28. Tå ropade JEsus i templet, lärde, och sade: Ja, J kännen mig, och J weten hwadan jag är; och jag är icke kommen af mig sielf; utan then mig sändt hafwer, han är sannfärdig, then J icke kännen.
29. Men jag känner honom; ty jag är af honom, och han sände mig.
30. Tå foro the efter at gripa honom; dock kom ingen sina händer wid honom; ty hans tid war icke ännu kommen.
31. Men många af folket trodde på honom, och sade: När Christus kommer, icke warder han mer tekn görande än thenne gjort hafwer?
32. Så hörde the Phariseer, at folket mumlade sådant om honom; och sände Phariseerne och the öfwerste Presterne tjenarena ut til at gripa honom.
33. Tå sade JEsus til them: Jag är ännu en liten tid när eder, och så går jag bort til honom, som mig sändt hafwer.
34. J skolen söka mig, och icke finna mig; och ther jag är, tit kunnen J icke komma.
35. Tå sade Judarne emellan sig: Hwart wil thenne gå, at wi skole icke finna honom? Mån han wilja gå ut ibland hedningarna, som här och ther förströdde äro, och lära hedningarna?
36. Hwad är thet för et tal, som han sade: J skolen söka mig, och icke finna mig; och ther jag är, tit kunnen J icke komma?
37. Men på yttersta dagen i högtiden, then ock störst war, stod JEsus och ropade, sägande: Hwilken som törstar, han komme til mig och dricke.
38. Hwilken som tror på mig, såsom Skriften säger, af hans qwed skola flyta lefwande watns strömmar.
39. Men thet sade han om Andan, hwilken the få skulle, som på honom trodde; ty then Helige Ande war icke äntå på färde; ty JEsus war icke ännu förklarad.
40. Tå nu många af folket hörde thetta talet, sade the: Thenne är sannerligen en Prophet.
41. En part sade: Thenne är Christus; men somlige sade: Icke skal Christus komma af Galileen?

42. Säger icke Skriften, at Christus skal komma af Davids säd, och af then staden BethLehem, ther David war?
43. Och wardt en twedrägt ibland folket för hans skul.
44. Och somlige af them wille gripa honom; men ingen kom händer wid honom.
45. Tå kommo tjenarena til öfwersta Presterna och Phariseerna; och the sade til them: Hwi hafwen I icke haft honom hit?
46. Tjenarena swarade: Aldrig hafwer någon menniska så talat, som thenne mannen.
47. Swarade them Phariseerne: Ären I icke ock förförde?
48. Icke hafwer någon af öfwerstarna eller Phariseerna trott på honom?
49. Utan thetta folket, som icke wet lagen, är förbannadt.
50. Tå sade til them Nicodemus, then som kom til honom om natten, hwilken war en af them:
51. Icke dömer wår lag någon menniska, med mindre man först förhörer honom, och får weta hwad han gör.
52. Swarade the och sade til honom: Äst tu icke ock en Galile'? Ransaka och se, at af Galileen är ingen Prophet upkommen.
53. Och så gick hwar och en hem til sitt.

8. Capitel.

Tå gick JEsus ut på oljoberget.
2. Och om morgonen bittida kom han åter i templet, och alt folket kom til honom; och han satte sig, och lärde them.
3. Tå hade the Skriftlärde och Phariseer til honom en qwinna, som war beslagen med hor; och när the hade ledt henne fram,
4. Sade the til honom: Mästare, thenna qwinnan är beslagen med hor;
5. Och Mose hafwer budit oß i lagen, at sådana skola stenas: men hwad säger tu?
6. Thetta sade the til at försöka honom, at the kunde anklaga honom. Tå böjde JEsus sig ned, och skref med fingret på jorden.
7. När the nu så stodo fast på sin fråga, reste han sig up, och sade til them: Hwilken af eder utan synd är, han kaste första stenen på henne;
8. Och böjde sig åter ned, och skref på jorden.
9. När the thetta hörde, och woro i samwetet öfwertygade, gingo the ut, hwar efter annan, begynnande på the äldsta, in til the sista; och JEsus blef allena och qwinnan ther stående.
10. När JEsus reste sig up, och såg ingen, utan qwinnan, sade han til henne: Qwinna, hwar äro *tine* åklagare? Hafwer ingen dömt *tig.*
11. Sade hon: HERre, ingen. Sade JEsus: Icke heller dömer jag tig. Gack bort, och synda icke här efter.
12. Åter talade JEsus til them, sägande: Jag är werldens ljus: then mig följer, han skal icke wandra i mörkret; utan han skal få lifsens ljus.
13. Tå sade Phariseerne til honom: Tu witnar om tig sjelf; titt witnesbörd är icke sant.
14. Swarade JEsus och sade til them: Om jag än wit nar om mig sjelf, så är mitt witnesbörd sant; ty jag wet hwadan jag kommen är, och hwart jag går: men I weten icke hwadan jag kommer, och hwart jag går.
15. I dömen efter köttet; jag dömer ingen.
16. Och om jag än dömde, är min dom rätt; ty jag är icke allena, utan jag och Fadren, som mig sändt hafwer.
17. Är också skrifwit i eder lag, at twå menniskors witnesbörd är sant.
18. Jag är then som bär witnesbörd om mig sjelf; bär ock Fadren, som mig sändt hafwer, witnesbörd om mig.
19. Tå sade the til honom: Hwar är tin Fader? JEsus swarade: I kännen hwarken mig eller min Fader. Om I känden mig, tå känden I ock min Fader.
20. Theßa ord talade JEsus wid offerkistan, lärande i templet: och ingen tog fatt på honom; ty hans tid war icke ännu kommen.

21. Tå sade åter JEsus til them: Jag går bort, och I skolen söka mig, och skolen dö uti edra synder. Tit jag går, kunnen I icke komma.
22. Tå sade Judarne: Mån han tå wilja dräpa sig sielf, medan han säger: Tit jag går, kunnen I icke komma?
23. Och han sade til them: I ären nedan efter, och jag är ofwan efter; I ären af thenna werlden; jag är icke af thenna werlden.
24. Så hafwer jag nu sagt eder, at I skolen dö uti edra synder; ty om I icke tron, at thet är jag, skolen I dö i edra synder.
25. Tå sade the til honom: Ho äst tu? Och JEsus sade til them: Aldraförst jag, som talar med eder.
26. Jag hafwer mycket, som jag måtte tala och döma om eder; men then mig sändt hafwer, är sannfärdig, och thet jag hafwer hört af honom, thet talar jag i werlden.
27. Men the förstodo icke, at han talade til them om Fadren.
28. Tå sade JEsus til them: När I hafwen uphöjt Menniskones Son, tå skolen I förstå, at thet är jag, och at jag gör intet af mig sielf; utan hwad Fadren hafwer lärt mig, thet talar jag.
29. Och then mig sändt hafwer, är med mig. Fadren låter mig icke blifwa allena; ty jag gör altid thet honom täckt är.
30. När han thetta talade, trodde många på honom.
31. Tå sade JEsus til the Judar som trodde på honom: Om I blifwen wid mina ord, så ären I mina rätta Lärjungar;
32. Och I skolen förstå sanningen; och sanningen skal göra eder fria.
33. The swarade honom: Wi äre Abrahams säd, och hafwe aldrig någons trälar warit; huru säger tå tu: I skolen warda fria?
34. Swarade them JEsus: Sannerligen, sannerligen säger jag eder, at hwar och en som synden gör, han är syndens träl.
35. Men trälen blifwer icke i huset ewinnerligen; sonen blifwer ewinnerligen.
36. Om Sonen gör eder fria, så ären I rättsligen fria.
37. Jag wet, at I ären Abrahams säd: men I faren efter at döda mig; ty mitt tal hafwer icke rum i eder.
38. Jag talar thet jag hafwer sett när min Fader; och I gören thet I hafwen sett när eder fader.
39. Swarade the och sade til honom: Abraham är wår fader. Sade JEsus til them: Woren I Abrahams barn, tå gjorden I Abrahams gerningar.
40. Nu faren I efter at döda mig, som är then man, then eder hafwer sagt sanningen, hwilken jag hört hafwer af Gudi: thet gjorde icke Abraham.
41. I gören eder faders gerningar. Tå sade the til honom: Wi äre icke oägta födde; wi hafwe en Fader, nemligen Gud.
42. JEsus sade til them: Wore Gud eder Fader, så älskaden I ju mig; ty af Gudi är jag utgången och kommen; ty jag är icke heller kommen af mig sielf: men han hafwer mig sändt.
43. Hwi kännen I icke mitt tal? Ty I kunnen icke höra mitt tal.
44. I ären af then fadren diefwulen, och eder faders begär wiljen I efterfölja: han hafwer warit en mandräpare af begynnelsen, och blef icke ståndande i sanningen; ty sanningen är icke i honom. När han talar lögnen, talar han af sitt eget; ty han är lögnaktig, och lögnens fader.
45. Men efter thet jag säger eder sanningen, tron I mig icke.
46. Hwilken af eder straffar mig för synd? Säger jag nu eder sanningen, hwi tron I mig icke?
47. Then ther af Gudi är, han hörer Guds ord: therföre hören I icke, at I icke ären af Gudi.
48. Tå swarade Judarne och sade til honom: Säge wi icke rätt, at tu äst en Samarit, och hafwer diefwulen?
49. JEsus swarade: Jag hafwer icke diefwulen; men jag prisar min Fader, och I hafwen försmådat mig.

50. Jag söker icke efter mitt pris; then är wäl til, som ther efter söker, och dömer.
51. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Hwilken som gömmer mitt tal, han skal icke se döden til ewig tid.
52. Tå sade Judarne til honom: Nu hafwe wi förstått, at tu hafwer djefwulen. Abraham är död, och Propheterne; och tu säger: Hwilken som gömmer mina ord, han skal icke smaka döden ewinnerligen.
53. Äst tu mer än wår fader Abraham, som död är? Propheterne äro ock döde: hwem gör tu sig sielf?
54. JEsus swarade: Är thet så, at jag prisar mig sielf, så är mitt pris intet: min Fader är then som mig prisar, hwilken I sägen wara eder Gud.;
55. Och I kännen honom dock icke men jag känner honom, och om jag sade, at jag icke kände honom, worde jag en ljugare, lika som I; men jag känner honom, och håller hans tal.
56. Abraham, eder fader, fröjdades, at han skulle få se min dag; han såg honom, och wardt glad.
57. Tå sade Judarne til honom: Femtio år hafwer tu icke ännu, och Abraham hafwer tu sett?
58. JEsus sade til them: Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Förr än Abraham war född, är jag.
59. Tå togo the up stenar, til at kasta på honom; men JEsus gömde sig undan, och gick ut af templet.

9. Capitel.

Och gick JEsus fram om, och såg en man som war blind född.
2. Och hans Lärjungar sporde honom til, och sade: Rabbi, hwilken syndade, thenne eller hans föräldrar, at han skulle födas blind?
3. JEsus swarade: Hwarken hafwer thenne syndat, eller hans föräldrar; men på thet Guds werk skola uppenbaras på honom.
4. Jag måste werka hans werk, som mig sändt hafwer, medan dag är: natten kommer, tå ingen kan werka.
5. Så länge jag är i werlden, är jag werldens ljus.
6. Tå han thetta sagt hade, spottade han på jorden, och gjorde en träck af spotten, och smorde med träcken på then blindas ögon,
7. Och sade til honom: Gack bort och twå tig i dammen Siloa (thet betyder Sänder.) Han gick och twådde sig, och kom igen och hade sin syn.
8. Tå sade grannarne och the som honom förr sett hade, at han war en tiggare: Är icke thenne then, som satt och tiggde?
9. Somlige sade: Thet är han; somlige sade: Han är honom *lik*; *men* han sielf sade: Thet är jag.
10. Tå sade the til honom: Huru wordo tina ögon öpnade?
11. Swarade han och sade: Then mannen, som kallas JEsus, gjorde en träck, och smorde mina ögon, och sade til mig: Gack til dammen Siloa och twå tig. Och när jag gick och twådde mig, fick jag synen.
12. Tå sade the til honom: Hwar är han? Sade han: Jag wet thet icke.
13. Tå hade the honom som blind hade warit til the Phariseer.
14. Och thet war på en Sabbath, när JEsus gjorde träcken, och öpnade hans ögon.
15. Åter sporde honom ock the Phariseer huru han hade fått synen. Han sade til them: Han lade mig träck på ögonen, och jag twådde mig, och hafwer nu min syn.
16. Tå sade några af the Phariseer: Thenne mannen är icke af Gudi, efter han icke håller Sabbathen. Somlige sade: Huru kan en syndig menniska göra thesza tekn? Och en twedrägt war emellan them.
17. Åter sade the til then blinde: Hwad säger tu om honom, at han hafwer öpnat tina ögon? Tå sade han: En Prophet är han.
18. Men Judarne trodde icke om honom, at han hade warit blind, och hade fått synen, til thes the kallade föräldrarna, hans, som synen hade fått,

19. Och sporde them til, och sade: Är thenne eder son, then I sägen wara blind födð? Huru ser han nu?
20. Tå swarade them hans föräldrar och sade: Wi wete, at thenne är wår son, och at han war blind född;
21. Men huru han nu ser, wete wi icke, eller ho hans ögon öpnat hafwer, wete icke wi: han är åldrig nog; spörjer honom til; tale han sielf för sig.
22. Thetta sade hans föräldrar, therföre at the räddes för Judarna; ty Judarne hade tå redan beslutit emellan sig, at hwilken som bekände honom wara Christus, han skulle utkastas af Synagogan.
23. Förthenskul sade hans föräldrar: Han är åldrig nog; spörjer honom sielf.
24. Åter kallade the mannen som hade warit blind, och sade til honom: Gif Gudi äran; wi wete, at thenne mannen är en syndare.
25. Swarade han och sade: Om han är en syndare, wet jag icke; et wet jag, at jag war blind, och ser nu.
26. Åter sade the til honom: Hwad gjorde han tig? Huru öpnade han tina ögon?
27. Han swarade them: Jag sade thet nu eder; hörden I thet icke? Hwi wiljen I nu åter höra thet? Wiljen I ock warda hans Lärjungar?
28. Tå bannade the honom, och sade: War tu hans Lärjunge; wi äre Mose Lärjungar.
29. Wi wete, at Gud hafwer talat til Mosen; men hwadan thenne är, wete wi icke.
30. Tå swarade then mannen och sade til them: Thet är ju underligt, at I icke skolen weta hwadan han är; och likwäl hafwer han öpnat mina ögon.
31. Wi wete, at Gud icke hörer syndare; utan then som är gudfruktig, och följer hans wilja efter, honom hörer han.
32. Ifrå werldens begynnelsen är icke hördt, at någon hafwer thens ögon öpnat, som hafwer warit blind född.
33. Wore han icke af Gudi, så kunde han intet göra.
34. The swarade och sade til honom: Tu äst aller född i synd, och wil lära oß. Och så drefwo the honom ut.
35. Och fick JEsus höra, at the honom utdrifwit hade; och när han fann honom, sade han til honom: Tror tu på Guds Son?
36. Han swarade och sade: HErre, ho är han, at jag må tro på honom?
37. Och JEsus sade til honom: Tu hafwer sett honom, och thet är then som talar med tig.
38. Tå sade han: HErre, jag tror; och han tilbad honom.
39. Och JEsus sade: Til en dom är jag kommen i thenna werlden, at the som icke se, skola warda seende, och the som se, skola warda blinde.
40. Och några af the Phariseer som woro med honom hörde thetta, och sade til honom: Månne wi ock wara blinde?
41. Sade JEsus til them: Woren I blinde, tå haden I icke synd; men nu sägen I: Wi se; therföre blifwer eder synd.

10. Capitel.

Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Hwilken icke går in genom dören i fårahuset, utan stiger annorstädes in, han är en tjuf och en röfware.
2. Men hwilken som går in genom dören, han är herden til fåren.
3. För honom låter dörawården up; och fåren höra hans röst; och sina egna får kallar han wid namn, och leder them ut.
4. Och när han hafwer släppt sina egna får ut, går han för them; och fåren följa honom efter; ty the känna hans röst.
5. Men then främmande följa the icke, utan fly ifrå honom; ty the känna icke theras röst, som främmande äro.
6. Thenna liknelsen sade JEsus til them; men the förstodo icke hwad thet war, som han sade them.
7. Åter sade JEsus til them: Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Jag är dören för fåren.

8. Alla the som för mig komne äro, the äro tjufwar och röfware; men fåren hörde them icke.
9. Jag är dören; hwilken som ingår igenom mig, han skal blifwa salig, och skal ingå och utgå, och finna bete.
10. Tjufwen kommer icke, utan til at stjäla, slagta och förgöra. Jag är kommen, på thet the skola hafwa lif, och öfwer nog hafwa.
11. Jag är then gode herden: then gode herden låter sitt lif för fåren.
12. Men then som lejd är, och icke är herden, hwilken fåren icke tilhöra, ser ulfwen komma, och öfwergifwer fåren, och flyr; och ulfwen bortrycker och förskingrar fåren.
13. Men then lejde flyr; ty han är lejd, och wårdar intet om fåren.
14. Jag är then gode herden, och känner mina får, och mina känna mig,
15. Såsom Fadren känner mig, och jag känner Fadren; och jag låter mitt lif för fåren.
16. Jag hafwer ock andra får, som icke äro af thetta fårahuset: them måste jag ock draga här til; och the skola höra min röst; och thet skal wara et fårahus och en herde.
17. Förthenskul älskar Fadren mig, at jag låter mitt lif, på thet jag skal åter tagat igen.
18. Ingen tager thet af mig; men jag låter thet af mig sjelf: jag hafwer magt at låta thet, och jag hafwer magt at taga thet igen. Thetta budet fick jag af min Fader.
19. Tå wardt åter en twedrägt ibland Judarna, för thetta talets skul.
20. Många af them sade: Han hafwer djefwulen, och är ursinnig; hwi hören I honom?
21. Somlige sade: Sådana ord äro icke then mans, som djefwulen hafwer: icke kan djefwulen öpna the blindas ögon.
22. Så wardt tå i Jerusalem kyrkomässa; och thet war winter.
23. Och JEsus gick i templet, i Salomons förhus.
24. Tå kringhwärfde Judarne honom, och sade til honom: Huru länge förhalar tu med oß? Säg oß fritt, om tu äst Christus.
25. JEsus swarade them: Jag hafwer sagt eder thet, och I tron thet icke; gerningarna, som jag gör i min Faders namn, the bära witne om mig.
26. Men I tron thet icke; ty I ären icke af mina får, såsom jag sade eder.
27. Mina får höra min röst, och jag känner them, och the följa mig.
28. Och jag gifwer them ewinnerligt lif; och the skola icke förgås ewinnerligen; ingen skal heller rycka them utu min hand.
29. Min Fader, som mig them gifwit hafwer, är större än alla; och ingen kan rycka them utaf min Faders hand.
30. Jag och Fadren äro et.
31. Tå togo åter Judarne up stenar, til at stena honom.
32. JEsus swarade them: Jag hafwer många goda gerningar bewist eder af min Fader: för hwilka af them stenen I mig?
33. Judarne swarade honom och sade: För god gernings skul stene wi tig icke, utan för hädelsens skul, och at tu, som äst en menniska, gör tig sjelf til Gud.
34. JEsus swarade them: Är icke skrifwit i eder lag: Jag sade, I ären gudar?
35. Hafwer han nu kallat them gudar, til hwilka Guds ord skedde; och Skriften kan icke warda om intet?
36. Och I sägen dock til honom, som Fadren helgat hafwer, och sändt i werlden: Tu hädar Gud, therföre at jag säger: Jag är Guds Son.
37. Gör jag icke min Faders gerningar, så tror mig icke.
38. Men gör jag them, tror tå gerningarne, om I icke wiljen tro mig, på thet I skolen förstå och tro, at Fadren är i mig, och jag i honom.
39. Åter foro the efter at gripa honom; och han gick utu theras händer,
40. Och drog åter bort på hinsidan Jordan, til thet rummet, ther Johannes hade först döpt, och blef ther.

41. Och många kommo til honom och
sade: Johannes gjorde intet tekn; men
alt thet Johannes om thenne sagt haf-
wer, är sant.
42. Och trodde många ther på honom.

11. Capitel.

Och låg en man krank, benämnd La-
zarus, af Bethanien, af Marie och
hennes systers Marthe by.
2. Och war Maria then, som smorde
HERran med smörjelse, och torkade
hans fötter med sitt hår, hwilkens bro-
der Lazarus låg sjuk.
3. Tå sände hans systrar til honom,
och sade: HERre, si, then tu kär haf-
wer ligger sjuk.
4. När JEsus thet hörde, sade han:
Thenna sjukdomen är icke til döds, utan
til Guds ära, at Guds Son skal ther
af ärad warda.
5. Och hade JEsus Martham och
hennes syster och Lazarum kär.
6. När han tå hörde, at han war
sjuk, blef han ther i samma rummet
twå dagar.
7. Ther efter sade han til Lärjungarna:
Låt oß åter gå in i Judeen.
8. Lärjungarne sade til honom: Rab-
bi, nu wille Judarne stena tig; och
åter går tu tit?
9. JEsus swarade: Äro icke tolf tim-
mar om dagen? Hwilken som wan-
drar om dagen, han stöter sig icke; ty
han ser thenna werldens ljus.
10. Men then som wandrar om nat-
ten, han stöter sig; ty ljuset är icke i
honom.
11. Thetta talade han; och sedan sade
han til them: Lazarus, wår wän, sof-
wer; men jag går at upwäcka honom
af sömnen.
12. Tå sade hans Lärjungar: HER-
re, sofwer han, så warder thet bättre
med honom.
13. Men JEsus talade om hans död;
och the mente, at han hade talat om
lekamlig sömn.
14. Så sade tå JEsus uppenbarligen:
Lazarus är död.
15. Och jag gläds, för eder skul, at jag
icke war ther, på thet J tro skolen:
men låter oß gå til honom.
16. Tå sade Thomas, som kallas
Twilling, til Lärjungarna: Låt ock oß
gå, at wi måge dö med honom.
17. Tå kom JEsus, och fann ho-
nom redan hafwa legat fyra dygn i
grafwen.
18. Och war Bethanien icke långt
ifrå Jerusalem, wid femton stadiers
wäg.
19. Och många af Judarne woro
komne til Martha och Maria, at the
skulle hugswala them öfwer theras
broder.
20. När Martha hörde, at JEsus kom,
lopp hon emot honom; men Maria
satt hemma.
21. Tå sade Martha til honom:
HERre, hade tu warit här, hade min
broder icke blifwit död.
22. Men jag wet ännu, at alt thet tu
beder af Gudi, thet warder Gud gif-
wande tig.
23. Sade JEsus til henne: Tin bro-
der skal stå up igen.
24. Sade Martha til honom: Jag
wet, at han skal upstå i upståndelsen,
på yttersta dagen.
25. Sade JEsus til henne: Jag är
upståndelsen och lifwet: hwilken som
tror på mig, han skal lefwa, om han
än död blefwe;
26. Och hwar och en som lefwer,
och tror på mig, han skal icke dö
ewinnerligen. Tror tu thet?
27. Sade hon til honom: Ja, HER-
re, jag tror, at tu äst Christus, Guds
Son, som komma skulle i werlden.
28. Och när hon thetta hade sagt, gick
hon bort och kallade Maria, sin syster,
lönligen, och sade: Mästaren är kom-
men, och kallar tig.
29. När hon thet hörde, stod hon
strax up, och kom til honom.
30. Ty JEsus war icke äntå kommen
in i byn; utan war på samma rum,
ther Martha hade kommit emot honom.
31. Tå nu Judarne, som med henne
woro i huset, och hugswalade henne,
sågo Maria, at hon stod hasteligen up

och gick ut, följde the henne, och sade:
Hon går til grafwen, at hon skal gråta
ther.
32. Tå Maria kom tit som JEsus
war, och såg honom, föll hon til hans
fötter, och sade til honom: HErre,
hade tu warit här, wore min broder
icke död.
33. När JEsus såg henne gråta, och
Judarna, som woro komne med hen-
ne, ock gråta, uprördes han i sin anda,
och bedröfwades i sig sielf,
34. Och sade: Hwar laden I honom?
Sade the til honom: HErre, kom
och se.
35. Och JEsus gret.
36. Tå sade Judarne: Si, huru kär
hade han honom.
37. Men somlige af them sade: Kun-
de icke han, som öpnade then blindes
ögon, hafwa så gjort, at thenne icke
hade blifwit död?
38. Tå uprördes åter JEsus i sig
sielf, och kom til grafwen. Och thet war
en kula, och en sten lagd ther uppå.
39. Sade JEsus: Tager bort stenen.
Sade til honom Martha, hans syster,
som död war: HErre, han luktar redan;
ty han hafwer warit död i fyra dygn.
40. JEsus sade til henne: Sade jag
icke tig, at om tu trodde, skulle tu få se
Guds härlighet?
41. Tå togo the stenen bort af rum-
met, ther then döde lagd war. Och
JEsus hof up sina ögon, och sade: Fa-
der, jag tackar tig, at tu hafwer hört
mig.
42. Dock wet jag, at tu hörer mig
altid; men för folkets skul, som här
omkring står, säger jag thet, på thet
the tro skola, at tu mig sändt hafwer.
43. Och tå han thet sagt hade, ropade
han med hög röst: Lazare, kom ut.
44. Och han som död war kom ut,
bunden om händer och fötter med swepe-
klädet; och hans ansikte war förtäckt
med en swetteduk. JEsus sade til them:
Löser honom, och låter honom gå.
45. Tå trodde många af Judarna på
honom, som komne woro til Maria,
och sågo thet JEsus gjorde.
46. Men somlige gingo bort til the
Phariseer, och sade them hwad JEsus
hade gjort.
47. Tå församlade the öfwerste Pre-
sterne och Phariseerne et råd, och sade:
Hwad göre wi? ty thenne mannen
gör många tekn.
48. Låte wi honom så blifwa, tå tro
alla på honom, och the Romare komma,
och taga bort wårt land och folk.
49. Men en af them, wid namn Cai-
phas, som war öfwerste Prest på thet
året, sade til them: I weten intet;
50. Ej heller besinnen I, at oß är bät-
tre, at en man dör för folket, än alt
folket skulle förgås.
51. Thet sade han icke af sig sielf;
men efter han war öfwerste Prest thet
året, propheterade han. Ty JEsus
skulle dö för folket;
52. Och ej allenast för folket, utan at
han församla skulle Guds barn, som
förströdde woro.
53. Ifrå then dagen rådslogo the
emellan sig, at the skulle döda honom.
54. Så wandrade nu icke JEsus mer
uppenbarligen ibland Judarna; utan
gick tädan i then landsändan wid ök-
nen, i en stad som heter Ephrem, och
wistades ther med sina Lärjungar.
55. Och instundade tå Judarnas På-
ska; och många gingo utaf landet up
til Jerusalem för Påska, at the skulle
rena sig.
56. Tå sökte the efter JEsum, och ta-
lades wid emellan sig, ståndande i temp-
let: Hwad synes eder, at han är icke
kommen til högtidsdagen?
57. Och hade öfwerste Presterne och
the Phariseer budit på, at hwilken som
wißte hwar han wore, skulle han thet
kungöra, at the måtte gripa honom.

12. Capitel.

Sex dagar för Påska kom JEsus til
Bethanien, ther Lazarus hade warit
död, then han upwäckte ifrå the döda.
2. Ther gjorde the honom en natt-
ward, och Martha tjente; men Laza-
rus war en af them, som med honom
wid bordet sutto.

3. Tå tog Maria et pund smörjelse,
af kosteligt, oförfalskadt Nardus, och
smorde JEsu fötter, och torkade hans
fötter med sitt hår; och huset upfylldes
med lukt af smörjelsen.
4. Tå sade en af hans Lärjungar, Judas,
Simons Ischarioth, som honom
förråda skulle:
5. Hwi wardt icke thenna smörjelsen
såld för trehundrade penningar, och gifwen
the fattiga?
6. Thet sade han icke, at honom wårdade
något om the fattiga; utan förty
han war en tjuf, och hade pungen,
och bar thet gifwit wardt.
7. Tå sade JEsus: Låt henne blifwa:
hon hafwer thet bewarat til min begrafningsdag.
8. Ty I hafwen altid fattiga när
eder; men mig hafwen I icke altid.
9. Så förnam mycket folk af Judarne,
at han war ther, och kommo tit,
icke allenast för JEsu skul, utan ock at
the skulle se Lazarum, then han upwäckt
hade ifrå the döda.
10. Tå rådslogo the öfwerste Presterne,
at the ock skulle dråpa Lazarum;
11. Ty många af Judarne gingo bort,
för hans skul, och trodde på JEsum.
12. Dagen ther efter, när folket, som tå
mycket kommit war til högtidsdagen,
hörde at JEsus kom til Jerusalem,
13. Togo the palmqwistar, och gingo
ut emot honom, och ropade: Hosianna;
wälsignad han, som kommer i
HErrans namn, Israels Konung!
14. Och fick JEsus en åsninna, och
satte sig ther uppå, såsom skrifwit är:
15. Räds icke, tu dotter Zion: si, tin
Konung kommer, sittande på en åsninnas
fola.
16. Thetta förstodo hans Lärjungar
icke med thet första; utan tå JEsus
war förklarad, kommo the ihåg, at
thetta war skrifwit om honom, och at
the hade thetta gjort honom.
17. Witnade och folket om honom,
som med honom warit hade, när han
kallade Lazarum ut af grafwen, och
wäckte honom up ifrå the döda.
18. Förthenskul kom ock folket emot
honom, at the hörde han hade gjort
thet teknet.
19. Tå sade Phariseerne emellan sig;
I sen, at I intet kunnen skaffa; si,
hela werlden löper efter honom.
20. Woro ock några Greker af them
som upfarne woro at tilbedja i högtiden.
21. The gingo til Philippum, som
war af Bethsaida i Galileen, och bådo
honom, sägande: Herre, wi wilje se
JEsum.
22. Philippus kom och sade thet för
Andreas; Andreas och Philippus sade
thet åter til JEsum.
23. JEsus swarade them, sägande
Tiden är kommen, at Menniskones
Son skal warda förklarad.
24. Sannerligen, sannerligen säger
jag eder: Utan hwetekornet, som faller
i jorden, warder dödt, så blifwer thet
allena; men warder thet dödt, så bär
thet mycken frukt.
25. Hwilken som älskar sitt lif, han
skal mista thet; och hwilken som hatar
sitt lif i thenna werlden, han skal behålla
thet til ewinnerligt lif.
26. Then mig tjenar, han följe mig;
och hwar jag är, ther skal ock min tjenare
wara; hwilken mig tjenar, honom
skal min Fader ära.
27. Nu är min själ bedröfwad; och
hwad skal jag säga? Fader, hjelp mig
utu thenna stunden? Dock är jag förthenskul
kommen til thenna stunden.
28. Fader, förklara titt namn. Tå
kom en röst af himmelen, och sade:
Jag hafwer thet förklarat, och skal
ännu förklarat.
29. Folket, som stod och hörde thet,
sade: Thet war et thordön. Somlige
sade: En Ängel talade med honom.
30. Swarade JEsus och sade: Thenna
rösten kom icke för min skul, utan
för eder skul.
31. Nu går domen öfwer thenna
werlden; nu skal thenna werldens
Förste utkastas;
32. Och om jag warder uphöjd ifrå
jorden, skal jag draga alla til mig.

33. Men thet sade han, til at betekna med hwad död han dö skulle.
34. Swarade honom folket: Wi hafwe hört af lagen, at Christus blifwer ewinnerligen; huru säger tu tå: Menniskones Son måste uphöjas? Ho är thenne Menniskones Son?
35. Tå sade JEsus til them: Än är Ljuset med eder til en kort tid; wandrer, medan J hafwen Ljuset, at mörkret begriper eder icke; hwilken som wandrar i mörkret, han wet icke hwart han går.
36. Medan J hafwen Ljuset, tror på Ljuset, at J mågen blifwa Ljusets barn. Thetta sade JEsus, och gick bort och dolde sig för them.
37. Och ändock han gjorde så många tekn för them, likwäl trodde the intet på honom;
38. At thet talet skulle fullkomnas, som Esaias Propheten sagt hade: HErre, ho tror wår predikan; och hwem är HErrans arm uppenbarad?
39. Therföre kunde the icke tro; ty Esaias hafwer åter sagt:
40. Han hafwer förblindat theras ögon, och förhärdat theras hjerta, at the icke skola se med ögonen, och icke förstå med hjertat, och omwända sig, at jag måtte hela them.
41. Thetta sade Esaias, när han såg hans härlighet, och talade om honom.
42. Dock likwäl trodde ock många af the öfwersta på honom; men the bekände thet icke, för the Phariseers skul, at the icke skulle utkastas af Synagogan.
43. Ty the höllo mer af menniskors pris, än af Guds pris.
44. Tå ropade JEsus och sade: Then som tror på mig, han tror icke på mig, utan på honom, som mig sändt hafwer.
45. Och then mig ser, han ser honom, som mig sändt hafwer.
46. Jag är kommen i werlden för et Ljus, at hwar och en som tror på mig, skal icke blifwa i mörkret.
47. Och hwilken som hörer mitt ord, och icke tror, icke dömer jag honom; ty jag är icke kommen til at döma werlden, utan at jag skal frälsa werlden.
48. Hwilken mig föraktar, och tager icke mitt ord, han hafwer then honom döma skal: thet talet jag talat hafwer, skal döma honom på yttersta dagen.
49. Ty jag hafwer icke talat af mig sielf; utan Fadren, som mig sändt hafwer, han hafwer budit mig hwad jag skal säga och hwad jag skal tala;
50. Och jag wet, at hans bud är ewinnerligt lif: therföre, hwad jag talar, thet talar jag såsom Fadren hafwer sagt mig.

13. Capitel.

För Påskahögtiden, efter JEsus wißte, at hans tid war kommen, at han gå skulle af thenna werlden til Fadren, såsom han hade älskat sina, som woro i werlden, så älskade han them intil ändan.
2. Och tå nattwarden war gjord, och djefwulen hade redan ingifwit Jude Simons Ischarioth i hjertat, at han skulle förråda honom,
3. Wißte ock JEsus, at Fadren hade alt gifwit honom i händer, och at han war utgången af Gudi, och gick til Gud;
4. Stod han up af nattwarden, och lade af kläderne, och tog et linnekläde, och bandt om sig.
5. Sedan lät han watn i et bäcken, och begynte twå Lärjungarnas fötter, och torkade med thet linneklädet, som han war ombunden med.
6. Så kom han tå til Simon Petrus. Och han sade til honom: HErre, skulle tu twå mina fötter?
7. JEsus swarade och sade til honom: Thet jag gör, wet tu icke nu; här efter skal tu thet få weta.
8. Petrus sade til honom: Aldrig skal tu twå mina fötter. JEsus swarade honom: Om jag icke twår tig, tå hafwer tu ingen del med mig.
9. Tå sade til honom Simon Petrus: HErre, icke allenast mina fötter, utan ock händer och hufwud.
10. JEsus sade til honom: Then som twagen är, honom görs icke behof,

utan at twå fötterna; men han är helt
ren; och I ären rene, dock icke alle.
11. Ty han wißte ho then war, som
honom förråda skulle; therföre sade
han: I ären icke rene alle.
12. Sedan han tå hade twagit theras
fötter, och tagit sina kläder på sig igen,
och satt sig, sade han åter til them:
Weten I hwad jag eder gjort hafwer?
13. I kallen mig Mästare och HErre,
och I sägen rätt; ty jag är ock så.
14. Hafwer nu jag, som är eder HErre
och Mästare, twagit edra fötter, så
skolen I ock inbördes twå hwars annars
fötter.
15. Jag hafwer gifwit eder efterdömelse,
at såsom jag gjorde eder, så skolen
I ock göra.
16. Sannerligen, sannerligen säger
jag eder: Tjenaren är icke förmer än
hans herre, icke heller sändebudet förmer
än han, som honom sändt hafwer.
17. Om I thetta weten, salige ären
I, om I thet gören.
18. Icke talar jag om eder alla: jag
wet hwilka jag hafwer utkorat; men
på thet at Skriften skal warda fullkomnad:
Then ther åter bröd med mig,
han trampade mig med sin fot.
19. Nu säger jag eder thet, förr än
thet sker, at när thet är skedt, skolen I
tro, at thet är jag.
20. Sannerligen, sannerligen säger
jag eder: Hwilken som undfår then
jag sänder, han undfår mig; men hwilken
som mig undfår, han undfår honom,
som mig sändt hafwer.
21. När JEsus hade thetta sagt, wardt
han bedröfwad i andan, och betygade
och sade: Sannerligen, sannerligen säger
jag eder, at en af eder skal förråda
mig.
22. Tå sågo Lärjungarne hwar på
annan, och woro twehågse om hwem
han talade.
23. Och war en af hans Lärjungar,
som satt wid bordet in til JEsu bröst,
then JEsus hade kär.
24. Til honom winkade Simon Petrus,
at han fråga skulle ho then war,
som han talade om.
25. När han nu låg in til JEsu bröst,
sade han til honom: HErre, hwilken
äret?
26. Swarade JEsus: Then äret, som
jag räcker thet indoppade brödet. Och
när han hade indoppat brödet, gaf han
thet Jude Simons Ischarioth.
27. Och efter then betan for Satan
in i honom. Så sade tå JEsus til honom:
Thet tu gör, gör snart.
28. Men ingen af them som wid bordet
sutto förstod til hwad han sade honom
thet.
29. Ty somlige mente, efter Judas
hade pungen, at JEsus hade sagt honom:
Köp hwad behof görs til högtidsdagen,
eller at han skulle gifwa
the fattiga något.
30. När han tå tagit hade then betan,
gick han strax ut; och thet war natt.
31. Tå han war utgången, sade JEsus:
Nu är Menniskones Son förklarad,
och Gud är förklarad i honom.
32. Är nu Gud förklarad i honom,
så skal ock Gud förklara honom i sig
sjelf, och skal snart förklara honom.
33. Kära barn, jag är ännu en liten
tid när eder. I skolen söka mig; och såsom
jag sade Judarna: Tit jag går,
kunnen I icke komma, så säger jag ock
nu eder.
34. Et nytt bud gifwer jag eder, at
I älsken eder inbördes, såsom jag hafwer
älskat eder, på thet I ock skolen älska
eder inbördes.
35. Ther af skola alla förstå, at I
ären mine Lärjungar, om I hafwen
kärlek inbördes.
36. Tå sade Simon Petrus til honom:
HErre, hwart går tu. Swarade honom
JEsus: Tit jag går, kan tu nu
icke följa mig; men här efter skal tu
följa.
37. Sade Petrus til honom: HErre,
hwi kan jag icke nu följa tig? Mitt
lif wil jag låta för tig.
38. JEsus swarade honom: Skulle
tu låta titt lif för mig? Sannerligen,
sannerligen säger jag tig: Hanen skal
icke gala, förr än tu hafwer tre resor
nekat mig.

14. Capitel.

Och han sade til sina Lärjungar: Edert hjerta ware icke bedröfwadt: tron I på Gud, så tror ock på mig.
2. I min Faders hus äro många boningar: om så icke wore, säger jag dock eder, at jag går bort til at bereda eder rum.
3. Och om jag än går bort til at bereda eder rum, skal jag likwäl komma igen och taga eder til mig, at hwar jag är, ther skolen I ock wara.
4. Och hwart jag går, weten I, och wägen weten I.
5. Thomas sade til honom: HErre, wi wete icke hwart tu går, och huru kunne wi weta wägen?
6. JEsus sade til honom: Jag är wägen och sanningen och lifwet: ingen kommer til Fadren, utan genom mig.
7. Känden I mig, så känden I ju ock min Fader; och nu kännen I honom, och hafwen sett honom.
8. Philippus sade til honom: HErre, låt oß se Fadren, så hafwe wi nog.
9. Sade JEsus til honom: Jag är så lång tid när eder, och tu känner mig icke, Philippe? Then mig ser, han ser Fadren; och huru säger tu: Låt oß se Fadren?
10. Tror tu icke, at jag är i Fadren, och Fadren I mig? Orden, som jag talar til eder, talar jag icke af mig sjelf. Fadren som är i mig, han gör gerningarna.
11. Tror mig, at jag är i Fadren, och Fadren i mig; eljest tror mig för gerningarnas skul.
12. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Then ther tror på mig, the gerningar som jag gör, skal ock han göra, och skal göra större än theßa; ty jag går til Fadren.
13. Och alt thet I bedjen i mitt namn, thet skal jag göra, på thet at Fadren skal prisad warda i Sonen.
14. Hwad I bedjen i mitt namn, thet skal jag göra.
15. Älsken I mig, så håller mina bud.
16. Och jag skal bedja Fadren, och han skal gifwa eder en annan Hugswalare, at han skal blifwa när eder ewinnerligen:
17. Sanningens Anda, then werlden icke kan undfå; ty hon ser honom icke, och känner honom icke: men I kännen honom; ty han blifwer när eder, och skal wara i eder.
18. Jag skal icke låta eder wara faderlöse; jag skal komma til eder.
19. Än är en liten tid, och werlden ser mig icke mer; men I skolen se mig: ty jag lefwer; I skolen ock lefwa.
20. På then dagen skolen I förstå, at jag är i min Fader, och I i mig, och jag i eder.
21. Then mina bud hafwer, och håller them, han är then mig älskar; och then mig älskar, han skal warda älskad af min Fader; och jag skal älska honom, och honom skal jag uppenbara mig.
22. Sade til honom Judas, icke then Ischarioth: HErre, hwad är thet tå, at tu skal uppenbara tig oß, och icke werlden?
23. Swarade JEsus och sade til honom: Then mig älskar, han warder hållande mina ord; och min Fader skal älska honom; och wi skole komma til honom, och blifwa boende när honom.
24. Men then mig icke älskar, han håller icke mina ord; och thet ordet I hören, är icke mitt, utan Fadrens, som mig sändt hafwer.
25. Thetta hafwer jag talat til eder, medan jag hafwer warit när eder;
26. Men Hugswalaren, then Helige Ande, hwilken Fadren skal sända i mitt namn, han skal lära eder all ting, och påminna eder alt thet jag eder sagt hafwer.
27. Friden låter jag eder; min frid gifwer jag eder: icke gifwer jag eder, såsom werlden gifwer. Edert hjerta ware icke bedröfwadt, ej heller rädes.
28. I hörden, at jag sade eder: Jag går bort, och kommer åter til eder. Haden I mig kär, tå gladdens I ju, at jag sade: Jag går til Fadren; ty Fadren än större än jag.
29. Och nu sade jag eder thet, förr

än thet sker, at J tro skolen när thet
skedt är.
30. Här efter talar jag icke mycket
med eder; ty thenna werldens Förste
kommer, och i mig hafwer han intet;
31. Men på thet at werlden skal för=
stå, at jag hafwer Fadren kär, och så
gör som Fadren mig budit hafwer.
Står up, låter oß gå hädan.

15. Capitel.

Jag är et sant wintrå, och min Fader
är en wingårdsman.
2. Hwar och en gren i mig, som icke
bär frukt, then tager han bort; och
hwar och en som bär frukt, then rensar
han, at han mer frukt båra skal.
3. Nu ären J rene, för thet tals skul,
som jag hafwer talat med eder.
4. Blifwer i mig, och jag i eder. Så=
som grenen kan icke båra frukt af sig
sielf, med mindre han blifwer i win=
träet, så kunnen icke heller J, utan J
blifwen i mig.
5. Jag är winträet; J ären grenarne:
then som blifwer i mig, och jag i ho=
nom, han bär mycken frukt; ty mig
förutan kunnen J intet göra.
6. Hwilken som icke blifwer i mig, han
skal bortkastas såsom en gren, och
förtorkas; och man binder them sam=
man, och kastar i elden; och the brinna.
7. Om J blifwen i mig, och mina ord
blifwa i eder, alt thet J wiljen, mågen
J bedja, och thet skal ske eder.
8. Therutinnan är min Fader prisad,
at J bären mycken frukt, och warden
mine Lärjungar.
9. Såsom Fadren hafwer älskat mig,
så hafwer jag ock älskat eder; blifwer
i min kärlek.
10. Om J hållen mina bud, så blif=
wen J i min kärlek; såsom ock jag
hafwer hållit min Faders bud, och
blifwer i hans kärlek.
11. Thetta hafwer jag talat til eder,
at min glädje skal blifwa i eder, och
eder glädje fullkommen warda.
12. Thetta är mitt bud, at J skolen
älska eder inbördes, såsom jag hafwer
älskat eder.
13. Ingen hafwer större kärlek, än at
en låter sitt lif för sina wänner.
14. J ären mine wänner, om J gören
hwad jag bjuder eder.
15. Här efter säger jag icke, at J ären
tjenare; ty tjenaren wet icke hwad
hans herre gör: men wänner hafwer
jag kallat eder; ty alt thet jag hafwer
hört af min Fader, hafwer jag kun=
gjort eder.
16. J hafwen icke utkorat mig; men
jag hafwer utkorat eder, och tilskickat
eder, at J skolen gå och göra frukt, och
eder frukt skal blifwa; på thet at hwad
J bedjen Fadren i mitt namn, thet
skal han gifwa eder.
17. Thetta bjuder jag eder, at J äl=
sken eder inbördes.
18. Om werlden hatar eder, så weter,
at hon hafwer hatat mig förr än eder.
19. Woren J af werlden, så älskade
werlden thet hennes wore; men efter
thet J icke ären af werlden, utan jag
hafwer eder utwalt ifrå werlden, ther=
före hatar werlden eder.
20. Kommer ihåg mina ord, som jag
hafwer sagt eder: Tjenaren är icke för=
mer än hans herre: hafwa the förföljt
mig, så skola the ock förfölja eder: haf=
wa the hållit mina ord, så warda the
ock hållande edra.
21. Men alt thetta skola the göra
eder, för mitt namns skul; ty the känna
icke honom, som mig sändt hafwer.
22. Hade jag icke kommit, och talat
med them, så hade the icke synd; men
nu hafwa the ingen ursäkt för sin synd.
23. Then mig hatar, han hatar ock
min Fader.
24. Hade jag icke gjort the gerningar
ibland them, som ingen annan gjort
hafwer, så hade the icke synd; men nu
hafwa the sett thet, och hata dock både
mig och min Fader.
25. Dock är thet skedt, at thet talet
fullkomnas skal, som i theras lag skrif=
wit är: The hafwa hatat mig utan sak.
26. Men när Hugswalaren kommer,
then jag skal sända eder af Fadren,
sanningens Ande, som utgår af Fadren,
han skal båra witnesbörd om mig.

27. I skolen ock theslikes witna; ty I hafwen warit med mig af begynnelsen.

16. Capitel.

Thetta hafwer jag sagt eder, på thet I icke skolen förargas.
2. The skola utskjuta eder af Synagogorna; men then tid skal komma, at then eder dräper, skal mena sig göra Gudi tjenst ther med.
3. Och thetta skola the göra eder; ty the känna icke Fadren, ej heller mig.
4. Men thetta hafwer jag sagt eder, at när then tiden kommer, skolen I komma ihåg, at jag hafwer thet sagt eder. Thetta hafwer jag icke sagt eder af begynnelsen; ty jag war med eder.
5. Men nu går jag til honom, som mig sändt hafwer; och ingen af eder spör mig hwart jag går.
6. Men efter thet jag hafwer thetta sagt eder, är edert hjerta wordet fullt med bedröfwelse.
7. Dock säger jag eder sanningen: Eder är nyttigt, at jag bortgår; ty om jag icke bortgår, kommer icke Hugswalaren til eder: men går jag bort, så skal jag sända honom til eder.
8. Och när han kommer, skal han straffa werlden för synd och för rättfärdighet och för dom:
9. För synd; ty the tro icke på mig;
10. Men för rättfärdighet; ty jag går til Fadren, och här efter sen I mig icke;
11. Men för dom; ty thenna werldens Förste är nu dömd.
12. Jag hafwer ännu mycket säga eder; men I kunnen thet icke nu bära.
13. Men när han kommer, som är sanningens Ande, han skal leda eder uti all sanning; ty han skal icke tala af sig sjelf; men hwad han hörer, thet skal han tala; och thet som ske skal, skal han förkunna eder.
14. Han skal prisa mig; ty af mitt skal han taga, och förkunna eder.
15. Allt thet Fadren hafwer, thet är mitt: förthenskul sade jag, at han skal taga af mitt, och förkunna eder.
16. Någon liten tid, och I sen mig icke: och åter en liten tid, och I sån se mig; ty jag går til Fadren.
17. Tå sade några af hans Lärjungar emellan sig: Hwad är thet han säger oß: En liten tid, och I sen mig icke; och åter: En liten tid, och I sån se mig, och at jag går til Fadren?
18. Tå sade the: Hwad är thet han säger: En liten tid? Wi wete icke hwad han talar.
19. Tå märkte JEsus, at the wille fråga honom, och sade til them: Ther om frågen I emellan eder, at jag sade: En liten tid, och I sen mig icke, och åter en liten tid, och I sån se mig.
20. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: I skolen gråta och jämra eder; men werlden skal glädjas: I skolen warda bedröfwade; men eder sorg skal wändas i glädje.
21. När qwinnan föder barn, hafwer hon sorg; ty hennes stund är kommen: men när hon hafwer födt barnet, kommer hon sin bedröfwelse icke ihåg; ty hon gläds at menniskan är född i werlden.
22. Så hafwen I ock nu bedröfwelse; men jag skal åter se eder, och edert hjerta skal glädjas, och ingen skal taga eder glädje ifrån eder,
23. Och på then dagen skolen I icke fråga mig. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Allt thet I bedjen Fadren i mitt namn, skal han gifwa eder.
24. Härtils hafwen I icke bedit i mitt namn: beder och I skolen få, at eder glädje må warda fullkommen.
25. Thetta hafwer jag talat til eder med förtäckta ord: then tid skal komma, at jag icke skal tala med eder med förtäckta ord; utan uppenbarligen skal jag förkunna eder om min Fader.
26. På then dagen skolen I bedja i mitt namn; och jag säger icke eder, at jag skal bedja Fadren för eder;
27. Ty Fadren sjelf hafwer eder kär, efter thet I haden mig kär, och trodden, at jag är utgången af Gudi.
28. Jag gick ut af Fadren, och kom i werlden: åter öfwergifwer jag werlden, och går til Fadren.

29. Sade hans Lårjungar til honom: Si, nu talar tu uppenbarligen, och såger inga förtäckta ord.
30. Nu wete wi, at tu wet all ting, och tig görs icke behof, at någon spör tig: therföre tro wi, at tu äst utgången af Gudi.
31. Swarade JEsus them: Nu tron J?
32. Si, tiden tilstundar, och är redan kommen, at J warden förskingrade hwar och en til sitt, och låten mig blifwa allena: men jag är icke allena; ty Fadren är med mig.
33. Thetta hafwer jag talat med eder, at J skolen hafwa frid i mig. J werlden hafwen J twång; men warer wid en god tröst, jag hafwer öfwerwunnit werlden.

17. Capitel.

Thetta talade JEsus, och lyfte up sina ögon til himmelen, och sade: Fader, stunden är kommen; förklara tin Son, at tin Son förklarar ock tig.
2. Såsom tu hafwer gifwit honom magt öfwer alt kött, at alla them, som tu hafwer honom gifwit, skal han gifwa ewinnerligt lif.
3. Och thetta är ewinnerligt lif, at the känna tig, allena sannan Gud, och then tu sändt hafwer, JEsum Christum.
4. Jag hafwer förklarat tig på jorden; jag hafwer fullbordat thet werk, som tu mig gifwit hafwer, at jag göra skulle.
5. Och nu, Fader, förklara tu mig när tig sjelf, med then klarhet som jag hade när tig, förr än thenna werlden war.
6. Jag hafwer uppenbarat titt namn för menniskor, som tu hafwer mig gifwit af werlden; ty the woro tina: och tu hafwer gifwit mig them, och the hafwa hållit titt ord.
7. Nu hafwa the förstått, at alt thet tu mig gifwit hafwer är af tig.
8. Ty the ord tu hafwer mig gifwit, hafwer jag gifwit them; och the togo wid them, och hafwa sannerligen förstått, at jag är utgången af tig, och hafwa trott, at tu mig sändt hafwer.
9. Jag beder för them: för werlden beder jag icke; utan för them som tu hafwer mig gifwit; ty the äro tina.
10. Och alt mitt är titt, och titt är mitt; och jag är förklarad i them.
11. Och nu är jag icke mer i werlden; men the äro i werlden, och jag kommer til tig. Helige Fader, förwara genom titt namn them som tu mig gifwit hafwer, at the blifwa et, såsom ock wi.
12. När jag war med them i werlden, förwarade jag them i titt namn: them tu mig gifwit hafwer, hafwer jag förwarat; och ingen af them är borttappad, utan thet förlorade barnet, at Skriften skulle fullbordas.
13. Nu kommer jag til tig, och talar thetta i werlden, på thet the skola hafwa min fullkomliga glädje i sig.
14. Jag hafwer fått them titt ord; och werlden hafwer hatat them, efter the icke äro af werlden, såsom ock jag icke är af werlden.
15. Icke beder jag, at tu skal taga them af werlden, utan at tu förwarar them ifrån ondo.
16. The äro icke af werlden, såsom ock jag icke är af werlden.
17. Helga them i tin sanning: titt tal är sanning.
18. Såsom tu hafwer mig sändt i werlden, så hafwer ock jag sändt them i werlden.
19. Och jag helgar mig sjelf för them, at the skola ock wara helgade i sanningen.
20. Men icke beder jag allenast för them, utan ock för them, som genom theras ord skola tro på mig;
21. At the skola alla wara et, såsom tu, Fader, i mig, och jag i tig; at the ock skola wara et i oß, på thet at werlden skal tro, at tu hafwer mig sändt.
22. Och jag hafwer gifwit them then härlighet, som tu mig gifwit hafwer, at the skola wara et, såsom ock wi äre et;
23. Jag i them, och tu i mig, at the skola wara fullkomne uti et; och at werlden skal förstå, at tu mig sändt

hafwer, och älskade them, såsom tu ock mig älskade.
24. Fader, jag wil, at ther jag är, skola ock the wara med mig, som tu mig gifwit hafwer, at the skola se min härlighet, then tu mig gifwit hafwer; ty tu hafwer älskat mig förr än werlden war skapad.
25. Rättwise Fader, werlden hafwer icke känt tig; men jag hafwer känt tig; och theße hafwa förstått, at tu mig sändt hafwer;
26. Och jag hafwer kungjort them titt namn, och skal kungörat, på thet at then kärlek som tu hafwer älskat mig med, skal wara i them, och jag i them.

18. Capitel.

Tå JEsus hade thetta sagt, gick han ut med sina Lärjungar öfwer then bäcken Kedron: ther war en örtagård, i hwilken han ingick, och hans Lärjungar.
2. Så wißte ock Judas, som förrådde honom, rummet; ty JEsus plägade ofta komma tit med sina Lärjungar.
3. Tå nu Judas hade tagit med sig skaran och the öfwersta Presternas och Phariseernas tjenare, kom han tit med lyktor och bloß och wärjor.
4. Och efter JEsus wißte alt thet honom wederfaras skulle, gick han fram, och sade til them: Hwem söken I?
5. Swarade the honom: JEsum af Nazaret. Sade JEsus til them: Jag äret. Stod ock Judas, som honom förrådde, med them.
6. När han tå sade til them: Jag äret, stego the til rygga, och föllo til jorden.
7. Tå sporde han them åter til: Hwem söken I? The sade: JEsum af Nazaret.
8. JEsus swarade: Jag sade eder, at thet är jag. Söken I mig, så låter theßa gå;
9. På thet the ord skulle warda fullkomnade, som han sagt hade: Af them tu mig gifwit hafwer borttappade jag ingen.
10. Tå hade Simon Petrus et swärd, och drog thet ut, och högg til öfwersta Prestens dräng, och högg hans högra öra af: och war drängens namn Malchus.
11. Tå sade JEsus til Petrum: Stick titt swärd i skidan. Skal jag icke dricka then kalken, som min Fader mig gifwit hafwer?
12. Men skaran och höfwitsmannen och Judarnas tjenare togo fatt på JEsum, och bundo honom,
13. Och ledde honom bort, först til Hannas; ty han war Caiphe swär, hwilken i thet året war öfwerste Prest.
14. Och Caiphas war then, som hade gifwit Judarne rådet, at thet war nyttigt, at en mennifka dödde för folket.
15. Och följde Simon Petrus JEsum, och en annan Lärjunge: then samme Lärjungen war känd med öfwersta Presten, och gick in med JEsu i öfwersta Prestens palats;
16. Men Petrus stod utan för dören. Tå gick then andre Lärjungen ut, som känd war med öfwersta Presten, och talade til dörawårdinnan, och hade Petrum in.
17. Tå sade dörawårdinnan til Petrum: Äst icke ock tu af thenna mannens Lärjungar? Han sade: Jag är thet icke.
18. Men drängarne och tjenarena, som hade gjort en koleld, (ty thet war kallt,) stodo och wärmde sig: med them stod ock Petrus och wärmde sig.
19. Tå sporde öfwerste Presten JEsum om hans Lärjungar och om hans lärdom.
20. JEsus swarade honom: Jag hafwer uppenbarligen talat för werlden; jag hafwer altid lärt i Synagogan och i templet, ther alla Judar komma tilsamman, och hemligen hafwer jag intet talat.
21. Hwi spör tu mig? Spör them til, som hört hafwa hwad jag hafwer talat til them; si, the weta hwad jag hafwer sagt.
22. När han thetta sade, gaf en af tjenarena som ther när stodo JEsu en

kindpust, sägande: Skal tu så swara öfwersta Presten?
23. JEsus swarade honom: Hafwer jag illa talat, så witna om ondt; men hafwer jag wäl talat, hwi slår tu mig?
24. Och Hannas hade sändt honom bunden til öfwersta Presten Caiphas.
25. Men Simon Petrus stod och wärmde sig. Tå sade the til honom: Äst icke ock tu af hans Lärjungar? Han nekade och sade: Jag är thet icke.
26. Tå sade til honom en af öfwersta Prestens tjenare, thens frände, som Petrus hade huggit örat af: Såg icke jag tig med honom i örtagården?
27. Tå nekade åter Petrus thet: och strax gol hanen.
28. Tå ledde the JEsum ifrå Caiphas in för Rådhuset; och thet war om morgonen: och the gingo icke in i Rådhuset, at the icke skulle warda besmittade, utan at the måtte äta Påskalammet.
29. Tå gick Pilatus ut til them, och sade: Hwad klagomål hafwen J emot thenna mannen?
30. Tå swarade the och sade til honom: Wore han icke en ogerningsman, så hade wi icke öfwerantwardat tig honom.
31. Tå sade Pilatus til them: Tager J honom, och dömer honom efter eder lag. Tå sade til honom Judarne: Oß är icke lofligt at döda någon;
32. På thet JEsu tal skulle fullkomnas, som han sagt hade, tå han gaf tilkänna, med hwad död han dö skulle.
33. Tå gick Pilatus åter in i Rådhuset, och kallade JEsum, och sade til honom: Äst tu Judarnas Konung?
34. JEsus swarade: Säger tu thet af tig sjelf, eller hafwa andra sagt tig thet om mig?
35. Pilatus swarade: Icke är jag en Jude: titt folk och the öfwerste Presterne hafwa tig mig öfwerantwardat; hwad hafwer tu gjort?
36. JEsus swarade: Mitt rike är icke af thenna werlden. Om mitt rike wore af thenna werlden, tå fäktade ju mina tjenare ther om, at jag icke worde Judarne öfwerantwardad; men mitt rike är icke hädan.
37. Tå sade Pilatus til honom: Så äst tu dock en Konung? JEsus swarade: Tu säger thet; jag är en Konung; ther til är jag född, och är ther til kommen i werlden, at jag skal witna med sanningen. Hwar och en som är af sanningen, han hörer min röst.
38. Sade Pilatus til honom: Hwad är sanning? Och när han thet sagt hade, gick han åter til Judarna, och sade til them: Jag finner ingen sak med honom.
39. J hafwen sedwänja, at jag skal gifwa eder en lös om Påska: wiljen J tå icke at jag skal gifwa eder Judarnas Konung lös?
40. Åter ropade the alle och sade: Icke thenne, utan Barabbam. Och Barabbas war en röfware.

19. Capitel.

Tå tog Pilatus JEsum, och hudflängde honom.
2. Och krigsknektarne wredo samman en krona af törne, och satte på hans hufwud, och hängde et purpurkläde på honom,
3. Och sade: Hel, Judarnas Konung! och gåfwo honom kindpustar.
4. Tå gick åter Pilatus ut, och sade til them: Si jag hafwer honom ut til eder, at J förstå skolen, at jag finner ingen sak med honom.
5. Tå gick JEsus ut, och bar en törnekrona och et purpurkläde. Och han sade til them: Se menniskan!
6. När the öfwersta Presterna och tjenarena sågo honom, ropade the och sade: Korsfäst, korsfäst. Pilatus sade til them: Tager J honom och korsfäster; ty jag finner ingen sak med honom.
7. Judarne swarade honom: Wi hafwe lag, och efter wår lag skal han dö; ty han hafwer gjort sig sjelf til Guds Son.
8. Tå Pilatus hörde thet talet, fruktade han ännu mer;
9. Och gick åter in i Rådhuset, och sade til JEsum: Hwadan äst tu? JEsus swarade honom icke.

10. Tå sade Pilatus til honom: Talar tu icke med mig? Wet tu icke, at jag hafwer magt at korsfästa tig, och hafwer magt at släppa tig?
11. JEsus swarade: Tu hade ingen magt öfwer mig, wore hon tig icke gifwen ofwan efter: förthenskul hafwer han större synd, som mig hafwer tig öfwerantwardat.
12. Och ifrå then tiden sökte Pilatus efter at gifwa honom lös: men Judarne ropade och sade: Gifwer tu honom lös, så äst tu icke Kejsarens wän; ty then som sig gör til Konung, han är emot Kejsaren.
13. När Pilatus hörde thet talet, hade han JEsum ut, och satte sig på domstolen, på thet rum som kallas Lithostrotos, på Ebreiska, Gabbatha.
14. Och thet war Påska-tilredelsedag, wid sjette timman; och han sade til Judarna: Se eder Konung!
15. Tå ropade the: Tag bort, tag bort; korsfäst honom. Pilatus sade til them: Skal jag korsfästa eder Konung? Swarade öfwerste Presterne: Wi hafwe ingen Konung, utan Kejsaren.
16. Tå öfwerantwardade han honom them, at han skulle korsfästas. Tå togo the JEsum och ledde honom bort.
17. Och han bar sitt kors, och gick ut på thet rum, som kallas hufwudskalleplatsen, på Ebreiska, Golgatha.
18. Ther korsfäste the honom, och twå andra med honom, hwar på sin sida, och JEsum midt uti.
19. Tå skref Pilatus en öfwerskrift, och satte på korset; och war så skrifwit: **JEsus af Nazaret, Judarnas Konung.**
20. Thenna öfwerskriften läste många af Judarna; ty rummet, ther JEsus war korsfäst, war hardt wid staden; och thet war skrifwit på Ebreiska och Grekiska och Latin.
21. Tå sade Judarnas öfwerste Prester til Pilatum: Skrif icke: Judarnas Konung; utan at han hafwer sagt: Jag är Judarnas Konung.
22. Pilatus swarade: Hwad jag hafwer skrifwit, thet hafwer jag skrifwit.
23. Tå nu krigsknektarne hade korsfäst JEsum, togo the hans kläder, och gjorde fyra delar, en del åt hwarje krigsknekt, och kjortelen med. Men kjortelen war icke sömmad, utan wirkad, ifrån öfwerst och alt igenom.
24. Tå sade the emellan sig: Skärom honom icke sönder; utan kastom lott om honom, hwem han skal tilhöra, at Skriften skulle warda fullkomnad, som säger: The hafwa bytt mina kläder emellan sig, och kastat lott på min kjortel. Och thetta gjorde krigsknektarne.
25. Tå stodo wid JEsu kors hans moder och hans moders syster, Maria Cleophe hustru, och Maria Magdalena.
26. Och när JEsus fick se modren och Lärjungen then han älskade ther när stående, sade han til sin moder: Qwinna, se tin son!
27. Sedan sade han til Lärjungen: Se tin moder! Och ifrå then tiden tog Lärjungen henne til sig.
28. Sedan, efter JEsus wiste, at nu all ting woro fullkomnade, at Skriften skulle fullbordas, sade han: Mig törstar.
29. Tå stod ther et käril fullt med ättika; och the upfyllde en swamp med ättika, och kringlade Isop, och höllo thet honom för munnen.
30. Tå nu JEsus hade tagit ättikan, sade han: Thet är fullkomnadt; och böjde ned hufwudet, och gaf up andan.
31. Men efter thet war tilredelsedagen, at kropparne icke skulle blifwa qwar på korset öfwer Sabbathen; ty samma Sabbatsdag war stor; bådo Judarne Pilatum, at theras ben skulle sönderslås, och the borttagas.
32. Tå kommo krigsknektarne, och sönderslogo then förstas ben, och then andras, som war korsfäst med honom.
33. När the kommo til JEsum, och sågo honom allaredan wara död, slogo the icke hans ben sönder;
34. Utan en af krigsknektarne stack up hans sida med et spjut: och strax gick ut blod och watn.

35. Och then thetta såg hafwer thet witnat, och hans witnesbörd är sant, och han wet, at han säger sant, på thet J ock tro skolen.
36. Och skedde thetta, på thet Skriften skulle fullbordas: J skolen intet ben sönderslå på honom.
37. Och åter säger en annan Skrift: The skola se i hwem the stungit hafwa.
38. Ther efter bad Pilatum Joseph af Arimathia, som war JEsu Lärjunge, dock lönligen, af rädsla för Judarna, at han måtte taga JEsu lekamen; och Pilatus tilstadde thet. Altså kom han och tog JEsu lekamen.
39. Kom ock theslikes Nicodemus, som tilförene hade kommit til JEsum om natten, och bar en blandning af Myrrham och Aloe, wid hundrade pund.
40. Så togo the tå JEsu lekamen, och swepte then i linkläder, med wälluktande kryddor, såsom Judarne pläga begrafwa.
41. Och war på thet rummet, ther han korsfäst war, en örtagård, och i örtagården en ny graf, ther ännu ingen hade warit uti lagd.
42. Ther lade the tå JEsum, för Judarnas tilredelsedags skul, efter grafwen war när.

20. Capitel.

På then ena Sabbathen kom Maria Magdalena om morgonen, tå ännu mörkt war, til grafwen, och såg stenen wara borta af grafwen.
2. Tå lopp hon, och kom til Simon Petrus och til then andra Lärjungen, som JEsus älskade, och sade til them: The hafwa tagit HErran bort utaf grafwen, och wi wete icke hwar the hafwa lagt honom.
3. Tå gick Petrus ut, och then andra Lärjungen, och kommo til grafwen.
4. Båda lupo the tillika; och then andra Lärjungen lopp före, snarare än Petrus, och kom först til grafwen.
5. Och när han lutade sig ned, fick han se lakanen lagde; dock gick han icke in.
6. Så kom tå Simon Petrus efter honom, och gick in i grafwen, och såg lakanen lagde,
7. Och swetteduken, som hade warit om hans hufwud, icke lagd när lakanen, utan afsides i et rum tilhopa swept.
8. Tå gick ock then andra Lärjungen in, som förr war kommen til grafwen, och såg thet, och troddet:
9. Ty the förstodo icke äntå Skriften, at han skulle upstå ifrå the döda.
10. Och Lärjungarne gingo åter tilhopa igen.
11. Men Maria stod och gret utan för grafwen. Wid hon nu så gret, lutade hon sig i grafwen,
12. Och fick se twå Änglar i hwita kläder, sittande then ena wid hufwudet, och then andra wid fötterna, ther the lagt hade JEsu lekamen.
13. The sade til henne: Qwinna, hwad gråter tu? Sade hon til them: The hafwa tagit bort min HErra, och jag wet icke hwar the hafwa lagt honom.
14. När hon thetta sade, wände hon sig tilbaka, och fick se JEsum stående, och wiste icke at thet war JEsus.
15. Sade JEsus til henne: Qwinna, hwad gråter tu? Hwem söker tu? Hon mente, at thet hade warit örtagårdsmästaren, och sade til honom: Herre, hafwer tu burit honom bort, så säg mig hwar tu hafwer lagt honom, och jag wil tagan.
16. JEsus sade til henne: Maria! Tå wände hon sig om, och sade til honom: Rabbuni; thet är, Mästare.
17. Sade JEsus til henne: Kom icke wid mig; ty jag är icke ännu upfaren til min Fader: men gack til mina bröder, och säg them, jag far up til min Fader, och eder Fader, och til min Gud, och eder Gud.
18. Maria Magdalena kom och bådade Lärjungarna, at hon hade sett HErran, och at han hade sagt henne thetta.
19. Men om aftonen på then samma Sabbathen, tå dörarna woro lykta,

ther Lärjungarne woro församlade, af
rädsla för Judarna, kom JEsus och
stod midt ibland them, och sade til
them: Frid ware eder!
20. Och när han hade thetta sagt, låt
han them se händerna och sin sida.
Tå wordo Lärjungarne glade, at the
sågo HErran.
21. Tå sade JEsus åter til them:
Frid ware eder! Såsom Fadren haf-
wer mig sändt, så sänder ock jag eder.
22. När han thetta sagt hade, blåste
han på them, och sade til them: Tager
then Heliga Anda.
23. Hwilka J förlåten synderna,
them förlåtas the; och hwilka J
behållen them, them äro the behållna.
24. Men Thomas, en af the Tolf,
hwilken kallas Twilling, war icke med
them, när JEsus kom.
25. Tå sade the andra Lärjungarne
til honom: Wi sågo HErran. Sa-
de han til them: Utan jag ser hålen
efter spikarna i hans händer, och stin-
ger mitt finger i hålen efter spikarna,
och stinger min hand i hans sida, tror
jag thet icke.
26. Och åtta dagar ther efter woro
åter hans Lärjungar inne, och Thomas
med them. Tå kom JEsus, wid dö-
rarna woro lykta, och stod midt ibland
them, och sade: Frid ware eder!
27. Sedan sade han til Thomas:
Räck hit titt finger, och se mina hän-
der, och räck hit tin hand, och stick hen-
ne i min sida; och war icke twifwelak-
tig, utan trogen.
28. Thomas swarade och sade til ho-
nom: Min HErre och min Gud!
29. JEsus sade til honom: Efter tu
såg mig, Thoma, tror tu: salige äro
the som icke se, och dock tro.
30. Gjorde ock JEsus många andra
tekn i sina Lärjungars åsyn, som i
thenna boken icke äro skrifna.
31. Men thessa äro skrifna, på thet J
tro skolen, at JEsus är Christus,
Guds Son, och at J, genom tron,
skolen hafwa lif i hans namn.

21. Capitel.

Ther efter uppenbarade åter JEsus sig
för Lärjungarna wid Tiberias haf;
och uppenbarade han sig i så måtto.
2. Simon Petrus och Thomas, som
kallas Twilling, woro tilsamman, och
Nathanael, som war af Cana i Gali-
leen, och Zebedei söner, och twå andra
af hans Lärjungar.
3. Sade Simon Petrus til them:
Jag wil gå och fiska. The sade til ho-
nom: Wi gå ock med tig. The gingo
ut, och stego strax i båten: och i then
natten fingo the intet.
4. Tå nu morgon war, stod JEsus
på stranden: dock wißte Lärjungarne
icke, at thet war JEsus.
5. Sade JEsus til them: Barn, haf-
wen J något til mats? The swarade
honom: Nej.
6. Tå sade han til them: Kaster ut
nätet på högra sidan om båten, så war-
den J finnande. Tå kastade the ut;
och kom så mycken fisk, at the förmådde
thet icke draga.
7. Tå sade then Lärjungen, som JE-
sus älskade, til Petrum: HErren
äret. När Simon Petrus hörde, at
thet war HErren, bandt han om sig
kjortelen; ty han war naken, och gaf
sig i sjön.
8. Men the andra Lärjungarne kom-
mo med båten; ty the woro icke långt
ifrå landet, utan wid paß tuhundrade
alnar, och drogo fiskanätet.
9. Och när the woro stigne på lan-
det, sågo the ther wara lagda glöd, och
en fisk ther på, och bröd.
10. JEsus sade til them: Tager hit
af the fiskar, som J nu fingen.
11. Simon Petrus steg in, och drog
nätet uppå landet, fullt med stora fiskar,
hundrade femtio och tre: och ändock
the woro så många, gick likwäl nätet
icke sönder.
12. Sade JEsus til them: Kommer
och äter. Och ingen af Lärjungarna
djerfdes spörja honom: Ho äst tu?
efter the wißte, at thet war HErren.
13. Tå kom JEsus, och tog brödet,

och gaf them, och fisken sammaledes.
14. Thetta war nu tredje resan, at JEsus uppenbarades sina Lärjungar, sedan han war upstånden ifrå the döda.
15. Tå the nu hade ätit, sade JEsus til Simon Petrum: Simon Jona, älskar tu mig mer än theße? Han sade til honom: Ja, HERre, tu wet, at jag älskar tig. Sade han til honom: Föd mina lamm.
16. Åter sade han til honom: Simon Jona, älskar tu mig? Han sade til honom: Ja, HERre, tu wet, at jag älskar tig. Sade han til honom: Föd mina får.
17. Sade han til honom tredje resan: Simon Jona, älskar tu mig? Petrus wardt bedröfwad, at han sade tredje resan til honom, älskar tu mig? och sade til honom: HERre, tu wet all ting; tu wet, at jag älskar tig. Sade JEsus til honom: Föd mina får.
18. Sannerligen, sannerligen säger jag tig: När tu war ung, omgjordade tu tig sjelf, och gick hwart tu wille; men tå tu warder gammal, skal tu uträcka tina händer, och en annan skal omgjorda tig, och leda tig tit tu icke wil.
19. Men thet sade han, gifwande tilkänna med hwad död han skulle prisa Gud. Och tå han hade thetta sagt, sade han til honom: Följ mig.
20. Petrus wände sig om, och såg then Lärjungen följa, som JEsus älskade, hwilken ock i nattwarden låg in in til hans bröst, och sade: HERre, hwilken är then tig förråder?
21. Tå Petrus såg honom, sade han til JEsum: HERre, hwad skal tå thenne?
22. Sade JEsus til honom: Om jag wille, at han skulle blifwa til thes jag kommer, hwad kommer thet tig wid? Följ tu mig.
23. Tå gick et tal ut ibland bröderna: Thenne Lärjungen dör icke. Och JEsus sade icke til honom: Han dör icke; utan, om jag wille, at han skulle blifwa til thes jag kommer, hwad kommer thet tig wid?
24. Thenne är then Lärjungen, som witnar här om, och then thetta skrifwit hafwer; och wi wete, at hans witnesbörd är sant.
25. Äro ock många andra ting, som JEsus gjorde, hwilka, om the thet ena med thet andra skrefwos, tror jag, at werlden skulle icke kunna begripa the böcker, som skrifwas skulle. Amen.

Apostla-Gerningarne.

1. Capitel.

Tilförene hafwer jag talat, min gode Theophile, om alt thet JEsus begynte både göra och lära,
2. In til then dagen han uptagen wardt, sedan han Apostlarne, som han utwalt hade, genom then Heliga Anda hade gifwit befallning;
3. Hwilkom han ock efter sin pina betedde sig lefwande, med mångahanda bewisning, tå han lät sig se af them i fyratio dagar, och talade med them om Guds rike:
4. Och tå han hade församlat them, böd han them, at the icke skulle gå utaf Jerusalem; utan förbida Fadrens löfte, ther I af hört hafwen (sade han) af mig.
5. Ty Johannes döpte i watn; men I skolen döpte warda i then Heliga Anda, icke många dagar här efter.
6. Tå the nu församlade woro, frågade the honom, sägande: HERre, skal tu i thenna tiden uprätta igen Israels rike?
7. Tå sade han til them: Thet hörer icke eder til, at weta tid och stund, som Fadren hafwer satt i sin magt;
8. Men I skolen undfå then Heliga

Andas kraft, som öfwer eder komma skal, och skolen wara mina witnen i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien, och sedan intil jordens ända.
9. Och när han thetta sagt hade, wardt han i theras åsyn uptagen, och en sky tog honom bort utaf theras syn.
10. Och som the upsågo i himmelen efter honom, wid han upfor, si, twå män stodo när them, klädde i hwita kläder,
11. The ther ock sade: J Galileiske män, hwi stån J och sen up i himmelen? Thenne JEsus, som uptagen är ifrån eder i himmelen, han skal så komma, som J honom sett hafwen upfara i himmelen.
12. Sedan gingo the til Jerusalem igen, ifrå berget som heter oljoberget, hwilket ligger ifrå Jerusalem wid en Sabbathsresa.
13. Och tå the inkommo, stego the up i salen, ther the ständigt blefwo, Petrus och Jacobus, Johannes och Andreas, Philippus och Thomas, Bartholomeus och Mattheus, Jacobus Alphei och Simon Zelotes, och Judas Jacobi.
14. Alla theßa woro ständigt tilhopa, endrägtige i böner och förmanelse, samt med qwinnorna, och med Maria, JEsu moder, och med hans bröder.
15. Uti the dagar stod Petrus up ibland Lärjungarna, och sade: (och war hopen af namnen tilsamman wid et hundrade och tjugu)
16. J män och bröder, then Skriften måste fullbordas, som then Helige Ande länge sedan sagt hade, genom Davids mun, om Judas, som theras ledsagare war, som grepo JEsum.
17. Ty han war räknad i wårt tal, och hade fått med oß thetta ämbetet.
18. Och han förwärfde en åker för orättfärdig lön, och uphängde sig, och remnade midt i tu, och alla hans inelfwor gåfwo sig ut.
19. Och thet är uppenbart wordet allom them som bo i Jerusalem; så at then åkren kallas på theras mål Akeldama, thet är, blodsåker.
20. Ty thet är skrifwit i Psalmboken: Theras hemman warde öde, och ingen ware som ther uti bor, och hans ämbete få en annan.
21. Så måste nu en af theßa män, som med oß warit hafwa i all then tid som HErren JEsus ut- och ingick med oß,
22. Ifrå Johannis döpelse til then dagen, at han ifrån oß tagen wardt, med oß et witne warda til hans upståndelse.
23. Och the satte twå i walet, Joseph, som kallas Barsabas, med thet wedernamnet Justus, och Matthiam;
24. Och bådo och sade: Tu HErre, som känner allas hjertan, wisa ut hwilken af theßa twå tu utwalt hafwer,
25. At han skal få thenna tjensten och Apostla-ämbetet, ther Judas ifrå fallen är, at han skulle bortgå i sitt rum.
26. Och the kastade lott ther om, och lotten föll på Matthiam: och han wardt räknad til the ellofwa Apostlar.

2. Capitel.

Och tå Pingstdagen fullkomnad war, woro the alle endrägteligen tilsammans.
2. Och wardt hastigt et dön af himmelen, såsom et mägtigt stort wäder kommit hade, och upfyllde alt huset ther the sutto.
3. Och them syntes sönderdelade tungor, såsom af eld, och blef sittande på hwar och en af them.
4. Och the wordo alle upfyllde af then Heliga Anda, och begynte til at tala med andra tungomål, efter som Anden gaf them at tala.
5. Så woro i Jerusalem boende Judar, gudfruktige män af allahanda folk som under himmelen äro.
6. Tå nu thenna rösten skett hade, kom tilsammans mycket folk, och wordo förhäpne; ty the hörde them tala hwar och en med sitt eget mål.
7. Och wordo alle förskräckte, och förundrade sig, sägande emellan sig: Si, äro icke alle theße som tala Galileiske?
8. Huru höre wi tå hwar och en sitt tungomål, ther wi uti födde äre?

9. Parther och Meder och Elamiter,
och the som bo uti Mesopotamien och
i Judeen och Cappadocien, Ponto och
Asien,
10. Phrygien och Pamphylien, Egyp=
ten och i the Libye landsändar wid Cy=
renen, och the utländningar af Rom,
11. Judar och Proselyter, Creter och
Araber: wi höre them med wåra tun=
gomål tala Guds dråpeliga werk.
12. Och förskräckte the sig alle, och
förundrade sig, sägande emellan sig:
Hwad mån thetta wilja wara?
13. Och somlige gjorde gäck af them,
och sade: Theße äro fulle med sött win.
14. Tå stod Petrus up, med the el=
lofwa, och hof up sin röst, och talade
til them: I Judiske män och I alle
som bon i Jerusalem, thetta skal eder
wetterligt wara, och anammer mina
ord i edra öron;
15. Ty theße äro icke druckne, såsom
I menen, efter thet är tredje timman
på dagen.
16. Utan thet är thet, som sagdt är
genom Propheten Joel:
17. Och thet skal ske uti the yttersta
dagarna, säger Gud: Jag skal utgjuta
af min Anda öfwer alt kött; och edra
söner och edra döttrar skola prophetera,
och edra ynglingar skola se syner, och
edra äldsta skola drömma drömmar:
18. Och öfwer mina tjenare och öfwer
mina tjenarinnor skal jag i the dagar
utgjuta af min Anda; och the skola
prophetera:
19. Och jag skal gifwa under ofwan
i himmelen och tekn nedre på jorden,
blod och eld och rökdamm:
20. Solen skal wändas i mörker, och
månan i blod, förr än then stora och
uppenbarliga HErrans dag kommer:
21. Och skal ske, at hwar och en som
åkallar HErrans namn, han skal
blifwa salig.
22. I män af Israel, hörer theßa
ord: JEsum af Nazaret, then man
som når eder af Gudi bewisad är med
krafter och under och tekn, som Gud
hafwer gjort genom honom ibland eder,
såsom I ock sjelfwe weten:
23. Honom, efter han af Guds be=
tänkta råd och försyn utgifwen war,
hafwen I tagit, genom onda mäns hän=
der, korsfäst och dödat:
24. Then hafwer Gud upwäckt, och
loßat dödsens sweda, efter omöjeligt
war, at han skulle af döden behållas.
25. Ty David säger om honom: Jag
hafwer altid föresatt HErran för mi=
na ögon; ty han är mig på högra
handen, at jag icke skal rörd warda.
26. Förthenskul är mitt hjerta gladt,
och min tunga fröjdar sig; skal också
mitt kött hwila i förhoppning.
27. Ty tu öfwergifwer icke min själ
i helfwete, och tilstäder icke at tin He=
lige skal se förgängelse.
28. Tu hafwer mig kungjort lifsens
wägar; tu skal upfylla mig med fröjd
för titt ansigte.
29. I män och bröder, man må fritt
tala med eder om then Patriarchen
David: han är död och begrafwen, och
hans graf är när oß in til thenna dag.
30. Efter han nu war en Prophet,
och wißte, at Gud hade lofwat honom
med en ed, at han af hans länds frukt
skulle, efter köttet, upwäcka Christum,
til at sitta på hans säte;
31. Såg han thet framföre åt, och
talade om Christi upståndelse, at hans
själ icke är öfwergifwen uti helfwete,
icke heller hans kött hafwer sett för=
gängelse.
32. Thenna JEsum hafwer Gud up=
wäckt, ther wi alla witne til äre.
33. Medan han nu med Guds högra
hand uphöjd är, och löfte fått hafwer
af Fadren om then Heliga Anda, haf=
wer han utgjutit thetta I nu sen och
hören.
34. Ty icke hafwer David upfarit i
himmelen; men han säger: HErren
sade til min HErra: Sätt tig på
min högra hand,
35. Til thes jag nederlägger tina
owänner, tig til en fotapall.
36. Så skal nu hela Israels hus we=
ta förwißo, at thenne JEsum, som I
korsfäst hafwen, hafwer Gud gjort til
en HErra och Christ.

37. Tå the thetta hörde, fingo the et styng i hjertat, och sade til Petrum och til the andra Apostlarna: I män och bröder, hwad skole wi göra?

38. Sade Petrus til them: Görer bättring, och hwar och en af eder låte sig döpa i JEsu Christi namn til syndernas förlåtelse; och I skolen undfå then Heliga Andas gåfwa.

39. Ty eder är löftet gjordt, och edra barn, och alla them som fjerran äro, hwilka HErRen wår Gud här til kallande warder.

40. Betygade han ock med många andra ord, och förmanade them, sägande: Låter hjelpa eder ifrå thetta onda slägtet.

41. The som tå gerna anammade hans tal, the läto sig döpa; och kommo til hopen på then dagen wid tretusende själar.

42. Och blefwo the ståndigt ståndande uti Apostlarnas lärdom och i delaktighet och i brödsbrytelse och i böner.

43. Och en fruktan kom uppå hwar och en själ; och många under och tekn gjordes af Apostlarna.

44. Och alla the som trodde, woro tilsammans, och hade all ting gemensamt.

45. Sina ägodelar och håfwor sålde the, och delade them med alla, såsom hwar och en behöfde.

46. Och hwar dag woro the ståndigt och endrägteligen i templet, och bröto bröd här och ther i husen, åtande med hwar annan i fröjd, och låfwade Gud i theras hjertans enfaldighet;

47. Och the hade ynnest när alt folket. Och HErRen förökade hwar dag församlingen med them som salige wordo.

3. Capitel.

Tå gingo Petrus och Johannes tilhopa up i templet, wid bönestunden, som war then nionde timman.

2. Och ther war en man, ofärdig alt ifrå sin moders lif, som lät sig bära: then satte the hwar dag för dören åt templet, som hette then sköna, at han skulle begära almosa af them som ingingo i templet.

3. Tå han fick se Petrum och Johannem, at the wille gå in i templet, bad han them om almosa.

4. Tå såg Petrus på honom, med Johanne, och sade: Se på oß.

5. Tå såg han på them, förhoppandes, at han skulle något få af them.

6. Tå sade Petrus: Silfwer och guld hafwer icke jag; men thet jag hafwer, thet gifwer jag tig: I JEsu Christi Nazareni namn statt up, och gack.

7. Och han tog honom wid högra handen, och reste honom up; och strax wordo hans fötter och ben stadiga.

8. Han sprang up, och stod, och gick, och följde them i templet, gick och sprang hit och tit, prisande Gud.

9. Tå fick alt folket se honom, at han gick och låfwade Gud;

10. Och kände honom, at han war then samme som plägade sitta efter almosa wid then sköna dören för templet, och wordo fulle af förundran och förskräckelse öfwer thet honom wederfarit war.

11. Tå nu thenne mannen, som ofärdig warit hade, och helbregda gjord war, höll sig in til Petrum och Johannem, lopp alt folket til them i förhuset, som kallas Salomons, och förundrade sig.

12. Tå Petrus thet såg, swarade han til folket: I män af Israel, hwi undren I här uppå? Eller hwi sen I på oß, lika som wi af wår egen kraft eller förtjenst hade thet åstadkommit, at thenne hafwer fått sin gång?

13. Abrahams och Isaacs och Jacobs Gud, wåra fäders Gud, hafwer förklarat sin Son, JEsum, hwilken I öfwerantwardat hafwen, och förnekat in för Pilatus, tå han dömde, at han skulle gifwas lös.

14. Men I förnekaden then helige och rättfärdige, och båden, at mandråparen skulle gifwas eder;

15. Och Lifsens Förste dräpen I. Then hafwer Gud nu upwäckt ifrå the döda, til hwilket wi witne äre;

16. Och hafwer genom tron på hans

namn på thenne, som I sen och kännen,
stadfäst sitt namn; och tron, som är
genom honom, hafwer gifwit thenne
hans helbregda, i allas eder åsyn.
17. Nu, käre bröder, wet jag wäl, at
I thet gjort hafwen af säkunnighet, så-
som ock edra öfwerste.
18. Men Gud, som genom alla sina
Propheters mun föresagt hafwer, at
Christus skulle lida, han hafwer nu så
fullbordat thet.
19. Så bättrer eder nu, och wänder
eder om, på thet edra synder måga
afskrapade warda,
20. At wederqwickelsens tid tå kom-
mer för HErrans ansikte, när han
sändande warder then eder nu tilförene
predikad är, JEsum Christum;
21. Hwilken himmelen intaga måste,
til then tid, at igen upråttadt warder
alt thet Gud sagt hafwer genom alla
sina heliga Propheters mun af werl-
dens begynnelse.
22. Ty Moses hafwer sagt til fäder-
na: HErren, eder Gud, skal eder
upwäcka en Prophet utaf edra brö-
der, såsom mig: honom skolen I
höra i alt thet han eder sägande
warder:
23. Och thet skal ske, at hwar och en
själ, som icke hörer then Propheten, hon
skal utkastas ifrå folket.
24. Och alla Propheterne ifrå Sa-
muel, och sedan så många som talat
hafwa, hafwa bådat theßa dagarna.
25. I ären Propheternas och för-
bundets barn, thet Gud hafwer gjort
med wåra fäder, sägande til Abraham:
I tin säd skola alla folk på jorden wäl-
signade warda.
26. Eder först och främst hafwer Gud
upwäckt sin Son, JEsum, och sändt
honom til at wälsigna eder, at hwar
och en af eder skulle sig omwända ifrå
sin ondska.

4. Capitel.

Tå the nu talade til folket, kommo
ther til Presterne och Föreståndaren i
templet och the Sadduceer:
2. Och togo thet illa wid sig, at the
lärde folket, och förkunnade i JEsu up-
ståndelsen ifrå the döda:
3. Och togo fatt på them, och satte
them i häktelse til andra dagen; ty thet
war redan afton.
4. Men många af them som orden
hört hade trodde; och wardt talet på
männerna wid femtusende.
5. Så begaf thet sig dagen ther efter,
at theras Öfwerste och Äldste och
Skriftlärde i Jerusalem
6. Och Hannas, öfwerste Presten, och
Caiphas och Johannes och Alexander,
och så många som woro af öfwersta
Presta-slägtet, församlade sig,
7. Och hade them fram för sig, och
frågade them: Af hwad magt, eller i
hwad namn, hafwen I thetta gjort?
8. Petrus, full med then Heliga An-
da, sade til them: I Öfwerste för fol-
ket och Äldste i Israel,
9. Efter wi i dag blifwe dömde för
thenna wälgerningen på thenna sjuka
mannen, genom hwilken han är hel-
bregda worden,
10. Så skal thet eder alla wetterligt
wara, och alt Israels folk, at genom
JEsu Christi Nazareni namn, then I
korsfäst hafwen, then Gud upwäckt
hafwer ifrå the döda, står nu thenne
helbregda för eder.
11. Han är then stenen, som af eder,
byggningsmän, förkastad är, och är
worden en hörnsten.
12. Och i ingom androm är salig-
het; ty thet är icke heller något an-
nat namn under himmelen menni-
skomen gifwit, i hwilket wi skole
salige warda.
13. När the sågo sådan allwarlighet
i Petro och Johanne, och funno dock
at the woro olärde och lekmän, förun-
drade the sig, och drogo känsla på
them, at the hade warit med JEsu.
14. Och mannen sågo the stående ther
när them, som helbregda war gjord;
ty the kunde ther intet emot säga;
15. Utan bödo them gå ut af Rådet,
och handlade sedan emellan sig,
16. Sägande: Hwad skole wi göra
åt theßa män? ty et uppenbart tekn

år gjordt af them, och år kunnigt alla
them som bo i Jerusalem, och wi kunne
icke neka thet.
17. Men på thet at thet icke skal wi-
dare utkomma ibland folket, wilje wi
allwarligen förbjuda them, at the här
efter icke tala i thetta namnet för nå-
gon menniska.
18. Och the kallade them, och bödo,
at the ingalunda mer tala eller låra
skulle i JEsu namn.
19. Tå swarade Petrus och Johannes
och sade til them: Om thet år rätt-
fårdigt för Gudi, at wi höre eder
mer ån Gud, ther om mågen I sielfwe
dömma.
20. Ty wi kunne icke förtiga thet wi
sett och hört hafwe.
21. Tå hotade the them, och läto
them gå, icke finnande, huruledes the
kunde pina them, för folkets skul; ty
alla prisade Gud för thet som skedt
war.
22. Ty mannen war öfwer fyratio
år, på hwilken thetta helbregda teknet
skedt war.
23. Sedan the läto them gå, kommo
the til sina, och kungjorde them alt
thet the öfwerste Presterne och Äldste
til them sagt hade.
24. Tå the thet hörde, uphofwo the
endrägteligen sin röst til Gud, och sade:
HErre, tu äst Gud, som gjort hafwer
himmel och jord, hafwet, och alt thet
som ther uti år;
25. Tu, som genom tin tjenares Da-
vids mun sagt hafwer: Hwi hafwa
hedningarne uprest sig, och folket tagit
sig före thet fåfångt år?
26. Jorderikes Konungar trädde til-
hopa, och Förstarne församlade sig ihop
emot HErran och emot hans Christ.
27. Sannerligen församlade sig emot
tin heliga Son, JEsum, then tu smort
hafwer, både Herodes och Pontius
Pilatus, med hedningarna och Israels
folk,
28. Til at göra hwad tin hand och råd
tilförene beslutit hade at ske skulle.
29. Och nu, HErre, se til theras
trug, och gif tina tjenare, at the med
all tröst tala titt ord;
30. Utråckande tin hand ther til, at
sundhet och tekn och under måga göras
genom tin heliga Sons JEsu namn.
31. Och tå the bedit hade, rördes
rummet, ther the uti församlade woro;
och the wordo alla fulle af then He-
liga Anda, och talade Guds ord med
tröst.
32. Och uti hela hopen som trodde
war et hjerta och en siäl; och ingen af
them sade något wara sitt af thet han
ägde; utan the hade alt gemensamt.
33. Och Apostlarne buro med stor
kraft witnesbörd til HErrans JEsu
Christi upståndelse; och stor nåd war
öfwer them alla.
34. Och ingen war heller ibland them,
som något fattades; ty så många
som åkrar eller hus ägde, the sålde
them, och buro wärdet för thet som the
sålt hade,
35. Och lade fram för Apostlarnas
fötter; och delades åt hwar och en ef-
ter som honom behof war.
36. Men Joses, som ock kallades af
Apostlarna Barnabas, thet uttydt år,
Hugswalelsens son, en Levit, bördig af
Cypren;
37. Han hade en åker: then sålde
han, och bar fram wärdet, och ladet
för Apostlarnas fötter.

5. Capitel.

Men en man, benämnd Ananias, med
Saphira sin hustru, sålde sina ägor,
2. Och hade lagt affsides något af
wärdet, med sin hustrus wetskap, och
en del bar han fram, och lade för Apost-
larnas fötter.
3. Tå sade Petrus: Anania, hwi haf-
wer Satan upfyllt titt hjerta, at tu
skulle ljuga för then Heliga Anda,
och undstinga somt af wärdet för
åkren?
4. Tu hade wäl kunnat behållan, tå
tu honom hade, och tå han såld war,
war han ock i titt wäld. Hwarföre
hafwer tu sådant företagit i titt hjerta?
Tu hafwer icke ljugit för menniskor,
utan för Gudi.

5. Tå Ananias hörde thessa orden, föll han ned, och gaf up andan: och en stor rädd-håge kom öfwer alla them som thetta hörde.

6. Tå stodo unga män up, togo honom af wägen, buro honom bort, och begrofwo honom.

7. Wid tre stunder ther efter kom ock hans hustru, och wisste icke hwad skedt war, och gick in.

8. Tå swarade Petrus henne: Säg mig, hafwen I ock för så mycket sålt åkren? Tå sade hon: Ja, hafwe wi så.

9. Tå sade Petrus til henne: Hwarföre woren I öfwerens, at I skullen fresta HErrans Anda? Si, theras fötter, som hafwa begrafwit tin man, äro för dören, och the skola ock strax bära tig ut.

10. Och strax föll hon ned för hans fötter, och gaf up andan. Tå gingo the unga män in, och funno henne död, och buro henne ut, och jordade henne när hennes man.

11. Och en stor räddhåge kom öfwer hela församlingen, och öfwer alla them som thetta hörde.

12. Och igenom Apostlarnas händer gjordes många tekn och under ibland folket: och the woro endrägteligen alla uti Salomons förhus.

13. Men ingen annan djerfdes gifwa sig in til them; utan folket höll mycket af them.

14. Och hopen wärte mer til af them som trodde HErranom, både män och qwinnor,

15. Så at the utburo på gatorna sjuka menniskor, och lade them i sängar och på bårar, at tå Petrus kom gående, måtte åtminstone hans skugge skygga på någon af them.

16. Och församlade sig en stor hop af nästa städerna til Jerusalem, och förde tit sjuka och them som besatte woro med the orena andar; och the wordo alla helbregda.

17. Tå stod then öfwerste Presten up, och alla the med honom woro, hwilka äro thet parti, som kallas the Sadduceers, och wordo fulle med nit,

18. Och togo fatt på Apostlarna, och satte them uti allmänneligt fängelse.

19. Men HErrans Ängel lät dören up på fängahuset om natten, och hade them ut, och sade:

20. Går och står i templet, och säger folket alla the ord som thetta lifwet tilhöra.

21. Tå the thetta hört hade, gingo the bittida om morgonen i templet, och begynte til at lära. Tå kom then öfwerste Presten och the med honom woro, och kallade Rådet tilhopa och alla the Äldsta ibland Israels barn, och sände til fängahuset, at the skulle hämta them.

22. Tå tjenarena kommo, och funno them icke i fängahuset, kommo the igen, och bådade them,

23. Sägande: Fängahuset funno wi ju granneligen igenläst, och wäktarena stående utan för dören; men tå wi upläste, funno wi ther ingen.

24. Tå öfwerste Presten och templets Förståndare och the andra öfwerste Presterne hörde thetta talet, begynte the warda twehägse om them, hwad ther af warda wille.

25. Tå kom en och bådade them: Si, the män, som I insatt haden i fängahuset, the äro i templet, stå och lära folket.

26. Tå gick Förståndaren, med tjenarena, och hade them fram utan wåld; ty the räddes för folket, at the skulle stena them.

27. Och tå the hade ledt them tit, hade the them fram för Rådet; och then öfwerste Presten frågade them,

28. Sägande: Hafwe wi icke en tid och annan budit eder, at I icke skullen lära i thetta namnet? Och si, I hafwen upfyllt Jerusalem med eder lärdom, och wiljen draga öfwer oss thenna mannens blod.

29. Tå swarade Petrus och Apostlarne och sade: **Man måste mer lyda Gud än menniskor.**

30. Wåra fäders Gud hafwer upwäckt JEsum, then I dräpit hafwen, och uphängt på trä.

31. Then hafwer Gud med sin högra hand uphöjt för en Höfding och Frälsare, til at gifwa Israel bättring och syndernas förlåtelse.

32. Och wi äre honom för witne til thet wi säge; så ock then Helige Ande, then Gud gifwit hafwer them, som honom lydaktige äro.

33. Tå the thetta hörde, skar thet them i hjertat, och the begynte rådslå, at the måtte dräpa them.

34. Tå stod en Pharisé up i Rådet, benämnd Gamaliel, en lagklok, then ibland alt folket mycket afhållen war, och bad, at Apostlarne skulle som snarast gå afsides ut;

35. Och sade til them: I män af Israel, ser til hwad I gören med thessa män.

36. För thessa dagar hof Theudas sig up, sägande sig något wara; honom föll en hop folk til, wid fyra hundrade; han wardt ihjälslagen, och alle the som trodde honom, wordo förskingrade, och kommo til intet.

37. Efter honom hof Judas sig up, af Galileen, i the dagar tå beskattningen skedde; han afwände mycket folk efter sig: han blef ock borta, och alla the som honom lydt hade, wordo förskingrade.

38. Och nu säger jag eder: Kommer icke wid thessa män, utan låter them betämma; ty är thetta råd eller werk af menniskor, så warder thet wäl om intet;

39. Men är thet af Gudi, så kunnen I icke slå thet neder, så framt I wiljen icke finnas strida emot Gud.

40. Tå föllo the alla in til hans råd, och kallade Apostlarna, läto hudflänga them, och bödo them, at the icke skulle tala i JEsu namn; och läto them gå.

41. Men the gingo med fröjd ifrå Rådet, at the woro wärdige lida smälek för hans namns skul;

42. Och höllo hwar dag uppå, utan återwändo, at lära och predika Evangelium om JEsu Christo uti templet och i alla hus.

6. Capitel.

Uti the dagar, tå hopen af Lärjungarne förökades, begynte the Greker knorra mot the Ebreer, therföre at theras enkor wordo föraktade uti then dagliga tjensten.

2. Tå kallade the Tolf hela hopen af Lärjungarna tilsamman, och sade: Thet är icke tilbörligt, at wi skole öfwergifwa Guds ord, och akta hwad på bordet komma skal.

3. Söker förthenskul ut, käre bröder, sju män af eder, som godt rykte hafwa, och fulle äro med then Heliga Anda och wisdom: them wilje wi befalla thetta ärendet.

4. Men wi wilje akta på bönen och at förkunna Guds ord.

5. Och thet talet täcktes wäl hela hopen: och the utwalde ther til Stephanus, som war en man full med tro och then Heliga Anda, och Philippus och Prochorus och Nicanor och Timon och Parmenas och Nicolaus, som war en Proselyt af Antiochien.

6. Them hade the fram för Apostlarna; och the bådo, och lade händer på them.

7. Och Guds ord förkofrade sig; och hopen af Lärjungarna wardt ganska stor i Jerusalem; och en stor hop af Presterna wordo tron lydaktige.

8. Men Stephanus, som war full med tro och starkhet, gjorde under och stora tekn ibland folket.

9. Tå reste sig några up af then Synagogan, som kallades the Libertiners och the Cyreners och the Alexandriners och the Cilicers och Asianers, och begynte til at disputera med Stephanus.

10. Och the förmådde icke stå emot then wisdom och then Anda, som talade.

11. Tå undersatte the några män, som skulle säga: Wi hafwe hört honom säga hädiska ord emot Moses och emot Gud.

12. Och the äggade folket och the Äldsta och the Skriftlärda, och gingo til, och togo fatt på honom, och hade honom in för Rådet;

13. Och drogo fram falska witnen, the ther sade: Thenne mannen wän-

der icke igen, at tala hädiska ord emot
thetta helga rummet och emot lagen;
14. Ty wi hörde honom säga: JE-
sus af Nazaret skal kullslå thetta rum-
met, och skal förwandla the stadgar,
som Moses hafwer fått oß.
15. Och alle the i Rådet sutto sågo
på honom, och sågo hans ansikte lika-
som en Ängels ansikte.

7. Capitel.

Tå sade then öfwerste Presten: Haf-
wer thetta sig ock så?
2. Tå sade han: J män, bröder och
fäder, hörer här til. Härlighetens Gud
syntes wår fader Abraham, medan
han war i Mesopotamien, förr än han
bodde i Haran,
3. Och sade til honom: Gack utu titt
land och ifrå tin slägt, och kom i thet
land, som jag wil wisa tig.
4. Tå for han ut af the Chaldeers
land, och bodde i Haran; och tådan, tå
hans fader war död, lät han föra ho-
nom hit i thetta land, ther J nu uti bon;
5. Och gaf honom ingen arfwedel här
inne, icke en fot bredt, och han lofwade
honom, at han skulle honom thet gifwa
til at besitta, och hans säd efter honom,
then tid han ännu inga barn hade.
6. Men Gud sade altså: Tin säd skal
warda främmande uti främmande
land; och the skola hafwa them under
sig i träldom, och fara illa med them i
fyrahundrade år.
7. Och thet folk, som the tjena skola,
wil jag döma, sade Gud; och sedan
skola the gå ther ut, och skola tjena mig
i thetta rum.
8. Och han gaf honom omskärelsens
förbund: och han födde Isaac, och om-
skar honom på åttonde dagen; och
Isaac födde Jacob; och Jacob födde
the tolf Patriarcher;
9. Och the Patriarcher sålde Joseph,
för afunds skul, in uti Egypten: och
Gud war med honom;
10. Och han halp honom utur all
hans bedröfwelse, och gaf honom nåd
och wisdom in för Pharao, Konungen
i Egypten; och han satte honom til
Höfwitsman öfwer Egypten och öfwer
alt sitt hus.
11. Så kom hunger öfwer hela Egyp-
ti land och Canaan, och stort twång;
och wåra fäder funno ingen föda.
12. Men tå Jacob hörde, at uti Egyp-
ten war korn, sände han wåra fäder
första gången ut.
13. Och tå han åter sände them ut,
wardt Joseph känd af sina bröder, och
Pharao wardt underwist om Josephs
slägt.
14. Tå sände Joseph, och kallade sin
fader Jacob til sig, och all sin slägt,
til fem och sjuttio själar.
15. Och Jacob for ned til Egypten,
och blef död, han och wåra fäder;
16. Och wordo förde til Sichem, och
lades i griften, som Abraham köpt
hade för penningar af Hemors barn,
som war Sichems son.
17. Tå nu tiden tilstundade om löftet,
om hwilket Gud hade swurit Abra-
ham, wäxte folket, och wardt förökadt
uti Egypten,
18. Til thes ther upkom en annan
Konung, then icke wißte af Joseph.
19. Han gick wårt slägte efter med
list, och for illa med wåra fäder, så at
the utkasta måste sina barn, at the icke
skulle blifwa lefwande.
20. Samma tid wardt Moses född;
och han war Gudi täck, och wardt
fostrad i sin faders hus, i tre månader.
21. Tå han sedan utkastad wardt,
tog Pharaos dotter honom up, och
födde honom up sig för en son.
22. Och wardt Moses lärd i all then
wisdom som the Egyptier hade, och
war mägtig i ord och gerningar.
23. Men tå han wardt fyratio år
gammal, kom honom i hjertat, at han
wille bese sina bröder, Israels barn.
24. Och tå han såg, at en af them
skedde orätt, halp han honom, och häm-
nade hans skada, som rätt skedde, och
slog then Egyptiern.
25. Och han mente, at hans bröder
skulle förstå, at Gud, genom hans
hand, skulle frälsa them; men the för-
stodo thet icke.

26. Och dagen ther efter syntes han ibland them, ther the trätte tilhopa, och wille förlika them, sägande: I män, I ären bröder, hwi gören I hwarannan orätt?
27. Men then som orätt gjorde sin nästa, han stötte honom bort, sägande: Ho hafwer satt tig til höfwitsman och domare öfwer oß?
28. Män tu wilja slå mig ihjäl, såsom tu slog then Egyptiern i går?
29. Tå flydde Moses, för thetta talets skul, och wardt en främling uti thet landet Madian, ther han twå söner födde.
30. Och efter fyratio år syntes honom HERrans Ängel i öknen, wid thet berget Sinai, uti en brinnande låga utu busken.
31. Tå Moses thet såg, förundrade han sig öfwer then synen; men tå han gick fram och skulle skåda, skedde HERrans röst til honom:
32. Jag är tina fäders Gud, Abrahams Gud, Isaacs Gud och Jacobs Gud. Tå wardt Moses förfärad, och torde icke se tit.
33. Tå sade HERren til honom: Lös tina skor af tina fötter; ty thet rum, som tu står uppå, är et heligt land.
34. Jag hafwer wäl sett mitt folks twång, som är uti Egypten, och hafwer hört theras suckan, och är nedstigen til at frälsa them: så kom nu hit, jag wil sända tig uti Egypten.
35. Thenne Mosen, som the försakade, sägande: Ho gjorde tig til höfwitsman och domare? honom (säger jag) hafwer Gud sändt för en höfwitsman och förloßare, genom Ängelens hand, som honom syntes i busken.
36. Han förde them ut, görande under och tekn uti Egypten och uti röda hafwet och uti öknen i fyratio år.
37. Thenne är Moses, som sade til Israels barn: En Prophet skal HERren eder Gud upwäcka eder af edra bröder, såsom mig; honom skolen I höra.
38. Thenne war then, som uti församlingen i öknen war med Ängelen, som talade med honom på Sinai berg och med wåra fäder: han undfick lifsens ord til at gifwa oß;
39. Hwilken edra fäder wille icke lydaktige wara, utan drefwo honom ifrå sig, och wände sig om med sitt hjerta til Egypten,
40. Sägande til Aaron: Gör oß gudar, som gå för oß; ty wi wete icke hwad thenna Mosi wederfarit är, som oß utfört hafwer af Egypti land.
41. Och gjorde the en kalf i the dagar, och offrade offer til afgudar, och fröjdade sig öfwer sina händers werk.
42. Tå wände Gud sig om, och gaf them ther til, at the dyrkade himmelens härskap; såsom skrifwit står i Propheternas bok: I, Israels hus, hafwen I ock i the fyratio år offrat mig i öknen offer och få?
43. Och I uptogen Molochs tabernakel och eder Guds Remphans stjerna, the beläten som I gjort haden, til at tilbedja them; och jag skal bortkasta eder utom Babylonien.
44. Wåra fäder hade witnesbördets tabernakel uti öknen, såsom han them förskickat hade, sägande til Mosen, at han skulle göra thet efter then eftersyn, som han sett hade;
45. Hwilket ock wåra fäder anammade, och förde thet med Josua uti thet land, som hedningarne inne hade, hwilka Gud utdref för wåra fäders ansikte, in til Davids tid;
46. Hwilken fann nåd för Gudi, och bad, at han måtte finna et tabernakel til Jacobs Gud.
47. Men Salomon byggde honom et hus.
48. Dock then Aldrahögste bor icke uti the tempel, som med händer gjorde äro; såsom Propheten säger:
49. Himmelen är mitt säte, och jorden är min fotapall: hwad hus wiljen I tå bygga mig, säger HERren? eller hwad rum är til min hwila?
50. Hafwer icke min hand gjort thetta altsammans?
51. I hårdnackade och oomskurne i hjerta och öron, I stån altid emot then Heliga Anda; såsom edra fäder, sammalunda ock I.

52. Hwilken af Propheterna hafwa icke edra fäder förföljt? The hafwa ihjälslagit them, som förkunnade then Rättfärdiges tilkommelse, hwilkens förrädare och dråpare J nu woren;

53. J, som undfingen lagen genom Ängla-skickelse, och höllen then icke.

54. Tå the thetta hörde, skar thet them i theras hjerta, och the beto samman tänderna öfwer honom.

55. Men han, full af then Heliga Anda, såg up i himmelen, och fick se Guds härlighet, och JEsum stå på Guds högra hand.

56. Och han sade: Si, jag ser himmelen öppen, och Menniskones Son stå på Guds högra hand.

57. Tå ropade the med hög röst, och höllo sina öron til, och stormade alla tillika til honom,

58. Och drefwo honom utu staden, och stenade honom. Och witnen lade sina kläder af wid en ung mans fötter, som hette Saulus.

59. Och the stenade Stephanum. Och han åkallade, och sade: HErre JEsu, anamma min anda.

60. Och så böjde han sina knän neder, och ropade med hög röst: HErre, räkna them icke thenna synden. Och när han hade thet sagt, affsomnade han.

8. Capitel.

Och Saulus hade samtyckt hans död. Men på samma tid wardt en stor förföljelse mot then församling som war i Jerusalem; och the wordo alla förströdde omkring i Judee land och i Samarien, förutan Apostlarna.

2. Och några gudfruktige män skötte Stephanum, och hade stor gråt öfwer honom.

3. Men Saulus tog til at föröda församlingen, gick hit och tit i husen, och drog fram män och qwinnor, och lät sätta them i fängelse.

4. Men the som förströdde woro, foro omkring, och predikade ordet.

5. Och Philippus kom ned uti en stad i Samarien, och predikade för them om Christo.

6. Men folket gåfwo akt uppå hwad Philippus sade, hörande endrägteliga, och seende the tekn som han gjorde;

7. Ty the orene andar foro utaf många, som med them besatte woro, ropande med hög röst; och många borttagne och ofärdige wordo helbregda.

8. Och i then staden wardt stor glädje.

9. Så war ther en man, benämnd Simon, som tilförene uti then staden plägade bruka trolldom, och hade förwillat thet Samaritiska folket, sägande sig wara mycket myndig.

10. Til honom höllo sig alla, både små och stora, sägande: Thenna är Guds kraft, hwilken stor är.

11. Men the höllo sig therföre til honom, at han i lång tid hade förwillat them med sin trolldom.

12. När the nu trodde Philippo, som predikade om Guds rike och om JEsu Christi namn, wordo ther både män och qwinnor döpte.

13. Tå trodde ock Simon med. Och när han döpt war, höll han sig in til Philippum; och tå han såg sådana tekn och krafter ske, förundrade han sig storligen.

14. Tå nu Apostlarne, som i Jerusalem woro, fingo höra, at Samarien hade anammat Guds ord, sände the til them Petrum och Johannem.

15. När the kommo ther ned, bådo the för them, at the skulle få then Heliga Anda.

16. Ty han war icke äntå fallen på någon thera; utan the woro allenast döpte i HErrans JEsu namn.

17. Tå lade the händer på them; och the fingo then Heliga Anda.

18. När Simon såg, at then Helige Ande gafs ther med at Apostlarne lade händer på them, böd han them penningar,

19. Sägande: Gifwer ock mig then magten, at hwem som helst jag lägger händer uppå, han får then Heliga Anda.

20. Tå sade Petrus til honom: Thet tu fördömd worde med tina penningar, efter tu menar, at Guds gåfwa kan fås för penningar.

21. Tu hafwer hwarken del eller lott i thetta ordet; ty titt hjerta är icke rätt för Gudi.
22. Therföre bättra tig af thenna tin ondska, och bed Gud, at tig titt hjertas tankar måga förlåtne warda;
23. Ty jag ser, at tu äst full med bitter galla, och bebunden i wrångbet.
24. Tå swarade Simon och sade: Beder I HERran för mig, at mig intet öfwergår af thet I saden.
25. Och sedan the hade betygat, och talat HERrans ord, wände the om igen åt Jerusalem, och predikade Evangelium i många städer i Samarien.
26. Men HERrans Ängel talade til Philippum, och sade: Statt up, och gack söder ut, then wägen som löper neder åt ifrå Jerusalem til Gaza, som öde är.
27. Så stod han up, och gick. Och si, en Ethiopisk man, en kamererare och wäldig när Drottning Candaces uti Ethiopien, hwilken hon hade satt öfwer alla sina håfwor, han war kommen til Jerusalem, ther at tilbedja;
28. Och for hem igen, satt på sin wagn, och läste Propheten Esaias.
29. Tå sade Anden til Philippus: Gack fram, och gif tig in til thenna wagnen.
30. Tå lopp Philippus fram, och hörde honom läsa Propheten Esaias, och sade: Förstår tu ock hwad tu läs?
31. Tå sade han: Huru skulle jag förstå, utan någon mig underwisar? Och han bad Philippus, at han skulle upstiga, och sitta när sig.
32. Och thet han läste i Skriften war thetta: Såsom et får wardt han ledd til at slagtas, och såsom et lamm är tyst för honom som klipper thet, så hafwer han icke öpnat sin mun.
33. I hans förnedring är hans dom borttagen; men ho kan uttala hans lifs längd? ty hans lif är borttagit af jorden.
34. Tå swarade kamereraren Philippo och sade: Jag beder tig, om hwem hafwer Propheten thetta sagt? Om sig, eller om någon annan?
35. Tå öpnade Philippus sin mun, och begynte af thenna Skriften predika Evangelium för honom om JEsu.
36. Och wid the foro fram åt wägen, kommo the til et watn; och kamereraren sade: Se watnet; hwad hindrar at jag icke döpes?
37. Tå sade Philippus: Om tu tror af alt hjerta, så må thet wäl ske. Han swarade och sade: Jag tror JEsum Christum wara Guds Son.
38. Och han lät wagnen hålla: och the stego ned i watnet, både Philippus och kamereraren; och han döpte honom.
39. Och när the gingo up utu watnet, tog HERrans Ande Philippum bort; och kamereraren såg honom icke sedan, utan for sin wäg, och war glad.
40. Och Philippus war funnen i Azot, och wandrade omkring, och predikade Evangelium i alla städer, til thes han kom til Cesarea.

9. Capitel.

Men Saulus hade ännu i sinnet trug och slag emot HERrans Lärjungar, och gick til öfwersta Presten,
2. Och han begärde af honom bref til the Synagogor i Damasco, at hwem han finna kunde af thenna wägen, män eller qwinnor, them skulle han föra bundna til Jerusalem.
3. Och wid han war i wägen, och nalkades in til Damascum, tå kringsken honom hasteligen et sken af himmelen.
4. Och han föll ned på jorden, och hörde en röst, sägande til sig: Saul, Saul, hwi förföljer tu mig?
5. Tå sade han: Ho äst tu, HERre? Sade HERren: Jag är JEsus, then tu förföljer. Tig är swårt at spjerna emot udden.
6. Tå skalf han, och bäfwade, och sade: HERre, hwad wil tu jag skal göra? Sade HERren til honom: Statt up, och gack in i staden; och ther skal tig warda sagdt hwad tu göra skal.
7. Och the män som woro i sällskap med honom, stodo förskräckte, hörande wäl rösten, och dock likwäl sågo the ingen.

8. Tå stod Saulus up af jorden, och
uplät sina ögon, och kunde dock ingen
se; utan the togo honom wid handen,
och ledde honom in i Damascum.
9. Och han war i tre dagar, så at han
såg intet, och intet åt, ej heller drack.
10. Så war uti Damasco en Lärjun-
ge, benämnd Ananias. Til honom
sade HERren uti en syn: Anania!
Och han sade: HERre, här är jag.
11. Och HERren sade til honom:
Statt up, och gack in på then gatan,
som kallas then Rätta, och sök uti Ju-
da hus en som heter Saulus af Tar-
sen; ty si, han beder.
12. Och han hafwer sett i synen en
man, som heter Ananias, inkomma,
och lägga handen på sig, at han skulle
få sin syn igen.
13. Tå swarade Ananias: HERre,
jag hafwer hört af många om thenna
mannen, huru mycket ondt han gjort
hafwer tina heliga uti Jerusalem:
14. Och här hafwer han nu magt af
the öfwersta Presterna til at binda alla
them som åkalla titt namn.
15. Tå sade HERren til honom:
Gack; ty han är mig et utkoradt red-
skap, at han skal bära mitt namn inför
hedningar och för Konungar och för Is-
raels barn.
16. Och jag skal wisa honom huru
mycket han lida skal för mitt namns skul.
17. Och Ananias gick åstad, och kom
i huset, lade händer på honom, och sa-
de: Saul, käre broder, HERren haf-
wer sändt mig, JEsus, som syntes tig
i wägen, som tu kom, at tu skal få tin
syn igen, och upfyllas med then Heliga
Anda.
18. Och strax föllo af hans ögon såsom
fjäll; och han fick sin syn, och stod up
och lät döpa sig,
19. Och tog mat til sig, och förstärkte
sig. Och war Saulus med the Lär-
jungar som i Damasco woro i några
dagar.
20. Och strax begynte han i Synago-
gorna predika Christum, at han war
Guds Son.
21. Och förundrade sig alle som honom
hörde, och sade: Är icke thenne then,
som i Jerusalem förstörde alla them
som åkalla thetta namnet, och hit är
kommen ther uppå, at han skulle föra
them bundna til öfwersta Presterna?
22. Men Saulus förkofrade sig ju
mer och mer, och öfwerwann the Judar
som bodde i Damasco, bewisande, at
thenne war Christus.
23. Efter många dagar gingo Judar-
ne til råds emellan sig, at the skulle
dräpa honom.
24. Men Saulus wardt warnad för
theras försåt; och the waktade i por-
tarna dag och natt, at the skulle få drä-
pa honom.
25. Men Lärjungarne togo honom om
natten, och släppte honom öfwer mu-
ren, och läto honom ned uti en korg.
26. När Saulus kom til Jerusalem,
böd han til at gifwa sig in til Lärjun-
garna; och the woro alla rädde för ho-
nom, icke troende, at han war worden
Lärjunge.
27. Men Barnabas tog honom til sig,
och hade honom bort til Apostlarna,
och förtälde them, huru han hade sett
HERran i wägen, och at han hade ta-
lat med honom, och huru han hade
manligen bewist sig i JEsu namn uti
Damasco.
28. Och war han sedan med them i
Jerusalem, gick ut och in, och talade
tröstelIgen i HERrans JEsu namn,
29. Och talade och disputerade mot
the Greker: men the sökte efter at drä-
pa honom.
30. Tå bröderne thet förnummo, for-
drade the honom in til Cesareen, och
läto honom fara til Tarsum.
31. Så hade tå nu församlingarna
frid öfwer hela Judeen och Galileen
och Samarien, och förkofrade sig, wan-
drande i HERrans räddhåga, och up-
fylldes med then Heliga Andas tröst.
32. Så hände sig, at tå Petrus wan-
drade allestädes omkring, kom han ock
til the heliga, som bodde i Lydda.
33. Ther fann han en man, benämnd
Eneas, som i åtta år legat hade på säng,
och han war borttagen.

34. Och Petrus sade til honom: Enea, bote tig JEsus Christus; statt up, och bädda åt tig sielf: och strax stod han up.
35. Och honom sågo alla som bodde i Lydda och i Sarona, och wordo omwände til HERran.
36. Men i Joppe war en Lärjunginna, benämnd Tabitha; thet uttydes Dorcas, som är en Rå. Hon war full med goda gerningar och almosor, som hon gaf.
37. Så hände sig i the dagar, at hon wardt siuk, och blef död; och the twådde henne, och lade henne i salen.
38. Och efter Lydda war icke långt ifrå Joppe, och Lärjungarne hörde, at Petrus war ther, sände the twå män til honom, och bådo, at han wille göra sig thet omak och komma til them.
39. Tå stod Petrus up, och kom til them. Och tå han war kommen, hade the honom in i salen; och kring om honom stodo alla enkor gråtande, och wiste honom kjortlar och kläder, som Dorcas hade gjort them, medan hon war med them.
40. Tå dref Petrus them alla ut, och föll ned på sina knän, och bad, och wände sig om til kroppen, och sade: Tabitha, statt up. Tå öpnade hon sina ögon, och som hon fick se Petrum, satte hon sig up igen.
41. Och han räckte henne handen, och och reste henne up, och kallade the heliga och enkorna, och antwardade them henne lefwande.
42. Och thet wardt kunnigt öfwer hela Joppe; och många begynte tro på HERran.
43. Så begaf sig, at han blef i många dagar i Joppe när en som het Simon, som war en lädermakare.

10. Capitel.

Uti Cesareen war en man, benämnd Cornelius, en Höfwitsman af then skaran, som hette then Italienska,
2. Gudelig och gudfruktig, med alt sitt hus, gifwande folket mycken almosa, och bedjande Gud altid.
3. Han såg uti en syn uppenbarligen, wid nionde timman på dagen, Guds Ängel inkomma til sig, och säga til sig: Corneli!
4. Tå såg han uppå honom, och wardt förfärad, och sade: Hwad är tet Herre? Tå sade han til honom: Tina böner och tina almosor äro upkomna i åminnelse för Gudi.
5. Så sänd nu några män til Joppe, och kalla til tig Simon, som ock kallas Petrus.
6. Han gästar när en som heter Simon, lädermakare; och hans hus är wid hafwet: then skal säga tig hwad tu göra skal.
7. Och tå Ängelen, som talade med Cornelio, war bortgången, kallade han til sig twå sina tjenare och en gudfruktig krigsknekt af them som togo wara på honom,
8. Och förtälde them alt thetta, och sände them til Joppe.
9. På then andra dagen, tå the woro på wägen, och begynte lida in til staden, gick Petrus up i salen, til at bedja, wid sjette timman.
10. Och som han wardt hungrig, wille han få sig mat: och wid the tilredde, kom en dwale öfwer honom.
11. Och han såg himmelen öpen, och nederkomma til sig et kärl, såsom et stort linnekläde, tilhopa bundit i alla fyra hörnen, nederlåtit på jorden;
12. Uti hwilket woro allahanda fyrfotade djur på jorden, och willdjur, och the som krypande äro, och the som flygande äro under himmelen.
13. Och en röst skedde til honom: Statt up, Petre; slagta, och ät.
14. Tå sade Petrus: Ingalunda HERre; ty jag hafwer aldrig ätit något menligt eller orent.
15. Och rösten sade andra resan til honom: Thet Gud hafwer rent gjort, thet behöfwer tu icke kalla orent.
16. Och thetta skedde också tredje resan; och wardt kärlet sedan igen uptagit i himmelen.
17. Och tå Petrus begynte bekymrad warda wid sig sjelf, hwad syn thetta skulle wara, som han sett hade, si, män:

nerne, som sände woro af Cornelio, woro för dören, och frågade efter Simons hus.

18. Och kallade the en ut, och sporde, om Simon, som ock kallades Petrus, war ther til herberge.

19. Och wid Petrus tänkte på synen, sade Anden til honom: Si, ther äro tre män, som söka efter tig.

20. Så statt nu up, och stig ned, och gack med them, icke twiflande; ty jag hafwer sändt them.

21. Så steg Petrus ned til männerna, som sände woro af Cornelio til honom, och sade: Si, jag är then som I söken; för hwad sak ären I komne?

22. Swarade the: Cornelius, then Höfwitsmannen, som är en rättfärdig och gudfruktig man, och hafwer witnesbörd af alt Judiska folket, hafwer fått befallning af en helig Ängel, at han skulle kalla tig uti sitt hus, och höra ord af tig.

23. Tå kallade han them in, och behöll them ther til herberges. Dagen therefter for Petrus med them, och några bröder af Joppe följde honom.

24. Och then andra dagen kommo the in uti Cesareen. Och Cornelius förbidde them, och hade kallat tilhopa sina fränder och sina bästa wänner.

25. Och tå ther til kom, at Petrus skulle ingå, gick Cornelius emot honom, och föll ned för hans fötter, och tilbad honom.

26. Men Petrus reste honom up, sägande: Statt up; jag är ock en menniska.

27. Och som han hade talat med honom, gick han in, och fann ther många som församlade woro;

28. Och sade til them: I weten, at icke plägar lofligt wara, at en Judisk man må umgå, eller komma til någon främmande; men Gud hafwer mig underwist, at jag ingen menniska skal räkna menlig eller oren.

29. Therföre är jag ock otwifwelaktigt kommen, sedan jag wardt kallad af eder. Så frågar jag eder nu, för hwad sak hafwen I kallat mig?

30. Tå sade Cornelius: Fyra dagar sedan fastade jag in til thenna stunden, och bad i mitt hus wid nionde timman. Och si, en man stod för mig i skinande kläder,

31. Och sade: Corneli, tin bön är hörd, och Gud hafwer tänkt uppå tina almosor.

32. Så sänd nu några til Joppe, och kalla til tig Simon, som ock kallas Petrus: han gästar uti lädermakaren Simons hus, ut med hafwet; när han kommer, skal han tala med tig.

33. Så sände jag ock strax til tig; och tu gjorde wäl, at tu kom. Så äre wi nu här alle för Gudi, til at höra alt thet tig af Gudi befaldt är.

34. Tå öpnade Petrus sin mun, och sade: Nu förnimmer jag i sanning, at när Gudi är intet anseende til personen;

35. Utan i allahanda folk, then som fruktar honom, och gör rättfärdigheten, han är honom täck.

36. I weten wäl om thet talet, som Gud utsändt hafwer til Israels barn, bebådande frid genom JEsum Christum, hwilken är HERre öfwer alt;

37. Om hwilket tal beryktadt är öfwer hela Judiska landet, och först begynt af Galileen, efter then döpelsen som Johannes predikade;

38. Huru Gud hafwer smort JEsum af Nazaret med then Heliga Anda och kraft, hwilken wandrade omkring, görande wäl, och hjelpande alla som besatte woro af djefwulen; ty Gud war med honom.

39. Och wi äre witne til alt thet han gjort hafwer i Judiska landet och i Jerusalem: then dräpo the och hängde på trä.

40. Thenne hafwer nu Gud upwäckt på tredje dagen, och låtit honom warda uppenbar;

41. Icke för alt folket, utan oß, som Gud tilförene til witnen utwalt hade, wi som åto och drucko med honom, sedan han war upstånden ifrå the döda.

42. Och han böd oß, at wi skulle predika för folket, och witna, at han är

then, som af Gudi tilstickad är til en domare öfwer lefwande och döda.
43. Honom bära alla Propheterne witnesbörd, at hwar och en som tror på honom, han skal få syndernas förlåtelse genom hans namn.
44. Wid Petrus ännu talade theßa orden, föll then Helige Ande på alla them som talet hörde.
45. Och the trogne af omskärelsen, som med Petro komne woro, förundrade sig, at then Heliga Andas gåfwa wardt ock utgjuten öfwer hedningarna.
46. Ty the hörde them tala med tungomål, och prisa Gud.
47. Tå swarade Petrus: Kan någon förbjuda, at theße icke döpas i watn, som fått hafwa then Heliga Anda, så wäl som wi?
48. Och så lät han döpa them i HErrans namn. Och the bådo honom, at han skulle blifwa när them i några dagar.

11. Capitel.

Tå fingo Apostlarne och the bröder som med them woro i Judeen höra, at ock hedningarne anammade Guds ord.
2. Och tå Petrus kom up til Jerusalem, begynte the som woro af omskärelsen kifwa med honom,
3. Sägande: Tu hafwer ingått til the män som förhud hafwa, och hafwer ätit med them.
4. Tå begynte Petrus förtälja them af begynnelsen thet ena med thet andra, sägande:
5. Jag war i Joppe stad bedjande: tå kom jag uti en dwala, och såg en syn, nemligen, et fat nederkomma, såsom et stort linnekläde fyrahörnadt, nederlåtit af himmelen; och thet kom in til mig.
6. Och när jag gaf ther akt uppå med ögonen, wardt jag warse, och fick se fyrfotade djur på jorden, och willdjur, och the ther krypande äro, och the ther flygande äro under himmelen;
7. Och hörde en röst, sägande til mig: Statt up, Petre; slagta, och ät.
8. Och jag sade: Ingalunda, HErre; ty intet menligt eller orent hafwer någon tid kommit i min mun.
9. Swarade mig åter rösten af himmelen: Thet Gud hafwer rent gjort, thet måste tu icke räkna menligt.
10. Och thet skedde tre resor: och wardt alt åter uptagit i himmelen.
11. Och si, i thet samma woro tre män för huset, ther jag uti war, the ther sände woro til mig af Cesareen.
12. Och sade Anden til mig, at jag skulle gå med them, och twifla intet. Tå följde mig ock theßa sex bröder, och wi kommo uti mannens hus.
13. Och han förtälde för oß, at han hade sett en Ängel i sitt hus, then ther för honom stod, och sade til honom: Sänd ut några män til Joppe, och kalla til tig Simon, som ock kallas Petrus:
14. Then skal säga tig ord, hwar med tu skal frälst warda, och alt titt hus.
15. När jag hade begynt mitt tal, föll then Helige Ande ned på them, såsom han ock i förstone nederföll på oß.
16. Så kom jag ihåg thet HErren sagt hade: Johannes hade döpt eder i watn; men J skolen döpte warda i then Heliga Anda.
17. Efter nu Gud hafwer gifwit them lika gåfwa med oß, som trodde på HErran JEsum Christum, ho är jag, at jag kunde stå mot Gud?
18. När the thetta hörde, tego the, och prisade Gud, sägande: Så hafwer ock nu Gud gifwit hedningarne bättring til lifs.
19. Och the som förströdde woro, för then bedröfwelsens skul, som påkommen war för Stephani skul, wandrade omkring alt in til Phenicien och Cypren och Antiochien, talande ordet för ingen, utan allenast för Judarne.
20. Och woro några män ibland them af Cypren och Cyrenen: när the kommo til Antiochien, talade the ock til the Greker, predikande HErran JEsum.
21. Och HErrans hand war med them; och en stor hop togo wid tron, och omwände sig til HErran.

22. Så kommo tå tidningar här om för then församling som war i Jerusalem: tå sände the Barnabam, at han skulle fara til Antiochien.
23. När han ther kom, och fick se Guds nåd, wardt han glad, och förmanade them alla, at the af hjertat skulle fasta blifwa, och hålla sig til HERran.
24. Ty han war en god man, och full med then Heliga Anda och tro. Och en stor hop med folk förökades in til HERran.
25. Sedan for Barnabas til Tarsen, och wille upsöka Saulum.
26. Tå han honom fann, tog han honom med sig til Antiochien. Och så begaf thet sig, at the et helt år omgingo med then församlingen, och lärde mycket folk. Och Lärjungarne begynte först ther i Antiochien kallas Christne.
27. Och uti the dagar kommo några Propheter af Jerusalem ned til Antiochien.
28. Och en af them, benämnd Agabus, stod up, och underwiste them genom Andan, at en stor hunger komma skulle öfwer hela werlden; hwilket ock skedde under Kejsaren Claudius.
29. Tå satte Lärjungarne sig före, efter som hwar och en förmådde, at sända något til hjelp til the bröder, som bodde i Judeen;
30. Hwilket the ock gjorde, och sände til the Äldsta genom Barnabe och Sauli hand.

12. Capitel.

På samma tid tog Konung Herodes fatt på några af församlingen, til at pina them.
2. Och drap han Jacobum, Johannis broder, med swärd.
3. Och tå han såg, at thet behagade Judarne wäl, tog han ock fatt på Petrus: och thet war om Söthbrödsdagarna.
4. Tå han nu fick fatt på honom, satte han honom i fängelse, antwardade honom sexton krigsknektar, til at förwaran, aktande efter Påsken hafwa honom ut för folket.
5. Och Petrus förwarades i fängelset. Men församlingen hade bön til Gud för honom utan återwändo.
6. När nu Herodes wille haft honom före, i then samma natten sof Petrus emellan twå krigsknektar, bunden med twå kedjor, och waktarena woro för dören, och togo wara på fängelset.
7. Och si, HERrans Ängel stod för honom, och et sken lyste i huset; och han stötte Petrum på sidan, och wäckte honom up, sägande: Statt up snarligen. Och kedjorna föllo utaf hans händer.
8. Och sade Ängelen til honom: Bind om tig, och tag tina skor uppå: han gjorde ock så. Och han sade til honom: Tag tin kjortel uppå, och följ mig.
9. Och så gick han ut, och följde honom, och wiste icke, at thet war sant som skedde af Ängelen, utan mente, at han hade sett en syn.
10. Och the gingo fram genom then första och andra wakten, och kommo til jernporten, som drog åt staden: then öpnades them af sig sjelf, och the gingo ther ut, dragande fram åt en gata långt: och i thet samma kom Ängelen ifrå honom.
11. Tå Petrus kom til sig igen, sade han: Nu wet jag förwisso, at HERren hafwer sändt sin Ängel, och tagit mig utu Herodis hand och ifrån all Judiska folkets åstundan.
12. Och tå han besinnade sig, kom han til Marie hus, som war Johannis moder, then ock kallades Marcus; och ther woro många församlade, och bådo.
13. Tå Petrus klappade på porten, gick en piga ut, at höra ho ther war, benämnd Rode.
14. Och tå hon kände Petri röst, lät hon icke up porten, för glädjes skul, utan lopp in, och bådade them, at Petrus stod för porten.
15. Tå sade the til henne: Tu äst icke wid tina sinnen: tå stod hon fast ther på, at thet war så. Tå sade the: Hans ängel äret.
16. Men Petrus höll uppå at klappa.

När the tå upláto, fingo the se honom, och förundrade sig.

17. Tå teknade han them med handen, at the skulle tiga, och förtälde them huru HErren hade frälst honom utu fängelset. Och han sade: Görer Jacobo och bröderna båd här om. Sedan gick han ther ut, och drog bort til en annan stad.

18. Men tå dager wardt, war icke litet bekymmer ibland krigsknektarna hwad af Petro skulle wordet.

19. Och Herodes hade båd efter honom, och fann honom icke; ty lät han ransaka wakterna, och hafwa them bort. Och han for ned af Judeen til Cesareen, och dwaldes ther.

20. Och Herodes war illa tilfreds med them af Tyro och Sidon: men the kommo endrägteligen til honom, och talade wid Blastum, som Konungens kamererare war, och begärde frid; ty theras landsände hade sin näring af Konungens land.

21. Tå bestämde Herodes en dag, och klädde sig uti Konungsliga kläder, och satte sig på domstolen, och hade et tal til them.

22. Och folket ropade: Guds röst är thetta, och icke menniskors.

23. Och strax slog honom HErrans Ängel, therföre at han icke gaf Gudi äran; och han wardt upfräten af matkar, och gaf up andan.

24. Men Guds ord wäxte och förökades.

25. Men Barnabas och Paulus foro igen til Jerusalem, och lemnade undsättningen ifrå sig; och togo med sig Johannes, som ock kallades Marcus.

13. Capitel.

Och woro uti then församling i Antiochien några Propheter och Lärare: ibland them war Barnabas och Simeon, som kallades Niger, och Lucius af Cyrenen och Manahen, som war upfödd med Herode Tetrarcha, och Saulus.

2. När the samme tjente HErranom, och fastade, sade then Helige Ande: Skiljer mig ut Barnabam och Saulum til thet werk som jag hafwer kallat them til.

3. Tå fastade the, och bådo, och lade händer på them, och läto them fara.

4. Och som the sände woro af then Heliga Anda, drogo the til Seleuciam, och seglade tådan in til Cypren.

5. Och tå the woro i then staden Salamine, predikade the Guds ord uti Judarnas Synagogor; och Johannem hade the för en tjenare.

6. Och tå the öfwerfarit hade den, alt in til (then staden) Paphum, funno the ther en trollkarl, som war en falsk Prophet, en Jude, som hette BarJesus.

7. Han war med Landshöfdingen, som het Sergius Paulus, hwilken en förständig man war. Han kallade til sig Barnabam och Saulum, och begärde höra Guds ord.

8. Men trollkarlen Elymas (ty hans namn uttydes så) stod them emot, och wille wända Landshöfdingen ifrå tron.

9. Men Saulus, then ock Paulus hette, full med then Heliga Anda, såg på honom;

10. Och han sade: O, tu djefwulsbarn, full med alt bedrägeri och med all list, fiende til alt thet rättfärdigt är, tu läter icke af at förwända HErrans rätta wägar.

11. Och nu si, HErrans hand är öfwer tig; och tu skal warda blind, och icke se solen en tid långt. Och strax föll på honom tökn och mörker; och han gick omkring, sökande efter, at någon måtte tagan wid handen, och ledan.

12. Tå Landshöfdingen såg hwad skedt war, trodde han, och förundrade sig öfwer HErrans lärdom.

13. Tå Paulus och the med honom woro foro ifrå Papho, kommo the til Pergen i Pamphylien; och Johannes skildes ifrå them, och for igen til Jerusalem.

14. Men the drogo genom the landsändar ifrå Pergen, och kommo til Antiochien i thet landet Pisidien, och gingo in uti Synagogan om Sabbathsdagen, och satte sig.

15. Och sedan lagen war läsen och

Propheterna, sände the öfwerste af Synagogan til them, sägande: I män och bröder, hafwen I något at tala til folkets förmanelse, så taler.
16. Tå stod Paulus up, och gaf tekn med handen, at the skulle wara tyste; och sade: I män af Israel, och I som frukten Gud, hörer här til.
17. Thetta folkets, Israels Gud hafwer utwalt wåra fäder, och uphöjt folket, tå the främlingar woro uti Egypti land, och fört them ther ut med hög arm.
18. Och wid fyratio års tid tålde han theras seder uti öknen,
19. Och nederlade sjuhanda folk uti Canaans land, och skiftade theras land emellan them med lott.
20. Och sedan, wid femtio och fyrahundrade år, gaf han them domare, in til Propheten Samuel.
21. Och ther efter begärde the Konung; och Gud gaf them Saul, Kis son, en man af BenJamins slägte, i fyratio år.
22. Sedan satte han honom af, och upsatte öfwer them David til en Konung, hwilken han gaf witnesbörd, och sade: Jag hafwer funnit David, Jeße son, en man efter mitt hjerta; han skal göra all min wilja.
23. Af hans säd hafwer Gud upwäckt Israels Frälsare, JEsum, efter som han lofwat hade,
24. Såsom Johannes predikade för Israels folk döpelse til bättring, förr än han begynte.
25. Och när Johpnnes hade upfyllt sitt lopp, sade han: Then I hållen mig före, then är jag icke; men si, han kommer efter mig, hwilkens skor jag icke wärdig är draga af hans fötter.
26. I män och bröder, Abrahams slägtes barn, och the som ibland eder frukta Gud, eder är thenna salighetens ord sändt.
27. Ty the som bodde i Jerusalem, och theras öfwerste, efter the icke kände honom, eller Propheternas röster, som alla Sabbather läsas, upfyllde the them med sin dom.
28. Och ändock the ingen dödssak funno med honom, bådo the likwäl Pilatum, at han skulle dräpa honom.
29. Och när the hade fullbordat alt thet som skrifwit war om honom, togo the honom ned af träet, och lade honom i grafwen.
30. Men Gud hafwer upwäckt honom ifrå the döda.
31. Och han hafwer warit sedd i många dagar af them, som med honom upkomne woro ifrå Galileen til Jerusalem, hwilka hans witnen äro til folket.
32. Och wi förkunne eder, at thet löfte som til fäderna gjordt war, thet hafwer Gud fullbordat för oß, theras barn, i thet han upwäckt hafwer JEsum;
33. Såsom i andra Psalmen skrifwit är: Tu äst min Son; i dag hafwer jag födt tig.
34. Men at han upwäckte honom ifrå the döda, så at han icke skal mer igenkomma til förgänglighet, sade han så: Then nåd, som David lofwad är, skal jag eder troligen hålla.
35. Therföre säger han ock annnorstädes: Tu skal icke tilstädja, at tin Helige skal se förgängelse.
36. Ty tå David i sin tid hade tjent Guds wilja, afsomnade han, och wardt lagd til sina fäder, och såg förgängelse.
37. Men then som Gud upwäckt hafwer, han såg ingen förgängelse.
38. Så skal eder nu wetterligt wara, I män och bröder, at genom honom warder eder förkunnad syndernas förlåtelse,
39. Och af alt ther I icke med kunden rättfärdige warda uti Mose lag; men hwilken som tror på thenne, han warder rättfärdigad.
40. Så ser nu til, at eder icke öfwerkommer thet som sagdt är i Propheterna:
41. Ser til, I föraktare, och förundrer eder, och warder til intet; ty jag skal werka i edra dagar et werk, thet I icke tro skolen, om någon thet eder förtäljer.
42. När nu Judarne woro gångne utu Synagogan, bådo hedningarne, at

the wille hafwa thesza orden för them på nästa Sabbathen.
43. Tå folket war åtskildt, följde Paulum och Barnabam många Judar och gudfruktige Proselyter, til hwilka the talade, och rådde them, at the skulle blifwa stadige i Guds nåd.
44. Men på nästa Sabbathen ther efter församlade sig så när hela staden, til at höra Guds ord.
45. Och när Judarne sågo folket, wordo the fulle med nit, och sade twärt emot thet som Paulus sade, emotsägande, och talande hädelse.
46. Tå fattade Paulus och Barnabas mod, och sade: Eder borde man först säga Guds ord; men efter thet I drifwen thet ifrån eder, och hållen eder owärdiga til ewinnerligt lif, si, så wilje wi wända osz til hedningarna.
47. Ty HErren hafwer så budit osz: Jag hafwer satt tig hedningarne för et ljus, at tu skal wara salighet in til jordens ända.
48. Och hedningarne hörde thetta med glädje, och prisade HErrans ord; och trodde så många, som beskärde woro til ewinnerligt lif.
49. Och HErrans ord wardt utspridt öfwer hela then ängden.
50. Men Judarne togo til at ägga gudeliga och ärliga qwinnor och the öfwersta i staden, och upwäckte förföljelse mot Paulum och Barnabam, och drefwo them utu sina landsändar.
51. Men the skuddade stoftet af sina fötter på them, och kommo til Iconien. Och Lärjungarne wordo upfyllde med fröjd och then Heliga Anda.

14. Capitel.

Så hände sig uti Iconien, at the kommo tilsammans, och predikade uti Judarnas Synagoga, så at en mägtig stor hop af Judarne, och jemwäl af Grekerne, begynte tro.
2. Men the Judar som icke trodde, upwäckte och retade hedningarnas sinne mot bröderna.
3. Så blefwo the ther i lång tid, och handlade stadeligen i HErranom, som witnesbörd gaf til sitt nåds ord, och lät ske tekn och under genom theras händer.
4. Och begynte then menige man i staden söndra sig, så at somlige höllo med Judarna, och somlige med Apostlarna.
5. Och wardt et uplopp gjordt af hedningarna och Judarna och theras öfwerstar, så at the wille öfwerfalla them med wåld, och stena them.
6. Tå the thet förnummo, flydde the til the städer i Lycaonien, Lystra och Derben och then ängden alt ther omkring,
7. Och predikade ther Evangelium.
8. Och en man i Lystra, krank i sina fötter, satt ther ofärdig ifrå sin moders lif, och hade aldrig gått.
9. Thenne hörde Paulum tala. Så såg han på honom, och förmärkte, at han hade tro til at få sin helbregda.
10. Ty sade han til honom med hög röst: Uprätt tig på tina fötter. Och han sprang up, och begynte til at gå.
11. Tå folket såg thet Paulus gjort hade, uphofwo the sin röst på Lycaoniskt mål, sägande: Gudar äro komne ned til osz i mennisko-liknelse.
12. Och the kallade Barnabam Jupiter; men Paulum kallade the Mercurius, efter han förde ordet.
13. Och Jupiters Prest, som war för theras stad, hade oxar och kransar fram för dören, och wille, samt med folket, offra.
14. Tå Apostlarne Paulus och Barnabas thet hörde, refwo the sina kläder sönder, och sprungo ut ibland folket, ropande
15. Och sägande: I män, hwi gören I thetta? Wi äre ock menniskor, lika som I dödelige, och förkunne eder Evangelium, at I skolen omwändas ifrå thenna fåfängligheten til lefwande Gud, som gjort hafwer himmel och jord och hafwet och alt thet uti them är;
16. Hwilken i framliden tid hafwer låtit alla hedningar gå sina egna wägar;
17. Ändock han icke lät sig sjelf wara

utan witnesbörd, i thet han gjorde wäl
emot oß, gifwande oß regn och frukt-
sam tid af himmelen, upfyllande wårt
hjerta med mat och glädje.
18. Och tå the thetta sade, stillade the
folket med plats, at the icke offrade til
them.
19. Så kommo ther några Judar til,
utaf Antiochien och Iconien, hwilka så
stämplade med folket, at the stenade
Paulum, och släpade honom utu sta-
den, menande, at han war död.
20. Och wid Lärjungarne stodo ther
omkring honom, reste han sig up, och
gick in i staden. Och dagen ther efter,
färdades han tädan med Barnabas til
Derben,
21. Och predikade Evangelium i then
staden. Och tå the ther många lärt
hade, kommo the igen til Lystra och Ico-
nien och Antiochien,
22. Styrkande Lärjungarnas själar,
och förmanande, at the skulle blifwa
stadige i tron, och at igenom mycken be-
dröfwelse måste wi ingå i Guds rike.
23. Och när the hade utwalt Prester
för hwar och en församling, och hade
bedit och fastat, befallte the them HERR-
ranom, then the uppå trodde.
24. Och the foro igenom Pisidien, och
kommo in uti Pamphylien.
25. Och tå the predikat hade i Perge,
foro the ned til (then staden) Attalien;
26. Och tädan seglade the til Antiochi-
en, tädan the uti Guds nåd befallte
woro til thet werk som the uträttat
hade.
27. Och tå the ther kommo, hade the
tilhopa församlingen, och underwiste
them hwad Gud med them gjort hade,
och at han uplätit hade trones dör för
hedningarna.
28. Och the blefwo ther med Lärjun-
garna en lång tid.

15. Capitel.

Och kommo några ned af Judeen, och
lärde bröderna: Utan I läten eder om-
skära, efter Mose sätt, så kunnen I icke
blifwa salige.
2. Tå wardt en twedrägt och träta,
icke then minsta, så at Paulus och Bar-
nabas föllo mot them: och therföre
skickade the, at Paulus och Barnabas
och några andra af them skulle upfa-
ra til Apostlarna och til Presterna i
Jerusalem, för thetta spörsmålets skul.
3. Och så wordo the förfordrade af
församlingen, och foro genom Phenicien
och Samarien, och förtälde hedningar-
nas omwändelse, och gjorde ther med
alla bröderna stor glädje.
4. När the nu kommo til Jerusalem,
wordo the undfångne af församlingen
och af Apostlarna och the Äldsta; och
the förkunnade alt thet Gud hade gjort
med them.
5. Tå reste sig up några af the Pha-
riseers parti, som hade antagit tron,
sägande, at man måste omskära them,
och bjuda uppå, at man hålla skulle
Mose lag.
6. Tå församlade sig Apostlarne och
Presterne, til at ransaka om thet ärendet.
7. Och när nu fast ther om frågadt
war, stod Petrus up, och sade til them:
I män och bröder, I weten, at uti före-
gången tid ibland oß hafwer Gud ut-
walt, at hedningarna hörde Evangelii
ord genom min mun, och trodde.
8. Och Gud, som hjertat känner, wit-
nade med them, gifwande them then
Heliga Anda, så wäl som oß,
9. Och gjorde ingen åtskilnad emellan
oß och them; utan rengjorde theras
hjertan genom tron.
10. Hwi fresten I tå nu Gud, at I
wiljen lägga thet ok på Lärjungarnas
hals, thet hwarken wåra fäder eller
wi bära kunde.
11. Utan genom HERrans JEsu
Christi nåd tro wi, at wi skole salige
warda, såsom ock the.
12. Tå teg hela hopen, och hörde på
Barnabas och Paulus, som förtälde
hwad tekn och under Gud genom them
ibland hedningarna gjort hade.
13 När the tystnade, swarade Jaco-
bus, och sade: I män och bröder, hö-
rer mig:
14. Simon hafwer förtält, huruledes
Gud först sökt hafwer och anammat

et folk til sitt namn utaf hedningarna.
15. Och härmed öfwerensstämma Propheternas ord, såsom skrifwit är:
16. Ther efter wil jag komma igen, och åter upbygga Davids tabernakel, som förfallit är, och wil bota the refwor, som ther på äro, och uprätta thet;
17. At the öfwerblifne af menniskorna skola spörja efter HErran, och theslikes alle hedningar, öfwer hwilka mitt namn nämndt är, säger HErren, som alt thetta gör.
18. Gudi äro alla hans werk kunniga, ifrå werldens begynnelse.
19. Therföre beslutar jag, at man icke skal bekymra them, som af hedningarna omwändas til Gud;
20. Utan at man skrifwer them til, at the hafwa återhåll af afgudars besmittelse, och af boleri, och af thet som förqwafdt är, och af blod.
21. Ty Moses hafwer af ålder i alla städer them, som honom predika uti Synagogorna, ther han på alla Sabbather läsen warder.
22. Tå funno Apostlarne och Presterne, med hela församlingen, för godt, at man utwalde några män af them; och sände til Antiochien med Paulo och Barnaba, nemligen, Judas, som kallades Barsabas, och Silas, som woro the ypperste männerne ibland bröderna.
23. Och the fingo them bref i händerna, af thetta innehåll: Wi Apostlar och Äldste och bröder önske the bröder, som äro af hedningarne uti Antiochien och Syrien och Cilicien, helsa.
24. Efter wi hört hafwe, at några äro utgångne af oß, och hafwa förwillat eder med läror, och förwändt edra själar, bjudande, at I skolen låta eder omskära, och hålla lagen, them wi thet icke befallt hafwe;
25. Therföre syntes oß endrägteligen i wår församling, at taga några män ut, och sända til eder, med oß älskeliga Barnaba och Paulo,
26. Som äro the män, som sina själar utsatt hafwa för wår HErras JEsu Christi namn.
27. Så sände wi nu Judas och Silas, the som ock med munnen skola säga eder thet samma.
28. Ty then Heliga Anda och oß syntes ingen yttermera tyngd lägga på eder, utan theßa stycken som af nöden äro,
29. Nemligen, at I hafwen återhåll af thet som afgudar offradt är, och af blod, och af thet förqwafdt är, och af boleri; för hwilka stycken, om I eder förwaren, så gören I wäl. Farer wäl.
30. När the nu hade fått sitt afsked, kommo the til Antiochien, och församlade then meniga man, och fingo them brefwet.
31. När the thet läsit hade, wordo the glade af then tröstcn.
32. Men Judas och Silas, efter the ock woro Propheter, förmanade the bröderna med många ord, och styrkte them.
33. Och blefwo ther i någon tid, och wordo sedan igen sände med frid ifrå bröderna til Apostlarna.
34. Och Silas täcktes at blifwa ther;
35. Men Paulus och Barnabas wistades i Antiochien, lärande och förkunnande HErrans ord, med många andra.
36. Men efter några dagar sade Paulus til Barnabas: Wi wilje fara tilbaka igen, och bese wåra bröder i alla städer, ther wi HErrans ord förkunnat hafwe, huru the hafwa sig.
37. Men Barnabas rådde, at the skulle taga med sig Johannem, then ock Marcus kallades.
38. Tå wille icke Paulus, at then skulle följa them, som hade trädt ifrå them i Pamphylien, och icke följt them til werket.
39. Och så skarp wardt theras träta, at then ena skilldes ifrå then andra. Och Barnabas tog Marcum til sig, och seglade til Cypren;
40. Men Paulus utwalde Silam, och for sina färde, befalld i Guds nåd af bröderna.
41. Och han wandrade omkring i Syrien och Cilicien, styrkande församlingarna.

16. Capitel.

Och han kom til Derben och Lystra. Och si, ther war en Lärjunge, benämnd Timotheus, en Judisk qwinnas son, then ther trogen war; men fadren war en Grek.
2. Then samme hade et godt rykte af the bröder som woro i Lystris och Iconien.
3. Tå wille Paulus, at han skulle fara med honom, och tog och omskar honom, för the Judars skul, som woro i the orter; ty the wißte alla, at hans fader war en Grek.
4. Och ther the foro genom städerna, befallde the them hålla the stadgar, som af Apostlarna och Presterna i Jerusalem beslutne woro.
5. Och wordo the församlingar stadfästade i tron, och förökades på talet hwar dag.
6. Tå the wandrade genom Phrygien och Galatie landskap, wardt them förment af then Heliga Anda tala ordet i Asien.
7. Therföre foro the in i Mysien, och bödo til at fara in i Bithynien; och Anden tilstadde them icke.
8. Men tå the hade farit genom Mysien, foro the ned til Troadem.
9. Och en syn syntes Paulo om natten: En Macedonisk man stod och bad honom, sägande: Far in i Macedonien, och hjelp oß.
10. Och strax han hade sett synen tänkte wi til at fara in i Macedonien, och woro wiße ther uppå, at HERren hade kallat oß til at predika Evangelium för them.
11. Tå wi nu seglade ifrå Troade, kommo wi wår rätta kosa til Samothracien, och dagen ther efter til Neapolis,
12. Och tädan til Philippos, som är yppersta staden i Macedonien, och är en fristad; och wistades wi uti then staden några dagar.
13. Och om Sabbathsdagen gingo wi ut af staden til älfwen, ther man plägade bedja, och satte oß ned, och talade med qwinnor, som ther tilsamman kommo.
14. Och en gudelig qwinna, benämnd Lydia, en purpur-krämerska, utaf the Thyatirers stad, lydde til: och HERren öpnade hennes hjerta, at hon gaf akt på thet Paulus sade.
15. Och hon lät sig döpa, och alt sitt hus, och bad them, sägande: Om I hållen mig therföre, at jag tror på HERran, så kommer i mitt hus, och blifwer ther. Och hon nödgade oß.
16. Och hände sig, tå wi gingo til bönen, mötte oß en piga, som hade en spådomsanda, och hon drog sina herrar mycken båtning til med sin spådom.
17. Hon följde Paulum och oß efter, och ropade, sägande: Theße män äro högsta Guds tjenare, the ther eder förkunna salighetens wäg.
18. Och thet gjorde hon i många dagar. Men Paulus tog thetta illa wid sig sjelf, och wände sig om, sägande til andan: Jag bjuder tig wid JEsu Christi namn, at tu far ut af henne. Och han for ut i samma stund.
19. Tå hennes herrar sågo, at hoppet war borta til theras båtning, togo the fatt på Paulus och Silas, och drogo them på torget til the öfwersta,
20. Och antwardade them Rådsherrarna i händer, sägande: Theße män göra en willa i wår stad, efter the äro Judar,
21. Och lära thet sätt, som oß icke höfwes anamma eller hålla, efter wi äre Romerske.
22. Och folket lopp ihop emot them, och Rådsherrarne refwo theras kläder sönder, och läto hudflänga them med ris.
23. Och när the hade mycket slagit them, kastade the them i fängelse, och befallte fångwaktaren, at han skulle granneligen taga wara på them.
24. Tå, efter han fick så sträng befallning, kastade han them in i innersta fångahuset, och slog en stock öfwer theras fötter.
25. Om midnattstid woro Paulus och Silas i sina böner, och låfwade Gud med sång; och fångarne hörde them.

26. Och med hast wardt en stor jordbäfning, så at grundwalen i fångahuset bäfwade; och strax wordo alla dörarna öpna, och alla theras bojor wordo lösa.
27. Tå waknade fångwaktaren, och fick se dörarne på fångahuset öpna, och drog sitt swärd ut, wiljande dräpa sig sjelf, och mente, at fångarne woro bortflydde.
28. Tå ropade Paulus med hög röst, sägande: Gör tig sjelf intet ondt; ty wi äre alle här.
29. Tå begärde han et ljus, och gaf sig ther in, och föll ned för Pauli och Sile fötter, bäfwande.
30. Och han hade them ut, och sade: Herrar, hwad skal jag göra, at jag må blifwa salig?
31. Tå sade the: Tro på HERran JEsum, så blifwer tu och titt hus saligt.
32. Och the talade för honom HERrans ord, och för alla them som i hans hus woro.
33. Och i samma stunden om natten tog han them til sig, och twådde theras sår, och lät sig strax döpa, och alt sitt folk,
34. Och hade them hem i sitt hus, och gaf them mat, fröjdande sig, at han med alt sitt hus trodde Gudi.
35. Tå dager wardt, sände Rådsherrarne stadstjenarena, sägande: Släpp the männerna ut.
36. Thetta talet förkunnade fångwaktaren Paulo: Rådsherrarne hafwa budit, at I skolen släppas; går förthenskul ut, och farer i frid.
37. Tå sade Paulus til them: The hafwa hudflängt oß uppenbarligen, utan lag och dom, ändock wi äre Romerske, och kastat oß i fängelse, och wilja nu hemligen hafwa oß här ut. Nej, icke så; utan komme the sjelfwa, och tage oß här ut.
38. Tå bådade stadstjenarena Rådsherrarne theßa orden. Tå wordo the förfärade, hörande, at the woro Romerske,
39. Och kommo tit, och förmante them, och togo them ut, bedjande, at the utgå skulle af staden.
40. Tå gingo the utu fängelset, och kommo til Lydia; och när the hade sett brödderna, och styrkt them, foro the sina färde.

17. Capitel.

Och tå the foro genom Amphipolis och Apollonien, kommo the til Theßalonica, ther en Judisk Synagoga war.
2. Ther gick Paulus in til them, efter som hans sed war; och i tre Sabbather talade han för them utu Skrifterna,
3. Förklarade och bewiste, at Christus måste lida, och upstå ifrå the döda, och at thenne är Christus JEsus, hwilken jag (sade han) förkunnar eder.
4. Och somlige af them trodde, och gåfwo sig til Paulum och Silam: theßlikes ock en mägta stor hop af gudfruktiga Greker, och ther til the yppersta qwinnor, wäl många.
5. Tå wordo the otrogne Judar fulle med nit, och togo til sig några arga skalkar, et löst parti, och samlade sig i en rota, och gjorde et uplopp i staden, trängande sig in til Jasons hus, och wille draga them ther ut för folket.
6. Och tå the icke funno them, drogo the Jason och några brödder til the öfwersta i staden, och ropade: Theße, som hela werlden förwilla, äro ock nu hit komne;
7. Och them hafwer Jason hemligen undfått, och the göra alle mot Kejsarens bud, och säga om en annan Konung, som är JEsus.
8. Och the upretade folket och öfwerstarna i staden, som sådant hörde.
9. Och the anammade borgen af Jason och af the andra, och släppte them.
10. Men brödderne släppte strax om natten ut Paulus och Silas, och läto them fara til Berea. När the kommo tit, gingo the in i Judarnas Synagoga;
11. Ty the woro the ädlaste ibland them i Theßalonica: the anammade ordet ganska willigt, alla dagar sökande i Skrifterna, om thet ock så hade sig.

12. Och många af them trodde, och årliga Grekiska qwinnor och mån wål många.
13. Men når the Judar i Theßalonica förnummo, at Guds ord wardt ock i Berea af Paulo förkunnadt, kommo the tit, och upretade också ther folket.
14. Och strax låto bröderne Paulum ut, at han gick alt in til hafwet; men Silas och Timotheus blefwo ther qwar.
15. Men the som ledsagade Paulum, följde honom til Athen; och the fingo befallning til Silas och Timotheus, at the skulle med hast komma til honom, och foro sina färde.
16. Och tå Paulus förbidde them i Athen, wardt hans ande uptånd i honom, tå han såg staden afgudadyrkan undergifwen wara.
17. Och disputerade han med the Judar och the gudfruktiga uti Synagogan, och på torget hwar dag med them som kommo til honom.
18. Och några Philosopher, nemligen, the Epicureer och Stoiker, begynte kåmpas med honom. Och somlige sade: Hwad wil thenne sqwallraren såga? Och somlige sade: Thet synes som han wille förkunna några nya gudar; therföre at han förkunnade them Evangelium om JEsu, och upståndelsen.
19. Och the togo fatt på honom, och ledde honom på domplatsen, sågande: Måge wi icke weta, hwad thenna nya lårdomen år, som tu lårer?
20. Ty tu gifwer wåra öron nya stycken före: så wilje wi nu weta, hwad thet wara skal.
21. Och the af Athen, och alla the främmande som ther wistades, aktade på intet annat, än at såga eller höra något nytt.
22. Tå stod Paulus midt på domplatsen, och sade: J mån af Athen, jag ser, at J uti alla stycken omgån med wantro.
23. Ty jag hafwer gått omkring, och skådat eder gudsdyrkan, och fann et altare, ther på skrifwit stod: Then okånda Gudenom. Then J nu dyrken owetande, honom förkunnar jag eder.
24. Gud som hafwer gjort werlden och alt thet ther uti år, efter han år HErre öfwer himmel och jord, bor han icke uti the tempel, som med hånder upbyggda åro;
25. Ej heller dyrkas med menniskohånder, behöfwande någon ting, efter han gifwer allom lif, anda och alt;
26. Och hafwer gjort alt menniskoslågtet af et blod, til at bo på hela jorden, och satt them före beskårda tider, och skickat huru widt och långt the bo skola;
27. På thet at the skola söka HErran, om the måtte kunna kånnan och finnan, ändock han år icke långt ifrå hwar och en af oß;
28. Ty i honom lefwe wi, röras, och hafwe warelse, såsom ock några af edra Poeter sagt hafwa: Ty wi åre ock hans slågte.
29. Åre wi nu Guds slågte, så skola wi icke tånka, at Gudsdomen år lik wid guld och silfwer, eller stenar, konstigt uthuggna, eller wid menniskors fund.
30. Och ändock Gud hafwer öfwersett hår til dags sådan fåwitskhets tid, förkunnar han dock nu menniskorna, at alla allestäds skola båttra sig.
31. Ty han hafwer satt en dag före, på hwilken han skal döma jordens krets med råttfärdighet, genom then man, i hwilken han thet beslutit hafwer, gifwande alla tron före, i thet han honom upwäckt hade ifrå the döda.
32. Tå the hörde nåmnas the dödas upståndelse, gjorde somlige ther gäck af, och somlige sade: Wi wilje ån yttermera höra tig ther om.
33. Och så gick Paulus ut ifrå them.
34. Och några mån höllo sig in til honom, och trodde; ibland hwilka war Dionysius, en af Rådet, och en qwinna, benåmnd Damaris, och andra med them.

18. Capitel.

Ther efter for Paulus af Athen, och kom til Corinthus.
2. Och ther fann han en Jude, benåmnd Aqvila, bördig af Ponto, then

nyligen kommen war af Italien, och
Priscilla, hans hustru; ty Claudius
hade budit uppå, at alla Judar skulle
fara ut af Rom: och höll han sig in
til them,
3. Ty han war af samma handtwerk,
och blef när them, och arbetade: och
war theras handtwerk at göra paulun.
4. Och disputerade han uti Synagogan
på alla Sabbather, dragande ther
til både Judar och Greker.
5. Och tå Silas och Timotheus kommo
ifrå Macedonien, twingade Anden
Paulus at betyga Judarna, at JEsus
war Christus.
6. Och tå the sade ther emot, och talade
hädelse, skakade han sina kläder,
och sade til them: Edert blod ware öfwer
edert hufwud! Här efter går jag
nu ostyldig til hedningarna.
7. Och så gick han tädan, och kom uti
en mans hus, som het Justus, then
ther war en gudfruktig man, hwilkens
hus war hardt wid Synagogan.
8. Men Crispus, Öfwersten för Synagogan,
trodde HErranom, med alt
sitt hus; och många Corinthier, som
på hörde, trodde, och läto sig döpa.
9. Och sade HErren til Paulum uti
en syn om natten: Frukta tig icke, utan
tala, och tig icke;
10. Ty jag är med tig, och ingen skal
bjuda til at göra tig skada: ty jag hafwer
mycket folk i thenna staden.
11. Så blef han ther et år och sex
månader, lärande them Guds ord.
12. Men tå Gallion war Landshöfding
öfwer Achaja, reste Judarne sig
up endrägteligen mot Paulum, och hade
honom fram för domstolen,
13. Sägande: Thenne mannen gifwer
menniskorna in at dyrka Gud
emot lagen.
14. Och som Paulus nu aktade upläta
sin mun, sade Gallion til Judarna:
Wore någon orätt skedd, eller någon
swår ogerning, wore wäl tilbörligt at
jag hörde eder, J Judar.
15. Men är något spörsmål om ord
och namn och om eder lag, ther mågen
J sielfwe se eder om; ty ther öfwer
wil jag ingen domare wara.
16. Och han dref them ifrå domstolen.
17. Tå togo alle Grekerne fatt på
Sosthenes, Öfwersten för Synagogan,
och slogo honom fram för domstolen;
och Gallion skötte ther intet om.
18. Sedan Paulus hade tå warit ther
i lång tid, helsade han bröderna, och
seglade sina färde til Syrien; och följde
honom Priscilla och Aqvila: och
han rakade sitt hufwud i Kenchrea;
ty han hade et löfte;
19. Och kom tädan til Ephesum, och
ther lät han them blifwa; men han
gick in i Synagogan, och disputerade
med Judarna.
20. Och the bådo honom, at han skulle
blifwa i längre tid när them: tå wille
han icke;
21. Utan han helsade them, sägande:
Jag måste ju ändteligen wara i Jerusalem
then högtiden som instundar;
men sedan wil jag komma til eder igen,
om Gud wil. Och så for han ifrån
Epheso.
22. Och han kom til Cesareen; och
tå han hade warit uppe, och helsat församlingen,
for han ned til Antiochien.
23. Och sedan han ther i någon tid
warit hade, for han sina färde, och
wandrade alt bort åt genom Galatiska
landet och Phrygien, styrkande alla
Lärjungarna.
24. Tå kom til Ephesum en Jude, benämnd
Apollos, bördig af Alexandrien,
en wältalig man, och mägtig i Skrifterna.
25. Thenne war underwist i HErrans
wäg, och talade uptänd i andan,
och försummade icke lära thet HErranom
tilhörde, och wißte allenast säga
af Johannis döpelse.
26. Och han begynte dristeligen tala
uti Synagogan. Tå Priscilla och Aqvila
hörde honom, togo the honom til
sig, och uttydde för honom ännu grundeligare
Guds wäg.
27. Och tå han wille färdas til Achaja,
skrefwo bröderne, och förmanade
Lärjungarna, at the skulle undfå honom.
Och tå han fram kom, war han

them som trodde mycket til tröst genom nåden.

28. Ty han öfwerwann Judarna skarpeligen, och bewisade uppenbarligen med Skrifterna, at JEsus war Christus.

19. Capitel.

Och begaf sig, medan Apollos war i Corintho, at Paulus wandrade genom the öfra landen, och kom til Ephesum: ther fann han några Lärjungar.

2. Och han sade til them: Hafwen I fått then Heliga Anda, sedan I trodden? Tå sade the til honom: Wi hafwe icke ens hört, om någon Helig Ande är til.

3. Och han sade til them: Hwar med ären I tå döpte? The sade: Med Johannis döpelse.

4. Tå sade Paulus: Johannes döpte med bättringens döpelse, och sade folket, at the skulle tro på then som komma skulle efter honom, thet är, på Christum JEsum.

5. Och när the thet hörde, läto the döpa sig i HERrans JEsu namn.

6. Och tå Paulus lade händer på them, kom then Helige Ande öfwer them; och the begynte tala med tungomål, och propheterade.

7. Och alla theßa woro wid tolf män.

8. Och han gick in i Synagogan, och talade dristeligen i tre månader, disputerade, och rådde til Guds rike.

9. Och efter thet några af them wordo förhärdade, och icke trodde, utan talade illa om then wägen för then meniga man, gick han ifrå them, och afskillde Lärjungarna, disputerande dageligen uti en mans schola, som het Tyrannus.

10. Och thetta gick så til i tu år; så at alla the som bodde i Asien hörde HERrans JEsu ord, både Judar och Greker.

11. Och Gud gjorde icke ringa krafter genom Pauli händer;

12. Så at the ock togo swettedukar och skörten, som wid hans kropp hade kommit, och lade på the siuka; och siukdomen gick utaf them, och the onde andar foro ut.

13. Så woro några Judar, beswärjare, som foro omkring, och togo sig före åkalla HERrans JEsu namn öfwer them som hade the onda andar, sägande: Wi beswärje eder wid JEsum, then Paulus predikar.

14. Och ibland them som thetta gjorde woro en Judes sju söner, Sceve, öfwerste Prestens.

15. Tå swarade then onde anden, och sade: JEsum känner jag wäl, och Paulum wet jag wäl; men ho ären I?

16. Och mannen, som then onde anden uti war, sprang uppå them, och wardt them öfwermägtig, och kastade them under sig, så at the nakne och sargade undflydde utaf thet huset.

17. Och thetta wardt alla wetterligt, både Judar och Greker, som bodde i Epheso; och en räddhåge föll öfwer them alla; och HERrans JEsu namn wardt storligen prisadt.

18. Och många af them som trodde, kommo och bekände och förkunnade hwad the uträttat hade.

19. Men många af them som förwetna konster brukat hade, buro fram böckerna, och brände up i hwars mans åsyn: och tå theras wärde räknadt wardt, wardt thet funnit til femtio tusende penningar.

20. Så fast wäxte tå HERrans ord, och kom til magt.

21. Tå thetta skedt war, satte Paulus sig före i andan, at fara genom Macedonien och Achaja til Jerusalem, sägande: När jag hafwer warit ther, måste jag ock se Rom.

22. Tå sände han til Macedonien twå af them som honom tjente, nemligen Timotheum och Erastum; men sjelf blef han qwar til en tid i Asien.

23. På then tiden wardt icke litet buller om then wägen.

24. Ty thet war en guldsmed, benämnd Demetrius, som gjorde silfwertempel til Diana, ther the en stor winning af hade, som thet handtwerket brukade;

25. Hwilka han tilhopa kallade, och

them ther slikt arbete plågade bruka, och sade: I män, I weten, at wi hafwe wår näring af thetta handtwerket,

26. Och I sen och hören, at thenne Paulus hafwer bedragit ej allenast i Epheso, utan så när i hela Asien, och förwändt mycket folk, sägande, at thet är icke gudar, som göras med menniskohänder;

27. Och warder icke allenast gällandes then delen af wårt handtwerk, at thet nederlägges; utan jemwäl ock, at then stora gudinnans Diane tempel warder för intet hållit, och måtte tå ske, at hennes härlighet afkommer, then dock hela Asien och hela werlden dyrkar.

28. När the thetta hörde, wordo the fulle med wrede, och ropade, sägande: Stor är the Ephesiers Diana.

29. Och i hela staden wardt et uplopp; och the föllo hasteligen til, alle med et mod, in på skådoplatsen, och togo fatt på Gajus och Aristarchus, som woro af Macedonien och af Pauli sällskap.

30. Och Paulus wille gå in i hopen til folket: tå wille Lärjungarne thet icke tilstädja.

31. Sände ock några af the Öfwersta i Asien, som hans wänner woro, til honom, och bådo, at han skulle icke gifwa sig in på platsen.

32. Och andra ropade annat; ty menigheten war förbistrad, och mästa delen wißte icke för hwad sak the woro församlade.

33. Och somlige af folket drogo Alexandrum fram, then Judarne framstötte. Tå teknade Alexander med handen, at the skulle wara tyste, och aktade förswara sig för folket.

34. När the förnummo, at han war en Jude, ropade the alla med en mun så när i twå timmar, sägande: Stor är the Ephesiers Diana.

35. Tå Cancelleren hade stillat folket, sade han: I män af Epheso, ho är then menniska som icke wet, at the Ephesiers stad dyrkar then stora gudinnan Diana och thet beläte som af himmelen nederkommit är?

36. Så efter ther säger ingen emot, måsten I stilla eder, och intet orådeligt företaga.

37. I hafwen dragit theßa männerna fram, som hwarken äro kyrkoröfware, eller eder gudinnas försmädare.

38. Om Demetrius och the med honom äro af hans handtwerk, hafwa sak emot någon, så hafwer man Råd och rättegång och fogdar: ther måga the klaga, och swara hwarannan.

39. Men hafwen I om något annat handla, tå må thet åtskiljas uti något tilbörligt samqwäm;

40. Ty thet är fara, at wi komme i skuld, för thet uplopp som i dag skedt är, efter ingen sak på färde är, ther wi kunne något skäl af taga til thetta uplopp. Och tå han thet sagt hade, lät han folket gå.

20. Capitel.

Tå nu uploppet wardt stilladt, kallade Paulus Lärjungarna til sig, och helsade them, och for sina färde, til at draga in uti Macedonien.

2. Och när han hade wandrat genom the landsändar, och förmanat them med mycket tal, kom han in i Grekeland;

3. Och han blef ther i tre månader. Och efter Judarne hade satt försåt för honom, när han skulle fara in i Syrien, fick han för råd, at wända om igen genom Macedonien.

4. Och följde honom alt in til Asien Sopater af Bereen, och af Theßalonica Aristarchus och Secundus, och Gajus af Derbe och Timotheus, och af Asien Tychicus och Trophimus.

5. Theße foro framföre, och bidde oß i Troas.

6. Men wi seglade af Philippi efter Påskadagarna, och kommo til them i Troas innan fem dagar, och töfwade ther i sju dagar.

7. På en Sabbath, tå Lärjungarne kommo tilsammans til at bryta brödet, hade Paulus et tal för them, efter han wille andra dagen färdas; och fördröjde han talet in til midnatten.

8. Och många ljus woro uptände i
salen, ther the församlade woro.
9. Så satt ther en yngling uti et fen-
ster, benämnd Eutychus, och war för-
tyngd af swår sömn; och wid Paulus
länge talade, tog sömnen honom så
swårligen, at han föll ned af tredje
bottnen, och wardt uptagen död.
10. Tå steg Paulus ned, och lade sig
på honom, och tog omkring honom,
och sade: Warer icke bedröfwade; ty
själen är ännu uti honom.
11. Sedan gick han up igen, och bröt
brödet, och åt, och talade sedan länge
med them, til thes thet dagades; och
så färdades han.
12. Och hade the then ynglingen fram
lefwande, och woro ther af icke litet
tröstade.
13. Men wi stego til skepps, och foro
tådan til Aßon, aktande ther intaga
Paulum; ty han hade så skickat, och
han wille fara landwägen.
14. När wi tilhopa kommo i Aßon,
togo wi honom in, och kommo sedan
til Mitylenen.
15. Tådan seglade wi, och kommo
dagen näst efter in emot Chium, och
så dagen ther efter kommo wi til Sa-
mum, och töfwade i Trogillio, och
nästa dagen efter kommo wi til Mi-
letum.
16. Ty Paulus hade satt sig före, at
segla fram om Ephesus, på thet at
han icke skulle förtöfwa sig i Asien;
ty han hastade sig, om möjeligt hade
warit, at han kunde warit i Jerusa-
lem om Pingstdagarna.
17. Och sände han af Mileto bud til
Ephesum, och kallade til sig Presterna
i församlingen.
18. När the kommo til honom, sade
han til them: I weten huruledes jag
hafwer warit när eder altid, ifrå för-
sta dagen jag kom in i Asien,
19. Tjenande HERranom med all
ödmjukhet, och med många tårar och
frestelser, som mig wederforos af Ju-
darnas försåt;
20. Så at jag hafwer intet försummat
thet eder kunde wara til nytta, at jag ju
hafwer förkunnat eder och lärt eder
uppenbarligen och synnerligen,
21. Betygande både för Judar och
Greker then bättring, som är in för
Gud, och then tro, som är til wår
HERra JEsum Christum.
22. Och nu si, jag bunden i Andan, får-
das til Jerusalem, icke wetande hwad
mig ther öfwergå skal;
23. Utan at then Helige Ande i alla
städer betygar och säger, at bojor och
bedröfwelse stå mig före.
24. Dock aktar jag thet icke; ej heller
är mig sjelf mitt lif kärt, på thet jag
skal fullkomna mitt lopp med glädje
och thet ämbete, som jag anammat
hafwer af HERran JEsu, til at betyga
Evangelium om Guds nåd.
25. Och nu si, jag wet, at här efter
sån I icke se mitt ansikte, I alle, ther
jag framfarit hafwer, och predikat Guds
rike.
26. Therföre betygar jag eder på then-
na dagen, at jag oskyldig är för allas
blod.
27. Ty jag hafwer icke försummat,
med mindre jag hafwer förkunnat eder
alt Guds råd.
28. Så hafwer nu akt på eder, och på
hela hjorden, i hwilken then Helige
Ande hafwer eder satt til Biskopar, at
regera Guds församling, hwilken han
hafwer förwärfwat med sitt blod.
29. Ty jag wet thet, at sedan jag
skiljes ifrån eder, skola komma ibland
eder swåra ulfwar, the ther hjorden
icke spara skola.
30. Och af eder sjelfwa skola män up-
komma, som tala skola thet orätt är,
och draga Lärjungar til sig.
31 Therföre waker, och tänker uppå,
at jag i tre år, natt och dag, icke hafwer
återwändt förmana hwar och en med
tårar.
32. Och nu, bröder, befaller jag eder
Gudi och hans nåds ord, hwilken måg-
tig är upbygga eder, och gifwa eder
arfwedel ibland alla them som helgade
warda.
33. Ingen mans silfwer, eller guld,
eller kläder hafwer jag begärt;

34. Men I weten sielfwe, at theßa
händer hafwa tjent til min nödtorft,
och theras som med mig woro.
35. All ting hafwer jag wist eder, at
så måste man arbeta, och understödja
the swaga, och tänka på HErrans
JEsu ord, som han sade: Saligare är
gifwa än taga.
36. Och när han thetta sagt hade, föll
han på sina knän, och bad med alla
them.
37. Och wardt en stor gråt med alla
them; och the föllo Paulo om halsen,
och kyste honom,
38. Sörjande mäst för thet ordets
skul, som han sagt hade, at the skulle
icke mer få se hans ansikte. Och så
följde the honom til skepps.

21. Capitel.

Som nu skedde, at wi lade af tädan,
och foro ifrå them, kommo wi rätta ko-
san til Coum, och dagen näst efter til
Rhodum, och tädan til Patara.
2. Och ther fingo wi et skepp, som ak-
tade sig til Phenicien: ther stego wi uti,
och lade utaf.
3. Och som Cypren begynte komma
oß i siktet, läto wi thet på wänstra han-
den, och seglade til Syrien, och kommo
til Tyrum; ty ther loßade skeppet ladd-
ningen.
4. Och efter wi funno ther Lärjungar,
blefwo wi ther i siu dagar. Och the
sade Paulo genom Andan, at han
skulle icke fara up til Jerusalem.
5. Och tå the dagar förlidne woro,
drogo wi wåra färde; och the följde oß
alla, samt med hustrur och barn, til thes
wi kommo utu staden: och på stran-
den föllo wi på knä, och bådo.
6. Och sedan wi hade helsat hwar-
annan, gingo wi til skepps; och the
gingo til sitt igen.
7. Men wi höllo seglatsen fram ifrå
Tyro, och kommo ned til Ptolemais;
och ther helsade wi bröderna, och blefwo
ther en dag med them.
8. Dagen ther efter kommo wi, som
woro med Paulo, til Cesareen, och gin-
go in uti Philippi, Evangelistens hus,
hwilken en war af the siu; och blefwo
när honom.
9. Och han hade fyra döttrar, jung-
frur som propheterade.
10. Och medan wi woro ther i mån-
ga dagar, kom ther en Prophet til utaf
Judeen, benämnd Agabus.
11. Tå han war kommen til oß, tog
han Pauli bälte, och bandt sig fötter
och händer, och sade: Thet säger then
Helige Ande: Then man, som thetta
bälte tilhörer, skola Judarne så binda i
Jerusalem, och antwarda honom i hed-
ningarnas händer.
12. När wi thetta hörde, bådo wi och
the som utaf then staden woro, at han
icke skulle draga up til Jerusalem.
13. Tå swarade Paulus och sade:
Hwad gören I, gråtande, och bedröf-
wande mitt hjerta? Jag är redebogen,
icke allenast bindas, utan jemwäl dö i
Jerusalem, för HErrans JEsu namns
skul.
14. Och efter han lät icke säga sig,
gåfwo wi oß tilfreds, sägande: Warde
HErrans wilje.
15. Efter the dagar redde wi oß til,
och foro up til Jerusalem.
16. Och kommo några Lärjungar med
oß af Cesareen, the ther med sig hade
en gammal Lärjunge, som war af Cy-
pren, benämnd Mnason, när hwilken
wi gästa skulle.
17. Och när wi kommo til Jerusalem,
undfingo oß bröderna gerna.
18. Dagen ther efter gick Paulus med
oß in til Jacobum; och alla the Äldste
församlades.
19. Tå han them helsat hade, förtälde
han them altsammans, thet ena med
thet andra, som Gud gjort hade genom
hans tjenst ibland hedningarna.
20. Tå the thet hörde, prisade the
HErran, och sade til honom: Tu ser,
käre broder, huru många tusende Ju-
dar äro som tro, och alla hafwa nit
om lagen.
21. Och the hafwa hört af tig, at tu
lärer alla the Judar, som bo ibland
hedningarna, at the skola träda ifrå
Mose lag, sägande, at the icke skola

omskära sina barn, och icke wandra efter som want är.

22. Hwad är thet tå? Then menige man måste ändteligen församlas; ty the få wäl höra, at tu äst kommen.

23. Så gör nu som wi säge tig: Wi hafwe här fyra män, som löfte hafwa på sig.

24. Them tag til tig, och rena tig med them, och bekosta ther något uppå, at the raka sitt hufwud: och ther af kunna alla weta, at thet är intet som the hört hafwa om tig; utan at tu ock så wandrar, at tu ock häller lagen.

25. Men the hedningar, som wid tron tagit hafwa, them hafwe wi tilskrifwit, och beslutit, at the icke sådant behöfwa at hålla; utan at the taga sig wara för thet afgudar offradt är, och för blod, och för thet som förqwafdt är, och för boleri.

26. Dagen ther efter tog Paulus männerna til sig, och lät rena sig med them, och gick in i templet, förkunnande, at reningsdagarne woro fullbordade, til thes utoffradt war för hwar och en af them.

27. Tå the sju dagar nära ute woro, och the Judar som woro af Asien fingo se honom i templet, upretade the alt folket, och togo fatt på honom,

28. Ropande: I män af Israel, hjelper: thetta är then man, som alla allestädes lärer emot folket, emot lagen, och emot thetta rummet; och ther utöfwer hafwer han dragit Greker in i templet, och gjort thetta helga rummet oskärdt.

29. Ty the hade sett Trophimus af Epheso i staden med honom, och mente, at Paulus hade haft honom in i templet.

30. Och wardt et uplopp i hela staden; och folket församlades, och togo Paulum, och drogo honom utu templet; och strax wordo portarne tillåste.

31. Och som the wille dräpit honom, fick then öfwerste höfwitsmannen för krigsfolket båd, huru hela Jerusalem war uprest.

32. Tå tog han strax til sig krigsknektarna och höfwitsmännerna, och kom löpande til them; och när the fingo se höfwitsmannen och krigsknektarna, wände the igen at slå Paulum.

33. Och gick höfwitsmannen fram och tog fatt på honom, och lät binda honom med twå kädjor, och sporde, ho han war, eller hwad han gjort hade?

34. Men ibland folket ropade then ene så, och then andre så; och efter han kunde icke förfara thet wißt war, för sorlets skul, lät han föra honom i lägret.

35. Och när han kom til trapporna, hände sig, at krigsknektarne måste bära honom, för öfwerwälds skul, som gick af folket.

36. Ty ther följde mycket folk efter, och ropade: Tag bort honom.

37. Och som nu Paulus begynte komma in i lägret, sade han til Höfwitsmannen: Må jag ock tala med tig? Tå sade han: Kan tu tala Grekiska?

38. Äst icke tu then Egyptiske mannen, som för theßa dagar gjorde et uplopp, och hade uti öknen fyratusende mördare?

39. Tå sade Paulus: Jag är en Judisk man, af Tarsen i Cilicien, en borgare i then namnkunniga staden; jag beder tig, städ til, at jag må tala til folket.

40. Och han tilstadde thet. Tå stod Paulus på trapporna, och teknade til folket med handen. Tå nu wardt en stor tystnad, talade han til them på Ebreiskt mål, sägande:

22. Capitel.

I män, bröder och fäder, hörer min ursäkt, som jag nu gör för eder.

2. Och tå the hörde, at han talade på Ebreiska til them, thes mer ljud gåfwo the honom. Och han sade:

3. Jag är en Judisk man, född i Tarsen i Cilicien, men upfödd här i staden, wid Gamaliels fötter, granneligen lärd uti fädernas lag, hafwande nit om Gud, såsom ock I alle i thenna dag;

4. Och hafwer förföljt thenna wägen alt in til döden, bindande och

kastande i fångelse både mån och qwinnor,
5. Såsom ock öfwerste Presten mig witne år, och hela hopen af the Äldsta, af hwilka jag hade tagit bref til bröderna, och for til Damascum, at föra ock them som ther woro bundna til Jerusalem, at the skulle blifwa näpste.
6. Så hände sig, wid jag war på wägen, och kom in emot Damascum, wid middagstiden, at et stort sken af himmelen ljungade kring om mig hastigt.
7. Och jag föll ned på jorden, och hörde en röst, sägande til mig: Saul, Saul, hwi förföljer tu mig?
8. Och jag swarade: Ho äst tu, HErre? Sade han til mig: Jag är JEsus af Nazaret, then tu förföljer.
9. Och the som med mig woro sågo skenet, och wordo förfärade; men rösten hörde the icke, hans, som talade med mig.
10. Tå sade jag: HErre, hwad skal jag göra? Tå sade HErren til mig: Statt up, och gack in i Damascus; och ther skal tig sagdt warda om alt thet tig förelagdt är til at göra.
11. Och efter jag såg intet, för then klarhetens skul som gick af thet skenet, wardt jag ledd wid handen af mina följare, som med mig woro, och kom in i Damascus.
12. Och ther war en gudfruktig man efter lagen, benämnd Ananias, et godt rykte hafwande när alla Judar, som ther bodde.
13. Han kom til mig, och stod och sade til mig: Saul, käre broder, haf tin syn igen. Och i samma stunden fick jag min syn, och såg honom.
14. Tå sade han: Wåra fäders Gud hafwer beredt tig, at tu skal känna hans wilja, och se then Rättfärdige, och höra rösten af hans mun.
15. Ty tu skal wara honom et witne för alla menniskor om thet tu sett och hört hafwer.
16. Och nu, hwad töfwar tu? Statt up, och låt tig döpa, och twå af tina synder, åkallande HErrans namn.
17. Tå hände sig, at när jag war kommen igen til Jerusalem, och bad i templet, at jag wardt tagen uti en syn,
18. Och såg honom, sägande til mig: Skynda tig, och gack snarligen utu Jerusalem; ty the warda icke anammande titt witnesbörd om mig.
19. Och jag sade: HErre, the weta sielfwe, at jag drog i häktelse, och hudflängde allestädes i Synagogorna them som trodde på tig.
20. Och tå titt witnes Stephani blod utgjutit wardt, war jag ock med, och samtyckte hans död, och waktade theras kläder, som dräpo honom.
21. Och han sade til mig: Gack; ty jag wil sända tig fjerran bort til hedningarna.
22. Men the hörde honom alt in til thetta ordet. Tå uphofwo the sin röst, och sade: Tag bort en sådan menniska af jorden; ty thet är icke tilbörligt at han skal lefwa.
23. Och tå the så ropade, och kastade sina kläder af, och hofwo stoft up i wädret,
24. Låt höfwitsmannen leda honom in i lägret, och böd, at han skulle hudflängas, och ransakas, at han måtte få weta för hwad sak the hade så ropat på honom.
25. Och tå han honom bundit hade med tåg, sade Paulus til underhöfwitsmannen, som när stod: Mågen J ock hudflänga någon Romersk man, och odömd?
26. Tå underhöfwitsmannen thet hörde, gick han til öfwersta höfwitsmannen, och bådade honom, sägande: Hwad wil tu göra; ty thenne mannen är en Romare?
27. Tå gick öfwerste höfwitsmannen til honom, och sade: Säg mig, äst tu ock en Romare? Tå sade han: Ja.
28. Tå swarade höfwitsmannen: Jag hafwer köpt thetta borgerskapet med en stor summa. Tå sade Paulus: Jag är ock född en Romare.
29. Och strax gingo the ifrå honom, som skulle hafwa ransakat honom: och höfwitsmannen begynte frukta, sedan

han fick weta, at han war en Romare,
och at han hade bundit honom.
30. Dagen ther efter wille han weta
förwißo, för hwad sak han war ankla-
gad af Judarna, och löste honom utu
banden, och lät öfwersta Presterna
komma tilhopa och hela Rådet, och lät
Paulum komma fram för them.

23. Capitel.

Tå såg Paulus på Rådet, och sade: I
män och bröder, jag hafwer wandrat
för Gudi uti et godt samwete alt in til
thenna dag.
2. Tå böd then öfwerste Presten Ana-
nias them som ther när stodo, at the
skulle slå honom på munnen.
3. Tå sade Paulus til honom: Gud
skal slå tig, tu hwitmenade wägg: sit-
ter tu och skal döma mig efter lagen,
och bjuder slå mig emot lagen?
4. Och the ther när stodo sade: Ban-
nar tu Guds öfwersta Prest?
5. Tå sade Paulus: Jag wißte icke,
kåre bröder, at han war öfwerste Prest;
ty thet är skrifwit: Tu skal icke banna
titt folks öfwersta.
6. Och efter Paulus wäl wißte, at en
part af them woro Sadduceer, och an-
dra parten Phariseer, ropade han in
för Rådet: I män och bröder, jag är
en Pharisé, och en Pharisés son: jag
warder dömd för hoppet och the dödas
upståndelses skul.
7. Och tå han thet sagt hade, wardt
en twedrägt emellan the Phariseer och
the Sadduceer; och hopen wardt sön-
drad.
8. Ty the Sadduceer säga, at ingen
upståndelse är, och ingen Ängel, och in-
gen Ande; men the Phariseer bekänna
båda.
9. Och så wardt et stort rop. Och
the Skriftlärde af thet Phariseiska par-
tiet stodo up, och begynte kämpas, och
sade: Wi finne intet ondt med thenna
mannen: om så kan hända, at Anden
hafwer talat med honom, eller en Än-
gel, så låt oß icke strida mot Gud.
10. Och efter thet begynte warda et
stort uplopp, fruktade öfwerste höfwits-
mannen, at the skulle sönderslita Pau-
lum, och lät krigsknektarna gå ned, och
rycka honom bort ifrå them, och föra
honom i lägret.
11. Om natten ther efter stod HER-
ren när honom, och sade: War wid et
godt mod, Paule; ty såsom tu hafwer
witnat om mig i Jerusalem, så måste
tu ock witna i Rom.
12. Tå dager wardt, slogo sig tilhopa
några af Judarna, och förbannade sig,
at the hwarken äta eller dricka skulle,
til thes the hade dräpit Paulum.
13. Och woro mer än fyratio män,
som så hade swurit sig tilhopa.
14. Theße gingo til the öfwersta Pre-
sterna och til the Äldsta, och sade: Wi
hafwe wid förbannelse förpliktat oß
sjelfwa ingen ting smaka, til thes wi
hafwe dräpit Paulus.
15. Så mågen I nu förkunna öfwer-
sta höfwitsmannen och Rådet, at han
hafwer honom fram för oß i morgon,
lika som wi wille få weta något wißare
om honom; men förr än han kommer
fram, äro wi redo til at dräpa honom.
16. Tå Pauli systerson hörde sådant
försåt, kom han, och gick in i lägret,
och bådade thet Paulo.
17. Tå kallade Paulus til sig en af
the underhöfwitsmän, och sade: Haf
thenna ynglingen bort til öfwersta höf-
witsmannen; ty han hafwer något un-
derwisa honom.
18. Och han tog honom med sig, och
hade honom til öfwersta höfwitsman-
nen, och sade: Paulus, som bunden är,
kallade mig til sig, och bad, at jag skul-
le hafwa thenna ynglingen til tig, som
något hafwer säga tig.
19. Tå tog öfwerste höfwitsmannen
honom wid handen, och gick affsides
med honom, och frågade honom:
Hwad är thet, som tu hafwer under-
wisa mig?
20. Tå sade han: Judarne hafwa
samfällt sig, at the wilja bedja tig, at
tu skal i morgon låta Paulum komma
ut för Rådet, såsom the wille utfråga
något wißare om honom.
21. Men lyd them intet; ty mer än

fyratio män af them wilja wara i försåt för honom, the sig förbannat hafwa, at the icke skola äta eller dricka, til thes the hafwa dräpit honom: och nu äro the redo, och wänta, at tu thet utlofwa skal.
22. Sedan lät öfwerste höfwitsmannen ynglingen gå sina färde, och böd honom, at han för ingen säga skulle, at han honom sådant underwist hade;
23. Och kallade til sig twå underhöfwitsmän, och sade: Görer redo tuhundrade krigsknektar, at the fara til Cesareen, och sjuttio resenärer, och tuhundrade skyttar, til tredje timman på natten.
24. Och tilreder något fartyg, ther man kan sätta Paulum uppå, at the måga föra honom oskadd til Landshöfdingen Felix;
25. Och skref et bref wid thetta sinnet:
26. Claudius Lysias then mägtige Landshöfdingen Felici helsa.
27. Thenne mannen hade Judarne gripit, och wille dödat honom; och ther kom jag til med krigsfolket, och tog honom ifrå them, efter jag förnam, at han war en Romare.
28. Och när jag wille weta saken, som the hade mot honom, lät jag honom komma in för theras Råd.
29. Så fann jag, at han skylld wardt om några spörsmål i theras lag, och dock ingen skuld hade, som död eller häktelse wärd war.]
30. Och wardt mig underwist om försåt, som Judarne hade beställt för honom; och strax sände jag honom til tig, och böd hans åklagare, at hwad the hafwa mot honom, thet skola the säga för tig. Far wäl.
31. Tå togo krigsknektarne Paulum, efter som them befaldt war, och förde honom om natten til Antipatridem.
32. Och dagen ther efter läto the resenärerna följa honom, och the kommo igen i lägret.
33. När the kommo til Cesareen, och fingo Landshöfdingen brefwet, hade the ock theslikes Paulum fram för honom.
34. Tå Landshöfdingen hade läsit brefwet, och frågat honom af hwad land han war, och hade förstått, at han war af Cilicien, sade han:
35. Jag wil höra tig, när tina åklagare komma ock tilstädes. Och han lät förwara honom uti Herodis Rådhus.

24. Capitel.

Efter fem dagar for öfwerste Presten Ananias ned, med the Äldsta och med en förspråkare, benämnd Tertullus: theße gingo til Landshöfdingen emot Paulum.
2. Och tå han war förekallad, begynte Tertullus klaga, och säga:
3. At wi lefwe i mycken rolighet under tig, och många ting beställas i god måtto i thetta folket, genom tin försiktighet, högmägtige Felix, thet anamme wi altid och allestädes gerna med all tacksägelse.
4. Men på thet, at jag icke alt förlänge skal förhålla tig, beder jag tig, at tu hörer oß några få ord, för tin dygds skul.
5. Wi hafwe funnit thenne mannen wara skadelig, then uplopp upwäcker ibland alla Judar öfwer hela werlden, och är en mästare för the Nazareners parti;
6. Then ock tilbudit hafwer göra templet oskärdt, then wi ock gripit hade, och wille dömt honom efter wår lag.
7. Men höfwitsmannen Lysias kom ther til med stor magt, och tog honom utu wåra händer,
8. Bjudande, at hans åklagare skulle komma til tig, af hwilka tu kan sjelf utfråga, och låta tig underwisa om alla ärenden, ther wi anklage honom före.
9. Och Judarne sade ock ther til med, at så war.
10. Tå swarade Paulus, när Landshöfdingen teknade honom, at han skulle tala: Efter jag nu wäl wet, at tu nu i många år hafwer domare warit för thetta folk, wil jag med thes friare mod förswara mig;
11. Ty tu kan wäl märka, at icke är mer än tolf dagar, sedan jag kom up til Jerusalem til at bedja.

12. Och hwarken funno the mig i templet disputera med någon, eller göra något uplopp ibland folket, hwarken i Synagogorna, eller i staden;
13. Och icke heller kunna the bewisa the stycken, ther the anklaga mig före.
14. Dock bekänner jag för tig, at jag så dyrkar mina fäders Gud, efter then wägen, som the kalla parti, at jag tror alt thet i lagen och Propheterna skrifwit är,
15. Och hafwer samma hopp til Gud, ther the ock sielfwe efter wänta, som är, at the dödas upståndelse skal ske, både the rättfärdigas och orättfärdigas.
16. Ja, för samma saks skul lägger jag mig winning om, hafwa et obesmittadt samwete in för Gud och in för menniskor altid.
17. Men nu, efter många år kom jag, och skulle föra några almosor til mitt folk, och offer;
18. J hwilket the funno mig, at jag lät rena mig i templet, utan alt uplopp och buller.
19. Men några Judar woro af Asien, hwilka nu borde wara här tilstädes för tig, och klaga, om the något hade mot mig.
20. Eller säge theße samme, om the funno något ofkäl med mig, medan jag står här för Rådet;
21. Utan för thetta ena ordets skul, tå jag stod ibland them, och ropade om the dödas upståndelse, dömes jag af eder i dag.
22. Tå Felix thetta hörde, upsköt han saken, wäl wetande huru thermed sig förhöll, och sade: Tå Höfwitsmannen Lysias kommer här ned, wil jag mig underwisa låta om eder sak.
23. Och han befallte underhöfwitsmannen, at han skulle förwara Paulum, och låta honom hafwa ro, och ingen af hans wänner förmena, at wara honom til tjenst, eller gå til honom.
24. Efter några dagar kom Felix, med sin hustru Drusilla; och hon war en Judinna. Tå kallade han Paulum före, och hörde honom om tron på Christum.
25. Men tå Paulus talade om rättfärdighet, och om kyskhet, och om then tilkommande domen, wardt Felix förskräckt, och sade: Gack tina färde i thenna resan; när jag får läglig tid ther til, wil jag låta kalla tig.
26. Men han förhoppades också, at han skulle få penningar af Paulo, på thet han skulle gifwa honom lös, för hwilkens saks skul han ock ofta kallade honom til sig, och talade med honom.
27. Tå nu twå år woro förlupna, kom Porcius Festus i Felix stad; men Felix wille göra Judarna til wiljes, och lät Paulum blifwa efter sig fången.

25. Capitel.

Tå nu Festus war kommen i landet, for han, efter tre dagar, up ifrå Cesareen til Jerusalem.
2. Tå kommo then öfwerste Presten och the ypperste af Judarna til honom emot Paulum, och förmanade honom,
3. Och bådo om ynnest emot honom, at han wille kalla honom til Jerusalem; och the satte försåt för honom, til at dräpa honom i wägen.
4. Tå swarade Festus, at Paulus skulle wäl förwaras i Cesareen; men innan en kort tid wille han draga tit igen.
5. The som nu kunna ibland eder, (sade han) komme tit ned med oß, och klage tå på honom, om the hafwa något emot honom.
6. Och sedan han hade töfwat ther när them mer än i tio dagar, for han ned til Cesareen; och dagen ther efter satt han för rätta, och lät Paulum komma fram.
7. Tå han framkommen war, stodo the Judar kring om honom, som af Jerusalem nedkomne woro, och buro många och swåra klagomål före mot Paulum, som the icke bewisa kunde.
8. Och han förswarade sig, at han intet brutit hade, hwarken emot Judalagen, eller emot templet, eller emot Kejsaren.
9. Tå wille Festus göra Judarna til

wiljes, och swarade Paulo, och sade: Wil tu fara up til Jerusalem, och ther härom stå til rätta för mig?

10. Sade Paulus: Jag står för Kejsarerått, och ther bör mig dömas: Judarna hafwer jag ingen orätt gjort, såsom tu ock sielf bäst wet.

11. Men hafwer jag någon gjort skada, eller något thet döden wärdt är begått, tå wedersakar jag icke dö: är thet ock intet sådant, som the åklaga mig före, kan ingen gifwa mig them så bort: jag skjuter mig til Kejsaren.

12. Tå hade Festus samtal med Rådet, och swarade: Til Kejsaren hafwer tu skjutit tig; til Kejsaren skal tu ock fara.

13. Och tå några dagar woro framlidne, foro Konung Agrippa och Bernice ned til Cesareen, och skulle helsa Festum.

14. Och medan the dwaldes ther i många dagar, förtälde Festus Konungen Pauli sak, sägande: Felix hafwer låtit här efter sig en man fången,

15. Om hwilken, tå jag kom til Jerusalem, underwiste mig the öfwerste Presterne och Judarnas Äldste, begärande dom emot honom.

16. Och jag swarade them: Thet är icke the Romerskes sed, bortgifwa någon menniska til at förgöras, förr än then som anklaga dwarder hafwer åklagarena jemte sig, och får rum til at förswara sig i saken.

17. Therföre tå the hit kommo, utan all fördröjelse, dagen ther efter, satt jag för rätta, och hade mannen före.

18. Tå åklagarena kommo före, buro the ingen sak fram, then jag hade tänkt.

19. Men the hade några spörsmål med honom om sin wantro och om en som kallades JEsus, then död war, och Paulus stod ther uppå, at han lefde.

20. Men tå jag icke förstod mig på saken, frågade jag: Om han wille fara til Jerusalem, och ther stå til rätta ther om.

21. Och efter Paulus hade skottsmål, at Kejsaren skulle känna om hans sak, lät jag förwara honom, til thes jag kunde sända honom til Kejsaren.

22. Tå sade Agrippa til Festum: Jag wille ock gerna höra mannen. I morgon, sade han, skal tu få höran.

23. Dagen efter kom Agrippa och Bernice med stor ståt, och gingo in på Rådhuset, med höfwitsmännerna och the ypperста i staden; och wardt Paulus, efter Festi befallning, framhafd.

24. Och sade Festus: Konung Agrippa och I alle män som med oß tilstädes åren, här sen I then mannen, om hwilken hela hopen af Judarna hafwer bedit mig, både i Jerusalem och här, ropande, at honom borde icke lefwa längre.

25. Men jag fann honom intet bedrifwit hafwa thet döden wärdt war.

26. Men efter han sköt sig til Kejsaren, så aktar jag ock sända honom. Men hwad jag skal skrifwa Kejsaren om honom thet wißt är, hafwer jag icke; therföre hafwer jag nu honom här fram för eder, och mäst för tig, Konung Agrippa, at när ther om ransakadt är, må jag hafwa hwad jag skrifwa skal.

27. Ty mig synes orätt wara, at sända någon fången, och icke ther med gifwa saken tilkänna, för hwilken han anklagad är.

26. Capitel.

Tå sade Agrippa til Paulum: Tig tilstädjes, at tu talar för tig. Tå räckte Paulus sin hand ut, och talade för sig:

2. Jag håller mig nu för lycklig, at jag skal förswara mig i dag in för tig, Konung Agrippa, i alla the stycken, ther jag öfwer anklagad warder af Judarna;

3. Aldramest, emedan jag wet, at tu äst förståndig på the sedwänjor och spörsmål, som ibland Judarna äro: therföre beder jag tig, at tu wille höra mig tåleligen.

4. Mitt lefwerne ifrån ungdomen, huru thet af begynnelsen ibland thetta folk i Jerusalem warit hafwer, weta alla Judar,

5. Som mig förr känt hafwa, om the wilja tilstå; ty jag hafwer warit

en Pharisé, hwilket är thet strängaste
parti uti wår gudstjenst.
6. Och nu står jag här för rätten för
hoppets skul til thet löfte, som skedt är
til wåra fäder af Gudi,
7. Til hwilket wåra tolf slägter för-
hoppas sig komma skola, tjenande Gud
stadeligen, natt och dag: för thetta
hopps skul, Konung Agrippa, warder
jag anklagad af Judarna.
8. Hwi warder thet hållit af eder
otroligt, at Gud upwäcker the döda?
9. Jag mente wäl hos mig sjelf, at
jag mycket göra skulle, stridande emot
JEsu Nazareni namn,
10. Som jag ock gjorde i Jerusalem;
och många heliga kastade jag i fängelse,
ther til jag magt tagit hade af the
öfwersta Presterna; och tå the dräpne
wordo, förde jag domen.
11. Och i alla Synagogor pinade jag
them ofta, och nödgade them til hä-
delse, och war them så mycket ondsin-
nig, at jag förföljde them ock uti the
främmande städer.
12. För hwilken sak, när jag for til
Damascum, med öfwersta Presternas
magt och förlof,
13. Wid middagstid, o Konung, såg
jag i wägen et sken af himmelen, kla-
rare än solskenet, skinande kring om
mig och them som med mig foro.
14. Och när wi alle föllo ned til jor-
den, hörde jag en röst tala til mig, och
säga på Ebreiska: Saul, Saul, hwi
förföljer tu mig? Tig är swårt, at
spjerna emot udden.
15. Tå sade jag: Ho äst tu, HErre?
Sade han: Jag är JEsus, then tu
förföljer.
16. Men res tig up, och statt på tina
fötter; ty ther til hafwer jag uppen-
barat mig för tig, at jag skal skicka tig
til en tjenare och witne om thet tu sett
hafwer, och theslikes om thet jag tig
ännu uppenbara skal:
17. Och wil frälsa tig för folket och
för hedningarna, til hwilka jag nu sän-
der tig;
18. At tu skal öpna theras ögon, at
the skola omwändas ifrå mörkret til
ljuset, och ifrå Satans magt til Gud,
at the skola få syndernas förlåtelse och
lott ibland them som helgade äro ge-
nom tron til mig.
19. Så war jag icke ohörig then him-
melska synen, Konung Agrippa;
20. Utan begynte förkunna först för
them, som woro i Damasco och Jeru-
salem, och öfwer alt Judiska landet
och sedan theslikes för hedningarne,
at the skulle bättra sig, och omwända
sig til Gud, görande sådana gernin-
gar, som bättring tilhörde.
21. För then sakens skul grepo Ju-
darne mig i templet, och bödo til at
dräpa mig.
22. Dock hafwer jag njutit Guds
hjelp ther til, at jag ännu står i thenna
dag, betygande både små och stora, in-
tet annat sägande, än thet Propheterne
sagt hafwa at ske skulle, och Moses:
23. At Christus lida skulle, och wara
then förste af the dödas uppståndelse, och
förkunna et ljus folket och hedningarna.
24. Tå han nu sådant för sig swarat
hade, sade Festus med hög röst: Tu äst
rasande, Paule; mycken konst hafwer
gjort tig rasande.
25. Och sade han: Min gode Feste,
jag är icke rasande; utan talar sanna
och förnuftiga ord.
26. Och Konungen wet thetta wäl,
för hwilken jag ock tröstleligen talar;
ty jag håller thet så före, at intet ther
af är honom fördoldt; ty thet är icke
skedt lönligen.
27. Tror tu Propheterna, Konung
Agrippa? Jag wet, at tu tror.
28. Tå sade Agrippa til Paulum:
Föga ting fattas, at tu talar så för
mig, at jag warder Christen.
29. Och sade Paulus: Jag både wäl
af Gud, ehwad thet fattas föga eller
mycket uti, at ej allenast tu, utan ock
alla the som mig höra i dag, woro
sådane som jag är, undantagna thessa
banden.
30. Och när han thetta talat hade,
stod Konungen up, och Landshöfdingen
och Bernice, och the som sutto ther
med them.

31. Och wid the gingo afsides, talade the emellan sig, sägande: Thenne mannen hafwer intet gjort thet döden eller band wärdt är.
32. Och sade Agrippa til Festum: Thenne mannen måtte wäl wordet lösgifwen, hade han icke skjutit sig til Kejsaren.

27. Capitel.

Sedan nu beslutit war, at wi skulle segla til Italien, antwardade the Paulum och några andra fångar underhöfwitsmannen, som het Julius, af then Kejserliga skaran.
2. Och som wi stego uti et Adramytiskt skepp, och skulle segla ut med Asien, lade wi af; och med oß blef Aristarchus, en Macedonisk man af Theßalonica.
3. Och dagen ther efter lade wi til Sidon. Och Julius for wäl med Paulo, och tilstadde, at han gick til sina wänner, och lät göra sig til godo.
4. Och när wi lade tädan, seglade wi ut med Cypren; ty wädret war oß emot.
5. Och seglade wi öfwer hafwet, som är emot Cilicien och Pamphylien, och kommo in til Myra, som är i Lycien.
6. Och ther fick höfwitsmannen et skepp, som war af Alexandria, och segla skulle til Italien: ther satte han oß in.
7. Och tå wi långsamt seglat hade i många dagar, och som nogast komma kunde in emot Gnidum, för motwäders skul, seglade wi under Creta, wid Salmone,
8. Och kommo som nogast fram om, och in til thet rum, som kallades Skönehamn; och war staden Lasea icke långt ther ifrån.
9. Tå nu mycken tid war förlupen, och seglatsen begynte wara farlig, therföre at ock fastan war allaredan förliden, förmanade Paulus them,
10. Och sade til them: I män, jag ser, at seglatsen wil wara med wedermöda och stor skada, icke allenast til skepp och gods, utan jemwäl på wårt lif.
11. Men höfwitsmannen trodde skepparen och styrmannen mer än thet Paulus sade.
12. Och efter ther war icke hamn, til at ligga i winterläger, föll then mäste parten på thet rådet at lägga tädan, at the, om någorlunda ske kunde, måtte komma til Phenicien, och ligga ther i winterläger: then hamnen är på Creta för sydwäst och nordwäst.
13. Och som nu sunnanwäder begynte blåsa, mente the hafwa efter sin wilja; och tå the lade ifrån Aßon, seglade the ut med Creta.
14. Men icke långt efter, stack sig up emot them et iligt wäder, som kallas nordost.
15. Och tå skeppet wardt begripit, och kunde icke begå sig för wädret, läto wi drifwa för wädret,
16. Och kommo under en ö, som kallas Clauda, och kunde med plats få in båten.
17. Tå the tagit then up, brukade the hjelp, och bundo skeppet; och tå the fruktade, at thet skulle komma på sandrefwelen, kastade the ut et hinderfat, och läto så wräka.
18. Och som stormen gick oß swårligen uppå, kastade the dagen ther efter godset ut.
19. Och tredje dagen kastade wi skeppsredskapen ut med wåra händer.
20. Och tå hwarken sol eller stjernor syntes i många dagar, och stormen låg oß swårligen uppå, war oß alt hopp borta om wår wälfärd.
21. Och tå the nu i lång tid intet ätit hade, stod Paulus up midt ibland them, och sade: I män, thet hade wäl tilbörligt warit, at I haden hört mig, och icke lagt ifrå Creta, och icke kommit oß thenna wedermödan och skadan uppå.
22. Och nu förmanar jag, at I ären wid et godt mod; ty ingen af eder skal något skada til lifwet, utan allena skeppet.
23. Ty i thenna natten stod Guds Ängel när mig, then jag tilhörer, och then jag dyrkar, och sade:

24. Frukta tig intet, Paule: tu måste komma fram för Kejsaren; och si, Gud hafwer gifwit tig alla them som segla med tig.

25. Therföre warer wid et godt mod, I män; ty jag tror Gudi, at så sker som mig sagdt är.

26. Uppå en ö skole wi wräkte warda.

27. Tå fjortonde natten kom, och wi foro uti Adria, wid midnattstid, tycktes skeppsmännerna at them syntes et land;

28. Och kastade ut lodet, och funno tjugu famnars djup, och kommo litet längre fram, och kastade åter lodet, och funno femton famnars djup.

29. Och så fruktade the, at the skulle komma på något skarpt grund, och kastade fyra ankare ut af bakskeppet, och önskade at dagas skulle.

30. Tå sökte skeppsmännerne efter, huru the skulle komma sina färde utu skeppet, och kastade ut båten i hafwet, under thet sken, at the wille föra ut ankare af framskeppet.

31. Tå sade Paulus til höfwitsmannen och til krigsknektarna: Utan theße blifwa i skeppet, så warden I icke behållne.

32. Tå höggo krigsknektarne af fästet til båten, och läto honom fara.

33. Och som dagen begynte synas, rådde Paulus them alla, at the skulle få sig mat, och sade: Thetta är fjortonde dagen, at I hafwen förbidat, och blifwit fastande, och hafwen intet tagit til eder.

34. Therföre råder jag eder, at I fån eder mat; ty thet hörer eder wälfärd til: ty ingen eder skal et här falla af hans hufwud.

35. Och när han thet sagt hade, tog han brödet, och tackade Gud i allas theras åsyn, och tå han thet brutit hade, begynte han äta.

36. Tå wordo the alle wid et bättre mod, och begynte ock the äta.

37. Och wi woro i skeppet alle tilhopa tuhundrade sex och sjuttio själar.

38. Och tå the woro mätte, lättade the skeppet, och kastade ut hwete i hafwet.

39. När dager wardt, kände the icke landet; men the wordo warse en wik, i hwilken en strand war, tit the mente wilja låta skeppet drifwa, om the kunde.

40. Och när the hade uptagit ankaren, gåfwo the sig til sjös, och uplöste roderbanden, och hade up seglet til wäders, och läto gå åt stranden.

41. Dock kommo the på en refwel, och skeppet stötte: och framskeppet blef stående fast orörligt; men bakskeppet loßades af wågorna.

42. Men krigsknektarne tyckte råd wara slå fångarna ihjäl, at tå the utsummo, icke någon skulle undfly.

43. Men höfwitsmannen wille förwara Paulum, och stillade them ifrå thet rådet, och bad, at the som simma kunde, skulle gifwa sig först ut åt landet,

44. Och the andre, somlige på bräder, och somlige på skeppswraket. Och ther med skedde, at the undsluppo alla behållne i land.

28. Capitel.

Och tå the undkomne woro, fingo the weta, at ön hette Melite.

2. Och folket bewiste oß icke liten ära, undfäende oß alla; och uptände en god eld, för regnets skul, som oß öfwerkommit war, och för köldens skul.

3. Och tå Paulus bar tilhopa en hop med ris, och lade på elden, kröp en huggorm ut ifrå wärmen, och stack hans hand.

4. Men tå folket såg ormen hängande wid hans hand, sade the emellan sig: Thenne mannen måste wara en mandråpare, hwilken hämnden icke tilstäder lefwa, ändock han nu undkommen är för hafwet.

5. Men han skuddade ormen i elden, och honom skadde ther intet af.

6. Men the mente ske skola, at han skulle upswälla, eller strax falla ned och dö. Tå the länge wäntade ther efter, och sågo at honom intet ondt wederfors, wände the sig uti et annat sinne, och sade at han war en Gud.

7. Och ther icke långt ifrå hade then öfwerste öfwer ön, benämnd Publius, en afwelsgård: then undfick oß til her-

berge, och for wål med oß i tre dagar.
8. Och hånde sig, at Publii fader låg sjuk i skålfwosot och bukref: til honom gick Paulus in, och når han hade bedit, lade han hånder på honom, och gjorde honom helbregda.
9. Och tå thet war skedt, kommo ock andra, the som sjukdom hade ther på ön, och gingo fram, och wordo helbregda;
10. Hwilka oß gjorde mycken åra; och når wi foro wåra fårde tådan, låto the komma in med oß hwad nödtorftigt war.
11. Efter tre månader seglade wi wåra fårde uti et skepp ifrån Alexandria, som ther under ön hade legat i winterlåger, uti hwilkets baner stod Castor och Pollux.
12. Och når wi kommo til Syracusa, blefwo wi ther i tre dagar.
13. Tådan seglade wi omkring, och kommo til Regium. Och en dag ther efter blåste sunnanwåder up, så at wi kommo then andra dagen ther efter til Puteolos.
14. Och efter wi funno ther bröder, wordo wi bedne, at wi skulle blifwa når them i sju dagar: och så kommo wi til Rom.
15. Och tå bröderne fingo höra om oß, gingo the mot oß in til Appii forum och til Tretabern. Når Paulus them såg, tackade han Gud, och tog tröst til sig.
16. Och når wi kommo in i Rom, öfwerantwardade underhöfwitsmannen fångarna åt öfwerhöfwitsmannen; men Paulo wardt tilstadt wara för sig sjelf, med en krigsknekt, som tog wara på honom.
17. Efter tredje dagen kallade Paulus tilhopa the yppersta af Judarna. Och når the kommo, sade han til them: I mån och bröder, åndock jag intet gjort hade emot wårt folk, eller emot fådernas stadgar, wardt jag likwål bunden öfwerantwardad utur Jerusalem i the Romares hånder;
18. Hwilka, tå the mig ransakat hade, wille the slåppt mig, efter ingen dödssak fans med mig.
19. Men efter Judarne sade ther emot, nödgades jag skjuta mig til Kejsaren; icke så, at jag något hafwer, ther jag wil anklaga mitt folk före.
20. För thenna sakens skul hafwer jag kallat eder, at jag måtte se eder, och tala med eder; ty för Israels hopps skul år jag ombunden med thenna kedjan.
21. Tå sade the til honom: Wi hafwe hwarken fått bref om tig af Judeen, ej heller hafwer någon af bröderna tådan kommit, och bebådat oß, eller talat något ondt om tig.
22. Och begåre wi nu af tig höra, huru tu thet hafwer före; ty om thetta partiet år oß wetterligt, at allestådes sågs ther emot.
23. Och tå the hade satt honom en dag före, kommo the en stor hop til honom i herberget, för hwilka han uttydde, och betygade Guds rike, och gaf them före om JEsu utaf Mose lag och utaf Propheterna, ifrå morgonen och in til aftonen.
24. Och somlige trodde thet som sades, och somlige trodde icke.
25. Och som the icke drogo öfwerens, gingo the tådan, tå Paulus them et ord sagt hade, at then Helige Ande rått talat hafwer til wåra fåder, genom Propheten Esaias,
26. Sågande: Gack til thetta folket, och såg: I skolen höra med öronen, och icke förstå; och se med ögonen, och icke kunna besinnat;
27. Ty thetta folkets hjerta år förhårdadt, och the höra swårligen med sina öron, och sina ögon hafwa the igenlyckt, at the icke någon tid skola se med ögonen, och höra med öronen, och förstå med hjertat, at the måtte omwåndas, at jag them hela måtte.
28. Så skal eder nu wetterligt wara, at thenna Guds salighet år sånd til hedningarna, och the skola hörat.
29. Och når han hade thet sagt, gingo Judarne ut ifrå honom, och hade emellan sig mycken disputering.
30. Men Paulus blef i hela tu år uti thet hus han lejt hade, och undfick alla them som ingingo til honom,
31. Predikande Guds rike, och lårde om HErran JEsu med all tröst; och ingen förböd honom thet.

Pauli Epistel til the Romare.

1. Capitel.

Paulus, JEsu Christi tjenare, kallad
til Apostel, afskild til at predika Guds
Evangelium,
2. Hwilket han tilförene utlofwat haf-
wer genom sina Propheter i then He-
liga Skrift,
3. Om sin Son, then född är af Da-
vids säd, efter köttet;
4. Hwilken är krafteligen bewisad
Guds Son, efter Andan som helgar,
ther af at han stod up ifrå the döda, nem-
ligen, JEsus Christus, wår HERre;
5. Genom hwilken wi hafwe fått nåd
och Apostla-ämbete, til at uprätta tro-
nes lydnad ibland alla hedningar, i
hans namn;
6. Ibland hwilka J ock ären kallade
af JEsu Christo:
7. Alla them som i Rom äro, Guds
käraste, kallade, helige: nåd ware med
eder, och frid af Gudi wår Fader och
HERranom JEsu Christo.
8. J förstone tackar jag min Gud, ge-
nom JEsum Christum, för eder alla,
at i hela werlden talas om eder tro.
9. Ty Gud är mitt witne, hwilken
jag tjenar i min anda uti Evangelio,
som är om hans Son, at jag utan åter-
wändo tänker på eder,
10. Bedjande altid i mina böner, at
jag dock någon tid måtte få en lycko-
sam wäg, om Gud wille, til at kom-
ma til eder.
11. Ty jag åstundar se eder, på thet
jag måtte någon andelig gåfwa dela
med eder, til at styrka eder;
12. Thet är: At jag, samt med eder,
måtte få hugswalelse, genom bägges
wår tro, eder och min.
13. Jag wil icke dölja för eder, brö-
der, at jag hafwer ofta haft i sinnet
komma til eder, ändock jag hafwer wa-
rit förhindrad alt här til, på thet jag
måtte ock någon frukt skaffa ibland eder,
såsom ibland andra hedningar.
14. Jag är pliktig både Greker och
Barbarer, både wisa och owisa.
15. Therföre, så mycket mig står til
görande, är jag redebogen, at jag ock
predikar eder Evangelium, som i Rom
ären.
16. **Ty jag skämmes icke wid Chri-
sti Evangelium; ty thet är Guds
kraft allom them til salighet som tro;
Judarne först, så ock Grekerne:**
17. Therföre at ther utinnan warder
Guds rättfärdighet uppenbar, af tro i
tro; såsom skrifwit är: **Then rätt-
färdige skal lefwa af sin tro.**
18. Ty Guds wrede af himmelen
warder uppenbar öfwer alla menniskors
ogudaktighet och orättfärdighet, the ther
förhålla sanningen i orättfärdighet.
19. Ty thet som förstås kan om Gud,
är them uppenbaradt; ty Gud hafwer
them thet uppenbarat,
20. Ther med, at hans osynliga wä-
sende och hans ewiga kraft och Gud-
dom warda beskådade, när the besin-
nas af gerningarna, nemligen, af
werldens skapelse: så at the äro utan
ursäkt,
21. Emedan the förstodo Gud, och haf-
wa icke prisat honom som en Gud, och
ej heller tackat; utan wordo fåfängeli-
ge i sina tankar, och theras oförnuftiga
hjerta är wordet mörkt.
22. Tå the hölle sig för wisa, äro the
wordne dårar,
23. Och hafwa förwandlat then oför-
gängeliga Guds härlighet uti beläte,
thet ej allenast gjordt war efter förgän-
geliga menniskors, utan jemwäl efter
foglars och fyrfotade och krypande djurs
liknelse.
24. Therföre hafwer ock Gud öfwer-
gifwit them i theras hjertans lustar,
uti orenlighet, til at skämma sin leka-
men inbördes;
25. Hwilka förwandlat hafwa Guds
sanning i lögn, och hafwa ärat och dyr-
kat the ting som skapade äro öfwer

honom som them skapat hafwer, hwilken är wälsignad ewinnerligen. Amen.
26. Therföre hafwer ock Gud öfwergifwit them i skamliga lustar; ty theras qwinnor hafwa förwandlat then naturliga brukningen uti then som är emot naturen.
27. Sammaledes ock männerne hafwa öfwergifwit then naturliga qwinnans brukning, och hafwa brunnit i sin lusta til hwar annan; man med man bedrifwit slemhet, och fått, som tilbörligt war, theras willas råtta lön i sig sielfwa.
28. Och såsom the icke aktade hafwa Gud i känsla, hafwer Gud öfwergifwit them i et wrångt sinne, til at bedrifwa obeqwämliga ting;
29. Fulle med all orättfärdighet, boleri, arghet, girighet ondska; fulle med afund, mord, kif, swek, otukt;
30. Örnataßlare, bakdantare, Guds föraktare, wäldswerkare, högfärdige, stolte, illfundige, föräldrarna olydige,
31. Oförnuftige, ordlöse, okärlige, trolöse, obarmhertige:
32. Hwilka, äntå the Guds rättwisa weta, at the som sådant göra, äro wärde döden, likwäl göra the thet icke allenast, utan ock hålla med them, som thet göra.

2. Capitel.

Therföre äst tu utan ursäkt, o menniska, eho tu äst, som dömer; ty med thet samma tu dömer en annan, fördömer tu tig sielf, efter tu gör thet samma som tu dömer.
2. Ty wi wete, at Guds dom är rätt öfwer them som sådant göra.
3. Eller menar tu, o menniska, som dömer them som sådant göra, och gör thet samma, at tu skal kunna undfly Guds dom?
4. Eller föraktar tu hans godhets, tålsamhets och långmodighets rikedom, icke förståndande, at Guds mildhet lockar tig til bättring;
5. Utan efter tin hårdhet och obotfärdiga hjerta, samkar tu åt tig sielf wrede på wredens dag, när Guds rättwisa dom blifwer uppenbar;
6. Hwilken gifwa skal hwar och en efter hans gerningar,
7. Nemligen, pris och åra och oförgängeligt wäsende them, som med tålamod uti goda gerningar fara efter ewigt lif;
8. Men them som enträtne äro, och icke wilja lyda sanningen, utan lyda orättheten, ogunst och wrede
9. Bedröfwelse och ångest öfwer hwar och en menniskas siäl, som illa gör; först Judarnas, Grekernas också:
10. Men heder och åra och frid hwar och en som wäl gör; först Judarna, Grekerna också.
11. Ty Gud ser icke efter personen.
12. Alla the som utan lag syndat hafwa, the warda ock utan lag förtappade, och alla som uti lagen hafwa syndat, the warda med lagen dömde,
13. (Ty the äro icke rättfärdige för Gudi, som höra lagen; utan the som göra efter lagen, the warda rättfärdige hållne.
14. Therföre, om hedningarne, som icke hafwa lagen, göra dock af naturen thet lagen innehåller; the samme, ändock the icke hafwa lagen, äro the likwäl sig sielfwe lag:
15. Hwilka bewisa lagens werk wara skrifwit i theras hjertan, ther theras samwete bär them witne, och theras tankar, som sig inbördes anklaga, eller ock ursaka;)
16. På then dagen, när Gud menniskornas lönligheter döma skal, genom JEsum Christum, efter mitt Evangelium.
17. Si, tu kallas en Jude, och förlåter tig på lagen, och berömer tig af Gudi,
18. Och wet hans wilja; och efter tu äst underwist i lagen, pröfwar tu hwad bäst är,
19. Och tiltror tig wara en ledare them som blinde äro, och them et ljus som i mörkret äro,
20. Them en tuktomästare, som däraktige äro, them en lärare, som enfaldige äro, och hafwer formen til thet som wetandes och rätt är i lagen.

21. Nu lårer tu andra, och lårer tig icke sielf. Tu predikar: Man skal icke stjåla; och tu stjål.
22. Tu såger: Man skal icke gora hor; och tu bedrifwer hor. Tu styggeswid afguderi; och tu berofwar Gudi thet honom tilhorer.
23. Tu berommer tig af lagen; och wanhedrar Gud med lagens ofwertrådning.
24. Ty for eder skul warder Guds namn forsmådadt ibland hedningarna, såsom skrifwit år.
25. Omskårelsen duger, om tu håller lagen; men håller tu icke lagen, så år tin omskårelse worden en forhud.
26. Om nu forhuden håller lagens råttfårdighet, mån icke hans forhud blifwa råknad for omskårelse?
27. Och ther med sker tå, at thet som af naturen år forhud, och fullkomnar lagen, skal doma tig, som under bokstafwen och omskårelsen bryter lagen.
28. Ty thet år icke Jude, som utwårtes år Jude, ej heller thet omskårelse, som utwårtes sker på kottet;
29. Utan thet år Jude, som inwårtes dold år; och hjertans omskårelse år omskårelse, then som sker i andan, och icke efter bokstafwen, hwilkens pris icke år af menniskor, utan af Gudi.

3. Capitel.

Hwad fordel hafwa tå Judarne? Eller hwad år omskårelsen nyttig?
2. Jo, ganska mycket. Forst, at them hafwer warit betrodt thet Gud talat hafwer.
3. Hwad magt ligger ther på, at somlige af them icke trodde? Skulle theras otro gora Guds trohet om intet?
4. Bort thet. Wåre hellre Gud sannfårdig, och hwar och en menniska lognaktig, såsom skrifwit år: På thet tu blifwer råttfårdig i titt ord, och ofwerwinner, når tu domes.
5. År thet nu så, at wår orättfårdighet prisar Guds råttfårdighet, hwad wilje wi såga? År Gud oråttfårdig, som wredgas ther ofwer? Jag talar efter menniskosått.
6. Bort thet; ty huru kunde Gud tå doma werlden?
7. Ty om Guds sanning worde ypperligare af min logn, honom til pris, hwi skulle jag tå ånnu domas som en syndare?
8. Och icke hellre gora, såsom wi warde forsmådde, och som några såga, at wi skole såga: Låt oß gora ondt, på thet ther kommer godt af; hwilkas fordomelse år alldeles rått.
9. Huru år tå ther om? Hafwe wi någon fordel for them? Alsingen; ty wi hafwe thet nu bewisat, at både Judar och Greker åro alle under synd;
10. Som skrifwit står: Then år icke til som råttfårdig år; icke en.
11. Ingen år ock then, som forståndig år; ingen år som aktar Gud.
12. Alle hafwa afwikit, allesamman åro onyttige wordne: ingen år som godt gor; icke til en.
13. Theras strupe år en oppen graf: theras tungor bruka the til swek: huggorma-etter under theras låppar:
14. Theras mun år full med bannor och bitterhet:
15. Theras fotter snara til at utgjuta blod:
16. Fortryckelse och wedermoda i theras wågar:
17. Och fridsens wåg weta the icke.
18. Guds råddhåge år icke for theras ogon.
19. Så wete wi, at alt thet lagen såger, thet såger han til them, som under lagen åro; at hwar och en mun skal tilstoppas, och all werlden skal for Gudi brottslig warda;
20. Therfore at intet kott kan af lagens gerningar warda råttfårdigt for honom: ty af lagen kånner man synden.
21. Men nu år Guds råttfårdighet, utan lagens tilhjelp, uppenbar worden, bewist genom lagen och Propheterna;
22. Then Guds råttfårdighet, såger jag, som kommer af JEsu Christi tro til alla och ofwer alla them som tro; ty hår år ingen åtskilnad.

23. Allesamman äro the syndare, och hafwa intet berömma sig af för Gudi;
24. Och warda rättfärdige, utan förskyllan, af hans nåd, genom then förlossning, som i Christo JEsu skedd är,
25. Hwilken Gud hafwer satt för en nådastol, genom tron i hans blod, i hwilken han låter se sin rättfärdighet, i thet at han förlåter synderna, som blifna woro under Guds tålamod,
26. Til at låta se i thenna tiden sin rättfärdighet; på thet han allena skal wara rättfärdig, och göra then rättfärdig, som är af JEsu tro.
27. Hwar är nu tin berömmelse? Hon är utelyckt. Med hwad lag? Med gerningarnas lag? Nej; utan med trons lag.
28. Så hålle wi nu thet, at menniskan warder rättfärdig af tron, utan lagens gerningar.
29. Eller är Gud allenast Judarnas Gud? Är han ock icke hedningarnas Gud? Jo wißerligen ock hedningarnas;
30. Efter thet en Gud är, som gör omskärelsen rättfärdig af tron, och förhuden genom tron.
31. Göre wi tå lagen om intet med tron? Bort thet; utan wi uprätte lagen.

4. Capitel.

Hwad säge wi tå wår fader Abraham efter köttet hafwa funnit?
2. Thet säge wi: Är Abraham rättfärdig worden af gerningarna, så hafwer han thet han må berömma sig af; men icke för Gudi.
3. Men hwad säger Skriften? Abraham trodde Gudi; och thet wardt honom räknadt til rättfärdighet.
4. Men honom, som håller sig wid gerningarna, warder lönen icke räknad af nåd, utan af plikt.
5. Men honom, som icke håller sig wid gerningarna, utan tror på honom, som then ogudaktige gör rättfärdig, hans tro warder honom räknad til rättfärdighet;
6. Såsom ock David säger: At saligheten är then menniskans, hwilken Gud tilräknar rättfärdigheten, utan gerningar:
7. Salige äro the, som theras orättfärdigheter äro förlåtna, och theras synder äro öfwerskylda:
8. Salig är then man, som Gud ingen synd tilräknar.
9. Mån nu thenna saligheten allenast wara kommen öfwer omskärelsen, eller ock öfwer förhuden? Wi säge ju, at Abraham wardt tron räknad til rättfärdighet.
10. Huru blef hon tå honom tilräknad? När han war i omskärelsen, eller när han war i förhuden? Icke i omskärelsen, utan i förhuden.
11. Men han tog omskärelsens tekn för et insegel til trons rättfärdighet, hwilken han hade i förhuden, at han skulle wara allas theras fader, som i förhuden trodde; at sådant skulle ock räknas them för rättfärdighet:
12. Thesslikes ock omskärelsens fader, icke them allenast, som äro af omskärelsen, utan ock them, som wandra i trons fotspår, som war i wår faders Abrahams förhud.
13. Ty thet löftet, at han skulle warda werldens arfwinge, är icke skedt Abraham och hans säd igenom lagen, utan igenom trons rättfärdighet.
14. Ty om the som lyda til lagen, äro arfwingar, så är tron onyttig worden, och löftet är blifwit om intet.
15. Ty lagen kommer wrede åstad; ty ther ingen lag är, ther är icke heller öfwerträdelse.
16. Therföre måste thet wara af tron, at thet skal wara af nåd, och löftet fast blifwa åt all säden; icke honom allenast, som är af lagen, utan ock honom, som är af Abrahams tro, hwilken är allas wår fader;
17. Såsom skrifwit är: Jag hafwer satt tig til en fader öfwer många hedningar för Gudi, then tu trott hafwer, hwilken the döda gör lefwande, och kallar the ting som icke äro, lika som the woro.

18. Och han trodde på thet hopp, ther
intet hopp war, at han skulle warda
många hedningars fader, som sagdt
war til honom: Så skal tin säd wara.
19. Och han wardt icke swag i tron,
och aktade icke sin halfdöda kropp; ty
han war nära hundrade år gammal;
ej heller Saras halfdöda qwed;
20. Ty han twiflade icke på Guds
löfte med otro; utan wardt stark i tron,
gifwande Gudi äran;
21. Och war fullwiß ther på, at then
som lofwade, han war ock mägtig thet
at hålla.
22. Therföre wardt thet ock räknadt
honom til rättfärdighet.
23. Så är thetta icke allenast skrifwit för
hans skul, at honom tilräknadt wardt;
24. Utan ock för wår skul, som thet
ocksä tilräknadt warder, när wi tro på
honom, som wår HERra JEsum upwäckte
ifrå the döda;
25. Hwilken för wåra synders skul
är utgifwen, och för wår rättfärdighets
skul upwäckt.

5. Capitel.

Medan wi nu rättfärdige wordne äre
af tron, hafwe wi frid med Gud, genom
wår HERra JEsum Christum;
2. Genom hwilken wi hafwe ock en
tilgång i tron til thenna nåd, som wi
uti stå, och berömme oß af hoppet, som
wi hafwe til then härlighet, som Gud
gifwa skal:
3. Och icke thet allenast; utan wi berömme
oß ock i bedröfwelsen, wetande,
at bedröfwelse gör tålamod;
4. Och tålamod gör förfarenhet; förfarenhet
gör hopp;
5. Men hoppet låter icke komma på
skam; ty Guds kärlek är utgjuten i
wårt hjerta genom then Heliga Anda,
som oß gifwen är.
6. Ty ock Christus, then stund wi ännu
swage woro efter tiden, hafwer lidit
döden för oß syndare.
7. Nu wil näppeligen någon dö för
thet som rätt är: för thet som godt är,
torde til äfwentyrs någon dö.
8. Therföre beprisar Gud sin kärlek
til oß, at Christus är död för oß, när
wi ännu woro syndare.
9. Så warde wi ju mycket mer behållne
genom honom för wreden, efter
wi äre rättfärdige gjorde i hans blod.
10. Ty efter wi wordo förlikte med
Gudi, genom hans Sons död, then
stund wi ännu woro owänner; mycket
mer, efter wi äre förlikte, blifwe wi
nu behållne genom hans lif.
11. Icke allenast thet; utan wi berömme
oß ock af Gudi, genom wår
HERra JEsum Christum, genom hwilken
wi nu förlikningen fått hafwe.
12. Therföre, såsom igenom en menniska
är synden kommen i werlden, och
för syndens skul döden, och är så döden
kommen öfwer alla menniskor, efter
the alle syndat hafwa.
13. Ty synden war wäl i werlden
alt in til lagen; men ther ingen lag
är, ther aktas icke synden.
14. Utan döden war wäldig, alt ifrån
Adam in til Mosen, öfwer them ock
som icke hade syndat i sådan öfwerträdelse,
som Adam, hwilken är hans liknelse,
som tilkommande war.
15. Men thet hafwer sig icke så med
gåfwan, som med synden; ty om igenom
ens (menniskas) synd äro många
döde; så är mycket mer Guds nåd och
gåfwa många rikeligen wederfaren, genom
JEsum Christum, som then ena
menniskan war i nåden.
16. Och är icke gåfwan allenast öfwer
en synd, såsom förderfwet är kommit
för then ena syndarens ena synd: ty
domen är kommen af en synd til fördömelse;
men gåfwan af många synder
til rättfärdighet.
17. Ty om döden hafwer för ens
synds skul wäldig warit igenom en;
mycket mer skola the, som undfå nådens
och gåfwans fullhet til rättfärdighet,
wara wäldige i lifwet genom en,
JEsum Christum.
18. Ty såsom för ens synds skul är
fördömelse kommen öfwer alla menniskor;
så kommer ock igenom ens rättfärdighet
lifsens rättfärdighet öfwer alla
menniskor.

19. Ty såsom för en menniskas olydnad äro många wordne syndare; så warda ock för ens lydnads skul många rättfärdige.
20. Men lagen är också här med inkommen, at synden skulle öfwerflöda; men ther synden öfwerflödade, ther öfwerflödade tå nåden mycket mer;
21. På thet, at såsom synden hafwer wäldig warit til döden, så skulle ock nåden wäldig wara, genom rättfärdigheten, til ewinnerligt lif, genom JEsum Christum.

6. Capitel.

Hwad wilje wi tå säga? Skole wi blifwa i synden, på thet nåden skal öfwerflöda?
2. Bort thet: wi som äre döde ifrå synden, huru skulle wi ännu lefwa i henne?
3. Weten I icke, at alle wi som äre döpte til Christum JEsum, wi äre döpte til hans död?
4. Så äre wi ju begrafne med honom, genom dopet, i döden, at såsom Christus är upwäckt ifrå the döda, genom Fadrens härlighet, så skole ock wi wandra i et nytt lefwerne.
5. Ty om wi samt med honom inplantade warde til en lika död, så warde wi ock upståndelsen like;
6. Wetande, at wår gamla menniska är korsfäst med honom, på thet at syndakroppen skal warda om intet, at wi icke här efter skole tjena synden.
7. Ty then som död är, han är rättfärdigad ifrå synden.
8. Äre wi nu döde med Christo, så tro wi, at wi ock skole lefwa med honom;
9. Wetande, at Christus, som ifrå the döda upwäckt är, dör icke mer; döden får icke mer magt öfwer honom.
10. Ty thet han blef död, blef han synden död en gång; men thet han lefwer, lefwer han Gudi.
11. Så håller ock I eder therföre, at I ären döde synden, och lefwen Gudi, genom Christum JEsum, wår HErra.
12. Så låter nu icke synden wäldig wara i eder dödeliga lekamen, så at I henne efterföljen uti hennes lustar.
13. Och gifwer icke synden edra lemmar til orättfärdighetens wapen; utan gifwer eder sjelfwa Gudi, lika som the ther döde hafwa warit, och nu lefwa, och edra lemmar Gudi, til rättfärdighetens wapen.
14. Ty synden skal icke warda wäldig öfwer eder; efter I ären icke under lagen, utan under nåden.
15. Huru, tå? Skole wi synda, emedan wi äre icke under lagen, utan under nåden? Bort thet.
16. Weten I icke, at hwem I gifwen eder för tjenare til at lyda, hans tjenare ären I, som I lydige ären, ehwad thet är mer synden til döden, eller lydnaden til rättfärdigheten?
17. Men låfwad ware Gud, at I hafwen warit syndens tjenare, och ären dock af hjertat lydige wordne uti then lärdoms eftersyn, som I ären gifne til.
18. Men nu, emedan I ären friade ifrå synden, ären I rättfärdighetens tjenare wordne.
19. Jag talar härom efter menniskors sätt, för eder köttsliga skröplighets skul: lika som I hafwen edra lemmar gifwit orenligheten och orättfärdigheten til tjenst, ifrå then ena orättfärdigheten til then andra; så gifwer ock nu edra lemmar rättfärdigheten til tjenst, at the måga warda helige.
20. Ty tå I woren syndens tjenare, tå woren I frie ifrå rättfärdigheten.
21. Hwad gagn haden I tå af thet, ther I nu blygens wid? ty til sådant är döden ändalykten.
22. Men nu, emedan I ären frie wordne ifrå synden, och wordne Guds tjenare, hafwen I eder frukt, at I helige warden, och til ändalykt ewinnerligt lif.
23. Ty syndens lön är döden; men Guds gåfwa är thet ewiga lifwet, genom Christum JEsum, wår HErra.

7. Capitel.

Weten I icke, käre bröder, (ty jag talar med them som lagen weta,) at la-

gen regerar öfwer menniskan, så länge
hon lefwer?
2. Ty en qwinna, som i mans wåld
är, så länge mannen lefwer, är hon
bunden til lagen; men om mannen dör,
så blifwer hon lös ifrå mannens lag.
3. Men om hon är med en annan
man, medan hennes man lefwer, tå
warder hon kallad en horkona; men
dör mannen, så är hon fri ifrå lagen,
at hon icke warder en horkona, om hon
är när en annan man.
4. Så ären ock I, mine bröder, döda-
de ifrå lagen, genom Christi lekamen,
at I skolen wara när en annan, nemli-
gen, när honom, som är upstånden ifrå
the döda, på thet wi skulle göra Gudi
frukt.
5. Ty tå wi woro köttslige, tå woro
the syndiga begärelser, som lagen up-
wäckte, mägtige i wåra lemmar at
göra döden frukt.
6. Men nu äre wi friade ifrå lagen,
döde ifrå honom, som oß höll fångna;
så at wi skole tjena uti et nytt wäsende,
efter andan, och icke uti thet gamla wä-
sendet, efter bokstafwen.
7. Hwad wilje wi tå säga? Är lagen
synd? Bort thet: men synden kände
jag icke, utan af lagen; ty jag hade
icke wetat af begärelsen, hade icke lagen
sagt: Tu skal icke begära.
8. Tå tog synden tilfälle af budordet,
och upwäckte i mig all begärelse; ty
utan lagen war synden död.
9. Och jag lefde fordom utan lag;
men när budordet kom, fick synden lif
igen,
10. Och jag wardt död: så fans tå,
at budordet, som mig war gifwit til
lifs, thet war mig til döds.
11. Ty synden tog tilfälle af budor-
det, och beswek mig, och drap mig ther
med.
12. Så är wäl lagen helig, och budor-
det heligt och rättfärdigt och godt.
13. Är tå thet som godt är wordet
mig til döds? Bort thet; men synden,
på thet hon skulle synas wara synd,
hafwer med thet godt är werkat döden
i mig, på thet synden skulle warda öf-
wermåttan syndig genom budordet.
14. Ty wi wete, at lagen är ande-
lig; men jag är köttslig, såld under
synden.
15. Ty jag wet icke hwad jag gör;
ty jag gör icke hwad jag wil; utan
thet jag hatar, thet gör jag.
16. Om jag nu gör thet jag icke wil,
så samtycker jag, at lagen är god.
17. Så gör icke nu jag thet, utan syn-
den som bor i mig.
18. Ty jag wet, at i mig, thet är i
mitt kött, bor icke godt: wiljan haf-
wer jag; men at göra godt, thet fin-
ner jag icke.
19. Ty thet goda, som jag wil, thet
gör jag intet; utan thet onda, som jag
icke wil, thet gör jag.
20. Om jag nu gör thet jag icke wil,
så gör icke nu jag thet, utan synden som
bor i mig.
21. Så finner jag nu mig en lag,
jag som wil göra thet godt är, at thet
onda låder wid mig.
22. Ty jag hafwer lust til Guds lag,
efter then inwärtes menniskan;
23. Men jag ser en annan lag i mina
lemmar, som strider emot then lag, som
i min håg är, och griper mig fången uti
syndens lag, som är i mina lemmar.
24. Jag arma menniska, ho skal lösa
mig ifrå thenna dödsens kropp?
25. Gudi tackar jag, genom JEsum
Christum, wår HERra. Så tjenar
jag nu Guds lag med hågen; men
med köttet tjenar jag syndens lag.

8. Capitel.

Så är nu intet fördömligt i them som
äro i Christo JEsu, the som icke wandra
efter köttet, utan efter andan.
2. Ty Andans lag, som lif gifwer i
Christo JEsu, hafwer gjort mig fri
ifrå syndens och dödens lag.
3. Ty thet som lagen icke kunde
åstadkomma, i thet han wardt för-
swagad af köttet, thet gjorde Gud
sändande sin Son i syndelig kötts
liknelse, och fördömde synden i köttet
genom synd;
4. På thet then rättfärdighet som la-

gen åskar, skulle warda fullbordad i oß,
som icke wandre efter köttet, utan efter
andan.
5. Ty the som köttslige äro, the äro
köttsligt sinnade; men the som andelige
äro, the äro andeligt sinnade.
6. Ty köttets sinne är döden; men
andans sinne är lif och frid.
7. Ty köttsligt sinne är en fiendskap
emot Gud, efter thet är icke Guds lag
underdånigt, icke kan thet heller.
8. Men the som äro köttslige, kunna
icke wara Gudi täcke.
9. Men I ären icke köttslige, utan an=
delige, om Guds Ande annars bor i
eder; ty hwilken icke hafwer Christi
Anda, han hörer icke honom til.
10. Men om Christus är i eder, så är
wäl lekamen död, för syndens skul;
men anden är lifwet, för rättfärdig=
hetens skul.
11. Om nu hans Ande, som JEsum
upwäckte ifrå the döda, bor i eder; så
skal ock then, som Christum upwäckte
ifrå the döda, göra eder dödeliga leka=
men lefwande, för sin Andas skul, som
i eder bor.
12. Så äre wi nu, käre bröder, skyl=
dige icke köttet, at wi skole lefwa efter
köttet.
13. Ty om I lefwen efter köttet, så
skolen I dö; men om I döden köttets
gerningar med Andan, så skolen I
lefwa.
14. Ty alla the som drifwas af Guds
Anda, the äro Guds barn.
15. Ty I hafwen icke fått träldomens
anda, åter til räddhåga; utan I hafwen
fått utkorade barns anda, i hwilken wi
rope: Abba käre Fader.
16. Then samme Anden witnar med
wår anda, at wi äre Guds barn.
17. Äre wi nu barn, så äre wi ock
arfwingar, nemligen, Guds arfwingar
och Christi medarfwingar; om wi an=
nars lide med honom, at wi ock med
honom komma måge til härligheten.
18. Ty jag håller thet så före, at
thenna tidens wedermöda är icke lika
mot then härlighet, som på oß uppen=
baras skal.
19. Ty kreaturens högeliga åstundan
wäntar efter at Guds barn skola up=
penbaras;
20. Efter kreaturen äro wanskligheten
underkastade mot sin wilja, men för
hans skul, som them underkastat hafwer
på en förhoppning.
21. Ty kreaturen skola ock warda fria
af förgängelighetens träldom til Guds
barns härliga frihet.
22. Ty wi wete, at hwart och et krea=
tur suckar och ängslas med oß alt här
til:
23. Och icke the allenast; utan ock wi
sjelfwe, som hafwe Andans förstling,
sucke ock wid oß sjelfwa efter barna=
skapet, och wänte wår kropps för=
loßning.
24. Ty wi äre wäl salige wordne, dock
i hoppet; men hoppet, om thet synes,
är thet icke hopp: ty huru kan man
hoppas thet man ser?
25. Om wi nu hoppas thet wi icke se,
så wänte wi thet med tålamod.
26. Sammaledes hjelper ock Anden
wår skröplighet: ty wi wete icke hwad
wi skole bedja, såsom thet bör sig;
utan sjelfwer Anden manar godt för
oß med osägelig suckan.
27. Men han som skådar hjertan, han
wet, hwad Andans sinne är; ty han
manar för helgonen, efter Guds behag.
28. Men wi wete, at them som haf=
wa Gud kär tjena all ting til thet
bästa, the som efter upsätet äro kallade.
29. Ty hwilka han hafwer föresett,
them hafwer han ock beskärt, at the
skulle wara hans Sons beläte like; på
thet han skal wara then förstfödde
ibland många bröder.
30. Men them som han hafwer be=
skärt, them hafwer han ock kallat; och
them han hafwer kallat, them hafwer
han ock gjort rättfärdiga: men them
som han hafwer gjort rättfärdiga, them
hafwer han ock gjort härliga.
31. Hwad wilje wi nu säga här til?
Är Gud för oß, ho kan wara mot
oß?
32. Hwilken ock icke hafwer skonat
sin egen Son, utan gifwit honom ut

för oß alla; huru skulle han icke ock gifwa oß all ting med honom?

33. Hwilken wil åklaga them, som Gud hafwer utkorat? Gud är then som råttfärdigar.

34. Hwilken är then som wil fördöma? Christus är then som lidit hafwer döden: ja, han är ock then som upwäckt är; then ock sitter på Guds högra hand, och manar godt för oß.

35. Ho kan skilja oß ifrå Christi kärlek? Bedröfwelse, eller ångest, eller förföljelse, eller hunger, eller nakenhet, eller farlighet, eller swärd?

36. Såsom skrifwit är: För tin skul warde wi dödade hela dagen; wi warde hållne såsom slagtefår.

37. Men i alt thetta öfwerwinne wi genom honom som oß älskat hafwer.

38. Ty jag är wiß ther på, at hwarken död, eller lif, eller Änglar, eller Förstadömen, eller wäldigheter, eller the ting som nu äro, eller the ting som tilkomma skola,

39. Eller höghet, eller djuphet, eller något annat kreatur, skal skilja oß ifrå Guds kärlek, som är i Christo JEsu wår HERra.

9. Capitel.

Jag säger sanningen i Christo, och ljuger icke, som mitt samwete bär mig ther witne til i then Heliga Anda,

2. At jag hafwer en stor sorg och idkelig pina i mitt hjerta.

3. Ty jag hafwer sjelf önskat mig bortkastad ifrå Christo, för mina bröders skul, som mig köttsligen skylde äro;

4. Hwilka äro af Israel, hwilka barnaskapet tilhörer, och härligheten och förbundet och lagen och Gudstjensten och löftena;

5. Hwilkas äro fäderne, ther Christus af född är, på köttets wägnar; hwilken är Gud öfwer all ting, låfwad ewinnerligen. Amen.

6. Thetta säger jag icke förthenskul, at Guds ord äro om intet wordne; ty the äro icke alle Israeliter, som äro af Israel:

7. Icke äro the heller alle söner, at the äro Abrahams säd; utan i Isaac skal tig kallas säden;

8. Thet är: icke äro the Guds barn, som äro barn efter köttet; utan the som äro barn efter löftet, the warda räknade för säd.

9. Ty thetta är löftes ordet: Jag skal komma i thenna tiden, och Sara skal hafwa en Son.

10. Och icke allenast thet; utan ock Rebecka wardt en gång hafwande af Isaac, wår fader.

11. Ty förr än barnen woro födde, och hade hwarken godt eller ondt gjort, (på thet Guds upsåt skulle blifwa stående, efter utkorelsen; icke för gerningarnas skul, utan af kallarens nåd)

12. Wardt thenna sagdt: Then större skal tjena then mindre;

13. Såsom skrifwit är: Jacob älskade jag; men Esau hatade jag.

14. Hwad wilje wi tå säga? Är Gud orättfärdig? Bort thet.

15. Ty han säger til Mosen: Hwilken jag är nådelig, honom är jag nådelig; och öfwer hwilken jag förbarmar mig, öfwer honom förbarmar jag mig.

16. Så står thet nu icke til någon mans wilja eller lopp, utan til Guds barmhertighet.

17. Ty Skriften säger til Pharao: Ther til hafwer jag upwäckt tig, at jag skal bewisa min magt på tig, och at mitt namn skal warda förkunnadt i alla land.

18. Så förbarmar han nu sig öfwer hwem han wil, och hwem han wil, förhårdar han.

19. Så må tu säga til mig: Hwad skyller han tå oß? Ho kan stå emot hans wilja?

20. O menniska! ho äst tu, som wil träta med Gud? Icke säger thet ting, som gjordt är, til sin mästare: Hwi hafwer tu gjort mig sådan?

21. Hafwer icke en pottomakare magt at göra af en klimp et kar til heder, och thet andra til wanheder?

22. Therföre, tå Gud wille låta se wreden, och kungöra sin magt, haf-

wer han med stor tålsamhet lidit wredens kar, som äro tilredde til fördömelse;
23. På thet han skulle kungöra sin härlighets rikedom på barmhertighetens kar, som han hafwer tilredt til härlighet;
24. Hwilka han ock kallat hafwer, nemligen oß, icke allenast af Judarna, utan ock af hedningarna;
25. Såsom han ock säger genom Oseas: Thet som icke war mitt folk, thet skal jag kalla mitt folk; och then mig icke kär war, skal jag kalla min kära.
26. Och thet skal ske, at ther som hafwer warit sagt til them: J ären icke mitt folk, ther skola the warda kallade lefwandes Guds barn.
27. Men Esaias ropar för Jsrael: Om talet på Jsraels barn än wore som sanden i hafwet, så skola dock the igenlefde warda salige.
28. Ty han skal wäl låta förderfwa them, och dock likwäl stilla thet förderfwet til rättfärdighet; ty HERren skal stilla förderfwet på jorden.
29. Och såsom Esaias sade tilförene: Hade icke HERren Zebaoth igenleft oß säd, tå hade wi warit såsom Sodom och lika som Gomorra.
30. Hwad wilje wi tå säga? Thet säge wi: Hedningarne, som icke farit hafwa efter rättfärdigheten, the hafwa fått rättfärdigheten; then rättfärdighet, menar jag, som af tron kommer.
31. Men Jsrael, som for efter rättfärdighetens lag, kom icke til rättfärdighetens lag.
32. Hwarföre? Therföre, at the icke sökte then af tron, utan såsom af lagens gerningar; ty the stötte sig på förtörnelsestenen;
33. Såsom skrifwit är: Si, jag lägger i Zion en förtörnelsesten, och en förargelseklippa; och hwar och en som tror på honom, skal icke komma på skam.

10. Capitel.

Bröder, mitt hjertas begär och bön til Gud är för Jsrael, at the måtte warda salige.
2. Ty jag bär witne med them, at the hafwa nit om Gud, dock icke wisligt.
3. Ty the förstå icke Guds rättfärdighet; utan fara efter at uprätta sin egen rättfärdighet, och äro så icke Guds rättfärdighet undergifne.
4. Ty Christus är lagens ände til rättfärdighet hwar och en som tror.
5. Moses skrifwer om then rättfärdighet, som kommer af lagen, at hwilken menniska som thet gör, hon lefwer ther uti.
6. Men then rättfärdighet som är af tron säger så: Säg icke i titt hjerta: Ho wil fara up i himmelen? thet är, at hämta Christum här ned;
7. Eller, ho wil fara ned i djupet? thet är, at hämta Christum up igen ifrå the döda.
8. Men hwad säger Skriften? Ordet är hardt när tig, nemligen, i tin mun och i titt hjerta. Thetta är thet ordet om tron, som wi predike.
9. Ty om tu bekänner med tin mun JEsum, at han är HERren, och tror i titt hjerta, at Gud hafwer upwäckt honom ifrå the döda, så warder tu salig.
10. Ty med hjertats tro warder man rättfärdig, och med munnens bekännelse warder man salig.
11. Ty skriften säger: Hwar och en som tror på honom, skal icke komma på skam.
12. Thet är ingen åtskillnad emellan Jude och Grek; ty en HERre är öfwer alla, rik öfwer alla them som åkalla honom.
13. Ty hwar och en som åkallar HERrans namn skal warda salig.
14. Men huru skola the åkalla then the hafwa icke trott på? Och huru skola the tro honom, som the hafwa intet hört af? Och huru skola the höra, utan predikare?
15. Och huru skola the predika, utan the warda sände? såsom skrifwit är: O! huru ljuflige äro theras fötter,

som frid förkunna; theras, som godt
förkunna.
16. Men the åro icke alle Evangelio
lydige; ty Esaias säger: HErre, ho
tror wår predikan?
17. Så är tron af predikan; men
predikan genom Guds ord.
18. Så säger jag nu: Hafwa the icke
hört thet? Theras ljud är ju utgån-
git i alla land, och theras ord til
werldens ändar.
19. Men jag säger: Hafwer tå Is-
rael thet icke fått weta? Moses säger
först: Jag skal upwäcka eder til nit
med thet folk, som icke är folk, och
med et galet folk skal jag reta eder.
20. Driftar ock Esaias sig til och sä-
ger: Jag är funnen af them, som
icke sökte mig, och är worden uppen-
bar them, som icke sporde efter mig.
21. Men til Israel säger han: Hela
dagen hafwer jag uträckt mina hän-
der til thet otrogna och genstörtiga
folket.

11. Capitel.

Så säger jag nu: Hafwer tå Gud
bortkastat sitt folk? Bort thet; ty jag
är ock en Israelit, af Abrahams säd,
af BenJamins slägte.
2. Gud hafwer icke bortkastat sitt folk,
som han hade föresett tilförene. Eller
weten I icke hwad Skriften säger om
Elias? huru han går fram för Gud
emot Israel, och säger:
3. HErre, the hafwa dräpit tina Pro-
pheter, och hafwa slagit ned tina al-
taren; och jag är allena igenblifwen,
och the fara efter mitt lif.
4. Men hwad säger honom Guds
swar? Jag hafwer mig igenleft sjutu-
sende män, som icke hafwa böjt sina
knän för Baal.
5. Så är thet ock i thenna tiden med
the igenlefda, efter nådens utkorelse.
6. Är thet nu af nåd, så är thet icke
af gerningar; annars wore nåd icke
nåd: är thet ock af gerningar, så är
thet nu icke nåd; annars är gerning
icke gerning.
7. Huru äret tå? Thet Israel söker,
thet får han icke; men utkorelsen får
thet; the andra äro förblindade;
8. Såsom skrifwit är: Gud hafwer
gifwit them en förbittrad anda, ögon,
at the icke se skola, och öron, at the icke
höra skola, alt här til dags:
9. Och David säger: Låt theras bord
warda en snara, och til bekajelse, och til
förargelse, och them til theras rätta lön.
10. Warde theras ögon förblindade,
at the icke se, och böj theras rygg altid.
11. Så säger jag nu: Hafwa the tå
förthenskul stött sig, at the skulle falla?
Bort thet; men af theras fall hände
hedningarna salighet, på thet at han
ther med skulle upwäcka them til nit.
12. Är nu theras fall werldens rike-
dom, och theras förminskning är hed-
ningarnas rikedom, huru mycket mer
theras fullhet?
13. Eder, hedningarna, säger jag; efter
thet jag är hedningarnas Apostel, prisar
jag mitt ämbete:
14. Om jag kunde någorledes up-
wäcka them, som mitt kött äro, til nit,
och göra några saliga af them.
15. Ty om theras bortkastelse är werl-
dens försoning, hwad blifwer tå theras
uptagelse annat än lif ifrå the döda.
16. Är förstlingen helig, så är ock
wäl hela degen helig; och om roten är
helig, så äro ock qwistarne helige.
17. Om nu några af qwistarne äro
afbrutne, och tu, som war et wildoljoträ,
blef ther inympad igen, och är worden
delaktig af oljoträets rot och fetma;
18. Så beröm tig icke mot qwistarne:
om tu berömmer tig, så bär ju icke tu
roten, utan roten bär tig.
19. Så säger tu tå. Qwistarne äro
afbrutne, på thet jag skulle inympas.
20. Sant säger tu: The äro afbrutne,
för otrons skul; men tu äst ståndande
genom tron: war icke för stolt i titt
sinne, utan war i räddhåga.
21. Ty hafwer Gud the naturliga
qwistar icke skonat, se til, at han icke
heller skonar tig.
22. Så se nu här Guds godhet och
stränghet: strängheten på them som
föllo, och godheten på tig, så framt tu

blifwer i godheten: annars warder tu ock afhuggen,
23. Och the inympas igen, om the icke blifwa i otron: ty Gud år mågtig åter inympa them.
24. Ty åst tu af et naturligt wildoljoträ afhuggen, och förutan naturen inympad uti et sannskyldigt oljoträ; huru mycket mer måga the, som naturlige qwistar åro, inympas uti sitt eget oljoträ?
25. Kåre bröder, jag wil icke fördölja eder thenna hemlighet, på thet I icke skolen högmodas wid eder sielfwa, at blindheten år Israel endels wederfaren, til thes hedningarnas fullhet inkommen år;
26. Och så warder hela Israel salig; såsom skrifwit år: Af Zion skal then komma, som fria skal, och afwånda ogudaktigheten af Jacob.
27. Och thetta år mitt Testamente med them, tå jag borttager theras synder.
28. Efter Evangelium håller jag them för owånner, för eder skul; men efter utkorelsen hafwer jag them kår, för fådernas skul.
29. Ty Guds gåfwor och kallelse åro sådane, at han kan them icke ångra.
30. Ty såsom ock I fordom icke trodden på Gud, och hafwen dock nu öfwer theras otro fått barmhertighet;
31. Så hafwa ock nu the icke welat tro på then barmhertighet som eder wederfaren år, at them måtte ock barmhertighet wederfaras.
32. Ty Gud hafwer alt beslutit under otro, på thet han skal förbarma sig öfwer alla.
33. O! hwilken djuphet af then rikedom, som år både i Guds wisdom och kunskap! Huru obegripelige åro hans domar, och oransakelige hans wågar!
34. Ty ho hafwer kånt HERrans sinne? Eller ho hafwer warit hans rådgifware?
35. Eller ho hafwer gifwit honom något tilförene, thet honom skal betaldt warda?
36. Ty af honom, och igenom honom, och i honom, åro all ting. Honom ware åra i ewighet. Amen.

12. Capitel.

Så förmanar jag nu eder, kåre bröder, wid Guds barmhertighet, at I utgifwen eder lekamen til et offer, som år lefwande, heligt och Gudi behagligt, eder skåliga Gudstjenst.
2. Och håller eder icke efter thenna werlden; utan förwandler eder med edert sinnes förnyelse, at I mågen förfara, hwad Guds gode, behagelige och fullkomlige wilje år.
3. Ty jag såger, igenom then nåd som mig gifwen år, hwar och en af eder, at ingen hålle mer af sig ån honom bör hålla; utan hålle sig så, at ther år måtta med, efter som Gud hafwer utdelat hwar och en trons mått.
4. Ty såsom wi uti en lekamen hafwe många lemmar, men *alla lemmar* hafwa icke samma åmbete;
5. Så åre wi nu många en lekamen i Christo; men inbördes åre wi hwars annars lemmar,
6. Och hafwe åtskilliga gåfwor, efter then nåd som oß gifwen år. Hafwer någon Prophetian, så ware hon ens med tron:
7. Hafwer någon et åmbete, så akte han therpå: lårer någon, så akte han på låran:
8. Förmanar någon, så akte *han på* förmaningen: gifwer någon, så gifwe uti enfaldighet: regerar någon, så regere med omsorg: gör någon barmhertighet, så göre thet med fröjd.
9. Kårleken ware utan skrymtan: hater thet onda, blifwande wid thet godt år.
10. Warer hwar med annan wånlige uti broderlig kårlek: then ene förekomme then andre med inbördes heder.
11. Warer icke tröge uti thet I hafwen för hånder: warer brinnande i andan: skicker eder efter tiden.
12. Warer glade i hoppet, tålige i bedröfwelse: håller på bedja.
13. Deler edert til the heligas nödtorft: herbergerer gerna.

14. Taler wål om them som gå efter edert argesta: taler wål, och önsker them icke ondt.
15. Glådjens med them som glade åro, och gråter med them som gråta;
16. Ens til sinnes med hwar annan: håller icke mycket af eder sjelfwa; utan håller eder lika med them som ringa åro: håller eder icke sjelfwa för kloka.
17. Görer ingen ondt för ondt: winlägger eder om thet som årligt år in för hwar man.
18. Om möjeligt år, så mycket som til eder står, så hafwer frid med alla menniskor.
19. Håmnens eder icke sjelfwe, kåre wånner; utan låter (Guds) wrede hafwa rum; ty thet år skrifwit: Min år håmnden; jag skal wedergållat, såger HERren.
20. Om nu tin owån hungrar, så gif honom mat; törstar han, så gif honom dricka: når tu thet gör, så församlar tu glödande kol på hans hufwud.
21. Låt tig icke öfwerwunnen warda af thet onda; utan öfwerwinn thet onda med thet goda.

13. Capitel.

Hwar och en ware Öfwerheten, som wåldet hafwer, underdånig; ty ingen Öfwerhet år, utan af Gudi: then Öfwerhet som år, hon år skickad af Gudi.
2. Therföre, ho sig såtter emot Öfwerheten, han såtter sig emot Guds skickelse; men the som såtta sig ther emot, the skola få en dom öfwer sig.
3. Ty the som wåldet hafwa, åro icke them til råddhåga, som wål göra, utan them, som illa göra. Wil tu icke frukta för Öfwerheten, så gör thet godt år; så får tu pris af honom:
4. Ty han år Guds tjenare, tig til godo. Men gör tu thet ondt år, så må tu rådas; ty han bår icke swårdet förgåfwes; utan han år Guds tjenare, en håmnare, honom til straff, som illa gör.
5. Förthenskul måste man wara underdånig, icke allenast för straffets skul, utan ock för samwetets skul.
6. Therföre måsten I ock gifwa skatt; ty the åro Guds tjenare, som sådant skola sköta.
7. Så gifwer nu hwar och en thet I pliktige åren: then skatt, som skatt bör; then tull, som tull bör; then rådsla, som rådsla tilhörer; then heder, som heder tilhörer.
8. Warer ingen något skyldige, utan at I ålskens inbördes; ty then som ålskar then andra, han hafwer fullbordat lagen.
9. Ty thet som sagdt år: Tu skal icke göra hor: tu skal icke dråpa: tu skal icke stjåla: tu skal icke båra falskt witne: tu skal icke begåra, och annat sådant bud; thet beslutes i thetta ordet: Tu skal ålska tin nåsta som tig sjelf.
10. Kårleken gör sin nåsta intet ondt. Så år nu kårleken lagens fullbordan.
11. Och emedan wi sådant wete, nemligen tiden, at nu år stunden til at upstå af sömnen, efter wår salighet år nu nårmare, ån tå wi troddet;
12. Natten år framfaren, och dagen år kommen: therföre låter oß bortkasta mörksens gerningar, och iklåda oß ljusens wapen.
13. Låter oß årligen wandra, såsom om dagen; icke i fråßeri och dryckenskap, icke i kamrar och okyskhet, icke i kif och nit;
14. Utan iklåder eder HERran JEsum Christum; och fodrer köttet, dock icke til kåttja.

14. Capitel.

Then swage i tron tager up, och bekymrer icke samwetet.
2. Then ene tror, at han må allahanda åta; men then som swag år, han åter kål.
3. Then ther åter, han förakte icke honom som icke åter, och then som icke åter, han döme icke honom som åter; ty Gud hafwer honom uptagit.
4. Ho åst tu, som dömer en annans tjenare? Sin egen herre står han, eller faller: men han kan wål warda stångdande; ty Gud år wål mågtig til at göra honom ståndande.

5. Then ene gör åtskilnad emellan dag och dag; then andre håller alla dagar lika: hwar och en ware wiß i sitt sinne.

6. Hwilken som aktar någon dag, thet gör han HErranom, och hwilken icke aktar någon dag, han gör thet ock HErranom. Hwilken som äter, han äter HErranom; ty han tackar Gudi. Then ther icke äter, han äter icke HErranom, och tackar Gudi.

7. Ty ingen af oß lefwer sig sjelfwom, och ingen dör sig sjelfwom.

8. Lefwe wi, så lefwe wi HErranom; dö wi, så dö wi HErranom; ehwad wi nu lefwe eller dö, så höre wi HErranom til.

9. Ty Christus är ther på både död och upstånden, och åter lefwande worden, at han skal wara HErre, både öfwer lefwande och döda.

10. Men tu, hwi dömer tu tin broder? Eller tu andre, hwi föraktar tu tin broder? Ty wi måste alle stå framför Christi domstol;

11. Såsom skrifwit står: Så sant som jag lefwer, säger HERren, mig skola alla knän böjas, och alla tungor skola bekänna Gud.

12. Så måste nu hwar och en af oß göra Gudi räkenskap för sig sjelf.

13. Therföre låt oß nu icke mera döma hwarannan; utan dömer hellre så, at ingen förtörnar sin broder, eller förargar.

14. Jag wet wäl, och är thes wiß i HErranom JEsu, at ingen ting är af sig sjelft menligt; utan then som håller thet för menligt, honom är thet menligt.

15. Dock, om tin broder warder bedröfwad öfwer tin mat, så wandrar tu allaredan icke efter kärleken. Förderfwa icke med tin mat then, som Christus hafwer lidit döden före.

16. Therföre flyr thet så, at edert goda icke warder undergifwit menniskors förtal.

17. Ty Guds rike är icke mat eller dryck, utan rättfärdighet och frid och fröjd i then Heliga Anda.

18. Then ther uti tjenar Christo, han är Gudi täck, och menniskor bepröfwad.

19. Så låt oß nu fara efter thet som til frid tjenar, och thet som tjenar til förbättring inbördes.

20. Förderfwa icke, för mats skul, Guds werk. Alla ting äro wäl rena; men honom är thet icke godt, som äter med sitt samwetes förkränkelse.

21. Godt är tig, at tu äter intet kött, eller dricker intet win, ej heller något, ther tin broder stöter sig på, eller förargas, eller förswagas.

22. Hafwer tu tron, så haf henne när tig sjelf för Gudi. Salig är then, som sig intet samwete gör om thet han bepröfwar.

23. Men then som twifwelaktig är, äter han, så är han fördömd; ty han äter icke af tron: ty alt thet icke går af tron, thet är synd.

15. Capitel.

Skole ock wi, som starke äre, draga theras skröplighet, som swage äro, och icke täckas oß sjelfwa.

2. Så skicke sig hwar och en af oß, at han måtte täckas sin nästa til godo, til förbättring.

3. Ty ock Christus täcktes icke sig sjelf; utan såsom skrifwit står: Theras försmädelser, som tig försmäda, hafwa fallit öfwer mig.

4. Ty hwad som helst föreskrifwit är, thet är skrifwit oß til lärdom, at wi genom tålamod och Skriftens tröst skole hafwa en förhoppning.

5. Men Gud, som tålamod och tröften gifwer, gifwe eder, at I ären inbördes ens til sinnes efter Christum JEsum;

6. At I med en håg och med en mun mågen prisa Gud och wår HErras JEsu Christi Fader.

7. Therföre uptager hwar then andra, såsom ock Christus hafwer uptagit oß, til Guds ära.

8. Men jag säger, at JEsus Christus war omskärelsens tjenare, för Guds sannings skul, til at fast göra the löften, som til fäderna skedde:

9. Men at hedningarne skola åra
Gud, för barmhertighetens skul, såsom
skrifwit år: Förthenskul skal jag pri-
sa tig ibland hedningarna, och sjun-
ga titt namn.
10. Och åter säger han: Glädjens,
I hedningar, med hans folk:
11. Och äntå sedan: Låfwer HERran,
alle hedningar, och priser honom
alt folk:
12. Och åter säger Esaias: Thet skal
wara Jeße rot, och then som upstå
skal, at råda öfwer hedningarna: på
honom skola hedningarne hoppas.
13. Men Gud, som hoppet gifwer,
upfylle eder med all fröjd och frid i
tron, at I hafwen et fullkomligt hopp
genom then Heliga Andas kraft.
14. Mine bröder, jag wet wäl sielf
af eder, at I ären fulle af godhet, up-
fyllde med all kunskap, förmående för-
mana hwar then andra.
15. Dock likwäl, bröder, hafwer jag
skrifwit eder endels drifteligen til, at
kommat eder til sinnes, för then nåds
skul, som mig gifwen är af Gudi,
16. At jag skal wara JEsu Christi
tjenare ibland hedningarna, offrande
Guds Evangelium, at hedningarne
skola warda et offer, Gudi anamme-
ligt, helgadt genom then Heliga Anda.
17. Therföre hafwer jag, ther jag må
berömma mig af, igenom Christum
JEsum, i thet Gudi tilhörer.
18. Ty jag driftar icke något tala,
thet icke Christus werkade igenom mig,
til at göra hedningarna lydaktiga, ge-
nom ord och gerningar,
19. Genom tekns och unders kraft, och
genom Guds Andas kraft; så at ifrå
Jerusalem, och the land ther omkring
ligga, alt in til Illyricum, hafwer jag
upfyllt med Christi Evangelium;
20. Och beflitat mig at predika Evan-
gelium, ther Christus icke ens hade
warit nämnd, på thet jag icke skulle
bygga på en annans grund;
21. Utan, såsom skrifwit står: Them
som intet hafwer kungjordt warit
om honom, the skola thet se; och the
som af honom intet hört hafwa, the
skola thet förstå.
22. Thet är ock saken, hwarföre jag
ofta hafwer warit förhindrad at kom-
ma til eder.
23. Nu, efter jag icke mer rum hafwer
i theßa landen, och hafwer dock i mån-
ga år åstundat komma til eder,
24. Tå jag reser uti Hispanien, wil
jag komma til eder; ty jag hoppas, at
tå jag reser ther igenom, skal jag få se
eder, och sedan warda af eder hulpen
tit at komma; dock at jag ju först
någon lust hafwer haft af eder um-
gängelse.
25. Men nu far jag hädan til Jeru-
salem, til at göra the heliga tjenst.
26. Ty the som bo uti Macedonien
och Achajen hafwa beleſwat göra någon
undsättning åt the fattiga heliga, som
äro i Jerusalem.
27. Ty the hafwa så beleſwat, och äro
them ock pliktige; förthenskul at efter
the hafwa delat med hedningarna sina
andeliga ting, är tilbörligt, at the äro
them til tjenst med theras lekamliga ting.
28. Tå jag nu beställt hafwer, och för-
seglat them thenna frukt, wil jag kom-
ma tilbaka igen, och genom eder stad
fara til Hispanien.
29. Men jag wet, när jag kommer til
eder, warder jag kommande med Chri-
sti Evangelii fullkomliga wälsignelse.
30. Men, käre bröder, jag förmanar
eder, genom wår HERra JEsum Chri-
stum och igenom Andans kärlek, at I
mig uti mitt arbete hjelpen med edra
böner för mig til Gud;
31. At jag må frälst warda ifrå the
otrogna i Judeen, och at min tjenst,
som jag gör i Jerusalem, må anam-
melig warda för the heliga;
32. At jag må med glädje komma til
eder, genom Guds wilja, och weder-
qwicka mig med eder.
33. Men fridens Gud ware med eder
alla! Amen.

16. Capitel.

Jag befaller eder wår syster Phebe,
hwilken är i församlingens tjenst i
Kenchrea;

2. At I henne undfån i HErranom, såsom helgon höfwes, och görer henne biständ i alla ärenden, ther hon eder behöfwer; ty hon hafwer många, och jemwäl mig sielf, warit til godo.

3. Helser Priscilla och Aqvila, mina hjelpare i Christo JEsu,

4. Hwilka för mitt lif hafwa wågat sin hals: them tackar icke allenast jag, utan ock alla hedningars församlingar.

5. Helser ock församlingen i theras hus. Helser Epenetus, min älskelige, hwilken war then första frukt i Achajen i Christo.

6. Helser Maria, then ther mycket arbete för oß haft hafwer.

7. Helser Andronicus och Junia, mina fränder och medfångar, the ther märkelige äro ibland Apostlarna, the ther ock för mig woro i Christo.

8. Helser Amplia, min älskeliga i HErranom.

9. Helser Urbanus, wår hjelpare i Christo, och Stachis, min älskeliga.

10. Helser Apellen, then ther bepröfwad är i Christo. Helser them som äro af Aristobuli hus.

11. Helser Herodion, min frände. Helser them som äro af Narcißi hus, i HErranom.

12. Helser Tryphena och Tryphosa, the ther arbeta i HErranom. Helser Presiden, min älskelige, som mycket arbetat hafwer i HErranom.

13. Helser Rufum, then utkorade i HErranom, och hans moder, och min.

14. Helser Asyncritum, Phlegontem, Herman, Patroban, Hermen, och the bröder som med them äro.

15. Helser Philologum och Julian, Nereum och hans syster och Olympam och alla helgon när them.

16. Helser eder inbördes med en helig kyß. Eder helsa Christi församlingar.

17. Käre bröder, jag förmanar eder, at I hafwen upseende på them, som twist och förargelse åstadkomma emot then lärdom som I hafwen lärt; och wiker ifrå them.

18. Ty sådane tjena icke HErranom JEsu Christo, utan sin buk, och igenom söta ord och smekande tal förföra theras hjertan, som menlöse äro.

19. Ty eder lydaktighet är utkommen til hwar man. Therföre fröjdar jag mig öfwer eder; men jag wil, at I ären wise på thet goda, och enfaldige på thet onda.

20. Men fridens Gud förtråde Satan under edra fötter snarligen. Wår HErras JEsu Christi nåd ware med eder! Amen.

21. Eder helsar Timotheus, min medhjelpare, och Lucius och Jason och Sosipater, mine fränder.

22. Jag Tertius helsar eder, som brefwet skrifwit hafwer, i HErranom.

23. Eder helsar Gajus, min och hela församlingens wärd. Eder helsar Erastus, stadens Räntmästare, och brodren Qvartus.

24. Wår HErras JEsu Christi nåd ware med eder alla! Amen.

25. Men honom, som magt hafwer at stadfästa eder, efter mitt Evangelium och predikan om JEsu Christo, efter hemlighetens uppenbarelse, then af ewig tid här til hafwer förtegad warit,

26. Men nu uppenbarad och kungjord igenom Propheternas skrifter, af ewiga Guds befallning, på thet tron skal få lydaktighet ibland alla hedningar,

27. Gudi, som är allena wis, ware pris och ära genom JEsum Christum i ewighet! Amen.

Til the Romare:

Sänd ifrå Corintho, med Phebe, som i församlingens tienst war i Kenchrea.

Pauli Första Epistel til the Corinthier.

1. Capitel.

Paulus, kallad til JEsu Christi
Apostel, genom Guds wilja, och bro=
dren Sosthenes,
2. Guds församling, som är i Corin=
tho, the helgade genom Christum JE=
sum, kallade helige, samt med alla
them, som åkalla wår HERras JEsu
Christi namn, uti hwart och et rum,
theras och wårt:
3. Nåd ware eder, och frid af Gud
wår Fader och HERranom JEsu
Christo.
4. Jag tackar min Gud altid för eder
skul, för then Guds nåd, som eder gif=
wen är genom Christum JEsum,
5. At J uti alla stycken rike wordne
ären genom honom i all ord och all
kunskap;
6. Såsom predikan om Christo i eder
kraftig worden är;
7. Så at eder icke fattas någon gåfwa,
och wänten wår HERras JEsu Christi
uppenbarelse,
8. Hwilken eder ock stadfästar in til
ändan, at J ostraffelige ären på wår
HERras JEsu Christi dag.
9. Ty Gud är trofast, genom hwilken
J kallade ären til hans Sons JEsu
Christi, wår HERras, delaktighet.
10. Men, käre bröder, jag förmanar
eder, wid wår HERras JEsu Christi
namn, at J talen alle et, och at ibland
eder ingen twedrägt är; utan at J
ären fullbordade uti et sinne och en
mening.
11. Ty mig är förekommit, mine brö=
der, om eder, med them som tjena Chloe,
at ibland eder äro trätor.
12. Men jag säger, som hwar och en
af eder säger: Jag är Paulisk, jag är
Apollisk, jag är Cephisk, och jag är
Christisk.
13. Män Christus wara söndrad?
Män Paulus wara korsfäst för eder?
Eller ären J döpte i Pauli namn?
14. Jag tackar Gud, at jag ingen af
eder döpt hafwer, utan Crispum och
Gajum;
15. At ingen kan säga, at jag hafwer
i mitt namn döpt.
16. Theslikes döpte jag Stephane
husfolk: sedan wet jag icke om jag nå=
gon annan döpt hafwer.
17. Ty Christus hafwer icke sändt
mig til at döpa, utan til at förkunna
Evangelium; icke med klokt tal, på thet
Christi kors icke skulle om intet warda.
18. Ty thet tal om korset är en galen=
skap them, som förtappas; men oß, som
salige warde, är thet en Guds kraft;
19. Ty skrifwit är: Jag skal om in=
tet göra the wisas wisdom, och the
förståndigas förstånd skal jag förkasta.
20. Hwar äro the kloke? Hwar äro
the Skriftlärde? Hwar äro thenna
werldens wise? Hafwer icke Gud
thenna werldens wishet gjort til ga=
lenskap?
21. Ty efter werlden icke kunde ge=
nom sin wisdom känna Gud i hans
wisdom, så täcktes Gudi med dåraktig
predikan frälsa them som tro;
22. Efter thet Judarne begära tekn,
och Grekerne söka efter wishet.
23. Men wi predike then korsfäste
Christum, Judarna en förargelse, och
Grekerna en galenskap.
24. Men the samma Judar och Gre=
ker, som kallade äro, predike wi Chri=
stum, Guds kraft och Guds wisdom.
25. Ty Guds galenskap är wisare än
menniskor, och Guds swaghet är star=
kare än menniskor.
26. Käre bröder, ser på eder kallelse:
icke många köttslige wise, icke många
mägtiga, icke många ädlingar äro
kallade.
27. Men thet som galet war för werl=
den, hafwer Gud utwalt, på thet han
skulle göra the wisa til skam; och thet
swagt war för werlden, hafwer Gud
utwalt, på thet han skulle göra thet til
skam som starkt är:
28. Och thet som war oädelt och för=

aktadt för werlden, hafwer Gud utwalt, och thet intet är, på thet han skulle göra thet til intet, som något är;
29. På thet intet kött skal kunna berömma sig för honom:
30. Af hwilken I ock ären i Christo JEsu, then oß af Gudi är gjord til wisdom och til rättfärdighet och til helgelse och til förloßning;
31. På thet, som skrifwit står, then som berömmer sig, han berömme sig i HERranom.

2. Capitel.

Och jag, käre bröder, tå jag kom til eder, kom jag icke med höga ord, eller hög wisdom, at förkunna eder Guds witnesbörd.
2. Ty jag höll mig icke therföre, at jag något wißte ibland eder, utan JEsum Christum, och honom korsfäst.
3. Och jag war med eder i swaghet, och med räddhåga, och med mycket bäfwande.
4. Och mitt tal och min predikan war icke i konstiga ord, efter menniskors wisdom, utan uti andans och kraftens bewisning;
5. At eder tro icke skal stå på menniskors wisdom, utan på Guds kraft.
6. Men thet wi tale om, är wisdom när the fullkomliga; dock icke thenna werldens, eller thenna werldens Öfwerstars wisdom, hwilka förgås.
7. Men wi tale om then hemliga fördolda Guds wisdom, then Gud för werldens begynnelse förskickat hafwer til wår härlighet,
8. Hwilken ingen af thenna werldens Förstar känt hafwer; ty om the then känt hade, så hade the aldrig korsfäst härlighetens HERre.
9. Utan såsom skrifwit är: Thet intet öga sett hafwer, och intet öra hört, och uti ingen menniskas hjerta stigit är, thet hafwer Gud beredt them, som honom älska.
10. Men oß hafwer Gud thet uppenbarat genom sin Anda; ty Anden utransakar all ting, ja, ock Guds djuphet.
11. Ty hwilken menniska wet hwad i menniskan är, utan menniskans ande, som är i henne? Så wet ock ingen hwad i Gudi är, utan Guds Ande.
12. Men wi hafwe icke fått thenna werldens anda, utan then Anda, som är af Gudi, at wi weta kunne, hwad oß af Gudi gifwit är:
13. Hwilket wi ock tale, icke med sådana ord som menisklig wisdom lärer, utan med sådana ord, som then Helige Ande lärer, och döme andeliga saker andeligen.
14. Men then naturliga menniskan förnimmer intet af thet Guds Anda tilhörer; ty thet är henne en galenskap, och hon kan icke begripat; ty thet måste andeligen dömas.
15. Men then andelige dömer all ting, och warder af ingen dömd.
16. Ty ho hafwer känt HERrans sinne? Eller ho wil underwisa honom? Men wi hafwe Christi sinne.

3. Capitel.

Och jag, käre bröder, kunde icke tala med eder, såsom med andeliga, utan såsom med köttsliga, såsom med barn i Christo.
2. Mjölk hafwer jag gifwit eder dricka, och icke mat; ty I förmådden thet icke, ej heller ännu förmån,
3. Förthenskul I ären ännu köttslige; ty medan ibland eder är nit och kif och twedrägt, ären I icke tå köttslige, och wandren efter menniskosätt?
4. Ty tå en säger: Jag är Paulisk; och then andre säger: Jag är Apollisk; ären I icke tå köttslige?
5. Ho är nu Paulus, ho är Apollos, annat än tjenare, genom hwilka I hafwen anammat tron, och dock som HERren hafwer hwar och en gifwit?
6. Jag hafwer plantat, Apollos hafwer watnat; men Gud hafwer gifwit wäxten.
7. Så är nu han intet, som plantar, icke heller han, som watnar, utan Gud, som wäxten gifwer.
8. Men then som plantar, och then som watnar, then ene är som then andre; men hwar och en skal få sin lön efter sitt arbete.

9. Ty wi åre Guds medhjelpare; I åren Guds åkerwerk, Guds byggning.
10. Jag, af Guds nåd, som mig gifwen år, hafwer lagt grundwalen, såsom en wis byggmåstare: en annan bygger ther uppå; men hwar och en se til, huru han bygger ther uppå.
11. Ty en annan grund kan ingen lågga, ån then som lagd år, hwilken år JEsus Christus.
12. Hwar nu någon bygger på thenna grund guld, silfwer, ådla stenar, trå, hö, strå;
13. Så warder hwars och ens werk uppenbart; ty dagen skal görat klart, hwilken i elden uppenbar warder: och hurudant hwars och ens werk år, thet skal elden bepröfwa.
14. Warder någons werk blifwande, som han ther uppå byggt hafwer, så får han lön.
15. Men warder någons werk förbrändt, så warder han straffad; men han sjelf warder salig; dock såsom genom eld.
16. Weten I icke, at I åren Guds tempel, och at Guds Ande bor i eder?
17. Hwilken Guds tempel förderfwar, honom skal Gud förderfwa; ty Guds tempel år heligt, hwilket I åren.
18. Ingen bedrage sig sjelf. Hwilken ibland eder låter sig tycka, at han år wis, han warde galen i thenna werlden, at han må warda wis.
19. Ty thenna werldens wishet år galenskap för Gudi; efter som skrifwit år: Han griper the wisa uti theras klokhet;
20. Och åter: HERren wet the wisas tankar, at the åro fåfångelige.
21. Så berömme sig ingen af menniskor: alt år thet edert;
22. Ware sig Paulus, eller Apollos; ware sig Cephas, eller werlden; ware sig lifwet, eller döden; ware sig thet nu år, eller thet komma skal; alt år thet edert;
23. Men I åren Christi, och Christus år Guds.

4. Capitel.

Ther skal man hålla oß före, at wi åre Christi tjenare och skaffare til Guds hemlighet.
2. Nu söker man intet ibland skaffarena annat, ån at the finnas måga trogne.
3. Men mig år thet en ringa ting, at jag warder dömd af eder, eller af menskligt dag: dömer jag mig icke heller sjelf.
4. Jag wet intet med mig; dock ther utinnan år jag icke råttfårdigad: men HERren år then mig dömer.
5. Therföre dömer icke förr ån tid år, så långe at HERren kommer, hwilken ock skal låta komma thet i ljuset, som i mörkret fördoldt år, och uppenbara hjertans anslag; och tå warder hwarjom och enom pris af Gudi.
6. Men thetta hafwer jag, kåre bröder, uttydt på mig och på Apollos, för eder skul, at I af oß låra måtten, at ingen hålle mer af sig, ån som nu skrifwit år, på thet I icke högmodens emot hwar annan för någon mans skul.
7. Ty ho framsåtter tig? Eller hwad hafwer tu, thet tu icke undfått hafwer? Hafwer tu thet undfått, hwi berömmer tu tig tå, lika som tu thet icke undfått hade?
8. I åren nu måtte, I åren nu rike wordne, I regeren utan oß; och gåfwe Gud, at I regeraden, på thet wi ock måtte regera med eder.
9. Men mig tyckes, at Gud hafwer utgifwit oß Apostlar för the aldraringaste, såsom the ther döden åro åmnade; ty wi åre wordne et widunder för werlden och Änglar och menniskor.
10. Wi åre dårar för Christi skul; men I åren kloke i Christo: wi swage; I starke: I hårlige; wi föraktade.
11. Alt in til thenna tid lide wi både hunger och törst, och åre nakne, och warde kindpustade, och hafwe intet wißt hem;
12. Och arbete, werkande med wåra egna händer. Tå wi blifwe bannade, wålsigne wi; tå wi blifwe förföljde, lide wi;

13. Tå wi blifwe hädde, bedjes wi
före; såsom werldens affkrap äre wi
wordne, hwars mans afhugg, til then-
na dag.
14. Thetta skrifwer jag icke förthen-
skul, at jag wil skämma eder; men
jag förmanar eder, såsom mina kära
barn.
15. Ty om J än haden tiotusende tuk-
tomästare i Christo, så hafwen J dock
icke många fäder. Jag hafwer födt eder
i Christo JEsu genom Evangelium.
16. Therföre förmanar jag eder, wa-
rer mine efterföljare.
17. För samma saks skul hafwer jag
sändt til eder Timotheum, hwilken är
min käre son, och trogen i HERra-
nom; at han skal draga eder til min-
nes mina wägar, som äro i Christo,
såsom jag allestädes och i alla försam-
lingar lärer.
18. Somlige af eder äro så upblåste,
lika som jag icke skulle komma til eder.
19. Men jag wil innan en kort tid
komma, om HERren wil, och tå skal
jag röna, icke theras ord, som så up-
blåste äro, utan kraft.
20. Ty Guds rike står icke i ord,
utan i kraft.
21. Hwad wiljen J? Skal jag kom-
ma med ris til eder, eller med kärlek
och saktmodig anda?

5. Capitel.

Thet går et allmänneligt rykte, at bo-
leri är ibland eder, och sådant boleri,
ther ock icke hedningarne weta af säga,
at en hafwer sin faders hustru.
2. Och J ären upblåste, ther J mycket
hellre skulle hafwa sörjt, på thet at
then sådant bedrifwit hafwer, måtte
utkastas ifrån eder.
3. Men jag, såsom then med kroppen
frånwarande är, dock med andan När-
warande, hafwer allaredan såsom när-
warande beslutit
4. J wår HERras JEsu Christi
namn uti eder församling med min
anda, samt med wår HERras JEsu
Christi kraft,
5. At then som thet så bedrifwit haf-
wer, skal gifwas Satan i wåld til köt-
tets förderf, på thet anden må salig
blifwa på HERrans JEsu dag.
6. Eder berömmelse är icke god. We-
ten J icke, at litet surdeg försyrar he-
la degen?
7. Renser förthenskul ut then gamla
surdegen, at J mågen blifwa en ny
deg, såsom J ock ären osyrade; ty wi
hafwe ock et Påskalamm, som är Chri-
stus, offrad för oß.
8. Therföre låter oß hålla Påska, icke
uti then gamla surdegen, och icke uti
ondskans och arghetens surdeg, utan
uti renhetens och sanningens osyrade
deg.
9. Jag hafwer skrifwit eder til uti
brefwet, at J intet skullen hafwa skaf-
fa med bolare:
10. Thet menar jag icke om thenna
werldens bolare, eller om giriga, eller
om röfware, eller om afgudadyrkare:
annars måsten J rymma *utu* werlden.
11. Men nu hafwer jag skrifwit eder,
at J skolen intet hafwa skaffa med
them: nemligen, om någon wore som
kallas en broder, och är en bolare, en
girig, en afgudadyrkare, en skändare, en
drinkare, eller en röfware; med såda-
na skolen J ock icke äta.
12. Ty hwad kommer mig wid döma
them, som ute äro? Dömen icke J
them, som inne äro?
13. Men them som ute äro dömer
Gud. Drifwer ock sjelfwe then ut ifrån
eder, som ond är.

6. Capitel.

Gitter någon af eder, som något haf-
wer utestående med en annan, sig dö-
ma låta under the orättfärdiga, och icke
hellre under the heliga.
2. Weten J icke, at the helige skola
döma werlden? Skal nu werlden dö-
mas af eder, ären J tå icke gode nog
til at döma the ringa saker?
3. Weten J icke, at wi skole döma
Änglarna? Huru mycket mer timliga
ting?
4. Men J, när J hafwen några saker
om timliga ting, så tagen J them som

föraktade äro i församlingen, och sätten them til domare.
5. Eder til blygd säger jag thetta. Är ther ju platt ingen wis ibland eder? eller en som kan döma emellan sin broder och broder?
6. Utan then ene brodren träter med then andra, och ther til in för the otrogna.
7. Thet är allaredan en brist med eder, at I gån med hwar annan til rätta. Hwi låten I icke hellre göra eder orätt? Hwi låten I icke hellre göra eder skada?
8. Ja, I gören orätt och skada, och thet bröderna.
9. Weten I icke, at the orättfärdige icke skola ärfwa Guds rike? Farer icke wille: hwarken bolare, eller afgudadyrkare, eller horkarlar, eller the weklingar, eller drängaskändare,
10. Eller tjufwar, eller girige, eller drinkare, eller hädare, eller röfware, skola ärfwa Guds rike.
11. Och thetta woren I somlige; men I ären aftwagne, I ären helgade, I ären rättfärdigade, genom HErrans JEsu namn och genom wår Guds Anda.
12. Jag hafwer magt til alt; men thet är icke alt nyttigt: jag hafwer magt til alt; men ingen ting skal taga mig fången.
13. Maten til buken, och buken til maten; men Gud skal både mat och buk til intet göra: men kroppen icke til boleri, utan HErranom; och HErren kroppen.
14. Men Gud hafwer upwäckt HErran; han skal också upwäcka oß genom sin kraft.
15. Weten I icke, at edra kroppar äro Christi lemmar? Skulle jag nu taga Christi lemmar, och göra ther skökolemmar af? Bort thet.
16. Eller weten I icke, at then sig håller til en sköka, han blifwer en kropp med henne? ty the warda, säger han, tu uti et kött.
17. Men then som håller sig til HErran, han är en ande med honom.
18. Flyr boleri. All synd som menniskan gör, är utom kroppen; men then som bedrifwer boleri, han syndar på sin egen kropp.
19. Eller weten I icke, at eder kropp är then Heliga Andas tempel, som är i eder, hwilken I hafwen af Gudi; och I ären icke edra egne,
20. Ty I ären dyrt köpte? Therföre priser nu Gud uti eder kropp och i eder anda, hwilka Gudi tilhöra.

7. Capitel.

Nu, ther I mig om skrifwen, swarar jag: Thet är mannen godt, at han icke befattar sig med hustru.
2. Dock likwäl, til at undfly boleri, hafwe hwar och en sin hustru, och hwar och en sin man.
3. Mannen skal låta få hustrun skyldig wälwiljoghet, och sammalunda hustrun mannen.
4. Hustrun hafwer icke sjelf magt öfwer sin egen kropp, utan mannen: sammalunda mannen hafwer icke magt öfwer sin egen kropp, utan hustrun.
5. Drager eder icke undan för hwar annan, utan thet sker med bägges edert samtycke til en tid, at I mågen hafwa ledighet til fasta och böner; och kommer så igen tilsammans, at djefwulen icke skal fresta eder för eder okyskhets skul.
6. Men sådant säger jag eder efter tilstädjelse, och icke efter bud.
7. Utan jag wille hellre, at alla menniskor wore såsom jag är: men hwar och en hafwer sin egen gåfwa af Gud, then ene så, then andre så.
8. The ogifta och enkorna säger jag: Godt är them, om the blifwa såsom ock jag.
9. Men kunna the icke hålla sig, så gifte sig; ty thet är bättre gifta sig, än brinna.
10. Men the gifta bjuder icke jag, utan HErren: Hustrun skilje sig icke ifrå mannen.
11. Skils hon ock ifrå honom, så blifwe ogift, eller förlike sig med mannen igen; och mannen öfwergifwe icke hustrun.

12. The andra säger jag, icke HERren: Om så är, at en broder hafwer en otrogen hustru, och hon hafwer wilja til at bo med honom, skilje tå han icke henne ifrå sig.
13. Och om en qwinna hafwer en otrogen man, och han hafwer wilja til at blifwa när henne, skilje icke tå honom ifrå sig.
14. Ty then otrogne mannen är helgad genom hustrun, och then otrogna hustrun är helgad genom mannen: annars wordo edra barn orena; men nu äro the heliga.
15. Om ock then otrogne wil skiljas, så låt honom skiljas. En broder eller syster är icke bunden til egendom i sådana fall; utan i frid hafwer Gud kallat oß.
16. Ty huru wet tu, qwinna, om tu kan göra mannen salig? Eller huru wet tu, man, om tu kan göra hustrun salig?
17. Dock såsom Gud hafwer hwarsom och enom utdelat; hwar och en, såsom HERren honom kallat hafwer, så wandre han. Och så stadgar jag i alla församlingar.
18. Är någon omskuren kallad, han begäre icke förhud: är någon kallad i förhuden, han låte icke omskära sig.
19. Omskärelsen är intet, och förhuden är intet; utan hålla Guds bud.
20. Hwar och en blifwe uti then kallelse, i hwilken han kallad är.
21. Äst tu kallad i träldom, haf ther ingen sorg om: dock kan tu fri warda, så bruka thet hellre:
22. Ty then som i träldom kallad är i HERranom, han är HERrans frie: sammalunda ock then som kallad är i frihet, han är Christi egen worden.
23. I ären dyrt köpte; blifwer icke menniskors trälar.
24. Hwar och en, käre bröder, ther han uti kallad är, ther blifwe han uti när Gudi.
25. Men om jungfrur hafwer jag icke HERrans bud; utan jag säger min mening, såsom then ther barmhertighet fått hafwer af HERranom til at wara trogen.
26. Så menar jag nu sådant wara godt, för then nöd som förhanden är, at menniskan skal godt wara, så blifwa.
27. Äst tu wid hustru bunden, begär icke skiljas wid henne: äst tu ock utan hustru, så begär icke hustru.
28. Men gifter tu tig, syndar tu icke: och om en jungfru gifter sig, syndar hon icke; dock warda sådana lidande lekamliga bekymmer: men jag skonade eder gerna.
29. Men thet säger jag: Käre bröder, tiden är kort. Öfwer thetta; the som hustru hafwa, ware såsom the ingen hade;
30. Och the som gråta, såsom the icke greto; och the som fröjda sig, såsom the fröjdade sig icke; och the som köpa, såsom the behöllo thet icke;
31. Och the som bruka thenna werlden, såsom the brukade then icke; ty *thenna* werldens wäsende förgås.
32. Men jag wille gerna, at I woren utan omsorg. Then ther ogift är, han aktar thet HERranom tilhörer, huru han skal täckas HERranom.
33. Men then som gifter sig, han aktar hwad werlden tilhörer, at han skal behaga hustrun.
34. Och thet är skilnad på en qwinna och en jungfru: then som ogift är, hon aktar thet HERranom tilhörer, at hon skal blifwa helig både til kropp och *til* anda; men then som gifter sig, hon aktar thet werlden tilhörer, huru hon skal behaga mannen.
35. Men thetta säger jag til thet som eder kan gagneligt wara, och icke at jag wil kasta band på eder, utan på thet I skolen efterfölja thet ärligt är, och blifwa wid HERran, utan alt hinder.
36. Men om någon låter sig tycka, at thet icke wäl skickar sig med hans jungfru, sedan hon wäl manwäxt är, och thet wil icke annars wara, så göre som han wil; han syndar icke: han låte henne gifta sig.
37. Men om en sätter sig fast före, efter han onödd är, och hafwer sin fria

wilja, och besluter thetta i sitt hjerta at låta sin jungfru så blifwa, han gör wäl.

38. Then nu ut gifter henne, han gör wäl; men then icke utgifter henne, han gör bättre.

39. Hustrun är bunden til lagen, så länge hennes man lefwer; men när hennes man är affomnad, är hon fri at gifwa sig åt en annan, hwem hon wil; dock at thet sker i HERranom.

40. Men saligare är hon, om hon så blifwer, efter mitt sinne: jag menar, at jag ock hafwer Guds Anda.

8. Capitel.

Men om afgudaoffer wete wi; ty wi hafwe alle förstånd. Förståndet upblås; men kärleken förbättrar.

2. Om någon låter sig tycka, at han wet något, han wet ännu icke huru honom bör weta.

3. Men then som älskar Gud, han är känd af honom.

4. Så wete wi nu om then mat som offras afgudar, at afguden är intet i werlden, och at ingen Gud är, utan en.

5. Och ändock några äro, som kallas gudar, hwad thet är i himmelen eller på jorden, (såsom många gudar och många herrar äro;)

6. Så hafwe wi dock allenast en Gud, Fadren, af hwilken all ting äro, och wi uti honom, och en HERra, JEsum Christum, genom hwilken all ting äro, och wi genom honom.

7. Men hwar man hafwer icke förståndet; ty somlige göra sig ännu samwete om afgudarna, ätande thet såsom afgudaoffer; och efter theras samwete är swagt, warder thet ther med besläckadt.

8. Men maten främjar oß icke för Gudi: äte wi, så warde wi icke bättre thermed: äte wi icke, så warde wi ock icke thes sämre.

9. Ser til likwäl, at thenna eder frihet icke kommer them til förargelse, som swage äro.

10. Ty om någon får se tig, tu som förståndet hafwer, sitta och äta i afgudahus, warder tå icke hans samwete, som swag är, dragit ther med til at äta afgudaoffer?

11. Och så warder then swage brodren öfwer titt förstånd förtappad, then Christus hafwer lidit döden före.

12. När I således synden på bröderna, och sargen theras swaga samwete, tå synden I på Christum.

13. Therföre, om maten förargar min broder, wille jag aldrig äta kött til ewig tid; på thet jag icke skal wara min broder til förargelse.

9. Capitel.

Är jag icke en Apostel? Är jag icke fri? Hafwer jag icke sett wår HERra JEsum Christum? Ären icke I mitt werk i HERranom?

2. Är jag icke androm en Apostel, så är jag åtminstone eder Apostel; ty inseglet til mitt Apostlaämbete ären I uti HERranom.

3. Them som mig fråga är thetta mitt swar:

4. Hafwe wi icke magt til at äta och dricka?

5. Hafwe wi icke magt at omföra med oß en hustru, som en syster är, såsom the andre Apostlar och HERrans bröder och Cephas?

6. Eller hafwer jag och Barnabas allena icke magt sammaledes göra?

7. Ho tjenar til krig på sin egen sold någon tid? Ho planterar en wingård, och icke äter af hans frukt? Eller ho waktar en hjord, och äter icke af hjordens mjölk?

8. Män jag tala sådant efter menniskosätt? Säger ock icke lagen thet samma?

9. Ty uti Mose lag är skrifwit: Tu skal icke binda munnen til på oxen som tröskar. Män Gudi wara omsorg om oxar?

10. Säger han icke thet alt för wår skul? Ty för wår skul är thet skrifwit, at then som plöjer, han skal plöja på en förhoppning, och then som tröskar, han skal tröska på en förhoppning, at han må af sitt hopp delaktig warda.

11. Hafwe wi nu sått åt eder thet andeligt år, synes eder thet mycket wara, at wi upskåre af edra lekamliga ting?

12. Åro andra wordne delaktige i thenna magten når eder, hwi icke mycket mer wi? Men wi hafwe sådan magt icke brukat; utan wi lide allahanda, at wi icke något hinder göra skole Christi Evangelio.

13. Weten I icke, at the som offra, the hafwa sin nåring af offret? och the som sköta altaret, the warda ock altaret åtnjutande?

14. Så hafwer ock HERren skickat, at the som förkunna Evangelium, skola ock hafwa sin nåring af Evangelio.

15. Men jag hafwer thet icke brukat: jag skrifwer ock icke förthenskul ther om, at så ske skal med mig: jag wore hellre död, ån at någon skulle min berömmelse om intet göra.

16. Ty at jag förkunnar Evangelium, theraf må jag icke berömma mig; ty jag måste thet göra: och we mig, om jag Evangelium icke förkunnar.

17. Gör jag thet gerna, så warder mig lönt; men gör jag thet nödigt, så år mig dock thet åmbetet befaldt.

18. Hwad år tå nu min lön? Nemligen, at jag predikar Christi Evangelium, och gör thet för intet; på thet jag icke skal mißbruka min magt, som jag hafwer uti Evangelio.

19. Therföre, åndock jag år fri för hwar man, hafwer jag likwål gjort mig til hwar mans tjenare, på thet jag må winna thes flera.

20. Judomen år jag worden såsom en Jude, på thet jag skal winna Judarna; them som under lagen åro, år jag worden lika som jag under lagen wore, på thet jag skal winna them som under lagen åro.

21. Them som utan lag åro år jag worden lika som jag utan lag wore; (åndock jag år icke utan Guds lag, utan år i Christi lag) på thet jag them winna må, som utan lag åro.

22. Them swagom år jag swag worden, på thet jag winna må the swaga: jag år hwar man worden allahanda, på thet jag skal ju några saliga göra.

23. Men sådant gör jag för Evangelii skul, på thet jag skal warda thes delaktig.

24. Weten icke I, at the som löpa på wedjobanan, alle löpa the; men en får lönen? Löper så, at I fån then.

25. Ty hwar och en som kåmpar, han hafwer återhåll i all ting; the ther uppå, at the skola få en förgångelig krona, men wi en oförgångelig.

26. Men jag löper icke såsom til något owißt; så kåmpar jag icke, såsom then som hugger i wådret:

27. Utan jag spåker min lekamen, och underkufwar honom, på thet jag icke predikar androm, och warder sjelf straffelig.

10. Capitel.

Kåre bröder, jag wil icke dölja för eder, at wåra fäder woro alla under skyn; alla gingo the genom hafwet;

2. Och alla wordo the under Mose döpte i skyn och i hafwet;

3. Och hafwa alla enahanda andelig mat åtit;

4. Och alla enahanda andelig dryck druckit; ty the drucko af then andeliga klippan, som them medföljde; hwilken klippa war Christus.

5. Men månge af them woro icke Gudi behaglige; ty the wordo nederslagne i öknen.

6. Men thetta år oß skedt til exempel, at wi icke skole hafwa begårelse til thet ondt år, såsom the begårelse hade.

7. Warer icke heller afgudadyrkare, såsom somlige af them; såsom skrifwit år: Folket satte sig ned at åta och dricka, och stodo up til at leka.

8. Låter oß icke heller drifwa horeri, såsom somlige af them besmittade sig med horeri, och föllo på en dag tre och tjugutusende.

9. Låter oß ock icke fresta Christum, såsom somlige af them frestade honom, och wordo dråpne af ormar.

10. Knorrer ock icke, såsom somlige af them knorrade, och wordo dråpne af förderfwaren.

11. Alt sådant wederfors them til et exempel; men thet år oß skrifwit til en förwarning, på hwilka werldens ånde kommen år.
12. Therföre, then som låter sig tycka han står, han se til at han icke faller.
13. Eder hafwer ånnu ingen frestelse påkommit, utan then menskelig år: men Gud år trofast, som icke låter eder frestas öfwer eder förmåga; utan gör med frestelsen en utgång, så at I kunnen dragat.
14. Therföre, mine kåraste, flyr ifrån afgudadyrkan.
15. Jag talar såsom med förståndiga; betrakter I hwad jag säger.
16. Wälsignelsens kalk, then wi wälsigne, år han icke Christi blods delaktighet? Thet brödet, som wi bryte, år icke thet Christi lekamens delaktighet?
17. Ty thet år et bröd: så åre wi månge en lekamen, efter wi alle af et bröd delaktige åre.
18. Ser på Israel efter köttet: the som åta offren, åro the icke delaktige af altaret?
19. Hwad skal jag tå säga? År afguden något? Eller år thet något, som afgudom offras? Nej.
20. Men thet säger jag: At hwad hedningarne offra, thet offra the djeflom, och icke Gudi. Nu wil jag icke, at I skolen delaktige warda med djeflarna.
21. I kunnen icke dricka HErrans kalk, och djeflarnas kalk; I kunnen icke delaktige wara af HErrans bord, och djeflarnas bord.
22. Eller wilje wi reta HErran? Mån wi wara starkare ån han?
23. Jag hafwer magt til alt; men thet år icke alt nyttigt: jag hafwer magt til alt; men thet kommer icke alt til förbåttring.
24. Ingen söke sitt, utan andras båsta.
25. Alt thet falt år i köttboden, thet åter, och fråger icke therefter, för samwetets skul;
26. Ty jorden år HErrans, och alt thet ther på år.
27. När nu en otrogen bjuder eder til gåst, och I wiljen gå til honom, så åter alt thet eder förelågges, och fråger icke ther efter, för samwetets skul.
28. Men om tå någon säger til eder: Thetta år offradt afgudom, så åter icke, för hans skul som thet underwiste, och för samwetets skul; ty jorden år HErrans, och alt thet ther på år:
29. Samwetet, säger jag; icke titt, utan then andras; ty hwarföre skulle jag låta döma min frihet af en annans samwete?
30. Ty om jag åter ther af med tacksägelse, hwi skulle jag tå lastad warda för thet jag tackar före?
31. Hwad I nu åten, eller dricken, eller hwad I gören, så görer alt Gudi til åra.
32. Warer sådane, at I ingen förargen, hwarken Jude, eller Grek, eller Guds församling;
33. Såsom ock jag i all ting år alla til wiljes, icke sökande min, utan mångas nytta, at the måga warda salige.

11. Capitel.

Warer mine efterföljare, såsom ock jag Christi.
2. Kåre bröder, jag prisar eder, at I tånken på mig i alla stycken, och hållen thet sått, som jag eder föresatt hafwer.
3. Så wil jag, at I weta skolen, at Christus år hwar och en mans hufwud; men mannen år qwinnans hufwud; men Gud år Christi hufwud.
4. Hwar och en man, som beder, eller propheterar, och hafwer något på hufwudet, han skämmer sitt hufwud.
5. Men en qwinna, som beder, eller propheterar med ohöljdt hufwud, hon skämmer sitt hufwud; ty thet wore icke annars, ån som hon wore rakad.
6. Wil hon icke hölja sig, så skåre ock håret med af: nu efter thet står illa, at henne år håret afskurit, eller afrakadt, så hölje sig.
7. Men mannen skal icke hölja sitt hufwud; ty han år Guds beläte och åra; men qwinnan år mannens åra.

8. Ty mannen är icke af qwinnan; utan qwinnan af mannen.
9. Och mannen är icke skapad för qwinnans skul; utan qwinnan för mannens skul.
10. Therföre skal qwinnan hafwa en magt på hufwudet för Änglarnas skul.
11. Dock är hwarken mannen utan qwinnan, eller qwinnan utan mannen i HERranom.
12. Ty såsom qwinnan är af mannen, så är ock mannen genom qwinnan; men altsammans af Gudi.
13. Dömer wid eder sjelfwa, om thet är dägeligt, at en qwinna beder Gud ohöljd?
14. Eller, lärer icke naturen eder thet, at för en man är wanheder, om han hafwer långt hår;
15. Men för qwinnan en ära, at hon hafwer långt hår? Håret är henne gifwit til at skyla sig med.
16. Är thet ock någon ibland eder, then i thetta ärendet enträten är, han wete, at wi hafwe icke then seden, och icke Guds församlingar heller.
17. Men thetta måste jag befalla: Jag kan icke prisa, at I tilhopa kommen, icke til förbättring, utan til förwärring.
18. I förstone, när I kommen tilhopa i församlingen, hörer jag, at ibland eder är skiljaktighet; thet jag ock wäl endels tror.
19. Ty ibland eder måste ju wara parti, på thet the rättsinnige skola warda uppenbara ibland eder.
20. När I nu tilhopa kommen, så håller man tå icke HERrans nattward.
21. Ty tå man skal hålla nattward, tager hwar och en sin egen nattward fram före åt; och then ene hungrar, then andre är drucken.
22. Hafwen I nu icke hus, ther I uti äta eller dricka mågen? Eller förakten I Guds församling, och skämmen them som intet hafwa? Hwad skal jag säga eder? Skal jag prisa eder? Här uti prisar jag eder icke.
23. Ty jag hafwer undfått af HERranom, thet jag ock eder gifwit hafwer: ty HERren JEsus, i then natten tå han förrådd wardt, tog han brödet,
24. Tackade, bröt thet, och sade: Tager, äter; thetta är min lekamen, som för eder brytes: thetta görer til min åminnelse.
25. Sammalunda ock kalken, efter nattwarden, och sade: Thenne kalk är thet nya testamentet i min blod: thetta görer, så ofta I dricken, til min åminnelse.
26. Ty så ofta I äten af thetta bröd, och dricken af thenna kalk, skolen I förkunna HERrans död, til thes han kommer.
27. Hwilken nu owärdeligen äter af thetta bröd, eller dricker af HERrans kalk, han blifwer saker på HERrans lekamen och blod.
28. Men pröfwe menniskan sig sjelf, och äte så af thet brödet, och dricke af then kalken.
29. Ty then owärdeligen äter och dricker, han äter och dricker sig sjelf domen, icke åtskiljande HERrans lekamen.
30. Therföre äro ock många swage och kranke ibland eder, och en stor del sofwa.
31. Ty om wi sjelfwe dömde oß, så worde wi icke dömde.
32. Men tå wi dömde warde, så warde wi näpste af HERranom, på thet wi icke med werlden skole fördömde warda.
33. Therföre, mine käre bröder, när I tilhopa kommen til at äta, så bide then ene then andra.
34. Men hungrar någon, han äte hemma, på thet I icke tilhopa kommen til fördömelse. Thet andra wil jag skicka, när jag kommer.

12. Capitel.

Om the andeliga gåfwor wil jag, käre bröder, icke fördölja eder.
2. I weten, at I hafwen warit hedningar, och gått til the stumma afgudar, efter som I förförde woren.

3. Therföre gör jag eder wetterligt, at ingen förbannar JEsum, som genom Guds Anda talar; och ingen kan kalla JEsum en HERra, utan genom then Heliga Anda.
4. Gåfworna äro mångahanda; men Anden är en.
5. Och ämbetena äro mångahanda; men HERren är en.
6. Och krafterna äro mångahanda; men Gud är en, som alt werkar i alla.
7. Uti hwar och en bewisa sig Andans gåfwor til gagns.
8. Then ene warder gifwit af Andan tala om wisdom; then andra tala om förstånd, af samma Anda;
9. En annan tron, af samma Anda; en annan helbregda gåfwa, af samma Anda;
10. En annan underliga ting göra; en annan prophetia; en annan åtskilja andar; en annan mångahanda tungomål; en annan tungomåls uttydelse.
11. Men alt thetta werkar then samme ene Anden, delande hwarjom sitt, såsom honom täckes.
12. Ty såsom en lekamen är, och hafwer dock många lemmar; men alla lemmar af en lekamen, ändock the äro många, äro the dock en lekamen: sammalunda ock Christus.
13. Ty wi äre uti en Ande alle döpte til en lekamen, ehwad wi äre Judar eller Greker, tjenare eller frie; och hafwe alle druckit til en Anda.
14. Ty lekamen är icke en lem, utan många.
15. Om nu foten wille säga: Jag är icke hand; therföre är jag icke af lekamen; skulle han förthenskul icke wara af lekamen?
16. Och om örat wille säga: Jag är icke öga; therföre är jag icke af lekamen; skulle thet förthenskul icke wara af lekamen?
17. Om hela lekamen wore öga, hwar blefwe tå hörslen? Wore han all hörsel, hwar blefwe lukten?
18. Men nu hafwer Gud satt lemmarna hwar för sig särdeles uti lekamen, såsom han wille.
19. Om nu alla lemmar wore en lem, hwar blefwe tå lekamen?
20. Men nu äro lemmarne många, och lekamen är en.
21. Ögat kan icke säga til handen: Jag behöfwer tig icke; eller hufwudet til fötterna: Jag behöfwer eder icke.
22. Utan mycket mer the kroppens lemmar, som synas swagast wara, äro oß måst af nöden;
23. Och them wi hålle blygeliga wara, them lägge wi mästa äran uppå; och the oß snöplige synas, them pryde wi aldramäst.
24. Ty the som dägelige äro, behöfwa intet: men Gud hafwer så tilhopa mängt lekamen, och the lemmar som något fattades thes mer prydelse tillagt;
25. På thet i lekamen skal ingen skiljaktighet wara; utan alla lemmar skola then ena för then andra ens omsorg hafwa.
26. Och om en lem lider något, så lida alla lemmarne med; och om en lem warder härlig hållen, så fröjda sig alla lemmarne med.
27. Men I ären Christi lekamen och lemmar, hwar efter sin del.
28. Och Gud hafwer satt i församlingen, först Apostlar, ther näst Propheter, sedan lärare, sedan kraftwerkare, sedan helbregda gåfwor, hjelpare, regerare, mångahanda tungomål.
29. Äro the alle Apostlar? Äro the alle Propheter? Äro the alle lärare? Äro the alle kraftwerkare?
30. Hafwa the alle helbregda gåfwor? Tala the alle många tungomål? Kunna the alle uttyda?
31. Men farer efter the yppersta gåfworna: och jag wil ännu wisa eder en kosteligare wäg.

13. Capitel.

Om jag talade med menniskors och Änglars tungor, och hade icke kärleken, så wore jag en ljudande malm, eller en klingande bjellra.
2. Och om jag kunde prophetera, och

wißte all hemlighet och alt förstånd, och hade all tro, så at jag försatte berg, och hade icke kärleken, så woro jag intet.
3. Och om jag gåfwe alla mina ågodelar the fattiga, och låte min lekamen brinna, och hade icke kärleken, så wore thet mig icke nyttigt.
4. Kärleken är tålig och mild; kärleken afundas icke; kärleken skalkas icke, han upblåses icke.
5. Han skickar sig icke ohöfweligt, han söker icke sitt, han förtörnas icke, han tänker intet argt.
6. Han gläds icke öfwer orättfärdighet; men han fröjdar sig öfwer sanningen.
7. Han fördrager all ting, han tror all ting, han hoppas all ting, han lider all ting.
8. Kärleken wänder aldrig åter, ändock prophetierna skola återwända, och tungomålen skola afkomma, och förståndet skal återwända.
9. Ty wi förstå endels, och prophetere endels.
10. Men tå thet kommer som fullkomligt är, så wänder thet åter som endels är.
11. Tå jag war et barn, talade jag som et barn, och hade sinne som et barn, och hade barnsliga tankar; men sedan jag wardt man, lade jag bort thet barnsligt war.
12. Ty wi se nu genom en spegel uti et mörkt tal; men tå ansikte emot ansikte: nu känner jag endels; men tå skal jag känna, såsom jag ock känd är.
13. Men nu blifwer tron, hoppet och kärleken, theßa tre: men störst ibland them är kärleken.

14. Capitel.

Farer efter kärleken; winlägger eder om andeliga gåfwor, dock mäst, at I propheteren.
2. Ty then som talar med tungomål, han talar icke menniskom, utan Gudi: ty ingen hörer ther til; utan han talar hemlighet i andan.
3. Men then som propheterar, han talar menniskorna til förbättring och til förmanelse och til tröst.
4. Then som talar med tungomål, han förbättrar sig sjelf; men then som propheterar, han förbättrar församlingen.
5. Jag wille wäl, at I alle tala kunden med tungomål, men mycket hellre at I propheteraden: ty then som propheterar, han är större än then som med tungomål talar, utan han thet uttyder, på thet församlingen får någon förbättring.
6. Men nu, käre bröder, om jag komme til eder, och talade med tungomål, hwad wore jag eder nyttig, utan jag talar med eder, antingen med uppenbarelse, eller med förstånd, eller med prophetia, eller med lära?
7. Hafwer sig dock så med the ting, som ljud göra ifrå sig, och dock intet lif hafwa, såsom en pipa, eller en harpa; tå the icke gifwa åtskiljeligt ljud ifrå sig, huru kan man weta hwad pipadt eller harpadt är?
8. Så ock, om en basun gifwer en owiß röst, ho gör sig tå redo til strids?
9. Så ock I, om I talen med tungomål, och icke talen thet som förstås kan, huru skal man weta hwad taladt är? ty I talen i wädret.
10. Så mångahanda slag äro på rösterna i werlden, och ingen af them är otydelig.
11. När jag nu icke wet uttydningen på rösten, blifwer jag honom, som talar, barbarisk, och then som talar, blifwer mig barbarisk.
12. Sammalunda ock I, medan I faren efter andeliga gåfwor, winlägger eder om församlingens bästa, at I nog hafwen.
13. Therföre then som talar med tungomål, han bedje at han må ock kunna thet uttyda.
14. När jag nu beder med tungan så beder min ande; men mitt sinne är utan frukt.
15. Huru skal thet tå gå til? Nemligen så: jag skal bedja i andanom; jag skal ock bedja med sinnet: jag skal sjunga i andanom; jag skal ock sjunga med sinnet.

16. När tu nu wälsignar i andanom, huru skal tå then som står i then olärdas stad swara tig Amen på tin tacksägelse, efter han icke förstår hwad tu säger?
17. Tu säger wäl en god tacksägelse; men then andre warder theraf icke förbättrad.
18. Jag tackar min Gud, at jag talar mer med tungomål än I alle.
19. Men jag wil hellre tala i församlingen fem ord med mitt sinne, på thet jag underwisa må andra, än eljest tiotusende ord med tungomål.
20. Käre bröder, warer icke barn i förståndet; utan warer barn i ondskan: men i förståndet warer fullkomlige.
21. I lagen är skrifwit: Jag wil tala med andra tungor och med andra läppar til thetta folket: och the skola dock icke än så höra mig, säger HERren.
22. Så äro nu tungomålen för et tekn, icke them som tro, utan them som icke tro; men prophetien är twert emot, icke them som otrogne äro, utan them som trogne äro.
23. Hwar nu hela församlingen tilhopa komme på et ställe, och talade alla med tungomål, och ther kommo några olärde eller otrogne in, män the icke skola säga, at I haden mist sinnet?
24. Hwar I nu alle propheteraden, och ther komme någon otrogen eller olärd in, han worde straffad af them alla, och dömd af alla;
25. Och så worde thet som lönligt är i hans hjerta uppenbart; och så fölle han på sitt ansikte, tilbäde Gud, och bekände, at sannerligen wore Gud i eder.
26. Huru är thet tå, käre bröder? När I tilsammans kommen, så hafwer hwar och en af eder en Psalm, han hafwer lärdom, han hafwer tungomål, han hafwer uppenbarelse, han hafwer uttydelse. Låter thet alt ske til förbättring.
27. Hwar nu någon talar med tungomål, thet göre han sjelf annar, eller på thet mästa sjelf tredje, och tå ymsom; och en tyde thet ut.
28. Är han icke en uttydare, så tige i församlingen; men tale wid sig sjelf och til Gud.
29. Men Propheterne tale twå eller tre; och the andre döme ther om.
30. Men hwar så händer, at honom som sitter warder något uppenbaradt, så tige then förste.
31. I mågen wäl alle prophetera, then ene efter then andra, på thet alle måga lära, och alle warda förmanade.
32. Och Propheternas andar äro Propheterna underdånige.
33. Ty Gud är icke oskickelighetens, utan fridens Gud, såsom uti alla the heligas församlingar.
34. Edra qwinnor tige uti församlingarna; ty them är icke tilstadt at tala, utan at the äro underdåniga, såsom ock lagen säger.
35. Men wilja the något lära, så skola the fråga sina män hemma: thet står icke qwinnor wäl, at the tala i församlingen.
36. Eller är Guds ord utkommit ifrån eder? Eller är thet allena kommit til eder?
37. Ther nu någon låter sig tycka, at han är en Prophet, eller andelig, han besinne hwad jag skrifwer eder; ty thet äro HErrans bud.
38. Men är någon oförståndig, han ware oförståndig.
39. Therföre, käre bröder, lägger eder winn om, at I propheteren; och förmener icke at tala med tungomål.
40. Låter all ting ärligt och skickeligt tilgå.

15. Capitel.

Käre bröder, jag minner eder på Evangelium, som jag eder förkunnat hafwer, hwilket I ock anammat hafwen, i hwilket I ock stån,
2. Genom hwilket I ock salige warden, huruledes jag eder thet förkunnade, om I hafwen thet behållit; utan så är, at I förgäfwes trott hafwen.
3. Ty jag hafwer i förstone eder föregifwit, thet jag ock undfått hafwer, at Christus är död för wåra synder, efter Skrifterna;

4. Och at han är begrafwen, och at
han upstånden är på tredje dagen, efter
Skrifterna;
5. Och at han wardt sedd af Cepha,
sedan af the tolf.
6. Sedan wardt han sedd af mer än
femhundrade bröder på en tid, af hwil=
ka ännu många lefwa; men måsta de=
len äro affomnade.
7. Ther efter wardt han sedd af Ja=
cobo; och sedan af alla Apostlarna.
8. På sistone efter alla, wardt han
ock sedd af mig, såsom af en then ther
otidig född är.
9. Ty jag är then ringaste ibland
Apostlarna, så at jag är icke wärd kal=
las Apostel, therföre at jag hafwer
förföljt Guds församling.
10. Men af Guds nåd är jag thet jag
är, och hans nåd hafwer icke fåfäng
warit i mig; utan jag hafwer mer ar=
betat än the alle: dock icke jag, utan
Guds nåd, som i mig är.
11. Thet ware nu jag, eller the, så
predike wi, och så hafwen J trott.
12. Är nu Christus predikad för eder,
at han är upstånden ifrå the döda,
hwarföre säga tå somlige ibland eder,
at the dödas upståndelse är intet?
13. Är nu the dödas upståndelse intet,
så är ock Christus icke heller upstånden.
14. Är Christus icke upstånden så är
wår predikan fåfäng; så är ock eder
tro fåfäng;
15. Och wi warda funne falska Guds
witnen, at wi mot Gud witnat hafwe,
at han hafwer upwäckt Christum, then
han icke upwäckt hafwer, om the döde
icke upstå.
16. Ty om the döde icke upstå, så är
icke heller Christus upstånden.
17. Är Christus icke upstånden, så är
eder tro fåfäng, och så ären J ännu
uti edra synder;
18. Så äro ock the förtappade, som i
Christo affomnade äro.
19. Om wi allenast i thetta lifwet
hafwe hoppet til Christum, så äre wi
uslast ibland alla menniskor.
20. Men nu är Christus upstånden
ifrå the döda, och worden förstlingen
ibland them som sofwa.
21. Efter döden är genom en men=
niska, så är ock genom en menniska
the dödas upståndelse.
22. Ty såsom alla dö uti Adam, så
skola ock alla i Christo warda lef=
wande gjorde;
23. Hwar och en uti sin egen ord=
ning: förstlingen Christus; sedan the
som Christo tilhöra uti hans tilkom=
melse:
24. Sedan ändan, tå han öfwerant=
wardar Gudi och Fadrenom riket, och
aflägger alt herradöme och all öfwer=
het och wäldighet.
25. Ty han måste regera, til thes
han lägger alla sina fiender under sina
fötter.
26. Then ytterste fienden, döden, skal
warda borttagen.
27. Ty all ting hafwer han lagt un=
der hans fötter. Så, när han säger, at
all ting honom undergifna äro, är
nog uppenbart, at han undantagen är,
som honom all ting undergifwit hafwer.
28. Tå nu honom all ting undergif=
na äro, så warder ock tå sonen sjelf un=
dergifwen honom, som honom all ting
undergifwit hafwer; på thet at Gud
blifwer alt i allom.
29. Hwad göra the eljest, som sig dö=
pa låta öfwer the döda? Om the döde
ingalunda upstå, hwi låta the sig tå
döpa öfwer the döda?
30. Och hwi stå wi altid uti fara?
31. Wid wår berömmelse, som jag
hafwer i Christo JEsu, wår HErra,
dör jag hwar dag.
32. Hafwer jag efter mennisko=mening
i Epheso stridt med wilddjur, hwad
hjelper mig thet, om the döde icke up=
stå? Låt oß äta och dricka; ty i mor=
gon måste wi dö.
33. Låter icke förföra eder; ondt snack
förkränker goda seder.
34. Waker up rätteligen, och synder
icke; ty somlige weta intet af Gudi:
til blygd säger jag eder thetta.
35. Måtte nu någon säga: Huru sko=
la the döde upstå? Och med hurudan
lekamen skola the komma?

36. Tu dåre, thet tu sår, thet får icke lif, utan thet blifwer dödt.
37. Och thet tu sår, är ju icke then kroppen som warda skal, utan et blott korn, nemligen, hwete, eller annat sådant.
38. Men Gud gifwer thet en kropp, såsom han wil, och hwar och en af såden sin egen kropp.
39. Icke är alt kött enahanda kött: utan menniskors kött är annat, annat är fås, annat är fisks, annat är fogels.
40. Och thet äro himmelska kroppar, och jordiska kroppar; men en annan härlighet hafwa the himmelska, och en annan the jordiska.
41. En annan klarhet hafwer solen, och en annan klarhet hafwer månan, och en annan klarhet stjernorna; ty en stjerna går öfwer then andra i klarheten.
42. Sammaledes ock the dödas upståndelse: thet warder sådt förgängeligt, och skal upstå oförgängeligt;
43. Thet warder sådt i snöplighet, och skal upstå i härlighet; thet warder sådt i skröplighet, och skal upstå uti kraft;
44. Thet warder sådt en naturlig lekamen, och skal upstå en andelig lekamen. Man hafwer en naturlig lekamen; man hafwer ock en andelig lekamen;
45. Såsom skrifwit är: Then första menniskan Adam är gjord til naturligt lif; och then yttersta Adam, til andeligt lif.
46. Men then andeliga lekamen är icke then första, utan then naturliga; sedan then andeliga.
47. Then första menniskan är af jorden, jordisk; then andra menniskan är HERren af himmelen.
48. Hurudan then jordiska är, sådana äro ock the jordiska; och hurudan then himmelska är, sådana äro ock the himmelska.
49. Och som wi hafwe burit then jordiskas liknelse, så skole wi ock båra then himmelskas liknelse.
50. Men thetta säger jag, käre bröder, at kött och blod kunna icke ärfwa Guds rike, och thet förgängliga skal icke ärfwa oförgänglighet.
51. Si, jag säger eder en hemlighet: Wi skole icke alla affomna; men alla måste wi förwandlade warda,
52. Uti en punkt, uti et ögnablick, med yttersta basunen. Ty basunen skal ljuda, och the döde skola upstå oförgänglige, och wi skole förwandlade warda.
53. Ty thetta förgängliga måste ikläda sig oförgänglighet, och thetta dödliga måste ikläda sig odödlighet.
54. Men tå thetta förgängliga ikläder sig oförgängligheten, och thetta dödliga ikläder sig odödligheten, så warder thet ordet fullkomnadt som skrifwit är: Döden är upswulgen uti segren:
55. Tu död, hwar är tin udd? Tu helfwete, hwar är tin seger?
56. Dödens udd är synden: syndens kraft är lagen:
57. Men Gudi ware tack, som oß segren gifwit hafwer, genom wår HERra JEsum Christum.
58. Therföre, mine käre bröder, warer faste, owiklige, och rike uti HERrans werk altid, efter thet I weten, at edert arbete är icke fåfängt i HERranom.

16. Capitel.

Nu, om then undsättning til the heliga, såsom jag i the församlingar uti Galatia befallt hafwer, så göret ock I.
2. Ju på then ena Sabbathen lägge hwar och en af eder när sig sjelf, och samke tilhopa hwad han åstadkommer; på thet, tå jag kommer, icke skola tå först samlas samma undsättningar.
3. Men tå jag kommen är, the som I tå med edert bref ther til hafwa wiljen, them wil jag sända, at the framföra edra gåfwor til Jerusalem.
4. Om så behöfwes, at jag ock far tit, tå måga the följa mig.
5. Men jag wil komma til eder, när jag drager genom Macedonien; ty genom Macedonien skal jag draga.

6. Men när eder warder jag til äfwentyrs töfwande, eller ock öfwer wintren blifwande, at I mig förfordra wägen, ehwart jag resande warder.
7. Jag wil icke nu se eder uti min framfärd; ty jag hoppas, at jag får någon tid dwäljas när eder, om HERren thet tilstäder.
8. Men jag wil blifwa i Epheso in til Pingstdagarna.
9. Ty mig är öpnad en stor och kraftig dör, och många motståndare äro.
10. Om Timotheus kommer, så ser til, at han är utan fara när eder; ty han werkar ock HERrans werk, såsom ock jag.
11. Så förakte nu ingen honom; utan fordrer honom i frid, at han må komma til mig; ty jag wäntar honom med bröderna.
12. Men om brodren Apollo weter, at jag ofta hafwer förmanat honom, at han skulle komma til eder med bröderna; men hans wilja war ingalunda på thenna tid komma; dock warder han likwäl kommande, tå honom så lägligt warder.
13. Waker, står i tron, bruker eder manligen, warer starke.
14. Alla edra ting läter ske i kärleken.
15. Jag förmanar eder, käre bröder; I kännen Stephane husfolk, at the äro förstlingen i Achaja, och the hafwa stickat sig sielfwa the helige til tjenst;
16. På thet I ock sådana menniskor skolen underdånige wara, och hwarjom och enom, som medwerkar och arbetar.
17. Jag fröjdar mig af Stephane tilkommelse, och Fortunati och Achaici; ty hwad mig fattades i eder, thet hafwa the upfyllt.
18. The hafwa ock wederqwickt min och eder anda. Så kännens nu wid sådana.
19. Eder helsa the församlingar uti Asia: helsa eder mycket i HERranom Aqvila och Priscilla, med then församling som är i theras hus.
20. Helsa eder alle bröderne: helser eder inbördes med en helig kyß.
21. Jag Paulus helsar eder med min hand.
22. Hwilken HERran JEsum Christum icke hafwer kär, han ware Anathema, MaranAtha.
23. HERrans JEsu Christi nåd ware med eder!
24. Min kärlek ware med eder alla i Christo JEsu. Amen.

Then 1. Epistel til the Corinthier: Sänd af Philippis genom Stephanam och Fortunatum och Achaicum och Timotheum.

Pauli Andra Epistel til the Corinthier.

1. Capitel.

Paulus, JEsu Christi Apostel, genom Guds wilja, och brodren Timotheus: then Guds församling, som är i Corintho, samt med alla helgon, som äro uti hela Achajen:
2. Nåd ware med eder, och frid af Gud wår Fader och HERranom JEsu Christo!
3. Wälsignad ware Gud och wår HERras JEsu Christi Fader, barmhertighetens Fader och all hugswalelses Gud;
4. Som oß hugswalar i all wår bedröfwelse, at wi ock hugswala kunne them som i allahanda bedröfwelse äro, med then hugswalelse, ther Gud oß med hugswalar.
5. Ty såsom Christi lidande är mycket kommit öfwer oß, så kommer ock mycken hugswalelse öfwer oß genom Christum.
6. Men hwad wi hafwe bedröfwelse eller hugswalelse, så sker thet eder til godo. Är thet bedröfwelse, så sker thet eder til hugswalelse och salighet, hwilken salighet är kraftig, om I liden tå

leligen, i then måtta som wi lide: är
thet hugswalelse, så sker thet ock eder til
hugswalelse och salighet. Är ock wårt
hopp stadigt för eder,
7. Efter wi wete, at såsom I åren del-
aktige i lidandet, så warden I ock del-
aktige i hugswalelsen.
8. Ty wi wilje icke dölja för eder, käre
bröder, wår bedröfwelse, som oß we-
derfaren är uti Asien; ty wi woro
förtungade öfwermåttan, och öfwer
magten, så at wi ock twiflade om lifwet;
9. Och satte oß så före, at wi skulle
wißerligen dö: thet skedde förthenskul,
at wi ingen tröst skole sätta på oß
sjelfwa, utan på Gud, som upwäcker
the döda;
10. Hwilken oß af slik död friat haf-
wer, och ännu dageligen friar; och
wi hoppas på honom, at han skal oß
ännu här efter fria,
11. Genom edra böners hjelp för oß;
på thet at af många personer må ske
mycken tack för oß för then gåfwa som
oß gifwen är.
12. Ty wår berömmelse är thetta,
nemligen, wårt samwetes witnesbörd,
at wi uti enfaldighet och Guds renhet,
icke uti köttslig wishet, utan i Guds
nåd, hafwe wandrat i werlden; men
aldramäst när eder.
13. Ty wi skrifwe eder intet annat
än thet I läsen, och tilförene weten.
Jag hoppas, at I skolen ock så befinna
oß alt in til ändan,
14. Såsom I hafwen oß endels be-
funnit; ty wi äre eder berömmelse,
såsom ock Iären wår berömmelse, på
HErrans JEsu dag.
15. Och på then förtröstning wille
jag kommit til eder tilförene, at jag
måtte eder dubbelt wara til wiljes,
16. Och genom eder fordenskap fär-
das til Macedonien, och ifrå Macedo-
nien komma til eder igen, och af eder
fordras til Judeen.
17. Tå jag thetta så tänkte, månde jag
thet göra af någon lösſinnighet? Eller
mån mina anslag wara köttsliga?
Nej; utan när mig är ja, ja, och nej
är nej.
18. Men Gud är trofast, at wårt ord
til eder är icke wordet ja och nej.
19. Ty Guds Son, JEsus Christus,
som ibland eder är predikad af oß, nem-
ligen, af mig och Silvano och Timo-
theo, hafwer icke warit ja och nej, utan
thet war ja i honom.
20. Ty alla Guds tilsägelser äro ja
i honom, och äro Amen i honom, Gudi
til ära genom oß.
21. Men Gud är then oß stadfästar,
samt med eder, i Christo, och hafwer
smort oß,
22. Och förseglat oß, och gifwit uti
wåra hjertan Andans pant.
23. Jag kallar Gud til witne på min
själ, thet jag icke ännu kom til Corin-
thum, thet är skedt förthenskul, at jag
skonade eder:
24. Icke at wi äre herrar öfwer eder
på trons wägnar; utan wi äre hjelpare
til eder glädje; ty I stån i tron.

2. Capitel.

Men jag hafwer thet betänkt med mig
sjelf, at jag icke åter med ångest wil
komma til eder.
2. Ty om jag bedröfwar eder, ho är
tå then som fröjdar mig, utan then som
warder af mig bedröfwad?
3. Och thet samma hafwer jag skrif-
wit eder, at när jag komme til eder,
jag icke skulle få sorg af them, ther jag
hellre skulle få glädje af, efter jag haf-
wer then tröst til eder alla, at min fröjd
är allas eder fröjd.
4. Ty jag skref eder til uti stor bedröf-
welse och hjertans ångest, med många
tårar, icke på thet I skullen bedröfwas,
utan på thet I skullen förstå then kär-
lek, som jag enkannerligen hafwer til
eder.
5. Hwar nu någon hafwer bedröfwel-
se åstadkommit, then hafwer icke bedröf-
wat mig, utan endels, på thet jag icke
skal betunga eder alla.
6. Men thet är nog, at then samme
af många så straffad är:
7. Så at I nu thes mer twärt emot
skolen öfwerse med honom, och hug-
swala honom, på thet han icke skal up-

sluken warda uti förmycken bedröfwelse.
8. Therföre förmanar jag eder, at I bewisen honom kärlek.
9. Ty therföre hafwer jag ock skrifwit eder til, at jag skulle bepröfwa eder, om I lydige ären i all ting.
10. Then I förlåten något, then förlåter ock jag: ty hwem ock jag förlåter något, thet förlåter jag för eder skul, i Christi stad;
11. På thet wi icke skole warda bedragne af Satan; ty oß är icke owetterligt hwad han i sinnet hafwer.
12. Men tå jag kom til Troadem, til at predika Christi Evangelium, och mig uplåten wardt en dör i HERranom,
13. Hade jag ingen ro uti min anda, therföre at jag icke fann min broder Titum; utan gjorde ther mitt afsked, och for til Macedonien.
14. Men Gudi ware låf, som altid låter oß seger behålla i Christo, och uppenbarar lukten af sin kunskap genom oß alleståds.
15. Ty wi äre Gudi en god Christi lukt, både ibland them som salige warda, och ibland them som förtappade warda:
16. Theßa en dödslukt til döden; men the andra en lifsens lukt til lifs: ho är nu här dogse til?
17. Ty wi äre icke såsom många, the ther förfalska Guds ord; utan af renhet, och såsom af Gudi, tale wi för Gud i Christo.

3. Capitel.

Skole wi tå åter begynna prisa oß sielfwa? Eller behöfwe wi, såsom några andra, prisbref til eder, eller ock prisbref ifrån eder?
2. I ären wårt bref, beskrifwit uti wåra hjertan, hwilket kändt och läsit warder af alla menniskor,
3. Efter I bewisen, at I ären Christi bref, beredt genom wår tjenst, och skrifwit, icke med bläck, utan med lefwande Guds Anda, icke i taflor af sten, utan i hjertans taflor af kött.
4. Men en sådan tröst hafwe wi til Gud genom Christum:
5. Icke at wi beqwämlige äre af oß sielfwa något tänka, såsom af oß sielfwa; men äre wi til något beqwämlige, så är thet af Gudi;
6. Hwilken ock oß beqwämliga gjort hafwer til at föra thet Nya Testamentets ämbete, icke bokstafwens, utan andans: ty bokstafwen dödar; men anden gör lefwande.
7. Hade nu thet ämbetet klarhet, som genom bokstafwen dödar, och i stenar utgrafwit är, så at Israels barn icke kunde se på Mose ansikte, för hans ansiktes klarhets skul, then dock återwänder;
8. Hwi skulle icke mycket mer thet ämbetet, som Anden gifwer, hafwa klarhet?
9. Ty om thet ämbete, som fördömelse predikar, hafwer klarhet, mycket mer går thet ämbete öfwer i klarhet, som rättfärdighet predikar.
10. Och ther til med, thet som förklaradt wardt, war dock i thenna måttan lika som icke förklaradt, emot thenna öfwerswinneliga klarheten.
11. Ty hade thet klarhet, som återwänder, mycket mer hafwer thet klarhet, som waraktigt är.
12. Efter wi nu sådant hopp hafwe, äre wi mycket dristige;
13. Och göre icke såsom Moses, then et täckelse hängde för sitt ansikte, så at Israels barn icke kunde se uppå thes ända, som återwänder.
14. Men theras sinnen äro förstockade: ty alt in til thenna dag blifwer samma täckelse oborttagit öfwer Gamla Testamentet, när the läsat, hwilket i Christo återwänder.
15. Men in til thenna dag, tå Moses läsen warder, hänger täckelset för theras hjerta.
16. Men om the omwände sig til HERran, så worde täckelset borttagit.
17. Ty HERren är en Ande: ther nu HERrans Ande är, ther är frihet.
18. Men nu skåde wi alle, såsom uti en spegel, HERrans klarhet med uptäckt ansikte; och wi warde förklarade uti samma beläte ifrå then ena klarheten til then andra, såsom af HERrans Anda.

4. Capitel.

Therföre, emedan wi et sådant åmbete hafwe, efter som oß barmhertighet wederfaren år, så warde wi icke förſumlige;
2. Utan fly ock hemlig ſkam, och fare icke med ſkalkhet; förfalſke ej heller Guds ord; utan med uppenbar ſanning bewiſe oß wål för alla menniſkors ſamweten, i Guds åſyn.
3. År nu wårt Evangelium förtäckt, så år thet förtäckt för them, ſom förtappade warda;
4. I hwilka thenna werldens gud hafwer förblindat the otrognas ſinnen, at them icke ſkal lyſa Evangelii ljus af Christi klarhet, hwilken Guds beläte år.
5. Ty wi predike icke oß ſjelfwa, utan JEſum Christum, at han år HERren, men wi edra tjenare, för JEſu ſkul.
6. Ty Gud år then, ſom böd ljuſet utu mörkret lyſa, och lyſte uti wårt hjerta, at igenom oß måtte uplyſning ſke af Guds klarhets kunſkap i JEſu Chriſti anſikte.
7. Men wi hafwe theßa håfwor uti lerkar, på thet at then ſtora kraften ſkal wara af Gudi, och icke af oß.
8. Wi warde alleſtädes trångde; men wi ångslas icke: wi bekymras; men wi gifwe oß icke öfwer.
9. Wi lide förföljelſe; men wi warde icke öfwergifne: wi blifwe undertryckte; men wi förgås icke.
10. Wi omföre altid HERrans JEſu döb på wår lekamen; på thet at ock JEſu lif må på wår lekamen uppenbaradt warda.
11. Ty wi ſom lefwe, warde altid öfwergifne i döden, för JEſu ſkul; på thet at ock JEſu lif ſkal uppenbaradt warda på wårt dödeliga kött.
12. Så år nu döden mägtig i oß; men lifwet i eder,
13. Efter wi hafwe then ſamma trones Anda, ſom ſkrifwit år: Jag tror; therföre talar jag: så tro wi ock; therföre tale wi ock,
14. Wetande, at then ſom hafwer upwäckt HERran JEſum, han ſkal ock upwäcka oß genom JEſum, och ſtälla oß med eder.
15. Ty thet ſker alt för eder ſkul; på thet then öfwerflödiga wålgerning, ther många tacka, ſkal rikeligen komma Gudi til pris.
16. Therföre förtröttas wi icke; utan, ändock wår utwärtes menniſka förgås, så warder dock then inwärtes förnyad dag ifrå dag.
17. Ty wår bedröfwelſe, then dock timlig och lätt år, föder i oß en ewig och öfwer alla måtto wigtig hårlighet,
18. Wi ſom icke ſe efter the ting, ſom ſynas, utan them ſom icke ſynas: ty the ting, ſom ſynas, åro timliga; men the ſom icke ſynas, åro ewiga.

5. Capitel.

Men wi wete, at om thenna hyddan, wårt jordiſka hus, nederſlagen warder, så hafwe wi en byggning af Gudi byggd; et hus, icke med händer gjordt, thet ewigt år i himmelen.
2. Och öfwer thet ſamma ſucke wi ock efter wårt hemman, ſom af himmelen år, och oß långtar, at wi ther med måge öfwerklädde warda:
3. Dock om wi klädde, och icke nakne, finnas.
4. Ty medan wi åre uti thenna hyddan, ſucke wi, och åre betungade, efter wi wilje icke afklädde, utan hellre öfwerklädde warda, på thet at thet dödliga måtte upſwulget warda af lifwet.
5. Men then oß ther til bereder, år Gud, then oß Andan til pant gifwit hafwer.
6. Så åre wi förthenſkul wid god tröſt altid, och wete, at så länge wi hafwe hemman uti lekamen, så åre wi icke hemma når HERranom:
7. Ty wi wandre i tron, och ſe honom icke.
8. Men wi hafwe tröſt, och hafwe mycket mer luſt til at ute wandra ifrå lekamen, och hemma wara når HERranom.
9. Therföre hwad wi åre hemma, eller ute wandrande, winlägge wi oß ock at wi måge honom täckas.

10. **Ty wi måste alle uppenbarade warda för Christi domstol, på thet hwar och en skal få efter som han handlat hafwer, medan han lefde, ehwad thet är godt eller ondt.**

11. Efter wi nu wete, at HErren är fruktandes, fare wi sakta med menniskorna: men Gudi äro wi uppenbare; jag hoppas, at wi ock äre uppenbare uti edra samweten.

12. Wi prise oß icke åter för eder; men wi gifwe eder tilfälle til at berömma eder af oß; på thet I något hafwa skolen emot them, som sig efter anseendet, och icke efter hjertat, berömma.

13. Ty äre wi för stränge, så äre wi thet Gudi; eller äre wi måttelige, så äre wi eder måttelige.

14. Ty Christi kärlek twingar oß så; efter wi thet hålle, at om en är död för alla, så äro the alla döde.

15. **Och han är förthenskul död för alla, at the som lefwa, skola icke nu lefwa sig sjelfwom, utan honom, som för them död och upstånden är.**

16. Så känne wi nu ingen ifrå thenna tid efter köttet; och om wi än hafwe känt Christum efter köttet, så känne wi honom dock nu icke mer.

17. Hwar nu någon är i Christo, så är han et nytt kreatur: thet gamla är förgångit; si, all ting äro ny wordne.

18. Men altsamman är af Gudi, then oß med sig sielf försonat hafwer genom JEsum Christum, och gifwit oß ämbetet, at predika samma försoning.

19. **Ty Gud war i Christo, och försonade werlden med sig sjelf, och förebrådde them icke theras synder; och hafwer beskickat ibland oß försoningens ord.**

20. Så äre wi nu sändningabåd i Christi stad; ty Gud förmanar genom oß: så bedje wi nu i Christi stad, låter försona eder med Gud.

21. **Ty then ther af ingen synd wißte, honom hafwer han för oß gjort til synd, på thet wi skulle warda Guds rättfärdighet genom honom.**

6. Capitel.

Ja, wi såsom medhjelpare förmane eder, at I icke undfån Guds nåd fåfängt.

2. Ty han säger: Jag hafwer bönhört tig i behaglig tid, och jag hafwer hulpit tig på salighetens dag: si, nu är then behagliga tiden; si, nu är salighetens dag.

3. Låter oß ingen i någon måtta förargelse gifwa, på thet wårt ämbete må ostraffadt blifwa:

4. Utan låter oß i all ting bewisa oß såsom Guds tjenare, i stort tålamod, i bedröfwelse, i nöd, i ångest,

5. I slag, i fängelse, i upror, i arbete, i wakande, i fastnade,

6. I renlefnad, i förstånd, i långmodighet, i mildhet, i then Heliga Anda, i en oskrymtad kärlek,

7. I sanningens ord, i Guds kraft, genom rättfärdighetens wapen, til högra sidan och til then wänstra,

8. Genom ära och smälek, genom ondt rykte och godt rykte; såsom bedragare, och dock sannfärdige;

9. Såsom okände, och dock kände; såsom the ther dö, och si, wi lefwe; såsom näpste, och dock icke dräpne;

10. Såsom bedröfwade, och dock altid glade; såsom fattige, och dock många rika görande; såsom intet hafwande, och dock all ting ägande.

11. O, I Corinthier, wår mun hafwer öpnat sig til eder; wårt hjerta är gladt.

12. För wår skul behöfwen I icke ängslas; men at I ängslens, thet gören I af en hjertelig mening.

13. Jag talar med eder, såsom med mina barn, at I ock så ställen eder emot mig, och warer också glade.

14. Drager icke uti främmande ok med the otrogna; ty hwad hafwer rättfärdigheten beställa med orättfärdigheten? Eller hwad delaktighet hafwer ljuset med mörkret?

15. Eller huru förlika sig Christus och Belial? Eller hwad del hafwer then trogne med then otrogne?

16. Eller huru kommer Guds tem-

pel öfwerens med afgudar? Ty I ären
lefwande Guds tempel, såsom Gud
säger: Jag wil bo uti them, och wan-
dra uti them, och jag wil wara the-
ras Gud, och the skola wara mitt folk.
17. Therföre går ut ifrå them, och
skiljens ifrå them, säger HErren,
och kommer icke wid thet orent är;
och så skal jag undfå eder,
18. Och wara eder Fader, och I
skolen wara mine söner och döttrar,
säger allswåldige HErren.

7. Capitel.

Efter wi nu hafwe sådana löften, mine
käraste, så görom oß rena af all köttets
och andans besmittelse, fullbordande
helgelsen i Guds räddhåga.
2. Fatter oß; wi hafwe ingen gjort
skada, wi hafwe ingen bedragit, wi
hafwe ingen beswikit.
3. Sådant säger jag, icke til at fördö-
ma eder; ty jag sade eder tilförene, at
I ären i wårt hjerta, til at dö och lefwa
med eder.
4. Jag hafwer mycken tröst til eder;
jag berömmer mig mycket af eder; jag
är upfylld med hugswalelse; jag är uti
osägelig glädje, i all wår bedröfwelse.
5. Ty när wi kommo uti Macedoni-
en, tå hade wårt kött ingen ro; utan
allestädes woro wi uti bedröfwelse,
utwärtes strid, inwärtes räddhåga.
6. Men Gud, som hugswalar them
som förtryckte äro, han hugswalade oß
genom Titi tilkommelse;
7. Dock icke allenast genom hans til-
kommelse, utan jemwäl genom then
hugswalelse han fått hade af eder, och
tå han förkunnade oß eder åstundan,
eder gråt, edert nit om mig, så at jag
blef äntå yttermera glad.
8. Ty thet jag bedröfwade eder med
mitt bref, thet ångrar mig icke; och
om thet än ångrade mig, emedan jag
ser, at samma bref hafwer til äfwen-
tyrs en tid långt bedröfwat eder,
9. Så fröjdar jag mig nu, icke ther af,
at I worden bedröfwade, utan at I
worden bedröfwade til bättring; ty I
ären bedröfwade wordne efter Guds
sinne, så at I ingen skada lidit hafwen
af oß i någon måtta.
10. Ty then sorg som är efter Guds
sinne, hon kommer åstad bättring til
salighet, then man icke ångrar; men
werldens sorg, hon kommer åstad
döden.
11. Se thet samma, at I bedröfwade
worden efter Guds sinne, hwilken om-
sorg thet hafwer gjort i eder; ja, san-
nerligen ursäkt, mißhag, räddhåga,
åstundan, nit, hämnd: ty I hafwen be-
wisat i alla stycken, at I rene ären uti
then saken.
12. Therföre, ändock jag skref eder til,
så är thet likwäl icke skedt för hans skul,
som skadan gjort hade; icke heller för
hans skul, som skadan skedd war; utan
förthenskul, at wår flit til eder skulle
uppenbar warda när eder för Gudi.
13. Therföre hafwe wi nu fått hug-
swalelse, theraf at I hugswalade ären:
dock än mycket mer hafwe wi gladt oß
för Titi fröjds skul; ty hans ande
wardt wederqwickt af eder alla.
14. Hwad jag hafwer berömt mig om
eder för honom, thet blyges mig icke;
utan såsom wi all ting i sanning haf-
we eder sagt, så är ock wår berömmelse
för Tito sann worden;
15. Och hans hjerta är öfwermåttan
wäl til sinnes om eder, tå han tänker på
allas eder lydnad, huruledes I undfin-
gen honom med räddhåga och bäfwan.
16. Jag fröjdar mig, at jag alt godt
må förse mig til eder.

8. Capitel.

Jag gör eder kunnigt, käre bröder, om
then Guds nåd, som gifwen är uti the
församlingar, som äro i Macedonien.
2. Ty theras glädje är osägelig, tå the
genom mycken bedröfwelse bepröfwade
wordo; och ändock the ganska fattige
woro, hafwa the likwäl rikeligen gif-
wit i all enfaldighet.
3. Ty the woro wälwillige efter all
sin magt, och öfwer sin magt; thet
betygar jag;
4. Bedjande oß med mycken förma-
ning, at wi anamma wille wälgernin-

gen och tjenstens delaktighet, som skickad
war til helgonen:
5. Och icke som wi hade hoppats; utan
the gåfwo sig sjelfwa först HERranom,
och sedan oß, genom Guds wilja;
6. At wi måste förmana Titum, at
såsom han hade tilförene begynt, så
skulle han ock nu fullfölja sådan god-
willighet när eder.
7. Men såsom I uti alla stycken rike
ären i tro och i ord och i förstånd och
i all flit och i eder kärlek til oß, så
flyr thet så, at I ock i thenna eder und-
sättning rike ären:
8. Icke så, at jag bjuder eder något;
utan efter andra så winlägga sig, för-
söker jag ock eder kärlek, om han sann-
skyldig är.
9. **Ty I weten HERrans JEsu
Christi godwillighet, at ändock han
war rik, wardt han likwäl fattig
för eder skul, på thet I genom hans
fattigdom skullen rike warda.**
10. Mitt råd gifwer jag här uti; ty
thet är eder nyttigt, efter I för et år
sedan haden begynt, icke allenast göra,
utan jemwäl wilja:
11. Fullföljer nu med gerningen så-
som I begynten, at såsom wiljen war
redebogen, så fullföljer ock af thet I
förmågen.
12. Ty tå wiljen är först god, så är
han tacknämlig, efter then del han haf-
wer, och icke efter thet han icke hafwer.
13. Icke sker thetta i then mening,
at andra skola hafwa nog, och I trång-
mål; utan at thet skal gå lika til:
14. At eder rikedom tjenar theras
fattigdom i thenna dyra tiden, och the-
ras rikedom hjelper eder fattigdom, på
thet lika tilgå skal;
15. Såsom skrifwit är: **Then ther
myckett samlade, han hade intet til
öfwerlopps; och then ther litet sam-
lade, honom fattades intet.**
16. Men Gudi ware tack, som sådan
flit gifwit hafwer uti Titi hjerta til eder.
17. Ty han tog then förmaning på
sig: ja, sannerligen, han war så flitig,
at han tog sig före sjelfwiljande fara
til eder.
18. Men wi hafwe sändt med honom
en broder, then pris hafwer i Evange-
lio i alla församlingar:
19. Och icke thet allenast; utan han
är ock skickad af församlingarna, til at
wara wår följeslagare til thenna und-
sättning, som beställes af oß, HER-
ranom til ära, och eder goda wilja til
pris;
20. Och förwara, at oß ingen straffa
kan för thenna rika undsättnings skul,
som af oß beställd warder;
21. Och se ther på, at thet redeligen
tilgår, icke allenast för HERranom,
utan ock för menniskor.
22. Och hafwe wi sändt med honom
wår broder, then wi ofta bepröfwat
hafwe i många stycken, at han flitig
är, och nu mycket mer flitig; och förse
wi oß storligen til eder,
23. Ehwad thet är för Titi skul,
hwilken min stallbroder och *medhjel-
pare* är när eder, eller för *wåra brö-
ders* skul, som äro församlingarnas
Apostlar och Christi ära.
24. Låter nu skina någon bewisning
til eder kärlek och wår berömmelse af
eder på them, ja ock uppenbarligen för
församlingarna.

9. Capitel.

Om then undsättning, som sker hel-
gonen, är icke behof, at jag skrifwer
eder til;
2. Ty jag wet eder goda wilja, af
hwilken jag berömmer mig ibland them
i Macedonien, at Achajen war redo
för et år sedan; och edert efterdöme
upwäckte många.
3. Dock hafwer jag sändt theßa brö-
der therföre, at wår berömmelse om
eder icke skal fåfäng wara uti thetta
ärende, och at I ären redo, såsom jag
hafwer sagt om eder;
4. På thet om the af Macedonien
med mig komma, och finna eder icke
redo, at wi (jag wil icke säga I) icke
tå skole få en blygd af sådan beröm-
melse.
5. Syntes mig ock af nöden wara, at
förmana bröderna, at the först foro

til eder, och tilredde then undsättning, som tilförene utlofwad war, at hon ligger redo, såsom en god undsättning, och icke som någon karghet.
6. Men thet säger jag: Then som sparligen sår, han skal ock sparligen upskära; och then som sår i wälsignelse, han skal ock upskära i wälsignelse.
7. Hwar och en som han sjelf wil; icke med olust, eller af twång: ty en glad gifware älskar Gud.
8. Gud är mägtig så lagat, at allahanda nåd rikeligen blifwer i eder; at I uti all ting altid nog hafwen, nog mägtige til alla goda gerningar;
9. Såsom skrifwit är: Han hafwer utstrött, och gifwit the fattiga: hans rättfärdighet blifwer i ewig tid.
10. Men then som räcker sädesmannen thet han sår, han skal ock räcka eder brödet til at äta, och skal föröka eder säd, och låta wäxa eder rättfärdighets frukt;
11. At I rike blifwen i all ting, uti all enfaldighet, hwilken i oß werkar, at Gudi sker tack.
12. Ty thenna undsättning icke allenast upfyller then brist, som helgonen hafwa; utan jemwäl öfwerflödar ther til, at många tacka Gudi, them som thenna hjelp wäl täckes,
13. Och prisa Gud för eder underdåniga bekännelse i Christi Evangelio, och för edert enfaldiga meddelande med them och alla;
14. Och theslikes i theras böner för eder: hwilka ock längta efter eder, för then öfwerswinnande Guds nåd, som är i eder.
15. Men Gudi ware tack för sin osägeliga gåfwa.

10. Capitel.

Men jag Paulus förmanar eder, genom Christi saktmodighet och mildhet, jag, som ringa är, när jag är när eder; men frånwarande är jag dristig wid eder.
2. Men jag beder eder, at jag icke skal nödgas närwarande handla dristeligen, och bruka then djerfhet, som man mig tillägger, emot några som oß räkna såsom wi wandrade efter köttet.
3. Ty ändock wi wandre i köttet, likwäl stride wi icke efter köttet.
4. Ty wåra krigswapen äro icke köttsliga, utan mägtiga för Gud at nederslå fästen.
5. Med hwilka wi kullslå the anslag och all höghet som sig uphäfwer emot Guds kunskap, och til fånga tage alt förnuft under Christi lydnad;
6. Och äre redebogne, at hämnas all olydnad, när eder lydnad fullbordad är.
7. Dömen I efter ansiktet? Om någon förlåter sig ther på, at han hörer Christo til, han tänke thet ock med sig sjelf, at såsom han hörer Christo til, så höre ock wi Christo til.
8. Och om jag ock något mer berömde mig af wår magt, hwilken HErren oß gifwit hafwer, eder til förbättring, och icke til förderf, wille jag äntå icke blygas.
9. Men thetta säger jag, på thet I icke skolen tänka, at jag hade welat förskräcka eder med bref.
10. Ty brefwen, säga the, äro swåra och starka; men lekamliga närwarelsen är swag, och orden förakteliga.
11. Then sådan är, han tänke, at sådane som wi äre med orden i brefwen frånwarande, så äre wi ock wäl med gerningen närwarande.
12. Ty wi töras icke sätta eller räkna oß ibland them, som sig sjelfwa prisa; men efter the mäta sig wid sig sjelfwa, och hålla allena af sig sjelfwa, förstå the intet.
13. Men wi berömme oß icke öfwermåttan, utan allena efter reglans mått, med hwilken Gud hafwer oß afmätit; et mått til at hinna ock alt in til eder.
14. Ty wi förskräcke oß icke öfwermåttan, lika som wi icke hunnit hade in til eder; ty wi äre ju ock komne alt in til eder, med Christi Evangelio;
15. Icke berömmande oß öfwermåttan af annars mans arbete; förhoppandes, at ske skal, tå eder tro begynner

wåra uti eder, at wi efter wåra reglor
wilje widare komma,
16. Och predika ock them Evangelium,
som bo utom eder, och icke berömma
oß af thet genom främmande reglor
tilredt är.
17. Men then sig berömmer, han be-
römme sig i HErranom;
18. Ty then som låfwar sig sielf, han
är icke bepröfwad; utan then HErren
låfwar.

11. Capitel.

Jag wille, at I mig något litet lida
willen uti min fåwitska: dock I liden
mig wäl.
2. Ty jag nitälskar eder i Guds nit;
ty jag hafwer fäst eder enom man, på
thet jag skulle fly Christo en ren jungfru.
3. Men jag fruktar, at til äfwentyrs
sker, at såsom ormen bedrog Eva med
sin illfundighet, så warda ock edra sin-
nen förwända ifrån enfaldigheten i
Christo.
4. Ty, om then som til eder kommer,
predikar eder en annan JEsum, then
wi icke predikade, eller om I undfån en
annan Anda, then I icke undfått haf-
wen, eller et annat Evangelium, thet
I icke anammat hafwen, så liden I
them med rätta.
5. Ty jag håller mig icke ringare, än
the höga Apostlar äro;
6. Och ändock jag är enfaldig i talet,
så är jag dock icke enfaldig i förståndet:
dock wi äre nog kände allestädes när
eder.
7. Eller hafwer jag syndat, at jag
hafwer förnedrat mig, på thet I skullen
uphöjde warda? Ty jag hafwer för-
kunnat eder Evangelium utan lön.
8. Andra församlingar hafwer jag be-
röfwat, och tagit lön af them, ther jag
eder med tjente;
9. Och tå jag war när eder, och mig
fattades något, förtungade jag ingen;
ty hwad mig fattades, upfyllde the
bröder, som komne woro af Macedo-
nien; och i all ting höll jag mig, at jag
ingen war til tunga; och wil ännu så
hålla mig.
10. Så wißt som Christi sanning är i
mig, så skal thenna berömmelse mig icke
förtagen warda uti Achaje landsändar.
11. För hwad sak? Therföre at jag
icke älskar eder? Gud wet thet.
12. Men thet jag gör, thet wil jag
ock göra, på thet jag skal förtaga them
tilfällen, som tilfälle söka, til at beröm-
ma sig, at the äro såsom wi.
13. Ty sådane falske Apostlar och be-
dräglige arbetare taga sig uppå Chri-
sti Apostlars person:
14. Och thet är ock icke under; ty ock
sielfwa Satan förskapar sig uti ljusens
Angel.
15. Therföre är icke under, at hans
tjenare också förskapa sig, lika som the
ther woro rättfärdighetens predikare;
hwilkas ände skal warda efter theras
gerningar.
16. Åter säger jag, at ingen skal tän-
ka, at jag är fåwitsk: *annars tager*
mig ock an såsom en fåwitsk man, at
jag ock något litet må berömma mig.
17. Thet jag nu talar, thet talar jag
icke såsom i HErranom, utan såsom i
fåwitskhet, efter wi äre komne uti be-
römmelse.
18. Efter nu många berömma sig af
köttet, wil också jag berömma mig;
19. Ty I fördragen gerna the fåwit-
ska, efter I ären sielfwe wise.
20. I fördragen, om någon gör eder
til trälar, om någon eder upäter, om
någon eder ifrå tager, om någon för-
häfwer sig öfwer eder, om någon slår
eder i ansiktet.
21. Thet säger jag efter småkighet, så-
som wi wore swage wordne. Hwad
nu någon uppå dristar, (jag talar i få
witska,) ther på dristar jag ock.
22. The äro Ebreer; så är jag ock:
the äro Israeliter; jag ock: the äro
Abrahams säd; jag ock:
23. The äro Christi tjenare; (jag ta-
lar i fåwitska) jag är fast mer: jag
hafwer mer arbetat; jag hafwer mer
hugg fått; jag hafwer oftare warit
fången; ofta warit i dödsnöd.
24. Af Judarna hafwer jag fem resor
fått fyratio slag, et mindre.

25. Tre resor hafwer jag warit stupad med ris; en resa stenad; tre resor hafwer jag warit i skeppsbrott; natt och dag hafwer jag warit i hafwets djup.
26. Jag hafwer ofta fårdats; jag hafwer warit i farlighet i floder; i farlighet ibland mördare; i farlighet ibland Judarna; i farlighet ibland hedningarna; i farlighet i städerna; i farlighet i öknen; i farlighet på hafwet; i farlighet ibland falska bröder;
27. I möda och arbete; i mycket wakande; i hunger och törst; i mycket fastande; i frost och nakenhet:
28. Förutan thet som eljest påkommer, nemligen, at jag dagligen öfwerlupen warder, och bär omsorg för alla församlingar.
29. Ho är swag, och jag warder icke swag? Ho förargas, och jag brinner icke?
30. Efter jag ju skal berömma mig, så wil jag berömma mig af min swaghet.
31. Gud och wår HErras JEsu Christi Fader, hwilken ware pris i ewighet, wet at jag icke ljuger.
32. Landshöfdingen uti Damasco, på Konung Arete wägnar, förwarade the Damasceners stad, och wille gripit mig;
33. Och jag wardt i en korg genom et fenster öfwer muren nedsläppt, och undslapp hans händer.

12. Capitel.

Mig är ju icke nyttigt, at berömma mig; dock wil jag nu komma til syner och HErrans uppenbarelser.
2. Jag känner en man i Christo för fjorton år; war han i lekamen, thet wet jag icke, eller utan lekamen, wet jag ock icke; Gud wet thet: then samme wardt uprydt in til tredje himmelen.
3. Then samme mannen känner jag; om han i lekamen, eller utan lekamen war, thet wet jag icke; Gud wet thet.
4. Han wardt uprydt til Paradis, och hörde outsägeliga ord, hwilken ingen menniska säga må.
5. Ther af wil jag berömma mig; men af mig sjelf wil jag icke berömma mig, utan af mig swaghet.
6. Och om jag wille berömma mig, så gjorde jag intet fåwitskt; ty jag wille säga sanningen: men jag hafwer thet likwäl fördrag, på thet ingen skal högre akta mig, än som han ser på mig, eller hörer af mig.
7. Och på thet at jag mig icke af the stora uppenbarelser förhäfwa skulle, wardt mig gifwen en påle i köttet, Satans ängel, then mig kindpusta skulle, på thet jag icke skulle förhäfwas öfwermåttan.
8. För hwilken sak jag bad tre resor HErran, at han skulle komma ifrå mig.
9. Och han sade til mig: Låt tig nöja åt min nåd; ty min kraft är mägtig i the swaga. Therföre wil jag aldrahelst berömma mig af min swaghet, på thet Christi kraft skal bo i mig.
10. Therföre är jag wid godt mod, i swaghet, i föraktelse, i nöd, i förföljelse, i ångest, för Christi skul; ty när jag swag är, så är jag stark.
11. Jag är fåwitsk worden med berömmelse: ther til hafwen I nödgat mig; ty jag skulle warda prisad af eder, efter thet jag icke är ringare än någon af the höga Apostlar, ändock jag är intet.
12. Ty en Apostels tekn äro ju skedde ibland eder, med alt tålamod, med tekn och under och mägtiga gerningar.
13. Uti hwad del hafwen I warit ringare än the andra församlingar, annat än thet, at jag sjelf icke hafwer warit eder til tunga? Förlåter mig then orätten.
14. Si, jag är redebogen tredje resan komma til eder, och wil icke heller betunga eder; ty jag söker icke edert, utan eder: therföre at barnen skola icke draga tilhopa åt föräldrarna, utan föräldrarna åt barnen.
15. Men jag wil ganska gerna utgifwa mig, och utgifwen warda för edra själar; äntå I litet älsken mig, then dock ganska mycket älskar eder.

16. Men låter nu så wara, at jag icke hafwer betungat eder; likwål, medan jag war listig, hafwer jag fångat eder med list.

17. Hafwer jag beskattat eder med någon, som jag hafwer sändt til eder?

18. Jag bad Titum, och sände med honom en broder. Hafwer ock Titus beskattat eder? Hafwe wi icke wandrat uti en anda? Hafwe wi icke wandrat i samma fotspår?

19. Åter, menen I, at wi ursake oß för eder? Wi tale i Guds åsyn i Christo; men mine kåraste, alt thetta sker eder til förbättring.

20. Ty jag fruktar, at tå jag kommer, må ske at jag finner eder icke såsom jag wil, och I finnen icke mig såsom I wiljen: at ther år i någon måtto tråtor, nit, wrede, kif, förtal, örnataßlan, upblåsning, upror:

21. At jag åter kommer, och min Gud betrycker mig når eder, och jag måste sörja öfwer många, som tilförene syndat hafwa, och icke hafwa gjort bot för theras orenlighet, sköraktighet och otukt, som the bedrifwit hafwa.

13. Capitel.

Kommer jag tredje gången til eder, så skola uti twå eller tre måns mun alla saker bestå.

2. Jag hafwer thet sagt eder tilförene, och säger eder thet tilförene, såsom nårwarande, i then andra resan, och skrifwer thet nu frånwarande them som tilförene syndat hafwa, och allom them androm: om jag återkommer, skal jag intet skona.

3. Efter I söken, at I en gång skolen förnimma honom, som i mig talar, nemligen, Christum, hwilken når eder icke swag år, utan år mägtig ibland eder.

4. Ty ändock han wardt korsfäst i swagheten, så lefwer han likwål i Guds kraft; och ändock wi ock åre swage i honom, så lefwe wi likwål med honom uti Guds kraft når eder.

5. Försöker eder sjelfwa, om I åren i tron; bepröfwer eder sjelfwa: eller kånnen I eder icke sjelfwa, at JEsus Christus år uti eder, utan så kunde wara, at I oduglige åren?

6. Men jag hoppas, at I wål skolen kånna, at wi icke oduglige åre;

7. Och önskar jag af Gudi, at I intet ondt gören; icke på thet wi skulle synas duglige; utan at I skolen göra hwad redligt år; och wi blifwe tå som wi oduglige wore.

8. Ty wi kunne intet emot sanningen, utan med sanningen.

9. Men wi fröjde oß, når wi swage åre och I mägtige; och thet samma önske wi ock, nemligen, eder *fullkomlighet*.

10. Therföre skrifwer jag ock thetta frånwarande, på thet tå jag år tilstådes, jag icke skal strång wara efter then magt, som HERren hafwer mig gifwit til förbättring, och icke til förderf.

11. På sistone, kåre bröder, fröjder eder, warer fullkomne, tröster eder, warer ens sinnade, warer fridsamme, så blifwer kårlekens och fridens Gud når eder.

12. Helser eder inbördes med en helig kyß: eder helsa alla helgon.

13. **Wår HERras JEsu Christi nåd och Guds kärlek och then Heliga Andas delaktighet ware med eder alla! Amen.**

Then 2. Epistelen til the Corinthier.

Sänd af Philippis i Macedonien med Tito och Luca.

Pauli Epistel til the Galater.

1. Capitel.

Paulus, Apostel, icke af menniskor, icke heller genom menniskor, utan genom JEsum Christum och Gud Fader, som honom upwäckt hafwer ifrå the döda;
2. Och alle bröder som när mig äro, the församlingar i Galatien:
3. Nåd ware med eder, och frid af Gud Fader och wår HERra JEsu Christo,
4. Som sig sielf för wåra synder gifwit hafwer, på thet han skulle uttaga oß ifrå thenna närwarande onda werlden, efter Guds och wår Faders wilja;
5. Hwilken ware pris ifrån ewighet til ewighet! Amen.
6. Mig förundrar, at I så snarligen låten eder afwända ifrå then som eder kallat hafwer uti Christi nåd, til et annat Evangelium;
7. Ändock intet annat är; utan at några äro, the eder förwilla, och wilja förwända Christi Evangelium.
8. Men om ock wi, eller en Ängel af himmelen, annorlunda predikade Evangelium för eder, än wi eder predikat hafwe, han ware förbannad.
9. Såsom wi nu sade, så säge wi än en tid: Om någon wore, then eder predikar Evangelium annorlunda, än I undfått hafwen, han ware förbannad.
10. Predikar jag nu menniskor eller Gud til wilja? Eller söker jag täckas menniskor? Hade jag här til dags welat täckas menniskor, så wore jag icke Christi tjenare.
11. Men jag gör eder wetterligt, käre bröder, at thet Evangelium, som är predikadt af mig, är icke menskligt.
12. Ty jag hafwer thet icke fått af menniskor, icke heller lärt; utan genom JEsu Christi uppenbarelse.
13. Ty I hafwen wäl hört min umgängelse fordom i Judaskapet, at jag öfwermåttan förföljde Guds församling, och förstörde henne;
14. Och wäxte til mer och mer i Judaskapet utöfwer många mina lika i mitt slägte, och höll mig strängeligen wid fädernas stadgar.
15. Men tå Gud täcktes, som mig af min moders lif afskilt hafwer, och kallat mig genom sin nåd ther til,
16. At han wille uppenbara sin Son genom mig, at jag skulle genom Evangelium förkunna honom ibland hedningarna; strax föll jag til, och befrågade mig icke therom med kött och blod;
17. Och kom icke heller til Jerusalem igen til them som woro Apostlar för mig; utan for bort i Arabien, och kom åter til Damascum.
18. Sedan, efter tre år, kom jag igen til Jerusalem, til at se Petrum, och blef när honom i femton dagar.
19. Men af the andra Apostlar såg jag ingen utan Jacobum, HERrans broder.
20. Men thet jag skrifwer eder, si, Gud wet, at jag icke ljuger.
21. Ther efter kom jag in uti the land Syrien och Cilicien.
22. Men jag war okänd til ansiktet för the Christeliga församlingar i Judeen;
23. Utan the hade allenast hört, at then som fordom förföljde oß, han predikar nu tron, som han fordom förstörde.
24. Och the prisade Gud för min skul.

2. Capitel.

Sedan, efter fjorton år, for jag åter up til Jerusalem med Barnaba, och tog Titum ock med mig.
2. Och for jag tit up efter en uppenbarelse, och befrågade mig med them om Evangelium, som jag förkunnar ibland hedningarna, besynnerligen med them, som för något woro räknade; på thet jag icke skulle löpa fåfängt, eller redan lupit hafwa.
3. Men icke wardt heller Titus, som med mig war, nödgad til at låta omskära sig, ändock han war en Grek.
4. Ty tå några falska bröder sig med intrångde, och med inkomne woro, til

at bespeja wår frihet, som wi hafwe i Christo JEsu, på thet the skulle komma oß i tråldom;
5. Weko wi för them icke en stund til underdånighet, på thet Evangelii sanning skulle blifwa beståndande når eder.
6. Men af them som något råknade woro, hurudane the fordom warit hade, thet kommer mig intet wid; Gud aktar icke menniskors anseende; men the som något woro råknade, lårde mig intet:
7. Utan hellre twårt emot, tå the sågo, at mig betrodt war Evangelium til förhuden, lika som Petro til omskårelsen;
8. (Ty then som med Petro war kraftig til Apostla-åmbetet ibland omskårelsen, then hafwer ock med mig kraftig warit ibland hedningarna;)
9. Och förnummo then nåd, som mig gifwen war, råckte Jacobus och Cephas och Johannes, hwilka såsom pelare råknade woro, mig och Barnabe handen, och förenade sig med oß, så at wi skulle predika ibland hedningarna, och the ibland omskårelsen:
10. Allenast, at wi skulle tånka på the fattiga, hwilket jag också hafwer winlagt mig at göra.
11. Men tå Petrus kom til Antiochien, stod jag honom uppenbarligen emot; ty klagomål war kommit öfwer honom.
12. Ty förr ån några woro komne ifrå Jacobo, åt han med hedningarna; men tå the kommo, unddrog han sig, och skillde sig ifrå them; ty han fruktade them som woro af omskårelsen.
13. Och the andra Judar skrymtade ock med honom, så at Barnabas wardt ock bedragen til at skrymta med them.
14. Men tå jag såg, at the icke råtteligen wandrade efter Evangelii sanning, sade jag til Petrum uppenbarligen för alla: Medan tu, som åst en Jude, lefwer som en hedning, och icke som en Jude, hwarföre twingar tu tå hedningarna til at lefwa efter Juda såttet?
15. Åndock wi af naturen åre Judar, och icke syndare af hedningarna;
16. Likwål efter wi wete, at menniskan icke warder råttfårdig genom lagens gerningar, utan genom tron på JEsum Christum, så tro wi ock på Christum JEsum, at wi skole råttfårdige warda genom tron på Christum, och icke af lagens gerningar therföre at intet kött warder råttfårdigadt genom lagens gerningar.
17. Men skulle wi, som söke warda råttfårdige genom Christum, ock ånnu sielfwe finnas wara syndare, så wore Christus en syndatjenare? Bort thet.
18. Ty om jag bygger thet samma up igen, som jag nederslagit hade, så gör jag mig sielf til en öfwertrådare.
19. Men jag år genom lag död ifrå lagen, på thet jag skal lefwa Gudi. Jag år korsfåst med Christo:
20. Men jag lefwer; dock *icke nu* jag, utan Christus lefwer i mig; ty thet jag nu lefwer i köttet, thet lefwer jag i Guds Sons tro, then mig ålskat hafwer, och gifwit sig sielf ut för mig.
21. Jag bortkastar icke Guds nåd; ty om råttfårdigheten kommer af lagen, så år Christus fåfångt död.

3. Capitel.

O, I oförståndige Galater, ho hafwer tjust eder, at I icke skullen lyda sanningen, hwilkom JEsus Christus för ögonen målad war, och nu ibland eder korsfåst år?
2. Thetta wil jag allenast weta af eder: Hafwen I undfått Andan genom lagens gerningar, eller genom trons predikan?
3. Åren I så oförståndige? I hafwen begynt i andan, wiljen I nu lykta i köttet?
4. Hafwen I tå så mycket lidit fåfångt? om thet eljest fåfångt år.
5. Then som nu gifwer eder Andan, och gör sådana krafter ibland eder, gör han thet genom lagens gerningar, eller genom trons predikan?
6. Såsom Abraham hafwer trott

Gudi, och thet är räknadt honom til rättfärdighet;
7. Så weten I ju nu, at the som äro af tron, the äro Abrahams barn.
8. Men Skriften hafwer sett fram före åt, at Gud gör hedningarna rättfärdiga genom tron; therföre förkunnade hon Abrahe: I tig skola alle hedningar wälsignade warda.
9. Så warda nu the, som af tron äro, wälsignade med then trogna Abraham.
10. Ty alle the som med lagens gerningar umgå, the äro under förbannelse; ty thet är skrifwit: Förbannad ware hwar och en, som icke blifwer wid alt thet, som skrifwit är i lagboken, så at han thet gör.
11. Men, at ingen warder rättfärdig för Gudi, genom lagen, är uppenbart; ty then rättfärdige skal lefwa af (sin) tro.
12. Men lagen är icke af tron; utan then menniska som så gör, hon lefwer ther af.
13. Christus hafwer förlossat oß ifrå lagens förbannelse, tå han wardt en förbannelse för oß; ty thet är skrifwit: Förbannad är hwar och en, som hänger på trä;
14. På thet Abrahams wälsignelse komma skulle öfwer hedningarna i Christo JEsu, och wi så undfå måtte Andans löfte genom tron.
15. Käre bröder, jag wil tala efter menniskosätt. Man föraktar ju icke en menniskas testamente, tå thet gilladt är: man lägger icke heller något ther til.
16. Nu är ju Abraham och hans säd löftet tilsagdt. Han säger icke, uti säderna, såsom i många; utan såsom uti en, uti tin säd, som är Christus.
17. Men thet säger jag: Thet testamentet, som tilförene af Gudi fast gjordt war på Christum, warder icke ogilladt, så at löftet skulle om intet warda med lagen, hwilken gifwen war fyrahundrade och trettio år ther efter.
18. Ty om arfwet förtjentes genom lagen, så worde thet icke gifwit genom löftet; men Gud hafwer thet Abraham genom löftet frikänkt.
19. Hwad skal tå lagen? Han är kommen ther til för öfwerträdelsernas skul, til thes säden skulle komma, hwilken löftet skedt war, och är skickad af Änglarna uti Medlarens hand.
20. Men Medlaren är icke ens Medlare; men Gud är en.
21. Är tå lagen emot Guds löften? Bort thet: men om en lag wore gifwen, som kunde lefwande göra, så wore rättfärdigheten sannerligen af lagen.
22. Men Skriften hafwer alt beslutit under synd, på thet löftet skulle komma genom Christi tro, them som tro.
23. Men förr än tron kom, woro wi förwarade under lagen, och beslutne til then tro, som uppenbaras skulle.
24. Så hafwer nu lagen warit wår tuktomästare til Christum, på thet wi skole warda rättfärdige af tron.
25. Nu, sedan tron kommen är, äre wi icke längre under tuktomästaren;
26. Ty I ären alle Guds barn genom tron på Christum JEsum.
27. Ty I, så månge som döpte ären til Christum, hafwen eder iklädt Christum.
28. Här är icke Jude eller Grek; här är icke tjenare eller fri; här är icke man eller qwinna: alle ären I en i Christo JEsu.
29. Ären I nu Christi, så ären I ju Abrahams säd, och arfwingar efter löftet.

4. Capitel.

Men jag säger: Så länge arfwingen är barn, är ingen åtskilnad emellan honom och en tjenare; ändock han är herre öfwer alla ägodelarna;
2. Utan är under förmyndare och föreståndare, in til then tiden, som af fadren förelagd är.
3. Sammalunda ock wi, tå wi woro barn, woro wi twingade under utwärtes stadgar.
4. Men tå tiden wardt fullkommen, sände Gud sin Son, född af en qwinna, gjord under lagen,

5. På thet han skulle förlossa them, som under lagen woro, at wi skulle få barnaskapet.
6. Efter I nu ären söner, hafwer Gud sändt sin Sons Anda uti edra hjertan, hwilken ropar Abba, käre Fader.
7. Så är här nu icke mer tjenare, utan son: är han son, så är han ock Guds arfwinge genom Christum.
8. Men then tid I icke känden Gud, tjenten I them, som af naturen icke äro Gudar.
9. Men nu, emedan I Gud känt hafwen, ja mycket mer kände ären af Gudi, hwi wänden I eder tå om til the swaga och wedertorftiga stadgar igen, hwilka I på nytt tjena wiljen?
10. I hållen dagar och månader, högtider och årstider.
11. Jag fruktar om eder, at jag til äfwentyrs hafwer fåfängt arbetat på eder.
12. Warer såsom jag är, efter jag ock är såsom I, käre bröder, jag beder eder. I hafwen mig intet emot gjort.
13. I weten, at jag genom köttets swaghet i förstone predikade eder Evangelium.
14. Och min frestelse, som jag led på köttets wägnar, hafwen I icke föraktat, icke heller försmått; utan anammaden mig såsom en Guds Ängel, ja, såsom Christum JEsum.
15. Huru salige woren I tå? Jag är edert witne, at om thet hade möjeligt warit, haden I edra ögon uttagit, och gifwit mig.
16. Är jag tå nu worden eder owän, at jag säger eder sanningen?
17. The nitälska eder icke rätteligen, utan wilja draga eder ifrå mig, at I skolen nitälska them.
18. Så är nu wäl godt nitälska, tå thet sker om thet godt är altid, och icke allenast tå jag tilstädes är.
19. Mina kära barn, hwilka jag på nytt föder med ångest, til thes Christus kommer til stadga uti eder,
20. Jag wille wäl, at jag nu wore när eder, och förwandla kunde min röst; ty jag wet härnäst ingen råd med eder.
21. Säger mig, I som wiljen wara under lagen: Hafwen I icke hört lagen?
22. Ty thet är skrifwit, at Abraham hade twå söner, en af tjensteqwinnan, then andra af then fria.
23. Men then som war af tjensteqwinnan, han war född efter köttet; men then af then fria, han war född genom löftet.
24. Hwilka ord betyda något; ty thessa äro the tu Testamenten: et af thet berg Sina, som föder til trääldom, hwilket är Agar.
25. Ty Agar heter i Arabien thet berg Sina, och sträcker sig emot Jerusalem, thet nu är, och är icke fritt med sina barn.
26. Men thet Jerusalem som ofwan til är, thet är then fria: hon är allas wår moder.
27. Ty thet är skrifwit: **War glad, tu ofruktsamma, tu som icke föder: brist ut och ropa, tu som icke är hafwande; ty then ensamma hafwer flera barn än then som man hafwer.**
28. Men wi, käre bröder, äre löftets barn efter Isaac.
29. Men såsom then, som tå född war efter köttet, förföljde honom, som född war efter Andan, så går thet ock nu.
30. Men hwad säger Skriften: **Drif ut tjensteqwinnan med hennes son; ty tjensteqwinnans son skal icke blifwa arfwinge med then frias son.**
31. Så äre wi nu, käre bröder, icke tjensteqwinnans söner, utan then frias.

5. Capitel.

Så blifwer nu ståndande uti then frihet, med hwilken Christus oss friat hafwer, och låter eder icke på nytt fångas under träldomens ok.
2. Si, jag Paulus säger eder: Om I låten eder omskära, är Christus eder icke nyttig.
3. Men jag betygar åter hwarjom och enom, som sig låter omskära, at han är pliktig til at hålla hela lagen.

4. I hafwen mißt Christum, I som genom lagen wiljen råttfårdige warda, och I åren fallne ifrå nåden.
5. Men wi wånte uti Andan, genom tron, then råttfårdighet som man hoppas skal.
6. Ty i Christo JEsu år intet bewåndt, hwarken omskårelse eller förhud; utan tron, som werkar genom kårleken.
7. I lupen wål; ho hafwer hindrat eder, at I icke skullen tro sanningen?
8. Sådan tilskyndelse år icke af honom, som eder kallat hafwer.
9. Litet af surdeg försyrar hela degen.
10. Jag förser mig til eder i HERranom, at I tagen eder icke annat sinne; men then eder förwillar, han skal draga sin dom, eho han år.
11. Om jag ånnu, kåre bröder, predikar omskårelsen, hwi lider jag ånnu förföljelse? Så wore korsets förargelse om intet worden.
12. Gåfwe Gud, at the ock afskurne wordo, som eder bekymra.
13. Men, kåre bröder, I åren kallade til frihet: allenast ser til, at I icke låten friheten gifwa köttet tilfålle; utan genom kårleken tjene then ene then andra.
14. Ty hela lagen warder fullbordad uti et ord; thet år: Ålska tin nåsta som tig sjelf.
15. Men om I med hwar annan bitens och fråtens, så ser til, at I icke ymsom af hwar annan upåtne warden.
16. Men jag såger: Wandrer i andan, så fullkomnen I icke köttets begårelse.
17. Ty köttet hafwer begårelse mot andan, och andan mot köttet: the samma åro mot hwar annan, så at I icke gören hwad I wiljen.
18. Om I regerens af Andan, så åren I icke under lagen.
19. Men köttsens gerningar åro uppenbara, som åro hor, boleri, orenlighet, lösaktighet,
20. Afguderi, trolldom, owånskap, kif, nit, wrede, tråtor, twedrågt, parti,
21. Afund, mord, dryckenskap, fråsseri, och sådant mer, ther jag eder tilförene af sagt hafwer, och såger ånnu tilförene, at the som sådant göra, skola icke årfwa Guds rike.
22. Men Andans frukt år kårlek, fröjd, frid, långmodighet, mildhet, godhet, tro,
23. Saktmodighet, kyskhet: emot sådant år icke lagen.
24. Men the som Christo tilhöra, korsfåsta sitt kött, samt med lustar och begårelser.
25. Om wi nu lefwe i Andan, så låter oß ock wandra i Andan.
26. Låter oß icke begåra fåfånglig pris, til at förtörna och hata hwar annan inbördes.

6. Capitel.

Kåre bröder, om en menniska råkade falla i någon synd, I som andelige åren, upråtter honom med saktmodig anda; och se uppå tig sjelf, at tu icke ock frestad warder.
2. Inbördes drager hwar annans börda, och så fullborden I Christi lag.
3. Therföre, om någon låter sig tycka något wara, åndock han intet år, han bedrager sig sjelf.
4. Men hwar och en beprötwe sin egen gerning, och så skal han allenast uti sig sjelf hafwa berömmelse, och icke uti andra.
5. Ty hwar och en skal draga sin börda.
6. Then som underwisad warder med ord, han dele alt godt med honom, som honom underwisar.
7. Farer icke wille; Gud låter intet gäcka sig; ty hwad menniskan sår, thet skal hon ock upskåra.
8. Then som sår i sitt kött, han skal af köttet upskåra förgånglighet; men then som sår i Andan, han skal upskåra af Andan ewinnerligt lif.
9. Och når wi göre godt, låt oß icke ledas wid; ty wi skole ock i sinom tid upskåra utan återwåndo.
10. Medan wi nu tid hafwe, låt oß göra godt emot hwar man; men aldramåst emot them, som wåra medbröder åro i tron.
11. Ser, huru stort bref jag eder tilskrifwit hafwer med min egen hand.

12. The som wilja táckas efter köttet, the nödga eder til omskärelsen, allenast förthenskul at the icke skola förföljde warda med Christi kors.
13. Ty ock the samme som låta omskära sig, hålla icke lagen; utan the wilja, at I skolen låta omskära eder, på thet the måga berömma sig af edert kött.
14. Men bort thet, at jag af någon ting skulle berömma mig, utan af wår HErras JEsu Christi kors, genom hwilken werlden är mig korsfäst, och jag werlden.
15. Ty i Christo JEsu gäller intet, hwarken omskärelse eller förhud, utan et nytt kreatur.
16. Och alla the som efter thenna regel wandra, öfwer them ware frid och barmhertighet, och öfwer Guds Israel.
17. Ingen göre mig mer bekymmer; ty jag drager på min kropp wår HErras JEsu tekn.
18. Wår HErras JEsu Christi nåd ware med eder anda, käre bröder! Amen.

Til the Galater, sänd af Rom.

Pauli Epistel til the Epheser.

1. Capitel.

Paulus, JEsu Christi Apostel, genom Guds wilja, the heliga som uti Epheso äro, och trogna i JEsu Christo:
2. Nåd ware med eder, och frid af Gudi wår Fader och HErranom JEsu Christo.
3. Wälsignad ware Gud och wår HErras JEsu Christi Fader, then oß wälsignat hafwer med all andelig wälsignelse i the himmelska ting, genom Christum;
4. Såsom han oß utwalt hafwer i honom förr än werldens grund lagd war, at wi skole wara helige och ostraffelige för honom uti kärleken;
5. Och hafwer tagit oß sig sjelfwom til barn, genom JEsum Christum, efter sin wiljas goda behag,
6. Sin härliga nåd til låf, genom hwilken han hafwer oß täcka gjort uti honom, som kärkommen är;
7. I hwilken wi hafwe förloßning genom hans blod, syndernas förlåtelse, efter hans nåds rikedomar;
8. Af hwilken han oß rundeligen delaktiga gjort hafwer, uti all wisdom och klokhet;
9. Och hafwer oß låtit få weta sin wiljas hemlighet, efter sitt goda behag, och hafwer thet framhaft igenom honom:
10. At thet skulle predikadt warda, tå tiden fullkomnad war, på thet all ting skulle sammanfattade warda i Christo, både thet i himmelen och på jorden är, genom then samma;
11. Genom hwilken wi ock komne äre til arfwedelen, bestärde efter hans upsåt, som all ting werkar efter sin egen wiljas råd;
12. At wi skole wara hans härlighet til låf, wi som tilförene hoppades på Christum;
13. Genom hwilken ock I hört hafwen sanningens ord, som är eder salighets Evangelium; uti hwilken I ock, sedan I trodden, ären beseglade wordne med löftets Heliga Anda;
14. Hwilken wårt arfs pant är til wår förloßning, at wi skulle warda hans egendom, hans härlighet til pris.
15. Therföre ock jag, efter jag hört hafwer af then tro som i eder är til HErran JEsum, och eder kärlek til alla helgon,
16. Wänder jag icke åter at tacka Gud för eder, altid tänkande på eder i mina böner;
17. At wår HErras JEsu Christi Gud, härlighetens Fader, wille gifwa eder wisdomens och uppenbarelsens Anda til sin kunskap,
18. Och uplysa edra förstånds ögon; at I förstå kunnen, hwad hopp han

hafwer kallat eder uti, och huru rik
hans arfs härlighet är uti helgonen,
19. Och huru öfwerswinneligen stor
hans kraft är til oß, som tro efter hans
mägtiga starkhets werkan,
20. Hwilken han werkade i Christo,
tå han upwäckte honom ifrå the döda,
och satte honom på sin högra hand i
himmelen
21. Öfwer alla Förstadömen, wälde,
magt, herradömen, och alt thet som
nämnas kan, icke allenast i thenna werl-
den, utan ock i then tilkommande;
22. Och hafwer all ting lagt under
hans fötter, och hafwer satt honom
församlingen til et hufwud öfwer all
ting;
23. Hwilken är hans kropp, och hans
upfyllelse, som alt i allom upfyller:

2. Capitel.

Och eder också, tå I döde woren genom
öfwerträdelser och synder,
2. Ther I uti fordom wandraden,
efter thenna werldens lopp, efter then
Försten, som magt hafwer i wädret,
nemligen, efter then andan, som nu
werkar uti otrons barn;
3. Ibland hwilka wi ock alle fordom
wandrat hafwe uti wårt kötts begä-
relser, och gjorde hwad köttet och sinnet
lyßte, och woro af naturen wredens
barn, såsom ock the andre.
4. Men Gud, som är rik i barmher-
tigheten, för sin stora kärleks skul, ther
han oß med älskat hafwer,
5. Then tid wi ännu döde woro i
synderna, hafwer han oß samt med
Christo gjort lefwande (genom nåden
ären I frälste);
6. Och hafwer samt med honom up-
wäckt oß, och samt med honom satt oß i
thet himmelska wäsendet i Christo JEsu;
7. På thet han i tilkommande tid be-
wisa skulle sin nåds öfwerswinneliga
rikedom, genom sin mildhet öfwer oß
i Christo JEsu.
8. Ty af nåden ären I frälste, ge-
nom tron; och thet icke af eder; Guds
gåfwa är thet:
9. Icke af gerningar, på thet ingen
skal berömma sig.
10. Ty wi äre hans werk, skapade i
Christo JEsu til goda gerningar, til
hwilka Gud oß tilförene beredt hafwer,
at wi uti them wandra skole.
11. Therföre, tänker therpå, at I, som
fordom efter köttet hafwen warit hed-
ningar, och worden kallade förhud af
them som kallas omskärelse efter köttet,
then med handen sker;
12. At I på then tiden woren utan
Christo, främmande, och utan Israels
borgareskap, och främmande ifrå löftets
Testamente, intet hopp hafwande, och
woren utan Gud i werlden.
13. Men nu, I som i Christo JEsu
ären, och fordom fjerran woren, ären
nu när wordne, genom Christi blod.
14. Ty han är wår frid, then af båda
hafwer gjort et, och hafwer nederbrutit
mellanbalken, i thet at han igenom sitt
kött borttog owänskapen,
15. Nemligen, lagen, som i budorden
stod; på thet han skulle af twänne skapa
en ny menniska i sig sjelf, och frid göra;
16. Och at han skulle försona them
båda med Gudi uti en kropp genom
korset; och hafwer dödat owänskapen
genom sig sjelf;
17. Och är kommen, och hafwer ige-
nom Evangelium bådat eder frid, I
som fjerran woren, så ock them, som
när woro.
18. Ty genom honom hafwe wi båda
tilgång uti en Anda til Fadren.
19. Så ären I icke nu mera gäster
och främmande, utan helga manna
medborgare och Guds husfolk;
20. Upbyggde på Apostlarnas och Pro-
pheternas grund, ther JEsus Christus
öfwerste hörnestenen är;
21. På hwilken hela byggningen til-
hopa fogad, wäxer til et heligt tempel i
HErranom;
22. På hwilken ock I med upbyggde
warden, Gudi til et hemman, genom
Andan.

3. Capitel.

För thenna saks skul är jag, Paulus,
Christi JEsu fånge för eder, hedningar;

2. Om J eljest hört hafwen om Guds nåds åmbete, som mig gifwit är til eder,
3. At thenna hemlighet är mig genom uppenbarelse förkunnad, såsom jag tilförene med få ord skref;
4. Af hwilket, om J thet låsen, J mågen märka mitt förstånd i Christi hemlighet;
5. Hwilken icke kunnig gjord är i förtiden menniskors barn, såsom then nu uppenbarad är hans heliga Apostlar och Propheter, genom Andan;
6. Nemligen, at hedningarne skola wara medarfwingar, och samma lekamens och hans löftes delaktige i Christo, genom Evangelium;
7. Hwilkets tjenare jag worden är, efter then gåfwa af Guds nåd som mig gifwen är, efter hans krafts werkning.
8. Mig, som är then aldraringaste ibland alla helgon, är thenna nåd gifwen, at jag skal ibland hedningarna förkunna the obegrundeliga Christi rikedomar,
9. Och i ljuset frambära för hwar man, hurudan delaktighet är i then hemlighet, som här til dags i werlden hafwer fördold warit i Gudi, then all ting skapat hafwer genom JEsum Christum;
10. På thet nu skulle kunnigt warda för Förstadömen och Herradömen i himmelen, på församlingen Guds margfalldiga wishet,
11. Efter then försyn af werldens begynnelse, hwilken han bewist hafwer i Christo JEsu, wår HERra,
12. Genom hwilken wi hafwe dristighet och tilgång med all förtröstning, genom tron på honom.
13. Therföre beder jag, at J icke upgifwens för mina bedröfwelsers skul, som jag lider för eder, hwilka äro eder til pris.
14. Förthenskul böjer jag mina knän til wår HERras JEsu Christi Fader,
15. Then ther rätte Fadren är öfwer alt thet Fader heter i himmelen och på jorden,
16. At han wille gifwa eder kraft, efter sin härlighets rikedomar, at J starke warden genom hans Anda til then inwärtes menniskan;
17. At Christus må bo genom tron i edra hjertan, stadeligen rotade och grundade i kärleken;
18. At J mågen begripa med alla helgon, hwad bredden och längden och djupet och höjden är,
19. Och ther med känna Christi kärlek, then all kunskap öfwergår; på thet J mågen upfyllde warda med allahanda Guds fullhet.
20. Men honom, som rikeligen förmår göra öfwer alt thet wi bedje eller tänke, efter then kraft som werkar i oß,
21. Honom ware åra i församlingen, genom Christum JEsum, i allan tid, ifrån ewighet til ewighet. Amen.

4. Capitel.

Så förmanar jag nu eder, jag fången i HERranom, at J wandren *såsom* tilbörligt är i then kallelse, *ther* J *uti* kallade ären,
2. Med all ödmjukhet och saktmodighet, med tålamod, unddragande *then* ene then andra i kärleken;
3. Winläggande eder, at hålla Andans enhet genom fridens band;
4. En kropp och en Ande, såsom J ock kallade ären uti et edert kallelses hopp;
5. En HERre, en tro, et dop, en Gud, och allas wår Fader,
6. Hwilken är öfwer eder alla, genom eder alla, och i eder alla.
7. Men hwar och en af oß är gifwen nåd, efter Christi gåfwas mått.
8. Therföre säger han: Han är upstigen i höjden, och hafwer fört fångelset fånget, och hafwer gifwit menniskorna gåfwor.
9. Men thet han upfaren är, hwad är thet annat, än han for först här ned uti the nedersta jordens rum?
10. Then ther nederfor, han är ock then ther upfor öfwer alla himlar, på thet han skulle all ting upfylla.
11. Han hafwer ock somliga satt til Apostlar, somliga til Propheter, somliga til Evangelister, somliga til Herdar och Lärare;

12. At the helige skola skickliga wara
til åmbetets werk, genom hwilket Christi
lekamen må upbyggd warda;
13. Til thes at wi alla komme til en
tro och Guds Sons kunskap, och warde
en fullkommen man, then ther är uti
Christi fullbordiga ålders mått;
14. På thet wi icke mer skole wara
barn, och låta oß beweka och omföras
af allahanda lärdoms wäder, genom
menniskors skalkhet och illfundighet,
med hwilka the falla til, at the måga
bedraga oß.
15. Men warom rättsinnige i kärleken,
och wäxom til i alla styckien i honom,
som hufwudet är, Christus;
16. Af hwilken hela kroppen tilhopa
fogas, och en lem hänger in til then
andra genom alla ledamöterna, ther
then ene tjenar then andra, efter thet
werk som hwar lem hafwer i sitt mått,
och gör, at kroppen wäxer sig sjelf til
förbättring, genom kärleken.
17. Så säger jag nu, och betygar thet
i HERranom, at I icke mer wandren,
såsom the andre hedningar wandra, i
theras sinnes fåfänglighet;
18. Hwilkas förstånd förmörkadt är,
och the bortkomne ifrå thet lif som af
Gudi är, genom then fåwitska som i
them är, och genom theras hjertas
blindhet;
19. Hwilka, sedan the wordo förstoc-
kade, gåfwo the sig sjelfwa uti otukt,
til at bedrifwa all orenlighet, samt med
girighet.
20. Men I hafwen icke så lärt Chri-
stum;
21. Om I annars honom hört haf-
wen, och uti honom lärde ären, huru
et rättsinnigt wäsende är i JEsu.
22. Så lägger nu bort ifrån eder then
gamla menniskan, ther I förr med om-
gingen, hwilken genom lustar i willfa-
relse sig förderfwar;
23. Och förnyer eder i edert sinnes
anda;
24. Och ikläder eder then nya menni-
skan, then efter Gud skapad är, i sann-
skyldig rättfärdighet och helighet.
25. Therföre, lägger bort lögnen, och
taler sanningen, hwar och en med sin
nästa, efter wi äre inbördes lemmar.
26. Wredgens och synder icke; låter
icke solen gå ned öfwer eder wrede.
27. Gifwer ock icke lastarena rum.
28. Then ther stulit hafwer, han stjäle
icke mer; utan hellre arbete med sina
händer thet godt är, på thet han något
skal hafwa dela med then, som nödtorf-
tig är.
29. Intet ohöfwiskt tal gånge utaf eder
mun; utan thet nyttigt är til förbät-
tring, ther thet behöfwes, at thet må
them som thet höra til tack wara;
30. Och bedröfwer icke Guds Heliga
Anda, ther I med beseglade ären til
förloßningens dag.
31. All bitterhet och grymhet och wre-
de och rop och hädelse ware långt ifrån
eder, samt med all ondska.
32. Men warer inbördes til hwaran-
nan wänlige, godhjertige; och förlå-
ter then ene then andre, såsom ock
Gud, genom Christum, hafwer förlåtit
eder.

5. Capitel.

Så warer nu Guds efterföljare, såsom
älskeliga barn;
2. Och wandrer i kärleken, såsom ock
Christus hafwer älskat oß, och utgif-
wit sig sjelf för oß til gåfwa och offer,
Gudi til en söt lukt.
3. Boleri och all slemhet, eller girig-
het, låter ibland eder icke ens nämnda
warda, såsom helgon tilhörer,
4. Och slemma ord, eller gäckeri, eller
skämt som icke höfwes; utan hellre
tacksägelse.
5. Ty I skolen weta, at ingen bolare,
eller oren, eller girig, hwilken är en af-
gudadyrkare, hafwer arfwedel uti Chri-
sti och Guds rike.
6. Låter ingen eder förföra med fåfän-
ga ord; ty för sådana plågar Guds
wrede komma öfwer otrons barn.
7. Therföre warer icke theras stall-
bröder.
8. Ty I woren fordom mörker; men
nu ären I ljus i HERranom: wan-
drer såsom ljusens barn.

9. Ty Andans frukt är uti all godhet
och rättfärdighet och sanning.
10. Och pröfwer hwad HERranom
täckt är,
11. Och hafwer ingen delaktighet med
the onyttiga mörkrets werk; utan
straffer them hellre.
12. Ty hwad hemligt af them sker,
thet är ock skamligt at säga.
13. Men alt thetta warder uppenbart,
när thet af ljuset straffadt warder; ty
alt thet uppenbart warder, thet är
ljus.
14. Therföre säger han: **Wakna up,
tu som sofwer, och statt up ifrå the
döda, så warder Christus tig uply=
sande.**
15. Så ser nu til huru I wandren wis=
ligt; icke som the owise, utan som wise.
16. Och skicker eder efter tiden; ty ti=
den är ond.
17. Therföre, warer icke oförståndige,
utan förståndige hwad HERrans wil=
je är.
18. Och dricker eder icke druckna af
win, af hwilket et oskickligt wäsende
kommer; utan upfyllens af then Heli=
ga Anda,
19. Talande emellan eder i psalmer
och låfsånger och andeliga wisor, sjun=
gande och spelande HERranom uti edert
hjerta,
20. Altid tacksägande Gudi och Fa=
drenom för hwar man, uti wår HER=
ras JEsu Christi namn,
21. Ymsom underdånige then ene
then andre, i Guds räddhåga.
22. Hustrurna ware sina män under=
dåniga, såsom HERranom.
23. Ty mannen är hustruns hufwud,
såsom ock Christus är församlingens
hufwud; och han är ock sin kropps
helsa.
24. Såsom nu församlingen är un=
derdånig Christo, så skola ock hustrur=
na uti all ting wara sina män under=
dåniga.
25. I män, älsker edra hustrur, såsom
ock Christus älskade församlingen, och
hafwer utgifwit sig sjelf för henne,
26. På thet han henne helga skulle,
och hafwer gjort henne ren i watnets
bad, genom ordet;
27. På thet han skulle beställa sig sjelf
en församling, then härlig är, then in=
gen fläck eller skrynka hafwer, eller an=
nat sådant; utan at hon skulle wara
helig och ostraffelig.
28. Så skola ock männerne älska sina
hustrur såsom sina egna kroppar. Then
sin hustru älskar, han älskar sig sjelf.
29. Ty ingen hafwer någon tid hatat
sitt eget kött; utan hellre föder och fo=
drar thet, såsom ock HERren försam=
lingen;
30. Ty wi äre ledamöter af hans
kropp, af hans kött och af hans ben.
31. Förthenskul skal menniskan öf=
wergifwa sin fader och moder, och blif=
wa wid sin hustru, och af twå warder
et kött.
32. Thenna hemlighet är stor; men
jag talar om Christo och församlingen.
33. Dock ock I, hwar i sin stad, älske
sin hustru såsom sig sjelf; men hu=
strun hafwe mannen i wördning.

6. Capitel.

I barn, warer hörige edra föräldrar
i HERranom; ty thet är rättwist.
2. Hedra tin fader och moder; hwil=
ket är thet första bud, som löfte med
sig hafwer;
3. På thet tig skal wäl gå, och tu må
blifwa långlifwad på jorden.
4. I fäder, reter icke edra barn til wre=
de; utan upföder them i tukt och HER=
rans förmaning.
5. I tjenare, warer hörige edra lekam=
liga herrar med räddhåga och bäfwan
i edert hjertas enfaldighet, såsom Christo;
6. Icke tjenande allena för ögonen, så=
som menniskor til wiljes, utan såsom
Christi tjenare, görande thet Gud wil
utaf hjertat,
7. Med wälwilja: låter eder tycka at
I tjenen HERran, och icke menniskor,
8. Wetande, at hwad godt hwar och
en gör, thet skal han igen få af HER=
ranom, ehwad han är tjenare eller fri.
9. Och I herrar, görer ock thet samma
mot them, och öfwergifwer trug, we=

tande, at ock eder HERre är i himmelen, och för honom är intet anseende til personen.

10. På thet sista, käre bröder, warer starke i HERranom och i hans starkhets magt.

11. Ikläder eder alt Guds harnesk, på thet I mågen stå emot djefwulens listiga anlopp.

12. Ty wi hafwe icke strid emot kött och blod, utan emot Förstar och wäldiga, nemligen, emot werldens herrar, the som regera i thenna werldens mörker, emot the onda andar under himmelen.

13. Therföre, tager på eder alt Guds harnesk, at I mågen emotstå i then onda dagen, och all ting wäl uträtta, och beståndande blifwa.

14. Så står nu omgjordade kring edra länder med sanningen, och iklädde rättfärdighetens kräfweto;

15. Och fötterna skodde, at I mågen redo wara til fridens Evangelium.

16. Men öfwer all ting, tager trones sköld, med hwilken I kunnen utsläcka all then ondas glödande skott.

17. Och tager på eder salighetens hjelm och Andans swärd, som är Guds ord;

18. I all bön och åkallan, altid bedjande i Andanom; och waker ther til, med all idkelighet och bön för alla helgon,

19. Och för mig, at mig måtte gifwit warda tala dristeligen med öppen mun, at jag måtte kunnig göra Evangelii hemlighet,

20. Hwilkets bådskap jag är i thenna kedjan; på thet jag ther uti må fritt tala, som mig bör tala.

21. Men på thet I mågen ock weta, huru med oß tilstår, och hwad jag gör, skal Tychicus, min älskelige broder och trogne tjenare i HERranom, eder underwisa;

22. Hwilken jag therföre sände til eder, at I skolen få weta, huru med mig tilstår, och at han skulle trösta edert hjerta.

23. Frid ware brödderna, och kärlek med tron af Gud Fader och HERranom JEsu Christo!

24. Nåd ware med allom som wår HERra JEsum Christum rättsinneligen kär hafwa! Amen.

Sänd af Rom til the Epheser, med Tychico.

Pauli Epistel til the Philipper.

1. Capitel.

Paulus och Timotheus, JEsu Christi tjenare, alla heliga i Christo JEsu, som äro i Philippis, samt med Biskopar och Tjenare:

2. Nåd ware med eder, och frid af Gudi wår Fader och HERranom JEsu Christo.

3. Jag tackar min Gud, så ofta jag tänker på eder;

4. Hwilket jag altid gör i alla mina böner för eder alla, och gör samma bön med glädje;

5. At I ären delaktige wordne i Evangelio, ifrå första dagen in til nu:

6. Och förser mig thet samma, at then uti eder et godt werk begynt hafwer, han skal thet ock fullborda, in til JEsu Christi dag;

7. Såsom mig rätt är, at jag then meningen hafwer om eder alla, therföre at jag i mina bojor, i hwilka jag förswarar och stadfästar Evangelium, hafwer eder i mitt hjerta, såsom the ther alla med mig delaktige ären i nåden.

8. Ty Gud är mitt witne, huru jag åstundar eder alla af hjertans grund i JEsu Christo;

9. Och beder, at eder kärlek ju mer och mer må rik warda i kunskap och i alt förstånd;

10. At I mågen bepröfwa hwad bäst är, på thet I mågen wara rene, och in-

gen til förargelse, in til Christi dag;

11. Upfyllde med rättfärdighetens frukt, hwilken genom JEsum Christum kommer til Guds pris och låf.

12. Jag wil, at J weta skolen, käre bröder, at thet med mig skedt är, thet är mer kommit Evangelio til framgång;

13. Så at mina bojor äro uppenbara wordne i Christo öfwer hela Rådhuset och när alla andra;

14. Och at många bröder i HErranom, styrkte af mina bojor, äro thes dristigare wordne til at tala ordet utan räddhåga.

15. Somlige predika ock Christum för afund och trätas skul, och somlige uti en god mening.

16. The förra predika Christum af kif, och icke rent, menande ther med föröka bedröfwelsen til mitt fängelse:

17. Men the sednare af kärlek, wetande, at jag här ligger til Evangelii förswar.

18. Hwad äret tå? At ju Christus förkunnad warder, i hwad måtto thet ske kan, antingen af tilfälle, eller sannskyldigt, ther af fröjdar jag mig, och jemwäl fröjda wil.

19. Ty jag wet, at thet kommer mig til salighet, genom eder bön och JEsu Christi Andas tilhjelp;

20. Såsom jag wißerligen wäntar och förhoppas, at jag uti ingen ting skal til blygd komma; utan med all frihet, såsom altid, så ock nu, måtte Christus afhållen warda i min lekamen, ehwad thet är genom lif eller genom död.

21. Ty Christus är mitt lif, och döden är min winning.

22. Men efter thet at lefwa i köttet, tjenar mer til at göra frukt, så wet jag icke hwilket jag utwälja skal.

23. Ty båda delarne ligga mig hårdt uppå. Jag åstundar skiljas hädan, och wara när Christo, hwilket ock mycket bättre wore;

24. Men thet är mer nödtorftigt blifwa i köttet, för eder skul.

25. Och wet jag wißerligen, at jag skal blifwa, och med eder alla wara, eder til godo och til trons fröjd;

26. På thet J mågen storligen berömma eder af mig i Christo JEsu, genom min igenkommelse til eder.

27. Allenast, wandrer såsom Christi Evangelio wärdt är, at antingen jag kommer och får eder se, eller frånwarande får höra om eder, J blifwen ståndande uti en anda och en själ, samt med oß kämpande uti Evangelii tro.

28. Och uti ingen ting förskräcken eder för edra motståndare, hwilket them är et tekn til förtappelse; men eder til salighet, och thet af Gudi.

29. Ty eder är gifwit för Christo, icke allenast at J tron på honom, utan jemwäl liden för hans skul;

30. Hafwande samma striden, som J sågen i mig, och J nu hören om mig.

2. Capitel.

Är nu någon förmaning när eder i Christo; är någon tröst i kärleken; är någon Andans delaktighet; är någon hjertelig kärlek och barmhertighet;

2. Så upfyller min glädje, at J ären ens til sinnes, lika kärlek hafwande, endrägtige, samhällige:

3. At intet sker med kif eller fåfäng ära; utan med ödmjukhet räkne hwar then andra yppare än sig.

4. Ser icke hwar på sitt eget bästa; utan hwar och en på en annans bästa.

5. Hwar och en ware så til sinnes, som ock Christus JEsus war;

6. Hwilken, äntå han war i Guds skepelse, räknade han icke för rof, Gudi jämlik wara;

7 Utan förnedrade sig sjelf, tagande på sig en tjenares skepelse, och wardt lika som en annan menniska, och i åthäfwor funnen som en menniska;

8. Ödmjukade sig sjelf, wardt lydig in til döden, ja, in til korsens död.

9. Therföre hafwer ock Gud förhöjt honom, och gifwit honom et namn, thet öfwer alla namn är:

10. At i JEsu namn skola sig böja alla knän, theras som i himmelen, på jorden, och under jorden äro;

11. Och alla tungor skola bekänna, at JEsus Christus är HErren, Gud Fader til åra.

12. Så, mine älskelige, som I altid
hafwen warit lydige, icke allenast i min
närwaro, utan ock nu mycket mer i
min frånwaro, skaffer med fruktan och
bäfwan at I salige warden.
13. Ty Gud är then, som werkar i
eder både wilja och gerning, efter sitt
goda behag.
14. Görer all ting utan knorr och
twekan;
15. På thet I mågen wara ofördalade
och rene och Guds barn, ostraffelige
midt ibland thet wanartiga och wrånga
slägtet, ibland hwilket lyser såsom ljus
i werlden;
16. At I blifwen wid lifsens ord, mig
til en berömmelse på Christi dag, at
jag icke fåfängt lupit, eller fåfängt ar-
betat hafwer.
17. Och om jag än offras öfwer eder
tros offer och Gudstjenst, så gläder jag
mig, och fröjdar mig med eder alla.
18. För thet sammas skul skolen I ock
glädjas, och skolen glädjas med mig.
19. Men jag hoppas i HErranom
JEsu, at jag innan kort warder sän-
dande til eder Timotheum, at jag ock
må warda wid et godt mod, tå jag
förnimmer huru med eder tilstår.
20. Ty jag hafwer ingen, then som
så aldeles lika med mig til sinnes är,
then så hjertelig omsorg hafwer för eder.
21. Ty the söka alla efter sitt eget,
icke thet Christo JEsu tilhörer.
22. Men I weten, at han bepröfwad
är; ty såsom et barn med fadren, haf-
wer han med mig tjent uti Evangelio.
23. Honom hoppas jag nu sända thet
första jag hafwer besett mina ärenden.
24. Jag tröstar ock på HErran, at
jag ock sjelf snart kommande warder.
25. Mig hafwer ock synts nödtorftigt
wara, sända til eder brodren Epaphro-
ditum, min medhjelpare och medstri-
dare och eder Apostel, then ock mig
uti min nödtorft tjenar;
26. Efter han hade en åstundan til
eder alla, och war storligen bekymrad
ther af, at I sport haden honom krank;
27. Som han ock wißerligen war
dödssjuk; men Gud förbarmade sig
öfwer honom, och icke allenast öfwer
honom, utan ock öfwer mig, at jag
icke skulle få sorg på sorg.
28. Jag hafwer nu sändt honom thes
snarare, at I skolen få se honom, och
thes gladare warda igen, och jag thes
mindre sorg hafwa.
29. Så undfår nu honom i HErra-
nom med all glädje; och the sådane
äro, them hafwer i wördning;
30. Ty för Christi werks skul war
han döden så när kommen, at han föga
tänkte på lifwet, på thet han skulle
tjena mig i eder stad.

3. Capitel.

Ytterligare, mine bröder, fröjder eder
i HErranom. At jag eder ju alt thet
samma skrifwer, thet förtryter mig
icke; men thet gör eder thes wißare.
2. Wakter eder för the hundar, wak-
ter eder för the onda arbetare, wakter
eder för afskärelsen.
3. Ty wi äre omskärelsen, wi som
tjene Gudi i Andanom, och berömme
oß af Christo JEsu, och sätte icke tröst
på köttet.
4. Ändock jag ock wäl må trösta på
köttet. Hwar en annan sig tycka låter,
at han må förtrösta sig på köttet; jag
mycket mer,
5. Som på åttonde dagen omskuren
är, en af Israels folk och BenJamins
slägte, en Ebré af Ebreer, efter lagen
en Pharisé;
6. Efter nitet förföljande församlin-
gen; efter then rättfärdighet, som är
af lagen, ostraffelig.
7. Men thet mig en winning war,
thet hafwer jag räknat för skada, för
Christi skul.
8. Ja, jag räknar thet alt för skada
emot then öfwerswinneliga min HEr-
ras Christi JEsu kunskap; för hwil-
kens skul jag alt hafwer för skada räk-
nat, och håller thet för träck, på thet
jag må winna Christum,
9. Och warda funnen i honom, icke
hafwande min rättfärdighet, som
kommer af lagen, utan then som af
Christi tro kommer, nemligen, then

råttfårdighet, som af Gudi kommer, genom tron;

10. Til at kånna honom och hans upståndelses kraft och hans pinas delaktighet, lik worden hans dòd;

11. Om jag ock måtte komma emot honom i the dòdas upståndelse.

12. Icke at jag allaredan hafwer thet fattat, eller allaredan fullkommen år; men jag far fast ther efter, at jag thet ock fatta må, som jag ock fattad år af Christo JEsu.

13. Kåre brôder, jag kan icke såga, at jag ånnu sjelf thet fattat hafwer; men et såger jag: Jag fórgåter thet til rygga år, och stråcker mig til thet som framman til år,

14. Jagande efter målet, som fòresatt år, til then lòn, som fòrehålles ofwanefter af Guds kallelse i Christo JEsu.

15. Så många wi nu fullkomne åre, warom så sinnade, och om I något annorlunda hålla skolen, så låter Gud eder thet uppenbara;

16. Dock så, at wi uti thet, ther wi allaredan tilkomne åre, wandre efter en regel, och åre ens sinnade.

17. Warer ock, kåre brôder, mina efterfòljare, och ser på them som så wandra, som I oß fòr en efterdòmelse hafwen.

18. Ty många wandra, af hwilka jag eder ofta sagt hafwer, men nu såger jag ock gråtande, fiender til Christi kors;

19. Hwilkas ånde år fòrtappelse, och theras buk theras Gud, och theras åra til skam; the ther akta hwad jorden tilhòrer.

20. Men wår umgångelse år i himmelen, tådan wi ock wånte Frålsaren, HErran JEsum Christum;

21. Hwilken wår skròpliga lekamen skal fòrklara, på thet han skal gòra honom lik med sin fòrklarade lekamen, af then kraft, ther han med fòrmår sig all ting underlågga.

4. Capitel.

Så, mine kåre och ònskade brôder, min frôjd och min krona, blifwer så ståndande i HErranom, mine ålskelige.

2. Evodiam fòrmanar jag, och Syntychen fòrmanar jag, at the åro ens til sinnes i HErranom.

3. Ja, jag beder ock tig, min råttsinnige make, war them behjelpelig, som med mig òfwer Evangelium stridt hafwa, samt med Clement och andra mina medarbetare, hwilkas namn åro uti lifsens bok.

4. Frôjder eder i HErranom altid; och åter såger jag, frôjder eder.

5. Eder saktmodighet låter alla menniskor kunnig warda. HErren år når.

6. Hafwer ingen omsorg; utan edert begår ware kunnigt in fòr Gud i all ting, med bòn, åkallan och tacksågelse.

7. Och Guds frid, som òfwergår alt fòrstånd, fòrware edert hjerta och edert sinne i Christo JEsu.

8. Yttermera, kåre brôder, hwad sant år, hwad årligt år, hwad rått, hwad kyskt, hwad ljufligt, hwad wål lyder; år någon dygd, och år *något lof*, tånker ther efter.

9. Hwad I ock lårt och undfått och hòrt och sett hafwen på mig, *thet* gòrer; och så warder fridsens Gud med eder.

10. Men jag år storligen frôjdad i HErranom, at I åren åter komne ther til, at I hafwen omsorg om mig; ändock I wål allestådes omsorg haft hafwen: men tiden sade icke så til.

11. Thetta såger jag, icke therfòre at mig något fattas; ty jag hafwer lårt ibland them jag umgår låta mig nòjas.

12. Jag kan låg wara; jag kan ock hòg wara: allestådes och i all ting år jag skickelig, både mått och hungrig wara, både nog hafwa, och nòd lida.

13. All ting fòrmår jag genom Christum, som mig mågtig gòr.

14. Dock hafwen I rått gjort, at I hafwen tagit eder min bedròfwelse til.

15. Weten I ock wål, I Philipper, at af fòrsta Evangelii begynnelse, tå jag drog utu Macedonien, ingen fòrsamling hafwer något delat med mig, efter råkenskap i utgift och upbòrd, utan I allena.

16. Ty I sånden en gång, och så an-

dra gången, til mig i Theßalonica, til
min nödtorft:
17. Icke at jag söker sådana skänker,
utan söker ther efter, at uti eder räken=
skap skal en öfwerflödig frukt finnas.
18. Ty jag hafwer alt, och öfwerflö=
dar, och är upfylld, sedan jag undfick
med Epaphroditus thet som ifrån eder
sändt war, en söt lukt, et offer Gudi
täckt och anammeligt.
19. Men min Gud skal upfylla all
eder nödtorft, efter sina rikedomar i
härligheten, genom Christum JEsum.
20. Men Gudi och wår Fader ware
pris af ewighet til ewighet! Amen.
21. Helser alla helgon i Christo JE=
su. Eder helsa the bröder som med
mig äro.
22. Eder helsa alla helgon, enkanner=
ligen the som äro utaf Kejsarens hus.
23. Wår HERras JEsu Christi nåd
ware med eder alla! Amen.

Skrifwen af Rom, med Epa=
phrodito.

Pauli Epistel til the Coloßer.

1 Capitel.

Paulus, JEsu Christi Apostel, ge=
nom Guds wilja, och brodren Timo=
theus,
2. The helgon och trogna bröder i
Christo, som äro i Coloßen: Nåd ware
med eder, och frid af Gudi wår Fader
och HERranom JEsu Christo.
3. Wi tacke Gudi och wår HERras
JEsu Christi Fader, och bedje altid för
eder.
4. Ty wi hafwe sport eder tro i Chri=
sto JEsu och eder kärlek til alla helgon,
5. För thet hopps skul, som eder är
förwaradt i himmelen, af hwilket I
tilförene hört hafwen genom Evange=
lii sanna ord;
6. Som til eder kommit är, såsom ock
i all werlden, och är fruktsamt, såsom
ock i eder, ifrå then dag I hörden och
förnummen Guds nåd i sanningen;
7. Som I ock lärt hafwen af Epa=
phra, wår älskeliga medtjenare, hwil=
ken är en trogen Christi tjenare för eder;
8. Then ock oß underwist hafwer eder
kärlek i andanom.
9. Therföre ock wi, ifrå then dag wi
thet hörde, wände wi icke igen bedja
för eder, och önska, at I mågen up=
fyllde warda med hans wiljas kunskap
uti all andelig wisdom och förstånd;
10. At I mågen wandra wärdeligen
HERranom, til alt behag, och ären
fruktsamme i alla goda gerningar, och
wäxen til i Guds kunskap,
11. Och stärkte warden med all kraft,
efter hans härliga magt, uti alt tåla=
mod och långmodighet med glädje;
12. Och tacken Fadrenom, som oß
hafwer beqwäma gjort til at delaktige
wara i the heligas arfwedel i ljuset;
13. Hwilken oß uttagit hafwer ifrå
mörksens wäldighet, och hafwer försatt
oß uti sin älskeliga Sons rike;
14. I hwilken wi hafwe förloßning,
genom hans blod, nemligen, syndernas
förlåtelse;
15. Hwilken är osynliga Guds beläte,
förstfödd för alla kreatur:
16. Ty genom honom äro all ting
skapade, som i himmelen och på jorden
äro, synliga och osynliga, ware sig
Throner, eller Herrskap, eller Första=
dömen, eller Öfwerhet: alt är skapadt
genom honom, och til honom.
17. Och han är för alla; och all ting
bestå i honom.
18. Och han är hufwudet til krop=
pen, nemligen, til församlingen, hwil=
ken är begynnelsen, förstfödd ifrå the
döda, på thet han i all ting skal hafwa
föregången.
19. Ty behageligt hafwer warit Fa=
drenom, at all fullhet skulle bo i honom,
20. Och at han genom honom all ting

försona skulle med sig sielf, tilfredsställande genom blodet på hans kors både thet på jorden och i himmelen är.

21. Och eder, som fordom woren främmande och fiender, med sinnet i onda gerningar;

22. Men nu hafwer han försonat eder med sitt kötts lekamen genom döden, på thet han skulle ställa eder heliga och ostraffeliga och obesmittade i sin åsyn:

23. Om I annars blifwen i tron, grundade och faste och orörlige ifrå thet hopp som i Evangelio är, hwilket I hört hafwen, och predikadt är för alla kreatur som under himmelen äro; hwilka jag Paulus är en tjenare worden.

24. Nu fröjdar jag mig uti mitt lidande för eder, och upfyller i mitt kött hwad som fattas i Christi lidande, för hans lekamen, som är församlingen;

25. Hwilkens tjenare jag worden är, efter Guds predikoämbete, thet mig gifwit är ibland eder, at jag Guds ord rikeligen predika skal,

26. Nemligen then hemlighet, hwilken fördold hafwer warit ifrå werldens begynnelse och ewig tid, men nu är uppenbar worden hans helgon,

27. Hwilka Gud wille kunnigt göra hwilken thenna hemlighetens härliga rikedom är ibland hedningarna; hwilken är Christus uti eder, härlighetens hopp,

28. Then wi förkunne, förmanande hwar menniska, och lärande hwar menniska i all wisdom, på thet wi skole ställa hwar menniska fullbordad i Christo JEsu;

29. Ther jag ock på arbetar och kämpar, efter hans werkan, som krafteligen werkar i mig.

2. Capitel.

Så wil jag, at I weta skolen, hwilken kamp jag hafwer om eder, och om them som äro i Laodicea, och om alla them som min person i köttet icke sett hafwa;

2. På thet theras hiertan måga få någon hugnad, och sammanfogade warda i kärleken, til all rikedom uti fullkomligt förstånd, til at kunna besinna Guds hemlighet, både Fadrens och Christi;

3. Uti hwilken fördolda ligga all wisdoms och förstånds häfwor.

4. Men thetta säger jag, på thet ingen skal bedraga eder med kloka ord.

5. Ty ändock jag är ifrån eder, efter köttet, är jag dock när eder i andanom, fröjdar mig, och ser eder skickelse och eder tros stadighet på Christum.

6. Såsom I nu anammat hafwen HErran JEsum Christum, så wandrer i honom;

7. Och warer rotade och upbyggde i honom, och warer faste i tron, såsom I lärde åren, och warer i henne rikeligen tacksamme.

8. Ser til, at eder icke någon bortröfwar med Philosophia och fåfängt bedrägeri, efter menniskors stadgar, och efter werldens stadgar, och icke efter Christum;

9. **Ty i honom bor all Guddomens fullhet lekamligen;**

10. Och I åren i honom fullkomne, hwilken är hufwudet öfwer *alla* förstadömen och wäldighet;

11. I hwilken I ock omskurne åren med then omskärelse, som sker utan händer, tå I afladen syndakroppen i köttet, nemligen, med Christi omskärelse;

12. I thet at I med honom begrafne åren genom dopet, i hwilket I ock upståndne åren genom tron, then Gud werkar, hwilken honom upwäckt hafwer ifrå the döda.

13. Han hafwer ock giort eder lefwande med honom, tå I döde woren i synderna och uti edert kötts förhud; och hafwer förlåtit oss alla synder,

14. Och afplanat then handskrift som oss emot war, hwilken af stadgarne kom, och war oss emot; och then hafwer han tagit oss af wägen, och naglat wid korset;

15. Och hafwer blottat förstadömen och wäldigheter, och fört them uppenbarligen, och giort en härlig seger af them genom sig sielf.

16. Så låter nu ingen göra eder samwete öfwer mat, eller dryck, eller

öfwer bestämda helgedagar, eller nymånader, eller sabbather:

17. Hwilket är skuggan af thet som tilkommande war; men kroppen sjelf är i Christo.

18. Låter ingen taga eder lönen ifrå, then som wandrar efter eget godtycke i Ångla-ödmjukhet och andelighet i the ting han aldrig sett hafwer, och är förgäfwes upblåst i sitt köttsliga sinne,

19. Och håller sig icke wid hufwudet, af hwilket hela lekamen genom leder och ledamot kraft får, och tilsammans hänger, och tilwäxer i then förökelse som Gud gifwer.

20. Efter J nu döde ären med Christo ifrå the werldsliga stadgar, hwi låten J eder tå begripas med beskrifna stadgar, lika som J ännu lefden i werlden?

21. The ther säga: Tu skal icke komma wid thet, icke smaka thet, icke handtera thet;

22. Hwilket dock alt förgås i brukningen, och är efter menniskors bud och lärdom;

23. Hwilka hafwa wäl et sken af wisdom, genom sjelftagen andelighet och ödmjukhet, och ther igenom at the icke skona kroppen, och göra icke köttet thes ära til thes nödtorft.

3. Capitel.

Om J nu ären upståndne med Christo, så söker thet ofwantil är, ther Christus är sittande på Guds högra hand.

2. Farer efter thet som ofwantil är, icke efter thet som på jorden är.

3. Ty J ären döde; och edert lif är fördoldt med Christo i Gudi.

4. Men när edert lif, Christus, uppenbarad warder, tå warden ock J uppenbarade med honom i härligheten.

5. Så döder nu edra lemmar, som på jorden äro, boleri, orenlighet, lusta, ond begärelse och girighet, hwilken afgudadyrkan är;

6. För hwilka styckens skul Guds wrede kommer öfwer otrons barn;

7. Uti hwilka J ock fordom wandraden, tå J ther uti lefden.

8. Men lägger ock nu J bort altsammans, wrede, grymhet, ondska, försmädelse, skamliga ord af eder mun.

9. Ljuger icke för hwar annan, afkläder eder then gamla menniskan med hans gerningar;

10. Och ikläder eder then nya, then ther förnyas til hans kunskap och beläte, som honom skapat hafwer;

11. Ther icke Grek och Jude är, omskärelse och förhud, Barbarisk och Scytisk, tjenare och fri, utan alt i allom Christus.

12. Så kläder eder nu, såsom Guds utkorade, helgon och älskelige, uti hjertans barmhertighet, wänlighet, ödmjukhet, saktmodighet, långmodighet;

13. Och unddrager med hwar annan, och förlåter hwar annan, om någon hafwer något klagomål emot then andra; såsom ock Christus eder förlåtit hafwer, så görer ock J.

14. Men öfwer alt thetta ikläder eder kärleken, hwilken är fullkomlighetens band.

15. Och Guds frid regere i edra hjertan, til hwilken J ock kallade ären uti en lekamen; och warer tacksamme.

16. Låter Christi ord rikeligen bo uti eder, med all wisdom: lärer och förmaner eder inbördes med psalmer och låfsånger och andeliga wisor i nåden, och sjunger HERranom i edra hjertan.

17. Och alt thet J gören, med ord eller gerning, thet görer alt i HERrans JEsu namn, och tacker Gudi och Fadrenom genom honom.

18. J hustrur, warer edra män underdåniga, såsom tilbörligt är, i HERranom.

19. J män, älsker edra hustrur, och warer icke bittre emot them.

20. J barn, warer edra föräldrar lydige i all ting; ty thet täckes wäl HERranom.

21. J fäder, reter icke edra barn, på thet the icke skola warda klenmodiga.

22. J tjenare, warer lydige edra köttsliga herrar i all ting; icke med tjenst för ögonen, såsom menniskor til wiljes, utan med hjertans enfaldighet och med Guds fruktan.

23. Alt hwad J gören, thet görer af hjertat, såsom HErranom, och icke menniskom:
24. Och weter, at J af HErranom skolen få arfwets lön; ty J tjenen HErranom Christo.
25. Men then som orätt gör, han skal undfå hwad han orätt gjort hafwer; och warder intet anseende til personen.

4. Capitel.

J herrar, hwad lika och rätt är, thet bewiser edra tjenare, wetande, at J hafwen ock en HErra i himmelen.
2. Håller uppå bedja, och waker ther uti med tacksägelse;
3. Bedjande också för oß, at Gud wille uplåta oß ordets dör, til at tala Christi hemlighet, för hwilken jag ock bunden är;
4. At jag må thet uppenbara, såsom mig bör at tala.
5. Wandrer wisligen med them som utantil äro, och skicker eder efter tiden.
6. Edert tal ware altid ljufligt, och med salt förmängdt, at J weten huru J skolen swara hwarjom och enom.
7. Huru med mig går, skal Tychicus, min älskelige broder och trogne tjenare och medtjenare i HErranom, eder alt kungöra;
8. Hwilken jag hafwer til eder sändt förthenskul, at han skal få weta, huru thet hafwer sig med eder, och at han må hugswala edra hjertan,
9. Samt med Onesimo, min trogna och älskeliga broder, hwilken en af eder är: the skola underwisa alt huru här tilstår.
10. Eder helsar Aristarchus, min medfånge, och Marcus, Barnabe syßling, af hwilken J hafwen fått några befallningar: (kommer han til eder, så undfår honom)
11. Och Jesus, som kallas Justus, hwilka äro af omskärelsen: theße äro allena mina medhjelpare til Guds rike, the mig ock warit hafwa til hugnad.
12. Eder helsar ock Epaphras, then en af eder är, Christi tjenare, altid arbetande för eder i böner, på thet J mågen blifwa ståndande fullkomlige, och upfyllde i all Guds wilja.
13. Jag bär witnesbörd med honom, at han hafwer mycken omsorg om eder och them i Laodicea och them i Hierapoli.
14. Eder helsar Lucas, läkaren, then älskelige, och Demas.
15. Helser the bröder i Laodicea, och Nympham, och then församling som i hans hus är.
16. Och tå Epistelen är läsen när eder, så beställer, at han warder ock läsen för församlingen i Laodicea, och at J ock then Laodiska Epistelen läsen.
17. Och säger Archippo: Se på ämbetet, som tu fått hafwer i HErranom, at tu thet uträttar.
18. Min helsning med min, Pauli, hand. Tänker på mina bojor. Nåd ware med eder! Amen.

Skrifwen af Rom, med Tychicus och Onesimus.

Pauli Första Epistel til the Theßalonicer.

1. Capitel.

Paulus och Silvanus och Timotheus then församling i Theßalonica uti Gud Fader och HErranom JEsu Christo: Nåd ware med eder, och frid af Gudi wår Fader och HErranom JEsu Christo.
2. Wi tacke Gudi altid för eder alla, och hafwe eder i åminnelse i wåra böner utan återwändo;
3. Tänkande på edert werk i tron och på edert arbete i kärleken och på edert tålamod i hoppet, hwilket är wår HErre JEsus Christus, för Gudi och wår Fader.
4. Ty, käre bröder, af Gudi älskade, wi wete huru J ären utwalde;

5. At wårt Evangelium hafwer warit när eder, icke allenast med ord, utan både i kraft och i then Heliga Anda och i full wißhet, såsom I weten, hurudane wi woro när eder, för eder skul.
6. Och I ären wordne wåra efterföljare och HErrans, och hafwen anammat ordet ibland många bedröfwelser med then Heliga Andas fröjd;
7. Så at I ären wordne en efterdömelse för alla trogna uti Macedonia och Achaja.
8. Ty af eder är HErrans ord utgångit, icke allenast i Macedonia och Achaja, utan ock i all rum är eder tro, som I hafwen til Gud, utkommen, så at oß är icke behof at säga något.
9. Ty the sjelfwe förkunna om eder hurudan ingång wi hade til eder, och huru I omwände worden til Gud ifrån afgudarna, til at tjena then lefwande och sanna Guden;
10. Och til at wänta hans Son af himmelen, hwilken han upwäckt hafwer ifrå the döda, JEsum, then oß frälsar ifrå then tilkommande wreden.

2. Capitel.

Käre bröder, I weten sjelfwe wår ingång til eder, at han war icke fåfäng:
2. Utan, såsom wi tilförene hade lidit, och försmädde warit uti Philippis, som I weten, woro wi ändå wid god tröst i wår Gud, til at tala när eder Guds Evangelium, med mycken kämpning.
3. Ty wår förmaning war icke til willfarelse, icke heller til orenlighet, icke heller med list:
4. Utan, såsom wi af Gudi bepröfwade woro, at oß Evangelium betrodt är til at predika, så tale wi; icke såsom wi wille täckas menniskor, utan Gudi, then ther pröfwar wåra hjertan.
5. Ty wi hafwe icke umgått med smekliga ord, såsom I weten, icke heller med tilfälle til girighet: Gud är thes witne;
6. Hafwe icke heller sökt pris af menniskor, hwarken af eder, eller andra.
7. Ändock wi wäl hade haft magt at förtunga eder, såsom Christi Apostlar; men wi woro milde när eder, lika som en amma fostrar sina barn.
8. Så hafwe wi hjertans lust haft til eder, at dela med eder, icke allenast Guds Evangelium, utan ock wårt eget lif; ty I ären oß käre wordne.
9. I minnens wäl, käre bröder, wårt arbete och wår möda; ty dag och natt arbetade wi, på thet wi ingen af eder skulle förtunga, och predikade ibland eder Guds Evangelium.
10. Thes ären I witnen, och Gud, huru heligt, huru rättfärdigt och ostraffeligt wi umgingo med eder, som troden:
11. Såsom I weten, at wi, såsom en fader sina barn, hafwe förmanat och tröstat hwar och en ibland eder,
12. Och betygat, at I wärdeligen skullen wandra för Gudi, then eder kallat hafwer til sitt rike och härlighet.
13. För hwilket wi ock utan återwändo tacke Gudi, at tå I anammaden af oß thet predikade ordet om Gud, anammaden I thet icke såsom menniskors ord, utan, såsom thet sannerligen är, såsom Guds ord, hwilken ock werkar i eder, som tron.
14. Ty I ären wordne, käre bröder, the Guds församlingars efterföljare, som uti Judeen äro, i Christo JEsu, at I thet samma lidit hafwen af edra egna fränder, som the af Judarna;
15. Hwilka ock HErran JEsum dråpo, och sina egna Propheter, och hafwa förföljt oß, och täckas icke Gudi, och alla menniskor äro the emot;
16. Förbjuda oß underwisa hedningarne, ther med the skola salige warda, på thet the skola fullkomna sina synder altid; ty wreden är kommen öfwer them in til ändan.
17. Men wi, käre bröder, sedan wi til någon tid hade mißt eder, efter ansiktet, och icke efter hjertat, hafwe wi thes mer hastat til at se edert ansikte, med stor begärelse.
18. Therföre hade wi welat komma til eder, (jag Paulus) twå resor; och Satan hafwer oß förhindrat.
19. Ty hwad är wårt hopp, eller

frögd, eller kronan til wår berömmelse? Ären ock icke I thet, för wår HErra JEsu Christo i hans tilkommelse?

20. I ären ju wår pris och fröjd?

3. Capitel.

Therföre kunde wi icke längre hafwa fördrag, och oß syntes, at wi uti Athen allena skulle qwar blifwa;

2. Och hafwe sändt Timotheum, wår broder och Guds tjenare och wår hjelpare i Christi Evangelio, til at styrka och trösta eder i eder tro,

3. På thet ingen skulle låta wika sig uti thenna bedröfwelse; ty I weten, at wi äre ther til satte.

4. Ty när wi woro när eder, sade wi eder thet tilförene, at wi måste lida bedröfwelse, såsom ock skedt är, och I weten.

5. Therföre kunde jag ock icke längre hafwa fördrag, utan sände åstad, på thet jag skulle förfara eder tro, at til äfwentyrs frestaren icke hade försökt eder, och wårt arbete hade tå fåfängt wordet.

6. Men nu nyligen, sedan Timotheus kommen war til oß ifrån eder, och underwiste oß om eder tro och kärlek, och at I altid tänken på oß til thet bästa, och åstunden at se oß, såsom ock wi eder;

7. Wordo wi, käre bröder, hugswalade på eder uti all wår bedröfwelse och nöd, genom eder tro.

8. Ty wi lefwe nu, efter I stån i HErranom.

9. Hwad tack kunne wi Gudi säga för eder för all then glädje som wi hafwe af eder, för wår Gud?

10. Wi bedje dag och natt ganska mycket, at wi måge se edert ansikte, och upfylla thet i eder tro fattas.

11. Men Gud sielf och wår Fader och wår HErre JEsus Christus skicke wår wäg til eder.

12. Men HErren föröke eder, och låte kärleken öfwerflöda inbördes och til hwar man, såsom ock wi äre til eder;

13. At edra hjertan måge styrkta och ostraffeliga blifwa i helighet, för Gudi och wår Fader, uti wår HErras JEsu Christi tilkommelse med alla hans helgon.

4. Capitel.

Yttermera, käre bröder, bedje wi eder, och förmane genom wår HErra JEsum, såsom I hafwen undfått af oß, huru I wandra skolen och täckas Gudi, at I ju mer fullkomlige warden.

2. Ty I weten hwad bud wi gåfwo eder, genom HErran JEsum.

3. Ty thetta är Guds wilje, eder helgelse, at I flyn boleri,

4. Och hwar och en af eder wet behålla sitt fat i helgelse och ära,

5. Icke uti lustig begärelse, såsom hedningar, the som af Gudi intet weta;

6. Och at ingen förtrycker, eller swiker sin broder i någon handel; ty HErren är hämnaren öfwer alt thetta, såsom wi ock eder tilförene sade och betygade.

7. Ty Gud hafwer icke kallat oß til orenlighet, utan til helgelse.

8. Then ther nu föraktar, han föraktar icke någon menniska, utan Gud, then sin Heliga Anda hafwer gifwit i eder.

9. Men om broderlig kärlek görs icke behof, at jag skrifwer eder; ty I ären sielfwe lärde af Gudi, at I skolen älska eder inbördes.

10. Och thet gören I ock på alla bröderne, som i hela Macedonien äro; men wi förmane eder, käre bröder, at I ju mer fullkomlige warden;

11. Och winlägger eder, at I ären rolige, och sköter edra egna stycken, och arbeter med edra händer, såsom wi eder budit hafwe;

12. At I hafwen eder ärligt med them som utantil äro, och at I theras icke betarfwen.

13. Men wi wilje icke dölja för eder, käre bröder, om them som affomnade äro, at I icke sörjen såsom the andre, the ther icke hopp hafwa.

14. Ty om wi tro, at JEsus är död och upstånden, så skal ock Gud them som affomnade äro genom JEsum, framhafwa med honom.

15. Ty thetta säge wi eder såsom HErrans ord, at wi, som lefwe och igenblifwe uti HErrans tilkommelse, skola icke förekomma them som sofwa.
16. Ty sielfwer HErren skal stiga ned af himmelen, med härskri och öfwerängels röst, och med Guds basun; och the döde i Christo skola upstå i förstone:
17. Ther efter wi, som lefwe och igenblifwe, warde tillika med them borttagne i skyn emot HErran i wädret; och så skole wi blifwa när HErranom altid.
18. Så tröster eder nu med theßa orden inbördes.

5. Capitel.

Men om tider och stunder, käre bröder, är icke behof at skrifwa eder;
2. Ty I weten wäl, at HErrans dag skal komma såsom en tjuf om natten.
3. Therföre när the warda sägande: Thet är frid, och all ting utan fara, tå skal them hastigt förderf öfwerkomma, lika som födslopinan qwinnan påkommer, som hafwande är; och the skola icke kunna undfly.
4. Men I, käre bröder, ären icke uti mörkret, at then dagen såsom en tjuf skal få eder fatt.
5. Alle I ären ljusets barn och dagens barn: wi höre icke natten til, icke heller mörkret.
6. Så låter oß nu icke sofwa, såsom the andre; utan låter oß waka och nyktre wara.
7. Ty the som sofwa, the sofwa om natten, och the som druckne äro, the äro druckne om natten.
8. Men wi, som dagen tilhöre, skole nyktre wara, iklädde trons och kärlekens harnesk, och salighetens hopp för en hjelm.
9. Ty Gud hafwer icke satt oß til wrede, utan at äga salighet genom wår HErra JEsum Christum,
10. Then för oß död är, på thet, ehwad wi wake eller sofwe, skole wi lefwa saint med honom.
11. Therföre förmaner eder inbördes, och upbygger hwar then andra, såsom I ock gören.
12. Men wi bedje eder, käre bröder, at I kännen them, som arbeta ibland eder, och stå eder före i HErranom, och förmana eder.
13. Håller them thes kärare, för theras werks skul, och warer fridsamme med them.
14. Men wi bedje eder, käre bröder, förmaner the osediga, tröster the klenmodiga, hjelper the swaga, warer långmodige wid hwar man.
15. Ser til, at ingen wedergäller någon ondt för ondt; utan altid farer efter thet goda inbördes och med hwar man.
16. Warer altid glade.
17. Beder utan återwändo.
18. Warer tacksamme i all ting; ty thet är Guds wilje om eder genom JEsum Christum.
19. Utsläcker icke Andan.
20. Förakter icke Prophetior:
21. Men pröfwer all ting, och behåller thet godt är.
22. Flyr alt thet som ondt synes.
23. Men sielfwer fridsens Gud helge eder öfwer alt, at eder hela ande och siäl och kropp måtte wara behållen utan straff i wår HErras JEsu Christi tilkommelse.
24. Han är trofast, som eder kallat hafwer; then thet ock wäl fullbordar.
25. Käre bröder, beder för oß.
26. Helser alla bröderne uti en helig kyß.
27. Jag beswär eder wid HErran, at I thenna Epistelen läsa låten för alla heliga bröderne.
28. Wår HErras JEsu Christi nåd ware med eder! Amen.

Then 1. til the Theßalonicer; skrifwen af Athen.

Pauli Andra Epistel til the Theßalonicer.

1. Capitel.

Paulus och Silvanus och Timotheus then församling i Theßalonica, i Gudi wår Fader och HErranom JEsu Christo:

2. Nåd ware med eder, och frid af Gudi wår Fader och HErranom JEsu Christo.

3. Wi skole tacka Gudi altid för eder, kåre bröder, såsom tilbörligt är; ty eder tro förökas storligen, och allas eder kårlek öfwerflödar inbördes;

4. Så at wi sielfwe berömme oß i Guds församlingar af edert tålamod och tro uti alla edra förföljelser och bedröfwelser, som J liden,

5. Såsom et bewis til Guds råttwisa dom; på thet J mågen warda wärdige til Guds rike, för hwilket J ock liden;

6. Efter thet år råttwist för Gudi, gifwa them bedröfwelse igen, som eder bedröfwa;

7. Men eder, som bedröfwens, rolighet med oß, tå HErren JEsus uppenbar warder af himmelen, samt med sin krafts Änglar

8. Och med eldslåga, til at håmnas öfwer them, som icke kånna Gud, och öfwer them, som icke lydige åro wår HErras JEsu Christi Evangelio;

9. Hwilka pina lida skola, thet ewiga förderfwet af HErrans ansikte och af hans hårliga magt,

10. Tå han skal komma til at förklaras i sina helgon, och underlig warda i alla them som tro; ty wårt witnesbörd til eder om then dagen hafwen J trott.

11. Och förthenskul bedje wi ock altid för eder, at wår Gud wille göra eder wårdiga til thenna kallelsen, och upfylla alt godhetens upsåt och trones werk i kraften;

12. På thet wår HErras JEsu Christi namn må prisadt warda på eder, och J på honom, efter wår Guds och HErrans JEsu Christi nåd.

2. Capitel.

Men wi bedje eder, kåre bröder, för wår HErras JEsu Christi tilkommelse, och för wår församlings skul i honom,

2. At J icke snarligen låten beweka eder ifrån edert sinne, icke heller förskråcka, hwarken genom anda, eller genom ord, eller genom bref, lika som thet såndt wore af oß, såsom Christi dag för handen wore.

3. Låter ingen förföra eder i någon måtto; ty han kommer icke, utan tilförene sker affall, och uppenbar warder syndens menniska, förtappelsens barn;

4. Hwilken år en motståndare, och uphåfwer sig öfwer alt thet Gud eller Gudstjenst kallas; så at han såtter sig i Guds tempel, såsom en Gud, och gifwer sig före som han wore Gud.

5. Minnens J icke, at jag sade eder thetta, tå jag ännu war når eder?

6. Och hwad ännu hindrar, weten J, at han skal warda uppenbar i sin tid.

7. Ty han werkar allaredan ondskan hemligen; allenast then ther nu hindrar, han måste komma af wägen.

8. Och så warder tå then Onde uppenbar, hwilken HErren skal dråpa med sin muns Anda; och skal göra en ånda med honom genom sin tilkommelses uppenbarelse;

9. Hwilkens tilkommelse sker efter Satans werkan, med alla lögnaktiga krafter och tekn och under,

10. Och med all förförelse til oråttfärdighet ibland them som förtappade warda, therföre at the icke anammade kårleken til sanningen, at the måtte salige wordet.

11. Förthenskul skal Gud sånda them kraftig willfarelse, så at the skola tro lögnen;

12. På thet the skola alle dömde warda, som icke hafwa trott sannin-

gen, utan hafwa lust til orättfärdigheten.
13. Men wi skole altid tacka Gudi för eder, käre bröder, älskade af HErranom, at Gud hafwer eder utwalt til salighet af begynnelsen, genom Andans helgelse, och i sanningens tro;
14. I hwilken han eder kallat hafwer genom wårt Evangelium, til wår HErras JEsu Christi härliga egendom.
15. Så stån nu, käre bröder, och håller eder wid the stadgar, som I lärt hafwen, ehwad thet är skedt af wårt ord eller bref.
16. Men sjelfwer wår HErre JEsus Christus och Gud och wår Fader, then oß älskat hafwer, och gifwit en ewig tröst och et godt hopp genom nåden;
17. Han hugswale edra hjertan, och styrke eder uti all lärdom och goda gerningar.

3. Capitel.

Yttermera, käre bröder, beder för oß, at HErrans ord må hafwa framgång, och prisadt warda, såsom ock när eder;
2. Och at wi måge friade warda ifrå wanartiga och arga menniskor; ty tron är icke hwar mans.
3. Men HErren är trofast, then eder styrka skal, och bewara för thet onda.
4. Men wi förse oß til eder i HErranom, at I gören, och görande warden hwad wi eder budit hafwe.
5. Men HErren styre edert hjerta til Guds kärlek och til Christi tålamod.
6. Och bjude wi eder, käre bröder, i wår HErras JEsu Christi namn, at I dragen eder ifrå hwar och en broder, som oskickeligt wandrar, och icke efter then stadga, som han hafwer fått af oß.
7. Ty I weten sjelfwe huru I skolen oß efterfölja, emedan wi hade oß icke oskickeligt ibland eder:
8. Icke heller hafwe wi tagit brödet för intet af någon; utan med arbete och möda, natt och dag, hafwe wi brukat oß, på thet wi ingen af eder skulle wara til tunga:
9. Icke therföre, at wi thes icke magt hade; utan at wi skulle gifwa oß sjelfwa eder til efterdömelse, at efterfölja oß.
10. Och tå wi woro när eder, bödo wi eder sådant, at ho ther icke wille arbeta, han skulle icke heller äta.
11. Ty wi höre, at somlige ibland eder umgås oskickeligt, och arbeta intet, utan drifwa fåfänga.
12. Men them som sådane äro, bjude wi och förmane, genom wår HErra JEsum Christum, at the arbeta med stillhet, och äta sitt eget bröd.
13. Men I, käre bröder, förtröttens icke göra thet godt är.
14. Om nu någon icke wille lyda wårt ord, honom tekner up i et bref, och hafwer ingen umgångelse med honom, på thet han skal blygas.
15. Dock håller honom icke såsom en owän; utan förmaner honom såsom en broder.
16. Men sjelfwer fridsens HErre gifwe eder frid altid i allahanda måtto. HErren ware med eder alla!
17. Helsning med min, Pauli, hand; hwilket är teknet i alla bref. Så skrifwer jag.
18. Wår HErras JEsu Christi nåd ware med eder alla! Amen.

Sänd af Athen.

Pauli Första Epistel til Timotheum.

1. Capitel.

Paulus, JEsu Christi Apostel, efter Guds wår Frälsares och HErrans JEsu Christi befallning, then wårt hopp är,
2. Timotheo, min rättsinniga son i tron: Nåd, barmhertighet, frid af Gudi wår Fader och af JEsu Christo wår HErra.
3. Såsom jag bad tig, at tu skulle blifwa qwar i Epheso, tå jag for in i

Macedonien, så gör ock, at tu må bjuda somliga at the ingen annan lärdom efterfölja,
4. Och ingen akt gifwa på fabler och slägtregister, the ingen ända hafwa, och åstadkomma spörsmål, mer än förbättring til Gud i tron.
5. Ty hufwudsumman af budet är kärleken, af et rent hjerta och af et godt samwete och af en oskrymtad tro;
6. Ifrå hwilken somlige hafwa farit wille, och äro omwände til onyttigt sqwaller,
7. Och wilja wara mästare i skriften, och förstå icke hwad the säga, eller hwad the hålla.
8. Wi wete wäl, at lagen är god, tå man henne rätteligen brukar;
9. Wetande, at then rättfärdige är ingen lag satt, utan orättfärdige och olydige, ogudaktige och syndare, ohelige och oandelige, fadermördare och modermördare, mandråpare,
10. Bolare, drängaskändare, menniskotjufwar, ljugare, menedare, och hwad annat sådant är, thet en helsosam lärdom emot faller;
11. Efter then saliga Guds härliga Evangelium, hwilket mig betrodt är.
12. Och jag tackar wår HErra Christo JEsu, som mig hafwer gjort mägtig, och räknat mig trogen, och satt i thet ämbetet;
13. Jag, som tilförene war en försmädare och en förföljare och en wåldswerkare: men mig är barmhertighet wederfaren; ty jag hafwer thet gjort owetandes, i otro.
14. Men wår HErras nåd hafwer thes mer öfwerflödat genom tron och kärleken i Christo JEsu.
15. Thet är et fast ord, och i alla måtto wäl wärdt at man thet anammar, at Christus JEsus är kommen i werlden, til at frälsa syndare; ibland hwilka jag är then förnämligaste.
16. Men mig är wederfaren barmhertighet, på thet JEsus Christus skulle på mig förnämligast bewisa all långmodighet, them til efterdöme, som på honom tro skulle, til ewinnerligt lif.
17. Men Gudi, then ewige Konungen, oförgängelige, osynlige, allena wise, ware pris och ära i all ewighet. Amen.
18. Thetta budet befaller jag tig, min son Timothee, efter the förra Prophetior om tig, at tu brukar tig ther uti som en god krigsman,
19. Hafwande tron och et godt samwete, hwilket somlige hafwa bortdrifwit, och äro skeppsbrutne wordne i tron;
20. Af hwilka är Hymeneus och Alexander, hwilka jag Satane antwardat hafwer, på thet the skulle lära icke mer försmäda.

2. Capitel.

Så förmanar jag nu, at man för all ting hafwer böner, åkallan, förböner och tacksägelse för alla menniskor,
2. För Konungar och för all Öfwerhet, på thet wi måge lefwa *uti et roligt* och stilla lefwerne, i all Gudaktighet och ärlighet.
3. Ty sådant är godt och tacknämligt för Gudi, wår Frälsare,
4. Som wil, at alla menniskor skola frälste warda, och til sanningens kunskap komma.
5. Ty thet är en Gud, och en Medlare emellan Gud och menniskor, nemligen, then menniskan Christus JEsus,
6. Hwilken sig sjelf gifwit hafwer för alla til återlösen, at sådant skulle i sin tid predikadt warda;
7. Ther jag ock uti skickad är en Predikare och Apostel: jag säger sanningen i Christo, och ljuger icke, hedningarnas lärare i tron och sanningen.
8. Så wil jag nu, at männerne bedja i all rum, och uplyfta heliga händer, utan wrede och twekan.
9. Sammalunda ock, at qwinnorna pryda sig i höfwelig klädebonad, med blygaktighet och kyskhet; icke med flätadt hår, eller guld, eller pärlor, eller kostelig klädnad;

10. Utan såsom the qwinnor höfwes, som Gudaktighet bewisa med goda gerningar.
11. En qwinna låte lära sig i stillhet med all underdånighet.
12. Men qwinnan tilståder jag icke, at hon andra lärer, och icke heller råder öfwer mannen; utan ware i stillhet;
13. Ty Adam wardt först skapad, och sedan Eva;
14. Och Adam wardt icke bedragen; utan qwinnan wardt bedragen, och kom öfwerträdelsen åstad.
15. Men hon warder likwäl salig genom barnsbörden, om hon blifwer i tron och kärleken och i helgelse med kyskhet.

3. Capitel.

Thet är ju et fast ord, om någon begår et Biskopsämbete, han åstundar en god gerning.
2. Så skal nu en Biskop wara ostraffelig, en hustrus man, wakande, nykter, sedig, gästfri, läraktig,
3. Ingen drinkare, icke bitter, icke sniken efter slem winning, utan mild, icke tråtosam, icke girig;
4. Then sitt hus wäl förestår, then ther lydiga barn hafwer, med all ärlighet:.
5. Hwar nu någon icke kan förestå sitt eget hus, huru skal han förestå Guds församling?
6. Icke nychristen, på thet han icke skal upblåsas, och falla i lastarens dom.
7. Han måste ock hafwa et godt witnesbörd af them som utantil äro, på thet han icke skal falla uti lastarens försmädelse och snara.
8. Sammalunda ock Tjenarena skola ärlige wara, icke twetalige, icke drinkare, icke snikne efter slem winning;
9. Hållande trons hemlighet med et rent samwete.
10. Och the skola först försökas, och sedan skola the tjena, när ingen kan straffa them.
11. Theras hustrur sammaledes skola ock ärliga wara, icke förtalerskor, nyktra, trofasta i all ting.
12. Tjenarena skola wara en hustrus män, the sina barn wäl förestå, och sina egna hus;
13. Ty the ther wäl tjena, förwärfwa sig et godt upsteg och mycken tröst i tron, som är i Christo JEsu.
14. Thetta skrifwer jag tig, förhoppandes ske skola, at jag kommer snart til tig.
15. Och om så hände, at jag förtöfwar, at tu må weta, huruledes tu umgå skal uti Guds hus, som är lefwande Guds församling, en pelare och sanningens grundwal.
16. Och utan twifwel är Gudaktighetens hemlighet stor: Gud är uppenbar worden i köttet, rättfärdigad i Andan, synt Änglarne, predikad hedningarne, trodd i werlden, uptagen i härligheten.

4. Capitel.

Men Anden säger klarligen, at i ytersta tiderne skola somlige falla ifrå tron, hållande sig in til bedrägeliga andar och djeflalärdom;
2. Genom them som med skrymteri tala lögn, och hafwa bränt tecken i sitt samwete;
3. Och förbjuda ägtenskap, bjuda skona maten, som Gud skapat hafwer, til at taga med tacksägelse, them trognom och them som hafwa förstått sanningen.
4. Ty alt thet Gud skapat hafwer är godt, och intet bortkastandes, som med tacksägelse tagit warder;
5. Ty thet war helgadt genom Guds ord och bönen.
6. När tu sådant gifwer bröderna före, så blifwer tu en god JEsu Christi tjenare, såsom tu upfödd äst i trones ord och god lärdom, med hwilken tu altid warit hafwer.
7. Men oandeliga och käringafabler låt fara; men öfwa tig sjelf til Gudaktighet.
8. Ty lekamlig öfning är föga til nytta; men Gudaktighet är nyttig til all ting, och hafwer löfte om thetta lifwet och thet tilkommande.

9. Thet är ju et fast ord, och i alla måtto wäl wärdt at man thet anammar.
10. Ty ther på arbete wi ock, och warde försmädde, at wi hoppas på lefwande Gud, som är alla menniskors Frälsare, men besynnerligen theras, som tro.
11. Sådant bjud och lär.
12. Ingen förakte tin ungdom; utan war the trogna en eftersyn i ord, i umgängelse, i kärlek, i andan, i tron, i kyskhet.
13. Håll på at läsa, förmana, lära, til thes jag kommer.
14. Försumma icke then gåfwa, som i tig är, then tig gifwen är genom Prophetian, med Presternas händers påläggning.
15. Thetta akta; blif ther uti, på thet tin förbättring må hwarje man uppenbar warda.
16. Haf akt på tig sjelf och på lärdomen: blif i thessa stycken; ty om tu så gör, frälsar tu tig sjelf och them som tig höra.

5. Capitel.

Then gamla skal tu icke hårdeligen straffa, utan förmana såsom en fader; the unga såsom bröder.
2. The gamla qwinnor såsom mödrar; the unga såsom systrar, med all kyskhet.
3. Hedra enkorna, the ther rätta enkor äro.
4. Om någon enka hafwer barn, eller barnabarn, sådana skola först lära wäl regera sitt eget hus, och göra såsom föräldrarne them gjort hafwa; ty thet är wäl gjordt och Gudi tacknämligt.
5. Men thet är en rätt enka, som ensam är, then sitt hopp sätter til Gud, och blifwer altid i böner och åkallan natt och dag.
6. Men then som lefwer i wällust, hon är lefwande död.
7. Sådant bjud, at the äro ostraffeliga.
8. Hwar nu någon sina, besynnerligen sitt husfolk, icke försörjer, then hafwer försakat tron, och är argare än en hedning.
9. Låt ingen enka utwäljas yngre än sextio år, then som hafwer warit en mans hustru,
10. Och witnesbörd hafwer om goda gerningar, om hon hafwer upfödt barn, om hon hafwer herbergerat, om hon hafwer twagit the heligas fötter, om hon hafwer hulpit the bedröfwade, om hon i alla goda gerningar hafwer idkelig warit.
11. Men the unga enkor låt fara; ty när the begynna kättjas emot Christum, så wilja the gifta sig,
12. Och hafwa sin dom, at the then första tron brutit hafwa.
13. Ther til med äro the fåfänga, och lära löpa omkring i husen; ja, icke allenast fåfänga, utan ock sqwallerfulla och förwetna, och tala thet som icke borde.
14. Så wil jag nu, at the unga enkor gifta sig, föda barn, stå hus före, intet tilfälle gifwa motståndaren til at tala illa.
15. Ty några hafwa allaredan wändt tilbaka efter Satan.
16. Hwar nu någon trogen man, eller qwinna, hafwer enkor han försörje them, och låte icke församlingen förtungas, at thet må them tilräcka, som rätta enkor äro.
17. The Prester som wäl förestå, skal man hålla wara dubbel heder wärde; mäst the, som arbeta i ordet och lärdomen.
18. Ty skriften säger: Tu skal icke binda munnen til på oxen, som tröskar; och en arbetare är sin lön wärd.
19. Tilstäd inga klagomål emot en Prest, utan med tu eller tre witnen.
20. Them som synda, straffa inför alla, at andra skola ock frukta.
21. Jag betygar för Gudi och HERranom JEsu Christo, och för the utkorade Änglar, at tu håller thetta, utan eget godtycke, och gör intet efter wäld.
22. Lägg icke hastigt händerna på någon, och gör tig icke heller delaktig i annans mans synder: håll tig sjelf kysk.
23. Drick icke längre watn, utan bru-

ka något föga win, för tin mages skul
och at tu ofta sjuk äst.
24. Somliga menniskors synder äro
uppenbara, at man them tilförene dö-
ma kan; men somliga warda sedan
uppenbara.
25. Sammalunda äro ock somliga go-
da gerningar uppenbara; och the an-
dra blifwa ock icke fördolda.

6. Capitel.

Trälarne, som under ok äro, skola
hålla sina herrar all ära wärda, på
thet Guds namn och lärdom icke skola
försmädade warda.
2. Men the som hafwa trogna herrar,
the skola icke förakta them, emedan
the äro bröder; utan wara thes mer
tjenstaktige, at the trogne och älskade
och delaktige uti wälgerningen äro.
Sådant lär och förmana.
3. Ho ther annars lärer, och icke blif
wer wid wår HErras JEsu Christ
hälsosamma ord och wid then lärdom
som är om Gudaktigheten,
4. Han är förmörkad, och wet intet,
utan är sjuk i spörsmål och ordaträtor,
af hwilka födas afund, kif, försmädelse,
onda mißtankar,
5. Onyttiga disputeringar emellan
the menniskor som i sitt sinne förderf-
wade äro, ifrå hwilka sanningen är
borttagen, the ther mena, at Gudaktig-
heten är en winning. Drag tig ifrå
sådana.
6. Men wara gudelig, och låta sig
nöja, är winning nog.
7. Ty wi hafwe intet fört in i werl-
den: therföre är thet klart, at wi icke
heller kunne något föra här ut;
8. Utan tå wi hafwe föda och klä-
der, så låtom oß ther med nöja.
9. Men the som wilja rike warda, falla
uti frestelse och i snara och i många
dåraktiga och skadeliga begärelser, the
ther sänka menniskorna uti förderf och
fördömelse.
10. Ty girighet är en rot til alt
ondt; til hwilken somlige hafwa haft
lust, och äro ther med wille farne
ifrå tron, och hafwa gjort sig sjelfwa
mycken bedröfwelse.
11. Men tu, Guds menniska, fly så-
dant: far efter rättfärdigheten, Gudak-
tigheten, tron, kärleken, tålamod, sakt-
mod.
12. Kämpa en god trones kamp: fat-
ta ewinnerligt lif, til hwilket tu ock
kallad äst, och bekänt hafwer en god be-
kännelse för många witnen.
13. Jag bjuder tig för Gudi, som all
ting gör lefwande, och för Chisto JE-
su, som under Pontio Pilato betygat
hafwer en god bekännelse,
14. At tu håller budet obesmittadt,
ostraffelig, in til wår HErras JEsu
Christi uppenbarelse;
15. Hwilken oß bete skal i sin tid then
salige och allena wäldige Konungen öf-
wer alla Konungar och HErren öfwer
alla Herrar;
16. Then ther allena hafwer odödlig-
het; then ther bor uti et ljus, ther in-
gen tilkomma kan; then ingen menni-
ska sett hafwer, icke heller se kan: ho-
nom ware ära och ewigt rike! Amen.
17. Bjud them som rike äro i thenna
werlden, at the icke äro storsinte, icke
heller sätta sitt hopp på the owißa rike-
domar, utan på lefwande Gud, hwil-
ken oß all ting rikeligen gifwer til at
nyttja;
18. At the göra wäl, och rike warda
på goda gerningar, gerna gifwa, äro
oförtrutne;
19. Sammansamka sig sjelfwa en god
grund framdeles, at the måga fatta
ewinnerligt lif.
20. O Timothee, förwara thet tig be-
trodt är, och fly oandeliga och onytti-
ga ord och trätor, som gå af falskeligen
berömd konst;
21. Hwilken somlige föregifwa, och
fara wille om tron. Nåd ware med
tig! Amen.

Sänd af Laodicea, hwilken är huf-
wudstaden i Phrygia Pacatiana.

Pauli Andra Epistel til Timotheum.

1. Capitel.

Paulus, JEsu Christi Apostel, genom Guds wilja, til at predika lifwets löfte, i Christo JEsu,

2. Min kära son Timotheo: Nåd, barmhertighet, frid af Gud Fader och Christo JEsu wår HErra.

3. Jag tackar Gudi, then jag tjenar ifrå mina föräldrar uti et rent samwete, at jag utan uppehåll hafwer tin åminnelse i mina böner natt och dag.

4. Och jag längtar efter at se tig, när jag tänker på tina tårar, på thet jag med glädje måtte upfylld warda,

5. Och jag drager mig til minnes then oskrymtade tro, som i tig är, then tilförene bodde uti tin fadermoder Loide och i tin moder Evnica; jag är wiß, at sammalunda ock i tig.

6. För hwilken sak skul jag förmanar tig, at tu upwäcker Guds gåfwa, som i tig är, genom mina händers påläggning.

7. Ty Gud hafwer icke gifwit oß räddhågans anda, utan kraftens och kärlekens och tuktighetens.

8. Therföre skäm tig icke wid wår HErras witnesbörd, icke heller wid mig, som är hans fånge; utan war delaktig uti Evangelii bedröfwelse, efter Guds kraft;

9. Then oß frälsat hafwer, och kallat med en helig kallelse; icke efter wåra gerningar, utan efter sitt upsåt och nåd, then oß gifwen är i Christo JEsu för ewig tid.

10. Men nu är hon uppenbar worden genom wår Frälsares JEsu Christi uppenbarelse, then ther döden borttagit hafwer, och lifwet och et oförgängligt wäsende framburit i ljuset, genom Evangelium;

11. Uti hwilket jag är satt til en predikare och Apostel och hedningarnas lärare.

12. För hwilken sak skul jag ock thetta lider, och skämmes dock icke; ty jag wet, på hwem jag tror, och är wiß, at han förmår förwara mitt betrodda gods in til then dagen.

13. Håll tig efter the helsosamma ords eftersyn, som tu hört hafwer af mig om tron och kärleken i Christo JEsu.

14. Thetta goda betrodda godset bewara, genom then Heliga Anda, then uti oß bor.

15. Tu wet, at alla the som i Asien äro, hafwa wändt sig ifrå mig; ibland hwilka är Phygellus och Hermogenes.

16. HErren gifwe Onesiphori hus barmhertighet; ty han hafwer ofta wederqwickt mig, och skämdes icke wid mina kädjor:

17. Utan, tå han war i Rom, sökte han flitigt efter mig, och fann mig.

18. Gifwe honom HErren, at han finner barmhertighet när HErranom på then dagen: och i huru *många stycken* han mig til tjenst war *i Epheso*, wet tu bäst.

2. Capitel.

Så stärk tig nu, min son, genom nåden som är i Christo JEsu.

2. Och hwad tu af mig hört hafwer, genom många witnen, thet befall trogna menniskor, som ock duglige äro at lära andra.

3. Lid och umgäll såsom en god JEsu Christi stridsman.

4. Ingen stridsman befattar sig med näringshandel, på thet han skal täckas honom, som honom til en stridsman uptagit hafwer.

5. Hwar ock nu någon kämpar, han krönes icke, utan han redeligen kämpar.

6. Åkermannen, som åkren brukar, honom bör först få af frukten.

7. Märk hwad jag säger; men HErren skal gifwa tig i all ting förstånd.

8. Tänk på JEsum Christum, som är upstånden ifrå the döda, af Davids säd, efter mitt Evangelium;

9. Uti hwilket jag bedröfwelse lider in

til bojor, såsom en ogerningsman: men Guds ord är icke bundet.

10. Therföre lider jag thet alt, för the utkorades skul, at the skola ock få salighet i Christo JEsu, med ewig härlighet.

11. Thet är ju et fast ord: Dö wi med, så skole wi lefwa med:

12. Lide wi, så skole wi med regera: om wi försake honom, så försakar ock han oß:

13. Tro wi honom icke, så blifwer han dock trofast: han kan icke neka sig sjelf.

14. Sådant förmana, och betyga för HErranom, at the icke träta om ord, til ingen nytta, utan til at afwända them som på höra.

15. Winlägg tig, at bewisa tig Gudi en bepröfwad och ostraffelig arbetare, som rätt delar sanningens ord.

16. Men oandeliga och onyttiga ord kasta bort; ty thet hjelper mycket til ogudaktighet;

17. Och theras tal fräter omkring sig, såsom kräftan: ibland hwilka är Hymeneus och Philetus;

18. The ther om sanningen felat hafwa, sägande upståndelsen redan skedd wara, och hafwa förwändt somliga menniskors tro.

19. Men then fasta Guds grund blifwer ståndande, och hafwer thetta insegel: HErren känner sina; och hwar och en, som åkallar Christi namn, gånge ifrån orättfärdigheten.

20. Men uti et stort hus äro icke allenast gyldene och silfwerfat, utan jemwäl träfat och lerfat; och somliga til heder, och somliga til wanheder.

21. Hwar nu någon renar sig ifrå sådant folk, han warder et helgadt fat til heder, husherranom brukeligt, beredt til alt godt werk.

22. Fly ungdomens lustar; men far efter rättfärdigheten, tron, kärleken, frid med alla them som af rent hjerta åkalla HErran.

23. Men förkasta dåraktiga och ofwerdådiga spörsmål, wetande, at the föda trätor af sig.

24. Men HErrans tjenare skal icke wara trätosam, utan ljuflig wid hwar man, läraktig, then the onda lida kan,

25. Och med saktmodighet straffa them som emotstå, om Gud en gång wil gifwa them bättring, til at förstå sanningen,

26. Och besinna sig ifrå djefwulens snara, af hwilken the fångne äro, efter hans wilja.

3. Capitel.

Men thetta skal tu weta, at uti yttersta dagarna tilstunda farliga tider;

2. Ty ther warda kommande menniskor, som älska sig sjelfwa, girige, stortalige, högfärdige, försmädare, föräldrarne olydige, otacksamme, ogudaktige,

3. Okärlige, hårdnackade, skändare, okyske, omilde, hatande thet goda,

4. Förrädare, öfwerdådige, upblåste, the ther mer älska wällust än Gud,

5. Hafwande et sken til Gudaktighet, men thes kraft försaka the: och fly sådana.

6. Af them äro the, som löpa utu thet ena huset i thet andra, och föra qwinfolk fångna; som med synder betungade äro, och drifwas af mångahanda lustar.

7. Altid läras the, och kunna dock aldrig komma til sanningens kunskap.

8. Men såsom Jannes och Jambres stodo emot Mose, så stå ock theße emot sanningen; the äro menniskor förderfwade i sitt sinne, oduglige til tron.

9. Men the skola icke längre hafwa framgång; ty theras galenskap warder allom uppenbar, såsom ock hinas war.

10. Men tu hafwer förnummit min lärdom, mitt sätt, mitt upsåt, min tro, min långmodighet, min kärlek, mitt tålamod,

11. Mina förföljelser, mina bedröfwelser, som mig öfwergingo i Antiochien, Iconio, Lystris, hurudana förföljelser jag ther led: och af alt hafwer HErren förloßat mig.

12. Och alla the ther gudeligen wilja lefwa i Christo JEsu, måste lida förföljelse.

13. Men med onda menniskor och bedragare warder thet ju längre ju argare; the förföra, och warda förförde.

14. Men tu, blif wid thet tu lät hafwer, och thet tig betrodt är, wetande af hwem tu thet lärt hafwer.
15. Och efter tu af barndomen hafwer kunnat then heliga Skrift, kan hon tig underwisa til salighet, genom tron på Christum JEsum.
16. Ty all Skrift, af Gudi utgifwen, är nyttig til lärdom, til straff, til bättring, til tuktan i rättfärdighet;
17. At en Guds menniska skal wara fullbordad, til alla goda gerningar skickelig.

4. Capitel.

Så betygar jag nu för Gudi och HErranom JEsu Christo, then ther döma skal lefwande och döda i sin tilkommelse och i sitt rike:
2. Predika ordet, håll uppå i tid och i otid, straffa, truga, förmana, med all saktmodighet och lärdom.
3. Ty then tid skal komma, at the icke skola kunna lida helsosam lärdom; utan skola, efter sina egna lustar, samla sig lärare, efter them kliar i öronen;
4. Och skola wända sina öron ifrå sanningen, och wända sig til fabler.
5. Men tu, war waken i all ting; lid och umgäll; gör en Evangelisk Predikares werk; uträtta titt ämbete redeligen.
6. Ty jag offras nu, och tiden tilstundar, at jag skal skiljas hädan.
7. Jag hafwer kämpat en god kamp, jag hafwer fullbordat loppet, jag hafwer hällit tron:
8. Här efter är mig förwarad rättfärdighetens krona, hwilken HErren mig gifwa skal på then dagen, then rättfärdige domaren: men icke mig allenast, utan ock alla them som älska hans uppenbarelse.
9. Winlägg tig, at tu kommer snart til mig;
10. Ty Demas hafwer öfwergifwit mig, och fått kärlek til thenna werlden, och är faren til Theßalonica, Crescens til Galatien, Titus til Dalmatien.
11. Lucas är allena med mig. Tag Marcum til tig, och haf honom med tig; ty han är mig mycket nyttig til tjenst.
12. Tychicum hafwer jag sändt til Ephesum.
13. Then mantel, som jag tilbaka lät i Troade när Carpus, haf med tig, tå tu kommer, och böckerna, och enkannerligen pergamenten.
14. Alexander, kopparsmeden, hafwer mig mycket ondt bewist: HErren betale honom efter hans gerningar.
15. Tag ock tu tig wara för honom; ty han hafwer swårligen stått emot wåra ord.
16. Uti min första förswarelse stod ingen när mig; utan alla öfwergåfwo mig: thet warde them icke tilräknadt.
17. Men HErren stod med mig, och styrkte mig, på thet genom mig skulle predikan stadfäst warda, och alla hedningar höra skulle: och jag är friad af lejonets mun.
18. Men HErren skal förloßa mig af all ond gerning, och frälsa mig til sitt himmelska rike; hwilken ware ära ifrån ewighet til ewighet! Amen.
19. Helsa Priscam och Aqvilam och Onesiphori husfolk.
20. Erastus blef i Corintho; men Trophimum lät jag qwar i Mileto sjuk.
21. Winlägg tig, at tu kommer före wintren. Tig helsar Eubulus och Pudens och Linus och Claudia och alla bröderne.
22. HErren JEsus Christus ware med tin anda! Nåd ware med eder! Amen.

Then 2. Epistelen til Timotheum, skrifwen af Rom, tå Paulus åter hades fram för Kejsar Nero.

Pauli Epistel til Titum.

1. Capitel.

Paulus, Guds tjenare, men JEsu Christi Apostel, til at predika Guds utwaldom tron och sanningens kunskap, hwilken til Gudaktighet förer;

2. I hoppet til ewinnerligt lif, thet Gud, som icke ljuga kan, för ewig tid utlofwat hafwer;

3. Men i sinom tid hafwer han uppenbarat sitt ord genom predikan, then mig betrodd är, efter Guds wår Frälsares befallning;

4. Minom rättsinnige son Tito, efter bägges wår tro: Nåd, barmhertighet, frid af Gud Fader och HErranom JEsu Christo, wår Frälsare.

5. Förthenskul lät jag tig qwar i Creta, at hwad som ännu fattades, skulle tu fullkomligen beställa, och besätta städerna här och ther med Prester, såsom jag tig befallt hafwer:

6. Then som är ostraffelig, en hustrus man, then ther trogna barn hafwer, oberyktad för öfwerflödighet och genstörtighet.

7. Ty en Biskop bör wara ostraffelig, såsom en Guds skaffare; icke ensinnig, icke sticken, ingen drinkare, icke bitter, icke sniken efter efter slem winning;

8. Utan gästgifware, och älskare af thet godt är, tuktig, rättwis, helig, kysk;

9. Och hålla sig wid thet ord, som wißt är, och lära kan, på thet han må mägtig wara at förmana genom helsosam lärdom, och öfwerwinna them som ther emot säga.

10. Ty många äro genstörtige, onyttige sqwallrare och bedragare, besynnerligen the af omskärelsen;

11. Hwilkom man måste tilstoppa munnen; the som hela hus förwända, och lära thet intet duger, för slem winnings skul.

12. En af them hafwer sagt, theras egen Prophet: The Creter äro altid ljugare, onda djur och lata bukar.

13. Thetta witnesbörd är sant: therföre straffa them skarpeligen, at the äro rätte i tron,

14. Och icke akta på the Judiska fabler och menniskors bud, som sig draga ifrå sanningen.

15. Them, som rena äro, är all ting rent; men them orena och otrogna är intet rent; utan både theras sinne och samwete äro orena.

16. The säga sig känna Gud; men med gerningarna neka the thet, efter the äro styggelige för Gud, och olydige, och til alla goda gerningar odugelige.

2. Capitel.

Men tala tu, såsom tilbörligt är, efter en helsosam lärdom:

2. The gamla, at the äro nyktre, ärlige, tuktige, rätte i tron, i kärleken, i tålamod:

3. The gamla qwinnor thesllikes, at the ställa sig såsom heliga höfwes; icke förtalerskor, icke drinkerskor, goda lärerskor:

4. At the unga qwinnor lära tukt af them, älska sina män, hafwa sina barn kära,

5. Wara sediga, kyska, husaktiga, fromma, sina män underdåniga; på thet Guds ord icke skal försmädadt warda.

6. Sammalunda förmana ock the unga män, at the äro tuktige.

7. Uti all ting ställ tig sjelf för en eftersyn til goda gerningar, med oförfalskad lärdom, med ärlighet,

8. Med helsosamma och ostraffeliga ord; på thet han som emotstår, må blygas, intet ondt hafwande, thet han om oß säga kan:

9. Tjenarena, at the äro sina herrar underdånige, och uti all ting behaglige; icke genswarige,

10. Icke otrogne; utan all god trohet bewisande; på thet the måga pryda Guds, wår Fråsares, lärdom i alla stycken:

11. Ty Guds nåd, helsosam allom menniskom, är uppenbarad;
12. Och lärer oß, at wi skole försaka all ogudaktighet och werldslig lusta, och lefwa tukteligen, rättfärdeligen och gudeligen i thenna werlden;
13. Och wänta thet saliga hoppet och then stora Guds och wår Frälsares JEsu Christi härliga uppenbarelse;
14. Then sig sjelf gaf för oß, på thet han skulle förloßa oß ifrån all orättfärdighet, och rena oß sig sjelfwom et folk til egendom, thet sig om goda gerningar beflitar.
15. Sådant tala, och förmana, och straffa med fullt alfwar. Låt ingen förakta tig.

3. Capitel.

Förmana them, at the äro Förstarna och Öfwerheten underdånige och lydige, redebogne til alla goda gerningar;
2. Om ingen illa tala, icke tråtosamme; utan milde, bewisande all saktmodighet mot alla menniskor.
3. Ty wi woro ock fordom owise, ohörige, willfarande, tjenande begärelser och mångahanda lustar, och wandrade i ondska och afund, hätske, och hatade hwar annan inbördes.
4. Men sedan Guds wår Frälsares godhet och kärlighet til menniskorna uppenbarades,
5. Icke för rättfärdighetens gernings skul, som wi gjort hade; utan efter sin barmhertighet, gjorde han oß saliga, genom then nya födelsens bad och then Heliga Andas förnyelse,
6. Hwilken han öfwer oß rikeligen utgjutit hafwer, genom wår Frälsare JEsum Christum;
7. På thet wi skole rättfärdige warda genom hans nåd, och arfwingar blifwa til ewinnerligt lif, efter hoppet.
8. Thet är ju et fast ord: thetta wil jag, at tu lärer, såsom thet ther wißt är, at the som Gudi trott hafwa, winlägga sig i goda gerningar föregå; ty sådant är menniskorna godt och nyttigt.
9. Men dåraktiga spörsmål och slägtregister och trätor och kämpning om lagen förkasta; ty the äro onyttiga och fåfänga.
10. Fly en kättersk menniska, tå han en gång och annan förmanad är;
11. Wetande, at en sådan är förwänd, och syndar, såsom then sig sjelf fördömt hafwer.
12. Tå jag til tig sänder Artheman, eller Tychicum, så skynda tig snart til mig til Nicopolis; ty jag hafwer satt mig före, at blifwa ther öfwer wintren.
13. Zenan, then lagkloke, och Apollo, fordra med flit, at them intet fattas.
14. Men låt ock them, som wåra äro, lära i goda gerningar föregå, ther thet behöfwes, at the icke äro ofruktsamme.
15. Tig helsa alla som med mig äro. Helsa them som oß älska i tron. Nåd ware med eder alla! Amen.

Skrifwen af Nicopolis i Macedonien.

Pauli Epistel til Philemon.

1. Capitel.

Paulus, Christi JEsu fånge, och Timotheus til brodren then älskelige och wår hjelpare Philemon
2. Och the älskelige Apphie och Archippo, wåra medstridare, och then församling, som i titt hus är:
3. Nåd ware med eder, och frid af Gudi wår Fader och HERranom JEsu Christo!
4. Jag tackar min Gud, och hafwer tin åminnelse altid i mina böner,
5. Efter jag hörer af tin kärlek och then tro, som tu hafwer til HERran JEsum och emot alla helgon;
6. At tin tro, som wi hafwe med hwar annan, må kraftig warda ge-

nom kunskapen på alt godt, som I hafwen i Christo JEsu.
7. Ty wi hafwe stor glädje och hugnad af tin kärlek, at helgonen äro hjerteligen wederqwickta af tig, käre broder.
8. Therföre, ändock jag hafwer i Christo en stor tröst til at bjuda tig thet tig bör göra,
9. Dock likwäl, för kärlekens skul, beder jag hellre, jag som en sådan är, nemligen, then gamle Paulus, och ännu ther utöfwer en JEsu Christi fånge.
10. Så förmanar jag tig för min son Onesimo, then jag födde i mina band;
11. Then tig fordom onyttig war; men nu både tig och mig wäl nyttig är;
12. Hwilken jag nu igen sändt hafwer: men anamma tu honom såsom mitt hjerta.
13. Jag hade welat behålla honom när mig, at han skulle tjent mig, i tin stad, uti Evangelii band;
14. Men jag wille intet göra utan titt samtycke, på thet titt goda icke skulle wara nödgadt, utan sjelfwilligt.
15. Men therföre til äfwentyrs for han sin wäg til en tid, at tu skulle få honom ewigt igen;
16. Icke nu såsom en tjenare, utan mer än en tjenare; ja, såsom en älskelig broder, besynnerligen mig; huru mycket mer tig, både efter köttet och efter HErran?
17. Hwar tu nu håller mig för tin medbroder, så anamma honom lika som mig.
18. Om han tig någon skada gjort hafwer, eller något skyldig är, thet räkna mig til.
19. Jag Paulus hafwer thetta skrifwit med min hand: jag wil betalat; at jag icke skal säga, at tu tig sjelf mig pliktig äst.
20. Ja, käre broder, ståd til, at jag hafwer lust af tig i HErranom; wederqwick mitt hjerta i HErranom.
21. Jag hafwer skrifwit tig til, förtröstande på tin lydaktighet, wetande, at tu gör wäl mer än jag säger.
22. Ther med bered mig herberge; ty jag hoppas, at jag med edra böners hjelp eder gifwen warder.
23. Tig helsar Epaphras, min medfånge i Christo JEsu;
24. Marcus, Aristarchus, Demas, Lucas, mine hjelpare.
25. Wår HErras JEsu Christi nåd ware med eder anda! Amen.

Sänd af Rom, med Onesimo, tjenaren.

Epistlen til the Ebreer.

1. Capitel.

Fordom talade Gud ofta och i mångahanda måtto til fäderne, genom Propheterna.
2. På thet yttersta i thessa dagar hafwer han talat til oss genom Sonen, hwilken han satt hafwer til arfwinge öfwer all ting, genom hwilken han ock werlden gjort hafwer;
3. Hwilken, efter han är hans härlighets sken och hans wäsendes rätta beläte, och bär all ting med sitt kraftiga ord, och hafwer rensat wåra synder genom sig sjelf, sitter han på Majestätets högra sida i höjden;
4. Så mycket bättre worden än Änglarne, som han för them högre namn ärft hafwer.
5. Ty til hwilken af Änglarne hafwer han någon tid sagt: Tu äst min Son; i dag hafwer jag födt tig? Och åter: Jag skal wara hans Fader; och han skal wara min Son.
6. Och åter, tå han införer then förstfödde i werlden, säger han: Och alle Guds Änglar skola tilbedja honom.
7. Men om Änglarne säger han: Han gör sina Änglar andar, och sina tjenare eldslåga;

8. Men til Sonen: Gud, tin stol wa-
rar ifrån ewighet til ewighet; titt rikes
spira är en rättwis spira.
9. Tu hafwer älskat rättfärdigheten,
och hatat orättfärdigheten; therföre
hafwer Gud, tin Gud, smort tig med
glädjens olja, mer än tina medbröder.
10. Och tu, HErre, grundade jorden
af begynnelsen, och himlarne äro tina
händers werk.
11. The skola förgås; men tu skal
blifwa; och the skola alla föråldras så-
som et kläde,
12. Och såsom en klädnad skal tu för-
wandla them, och the warda förwand-
lade: men tu blifwer then samme,
och tina år hafwa ingen ända.
13. Men til hwilken af Änglarne haf-
wer han någon tid sagt: Sätt tig på
min högra hand, til thes jag lägger
tina fiender tig til en fotapall?
14. Äro the icke allesammans tjenst-
andar, utsände til tjenst, för theras skul,
som saligheten ärfwa skola?

2. Capitel.

Therföre skole wi thes bättre taga wa-
ra på thet oß sagdt är, at wi til äfwen-
tyrs icke förderfwas.
2. Ty wardt thet ordet fast, som ge-
nom Änglarne taladt war, och all öf-
werträdelse och olydighet hafwer fått
sin rätta lön;
3. Huru skole wi undfly, om wi så-
dan salighet icke akte; hwilken, sedan
hon först predikad wardt af HErra-
nom, är kommen in på oß af them, som
honom hört hade;
4. Och Gud hafwer gifwit witnes-
börd ther til med tekn, under och mån-
gahanda krafter och med then Heliga
Andas utskiftelse, efter hans wilja?
5. Ty han hafwer icke undergifwit
Änglarna then tilkommande werlden,
ther wi om tale.
6. Men en betygar enstädes, och sä-
ger: Hwad är menniskan, at tu tänker
på honom? Eller Menniskones Son,
at tu söker honom?
7. Tu hafwer en liten tid låtit honom
öfwergifwen wara af Änglarna: med
åra och pris hafwer tu krönt honom,
och satt honom öfwer tina händers
werk:
8. All ting hafwer tu lagt under hans
fötter. I thet han nu all ting hafwer
honom underlagt, hafwer han intet un-
dantagit, thet honom icke underlagdt är.
Dock se wi icke ännu all ting wara ho-
nom underlagda.
9. Men JEsum, som en liten tid haf-
wer öfwergifwen warit af Änglarna,
se wi för dödens lidande skul krönt wa-
ra med åra och pris, på thet han af
Guds nåd skulle smaka döden för alla.
10. Ty thet höfdes honom, för hwil-
kens skul all ting äro, och genom hwil-
ken all ting äro, then ther många barn
til härlighet fört hade, at han theras
salighetshöfding skulle genom lidande
fullkommen göra.
11. Efter then som helgar och the som
helgade warda äro alla af en therföre
skämmes han ock icke kalla them bröder.
12. Sägande: Jag wil förkunna titt
namn för mina bröder, och midt i för-
samlingen prisa tig;
13. Och åter: Jag wil sätta min tröst
til honom; och åter: Si, jag och bar-
nen, som Gud mig gifwit hafwer.
14. Efter barnen hafwa kött och blod,
är ock han thes delaktig worden, på
thet han skulle genom döden nederläg-
ga honom, som döden i wåld hade,
thet är djefwulen;
15. Och göra them fria, som i alt sitt
lefwerne, genom dödens räddhåga måste
trälar wara.
16. Ty han tager ingenstädes på sig
Änglarna; utan Abrahams säd tager
han på sig.
17. Therföre måste han i alla stycken
wara bröderna lik, på thet han skulle
wara barmhertig och en trogen öfwer-
ste Prest för Gudi, at försona folkets
synder:
18. Ty ther af at han wardt pint och
frestad, kan han hjelpa them som frestas.

3. Capitel.

Therföre, I helige bröder, som delak-
tige ären uti then himmelska kallelsen,

akter på Apostelen och öfwerste Presten, then wi bekänne, Christum JEsum;

2. Hwilken trogen är honom, som honom gjort hafwer, såsom ock Moses i alt hans hus;

3. Så mycket större ära wärd än Moses, som han hafwer större ära, som huset byggde, än sielfwa huset.

4. Ty hwart och et hus bygges af någon; men Gud är then, som all ting gjort hafwer.

5. Och Moses war trogen i alt hans hus, såsom en tjenare, the ting til witnesbörd, som framdeles yppas skulle;

6. Men Christus, såsom en Son, i sitt hus; hwilket hus wi äre, om wi annars förtröstningen och hoppets berömmelse in til ändan fast behålle.

7. Therföre, såsom then Helige Ande säger: I dag, om I fån höra hans röst,

8. Så förhärder icke edra hjertan, såsom skedde i wreden på frestelsedagen i öknen,

9. Tå edra fäder frestade mig, bepröfwade och sågo mina werk i fyratio år.

10. Therföre wardt jag wred på thetta slägtet, och sade: Altid fara the wille med hjertat; men the wißte icke mina wägar;

11. Så at jag ock swor i min wrede: The skola icke komma uti min rolighet.

12. Ser til, kåre bröder, at til äfwentyrs uti någon af eder icke är et argt och otroget hjerta, som träder ifrå lefwande Gud;

13. Utan förmaner eder sielfwa alla dagar, så länge thet nämnes i dag, at ingen ibland eder blifwer förhärdad genom syndens bedragelse.

14. Ty wi äre delaktige wordne af Christo, om wi annars tron, som wi begynt hafwe, fast behålle in til ändan;

15. Emedan thet säges: I dag, om I fån höra hans röst, så förhärder icke edra hjertan, såsom skedde i wreden.

16. Ty somlige, som henne hörde, förtörnade honom; men icke alle, som farne woro utaf Egypten genom Mosen.

17. Men hwilkom war han wred i fyratio år? War han icke them, som syndat hade, hwilkas kroppar förföllo i öknen?

18. Men hwilkom swor han tå, at the icke skulle komma in i hans rolighet, utan them otrognom?

19. Och wi se, at the icke kunde ingå för otrons skul.

4. Capitel.

Så låt oß nu frukta, at wi icke försumme thet löfte, som är, at wi skole ingå i hans rolighet, och at ibland oß icke någon tilbaka blifwer.

2. Ty thet är ock oß förkunnadt, så wäl som them; men thet halp them intet at the hörde ordet, efter the, som hörde, satte ther icke tro til.

3. Ty wi som tro, ingå i roligheten, som han sade: Såsom jag swor i min wrede, the skola icke ingå i min rolighet; ther dock the werk fullbordade woro af werldens begynnelse.

4. Ty han sade enstädes om then sjunde dagen altså: Och Gud hwilade på sjunde dagen af alla sina werk;

5. Och åter nu här: The skola icke ingå i min rolighet.

6. Efter thet är ännu för handen, at somlige skola ther ingå, och the, som thet i förstone bebådadt wardt, äro icke komne ther til, för otrons skul,

7. Lägger han åter en dag före, efter så lång tid, och säger genom David: I dag, såsom sagdt är, i dag, om I hören hans röst, så förhärder icke edra hjertan.

8. Ty om Josua hade kommit them til rolighet, hade han ingalunda om en annan dag sedan sagt.

9. Therföre står Guds folk en rolighet tilbaka.

10. Ty then som ingången är uti hans rolighet, han hafwer ock fått hwila af sina werk, såsom Gud af sina.

11. Så winläggom oß nu, at wi måge inkomma uti thenna roligheten, på thet icke någon skal falla uti samma otros efterdömelse.

12. Ty Guds ord är lefwande och kraftigt, och skarpare än något twe-

äggadt swärd, och går igenom, til
thes thet åtskiljer själ och anda och
märg och ben, och är en domare öf-
wer tankar och hjertans upsåt.
13. Och för honom är intet kreatur
osynligt; utan alla ting äro blotta
och uppenbara för hans ögon: om
honom tale wi.
14. Efter wi nu hafwe en stor öfwer-
ste Prest, JEsum, Guds Son, som i
himmelen faren är, så låt oß hålla be-
kännelsen.
15. Ty wi hafwe icke en öfwerste
Prest, som icke kan warkunna sig öf-
wer wår swaghet; utan then, som fre-
stad är i all ting, lika som wi; dock
utan synd.
16. Therföre, låt oß tröstteligen fram-
gå til Nådastolen, at wi måge få barm-
hertighet, och finna nåd på then tid oß
hjelp behöfwes.

5. Capitel.

Förty hwar och en öfwerste Prest,
then af menniskorna uttages, han war-
der satt för menniskorna i the ting som
Gudi på röra, at han skal offra gåf-
wor och offer för synderna;
2. Then ther kan warkunna sig öfwer
them som fåkunnige äro och wilse fa-
ra, efter han är ock sjelf belagd med
swaghet.
3. Therföre måste han ock, såsom för
folket, så ock för sig sjelf, offra för synder.
4. Och ingen tager sig sjelf ära; utan
then som ock kallad warder af Gudi,
lika som Aaron.
5. Så hafwer ock icke Christus gjort
sig sjelf härlig, at han skulle warda öf-
werste Prest; utan then, som sade til
honom: Tu äst min Son; i dag haf-
wer jag födt tig.
6. Såsom han ock annorstädes säger:
Tu äst en Prest i ewig tid, efter Mel-
chisedeks sätt;
7. Och hafwer i sina köttsdagar
offrat bön och åkallan, med starkt rop
och tårar til honom, som honom fräl-
sa kunde ifrå döden, och wardt bön-
hörd, therföre at han höll Gud i
wördning.
8 Och äntå han war Guds Son,
hafwer han dock, af thet han led,
lärt lydnad.
9. Och tå han fullkommen wardt,
blef han alla them, som honom lyda,
en orsak til ewig salighet;
10. Kallad af Gudi en öfwerste
Prest, efter Melchisedeks sätt:
11. Ther om wi hade wäl mycket ta-
la: men thet är swårt, efter I ären så
oförståndige.
12. Och I, som länge sedan skulle wa-
rit lärare, behöfwen åter, at man lärer
eder the första bokstäfwerna af Guds
ord, och at man gifwer eder mjölk, och
icke stadig mat.
13. Ty hwem man ännu mjölk gifwa
måste, han är oförfaren i rättfärdighe-
tens ord; ty han är et barn.
14. Men them, som fullkomne äro,
tilhörer stadig mat, the som genom
wanan öfwade äro i sinnet til at åt-
skilja godt och ondt.

6. Capitel.

Therföre wilje wi låta bestå then lär-
dom, som lyder på begynnelsen til et
Christeligt lefwerne, och taga thet före,
som til fullkomligheten drager, icke på
nytt läggande grunden til bättring af
döda gerningar til tron på Gud,
2. Til döpelsen, til lärdom, til händers
påläggning, til the dödas upständelse
och til then ewiga domen.
3. Och thet wilje wi göra, om Gud
annars thet tilstädjer.
4. Ty thet är omöjeligt, at the som
en gång uplyste äro, och smakat hafwa
then himmelska gåfwan, och delaktige
wordne äro af then Heliga Anda,
5. Och smakat hafwa thet goda Guds
ord och then tilkommande werldens
kraft,
6. Om the affalla, och på nytt sig sjelf-
wa korsfästa Guds Son och för spott
hålla, at the skola igen förnyas til
bättring.
7. Ty jorden, som indricker regnet, som
ofta kommer på henne, och bär them
beqwäma örter, som henne bruka, hon
får wälsignelse af Gudi.

8. Men then tórne och tistel bär, hon är oduglig och närmast förbannelsen; hwilkens ändalykt är, at hon skal brännas.
9. Men wi förse oß, J älskelige, til eder thet bättre är och thet saligheten närmare är, ändock wi så tale.
10. Ty Gud är icke orättwis, at han förgäter edra gerningar och arbete i kärleken, som J bewisat hafwen på hans namn, tå J tjenten helgonen, och ännu tjenen.
11. Men wi begäre, at hwar och en af eder samma flit bewisar, til at hålla hoppet fast alt in til ändan;
12. At J icke tröge blifwen, utan theras efterföljare, som genom tron och långmodigheten få thet arf, som utlofwadt är.
13. Ty när Gud lofwade Abraham, tå han ingen större hade, ther han wid swärja kunde, swor han wid sig sjelf,
14. Och sade: Sannerligen, jag wil wälsigna tig, och föröka tig.
15. Och så, efter han i tålamod förbidde, fick han thet som utlofwadt war.
16. Ty menniskorna swärja wid then ther större är än the; och them emellan blifwer en ände på alla trätor, om thet stadfäst blifwer med en ed.
17. Men tå Gud wille rikeligen bewisa arfwingarna til löftet sitt upsåts fasthet, lade han ther en ed uppå;
18. At wi genom tu owikeliga ting, i hwilka omöjeligt är at Gud ljuga skulle, en starkt röst hafwa skulle; wi, som ther til flytt hafwe, at wi måtte få thet hopp, som tilbudit är;
19. Hwilket wi hålle, såsom et säkert och fast wår själs ankare; thet ock ingår in til thet, som innanför förlåtten är,
20. Tit förelöparen för oß ingången är, JEsus, en öfwerste Prest worden til ewig tid, efter Melchisedeks sätt.

7. Capitel.

Thenne Melchisedek war Konung i Salem, högsta Guds Prest, som mötte Abraham, tå han igenkom ifrå Konunga-slagtningen, och wälsignade honom;
2. Hwilken ock Abraham gaf tionde af all ting: först uttolkas han rättwisans Konung; men sedan är han ock Salems Konung, thet är, fridens Konung:
3. Utan fader, utan moder, utan slägt, och hafwer hwarken begynnelse på dagarna, eller ända på lifwet; men han är lik worden wid Guds Son, och blifwer Prest i ewighet.
4. Men ser huru stor then är, som ock Patriarchen Abraham gaf tionde af bytet.
5. Men Levi söner, tå the Presterskapet anamma, hafwa befallning taga tionde af folket, thet är, af sina bröder, efter lagen, äntå the ock af Abrahams länder komne äro.
6. Men then, hwilkens slägte icke räknas ibland them, han tog tionde af Abraham, och wälsignade honom som löftet hade.
7. Nu nekar thet ingen, at thet som mindre är tager wälsignelse af thet som större är:
8. Och här taga the menniskor tionde, som dödelige äro; men ther han, som betygas om, at han lefwer:
9. Och, om jag så säga skal, Levi, som tionden plägar taga, wardt ock tiondad i Abraham;
10. Ty han war äntå i sin faders länder, tå Melchisedek honom mötte.
11. Är nu fullkomlighet skedd genom thet Levitiska Presterskapet; ty ther under fick folket lagen, hwad behöfde sägas, at en annan Prest upkomma skulle, efter Melchisedeks sätt, och icke efter Arons sätt?
12. Ty ther Presterskapet förwandladt warder, ther måste ock lagen förwandlas.
13. Ty then, som thetta säges om, är af et annat slägte, af hwilket aldrig någon skötte altaret:
14. Ty thet är ju uppenbart, at wår HErre är kommen af Juda slägte; til hwilkens slägte Moses icke talat hafwer om Presterskapet;
15. Och är thet ännu klarare, emedan en annan Prest, efter Melchisedeks sätt, upkommer,

16. Hwilken icke är gjord efter köttslig budords lag, utan efter odödelig lifskraft.
17. Ty han betygar: Tu äst en Prest ewinnerligen, efter Melchisedeks sätt.
18. Ty ther med sker, at then förra lagen afkommer, för hennes swaghet och onyttighets skul.
19. Ty lagen kunde intet göra fullkomligt; och warder et bättre hopp införd, genom hwilket wi nalkas Gudi:
20. Och så mycket mer, at thet icke skedde utan ed; ty the förra äro utan ed Prester wordne;
21. Men thenne med ed, genom then som sade til honom: HERren swor, och thet skal icke ångra honom: Tu äst en Prest ewinnerligen, efter Melchisedeks sätt.
22. Så mycket bättre Testamente hafwer JEsus uträttat.
23. Och the förra äro många Prester wordne, therföre at döden lät them icke blifwa;
24. Men thenne, efter han blifwer ewinnerligen, hafwer et oförgängligt Presterskap:
25. Hwarföre han ock kan ewinnerligen saliga göra them, som genom honom komma til Gud, och lefwer altid, och beder altid för them.
26. Ty en sådan öfwerste Prest höfdes oß hafwa, then ther helig wore, oskyldig, obesmittad, skild ifrå syndare, och högre än himmelen;
27. Hwilken icke dageligen behöfde, såsom the andra öfwerste Presterne, först för sina egna synder offra, och sedan för folkets synder; ty han gjorde thet en gång, tå han sig sjelf offrade.
28. Ty lagen sätter menniskor til öfwerste Prester, som swaghet hafwa; men edens ord, som efter lagen sagdt är, thet sätter Sonen ewig och fullkomlig.

8. Capitel.

Men summan af thet wi tale är thetta: Wi hafwe en sådan öfwerste Prest, som sitter på högra handen på Majestätets stol i himmelen;
2. Och är en skaffare öfwer the heliga häfwor och öfwer thet sannskyldiga tabernaklet, hwilket Gud uprest hafwer, och ingen menniska.
3. Ty hwar och en öfwerste Prest warder skickad til at offra gåfwor och offer; therföre är thet af nöden, at thenne ock något hafwer, thet han offra skal.
4. Hwar han nu wore på jorden, så wore han icke Prest, ther Prester äro, the ther efter lagen offra gåfwor;
5. Hwilka tjena eftersynen och skuggan til the himmelska ting, såsom Mose af Gudi swaradt wardt, tå han skulle fullkomna tabernaklet: Se til, sade han, at tu gör alt efter then eftersyn, som tig wist är på berget.
6. Men nu hafwer han fått et bättre ämbete, såsom han et bättre Testamentes Medlare är; thet ock på bättre löfte satt är.
7. Ty om thet första hade warit ostraffeligt, hade ingalunda wordet sökt rum til et annat.
8. Ty han straffar them, och säger: Si, the dagar skola komma, säger HERren, at jag skal fullkomna öfwer Israels hus och Juda hus et nytt Testamente;
9. Icke efter thet Testamentet, som jag theras fäder gjorde, på then dag tå jag tog them wid theras hand, at utföra them af Egypti land: efter the blefwo icke ståndande i mitt Testamente, så hafwer jag ock gifwit them utu mitt sinne, säger HERren.
10. Ty thetta är thet Testamente, som jag wil göra Israels hus efter theßa dagar, säger HERren: Jag wil gifwa mina lagar uti theras sinne, och uti theras hjerta wil jag skrifwa them; och jag wil wara theras Gud, och the skola wara mitt folk:
11. Och skal ingen lära sin nästa, eller sin broder, och säga: Kän HERran; ty the skola alla känna mig, ifrå then minsta ibland them och til then största;
12. Ty jag warder förblidkad öfwer theras orättfärdigheter; och theras syn-

der och theras ondska skal jag icke mer ihågkomma.

13. J thet han säger: Et nytt, föråldrade han thet första. Thet nu åldrigt och gammalt är, thet är hardt wid ändan.

9. Capitel.

Hade ock wäl thet första sina rätter och Gudstjenst och utwärtes helighet.

2. Ty thet främre tabernaklet war ther upsatt; uti hwilket woro ljusastakarne och bordet och skådobröden; och thetta kallades thet helga.

3. Men bakom then andra förlåtten war thet tabernaklet, som man kallade thet aldraheligaste;

4. Hwilket hade thet gyldene rökelsekaret och Testamentets Ark, på alla sidor beslagen med guld; uti hwilken war thet gyldene åmbar, ther himmelsbrödet uti war, och Aarons staf, som blomstrats hade, och Testamentets taflor;

5. Men ther ofwan uppå woro härlighetens Cherubim, som öfwerskyggde Nådastolen; af hwilka stycken på thenna tid icke besynnerligen är sägandes.

6. Tå nu thetta så beredt war, gingo Presterne altid in i thet främre tabernaklet, och uträttade Gudstjensten.

7. Men uti thet andra gick allenast then öfwerste Presten en tid om året; icke utan blod, thet han offrade för sina egna och för folkets synder;

8. Ther then Helige Ande med betydde, at helighetens wäg ännu icke uppenbar war medan thet första tabernaklet stod;

9. Hwilket war en liknelse i then tiden, i hwilken gåfwor och offer offrades, och kunde icke göra honom fullkommen, efter samwetet, som then Gudstjensten gjorde

10. Allenast med mat och dryck och mångahanda twagning och utwärtes helighet, som pålagde woro in til bättringens tid.

11. Men Christus är kommen, at han skal wara öfwerste Prest til thet tilkommande goda, genom et större och fullkomligare tabernakel, thet med händer icke gjordt är, thet är, thet icke så bygdt är.

12. Icke heller genom bockablod, eller kalfwablod, utan han är genom sitt eget blod en resa ingången uti thet heliga, och hafwer funnit en ewig förlosning.

13. Ty hafwer oxablod och bockablod och strödd aska af kon helgat the orena til köttslig renhet,

14. Huru mycket mer skal Christi blod, som hafwer sig sielf obesmittad genom then Heliga Anda Gudi offrat, rena wårt samwete af the döda gerningar til at tjena lefwande Gud.

15. Therföre är han ock Nya Testamentets Medlare, på thet the, som kallade äro, skulle få thet ewiga arfwets löfte, i thy, at hans död gick ther emellan, til förlosning ifrå the öfwerträdelser, som under thet förra Testamentet woro.

16. Ty hwar et Testamente är, måste ock hans död med wara, som Testamentet gjorde.

17. Ty Testamentet blifwer gildt genom döden; annars hafwer thet ännu ingen magt, så länge han lefwer, som Testamentet gjorde.

18. Therföre war ock icke thet första stiftadt utan blod.

19. Ty tå Moses alt folket föregifwit hade hwart och et budord, efter lagen, tog han kalfwablod och bockablod, med watn och purpurull och isop, och bestänkte boken och alt folket,

20. Och sade: Thetta är Testamentets blod, thet Gud hafwer eder budit.

21. Och theslikes tabernaklet och alla kärlen, ther Gudstjenst plägade med göras, bestänkte han sammalunda med blod.

22. Och warda mäst alla ting efter lagen rena gjorde i blod; och utan blodsutgjutelse sker ingen förlåtelse.

23. Så är nu af nöden, at the himmelska tings eftersyner skola med sådant renade warda; men the himmelska ting måste bättre offer hafwa, än thessa woro.

24. Ty Christus år icke ingången i thet heliga, som med hånder gjordt år, hwilket år en eftersyn til thet sannskyldiga, utan in uti sjelfwa himmelen, på thet han skal nu wara i Guds åsyn för oß:
25. Icke, at han skal ofta offra sig, såsom öfwerste Presten gick hwart år in uti thet heliga med andras blod;
26. Eljes måste han skolat ofta lida, af werldens begynnelse; men nu, på werldens åndalykt, år han en gång uppenbarad, genom sitt eget offer, til at borttaga synden.
27. Och såsom menniskorna år förelagdt en gång dö, men sedan domen;
28. Så år ock Christus en gång offrad, til at borttaga mångas synder; men en annan gång skal han låta se sig, utan synd, them som honom wånta til salighet.

10. Capitel.

Ty lagen hafwer skuggan af thet tilkommande goda, och icke sjelfwa warelsen. Årligen måste man offra altid enahanda offer, och kan icke göra them fullbordade, som thet offra:
2. Annars hade thet återwåndt offras, efter the som så offra hade sedan intet samwete haft af synder, når the hade en gång warit rene gjorde:
3. Utan ther med sker en åminnelse på synderna hwart år:
4. Ty omöjeligt år genom oxablod och bockablod borttaga synder.
5. Therföre, tå han kommer i werlden, säger han: Offer och gåfwor hafwer tu icke welat; men kroppen hafwer tu mig beredt:
6. Brånneoffer och syndoffer behaga tig icke:
7. Tå sade jag: Si, jag kommer; i boken år skrifwit om mig, at jag skal göra tin wilja, o Gud.
8. Tilförene tå han sade: Offer och gåfwor, brånneoffer och syndoffer hafwer tu icke welat; icke behaga the tig heller, hwilka efter lagen offras.
9. Tå sade han: Si, jag kommer, til at göra, o Gud, tin wilja. Ther tager han thet första bort, at han thet andra insåtta skal:
10. I hwilken wilja wi helgade åre en gång genom JEsu Christi kropps offer.
11. Och hwar och en Prest år insatt, at han dageligen skal sköta Gudstjensten, och ofta offra enahanda offer, hwilka aldrig kunna borttaga synder.
12. Men thenne, tå han hade offrat et offer för synderna, thet ewinnerligen gåller, sitter han på Guds högra hand;
13. Och wåntar nu, til thes hans owånner lagde warda honom til en fotapall.
14. Ty med et offer hafwer han ewinnerligen fullkomnat them, som helige warda.
15. Thet betygar oß ock then Helige Ande; ty tå han tilförene sagt hade:
16. Thet år thet Testamente, som jag them göra wil efter the dagar, säger HERren: Jag wil gifwa min lag i theras hjerta, och i theras sinne wil jag skrifwa then;
17. Och theras synder och oråttfårdighet wil jag icke mer ihågkomma.
18. Ther nu sådan förlåtelse år, ther år icke mer offer för synder.
19. Efter wi nu hafwe, kåre bröder, frihet til at ingå uti thet heliga, genom JEsu blod;
20. Hwilken han oß beredt hafwer til en ny och lefwande wåg, genom förlåtten, thet år, genom sitt kött;
21. Och hafwe en öfwerste Prest öfwer Guds hus;
22. Så låt oß framgå med et sannskyldigt hjerta, uti en fullkomlig tro, bestånkte i hjertat ifrån et ondt samwete, och twagne om kroppen med rent watn.
23. Och låt oß hålla hoppets bekånnelse owikligt; ty han år trofast, som thet lofwat hafwer.
24. Och låt oß akta på oß inbördes, til at upwåcka til kårlek och goda gerningar;
25. Icke öfwergifwande wår församling, såsom somlige för sed hafwa; utan förmaner eder inbördes, och thet thes mer, at I sen huru dagen nalkas.

26. Ty om wi sjelfwiljande synde, sedan wi förstått hafwe sanningen, så står oß intet offer igen för synderna,
27. Utan en förskräcklig doms förbidelse och eldens nit, som motståndarena förtära skal.
28. Ho som bryter Mosis lag, han måste dö utan barmhertighet, efter tu eller tre witnen:
29. Huru mycket större näpst, menen I, förtjenar then, som Guds Son förtrampar, och Testamentets blod såsom orent aktar, genom hwilket han helgad är, och försmädar nådens Anda?
30. Ty wi känne then som sade: Hämnden är min; jag skal wedergällat, säger HErren. Och åter: HErren skal döma sitt folk.
31. Thet är gräseligt falla uti lefwande Guds händer.
32. Men kommer ihåg framlidna dagar, i hwilka I uplyste woren, och stoden en stor törning i bedröfwelsen;
33. Endels, tå I sjelfwe genom hädelse och bedröfwelse et widunder worden; och endels, tå I sällskap haden med them, som thet så går.
34. Ty I hafwen delaktige warit af the bedröfwelser, som af mina bojor gingo, och med fröjd lidit edra ägodelars försköfling, wetande, at I när eder sjelfwa bättre och blifwande ägodelar hafwen i himmelen.
35. Så kaster nu icke bort eder tröst, som en stor lön hafwer.
36. Ty tålamodet är eder behof, på thet I mågen göra Guds wilja, och få thet som lofwadt är.
37. Ty ännu en liten tid, så kommer then som komma skal, och fördröjer icke.
38. Men then rättfärdige skal lefwa af tron; och hwilken sig undandrager, han skal icke behaga min själ.
39. Men wi äre icke the, som oß undandrage til förtappelse; utan af them som tro, och frälsa själen.

11. Capitel.

Men tron är en wiß förlåtelse på thet man hoppas, och icke twifla om thet man icke ser.
2. Genom henne hafwa the gamle fått witnesbörd.
3. Genom tron besinne wi, at werlden är fullbordad genom Guds ord; så at alt thet man ser, är wordet af intet.
4. Genom tron offrade Abel Gudi större offer än Cain, med hwilket han fick witnesbörd, at han war rättfärdig, tå Gud gaf om hans gåfwor witnesbörd; och genom henne talar han ännu, ändock han död är.
5. Genom tron wardt Enoch borttagen, så at han icke skulle se döden, och fans icke, therföre at Gud borttog honom; ty förr än han borttagen war, hade han fått witnesbörd, at han täcktes Gudi.
6. Ty utan tron är omöjeligt täckas Gudi: ty then til Gud komma wil, han måste tro, at Gud är, och at han lönar them som söka honom.
7. Genom tron ärade Noe Gud, och beredde arken til sitt hus räddning, tå han fick Guds befallning om the ting som icke syntes: genom hwilken (ark) han fördömde werlden, och wardt then rättfärdighets arfwinge, som af tron är.
8. Genom tron wardt Abraham lydig, tå han kallad wardt til at utgå i thet land, som han få skulle til arfs, och for ut, och wißte icke hwart han komma skulle.
9. Genom tron war han en främling uti thet landet honom lofwadt war, lika som uti et främmande land, bodde uti tabernakel med Isaac och Jacob, som medarfwingar woro til samma löfte.
10. Ty han wänte efter en stad, som grund hade, hwilkens byggmästare och skapare är Gud.
11. Genom tron fick ock Sara kraft til at afla, och födde öfwer sin ålders tid; ty hon höll honom trofast, som thet lofwat hade.
12. Therföre wordo ock af en, som i then måttan död war, många födde, såsom stjernorna på himmelen, och som sanden är i hafsstranden, then otalig är.

13. I tron äro theße alle döde, och hafwa dock intet fått af löftet, utan sett thet fjerran efter, och trott ther uppå och låtit sig nöja, bekännande sig wara gäster och främmande på jorden.
14. Ty the som sådant säga, gifwa tilkänna, at the söka et fädernesland.
15. Och om the hade thet ment, ther the utgångne woro, hade the wäl haft tid at wända tilbaka;
16. Men nu begära the et bättre, thet är, thet himmelska: therföre skämmes icke Gud kallas theras Gud; ty han hafwer beredt them en stad.
17. Genom tron offrade Abraham Isaac, när han försökt wardt, och offrade enda sonen, tå han hade fått löftet;
18. Om hwilken sagdt war: Uti Isaac skal tig tin säd kallad warda;
19. Och tänkte, at Gud kunde ock wäl upwäcka ifrå the döda: theraf tog han ock honom igen til en liknelse.
20. Genom tron wälsignade Isaac Jacob och Esau om tilkommande ting.
21. Genom tron, tå Jacob dödde, wälsignade han båda Josephs söner, och tilbad thet öfwersta på hans spira.
22. Genom tron, tå Joseph dö skulle, talade han om Israels barns utgång, och gaf befallning om sina ben.
23. Genom tron wardt Moses fördold i tre månader af sina föräldrar, tå han född war, therföre at the sågo, at han war et däjeligt barn, och fruktade icke Konungens bud.
24. Genom tron, tå Moses war stor worden, nekade han sig wara Pharaos dotterson;
25. Och wille mycket hellre lida bedröfwelse med Guds folk, än til en tid hafwa lust i synden;
26. Och höll Christi försmädelse för större rikedom, än the häfwor uti Egypten; ty han såg efter lönen.
27. Genom tron öfwergaf han Egypten, icke fruktande Konungens wrede; ty han höll sig wid then han icke såg, såsom han honom sett hade.
28. Genom tron höll han Påska och blodsutgjutelse, på thet han som drap alt thet förstfödt war, skulle icke komma wid them.
29. Genom tron gingo the genom thet röda hafwet, såsom på torra landet, hwilket the Egyptier ock försökte, och drunknade.
30. Genom tron föllo murarne i Jericho, tå man i sju dagar omkring gått hade.
31. Genom tron förgicks icke then skökan Rahab med the otrogna, tå hon the spejare anammat hade med frid.
32. Och hwad skal jag mer säga? Tiden worde mig för kort, om jag förtälja skulle om Gideon, om Barak och Simson och Jephthah och David och Samuel och Propheterna;
33. Hwilka genom tron hafwa wunnit Konungariken, gjort rättfärdighet, fått löften, igenstoppat lejons mun,
34. Eldskraft utsläckt, swärdsägg undkommit, äro kraftige wordne af swagheten, äro starke wordne i striden, hafwa nederlagt främmande härar;
35. Qwinnorna hafwa igenfått sina döda utaf upståndelsen; somlige wordo sönderslagne, och hafwa ingen förloßning welat anamma, på thet the skulle få upståndelsen, som bättre är;
36. Somlige hafwa lidit spott och hudflängning, och ther til bojor och fängelse;
37. Wordo stenade, sönderhuggne, genomstungne, döde för swärd, hafwa gått i fårskin och getskin, fattige, trängde, bedröfwade;
38. Hwilka werlden icke wärdig war; och hafwa gått eländige i öknar och i berg och i skrefwor och i jordkulor.
39. Alla theßa hafwa genom tron fått witnesbörd, och hafwa dock icke fått löftet;
40. Therföre at Gud hade föresett om oß något thet bättre war, at the icke utan oß skulle fullkomnade warda.

12. Capitel.

Efter wi nu hafwe om oß en så stor hop med witnen, låt oß aflägga synden, som altid låder wid oß, och gör oß tröga; och låt oß med tålamod löpa i then kamp, som oß förelagd är;

2. Och se på JEsum, som tron begynt och fullkomnat hafwer; hwilken, tå han måtte haft glädje, led korset, och aktade intet smäleken, och är sittande på högra handen på Guds stol.
3. Tänker på honom, som af syndare sådan gensägelse led emot sig, at I icke tröttens i edert sinne, gifwande eder utöfwer.
4. Ty I hafwen icke ännu alt in til blods emotstått, kämpande mot synden;
5. Och hafwen redan förgätit then tröst, som til eder talar, lika som til sina barn: **Min son, förakta icke HErrans aga, och gif tig icke utöfwer, tå tu näpses af honom:**
6. **Ty hwem HErren älskar, then agar han;** men han gißlar hwar och en son, han anammar.
7. Hwar I nu liden agan, så bjuder sig Gud til eder, såsom til barn; ty hwilken är then son, som hans fader icke agar?
8. Ären I utan aga, i hwilken alle delaktige wordne äro, så ären I oägta, och icke barn.
9. Hafwe wi nu köttsliga fäder, som oß aga, och frukte them, skole wi tå icke mycket mer underdånige wara then andeliga Fadren, at wi måge lefwa?
10. Och the förra hafwa agat oß i några få dagar, efter som them syntes, men thenne, til thet som nyttigt är, at wi måge få hans helgelse.
11. All aga synes nu icke wara til fröjd, utan til ångest; men sedan wedergäller hon en fridsam rättfärdighetens frukt them, som ther uti öfwade äro.
12. Therföre lyfter up edra lata händer och trötta knän;
13. Och stiger wißa steg med edra fötter, at icke någon haltar, såsom en ofärdig, utan hellre helbregda warder.
14. Farer efter frid med alla, och efter helgelse, utan hwilken ingen får se HErran.
15. Och ser til, at ingen försummar Guds nåd, at icke upwäxer någon bitter rot, och gör något hinder, och många måtte genom henne besmittade warda;
16. At ingen må wara en bolare, eller ohelig, såsom Esau, hwilken för en måltid bortsålde sin förstfödslorätt.
17. Men I weten, at tå han wille sedan, med arfsrätt, få wälsignelse, wardt han bortdrifwen; och war honom tå intet rum til någon bot, ändock han med tårar ther efter sökte.
18. Ty I ären icke gångne til thet berget, ther man på taga kunde, och med eld brann, eller til töknet och mörkret och stormen
19. Och basunsklangen och til ordaröften; hwilken the wedersakade som henne hörde, begärande, at ordet skulle them ju icke sagdt warda;
20. Ty the förmådde icke lida thet som ther sades: Om något djur kom wid berget, skulle thet stenas, eller skjutas igenom;
21. Och så förskräckelig war then synen, at Moses sade: Jag är förskräckt, och bäfwar:
22. Utan I ären komne til Sions berg och til lefwande Guds stad, thet himmelska Jerusalem, och til then otaliga Änglaskaran
23. Och til the förstföddas församling, som i himmelen äro beskrifne, och til Gud, som alla dömer, och til the fullkomliga rättfärdigas andar
24. Och til Nya Testamentets Medlare, JEsum, och til stänkelseblodet, som bättre talar än Abels blod.
25. Ser til, at I icke wedersaken honom, som med eder talar: ty kunde icke the undfly, som wedersakade honom, som talade på jorden; huru mycket mindre wi, om wi wedersake honom, som af himmelen talar?
26. Hwilkens röst på then tiden gjorde jorden bäfwande; men nu lofwar han och säger: Ännu en tid skal jag göra bäfwande, icke allenast jorden, utan ock himmelen.
27. Thet han säger: Ännu en tid, thet gifwer tilkänna the tings förwandling, som bäfwa, såsom the ther gjorda äro, på thet the ting blifwa skola, som obäfwande äro.
28. Therföre, efter wi få thet rike,

som icke bäfwa kan, hafwe wi nåd, genom hwilken wi tjene Gudi, til at täckas honom med tuktighet och fruktan:
29. Ty wår Gud är en förtärande eld.

13. Capitel.

Blifwer faste i broderlig kärlek.
2. Förgäter icke at herbergera; ty ther med hafwa somlige fått Änglar owetande til herberges.
3. Tänker på them som bundne äro, såsom medbundne, och på them som bedröfwelse lida, såsom the ther ock af lekamen äro.
4. Ägtenskapet skal hållas ärligt ibland alla, och ägtenskapssängen obesmittad; men bolare och horkarlar skal Gud döma.
5. Umgängelsen ware utan girighet; och låter eder nöja med thet I hafwen; ty han sade: Jag skal icke öfwergifwa eller förlåta tig:
6. Så at wi dristeligen måge säga: HErren är min hjelpare, och jag wil icke frukta; hwad kan en menniska göra mig?
7. Tänker på edra Lärare, the eder Guds ord sagt hafwa, och efterföljer theras tro, skådande hwad ända theras umgängelse hade:
8. JEsus Christus i går och i dag, och han thesslikes i ewighet.
9. Låter eder icke omföras med mångahanda och främmande lärdom; ty thet är godt, at stadfästa hjertat med nåden; icke med maten, hwilken icke gagnat hafwer them, som ther med umgått hafwa.
10. Wi hafwe et altare, af hwilket the hafwa icke magt at äta, som tjena i tabernaklet.
11. Ty ehwad djurs blod, som öfwerste Presten för synden inbär uti thet heliga, theras kroppar upbrännas utom lägret.
12. Therföre ock JEsus, på thet han skulle helga folket med sitt eget blod, hafwer han lidit utom porten.
13. Så låt oß nu gå ut til honom utu lägret, och bära hans smälek:
14. Ty wi hafwe här ingen waraktig stad; utan wi söke efter then tilkommande.
15. Så låt oß nu genom honom altid offra Gudi lofoffer, ther är, läpparnas frukt, the hans namn bekänna.
16. Förgäter icke göra wäl och meddela; ty sådana offer täckas Gudi.
17. Warer edra Lärare lydige, och följer them; ty the waka öfwer edra själar, såsom the ther räkenskap göra skola; på thet the måga thet göra med fröjd, och icke med suckan: ty thet är eder icke nyttigt.
18. Beder för oß: wår tröst är then, at wi et godt samwete hafwe, och winlägge oß hafwa en god umgängelse när alla.
19. Men aldramäst beder jag eder, at I sådant gören, at jag med thet snaraste måtte komma til eder.
20. Men fridsens Gud, som igenfört hafwer ifrå the döda then stora Fåraherden, genom thet ewiga Testamentets blod, wår HErra JEsum,
21. Han göre eder skickeliga uti alt godt werk til at göra sin wilja, och skaffe uti eder hwad honom täckeligt är, genom JEsum Christum; hwilken ware ära af ewighet i ewighet! Amen.
22. Jag förmanar eder, käre bröder, tager förmanelsens ord til godo; ty jag hafwer eder med få ord tilskrifwit.
23. Weter, at brodren Timotheus lös är; med hwilken, om han snart kommer, jag wil se eder.
24. Helser alla edra Lärare och alla helgon. Eder helsa bröderne uti Italien.
25. Nåd ware med eder alla! Amen.

Til the Ebreer; skrifwen af Italien, med Timotheo.

Petri Första Epistel.

1. Capitel.

Petrus, JEsu Christi Apostel, the ut-
korade främlingar, som bo här och ther
i Ponto, Galatien, Cappadocien, Asien
och Bithynien,
2. Efter Guds Faders försyn, genom
Andans helgelse, til lydnaden och JEsu
Christi blods stänkelse: Nåd och frid
föröke sig i eder!
3. Wälsignad ware Gud och wår
HErras JEsu Christi Fader, som oß,
för sin stora barmhertighet, hafwer födt
på nytt til et lefwande hopp, genom
JEsu Christi upståndelse ifrå the döda,
4. Til oförgängeligt, obesmittadt och
owanskeligt arf, hwilket i himmelen
förwaradt är til eder,
5. Som med Guds magt bewarens
genom tro til salighet, hwilken beredd
är, at hon skal uppenbar warda i then
yttersta tiden;
6. I hwilken I eder fröjda skolen, I,
som nu en liten tid liden bedröfwelse i
mångahanda försökelse, hwar så be-
höfwes;
7. På thet eder tro skal rättsinnig och
mycket kosteligare befunnen warda, än
thet förgängeliga guld, som pröfwas
med eld, til låf, pris och ära, när Chri-
stus JEsus blifwer uppenbar;
8. Hwilken I älsken, ändock I icke sen
honom; then I ock nu tron uppå, och
dock icke sen; så skolen I fröjda eder
med osäjelig och härlig glädje,
9. Och få eder tros ändalykt, nemli-
gen själarnas salighet;
10. Efter hwilken salighet Propheterne
hafwa sökt och ransakat, som prophete-
rat hafwa om then tilkommande nåden
til eder;
11. Och hafwa ransakat, på hwad
eller hurudan tid Christi Ande utwiste,
then i them war, och tilförene hade be-
tygat the lidanden, som i Christo äro,
och then härlighet, som ther efter följa
skulle:
12. Hwilkom thet ock uppenbaradt
war; ty the hafwa icke sig sjelfwa, utan
oß thermed tjent; hwilka stycken eder
nu förkunnade äro, genom them som
eder Evangelium predikat hafwa, ge-
nom then Heliga Anda, som sändes
af himmelen; hwilket Änglarne ock
lyster se.
13. Therföre begjorder edra sinnens
länder, och warer nyktre, och sätter full-
komligt hopp til then nåd, som eder
tilbuden warder, genom JEsu Christi
uppenbarelse,
14. Såsom lydaktige barn; och ställer
eder icke såsom tilförene, tå I uti få-
witska lefden efter begärelsen:
15. Utan efter honom, som eder kallat
hafwer, och helig är, warer ock I
helige uti all eder umgängelse;
16. Ty thet är skrifwit: I skolen wa-
ra helige; ty jag är helig.
17. Och efter I åkallen honom för en
Fader, som dömer efter hwars och ens
gerning, och hafwer intet anseende til
personen, så ser til, at I, uti thetta edert
elände, wandren i räddhåga:
18. Och weter, at I icke med förgän-
geligt silfwer eller guld igenlöste ären
ifrån edert fåfänga lefwerne, efter fä-
dernas sätt,
19. Utan med Christi dyra blod, så-
som med et menlöst och obesmittadt
lamms:
20. Hwilken wäl föresedd war för
werldens begynnelse, men uppenbarad
i the yttersta tiderna, för eder skul,
21. Som genom honom tron på Gud,
then honom upwäckt hafwer ifrå the
döda, och gifwit honom härlighet; på
thet I skullen hafwa tro och hopp til
Gud.
22. Och görer edra själar kyska i san-
ningens lydnad, genom Andan, til
oskrymtad broderlig kärlek: älsker eder
storligen inbördes af rent hjerta,
23. Såsom the, som födde äro på nytt,
icke af någon förgängelig säd, utan af

oförgångelig, som är af lefwande Guds ord, thet ewinnerligen blifwer.

24. Ty alt kött är såsom gräs, och all menniskans härlighet såsom blomstret på gräset: gräset är wißnadt, och blomstret är affallit;

25. Men HERrans ord blifwer ewinnerligen: och thet är thet ord, som predikadt är ibland eder.

2. Capitel.

Så lägger nu bort all ondska och alt swek och skrymteri och afund och alt förtal;

2. Och åstunder förnuftets mjölk, som intet swek wet, såsom nyfödde barn, på thet at I upwäxen af henne;

3. Om I annars hafwen smakat, at HERren är god;

4. Til hwilken I komne ären, såsom til then lefwande stenen, som af menniskor förkastad är, men när Gudi utkorad och kostelig.

5. I ock, såsom lefwande stenar, upbygger eder til et andeligt hus och til et heligt Presterskap, til at offra andeliga offer, som Gudi äro tacknämliga genom JEsum Christum.

6. Therföre håller ock Skriften: Si, jag lägger i Sion en utwald kostelig hörnsten; och hwilken som tror på honom, han skal icke komma på skam.

7. Eder, som tron, är han kostelig; men them, som icke tro, är stenen, som byggningsmännerne hafwa bortkastat, worden til en hörnsten

8. Och en sten ther man stöter sig på, och en förargelseklippa them, som stöta sig på ordet, och tro icke ther på, ther the til skickade woro.

9. Men I ären thet utwalda slägtet, thet Konungsliga Presterskapet, thet heliga folket och egendomsfolket, at I skolen kungöra hans dygd, som eder kallat hafwer af mörkret til sitt underliga ljus.

10. I, som tilförene icke woren folk, ären nu Guds folk; och I, som tilförene icke haden fått barmhertighet, hafwen nu fått barmhertighet.

11. Käre bröder, jag förmanar eder, såsom främmande och elända, at I förwaren eder för köttsliga begärelser, hwilka strida emot själen.

12. Och förer en god umgängelse ibland hedningarna, på thet the, som pläga förtala eder såsom illgerningsmän, måga se edra goda gerningar, och prisa Gud, när thet i dagsljuset kommer.

13. Warer underdånige all menslig ordning, för HERrans skul, ehwad thet är Konungen, såsom then öfwerste,

14. Eller befallningsmännerna, såsom the ther sände äro af honom, the onda til straff och the goda til pris.

15. Ty så är Guds wilje, at I med goda gerningar skolen igenstoppa munnen af the galna och oförståndiga menniskor;

16. Såsom the fria, och icke såsom I hafwen then frihet at skyla ondskan med, utan såsom Guds tjenare.

17. Warer hedersamme mot hwar man, älsker bröderna, frukter Gud, ärer Konungen.

18. I tjenare, warer underdånige edra herrar, med all fruktan, icke allenast the goda och saktmodiga, utan ock the genwördiga.

19. Ty thetta är nåd, om någon, för samwetets skul til Gud, fördrager bedröfwelse, och lider orätt.

20. Ty hwad pris är thet, om I för edra mißgerningar slagne warden, och liden? Men när I, för wälgerningars skul liden, och hafwen tålamod, thet är nåd för Gudi.

21. Ty ther til ären I kallade, efter ock Christus led för oß, låtande oß en efterdömelse, at I skolen efterfölja hans fotspår:

22. Hwilken ingen synd gjort hade; och intet bedrägeri wardt funnit i hans mun:

23. När han blef bannad, bannade han icke igen, och när han led, hotade han icke; utan ställde hämnden til then, som rätt dömer:

24. Hwilken wåra synder sjelf offrade i sin lekamen på träet; på thet wi skulle wara döde synden, och lefwa rättfärdigheten: genom hwilkens sår I ären helbrägda wordne.

25. Ty J woren såsom willfarande får; men J ären nu omwände til Herden och edra själars Biskop.

3. Capitel.

Sammalunda, hustrurna ware sina män underdåniga, på thet ock the, som icke tro på ordet, måga af hustrurnas umgängelse, utan ord, blifwa wunne,
2. När the förmärka eder kyska umgängelse med fruktan:
3. Hwilkas prydning icke skal wara utwärtes, med flätadt hår, eller kringhängande guld, eller i kosteliga kläder;
4. Utan om then fördolda menniskan i hjertat är utan wank, med saktmodig och stilla anda, thet är kosteligt för Gudi.
5. Ty i så måtto hafwa ock the heliga qwinnor fordom prydt sig, the ther satte sitt hopp til Gud, och woro sina män underdåniga,
6. Såsom Sara war lydig Abrahe, kallande honom Herre: hwilkens döttrar J wordne ären, om J wäl gören, och ären icke så förfärade.
7. Sammaledes, J män, bor när them med förnuft, och gifwer thet qwinliga kärilet, såsom thet ther swagast är, sin ära, såsom ock medarfwingar til lifwets nåd; på thet edra böner icke blifwa förhindrade.
8. Men på sistone, warer alle wid et sinne, medlidande, broderlig kärlek hafwande til hwar annan, barmhertige, wänlige;
9. Icke wedergällande ondt för ondt, icke bannor för bannor; utan hellre twärt emot, wälsigner, wetande, at J ären ther til kallade, at J skolen ärfwa wälsignelse.
10. Ty then ther wil älska lifwet och se goda dagar, han stille sin tunga ifrå thet ondt är, och sina läppar, at the icke tala bedrägeri;
11. Wände sig ifrå thet ondt är, och göre thet godt är; söke efter friden, och fare honom efter.
12. Ty HErrans ögon äro öfwer the rättfärdiga, och hans öron til theras bön; men HErrans ansigte är öfwer them, som ondt göra.
13. Och ho är then, som kan göra eder skada, om J faren efter thet goda?
14. Ja, om J än något liden för rättfärdighetens skul, ären J dock likwäl salige. Frukter eder icke för theras trug, icke heller förskräcker eder;
15. Utan helger HErran Gud uti edra hjertan. Warer ock altid redebogne til at swara hwar och en, som begär skäl til thet hopp, som i eder är; och thet med saktmodighet och fruktan.
16. Och hafwer et godt samwete; på thet the, som wilja förtala eder såsom ogerningsmän, skola komma på skam, at the förlastat hafwa eder goda umgängelse i Christo.
17. Ty thet är bättre, om Guds wilje så är, at J för goda gerningar liden, än för onda.
18. Ty Christus led ock en gång för syndernas skul, rättfärdig för orättfärdiga, på thet han skulle offra oß Gudi; och är dödad efter köttet, men lefwande gjord efter Andan.
19. J then samma gick han ock bort och predikade för andarna i fängelset,
20. Som fordom icke trodde, när Gud en gång bidde, och tålamod hade i Noe tid, tå arken byggdes, i hwilken få, thet är, åtta själar, blefwo frälste genom watnet;
21. Hwilket nu ock oß saliga gör i dopet, som genom thet nyßnämnda betydt är, (icke at köttsens smittor afläggas, utan at man hafwer et godt samwete til Gud,) genom JEsu Christi uppståndelse;
22. Hwilken är på Guds högra hand, upfaren til himmelen; och honom äro Änglarne och wäldigheterne och krafterne underdånige.

4. Capitel.

Medan nu Christus lidit hafwer i köttet för oß, så skolen J ock wäpna eder med thet samma sinnet; ty then ther lider i köttet, han wänder åter af synden;
2. På thet han then tiden, som tilbaka är i köttet, icke lefwa skal efter menniskolusta, utan efter Guds wilja.

3. Ty thet år nog, at wi i förliden tid hafwe wårt lefwerne förslitit efter hedningarnas wilja, tå wi wandrade i lösaktighet, i begårelse, i dryckenskap, i fråßeri, i swalg och i grufwelig afgudadyrkan.

4. Och thet synes them sällsynt wara, at I icke löpen med them uti samma slemma oskickeliga wåsende, och försmåden;

5. Hwilka skola göra råkenskap honom, som redo år döma lefwande och döda.

6. Ty ther til år ock Evangelium predikadt för the döda, at the skola dömde warda efter menniskor i köttet, men i Andan lefwa Gudi.

7. Men nu tilstundar ånden på all ting: så warer nu nyktre, och wakande til at bedja.

8. Men öfwer all ting hafwer ju en brinnande kårlek inbördes; ty kårleken skyler ock all öfwertrådelse.

9. Warer inbördes hwar annans herbergerare, utan alt knorr.

10. Och warer tjenstaktige inbördes, hwar och en med then gåfwa, som han hafwer fått, såsom gode then margfalldige Guds nåds skaffare.

11. Om någon talar, han tale såsom Guds ord; om någon hafwer et åmbete, han tjene såsom af then förmåga som Gud gifwer; på thet Gud blifwer årad i all ting, genom JEsum Christum, hwilken ware åra och wåld ewinnerligen! Amen.

12. Mine kåraste, förundrer eder icke icke på then hetta, som eder wederfars, then eder wederfars, at I skolen försökte warda, såsom eder hånde något nytt:

13. Utan glådjens hellre, at I liden med Christo; på thet I ock fröjdas och glådjas mågen uti hans hårlighets uppenbarelse.

14. Salige åren I, om I för Christi namns skul blifwen försmådade; ty Anden, som år hårlighetens och Guds Ande, hwilar på eder: når them blifwer han försmådad, men når eder beprisad.

15. Ingen ibland eder lide såsom en mördare, tjuf, illgerningsman, eller såsom then ther tråder in i en annans åmbete.

16. Men lider han såsom en Christen, skåmme sig icke; utan prise Gud för then delen.

17. Ty tiden år, at domen skal begynnas på Guds hus: begynnes thet på oß, hwad blifwer tå theras åndalykt, som icke tro Guds Evangelio?

18. Och blifwer then råttfårdige med plats salig, hwar blifwer tå then ogudaktige och syndaren?

19. Therföre, the ther lida efter Guds wilja, the skola befalla honom sina sjålar, såsom en trofast Skapare, med goda gerningar.

5. Capitel.

Presterna, som åro ibland eder, förmanar jag, som år ock en Prest, och witne til Christi pina, och delaktig i then hårlighet, som uppenbaras skal:

2. Föder Guds hjord, som år ibland eder, och hafwer akt på honom; icke nödige, utan sjelfwiljande; icke för slem winnings skul, utan af en god wilja;

3. Icke heller såsom herrar öfwer sitt folk; utan warer hjorden til efterdömelse:

4. Och sedan, tå öfwerste Herden uppenbar warder, skolen I undfå hårlighetens owanskeliga krona.

5. Sammalunda, I unge, warer the gamle underdånige. Warer alle inbördes hwar annan underdånige, och håller eder hårdt wid ödmjukheten; ty Gud står emot the högfårdiga, men the ödmjuka gifwer han nåd.

6. Så ödmjuker eder nu under Guds mågtiga hand, på thet han eder upphöjer i sinom tid.

7. All eder omsorg kaster på honom; ty han hafwer omsorg om eder.

8. Warer nyktre, och waker; ty eder fiende, djefwulen, går omkring, såsom et rytande lejon, och söker hwem han upsluka må:

9. Står honom emot, stadige i tron, och weter, at samma wedermöda wederfars edra bröder i werlden.

10. Men Gud, som all nåd kommer af, then eder kallat hafwer til sin ewiga härlighet i Christo JEsu, han fullborde eder, som en liten tid liden, styrke, stödje och stadfäste.
11. Honom ware åra och magt ewinnerligen! Amen.
12. Med eder trogna broder Silvanus, som jag menar, hafwer jag eder tilskrifwit med få ord, förmanande och betygande, at thetta är then rätta Guds nåd, som I uti stån.
13. Eder helsar then församling i Babylonien, utwald lika med eder, och min son Marcus.
14. Helser eder inbördes med kärlekens kyß. Frid ware med eder alla, som åren i Christo JEsu! Amen.

Petri Andra Epistel.

1. Capitel.

Simon Petrus, JEsu Christi tjenare och Apostel, them som med oß lika dyrbar tro fått hafwa i rättfärdigheten, som wår Gud gifwer, och Frälsaren JEsus Christus:
2. Nåd och frid föröke sig i eder, genom Guds och wår HERras JEsu Christi kunskap!
3. Efter thet allahanda af hans Gudboms kraft, hwad som til lif och Gudaktighet tjenar, oß skänkt är genom hans kunskap, som oß hafwer kallat genom sin härlighet och dygd;
4. Genom hwilken oß the dyra och aldrastörsta löften gifna äro: nemligen, at I ther igenom mågen blifwa delaktige af Guds natur, om I flyn werldens förgängliga lustar.
5. Så läggar eder nu ther om alla winning, at I uti eder tro låten finnas dygd, och i dygden beskedlighet,
6. I beskedligheten måttlighet, i måttligheten tålamod, i tålamodet Gudaktighet,
7. I Gudaktigheten broderlig kärlek, i broderlig kärlek allmännelig kärlek.
8. Ty när theßa stycken äro rikligen när eder, så låta the eder icke finnas fåfänga, eller utan frukt i wår HERras JEsu Christi kunskap.
9. Men hwilken thenna icke hafwer, han är blind, och ser intet, och hafwer förgätit, at han war ren gjord af the synder, som han förr hade.
10. Therföre, käre bröder, lägger eder hellre winning om, at I gören eder kallelse och utkorelse fast; ty om I thet gören, så fallen I icke någon tid;
11. Ty i så måtto blifwer eder rikeligen gifwen ingången i wår HERras och Frälsares JEsu Christi ewiga rike.
12. Therföre wil jag icke hafwa fördrag, at förmana eder alltid här om, ändock I thet weten, och åren stadfästade i thenna närwarande sanning.
13. Ty jag menar thet wara tilbörligt, så länge jag är i thenna hyddan, at upwäcka och förmana eder.
14. Ty jag wet, at jag skal snart aflägga thenna min hydda, såsom ock wår HERre JEsus Christus hafwer mig kungjort.
15. Men jag wil winlägga mig, at I, efter min död, skolen behålla thetta i åminnelse.
16. Ty wi hafwe icke efterföljt några kloka fabler, tå wi kungjorde eder wår HERras JEsu Christi kraft och tilkommelse; utan wi hafwe sjelfwe sett hans härlighet,
17. Tå han fick af Gud Fader åra och pris, genom en röst, som til honom skedde af then stora härligheten, så lydande: Thenne är min älskelige Son, i hwilken jag hafwer et godt behag.
18. Och thenna rösten hörde wi komma af himmelen, tå wi woro med honom på thet heliga berget.

19. Wi hafwe et fast prophetiskt ord; och I gören wäl, at I akten ther på, lika som på et ljus, som skiner uti et mörkt rum, så länge thet dagas och morgonstjernan upgår i edra hjertan.

20. Och thet skolen I först weta, at ingen Prophetia i Skriften sker af egen utläggning.

21. Ty ingen Prophetia är ännu framkommen af menniskowilja; utan the heliga Guds menniskor hafwa talat, rörde af then Heliga Anda.

2. Capitel.

Men falska Propheter woro ock ibland folket, såsom ock ibland eder warda skola falska lärare, hwilka med ibland införa skola förderfweliga partier, och förneka HErran, som them köpt hafwer, och skola föra öfwer sig sjelfwa en hastig fördömelse.

2. Och många skola efterfölja theras förderf, genom hwilka sanningens wäg blifwer försmädad;

3. Och uti girighet, med diktade ord, skola the handla med eder: hwilkom domen nu länge sedan icke sen är, och theras fördömelse sofwer icke.

4. Ty hafwer Gud icke skonat Änglarna, som syndade, utan hafwer them med mörksens kädjor nederkastat til helfwetet, öfwerantwardande til at förwaras til domen;

5. Och hafwer icke skonat then förra werlden, utan bewarat Noe, rättfärdighetens Predikare, sjelf åttonde, och lät floden gå öfwer the ogudaktigas werld;

6. Och hafwer gjort the städer Sodom och Gomorra til aska, omstörtat och fördömt them, och satt för en efterdömelse them ogudaktigom, som sedan komma skulle;

7. Och hafwer frälst then rättfärdiga Lot, som war plågad af skamliga menniskor, genom theras sköraktiga umgängelse:

8. Ty efter han war rättfärdig, och bodde ibland them, och måste dock sådant se och höra, plågade the dageligen then rättfärdiga själen med sina onda gerningar.

9. HErren kan frälsa the gudaktiga utaf frestelsen, men behålla the orättfärdiga til domedag, til at pinas:

10. Men aldramäst them, som wandra efter köttet, uti orena lustar, och försmå herrskapet, öfwerdådige, ensinnade, och icke rädas försmäda wäldigheterna:

11. Ändock Änglarne, som i kraften och starkheten större äro, icke draga kunna then försmädeliga domen emot sig af HErranom.

12. Men the äro såsom the oförnuftiga djur, som af naturen ther til födda äro, at the skola fångna och slagtade warda; försmäda thet the icke förstå, och skola uti sitt förderfweliga wäsende förgås,

13. Och få orättfärdighetens lön. The hållat för wällust, at the lefwa i timmelig kräslighet: the äro slemheter och skamfläckar, präla af edra gåfwor, slösa med edert;

14. Hafwa ögonen fulla med horeri låta icke förmena sig synden, och locka til sig the ostadiga själar; hafwa sina hjertan genomöfwade i girighet; förbannadt folk;

15. Öfwergifwa rätta wägen, och gå willse, och efterfölja Balaams, Bosor sons wäg, hwilken älskade wränghetens lön;

16. Men han blef straffad för sin wrånghet: thet stumma arbetsdjuret talade med menniskoröst, och förtog Prophetens galenskap.

17. The äro källor utan watn, och molnskyar, som af wädret drifwas; hwilkom förwaradt är et swart mörker til ewig tid.

18. Ty the tala stolta ord, som äro fåfänga, och igenom otukt locka them til köttslig lusta, som rättsligen undsluppne woro, och ännu wandra i willfarelse;

19. Och lofwa them frihet, ändock the sjelfwe äro förderfwelsens tjenare; ty af hwem någon öfwerwunnen warder, hans tjenare är han worden.

20. Ty sedan the, genom HErrans
och Frälsarens JEsu Christi kunskap,
undflytt hafwa werldens orenlighet,
och hafwa åter beweswat sig ther uti,
och äro öfwerwunne, är them thet
yttersta wärre wordet, än thet första;
21. Och hade them bättre warit icke
förstått rättfärdighetens wäg, än sedan
the förstodo, wända sig ifrå thet heliga
budet, som the anammat hade.
22. Them är wederfarit thet, som för
et sant ordspråk plägar sägas: Hunden
går åter til sin spya, och swinet,
som twagit är, sölar sig åter i träcken.

3. Capitel.

Thetta är nu then andra Epistelen,
som jag skrifwer eder til, mine käraste,
i hwilken jag upwäcker och förmanar
edert rena sinne,
2. At I ihågkommen the ord, som tilförene
sagda äro af the heliga Propheter,
och theslikes wårt bud, wi som äre
HErrans och Frälsarens Apostlar.
3. Och weter thet i förstone, at i
yttersta dagarna warda kommande
bespottare, som wandra efter sin egen
lusta,
4. Och säga: Hwar är nu löftet om
hans tilkommelse? ty ifrå then dag
fäderne äro affsomnade, blifwer alt såsom
thet af kreaturens begynnelse warit
hafwer.
5. Men sielfwiljande wilja the icke
weta, at himlarne hafwa ock warit i
förtiden, och jorden af watnet, och i
watnet bestånd haft, genom Guds ord:
6. Likwäl wardt på then tiden werlden,
genom the samma, med floden förderfwad.
7. Sammalunda ock nu himlarne och
jorden warda genom hans ord sparade,
at the skola warda elden förwarade til
domedag, tå the ogudaktiga menniskor
fördömas skola.
8. Men et skal eder icke fördoldt wara,
mine käraste, at en dag för HErranom
är såsom tusende år, och tusende
är såsom en dag.
9. HErren fördröjer icke sitt löfte,
såsom somlige mena thet wara fördröjelse;
men han hafwer tålamod
med oß, och wil icke, at några skola
förgås, utan at hwar och en wänder
sig til bättring.
10. Men HErrans dag warder kommande
såsom en tjuf om natten: och
tå skola himlarne med en stor hastighet
förgås, och elementerne skola försmälta
af hetta, och jorden och the werk som
ther på äro skola afbrännas.
11. Efter nu alt thetta skal förgås,
hurudana bör eder tå wara uti helig
umgängelse och Gudaktighet?
12. Så at I wänten och åstunden
efter Guds dags tilkommelse, på hwilken
himlarne af eld förgås skola, och
elementerna försmälta af hetta.
13. Men nya himlar och en ny
jord wänte wi, efter hans löfte, ther
rättfärdighet uti bor.
14. Therföre, mine käraste, emedan I
thetta weten, så lägger eder winning
om, at I obesmittade och ostraffelige
för honom finnas mågen i frid.
15. Och wår HErras JEsu Christi
tålamod räkner för eder salighet; såsom
ock wår käre broder Paulus, efter then
wishet som honom gifwen är, hafwer
skrifwit eder til.
16. Såsom han ock i alla bref talar om
sådana stycken; ibland hwilka något
är, som är swårt til förstå, thet the
olärde och lösaktige förwärra, såsom
ock andra skrifter, til sin egen förtappelse.
17. Men I, mine käraste, emedan I
weten thet tilförene, så förwarer eder,
at I icke förförde warden genom the
ogudaktigas willfarelse, samt med them,
och fallen ifrån eder egen stadighet:
18. Utan wäxer i nåden och wår
HErras och Frälsares JEsu Christi
kunskap. Honom ware ära, nu och
til ewig tid! Amen.

Johannis Första Epistel.

1. Capitel.

Thet som war af begynnelsen, thet wi hafwe hört, thet wi hafwe sett med wåra ögon, thet wi hafwe beskådat, och wåra händer handterat hafwa af lifsens ord:

2. (Och lifwet är uppenbaradt, och wi hafwe sett och witne och kungöre eder thet ewiga lifwet, hwilket war när Fadren, och är oß uppenbaradt:)

3. Hwad wi hafwe sett och hört, thet förkunne wi eder, på thet ock I skolen hafwa sällskap med oß, och wårt sällskap skal wara med Fadren och hans Son JEsu Christo.

4. Och thet skrifwe wi eder, på thet eder glädje skal wara fullkommen.

5. Och thet är bebådelsen, som wi hafwe hört af honom, och förkunne eder, at Gud är et ljus, och intet mörker är i honom.

6. Om wi säge oß hafwa sällskap med honom, och wandre i mörkret, tå ljuge wi, och göre icke sanningen.

7. Men wandre wi i ljuset, såsom han är ljuset, tå hafwe wi sällskap inbördes; och JEsu Christi, hans Sons, blod renar oß af alla synder.

8. Säge wi, at wi hafwe ingen synd, tå bedrage wi oß sjelfwa, och sanningen är icke i oß.

9. Men om wi bekänne wåra synder, är han trofast och rättwis, at han förlåter oß synderna, och renar oß af all orättfärdighet.

10. Men säge wi, at wi hafwe icke syndat, tå göre wi honom til ljugare, och hans ord är icke i oß.

2. Capitel.

Mine barn, thetta skrifwer jag eder, at I skolen icke synda; och om någon syndar, tå hafwe wi en förswarare när Fadren, JEsum Christum, then rättfärdig är.

2. Och han är försoningen för wåra synder; icke allenast för wåra, utan ock för hela werldens.

3. Och ther på wete wi, at wi känne honom, om wi hålle hans bud.

4. Then ther säger: Jag känner honom, och håller icke hans bud, han är en ljugare, och i honom är icke sanningen.

5. Men then som håller hans ord, i honom är sannerligen Guds kärlek fullkomlig; och ther på wete wi, at wi äre i honom.

6. Then ther säger sig blifwa i honom, han skal ock wandra såsom han wandrade.

7. Bröder, jag skrifwer eder intet nytt bud, utan thet gamla budet, som I haft hafwen af begynnelsen. Thet gamla budet är thet ord, som I hafwen hört af begynnelsen.

8. Åter skrifwer jag eder et nytt bud, thet sant är i honom och i eder; ty mörkret är förgångit, och thet sanna ljuset lyser nu.

9. Then som säger sig wara i ljuset, och hatar sin broder, han är ännu i mörkret.

10. Then ther älskar sin broder, han blifwer i ljuset, och ingen förargelse är i honom:

11. Men then som hatar sin broder, han är i mörkret, och wandrar i mörkret, och wet icke hwart han går; ty mörkret hafwer förblindat hans ögon.

12. Jag skrifwer eder, kära barn, at eder skola synderna förlåtne warda, för hans namns skul.

13. Jag skrifwer eder, I fäder; ty I hafwen känt honom, som är af begynnelsen. Jag skrifwer eder, I ynglingar; ty I hafwen öfwerwunnit then onda.

14. Jag skrifwer eder, I barn; ty I hafwen känt Fadren. Jag hafwer skrifwit eder, I fäder; ty I hafwen känt honom, som är af begynnelsen. Jag hafwer skrifwit eder, I ynglingar; ty I ären starke, och Guds ord blifwer I eder, och I hafwen öfwerwunnit then onda.

15. Älsker icke werlden, icke heller the ting i werlden äro. Then ther älskar werlden, i honom är icke Fadrens kärlek.

16. Ty alt thet som är i werlden, nemligen, köttets begärelse, och ögonens begärelse, och et högfärdigt lefwerne, thet är icke af Fadren, utan af werlden.

17. Och werlden förgås, och hennes lusta; men then som gör Guds wilja, han blifwer ewinnerligen.

18. Käre barn, nu är then yttersta tiden, och såsom I hafwen hört, at Antichrist skal komma; ja, nu äro allaredan månge Antichrister wordne; och ther af wete wi, at then yttersta tiden är nu.

19. The äro utgångne af oß; men the woro icke af oß: hade the warit af oß, tå hade the ju blifwit när oß; men på thet the skulle blifwa uppenbare, at the äro icke alla af oß.

20. Men I hafwen smörjelse af then Helige, och weten alt.

21. Jag hafwer icke skrifwit til eder, såsom til them, som icke weta sanningen, utan såsom til them, som henne weta, och at all lögn icke är af sanningen.

22. Ho är en ljugare, utan then som nekar, at JEsus är Christus? Then är Antichrist, som nekar Fadren och Sonen.

23. Hwar och en som nekar Sonen, han hafwer icke heller Fadren.

24. Hwad I nu hört hafwen af begynnelsen, thet blifwe i eder: om thet blifwer i eder, som I hört hafwen af begynnelsen, så skolen ock I blifwa i Sonen och Fadren.

25. Och thetta är thet löfte, som han oß lofwat hafwer, ewinnerligt lif.

26. Thetta hafwer jag skrifwit til eder om them som förföra eder.

27. Och then smörjelse, som I hafwen fått af honom, blifwer i eder; och I behöfwen icke, at någon lärer eder: utan såsom smörjelsen lärer eder om all ting, så är thet sant, och icke lögn; och som hon hafwer lärt eder, så blifwer i henne.

28. Och nu, käre barn, blifwer i honom, at när han uppenbarad warder, måge wi hafwa förtröstning, och icke komma på skam för honom i hans tilkommelse.

29. Om I weten, at han är rättfärdig, så skolen I ock thet weta, at hwar och en som rätt gör, han är födð af honom.

3. Capitel.

Ser til hurudan kärlek Fadren hafwer bewist oß, at wi kallas Guds barn: förthenskul känner icke werlden eder; ty hon känner icke honom.

2. Mine käraste, wi äre nu Guds barn, och thet är icke än uppenbart hwad wi warda skole; men thet wete wi, när han blifwer uppenbar, tå warde wi honom like; ty wi få se honom såsom han är.

3. Och hwar och en som hafwer thetta hopp i honom, han renar sig, såsom han ock ren är.

4. Hwar och en som gör synd, han gör ock orätt, och synd är orätt.

5. Och I weten, at han war uppenbarad, på thet han skulle borttaga wåra synder; och ingen synd är i honom.

6. Hwar och en som blifwer i honom, han syndar icke: hwar och en som syndar, han hafwer icke sett honom, icke heller känt honom.

7. Käre barn, låter ingen bedraga eder. Then som gör rätt, han är rättfärdig, såsom ock han rättfärdig är.

8. Then ther gör synd, han är af djefwulen; ty djefwulen syndar af begynnelsen: och förthenskul uppenbarades Guds Son, at han skulle nederslå djefwulens gerningar.

9. Hwar och en som född är af Gudi, han gör icke synd; ty hans säd blifwer i honom: och han kan icke synda; ty han är född af Gudi.

10. Ther på känner man, hwilka Guds barn, eller hwilka djefwulens barn äro: hwar och en som icke gör rätt, han är icke af Gudi; och then som icke älskar sin broder.

11. Ty thetta är thet budskap, som I

hafwen hört af begynnelsen, at wi sko-
le älskas inbördes;
12. Icke såsom Cain, som war af then
onde, och slog sin broder ihjäl. Och för
hwars skul slog han honom ihjäl? Ty
han gerningar woro onda; men hans
broders gerningar rättfärdiga.
13. Förundrer eder icke, mine bröder,
om werlden hatar eder.
14. Wi wete, at wi äre förde ifrå dö-
den til lifwet; ty wi älske bröderne.
Then ther icke älskar sin broder, han
blifwer i döden.
15. Hwar och en som hatar sin bro-
der, han är en mandråpare; och J we-
ten, at hwar och en mandråpare haf-
wer icke ewinnerligt lif blifwande i sig.
16. Ther på känne wi Guds kärlek,
at han hafwer låtit sitt lif för oß: och
skole ock wi låta wårt lif för bröderne.
17. Then som hafwer thenna werldens
gods, och ser sin broder wara nödställd,
och sluter sitt hjerta til för honom; hu-
ru blifwer Guds kärlek i honom?
18. Mine barn, älskoms icke med or-
den, eller med tungan, utan med ger-
ning och sanning.
19. Ther af wete wi, at wi äre af
sanningen, och kunne stilla wåra hjer-
tan för honom;
20. At om wårt hjerta fördömmer
oß, tå är Gud större än wårt hjerta,
och wet all ting.
21. Mine käraste, om wårt hjerta för-
dömmer oß icke, tå hafwe wi en för-
tröstning til Gud,
22. At wi få af honom alt thet wi
bedje; ty wi hålle hans bud, och göre
thet honom ljuft är.
23. Och thetta är hans bud, at wi sko-
le tro på hans Sons, JEsu Christi,
namn, och älska oß inbördes, såsom
han oß budit hafwer.
24. Och then ther håller hans bud,
han blifwer i honom, och han i honom:
och ther af wete wi, at han blifwer i oß,
af Andan, som han oß gifwit hafwer.

4. Capitel.

Mine käraste, J skolen icke tro hwar
och en anda; utan pröfwer andarna,
om the äro af Gudi; ty många falska
Propheter äro utgångne i werlden.
2. Ther på skolen J känna Guds An-
da: Hwar och en ande som bekänner,
at JEsus Christus är kommen i köttet,
han är af Gudi.
3. Och hwar och en ande, som icke be-
känner, at JEsus Christus är kommen
i köttet, han är icke af Gudi; och thet
är Antichrists (ande), af hwilken J haf-
wen hört, at han skulle komma, och är
nu allaredan i werlden.
4. Käre barn, J ären af Gudi, och
hafwen öfwerwunnit them; ty then
som är i eder, han är större än then
som är i werlden.
5. The äro af werlden: therföre tala
the af werlden; och werlden hörer them.
6. Wi äre af Gudi: then som känner
Gud, han hörer oß; then som icke är af
Gudi, han hörer oß icke. Ther af känne
wi sanningens Anda, och willans anda.
7. Mine käraste, älskom oß inbördes;
ty kärleken är af Gudi: och hwar och
en som älskar, han är född af Gud,
och känner Gud.
8. Then som icke älskar, han känner
icke Gud; ty Gud är kärleken.
9. Ther på är Guds kärlek til oß
uppenbar worden, at Gud hafwer
sändt sin enda Son i werlden, at wi
skole lefwa genom honom.
10. Ther uti står kärleken, icke thet
wi hafwe älskat Gud; men thet han
hafwer älskat oß, och sändt sin Son
til en försoning för wåra synder.
11. Mine käraste, hafwer Gud så äl-
skat oß, så skole ock wi älskas inbördes.
12. Ingen hafwer någon tid sett Gud:
om wi älskoms inbördes, så blifwer
Gud i oß, och hans kärlek är fullkom-
men i oß.
13. Ther på känne wi, at wi blifwe i
honom, och han i oß, at han hafwer
gifwit oß af sin Anda.
14. Och wi sågo och betyge, at Fa-
dren hafwer sändt Sonen, werlden til
en Frälsare.
15. Hwar och en som bekänner, at
JEsus är Guds Son, i honom blifwer
Gud, och han i Gud.

16. Och wi hafwe känt och trott then kärlek som Gud hafwer til oß. Gud är kärleken; och then som blifwer i kärleken, han blifwer i Gud, och Gud i honom.
17. Ther på är kärleken fullkommen med oß, at wi måge hafwa en förtröstning på domedag; ty såsom han är, så äre ock wi i thenna werlden.
18. Räddhäga är icke i kärleken: utan fullkomlig kärlek utdrifwer räddhågan; ty räddhågan hafwer pina: men then ther rädes, han är icke fullkommen i kärleken.
19. Älskom honom, ty han hafwer först älskat oß.
20. Om någon säger: Jag älskar Gud, och hatar sin broder, han är en ljugare; ty then ther icke älskar sin broder, som han ser, huru kan han älska Gud, som han icke ser?
21. Och thetta budet hafwe wi af honom, at then ther älskar Gud, han skal ock älska sin broder.

5. Capitel.

Hwar och en som tror, at JEsus är Christus, han är född af Gudi; och hwar och en som älskar honom, som födde, han älskar ock then, som född är af honom.
2. Ther på wete wi, at wi älske Guds barn, när wi älske Gud, och hålle hans bud.
3. Ty thet är kärleken til Gud, at wi hålle hans bud; och hans bud äro icke swåra.
4. Ty alt thet som är födt af Gud, thet öfwerwinner werlden; och thenna är segren, som öfwerwinner werlden, wår tro.
5. Men ho är then som öfwerwinner werlden, utan then som tror, at JEsus är Guds Son?
6. Thenne är then som kommer med watn och blod, JEsus Christus; icke med watn allena, utan med watn och blod: och Anden är then som betygar, at Anden är sanningen.
7. Ty tre äro som witna i himmelen, Fadren, Ordet och then Helige Ande; och the tre äro et.
8. Och tre äro the som witna på jorden, Anden, Watnet och Blodet; och the tre äro til et.
9. Hwar wi nu anamme menniskors witnesbörd, Guds witnesbörd är större; ty thetta är Guds witnesbörd, som han witnade om sin Son.
10. Then ther tror på Guds Son, han hafwer witnesbörd i sig sjelf: then ther icke tror Gud, han gör honom til en ljugare; ty han trodde icke thet witnesbörd, som Gud witnade om sin Son.
11. Och thet är witnesbördet, at Gud oß gifwit hafwer thet ewiga lifwet; och thet lifwet är i hans Son.
12. Then Sonen hafwer, han hafwer lifwet; then icke hafwer Guds Son, han hafwer icke lifwet.
13. Thetta hafwer jag skrifwit eder, som tron i Guds Sons namn, på thet I skolen weta, at I hafwen ewinnerligt lif, och på thet I skolen tro i Guds Sons namn.
14. Och thetta är then förtröstning, som wi hafwe til honom, at om wi bedje något efter hans wilja, så hörer han oß.
15. Och efter wi wete, at han hörer oß, ehwad wi bedje, så wete wi, at wi the böner hafwe, som wi hafwe bedit af honom.
16. Hwar nu någon ser sin broder synda någon synd, icke til döds, han må bedja, så skal han gifwa them lifwet, som synda icke til döds. Thet är en synd til döds: för sådana säger jag icke, at någon bedja skal.
17. All orätt är synd; är ock somlig synd icke til döds.
18. Wi wete, at then af Gud född är, han syndar icke; utan then som född är af Gud, han förwarar sig; och then onde kommer icke wid honom.
19. Wi wete, at wi äre af Gud, och hela werlden är stadd i thet onda.
20. Men wi wete, at Guds Son är kommen, och hafwer gifwit oß sinne, at wi känne then Sanne, och äre i then Sanne, i hans Son JEsu Christo: thenne är sann Gud, och thet ewiga lifwet.
21. Käre barn, wakter eder för afgudarna. Amen.

Johannis Andra Epistel.

1 Capitel.

Then åldste til then utwalda Frun
och hennes barn, hwilka jag älskar i san-
ningen; och icke jag allenast, utan ock
alla, som sanningen känt hafwa,
2. För sanningens skul, som i oß blif-
wer, och med oß wara skal i ewighet:
3. Nåd, barmhertighet, frid af Gud
Fader och af HErranom JEsu Chri-
sto, Fadrens Son i sanningen och i
kärleken, ware med eder!
4. Jag är mycket glad, at jag hafwer
funnit ibland tina barn them, som wan-
dra i sanningen, såsom wi budet af
Fadrenom fått hafwe.
5. Och nu beder jag tig, Fru: icke
skrifwer jag tig såsom et nytt bud,
utan thet wi hade af begynnelsen: at
wi skole älska oß inbördes.
6. Och thetta är kärleken, at wi wan-
dre efter hans bud. Thetta är budet,
som I hört hafwen af begynnelsen, at
I wandren ther uti.
7. Ty många bedragare äro inkomne
i werlden, the som icke bekänna JE-
sum Christum kommen wara i köttet.
Thenne är bedragaren och Antichrist.
8. Ser eder wäl före, at wi icke bort-
tappe thet wi arbetat hafwe, utan at
wi få full lön.
9. Hwar och en som öfwerträder, och
icke blifwer i Christi lärdom, han haf-
wer ingen Gud: then ther blifwer i
Christi lärdom, han hafwer både
Fadren och Sonen.
10. Kommer någon til eder, och
icke hafwer thenna lärdomen med
sig, undfår honom icke i hus, och hel-
ser honom icke heller;
11. Ty then honom helsar, han är
delaktig i hans onda gerningar.
12. Jag hafwer wäl mycket at skrif-
wa eder, dock wille jag icke med pap-
per eller bläck; utan jag hoppas, at
komma til eder, och muntligen tala med
eder, på thet wår glädje skal wara
fullkommen.
13. Tig helsa tin utwalda systers
barn. Amen.

Johannis Tredje Epistel.

1. Capitel.

Then åldste til then älskelige Gajo,
then jag älskar i sanningen.
2. Min älskelige, jag önskar i alla
stycken, at tig wäl går, och tu helbrägda
äst, såsom tin själ wäl går.
3. Men jag war mycket glad, tå brö-
derne kommo och buro witnesbörd om
tin sanning, såsom tu wandrar i san-
ningen.
4. Jag hafwer ingen större fröjd än
then, at jag hörer mina barn wandra
i sanningen.
5. Min käraste, tu gör troligen, hwad
som helst tu gör emot bröderna och
the främmande,
6. Som om tin kärlek betygat hafwa
in för församlingen; och tu hafwer
wäl gjort, at tu hafwer them affordrat
wärdeligen för Gudi.
7. Ty the äro utfarne för hans
namns skul, och hafwa intet tagit af
hedningarna.
8. Så skole wi nu sådana undfå, på
thet wi sanningens medhjelpare warda
måge.
9. Jag hafwer skrifwit til församlin-
gen; men Diotrephes, som ibland
them wil afhållen wara, anammar oß
icke.
10. Therföre, när jag kommer, wil
jag kungöra hans gerningar, som han
gör, och sqwallrar emot oß med onda

ord, och låter sig icke ther med nöja: sielf anammar han icke bröderna, och förmenar them som thet göra wilja, och drifwer them ut af församlingen.

11. Min käraste, efterfölj icke thet ondt är, utan thet godt är. Then ther wäl gör, han är af Gud; och then ther illa gör, han ser icke Gud.

12. Demetrius hafwer witnesbörd af hwar man, och af sielfwa sanningen: och wi witne ock; och I weten, at wårt witnesbörd sant är.

13. Jag hade mycket til at skrifwa; men jag wille icke med bläck och penna skrifwa tig til.

14. Men jag hoppas snart få se tig: tå wilje wi muntligen tala med hwar annan.

15. Frid ware med tig! Wännerne helsa tig. Helsa tu wännerne, hwar wid sitt namn.

Jacobs Epistel.

1. Capitel.

Jacobus, Guds och HErrans JEsu Christi tjenare, the tolf slägter, som äro här och ther förskingrade, helsning.

2. Mine bröder, håller thet för all glädje, när I fallen i mångahanda frestelser:

3. Och weter, at eder tros bepröfwelse gör tålamod:

4. Men låter tålamodet hafwa et fullbordadt werk, på thet I skolen wara fullkomne och hele, och intet fel hafwa.

5. Hwar nu någon ibland eder fattas wisdom, han bedje af Gudi, then ther gifwer enfaldeligen allom, och förwitar icke; och han skal honom gifwen warda.

6. Men han bedje i tron, icke twiflande; ty then ther twiflar, han är såsom hafwets wåg, som af wädret drifs och föres.

7. Sådan menniska tänke icke, at hon får något af HErranom.

8. En man som twiflar, är ostadig i alla sina wägar.

9. Men en broder, som ringa är, berömme sig af sin uphöjelse,

10. Och then som rik är, af sin förnedring; ty såsom blomstret i gräset skal han förgås.

11. Solen går up med hetta, och gräset förwißnar, och blomstret faller af, och thes sköna fägring förgås: så skal ock then rike förwißna uti sina wägar.

12. Salig är then man, som tåligt lider frestelse; ty tå han bepröfwad är, skal han få lifsens krona, then Gud lofwat hafwer them som honom älska.

13. Ingen säge, tå han frestad warder, at han af Gud frestad warder; ty Gud frestas icke af ondt; han frestar ock ingen.

14. Utan hwar och en warder frestad, tå han af sin egen begärelse dragen och lockad warder.

15. Ther efter, sedan begärelsen hafwer aflat, föder hon synden; men tå synden är fullbordad, föder hon döden.

16. Farer icke wille, mine käre bröder.

17. All god gåfwa, och all fullkomlig gåfwa, kommer ofwan efter ifrå ljusets Fader, när hwilken ingen förwandling är, eller ljus och mörkers omskiftelse.

18. Han hafwer oß födt efter sin wilja, genom sanningens ord, på thet wi skulle wara förstlingen af hans kreatur.

19. Therföre, mine käre bröder, hwar och en menniska ware snar til at höra, och sen til at tala, och sen til wrede.

20. Ty mannens wrede gör icke thet rätt är för Gud.

21. Lägger förthenskul bort all orenlighet och all ondska, och anammer ordet med saktmodighet, som i eder plantadt är, thet edra siälar kan saliga göra.

22. Men warer ordets görare, och

icke allenast hörare, bedragande eder sielfwa.
23. Ty ther någon är allenast ordets hörare, och icke görare, han är lik then man, som sitt lekamliga ansikte skådar i en spegel;
24. Ty tå han sig beskådat hafwer, går han ther ifrån, och förgåter strax hurudan han war.
25. Men then ther skådar uti frihetens fullkomliga lag, och blifwer ther uti, och är icke en glömsk hörare, utan en görare, then samme warder salig uti sin gerning.
26. Hwar nu någon ibland eder låter sig tycka, at han tjenar Gud, och icke styrer sin tunga, utan bedrager sitt hjerta, hans Gudstjenst är fåfäng.
27. Thetta är för Gud och Fadren en ren och obesmittad Gudstjenst, söka faderlösa och möderlösa barn och enkor uti theras bedröfwelse, och behålla sig obesmittad af werlden.

2. Capitel.

Mine bröder, håller thet icke therföre at tron på JEsum Christum, wår HERra til härligheten, kan lida personers anseende.
2. Ty, om uti eder församling komme en man med en guldring och med en härlig klädnad; komme ock en fattig man i snöplig klädnad;
3. Och I sågen på then, som hafwer the härliga kläderna, och saden til honom: Sitt här wäl; och til then fattige saden I: Statt ther, eller sitt här wid mina fötter;
4. Och betänken thet icke rätt, utan warden domare, och gören en ond åtskilnad.
5. Hörer til, mine käre bröder: Hafwer icke Gud utwalt the fattiga i thenna werlden, the ther rike woro på tron, och arfwingar til riket, som han lofwat hade them som honom älska?
6. Men I hafwen föraktat then fattige. Förtrycka icke the rike eder med wåld, och draga eder fram för rätten?
7. Försmåda icke the thet goda namnet, ther I af nämnde ären?
8. Fullborden I then Konungsliga lagen efter Skriften: Älska tin nästa såsom tig sielf, så gören I wäl.
9. Men sen I efter personen, tå synden I, och warden straffade af lagen, såsom öfwerträdare.
10. Ty om någon håller hela lagen, och syndar på et, han är saker til alt.
11. Ty then som sade: Tu skal icke göra hor, han hafwer ock sagt: Tu skal icke dräpa. Hwar tu nu icke gör hor, och dräper likwäl, äst tu lagens öfwerträdare.
12. Så taler, och så görer, som the ther skola genom frihetens lag dömde warda.
13. Ty dom utan barmhertighet skal honom öfwergå, som barmhertighet icke gjort hafwer; och barmhertigheten berömmer sig emot domen.
14. Hwad hjelper thet, mine bröder, om någon säger sig hafwa tron, och hafwer dock icke gerningarna? Kan ock tron göra honom salig?
15. Om en broder eller syster wore naken, och fattades dagelig föda;
16. Och någon af eder sade til them: Går i frid, wärmer eder, och mätter eder, och I gifwen them likwäl intet hwad lekamen behöfwer, hwad hulpe them thet?
17. Så ock tron, tå hon icke hafwer gerningarna, är hon död i sig sielf.
18. Nu måtte någon säga: Tu hafwer tron, och jag hafwer gerningarna: wisa mig tin tro med tina gerningar, så wil jag ock wisa tig min tro med mina gerningar.
19. Tu tror, at en Gud är; ther gör tu rätt uti: djeflarne tro thet ock, och bäfwa.
20. Wil tu, fåfängliga menniska, weta, at tron, utan gerningar, är död?
21. Wardt icke Abraham, wår fader, af gerningarna rättfärdigad, tå han sin son Isaac offrade på altaret?
22. Ser tu, at tron hafwer medwerkat i hans gerningar, och at tron är fullkommen worden af gerningarna.
23. Och Skriften är fullkomnad, som säger: Abraham trodde Gud, och thet

wardt honom råknadt til råttfårdighet; och han wardt kallad Guds wån.

24. Sen I nu, at af gerningarna råttfårdigas menniskan, och icke af tron allena.

25. Sammalunda ock then skökan Rahab, wardt hon icke af gerningarna råttfårdigad, tå hon undfick såndningabåden, och slåppte them en annan wåg ut?

26. Therföre, såsom kroppen utan anda år död, så år ock tron utan gerningar död.

3. Capitel.

Mine bröder, farer icke hwar man efter at wara lårare, wetande, at wi thes större dom få.

2. Ty i många stycken fele wi alle; men then ther icke felar uti et ord, han år en fullkommen man, och kan regera hela lekamen med betsel.

3. Si, wi lågge håstarne, betsel i munnen, at the skola lyda oß, och omkaste theras hela kropp.

4. Si, ock skeppen, ehuru stora the åro, och af starkt wåder drifwas, warda the dock likwål omwånde med et litet roder, ehwart rodermannen wil.

5. Så år ock tungan en klen lem, och kommer stora ting åstad: si, en liten eld, huru stor skog han uptånder!

6. Och tungan år ock en eld, en werld full med orått: så år ock tungan ibland wåra lemmar, och besmittar hela lekamen, och uptånder all wår umgångelse, tå hon uptånd år af helfwete.

7. Ty all natur, både djurs och foglars och ormars och theras som i hafwet åro, warder tam, och år tamd af menniskors natur:

8. Men tungan kan ingen menniska támja, thet oroliga onda, full med dödeligt förgift.

9. Med henne prise wi Gud och Fadren, och med henne banne wi menniskorna, som åro skapade efter Guds liknelse.

10. Af samma mun går pris och bannor. Thet bör icke, mine bröder, så wara.

11. Icke gifwer en kålla af et hål, både sött och beskt watn.

12. Icke kan fikonatrået, mine bröder, båra olja, eller wintrået fikon? Så kan ock ingen kålla salt och sött watn gifwa.

13. Ho år wis och klok ibland eder, han bewise med sin goda umgångelse sina gerningar, uti saktmodighet och wisdom.

14. Om I hafwen bittert nit och tråtor uti edert hjerta, berömmer eder icke, och ljuger icke emot sanningen.

15. Ty then wisdomen år icke ofwanefter kommen; utan år jordisk, menskelig och djefwulsk.

16. Ty hwar nit och tråta år, ther år ostadighet och alt ondt.

17. Men then wisdom, som ofwanefter år, han år först kysk, och sedan fridsam, saktmodig, låter såga sig, full med barmhertighet och goda frukter, opartisk, oskrymtelig.

18. Men råttfårdighetens frukt warder sådd i frid, them som frid hålla.

4. Capitel.

Hwadan åro örlig och krig ibland eder? Åro the icke ther af, af edra begårelser, som strida i edra lemmar?

2. I begåren, och fån intet: I hafwen afund och nit, och kunnen intet winna: I striden och örligen, och hafwen intet, therföre at I icke bedjen:

3. I bedjen, och fån intet; ty I bedjen illa, nemligen, at I thet uti eder wållust förtåra skolen.

4. I horkarlar och horkonor, weten I icke, at werldens wånskap år Guds owånskap? Ho som werldens wån wil wara, han warder Guds owån.

5. Menen I, at Skriften såger fåfångt: Anden, som bor uti eder, begår emot hatet?

6. Men han gifwer rikelig nåd; ty Skriften såger: Gud står emot the högfårdiga; men the ödmjuka gifwer han nåd.

7. Så warer nu Gudi underdånige: står emot djefwulen, så flyr han ifrån eder.

8. Nalkens Gudi, så nalkas han eder.
Rener edra händer, I syndare; och
renser edra hjertan, I ostadige.
9. Warer eländе och sörjer och grå-
ter: edert löje wände sig i gråt, och
glädjen i sorg.
10. Förnedrer eder för HErranom,
så skal han eder uphöja.
11. Förtaler icke hwar annan, käre
bröder: then som förtalar sin broder,
och dömer sin broder, han förtalar
lagen, och dömer lagen; men dömer
tu lagen, så äst tu icke lagens görare,
utan domare.
12. Ty en är laggifwaren, som kan
saliggöra, och fördöma: ho äst tu, som
dömer en annan?
13. Nu wäl, I som sägen: I dag,
eller i morgon, wilje wi gå uti then
eller then staden, och wilje ther ligga
et år, och handla och winna;
14. Och weten icke hwad i morgon ske
kan. Ty hwad är edert lif? Et dam
äret, som en liten tid warar, och sedan
förswinner.
15. För thet skullen I säga: Om
HErren wil, och wi lefwe, så wilje wi
göra thet eller thet.
16. Men nu berömmen I eder i edert
högmod. All sådan berömmelse är ond.
17. Then ther kan göra godt, och gör
icke, honom är thet synd.

5. Capitel.

Nu wäl, I rike gråter och tjuter öfwer
eder uselhet, som eder öfwerkomma
skal.
2. Edra rikedomar äro förruttnade;
edra kläder äro upätna af mal;
3. Edert guld och silfwer är förrostadt,
och theras rost skal wara eder til wit-
nesbörd, och skal upäta edert kött, såsom
en eld. I hafwen församlat eder ägo-
delar i yttersta dagarna.
4. Si, arbetarenas lön, som edert
land afbergat hafwa, hwilken I them
swikligen ifrå haft hafwen, ropar; och
theras rop, som afbergade, är inkommit
i HErrans Zebaoths öron.
5. I hafwen lefwat i kräslighet på
jorden, och haft eder wällust, och upfödt
edert hjerta, såsom på en slagtedag.
6. I hafwen dömt och dödat then
rättfärdiga, och han hafwer eder intet
emotstått.
7. Så warer nu tålige, käre bröder,
in til HErrans tilkommelse. Si, åker-
mannen wäntar efter then kosteliga
jordens frukt, tåligt bedjande, så länge
han får et morgonregn och aftonregn.
8. Så warer ock I tålige, och styrker
edert hjerta; ty HErrans tilkommelse
är när.
9. Sucker icke, käre bröder, emot hwar
annan, på thet I icke warden fördömde.
Si, domaren är för dören.
10. Tager, mine bröder, Propheterna
för efterdömelse til bedröfwelse och tå-
lamod, hwilka talat hafwa i HErrans
namn.
11. Si, wi hålle them saliga, som lidit
hafwa. Jobs tålamod hafwen I hört,
och HErrans ända hafwen I sett; ty
HErren är barmhertig, och en för-
barmare.
12. Öfwer all ting, mine bröder,
swärjer icke, hwarken wid himmelen,
eller wid jorden, eller någon annan
ed: men edra ord skola wara ja, ja,
nej, nej, på thet I icke skolen falla uti
skrymteri.
13. Lider någon ibland eder bedröf-
welse, han bedje; är någon wid godt
mod, han sjunge psalmer.
14. Är någon sjuk ibland eder, han
kalle til sig Presterna i församlingen,
och låte them bedja öfwer sig och smörja
med olja uti HErrans namn:
15. Och trones bön skal hjelpa then
sjuka, och HErren uprättar honom;
och om han är stadd i synder, warda
the honom förlåtna.
16. Bekänner inbördes synderna, then
ene then andra, och beder för eder in-
bördes, at I helbrägda warden; ty en
rättfärdig mans bön förmår mycket,
ther hon alfwar är.
17. Elias war en menniska, såsom wi;
och han bad en bön, at thet icke skulle
regna; och thet regnade ock intet på
jorden i tre år och sex månader.
18. Och han bad åter; och himmelen

gaf regn, och jorden bar sin frukt.
19. Kåre bröder, om någon ibland
eder for willse ifrå sanningen, och någon
omwånde honom;
20. Han skal weta, at then ther om-
wånder en syndare af hans wågars
willa, han frålsar en sjål ifrå döden,
och skyler all öfwerträdelse.

Jude Epistel.

1. Capitel.

Judas, JEsu Christi tjenare, men Jacobs broder, them kalladom, som i Gud Fader helgade åro, och i JEsu Christo behållne:
2. Mycken barmhertighet och frid och kårlek ware med eder!
3. Mine kåraste, efter thet jag tog mig före skrifwa eder til om allas wår salighet, syntes mig behöfwas förmana eder med skrifwelse, at J kåmpa måtten för tron, som en gång helgonen föregifwen war.
4. Ty ther åro några mennistor med ibland inkomna, om hwilka fordom skrifwit war til thetta straff: the åro ogudaktige, och draga wår Guds nåd til lösaktighet, och neka Gud, som allena år HERre, och wår HERra JEsum Christum.
5. Men jag wil minna eder uppå, at J en tid thetta skolen weta, at tå HERren hade utfört folket af Egypten, sedan förgjorde han them, som icke trodde;
6. Och the Ånglar, som icke behöllo sina förstadömen, utan öfwergåfwo sina hemman, them förwarade han med ewiga bojor i mörkret til then stora dagens dom.
7. Såsom ock Sodoma och Gomorra, och the ståder ther omkring, hwilka, i samma måtto som the, i skörhet syndat hade, och hafwa gått efter främmande kött, åro satte för en efterdömelse, och lida ewig elds pina.
8. Sammalunda ock theße drömmare, som besmitta köttet, förakta herrskapet, och försmåda Majeståtet.
9. Men Michael, öfwerångeln, tå han tråtte med djefwulen, och disputerade med honom om Mose kropp, torde han icke utsåga försmådelsens dom; utan sade: HERren straffe tig!
10. Men theße försmåda, ther the intet af weta; och hwad the af naturen, som andra oskåliga djur weta, ther uti förderfwa the sig.
11. We them; ty the gå i Cains wåg, och falla i Balaams willfarelse, för löns skul, och förgås i Chore upror.
12. Theße skamflåckar slösa af edra gåfwor utan fruktan, och föda sig sjelfwa: the åro skyar utan watn, som drifwas omkring af wådret, skallota, ofruktsama trån, twå resor döde, och med rötter upryckte;
13. Hafwets wilda wågor, som sin egen skam utskumma; willfarande stjernor, hwilkom thet swarta mörkret förwaradt år i ewighet.
14. Hafwer ock Enoch, then sjunde ifrån Adam, propheterat tilförene om theßa, och sagt: Si, HERren kommer, med många tusende helgon,
15. Til at sitta dom öfwer alla, och straffa alla them som ogudaktige åro för alla theras ogudaktiga gerningar, med hwilka the hafwa illa gjort, och för alt thet hårda, som the ogudaktige syndare mot honom talat hafwa.
16. Theße knorra och klaga altid, och wandra efter sin egen lusta, och theras mun talar stolta ord, och the akta på personer, för nyttas skul.
17. Men J, mine kåraste, drager eder til minnes the ord, som tilförene hafwa eder sagda warit af wår HERras JEsu Christi Apostlar,
18. At the sade eder: Uti yttersta dagarna skola komma bespottare, the ther

gå skola efter sin egen ogudaktiga begärelse.
19. Theße äro the som parti göra, köttslige, icke hafwande Andan.
20. Men I, mine käraste, upbygger eder sjelfwa på eder aldraheligaste tro, genom then Heliga Anda, och beder;
21. Och behåller eder i Guds kärlek, och wänter efter wår HErras JEsu Christi barmhertighet til ewigt lif.
22. Och håller thenna åtskilnad, at I förbarmen eder öfwer somliga;
23. Men somliga görer med fruktan saliga, och rycker them utur elden, hatande then besmittade köttets kjortel.
24. Men honom, som förmår förwara eder utan synd, och ställa eder för sitt härlighets-ansigte ostraffeliga, med fröjd;
25. Then allena wise Guden, wår Frälsare, ware ära och Majestät och wälde och magt, nu och i all ewighet! Amen.

Johannis Uppenbarelse.

1. Capitel.

Thetta är JEsu Christi Uppenbarelse, then Gud hafwer gifwit honom, til at förkunna sina tjenare hwad innan kort tid ske skal, och hafwer beteknat och sändt med sin Ängel til sin tjenare Johannem;
2. Hwilken betygat hafwer Guds ord och witnesbörd om JEsu Christo hwad han sett hade.
3. Salig är then, som läser och hörer thenna Prophetias ord, och håller thet ther uti skrifwit är; ty tiden är når.
4. Johannes til the sju församlingar i Asien: Nåd ware med eder, och frid af honom, som är, och som war, och som komma skal, och af the sju Andar, som för hans stol äro,
5. Och af JEsu Christo, som är et troget witne, förstfödd ifrå the döda, och en Förste öfwer Konungarna på jorden; then oß älskat hafwer, och twagit oß af wåra synder med sitt blod,
6. Och gjort oß til Konungar och Prester för Gudi och sin Fader. Honom ware ära och wälde, ifrån ewighet til ewighet! Amen.
7. Si, han kommer med skyn, och alla ögon skola se honom, och the honom stungit hafwa, och alla slägten på jorden skola jämra sig; ja, Amen.
8. Jag är A och O, begynnelsen och änden, säger HErren, som är, som war, och som komma skal, then Allsmägtige.
9. Jag Johannes, eder broder, och delaktig i bedröfwelsen och i riket och i JEsu Christi tålamod, war på then ön Pathmos, för Guds ords skul, och för JEsu Christi witnesbörds skul.
10. Jag war i Andanom på en Söndag, och hörde efter mig en stor röst, såsom en basun,
11. Sägande: Jag är A och O, then förste och then siste. Hwad tu ser, thet skrif uti en bok, och sänd til the församlingar, som äro i Asien, i Epheso och i Smirnen och i Pergame och i Thyatira och i Sardis och i Philadelphia och Laodicea.
12. Och jag wände mig om, til at se efter rösten som med mig talade; och som jag mig wände, såg jag sju gyldene ljusastakar;
13. Och midt ibland the sju gyldene ljusastakar en, som lik war Menniskones Son, klädd i en sid kjortel, och begjordad kring om bröstet med et gylldene bälte.
14. Men hans hufwud och hans hår war hwitt som en hwit ull och såsom snö; och hans ögon woro såsom en eldsläge;
15. Och hans fötter woro såsom glödande mäßing i ugnen, och hans röst såsom et dön af mycket watn.
16. Och han hade i sin högra hand sju stjernor, och af hans mun utgick et

skarpt tweäggadt swärd, och hans ansikte sken såsom klara solen.
17. Och tå jag såg honom, föll jag til hans fötter, såsom jag hade warit död; och han lade sin högra hand på mig, och sade til mig: War icke förfärad; jag är then förste och then siste
18. Och then lefwande. Och jag war död, och si, jag är lefwande, ifrån ewighet til ewighet, Amen, och hafwer nycklarna til helfwetet och döden.
19. Så skrif nu hwad tu sett hafwer, och hwad nu är, och hwad här efter ske skal:
20. Hemligheten af the sju stjernor, som tu sett hafwer i min högra hand och the sju gyldene ljusastakar. The sju stjernor äro the sju församlingars Änglar, och the sju ljusastakar, som tu sett hafwer, äro the sju församlingar.

2. Capitel.

Och skrif then församlingens Ängel i Epheso: Thetta säger han, som hafwer sju stjernor i sin högra hand, then ther wandrar midt ibland the sju gyldene ljusastakar:
2. Jag wet tina gerningar och titt arbete och titt tålamod, at tu icke må lida the onda, och hafwer försökt them som säga, at the äro Apostlar, och äro dock icke, och hafwer befunnit them ljugare:
3. Och tu lider, och hafwer tålamod, och arbetar för mitt namns skul, och är icke trött worden.
4. Men jag hafwer emot tig, at tu then första tin kärlek öfwergifwit hafwer.
5. Betänk therföre hwar af tu fallen äst, och bättra tig, och gör the första gerningarna: hwar thet icke sker, tå warder jag tig snarligen kommandes, och skal bortstöta tin ljusastake af sitt rum, utan tu bättrar tig.
6. Men thetta hafwer tu, at tu hatar the Nicolaiters werk, hwilka jag ock hatar.
7. Then ther öra hafwer, han höre hwad Anden säger församlingarna. Then ther winner, honom wil jag gifwa äta af liffsens trä, som är i Guds Paradis.
8. Och skrif then församlingens Ängel i Smirnen: Thetta säger then förste och then siste, then död war, och är lefwande worden:
9. Jag wet tina gerningar och tin bedröfwelse och tin fattigdom (men tu äst rik) och hädelse af them, som sig säga wara Judar, och äro icke, utan äro Satans hop.
10. Frukta icke för något, som tu lida skal: si, djefwulen skal kasta några af eder i fängelse, på thet J skolen försökte warda, och hafwa bedröfwelse i tio dagar: war trofast in til döden, så skal jag gifwa tig liffsens krona.
11. Then ther öra hafwer, han höre hwad Anden säger församlingarna. Then ther winner, han skal ingen skada få af then andra döden.
12. Och skrif then församlingens Ängel i Pergamen: Thetta säger han, som hafwer thet skarpa tweäggade swärdet:
13. Jag wet tina gerningar, och hwar tu bor, at ther Satans säte är; och tu håller mitt namn, och hafwer icke nekat min tro; och i the dagar är Antipas, mitt trogna witne, dödad när eder, ther Satan bor.
14. Men jag hafwer något litet emot tig; ty tu hafwer ther them, som hålla Balaams lärdom, hwilken lärde genom Balak åstadkomma förargelse för Israels barn, til at äta af thet afgudarna offradt war, och bedrifwa boleri;
15. Så hafwer tu ock them, som hålla the Nicolaiters lärdom, hwilket jag hatar.
16. Bättra tig; annars skal jag tig snarligen komma, och skal strida med them med min muns swärd.
17. Then ther öra hafwer, han höre hwad Anden säger församlingarna. Then ther winner, honom wil jag gifwa äta af thet fördolda Manna, och wil gifwa honom et godt witnesbörd, och med thet witnesbördet et nytt namn beskrifwit, thet ingen känner, utan then thet får.
18. Och skrif then församlingens Ängel

i Thyatira: Thetta säger Guds Son,
som ögon hafwer såsom en eldslåge, och
fötter lika som mäßing:
19. Jag wet tina gerningar och tin
kärlek och tin tjenst och tin tro och titt
tålamod och tina gerningar, the sista
flera än the första:
20. Men jag hafwer något litet emot
tig, at tu tilstäder then qwinnan Je-
sabel, som säger, at hon är en Prophe-
tißa, lära och bedraga mina tjenare,
bedrifwa boleri, och äta af thet afgu-
darna offradt är.
21. Och jag hafwer gifwit henne tid,
at hon skulle bättra sig af sitt boleri;
och hon hafwer icke bättrat sig.
22. Si, jag skal lägga henne i sängen;
och the som med henne hor bedrifwa,
skola komma uti aldrastörsta bedröfwel-
se, om the icke bättra sig af sina ger-
ningar.
23. Och hennes barn skal jag dräpa:
och alla församlingar skola weta, at jag
är then, som ransakar njurar och hjer-
tan; och skal gifwa hwar och en af
eder efter hans gerningar.
24. Men eder säger jag, och androm
som i Thyatira äro, som icke hafwa
sådan lärdom, och icke hafwa förstått
Satans djuphet, såsom the säga: Jag
skal icke lägga på eder någon annan
börda.
25. Dock hwad I hafwen, thet håller
så länge jag kommer.
26. Och then ther winner, och håller
mitt werk in til ändan, honom skal jag
gifwa magt öfwer hedningarna;
27. Och han skal regera them med
jernris; och han skal sönderkroßa them,
såsom en pottomakares käril,
28. Såsom jag ock fått hafwer af min
Fader; och jag wil gifwa honom mor-
gonstjernan.
29. Then ther öra hafwer, han höre
hwad Anden säger församlingarna.

3. Capitel.

Skrif ock församlingens Ängel i Sar-
dis: Thetta säger then, som hafwer
the sju Guds Andar och the sju stjer-
nor: Jag wet tina gerningar; ty tu
hafwer namnet at tu lefwer, och äst
död.
2. War waken, och stärk thet andra,
som dö wil; ty jag hafwer icke befun-
nit tina gerningar fullkomliga för Gudi.
3. Så tänk nu på, hwad tu fått och
hört hafwer, och håll thet, och bättra
tig: äst tu icke waken, så skal jag kom-
ma til tig, som en tjuf plägar komma;
och tu skal icke weta, på hwad stund
jag kommer til tig.
4. Tu hafwer ock få namn i Sardis,
som sina kläder icke besmittat hafwa;
och the skola wandra med mig i hwita
kläder, ty the äro thes wärde.
5. Then som winner, han skal klädd
warda med hwita kläder; och jag skal
icke utskrapa hans namn af lifsens bok;
och jag skal wederkänna hans namn
för min Fader och för hans Änglar.
6. Then ther öra hafwer, han höre
hwad Anden säger församlingarna.
7. Skrif ock then församlingens Ängel i
Philadelphia: Thetta säger then Heli-
ge och then Sannfärdige, som hafwer
Davids nyckel; then ther upläter, och
ingen menniska igenläter; then ther
igenläter, och ingen menniska upläter:
8. Jag wet tina gerningar: si, jag
hafwer gifwit för tig en öppen dör, och
ingen kan läta henne igen; ty tu haf-
wer liten kraft, och tu hafwer hållit mitt
ord, och hafwer icke nekat mitt namn.
9. Si, jag wil gifwa tig utu Satans
hop the sig säga wara Judar, och äro
icke, utan ljuga: si, jag wil drifwa
them ther til, at the skola komma och
tilbedja för tina fötter, och skola weta,
at jag hafwer älskat tig.
10. Efter tu hafwer hållit mitt tåla-
mods ord, skal jag ock bewara tig för
frestelsens stund, hwilken tilstundar all
werlden, til at fresta them som bo på
jorden.
11. Si, jag kommer snarligen; håll
thet tu hafwer, at ingen tager tin
krona.
12. Then ther winner, honom wil jag
göra til en pelare uti min Guds tem-
pel; och han skal icke mer utgå: och
jag skal skrifwa på honom min Guds

namn och min Guds stads, thet nya
Jerusalems namn, som nederkommer
af himmelen ifrå min Gud, och mitt
nya namn.
13. Then ther öra hafwer, han höre
hwad Anden säger församlingarna.
14. Skrif ock then församlingens Ängel
i Laodicea: Thetta säger Amen, thet
trogna och sannfärdiga witnet, begyn-
nelsen til Guds kreatur:
15. Jag wet tina gerningar, at tu äst
hwarken kall, eller warm; jag wille
at tu wore antingen kall, eller warm.
16. Men efter tu äst ljum, och hwar-
ken kall, eller warm, skal jag tig utspy
utu min mun.
17. Ty tu säger: Jag är rik, och haf-
wer nog, och behöfwer intet; och wet
icke, at tu äst eländig och jämmerlig
fattig och blind och naken.
18. Jag råder tig, at tu köper guld
af mig, thet genomeldadt och bepröf-
wadt är, at tu må blifwa rik, och hwi-
ta kläder, som tu må kläda tig uti, på
thet tin nakenhets blygd icke skal synas;
och smörj tina ögon med ögonsalfwa,
at tu må få se.
19. Them jag älskar, them agar jag
och näpser: så war nu flitig, och bät-
tra tig.
20. Si, jag står för dören och klap-
par; then ther hörer min röst, och up-
låter dören, til honom skal jag ingå,
och hålla nattward med honom, och
han med mig.
21. Then ther winner, honom skal
jag sitta låta med mig på min stol, så-
som ock jag wunnit hafwer, och är sit-
tande worden med min Fader på hans
stol.
22. Then ther öra hafwer, han höre
hwad Anden säger församlingarna.

4. Capitel.

Sedan såg jag; och si, en dör wardt
uplåten i himmelen; och then första
rösten, som jag hörde, såsom en ba-
sun, med mig tala, sade: Stig här up;
jag wil wisa tig hwad ske skal här
efter.
2. Och strax war jag i Andanom. Och
si, en stol wardt satt i himmelen, och
på stolen satt en.
3. Och then ther satt, han war på-
seendes såsom then stenen jaspis och
sardis; och en regnbåge war om sto-
len, påseendes såsom en smaragd.
4. Och kring om stolen woro fyra och
tjugu stolar; och på the stolar sutto
fyra och tjugu Äldste, klädde med hwi-
ta kläder; och på theras hufwud woro
gyldene kronor.
5. Och af stolen utgingo ljungeldar,
thordön och röster; och sju elds lampor
brunno för stolen, hwilka äro the sju
Guds Andar.
6. Och fram för stolen war såsom et
glashaf, likt wid christall; och midt i
stolen, och kring om stolen, fyra djur,
fulla med ögon både före och bak.
7. Och thet första djuret war likt et
lejon, och thet andra djuret likt en kalf,
och thet tredje djuret hade et ansikte så-
som en menniska, och thet fjerde dju-
ret likt en flygande örn.
8. Och the fyra djuren hade hwarthera
sex wingar alt omkring; och the woro
innantil fulla med ögon, och hade in-
gen ro dag eller natt, och sade: Helig,
Helig, Helig är HErren Gud alls-
mägtig, som war, och som är, och
som komma skal.
9. Och tå the djuren gåfwo honom
pris och ära och tack, som satt på sto-
len, then ther lefwer ifrån ewighet til
ewighet,
10. Föllo the fyra och tjugu Äldste
fram för honom, som satt på stolen,
och tilbådo then ther lefwer ifrån ewig-
het til ewighet, och kastade sina kronor
för stolen, och sade:
11. HErre, tu äst wärdig taga pris
och ära och kraft; ty tu hafwer skapat
all ting, och för tin wiljas skul hafwa
the warelse, och äro skapade.

5. Capitel.

Och jag såg i hans högra hand, som
satt på stolen, en bok, skrifwen innan
och utan, beseglad med sju insegel.
2. Och jag såg en stark Ängel, som
predikade med hög röst: Ho är wär-

dig upläta boken och upbryta hennes
insegel?
3. Och ingen i himmelen, eller på jorden,
eller under jorden, kunde upläta
boken, och icke heller se på henne.
4. Och jag gret swårligen, at ingen
wardt funnen wärdig til at upläta boken,
och läsa henne, eller se på henne.
5. Och en af the Äldsta sade til mig:
Gråt icke; si, lejonet af Juda slägte,
Davids rot, hafwer wunnit, til at upläta
boken och upbryta hennes sju insegel.
6. Och jag såg; och si, midt i stolen,
och ibland the fyra djuren, och midt
ibland the Äldsta, stod et Lamm, såsom
thet hade slagtadt warit, och hade sju
horn och sju ögon, hwilka äro the sju
Guds Andar, sände i alla länder.
7. Och thet kom och tog boken utaf
hans högra hand, som satt på stolen.
8. Och tå thet hade tagit boken, föllo
the fyra djuren, och the fyra och tjugu
Äldste fram för Lammet, hafwande
hwar och en harpor och gyldene skålar,
fulla med rökwerk, hwilket är the heligas
böner.
9. Och the söngo en ny sång, och sade:
Tu äst wärdig at taga boken och upläta
thes insegel; ty tu äst dödad,
och hafwer igenlöst oß Gudi med titt
blod af allahanda slägter och tungomål
och folk och hedningar;
10. Och hafwer gjort oß wårom
Gudi til Konungar och Prester; och
wi skole regera på jorden.
11. Och jag såg, och hörde en röst af
många Änglar, kring om stolen, och
kring om djuren, och kring om the Äldsta;
och talet på them war många sinom
tusende tusende;
12. Sägande med hög röst: Lammet,
som dödadt är, thet är wärdigt at hafwa
kraft och rikedom och wisdom och
starkhet och ära och pris och låf.
13. Och alla kreatur, som i himmelen
äro, och the på jorden, och the under
jorden, och i hafwet, och alt thet
uti them är, hörde jag säga til honom,
som satt på stolen, och til Lammet:
Låf och ära och pris och kraft, ifrån
ewighet til ewighet!
14. Och the fyra djuren sade Amen;
och the fyra och tjugu Äldste föllo ned
på sina ansikten, och tilbådo honom,
som lefwer ifrån ewighet til ewighet.

6. Capitel.

Och jag såg, at Lammet upbröt et af
inseglen; och jag hörde et af the fyra
djuren säga, såsom med thordönsröst:
Kom och se.
2. Och jag såg, och si, en hwit häst;
och then ther på satt hade en båga; och
honom wardt gifwen en krona; och
han for ut til at winna och få seger.
3. Och tå thet upbröt thet andra inseglet,
hörde jag thet andra djuret säga:
Kom och se.
4. Och ther utgick en annan häst, röd;
och honom som ther på satt, wardt
gifwit, at han skulle borttaga friden af
jorden, och at the skulle slå sig ihjäl inbördes;
och honom wardt gifwit et
stort swärd.
5. Och tå thet upbröt thet tredje inseglet,
hörde jag thet tredje djuret säga:
Kom och se. Och jag såg, och si, en
swart häst; och then ther satt på honom,
hade en wågskål i sin hand.
6. Och jag hörde en röst midt ibland
the fyra djuren, sägande: Et mått
hwete om en penning, och tre mått
bjugg om en penning; och oljan och
winet gör ingen skada.
7. Och tå thet upbröt thet fjerde inseglet,
hörde jag thet fjerde djurets
röst säga: Kom och se.
8. Och jag såg, och si, en black häst;
och then som på honom satt, hans
namn war döden; och helfwetet följde
honom efter: och them wardt magt
gifwen öfwer fjerde parten på jorden,
at döda med swärd och med hunger
och med döden af the wilddjur på jorden
äro.
9. Och tå thet upbröt thet femte inseglet,
såg jag under altaret theras
själar, som dödade woro för Guds
ords skul, och för thet witnesbörds
skul, som the hade.
10. Och the ropade med hög röst, och

sade: HErre, tu som äst helig och sannfärdig, huru länge dömer tu icke, och hämnas icke wårt blod på them som bo på jorden?
11. Och them wardt gifwit hwarjom och enom et sidt hwitt kläde; och til them wardt sagdt, at the skulle ännu hwila en liten tid, til thes talet blefwe fullt af theras medtjenare och bröder, the ther ock skola dödade warda, såsom ock the.
12. Och jag såg, at thet upbröt thet sjette inseglet; och si, tå wardt en stor jordbäfning, och solen wardt swart som en hårsäck, och månan wardt allsammans såsom blod;
13. Och stjernorna föllo af himmelen ned på jorden, såsom fikonaträet sina fikon nederslåpper, tå thet ristes af stort wäder;
14. Och himmelen gick bort såsom en tilslagen bok; och alla berg och öar wordo rörde af sina rum;
15. Och Konungarne på jorden och the öfwerste och rike och höfwitsmän och wäldige och alla tjenare och alla fria fördolde sig uti jordkulor och i bergsskrefwor;
16. Och sade til berg och klippor: Faller öfwer oß, och skyler oß för hans ansikte, som sitter på stolen, och för Lammets wrede;
17. Ty then stora hans wredes dag är kommen, och ho kan bestå?

7. Capitel.

Sedan såg jag fyra Änglar stå på fyra jordens hörn, hållande fyra jordens wäder, at intet wäder skulle blåsa på jorden, eller på hafwet, eller på något trä.
2. Och jag såg en annan Ängel upstiga ifrå solens upgång: han hade lefwande Guds insegel, och ropade med hög röst til the fyra Änglar, hwilka gifwit war skada göra jorden och hafwet,
3. Och sade: Görer icke jorden skada, eller hafwet, eller trän, så länge wi med insegel tekne wår Guds tjenare på theras anleten.
4. Och jag hörde talet på them som teknade woro: hundrade fyra och fyratio tusende, som teknade woro af alla Israels barns slägter.
5. Af Juda slägte, tolf tusende teknade: af Rubens slägte, tolf tusende teknade: af Gads slägte, tolf tusende teknade:
6. Af Asers slägte, tolf tusende teknade: af Nepthali slägte, tolf tusende teknade: af Manaße slägte, tolf tusende teknade:
7. Af Simeons slägte, tolf tusende teknade: af Levi slägte, tolf tusende teknade: af Isaschars slägte, tolf tusende teknade:
8. Af Zabulons slägte, tolf tusende teknade: af Josephs slägte, tolf tusende teknade: af BenJamins slägte, tolf tusende teknade.
9. Sedan såg jag; och si, en stor skara, then ingen räkna kunde, af alla hedningar och slägter och folk och tungomål, ståndande för stolen och för Lammet, klädde i sida hwita kläder, och palmer i theras händer.
10. Och the ropade med hög röst, och sade: Salighet honom som sitter på stolen, wår Gud, och Lammet!
11. Och alle Änglar stodo kring om stolen, och om the Äldsta, och om the fyra djuren, och föllo på sina ansikten fram för stolen, och tilbådo Gud,
12. Och sade: Amen, låf och ära och wishet och tack och pris och kraft och starkhet ware wår Gud, ifrån ewighet til ewighet! Amen.
13. Och en af the Äldsta swarade och sade til mig: Ho äro theße, som uti the sida hwita kläder klädde äro? Och hwadan äro the komne?
14. Och jag sade til honom: Herre, tu wet thet. Och han sade til mig: Theße äro the, som komne äro utu stor bedröfwelse, och hafwa twagit sina kläder, och gjort them hwita i Lammets blod:
15. Therföre äro the för Guds stol, och tjena honom dag och natt uti hans tempel; och then på stolen sitter, skal bo öfwer them.
16. The skola icke mer hungra, eller

törsta; icke heller skal solen falla på
them, icke heller någon hetta:
17. Ty Lammet, som midt i stolen
är, skal regera them, och leda them til
lefwande wattukällor; och Gud skal
aftorka alla tårar af theras ögon.

8. Capitel.

Och tå thet upbröt thet sjunde insegelet, wardt en tystnad i himmelen wid
en half stund.
2. Och jag såg sju Änglar stå för
Gud; och them wordo gifne sju basuner.
3. Och en annan Ängel kom, och stod
för altaret, och hade et gylldene rökelsekar; och honom wardt gifwit mycket
rökwerk, på thet han skulle gifwa til
alla helgons böner på gylldene altaret,
som är för stolen.
4. Och rökwerkens rök, af helgonens
böner, gick up af Ängelens hand för
Gud.
5. Och Ängelen tog rökelsekaret, och
upfyllde thet med eld af altaret, och
kastade ned på jorden; och ther skedde
thordön, röster och ljungeld och jordbäfning.
6. Och the sju Änglar, med the sju
basuner, skickade sig til at basuna.
7. Och then första Ängelen basunade;
och wardt et hagel och eld, bemängda
med blod; och the wordo kastade på
jorden; och tredje parten af trän wardt
upbränd; och alt grönt gräs brann
up.
8. Och then andra Ängelen basunade;
och uti hafwet wardt kastadt såsom et
stort brinnande berg; och tredje parten
af hafwet wardt blod;
9. Och tredje parten af the lefwande
kreatur, som i hafwet woro, blefwo
döde; och tredje parten af skeppen förgingos.
10. Och then tredje Ängelen basunade;
och en stor stjerna föll ned af himmelen,
brinnande som et bloß, och föll uti
tredje parten af älfwerna och uti wattukällorna:
11. Och stjernans namn kallas malört; och tredje parten wändes i malört;
och många menniskor blefwo döda af
watnet, som förbittradt wardt.
12. Och then fjerde Ängelen basunade;
och tredje parten af solen wardt slagen,
och tredje parten af månan, och tredje
parten af stjernorna, så at tredje parten af them wardt förmörkad, och
tredje delen af dagen icke skina kunde;
och af nätten sammalunda.
13. Och jag såg, och hörde en Ängel,
som flög midt igenom himmelen, och
sade med hög röst: We, we, we them
som bo på jorden, för the andra röster
af the tre Änglars basuner, som ännu
basuna skola.

9. Capitel.

Och then femte Ängelen basunade; och
jag såg en stjerna falla af himmelen på
jorden; och honom wardt gifwen
nyckelen til afgrundens brunn.
2. Och han uplät afgrundens brunn;
och ther upgick en rök, såsom af en stor
ugn; och solen och wädret wordo förmörkade af brunnens rök.
3. Och utu röken kommo gräshoppor
på jorden; och them wardt gifwen
magt, såsom scorpioner på jorden magt
hafwa;
4. Och wardt sagdt til them at the
icke skulle göra gräset på jorden skada,
icke heller något thet grönt war, icke
heller något trä, utan allena menniskorna, them som icke hade Guds tekn i
sina anleten.
5. Och them wardt gifwit, at the icke
skulle döda them, utan at the skulle
qwälja them i fem månader; och theras
qwal war såsom qwal af scorpionen,
tå han hafwer stungit menniskorna.
6. Och i the dagar skola menniskorna
söka efter döden, och skola icke finna
honom: och the skola begära dö; och
döden skal fly ifrå them.
7. Och the gräshoppor äro lika the
hästar, som til krigs beredde äro; och
på theras hufwud såsom kronor, guld
lika; och theras ansikte såsom menniskors ansikte.
8. Och the hade hår såsom qwinnohår;
och theras tänder woro såsom lejons;
9. Och hade pansar såsom jernpansar;

och bullret af theras wingar såsom
wagnsbuller, ther många håstar löpa
til krigs;
10. Och hade stjertar såsom scorpioner,
och gaddar woro i theras stjertar; och
theras magt war til at qwälja men-
niskorna i fem månader;
11. Och hade öfwer sig en Konung,
en Ängel af afgrunden, hwilkens namn
på Ebreiska heter Abaddon; på Gre-
kiska Apollyon.
12. Et We är framfarit, och si, här
komma ännu twå andra We efter.
13. Och then sjette Ängelen basunade;
och jag hörde en röst af the fyra hörn
af thet gyldene altaret, som är för
Guds ögon;
14. Och sade til then sjette Ängelen,
som basunen hade: Lös the fyra Äng-
lar, som bundne äro uti then stora älf-
wen Euphrates.
15. Och the fyra Änglar wordo löse,
hwilka beredde woro til en stund, til en
dag, til en månad och til et år, at the
skulle döda tredje parten af menniskorna.
16. Och talet på thet resigtyget war
många sinom tusende tusende; och jag
hörde theras tal.
17. Och så såg jag ock håstarna i sy-
nen; och the som sutto på them, the hade
glödande, gula, och swafwel-pansar;
och hufwuden på håstarna woro såsom
lejonhufwuden; och af theras mun ut-
gick eld och rök och swafwel.
18. Af thessa tre plågor wardt dödad
tredje parten af menniskorna, af elden,
och röken och swaflet, som utaf theras
mun gick.
19. Ty theras magt war i theras
mun och i theras stjertar: och stjertar-
ne woro ormar like, och hade hufwud,
ther the skada med gjorde.
20. Och woro ännu menniskor, som
icke woro dödade af thessa plågor, och
icke bättrade sig af sina händers werk,
at the icke tilbådo djefwulskap och af-
gudar af guld, silfwer, koppar, sten och
trä, the ther hwarken se kunna, eller
höra, eller gå;
21. Och icke gjorde bot för sitt mord,
trolldom, skörhet och tjufweri.

10. Capitel.

Och jag såg en annan stark Ängel ned-
komma af himmelen: han war klädd
med en sky, och en regnbåge öfwer hans
hufwud, och hans ansikte såsom solen,
och hans fötter såsom eldspelare.
2. Och han hade i sin hand en öppen
bok; och han satte sin högra fot på haf-
wet, och then wänstra på jorden,
3. Och ropade med hög röst, som et
rytande lejon; och tå han ropade, ta-
lade sju thordön sina röster.
4. Och tå the sju thordönen talat hade
sina röster, wille jag skrifwa them. Tå
hörde jag en röst af himmelen säga til
mig: Besegla thet the sju thordönen ta-
lat hafwa, och skrif thet icke.
5. Och Ängelen, som jag såg stå på
hafwet och på jorden, hof sin hand up
til himmelen,
6. Och swor wid honom, som lefwer
ifrån ewighet til ewighet, then ther him-
melen skapat hafwer, och hwad ther
uti är, och jorden, och hwad ther uti
är, och hafwet, och hwad ther uti är,
at ingen tid skal wara mer:
7. Utan i the dagar, tå then sjunde
Ängelens röst höres, tå han warder
basunande, tå skal Guds hemlighet full-
komnad warda, såsom han förkunnat
hade genom sina tjenare Prophe-
terna.
8. Och jag hörde åter en röst af him-
melen tala med mig, och säga: Gack,
och tag then öpna boken af Ängelens
hand, som står på hafwet och på
jorden.
9. Och jag gick til Ängelen, och sade
til honom: Få mig boken. Och han
sade til mig: Tag och ät up henne, och
hon skal rifwa tig i buken; men i tin
mun skal hon wara söt som honing.
10. Och jag tog boken af Ängelens
hand, och åt henne up; och hon wardt i
min mun söt som honing: och tå jag
hade ätit henne, ref hon mig i buken.
11. Och han sade til mig: Tu måste
åter prophetera för folk, hedningar,
och tungomål och många Konungar.

11. Capitel.

Och mig wardt gifwen en rö, såsom en käpp, och mig wardt sagdt: Statt up, och mät Guds tempel och altare och them som tilbedja ther inne.

2. Men then inre choren af templet kasta ut, och mät honom icke; ty han är gifwen hedningarna; och the skola förtrampa then heliga staden i twå och fyratio månader.

3. Och jag skal gifwa twå mina witnen; och the skola prophetera i tusende twåhundrade och sextio dagar, klädde i säckar.

4. Theße äro tu oljoträn och tu bloß, ståndande för jorderikets Gud.

5. Och hwar någon wille göra them skada, så går elden utaf theras mun, och förtärer theras fiender; och hwar någon wille göra them ondt, så måste han dödas.

6. Theße hafwa magt til at igenlycka himmelen, at intet regnar uti the dagar, tå the prophetera, och hafwa magt öfwer watnet, at förwända thet i blod, och slå jorden med allahanda plågor, så ofta the wilja.

7. Och tå the hafwa lyktat sitt witnesbörd, skal thet wilddjuret, som upstiger af afgrunden, hålla en strid med them, och skal öfwerwinna them, och döda them.

8. Och theras lekamen skola blifwa liggande på gatorna i then stora staden, som heter thet andeliga Sodom och Egypten, ther wår HErre korsfäst är.

9. Och skola några af folken och slägterna och tungomålen och af hedningarna se theras lekamen i tre dagar och en half, och skola icke wilja tilstädja theras lekamen läggas i grafwar.

10. Och the på jorden bo, skola fröjda sig öfwer them, och skola glädjas, och sända hwar annan gåfwor; ty theße twå Propheter twingade them som bo på jorden.

11. Och efter tre dagar och en half, kom lifwets ande af Gudi uti them, och the stodo på sina fötter; och en stor förskräckelse föll på them, som sågo them.

12. Och the hörde en hög röst af himmelen säga til them: Stiger hit up. Och the stego up i himmelen uti en sky; och theras owänner sågo them.

13. Och I samma stunden wardt en stor jordbäfning, och tionde delen af staden föll ned; och blefwo i jordbäfningen dödade sjutusende menniskors namn; och the andre wordo förfärade, och gåfwo Gud i himmelen pris.

14. Thet andra we gick öfwer; och si, thet tredje we kommer snart.

15. Och then sjunde Ängelen basunade; och i himmelen hördes höga röster, the ther sade: Thenna werldens riken äro wordne wår HErras och hans Christs, och han skal regera af ewighet til ewighet.

16. Och the fyra och tjugu Äldste, som för Gudi på sina stolar sutto, föllo på sina ansikten, och tilbådo Gud,

17. Och sade: Wi tacke tig, HErre, allsmägtige Gud, tu som äst, och warit hafwer, och tilkommande äst; ty tu hafwer tagit tin stora kraft, och regerar;

18. Och hedningarne äro wrede wordne; och tin wrede är kommen, och the dödas tid, at the skola dömas, och at tu skal löna tina tjenare Propheterna och helgonen och them, som frukta titt namn, små och stora, och förderfwa them, som jorden förderfwat hafwa.

19. Och Guds tempel wardt uplåtit i himmelen; och hans testamentsark wardt sedd i hans tempel; och ther skedde ljungeld och röster och thordön och jordbäfning och stort hagel.

12. Capitel.

Och i himmelen syntes et stort tekn, en qwinna beklädd med solen, och månan under hennes fötter, och på hennes hufwud en krona af tolf stjernor.

2. Och hon war hafwande, ropade, och pintes med barn, och hade stort qwal til at föda.

3. Och så syntes et annat tekn i himmelen; och si, en stor röd drake, som hade sju hufwud och tio horn, och på hans hufwud sju kronor.

4. Och hans stjert drog tredje parten
af himmelens stjernor, och kastade them
ned på jorden; och draken stod för qwin-
nan, som föda skulle, på thet när hon
födt hade, skulle han upäta hennes barn.
5. Och hon födde et swenbarn, som
regera skulle alla hedningar med jern-
ris; och hennes barn wardt borttagit
til Gud och til hans stol.
6. Och qwinnan flydde uti öknen, ther
hon rum hade beredt af Gudi, at hon
ther födas skulle, i tusende tuhundrade
och sextio dagar.
7. Och thet wardt en stor strid i him-
melen: Michael och hans Änglar strid-
de med draken, och draken stridde och
hans änglar.
8. Och the wunno intet, och theras
rum wardt icke mer funnit i himmelen.
9. Och then store draken, then gamle
ormen, then ther heter djefwul och Sa-
tan, wardt utkastad, then ther bedrager
hela werlden; och han wardt kastad på
jorden, och hans änglar wordo ock
bortkastade med honom.
10. Och jag hörde en stor röst, som
sade i himmelen: Nu är wår Guds
salighet och kraft och rike och magt
hans Christs worden, efter wåra brö-
ders åklagare är förkastad, then them
åklagade för Gud, dag och natt.
11. Och the wunno honom för Lam-
mets blods skul, och för thes witnes-
börds ords skul; och the hafwa icke äl-
skat sitt lif alt in til döden.
12. Therföre glädjens I himlar, och
the som bo i them. We them som bo
på jorden och på hafwet; ty djefwu-
len stiger ned til eder, och hafwer en
stor wrede, wetande, at han icke lång
tid hafwer.
13. Och tå draken såg, at han förka-
stad war på jorden, förföljde han qwin-
nan, som swenbarnet födt hade.
14. Och qwinnan wordo gifne twå
wingar, såsom af en stor örn, at hon
skulle flyga uti öknen uti sitt rum, ther
hon födes en tid, och twå tider, och en
half tid, ifrån ormens ansikte.
15. Och ormen sprutade utu sin mun
watn, såsom en ström, efter qwinnan,
på thet han skulle fördränka henne;
16. Men jorden halp qwinnan, och
uplät sin mun, och upswalg strömmen,
som draken af sin mun utsprutat hade.
17. Och draken wardt wred på qwin-
nan, och gick bort, at han skulle örliga
med the andra af hennes säd, the som
hålla Guds bud, och hafwa JEsu Chri-
sti witnesbörd.
18. Och jag stod på hafwets sand.

13. Capitel.

Och jag såg et wilddjur upstiga utu
hafwet, som hade sju hufwud och tio
horn, och på thes horn tio kronor, och
på thes hufwud hädelsens namn.
2. Och wilddjuret, som jag såg, thet
war likt en pardel, och thes fötter såsom
björnfötter, och thes mun såsom lejons
mun; och draken gaf thy sin kraft och
sin stol och stor magt.
3. Och jag såg et af hans hufwud,
såsom sargadt til döds; och thes döds-
sår wardt igenläkt; och hela jorden för-
undrade sig på wilddjuret.
4. Och the tilbådo draken, som wild-
djuret hade magt gifwit, och tilbådo
wilddjuret, sägande; Ho är wilddjuret
likt? Eller ho förmår strida mot thy?
5. Och thy wardt gifwen en mun til
at tala stora ting och hädelse; och thy
wardt gifwen magt til at bruka sig i
twå och fyratio månader.
6. Och thet uplyfte sin mun, til at tala
hädelse mot Gud, til at häda hans
namn och hans tabernakel och them
som bo i himmelen; och thy wardt
medgifwit strida med helgonen och
winna them.
7. Och thy wardt gifwen magt öfwer
alla slägter och tungomål och hedningar.
8. Och alle the, som på jorden bo, til-
bådo thet, hwilkas namn icke skrifna
äro i Lammets lifsbok, hwilket dödadt
är ifrå werldens begynnelse.
9. Then ther öra hafwer, han höre.
10. Then ther leder i fängelse, han
skal gå i fängelse; then ther dräper
med swärd, han måste dödas med
swärd. Här är the heligas tålamod
och tro.

11. Och jag såg et annat wilddjur up-
stiga utur jorden; och thet hade twå
horn, lika som Lammet, och thet talade
som draken;
12. Och thet gör all thet första wild-
djurets magt, i thes åsyn, och thet kom-
mer jorden, och them ther på bo, til at
tilbedja thet första wilddjuret, hwilkets
dödsfår igenläkt war;
13. Och thet gör stora tekn, så at thet
ock låter eld falla ned af himmelen på
jorden, i menniskors åsyn;
14. Och thet bedrager them som bo på
jorden, för the tekn skul, som thy gifna
äro at göra för wilddjuret, sägande til
them som bo på jorden, at the skola göra
wilddjuret, som sargadt war af swärd,
och war lefwande wordet, et beläte.
15. Och thy wardt gifwit, at thet
skulle gifwa wilddjurets beläte anda, och
at wilddjurets beläte skulle tala, och så
beställat, at hwilka som helst icke tilbådo
wilddjurets beläte, skulle dödas.
16. Och thet låt alla, små och stora,
rika och fattiga, fria och tjenare, taga
wedertekn uti theras högra hand, eller
på theras anleten;
17. At ingen skal köpa, eller sälja,
utan then ther hafwer wederteknet, eller
wilddjurets namn, eller thes namns tal.
18. Här är wisdomen. Then ther
förstånd hafwer, han räkne wilddjurets
tal; ty thet är en menniskas tal, och
thes tal är sexhundrade sextio och sex.

14. Capitel.

Och jag såg; och si, et Lamm stod
på Sions berg, och med thy hun-
drade fyra och fyratio tusende, som hade
thes Faders namn beskrifwit på sina
anleten.
2. Och jag hörde en röst af himmelen,
såsom af et stort watn, och såsom en
röst af et stort thordön; och rösten, som
jag hörde, war såsom harpolekares, the
ther lekte på sina harpor.
3. Och the söngo såsom en ny sång
för stolen, och för the fyra djuren, och
för the Äldsta; och ingen kunde lära
then sången, utan the hundrade fyra och
fyratiotusende, som köpte äro af jorden.
4. Theße äro the, som med qwinnor
icke besmittade äro; ty the äro jung-
frur; theße äro the som följa Lam-
met, ehwart thet går; theße äro köpte
ifrå menniskorna til en förstling Gudi
och Lammet:
5. Och i theras mun är intet swek
funnit; ty the äro utan smitta för
Guds stol.
6. Och jag såg en annan Ängel flyga
midt igenom himmelen: han hade et
ewigt Evangelium, thet han förkunna
skulle them som på jorden bo och alla
hedningar och slägter och tungomål
och folk.
7. Och han sade med hög röst: Frukter
Gud, och gifwer honom äro; ty stun-
den är kommen til hans dom; och til-
beder honom, som hafwer gjort him-
mel och jord, hafwet och wattukällorna.
8. Och en annan Ängel följde efter,
och sade: Fallen, fallen är then stora
staden Babylon; ty hon hafwer dricka
gifwit alla hedningar af wredens win,
sitt boleris.
9. Och tredje Ängelen följde them,
och sade med hög röst: Hwar någon
tilbeder wilddjuret och thes beläte, och
tager thes wedertekn på sitt anlete, el-
ler på sin hand,
10. Han skal ock dricka af Guds
wredes win, thet inskänkt och klart är
i hans wredes kalk, och han skal warda
plågad med eld och swafwel, i heliga
Änglars åsyn, och i Lammets åsyn.
11. Och röken af theras plågor skal
upstiga af ewighet til ewighet; och the
hafwa hwarken dag eller natt ro, som
tilbedja wilddjuret och thes beläte, och
ther någon tagit hafwer thes namns
wedertekn.
12. Här är the heligas tålamod; här
äro the som hålla Guds bud och JE-
su tro.
13. Och jag hörde en röst af himme-
len säga til mig: Skrif: Salige äro
the döde, som i HERranom dö, här
efter; ja, Anden säger, at the skola
hwila sig ifrå sitt arbete; ty theras
gerningar följa them efter.
14. Och jag såg, och si, en hwit sky;

och på skyn satt en, som lik war Menniskones Son, och hade på sitt hufwud en guldkrona, och i hans hand en hwaß lia.

15. Och en annan Ängel kom utu templet, och ropade med hög röst til then som satt på skyn: Hugg til med tin lia, och skär; ty tiden är tig kommen, at tu skal skära; ty säden på jorden är torr worden.

16. Och han som satt på skyn, högg til med sin lia på jorden, och jorden wardt afskuren.

17. Och en annan Ängel kom utu templet, som i himmelen är, then ock en hwaß lia hade.

18. Och en annan Ängel kom utur altaret, then magt hade öfwer elden, och ropade med hög röst til honom, som hade then hwaßa lian, och sade: Hugg til med tin hwaßa lia, och skär up winqwistarna på jorden; ty hennes winbär äro mogna.

19. Och Ängelen högg til med sin skarpa lia på jorden, och skar up wingårdarna på jorden, och kastade them uti Guds wredes stora präß.

20. Och wardt präßen trampad utom staden; och blodet gick ut af präßen alt in til betslen på hästarna, utöfwer tusende sexhundrade stadiers wäg.

15. Capitel.

Och jag såg et annat tekn i himmelen, stort och underligt, sju Änglar, som hade sju the yttersta plågor; ty med them är fullkomnad Guds wrede.

2. Och jag såg såsom et glashaf, beblandadt med eld, och them stå på samma glashaf, som seger wunnit hade på wilddjuret och thes beläte och wederteken och på thes namns tal; och the hade Guds harpor.

3. Och the söngo Mose, Guds tjenares sång, och Lamsens sång, sägande: Stora och underliga äro tina werk, HERre Gud allswäldig; rättfärdiga och sanna äro tina wägar, tu helgonens Konung.

4. Ho skulle icke frukta tig, HERre, och prisa titt namn? Ty tu äst allena helig; och alla hedningar skola komma och tilbedja i tin åsyn; ty tina domar äro uppenbare wordne.

5. Sedan såg jag; och si, witnesbördets tabernakels tempel wardt öpnadt i himmelen:

6. Och gingo ther ut af templet the sju Änglar, som the sju plågor hade, klädde uti et rent, hwitt linkläde, och omgjordade kring om bröstet med gyllene bälten.

7. Och et af the fyra djuren gaf the sju Änglar sju gyldene skålar, fulla med Guds wrede, then ther lefwer af ewighet til ewighet.

8. Och templet wardt upfyldt med rök af Guds härlighet och af hans kraft; och ingen kunde gå in i templet, til thes the sju plågor, som the sju Änglar hade, fullkomnade wordo.

16. Capitel.

Och jag hörde en stor röst utu templet, som sade til the sju Änglar: Går och utgjuter the Guds wredes skålar på jorden.

2. Och then förste Ängelen gick åstad, och göt sin skål ut på jorden; och thet wardt et ondt och skadeligt sår på menniskorna, som wilddjurets wederteken hade och på them som tilbådo thes beläte.

3. Och then andra Ängelen göt ut sin skål i hafwet; och thet wardt såsom en död mans blod; och alt thet lif hade i hafwet blef dödt.

4. Och then tredje Ängelen göt ut sin skål i älfwerna och i wattukällorna; och thet wardt blod.

5. Och jag hörde en Ängel säga: Rättfärdig äst tu, HERre, som äst, och warit hafwer, och helig, at tu thetta dömt hafwer:

6. Ty the hafwa utgjutit helgonens och Propheternas blod, och blod hafwer tu ock gifwit them dricka; ty the äro thes wärde.

7. Och jag hörde en annan Ängel säga af altaret: Ja, HERre Gud allswäldig, sanna och rätta äro tina domar.

8. Och then fjerde Ängelen göt ut sin skål i solen; och honom wardt gifwit, at plåga menniskorna med hetta af eld.
9. Och menniskorna wordo brinnande uti stor hetta; och the hädde Guds namn, som magten hade öfwer thessa plågor, och gjorde ingen syndabättring, at the måtte gifwit honom åra.
10. Och then femte Ängelen göt ut sin skål på wilddjurets stol; och thes rike wardt förmörkadt; och the sönderbeto sina tungor för wärks skul,
11. Och hädde Gud i himmelen, för sin wärk och sina sårs skul, och bättrade sig icke af sina gerningar.
12. Och then sjette Ängelen göt ut sin skål på then stora älfwen Euphrates; och thes watn borttorkades, på thet wägen skulle beredas för the Konungar östan efter.
13. Och jag såg utu drakens mun, och utu wilddjurets mun, och utu then falska Prophetens mun, utgå tre orena andar, såsom paddor.
14. Och thet äro djefwulens andar, som tekn göra, och utgå til Konungarna på hela jorden, at församla them til strids på then stora allswäldiga Guds dag.
15. Si, jag kommer, som tjufwen plägar komma: salig är then som wakar, och förwarar sina kläder, at han icke går naken, och the få se hans skam.
16. Och han församlade them på et rum, som heter på Ebreiska Armageddon.
17. Och then sjunde Ängelen göt ut sin skål i wädret; och gick en stor röst utaf himmelens tempel ifrå stolen, som sade: Thet är gjordt.
18. Och thet wardt röster och thordön och ljungeld och stor jordbäfning, sådan, at thes like icke warit hade sedan menniskorna på jorden warit hade, sådan jordbäfning, så stor.
19. Och then stora staden wardt i tre delar, och hedningarnas städer föllo, och then stora Babylon kom i åminnelse för Gudi, at han wille gifwa honom kalken af sin grymma wredes win.
20. Och alla öar flydde, och bergen funnos icke;
21. Och stort hagel, såsom en centner, kom ned af himmelen på menniskorna; och menniskorna hädde Gud, för then stora plågan af haglet; ty thes plåga war ganska stor.

17. Capitel.

Och kom en af the sju Änglar, som hade the sju skålar, och talade med mig, och sade til mig: Kom, jag wil wisa tig then stora skökans fördömelse, som sitter på mycket watn,
2. Med hwilken Konungarne på jorden bolat hafwa, och the ther på jorden bo, äro druckne wordne af hennes boleris win.
3. Och han förde mig i Andanom uti öknen; och jag såg qwinnan sitta på et rosenfärgadt wilddjur, som war fullt med hädelse-namn, och hade sju hufwud och tio horn.
4. Och qwinnan war klädd med purpur och rosenfärg, och öfwergylld med guld och ädla stenar och perlor, och hade en gyldene kalk i sin hand, full med styggelse och sitt boleris orenlighet,
5. Och på hennes anlete skrifwit thet namn: Hemlighet; then stora Babylon, modren til boleri och til styggelse på jorden.
6. Och jag såg qwinnan drucken af helgonens blod och af theras blod, som JEsu witnen woro; och jag förundrade mig storligen, tå jag såg henne.
7. Och Ängelen sade til mig: Hwi förundrar tu tig? Jag wil säga tig hemligheten om thenna qwinnan, och om wilddjuret, som bär henne, och hafwer sju hufwud och tio horn.
8. Wilddjuret, som tu hafwer sett, hafwer warit, och är icke; och thet skal åter upkomma utaf afgrunden, och skal gå uti fördömelse; och the som på jorden bo, skola förundra sig, hwilkas namn icke skrifna äro i lifsens bok ifrå werldens begynnelse, tå the se wilddjuret, som hafwer warit, och icke är, ändock thet är.
9. Och här är sinnet, ther wisdom

tilhörer: The sju hufwuden äro sju
berg, ther qwinnan sitter uppå; och
thet äro sju Konungar.
10. Fem äro fallne; en är, och then
andra är icke ännu kommen; och när
han kommer, skal han icke länge blifwa.
11. Och wilddjuret, som hafwer wa-
rit, och icke är, thet är then åttonde; och
han är utaf the sju, och han går uti
fördömelse.
12. Och the tio horn, som tu sett haf-
wer, äro tio Konungar, som ännu icke
hafwa fått riken, utan skola, såsom
Konungar, på en stund få magt med
wilddjuret.
13. Theße hafwa alle et råd, och skola
gifwa wilddjuret sin magt och kraft.
14. The skola strida med Lammet;
och Lammet skal winna them; ty thet
är en HErre öfwer alla Herrar, och
en Konung öfwer alla Konungar;
och med thy äro the utkallade och ut-
korade och trogne.
15. Och han sade til mig: Watnet,
som tu såg, ther skökan sitter på, är
folk och skaror och hedningar och tun-
gomål.
16. Och the tio horn som tu sett haf-
wer på wildjuret, skola hata skökan,
och lägga henne öde och naken, och the
skola upäta hennes kött, och bränna
henne up i eld;
17. Ty Gud hafwer gifwit them i
hjertat, at the skola göra thet honom
behagar, och göra alla en mening, at
the skulle gifwa wilddjuret riket, til
thes Guds ord warda fullkomnade.
18. Och qwinnan, som tu sett haf-
wer, är then stora staden, som rike
hafwer öfwer jordens Konungar.

18. Capitel.

Och sedan såg jag en annan Ängel
komma ned af himmelen, then stor
magt hade; och jorden wardt uplyst
af hans klarhet.
2. Och han ropade med magt och hög
röst, sägande: Fallen, fallen är then
stora Babylon, och är worden en djef-
laboning, och alla orena andars til-
håll, och alla orena och ohyggeliga
foglars tilhåll.
3. Ty alla hedningar hafwa druckit
af wredens win, hennes boleris, och
Konungarne på jorden hafwa bolat
med henne, och köpmännerne på jor-
den äro rike wordne af hennes stora
wällust.
4. Och jag hörde en annan röst af
himmelen, som sade: I mitt folk, går
ut ifrå henne, at I icke delaktige war-
den i hennes synder, och at I icke fån
något af hennes plågor.
5. Ty hennes synder räcka alt up i
himmelen, och Gud hafwer dragit til
minnes hennes orättfärdigheter.
6. Betaler henne, såsom hon hafwer
betalt eder, och görer henne dubbelt ef-
ter hennes gerningar, och med samma
kalk som hon hafwer inskänkt eder, in-
skänker henne dubbelt.
7. Så mycket hon sig hafwer härlig
hållit och i wällust warit, så mycket in-
skänker henne pina och gråt; ty hon
säger i sitt hjerta: Jag sitter, och är en
Drottning, och icke enka, och hafwer in-
gen sorg.
8. Therföre skola hennes plågor kom-
ma på en dag, död, gråt och hunger;
och hon skal warda upbränd i eld; ty
HErren Gud är stark, som henne dö-
ma skal.
9. Och jordens Konungar skola gråta
henne, och beklaga sig öfwer henne, the
som med henne bolat, och i wällust lef-
wat hafwa, tå the få se röken af hennes
brand;
10. Och skola stå långt ifrå, för hen-
nes plågas räddhågas skul, och säga:
We, we then stora staden Babylon,
then starka staden; ty uti en stund är
tin dom kommen.
11. Och köpmännerne på jorden sko-
la gråta och sörja öfwer henne, at in-
gen köper theras waror mer:
12. Guld och silfwer och ädla stenar
och perlor och silke och purpur och skar-
lakan och alt Thynenträ och alla käril
af elphenben och alla käril af kosteligt
trä och af koppar och jern och marmor
13. Och canel och timjan och salfwa
och rökelse och win och olja och semlor

och hwete och boskap och får och håstar och wagnar och kroppar och menniskors själar.

14. Och the åplen som tin själ begår, åro bortkomna ifrå tig; och alt thet fett och hårligt war år förgångit ifrå tig; och tu skal icke nu finnat hår efter.

15. Köpmånnerne, som sådana waror plåga hafwa, och åro rike wordne af honom, skola stå långt ifrå, för råddhågas skul, af hans plåga, gråta och sörja,

16. Och såga: We, we then stora staden, som med silke och purpur och skarlakan beklådd war, och öfwergylld med guld och ådla stenar och perlor;

17. Ty uti en stund åro förödde sådane rikedomar; och alle skeppare, och alle the som på skeppen wistas, och sjömån, the som til sjös handla, stodo långt ifrå,

18. Och ropade, tå the sågo röken af hans brand, sågande: Hwar år then stora stadens like?

19. Och the kastade mull på sina hufwud, och ropade, gråtande och sörjande, och sade: We, then stora staden, i hwilken alla åro rike wordne, som i hafwet hafwa haft sina skepp, af hans waror; ty uti en stund år han öde worden.

20. Fröjda tig öfwer honom himmel, och I helige Apostlar och Propheter; ty Gud hafwer dömt eder dom på honom.

21. Och en stark Ängel tog up en stor sten, som en qwarsten, och kastade i hafwet, och sade: Med sådan hastighet skal förkastad warda then stora staden Babylon; och han skal icke nu mer warda funnen.

22. Och harpares och sångares och pipares och basuners röst skal icke mer hörd warda i tig; och alle handtwerksmån, ehwad handtwerk thet år, skola icke mer warda funne i tig; och qwarnröst skal icke mer höras i tig;

23. Och ljus på ljusastaken skal icke mer lysa i tig; och brudgummes och bruds röst skal icke mer hörd warda i tig; ty tina köpmån woro Förstar på jorden; ty i tin trolldom hafwa alla hedningar willse farit;

24. Och i honom wardt funnen Propheternas och helgonens blod, och allas theras, som dråpne åro på jorden.

19. Capitel.

Sedan hörde jag såsom en stor röst af en stor skara i himmelen, som sade: Halleluja, salighet och pris, åra och kraft ware HErranom, wår Gud!

2. Ty hans domar åro sanna och råtta; ty han hafwer dömt then stora skökan, then med sitt boleri hafwer förderfwat jorden, och hafwer hämnat *sina* tjenares blod utu hennes hand.

3. Och åter sade the: Halleluja; och röken gick up af ewighet til ewighet.

4. Och the fyra och tjugu Äldste, och the fyra djuren, föllo ned och tilbådo Gud, som satt på stolen, och sade: Amen, Halleluja.

5. Och en röst gick af stolen, och sade: Låfwer wår Gud, I alle hans tjenare, och I som frukten honom, både små och stora.

6. Och jag hörde en röst, såsom af en stor skara, och såsom en röst af mycket watn, och såsom en röst af stort thordön, såga: Halleluja; ty wår HErre, allsmägtig Gud, hafwer intagit riket:

7. Låt oß glådjas och fröjdas och gifwa honom åra; ty Lammets bröllop år kommit, och thes hustru hafwer sig tilredt.

8. Och henne wardt gifwit at klåda sig uti rent och skinande silke: men silket år helgonens råttfårdighet.

9. Och han sade til mig: Skrif: Salige åro the, som kallade åro til Lammets bröllop. Och han sade til mig: Theßa åro sanna Guds ord.

10. Och jag föll för hans fötter, at tilbedja honom; och han sade til mig: Se til, at tu thet icke gör; ty jag år tin och tina bröders medtjenare, som JEsu witnesbörd hafwa: tilbed Gud; ty JEsu witnesbörd år Prophetians Ande.

11. Och jag såg himmelen öppen, och si, en hwit håst; och then som satt på honom, han hette Trofast och Sannfår-

dig; och han dömer och strider med
rättfärdighet;
12. Och hans ögon såsom en eldslåga,
och på hans hufwud många kronor;
och hade et namn skrifwit, thet ingen
kände, utan han sjelf.
13. Och han war klädd i et kläde, som
med blod bestänkt war; och hans namn
heter Guds Ord.
14. Och honom efterföljde then här
som i himmelen är, med hwita hästar,
klädde uti hwitt och rent silke.
15. Och utu hans mun utgick et skarpt
twäaggadt swärd, at han ther med skal
slå hedningarna; och han skal regera
them med jernris, och han trampar
allsmägtig Guds grymma wredes
winpräß.
16. Och han hafwer på sina kläder
och på sina länder et namn, skrifwit
altså: Konung öfwer alla Konungar,
och HERre öfwer alla Herrar.
17. Och jag såg en Ängel stå i solen;
och han ropade med hög röst, och sade
til alla foglar, som flögo under himmelen:
Kommer och församlens til
then stora Guds nattward;
18. At I skolen äta Konungarnas
kött, och höfwitsmännernas kött, och
the starkas kött, och hästars kött, och
theras som sitta på them, och allas theras
kött, som frie och trälar äro, och
både små och storas.
19. Och jag såg wilddjuret och jordens
Konungar och theras härar församlade,
til at hålla en strid med honom som
satt på hästen, och med hans här.
20. Och wilddjuret wardt fångit, och
med thy then falska Propheten, som
tekn gjorde för thy, med hwilka han
bedrog them, som togo wilddjurets wedertekn
och them som tilbådo thes beläte:
theße twå wordo lefwande kastade
uti en brinnande sjö, som brann med
swafwel;
21. Och the andra wordo dräpne med
hans swärd, som satt på hästen, thet utu
hans mun gick; och alla foglar wordo
mättade af theras kött.

20. Capitel.

Och jag såg en Ängel nederkomma af
himmelen: han hade nyckelen til afgrunden
och en stor kädja i sin hand.
2. Och han grep draken, then gamle
ormen, som är djefwulen och Satan,
och bandt honom i tusende år;
3. Och kastade honom uti afgrunden,
och låt igen om honom, och beseglade
ther ofwan uppå, at han icke mer bedraga
skulle hedningarna, til thes
fullkomnade wordo tusende år: och sedan
måste han lös warda til någon liten
tid.
4. Och jag såg stolar; och the sutto på
them; och them wardt gifwen dom, och
theras själar, som halshuggne woro för
JEsu witnesbörd och för Guds ords
skul, och the ther icke tilbådo wilddjuret,
eller thes beläte, ej heller togo thes wedertekn
på sina anleten, eller i sina händer;
och the lefde och regerade med
Christo i tusende år.
5. Men the andra döde fingo icke lif
igen, til thes tusende år fullkomnade
wordo: thenna är then första uppståndelsen.
6. Salig och helig är then, som del
hafwer uti första upståndelsen: öfwer
them hafwer then andra döden
ingen magt; utan the warda Guds
och Christi Prester, och skola regera
med honom i tusende år.
7. Och tå tusende år fullkomnade äro,
warder Satan lös utu sitt fängelse.
8. Och han skal utgå, til at bedraga
hedningarna, som äro på fyra jordens
parter, Gog och Magog, på thet han
skal församla them i strid, hwilkas tal
är såsom sanden i hafwet.
9. Och the gåfwo sig up på jordens
bredhet, och kringhwärfde helgonens läger
och then älskeliga staden; och neder
af himmelen föll eld af Gudi, och
förtärde them.
10. Och djefwulen, som them bedragit
hade, wardt kastad uti then brinnande
sjön och swaflet, ther både wilddjuret och
then falska Propheten skola plågas, dag
och natt ifrån ewighet til ewighet.

11. Och jag såg en stor hwit stol, och en sitta på honom, för hwilkens ansikte flydde jord och himmel; och them wardt intet rum funnit.

12. Och jag såg the döda, stora och små, stå i Guds åsyn; och böckerna wordo uplåtna; och en annan bok wardt uplåten, som är lifsens; och the döde wordo dömde, efter som skrifwit war i böckerna, efter theras gerningar.

13. Och hafwet gaf igen the döda, som ther uti woro; och döden och helfwetet gåfwo igen the döda, som uti them woro; och thet blef dömdt om hwar och en efter theras gerningar.

14. Och döden och helfwetet wordo kastade uti then brinnande sjön: thenna är then andra döden.

15. Och then ther icke wardt funnen skrifwen i lifsens bok, han wardt kastad i then brinnande sjön.

21. Capitel.

Och jag såg en ny himmel och en ny jord; ty then första himmelen och then första jorden förgingos; och hafwet är icke mer.

2. Och jag, Johannes, såg then heliga staden, thet nya Jerusalem, nederkomma af himmelen ifrå Gudi, tilredd såsom en prydd brud til sin man.

3. Och jag hörde en stor röst af himmelen säga: Si, Guds tabernakel ibland menniskorna; och han skal bo med them; och the skola wara hans folk; och sjelfwer Gud med them skal wara theras Gud;

4. Och Gud skal aftorka alla tårar af theras ögon; och ingen död skal sedan wara; icke heller gråt, icke heller rop, icke heller någon wärk warder mer; ty thet första är förgångit.

5. Och then ther satt på stolen sade: Si, jag gör all ting ny. Och han sade til mig: Skrif; ty thesza ord äro wisza och sanna.

6. Och han sade til mig: Thet är gjordt. Jag är A och O, begynnelsen och änden. Jag skal gifwa honom, som törstar, af lefwande watnets källa för intet.

7. Then som winner, han skal alt thetta få äga; och jag skal wara honom hans Gud, och han skal wara min son.

8. Men the rädde och otrogne och grufwelige och mandråpare och bolare och trollkarlar och afgudadyrkare och alle lögnaktige, theras del skal wara uti then sjön, som brinner med eld och swafwel, hwilket är then andra döden.

9. Och til mig kom en af the sju Änglar, som hade sju skålar fulla med the sju yttersta plågor; och han talade med mig, och sade: Kom, och jag wil wisa tig bruden, Lammets hustru.

10. Och han förde mig i Andanom på et stort och högt berg, och wiste mig then stora staden, thet heliga Jerusalem, nederkomma af himmelen ifrå Gud.

11. Och han hade Guds härlighet; och hans ljus war lika som then aldraädlaste stenen, en klar jaspis.

12. Och han hade en stor och hög mur, then ther tolf portar hade, och i portarna tolf Änglar och inskrifna namn, hwilka äro the tolf Israels söners slägters namn.

13. Östan til tre portar, nordan til tre portar, sunnan til tre portar, wästan til tre portar.

14. Och stadsmuren hade tolf grundwalar, och i them the tolf Lammets Apostlars namn.

15. Och then som talade med mig, hade en gylldene rö, ther han med måta skulle staden och hans portar och hans mur.

16. Och staden ligger fyrkant, och thes längd är så stor som bredden: och han mätte staden med rön, tolf tusende stadier; och thes längd och bredd och höjd äro lika.

17. Och han mätte thes mur hundrade fyra och fyratio alnar, efter en menniskas mått, som Ängelen hade.

18. Och thes murs byggning war af jaspis, men sjelfwa staden af klart guld, lik wid rent glas.

19. Och stadsmurens grundwalar woro prydde med all dyrbar sten: första grundwalen war en jaspis, then andra

en saphir, then tredje en calcedonier, then fjerde en smaragd,
20. Then femte en sardonix, then sjette en sardis, then sjunde en chrysolith, then åttonde en beryll, then nionde en topazier, then tionde en chrysopras, then ellofte en hyacinth, then tolfte en amethist.
21. Och the tolf portar woro tolf perlor, hwar för sig; och hwar port war af en perla; och stadens gator woro klart guld, såsom genomskinande glas.
22. Och jag såg ther intet tempel uti; ty HErren, allswåldig Gud, är templet ther uti, och Lammet.
23. Och staden behöfwer icke sol eller måna, at the skola lysa ther uti; ty Guds härlighet uplyser honom, och thes ljus är Lammet.
24. Och hedningarne, som salige warda, skola wandra i thes ljus, och Konungar e på jorden skola föra sin härlighet och åra in uti honom.
25. Och thes portar låtas icke til om dagen; ty ther warder ingen natt.
26. Och the skola föra hedningarnas härlighet och åra in uti honom.
27. Ther skal intet inkomma, som besmitteligt är, eller thet styggelse gör och lögn; utan the som skrifne äro i Lammets lefwande bok.

22. Capitel.

Och han wiste mig en klar älf med lefwande watn, klar som christall, som gick ifrå Guds stol och Lammets.
2. Midt uppå hans gator, och på båda sidor wid älfwen, stod lifsens trä, bärande tolffald frukt, och bar sin frukt alla månader; och löfwen af träet tjente til hedningarnas helbrägda.
3. Och intet förbannadt skal wara mer; utan Guds och Lammets stol skal blifwa ther uti; och hans tjenare skola honom tjena.
4. Och the skola se hans ansikte; och hans namn skal wara på theras anleten.
5. Och natt blifwer icke mer ther; och the behöfwa icke ljus, icke heller solens ljus; ty HErren Gud uplyser them; och the skola regera ifrån ewighet til ewighet.
6. Och han sade til mig: Theßa ord äro wißa och sanna; och HErren, the heliga Propheters Gud, sände sin Ängel, at wisa sina tjenare hwad ske skal innan kort tid.
7. Och si, jag kommer snarligen: salig är then, som håller Prophetians ord i thenna boken.
8. Och jag är Johannes, som hörde och såg thetta; och sedan jag hade thet hört och sett, föll jag ned at tilbedja för Ängelens fötter, som mig thetta wiste.
9. Och han sade til mig: Se til, at tu gör thet icke; ty jag är tin medtjenare, och tina bröders, Propheternas, och theras, som hålla thenna bokens ord. Tilbed Gud.
10. Och han sade til mig: Besegla icke thenna Prophetias ord i thenna bok; ty tiden är när.
11. Then som ond är, han ware ännu ond; och then som oren är, han ware ännu oren; men then som from är, han warde ännu frommare; och then helig är, warde ännu heligare.
12. Och si, jag kommer snart, och min lön med mig, til at wedergälla hwar och en, såsom hans gerning är.
13. Jag är A och O, begynnelsen och änden, then förste och then siste.
14. Salige äro the, som hålla hans bud, på thet theras magt skal wara i lifsens trä, och ingå genom portarna i staden.
15. Ty utantil äro hundar och trollkarlar och bolare och mandråpare och afgudadyrkare och alla the som älska och göra lögnen.
16. Jag, JEsus, sände min Ängel, at han skulle betyga eder thetta i församlingarna. Jag är Davids rot och slägte, en klar morgonstjerna.
17. Och Anden och bruden säga: Kom. Och then thet hörer, han säge: Kom. Och then ther törstar, han kom-

me; och then ther wil, han tage lifsens
watn för intet.
18. Men jag betygar hwar och en som
hörer Prophetians ord i thenna boken:
Ho som lägger något här til, på honom
skal Gud lägga the plågor, som skrifna
äro i thenna boken.
19. Och om någon tager något ifrå
thenna bokens Prophetias ord, hans del
skal Gud borttaga utu lifsens bok, och
utu then heliga staden, och utu thet
som skrifwit är i thenna boken.
20. Thet säger han, som witnesbörd
bär här til: Ja, jag kommer snart.
Amen. Ja, kom, HERre JEsu!
21. Wår HERras JEsu Christi nåd
ware med eder alla! Amen.

London: Tryckt af R. Watts.

1828.